

Giới thiệu Lĩnh Nam Ký

Thể loại: lịch sử, dị giới, quân sự, xuyên không

Editor:dragon0202

Mặc dù khung cảnh hiện tại rất tàn khốc bởi lẽ máu chảy thành sông khắp nơi một màu đỏ rực, tinh thần chiến đấu vẫn còn tồn tại nhưng quân thù lại quá nhiều và hùng mạnh. Chính nó đang biến một đất nước vừa được hưởng hòa bình sau 3 năm chiến tranh lại một lần nữa rơi vào thời kỳ đen tối nhất. Ai có thể ngăn con sông dữ, trở thành thiên mệnh chân chính cùng mình quân kéo dân tộc từ vực sâu lần nữa quật khởi. Xin lưu ý:

Nhân vật đã đi tới một dị giới khác chỉ có giống một phần thời gian, nhân vật chỉ là trùng hợp, đa phần là hư cấu.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta là ai?

Đây tuy đã không phải là đêm đầu tiên Đặng Khải Minh giật mình dậy trong nhiều đêm liền, nhưng tất nhiên, mỗi lần hắn tỉnh dậy đều có chút kỳ lạ. Hắn có thể nhớ rõ mồn một rất nhiều những giấc mơ mình từng trải qua.

Đó là khi hắn còn bé, khi hắn còn được cha mẹ nâng niu trong lòng, là khi hắn bị xe tông lần kia, hắn thấy mẹ hắn cãi nhau um sùm với một người lạ mặt. Cho dù vết thương hắn rất nhẹ, chỉ là trầy xước ngoài da, máu cũng chảy rất ít, nhưng mẹ hắn vẫn nhất quyết không bỏ qua cho người thanh niên kia, vì lo vừa chạy vừa nghe điện thoại mà quệt hắn. Hắn nhớ rõ cái cảm giác đau tê tê nơi đầu gối lúc ấy, cũng cảm giác rõ cái xấu hổ trong người khi mà mọi người xung quanh đang chỉ trỏ, đang bàn tán về mẹ hắn. Tuy nhiên, hắn nhận rõ hơn bao giờ hết, đó là cái cảm giác ấm cúng kỳ lạ, thân thương đến khó tả mà hắn cảm thấy, khi đó trong giấc mơ, cái đứa bé kia, ở tuổi của nó, là không thể nào cảm thấy được.

Lại có giấc mơ hắn nhớ mình đã trưởng thành, cái cảm giác hồi hộp, run rẩy khi cùng người đó bước lên sân khấu. Cái căng cứng khi cả phòng tiệc vỡ òa lên tràng pháo tay, như đang chúc mừng cho đôi tình nhân trẻ đi đến bước quan trọng đầu tiên của đời mình. Hắn nhớ rõ trong cái lúc đó, hắn có thể cảm nhận được người kế bên hắn cũng căng thẳng chẳng kém gì hắn, duy có bàn tay đang nắm là ấm áp, có ánh mắt là yêu thương của một gương mặt mà hắn lúc nhớ, lúc không.

Hay đó là cảm giác sung sướng tột cùng, khi hắn ôm một thứ nhỏ bé trong lòng, cái sung sướng ấm áp đến nóng rực như có sự liên kết kỳ diệu giữa hắn với thứ bé nhỏ đó, nó động đậy, nó gào khóc, nhưng mỗi tiếng nó khóc là mỗi loại tự hào từ trong lòng hắn trào dâng, trào dâng....

Lắc đầu để bản thân tỉnh táo lại từ giấc mộng. Minh lấy tay khẽ lau khóe mắt ướt ướt, hắn thờ dãi nhìn về phía trên đầu. Đêm nay lại là một đêm mưa, đây đã là đêm mưa thứ 3 liên tiếp, và hiển nhiên cũng không phải là đêm mưa cuối cùng, theo như "ông già" nói thì trời sẽ còn mưa nữa, vì ông trăng mỗi đêm đều tán ra nhiều màu sắc kè kè nhau như thế, là cái điềm báo trước hôm sau vẫn sẽ có mưa, hay vì cái mùa này, vẫn còn là mùa mưa.

Trời đêm vừa mưa xong không oi, dưới tán lá hắn như có thể nhìn xuyên thấu cái bầu trời này, tối đen, không sao, chỉ có một vầng trăng nhẹ nhẹ treo nơi đó, làm cho hắn cảm thấy đồng cảm đến lạ. Khẽ rên nhẹ để làm mình cảm giác tâm tình có lẽ không nên như thế này tẻ, Minh cuối người buộc chặt lại miếng dây đai nối liền cái giáp vai bằng da thú, với cái áo giáp nặng chình chịch bằng những miếng đồng dát với nhau. Cái giáp này là hắn đoạt được từ thân thể một tên giặc Hán cách đây mấy hôm, khi đó quân ta vẫn còn đang thắng, và nhờ cái giáp này mà hắn còn sống được đến nay, dù trên thân giáp đã đầy rẫy những vết chém, vết rạn.

"Mày vẫn ổn hả?" Một giọng trầm đục bên cạnh hắn vang lên. Một gã trung niên đi đến bên cạnh, hắn nhìn thấy khóe mắt ướt ướt của Minh, khẽ nhíu mày, làm cho gương mặt đầy vết sẹo trở nên dữ tợn 1 cách kỳ lạ. Rồi như không quan tâm Minh có nghĩ thế nào, hắn mang theo tiếng bẹp bẹp của chân trần đi trên cỏ ngày mưa, ngồi xuống cạnh Minh, gờ ờ eo túi nước quăng cho Minh và nói cộc lốc.

"Uống đi, mày lại nằm mộng hả, lại mơ thấy gì?". Gã hỏi. Ợc một ngụm nước cho tỉnh táo, Minh không trả lời hắn mà nói. "Đã rảnh rồi?"

"Rồi, mà vì sao mày biết cái cây cỏ đó có thể đuổi rắn còn tốt hơn thuốc bột của lão già kia? Nó thật mẹ nó có hiệu quả, đêm nay lại không ai bị cắn." Gã trung niên trả lời. Minh nhìn về phía tên trung niên đứng ra phải là tên đội trưởng của hắn, lại không hiểu sao không có cái giả đội trưởng này, duy chỉ có tuân theo kỷ luật tính là hết sức rõ rệt, còn ngoài ra cùng một người nông dân là không thấy gì khác, đầy chất phác, hắn nói. "Không nhớ rõ"

Hậm hực như không vừa ý câu trả lời của Minh, hắn ngồi dựa vào thân cây, đưa mắt nhìn xung quanh. Lờ mờ trong đêm rõ ràng những bóng người đang chia năm chia ba ngồi, nằm, hoặc dựa vào những cái cây to. Trên mặt mỗi người đều mang theo một sự đau đớn, một chút mệt mỏi, nhưng phần nhiều là sung sướng và chờ mong. Đây là gương mặt của những kẻ mà cách đây không lâu đang còn sống trong ranh giới của sự sống và cái chết, nay được thân chết ưu ái ghét bỏ, trên thân hoặc có hoặc không những vết thương có mới có cũ, lại không thể nào che lấp được sự chân chất của những con người quanh năm sống bằng nghề nông, nghề săn. Đây là một cánh quân, vừa chui ra từ cõi chết. "Nhóc con, mày làm rất tốt." nhìn lấy họ, tên trung niên bỗng đưa ra kết luận.

Thờ dãi, tâm trạng Minh bỗng chốc thấp tới cực điểm. Hắn nhớ rõ hắn là ai, một đứa trẻ họ săn bắn, là con một của một thợ săn cừ khôi của bộ tộc, tộc

hắn theo họ Lạc, nhưng hắn không được phép có tên. Người ta gọi hắn Dây cung, vì cha hắn là Cây cung, hắn là dây, rất nhẹ nhàng đơn giản. Mẹ hắn đã mất từ lâu, cha hắn dẫn hắn theo cùng bộ lạc trai tráng đi hướng ứng lời kêu gọi chống giặc của Nữ Vương. Rồi thì bộ lạc hơn trăm người nay còn không tới mười lăm người trở về, đương nhiên, cha hắn cũng sẽ không về, cùng với tộc trưởng của hắn, đều nằm xuống cách đây không lâu tại Lăng Bạc, còn phần còn lại đều chạy đi đâu mất.

Tuy nhiên Minh cũng nhớ mang máng một cái ký ức khác, hắn hẳn nên là một thanh niên 27 28 tuổi, tốt nghiệp loại ưu, lương ổn định và có một cuộc sống khá bình thường nhưng ấm áp, có một cô vợ đẹp, có đứa con trai đầu lòng, rồi bỗng dưng hắn quên mất đoạn tiếp, thì lúc hắn nhớ lại, và lúc hắn nhận thức lại được thế giới, là hắn tên Dây Cung.

Nắm lấy cây cung bằng gỗ sồi đặt trên đùi, Minh khẽ vuốt thân cung, đây là một cây cung sản bình thường hơn cả bình thường, theo trí nhớ là cây cung mà cha hắn đã tạo khi hắn mới học bắn tên, thân cung gỗ ghè không được gia công, thủ pháp thô ráp, dây cung bằng gân trâu được buộc vào 2 đầu thân mà không có bất kỳ trợ lực nào. Dù cho không phải dân chuyên nghiệp, Minh cũng biết hắn khó có thể làm gì với cây cung này. Nhưng lúc này đây, hắn lại cảm thấy nó thân thiết hơn gì hết, vì một chữ Minh rõ ràng bằng chữ Quốc ngữ được khắc rất kỹ lạ trên thân cung. Dấu vết rõ ràng rất mới, như đủ để nhắc hắn nhớ rõ... "Ta là ai".

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lạc Lối

Minh xem như nhận thức rõ điều gì xảy ra cho hắn, theo như những cuốn tiểu thuyết, những bộ phim mà man mẩn hắn nhớ. Minh xuyên việt, lại là về thời quá khứ, là dạng tu hú chiếm tổ đưa linh hồn một người trưởng thành 27 28 tuổi về một thân xác mới 12 13. Có lẽ do quá trình xuyên qua có vấn đề gì đó, khiến ký ức Minh về tiền thế của mình trở nên mơ hồ, cũng làm cho hắn không thể nhớ rõ nhiều thứ. Nhưng có lẽ là do hắn không cam lòng, hắn vốn không như những nhân vật trong truyện, có cuộc sống tiền thế không quá tốt đẹp, thế nên mới xuyên về để đổi lấy cuộc sống tốt hơn, nên hắn tự mơ hồ.

Ký ức tiền thế của hắn cho biết hắn vốn rất tốt, có vợ, có con, có nhà, có công việc ổn định. Quan trọng hơn là, con mẹ nó hắn đang ở thời bình. Còn hiện tại thì không, không con không nhà không cửa không sự nghiệp. Mà theo trí nhớ và hiểu biết của hắn thì đây hẳn là 1 thời kỳ đen tối của dân tộc. Đây là thời Bắc thuộc, là thời mà các cuộc khởi nghĩa nổ ra không ngừng, và không ngừng bị đàn áp trong máu lửa.

Mà cái cuộc chiến đẫm máu mà hắn vừa trải qua mấy tháng nay, chính là cái kết cho một niềm hy vọng vừa le lói đã bị dập tắt đầy man rợ. Nơi đó, cuộc chiến đó, có 2 người con gái đã vĩnh viễn ngã xuống, kéo theo cả mong ước được tự do của cả một dân tộc Việt, mà cho đến gần ngàn năm sau, mới được thực sự trở lại và thành công. Cả ngàn năm, hắn không thể sống như thế dai, cả loài rùa biển cũng không thể, có thể chờ đợi đến lúc dân Việt lại được sống tự do, chỉ có cụ rùa thần Kim Quy là ngoại lệ.

Hai bà Trưng khởi nghĩa đã thất bại. Mã Viện sau đó sẽ đưa quân vào đốt phá, nấu trống đồng, giết hại đồng bào, xóa bỏ những tiêu chí tự do cuối cùng của một dân tộc, nhưng trong lòng hắn lúc này là trống rỗng. Có lẽ vì không muốn chấp nhận sự thật là hắn xuyên việt, hắn mới có những giấc mơ này, để hắn sống hư hư thật thật, để hắn có thể lúc nào đó từ những giấc mơ, tiếp tục mơ, sẽ lại không tỉnh dậy, sẽ lại không nhìn thấy những gương mặt mệt mỏi, những cây giáo hoen rỉ, những bộ quần áo lem lũ này.

Nếu không phải hôm qua, khi mà hắn lần thứ nhất chính thức đối mặt với cái chết, chính thức cảm nhận được sự tuyệt vọng, đau đớn từ vết thương khiến hắn nhận ra mình đã không thể trở về kéo hắn trở lại, có lẽ hắn sẽ tiếp tục ngây ngô như thế. Từ nay hôm nay, toán quân này bị quân giặc phát hiện.

Đây có lẽ là vận rủi của những người lính sống sót của bộ tộc. Khi mà một đợt truy binh đã tìm được bọn họ. Giặc đến có chuẩn bị, hơn hai trăm người từ cánh rừng ủa ra bao vây chưa tới năm mươi thương binh. Một phần là hắn bộ tộc, một phần khác là lính đào vong, còn có một phần nhỏ là thuộc hạ của một Lạc tướng may mắn sống sót, hắn mặc áo giáp đồng tinh tế với chiếc khiên tròn, cái mũ trùm kín mặt, lộ ra đôi mắt sáng ngời, nhưng tràn đầy mê mang, khuất nhục.

Cuộc rượt đuổi không có gì đặc sắc, liên tiếp có binh lính Việt ngã vào dưới móng ngựa của Hán binh, cho dù không muốn thừa nhận, Minh vẫn phải giật mình vì trình độ khác xa giữa 2 quân, quân Hán tinh nhuệ với trang bị hoàn hảo và kinh nghiệm phong phú tới cực điểm. Kỵ binh Hán tuy không có nhiều lợi thế khi truy đuổi quân Việt trong cánh rừng dày, vậy mà vẫn gắt gao cản chặt bọn họ, từ sáng sớm đến xế chiều bọn chúng vẫn kè kè đi theo như hình với bóng, hơn hai trăm người không đồng loạt xông lên, mà chia thành từng tốp từng tốp xua đuổi quân Việt vào vòng vây, để cho những tướng lĩnh trẻ tuổi nhẹ nhàng chỉ huy những đợt xông pha ngắn, liên tiếp thu hoạch tính mạng địch nhân. Trong khi quân Việt chỉ có binh lính của tên Lạc tướng là tương đối còn tốt, coi như có huấn luyện bài bản, thế mà trong đó chỉ có tám mươi người là có giáp da, khiên đồng, còn lại đa số "binh lính" đều ở trần, mặc chiếc khố hoặc khoác 1 cái áo cộc bằng da thú hoặc bằng dây mây, trên tay họ là những thanh gỗ dài làm côn, có cái có đầu thương dính vào, phần nhiều là không, đao kiếm chỉ tầm 5 6 cụ, tám phần lại rõ ràng từ những miếng gỗ hết sức sơ xài ghép thành, vừa không đủ cân phá những mũi tên xuyên giáp từ địch binh, lại cũng không đủ to lớn để bảo vệ hết cơ thể họ.

Tuy nhiên, binh Việt cũng có ưu thế, đó chỉ có tinh thần anh dũng, hoặc nói là bi tráng. Minh đã thấy rất nhiều người lính lạc đàn, hoặc bị kỵ binh tách ra từ đám người, hoặc bị tiền thương gần như mất sức chiến đấu, nhưng hắn chưa thấy một ai chấp nhận cúi đầu, tất cả người phát hiện bản thân không còn đường trốn đều lao thẳng vào địch mà quyết tử, tuy đa số là không công, nhưng cũng làm trì hoãn được cho nhiều đồng bào hơn tụ tập lại, hoặc có thể đổi mạng 1 2 binh Hán. Ưu thế khác là Việt binh ai cũng có cung tiễn, có lẽ vì lâu dài sinh sống ở nơi man hoang nhiều dã thú nguy hiểm mới luyện thành mỗi binh lính Việt đều thạo cung tên, tuy tiễn đầu gỗ cũng không thể xuyên phá được đồng khiên của địch, nhưng độ chính xác vẫn hết sức khả quang.

Mình bị ai suy nghĩ, dường như quân Hán đang xem tàn binh Việt như những con mồi cho một cuộc săn dã ngoại của chúng. Chúng không vội kết thúc cuộc vui, mà dự tính kéo dài ra, hoặc có lẽ chúng đang tìm kiếm gì đó từ những tàn binh khắp nơi, nên không vội tàn sát Việt binh. Đến xế chiều, quân Hán sẽ dừng lại ở 1 khoảng cách Việt quân tầm 1 cây số, 1 cự ly không quá gần để phòng quân Việt cản trở, lại cũng không quá xa, vừa tầm để kỵ binh giặc đuổi theo trong rừng.

Đêm đầu tiên, bên Việt binh chỉ còn không tới bốn mươi người, mà đã người người mang thương, ngay cả tên Lạc tướng trẻ tuổi cũng đã có một mũi tên cắm vào vai trái, hẳn đang được một bộ tướng bắn bỏ cho, trong khi 2 3 tên khác thì đứng nhìn xung quanh. Thật là lạ bọn hán không cho ai nhìn về phía này, mà cũng chẳng ai thèm quan tâm, tất cả mọi người đều chết lặng vì cái chết sắp tới, vì tương lai của bộ tộc bọn họ.

Ruộng là tên của lão trung niên, tầm 35 tuổi trái phải, hẳn là con trai của một lão bộ tướng trong thị tộc, lão tướng có tên Cây Đa, là một lão nhân gần 70 tuổi vẫn ra trận, lão nhân rất quan tâm Minh, hẳn nói vì Minh giống hệt con út đã chết trong trận công phá Luy Lâu của hắn, nên đặc biệt chiều chuộng. Từ bữa cơm thêm miếng thịt đến lên lút may lại cái giáp vai Minh bị chém đứt trong một trận chiến khác, hoặc lúc Minh quần quai vì những giấc mộng, lão nhân cũng ngồi kề bên nắm tay hắn mà quan tâm nhiều đêm liền. Có lúc, Minh cảm thấy nhờ lão nhân quan tâm mà mình không bị điên mất giữa những kỷ ức đảo lộn của tiền thế và hiện tại, những lúc ức chế không cần nổi, Minh cũng không cố kỷ kể cho lão nghe về những giấc mơ của mình, mà đáp lại, lão nhân chỉ cười, rồi nói rằng Minh là thần tiên phái xuống giúp dân tộc, là hắn phải cố gắng mà qua. Minh cũng chỉ có thể bó tay cái đơn thuần của người xưa như lão, hẳn coi như lão chấp nhận bí mật của hắn, nên hắn an tâm kể lão nghe rất nhiều. Cuối ngày hôm nay, lão chết.

Chiều nay, Minh đã rất mệt mỏi, lúc hắn thật sự cảm thấy mình không thể chịu nổi nữa, cảm thấy mình hẳn nên bỏ cuộc, có lẽ hẳn vừa chết, hẳn sẽ trở về với cuộc sống trước, lúc đó hẳn sẽ tỉnh dậy, quên đi thực tế tàn khốc này. Kiệt quệ cả về tinh thần lẫn thể xác, Minh từ bỏ, hẳn vấp ngã, nằm nhoài xuống đất và không chịu đứng dậy, mấy tên Hán binh cười khà khà lao ngựa đến, một tên có lẽ muốn thử tài kỵ thương của mình, hẳn ra hiệu đồng bọn dừng bắn tên, rồi thành thạo lao đến, mũi thương chênh xéo, chỉ cần phút chốc, hẳn sẽ nâng lên một cái xác chết xiên trên hán thương, để máu chảy đầy hán nón giáp, mũi máu tanh sẽ làm hắn hưng phấn đến tột cùng. Trong cái suy nghĩ miên man và cái khí huyết dồn dập như cơn nghiện đó, một đạo tàn ảnh lóe lên trước mặt tên Hán binh, ngay khi hắn sắp đâm mũi thương xuống thân thể Minh thì bản thân bị kéo phanh lại vì một nguồn lực mạnh không tưởng. Trước khi định thần lại thì một cổ đau đớn đến tâm thần phê liệt từ ngực hắn truyền tới, thu vào tầm mắt tên Hán binh là hai hình ảnh gần như tương đồng, một thân lao gầy gò từ gỗ mọc xuyên ngực hắn từ trước ra sau, và cách đó không xa, một thân ảnh khác gầy gò không kém bao nhiêu đang ra sức lôi kéo hắn con mồi bỏ chạy. Tên Hán binh không cam lòng định gào thét, nhưng nhanh chóng hắn mang theo hai cái hình ảnh đó đi vào bóng tối vĩnh hằng.

Hai tên kỵ binh gần đó trở mắt nhìn tên đồng đội chết thảm ngay trước mặt, lão nhân kia tốc độ quá mau đến nỗi chúng không kịp phản ứng. Nhưng ngay lập tức tinh binh tổ chất giúp chúng lấy lại tinh thần. Cả hai gào rú phóng ngựa như điên về phía lão Cây Đa và Minh, một tên cưỡi ngựa bắn ngay hai phát về phía lão. Lão Cây Đa như có mắt sau lưng, thật khó hiểu vì sao một người sắp chết như lão lại có như thể linh hoạt, lão né người tránh đi mũi tên thứ nhất, thuận tay bắt lấy mũi thứ hai. Sau đó bằng sức mạnh không tưởng lão vác Minh lên vai, tay trái lẹ làng quơ cây cung treo trên người Minh xuống, nhanh tựa chim cắt bắn một mũi tên về sau, mũi tên như thần dẫn đâm thủng yết hầu tên kỵ binh trước khi hắn kịp bắn mũi thứ ba.

Tên còn lại vô cảm nhìn đồng đội lại ngã xuống, lát chốc hẳn nhận ra Minh có ý nghĩa quan trọng với lão già, vì thế khi khoảng cách gần đủ, hẳn quăng mạnh cây thương về phía Minh. Cây thương như mũi lao được ném mạnh từ lưng ngựa với tốc độ cao, được thực tế cho thấy là không thể cản phá. Lão Cây Đa bất đắc dĩ kéo Minh lệch sang một bên, hẳn cứu Minh một mạng, nhưng cây thương đã xuyên thủng vai phải hắn. Lực quán tính kéo cả hai bay thêm một đoạn xa trước khi cắm phập vào đất. Lão không rên rỉ, cắn răng giữ cho tinh thần mình còn tỉnh táo, lão Cây Đa ra hiệu Minh im lặng, bản thân lại giả bộ rũ xuống như đã chết, cho đến khi tên Hán kỵ lại đủ gần, lão móc từ trong ngực ra 2 miếng xương gai thú và phi mạnh về phía địch, 1 mảnh xuyên hẳn mắt trái, mảnh kia thấu họng, tên địch hù 1 tiếng rồi chaoảng người xuống ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quyết Định

Không lâu sau đó, tên Ruộng nhanh chóng vọt tới cạnh, mặc kệ Minh đang ngây ngốc ngồi nhìn, rút thanh đao bầu thành thực chặt đoạn hai đầu thương, sau đó hẳn đỡ lão ngồi xuống, lại nhai nát trong miệng tùm lá cây, đắp lên vết thương lão.

Lão Cây Đa cũng rất mệt và đau, lão đã già mà phải vận động quá sức khiến thân thể lão rất mất sức. Vết thương sâu hoắm từ trước ra sau vẫn đang rỉ máu, thế nhưng lão vẫn không kêu la gì, lão dùng ánh mắt thương yêu và quan tâm với Minh. Minh cũng bị thương, phát thương phóng kia cũng quá hiểm ác khiến Minh cũng không thể nào hoàn toàn vô sự, 1 vết rách dài từ vai trái hẳn kéo đến tận khuỷu tay, tuy nhiên, nó không nặng, lại cũng không trí mạng như của lão Cây Đa.

"Không sao chứ?" lão hỏi "Không ảnh hưởng gân cốt?" Lão quan tâm

Minh run rẩy đôi môi nhìn về lão, cái kỷ ức tiền thế cho hắn nhiều lắm ảm áp, cái tình thương và cuộc sống hòa bình trong lòng hẳn bỗng chốc vỡ nát. Vết thương khiến hắn nhận ra nơi đây, hẳn cũng có được một tình thương không kém ảm áp. Hiện thực tàn bạo, hẳn đã không thể trở về, dù là bằng phương thức cực đoan nhất cũng không. Thời điểm vừa rồi ngọn lao xé rách da thịt hắn, hẳn đã cảm nhận rõ ràng, chung kết của hắn chỉ là một cõi hư vô đen tối.

"Vì sao?" Minh thì thào, lão Cây Đa như cười như không, đương nhiên lão biết Minh có điểm khúc mắc trong lòng hắn. Sống lâu thành tinh lão không cần quá dễ tâm cũng nhận thấy Minh hôm nay gãy gục, khi thấy Minh cố tình tụt lại sau, lão đã chẳng hề tổn bất kỳ giây nào suy nghĩ, mà quay người gắt

gao nhìn chăm chăm Minh. Sự thật chứng minh, lão đoán đúng. Trong sát na lão khẽ cười, Minh cảm thấy có 1 vẻ tiếc nuối vô hạn từ lão, và một nỗi thất vọng không biết vì sao. "Lão già rồi, người già phải chết." Lão trả lời, hơi lấy hơi một chút, lão tiếp. "Con còn trẻ, người trẻ cần đi tiếp, với lại...."

"Phốc"

Một mũi tên xuyên thấu lưng lão Cây Đa, mũi tên như muốn phá nát ngực lão, theo đà muốn lao ra bắn thẳng vào Minh ở trước người lão, bị lão dùng hết sức ngăn chặn bằng cả cơ thịt lẫn hai tay đầy máu. Mũi tên đâm nát tay lão mới dừng lại, nhưng đã đem theo sức sống cuối cùng của lão nhân đi mất.

Trong tiếng gào xé họng của Minh, tên Ruộng nắm chặt cổ áo hắn và kéo hắn bay vào khu rừng rậm. Để lại trong mắt Minh là thân ảnh gầy gò đang rũ xuống, cùng với một thước ngựa chậm rãi đang phóng tới. Kỵ mã xuất trần là một viên tiểu tướng, tóc dài buộc gọn, trên gương mặt anh tuấn là một cỗ ngạo khí, tự tin đến nỗi không cần mạng mũ giáp bảo vệ, giáp sư tử màu đỏ, áo choàng tướng quân màu đỏ, tay nâng cung ngọc đỏ, liếc mắt nhìn về phía Minh. Trên gương mặt là một ánh mắt khinh thường, tựa như một con hổ, con hổ đang nhìn về một miếng mồi sẵn thủ vị mà nó không nỡ giết bỏ ngay. Kèm theo là một nụ cười gằn, hết sức dữ tợn. Hắn nâng cây đại đao đầu hổ lên, rồi không chút cố sức quét xuống, để lại một đường vết băng máu tươi phóng xuất, cùng một cái đầu lâu bay lên. Sau lưng hắn phấp phới 1 cây cờ đỏ chữ dát vàng, Minh có thể nhận biết rõ ràng chữ kia, vì hắn đã thấy nó không chỉ ngàn lần, "Hán", cùng một chữ nhỏ "Hán hầu" bên dưới. Bình lục hầu, tướng quân Hán Vũ.

Minh tiếp tục gào thét khi Ruộng kéo hắn vào trong rừng, hắn điên cuồng kêu Ruộng thả hắn ra, hắn không để gì có được một chút ấm áp vừa rồi đã tan vỡ, mà kẻ sát nhân kia còn ngay dưới mắt hắn cười gằn, mà chặt bỏ đầu lâu lão Cây Đa. Minh cào cào vào tay Ruộng, dùng hết sức thoát khỏi cánh tay cứng cỏi này trong điên dại. Đáp lại, Ruộng im lặng, một lúc sau khi cả hai đã tạm thời dứt khỏi truy binh, hắn quăng Minh xuống đất. Ruộng nhìn Minh bằng một đôi mắt đỏ ngầu vì phần hận đến tột cùng, trong miệng gằn chặt từng chữ "Mày, dừng rợn." Minh nhìn hắn, Ruộng thờ hồng học như cố gắng giữ lại bình tĩnh, chỉ thấy trên trán hắn nổi bật từng hàng gân xanh, hai bàn tay trần hắn đã nắm nát một góc vỏ cây gần đó. Trong giọng nói đầy dữ dằn, hắn tiếp tục nói.

"Lão già nói, mày không thể chết, thần tiên được phái xuống cứu cái dân tộc này không thể chết, lão chết, tao chết, mày phải sống."

"Vớ vẩn, tôi không phải thần tiên!" Minh quát lên, lão Cây Đa tuy hay nói hắn là thần tiên sau những câu chuyện của Minh kể, nhưng thật lòng Minh cho là lão đang an ủi mình, và cũng chỉ là điểm tựa tâm linh của bản thân, Minh chưa bao giờ coi đó là sự thật. Hắn rõ ràng hơn hết, hắn không phải thần tiên, hắn là người xuyên việt là đúng, thế nhưng hắn không nhớ rõ tiền thế, trừ những đoạn ký ức hỗn loạn, cùng phần lớn tri thức thập cẩm và những chuỗi hình ảnh về một con người hiện đại bình thường hơn không thể bình thường, hắn không có gì cả. Không có thuốc nổ, không có điện, không biết rèn sắt, không tạo giấy, càng không có tri thức vượt bậc về khoa học kỹ thuật hay thậm chí là đoạn lịch sử bị gán như chôn vùi này. Những gì hắn có là những món võ hắn học từ một lò đầu võ cổ truyền gần nhà mà thôi.

Cái Minh muốn, là về nhà.

"Mày là" Ruộng cắt lời, "lão nói mày biết dân mình khổ, lão nói mày biết giành độc lập, lão nói mày biết tự do là có, là người dân Lĩnh Nam sẽ thắng lại đám Hán đó." Thở hồng học, hắn tiếp tục. "Lão kể tao nghe mày biết tương lai, biết vì sao bọn tao thua, biết dân tộc ta sẽ luôn tự hào vì cái tên mình, để dù cho có mạnh đi bao nữa kẻ thù cũng phải cúi. Để cho con nít được đi học, còn người như lão không phải lại ra chiến trường. Không phải sao? Không phải sao? Không phải sao?"

Ruộng gào lên. Cứ mỗi lần hắn hỏi một câu, đôi mắt đỏ ngầu của hắn lại chảy xuống từng hàng nước mắt, Minh cũng khóc như đứa con nít, Ruộng khóc là vì hận nước thù nhà, vì những tháng ngày bị đè nén, vì nỗi lo tương lai khi thua trận, vì lão Cây Đa, còn Minh, đơn thuần hắn hổ thẹn.

Minh nhìn tên trung niên to lớn trước mặt đang ôm đầu ngồi khóc nức nở mà trong lòng hắn ngổn ngang. Lão nói đúng, hắn biết nhiều hơn hắn nghĩ, hắn biết nhiều hơn nhiều người Lĩnh Nam nhiều, hắn thậm chí biết được cuộc chiến ở Lăng Bạc sẽ kết thúc bi thảm, biết được Cẩm Khê có nỗi đau không nguôi. Hắn thậm chí có thể can đảm cha hắn không chết, nhưng hắn im lặng, hắn chấp nhận lịch sử, rồi hy vọng lịch sử giúp hắn trở lại cái thời an bình kia, bỏ mặc rất nhiều nỗi đau vẫn cứ tiếp diễn trên cái đất nước nhỏ bé này. Hắn chấp nhận rằng mình không như những nhân vật chính hào quang trong những tiểu thuyết yy Trung Quốc, từ chối góp sức dù có thể hay không, đem đến một tương lai tốt đẹp hơn cho những người dân khổ nạn xung quanh, cho đến lão chết trước mặt hắn. Hắn biết nếu mình chuẩn bị kỹ hơn, hoặc dùng mấy tháng nay hắn có được để thay đổi một chút tình cảnh, thì có lẽ lão sẽ không chết, không hẳn quân dân Lĩnh Nam sẽ thua, lịch sử có lẽ vì hắn đã có thể thay đổi. Có phải không? Hắn tự ngẫm.

Mất một lúc sau, Minh gạt đi nước mắt, dùng sức chống cây cung mà đứng lên, hắn run rẩy thở thật sâu để bình ổn lại cảm xúc của mình, nhìn xuống tên trung niên vẫn còn đang cúi đầu khóc nức nở kia, Minh nói:

"Đừng khóc nữa." Ruộng không trả lời. "Đừng khóc nữa, lão nói đúng, tao là thần tiên." Ruộng dừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Minh. Rồi lại ngạc nhiên phát hiện trong đôi mắt đỏ lòm đầy nước mắt của một tên nhóc con 13 tuổi là một luồng ánh sáng khác thường, nó kiên định, cũng đầy quyết tâm, nó rõ ràng chứ không mê man, không ngây ngốc như lúc trước. Dường như thằng nhóc trước mắt hắn, và cái thằng nhóc cách đây không lâu đang gào thét, đã là hai người hoàn toàn khác nhau. Ở Minh có một cỗ không thể diễn tả sức lôi kéo khiến Ruộng dừng nức nở, hắn ngạc nhiên thấy mình, bỗng chốc an tâm không ít.

"Đi thôi Ruộng, đám người đó, phải trả giá!" Minh quay người, dứt khoát đi theo hướng đám tàn binh Việt phía trước, hành động dứt khoát trong khi miệng còn đang lẩm bẩm. "Hy vọng, là còn không quá trễ." Để lại Ruộng ngơ ngẩn người nhìn theo. Khi tên trung niên đứng dậy, lượm lấy cây đao bầu và đuổi theo Minh, không biết sao, trong đầu hắn vang lên câu nói mà mấy ngày nay lão vẫn hay kể lể, trong mắt không khỏi nhấc lên một cỗ hy vọng.

"Một khi thần quyết định, tương lai sẽ tới....."

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Có Một Lòì

Như thường lệ, khi mặt trời dần khuất về phía Tây, Hán binh sẽ nổi còi thu binh, lui lại một khoảng nhất định để những người lính Việt có thể nghỉ ngơi qua đêm. Đương nhiên chúng vẫn không quên rải thám báo vòng quanh hơn ba bốn km nhằm đề phòng Việt binh ban đêm bỏ trốn. Tuy nhiên qua những đêm đầu, có vài người Việt binh phá vòng vây thất bại, hôm sau đầu bị ghim lên những cây cột thật cao để thi uy thì, Việt binh cũng đã bỏ qua ý định này.

Lúc này, ở một con suối nhỏ cách chỗ Minh và Ruộng không xa, một đám binh lính, dân thường tàn tạ tại nghỉ ngơi bên dòng suối. Mỗi người đều tự tìm một góc riêng biệt. Có người khẽ cắn răng để khỏi sợ hãi, có người lại yên tĩnh lòi cây dao, cây thương của mình ra, dùng những chiếc lá cây để chùi rửa những vết hoen rỉ trên đó. Phần nhiều, tất cả mọi người đều mang trên mình gương mặt chết lặng.

Bỗng chốc, có một đám người quần áo chật vật theo bên góc rừng lao ra. Bọn họ ngạc nhiên nhìn về phía những người Việt binh, nhưng nhìn những ánh mắt hết sức bàng quang đáp trả, trái tim căng thẳng cũng dần dà thả xuống. Họ chậm rãi lần lè về phía con suối, thận trọng tìm một góc khác không xa ngồi xuống nghỉ. Trong đám người, tuy có không ít thanh niên trai tráng cùng trẻ em, nhưng đa số là phụ nữ và người già. Phía sau, một người con gái trẻ đang cắn răng diu một bà cụ đi khắp khiên, trên lưng bà cụ có hai nhánh tên đang lung lay, từ chỗ hai mũi tên cắm vào, từng giọt từng giọt máu rả rít chảy xuống theo từng nhịp bước chân của họ. Còn chưa đến gần đám lửa trại, bà cụ đã đổ ập xuống vũng máu, cô gái hét hoảng lên, quỳ mọp xuống thân thể bà mà điên cuồng lay động, không ngừng gọi mẹ, gọi tên, ôm khóc nước nở trong bao nhiêu ánh mắt đồng cảm, không đành lòng cũng như lạnh nhạt của những người xung quanh. Tuy nhiên, không có một ai đến giúp họ.

Tất cả những người Việt binh đang ngồi nghỉ kia đều chết lặng khi chứng kiến cảnh này. Một màn này mấy ngày qua họ đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần, bắt đầu từ đồng cảm, chùi rửa, tức giận đã dần dần đổi thành tê dại, cũng chỉ còn tê dại. Mỗi cuối ngày, bọn Hán binh đều sẽ xua đuổi một toán người đến gia nhập đám tàn binh. Trong số bọn họ có người là binh lính, nhưng đa số đều là dân làng bình thường từ những thị lạc gần đó bị đưa đến. Hán binh sẽ luôn cố gắng giữ số lượng người bị xua đuổi ở một khoảng nhất định tầm sáu mươi người trên dưới. Số lượng này là vừa đủ cho hơn hai trăm tên Hán binh quan sát và theo đuổi. Nhiều lần như thế, mỗi người đều ý thức được Hán binh có thể đang chờ đợi một cái gì đó, hoặc có một kế hoạch khác không nhỏ, thế nhưng bọn họ đều đã bất lực, họ biết cuối cùng họ đều sẽ phải chết, nhưng họ đã không còn đủ tinh thần để chống trả. Những ngày qua Hán binh tra tấn họ bằng cả thể xác lẫn tinh thần như thế, khiến cho họ ngày qua ngày càng thêm yếu đuối, chỉ có lúc sắp chết, họ mới phản kháng lại mãnh liệt nhất, mạnh nhất trong vô vọng.

Ở một bên khác không xa, tên Lạc tướng trẻ tuổi run rẩy thân người, không chỉ một lần hần muốn lao ra giúp đỡ người con gái kia, nhưng bị những tên hộ vệ khắt khe ngăn lại. Đằng sau cái mũ trùm kín là một đôi mắt đầy căm hờn cùng tức giận. Nếu như trong số những người tàn binh này còn có ai có thể giữ vững tinh thần bất khuất như thế, thì có lẽ cũng chỉ còn có mình hắn. Hai bàn tay nắm chặt, ngón tay bầu sâu vào da thịt đến chảy máu, hắn gắt gao nhìn về phía xa xa nơi có từng làn khói mỏng bay lên. Nơi đó là chỗ bọn Hán binh trú đóng. Nếu không phải bản thân còn có sứ mệnh quan trọng, hắn thà rằng lao người vào chúng, chém giết cho tiết hận, rồi dù ra sao thì ra, hắn cũng cam lòng. Bên cạnh hắn, một bà lão khề thờ dài, nắm chặt tay hắn mà lưng lay mạnh, đón lấy ánh mắt như dao găm của hắn, bà khề lắc đầu ra hiệu hắn ngồi xuống. Tên Lạc tướng không cam lòng nhìn về phía ánh khói 1 lần nữa, rồi hậm hực đá bay một bụi cỏ gần đó, ngồi xuống, hắn gục mặt vào trong đầu gối mà hai vai run rẩy không ngừng.

"Tôi không chịu nổi nữa, tôi không chịu nổi nữa!" Một tiếng hét vang dội đánh tan sự chết lặng này, một tên thanh niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi mạnh mẽ lao ra trước đám người. Hắn nhìn về phía tất cả mọi người, tàn binh, dân làng, và cả tên Lạc tướng cùng đám hộ vệ, hần gào lên.

"Đằng nào cũng chết, tôi không chịu nổi nữa, tôi phải đi giết bọn chúng, có ai đi cùng không?" Hắn gào lên, nhưng bị những ánh mắt thờ ơ đáp trả, hắn cảm thấy hết sức lúng túng. Cắn chặt hàm răng để thêm quyết tâm, hần lao ra về phía sau, nơi bọn Hán binh đang đóng quân. Mỗi người ngồi đây đều nhìn hắn, nhưng không ai ngăn cản, bọn Hán binh đều không phải người ngu, khôn thú phản kích màn này xảy ra đã không ít lần, mỗi lần đều như nhau là thêm vài cái đầu người trên cột mà thôi.

Không đợi hần chạy hần ra khỏi, một bóng người đã chặn hần lại, đó là một tên nhóc còn trẻ tuổi hơn.

"Đừng vội," Minh khề nói, rồi bước từng bước về phía đám tàn binh, mỗi bước đều đều, dần dần tạo nên một nhịp điệu lẻ loi trong đám không gian yên tĩnh này. Những con người quanh đây bỗng chốc bị hần thu hút, họ thững thờ nhìn về phía hần, có một số ánh mắt tò mò, có một số lại đánh giá như đang xem một chút giải trí cuối ngày. Sau lưng hần, Ruộng khoác vai tên thanh niên, kéo hần đi theo Minh trở về, trong lòng vừa bồn chồn vừa lo lắng không biết Minh sẽ làm sao. Bên cạnh, cô gái trẻ lúc nãy cũng thút thít đi theo, sau lưng cô là một nắm mộ nhỏ vừa mới được đắp vôi, còn hai mũi tên đang được cô nắm thật chặt trong tay.

Bước chân của Minh như nhịp trống nhẹ cũng đang đánh từng hồi từng hồi vào lòng hần. Mỗi bước hần bước ra, trong đầu cấp tốc loạn chuyển không biết bao nhiêu lần. Hần cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn, những đoạn ký ức mơ hồ để phân tích cho kỹ tình hình hiện tại. Mỗi bước chân, hần càng thêm vững chắc, tâm tình càng ổn định, đến khi hần dừng lại giữa đám người, nội tâm hần bỗng chốc như mặt hồ tĩnh lặng, không chút gợn sóng, không còn dư ba, không pha tạp.

Hắn nhìn về phía mọi người xung quang, cũng cái cách người thanh niên kia nhìn, nhưng không biết vì sao, mỗi lúc ánh mắt hần đi tới đâu, dường như sẽ có một cỗ vô hình rung động truyền vào mỗi người.

Minh không ngu ngốc cho rằng hần có thể báo thù cho lão Cây Đa chỉ bằng sức hần và Ruộng, hần không cho là mình có sức mạnh nhân vật chính huy hoàng như bao câu truyện khác. Thế nên hần biết hần cần có sự giúp đỡ, cần nhiều sự trợ giúp, mà những người tàn binh này, là sự trợ giúp mạnh mẽ nhất hần có thể tranh thủ bây giờ. Mà những gì hần sắp làm, là cố gắng thu phục được những trái tim của bọn họ, để họ tạm thời nghe theo mình. Hít sâu

một hơi thật mạnh, Minh nói.

"Mọi người, xin hãy nghe tôi một lời."

Đội không có tiếng đáp trả lại, hiển nhiên, hấn cũng không quan trọng. Minh tiếp.

"Mọi người, ngày mai chúng ta sẽ chết, tôi đã thấy thật nhiều quân Hán tập trung lại đây. Có vẻ như kế hoạch của bọn hấn đã xong, ngày sáng mai, bọn chúng sẽ càn quét hết chúng ta." Minh nói chậm rãi, trong mắt thâm quan sát những người này.

Nhiều người mới bị gia nhập gần đây thì bật khóc nức nở, họ co cụm vào nhau, mắt lộ ra nỗi sầu thảm khôn nguôi. Những người Việt binh lại có một ánh mắt thư thái, như được giải thoát, họ chấp nhận số phận. Duy có đám hộ vệ và tên Lạc Tướng thì bất ngờ giựt mình cảnh giác xung quanh, dường như kế hoạch của Hán binh chính là nhằm vào họ.

"Thế nhưng, chúng ta không đáng bị chết như vậy." Thu hết ánh mắt của họ, Minh tiếp lời. "Chúng ta đáng lẽ đang nằm trên chiếc chăn êm, ngày qua ngày đợi bên ruộng đồng, cùng với bạn bè sáng cây cuốc, tối nấu bữa cơm bên gia đình, cuộc sống kia, thật êm ả, thật hạnh phúc..."

"Chúng ta có lẽ có cha mẹ, cha mẹ ta đáng ra hôm nay đang ngồi cùng ta, kể ta nghe bao chuyện xưa, ta sẽ vì cha mà dâng chén nước, vì mẹ mà sẵn con thú, để may cái áo mặc cho cha mẹ ấm áp. Mẹ cha ta còn khỏe chứ?"

Chúng ta có lẽ có người yêu, người ta yêu cùng ta mỗi đêm ngồi ngắm sao, ban ngày cùng đùa dưới suối, bắt con cá, con tôm, hạnh phúc kể về ngày cả hai về bên nhau. Nàng có nhớ ta không?

Chúng ta cũng có con, con ta còn thơ bé, bị bôm trong tay ta ư ư nói cười, mỗi ngày chúng nhìn về phía đồng ruộng, về phía rừng cây, đợi ta về mà sa vào lòng, con có nhớ ta không?" Lưu lại một tý không gian mặc niệm, Minh tiếp:

"Nhưng là ngày mai, chúng ta chết, cuộc sống tốt đẹp không còn, bản làng ta sẽ bị đốt phá, đồng ruộng sẽ bị cướp bóc, ruộng không còn là của ta, nhà cũng không.

Ngày mai chúng ta chết, người ta yêu còn ở nơi hẹn hò chờ ta? Nàng có khóc cho ta? Có biết lòng ta dần vật từng con nhớ về nàng, rồi có ai kể chuyện nàng nghe, cùng nàng ngắm sao? Rồi có ai cùng nàng hẹn thề, đừng lỡ hoài tâm lòng nàng?

Ngày mai chúng ta chết, cha mẹ không người phụng dưỡng, ánh mắt họ ngày ngày chờ mong ta về, vì con trai, con gái họ mà đầu tóc bạc phơ, chén cơm không đành nuốt, để gì yên giấc nồng? Rồi đêm lạnh có ai về thay họ đắp cái chăn, chiếc chiếu? Sáng ra có ai vì họ dân chén cơm, ly trà? Con cái bất hiếu, cha mẹ có đau lòng không? Con không về được, mẹ yêu ơi đừng mỗi đêm ngồi khóc.

Ngày mai chúng ta chết, con thơ không người nuôi dưỡng. Có không từng đêm con khóc ròng vì cần hơi cha, hơi mẹ lại không có bóng hình nào bên cạnh, rồi con có ăn, có ngủ được không? Rồi bao lâu sau, ai nhìn con biết bỏ, biết nói? Ai che chở, đùm bọc con trong mỗi bước cuộc đời."

Từng câu, từng câu nói nặng trĩu chìm vào lòng từng con người đang ngồi. Có người lính quý mọp xuống đất, dập đầu về phía xa xa mà lay. Lại có chàng trai, thần thờ nhìn về phía chiếc vòng da đang đeo. Trong góc, một cô gái ôm chặt đứa con đang khóc của mình. Mỗi người tâm trạng nặng nề, nhưng ai cũng mặt đầy nước mắt. Trong lòng họ nỗi đau dần xé, bị che lấp, tra tấn mấy ngày qua như ủa lên dữ dội, không thể áp chế được. Minh thờ dài, khẽ mắt hấn cũng đầy nước. Lời là hấn nói cho mọi người, chẳng lẽ không phải là tuyên ngôn cho chính số phận mình? Hấn thâm nghĩ.

"Mọi người, chúng ta không đáng chết. Đáng chết là bọn chúng, chúng cướp ta nhà cửa, phá ta gia đình. Bọn Hán khiến người ta yêu phải xa ta, khiến con thơ ta không người dạy dỗ, khiến mẹ cha ta khóc mòn mỏi vì ta." Minh tiếp tục dẫn đạo. Theo câu chữ thốt ra, hấn đã có thể cảm nhận được một cổ tình thần xúc xôi đang gây dựng. Lúc này, mỗi người ở đây đều mang theo nỗi phẫn hận tột độ đối với kẻ cướp đi gia đình, cha mẹ, người thân của mình. Minh nhìn quanh, hấn gào thét.

"Chúng ta không cam lòng, vì cái gì chúng ta phải chết, mà bọn chúng sống. Vì cái gì người thân ta phải chịu nỗi đau. Không, ta phải cố sống, phải trở về bên cha mẹ ta, bên người ta yêu, bên con thơ ta. Nơi đó, họ cần chúng ta, nơi đó mới là nơi ta cần tới. Chúng ta không thể chết."

Từng đạo từng đạo nóng rực ánh mắt nhìn về phía Minh, hấn biết rõ giờ đây những con người này, vốn dĩ từ nỗi tuyệt vọng, tê liệt, từ sự chấp nhận số phận lại lần nữa vùng lên. Những lý tưởng cao đẹp không thể cứu vớt họ, nhưng những tình cảm ấm áp mà họ đã có, cùng những hoài niệm yên ả mà họ cất giữ trong tim lại có được sức mạnh không thể bị áp chế được dù sau bao nhiêu tra tấn và mệt mỏi. Cũng như hấn, như Ruộng, như lão Cây Đa. Khẽ hít sâu, đặt tay lên ngực, Minh lại nói.

"Tôi mong mọi người tin tôi, hãy tin tôi một lần vì tôi tin, là tôi có thể dẫn mọi người ra khỏi cái chết này, để một lần nữa mọi người về bên người thân, cha mẹ, vợ con mình!" Hấn cúi đầu, chân thành về phía đoàn người, trong ánh mắt ngạc nhiên cùng sững sờ của họ.

Rốt cuộc một lúc sau, có một người đi tới, đó là một tên Việt binh, hấn tay phải đã bị cắt đoạn tới vai, kiên định ánh mắt nhìn Minh, cúi thật sâu đầu, hấn nói từng chữ.

"Nguyện vì ngài mà ra sức!"

Bỗng chốc, tất cả mọi người cùng cúi đầu đáp lại Minh.

"Vì ngài ra sức!"

Tiếng đáp không đều nhưng hữu lực của hơn năm mươi con người thật nhỏ bé trong màn đêm. Thế nhưng Minh có thể cảm nhận được một đợt sóng mạnh vỗ bờ bên đang vỗ vào lòng hân. Từng ánh mắt kiên định, từng luồng ý niệm cầu sống mãnh liệt như từng tiếng trống vang dội.

Nhìn cổ khí thế hùng hục này, Minh biết, một lời này hân đã nói đúng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Kế Hoạch

Trời chỉ vừa vào đêm, đối với Hán binh mà nói, đây cũng chỉ là một đêm bình thường, nhàn hạ như những đêm trước. Từ sau khi mà bọn chúng treo lên mấy cái đầu lâu trên những cây cột cao, thì tuần suất Việt binh phá vòng vây hoặc phản kích vào đêm đã giảm triệt để. Hán binh người cảnh giới cảnh giới, người tuần tra tuần tra, còn những tên khác sau bữa ăn thì lao đầu vào giấc ngủ, hoặc lao vào những cô gái tộc Việt mà chúng mới bắt được chiều nay, hi hục cả đêm để thử một chút thử được chúng coi là "Phong tình khác lạ." Doanh trại Hán binh nhanh chóng nhộn nhịp, cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say nồng.

Trái ngược, bờ suối của Việt binh tối nay sống động dị thường, những con người đang hi hục vót chặt những cành cây nhỏ, hoặc tước những nhánh dây leo, đan đan bện bện. Người tới ta lui hết sức nhanh nhẹn, thế nhưng lại quý dị im lặng, trên miệng mỗi người là một cây tăm nhỏ, hoặc chiếc lá con, không ai thảo chúng xuống, dù rất khó hiểu vì sao họ được yêu cầu làm như vậy, họ vẫn chấp nhận. Chỉ có tiếng chân đạp lẹ bẹ trên mặt cỏ thì thoảng là điểm nổi bật cho màn đêm yên tĩnh, tuy rất nhanh chóng sẽ bị những ánh mắt trách cứ quăng tới, khiến chủ nhân chúng thật mau rút cổ lại, ngượng ngừng thay đổi cách đi, thận trọng thận trọng. Rất khó tin tưởng, nơi đây ít phút trước sẽ có một mảng im đìm đầy tử chí bao trùm.

Thu hết tất cả những thứ này vào tầm mắt, Hoảng, tên thanh niên quay đầu bước vào một hang đá nhỏ bên dòng suối. Cái hang này không lớn, là tự nhiên tạo thành, lúc này đang đứng đầy mấy đạo bóng đen. Theo ánh lửa le lói bập bùng bên trong, Hoảng nhủ mắt xác định ai là ai, rồi nhỏ miếng lá cây trong miệng ra, khẽ nhếch "Thật khó!"

Ruộng tăng hăng làm hân giật mình, ngai ngừng nhìn về phía một bóng người nhỏ nhoi trong góc, hân chấp tay nói. "Tất cả đều theo như ngài phân phó, năm mươi tám người lớn, đàn bà hai mươi lăm người, đang cố gắng đan dây thừng, mười người già thì đang vọt chông dựng bấy."

"Cám ơn anh Hoảng, anh không cần xưng hô vậy đâu. Gọi tôi Minh được rồi." Minh quăng cho hân ánh mắt thân thiện đáp.

"Không thể không thể, tôi không thể gọi thẳng tên ngài được." Lắc đầu như trống bỏi hân từ chối, thân thể nhanh chóng lui sang bên, nhường ra một khoảng không cho một bóng đen khác đi vào.

"Thưa ngài, hai mươi ba binh lính, có thể sức lực đều đủ cả, mọi người đang chờ ngài ra lệnh. Chỉ là..." Sáng, tên Việt binh cụt tay đáp, hân tuy tàn phế nhưng trong đám binh lính có được uy vọng không thể xem thường. Minh biết, ngay cả Ruộng cũng rất tôn trọng hân, còn lão Cây Đa cũng đã từng nhắc đến hân mấy lần. Chỉ là...? Minh theo ánh mắt hân nhìn về phía góc hang động, nơi đó đứng mấy bóng người riêng biệt. Đó là tên Lạc tướng và hộ vệ của hân.

Trong khi Minh đang đánh giá bọn hân, thì ánh mắt hân bắt gặp một cặp mắt khác cũng đang hết sức tò mò nhìn mình. Gặp phải Minh nhận ra mình đang nhìn hân, tên Lạc tướng bối rối cúi đầu, bên cạnh hân, mấy người hộ vệ không dám lên tiếng, duy có ánh mắt đầy chiến ý cho thấy được nhiệt huyết không nhỏ của mình. Liếc mình bộ hạ, hân gật đầu thật nhẹ, một giọng yêu kiều nói.

"Các người cũng đi đi thôi, có bà nội bên cạnh, ta đã an toàn."

Minh có chút ngoài ý muốn, tuy nói xã hội Việt Cổ bây giờ vẫn phần lớn là trong chế độ mẫu hệ, nhưng nữ Lạc tướng vẫn là hết sức hi hữu, dù sao ra trận giết giặc, sức lực của trai tráng luôn luôn sẽ có lợi thế nhiều hơn không nhỏ so với nữ giới. Hân lần nữa đánh giá nhóm người này, chân mày nhăn lại suy nghĩ, chỉ thấy mấy tên hộ vệ cũng không vội vàng hành động, mà đồng thời đưa mắt về một bà lão gần đó. Thấy bà thở dài rồi gật gật đầu, họ mới chấp tay chào Minh, rồi kéo ra ngoài đi đến chỗ bọn Việt binh đang tập trung.

Nhìn theo đám hộ vệ trang bị hoàn mĩ nhất trong đám tàn binh nhập bọn mà trái tim Minh thả lỏng một hơi. Mấy ngày qua hân đã nhận ra trình độ khác biệt một trời một vực giữa họ và những chiến binh khác. Đơn giản so sánh, trong suốt hơn năm mươi người đầu tiên, thì nhân số họ luôn luôn là không đối, trừ hai tên vào mấy đêm đầu cố gắng phá vòng vây, đầu bị treo lên thì về sau, chả còn ai trong số họ ngã xuống. Bọn họ đều thành thạo tác chiến, lại biết giữ sức chiến đấu, vẫn có thể dự lực bảo vệ cho tướng quân của mình, điều đó cho thấy bọn họ tinh nhuệ đến bất ngờ. Bọn họ đồng ý mình điều động là một nguồn lực không thể coi nhẹ được. Đương nhiên, Minh biết, để có thể điều khiển những người này thì, bối cảnh tên Lạc tướng hiển nhiên cũng không thể tầm thường được.

Bỏ qua những gì đang diễn ra bên ngoài, Minh lần nữa quay mắt nhìn về trong hang. Hân biết rõ những gì hân nói đồng đặc ngoài kia chỉ có thể coi là bước đầu tiên thuận lợi. Để có thể cho những người Việt cổ này nghe hân, theo lệnh hân hành động, chỉ bằng mấy câu mấy chữ trên miệng kia là rất không thực tế. Hân có thể thành công khơi dậy lòng cầu sống của bọn lính, nhưng để mọi người hoàn toàn tin tưởng hân, một đứa nhóc mới tầm mười hai, mười ba, là không thể nào. Vì thế mà trong hang này mới có mấy bóng người tập trung lại, điều hân cần làm, là chứng minh cho họ thấy mình, có một kế hoạch chính xác và khả thi. Hít thật sâu, Minh học theo cổ nhân, chấp tay nói.

"Mọi người, trước tiên nhận thức, tôi gọi là Đặng Khải Minh. Như tôi nói lúc này, ngày mai, chúng ta có thể thoát khỏi vận mệnh bị đuổi giết này, mong mọi người ra sức."

Trong hang động, mấy người im lặng nhìn Minh, duy có lão Ruộng hơi nhếch miệng chút, nhưng rất hợp thời không mở miệng cắt đứt Minh.

"Đã bốn năm ngày rồi, chúng ta bị Hán binh lừa giết. Như mọi người để ý thấy, bọn chúng tất nhiên có một mục tiêu lớn, nên sẽ không mau chóng giết chúng ta." Quả nhiên không ai gạt mình vì những gì Minh tuyên bố khác hẳn những gì hắn đã nói bên ngoài, mọi người gật đầu bảo đồng ý. Mục tiêu quân Hán quá rõ ràng, những người ở đây tuy không phải tất cả đều là tướng lĩnh, nhưng đều có sống dai thành tính bản lãnh, điều hắn vừa nói, ai cũng biết, cũng không ai chỉ trích hắn vừa rồi nói dối, vì lúc này thật sự nhóm người ở đây, cần giống như vậy những lời nói dối.

"Cơ hội của chúng ta đã tới, đêm nay, bọn Hán binh đã thật sự buông lỏng rất nhiều. Tôi đã đi một vòng quan sát, giám thị chúng ta Hán binh cũng không còn, chúng chỉ canh ở vòng ngoài để phòng ta phá vây, còn việc chúng ta ra sao, chúng đã bỏ mặc." Minh tiếp tục phân tích.

"Ý người nói chúng ta đêm nay phản kích?" Nữ Lạc tướng mắt sáng ngời tiếp lời hắn, nàng đã không chờ đợi nổi tình huống như vậy từ mấy hôm rồi. Hai tay chống lên cái bàn được kê từ mấy viên đá đơn giản, nàng nghiêng người về phía Minh như mong đợi hắn đồng ý. Minh lắc đầu.

"Không, chúng ta không phản kích." Hắn không ngu ngốc cho rằng lúc này tập kích địch sẽ thành công. Bây giờ phản kích chính là một canh đánh bạc. Phải chắc chắn đêm nay quân Hán đã lỏng lẻo cảnh giới, còn phải đảm bảo khi tập kích, quân địch sẽ không thể phản ứng kịp, ngoài ra, trận địa Hán quân tất nhiên không kiên cố, nhưng chắc chắn sẽ không quá dễ dàng cho Việt binh xâm nhập. Quan trọng hơn nữa là, tướng Hán là Hàn Vũ, một trong ba tên phó tướng sừng sỏ của Mã Viện, Minh không tin từng trải chinh chiến hắn, sẽ không có biện pháp phòng ngừa bị Việt binh tập kích ban đêm. Quá nhiều quá nhiều yếu tố không ổn định làm Minh bác bỏ ngay kế hoạch này từ đầu.

Hơn nữa, Minh biết rõ ưu thế dạ tập của Việt binh với trang bị và chiến lực yếu kém so với giặc là không có tác dụng. Việt binh có Việt binh điểm mạnh, hắn cần làm chỉ là cố gắng khai thác chúng ra mà thôi. Chậm rãi phân tích tình hình cho mọi người nghe, Minh lấy viên đá vôi, vạch từng hàng kẻ trắng đánh dấu hai bên quân tình, cách tác chiến, chiến lược.

Từng dãy từng dãy vôi vẽ thành từng mũi tên, từng hình tròn trắng, đan chéo đan dọc trên chiếc bàn đá, trong ánh mắt gập gù của mọi người xung quanh. Nữ Lạc tướng thì thì thoảng liếc lên kinh ngạc nhìn Minh. Cho đến khi Minh nói xong, tất cả mọi người còn đang chìm vào suy tư thật lâu, duy có nàng đã không biết từ lúc nào, đã không còn nhìn vào mặt bàn, mà chăm chú nhìn hắn, nàng không hiểu nổi một tên nhóc con, tuổi còn kém nàng một, hai, làm sao có thể đưa ra những suy nghĩ như thế.

Minh khẽ lấy tay lau mồ hôi, nói thật này giờ hắn rất hồi hộp. Hắn không biết mình có được coi là một tướng lĩnh hợp cách không, có thể thực sự đánh bại Hán binh không. Nhưng từ sự im lặng đồng tình của những người ở đây, lòng hắn đã bình tĩnh trở lại, hắn nhìn quanh mọi người, thấy vẻ chăm chú của họ mà bỗng chốc có một chút hài lòng cùng tự tin khởi dậy trong lòng. Rồi bỗng hắn nhìn thấy tên nữ tướng đang nhìn mình chăm chăm. Đằng sau cái mũi giáp trùm kín đầu là một đôi mắt sáng ngời đang nhìn chăm chú, làm hắn không khỏi sinh cảm giác rụt rè lạ lạ, hắn cúi đầu, khẽ vuốt vuốt mũi. Hắn không biết sau lưng hắn, tên Ruộng đang ngậy ngốc nhìn hắn bóng lưng, đôi tay run rẩy nhưng không thể che đậy được ánh mắt đầy kiên định cùng tin phục, cha hắn nói không sai, hắn tin tưởng bội phần.

P/s: Hy vọng mọi người thấy mình viết không quá lủng củng đi. Mình cố gắng xây dựng truyện thật chậm, để nhân vật có thể phát triển tốt hơn. Tuy nhiên kiến thức mình không nhiều dẫn đến nhiều tình huống có lẽ gượng gạo. Anh em ai có ý kiến xin vui lòng nhắc nhở. Minh chân thành cảm ơn.

Ngoài ra, không biết có ai đọc truyện không, nhưng đoán thử nữ Lạc tướng là ai nha=)).

Minh còn đi làm và về trông con, nên tranh thủ viết lúc nghỉ trưa hay tối tối thôi. Được cái hay là như thế mình có nhiều thời gian suy nghĩ hơn, nhưng tốc độ chắc chắn eo máu được, mong anh em thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Truy Đuổi

Hán doanh, khi mặt trời còn chưa hẳn xuất hiện nơi phương Đông, thì từ ba bốn giờ sáng, nơi đây đã bắt đầu sinh động hẳn lên.

Từng tốp từng tốp binh lính được các sĩ quan kêu gọi, giắt tóc, đá vai, chậm chạp ngồi dậy sau giấc ngủ. Chúng ưỡn ngực vươn vai, đơn giản xúc xúc miệng bằng nước sông gần đó, rồi lễ thể bước lại cái quầy đồ ăn đang phả ra những làn khói nóng hơi hổi, nhận lấy một tô cháo, hai cái bánh bao, đây là khẩu phần cho bữa sáng. Một bên khác, những tên lính tuần tra đêm thì mau chóng chạy về doanh trại của mình, xóc lên màn trại, chĩa buồn cời giáp coi giày mà lao ngay vào đồng rom rạ làm thành những cái giường dã chiến, chúng cần ngủ thật mau một chốc trước lệnh tập trung sớm. Bên góc, hai tên Hán binh vừa chui ra khỏi một cái lều được dựng tạm làm thành quân kỳ, lắc lắc cái eo chua của mình, rồi cùng nhìn nhau cười khà khà đầy thoải mái, liếc mắt lại nhìn vào một đồng thị trắng hau háu đang nằm ngất thoi thóp sau lưng, khoác vai nhau bàn tán, đi về nơi tập trung.

Trái với những khung cảnh nhộn nhịp như thế, ở góc doanh trại có mấy chiếc xe ngựa cũ nát, không một ai quan tâm, nhét đầy những người dân Việt, bọn họ bị cời trần, tay buộc chặt với nhau bằng dây thừng, bị bắt phơi thân suốt màn đêm lạnh. Nhiều người thân thể phát sốt, run lên cầm cập nhưng vẫn ràn gượng không dám gục ngã, nơi xa xa là từng dãy cọc gỗ, trên cao treo đầy đầu lâu. Nếu họ không chịu nổi cơn sốt hành hạ, lần sau họ tỉnh dậy, sẽ

thấy thân mình bị đem đi xa, trong khi đầu thì bị giữ lại như thế trên cột.

Ở trung tâm doanh trại là một cái tiểu trại khác, hàng rào trong hàng rào, doanh trong doanh, được hơn mười tên tinh nhuệ bao bọc kỹ càng. Ở giữa là một cây cột thô bằng hai người ôm, cao cũng phải năm mét hơn, trên cột tung bay một lá cờ đỏ thẫm viền dọc vàng. "Hán" tự dát vàng phấp phới theo gió. Ngay dưới cột không xa có một cái lầu thật lớn. Đứng ở cửa lầu có bốn tên binh sĩ, đề đao gác thương cảnh giới xung quang. Trong trường, Binh Lục Hân Hàn Vũ đang khoang thai ngồi quỳ trên chiếu, một tay khẽ nâng ly trà vừa uống, tay khác cầm lấy quyển Xuân Thu, hẳn rất thích đọc Xuân Thu, mỗi khi hành quân hẳn đều mang theo, yêu quý khó rời.

Thi thoảng, hẳn liếc về cái bàn có mấy tờ giấy đã ố vàng, đó là tình báo cùng kết quả tác chiến mấy hôm nay của Hán binh. Chân mày hẳn không khỏi nhíu lại. Kế hoạch của Phục Ba tướng quân vẫn diễn ra hết sức chậm chạp, tin tức không lưu thông cộng thêm địa hình phức tạp khiến kế hoạch rất khó hoàn thành sớm. Trong khi hẳn thật sự rất nhớ tiểu thiếp mình vừa nạp không lâu ở Luy Lâu. Hơn nữa, phạm vi hẳn phụ trách thật quá lớn so với số binh lực ít ỏi được phân. Hàn Vũ thật sự không muốn bị người khác cướp công, nhưng việc yêu cầu thêm quân số bị chìm vào trong nước khiến hẳn không thể không chờ đợi, có lẽ hẳn thật không có duyên với công trạng này.

Vừa lúc hẳn định nhấp thêm miếng trà nữa, thì có một tên lính chạy đến trước cửa trại hẳn, thông báo có tình huống khẩn cấp. Chỉ lát sau, doanh trại Hán quân bỗng dưng như vỡ òa, bọn binh lính vội vàng mặc giáp, lấy vũ khí, đề yên ngựa. Chỉ thấy hơn trăm năm mươi, sáu mươi tên Hán binh, lấy chưa tới mười lăm phút công phu, hàng ngũ chỉnh tề lao ra ngoài doanh, đi đầu chính là Hàn Vũ.

Hàn Vũ quả thực rất gấp, cũng đầy khó tin, ít phút trước tên Hán binh vừa báo cho hẳn biết, hẳn có thể lập được thiên đại công lao. Nghe tin tình báo, Hàn Vũ không thể hận không mọc ra được thêm đôi cánh mà bay đến ngay đó, hẳn vục roi ngựa phi như bay, kéo theo đội hình dài cùng một mảng bụi mù, tiến về phía con suối mà Việt binh đêm qua trú đóng. Đôi lúc, hẳn lòi trong lòng ngực ra một mảnh ngọc bội, dường như để lần nữa chắc chắn rằng hẳn sẽ không nhận lầm.

Khi hẳn lao đến, thì nơi bờ suối nhỏ đã không có ai, dấu chân hỗn loạn vội vàng cho thấy, Việt binh ngay từ tờ mờ sáng đã vội chạy đi. Dấu vết không khác gì những ngày qua làm hẳn hơi yên tâm. Nhìn về phía chếch bên hướng Nam một chút, nơi đó có mấy dấu chân khác hẳn, hoàn toàn tách biệt với số còn lại, hẳn khẽ nhếch mép cười. Dấu vết rất mờ nhạt, lại được che đầy qua loa, nếu như không phải nhờ miếng ngọc bội vô tình bị đánh rơi trên đất, nếu không phải sáng nay Hán binh trinh sát đến sớm hơn, vừa lúc thu lại miếng ngọc này, thì Hán binh chắc chắn sẽ không chú ý tới chúng, còn hẳn sẽ bỏ lỡ cơ hội trời ban này. Dùng thời gian cấp tốc suy nghĩ, Hàn Vũ ra hiệu cho kỵ binh sau lưng chia làm hai, một nhóm năm mươi người vội chạy theo phương hướng số đông dấu chân, trong khi số còn lại, tiếp tục theo hẳn truy sát nhóm người nhỏ này. Tất nhiên, Hàn Vũ từ đầu cũng không hề có ý định bỏ qua cho những kẻ bại binh kia, vì dù công lao nhỏ, cũng là công lao, giết thêm mấy chục người, hẳn quân công sẽ càng thêm nặng. Thậm chí, mấy cái thôn tộc gần đây đã bị hẳn càn quét gần như không còn, chỉ còn lại từng cột từng cột đầu lâu báo công trong doanh trại.

Trên cánh đồng không xa nơi đó, một tốp mười bảy, mười tám người quần áo xộc xệch đang chạy vội, bọn họ thi thoảng nhìn về phía sau, như đang tránh né thứ gì. Giữa đoàn người, một cô gái thân mặc giáp đồng, nón trụ đã cỡi mất, tóc dài bay phấp phới bao lấy một khuôn mặt thanh tú, vầng trán cao, mày liễu thanh kéo dài, đôi mắt to tròn đầy lo lắng. Cho đến khi ở phía sau truyền đến như có như không tiếng vỗ ngựa tràn ngập, trên gương mặt cô gái tầm mười năm tuổi này vẫn không có một tia buâng lỏng. Khẽ cắn chặt răng, ngăn lại trong lòng nỗi xúc động muốn lao ra chém giết, nàng xoay người tiếp tục chạy theo nhóm người.

Truy binh đến càng lúc càng gần làm cho nhóm người càng thêm hoảng hốt. Họ vốn chạy không thể nhanh hơn ngựa chạy bốn vó, lại bị khủng hoảng đè nén, không ngừng có người bị vấp té, làm đồng đội phải cố sức lôi kéo họ tiếp tục chạy. Cứ như thế, khoảng cách giữa hai nhóm người ngày càng bị rút ngắn. Thế nhưng tình thế nhìn lại, mỗi người trên mặt đều có một nỗi kích động khó hiểu.

Hàn Vũ cũng rất kích động, khi truy đuổi theo từ xa, hẳn đã nhắm chuẩn một thân ảnh trong đoàn người. Khi cả hai nhóm đủ gần, nhận ra gương mặt hết sức quen thuộc làm hẳn kinh hi không thôi. Tên Hán tướng cười dài ha hả không dừng, một tay đề cung, một tay rút ra mũi tên từ ống ngọc bên hông ngựa, tập trung tinh thần, chuẩn bị đề cung ngắm chuẩn.

Một trăm bước, tám mươi, sáu mươi, năm mươi ba.... ngay khi khoảng cách vừa đủ ba mươi bước trên dưới, Hàn Vũ cung đã mở thành một đường trăng rằm. Sau một tiếng ông vang vọng, một mũi tên xoáy bắn nhanh như chớp giạt về cô gái. "Chú ý!" Bên cạnh nàng, bà lão đã hết lên, bay người ra, vận lực chụp lấy mũi tên, chỉ thấy mũi tên xoắn nát một đoạn máu thịt, xuyên thủng bàn tay bà lão, lực đạo không giảm bay chéch xuống chân nàng.

Không đợi nụ cười trên mặt Hàn Vũ nở rộ, từ chếch bên phải nàng, một tên nhóc lao ra, trên tay nắm khiến dày bằng mây xít xao chặn trúng mũi tên, lực đạo mãnh liệt khiến hẳn lảo đảo bị kéo bay phía xa, đâm sầm vào đất tạo nên một con chấn động dữ dội. Đoàn người lập tức bị mũi tên này áp chế dừng lại, mấy tên Việt binh mau chóng chạy ra trước giữa cô gái và tên Hán tướng, khiến thuận gió cao đề phòng mũi tên tiếp theo. Hàn Vũ cùng Hán binh lao đến, nhanh như chớp vây quanh bọn họ. Chỉ thấy lúc này cả hai đoàn người đều đang đứng giữa một cánh đồng cỏ rậm rạp, cao không quá hông, đám Việt binh bị dồn lên một gò đất hơi nhô, dễ dàng thành bia ngắm cho Hán binh xung quanh. Từng mũi từng mũi tên lạnh lùng nhắm vào họ, chỉ đợi Hàn Vũ ra lệnh, chúng sẽ không chút lưu tình trút xuống con mồi tên hủy diệt.

"Hàn Vũ". Thiếu nữ đỡ lấy cụ bà, trong miệng rít gào, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống nhìn về phía tên Hán tướng. Hẳn thế nhưng không sợ còn mừng, ngửa mặt cười kha khá không ngừng.

"Ha ha! Ha ha! Trời cũng giúp ta! Trời cũng giúp ta!" Quảng cây cung cho tên thân binh bên cạnh, hẳn rút ra dây roi, chỉ vào tên thiếu nữ mà gằn.

"Phản quân tặc thù, còn không cúi xuống đây quỳ gối xin hàng?". Dứt lời, bọn Hán binh đồng thanh la lên

"Quỳ xuống xin hàng, quỳ xuống xin hàng!" Tiếng la chấn động không ngớt xua tan chim chóc đang nghỉ ngơi trên những bụi cây gần đó. Trong nụ cười thỏa mãn của tên Hán tướng, cùng tiếng hô chấn động của bọn Hán binh, Minh khẽ lau vết máu trên khóe miệng, chống đỡ cánh tay mỏi nhừ, với chiếc thuẫn đã bị đâm xuyên hơn non nửa bởi mũi tên, hẳn vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, vì thân thể cô gái đó.

Quay lại đêm hôm qua, khi Minh vừa trình bày xong, yên lặng nhìn mọi người. Kế hoạch của hắn là dùng một nhóm đào binh hấp dẫn truy binh Hán quân, thông qua ve sầu mượn xác giết chúng, sau đó sẽ ở đây bố trí bẫy rập đợi chúng sa lưới, để nổi giận Hán binh tiếp viện truy đuổi họ vào chỗ đã mai phục sẵn. Thế nhưng không lâu sau, khi mọi người vẫn còn đang đắm chiều suy nghĩ kế hoạch, bà lão đã nói.

"Không ổn..." trước cái nhìn nghi hoặc của mọi người, bà tiếp. "Cách người bày biện rất tốt, kế hoạch cũng đúng, chỉ là, người đánh giá quá cao những người này!" Bà nhìn mọi người. Minh bất ngờ khi bà tiếp. "Hoặc nói, chúng ta không đủ sức nặng để chúng dốc lòng truy đuổi."

Minh khẽ nhủ mảy, bà lão nói đúng, kế hoạch của hắn quá lý tưởng, nhưng kinh nghiệm thiếu thốn khiến hắn mắc phải sai lầm không nhỏ. Trong lúc hắn loay hoay suy nghĩ cách bỏ cứu, một giọng nữ vang lên.

"Nếu thêm cái này thì sao?"

Nữ tướng để lên trước mặt Minh một miếng ngọc bội. Ngọc thô điêu khắc một con chim lạ, chân cao như cò, mỏ dài, trên đầu có lông mao kéo dài như phượng, lại có đuôi hơi giống trĩ. Minh không lạ gì, cho dù từ tương lai hay hiện tại, đây đều là hình tượng của loài chim Việt, chim Lạc. Mà người có thể giữ ngọc bội này, Minh khẽ ngước lên, cô gái đã cời bỏ mũ từ lâu, một đôi con ngươi thanh tú nhìn về phía hắn. Trên gương mặt non nớt hơi xấu hổ, nhưng đầy quyết tâm. Không đợi Minh phản ứng, tất cả mọi người ở đây đều cúi đầu đồng thanh

"Ra mắt Nhị Vương!"

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chúng Ta Có

Minh không thể không nhìn nhiều Trưng Nhị vài lần. Tuy rằng hắn đã từng biết đến cái tên Trưng Trắc - Trưng Nhị không chỉ ở tiền thế, mà ngay cả kiếp này, cả hai đều hết sức được dân tộc kính mến. Đại Vương hiền ngang kiên cường, Nhị Vương tài giỏi dịu dàng, đó là kiến thức chung của rất nhiều người, dù là đứa bé còn đang thò lò mũi xanh, cho đến người già cả chống gậy, không ai không truyền nhau như thế. Minh cũng từng nghĩ hắn có lẽ sẽ gặp hai bà, có thể sẽ là lúc đại chiến ở Lũng Bàng, nhìn thấy bóng hai bà từ xa trên thót voi chiến, đang không ngừng đánh trống dồn dập cổ soái Việt quân. Thế nhưng hắn sẽ không bao giờ nghĩ mình sẽ gặp Nhị Vương như vậy, càng khó có thể tưởng tượng Trưng Nhị, lại chỉ là một cô bé chưa tròn mười sáu, hoàn toàn không có chút nào liên quan được đến chữ "bà". Thế nhưng, ngấm lại những người tàn binh kia gọi một thằng nhóc mười ba tuổi như mình là "ngài", bỗng chốc hắn cảm thấy tâm trạng thật cân bằng, cũng sâu sắc đồng cảm với nàng. Gánh nặng mà hai chị em phải gồng gánh, quả thực không nên là thứ mà cô gái trẻ còn chưa học hết cấp hai như nàng phải chịu đựng. Dù cho ở kiếp trước, Minh tin tưởng cũng sẽ không có bao nhiêu người có thể đủ kiên cường như các nàng.

Hai nàng quả thật rất quan trọng, dù cho đối với dân tộc Việt hay là Hán quân, sức nặng đó cũng không thay đổi. Không phải vậy khi nhìn thấy bọn Hán binh chỉ vì có được tin tức của nàng, mà dốc gần hết quân đội lao tới. Càng quan trọng hơn, Hàn Vũ, kẻ thù đã kết liễu lão Cây Đa, cũng ở trong đoàn quân.

Minh đã phải hít thở sâu rất nhiều lần để giữ bản thân bình tĩnh, hắn đương nhiên muốn tự tay giết chết tên tặc này, thế nhưng hắn biết mình hoàn toàn không có khả năng đó. Minh không phải là loại người mới nhận thức việc kết liễu một mạng sống sờ sờ trước mắt mà sinh lòng không đáng hay chán ghét, nhiều tháng qua bị buộc giầy dựa bốn ba giữa những chiến trường khốc liệt, Minh đã sớm quen thuộc với hành động đó, nhưng vì võ nghệ chỉ có thể dùng để biểu diễn của hắn, hoàn toàn không phải là địch thủ của tên kiêu tướng già dặn này. Điều này làm hắn có chút hâm mộ Ruộng.

Sau lưng Minh, Ruộng hai mắt lơ lửng nhìn chằm chằm Hàn Vũ, hai tay gồng cứng nổi đầy gân xanh. Nếu không phải những tia lý trí sau cùng còn đang giúp hắn nhớ rõ, không thể làm loạn kế hoạch của Minh, và nếu không phải tên Sáng đang dùng toàn lực, giữ hắn lại bằng cái cánh tay duy nhất, Ruộng đã lao ra ngoài từ lâu. Không hề ngạc nhiên chút nào, khi Minh nhận thấy ánh mắt đó không phải duy nhất chỉ thuộc quyền Ruộng. Chỉ thấy rất nhiều người, dù là binh lính hay dân làng, dù là trai hay gái, đều nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống tên Hán tướng, cùng với đám binh lính sau lưng hắn. Hiển nhiên, những đau thương mà bọn chúng gây nên cho họ, là to lớn đến không thể kể hết bằng lời.

Binh Lục Hầu Hàn Vũ dường như rất thỏa mãn khi thấy những ánh mắt này, hắn quyết ngang mọi người, nụ cười trên mặt chưa bao giờ dứt. Hắn đến giờ vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Không một chiến tướng nào có thể giữ được bình tĩnh khi sắp lập được công lao như hắn. Mấy tháng chiến tranh, bao nhiêu kẻ ngã xuống, bao nhiêu máu và công sức, liệu có ai có thể chạm bàn tay vào được một trong hai tên đầu đảng phản loạn như hắn? Cho dù là lão già lấu cá Lưu Long cũng không, cho dù là Phục ba tướng quân hay những tên tướng lĩnh con cháu hắn cũng không, duy có Hàn Vũ hắn, sau bao nhiêu ngày gian khổ, mới được thượng thiên ban cho ân huệ này. Ngắm nhìn trời, Binh Lục Hầu phát hiện tâm tình của mình thật không tệ, do đó, hắn không phát động Hán binh tấn công ngay, hắn muốn hưởng thụ cảm giác này thêm một chút. Hắn quyết định, cho đám chuột nhất trước mặt mở mang một chút kiến thức. Cười mỉm về phía bị vây chặt cứng Việt binh, Hàn Vũ cất tiếng.

"Các ngươi là một lũ ngu xuẩn, một đám man di mọi rợ. Đại Hán ban bố cho các ngươi không biết bao nhiêu ân huệ, thế nhưng các ngươi không biết tự ơn. Các ngươi bị hai à đàn bà lừa, chỉ à vì từ chối Tô thái thú yêu mến nạp làm thiếp mà phản, còn các ngươi? Heo chó không bằng. Các ngươi ngu muội, đi theo hai à đàn bà, vậy mà dám ếch ngồi đáy giếng chống lại thiên uy Đại Hán ta?" Hắn quát to, tuy hắn nói bằng tiếng Hán, nhưng hắn biết Lạc tướng xuất thân cùng thời gian dài bị đô hộ người Việt sẽ hiểu, do đó, hắn tiếp tục trào phúng.

"Đại Hán ta thiên uy cuộn cuộn, đất đai rộng lớn bao la, các ngươi lấy gì chống lại? Đại Hán ta tinh binh tinh vạn, chiến tướng tinh ngàn, đao thương kiếm

thuần, kỳ mã bán cung không gì không thạo, các người lấy gì mà cự? Đại Hán ta đạo nghĩa lắm lắm, lấy nhân tính giáo hóa vạn dân, chứ mán lấy làm mừng mà quý hàng, cớ sao các người còn dám phản? Các người, có cái gì?" Hân vừa dứt lời, hơn trăm tên quân sĩ chung quanh lại hô to không dứt.

"Đại Hán uy vũ!"

"Đại Hán uy vũ!"

Trung Nhị ngạc nhiên nhìn về phía hân. Không phải vì những lời lẽ đầy oai hùng vừa rồi hoặc lay động nòng, hay làm nòng tức giận, mà vì đêm qua, nòng đã từng hỏi một người những câu hỏi cũng gần như vậy. "Linh Nam quân có cái gì? Dựa vào đâu mới thắng được Đại Hán?" Nhắm mắt lại hồi tưởng lại những gì hân đã trả lời, từng câu từng chữ như đâm sâu vào tim nòng, xóa tan đi một nỗi sợ hãi vô hình từng xiềng xích nòng, cũng mau chóng làm tâm tình chập chùng đầy phần nộ của nòng mau chóng dịu lại. Mờ mắt, trong con người tràn đầy tự tin cùng một nỗi tự hào không cần che giấu, nòng nói.

"Chúng ta có." không đợi tên Hán tướng kịp phản ứng, nòng giờ cao thanh kiêu mà quát.

"Chúng ta có toàn dân là những chiến binh quả cảm, không ai lùi bước, không ai chịu khuất nhục." Dứt lời, bỗng chốc phô thiên cái địa mưa tên bay tới tấp từ sau lưng bọn Hán binh, làm không kịp chuẩn bị chúng ngã xuống một mảnh lớn. Người dân Việt quanh năm tranh đấu với cuộc sống, vừa là thiên nhiên, vừa là nhân họa, vừa phải chống lại kẻ thù ngoại xâm, lại phải chiến đấu chống thú rừng phá hoại. Do đó, mỗi người đều sẽ bán cung, sẽ biết chế nỏ. Hơn bốn mươi người đã mai phục từ trước trong những đám cỏ cao bỗng chốc như thiên binh trên trời giáng xuống, trút như mưa những đợt tên liên tục. Chính vì bất ngờ, Hán binh bị tổn thất nặng nề, chỉ hai ba đợt bắn tên mà đã có hơn hai mươi tên bị loại khỏi vòng chiến.

Tên Hân Vũ sau giây phút bất ngờ, là người mau chóng lấy lại bình tĩnh nhất. Vì biết rõ số lượng Việt binh không thể quá nhiều, hân lập tức trọng chỉnh đội hình. Hán binh ngay lập tức co cụm lại, thuần bài binh che chở vòng ngoài, thương binh giữ bên trong, chúng vừa tránh né mưa tên, vừa chờ cho Việt binh dừng bắn, phản ứng nhanh chóng của chúng khiến cho số tuân suất hao tổn giảm mạnh, cũng làm cho tinh thần chúng ổn định lại. Qua đó, Đại Hán tinh binh tinh nhuệ, đã thấy được lổm đổm. Thế nhưng chỉ một lúc sau, bọn hân kinh ngạc phát hiện mưa tên của Việt binh vẫn không ngừng trút xuống. Chỉ hơn năm mươi tên tàn binh bắn tên lại làm chúng có cảm giác như hơn trăm ngàn người tề bắn, mưa tên liên miên không dứt khiến chiến quả Việt binh tuy không nhiều, vẫn kiên định gia tăng. Hân Vũ khẽ nép người sau tấm khiên, hân há hốc khi thấy bốn mươi người Việt binh, có cả dân làng lẫn binh lính, chia nhau làm ba đợt mà luân phiên bắn. Cứ hàng một vừa bắn xong là tới hàng hai, rồi hàng ba, sau đó vòng lại hàng một. Như thế, chỉ cần tên không hết, bọn hân sẽ phải đối mặt với liên tiếp đe dọa.

May mắn là Hán binh trang bị tinh chuẩn, giáp đồng có bọc thêm sắt che chắn những chỗ yếu hại, mà tên của Việt binh chỉ là những nhánh cây được vót đơn giản vội vàng, nên đa phần binh lính bị trúng tên đều không phải trí mạng. Trừ có mấy tên bị trúng chỗ hiểm ra, số còn lại chỉ bị nặng nhất là mất khả năng chiến đấu tạm thời. Hân Vũ nhìn bọn lính ra hiệu, bọn Hán binh mau chóng co cụm lấp tên phản kích. Những mũi tên đồng ba khía hết sức hung hiểm gần như có thể kiến huyết phong hầu, khiến Việt binh không thể lại bắn áp chế chúng. Chưa kịp cho hân thở phào, Tiếng quát yêu kiều của Trung Nhị lại vang lên.

"Chúng ta có đất mẹ che chở thương yêu, vì chúng ta hiểu rất rõ đất mẹ bao dung."

Cùng lúc, rất nhiều túi da được ném vào trong trận hình Hán binh, nhất thời, từng cỗ từng cỗ mùi thơm cùng từng đợt từng đợt vị ngọt tràn vào miệng chúng. Mùi vị ngon tuyệt lại khiến Binh Lục Hầu khiếp đảm, hân la lên "Cẩn thận!" Nhưng vô dụng, từng tiếng ông ông vang dội của hàng ngàn con ong rùng, mà tổ ong bị những người dân Việt thu thập ném vào trong quân trận, gào rú đầy giận dữ mà lao vào như con nước lũ tràn đê. Đồng thời, từ những túi da bỏ ra vô số rắn rết, chúng men theo quần áo bọn Hán binh mà luồn vào, gặp phản kháng quyết liệt chúng không do dự cắn trả, tạo nên từng cỗ từng cỗ thi thể với tử trạng thể thâm gào rú ngã xuống. Quân trận Hán binh vốn có cự dễ phòng chống tên nỏ của dân quân Việt bỗng chốc vỡ toan. Không gian chật hẹp chúng không thể né tránh lũ ong, lũ rắn, mà quần áo công kênh càng làm chúng mất hết sự linh hoạt khi so sánh cùng những con vật bé nhỏ này. Ngay lúc đội hình Hán quân bị phá tan, cơn mưa tên lại tiếp tục trút xuống. Khác biệt là những mũi tên lúc này đã được bôi lên những chất lỏng lạ muôn màu vạn trạng. Chỉ cần chúng tạo thành một vết thương nhỏ ngoài da, cũng làm cho một tên Hán binh tinh nhuệ ngã vật xuống đất đau đớn, hoặc tê liệt, hoặc thống khổ gẫy dựa. "Bọn hên hạ, cẩn thận tên độc." Hân Vũ quát to trong giận dữ. Rồi hân bắt chợt nhận ra gò đất của Việt quân tuy ở khá gần chúng, nhưng hoàn toàn miễn dịch với lũ ong rắn này. Mắt sáng lên, hân phát hiện mình có lẽ đã tìm được điểm mấu chốt để đảo ngược tình thế, đề sức, hân la to.

"Mau mau chiếm ngọn gò kia, nơi đó an toàn." Bọn Hán binh cũng nhận thấy điều đó, chúng hò hét rồi có hết sức lao về phía trận hình Việt quân. Nhiều tên gục ngã ngay khi vừa cố di chuyển, làm cho trận hình chúng càng thêm rối loạn, càng chật vật. Tuy nhiên, vẫn còn hơn ba mươi tên có thể nhìn đau lao về phía gò đất. Chúng hung dữ la hét, vung vẩy vũ khí trong tay, chém bay tên nỏ đang bắn xuống mà xung phong mãnh liệt.

Nhưng khi chúng còn cách gò đất một đoạn ngắn, thì bỗng chốc dưới chân chúng đập hụt. Một hàng dài hố được đào dọc theo gò đất như những dòng suối cạn. Duy có đón nhận bọn Hán binh không phải là dòng nước mát lạnh, mà là tua tua gai nhọn cùng chông vót, mà chen chúc phía dưới lại có vô số rắn rết sâu bọ. Chúng bị ai phát hiện mình không thể thoát. Một tên bị đâm xuyên chỗ yếu hại chết ngay tại chỗ, hân đã rất may mắn, vì rất nhiều đồng đội của hân đang phải chịu tra tấn dữ dội khi chỉ bị những ngọn tầm vông xuyên qua đùi hoặc bàn chân, song lại bị chi chít sâu kiến chui vào da thịt theo những vết thương mà cắn xé, để lại những tiếng rú tê liệt tâm phế như một cõi địa ngục trần gian.

Trên gò đất, Việt binh vẫn duy trì trận hình ổn trọng. Nhiều người xanh cả mặt khi chứng kiến chốn địa ngục sống này, thậm chí có người không chịu nổi mùi tanh hôi mà nôn cả ra. Xong, không ai lùi bước, cũng không ai quay đầu, họ gât gao nhìn về phía trước, ánh mắt hung phần nhìn những kẻ xâm lược, bị chính những người dân Việt, với những vũ khí thô sơ và sự che chở của đất mẹ, chà đạp triệt để. Từng gương mặt từng gương mặt sáng, từng người từng người thấm niếm những gì Nhị Vương vừa nói. Trong lòng họ thầm nghĩ, hóa ra, dân Linh Nam ta cũng không phải yếu kém đến vậy, hóa ra, đất mẹ Linh Nam vẫn luôn mong mỏi, chờ mong ta chiến thắng...

Binh Lục Hầu Hân Vũ như điên như dại, hân nhìn thấy hơn trăm Hán quân tinh nhuệ bị hân dẫn tới ngã gục trong tay những con sâu, cái kiến nhỏ bé. Hân gần như phát cuồng, nội tâm nhỏ máu cùng hồi hận không nguôi, đáng lẽ hân nên tập trung quân lực lại để truy đuổi, nên cho các trại xung quanh thời gian tập kết, đáng lẽ hân chỉ nên cho trình kỳ tiếp tục theo đuôi, chứ không nên vội vã tham công như vậy. Hân biết, mình đã khó thoát, hân thật không cam

lòng. Hai mươi sáu tuổi hán chính là tương lai Hán gia, hán là hậu duệ Hoài Âm Hầu vô địch, sự nghiệp hán chưa tới đỉnh cao, hán không cam lòng. Lòng lộn hết lên thật to, Hàn Vũ mặc kệ hình dung đang hết sức tiêu tụy của mình, để mặc cho tóc rối tung bay, y giáp xộc xệch, hán phóng ngựa hết sức, vọt qua cái rãnh đào rộng hơn hai mét. Khóe miệng hán đầy tơ máu, hán lách người né tránh hai mũi tên bay tới. Trong mắt hán, trận hình Việt binh bỗng chốc rối loạn, rồi không đợi hán tươi cười vung đao, một thân ảnh nhỏ bé quen thuộc lao ra, một tay cầm thương, tay kia cầm một đoạn dây thừng được buộc hai cục đá hai đầu, ném về phía chân ngựa. Ngựa bị trói chân té nhào ra đất, hất tên Bình Lục Hầu một đoạn dài, trong lúc hán đang bay, hán nghe rõ ràng giọng nam trong đây mạnh mẽ.

"Hàn Vũ mau nhận lấy cái chết!" Cùng hình ảnh Đại Hán quân kỳ sau lưng hán đã đổ ập xuống, kèm theo, là màn đen che đầy nhận thức hán.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Một cái chấp tay

Mình ngồi thần thờ trên gò đất, cánh tay trái cầm thương của hán đã mỏi nhừ, đau nhức dữ dội. Nhưng hán thủy chung không buông xuống được cây thương dài, đâm xuyên qua cái thân thể mà cách đây không lâu, còn đang hồng hách trào phúng bọn hán. Máu tươi chảy tràn trên cán thương, nhỏ tí tách trên gương mặt hán, vậy mà Minh vẫn thủy chung như không biết.

Từ khi Hàn Vũ ngã xuống, tinh thần quân Hán đã triệt để hỏng mất, thay vì lao lên cố chiếm đoạt lại xác tướng quân bên mình, thì chúng quay lưng bỏ chạy. Nhưng chạy đi đâu được khi mà những tay thợ săn lành nghề người Việt vẫn đang rất kiên nhẫn theo đuổi. Chỉ phút chốc sau, trận chiến kỳ lạ này đã kết thúc. Đa số Hán binh ngã vào trong tay lũ rắn và ong, lại phần nhiều là bị tên độc bắn chết, thế nhưng thê thảm nhất vẫn là những tên xung phong lọt vào hố bẫy sâu.

Rồi bỗng dưng, trời đổ cơn mưa. Cơn mưa xóa tan hết những dơ bẩn của cuộc sống, nó kéo đi rần rết, xua đuổi bầy ong. Nó mang lại sinh cơ vô hạn cho cây cỏ, nhưng nó, không thể cuốn đi nổi những cái xác nặng chịch, thành quả khôn lường của cuộc phục kích này.

Cho đến lúc này, những người dân quân Việt vẫn chưa hết run rẩy. Tên Sáng giục chạy ra từ trong quân trận, mắt hán mở trừng trừng như đang cố gắng nhìn kỹ phía trước, nhìn kỹ cái chiến quả huy hoàng, mà đám người hỗn hợp bên mình vừa làm được, đã bao lâu rồi hán mới được thấy cảnh này? Là hai hay ba năm trước? Hay lâu hơn? Tuy trước mặt hán chỉ là hơn trăm xác Hán binh la liệt, vậy mà trong lòng gọn sóng, lại không thua gì năm ấy, hán theo hai vị Nữ Vương đập phá Luy Lâu, giết địch hơn ngàn. Miệng hán hồng hộc hít thở, mặc kệ hán cố gắng bao nhiêu lần, lồng ngực hán vẫn không thể nào bình tĩnh lại được. Trong cơn kích động, hán ngựa lên trời thét dài.

"Aaaaaaahhh"

Tiếng hét của hán thô lỗ trong cơn mưa, mà đầy cảm xúc, lôi kéo theo rất nhiều thanh niên trai tráng trong quân gào rú theo, những tiếng rú dài, như những cơn thú đầy hoang dại, với những vết thương tàn khốc chồng chất trên cơ thể, đang tru lên dưới ánh trắng trong rừng đêm. Tựa như, chỉ có những tiếng thét dài như vậy, mới giúp họ giải tỏa nỗi xiềng xích treo giữ chặt suốt mấy hôm nay. Rồi không biết là ai bắt đầu đầu tiên, bọn họ, lại bật khóc nức nở.

Một lão già dựa hán vào vai một người lính, lão khóc meo meo, nước mưa hòa cùng nước mắt khiến lão nhìn chả khác gì một đứa trẻ. Lão kể lể về thằng con độc đỉnh cùng đứa cháu đích tôn của lão, cả hai đều đã chết cách đây hai hôm. Hôm nay, chính tay lão vừa cầm trong tay con dao mượn từ người lính này, mà chém như băm vào xác một tên Hán binh. Lão không thể quên hình ảnh đó, khi con trai lão tuyệt vọng ôm đứa bé trong tay, lại bị hán cười khùng khục một đao đứt ngang hông, rồi thì giờ mong ngựa không chút lưu tình đạp xuống.

Cách đó một đoạn, một chàng trai vừa cười vừa khóc bên cạnh một cái xác khác, tên Hán binh này đã tách đôi chàng cùng người tình sắp cưới của mình, trước khi xua đuổi chàng nhập vào đám tàn binh, đốt cháy mất cái tổ ấm chàng vừa lợp. Chàng nhớ rất rõ, gương mặt đầm đìa của gã khi nhìn về phía cô gái, cùng tiếng la hét thảm thiết mà chàng nghe được khi bị đánh đuổi đi. Tất cả ám ảnh đó đã đeo bám chàng suốt mấy ngày nay, khiến nhiều đêm chàng không sao chịu được, sau cùng, đã được hồi báo.

Khung cảnh quý dị như thế diễn ra khắp nơi trên cánh đồng cỏ, dưới cơn mưa xối xả. Không một ai reo hò, không một ai ôm hôn thảm thiết. Đối với những con người mà biết bao ngày qua phải chịu đựng những dằn vặt dữ dội về tinh thần gấp bội lần thể xác như họ, thì nụ cười, niềm vui, đại nghĩa là không thể thay thế nỗi đau vỡ òa, không thể thay thế cảm xúc ngổn ngang, khi những mối hận thù sâu như biển, được báo trả.

Trong cơn mưa, Minh chậm rãi đứng dậy, hán liếc nhìn cánh tay trái, nhìn cây thương gỗ dài, lại không bỏ chút chú ý tới cái xác dữ tợn. Minh có chút thất lạc, hán vừa giết chết Hàn Vũ, hán tự hỏi, liệu như thế có đủ cho lão chưa? Hán lại có thể lui về sống cuộc sống thợ săn cho đến hết kiếp này không? Nhắm mắt lại, từng hình ảnh của lão Cây Đa chìm ngập trong đầu hán, ảm áp, quan tâm, lo lắng, và quan trọng là niềm tin, sự sẻ chia, dần dần, xua đi cái thất lạc ban đầu. Đứng yên lặng một lúc, hán mở mắt ra, nhìn về phía những con người đang khóc lóc xung quanh, hán đã kiên định. Hán đã chọn con đường này, nó, là không thể quay lại. Nó, còn rất dài, còn cần hán bước đi từng bước. Cho đến khi hán kiệt sức ngã xuống, có lẽ, hán sẽ không thấy hổ thẹn với những con người này.

Quăng cây thương trong tay, hán lê bước thững thờ đến bên cạnh tên Sáng, đặt tay lên vai tên chiến binh đang khóc nức nở cho đứa em trai vừa chết vài hôm trước. Minh thờ dài, rồi chưa kịp phản ứng đã bị hán kéo vào trong lòng, ghì chặt bằng cái tay duy nhất còn lại, để vai Minh tựa con ưt đầm. Không thể nhận ra đâu là mưa, đâu là nước mắt.

Nếu lúc này, duy nhất còn có một người còn giữ được tâm trạng bình ổn ngoài Minh. Thì đó chính là Trung Nhị. Nàng ngả nhào ra đất, hai tay chống lấy thân thể mà nhìn về phía Minh, hai mắt nàng cũng ướt đẫm, nhưng nàng thanh tỉnh. Nàng vừa khóc cho người chị tận tụy của mình, khóc cho những gian khổ mà cả hai phải chịu suốt mấy năm qua. Giá như nàng có thể gặp Minh sớm hơn, giá như nàng có thể giống hần như vậy, có lẽ nàng đã có thể san sẻ được cho chị, thì thật tốt biết bao. Bản lĩnh của Minh, hai hôm nay, nàng hiểu rõ

Có lẽ những người còn sống ở đây sẽ chỉ thấy Minh vừa giúp họ báo thù rửa hận, có lẽ những kẻ đang nằm dưới kia chỉ thấy hần âm hiểm hạ lưu, lừa dối chúng. Nhưng không một ai sẽ nhận ra, Minh đã bố trí nhiều chuyện rất tỉ mỉ, từ tận chiếc bàn đá đêm qua, trừ những người ở đó. Tất cả bắt đầu từ việc thông qua chiến thuật của bọn quân Hán, số lượng tàn binh mà đoán đến phân bố binh lực của chúng. Cho đến việc thông qua cách hành động của Hân Vũ, cách hần tích cực tham gia cuộc đuổi giết đến nỗi lao lên trước trong cuộc chơi nhảm chán này, thay vì đồn trú doanh trung, cùng với cách hần diệt tận thôn làng qua lời kể của những người sống sót, để phân tích tính cách kiêu ngạo, tham công liều lĩnh của hần mà khai thác. Có thể nói, việc Hân Vũ lĩnh quân đuổi theo, việc hần chia bớt quân để lấy hết công lao, tất cả đều nằm trong dự tính của Minh. Có được một kẻ địch hiểu rõ mình như thế, Hân quân lại không biết, làm sao không thể bị hần tính kế, dặt mồi.

Lại nữa, Minh còn rất hiểu bản thân mình, quân mình. Nàng chưa bao giờ nghe nói, chứ đừng nói chứng kiến, rằng thì con ong, con rắn cũng giết được địch. Cũng chưa bao giờ nàng cho rằng những công việc mưu sinh hàng ngày trong rừng của dân Lĩnh Nam, lại có tác dụng mạnh mẽ đến vậy. Hay cả những kiến thức lạ kỳ mà người dân nàng nắm giữ, như dùng sả đuổi rắn cũng có thể đuổi đi ong, dùng nước pha loãng từ hoa có thể chỉ định chúng tấn công. Có thể, Minh cũng không biết điều đó, nhưng hần lại biết đi từng người từng người để hỏi, lắng tai cung kính nghe họ dạy bảo. Điều đó khác hoàn toàn quan niệm Lạc tướng trong lòng nàng. Sau cùng, đó là cách sắp xếp công việc với hiệu suất cao đến chóng mặt của hần. Một đêm, hơn năm mươi người ô hợp, đã chuẩn bị sẵn sàng để nuốt sạch hơn trăm tên Hán binh tinh nhuệ. Khả năng của hần làm nàng kinh ngạc. Vừa biết người, lại vừa biết ta, Hân Vũ chết trong tay hần, nàng hoàn toàn thấy không oan.

Chưa đến trưa thì cơn mưa đã dứt, lúc này, quân dân Lĩnh Nam cũng đã hoàn tất xong việc thanh lý chiến trường. Xác được chôn theo yêu cầu của Minh, nghe nói vì hần không muốn gây ô nhiễm, mà đốt xác sẽ làm kinh động Hán quân. Người bị thương mau chóng được băng bó, người thương nặng thì được nghỉ ngơi trên những chiếc cỏ dài bằng da. May thay cuộc chiến khá thuận lợi, nên nặng nhất cũng chính là bà lão, bà bị tên Hân Vũ bắn xuyên lòng bàn tay, lộ cả xương trắng khi cố bảo hộ Trung Nhị, không có bà, tấm khiên của Minh sẽ không thể chặn được nó, có lẽ, kết quả cuộc chiến đã rất khác.

Sau cuộc chiến, đám tàn binh bồng chốc được trang bị tận răng, gần như vượn mình thành tinh binh, hơn trăm bộ đồng giáp gần như hoàn hảo, năm mươi tám thuẫn bài, trăm cây đao, gần nửa số đó giáo, cùng hai mươi thanh kích, đây là của thân vệ tên Bình Lục Hâu, cộng thêm cây đại đao của hần đã trở thành vũ khí chuyên dụng của tên Ruộng. Quan trọng nhất là hơn mười thớt ngựa còn nguyên vẹn, đây là một số lượng chiến lực tăng thêm không nhỏ cho quân Lĩnh Nam. Đáng tiếc số còn lại đa phần bị độc chết, cũng không thể cứu, càng không thể bị mổ lấy thịt làm quân lương.

Nhẹ nhàng đi đến sau lưng Minh, Trung Nhị nhìn hần thật lâu, rồi khẽ ho nhẹ báo hiệu. Đợi hần quay lại, nàng mở lời.

"Nghe nói, tên người cũng không Đặng Khải Minh, còn Dây Cung là ai?" Đón lấy Minh khẽ liếc về phía sau nàng, nơi đó, tên Ruộng đang cúi đầu nhìn kiến, như hần vừa phát hiện Lĩnh Nam này có một loại mối kiến, đẹp đến dị thường. Hần trả lời.

"Tên Vương có thể là Trung Nhị?" Hần hỏi, câu hỏi cộc lốc thế nhưng lại là suy nghĩ hần bao lâu nay.

"Tên họ người là không thể đổi. Thợ săn không có quyền có họ, tên." Nhị Vương khẽ nhún mày liễu tiếp. Sau đó, nàng cúi thấp người, chắp tay nâng áo trong ánh mắt kính ngạc của tất cả mọi người.

"Đặng Khải Minh, mong người hãy vì Trinh quân sư."

Nàng nói, giọng kiên quyết, run rẩy sợ hãi hần từ chối, nàng không thể thấy hần cũng đang run rẩy. Vội vã xóa tan trong lòng cảm xúc ngổn ngang, Minh chắp tay.

"Nguyện vì ngài, ra sức." Trái tim nàng buồn xuống.

Do trên wiki có ai nói Trung Nhị là Linh Trinh nhị phu nhân, mình dùng luôn cho tiện. Dù sao không thể suốt ngày cứ Trung Nhị với Nhị Vương, rất không tình cảm.

Hy vọng ad sẽ không sờ gáy, mọi người nhớ cho, tên không đúng, đừng đòi tiền==

3h sáng, đêm nay không ngủ, quá mệt, đánh bản thảo và sửa bằng đt mà tay bấm lỗi liên tục. Ngủ ngon mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tập Doanh (1)

Cơn mưa xối xả lúc gần trưa đem đến cho Hân doanh một cổ oi bức đến khó tin. Không quen thủy thổ Hán binh từ lâu đã rất vất vả mới có thể chịu

đưng được cái nóng như đang hầm luộc, vậy mà con mưa đầu mùa còn mang theo một mùi đất nồng xốc thẳng lên não chúng. Trong doanh trường, bọn Hán binh từ ngay sau bữa trưa đã chịu không nổi cái nóng mà cời phăng y giáp, nhiều tên thậm chí cả nội khổ cũng không mặc, hoặc nằm, hoặc ngồi dựa vào những gốc cây râm mát. Trên tay chúng đã không còn những món vũ khí sắc bén, mà thay bằng những cây quạt bằng da, bằng giấy mà đối với chúng còn quý hơn đao kiếm của mình. Sở dĩ chúng dám cợt nhả như vậy, là vì chủ tướng lẫn phó tướng đã xuất doanh từ sớm, mà theo như thông thường thì đến xế chiều bọn họ mới quay trở về, không ai quản thúc chúng cũng bất chấp quân ngũ. Hán binh tinh nhuệ cũng là con người, không thể bắt chúng suốt ngày mặc những cỗ y giáp nặng nề kia mà sinh hoạt bình thường được, nhất là ở cái nơi man di nóng nực thế này.

Sở với những tên binh lính đang không có nhiệm vụ quân thân, thì những tên phải gác doanh chính thực là những kẻ tội nghiệp nhất. Hai giờ đồng hồ liên tiếp những tên này phải phơi người giữa cái nóng hầm hập, chịu đựng cơn mưa thấm ướt người, rồi mùi đất nồng quán quanh quần áo, để lại một cái mùi gay tanh cả mũi, nhiều khi, đến cả chủ nhân chúng còn không sao chịu nổi. Thân thể chúng ướt đầm vì mồ hôi, thỉnh thoảng chúng dựa hẳn vào tường trại, nói nói cò áo để tham lam hít thở sâu vài cái, tựa như làm như vậy thì cái nóng sẽ lập tức bay mất. Có những tên đứng trên tháp canh trên cao, càng là trực tiếp bị nắng hun cho nóng đầu, từ sáng tới giờ, đây là vị trí phải thay ca nhiều nhất, cũng là vị trí đáng sợ nhất, đã có không dưới mười tên Hán binh đang canh tháp thì choáng ngất vì nóng và thiếu nước, để cho cả một lều quân y nhỏ nhoi phải chật ních người nằm. Bọn Hán binh rất không hiểu, cái khí trời ở cái chốn hoang dã này, sao mà lắm khắc nghiệt như thế, không hẳn khô cần nóng bức như đại mạc, cũng không lạnh giá như bắc cương, mà như trộn lẫn cả hai vào nhau, rồi thì thay đổi thất thường đến đáng sợ. Không phải như vậy mà vừa sáng trời còn râm mát, giữa trưa đã là một nồi canh.

Riêng hai tên gác cổng doanh lại cảm thấy, thượng cấp hẳn còn rất chiều cố bọn hắn. Hán doanh có mái lâu che chắn, vừa đủ tạo nên một bóng râm không nhỏ, khiến bọn hắn tuy phải đứng gác như bao kẻ khác, vẫn còn rất dư tình lực. Có lẽ của hồi lộ của chúng mấy hôm nay đã có hiệu quả. Không phải vậy mà bây giờ chúng còn đang vừa đứng gác vừa truyện trò vui vẻ.

"Đêm qua tên nữ nhân kia làm sao?" Một tên dâm đang hỏi.

"Chả được bao lâu thì hồng, thật tiếc, thế nhưng mùi vị rất không tệ!" Tên còn lại chắc chắn lưỡi, nhớ nhưng cái tư vị tối qua, rồi thảm tiếc mình quá mạnh mẽ, làm hư mất một món đồ chơi thú vị. Đáng lẽ hẳn còn muốn giữ ả kia thêm vài ngày, để giải tỏa tâm lý ức chế ở cái nơi xa xôi này. Rồi hắn nhìn xung quanh xem xem, xác định không có ai nghe, hắn tiếp. "Quân hầu và Lý đô úy đã đi từ sáng, người xem, liệu bọn hắn có thể chữa cho chúng ta vài cô em? Ta nhớ những ả đưa đến trưởng Lý đô úy nha, chắc chắn, thật đẹp."

Nhìn tên đồng bạn đang vì tưởng tượng mà nước miếng đã chảy đầy đất, tên kia khinh bỉ đáp.

"Người mơ? Người mơ người thử đi tìm Lý đô úy mà xin! Tuyệt đối đừng kéo theo ta." Lời hắn làm tên kia rụt cổ lại. Ai trong doanh cũng biết Lý đô úy nổi tiếng bạo lực, những cô gái vào trường hắn đều sẽ không bao giờ có kết cục tử tế, hắn càng không biết thương hoa tiếc ngọc, càng sẽ không chia sẻ cho cấp dưới. Chả phải vì tính tình như thế khiến hắn gây ra không ít tai tiếng ở đất nhà, dũng mãnh như hắn cũng sẽ không bị đưa đến nơi này làm chức đô úy nhỏ nhoi. Còn Quân Hầu càng lại là không gần từ sắc, một mặt người sống chó gần, và cả, chả có tên lính nào dám liều mạng vào xin xỏ hắn những thứ tâm thường như thế. Dù sao, Quân Hầu không phải thứ bọn tiểu nhân như chúng được phép tiếp xúc.

Đang rôm rả trò chuyện, bỗng chốc có tiếng vỗ ngựa từ xa truyền đến, chỉ thấy nơi bia rừng, năm mươi tên Hán binh đang dẫn theo hơn mười cô gái trẻ tộc Việt, cùng vài con trâu cày, lê thê tiến tới. Nếu có cô gái nào chẳng may té ngã ra đất, chúng sẽ không chút lưu tình vung cho vài roi, để họ mau chóng bắt kịp đoàn người. Cưỡi ngựa phía đầu là một tên đại hán cao to, giáp mặc nửa thân dưới, thân cời trần, mồ hôi nhễ nhại, nón giáp không có, tóc tai để toán loạn sau lưng. Hắn một tay quán đầy dây xích sắt, ghim lấy cương ngựa lưng thường tiến về phía Hán doanh, tay kia xách theo một cây lang nha bổng dài gần mét tám rất đồ sộ. Khi hắn đi ngang qua hai tên lính gác, chúng không tự chủ được mà cúi đầu thưa.

"Thuộc hạ, bái kiến Đô Úy." Chúng đồng thanh. Lý Bá liếc xéo bọn hắn, rồi quay người nói bằng giọng hùng hăng.

"Gác trại, không nghiêm chỉnh quân y, gác xong tự lĩnh mỗi người hai mươi quân côn!" Rồi giục ngựa đi vào doanh trong khi hai tên Hán binh chân đã lũng cùn run rẩy. Mấy tên Hán binh đi theo vào nhìn bọn hắn mà vừa hả hê, vừa đồng tình.

Lý Bá, Lý Đô Úy hẳn tâm trạng cũng đang rất rất không tốt. Nói đúng ra hẳn là thuộc hạ của Phục Ba Công đưa vào giám sát tên Bình Lục Hầu Hàn Vũ, thế nhưng hắn lại bị chèn ép thật gắt gao. Chuyện như sáng nay hắn đã gặp không ít, rõ ràng tên Hàn Vũ đã phát hiện có quân công, thế mà hắn lại chia binh, bắt Lý Bá phải đuổi theo một đám tàn binh vô dụng. Để rồi hắn chốc lát phát hiện tung tích để lại kia cũng chỉ là nguy tạo, bọn hắn chẳng được gì. Lý Bá hoài nghi Hàn Vũ hẳn đã biết từ đầu, nên cố tình loại hắn ra khỏi khối bánh này. Mà theo như thái độ vội vã của tên Bình Lục Hầu, Lý Đô Úy tin chắc, khối bánh kia chắc chắn có trọng lượng không nhỏ.

Tức giận Lý Bá cũng không có quay về doanh ngay hoặc đi tìm Hàn Vũ lý luận, mà dẫn bộ hạ càn quét một cái thôn gần đó, phát tiết hẳn tình lực trên người của mấy ả đàn bà trẻ. Mãi cho đến sau cơn mưa, đã ăn uống và phát tiết no say Hán binh mới lững thững quay về, để lại sau lưng một đồng lầy lội vừa máu vừa đầy những thứ nhầy nhụa dơ bẩn, và tiếng khóc gào của những con chuột nhắt mà chúng từ bi tha cho một mạng. Mãn vừa rồi chỉ là hắn phát tiết một chút bức bối còn sót lại trong lòng. Sau đó, hắn cảm thấy mình tâm trạng thật đã khá hơn, quăng dây cương cho tên thân binh, nhảy xuống ngựa, tiện tay gác thanh lang nha bổng vào giá binh khí gần đó, hắn bước vào doanh trường, trước đó ra lệnh cho tên thân binh.

"Lão tử đi ngủ, đừng cho ai quấy rầy." Xong đi chưa được hai bước, hắn dừng lại rồi tiếp. "Xế chiều ta tỉnh lại, muốn có hai vò rượu, một bàn thịt trâu, cùng một chút niềm vui, các người mau chuẩn bị." Mấy tên thân binh vội cúi đầu xưng vâng. Chốc lát sau, đã có tiếng ngáy khò khò vang dội trong lều.

Hai tên gác cổng doanh nhìn tên Lý Bá bước vào trường mà miệng đắng chát, tự nhủ mình xui xẻo bị hắn giận cá chém thớt, tuy nhiên quân lệnh là không thể cãi, hai mươi côn này thật uất ức, chúng cũng phải chịu. Tâm tình đang không tệ chúng bỗng chốc hậm hực không thua gì đám mây đen chưa tan trên cao. Ngay lúc đó, một toán khác Hán binh đi tới.

Tên Hán binh dẫn đầu cưỡi trên một thớt ngựa cao to, mặt hắn đầy vết sẹo, một cái tay đã mất. Hắn dẫn theo gần năm mươi người, có cả nam cả nữ, cả binh lính lẫn tù binh, chậm chậm tiến vào doanh. Hai tên Hán quân thấy thế tức giận hét to.

"Dừng, doanh binh trọng địa, các ngươi là ai?" Bọn hán hết, trong mắt không ngừng lướt ngang lướt dọc bọn tù binh, Hán tướng chúng không dám giờ trò, tù binh chúng còn không thể xả giận sao? Khi thấy trong đoàn người có một thân ảnh yếu điệu bị trói hai tay, thanh tú gương mặt đầy chặt vật bị những tên Hán binh khác dần lấy, hai mắt chúng liền tỏa sáng. Tên cười ngựa dẫn đầu nhìn thấy ánh mắt của bọn hán, hán sạm mặt lại quát,

"Cẩn thận mắt chó của bọn ngươi." Rồi quăng một tấm lệnh bài cho chúng. Một tên vội vã tiếp lấy, liếc qua một cái liền biến sắc đưa lại cho hán mà cung kính.

"Thật xin lỗi, theo chức trách theo chức trách, không biết ngài là thuộc hạ Quân Hâu, mời ngài nhập doanh." Đoạn, ánh mắt hán hơi loạn chuyển, hán dò xét.

"Chỉ là vì chức trách, xin thứ lỗi tiểu nhân chưa gặp ngài bao giờ, xin hỏi ngài vốn là...?" Không đợi tên lính lâu cá, tên dẫn đội liền đá vào mặt hán mà nói.

"Người của Phục Ba Công ngươi cũng dám nghi ngờ? Chán sống?" Rồi mặc kệ tên kia té nhào ra đất, bọn hán nghênh ngang tiến vào doanh. Để lại hai tên Hán binh đang cúi đầu loạn xạ, với nỗi lòng đắng chát, hôm nay thật không phải ngày của bọn hán, gặp ai cũng không thể trêu vào. Bọn hán không hề nghi ngờ những người mới tới, vì cái thái độ kiêu căng ấy thật sự là tiêu chí không lẫn vào đâu được của bọn thân vệ binh.

Trong đoàn người, Minh khẽ thở phào nhẹ nhõm, hán nhìn về tên Sáng đang nghênh ngang dẫn đội mà tâm khâm phục mười ngàn lần, lại thêm mười ngàn lần. Nếu để Ruộng hay hán làm như vừa rồi, đảm bảo sẽ không thể được thông qua trót lọt như Sáng. Nhìn cái cách hán nắm bắt tâm lý của bọn lính mà quay chúng quần quần thì biết, hán quả thật là một nhân tài. Đoàn người nhập doanh lại không lâu, thì Minh khẽ ra hiệu cho mọi người tản ra. Bọn hán không hành động ngay mà theo kế hoạch của Minh, yên lặng thâm thấu đến từng vị trí trong doanh, xác định cơ cấu cũng như tìm cách áp chế quân Hán.

Tên Hoảng nhanh nhẹn né qua mấy túp lều, rồi thoảng thoát trèo lên một cái tháp canh, nhìn thấy tên Hán binh đang ướt đầm mồ hôi căng mắt nhìn về bên ngoài, hán chắc chắn lưới bảo.

"Huynh đệ, ngươi mệt, nên thay ca nha." Rồi không đợi tên kia ngạc nhiên, hán tiến lại vỗ vỗ vai, rất đồng cảm. "Dù sao cũng là huynh đệ trong quân, nhìn ngươi này, mồ hôi nhễ nhại vậy còn thấy được gì mà gác, ngươi cũng mau mau nghỉ chút thôi." Rồi trong ánh mắt thân thiện cùng ảm áp như thấy được tri kỷ của tên lính canh, hán đâm mạnh con dao giấu trong tay áo vào bụng. Còn chưa kịp tên Hán binh rên lên, một tay đã che miệng hán, tay kia đỡ hán ngã xuống, chỉ một chốc, lại một tên Hán binh khác xuất hiện đứng gác trên tháp. Cùng tình huống như vậy diễn ra ở tất cả tháp canh, bọn Hán binh mệt mỏi mau chóng chìm vào giấc ngủ trưa thiên thu, để lại gánh nặng cho những người Việt binh đầy trách nhiệm.

Một góc hơn hai mươi tên Hán binh đang tụ tập ngồi nghỉ ngơi dưới nắng nóng, bọn chúng còi trần mà rắng vung vẩy cá tui nước đã nhanh muốn cạn. Khẩu phần nước mỗi ngày ít ỏi làm chúng điên tiết. Ngay khi chúng muốn đi tìm quân quân doanh lý luận, thì có hai bóng người nhập bọn với chúng.

"Mấy vị đại ca vất vả, bọn tiểu nhân mà lính Dương Việt từ Trường Sa chiều mộ tới, lính mới rất nhiều quy củ không hiểu. Nên có chút đặc sản quê nhà tiễn đưa mấy vị gọi là hiếu kính. Mong các vị đại ca đừng chê, giúp đỡ nha." Nói đoạn đưa ra cái giỏ đầy những trái lê mọng nước, trước cái nhìn thèm thưỡng của bọn lính, tên khác tiếp. "Các vị đừng lo, sẽ không ai biết, đây là quà cá nhân, không phải quân tư." Được hán nhắc nhở, đám Hán binh hò lên ủa vào tranh giành lê, chúng ăn lấy ăn để cho đỡ cơn khát hành hạ trong tiếng khuyến bảo của hai tên lính Việt. "Cứ từ từ, cứ từ từ ai cũng có phần cả. Đừng chen chúc, đừng đoạt."

Nói chung, từ khi đoàn người này tiến vào doanh, thì doanh trại Hán binh như sinh động hẳn lên, bọn chúng là lính mới nên rất ân cần săn sóc bọn lính cũ. Làm cho bọn Hán binh bỗng chốc ngây ngất như mình vừa được thăng chức, quên hết cả cái nóng hừng hực và cái oi bức khó chịu. Liếc mắt nhìn những thứ này, Minh cùng Sáng và Ruộng áp lấy nhóm thân vệ cùng Trung Nhị tiến vào trung doanh. Ngay khi vừa đi qua một cái doanh trưởng, bỗng có một giọng hét cắt ngang.

"Dừng, các ngươi, đứng lại, mau lại đây!" Tên Lý Bá hậm hực lao tới với chỉ chiếc quần cộc. Vừa ngủ không được bao lâu thì hán đã bị đánh thức bởi mấy tên thân vệ, nếu không phải bọn chúng thể thốt cam đoan mình vừa thấy hàng "cực phẩm" hán chắc chắn đã làm chúng kêu cha gọi mẹ đến chết. Mắt hán nhanh chóng nhìn về phía Trung Trình mà tỏa sáng, đây quả thực cực phẩm của cực phẩm, có khi còn hơn mấy ả con gái mệnh quan triều đình hay khâm sai mà hán biết. Với hán, đó đã là tầng lớp cao nhất hán được gặp. Rồi chợt nhận ra bọn hán đang tiến về doanh trưởng của tên Hàn Vũ, hán sạm mặt lại, cơn giận giữ vô tình bốc lên. Hán thật không khỏi nghĩ đến lúc sáng mà tâm lý bay loạn xạ, đạo, hán làm khó.

"Các ngươi thật khả nghi, chủ tướng không trong doanh mà các ngươi đi đâu?" Thấy bọn hán im lặng, tên thân binh chợt nhớ, mới tới bọn Hán binh không nhận thức mình chủ công, liền lao ra quát.

"Lý Đô Úy đang hỏi các ngươi cầm hay sao? Ở đây nơi này Lý Đô Úy là lớn nhất!" Tên Lý Bá hải lòng gật đầu, còn bọn Hán binh cùng tù binh kia cũng ồ lên vỡ lẽ. Một tên nhóc con giống như mới nhập ngũ không bao lâu xum xuê lấy hán.

"Lý Đô Úy, Lý Đô Úy nha, tiểu nhân thật hăm mộ ngài từ lâu." Đoạn hán chạy đến gần Lý Bá mà cúi lạy, mắt hán sáng rực như nhìn thấy thần tượng, tay chân loạn xạ như muốn sờ nắn khắp người hán. Tên Lý Bá hưởng thụ cười. "Mấy từ đâu đến?"

"Tiểu nhân người Dương Việt, mới vừa..." chưa nói xong thì đã bị tên Lý Bá quát bay mất, nhìn tên Dương Việt miệng đầy máu bay ngã ra xa, Lý Bá khả khả cười. "Man di cũng đòi gần gũi ta, tha mày một mạng." Đoạn, hán ra lệnh "Bọn mày có thể tản, riêng ả để lại, ta tự mình thẩm vấn!" Bỗng hán thấy ở bụng mình đau nhói, khi hán cúi xuống, một thanh đoản kiếm đã găm sâu vào bụng hán. Nói xa té trên đất Minh hét to.

"ĐỘNG THỦ!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tập Doanh (2)

Mình vừa dứt lời, hai tên Việt quân cách đó không xa, đang lẫn lộn trong đám Hán binh liền động. Ngay khi tên Hán binh đang ngồi ăn nhồm nhোam miệng đầy quả lê mọng còn chưa kịp hiểu rõ hẳn nghe thấy gì, thì đã có mấy ánh kim loại ló lên, tia phản xạ chói lóa làm hắn nhú mắt lại. Quanh năm chinh chiến Hán binh không xa lạ gì thứ này, theo bản năng, hắn lật nghiêng qua một bên, lộn một vòng, vừa khít khao tránh thoát một mũi kiếm lạnh lẽo đâm vào cổ, đôi tay một mảng máu thịt xoắn nát thật sâu nơi bả vai. Tên Hán binh hoảng sợ kêu gào lên như tín hiệu chính thức, báo cho tất cả binh lính Việt biết thời giờ phản kích đã đến.

Liên tục liên tục những mảng huyết hoa tung bay khắp nơi. Tên Hán binh vừa mới né tránh cùng những tên đồng bạn hắn là những kẻ bị xử lý đầu tiên. Không y giáp, không bảo hộ, không có vũ khí lại cũng không có tấm phòng bị chúng nhanh chóng bị những tên sát thủ khát máu Việt binh đập ngã xuống đất, đoàn kiếm vung mạnh, chuẩn xác kết thúc những khổ cực mà cái đất Lĩnh Nam đã hành hạ chúng.

Toàn doanh trại Hán binh bị kẻ hữu tâm gây loạn thành một đoàn. Không ai biết từ đâu đi ra những tên binh lính, điên cuồng lao vào chém giết loạn xạ đồng bạn, hoặc gõ trống khu chiêng inh ỏi, đốt phá bừa bãi. Nhiều tên còn đang cời đồ mà ngủ thì đã có những bóng người lao vào, chưa kịp tỉnh thần thì đã thấy cơ thể mình quần đau, trên ngực đã bị một mũi nổ tiễn xuyên thấu. Một đám khác đang nghỉ ngơi, thân thể mới như sau cơn mưa, thì xung quanh bỗng hóa thành đờm dãi biển lửa. Một tên trong đó bị cái cột lều đã bắt đầu lửa đè chết, trong khi đồng bọn hắn đang không ngừng lẫn lộn muốn dập tắt điểm hỏa hồng trên quần áo. Liều trại bốc cháy, tiếng kêu cứu hỏa, tiếng kêu cứu mạng, tiếng gào rú, tiếng van xin âm ỉ khắp nơi. Hán binh liên tiếp gục ngã vào những vũng máu, vào biển lửa ngập trời.

Ở khu trung doanh, nơi hỗn loạn còn chưa lan đến. Lý Bá mất huyết hồng nhìn về phía đám người Minh. Hắn không ngu, hắn biết rõ thứ gì đang xảy ra. Lý Bá tách ra đám thân vệ đang tụm lại dùng khiên che chắn, tay nắm chặt thanh đoản kiếm đang cắm bên hông, thân thể khẽ gồng lên, hắn rút phăng thanh kiếm, mặc kệ máu tươi tràn ra như một con rồng đỏ, ánh mắt dữ tợn không hề thay đổi, khóa chặt đám Minh. Hắn cảm thấy mình bị si nhục thật dữ dội. Đường đường Lý Đô Úy hắn, uy danh vang xa Lý Bá hắn, lại bị một đám chuột nhắt đùa bỡn. Chuột nhắt dám vờ râu hổ, nó cần phải được chúa tể sơn lâm dạy dỗ một bài học thật đau. Trong đầu mặc niệm hàng ngàn cách tra tấn bọn Việt binh, Lý Bá vẫn không quên ra lệnh.

"Lệnh, toàn doanh co lại, thu nạp đội hình, phản sát!" Bốn tên thân binh chấp tay, mắt lờm lờm đám Minh rồi vụt chạy ra xung quanh tổ chức binh lính. Bọn chúng mau chóng mọc ra tùy thân kèn lệnh, lấy sức thổi mạnh. Tiếng kèn vang vọng khắp Hán doanh làm bọn lính hoàn hồn, chúng mau chóng dựa sát vào trung doanh. Thế nhưng khi đến nơi, bọn chúng mới ngai ngừng phát hiện ra đồng đội xung quanh cùng bản thân mình lại trần như nhộng, ít ỏi số Hán binh còn có thể giữ vũ khí của mình, mà đa số đều không có mặc y giáp hoàn thiện. Chúng vội vã lao vào cướp lấy những thanh vũ khí ít ỏi còn sót trên giá của những lều trại gần đó mà phản kích.

Bọn Hán binh nhanh chóng tổ chức đội hình, tuy chịu phải sự mãnh liệt đã kích cùng ngăn cản của binh lính Lĩnh Nam, thế nhưng số lượng Việt binh có thể chiến đấu vẫn là quá ít ỏi, ngày càng có nhiều Hán binh lao đến. Chúng rất mau vượt qua những giây phút đầu hoảng loạn và đã có thể tập kết phân công rất sắc bén, làm cho bước tiến của Việt binh rất mau khựng lại, và đã bắt đầu chịu những tổn thất nhỏ. Nhìn những gì đang xảy ra, này giờ hẳn đã phải cố nén xúc động lại muốn đi tiếp bước kế. Khi thấy bọn Hán binh đã kéo lại đủ nhiều. Nhìn quay đầu lại nhìn Trung Trại ra hiệu. Nâng hiệu ý gậy đầu, rồi nhảy lên một cái xe ngựa gần đó, móc ra một cái đầu lâu còn đang bê bết máu tươi từ cái túi đen mang theo bên người, nâng hô to.

"Hàn Vũ đầu lâu đã ở đây!" Cùng lời, một tên thân binh móc ra một chiếc kèn sừng trâu mà thổi mạnh. Lập tức xung quanh doanh trại Hán quân, rừng rừng thương giáo xuất hiện, trống chiêng kinh trời, từng hàng từng hàng bụi mù bay đầy trời như có trăm ngàn binh lính Lĩnh Nam đã bất ngờ bao vây bọn chúng. Trên chòi canh lúc này cũng ào ào nổi lên tiếng kim la inh ỏi, cùng tiếng la gào báo hiệu địch binh bất ngờ xuất hiện, địch binh tập doanh, địch binh tấn công loạn cả lên... Cùng lúc, trong quân Việt, lẫn nữa những túi da chứa đầy độc vật được ném về phía Hán binh.

Bọn Hán binh vốn đang bị hoảng hốt chưa hoàn toàn lấy lại được tinh thần, lại bị đá kích mãnh liệt khi thấy chủ soái đầu lâu đã bị mất, liền hoàn toàn sụp đổ. Chúng không còn khả năng đi suy nghĩ xem làm sao mà Việt binh có thể lặng yên bao vây chúng, cũng không nhận ra vì sao tháp canh từ này đến giờ hoàn toàn không báo kèn hiệu, mà chỉ đợi đến Việt binh tấn công mới hỗ trợ làm loạn lên. Nếu có trình kỵ lao ra ngoài, chúng sẽ giật mình thấy đánh trống chỉ là mấy con gà, con nai rừng bị buộc chân vào những chiếc "trống trận" đơn sơ chế tác từ tấm da thú căng qua mấy cái thân cây rỗng, còn bụi mù mịt là nhờ mấy thớt ngựa được cột vào cành lá xum xuê, kéo qua kéo lại trên đất. Thế nhưng chúng không rảnh, Việt binh cắn chặt, rắn rết cùng độc vật khiến chúng chật vật né tránh, làm chúng khó lòng giữ vững được đội hình, càng không thể giữ được bình tĩnh. Tuy còn có Hán binh cố hăng hái chống cự theo sự thống lĩnh của đám sĩ quan, nhưng thật tế, Hán quân đã bị tác doanh.

Mình nhớ từng xem qua ở đâu đó nhắc rằng: trong hành quân tác chiến, phòng thủ doanh địa thì thứ nguy hiểm nhất đối với thủ quân thật ra không phải là bị đột phá tường trại hay bị dọ tập giữa đêm, mà là bị tác doanh. Đó thật sự là cơn ác mộng cho thủ quân, khi mà binh lính hỗn loạn không người điều khiển, binh không tìm thấy tướng, tướng không tìm thấy binh, mọi người mạnh ai nấy chạy, chà đạp lẫn nhau. Thậm chí vì cầu sinh, vì tìm đường sống mà sẵn sàng vung đao về phía đồng bạn phía trước. Doanh trường càng lớn, tác doanh càng nguy hiểm, càng hỗn loạn.

Mình coi như chính thức nhận thức được sự lợi hại của tác doanh. Lúc này quân trại Đại Hán chỉ có tổng cộng không tới ngàn quân, thế mà đã loạn không sao tả nổi, người thì bỏ chạy, kẻ gằm rú, nhiều tên thậm chí lao vào kho lương mà cướp bóc, càng không thể kể đến số lượng không nhỏ Hán binh đang bỏ chạy thực mạng ra ngoài trại. Thậm chí, Minh không thể không đề nghị cho một đội nhỏ Việt quân mau chóng bảo vệ tù binh, phòng ngừa bọn Hán binh chó cùng bứt rứt giết chết bọn họ. Lúc này, tác dụng của Việt binh thật đã không còn nhiều, vì hầu hết Hán binh đều chết trong tay đao kiếm người nhà hoặc trong loạn quân giẫm đạp. Những gì Việt binh làm, là tìm cách châm thêm dầu vào lửa, để doanh trại càng loạn thêm.

Việt binh tay cột miếng vải trắng, điên cuồng trả thù Hán quân, họ không cần trận hình mà lao vào ngay theo từng tốp ba người, vừa bảo vệ nhau, vừa

vật lộn với loạn binh. Một số tù binh được giải cứu xong, bắt kẻ nam nữ, chỉ cần còn một hơi một sức, cũng tìm cách chộp tới một món vũ khí mà gia nhập chiến tuyến, góp không nhỏ sức lực cho số lượng vốn rất ít ỏi Việt binh. Trong loạn quân, luôn luôn sẽ có một số tên Hán tướng ra sức thuyết gọi, nài kéo ra lệnh để ổn định lại trận thế, hòng tìm cách phản công, xong chúng luôn sẽ được hai hay ba mũi tên hết sức tinh chuẩn âm thầm chiếu cố chúng. Dân Việt thông thạo cung tiễn, mà lại có trang bị tốt đẹp đoạt được từ cánh quân của Hán Vũ, nên những mũi tên này đã hoàn toàn không phải thứ mà sáng nay mưa tên có thể so sánh. Đặc biệt là Hoảng, tên thanh niên này có thể nói là một tay thần xạ thủ trời sinh. Từ khi tên Ruộng cho Minh biết rằng hắn là đệ tử cuối cùng của lão Cây Đa, và khá được chân truyền cung tiễn của lão, thì Minh đã không ngần ngại đưa cho hắn cây cung ngọc của tên Hán Vũ. Mà gã thanh niên gầy gò này thật cũng không hề làm kém đi giá trị cây cung quý. Tiễn từ tay Hoảng phát ra không chỉ là tiễn vô hư phát, càng lại nhanh đến quý dị, hiểm đến tột cùng, dù cho bọn Hán tướng có cổ núp sau mấy tên thân vệ thì mũi tên cũng sẽ tìm được đường mà cắm được vào cổ, vào mắt chúng. Nhờ có những thần xạ như Hoảng mà Việt binh mới có thể giảm bớt tới đa thương vong mắc phải không đáng.

Minh cũng tham gia vào cuộc chém giết, sau lưng hắn là Sáng và Ruộng. Không thể không nói, tuy đầu óc hắn rất nhanh nhạy, tay chân lại hết sức lúng túng. Tuy hắn tự cho là có học qua võ cổ truyền ở tiền kiếp, thế nhưng trình độ của hắn, so với những kẻ chuyên sống bằng đao kiếm như lũ tinh binh thì, thật chỉ có thể coi là một kẻ múa võ diễn trò. Chiêu thức Minh không đủ dứt khoát, không chuẩn không hiểm, lại có quá nhiều dư thừa. Vì thế nên rất nhiều lúc Minh mém chút nữa là đã phải thương không nhẹ. Ruộng và Sáng đã rất nhiều lần vất vả bảo vệ Minh, đồng thời khuyên ngăn hắn không nên mạo hiểm, nhưng hắn từ chối họ rất thẳng thừng, nếu hắn đã quyết định xác nhập vào cái thời đại này, thì một thân võ nghệ là hết sức quang trọng, hắn không muốn hai tên kia phải đi kẻ kẻ theo hắn để bảo vệ cả đời. Hơn nữa hắn nhận ra, dường như thân thể hắn có một nỗi yếu mền khôn nguôi với chiến trường, huyết nhục, hô hấp Minh cứ từng bước từng bước thúc giục hắn tiếp tục tiến lên, tiếp tục chém giết không biết mệt mỏi. Làm cho ngay cả Ruộng lẫn Sáng đều không thể không mở rộng mắt mà nhìn.

Không hay là, vì bảo vệ Minh mà cả hai tên đều không thể khóa chặt lấy Lý Bá. Tên Hán tướng này từ lâu đã khôi phục lại bình tĩnh. Hắn liếc nhìn cái đầu của Lục Bình Hầu Hán Vũ đã được cột trên cao, miệng hắn lộ một nụ cười khó hiểu. Rồi hắn bình tĩnh dẫn lấy mình thân vệ, ở trước khi Hán doanh hoàn toàn loạn mất, lui ra khỏi chiến trường.

Ruộng và Sáng nhìn về phía tên Đô Úy, bọn họ định đuổi theo, nhưng Minh cản lại bọn hắn, hắn muốn tránh chừa hay thành dờ. Dù cho trận này Việt binh đã rất thành công, Minh biết tình thế giữa hai bên vẫn không có thay đổi, Lĩnh Nam quân dân vẫn ở thế yếu, do đó việc quan trọng nhất không phải chỉ là tìm cách tiêu diệt thật nhiều quân địch, mà là mau chóng làm lớn mạnh bản thân, và trước khi bản thân đủ mạnh, thì phải không được ham công liều lĩnh. Minh nhìn thoáng qua hướng tên Lý Bá đã đi, nói thật, hắn vẫn tiếc nuối lúc này không dám thanh toán kiếm sâu hơn, hoặc hiểm hơn. Bởi vì cái tính cách tàn bạo và cái thái độ lãnh tĩnh của tên Đô Úy, cùng nụ cười gần trên mặt hắn, luôn làm Minh cảm thấy rất nguy hiểm.

Lắc đầu, hắn lần nữa dẫn Ruộng và Sáng lao vào thu thập tàn cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phương hướng

Trận tập doanh nhanh chóng hạ màn khi Ruộng lòi theo cây Hồ Đầu Ngọc Dao, đâm xuyên qua hàng ngũ Hán binh còn cố sức bảo vệ trung doanh, phạt ngã cây Đại Hán quân kỳ. Quân kỳ vừa đổ chính là cọng cỏ làm chết con lạc đà, quân Hán đã hồng mắt, kẻ chạy kịp thì chạy, kẻ không chạy kịp thì hàng, còn những tên ngoan cố gắng tìm chỗ hiểm để chống cự nhưng thiếu khuyết chỉ huy thì chỉ có thể làm cho Việt quân tổn kém thêm một chút sức lực mà thôi. Đến chập choạng, đại doanh Hán quân đã chính thức đổi chủ trong tiếng hò reo vang dội của quân dân Lĩnh Nam. Tất cả mọi người vui mừng khi mà chiều hôm qua họ còn là những con mồi chật vật, đang bị thợ săn đuổi giết, đùa giỡn thì đến chiều nay, những kẻ thợ săn tàn bạo đó đã gục ngã thê thảm dưới móng vuốt của họ. Điều này làm cho một tên phải điên cuồng thử nhéo má, rồi lại cắn chặt cánh tay đồng bạn, tạo ra những tiếng rú quái dị vang vọng trong doanh. Đến khi tên kia quay lại với ánh mắt ngập nước ứa khuất thì hắn bật thốt lên: "thật không phải tau nằm mơ?" Rồi lao vào ôm thật chặt khiến gã sững sờ, vội đẩy hắn ra rồi chạy mất dạng.

Cho đến khi Việt binh chính thức làm chủ được doanh trại, trói gô lại đám Hán binh thì Trung Trinh mới chính thức thờ phào nhẹ nhõm. Nàng nhảy xuống khỏi bụi cao, giữa sự bảo vệ của đám thân binh mà đi len lỏi vào chiến trường. Trận chiến này tuy thành công không nhỏ, nhưng bọn Hán binh liều mạng phản kích cũng làm cho Việt binh chịu đựng không kém tổn thương. Trong suốt trận chiến có tới hơn mười lăm người đã vĩnh viễn nằm xuống, trong đó có tới mười người là tù binh vừa cứu được, cùng với ba tên bị thương thật nặng, thương nhỏ rất nhiều, đặc biệt một người bị một lưỡi kiếm đâm xuyên cả bụng, tuy hi hữu không thương tổn nội tạng nhưng cũng làm cho hắn ngất lịm đi vì mất máu, may mắn Minh đang ở gần đó thấy nguy lao vào cứu hắn ra, cũng mau chóng cầm máu mới kéo hắn về được một mạng.

Lúc Trung Trinh đi đến chỗ thương binh doanh thì đã thấy Minh ở đây. Hắn bận rộn chạy loanh quanh, hết kêu gọi tên này mau nấu nước sôi, lại kêu gọi tên kia mau xé mấy tấm vải làm băng cuộn, rồi loay hoay hắn đem đồng vải xé nửa vụn nửa dài quăng vào một cái nồi nước sôi, dùng cán thương chọc vào quấy tới quấy lui. Không phải Minh ham cực khổ thế nhưng số lượng Việt quân vẫn rất khiêm tốn, bọn hắn còn phải tản ra thu dọn chiến trường, giải cứu tù binh, tiếp thu chuồng ngựa, bảo vệ kho binh khí, kho lương..., còn phải phân ra thu thập doanh trưởng cùng tài sản bọn Hán binh cùng với chiếu cố bọn hàng binh, thật sự là mỗi người đều mong mình có thêm 2 đôi tay bốn con mắt để chạy việc. Ngay cả tên Ruộng và Sáng đều bị Minh đuổi đi hỗ trợ những người khác, hắn sao dám ngồi không. Cũng phải nói, may mà số lượng tù binh người Việt ở đây cũng không thiếu, nếu không nhờ họ giúp đỡ thì Việt binh chỉ còn nước phá hủy doanh rồi rút chứ nào dám ở lại đây kiếm lấy tiền lời như bây giờ. Nhìn thấy mọi người bận đến tới tấp mặt mũi, Trung Trinh hơi có chút không có ý tứ nhìn sang gần mười tên thân vệ đứng xung quanh mình, vuốt vuốt lông tóc. "Các người cũng tản đi hỗ trợ bọn hắn." Bọn thân vệ nhìn nhau, rồi để lại bà lão vẫn còn một bàn tay quần đầy băng, sau đó cũng tản ra gia nhập vào đoàn người đang bẽ bộn.

Mặc kệ bọn hắn, nàng đi đến bên người Minh, dùng tay khê ra hiệu cho mấy tên thương binh không nên hành lễ, rồi đứng yên nhìn hắn đang tập trung

dùng quân tử rửa vết thương cho một tên tù binh bị Hán quân đâm xuyên xương quai xanh. Nhìn thấy gương mặt lấm lem, chuyên chú cùng đầy mồ hôi của hắn, nội tâm nàng có chút là lạ.

Minh vừa quán băng xong thì phát hiện băng quần đã quá dài, hắn đã cố tình quấn thêm vài vòng, thất cả một cái nơ rồi mà đoạn thừa vẫn dài cả thước. Gãi gãi đầu, hắn nhìn xung quanh xem có cái gì dùng cắt được không, rồi chợt nhớ hắn vốn không có đem theo dao, trong lúc vội vã, hắn đưa tay sang tên thương binh bên cạnh mà hỏi. "Người có dao chứ? Cho ta mượn một lát." Rồi vội tiếp nhận cây dao đưa đến, cắt bỏ đoạn băng thừa, lại thất thêm 1 cái nút chặn khác, nhìn thật kỹ tác phẩm của mình, rồi mới hài lòng dừng lại. Hắn lúc này mới để ý thấy con dao trong tay, nhỏ dài tinh tế, có một dây đồ hình kỳ dị như chim bay, cá lội, núi non sông suối dọc theo sống dao. Tuy không biết hàng nhưng Minh nhận ra đây không nên là một con dao mà một tên đàn ông nên đeo giữ, hắn có chặc chặc lưỡi, không ngờ người Việt cổ mộc mạc chân chất cũng có chia ra đến thứ ba thế giới, hắn khích lệ.

"Con dao thật đẹp, thật sắc."

"Cảm ơn." Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên bên cạnh. Lúc này Minh mới nhớ khi này mình chop tới con dao, đừng phải cũng không phải một bàn tay thô ráp của đàn ông, mà có chút ấm áp cùng tinh tế, cộng với giọng nói quen thuộc này làm hắn bỗng chốc cứng đờ. Hắn vội vàng đứng lên quay người lại, nhìn lấy người con gái trên mặt còn có chút ngưng ngừng phía trước rồi chấp tay.

"Vương "

Nhìn thấy Minh đạo mạo chấp tay thi lễ, Trung Trinh lại không khỏi liên tưởng đến hình ảnh tên nhóc con lém lỉnh quần quít lắt tên Hán tướng, cùng hình ảnh loay hoay hồi nãy của hắn mà không khỏi bật cười. Tiếng cười khê trong trẻo làm Minh giật mình, khi ngược thấy nụ cười Trinh, hắn bỗng ngây người. Đó là một nụ cười đẹp duyên dáng với hai cái má lúm đồng tiền, thêm vào đôi gò má hơi ửng hồng rất động lòng người, vừa tinh nghịch vừa dịu dàng, lại vừa tràn đầy thanh xuân cùng sức sống, làm cho không chỉ có Minh, mà cả những tên lính xung quanh cũng bị thu hút, quên cả đau đớn, dừng cả việc mình đang làm.

Cảm thấy xung quanh có vẻ không ổn, Trung Trinh vội định thần lại, khi thấy mọi người đang nhìn mình, cùng gương mặt ngây ngốc của Minh, nàng thấy gò má mình bỗng nóng rực. Khẽ cắn môi để khôi phục hình tượng, nàng đạo.

"Quân sư vất vả, không biết Trinh có thể làm phiền?" Nghe vậy, Minh lúng túng lắc đầu "Không có không có, Vương có gì cần xin cứ sai sử."

Nghe vậy, Trung Trinh cúi đầu nhìn vào nồi nước sôi cùng đám vải ngổn ngang vên trong mà hỏi. "Vì sao phải nấu nước sôi, còn phải dùng vải nấu cùng?"

"Vi tiết trùng, nói đơn giản nước nấu sôi cùng vải quần đã chần qua sẽ làm cho vết thương hờ dịu lại, sạch sẽ và hạn chế sưng tấy, khi đó lại đắp lá thuốc vào hiệu quả luôn sẽ đề cao." Minh trả lời, xong thấy Trung Trinh như hiểu như không, hắn lại tiếp tục cầm con dao đến bên cạnh một tên tù binh Việt đang phát sốt vì vết thương mưng mủ, hắn hơ con dao trên lửa nóng, khi thấy đã đủ lâu, hắn dùng dao gạt bỏ phần thịt hư, sau đó trước khi tên tù binh kịp giẫy dụa, hắn áp mặt dao ngay vào vết thương, tạo nên những tiếng xèo xèo trong con rên hừ hừ của tên tù binh. "Dao cầm máu hoặc xử lý vết thương cũng phải nung nóng, như vậy sẽ phần nào tránh làm vết thương lở loét mà tệ hơn." Xong hắn dùng một nhúm thuốc già sẵn từ các loại hỗn hợp lá cỏ, trét lên vết thương, rồi băng bó cho hắn. Xong xuôi hắn quay về phía Trung Nhị mà nói "Như vậy có thể giảm bớt thương thế, qua đó tránh khỏi nhiều trường hợp tổn thất không đáng." Chỉ thấy Trung Trinh nhìn về phía tay hắn, nàng nói khê. "Quân sư, đó là ta bội dao...". Minh giật mình, hắn chợt nhớ từ lúc này mình vẫn cầm nàng bội dao đầu, thảo nào tạo hình lại thanh nhã như vậy, cười hi hi dùng một đoạn vải chùi chùi thân dao, hắn vội đưa trả nàng.

Nhị Vương tiếp nhận cây dao, tra nó vào một cái vỏ bằng đồng với nhiều hình khắc tương tự, nàng hỏi. "Quân sư, tiếp theo chúng ta làm sao?" Minh cũng chau mày. Nói thật hắn tuy có một ít phương hướng hành động tiếp theo, song vì hắn hiểu ko nhiều hướng đi của các cánh quân Hán, cũng như tình huống các đạo binh Lĩnh Nam, hắn thật không dễ gì ra phán định.

Vốn lúc đầu hắn chỉ định đưa đám tàn binh thoát khỏi truy binh, sau đó sẽ chiếm một vùng núi rừng ở xa chiến trường, im lặng phát triển rồi mới hoành không xuất thế đánh dẹp tặc quân. Vì lúc đó hắn có thể mai danh ẩn tích, không ai biết đến hắn. Nhưng bây giờ, biết được Trung Nhị vẫn còn sống, thậm chí bại mình vì quân sư, hắn không thể lại không thay đổi chiến lược. Việc Trung Trinh đang ở đây chắc chắn sẽ không thể giữ được bí mật lâu, không lâu sau, hoặc qua đám bại binh Hán cùng tên Lý Bá, hoặc thông qua những người dân xứ Việt, sẽ có càng nhiều người biết đến. Hơn nữa, giặc Hán có lẽ đã có đối sách để lùng bắt các tướng lĩnh Lĩnh Nam từ lâu, không phải như thế mà sau khi Trung Vương ra lệnh rút khỏi Lũng Bãng đã gần tháng, vậy mà Trung Trinh vẫn bị kẹt lại nơi đây. Càng nghĩ hắn càng đau đầu, hắn thở dài, dù sao thì lực lượng Lĩnh Nam quân bây giờ cũng quá ít ỏi, việc cấp bách có lẽ mau chóng giải cứu thêm nhiều tướng sĩ, cũng mau chóng tìm hiểu tình huống của Trung Vương và Mã Viện để tính toán tiếp.

Nghe xong Minh phân tích, Trung Trinh cũng thở dài, nàng biết hiện tại chỉ có thể tính toán nhất thời như thế mà thôi. Đang lúc này, có tên Việt binh đến báo đã chinh lý và kiểm kê xong thành quả chiến đấu, thế nên Minh cùng theo Trung Trinh đi đến trung doanh lều lớn. Tại trung doanh lúc này đã có người chờ sẵn. Khi thấy Minh cùng Trung Nhị sánh vai đi đến, nhiều người đều tỏ vẻ bất ngờ, chỉ có tên Ruộng là lén lút mờ nụ cười như có như không với Minh.

Chiến cục hôm nay có kết quả hoàn toàn rất khả quan đối với quân Lĩnh Nam. Kể cả Hán doanh cùng với nhánh quân của tên Bình Lục Hầu gộp lại thì Việt quân đã đánh tan hơn ngàn tên giặc, giết địch sáu trăm mười ba tên, tù binh hai trăm bảy mươi tên, trong đó có hai mươi tên Hán tướng, số còn lại đã bỏ chạy tứ tán. Thu được hai trăm thanh trường kích, bốn trăm thanh trường thương, bảy trăm thanh trường kiếm, ba trăm trường cung, hai ngàn ống đồng tiền, giáp đồng ngàn hai trăm bộ. Đánh đổi số đó là tám người thương nhẹ, ba người thương nặng, một bị trọng thương chí mạng, tuy nhiên may mắn là tất cả đều không bị tàn tật, sau khi tĩnh dưỡng một đoạn thời gian lại có thể ra trận. Song Việt binh cũng có mười lăm người hi sinh, trong đó năm tên là nhóm binh lính theo tới từ sáng, còn mười tên là tù binh mới cứu được. Có thể nói, giải cứu được tù binh chính mà thành công lớn nhất của Việt binh, làm số lượng họ tăng vọt lên tới bốn trăm người, với hai trăm người là trai tráng có thể lập tức mặc giáp ra trận.

Đáng tiếc là số lượng Việt binh ban đầu quá ít ỏi không thể bảo vệ tốt cho trại ngựa cùng thủ kho, nên khi bọn họ tới nơi thì trại ngựa chỉ còn có ba mươi

chỉ mà thôi, còn thù khổ ngân lượng đã bị cướp đốt sạch. May mà trong đám ngựa có một thốt ngựa lông đen tuyền, bốn chân trắng, thân thể trắng kiện to lớn, theo bọn hàng binh khai bảo thì đó là tọa kỵ của tên Lý Bá, nó tính tình ương ngạnh lại rất kiêu căng khó thuần, thế nên nó cùng gần ba mươi con ngựa dưới trướng rất ít ai chế phục được. Cùng với thốt Bạch Ngọc Câu lúc sáng của tên Hàn Vũ, có thể nói Việt binh kiếm lời được hai con thần câu.

Nghe đến đây, mấy tên chiến tướng thần sắc đều rất kích động. Hai vị Nữ Vương từ trước tới giờ đều sẽ đi voi, cho dù Trung Trinh vì hoàn cảnh mà cưỡi ngựa thì chả phải cũng còn có một con? Bọn hán cùng lúc nhìn đến Minh, quân sư võ công mèo quào, chắc chắn trình độ kỹ thuật sẽ không khá đi nơi nào, như vậy trong số bọn hán chắc chắn sẽ có người được thần câu. Nghĩ đến đây, chúng đã lộn xộn cả lên, tranh đoạt ý tứ lộ rõ, hơi hơi có chút không khí không hợp là đi ra ngoài mà đánh. Minh nhìn thấy cảnh này mà đầu một đường hắc tuyến. Chỉ là một con ngựa thôi có được không? Dù đoạt thì cũng đâu thể giúp được gì? Hán nghĩ, vì sau này bọn họ sẽ đi rừng là nhiều cơ mà, mà lại, bọn chúng nhìn về mình lúc đầu là làm sao? Sao hán thấy trong đó đầy ánh mắt đồng tình cùng khinh khỉnh???? Tăng hắng một chút để mọi người tập trung lại, hán tiếp tục hỏi Sáng, tên này giờ rất trầm ổn, cũng là người đứng ra thống kê.

"Về ngân lượng thì thôi, dù sao chúng ta vẫn chưa cần thiết, thế còn quân lương thì sao?" Nghe hán hỏi, Sáng bỗng trở nên âm trầm.

Quân lương tuy được quân Việt tập trung bảo vệ, nhưng cũng chỉ cứu được mười xe lương trái phải, tính ra chỉ đủ cho năm trăm người ăn một hai tháng mà thôi. Thế nhưng lúc kiểm tra, Sáng phát hiện số xe lương bị đốt cướp cũng rất ít so với nhu cầu của hơn ngàn tên Hán quân. Sau khi truy hỏi đám quân trù (đầu bếp), hán mới biết quân lương bọn Hán binh được phân phối rất ít, đó là do tên Mã Viện muốn Hán binh đi lấy chiến nuôi chiến, làm suy yếu sức kháng cự của dân Lĩnh Nam. Đã vậy, bọn Hán binh còn cố gắng tăng thêm khẩu phần ăn bằng cách.... giết tù binh làm thịt. Rất nhiều người sau khi bị tra tấn đến chết đều bị chặt đầu thì chúng, còn cơ thể thì bị bọn chúng mổ xẻ làm quân lương. Nghe vậy, tên Ruộng rú lên thán thiết, hán hai mắt đỏ hồng, hùng hục xách đao đi ra ngoài trướng, tên Hoẵng và mấy tên tướng khác phải cố sức chín trâu hai hổ mới lôi lại được hán vào. Ruộng khóc rống lên, quỳ hán dưới đất, hai tay giựt đầu xé tóc thê thảm, mà Minh thì cúi đầu thật sâu, hai mắt đầy cừu hận khi nghĩ đến lão già kia. Ai cũng biết hán đi làm gì, tuy hán không hề để ý Nhị Vương cùng quân sư, nhưng không ai chỉ trích hán, mọi người tâm trạng cũng từ vui hóa kém.

Một lúc sau, khi mọi người bình ổn lại cảm xúc, Sáng mới đưa cho Trung Trinh một chồng giấy cùng thẻ gỗ chữ Hán, đây là thư tín cùng chiến báo của Hán quân suốt một tháng qua. Tất nhiên mọi người ở đây tuy có thể nghe hiểu tiếng Hán, lại không thể đọc được chữ Hán, duy nhất ngoại lệ cũng chỉ có Nhị Vương mà thôi. Trung Nhị nhìn lấy đồng giấy, nhìn sơ qua từng cái, cho đến khi đọc đến một tờ lụa nhỏ, nàng thất sắc thốt lên.

"Chị Quốc bị chúng bắt!!!"

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thật Đáng Sợ

Những tia nắng ấm áp của một ngày đẹp trời, xuyên qua tầng tầng lá cây rừng rậm rạp, in dấu lốm đốm trên từng bụi hoa dại, cùng những khóm cây không tên dọc theo hai bên một con đường nhỏ. Đường rừng đơn sơ, mặt đường gồ ghề đầy lá khô như một cách diễn đạt cụ thể sự hoang vu của hán. Có con sóc rừng phi ra từ một bụi dẻ gai, băng qua mặt đường lại dừng lại bên một đồng lá, nó dúi mũi ngửi ngửi, rồi moi ra một cái hạt dẻ roi. Ngay khi nó hí hửng nhắm nhai cái món quà tuyệt vời tự dung tìm thấy này, thì mặt đất bỗng rung động dữ dội, nơi đằng xa cuốn tới lớp lớp bụi mù, xa xa vọng lại tiếng thúc giục cùng với tiếng ngựa hí vang. Con sóc giật mình lao ngay lên một tán cây rậm gần đấy, rồi tò mò nhìn về phía cánh Hán quân đang dậm đều chân, vội vàng chạy qua đây.

Trung quân Hán binh có hai tên Hán tướng, tư thế hiên ngang, hình dung uy nghiêm. Tên cười đầu có một chòm râu dài như râu dê, được hán cẩn thận buộc lại bằng một đoạn gấm, người mặc tòa kim giáp sáng lấp lánh, trên lưng áo bảo đồ thảm pháp phối tung bay theo từng nhịp ngựa phi. Ung dung vượt trên tay chòm râu dê, đoạn vui vẻ quay qua tên chạy kém nửa cái thân ngựa mà nói.

"Văn Quân a, lần này Từ Chân thật sự là làm chúng ta hài lòng." Đoạn hán cười ha hả đầy khoái chí.

"Đúng vậy, chỉ sợ phải đúng là Lục giáo úy đã lập ra một cái công to." Tên trung niên mặc một thân Hán tướng Giáo Úy giáp chấp tay đáp, gương mặt hán cũng rạng rỡ không kém. Đỗ Kiều (Văn Quân là tự) nhìn về phía cánh rừng bên cạnh, mặt hán bỗng đầy vẻ phẫn uất mà đạo

"Từ khi Phục Ba tướng quân bắt đầu nam chinh đến đây đã hơn nửa năm, nhớ lại, nếu không có Hán trung lang cùng hai vị Lục giáo úy, Hán hầu gia ra sức, làm sao có thể mau chóng như thế đánh bại phản quân? Vậy mà tên Nguyên Bá (Lư Long tự) lại ỷ vào thân phận Văn Đài nhị thập bát tướng, muốn cướp lấy chiến công cho con trai hán."

"Lời không thể như vậy nói." Hán Sính quay sang phản bác, thế nhưng gương mặt hài lòng đến tột độ kia đã bán đứng nội tâm của hán. Từ sau khi đại bại Việt quân ở Lũng Bàng, Phục Ba tướng quân ra lệnh toàn quân cố gắng truy bắt phản quân thủ lĩnh, cũng như cử sủy, tuy nhiên do tuổi tác hán đã không nhỏ, cộng thêm trước đó phải bôn ba đường vòng tạo thế gọng kìm đã hao phí không ít sức lực, bèn vô lực, bắt đắc dĩ để cho phó tướng, Phù Nhạc Hương Hầu Lư Long toàn quyền chỉ huy vấn đề này. Lư Long vốn là kẻ tham lam ích kỷ, làm sao lại không muốn độc chiếm lấy công lao? Song vì hán vài năm trước từng bị hạ ngục vì trái với Quang Vũ Đế, tham tiền tài ruộng đất, lại biếm thứ dân, thế nên công lao này với hán là tội, chỉ có thể tìm cách đưa cho con trai trưởng là Lư An. Hán tuổi già thành tính, lại thâm niên quan trường, hiểu rõ làm sao cho con hán nổi bật nhất trong số tướng lĩnh trẻ tuổi theo Mã Viện dẹp loạn Giao Châu. Vì thế hán chia cho Lư An hơn tám ngàn quân tinh nhuệ tìm kiếm một vùng từ Lũng Bạc trực tiếp đến Cổ Loa cùng Mê Linh. Trong khi đó tiên phong, Bình Man Trung Lang Tướng Hán Sính cùng cháu trai, Lục Bình Hầu Hàn Vũ lại chỉ chia năm ngàn quân tìm kiếm xung quanh Lũng Bạc cùng phụ cận Luy Lâu. Phạm vi tìm kiếm quá rộng mà có chỉ tới năm ngàn quân, dù Hán Sính đã chia quân tới bốn đường,

vẫn không dễ bắt được cừu sủy phản loạn chứ đừng nói chỉ tướng lĩnh quan trọng. Trong khi đối thủ trực tiếp của hắn là Lưu An đã bắt được hơn hai mươi tên cừu sủy rồi.

"Tuy nhiên phải nói, ông trời luôn có mắt, Từ Chân vậy mà bắt được thiếp thân tướng lĩnh của phản quân tộc thủ. Lần này trở về, Hàn Sinh ta cũng có thể nở mặt nở mày với ba quân tướng sĩ." Nghĩ nghĩ, Hàn Sinh kết lời, hắn nói xong lại cười ha hả không thôi.

"Đó là do Hàn trung lang dạy dỗ có cách." Đỗ Kiều lập tức vỗ mông ngựa. Nhìn thấy tên chủ tướng hường thụ vuốt vuốt đám râu dê, cố gắng tạo nên tư thái hiên ngang, hắn rất hợp thời mỉm cười yên lặng. Lâu năm cộng tác dưới trướng Hàn Sinh, Đỗ Kiều sâu sắc hiểu rõ tên chủ tướng, cũng biết chính xác lúc nào nên vuốt mông, lúc nào nên dừng, hắn im lặng làm tên Hàn Sinh suy nghĩ càng nhiều, càng cao hứng, nụ cười mỉm giữ mãi không dừng.

Từ ba hôm trước, bọn hắn nhận được tin báo của Tả quân Giáo úy Lục Mẫn (Từ Chân là tự), con rể Hàn Sinh, rằng hắn vừa bắt được một tên thiếp thân tướng lĩnh của phản tộc. Vì lo sợ phản quân liều lĩnh cướp tù binh, cũng vì ả phản tướng này là thân vệ đội trưởng của tộc vương, do đó Lục Mẫn yêu cầu các trại gấp rút tiếp viện cho hắn. Do doanh trại của Hàn Sinh ở phía sau xa hắn nhất, nên thư tín phải một ngày mới đến, lại phải mất hai ngày, quân Hàn Sinh mới vội chạy tới kịp. Tuy nhiên hắn không lo lắng, vì Tự Minh (Hàn Vũ tự) đóng quân gần hơn nhiều, chỉ cần nửa ngày thời gian là đã có thể tiếp viện. Điều hắn bất ngờ là thân tiễn thủ, Tiền quân Giáo úy Đỗ Kiều vốn ở xa hơn hắn lại có thể bắt kịp hắn hành quân, xem ra, tên kia lại nổi sắc tâm. Hừ, thiếp thân tướng lĩnh sao...

Thiếp thân tướng lĩnh là tên gọi phản tộc vương ban cho một đám ả đàn bà, giao quyền chỉ huy đánh trận cho chúng. Hàn Sinh khinh thường, đàn bà thì làm gì có học thức, làm sao có đủ tầm nhìn mà đòi làm tướng quân. Không phải vì vậy mà Đại Hán tinh binh lương tướng tiến vào Giao Châu chỉ mấy tháng đã thắng lợi mạnh mẽ, bức phản quân lui chạy tán loạn đó sao? Đàn bà, chỉ nên ở nhà sinh con đẻ cái, hầu hạ trượng phu mà thôi.

Khi hắn còn đang miên man trong mạch suy nghĩ thì tiền quân Hán binh có chút rối loạn. Đang trong tâm tình không tệ bị lôi ra ngoài Hàn Sinh rất khó chịu, hắn hừ mạnh một tiếng. Tên Đỗ Kiều hiểu ý liền lao ra trước mà quát. "Có chuyện gì, sao lại như thế hoảng loạn". Rất nhanh, một tên trinh kỵ lao vào trước bọn hắn, quăng người xuống ngựa mà tham. "Báo, phía trước bị một gốc cây to chặn đường."

"Hừ, vậy còn không mau mau dọn dẹp, trễ nãi tiến độ hành quân?" Đỗ Kiều tiếp tục quát vắn.

"Nhị vị tướng quân, trên thân cây có một cái tráp nhỏ có ghi rõ 《Gửi Bình Man Trung Lang Tướng》nên bọn thuộc hạ không dám tự ý chủ trương."

"Ồ, thú vị." Hàn Sinh bật cười. Suy nghĩ chốc lát, hắn nói với Đỗ Kiều. "Văn Quân a, không bằng chúng ta cùng lên xem." Tài cao gan lớn, lại tâm tư không tệ hắn cũng không sợ phục quân, chưa kể trong quân hắn có tới một ngàn Dương Việt binh, tác chiến trong rừng hắn cũng không ngại. Do đó dù nghi ngờ đây có thể là cái bẫy, hắn vẫn quyết định tiến lên xem. Thấy Đỗ Kiều gật gật bảo đồng ý, hắn cười quay sang tên trinh kỵ. "Rất tốt, người đi đi." Đoạn cười ngựa tiến lên trước.

Con đường rừng nhỏ vốn có nhiều khúc quanh co, nơi Hán quân bị chặn tuy cũng không thật hiểm trở, lại cũng có chút khó đi. Một bên đường là những bụi cây dại xanh tươi, mọc đầy thành từng bụi ép sát mép đường, một bên là bờ dốc thoải xuống một bờ suối nhỏ, trên mặt suối có rất nhiều cỏ lau mọc um tùm, một gốc cây thô to cao quá đầu người chắn ngang ngay khúc quẹo của con đường, trên cây được người đào một cái hốc nhỏ, vừa đủ nhét vào một cái tráp gỗ, tráp được đóng chặt vào cây bằng mấy cây mọc đỉnh thô sơ, bên trên có dây lụa trắng, in nét chữ đỏ rõ ràng ghi bằng máu. 《Gửi Bình Man Trung Lang Tướng》đúng như được báo. Bởi vì đường rừng khá nhỏ nên một lúc chỉ có thể có ba bốn người đứng kề nhau, khi hai tên Hán tướng ruổi ngựa đến, rất nhiều tên lính phải vội vã nép vào hai bên đường, tạo nên một loạt lộn xộn. Vừa nhìn thấy tình huống, Đỗ Kiều định ra lệnh cho quân lính lấy cái tráp ra thì Hàn Sinh ngăn hắn lại.

"Văn Quân huynh chậm đã." Đoạn hắn liếc ngang hai bên đường, phì cười nói.

"Một bên cây cỏ um tùm, một bên sông sâu đầy bụi rậm, bọn man di cũng chỉ đến thế mà thôi." Hắn vẩy vẩy tên lính hầu, nhỏ giọng cái câu, tên lính vội gật đầu rồi chạy đi. Rồi hắn ung dung hường thụ khi thấy về mặt thì ra mà thế của Đỗ Kiều. lát sau, hai tốp tám năm mươi tên cầm trường thương cường cung được điều tới, chúng điên cuồng đâm thọc vào bụi cây cùng bắn vào đám cỏ lau, thế nhưng không có gì xảy ra. Hàn Sinh kinh nghi nhìn chúng, khi đã xác định mọi thứ đều an toàn, hắn mới vẫy tay bảo bọn lính dừng lại. Hắn lần nữa nhìn xung quanh. Con đường rừng nhỏ được một bên dốc cao cùng những hàng cây dài đặc, một bên là bờ sông rất bình thản, thật vì như thế địa hình, hắn không hề sợ hóa công. Dù sao hóa công thì người chịu thiệt lớn nhất là phản quân, vì chúng mới là kẻ phải ẩn thân trong rừng, phải chịu ảnh hưởng nhiều nhất, mà bờ sông bên cạnh lại kiểm chế hầu hết hỏa công. Hắn quay đầu lại nhìn đoàn quân đang đứng đợi thành một con rắn dài mà khó hiểu, rồi hắn lắc đầu, bảo tên thân vệ. "Đem nó tới."

Tên thân vệ vội nhảy xuống ngựa, rút kiếm cạy cái tráp ra khỏi hốc cây, sau đó vội vã dâng hai tay trình lên Hàn Sinh. Tên Trung Lang Tướng khoát tay tiếp lấy, giơ lên vài vòng quan sát, khi đã xác định nó cũng không có cơ quan gì đặc biệt, hắn rút bội đao bên hông ra, mở miếng dán đóng tráp, rồi mở ra xem, đoạn hắn "A" thật lớn, giật mình quăng cái tráp ra xa.

Chỉ thấy trong tráp lẫn ra một cái đầu người tóc tai bề bộn, máu tươi bề bết trong rất rợn người, cái đầu đã bắt đầu đen lên và phân hủy, đầy giòi bọt lúc nhúc gây nên một mùi tanh tươi khó chịu, khi Hàn Sinh nhìn kỹ, hắn thấy mặt mày chợt sạm lại, thân thể lão đảo muốn té xuống ngựa. Tên Đỗ Kiều thấy vậy vội tiến lên đỡ hắn mà hỏi. "Hàn trung lang, ngài?" Nhưng Hàn Sinh đã mất hồn từ lâu, hắn ngo ngác nhìn cái đầu, miệng luôn phiên run rẩy. "Tự Minh, Tự Minh..."

Nghe thấy thế, Đỗ Kiều giật mình nhìn kỹ lại, thì thấy cái đầu đó tuy đã rất khó coi, nhưng đích thực chính là Lục Bình Hầu, Tả Quân Trung lang tướng Hàn Vũ. Hắn chưa kịp định thần thì một mảnh lụa trắng khác bay lơ lửng trước mặt, rõ ràng là văng ra cùng với cái đầu khi lão Hàn Sinh vắt cái tráp đi. Tầm lụa ghi.

"Hàn Sinh chết ở nơi đây!" Bằng dòng chữ đỏ không kém phần quý giá.

Khi đọc hết dòng chữ này, tên Đỗ Kiều không khỏi lạnh hết sống lưng, hắn "A" thật to, rồi mặc kệ Hàn Sinh bên cạnh mà giục ngựa vọt về phía sau. Thế

nhưng hán chưa kịp chạy về thì một cảnh tượng đồ sộ ập vào mặt hán.

Chỉ thấy trên con đường dài liên tiếp có những thân cây cao to, vốn nên đứng vững chắc suốt bao nhiêu năm, vậy mà như củi mục đổ ầm xuống, chia đoàn Hán quân thành nhiều khúc không đều nhau, cộng thêm những bãi thịt vụn máu tươi đầy kinh dị ngay dưới chúng. Đồng thời ở những bụi cây xung quanh liên tiếp có những mũi tên độc bay ra, chỉ cần Hán quân bị chúng cắt nhẹ phải cũng sẽ bị giầy giữa đau khổ mà chết. Bọn Hán quân loạn lên. Con đường dài khiến chúng kéo dãn đội hình như một con rắn lớn tới mấy km lại bị những cây thô chặt thành từng khối nhỏ, đầu không đầu, đuôi không đuôi. Không thể tập trung, càng không thể trọng chấn đội hình, chúng hoảng loạn lấy binh khí đỡ trái chống phải để né tránh độc tiễn, xong trận hình không có Hán binh thật yếu đuối, chúng không thể đỡ được hết được, trừ những tên thuần binh còn đau khổ chèo chống, đa số đều mau chóng ngã gục. Tên Hán Sính lúc này đã kịp hoàn hồn, hán tức giận gào lên "Mau thôi kèn lệnh, công vào trong rừng, mau!"

Cùng với tiếng kèn vang lên, bọn Hán binh mới vỡ lẽ, chúng hùng hục khí thế, hò hét lao vào cánh rừng đầy bụi cây, sẵn sàng vật lộn với phục binh. Những tên Dương Việt là những tên mau nhất, chúng múa mấy thanh đao, vừa gạt tên vừa nhảy vào rừng, mau chóng xả đao vào bụi cây. Thế nhưng đáp lại không phải là máu thịt văng lên, mà mà những tiếng phụt phụt kỳ lạ. Chưa kịp suy nghĩ, chúng đã bị kéo phăng về sau bởi lực đạo mạnh kinh khủng, rồi mất tri giác, chỉ có mấy tên đằng sau thấy trên lưng chúng nhô ra những cây thương nhọn hoắt, thô to hơn cả nắm tay, lấy tốc độ nhanh không tưởng kéo thân thể bọn chúng lao về phía mình, rồi đâm xuyên qua hai ba tên như thế, mới hết lực dừng lại. Chỉ chốc lát đã có hơn ba trăm tên Hán binh bị bẫy thương quật ngã. Bọn còn lại hoảng sợ lui về, nhưng tên Đỗ Kiều vội la lên. "Đừng sợ, phía trước đã hết bẫy, tiến lên sẽ an toàn!"

Nghe thấy thế, bọn Hán binh lại lấy lại tinh thần mà lao lên trước, thế nhưng lần này chúng chưa kịp đi bao xa đã bị rơi vào vô vàn các loại bẫy khác. Có tên chạy vội đạp vào hố chông rớt xuống mà toi mạng, lại có đám bị một loạt bẫy thương giáo sát. Thậm chí còn có bẫy treo, đá rơi, lưới gai trên tàn cây buông xuống, rồi thì tổ ong, rắn độc bị nhét vào những túi da khiến chúng hết sức chật vật. May mắn thoát khỏi những thứ bẫy như thế thì cũng bị những mũi tên vô hình từ khắp nơi bay ra. Có thể nói, bọn Hán binh đang rất ủy khuất, chúng còn chưa thấy kẻ thù ở đâu thì đã bị bắn thành tổ ong rồi. Ngay cả bọn Dương Việt vốn kiêu ngạo vì khả năng tác chiến trong rừng cũng bị quấy đến thất điên bát đảo, và đương nhiên tên tướng lĩnh nào muốn đứng ra kêu gọi tập hợp quân lực thì tên đó bị bắn tía đầu tiên.

Phục binh như ma quỷ làm bọn Hán binh cực độ hoảng sợ. Chúng hốt hoảng quay trở về dòng suối mà nhảy xuống. Dòng suối nhỏ không quá chảy xiết khiến mấy tên may mắn bơi được đến bờ bên kia, nhưng chưa kịp trồi lên thì đã bị một hàng trường thương dài chọc thành cái sên. Mấy tên giữa dòng hoảng hốt bơi về, tạo thành một đoạn lộn xộn kinh dị giữa dòng suối. Đỗ Kiều thấy thế kinh khủng la lên với tên thân vệ bên cạnh.

"Mau mau tổ chức kỵ binh, đề lên xác chết mà chạy, mau." Bọn kỵ binh nghe thấy cũng không đợi tổ chức mà đã loạn lên lao vào đám xác, quả thực chỗ nào bẫy đã bị moi ra thì chỗ đó an toàn, do đó rất nhiều kỵ binh đều đạp lên bộ binh mà chạy. Bọn lính thấy thế càng khủng hoảng, chúng không còn ý chí đi lao lên trước nữa mà vội tản ra, mạnh ai nấy chạy đi.

Ngay lúc đó có tiếng kèn sừng trâu vang dội, từ phía sau quân Hán, một hàng hơn hai mươi tên kỵ binh lao nhanh đến xe lương của chúng, tên Ruộng hăm hở chặt bay bọn phu xe, nhảy xuống tiêu diệt nốt những kẻ chống cự, rồi mau chóng đạp đổ xe tù, tổ chức đám tù binh đang quỳ lại rồi rít mau mau kéo những chiếc xe lương đầy ắp chạy ra sau. Cùng lúc, ở phía trước nơi tên Hán Sính đang bối rối không biết làm sao, từ sau gốc cây bay ra hơn mười người Việt binh, nhân lúc hỗn loạn họ lao vào bọn Hán binh như lao vào chỗ không người, bà lão dẫn đầu nhanh như chớp xuất ra một kiếm hạ gục tên Trung Lang Tướng ngay khi gã mới quay lại nhìn vì tiếng huyền não. Xong cả đám lại mau chóng nhảy ra sau lưng thân cây mà mất dạng, để lại một cái xác không đầu đang run rẩy trên lưng ngựa một lát mới ngã rạp xuống đất. Mất chủ tướng, phó tướng chạy, bọn Hán quân cũng không hề biết. Quân Hán bị đánh tan, không còn ai lo nghĩ đến việc chống trả, ai cũng tự tìm đường thoát thân. Thậm chí mấy tên đang bơi cũng không lao vào hai bên bờ, mà túm lấy xác đồng bạn làm phao, trôi theo dòng mà thoát để cho an toàn.

Riêng đám kỵ binh vừa chạy vội thoát khỏi rừng rừng bẫy rập, bỗng thấy trước mặt một hàng hai mươi tên Việt binh đứng đầy, chính tề giờ thương tạo thành căn nã trận, đi đầu cưỡi ngựa là một tên Việt tướng cụt tay. Tên Đỗ Kiều thấy thế không sợ còn mừng, điều đó chứng tỏ họ đã ra khỏi phạm vi bẫy rập. Hán điển tiết hét lên. "Giết chúng, giết" rồi giục ngựa điên cuồng lao lên. Hơn hai trăm tên Hán kỵ cũng điên cuồng hò hét lao lên, bị phục kích uất ức, chúng rất gấp rút tìm một chỗ để xả hơi, vì thế khi thấy đám Việt binh bỏ chạy đến quãng cả thương kiếm, còn tên Việt tướng phải cúi cả đầu mà phi thì, chúng vui mừng la hét càng điên cuồng hơn. Tuy nhiên chưa được bao lâu, một hàng kỵ binh đi đầu đã bị vật ngã ra đất bởi một đám dây thừng thô to được chần ngang giữa hai hàng cây có chiều cao ngang cổ kỵ binh, xít sao đem hơn năm mươi tên té ngã mới bị đám phía sau nhanh tay chém đứt, nhưng kỵ binh đang xung phong mà ngã thì chắc chắn đón bọn chúng là vô vàn vô ngựa từ đồng bọn, chúng mau chóng hét lên mấy tiếng kinh cả gan ruột rồi im bật. Sau đó, từ những bụi cây thấp, một loạt dây thừng cột hai đầu đá đồng đột nhiên xuất hiện trôi ngang một đám mã chân, rồi thì cây tre giăng ngang quật, thương dài đâm dưới đất lên, ngay khi tên Đỗ Kiều còn chưa kịp phản ứng, hai trăm tên Hán kỵ binh, toàn bộ không còn. Tiếp đó, tên Việt tướng cụt tay bỗng quay ngược ngựa lại, con ngựa đen tuyền bốn vó trắng đạp như bay đi sau mà đến trước, chạy băng qua mặt hán, tên Việt tướng liếc hán một cách trầm tĩnh trước khi vung tay. Đỗ Kiều chỉ thấy cổ chột nhói, rồi hán thấy mình bay hán lên, xoay một vòng khá quỷ dị, xong hán thấy một cái hán khác vẫn đang ngồi thẳng trên ngựa, không đầu, hán há mồm hoảng sợ. Đến lúc đó, cái thân xác không đầu kia mới phun lên một cổ máu tươi, vẩy ra đầy đất. Con chiến mã dưới chân cái xác run rẩy nhìn về con ngựa của tên Việt binh, con ngựa kia thờ hồng học, chân đạp loạn tó về chưa đã ghiền, nhưng nó không dám cử động khi một bàn tay đầy lực lượng nắm lấy bờm nó.

Thấy con ngựa đã ngoan ngoãn lại, Sáng quay đầu, khiêu cái đầu lâu lên, nắm lấy nó rồi nói.

"Thật là một tên đáng sợ!" Cùng lúc, đang dẫn tù binh chạy đi Ruộng, bà lão tay còn nắm một cái đầu khác, và cô thiếu nữ đứng đằng sau một tên thiếu niên đang cầm lệnh kỳ, cũng vang lên trong đầu đồng dạng.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lừa Gạt, Lại Đoạt Doanh

Từ khi tên Đỗ Kiều ngã xuống, đến lúc Việt binh có thể bắt đầu công tác thu dọn tàn cuộc chỉ tốn không tới nửa ngày thời gian. Lúc này, con đường rừng nhỏ đã lác mình thay đổi thành một bãi tha ma kinh dị. Hơn hai ngàn cụ Hán quân thi thể nằm ngổn ngang khắp cả một đoạn đường rừng dài mấy cây số, con suối gần bên cạnh bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm, thật nhiều thây trôi lênh bênh, thậm chí làm tắc nghẽn một khúc cua hẹp. Từng tốp từng tốp Việt binh đi dọc theo con đường, trên cây thương khê khiêu từng cái xác tách ra, cẩn thận kiểm tra xem còn có hay không còn có người sống sót. Nếu thấy có kẻ đã bị thương quá nặng, không thể cứu vãn nữa, bọn họ sẽ không e ngại bồi thêm một nhát đao, một mũi thương, giúp chúng thoát khỏi sự đau đớn hành hạ. Còn những tên thương thế không quá mức nghiêm trọng, hoặc còn khả năng cứu chữa sẽ bị họ đem ra một bên khác, nơi đó có hơn trăm tên Hán binh đang bị trói gố, ngồi ngầy ngốc nhìn một đám đàn bà Lĩnh Nam đang loay hoay cứu chữa cho đồng bọn chúng mà tâm lý ngổn ngang. Xa hơn chút nữa, một đám tù binh Hán binh khác, có vẻ đã nhìn quen cảnh này, đang phải cời trần đẩy những chiếc xe lương nặng chịch về phía trước dưới sự giám sát của một đám Lĩnh Nam quân, bọn chúng là tù binh bị bắt trong trận tập doanh trước của Việt binh.

Sau trận tập doanh, tuy Ruộng và nhiều tên Việt tướng cùng tù binh yêu cầu xử tử chúng, nhưng Minh đã khuyên họ để chúng lại làm việc sai vặt. Tuy nhiên cũng không phải tha cho chúng nhẹ nhàng như vậy, tất cả những kẻ này đều bị thích lên trán một chữ 《Tội》 hết sức nổi bật, tóc bị cạo sạch để nhắc nhở chúng cần phải lao động thật vất vả để đền bù cho tội ác chúng gây ra. Minh vốn chỉ định như thế là đủ, thế nhưng bà lão lại không ngờ tới đưa ra một cái ý nghĩ táo bạo. Bà để bọn họ tạo thành một cái sơ hở nhỏ nhỏ, tạo điều kiện bọn Hán binh chạy đi, chỉ những kẻ chịu ở lại mới sống sót, những kẻ chớp cơ hội bỏ chạy đã bị thiếu rui cùng với doanh trại của chúng, mà mấy tên Hán tướng, đều không thoát được vận mệnh đó.

Hoảng lưng đeo cây ngọc cung, trên thân đã thay bằng một bộ Hán binh giáo úy giáp, hừ hừ bức bối trong khi liếc mắt nhìn về đám tù binh, hấn lẩm bầm. "Sao không giết hết chúng cho xong, quân sư làm vậy thật đã quá nhân từ." Minh đi trước nghe vậy lắc đầu, vốn trong đầu có rất nhiều lý do, hấn vẫn thật không tiện giải thích, hấn biết Hoảng không phải chỉ lăm bầm đơn giản vậy, mà là có tình nói cho hấn nghe. Mà những gì tên thanh niên cao gầy này nói thật ra cũng là những gì mấy tên đang im lặng nhìn mình chòng chọc muốn hỏi. Thở dài ngao ngán, hấn cũng chỉ đành im lặng theo số đông, có rất nhiều lý niệm hoàn toàn không thể giải thích được, nhất là với những người vốn quan niệm sống và cái cách họ được ảnh hưởng từ nhỏ đã không cùng thời đại như hấn. Minh làm lơ Hoảng mà quay sang nói với Trung Trinh đi bên cạnh. "Vương, bước tiếp theo có thành công hay không, chính là rất quan trọng trong việc giải cứu Gia Hưng công chúa (Nàng Quốc được Trung Vương sắc phong Gia Hưng công chúa, Trung Dũng đại tướng quân). Ngươi còn phải cẩn thận trọng, cũng nên chú ý bảo vệ bản thân."

"Quân sư yên tâm, Trinh hiểu rất rõ." Đoạn nàng cười nhẹ, rồi quay sang tên Hoảng mà khen. "Tất cả đều phải nhờ tới a Hoảng mới được. Nói thật, Trinh không ngờ trong ta quân lại có như thế cao kỹ thuật thần tiên thủ." Hoảng nghe nàng khen mà mặt đỏ rực, ưỡn ngực hóp bụng đứng thẳng trông rất bề vệ, gây ra một tràng cười trừ chọc làm mặt hấn càng đỏ không thôi.

"Như vậy a," Minh ngược lên nhìn trời, rồi xoay người, nhìn về phía năm mươi tên 《Hán binh》 sau lưng, chấp tay mà chào. "Như vậy, các vị, buổi tối nhanh xuống. Minh xin chúc các vị bước đầu thuận lợi. Các vị, cẩn thận!" Mọi người đứng trước mặt hấn cũng chấp tay mà đáp. "Tất nhiên cố gắng hết sức." Rồi cùng tung người lên ngựa, phi nhanh về phía cuối đường, không xa nơi đây đã có một tòa thật sự Hán Doanh đang chờ đợi họ. Trên ngựa, Hoảng khoác lên cái áo choàng, đội cái mũ to trùm lên đầu, cả người hấn bỗng chốc trong to lớn hơn vài vòng giữa bóng chiều u uất.

Minh lần theo bọn họ đến khi thân ảnh đã khuất, đợi chờ một lúc, hấn quay sang nói với tên Ruộng bên cạnh. "Chúng ta cũng nên xuất phát thôi." Ruộng gật gật đầu khoát tay, lập tức phía sau lưng hấn, hàng hàng Việt binh giờ cao trường thương, theo lệnh chỉ huy cuộn cuộn tiến về trước.

Hán doanh, công trại thành lâu, từ hôm qua tới giờ Tả Quân Giáo Úy Lục Mẫn vẫn luôn nhìn về phía con đường bên ngoài, nối liền với hàng cây xa. Hấn đã viết thư cầu viện cho nhạc phụ đại nhân đã ba ngày, thế nhưng viện binh lại hết sức chậm chạp. Còn về hấn huynh đệ, Bình Lục Hầu Hàn Vũ, hấn nhìn về một bên phía xa, nơi đó đóng một cái mới Hán Doanh, phòng giữ sâm nghiêm, binh lính chỉnh tề mà lác đầu. Cây Đại Hán quân kỳ bay phấp phới cùng chữ Hán nhỏ bên dưới đích thị là của hấn biểu huynh. Hàn Vũ binh lính xác thực theo đúng dự tính của hấn, chỉ sáng hôm sau đã có mặt, nhưng lại từ chối nhập hấn doanh, mà dựng một tòa doanh trại khác kề bên, sau đó còn cho một tên Dương Việt nhỏ con cầm theo lệnh bài đến thông báo cho hấn biết, Lục Bình Hầu sẽ thay thế hấn tiếp quản vùng này tất cả hoạt động, bao gồm cả việc tiếp tục tìm kiếm cừu sủng cùng với trình thám xung quanh, rồi yêu cầu hấn quản thúc binh sĩ, không được xuất doanh, kẻ trái lệnh trăm đầu.

Biết được tính tình kiêu ngạo coi trời bằng vung biểu huynh, hấn chỉ còn có thể cười khổ. Đây rõ ràng là Hàn Vũ bất mãn Lục Mẫn bắt được khối bánh ngọt mà lại không giao cho hấn. Lục Mẫn cũng chỉ đành cam chịu, dù sao là người ai cũng muốn nước chảy chỗ thấp, người đi nơi cao, dù cho nhạc phụ đại nhân đã ra lệnh hấn phải ưu tiên chăm nom Hàn Vũ, hấn cũng không thể chỉ công vô tư giao ra được cái công huân to lớn này. Cảm thấy mình dù sao cũng có chút đuối lý, hấn đã ngầm thừa nhận tên Hàn Vũ ban bố, tùy ý hấn muốn làm gì thì làm. Khẽ phìu phìu chút bụi phủ trên vai, hấn ngược nhìn trời, đã nhanh sắp tối, xem ra nhạc phụ đại nhân cùng Đỗ giáo úy sẽ không lại đến hôm nay. Hấn ngao ngán, chỉ có nhạc phụ đại nhân mới có thể giúp hấn hòa giải với Hàn Vũ. Dù sao Lục gia cũng chỉ phụ thuộc vào Hàn gia, đặc tội Hàn gia thiên chi kiêu tử là rất không sáng suốt. Lăn lăn nhìn về cuối rừng, hấn nói với tên phó tướng bộ hạ. "Đóng cửa trại, chúng ta về...." còn chưa dứt lời, hấn thấy bên Hàn Vũ trại có một tốp kỵ binh tung bay phi về nơi xa, trông rất vội vã. Thấy thế, hấn cả kinh, vội cố nhoài người về phía kia, ráng nheo mắt xem có gì không. Rồi chợt hấn thấy nơi xa xa có một đoàn bụi mù chậm rãi tiến tới, hấn vội vui mừng la lên.

"Mau mau chuẩn bị, nhạc phụ đại nhân sắp tới, mau mau." Ngay khi hấn đang chuẩn bị suất đội ra đón, thì một tên kỵ binh từ Hàn Vũ doanh lao đến la lên

"Lục Giáo Úy, Hàn Hầu gia có lệnh." Tên kỵ binh ghim ngựa, ngược nhìn về phía đang nhần mảy khó chịu Lục Mẫn, mặt không đổi sắc lãnh đạm nói.

"Lục Giáo Úy, Hàn Hầu gia có lệnh, đêm nay Bình Mãn Trung Lang Tướng sẽ nghỉ ngơi ở chúng ta doanh, lệnh ngài giữ nghiêm quân trại, không được tự ý xuất doanh. Kẻ trái lệnh..." hấn chợt dừng lại, hơi ním cười nhìn gương mặt đã giận tái đi Lục Mẫn, hấn cười lớn. "Kẻ trái lệnh, trăm!" Đoạn hấn ung dung giã ngựa đi mất.

Lục Mẫn tím tái mặt nhìn hấn rồi gào thét lên. "Hàn Vũ, Hàn Vũ, ngươi khinh người quá đáng!"

Lát sau, hơn ba trăm tên Hán binh từ doanh trại Lục Mẫn ào ào phóng ngựa xông qua bên kia doanh. Dù Hàn Vũ có nói gì đi nữa thì Lục Mẫn hẳn vẫn không thể không tới bãi kiến hấn nhạc phụ đại nhân được. Hơn nữa, hẳn thật không tin Hàn Vũ dám làm gì hắn, dù sao, Đại Hán luật đối với lạm sát tranh công, giết hại đồng僚 đều được liệt vào bãi chức trăm đầu tội nặng. Hàn Vũ cùng lắm cũng chỉ chèn ép hắn một phen. Thế nhưng nếu để cho nhạc phụ đại nhân bị hắn xam ngôn tin tưởng, đối mặt, Lục Mẫn sợ là tương lai sẽ không có quá nhiều tốt đẹp.

Đang phóng ngựa như bay hắn bỗng chốc thấy một đội kỵ binh xuất hiện đằng trước, trông thấy phía trước là dáng người cùng trang phục quen thuộc, Lục Mẫn thờ phào nhẹ nhõm. Bất ngờ một tiếng ông vang lên, một mũi tên phá không mà đến, xuyên qua đầu hắn. Phía trước truyền đến tiếng kêu.

"Tà quân Giáo Úy Lục Mẫn không tuân quân pháp, cấu kết phản tặc, nay đã bị bốn giáo úy trừng trị, các người còn không mau quy hàng?"

"Khôn khiếp." "Đánh rắm." Bọn thân vệ Lục Mẫn lúc này mới ý thức được chủ công chúng đã chết, chúng tức giận chửi rủa ầm lên. Chúng định lao vào báo thù thì thấy sau lưng đám kỵ binh kia là rừng rùng bính lính đang tạo thành một hàng ngang trải dài, chậm chậm ép tới. Ngay khi chúng hơi khựng người lại, thì lại có một giọng nói vang lên bên cạnh.

"Mau mau quay về thủ vững doanh trại, bọn chúng muốn giết hết chúng ta." Lập tức có mấy tên kỵ binh quay ngựa cướp đường chạy về bản doanh, thuận tiện đâm trúng rất nhiều bộ binh, làm cho đội hình Hán binh rối loạn hẳn lên. Chúng cũng hoảng hốt ba chân bốn cẳng quay người chạy theo.

Trên thành lâu cửa doanh trại, tên phó tướng hét hồn nhìn thấy cảnh tượng này, hẳn còn chưa kịp phân phó thì đám binh lính kia đã quay về, chúng nhao nhao la lên. "Mau mau mở cửa cho chúng ta vào, mau mau."

Hắn bắt đầu đi lệnh hai tên lính gác ngủ ngơ vội chạy mở cửa trại ra. Chưa đợi cửa hoàn toàn mở rộng, bọn binh lính đã chen nhau mà vào. Thế nhưng có một số tên lại không lao xuyên qua cửa, mà cố tình đâm trái đụng phải làm cho cửa doanh rồi thành một đoàn lộn xộn lung tung, ta chen người lẫn thành một đoàn đùn đẩy ngay cửa doanh. Nhất thời mấy tên canh phòng cũng không biết phải làm sao. Càng đáng sợ hơn, khi đám bụi mù cuốn cuộn nơi xa liền hóa thành lên miên không dứt Lĩnh Nam quân, theo sự chỉ huy của Minh và Ruộng, lấy thế như lũ sông Hồng, cuộn cuộn không ngớt, ập thẳng tới, như muốn cuốn phăng đi cả Hán doanh cùng đám binh lính đang chen chúc lộn xộn ở đó.

Lần này, tên thủ trại phó tướng biến sắc, hắn giật mình nhìn về đám Hán kỵ đã gây rối loạn lúc nãy, nhìn cái cổng trại không sao còn có thể điều khiển được, cùng càng ngày càng gần đến được không hết phản quân, sắc mặt tái nhợt. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt vô thần rút cây bội kiếm đeo bên hông ra, rồi lau nó ngang cổ mà tự sát. Cùng lúc, dòng nước lũ kia đã ập thẳng vào Hán doanh.

Lập tức một loạt đầu cụt tay đứt bay lên khắp nơi, Lĩnh Nam quân thế như rồng như hổ lao vào cắn xé Hán quân mảnh liệt từ phía sau. Sau khi đụng vào đám loạn binh ở trước cổng, thế tiến không ngừng không giảm mà còn bạo tăng, xuyên thẳng qua chúng mà đánh sâu vào bên trong. Hán doanh không có chuẩn bị, không kịp bố phòng, nhiều tên thậm chí còn đang ăn cơm, nghe lộn xộn vội chạy ra xem, để rồi há hốc mồm không sao ngậm lại được, hốt hoảng quay lưng chạy thục mạng. Bọn chúng nhao nhao tìm kiếm chỉ huy, sau đó giật mình phát hiện trong doanh cả chủ tướng lẫn phó tướng đều không còn. Toàn doanh Hán quân không tổn bao nhiêu công phu đã bị công phá, thật nhiều thật nhiều Việt binh lao vào doanh trại mà giết chóc khắp nơi, đồ cả mất. Tiếng la hét, tiếng binh khí, tiếng gào rú vang dội cả một mảnh rừng chiều. Cảnh tượng man rợ đến nỗi Minh cũng phải nổi cả da gà.

Minh đi theo sự bảo vệ của tên Ruộng giữa Hán doanh hỗn loạn tung bừa, bắt lấy một tên vừa quỳ gối xin hàng Hán binh, hỏi rõ tù binh bị giam giữ ở đâu, rồi cùng Ruộng lao qua đó. Tuy nói kế hoạch đoạt trại thành công mỹ mãn, Minh vẫn rất lo lắng cho Trung Trinh, càng là không biết kế sách của mình có giúp bảo hộ được cho nàng Quốc hay không. May thay, khi hắn đến chỗ giam giữ tù binh, mấy tên Hán binh lúc nãy gây rối om sòm ở cửa doanh cũng đã ở đó. Chúng tuốt vũ khí cẩn thận nhìn ngó, khi thấy rõ người tới là Minh, mới hạ vũ khí xuống chấp tay chào.

Minh gật đầu khen ngợi chúng, rồi đi vào trong liều. Chỉ thấy giữa bên ngoài ầm ỉ binh khí va chạm, trong đây Trung Trinh đang ôm ấp, an ủi một cô gái, nhìn dáng tuổi tầm hai hai đến hai lăm khoảng chừng. Có lẽ cô gái đã quá mệt mỏi, lại gặp được niềm vui ngoài ý muốn, kích động đã ngủ mất đi. Thân thể nàng áo quần tàn tạ đầy vết roi, bên hông lại có một đoạn thịt bị cắt bỏ trông thấy mà lạnh người. Nhưng kinh khủng nhất là, gương mặt vốn xinh đẹp như hoa đã có ba bốn vết dao in sâu vào, tuy không hoàn toàn hủy được dung nhan của nàng, nhưng đã là sự tra tấn tàn bạo nhất đối với một cô gái trẻ. Minh cắn răng, hẳn có thể thấy trong đôi mắt đẹp của Trung Trinh đã đỏ hoe đầy nước mắt, nhưng hắn không để ý thấy tên Ruộng sau lưng hắn đang nắm chặt tay, gương mặt đầy kinh nghi nhìn về Gia Hưng Công Chúa.

Cách đó không xa, trên một ngọn đồi thấp, chừng hai trăm tên Hán binh đang đứng nhìn dòng lũ Việt binh đang đâm ngang xẻ dọc khắp Hán doanh, mặt mũi tái xanh. Một tên sĩ quan bước lên đối với tên đứng đầu dò hỏi.

"Đô Úy, chúng ta nên làm sao?"

Lý Bá liếc mắt nhìn hắn, lại lần nữa nhìn cái Hán doanh ngập trong biển lửa, một lát, hắn quay đầu ra lệnh.

"Chúng ta quay về Lũng Bạc Đại Doanh." Rồi cùng đám bại binh biến mất sau rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Khí Thôn

Lăng Bạc vốn là một hồ lớn dài mấy cây số, bên hồ người dân quanh năm yên bình với việc đánh cá chăn nuôi, đời sống tuy không phải rất khá khẩm, xong cũng đủ an ổn cầu sống qua ngày. Thế nhưng từ hơn một năm trước, dân cư quanh đây đã bỏ chạy gần như không còn, thay vào đó là thật nhiều giáp binh, thay nhau ngày đêm chém giết, phong vân biến sắc, máu chảy thành sông. Ngày ngày càng là thây chất như núi, chướng khí mịt mù. Mãi cho đến khi một bên bờ hồ không thể gánh nổi, bị đánh tan mới thôi.

Từ sau khi đại bại phản quân hơn một tháng trước, Phục Ba tướng quân đã quyết định xây dựng nơi này thành nam chinh đại doanh, làm bàn đạp để theo dõi, tấn công dư đảng tàn quân, đồng thời cố gắng hết sức truy tìm tung tích phản quân thủ lĩnh. Do đó Lăng Bạc đại doanh được Hán binh xây dựng hết sức kiên cố. Doanh ngoài là tầng tầng rào trại, tháp canh san sát, doanh trong là rừng rừng kiếm thương sắc bén. Đâu đâu cũng có những đội binh sĩ ngày đêm kiên trì, bất kể nắng mưa tuần tra không bỏ, lại có nhiều chỗ diễn luyện hò hét rung trời, khí thế mui phần.

Trung Doanh, Phù Nhạc Hương Hầu, Trung Lang Tướng Lưu Long bước đi giữa những hàng lều trại mà tâm sự chập chùng, hần bước ngang qua một đội tuần doanh, không hề chú ý tới tên đội trưởng chấp tay chào, rồi rã bước vào một khu lều lớn. Hần bước vào một cái lều nhỏ dựng kê bên mảnh đất trung tâm, trước lều, hai tên Hán binh nhìn thấy hần tới, khẽ gật gật chào hỏi, Lưu Long gật đầu hoàn lễ, đoạn hần cất tiếng "Nguyên soái có bên trong?" Tên lính đáp

"Dạ có, Lưu tướng quân xin đợi một lát, tiểu nhân liền vào báo." Lát sau hần quay ra vờ "Tướng quân, mời vào."

Trong lều trại khá đơn sơ, chỉ có một cái bàn cao, trên bày đầy cuộn giấy da và thẻ tre, cùng những hình tượng gỗ, đất khắc theo hình thành trại, quân lính, rõ ràng dùng để tham tán quân sự. Ở bên góc trong, có hai lão nhân quỳ ngồi ở trên một cái phản, hết sức chăm chú nhìn bàn cờ trước mặt. Một vị thân hình hùng vĩ, vóc dáng cao to, một thân tóc trắng được búi gọn, ngũ quan đoan chính, hai tay trầm ôn hữu lực, sống lưng thẳng tắp, mỗi lần suy nghĩ, hạ cờ đều dứt khoát ngay thẳng, thế cờ càng biến ảo vạn phần. Hiên nhiên do sinh hoạt lâu năm trong quân ngũ, lại lâu năm ở vị trí cao tạo thành hần một thân khí thế bức người, lại có một cổ không gợn mà uy nhân nhát tẩn ra. Hần ngược mắt nhìn người đối diện cười nói.

"Vân Huyền huynh, nếu ngươi cứ tiếp tục nhường cờ thì ngoài năm mươi chiêu nữa, ván cờ này lại phải kết thúc thôi."

"Vân Uyên (Mã Viện tự) dựa gò nói lời ấy, ta quan sát, ván cờ này cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi." Một lão nhân khác đáng vẻ tiên phong đạo cốt, một thân nhung bào khẽ cười đáp, hần vuốt vuốt chòm râu dài dưới cằm, nhẹ nhàng nâng cờ lên đánh xuống, xong hài lòng ngồi thẳng lên.

"Ồ, hảo kỳ hảo kỳ!" Mã Viện khen liền không dứt, đoạn gọn gàng đặt một viên cờ khác, rồi nói. "Kỳ hảo là hảo, nhưng làm sao thoát ta thiên quân vạn mã bố trí."

"Tướng quân kỳ nghệ như tài hành quân, tính toán chi tiết không bỏ sót, làm bản đạo khâm phục không thôi. Xong trên đời mười sự mưu chỉ có chín sự thành, tướng quân hãy ngồi mà xem bản đạo long kỳ thoát khó, vùng vẫy biển Đông." Lão nhân ha ha cười đáp, không hề nao núng bình luận.

"Vậy bốn tướng chóng mắt mà xem."

Thấy hai vị lão nhân không hề để ý đến mình, Lưu Long cũng không có một tia phật ý, hần cung kính đứng qua một bên, cũng tập trung nhìn vào bàn cờ, khi thì hần mày suy nghĩ, lúc lại vờ lẽ ngạc nhiên. Thi thoảng lại ngược đầu đánh giá viên tiểu tướng đứng sau lưng lão đầu. Chỉ thấy hần tuổi tầm đôi mươi, một thân giáo úy giáp trịnh trọng, mày rậm, mặt chữ (Quốc), đôi mắt, cái mũi, cái miệng vô cùng tuấn tú, vóc người khỏe khoắn mạnh mẽ, sát khí nội liễm, trên mặt lại có một nụ cười âm áp như xuân. Hần đứng đó quan sát ván cờ, nhưng thủy chung bình tĩnh, tựa như một bức tượng điêu khắc mà thành, đẹp đẽ dị thường, làm cho người ta có một cảm giác gần gũi lại tin tưởng vạn phần, sẵn sàng vì hần sai sử.

Thật lâu sau đó, lão đạo mới dừng lại bàn cờ mà than thở. "Năm gần đây, thường nghe Thiếu Du nói tướng quân kỳ nghệ đã có tiến bộ vượt bậc, lão còn không tin, nay thấy quả nhiên tiến bộ vượt bậc đã đầy đủ để hình dung." Đạo chấp tay cười "Ván cờ này, lão đạo đánh thua rồi." Mã Viện cũng cười mà đáp "Vân Huyền huynh quá lời." Cả hai hiểu ý nhìn nhau, rồi cùng cười lớn ha ha.

Lưu Long đợi cả hai đã bình tâm, mới tiến lên vái chào

"Nguyên soái, ra mắt Vân chân quân." Đoạn hần quay sang tên trẻ tuổi gật đầu chào hỏi.

Tên tiểu tướng không a dua không sợ hãi hoàn lễ, lịch sự thưa.

"Tiểu tướng bái kiến Lưu hầu gia."

Mã Viện khẽ vắn vẹo cổ, sau đó quay sang Lưu Long mà hỏi. "Nguyên Bá vội vàng như vậy, phòng là có đại sự gì đi?"

Lưu Long lại chấp tay đáp "Hồi nguyên soái, nhân khi chúng ta chia binh hai đạo lùng bắt phản tặc cừu sủy cùng thủ lĩnh, đã quy định rõ ràng phải ba ngày một tiểu báo, năm ngày một trình. Nay lại có một đạo binh, bỗng dung mất hần liên lạc. Mạt tướng cảm thấy chuyện không ổn, vội đến thưa."

"Ồ, lại có như thế chuyện?" Mã Viện giật mình đáp, nói đến chính sự, cả người hần khí chất thay đổi, hết sức trang nghiêm. Hần hỏi.

"Đã qua bao ngày không báo?"

"Đã là sáu ngày, nội dung đạo quân hồi báo cũng rất không hợp lẽ. Theo như lần gần nhất thám lại, họ có lẽ đã bắt được đầu mối quan trọng. Hàn Trung Lang còn xin mạt tướng mau phái viện binh, còn về sau tin tức gián đoạn nên mạt tướng không dám tự chủ trương."

"Hàn Quân Vi (Hàn Sinh tự) a, hần tuy là tiên phong, lại sâu sắc cẩn thận mưu mô, chả lẽ lại có chuyện..." Mã Viện chau mày, lát sau hần nói

"Lại lệnh cho một ngàn quân, tức tốc xuất phát, tra rõ chuyện gì xảy ra, mỗi ngày đều phải có báo."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Luru Long đáp lại, khi thấy bọn hán đã bàn xong chính sự, Văn chân quân mới cười nói

"Ta thường nghe Văn Uyên khen Diệu Bình (con trai của Luru Long, Luru An tự) gần đây đã lũ lượt lập công, liên cầm rất nhiều địch nhâm cừ sủy, thật đáng mừng."

Nghe nói đến con mình, Luru Long cũng vui mừng tự hào nói. "Tiểu tử hán cũng chỉ bắt được mấy cái nho nhỏ cừ sủy, thật Long thấy không đáng kể công."

Mã Viện nghe vậy cười bảo."Sao lại là nho nhỏ, lần này hán tuy bị thương, nhưng cũng giúp chúng ta tìm được hướng đi của Trung Trắc, đó là đại công đó thôi." Dừng một chút, hán hỏi. "Nguyên Bá có tra ra được tên nữ tướng kia sao?"

Luru Long sắc mặt kiêng kị đáp "Đã tra ra, đó là phản tặc tướng quân đầu lĩnh, tính Vũ, danh Thị Thục, chính là bọn chúng tự gọi nguyên soái."

"Là nàng?" Tên thanh niên tướng lĩnh bật thốt.

"Ồ, Đặng tiểu tướng biết nàng?" Mã Viện hỏi.

"Là, hồi nguyên soái, hơn bốn năm trước Hồng có đi lịch luyện Giao Chỉ, khi đó đã từng gặp và so đấu với nàng. Kết quả, Hồng thật không là nàng đối thủ."

"Ồ, vậy lần này ngươi đến là để tìm nàng tái đấu?" Mã Viện có chút không vui hỏi.

"Cũng không, lần trước Hồng đi qua đất này, có may mắn biết được một ngôi làng chuyên nghề rèn sắt, trình độ thượng thừa. Nghe đồn là quê quán của Âu Dã Tử, Hồng về báo phụ thân, phụ thân tàu lại thiên tử, nay thiên tử sai Hồng mang cấm binh năm trăm sang đây mời họ về Lạc Dương để tỏ lòng thương yêu."

Mã Viện nghe vậy cả kinh. "Chính là Âu Dã Tử đại sư, sư phụ Can Tương Mạc Tà?" Đặng Hồng đáp "Chính là."

Mã Viện nghe vậy, ánh mắt sáng lên, vui mừng bảo

"Vậy hiền chất mau mau đi thôi, ta nơi đây sẽ phái Hiên Sur (con trai Mã Viện, Mã Phòng tự) cùng Diệu Bình dẫn một ngàn quân theo ngươi để phòng an toàn. Dù sao phản tặc hầy còn đó, năm trăm cấm quân tuy tinh nhuệ nhưng sợ vẫn chưa đủ."

Đặng Hồng nghe vậy càng hơn hờ, đứng ra chấp tay chào

"Đa tạ nguyên soái."

Luru Long lúc này lại hỏi "Duyên Bình (Đặng Hồng) có biết đặc điểm của làng ấy?"

"Lúc Hồng ghé qua có nghe người làng gọi nơi đó là 《Khí Thôn》".

Mình quay người hỏi cô gái sau lưng "Cho nên cô cho rằng, chúng ta cần đến đó?"

Chỉ thấy sau lưng hán có một cô gái, dáng cao, gầy nhưng lại không thiếu phần đầy đặn, mái tóc buộc gọn, đôi mắt sáng ngời. Nàng mặc một bộ giáp da nửa người, hai bả vai và trước ngực ốp đồng, chân mang quần vải ngắn. Nhìn chung, nàng là một cô gái rất có tư sắc, chỉ tiếc trên mặt có một cái khăn lụa dày che đi dung nhan, nhìn kỹ có thể nhận ra vài nét thẹo sâu trên mặt. Nàng Quốc cười đáp.

"Nay trong quân tuy quân số đã tạm, nhưng sâu sắc thiếu khuyết trang bị cùng huấn luyện, nếu thật được họ giúp đỡ, quân ta sẽ lập tức như hổ thêm cánh."

Mình khó hiểu "Ta có thể lấy đồ Hán quân xài, chả phải cũng được sao?".

Quốc hừ nhẹ đáp "Hán binh tuy tốt nhưng tay nghề cũng chỉ như thế, sao có thể so sánh được? Nếu không phải Mã Viện đánh quá gấp khiến chúng ta quân khí chưa kịp chuẩn bị xong, há có thể dễ dàng bị chúng chen ép như vậy."

Đạo nàng suy nghĩ rồi nói. "Hơn nữa, sau trận Lăng Bạc, Đại Vương chia quân nhiều đường lui về, rêu rao tự sự Mê Linh, nhưng thực chất khó nói, mà trường thôn lại là Vũ Đại nguyên soái sư phụ, đương nhiên có khả năng chị sẽ lui về đó chỉnh đốn quân. Chúng ta phải thử xem có hay không có thể gặp chị ấy."

Lúc này Trung Trinh cũng nói thêm. "Đúng vậy, chị Thục còn là người nắm giữ phương hướng rút lui của quân ta, Trinh cũng cần biết thật sự chúng ta sẽ lui về đâu." Đạo nàng lắc đầu cười khổ

"Cũng là do chúng ta tính sai, không ngờ Hán quân đeo bám quá mãnh liệt khiến chúng ta bị lệch đi so với kế hoạch quá xa. Không biết bây giờ đã thế nào..."

Mình nhìn về phía ngọn núi có vẻ cách đó không xa nói

"VẬY CHÚNG TA ĐI KHÍ THÔN".

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lập quân, Lĩnh Nam quân

Khí thôn vốn không có tên, đây là một cái làng nhỏ nằm trên núi tên Kê Sa, theo như Quốc nói, nó nằm giữa Giao Châu và Hợp Phố, vốn nằm trên đường rút lui của quân Lĩnh Nam, nên Trung Trinh và Minh cũng cho đây là việc nhất cử nhị tiện, đương nhiên là sẽ không chối từ.

Cổ nhân có câu, trông núi chạy chết ngựa quã là không sai. Ngựa có lẽ chưa chết, thế nhưng đã chết biết bao thú rừng làm bao nhiêu bữa tối rồi. Từ khi đánh tan các cánh quân của Hán Sinh, chinh đồn và giải cứu tù binh xong, quân Lĩnh Nam đã di chuyển theo hướng núi Kê Sa cũng đã năm ngày, thời gian đó, mấy ngày đầu bọn họ chỉ dám ngày đi đêm nghỉ, thế nhưng, sau khi phát hiện tốc độ như vậy quá chậm, rất có thể bị truy binh của Hán quân đuổi kịp, Minh đã đề nghị họ ngày đi rừng, đêm đi đường nhỏ, như thế quả thực tốc độ tăng lên không ít. Đương nhiên, nhanh hơn không ít trong mắt hán, lại là chĩa ra đầu vào đầu theo ý năng Quốc. Thế nhưng cũng đành chịu, Hán Sinh-Hàn Vũ quân gian dân tàn sát hầu như không còn vùng xung quanh, khiến cho các bộ lạc gần đó hoảng sợ rất nhiều, họ không chịu ở lại nơi cũ sinh sống nữa, mà lôi kéo nhau đi theo quân Trung Trinh, càng có lẽ tệ các đạo nghĩa binh, các cánh tàn quân lục tục hội hợp. Điều đó làm lực lượng quân đội nặng nề chốc nhảy vọt, tăng lên tới gần sáu trăm người, bỏ qua số lượng người già trẻ em, cùng người tàn tật, số này cũng đã lên tới gần bốn trăm hơn. Số lượng người nhiều như vậy nên, dù quân dân Lĩnh Nam khéo đi rừng đi núi cũng không thể trong thời gian ngắn bay đến nơi.

Minh lúc này ngồi nhìn đoàn người đang nghỉ ngơi bên một dòng thác. Tiếng nước chảy ầm ầm vang vọng bên tai lại khiến lòng hán an tĩnh dị thường. Nhìn từng gương mặt người hoặc mệt mỏi hoặc vui vẻ nói chuyện xôm tụ với nhau, Minh cảm thấy tâm tình mình trở nên nhẹ nhàng và hài lòng hơn. Không xa nơi đây, có một tốp người đang luyện võ. Bọn họ thân thể linh hoạt, đưa tay múa chân luôn có từng đạo tiếng gió phàn phật bay ra, bọn họ vũ kỹ đa dạng, vũ khí càng là thiên kỳ bách quái, đao thương kiếm rìu, việt qua siêu thang đều có, thậm chí còn có những loại vũ khí độc môn, khác thường như móc câu, trục đao, xiềng lưới.... làm Minh mỗi lần xem đều tấm tắc không thôi, cũng lắc đầu ngao ngán.

Việt binh tuy vũ dũng can đảm, lại có nhiều môn võ nghệ cao thâm, cung nỗ càng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, thế nhưng trình độ không đồng đều, lại thiếu khuyết rất nhiều điểm quan trọng. Theo hán xem, bọn họ nếu như phối hợp chiến đấu một hai người, hoặc tối đa năm sáu người, thì có thể áp chế đông số lượng, hoặc nhiều hơn chút Hán binh. Thế nhưng nếu đổi thành một trăm, một ngàn, hoặc nhiều hơn nữa, thì Việt binh với một cơ chế quân sự chưa được phân hóa, chưa được học tập quân trận, chưa quen phối hợp lẫn nhau, thì Việt binh sẽ mau chóng ở vào thế bất lợi.

Minh xoay sang đang đi tới Trung Trinh cùng nàng Quốc mà hỏi "Vương, công chúa, chúng ta thường là như thế nào luyện binh hay sao?"

Trung Trinh khó hiểu nhìn lấy Minh hỏi. "Quân sự ý là?" Gặp Minh nhìn về phía bọn lính đang huấn luyện, nàng vỡ lẽ, suy nghĩ kỹ, nàng gật đầu, rồi lại lắc đầu đáp.

"Là cũng như thế này, mà lại không như thế này." Đoàn nàng dừng lại một lát để sắp xếp ý nghĩ, mới tiếp rằng.

"Lĩnh Nam quân đương nhiên sẽ không chỉ luyện tập cá nhân võ kỹ mà thôi, đó là người luyện võ học võ, không phải quân sĩ học võ. Trinh cùng chị lúc nhỏ từng được chứng kiến các Lạc tướng luyện binh, họ dựa theo quân Hán binh pháp mà thay đổi, cũng có cờ lệnh ra vào, trống bao tiền, kim báo lui, quân sĩ theo hàng mà đánh, đâm thương, thu kiếm, nâng thuẫn... Chỉ tiếc không phải bộ tộc nào cũng có thể như thế luyện binh. Mà lại từ sau khi khôi phục ở Hát Môn đến nay, càng không phải ai cũng có thể chịu như thế luyện binh. Đa số chiến binh đều theo từ các đạo nghĩa quân mà đến, khi chiến tranh lại là theo các bộ tộc mà đến, mỗi đạo nghĩa quân, mỗi bộ tộc đều có cách luyện binh riêng, thật không thể ép buộc họ làm theo cách của riêng mình được."

Minh nghe vậy giật mình, Trung Trinh nói nhẹ nhàng, nhưng Minh hiểu rõ nó ý nghĩa, ý nghĩa Lĩnh Nam quân đội cũng không thống nhất, không rõ ràng, không đoàn kết, hán khó tin nhìn về phía nàng Quốc, thấy vẻ mặt nàng ưu tư gật đầu, hán liền sâu sắc hiểu rõ điều đó tai hại. Hán lúc này mới cảm thấy sự lợi hại của Hai Bà Trưng cùng dàn tướng lĩnh, khi có thể dùng quân đội chưa được huấn luyện bài bản, kiểm chế được Hán binh tinh nhuệ đã được tổ chức quá chặt chẽ trong suốt năm liền. Đồng thời cũng vì những chiến công của mình mà thâm hô may mắn. May mắn hán luôn vào thế yếu, phải nghĩ mọi cách lợi dụng địa hình và các loại phim quân sự ở kiếp trước để thủ thắng, nếu hán lúc đầu vâng vâng mà yêu cầu hai bên lao lên vật lộn thì kết quả thật không cần Minh suy nghĩ nữa.

Lắc lắc đầu thật mạnh, Minh quay sang nói với Trung Trinh. "Lại không thể như vậy, lúc này đây cánh quân này vốn ít ỏi, có thể dễ dạy, lại tạo được nòng cốt, là nên thay đổi lại cách luyện binh." Xong ba người liền hộ lại bàn tán, rồi nàng Quốc đi tuyên gọi các cử sủy cùng thủ lĩnh lại mà truyền lại lời bàn rằng.

"Hiện Lĩnh Nam đang lúc nguy cấp, Nhị Vương cùng quân sư sau khi thống nhất, cảm thấy các vị cử sủy, tud trưởng, Lạc tướng xin hãy tạm thời điều chiến binh vào cánh quân do Nhị Vương thống lĩnh!" Trong ánh mắt ngỡ ngàng của họ. Minh vốn nghĩ sẽ rất khó ép họ giao ra quân quyền, thế nhưng, thành công một cách dễ dàng đến làm Minh bất ngờ. Vốn dĩ hán đã chuẩn bị đầy rẫy lý do hoa lệ, lợi ích hứa hẹn cùng các loại thí thố đồ ước trong đầu đều không có đất dụng võ. Đương nhiên cũng có người phản đối, thế nhưng nàng Quốc chỉ hỏi rằng "Liệu các người, có ai tin phục lẫn nhau như tin phục Nhị Vương sao? Liệu các người dẫn binh, có thể thắng được Quân Sư không? Liệu các người dẫn binh, có thể để nhiều người sống sót như Quân Sư sao? Nếu không ai làm được, cũng không ai an tâm người khác, sao không để Nhị Vương tạm quản quân?" Sau đó mọi người đồng ý giao ra binh

quyền. Thế nhưng Minh biết, đó là do tạm thời quân Việt đang trong tình huống xấu, uy vọng của Trung Trinh và chiến quả của hán quá lớn mới có thể tạm thời áp chế bọn họ. Nghĩ như vậy, Minh thật lắc đầu ngao ngán.

Phải nói Đại Hán xâm lược Lĩnh Nam, làm dân Việt bị mất đi rất nhiều truyền thống, văn hóa. Sau khi khởi nghĩa Hai Bà Trưng bị đàn áp đẫm máu, Mã Viện đã cho nấu trống đồng đúc ngựa hiến cho Hán Đế, lại bác bỏ Việt luật, bỏ chữ Việt cổ, bắt đầu ồ ạt dùng chữ Hán, luật Hán. Thế nhưng hán không thể ngờ, việc hán bác bỏ chế độ chiến binh bộ lạc của từng bộ lạc, các Lạc tướng, Lạc Hầu không còn thực quyền, bộ đội, dẫn đến quân lính tập trung đến cho các Thái Thú, Tiết độ sứ, vô tình thúc đẩy chế độ quân sự của nước Việt phát triển. Sự tiến bộ và quy hoạch quân sự đó, cùng với tinh thần độc lập bất khuất của dân tộc, đã đặt nền tảng vững chắc về tinh thần và lực lượng cho nền độc lập của quân ta qua các thế hệ về sau.

Khải Minh vừa lắc đầu, vừa miên man suy nghĩ, chân bước theo Trung Trinh lên trên một hòn đá cao bên bờ thác, tạm dừng như một cái đài điểm tướng đơn sơ. Hán nhìn về phía hơn tám trăm binh lính đứng dưới, tâm sự bỗng nhiên nặng chịch, dù hán biết sớm muộn cũng sẽ có lúc hán phải độc lĩnh một quân, để có thể trong cái thời đại đen tối này có được sức mạnh chân chính bảo vệ bản thân, xong lại không nghĩ điều đó lại đến sớm như vậy. Hít một hơi sâu, hán nhìn sang Trung Trinh, chỉ thấy cô gái chỉ hơn hán một hai tuổi này lại an tĩnh dị thường, gương mặt thanh tú lúc này đầy vẻ nghiêm túc, vô tình, hán cũng thấy lòng nhẹ nhàng hơn. Vuốt vuốt cái mũi, hán thấy có hơi xấu hổ, dù sao cũng là người xuyên việt, cũng không thể coi mười ba tuổi thẳng nhóc con là tuổi thật được, tăng hăng một cái, hán gật đầu với đang liếc hán ra hiệu Trung Nhị Vương, Minh bước lên trước, chấp tay chào lít nha lít nhít Việt Bình đứng dưới mà nôi

"Mọi người. Như tất cả anh em đã được bảo, từ nay về sau các người sẽ là thành viên của chính thức Lĩnh Nam quân. Tôi sẽ không có gì nhiều lời, chỉ có những quy định sau, mong anh em nhớ kỹ

Một: trong quân sẽ không có Lạc tướng hay chiến binh, chỉ có anh em, đồng đội. Người lợi dụng lợi ích, địa vị riêng làm hại người khác, giết."

"Hai: trong quân chỉ không có cá nhân, chỉ có đoàn thể, kỷ luật. Người không nghe theo quân lệnh, giết."

"Ba: trong quân có công có thưởng, mắc lỗi có phạt. Người có công không thưởng, có lỗi không phạt, giết."

"Bốn: trong quân không có kẻ thù, người gây xích mích trong quân, giết."

"Năm: trong quân đều là người Lĩnh Nam, vì Lĩnh Nam, vì Hai vị Vương mà chiến, người vì lợi ích cá nhân mà làm hại đến Lĩnh Nam đến Hai vị Vương, giết."

"Sáu: trong quân có quân chế, lấy dân vì nhất, lấy nước làm hồn, người phạm quân chế, quân hồn, giết."

"Bảy: trong quân yêu cầu thường xuyên luyện tập, luôn phải huấn luyện, người không chịu rèn luyện, không nghe lời huấn luyện, lười biếng ý lại, giết."

Từng cơn gió lạnh như theo dòng sông tràn vào, xua tan đi tất cả những thấp thòm chờ đợi của mọi người. Ở đây mọi người đa số là lần đầu nghe thấy quân lệnh các loại, tuy có nhiều điều không hiểu, xong từng từ giết, giết đều như trống đánh dồn, tuy căng thẳng nhưng vô tình tạo một cỗ khí thế trang nghiêm mạnh mẽ, làm mỗi người không tự chủ ớn lạnh, thẳng lưng, tay chân nắm chặt, uy nghiêm hiển lộ.

Minh yên một phút để mỗi người tự lắng đọng lại những gì hán nói. Hán liếc ngang từng người, từng người được hán nhìn đều cố gắng cho bản thân cang đàng ra dáng hơn, mạnh mẽ hơn. Hán gật đầu rồi tiếp tục

"Trong quân có hạn chế, đương nhiên có phúc lợi.

Một: quân có lương hưởng, mỗi tháng có tiền, có lương.

Hai: trong quân có đất đai, mỗi người đầu quân về sau được chia cho phần ruộng đất, giúp đỡ gia đình sinh hoạt.

Ba: trong quân được chăm sóc y tế, ăn mặc, bảo đảm mỗi người sẽ không vì cái ăn mà lo, không vì thiếu chăm sóc mà bệnh, đảm bảo mỗi người khỏe mạnh.

Bốn: trong quân có trợ cấp, người tàn phế sẽ được nuôi, người hi sinh đều được an trí, cha mẹ con cái được nuôi nấng, chiến đấu quả cảm được thêm đất.

Năm: trong quân có quân công, quân công xét theo nhiều hạng mục, người có quân công có thể lên chức, có thể tăng lương, có thể thêm đất."

Các binh sĩ ngạc nhiên nhìn Minh, còn các cừ súy khác mặt đều biến sắc. Bọn họ thật từng không lo lắng Minh sẽ cướp quân quyền của mình, vì mỗi chiến sĩ đều có bộ lạc riêng, bọn họ phải có nghĩa vụ vì cừ súy, vì tù trưởng mà chiến đấu, đó là vinh dự, cũng là ràng buộc mỗi người. Thử nghĩ mà xem, mỗi người cha mẹ đều ở trong bộ lạc, làm sao họ dám phản ra ngoài hay trái ý tộc trưởng, tù trưởng được. Vì thế nếu bọn họ không chiến đấu, sẽ phải đi săn, làm ruộng để nuôi gia đình. Nhưng điều lệ của Minh đã trực tiếp nói rõ, bọn họ sinh hoạt từ nay về sau quy Lĩnh Nam quân lo lắng, bọn họ gia đình sinh tồn vấn đề cũng do Lĩnh Nam quân giải quyết, ngay cả về sau bọn họ có chết trên chiến trường cũng sẽ do Lĩnh Nam quân đến xử lý. Như vậy tương đương tách họ ra khỏi bộ lạc, làm sao không lo lắng được. Vốn nhiều người chỉ vì uy danh tạm thời của Trung Nhị và Minh mà đáp ứng, trong lòng lại mong chờ vài tháng, vài tuần, thậm chí vài ngày nữa tình hình khác biệt, uy danh của hai người không còn họ sẽ lật lọng, đe dọa các loại nhằm đưa mọi thứ về như cũ. Xong nay khi nghe Minh tuyên bố, lại nhìn ánh mắt hết sức kinh hi của bọn chiến binh, bọn họ đều chỉ còn biết im lặng cúi đầu. Tuy còn một số người đang níu kéo rằng Minh sẽ chỉ nói suông, xong mọi người đều biết ngay bây giờ, quân quyền của họ đã chính thức đập tắt.

Minh nhìn về phía các cừ súy và tù trưởng, trên miệng đã hé nụ cười. Những gì bọn hán suy nghĩ, Minh đã đoán trước mấy phần, trong lịch sử dân tộc, mãi đến khi quân quyền tập trung lại mới hạn chế bớt tình trạng bằng mặt không bằng lòng mà làm phản hoặc bỏ đi ngay khi tình huống đang quan trọng,

dẫn đến nhiều cuộc khởi nghĩa đều bị đánh tan trong biển máu. Trong ký ức của hân, biện pháp tốt nhất để giải quyết tình trạng này chính là trong tay phải nắm chặt quân đội. Mà muốn quân đội có động phải có quân kỷ nghiêm minh, cùng phúc lợi ràng buộc, như thế mới có thể cho quân đội không tan rã. Còn muốn có một nhánh tinh binh, càng cần phải có quân vình, quân hồn. Tinh binh hân tạm thời không có cách xây dựng ngay, thế nhưng quân đội hân cảm thấy mình vẫn tốt có thể nắm. Thực tế mà thấy, so với thời này chế độ quân đội cường chế không có chăm chút mà nói, thì hân quân chế cùng phúc lợi tỏ về lợi hại hơn không chỉ cùng một cái cấp bậc, đương nhiên được binh sĩ đông đảo chấp nhận ngay.

"Vương, mời người." Sau khi tuyên bố xong quân kỷ cùng quân hưởng, Minh quay Trung Trinh chấp tay chào. Trung Trinh gật đầu, nhìn về phía không tới ngàn quân Lĩnh Nam, tâm lý có chút khác biệt. Nàng đã từng lãnh đạo không kém gấp mười, gấp trăm lần những binh sĩ ở đây, cũng đã từng sai sử những kiểu binh của các bộ Dương Việt, Sơn Việt, thiện chiến cũng không phải những người này có thể so. Thế nhưng, sau khi biết được kế hoạch cùng phương pháp lập quân của Minh, nàng đã nhanh ý thức được bọn họ khác biệt. Họ không có thứ kiểu căng ngạo mạn của Dương Việt binh, không có thứ dũng mãnh linh hoạt như Sơn Việt, nhưng trong mắt họ có cái niềm tin về những gì họ sắp có, cùng cái mong đợi ở tương lai thuộc về mình, mà quan trọng nhất, Trung Trinh có thể thấy được từng ánh mắt thương yêu, tự hào, chờ mong của họ dành cho nàng. Đây là đội quân của Lĩnh Nam quân, sẽ không còn là chiến binh Lạc Việt của Lạc tướng, Lạc Hầu nào nữa, sẽ không còn ai có thể chi phối họ nữa. Trong ánh nắng nhẹ xuyên qua tàn cây rừng, trong tiếng thác đổ ầm ỉ bên cạnh, trong ánh mắt của tám trăm quân sĩ, Trung Trinh tiến lên, nâng chấp tay, cúi đầu trước họ mà tuyên

"Ta, hoan nghênh các vị gia nhập Lĩnh Nam quân. Ta, cũng cảm ơn các vị, vì Lĩnh Nam mà chiến."

Bọn binh sĩ giật mình trước cử chỉ của Trung Trinh, theo luật của các bộ lạc, người cấp bậc cao hơn sẽ không cần cúi đầu trước kẻ thấp hơn. Tuy bọn họ đẳng cấp vốn sẽ không thấp, nhưng Trung Nhị Vương cũng không phải đối tượng họ có thể được cúi đầu. Họ nhớ, Nhị Vương dường như chỉ cúi đầu trước quân sư một lần thôi, lần này là cho họ, sao có thể để họ không cảm động được? Hoảng hốt ở giữa, nhiều binh sĩ nhao nhao cúi đầu đáp trả họ thống lĩnh, họ Vương. Cả hai bên cúi đầu tạo thành một bức tranh mỹ lệ kỳ lạ giữa núi rừng Lĩnh Nam, thấy quân tâm đã về, Minh nhanh tiếng hét vang

"Lĩnh Nam quân! Chiến!"

"Lĩnh Nam quân! Chiến!"

"Lĩnh Nam quân! Chiến!"

Nghe vậy, quân sĩ cũng tinh thần sục sôi, mà ngay cả này giờ đi hết bản thân này đến bất ngờ khác bọn cừ sủy cũng chịu ảnh hưởng không kém. Chỉ lát sau, tiếng hô "Chiến! Chiến! Chiến" đã vang dậy khắp núi rừng. Bất kể binh sĩ, hay cừ sủy, hay tù trưởng, hay những người dân Lĩnh Nam quanh đó còn đang tiếc nuối vì không được chọn vào tám trăm người này, đều đồng lòng rống to không ngừng. Từng đàn chim từng đàn chim, từng đàn thú từng đàn thú, như những vòng sáng theo tiếng hô vang vọng mà hoảng sợ chạy ra ngoài, như những đợt sóng mãnh liệt báo hiệu

Chúa tể của đất Lĩnh Nam đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Muốn Biết, Thì Hỏi

Bởi vì màn cúi đầu cảm ơn tự phát của Trung Nhị Vương đã phá hủy quan niệm của những người dân Việt quá mạnh mẽ, nên những người quân dân xuất thân thấp kém này hoàn toàn đã sống trong tinh thần lần lần khó hiểu. Ngay cả khi Trung Trinh xưng tên từng người lên để trao họ những đồng lương đầu tiên, mỗi người vẫn không dám tin đây là sự thật. Họ nhận lấy tiền của mình mà mắt rung rung, nhiều người càng quý khốc tại chỗ, khiến nàng Quốc phải an ủi mãi mới chịu đứng lên nhường chỗ cho người sau, vậy nhưng không ai cười cợt họ, những người trong quân thì nóng lòng chờ tới lượt mình, còn những người bên ngoài đứng xem lại ghen tỵ đến cắn răng cắn lợi. Cả một buổi sáng đều dành cho màn phát lương này của Trung Trinh, làm Minh chắc lưỡi mãi không thôi vì uy vọng của nàng.

"Quân sư, thật có lỗi, lúc này ta tự ý chủ trương, đã làm nhiều loạn kế hoạch của ngài," vừa bước xuống sau khi hoàn thành trao tiền cho người cuối cùng, Trung Trinh đã nhẹ giọng nói với Minh, khiến hân có hơi sững sờ. Nhìn về mặt đây áy náy cùng những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô của cô gái nếu ở hiện đại hãy còn chưa tốt nghiệp cấp ba này, Minh bỗng dưng có cảm giác đau lòng khó hiểu, hân vội lấy ra tấm vải sạch mà lau trán nàng, đoạn hân cổ vũ

"Vương đã làm rất tốt a, ta thật cũng không thể làm tốt hơn ngài được. Nhờ những gì ngài làm, nhánh quân này đã thực sự nắm trong tay chúng ta. Ta phải cảm ơn ngài mới đúng, sao lại phải xin lỗi..." đoạn hân nhìn nhìn nàng, khi xác định đã không còn giọt mồ hôi nào lấm bẩn nàng nữa, mới hài lòng nói

"Tốt rồi, ngài nên làm những gì ngài cho là đúng, dù sao, mỗi người nên có chính kiến của mình. Ta ủng hộ ngài." Hân mỉm cười, rồi bước đến chỗ bọn quân sĩ đang tập trung bàn tán, hân thông báo bọn chúng mau mau giải tán, để chuẩn bị cho buổi huấn luyện ngày mai. Lúc này, Minh không hề chú ý tới, Trung Trinh đã đứng ngây ngốc như một gốc cây gỗ sau lưng hân không xa, cùng với vẻ mặt lắc đầu bó tay của bà lão, mãi đến khi nàng Quốc đi ngang qua hỏi thăm, nàng mới vội vàng giấu đi sự bối rối, tỏ ý mình hoàn toàn ổn, rồi cùng nàng Quốc đi đến chỗ hân.

"Quân sư, người có cần chúng ta giúp gì chăng?" Nàng Quốc thấy hân đang suy tư thì nhẹ giọng hỏi. Minh lúc này lại không nghe thấy nàng, hân đang chìm mình vào mạch suy nghĩ của bản thân. Nếu nói Minh là người xuyên việt, nên có được tri thức vô biên không sao kể hết, thì hoàn toàn là sai lầm, trí

nhớ của hán vốn đã mơ hồ, những gì hán biết cũng chỉ quanh quẩn qua những bộ phim, những quyển sách hán đọc. Vì thế lúc này Minh đang cố gắng chọn lọc ra những đoạn ký ức mơ hồ đó, tìm cách dung nhập với thực tế kinh nghiệm, mong sao có thể qua đó mà xây dựng được một hệ thống huấn luyện có thể áp dụng được. Hán biết, với địa hình được bao phủ bởi đa số là rừng rậm dày đặc cùng sông núi liên tiếp Lĩnh Nam mà nói, chiến trường của hán đương nhiên sẽ không là vùng bình nguyên trống trải, hay những cánh đồng bát ngát. Nơi đó, Hán binh với quân trận và đội hình dày đặc, cùng huấn luyện và trang bị tinh lương sẽ không cho hán tí ti cơ hội nào. Thế nên nếu sau này muốn cùng Hán quân đo sức mà nói, Minh vẫn nguyện ý kéo chúng vào trong rừng mà đánh thì hơn. May mắn hán kiếp trước yêu thích không thôi đối với lịch sử quân sự, thêm vào kiếp này tuy hãy còn nhỏ tuổi, nhưng đã có thời gian không ngắn phải vật lộn sinh tồn, chiến đấu trong rừng rồi, nên hán cũng đã có chút ít ý kiến. Khẽ đưa tay che đi tia nắng chiều chiếu vào mắt hán đến chói nhòa, Minh bắt gặp nàng Quốc đang tò mò nhìn hán thì vội chấp tay chào.

"Gia Hưng công chúa."

Nhìn thấy Minh về mặt là thành khẩn, nàng Quốc ánh mắt hơi sáng, sau màn che khẽ nhuech một nụ cười, gật đầu đáp.

"Quân sự, về sau vẫn là như Trinh nhi, bảo ta một tiếng chị Quốc là được." Đoạn nàng chú ý tới Trung Trinh đang có chút lúng túng kể bên, nhẹ giọng hỏi lại. "Như vừa rồi ta thấy quân sự đang chau mày suy nghĩ, là có sao vấn đề cần hỗ trợ?"

"Chị... chị... Quốc?" Minh hơi bối rối, hán không hiểu sao nàng bảo mình có thể như thế kêu tên, lắc đầu nguầy nguậy, hán đáp. "Là có vấn đề không nhỏ. Duy quân ta trong thời gian sắp tới có lẽ sẽ phải hoạt động trong rừng sâu hiểm trở, Minh đang suy xét nên làm sao tránh bớt chỗ hiểm, mà nâng ra một cánh quân thích hợp nơi đây."

"Như vậy a..." nàng Quốc hơi suy tư, rồi đáp

"Ta sư phụ có nói qua, rừng chính là thiên nhiên tường chắn, cũng là khó đối phó nhất cạm bẫy. Ở trong rừng phải chú ý di chuyển hợp lý, sao cho có thể đoán nhìn trước sắp tới chạc cây, cuộn rễ... mà tránh mất đi bản thân cân bằng. Hai quân trong rừng tác chiến chính là so độ linh hoạt cùng tính ổn định, quân không linh hoạt, bị kẹt giữa rừng, trận không ổn định, bị địch lấy rừng làm nhà, khó có thể phát huy lấy dù chỉ một phần sức mạnh."

Nghe nàng nói, Minh ồ lên ngạc nhiên, hiển nhiên đây phải là một người lâu năm bỏ công sức nghiên cứu lâm chiến, mới có thể biết được chi tiết như thế. Ngay lúc hán còn đang suy xét câu nói của nàng Quốc, thì Trung Trinh cũng bàn thêm vào.

"Lúc trước Trinh có nghe chị hai dạy bảo, trong rừng vương giả là loài hổ, vì nó dũng mãnh vô địch nhưng cô độc, sẽ không loài nào nguyện ý trêu chọc nó. Duy có đàn sói là tựa như một đoàn quân mạnh mẽ, hổ báo cũng phải dè chừng. Đó là vì đàn sói linh hoạt không thôi, lại có kết cấu tấn công rất huyền diệu, giữa hai con luôn có một khoảng cách hợp lý, sao cho vừa hỗ trợ đồng bọn, vừa tấn công kẻ thù. Có lẽ, điều này đối quân sự cũng có chỗ giúp đỡ đi?"

Minh thật sự vui mừng quá đỗi, hán vốn chỉ mang tâm lý hỏi thăm thôi, không dè đáp lại là nhiều như thế hữu ích lời khuyên. Quả nhiên ba ông thợ giấy hơn hán một Gia Cát Lượng, vậy mà làm sao hán sẽ quên, những người bên cạnh mình đều là tướng lĩnh sành sỏi cơ chứ. Minh vội dặn dò nàng Quốc cùng Trung Trinh chờ đợi mình chốc lát, rồi ba chân bốn cẳng vội vàng chạy đi, chốc lát hán lúi kúi kéo theo Ruộng, Sáng, Hoảng cùng vài tên cừu sự tới trong sự ngỡ ngàng của họ. Dừng lại lấy hơi vài chốc, Minh nhanh nhẹn thuật lại những gì đã diễn ra, đoạn, hán chấp tay vái những người này mà nói.

"Các vị, chuyện là như thế, không biết các vị còn có chú ý gì giúp đỡ quân ta?" Thấy hán như thế thành khẩn, mọi người tay chân cũng lúng túng cả lên, cố chau mày suy nghĩ thật kỹ, một lúc sau, có tên cừu sự trẻ tuổi đứng ra áp ứng mở lời

"Theo như ta thực nghiệm cho thấy, trong rừng là rất khó duy trì đội hình cố định, quân luôn luôn phải di chuyển không ngừng, tựa như bầy ong, lại như con gió. Đúng là như quân sự lo nghĩ, thật không thể mô phỏng Hán binh mà chia ra doanh doanh rõ ràng, mà cần phải chia thành tốp (Phát hiện vật phẩm) nhỏ nhiều loại binh khí để thuận tiện linh hoạt, hỗ trợ lẫn nhau." Thấy mọi người gật gù, hán tiếp. "Vậy trong rừng cần phải có đủ cạm bẫy, nỗ uy, cung tiễn, vì những thứ này luôn là vật bất ly thân của thợ săn. Mà dùng cạm bẫy khi chiến đấu thì thích hợp nhất chính là lưới cá, dây trói các loại. Ngoài ra vì đề phòng độc vật cùng cần thiết quan sát hoàn cảnh, ta đề nghị trong tốp quân nên có xếp vào không ít quân phụ trợ. Bọn họ sẽ đặt bẫy, dùng độc, bắn tên, liên lạc với các tốp quân khác, bảo đảm quân ta luôn liên kết rõ ràng, như thế mới không tán loạn."

"Hay!"

"Đúng vậy!"

"Quả thật như thế!" Mọi người nghe vậy đều tấm tắc khen hay. Minh cũng là mắt sáng rỡ, khen hay không dứt mà hỏi "Không biết cừu sự xưng hô ra sao? Có được như thế lý giải, quả không tầm thường."

Tên kia bối rối cười cười, hán chấp tay thưa "Vương, quân sự, ta tên Sơn Dung, vốn là thợ săn trong làng thường có như thế phân chia, ta cũng là thường thích đi săn mà học theo."

Có người mở màn, đương nhiên sẽ có người tiếp nối, lập tức một tên trung niên bước ra nói.

"Vương, quân sự, ta hồi trẻ có lần đi vào rừng sâu săn bắt, may mắn được thấy cảnh bầy sói đối săn giết một đầu trâu rừng to giữa hán bầy, ta nhớ bọn chúng nhanh chóng vòn quanh con mồi, chọn con yếu mà đánh, đội hình tựa như dòng sông mãnh liệt xé hán ra khỏi đội, rồi mấy con phân chia nhau xua đuổi bên ngoài, bên trong lại xoay tròn không dứt như guồng xe, cắn xé cho đến khi con trâu chết mới thôi. Lúc đấy núp trên cây mà ta mãi mê nhìn, đương ta xem, đấy có thể học tập vì ta quân trận hình." Mọi người nghe xong cũng vui mừng bảo phải, không khí lập tức sôi động hẳn lên.

Lúc này, Sáng bước lên tiếp lời. "Vương, quân sự, ta thấy trên chiến trường, dù là giữ đội hình, tác chiến hay là thi hành kế hoạch, thế lực chính là chỗ sung yếu nhất, nay nếu ta cho quân mang phụ trọng, lại phải di chuyển trong rừng không ngừng, chắc chắn có thể đề cao sức bền cùng linh hoạt cùng khả

năng ứng phó với địa hình phức tạp."

Tên Ruộng cũng góp ý. "Đi đường rừng dễ bị nhất là những cành cây, chạc cây đâm kéo khiến cho mình mang thương tích, ta nghĩ có thể dùng giáp da bảo vệ những phần khớp tay, khớp chân nơi dễ trầy xước, lại mang Hán giáp chỉ che chở phần thân trên, như vậy vừa vững chắc, lại có không kém linh hoạt, nếu so với Hán quân trang bị công kênh, thật ta quân đã có không nhỏ ưu thế."

Lại có một tên cừu sủy bước ra thưa "Nếu nói về chạc cây cành lá gây ra thương tích, sao ta không chế những cây thương dài, phần đầu cắm đầy mấu hoặc những nhánh thương khác, lại nguy trang lên cành lá, như vậy vừa gia tăng sát thương, vừa ẩn giấu vũ khí?" Có tên nghe vậy phản bác "Không ổn không ổn, thương quá dài gây va đụng vào cây khác, làm sao mà linh hoạt?" Tên kia ha ha cười đáp. "Đó là có khó gì, tách thân thương làm hai đoạn, khi cần thì chỉ dài tầm hai ba sải tay, lúc muốn lại nối dài ra mà thôi..."

"Nhắc đến linh hoạt, Hán quân khiêng to nặng công kênh, đi rừng khó khăn, ta thấy trong rừng vốn đã có cây cối che chở, góc bắn cung cũng không phải thật rộng, vậy nên khiêng có thể giảm bớt bề mặt, chỉ che chắn vừa đủ, lại tạo hình hơi cong là có thể tránh bị vướng víu..."

"Thuở nhỏ ta...."

"Ta thấy...."

"Bởi vì.... "

Liên tiếp liên tiếp gợi ý được mọi người thay nhau đưa ra. Đến nỗi cuối cùng khi màn đêm đã kéo từ lâu, tất cả góp ý đã tận, nghe lại Minh tổng kết, mọi người mới hết hồn vì những đóng góp của mình. Trên từ trang bị, vũ khí, vật tư, dưới cho đến trận hình, di chuyển, cách liên lạc, mười phần đầy đủ, sung túc rõ ràng, làm Minh cũng vui vẻ không thôi. Nàng Quốc dựa vào gần tên Ruộng, mỗi khi cười nói "Sur huynh người nói đi, sur phụ quả nhiên chính xác, hẳn nên là tiền thân tới giúp chúng ta."

Tên Ruộng không hiểu đáp "Đúng vậy, lão già luôn đúng..." như biết trước hẳn sẽ như vậy, Quốc không hề phật lòng, mà từ tốn giải thích. "Lúc trước Trình nhi đã kể, hẳn vì phục sát Hàn Vũ mà hỏi thăm khắp nơi, ta còn nói kì. Nay quả nhiên đây là cách hay, mỗi người hiểu biết thập phần hạn hữu, nếu không đem ra chia sẻ, làm sao có thể có được vạn phần đầy đủ phương án như vậy? Lại nói, nếu đây là phương hướng của mình hẳn đề ra, chắc chắn sẽ bị người khác nghi ngờ phản đối, người xem, bây giờ ai cũng hớn hờ mong mọi chúng mau chóng được thực hiện, còn sẽ có ai dám đi ra cản chân hẳn đây? Quan trọng nhất là, vô hình chung, cách làm này đã gây dựng một bầu không khí rất hòa ái giữa Trình nhi, hẳn và mọi người. Người xem xem, trước đây người ta nhìn hẳn cũng chỉ có tò mò tôn trọng, nhìn Trình nhi cũng chỉ vì nàng uy vọng mà sợ hãi, mà bây giờ trong mắt họ đã có thêm chút hòa ái đồng tình, đây là do họ có cảm giác mình được tôn trọng, mình hữu dụng. Điều này còn khó hơn ban thường mua chuộc gấp bao nhiêu lần. Sur huynh người hiểu chưa?"

Nàng cười nói, xoay qua tên Ruộng đang nghiêng ngả gật gù, trong mắt bỗng dưng bắt lấy một thân ảnh khác. Trung Trinh lúc này mắt đang tỏa sáng nhìn về Khai Minh không nghĩ, gương mặt trắng trẻo không biết từ lúc nào đã đỏ hồng một mảng, treo trên miệng lại là một nụ cười như hoa, phía trên đầu nàng, tầng tầng là cây như kéo dạt ra, chừa chỗ cho ánh trăng chiếu vào giữa hai người, thật như vẽ một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bước đầu luyện quân

Mấy ngày sau khi thành lập Lĩnh Nam quân là mấy ngày vất vả nhất của đời Minh, hoặc theo ý hẳn lúc này là như vậy. Vì quyết tâm muốn hòa mình vào với tầng lớp chiến sĩ, cũng là vì hẳn sâu sắc hiểu rõ sự yếu đuối của mình ở cái thời buổi loạn lạc này, nên Minh bắt chước Sáng và Ruộng khuyên ngăn, cũng học theo các quân sĩ khác, đi huấn luyện. Lịch huấn luyện cực kỳ nghiêm, đây là do Sáng đề ra, hẳn bảo hẳn từng được vinh dự đứng dưới trướng một vị tướng quân Lĩnh Nam cực thiện luyện binh, lại được ông ta vài đường chân truyền, vì thế mà hẳn cũng có không ít tâm đắc. Lời hẳn nói chưa bao giờ là lời khoe khoang, không cần đến mấy cái gật đầu xác định hẳn nói đúng đi nữa, Minh cũng cực kỳ an tâm giao cho Sáng làm giáo đầu, kiêm quân sủy đội quân này.

Từ sớm, khi tiếng kèn sừng trâu vang lên, toàn thể tám trăm hơn Lĩnh Nam quân đã phải nai nịt gọn gàng, hàng ngũ chỉnh tề trong vòng năm phút. Trên vai mỗi người là một cái gù to, chứa đầy đá tảng, chân và tay đều đeo đá phụ trọng, toàn thân cũng phải gia tăng ít nhất năm mươi kg trái phải, nặng nề kinh người. Đó là chưa tính bộ áo giáp vốn đã được chỉnh lượt vài phần, cùng tùy thân phân phối mỗi người một cây cung, một ống tiễn, một thanh đoản đao cùng hẳn vũ khí chuyên dụng. Riêng phần phụ trợ binh lại phải nhiều thêm rất nhiều thứ linh khinh khác. Nếu như đây là một cánh quân tự tổ chức, Minh tin chắc sẽ không có bất kỳ cử sủy hay Lạc tướng, Lạc hầu nào đủ sức trang bị họ như vậy. May thay, những trang bị này là hàng cướp được từ cánh quân Hàn Sinh mà ra, dùng năm ngàn quân trang bị, vũ trang tận chân răng cho tám trăm quân, ngay cả Trung Nhị Vương cũng phải than, bọn họ cũng quá xa xỉ đi.

Cùng với năm mươi người vũ dũng nhất được tách riêng thành thân vệ quân của Trung Trinh, toàn thể Lĩnh Nam quân hiện tại vừa đúng tám trăm năm mươi bốn người. Thống lĩnh Trung Nhị Vương, Đặng Khai Minh làm toàn quân quân sư, Sáng làm một quân chỉ huy, gọi là quân sủy, bên dưới thiết một vệ phu trưởng, do ả Chân, một cô gái trong Trung Trinh nguyên thân vệ đảm nhiệm, cùng với tám bách, mỗi bách vừa đủ trăm người, có bách phu trưởng chỉ huy, dưới nữa có thập phu trưởng chỉ huy một thập mười người, cùng ngũ phu trưởng chỉ huy một ngũ năm người. Mấy ngày qua, bọn họ đều bị Minh bắt buộc phải thuộc nằm lòng biên chế mới như thế, nên từ bắt đầu nhiều bờ ngõ, nay đã quen thuộc, nhiều tên có thể bỏ bỏ kêu lên Bổng thập

trường, Gậy ngũ trường... hết sức tự nhiên, làm Minh chột dạ mãi không thôi với mấy cái tên này...

Minh cùng với Trung Trinh và Sáng đứng đầu đội ngũ đang tập hợp, mặt đối mặt với tám hàng dài binh sĩ, sau lưng là năm mươi thân vệ quân. Chỉ thấy trong mỗi hàng dài, đều có phân phối số lượng cùng loại hình binh khí như nhau, gồm mỗi đội ba mươi tên cung nỏ thủ, ba mươi tên thụ chạc trường thương binh, hai mươi tên mộc giáp thuẫn thủ binh, cùng hai mươi tên phụ trợ thợ săn binh. Thụ chạc trường thương chính là loại thương có nhiều chạc cây phía trước, gắn thêm với mũi thương, có thể nói, loại vũ khí này ngoài lực sát thương rộng và mạnh, còn có khả năng khống chế cao mà ngay cả những người nghĩ ra nó như bọn Minh cũng không thể ngờ, khóa, móc, quét chân cùng gạt bỏ nó đều có khả năng thực tiễn không thể tưởng tượng được.

Buổi sáng tầm từ bốn đến sáu giờ sáng là tập trạm quân tư, bao gồm đứng im, nghỉ, trái, phải các loại. Minh không dám nói hẳn biết nhiều, nhưng trạm quân tư hẳn đảm bảo là có chất lượng cao trong khâu luyện tập kỷ luật quân sĩ, cùng với tăng cường khả năng lĩnh ngộ cự ly, giữ vững đội hình của họ. Không phải thế mà nhìn biết bao quốc gia ở tương lai đều dùng nó như huấn luyện quân sự cơ bản thì biết. Ở nơi rừng rú thế này, nó cũng có tác dụng lý tưởng. Minh mở hơi khẽ nhai đứng yên đấy, trên lưng hơn năm mươi kg làm hẳn thật không còn đủ sức di chuyển mấy may, cũng không rảnh rồi quan sát về mặt hồng hào, không chút mệt nhọc của Trung Trinh cùng Sáng. Với hai người võ công cao cường, trạm quân tư đơn giản là rèn nghị lực cùng ý chí, nhưng với hơn tám trăm tên Lĩnh Nam quân khác thì đây chính là tượng đài cho họ noi theo. Cũng không thể để bản thân giống quân sư đi, đứng mới nửa tiếng hơn mà mồ hôi đã nhiều như tắm, hai chân run rẩy không ngừng. Có điều lạ là khi thấy Minh chật vật mất hình ảnh như thế, trong lòng bọn họ chỉ có ảm áp chứ không có khinh bỉ, vì họ cho rằng, quân sư tuy thân ở vị trí cao, vẫn chịu đựng vì họ mà hi sinh, vẫn cố dung nạp họ.

Phải đến tầm sáu giờ hoặc hơn, khi mặt trời đã sáng hẳn, Sáng mới nâng chiếc kèn sừng trâu lên thổi, ra lệnh toàn quân nghỉ ngơi, mọi người nhanh chóng chạy đến quầy đồ ăn đã nấu xong từ lâu, hi hục ăn lấy ăn để bữa sáng của mình, trước khi bắt đầu những nội dung tập luyện khác. Thân mạng phụ trọng, di chuyển trong rừng, giữ đội hình thành những con thoi đan xen qua tầng tầng cây thô to, né tránh chạc cây hay rễ cây xuất hiện, lại cố gắng kiểm chế khoảng cách giữa từng người với nhau, là những gì mấy ngày nay họ phải tập quen. Lâu lâu, Sáng sẽ dùng kèn lá để hiệu lệnh cho các thợ săn, để họ dùng ám ngữ truyền lại cho đội trưởng mình, qua đó xác định hướng đi chung của toàn quân, họ nỗ lực để không tự làm loạn, xong thân thể nặng nề cùng địa hình rắc rối họ liên tiếp va đụng vào nhau, hoặc đâm cả đầu vào cây, hoặc bất ngờ khựng lại khi gặp một con suối nhỏ, hỗn loạn cực kỳ. Tới đến, tên nào tên này đều mất thính mũi đau, tay chân đầy vết thương mà nằm, có cô gái còn quần áo ướt sũng, tóc tai lầy lội, mặt hồng chỉ chực khóc, gây ra đủ thứ tiếng cười hắc hắc không thôi từ đám dân quân, khiến chúng thật hận không có một bụi cỏ nào đột nhiên xuất hiện mà chui vào.

Tình huống này vẫn giữ mãi đến tận ngày thứ ba vẫn không có mấy tiến bộ, làm nhiều lúc mọi người đã nghĩ, liệu có phải mình phương án là sai lầm? Mãi đến hôm nay, tình huống mới tốt hơn nhiều, tuy vẫn sẽ bị khập khiễng nếu va phải con suối hay bụi cây nào đó bất ngờ xuất hiện, nhưng bọn họ đã biết cách dựa vào hoàn cảnh cùng tiếng động để thực hiện cơ bản né tránh như nhảy vọt hoặc cúi người, thậm chí có tên té nhào ra đất, tuy vẫn giữ tốt vị trí, vẫn vội vội vàng vàng đứng lên chạy tiếp, vừa gõ đầu tự trách vừa ảo não nhìn quanh, đón lấy những nụ cười bí hiểm hả hê.

Sở dĩ tình huống có khác biệt, là nhờ một tên bách phu trường, khi ấy tên Đào Nhất này vì nhảy né một cành cây mà đâm vào một tên nữ cung nỏ binh, làm nặng té nhào ra đất, bầm tím cả một bên mắt. Chiều đến, hẳn ăn năn đến gặp cô gái trẻ, tay chân lúng túng hỏi thăm,

"Cho ta xin lỗi nha, ngươi có đau hay không nha? Ta thật không cố ý." Hẳn đành chịu, nàng cùng hẳn là cùng thôn mà lớn, lại là hẳn trong mộng phu thê, hẳn rất sợ nàng hôn dỗi, mà nay lại làm nàng đau xưng mắt, hẳn đau lòng nha.

"Hừ" cô gái trẻ giận dỗi xoay người, bắt kẻ hẳn. Gặp nàng như thế, Đào Nhất hoảng lên, vội đưa ra hai ba quả trứng gà rừng, còn hôi hổi nóng mà nói.

"Đây ngươi lấy cái này mà lăn lên mắt, sẽ hết thâm, lại đẹp da. Thật đó, đây là ta nghe quân sư nói, tuyệt đối không sai a." hẳn lắp bắp. Chưa đợi hẳn tiếp tục thề thốt, cô gái đã vội lấy mấy trái trứng, lăn lăn trên mắt, lên mũi, lên cả miệng, dường như là cái cầu đẹp da còn quan trọng hơn hẳn vết bầm quanh mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt hẳn co quắp, nàng chống nạnh hỏi "Ngươi đi đứng thế nào mà va cả vào ta?"

"Là ta né tránh nhánh cây sắp tới a." Hẳn vội la lên thanh minh, xong thấy vẻ mặt ta tin ngươi mới là quý của nàng, hẳn si diện nói "Thật nha, ta biết có nhánh cây sắp tới nha, lão đầu thường bảo, đi rừng chú ý nâng chiếu, nếu góc mắt nhiều râm mát, chắc chắn có chạc cây nha."

Nàng kia nghe vậy ngạc nhiên "Có thể như vậy đoán a? Ngươi giỏi như vậy?"

Thấy nàng ngưỡng mộ mình, tên Đào Nhất héch cái mũi lên mà nói.

"Đấy là đương nhiên, không gạt ngươi nha, ta đã né qua rất nhiều cây, tránh đau đớn không phải chỉ một lần." Thấy mắt nàng tỏa sáng, hẳn hưởng thụ tiếp.

"Ngoài ra còn có con sông con suối, nếu chú ý đất đá xung quanh cũng có thể đoán nha."

"Thật như thế chứ, ta nói, thảo nào mấy tên kia né suối hay vậy?" Một giọng khác chen vào. Thì ra là những gì hẳn nói này giờ đã đánh sâu vào tim đen mấy tên lính ngồi đấy, chúng nhao nhao tụ lại bàn tán.

"Thì đã sao? Ta nói ngươi nghe ngươi không hiểu, nhìn bụi cỏ mọc cũng biết có rễ cây hay không, nhìn hướng cỏ là biết bờ suối nữa kia." lại một giọng khác chen vào....

Dần dần, bọn hẳn chủ đề làm xung quanh binh lính cũng cảm nhiễm lây, bọn hẳn lê la lại tham gia, rôm rả cả lên. Minh thấy vậy vỗ đầu một cái thật kêu, bảo sao mình lại không nhớ cái thủ pháp này đây? Đoạn từ đó về sau, sau khi tập xong cả quân sẽ ngồi lại với nhau, cùng chia sẻ kinh nghiệm ngày hôm nay, cùng chỉ ra sai lầm, tình cảnh cũng không khác lúc trước bọn họ tướng lĩnh họp bàn phương hướng là mấy, thậm chí mấy tên bách phu trường, thập, ngũ phu trường còn góp ý rầm rộ hơn cả đám binh. Như thế hiệu quả, đương nhiên là tình huống rõ ràng cải thiện, mà ai làm sai cũng thập phần xấu hổ,

dù sao kinh nghiệm cũng đã san sẻ cho nhau, người còn làm sai thì mặt mũi đương nhiên đẹp mắt, nhất là trong quân đầu chỉ có thân nam nhi, còn có một đám chị em phụ nữ đang hí hửng cười cười đầy thôi. Có cạnh tranh, có cổ vũ, có học hỏi lẫn nhau, thật bọn họ không muốn tiến bộ, cũng là rất khó.

Song song với luyện tập di chuyển và trận hình, thì việc ở tốc độ cao lại luyện dùng vũ khí đối với những người dân quanh năm quen tay săn bắn, là hết sức dễ dàng, ngoại trừ một và chỉ một trường hợp cá biệt, Đặng Khải Minh, còn lại mọi người cũng chỉ tốn một ngày thôi là đã quen thuộc vũ khí cùng áo giáp. Nhưng không ai chê cười hắn, dù sao hắn thân là quân sư nha, quân sư vốn không cần ra trận chém giết. Minh đương nhiên không hài lòng, hắn cho rằng mình vốn có võ công hiện đại, được đúc kết từ mấy ngàn năm kinh nghiệm của cha ông, làm sao có thể tệ, cũng không tệ được đi đến đâu. Mang theo lòng khó chịu, hắn lại lần la đi dùng chiêu cừu muốn biết, phải hỏi.

Thế nhưng hắn hỏi rất nhiều binh sĩ, cũng múa mấy thương cho họ xem nhiều, cũng chỉ được mấy câu khen đẹp mắt, chứ không ai có thể chỉ ra giúp hắn. Đêm nay, hắn đề thương đứng giữa ánh trăng, trong lòng sâu nào, rồi như mọi ngày, hắn múa bài Độc Lư Thương quá quen thuộc, thương ảnh trùng điệp cùng tiếng gió phàn phật bên tai lại làm Minh không chút vui mừng, hắn biết hắn vẫn không hề tiến bộ. Nàng Quốc cùng Ruộng nhìn hắn, khẽ lắc đầu, đợi hắn múa xong, cả hai chậm rãi đi tới, Quốc nói.

"Người thương pháp quá mức hoa quả, lẻo loẹt mà không có căn cơ, trụ cột, thiếu mất sát khí. Bộ pháp lại phù phiếm thiếu ổn trọng, thật sự, tuy đẹp mà rất xấu." Rồi như không chú ý về mặt hắn đáng ghét, nàng tiếp

"Người quá quan trọng hình thức, lại quên ý nghĩa căn bản của xuất chiêu, đó là phải nhanh, chuẩn, hiểm." Nàng dừng lại, rồi tiếp lời.

"Binh khí là dụng cụ chém giết, không giết được kẻ thù, hoa lệ thì có ích gì? Giết được kẻ thù, xuất chiêu xấu thì đã ra sao, chỉ cần kẻ thù chết mau, là đẹp, mà giết được nhiều kẻ mau và nhanh, đó là hoa lệ vậy."

Từng chữ vang vọng trong đầu, làm Minh chau mày không thôi, trong lòng một tia buồn chật không bỏ dần rơi mất. Dần dà, hắn vô thức bước ra một bước, trường thương trong tay bắt đầu run rẩy, một bài Độc Lư thương quen thuộc lại lại lần xuất hiện. Thương ảnh vẫn là thương ảnh cũ, bộ pháp đã khác, thương ra lúc nhanh lúc chậm, biến ảo khôn lường, bỏ đi nhiều phần hoa lệ, tăng thêm vài phần hung tàn, chỉ thấy xung quanh hắn, đám binh lính há hốc mồm mà nhìn, chúng lúc thì thấy hắn thương chậm rãi vờn quanh như con rắn đang tìm mồi, khi lại chỉ có tàn ảnh cùng tiếng gió, như chim ưng đang xà xuống. Mỗi một lúc sau, Minh một mồi thả trường thương ra, thở hồng hộc. Bài Độc Lư thương hắn luyện nhiều lần, lúc trước hắn luyện bao nhiêu hồi cũng được, nay chỉ ba bốn lần đã kiệt lực đành phải dừng luyện.

Hắn vừa rồi vô thức nắm được yếu quyết, lại vô cùng bị ai phát hiện mình vô phép sử sách lực lượng, dường như hắn thiếu một chút gì đó rất quan trọng, giúp hắn tiếp tục ra thương. Thế nhưng hắn vẫn rất vui vẻ, vì là hắn biết mình vừa có đột phá, và vì niềm tin của hắn là đúng. Võ công cha ông tích lũy thật rất mạnh mẽ, yếu chỉ là hắn, là hắn xa rời thực tế, chỉ nhìn những bộ phim võ hiệp hào nhoáng, hình ảnh cô tướng rực rỡ mà quên đi bản chất vấn đề, quên mất qua bao nhiêu năm hòa bình, hắn thương đã ẩn chứa đi nhiều tính thực dụng, mà gia tăng nhiều tính trưng bày diễn luyện. Nghĩ như vậy, Minh tin nếu mình có nhiều cơ hội thực chiến, hắn có thể lột xác mình vũ kỹ.

Trung Trinh từ nãy giờ luôn chú ý hắn, nàng không thể tin có người có ngộ tính nhanh như vậy, chỉ qua Ruộng cùng Quốc chỉ điểm một hai là đã thấy vấn đề. Minh không biết hắn thiếu thứ gì, nhưng nàng hiểu rõ, hắn là thiếu cách thức vận công, cách dẫn khí. Có nó phương pháp cũng không có nó là hai thứ khác biệt, một mãi mãi làm tinh binh, một lên thành nhất lưu chiến tướng, Trung Trinh vận công pháp quyết chỉ hợp nữ giới, nên nàng thật không thể dạy cho hắn, những người khác đều bị môn quy ràng buộc, ai dạy người ngoài, trời tru đất diệt, nên tuy nhiều người muốn giúp hắn lại lực bất tòng tâm.

Nhìn thấy nàng đau lòng, nàng Quốc bước đến cười nói "Đừng lo lắng, nếu như ta sư phụ nói người đó chính là hắn, thì sớm muộn hắn cũng sẽ có luyện pháp. Nếu thật vậy, thì dù ta có chỉ hắn những pháp khác cũng là hạng tầm thường..." dừng lại một chút, thấy Trung Trinh đã hơi bình ổn, nàng tiếp "Nếu hắn không phải, ta bị trời đất tru diệt cũng sẽ truyền thụ cho hắn."

Thấy Trung Nhị Vương đôi mắt đẹp kinh nghi nhìn mình, môi hấp háy dường như muốn nói, nàng phì cười cắt ngang. "Đừng lo lắng, ta sẽ không cướp người mà, người nên biết ta sẽ không gả cho ai cả nha." Đoạn thấy Trung Trinh bối rối quay chỗ khác, mặt nàng liền vui vẻ như trăng rằm. Nơi xa xa, lão bà ngồi trên một thân cây to nhìn Minh mà bĩu môi "Tên biến thái!" Không ai chú ý, tư thái này, thật không sao giống một bà lão nên có.

Trưa nay là một ngày hiếm hoi được nghỉ ngơi, vì Trung Trinh và nàng Quốc phải đi đón một ai đó, nên Minh nhân cơ hội cho mọi người xả một hơi. Mấy trăm tên binh lính chia tốp năm tốp ba ngồi nói chuyện rôm rả, đương nhiên bọn chúng đã quen, dù nghỉ ngơi vẫn không quên chia sẻ nhau những kinh nghiệm quý báu. Một góc khác, mấy tên bách phu trường, trong đó có cả Hoảng, Sáng cùng Minh, đang ngồi bàn tán một chủ đề.

"Quân sư, ngài nói là thật, thật trong quân ta ở Lăng Bạc có nội gián?" Tên Sáng hỏi Minh, giọng nói đầy lạnh lùng

Minh im lặng nhìn hắn, sau đó nặng nề gật đầu.

"Là có xác định. Hân quân đường xa tới, vốn mệt mỏi, quân ta lại đông hơn, đã chuẩn bị sẵn trận địa cùng nghỉ ngơi khỏe khoắn. Đây là dĩ tất đãi lao, vốn rất có lợi thế, lại lâu ngày không phá nổi địch. Đã vậy quân ta lại ra sai lầm, để Mã Viện nhẹ nhàng thoát khỏi ta tại mất mà vòng ra sau tạo thế gọng kìm, ắt phải có người gian trợ giúp. Đây là chưa kể, Hai Vương lập trại đón địch, vốn đã phong tỏa đường đi, Mã Viện từ xa mà tới, làm sao hiểu được đường mòn lối nhỏ mà vòng qua ta doanh được? Bao nhiêu như thế nghi vấn, làm sao không thể không nói, trong ta quân ở Lăng Bạc tất có nội gián?" Minh kết luận

Nghe Minh nói, Sáng như suy nghĩ điều gì, hai tay hắn nắm chặt, miệng khẽ cắn, còn tên Hoảng nghe vậy liền la toáng lên.

"Ra là thế, mẹ con chó nào làm gian, lão tử hỏi sao bên ta thống soái cứ thế ngu ngốc, hóa ra là do kẻ gian bán nước!"

"Thống soái ngu ngốc?" Bỗng dưng, một tiếng nữ trầm vang lên, trong giọng nói nghe đầy mùi thuốc súng. Một thân ảnh linh hoạt đáp xuống cạnh bọn Minh, thân cao hơn mét bảy, tóc xỏa ngang vai, thân thể khỏe khoắn xinh xắn, gương mặt không phải quá mỹ lệ, lại có mấy phần đoan trang nghiêm nghị.

Mây phượng kéo dài, đôi mắt sáng quắt, nhìn đáng vẻ khoảng hai sáu, hai bảy tuổi trái phải, trên thân mang bộ y giáp bằng da ốp mảnh sắt ghép màu vàng nghệ, với đồ hình muôn thú kỳ dị đang vây quanh một con chim to, sau lưng là tấm áo choàng bay phấp phới cũng nhuộm thành màu đất nung. Hai tay nàng chống eo, nơi giắt hai thanh nguyệt đao sáng ngời nhìn vô cùng sắc bén. Nàng liếc mắt khinh thường tên Hoǎng, đạo quay sang Minh nói.

"Nhóc con, rất có tầm nhìn cùng kiến thức a. Nói đi, ngươi có muốn hay không đi theo ta?"

"Ngươi? Ta? Ngươi là ai? Sao có thể vào đây?" Đây là Minh cùng Sáng đồng thanh trong kinh ngạc.

Không đợi bọn hần hiểu rõ, cô gái kia nở một nụ (Phát hiện vật phẩm) cười tươi rói, ánh mắt toát lên vẻ nghịch ngợm nhỏ, sau lưng nàng, Trưng Trích vội chạy lên nắm tay nói.

"Chị Thục a, chị Thục, đừng chọc quân sư rồi."

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vũ Thị Thục

"Nàng ấy là Vũ Thị Thục? Bát Nạn đại tướng quân, đệ nhất nữ tướng quân của đất Lĩnh Nam ta?"

Minh ngạc nhiên là to, sau đó thấy mọi người ánh mắt hơi quái dị nhìn mình, hần ấp úng cười đáp. "Ta nghe lão tía nói a, từ lâu rồi, nàng vốn là ta thần tượng nha!"

"Ồ, ngươi thần tượng ta?" Thục Nương như cười như không nhìn hần hỏi.

Minh vội chấp tay, đạo mạo nói. "Chính là, cha ta thường nói Bát Nạn Đại tướng quân là nữ trung hào kiệt, một tấm lòng son yêu nước thương dân, lại không ham quyền cao chức trọng, là tấm gương sáng cho chúng ta noi theo." Đoạn hần nghĩ nghĩ, lại trình trọng bổ sung "Ta cũng có một người bạn già, lão từng nói Trinh Thục công chúa ngài trí mưu vô song lại võ nghệ siêu quần, xứng đáng là mục tiêu cho ta phấn đấu cả đời."

Không đợi hần nói nữa, Thục Nương đã cười to ngắt lấy hần, giọng như chuông bạc "Nhóc con láu lỉnh, còn dám đem cả sư huynh ta ra để khen ta? Lão già kia mà khen ta được, chả phải heo mẹ cũng nên học leo cây nha?" Đón lấy Minh ngờ ngạc không hiểu, nàng Quốc cùng Ruộng vội xấu hổ chạy tới, Ruộng nói thật nhỏ bên tai hần:

"Minh a, lần này ngươi khoác lác thật là hơi quá, ta lại không nói cho người biết nha. Cha ta, lão cha là sư huynh của Bát Nạn đại tướng quân, ông biết nàng từ rất lâu rồi." Đoạn hần ngoắc ngoắc tên Hoǎng đang lơ ngơ lại mà tiếp. "Cũng không nên tiếp tục giấu các người, Hoǎng, Gia Hưng công chúa cũng là ta lão tía đệ tử, đứng hàng thứ ba, đứng ra người phải gọi nàng một tiếng tam sư tỷ, còn phải thưa Thục Nương một tiếng nhị sư cô đâu..."

Tên Hoǎng a một tiếng rõ to, rất tự giác nôm nóp chấp tay thưa "Nhị sư cô khỏe, tam sư tỷ khỏe. Nhị vị sư cô sư tỷ, xin nhận tiểu Hoǎng một lễ." Đoạn hần nghiêm chỉnh vái chào. Nàng Quốc chỉ đành cười khổ hừ nâng hần lên, còn Bát Nạn đại tướng quân lại hừ một tiếng rồi nói. "Lát nữa xem ta xử lý người!" Làm tên Hoǎng mồ hôi không thôi, lại cũng không biết làm gì cho tốt, dù sao hần cũng vừa rửa người ta ngu si nha, lại bị bắt tận tay, đã vậy, người ta còn hơn hần một cái bồi phạn đầu này.

Hài lòng nhìn tên Hoǎng đang ngó đông ngó tây ngóng mong ai trợ giúp, lại bị ai phát hiện mình thật đã bị bỏ rơi, Thục Nương khước mắt tựa ánh trăng, cười nhìn Minh mà tiếp "Người nói ta sư huynh khen ta a, nói xem lão còn khen ta thế nào? Người xem ra thật khéo miệng mà? Đây quả nhiên phải là một vị cực phẩm quân sư nha."

Bị nàng nói xa nói gần là mình ba xạo, Minh mặt mỗ đỏ ửng, nói thật từ nãy đến giờ hần hận tên Ruộng vô số kẻ, cũng rửa hần không biết bao nhiêu lần, thần thần bí bí cái gì, nói toẹt ra từ đầu mình có một vị sư cô là Đại tướng quân, một vị sư muội là Gia Hưng Công chúa có phải tốt hay không? Người còn giấu diếm, có cái gì xấu hổ mà giấu diếm cơ chứ?

Vội tăng hăng, né tránh ý cười từ rất nhiều phương vị quăng đến, cố nặn ra một chất giọng tự nhiên nhất, Minh khen. "A, trời hôm nay thật cao, thật xanh, mây đẹp quá..." sau đó hần đứng hình, rõ ràng hần đang đứng dưới một tán cây dày cơ mà, đâu thể thấy được trời xanh đến đâu mà khen... Hần tặc lưỡi tiếp "Ngay cả đứng dưới tán cây này vẫn cảm nhận trời xanh, trời thật xanh...." lời của hần được tiếp đón bằng ộp trời tiếng cười từ bốn phương tám hướng đổ dồn tới. Ngay cả mấy tên binh sĩ cũng đã không nhịn nổi nụ cười trên mặt mình, nhiều tên càng run rẩy bỏ hần xuống đất, ôm lấy bụng vì đau hông, tiếng cười như thác đổ làm Minh cảm giác, xong, hình tượng quân sư vĩ đại của mình đã chính thức bể mặc, hần giả trang bất chấp xung quanh, tiếp tục nhìn tán cây mà lòng đau như cắt.

"Chị Thục a, thôi đừng chọc quân sư nữa rồi." Cũng là Trưng Nhị Vương có khí chất, nàng vừa cười, vừa lau nước mắt mà khuyên bảo Thục Nương.

"Ta thật không có chọc hần a." Vũ Thị Thục tỏ vẻ vô tội, xong cảm thấy mọi người đã đủ vui vẻ, nàng vỗ tay bảo. "Được rồi, tất cả dừng lại ở đây, mỗi người hãy tản ra đi thôi! Hoǎng người ở lại!"

Tên Hoǎng đau khổ dừng bước chân, cúi đầu bẽn lẽn đi tới bên cạnh Thục nương, trong khi những tên khác lại chấp tay chào các nàng, tươi cười tản ra

xung quanh, hợp lý tạo thành một khu vực an ninh an toàn dưới sự bảo vệ của họ. Đến lúc này, Minh mới nhìn Bát Nạn tướng quân mà nói. "Người, thật lợi hại!"

Nàng ngạc nhiên nhìn Minh, sau đó cười tươi quay sang Trung Trinh và Quốc bảo "Các người quân sư cũng không phải hạng vừa!"

Minh bĩu môi, hẳn có lẽ vừa rồi không hề chú ý, nhưng suy nghĩ lại, đương nhiên nhận ra Trinh Thục công chúa thật sự rất khôn khéo. Nàng tạo tình huống vui vẻ, vô hình trung làm mọi người đối với nàng từ nghi ngờ như một người lạ, chuyển sang thân thiện, khiến nàng nhẹ nhàng dung nhập vào đoàn người, rồi vui vẻ nghe theo nàng an bài mà không hề hay biết. Khả năng đọc tình huống, biến hóa cùng làm chủ tình thế của Linh Nam quân đệ nhất tướng quân qua đó có thể thấy rõ nét; bản lĩnh của nàng thật không phải trò đùa. Hơn thế nữa; vừa rồi, Minh còn có cảm giác rõ ràng nàng vừa chơi khăm hấn một võ, lấy hấn ra sai sử, quay mòng mòng để thị uy, để hấn biết nàng không phải hạng dễ trêu chọc. Nghĩ đến đó Minh hơi chột dạ nhìn lên Thục Nương, thấy nàng cười cười nhìn mình với ánh mắt người cuối cùng cũng đã hiểu ra sao?; hấn đành ảo não cuối đầu chịu thua. Thường nghe nói xuyên việt giả quay cổ nhân như quay chong chóng, làm sao đến hấn lại bị chong chóng quay như quay con dê thế này?

Thục nương thật sự cũng không có ý tiếp tục đùa chọc Minh, chỉ thấy nàng khẽ gật đầu với Ruộng và Quốc một chút, mới xoay sang Minh mà nói.

"Quân sư, đến lúc chúng ta nói chuyện chính sự thôi!" Thấy Minh đã mau chóng ổn định lại tâm tình, mắt nàng toát lên vẻ hài lòng hiếm có, nàng từ tốn nói.

"Như người vừa biết, ta cùng Ruộng, Quốc đều xuất thân từ cùng một tông môn." Đoạn nàng dừng lại, suy nghĩ thật kỹ, mà liên tiếp "Chuẩn xác mà nói, là hai hệ khác nhau (Phát hiện vật phẩm) của cùng một tông môn. Tông môn này tương tự như của Bắc quốc các trường phái Chư tử bách gia như Nho gia, Đạo Gia, Quỷ Cốc Tử, Mặc Gia, Tung hoành gia...; là đơn lẻ duy nhất tông môn thuộc về Nam quốc, Việt quốc của chúng ta." Thấy Minh kinh ngạc đến há hốc mồm, nàng vui vẻ tiếp

"Chúng ta có hai hệ, một hệ rèn luyện võ kỹ, sâu học binh thư, tạo dựng nhân mạch, chế tạo khí cụ để giúp đỡ cho người phi thường ở từng thời kỳ. Một hệ khác rong ruổi đất Linh Nam, từ đông sang tây, từ nam ra bắc tìm kiếm người này!"

Đón lấy ánh mắt mong lung của Minh, nàng tiếp: "Hệ tìm kiếm được gọi là tai mắt, hệ giúp đỡ gọi là tay chân, mà người phi thường được gọi là thiên mệnh!" Nghe đến đây, Minh không tự chủ được lui về sau mấy bước, hấn hỏi trong khi lòng đã mơ màng có chút đáp án.

"Vây lão Cây Đa là?" Thục nương gật gật đầu, nàng đáp "Cây Đa, sư huynh của ta là tai mắt của thế hệ trước, sư huynh mất thì thế hệ này truyền lại cho Ruộng cùng nàng Quốc; còn ta thì thuộc về tay chân của thế hệ này!"

Đến đây, Trung Trinh cũng nói vào. "Ngay khi hai chị em Trinh đang cùng Hoàng quân sư (Hoàng Cống) trù hoạch việc khởi nghĩa ở Hát Môn, nghĩa binh còn chưa triệu tập đầy đủ, các vị tiền bối tông môn đã tìm tới. Các ngài muốn xác minh chúng ta có phải hay không 《thiên mệnh》, qua đó nhận lấy truyền thừa." Nói đến đây, nàng buồn bã lắc đầu. "Tiếc là cả hai chị em Trinh đều chỉ có tướng anh hùng cùng minh quân, cũng không phải tướng thiên mệnh, thật không thể kêu gọi họ toàn lực trợ giúp."

Minh vội hỏi "Minh quân sao lại không giúp?" Thục nương cũng lắc đầu "Tổ tiên có quy định, nhất định phải nghe theo, vì minh quân tạo phúc nhất thế, có thể cử tay chân đi theo phụ trợ, lại không được theo phò, nhưng minh quân vừa hiện, phải đưa tai mắt đi tìm người có thiên mệnh, vì hấn có thể tạo phúc muôn đời!"

Minh nghe vậy, lắc đầu nói "Ta cũng không biết thiên mệnh là gì, như vậy quá.... mê tín đi, ta cũng không tạo phúc cho ai cả. Ta đơn thuần ban đầu..." Nhìn về Trung Trinh, hấn lặng lẽ đáp "...ban đầu là muốn trả thù cho lão Cây Đa. Về sau vì tâm lòng son với nước non của Nhị Vương mà muốn vung tay góp một chút sức mọn."

Thục Nương cười cười nhìn hấn nói "Có phải hay không, đến Khí thôn người sẽ biết." Đoạn nàng sâu sắc nhìn xung quanh bọn Linh Nam quân đang tiếp tục diễn luyện dưới sự chỉ đạo của Sáng mà nói "Thế nhưng nhìn kỹ, ta lại có nấy phần tin tưởng lão sư huynh của ta; hấn sẽ không nhìn lầm."

Minh đành cười khò, nàng nói đúng, không phải vì hấn muốn chứng tỏ mình có phải hay không cái gì thần tiên, cái gì thiên mệnh sâu xa, cũng nên vì tâm nguyện của lão già kia mà đến Khí thôn một lần, hấn gật đầu ưng thuận. "Được thôi, ta đi với các người."

Nghe Minh đáp ứng, Ruộng, Quốc cùng Thục nương đều thở ra, ứng thanh nói "Tốt!"

Đường về Khí thôn cách nơi đây đã không còn quá xa xôi, ước chừng cũng chỉ hơn một giờ đi bộ, thế cho nên Thục Nương vội vã giục Minh đi ngay hôm nay. Lần này, theo như luật lệ của Khí thôn, để bảo đảm an toàn cùng bí mật, Minh chỉ mang Sáng, Hoẵng cùng tám trăm tên Linh Nam quân, lấy danh nghĩa đi luyện tập mà tách ra, nàng Quốc cùng Thục nương dẫn đường. Trung Nhị Vương phải ở lại chỗ cắm trại để chăm sóc những quân dân Linh Nam còn lại, bà lão theo nàng, còn tên Ruộng vốn cũng muốn đi theo, lại bị Minh mặt dày yêu cầu ở lại hiệp trợ Trung Trinh chăm lo. Dù sao hấn cũng là võ công cao thủ, lại có chút áy náy với Minh, nên Ruộng dù mười phần không nguyện ý cũng phải ừ ừ cúi đầu.

Trên đường đi, Trinh Thục công chúa lúc nào cũng không dừng quyết qua mấy tên Linh Nam quân đang di chuyển qua lại giữa rừng cây chập trùng. Ánh mắt tỏa sáng, đầy hứng thú hỏi han bên cạnh nàng Quốc, nghe được nàng trả lời thì nhiều lúc ồ lên, đầy vẻ thỏa mãn.

Minh nhìn hai cô gái đang chau đầu to nhỏ việc.... bình, rồi như nghĩ đến điều gì, hấn ghé người hỏi nhỏ "Người biết quân ta có nội gián?" Thục nương nhẹ nhàng gật đầu đáp.

"Đúng vậy, ta đã có dự đoán từ trước, vì thế không có lưu lại bên cạnh Hai Vương, mà âm thầm chìm vào góc khuất, chiêu binh nhằm lúc cần thiết mới ra hỗ trợ. Chỉ tiếc tuy ta danh nghĩa chủ soái lại không ở trong quân, dẫn đến khi đến nơi, thanh trừ được tặc gian thì việc đã chậm, vô pháp ngăn trở Mã Viện, đành phải chia quân rút lui bảo toàn sức quân." Nàng nặng nề tiếp "Dù sao, đó cũng không phải tên nội gián duy nhất..."

Mình lúc đầu ai oán, không trách trong lịch sử Hai Bà Trưng tuy có thể tiêu diệt lượng lớn quân Hán, kéo dài kháng chiến nhiều năm lại vô pháp thủ vững Cẩm Khê. Quả nhiên Đại Hán đưa vào không ít gian tế trong quân Hai Vương, để đến Cẩm Khê không thể lâu dài thủ vững mà binh bại nhanh chóng như thế. Mình hỏi "Cho nên, quân ta chia quân ra là để lừa gạt gian tế đi?"

"Đúng vậy, trong khi bọn chúng còn bị quay mòng mòng ở Mê Linh và Cổ Loa, thì Đại Vương hẳn là đã an toàn lui về Cẩm Khê, chuẩn bị sẵn sàng thành lũy đón tiếp chúng. Theo như kế hoạch, ta cùng Hoàng quân sư sẽ là hai đạo kỳ binh, có nhiệm vụ đánh tan mặt lưng, cắt chúng lương đạo, tuyệt chúng hậu viện, rồi tiền hậu giáp kích Hán binh."

Mình nghe vậy giật mình, nếu như mọi chuyện thật diễn ra như lời Bát Nạn tướng quân nói, thì đáng lẽ Cẩm Khê phải là một trận thắng lớn của quân Lĩnh Nam mới đúng. Nên biết quân đội của Trình Thục công chúa và Hoàng Công lúc về sau đều được cả hai nắm rất chặt, huấn luyện bài bản chứ không hề rời rạc như lúc đầu ở Lăng Bạc. Như thế, đáng lẽ sẽ không thể có chuyện Hai Vương bị vây ở Cẩm Khê, thiếu khuyết viện binh mà phải nhảy sông tự tử, để rồi sau đó cả Thục nương lẫn Hoàng Công đều phải một thân một mình thế cô chiến đấu mà bị tiêu diệt từng bộ phận được. Hẳn nghĩ đến, giải thích duy nhất cho tình huống này chính là một trong hai người có thể còn có gian tế bên cạnh, âm thầm tiết lộ bọn hán sách lược, khiến cho Mã Viện kịp thời phân binh bảo vệ lương đạo, kiềm chế hai quân, rồi nhanh chóng áp sát Cẩm Khê trước khi Hai Vương kịp xây thành lũy. Ở đó vì tránh hai cánh kỳ binh kia phát giác được bất ngờ, đành phải chơi cờ hiểm buộc nội gian ra chiêu giúp hấn phá thành mau chóng, đánh hạ Hai Vương mà không cho Thục Nương lẫn Hoàng Công kịp phản ứng. Cũng có thể ám kỳ của hấn còn ảnh hưởng được đến tin tức của hai người nhận được, làm hai người bị lạc trong mê vụ, không hề biết Mã Viện đã quân vây Cẩm Khê, từ đó tạo nên sai lầm trí mạng. Càng nghĩ càng sợ, Mình dò hỏi

"Các người kế hoạch sẽ không ai biết chứ? Nếu như có gian tế bên cạnh hai người các người làm loạn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng..." Thục Nương nghe vậy cười đáp "Người lo xa, bên ta toàn ta môn hạ đệ tử, chỉ biết trung thành vô cùng với đất Nam này, dù sao từ trước tới nay...." nói đến đây nàng im bặt, rồi cắn răng gằn đầy dữ tợn "Chết tiệt..."

Đạo nàng quay sang tên thân binh bên cạnh nói thầm vài câu, tên kia mặt đầy nghiêm trọng gật gù đầu, chấp tay chào mọi người rồi phóng đi một hướng khác. Không đợi Mình hỏi, nàng đáp

"Bên ta không sao cả, nhưng ta quên mất một tên tình nghi gian tế là có quan hệ rất tốt với em trai Hoàng quân sư.... nếu hấn tiết lộ bí mật thì thật là sai lầm trí mạng rồi!" Đạo nàng quay qua Mình, mặt thành khẩn nói "Rất tốt, cảm ơn người đã nhắc nhở, không thì kế sách của quân ta có lẽ sẽ hư mất!"

Mình cười cười mà đáp "Không có gì, vốn người đã nghĩ tới, chỉ là người trong cuộc thì có chút u mê thôi, ta chả qua chỉ nói một câu giúp đỡ thôi."

Thục nương cười tươi như hoa "Vẫn mà một cái công to."

Không đợi nàng nói tiếp, một đạo thân ảnh lao đến trước nàng, quỳ cúi đầu bái.

"Tướng quân, không tốt, thôn bị Hán quân vây mất."

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trận Khí Thôn (1)

Không đợi cho tên lính lập lại đến lần thứ hai, Bát Nạn tướng quân và nàng Quốc đã mau chóng kéo theo hơn năm mươi tên Khí thôn nghĩa binh vọt về phía trước. Mình và Sáng cũng mau chóng phát tay, dừng việc đang luyện binh mà lao nhanh theo. Xuyên qua mấy đợt cây rừng, cả hai liền thấy ngay một khung cảnh đồ sộ.

Khoảng một ngàn năm trăm Hán quân trái phải đang kết thành lũ lũ quân trận, cờ xí đỏ rực ngợp trời, đao thương san sát, sát khí lan tỏa không ngớt. Bọn họ kết trận phong tỏa lối đi độc nhất lên một ngọn đồi con, hai hàng đầu trường thương chìa vào trên đồi không xa một cái thôn nhỏ. Thôn xóm chừng chỉ có mười mấy ngôi nhà tranh, bao quanh một cái trang viên, ở giữa có một ngôi đền rất không hợp lẽ thường được dựng lên. Nếu như tỉ mỉ nhìn kỹ, sẽ thấy giống như lấy ngôi đền làm trung tâm, trang viên tựa như một tòa thành nhỏ bao quanh bảo vệ nó, còn những ngôi nhà kia lại được xây dựng theo một phương pháp bí ẩn, tạo nên một ngôi quân trận bao quanh ngôi thành. Xung quanh thôn, địa hình lầy lội, rừng cây chen lối um tùm, lại có nhiều đoạn nương rãnh đào ngang đào dọc, tưởng như để thuận tiện dân thôn tưới tiêu, lại mạnh mẽ ép kỵ binh quân Hán không thể tiến vào, chỉ đành xuống ngựa dàn trận chung với đám thảo binh. Cả cái thôn tựa như một doanh trại được quy hoạch tỉ mỉ, toát lên hùng lực huyền cơ, khiến cho Hán binh tuy nhiều lại cũng không dám có (Phát hiện vật phẩm) hành động gì quá liều lĩnh.

Trước trận Hán quân đứng lấy ba tên tướng lĩnh cùng một tên thư lại trẻ tuổi. Trong ba tên tướng có một tên tiểu giáo úy gương mặt tuấn tú, thân hình hùng vĩ, hấn ung dung chấp tay hô vọng vào trong thôn, giọng hào sảng như chuông đồng rảng.

"Âu trưởng thôn, tiểu tướng từ xa mà đến, thật lòng thành tâm đối đãi, là vì đem đến cho chư vị một cái đại cơ duyên, sao ngài lại không cho thôn dân bỏ vũ khí xuống mà cùng ta nói chút chuyện vui?"

"Đặng tướng quân, mong ngài hãy mau mau quay người lui binh về đi thôi. Binh lính của ngài dàn trận thị uy, phong tỏa bao vây thôn xóm của chúng ta thế kia, thật sự là đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc sống của mọi người. Lão già ta mong ngài hãy nghĩ đến chút tình cảm năm xưa, mà buồn tha

cho chúng ta." Trong trang viện có tiếng âm thanh truyền ra đáp lời, giọng nói tuy nghe rất già nua, vẫn rất hữu lực, khỏe mạnh mười phần.

Đặng Hồng chau mày, lắc đầu không vui đáp "Cớ sao Âu trưởng thôn lại nói lời ấy. Bọn chúng ta đến đây, vốn là theo Bệ Hạ phân phó. Bệ Hạ yêu mến thôn dân các ngài tài nghệ xuất chúng, thật lòng lo sợ các ngài ở nơi man di hoang sơ sẽ gặp nhiều điều sợ hãi khó khăn, nên mới sai sử tiểu tướng không nên ngại đường xa mà đến cầu. Chỉ mong mọi người có thể dời bước đến đô thành Lạc Dương, thuận tiện cho Bệ Hạ thương yêu, sớm hôm để bề hầu hạ."

Hắn nói giọng vô cùng thành khẩn, lại nhẹ nhàng đẩy chân thành. Thế nhưng đáp lại là một giọng trẻ tuổi nóng nảy.

"Các ngươi đừng có léo mép nhiều lời. Biết bao nhiêu đời qua các ngươi bắt bớ người tài trong dân ta đến đất Bắc tha hương, bán thân bán nghệ vì các ngươi làm việc, người cho là chúng ta sẽ ngu si không biết? Hừ, nếu không phải ông nội ta lúc trước nhân từ, cứu người khỏi hoạn nạn thì cũng sẽ không có cái họa của ngày hôm nay. Bọn các ngươi, cút ngay đi!"

"Tiểu tử hỗn trướng ngươi vừa nói gì?" Nghe như thế, sau lưng Đặng Hồng, một trong hai tên kiêu tướng đi ra hét lớn.

"Các ngươi trốn trong cái mai rùa này mà tưởng mình có thể an toàn sao? Các ngươi nên biết, được Đại Hân ta ưu ái đó là phúc phần của các ngươi, còn không mau mau cút chân chó ra đây mà quy hàng?" Giọng nói hần đây thô bỉ, làm cho không chỉ Đặng Hồng, mà ngay cả Mã Phòng cùng tên thư lại sau lưng đều lắc đầu không thôi.

Nhìn thấy trên thôn im lặng không có ai hồi đáp nữa, Lư An giận giữ gầm lên, đoạn hần định vung tay lệnh bản bộ binh mã lao vào công thôn, thì Đặng Hồng kéo lại vai hắn, lắc đầu mà nói.

"Diệu Bình huynh, chậm đã, ta biết thôn này không hề tầm thường, trong thôn có nhiều huyền cơ, nếu chúng ta vội vã tiến công sẽ gây nên tổn thất không đáng, huynh hãy cứ bình tĩnh đợi xem sao."

Lư An nghe vậy hừ mạnh một cái, rất không tình nguyện quay lại chỗ cũ, cầm thanh đại đao vào đất, rồi ngồi phạch xuống đất, giọng thô lỗ nói. "Tốt, chúng ta vây thôn, để lão tử xem thử bọn hắn có thể trốn trong đó được mấy ngày!" Mã Phòng thấy hần khó chịu thì đành cười khỏ, vốn là bạn chí thân từ nhỏ, hần cũng không lạ gì tính khí nóng nảy của Lư An, bước lên vài bước, hần vừa định ngồi xuống an ủi Lư An thì chợt khựng người lại, Hân quân quân trện cũng ngay lập tức khẩn trương cẩn thận hần lên. Chỉ thấy bên tay phải không xa, bỗng đâu mấy trăm tên binh lính trang bị y giáp, vũ khí kị dị, lập thành từng đội từng đội trện hình xa lạ không hiểu, gây ra tiếng lá cây xột xoạt, theo trong cánh rừng mà lao ra. Bọn họ đề khiển, nâng những cành cây đầy lá về phía Hân quân, tư thế vô cùng quỷ dị, khiến bốn tên đứng đầu nhú mày đề phòng.

Đặng Hồng cũng khẩn trương nắm thương quan sát đạo quân không biết từ đâu tới này, khi hần thấy được một gương mặt trong quân thì âm thầm cắn răng, tay cầm thương xiết chặt, nhưng tâm khảm lại có chút thờ phào. Trái lại, Lư An cùng Mã Phòng khi thấy Bát Nạn tướng quân thì kinh sợ hoảng hốt không thôi. Mã Phòng còn tốt chút, hần vẫn giữ được chút hình tượng, Lư An thì đang ngồi bỗng bật ngay dậy, tay xách thanh đại đao nhìn chăm chăm nâng, đôi mắt đỏ hoe vừa giận vừa hận lại vừa kiêng kỵ mấy phần, vết thương trên vai vốn đã lành, lại ần ần đau lại. Bọn chúng không hiểu sao Vũ Thị Thục lại ở đây. Liếc thấy điều đó, Đặng Hồng nhẹ dời bước chân đến gần họ mà thì thầm nhỏ nhỏ.

Bên này, sau khi bày trận xong, Minh cùng Sáng cùng đi đến bên Trinh Thục và Gia Hưng hai vị công chúa. Hần khó hiểu liếc nhìn về phía Khí thôn nầy giờ cứ giữ trạng thái im lặng, quay qua hỏi Thục Nương rằng.

"Vì sao trong thôn im ắng vậy? Sẽ không có gì xảy ra?" Đáp lại, nàng lắc đầu xác nhận

"Không sao, tuy nhiên trong thôn binh sĩ vốn không nhiều, hiện thời cũng chỉ có chưa đến trăm người, quả thật họ sẽ chỉ có thể án binh bất động mà thôi." Xong nàng tiếp tục giữ bình tĩnh mà nhìn trận doanh của quân Hân, như đang phân tích điều gì rất kỹ lưỡng. Nàng Quốc thì nhẹ giọng giải thích thêm

"Trong thôn có chứa nhiều cơ quan nổ bẫy, lại được bố trí thiên la địa võng, rất nguy hiểm, cho nên Hân binh mới không dám mạo hiểm xông vào. Xong chúng ta cũng không thể lại để chúng vây thôn như thế, lâu ngày ta sợ bọn chúng sẽ kéo thêm viện binh đến thì nguy!" Minh cũng ừ nhẹ, chau mày nghĩ đôi sách.

Sau khi nghe Đặng Hồng giải thích xong, Lư An cùng Mã Phòng mới biết thì ra Thục nương cùng thôn này có quan hệ không tệ. Bốn năm trước Đặng Hồng đi qua nơi đây, từng bị thương nặng, may mắn được trưởng thôn cứu giúp, lại gặp được Thục Nương. Hần khi đó tuổi trẻ khí thịnh, gặp nàng vô công không tệ nên hào hứng khiêu chiến, kết quả lại là thua không dậy nổi. Sau đó, Đặng Hồng biết được Khí thôn có bí mật truyền thừa nhiều loại kỳ môn dị pháp, hần nhiều lần định cướp đi mà không thành, lại bị nàng phát hiện đã thương, chỉ còn cách quay về Lạc Dương, báo lại tin tức, nên mới có ngày hôm nay.

Đặng Hồng cùng Mã Phòng, Lư An bàn bạc xong, lại vô tình cố ý liếc tên thư lại trẻ tuổi sau lưng, đoạn bước ra đồng dục chào.

"Thục nương, nàng vẫn khỏe chứ?"

Vũ Thị Thục im lặng nhìn hần một lát, rồi lạnh lùng chấp tay đáp. "Thục nương tiếng kêu này ta thật không dám nhận, Đặng tướng quân, ta Linh Nam quân Bát Nạn đại tướng quân hữu lễ."

Thấy nàng dù sao cũng đã chấp tay đáp lễ, Đặng Hồng nhẹ thở ra một hơi, hần quay sang đối mắt với Lư An, khẽ gật đầu ra hiệu. Lư An hiểu ý hần, xách đao bước ra quật lớn.

"Vũ Thị Thục, phản tặc cũng dám xưng đại tướng quân? Thật nực cười, các ngươi thì ra từ lâu câu kết thôn này, âm mưu phản lầy Đại Hân thiên uy!" Đoạn hần chỉ vào thôn mà quát. "Các ngươi cứ co đầu trong cái mai rùa đó, trông mặt lên mà xem chúng ta tính bình tiêu diệt các ngươi ở hạp viện quân,

sau đó ta quân sẽ đập bằng các người trang viện, trói gô các người về mà xin tội với Thiên Từ!" Dứt lời, bên Hán quân hò reo không dứt. Thục nương hơi hốt nhìn hấn, nàng đoán đã ra vì sao Đặng Hồng phải chào hỏi nàng.

Tên Lư An sau khi điều võ dương oai xong thì chỉ đao vào Linh Nam Quân mà cười to. "Lũ chuột nhất, có ai dám tiến lên lãnh giáo ta Đại Hán thiên tướng trong tay đại đao?" Lời hấn thách thức làm bên Hán quân sĩ khí lại trảng trảng dân cao. Quân sĩ hò reo, cười chọc không ngừng.

Đổi lại, Linh Nam quân một mảng im lìm, mỗi người im lặng đề vũ khí, giữ vững tư thế hiện ngang đón chờ. Thục nương ngạc nhiên liếc nhìn bọn họ ánh mắt đã sáng rực chiến ý, hài lòng gật đầu. Theo nàng, đây mới thực là những gì tinh binh nên thể hiện ra, gấp địch mạnh, bình tĩnh như núi, lại không hề nao núng. Nàng Quốc khê nhìn Thục nương, ý muốn mình ra trận, nhưng bị nàng giữ lại, liếc mắt khinh thường nhìn Lư An đang khiêu khích, nàng bình thần nhận xét.

"Hán quân giáo úy Lư An, con trai Phù Nhạc Hương Hầu Lư Long, kiêu căng ngạo mạn, tham công liều lĩnh, lại chỉ có vài phần bản sự của cha hấn. Gia Hưng a, không cần em ra chiến với hấn làm gì." Đoạn nàng quyết qua hàng loạt ánh mắt sáng ngời của đám chiến binh sau lưng, khi nhìn thấy gương mặt ủ rũ mây chau của tên Hoảng, nàng khê cười nói. "Tiểu sư diệt, người xem xem, ta thật muốn biết người học được bao nhiêu phần bản lĩnh của lão sư huynh ta!" Hoảng nghe vậy giật mình, hấn vội hít sâu một hơi, ngược nhìn đánh giá Lư An. Thấy hấn vẫn đang đứng yên, Thục nương cũng không khó chịu mà im lặng nhìn hấn, chỉ lát sau, Hoảng gật đầu bước ra nói "Tướng quân, Hoảng xin ứng chiến!". Bát Nạn tướng quân nhìn nhiều hấn vài lần, tên tiểu sư diệt này của nàng xem ra cũng không phải hạng người hơi hốt, thấy nàng gật đầu im lặng đồng ý, Hoảng đeo thanh ngọc cung trên lưng, xách hai cây rìu ngắn bước ra, giọng đồng dục.

"Hán tướng chó có ngông cuồng, có Linh Nam quân, Bách phu trưởng ra thử chiêu với người!" Đoạn hấn cất bước chạy ngắn, thân hơi khom về phía trước, hai cây rìu đan xéo hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trận Khí Thôn (2)

Lư An thấy đi ra là một tên tướng lĩnh còn chưa tới hai mươi thì hừ mạnh không vui. Đoạn hấn liếc về phía sau lưng, nơi đó còn có một tên thư lại tuổi còn nhỏ hơn tướng giặc đang đứng, hấn khinh bỉ nhếch miệng rồi cười to quát "Chiến trường há có phải nơi lũ trẻ miệng còn hơi sữa như các người tới giương oai? Hãy xem đại đao trong tay ta!" Rồi bất ngờ hấn đập mạnh chân, đòn khí bắn người về phía Hoảng, trên tay đại đao cấp tốc xoay vòng tạo thành một đường trắng khuyết cực kỳ hiểm hóc chém về phía eo của địch nhân.

Lư An đến rất bất ngờ, xong tên Hoảng cũng không hề nao núng, đột ngột điểm chân lách người lùi nửa bước, hấn vừa vịn né qua đường đao của Lư An, rồi chân sau mạnh mẽ đập đất tạo lực vượt lên đi sau tới trước mà tung một cước vào ngực Lư An, tên Hán tướng cũng lách người né được. Chưa đợi Hoảng tiếp đất, Lư An đã dùng chân đá mạnh lưng đao, tạo lực quay đao chém về hấn lưng. Hoảng nghe tiếng gió sau lưng đến gần, hấn nhẹ nhàng điểm mũi chân phát lực rồi nhảy ngược về sau, vừa vịn uốn cong thân né đường hồi đao, chân còn lại không quên đáp trả bằng một cú lên gối trúng ngay vai tên Hán tướng. Lư An bị mất thăng bằng đành lui về sau mấy bước, hấn quơ quơ vai bị đau, nhìn chòng chọc tên Hoảng đang đứng đó cười cười, rồi hét vang lao lên tái chiến.

Lần này Lư An đã thu hồi lại lúc đầu khinh thị, hấn toàn lực xuất sử ra Lư gia đao pháp, tiếng đao như cuồng phong loạn vũ, như bão táp mưa sa ào ào cuốn lấy tên Hoảng hồng nhan chìm hấn vào trong cơn giông. Mà Hoảng lại thật sự có được thân pháp quý dị y như tên của hấn, bộ pháp linh hoạt tựa một chú nai con đang đùa giỡn giữa khu rừng đầy mưa gió, vẫn có thể dư lực đáp trả tên Lư An bằng những đòn cực kỳ hiểm hóc. So với Lư An đã sở dụng đao chém chân đá hết sức quý cù, thì tên Hoảng lại sử dụng toàn bộ cơ thể mình như một thanh vũ khí sắc bén. Tay, chân, đầu gối, đầu, ngay cả vai và gót chân cũng có thể thành hấn vũ khí.

Công bằng mà nói, cả Lư An lẫn Hoảng đều ở mức kẻ tám lạng người nửa cân, không ai hoàn toàn vượt trên ai, vì thế mà trận chiến đã qua hơn năm mươi hiệp vẫn chỉ là ở thế cân bằng. Tuy nhiên Hoảng lâu cá hơn rất nhiều, những chiêu thức đại khai đại hợp của Lư An thường không thể nhanh bằng khả năng né tránh của Hoảng, mà hấn lại sử dụng rìu ngắn, tốc độ ra đòn mau hơn mà tốn ít khí lực hơn, nên qua thêm mười chiêu, Lư An đã thấy thấm mệt, còn Hoảng chỉ hơi thở gấp mà thôi.

"Vì sao đại đao của tên Lư An đã rất nhanh vẫn không thể đánh trúng Hoảng?" Đòi mắt vẫn còn đang dán chặt lấy hai thân ảnh vờn nhau ngoài kia, Minh hỏi tên Sáng bên cạnh, Sáng hơi suy nghĩ rồi đáp "Là vì Hoảng không cần nhìn thấy chiêu thức mới né."

Thấy Minh còn không hiểu, Sáng tiếp lời. "Mỗi chiêu, mỗi thức thật ra đều được sử dụng từ trước khi vũ khí vung ra. Cách hô hấp, cách vận eo, xoay người, nghiêng vai và cả bộ pháp đều có thể báo trước cho Hoảng biết tên Lư An định làm gì tiếp theo. Thậm chí nếu hấn có biến chiêu thì vẫn nằm trong (Phát hiện vật phẩm) dự tính của Hoảng."

"Như vậy ai cũng có thể làm được?" Vẫn không quay người dời mắt, Minh bật hỏi. Nàng Quốc nghe thấy lắc đầu cười đáp.

"Làm gì được dễ dàng như thế? Muốn có khả năng né tránh như Hoảng thì phải có thời gian nhiều năm dài huấn luyện gian khổ, hoặc phải là người có thiên phú dị bẩm mới được!" Tên Sáng nghe vậy gật gù đồng ý nói "Người thường luyện cả đời không biết được không, người có thiên phú luyện mấy năm, chỉ có kỹ tài võ học, hoặc người có số mệnh to lớn có thể đón ngộ trong giây lát." Chưa nói hết câu đó, Sáng đã bị một luồng khí tức kỳ lạ từ bên cạnh ảnh hưởng, hấn ngạc nhiên xoay người, rồi há hốc mồm nhìn thấy Minh đã đứng ngay ra không biết từ khi nào. Thục nương cùng nàng Quốc thì đã

chú ý tới Minh từ lâu, Trình Thục công chứa nhìn hấn một lúc rồi xoay người tiếp tục nhìn chiến trường giữa Hoǎng và Luru An, thăm ra hiệu cho nàng Quốc bà Sáng lưu tâm bảo vệ Minh.

Trong đầu Minh lúc này thì không ngáy giấc như cơ thể hấn, trong đầu hấn tựa như một rạp chiếu phim đa năng, luân phiên luân phiên hàng loạt bài quyền, bài võ hấn học từ kiếp trước thi nhau xuất hiện. Nào thì sách xung thiên dũng mãnh, độc lư thương biến hóa, bát quái côn linh động... muôn hình muôn dạng, chúng dần giao thoa, dung nhập vào với nhau tạo thành hai hình ảnh đang chiến đấu hăng say, chiêu thức từ chậm thành nhanh, từ đơn giản đến biến hóa khôn lường, từ diễn luyện đẹp mắt không hề đụng chạm vào nhau đến chiêu chiêu đoạt mạng, đường côn mũi thương toàn chỉ nhắm vào hốc mắt, yết hầu, mặt, tìm các vị trí yếu hại. Minh không hề hiểu vì sao chúng xuất hiện trong đầu mình, nhưng hấn biết hấn đang có được cơ duyên to lớn, hấn cảm nhận mình đã hóa thành một trong hai người, luân phiên ra chiêu, né tránh, di chuyển liên tục không mệt mỏi. Nếu Thục Nương hay Sáng có thể nhìn thấy những gì trong đầu hấn bây giờ, bọn họ sẽ kinh hỉ ra sao khi thấy hai hình ảnh kia thể hiện chính là căn bản nhất của võ công nhanh chuẩn hiểm, và trình độ của cả hai cái bóng đều đã vượt qua siêu nhất lưu võ tướng quá xa.

Bên trận hình Hấn quân bây giờ đã có chút im ắng, ngoại trừ hai tên tướng lĩnh còn giữ được bình tĩnh thì bọn lính đã bồn chồn lo lắng cho Luru An. Tên thư lại tiến lại gần Đặng Hồng mà nói nhỏ "Duyên Bình, Luru giáo úy hấn..." Đặng Hồng phát tay ra hiệu không sao, còn Mã Phòng quay sang cười nói. "Không sao, Diệu Bình hấn vẫn còn mấy chiêu chưa sử ra đâu."

Quả nhiên, trên chiến trường Luru An thấy mình bị một tên nhóc kiềm giữ thì bực tức, hấn hét lên "Tên nhóc con, sao vừa mãi tránh né, vừa đánh đâm hạ lưu như thế? Không ra chương pháp gì!". Thấy Hoǎng bĩu môi với mình, hấn nhếch miệng cười gần. "Người ra chiêu hạ lưu vô sỉ, bản tướng sẽ không đấu với người nữa!" Đoạn hấn quét đao tách cả hai ra, quay người bước đi, đao kéo theo trên mặt đất xoèn xoẹt. Hoǎng thấy hấn không hề phòng bị quay lưng về phía mình mà đi như thế thì giận lắm, hấn vọt lên giờ hai cây rìu nhắm thẳng lưng Luru An mà tới. Ngay lúc này, Luru An bỗng chốc quay người, lưỡi đao quét trên mặt đất thành một chuỗi đá lửa, chuẩn xác đánh bay hai cây rìu ngắn của Hoǎng. Hấn đảo người hồi đao làm cả hai bên trầm trồ không ít? Hấn bình bình sĩ còn hét lên ầm ỉ "Hay hay" liên tục, tên Mã Phòng miهنh nhếch môi cười quả nhiên như thế, hấn phát tay ra hiệu quân sĩ la to hơn để cô vũ Luru An. Tên Luru An nghe sau lưng hò reo thì ha hả cười vung chân đạp Hoǎng bay một đoạn, sau đó lao người lên vung đao nhắm vào cổ đối thủ.

Mắt thấy Hoǎng sắp sửa đầu một nơi, thân một nẻo, bỗng dưng từ một bóng đen lao người bay ra như tia chớp từ phía trận hình của Lĩnh Nam quân. Chỉ thấy Minh không biết lúc nào tốc độ đã tăng tới gần như cực hạn, mũi thương chìa thẳng đầu lâu Luru An mà tới. Luru An thấy thế khó chịu, hiển nhiên Minh sẽ không tới cứu Hoǎng kịp, nhưng nếu hấn giết Hoǎng thì thương của Khải Minh cũng sẽ lưu lại một cái lỗ to trên thân thể hấn. Nhìn kỹ kể đến chỉ là một tên nhóc mười ba mười bốn tuổi, hấn vui vẻ hừ hừ, vung đao đón tiếp, hấn dự định giết luôn Minh rồi quay lại giết Hoǎng cho tiện.

Trong trận, nàng Quốc hốt hoảng định lao ra cứu Minh về thì bị Thục nương cùng tên Sáng giữ lại, Bát Nạn tướng quân nhìn Minh mà nói. "Hấn nếu không phải võ học kỳ tài thì cũng là người có được cái số mệnh kia. Hấn vừa đồn ngộ, đã có tích lũy, để hấn lên thử một tý kinh nghiệm thực chiến cũng tốt. Yên tâm, nếu hấn không chống đỡ được ta sẽ ra cứu." Nàng chưa dứt lời thì đôi mắt đã mở lớn, hết sức chấn kinh nhìn vào chiến trường.

Minh lao lên như chớp, nhưng Luru An cũng không phải là hạng xoàng xĩnh, hấn lấy lực vung đao vào cổ Hoǎng để biến thành đường quyết xéo vào ngực Minh, động tác chuẩn xác nhanh chóng không hề có một tia chân chờ. Thế nhưng Minh không hề giảm tốc, đầu thương khẽ rung rung, mũi thương dán vào sát lưỡi đao của tên Hấn tướng, rồi bỗng mũi thương gãy mạnh, lực đạo tinh xảo làm đường quyết đao của Luru An bị lệch sang một bên, còn Minh cũng bị lực phản chấn ép xoay người sang bên kia. Giữa lúc xoay người Minh lại chủ động nhón ngón chân dẫn dắt hướng xoay, tay múa thương hóa thành côn, đuôi thương quét thẳng vào má tên Luru An lúc này vẫn chưa kịp phản ứng gây nên một tiếng bốp vang vọng, rồi chưa kịp để hấn tỉnh hồn, mũi thương theo chiều xoay đã quay lại lần hai, lực quán tính bị Minh tận dụng sử mũi thương như kiếm, một chiêu sách xung thiên quét từ dưới lên hất văng hấn mũ giáp, để lại một đường cắt ngọt lịm giữa ngực tên Hấn tướng. May mắn Luru An thân kinh bách chiến mới kịp nhảy lùi ra sau, từ đó thoát được chiêu thức lạ lùng này. Bản thân một tay ôm lấy ngực, nơi có một vết máu nhỏ đang rỉ ra, Luru An phun ra một ngụm máu bầm từ trong miệng, đầu tóc hấn rối tinh rối mù toán loạn sau lưng. Hấn vẫn không thể tin được hấn vừa tiếp chiêu đã bại bởi một tên nhóc con.

Nhìn về phía hai bên quân trận đang im bất vì bất ngờ, hấn thấy mình như bị nhiều ánh mắt xem thường đang chăm chú nhìn lấy, giận dữ không thôi Luru An hét lên, vừa định lao lên tái chiến thì một thân cán thương bằng sắt luyện đã chắn ngang mặt hấn. Đặng Hồng không biết từ lúc nào đã vượt lên che trước Luru An, mặt đầy tò mò nhìn thương trong tay Minh, đối lưng với Luru An mà hỏi bằng giọng không để cho người cãi lại. "Diệu Bình, người đã bị thương, không tiện lại đi tranh đoạt, hay hãy tạm rút về sau mà nghỉ ngơi một chút đi?" Đoạn thấy Luru An hấn học phun ra một ngụm nước bọt, mặt đầy căm thù nhìn Minh mà lui về quân trận, Đặng Hồng mới ngược lên đánh giá tên địch tướng. Sau lưng Minh, tên Hoǎng cũng ủ rù cúi đầu lui thủ về quân trận, bị Thục nương phê bình vài câu mà ủy khuất rút hấn đầu vào vai.

Đặng Hồng nhìn tên nhóc trước mặt vài lần vẫn không thấy hấn có gì đặc biệt, đành thu thương chấp tay nói. "Tiểu tướng quân thương pháp tinh xảo, Hồng bái phục không thôi. Nay ta thấy tiểu tướng đồng bạn đã bị thương, Diệu Bình cũng có thương trong người mà không thể phát huy toàn bộ bản lĩnh, nên tính là hòa. Tiếp đến để cho bản tướng, Hấn binh giáo úy Đặng Hồng tiếp tướng quân thế nào?" Nghe hấn nói, tên Luru An nghiêng răng keng két, còn Thục Nương khẽ cười mĩa, bọn họ đều bỏ qua hấn mà nhìn về Khải Minh. Riêng Khải Minh thì chau mày suy nghĩ, hấn biết vừa rồi mình thắng Luru An một chiêu chỉ vì hấn bất ngờ, theo lý hấn không nên tiếp chiến Đặng Hồng, thế nhưng hấn thật sự muốn biết bản thân mình hôm nay đã tiến được đến bao xa, ngoài ra Minh còn nhận thấy có một cỗ khí huyết cương trượng, tuổi trẻ nồng nức trong lòng hấn đang thúc giục mình lao lên. Hít sâu một hơi, hấn cũng thu thương chấp tay đáp. "Lĩnh Nam quân quân sư, Đặng Khải Minh, nguyên lĩnh giáo Đặng giáo úy bản lĩnh!" Trong lòng quyết định, không dám lao lên, sao có thể thành tài, đây là hấn cơ duyên, hấn phải nắm chặt, thật chặt.

Đặng Hồng nghe vậy bật thốt lên "Quân sư? Đặng Khải Minh? Hóa ra quân sư cũng tính Đặng? Ha ha, tốt! Tốt! Đặng quân sư, xem chiêu!" Dứt lời, thiết thương run lên phát ra liên tiếp thương hoa bay đến Khải Minh. Người sau thấy vậy lách người sử thương như côn quyết bay thương hoa, rồi mượn lực phản chấn truyền tay bắn ra mũi thương về phía Hấn tướng.

"Tới hảo!" Đặng Hồng không hề nao núng thu thương lách người né, thuận tay đẩy ra đường biến chiêu từ đâm thành gậy của Minh, sau đó lập tức chân lập tấn, dậm mạnh đuôi thương khiến nó phách từ trên áp xuống, đầu thương phát ra tiếng gió vù vù hết sức dũng mãnh. Minh nhắm không thể dùng lực đỡ lấy, bèn buông một tay, lách người sang bên né, tay kia lập tức tạo thành hình mõ chim đánh mạnh vào vai Đặng Hồng, lại bị hấn thu quyền chặn lại. Cả hai giao chiêu liên tiếp, thương ảnh tung bay, thân thể hoán nhảy liên tục. Khải Minh thì cảm thấy Đặng Hồng chiêu chiêu âm hiểm, lực lượng vô cùng

kết hợp với thanh thiết thương rắn chắc thật rất khó chống đỡ. Còn tên Hán tướng lại thấy Khai Minh lực đạo tuy chưa đủ nhưng chiêu thức lại kỳ ảo không ngừng, bộ pháp tuy tán loạn lại theo những quy tắc nhất định, thương pháp linh hoạt làm hắn liên tưởng mình nhiều lúc đang chiến đấu cùng một con linh hầu, lại là một con gà rừng, rồi rắn, trâu, hạc... muôn hình muôn vẻ, rất khó phòng bị. Có lúc hắn đâm thương lui Khai Minh, thì người kia thuận lực đâm bay ngược ra, quay lưng về phía hắn xuất thương đâm ngược khiến hắn không công lui về, rồi có lúc Khai Minh xuất thương như roi, quật đánh liên tục, thương xoay vòng vòng liên tiếp áp chế, rồi bất ngờ đâm thương, thả tay để thương bay ra đến tận đuôi mới nắm, làm nếu tên Hán tướng không kịp nhảy ra sau thì đã bị khoảng cách giả của Minh đánh lừa mà bị thương. Tuy nhiên, qua hơn mười chiêu, Đặng Hồng khoe miệng đã mang ý cười.

Khai Minh lúc này thẳm than không thôi, hai tay của hắn đã chua rần đến gần như mất cả cảm giác, mồ hôi như mưa cùng với đôi chân nặng chịch khiến hắn khó có thể dễ dàng ứng phó thương thế như vũ bão của Đặng Hồng. Nơi vai hắn cũng đã có một vết thương quyết qua, trầy cả da thịt, rướm cả máu ướt hết một bên tay áo. Chỉ qua hơn năm chiêu nữa thôi mà Minh đã có cảm giác toàn thân vô lực, thở gấp không thôi, hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác cùng trực giác vừa mới

Bên này trong trận, Thục Nương cũng thẳm hô không tốt. Khai Minh tuy thương pháp có biến hóa kinh người, thân pháp nhanh nhạy đã thoát ly phạm trù chiêu thức căn bản, biến thành trực giác riêng, tuy nhiên khí lực lại không đủ, kinh nghiệm cũng chưa sâu nên dần dần đã bị tên Hán tướng áp chế. Nhắm thấy cũng đã đến lúc, nàng quay sang tên Sáng ra hiệu, tên kia gạt đầu rút kiếm hô to.

"Hán tướng đã thất thế! Toàn quân xông lên! Giếtttt!" Đoạn dẫn đầu lao lên trước. Lĩnh Nam quân đã có thời gian gần quen thuộc nhau cũng lập tức lao lên theo, thế như lũ sông Hồng lao vào bên Hán binh đang bất ngờ bần thần. Mã Phòng thấy thế vội hô "Mau, kết trận nghênh chiến!" Đạo hắn dẫn bản bộ binh mã lao lên cản lại Việt binh. Tên thư lại thì hét lên không tốt, dẫn mấy mươi tên thân binh lao về phía Đặng Hồng. Chỉ thấy không biết từ bao giờ, Thục Trinh công chúa đã áp sát tên Hán binh Giáo úy, song nguyệt đao múa thành bánh xe dễ dàng đánh bay thanh thiết thương, thuận tiện vạch hai đường cắt sâu hoắm nơi vai. May mắn thân binh của hắn thấy thế anh dũng bán mạng lao lên cứu lấy, nếu không Đặng Hồng tất bị nguy hiểm tính mạng.

Tên Hán tướng lui về trong trận thì chau mày nhìn Hán quân vì bị đánh bất ngờ mà tử thương tăng nhanh, lại không đủ chiến tướng cầm giữ đội hình, vì thế hắn quay đầu hô to

"Rút quân!" Mã Phòng thấy thế cũng chỉ đành một tay giữ chặt tên Lữ An đang muốn lao lên, tay kia đề thương ra lệnh "Minh kim, thu binh!". Hán binh nghe mình kim thu binh thì co rút lại, nằng thủa đưa thương chỉnh tề lui về sau, Thục nương thấy thế biết không thể khuếch đại chiến quả nên cũng ra lệnh thôi kèn lui lại. Trận đầu hai bên ở Khí thôn, cũng là lần đối mặt đầu tiên của hai bên trẻ tuổi tướng lĩnh cứ như thế hạ màn.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trận Khí Thôn (3)

Bát Nạn đại tướng quân Vũ Thị Thục thu hồi đôi song nguyệt đao, khoanh lấy hai tay đứng trên một gò đất, áo choàng sau lưng tung bay, ánh mắt sắc bén quan sát Hán quân đang trật tự lui lại. Cho đến khi quét đến gương mặt hung ác của tên Lữ An, nhìn thấy hắn giằng ra khỏi tay của Mã Phòng, không cam lòng đảo mắt dò xét quân mình rồi mới quăng người lên ngựa đi thẳng, nằng như có điều suy tư, khoe miệng không tự chủ nở nụ cười.

Nhảy xuống gò đất, chân rảo bước nhanh chóng về phía Khai Minh đang chống thương đứng thờ hồng hộc, nằng lạnh giọng nói. "Ngươi, làm ta thất vọng!" Minh im lặng không phản bác nằng, hắn biết thân là quân sư, lại xung động lao vào tham gia một màn đấu tướng là hết sức ngu ngốc, nhất là hắn lại đồng ý tiếp nhận một trận đấu mà mình cơ bản không hề có một phần thắng. Thế nhưng, nếu như có thể trở lại lúc trước, Minh vẫn quyết định lao vào như cũ. Đây là vì hắn ý chí, hắn muốn có sức mạnh nắm trong tay vận mệnh của mình, hắn không muốn mình yếu đuối vô dụng trước mọi người. Quan trọng hơn là Minh cảm thấy nếu hắn lui bước khi Đặng Hồng khiêu chiến, thì cái danh giới huyền diệu vừa này sẽ biến mất không còn, và hắn sẽ mất đi cơ hội lĩnh ngộ có một không hai này. Thở dài nhìn Minh, Thục nương không có tiếp tục khiển trách hắn mà chỉ nhắc nhở.

"Tốt nhất ngươi nên nhớ kỹ những kinh nghiệm thu được hôm nay, đừng để ta phải lần nữa xuất quân ra cứu!" Đoạn nằng quay người bỏ đi, để lại Minh đang ảo não không thôi.

Lúc này từ trong thôn cũng đi ra một đội người, đi đầu là một ông lão tầm sáu mươi tuổi, tóc trắng được chải gọn gàng, áo vải đen với nhiều hình thêu đẹp mắt, lão tuy già nhưng vẫn có thể long hành hô bộ mã đi, sau lưng lão có hai tên nam nữ, diện mạo có bảy tám phần giống nhau, cô gái khẽ vuốt con sóc trên vai, gương mặt vui vẻ đánh giá đám Lĩnh Nam quân đang điều chỉnh đội hình. Thấy bọn họ đi tới, Bát Nạn tướng quân vội thu hồi gương mặt lạnh lùng. (Phát hiện vật phẩm) vui vẻ chạy tới chào "Su phư!". Sau lưng nằng, nằng Quốc vừa nói nhỏ với Hoảng, vừa kéo hắn tới thì lễ "Su công!" Rồi quay sang hai tên nam nữ trẻ tuổi chào "chào Âu Lan sư tỷ, Âu Mạn sư huynh." Tên Hoảng cũng học theo chấp tay chào hỏi bọn họ dưới con mắt tò mò thú vị của ba người. Ông lão cười ha ha nhìn hắn khen "Là Âu Đa cuối cùng đệ tử đi? Vừa rồi bản lĩnh thật cũng không tệ, nhưng ngươi còn phải cố gắng nhiều, biết không?" Đón lấy thái độ vâng vâng dạ dạ của Hoảng, hắn vui vẻ trò chuyện cùng Thục nương. Bên cạnh, cô gái trẻ tên Âu Lan ôm con sóc trên vai vào lòng, ánh mắt như trăng khuyết nhìn hắn dụ dỗ "Su đệ nha, ta thấy võ nghệ của ngươi rất lợi hại nha, vài bữa nữa ngươi có thể dạy ta một chút sao? Ngươi xem, ông nội sẽ không cho ta học võ, rất buồn." Nghe vậy tên Hoảng có chút xấu hổ cúi đầu, hai bàn tay đan vào nhau không biết phải làm sao, trong khi tên Âu Mạn thì run cả người, vô ý thức bước một bước cách xa cô gái kia chút ít.

Ông lão sau khi nói chuyện xã giao với nằng Quốc cùng Thục nương xong thì nhìn thoáng qua Minh, nhẹ giọng hỏi "Đó là người Đa chọn sao?" Thấy cả hai gạt đầu, ông hài lòng nói "Quả nhiên trên thân có khí tức của người có số mệnh to lớn, hy vọng hắn chính mà người chúng ta đang chờ..."

Khai Minh thấy các nằng đang chào hỏi người trong thôn đi ra thì cũng vội bỏ qua trong lòng khó chịu, chạy đến chào hỏi. Nằng Quốc thấy hắn đến mới

đưa tay giới thiệu.

"Quân sư, đây là sư tôn của ta, ngài tên là Âu Khanh, đồng thời cũng là trưởng thôn của Khí thôn." Đoạn nàng đưa tay sang hai người kia. "Đây là cháu trai cùng cháu gái của sư tôn, cũng là ta sư huynh sư tỷ, anh trai là Âu Mạn, em gái là Âu Lan." Minh dừng chân hẳn khi nghe nàng giới thiệu, ở thời đại này, những người có họ tên đầy đủ là không thể bị xem nhẹ. Cho dù là Hai bà Trưng cũng không có họ xác thật, chứ đừng nói đến họ Âu vốn là một trong hai họ tôn quý Âu - Lạc của dân Bách Việt. Hắn không dám có chút chậm trễ, lịch sự chấp tay chào "Âu Khanh trưởng thôn, hai vị, xin nhận Khai Minh một lễ."

Âu Khanh nhìn hắn, càng nhìn càng vui vẻ nói. "Rất tốt, còn trẻ lại có đầu óc, lại biết cầu tiến, tốt, tốt!" Ông khen liền ba chữ tốt làm Minh xấu hổ mãi không thôi. Loay hoay một lúc, Minh quay sang Thục nương hỏi.

"Trinh Thục công chúa, bọn Hán binh tuy lùi nhưng vẫn còn có thể đe dọa chúng ta, chúng ta có nên rút quân vào thôn, củng cố mà thủ?"

Thục nương cười đáp "Điều đó không cần thiết." Đoạn nàng vui vẻ nói với hắn, "Nay Hán binh đã lui, đã không còn uy hiếp gì có thể nói, mọi người ở nơi đây chặt chội không tiện, ta xem dưới đồi có một khu đất trống trải, tối nay mọi người cứ ở đó cắm trại đi thôi."

Minh sững sờ nhìn rồi chấp tay đồng ý "Được" rồi hắn quay sang tên Sáng đang chinh quân, thu thập chiến trường bên dưới mà hét lên

"Nơi đây chặt chội không tiện đóng quân, trang viên lại quá nhỏ. Anh Sáng, anh để mọi người xuống mảnh đất dưới kia mà nghỉ ngơi thôi." Tên Sáng hơi khựng người lại, rồi chấp tay hô "Rõ, quân sư!".

Lão trưởng thôn nhìn bọn hắn vui vẻ vuốt râu, rồi cũng cười ha hả bảo "Đi, hôm nay hiếm có việc vui, mọi người cùng vào nhà uống chút rượu." Đoạn quay sang tên người hầu bên cạnh bảo "Các người cũng mổ chút thịt đãi quân sĩ dưới kia ăn uống no say." Mọi người thấy vậy vui vẻ nắm tay đi vào thôn.

Đêm khuya không trăng không sao, trận chiến nhỏ buổi chiều dường như không làm ảnh hưởng mấy may đến khung cảnh yên tĩnh này. Cả khu cắm trại của quân Lĩnh Nam cũng tối om không còn một ánh lửa nào, quân sĩ đã ăn uống no say cùng có hơi mệt mỏi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say. Cả khu rừng gần đó cũng trở nên tĩnh mịch hoàn toàn, chỉ có tiếng sói tru vang vọng xa gần.

Trong bóng đêm, có một loạt bóng đen nhẹ nhàng tiếp cận khu trại, bọn họ người ngấm tẩm, ngựa buột mõm, cúi thấp người, lặng lẽ cẩn thận từng bước đi đến. Khi xác định đã đến đủ gần, tên dẫn đầu mới nhỏ ra cây tăm trong miệng, xoay người nhỏ giọng nói với một tên thuộc hạ. "Người xác định bọn hắn không hề có chuẩn bị?" Tên kia chấp tay thò thề "Vâng, Luru giáo úy. Chính mắt tiểu nhân nhìn thấy, bọn chúng liên hoan ăn mừng tung bừng, còn uống rất nhiều rượu ạ." Đoạn hắn liếm mép thêm thưởng. Hán quân có quân kỷ rất nghiêm minh, làm sao bọn hắn có cơ hội uống rượu như thế. Tên Luru An nghe vậy, trong lòng thở dài một hơi, đoạn hắn hưng dữ nhìn về phía Khí thôn cười gằn nói.

"Bọn chúng chỉ là hạng man di mọi rợ, đương nhiên làm sao biết cái gì là binh pháp, cái gì là quân kỷ mà kiềm chế bản thân. Đáng hận tên Đặng Hồng bị ả Thục kia đánh thương mà lòng mang sợ hãi, ta bảo sao cũng không muốn đem quân đi đánh. Đúng là tên nhát gan." Tên thân binh bên cạnh nom nớp sợ hãi gật đầu, vội khen "Vâng, chỉ có tướng quân thật sự can đảm dũng mãnh."

Luru An hừ mạnh nhìn hắn, đoạn hắn nói "Binh pháp có câu, tri bỉ tri kỷ, bách chiến bất bại, nay ta đã nắm chắc toàn bộ phản binh, chính là lúc ta tiêu diệt chúng. Còn hai tên nhóc kia, các người nhớ phải bắt sống cho ta. Hừ, nếu không phải lúc chiều ta không có kỵ mã, làm sao có thể để cho hắn lộng hành." Đoạn hắn ngắt một cọng cỏ, xoắn chặt trong tay, xoay người lên ngựa, nhanh chóng có hai tên thân binh khiêng thanh đao đến cho hắn. Đeo đao nắm cương, Luru An rút mõm ngựa ra, để con ngựa vui sướng hí lên thật to, đoạn hắn nghiêng người vung đao nói với gần ngàn Hán binh sau lưng.

"Chúng binh sĩ, thời điểm rửa hận đã đến! Theo ta, Giếttttt!" Đoạn hắn phóng ngựa lao vào khu trại của quân Lĩnh Nam. Hán quân cũng tinh thần phấn chấn giục ngựa ầm ầm lao theo, tiếng hò reo, tiếng chém giết vang vọng khắp rừng.

Ở cách đó khoảng hai mươi dặm (gần 10km), doanh trại của Hán binh cũng yên tĩnh dị thường, có rất ít binh sĩ đang tuần tra xung quanh, đa số đang loay hoay cắm những cọc nhọn dầy ra đất. Bên trong một tòa doanh trường, dưới ánh đèn mờ, tên Đặng Hồng đang ngồi hí hoáy viết một bức thư, bên cạnh hắn, tên thư lại vừa mài mực vừa suy tư. Đặng Hồng thấy vậy gọi hắn "Siêu, người thầy Hiền Sư cùng Diệu Binh như thế nào?"

Tên thư lại ngược nhìn hắn, buồn nghiền mực ra, phui tay ngồi xuống, vừa uống ngụm trà vừa suy nghĩ rồi từ tốn đáp không đầu không đuôi. "Chỉ có thể làm chiến tướng, khó có thể làm soái tài."

Đặng Hồng ồ lên cười hỏi "Vì sao lại nói lời ấy?" Tên kia bình tĩnh giải thích.

"Mã Phòng võ nghệ tinh thâm, trị quân nghiêm khắc, duy chỉ có bản tính thật cũng như tên, quá e ngại chần chờ nên sẽ không dám liều mạng, chỉ biết cầu toàn. Người như vậy chỉ thích hợp giữ thành thủ trại, không thể xông xáo sa trường làm gương cho binh sĩ, đương nhiên không phải là soái tài. Làm tướng soái, phải có lòng cầu tiến, đưa vào nơi mất để mà còn, đưa vào chỗ chết để mà sống."

Dừng lại một chút, hắn tiếp "Luru An còn không bằng Mã Phòng. Làm tướng mà ham công ích kỷ, lại không có nhiều bản lĩnh, đã vậy còn không rèn luyện tâm tính, dễ bị nóng giận ảnh hưởng mà hỏng việc. Hắn chỉ có thể đánh tiên phong."

"Ồ, thế người xem ta thì sao?" Đặng Hồng chỉ chỉ mình hỏi, đón lấy là một cái ánh mắt khinh bỉ của tên thư lại, vuốt vuốt mũi mặc kệ, hắn tiếp "Siêu người vốn nên ở Lạc Dương cùng cha và anh trai em gái viết sách soạn thư, nay bị ta kéo ra chiến trường thế này, đã từng có câu oán hận?"

"Cũng không, ta vốn không thích cả ngày ngồi tụng thơ viết sách, ra đây du ngoạn một hồi thật tốt, ta mở mang thật nhiều kiến thức. Lại thấy trong quân doanh thật ra rất thích hợp với mình." Xong nghĩ tới một thân ảnh bé nhỏ như hắn, hắn tiếp "Có đi xa mới biết cuộc đời rộng, không ngờ trên đời này còn

có viên tướng trẻ như thế, làm người ta thắng thốt không thôi." Nói xong, hắn cảm giác cổ họng hơi khát, bèn uống ngụm nước.

Đặng Hồng ha hả cười nhìn hắn hỏi. "Ngươi xem tình huống đêm nay thế nào?" Tên kia đáp "Nên rút lui." "Kể cả ta đã xếp phục binh hay sao?" "Đúng vậy!" Nghe đến đây, Đặng Hồng giật mình hỏi "Vì sao?"

Tên kia chà chà hai tay, ngược cổ nhìn trời không trăng, nhẹ nhàng nói. "Đêm nay trăng không có, tiếng sói lại vang vọng khắp nơi. Ta thật không hiểu, sói chỉ tru vào đêm có trăng, mà chúng ta hành quân đã lâu, chưa bao giờ sói tru nhiều như hôm nay. Vậy mà từ chiều đến giờ, ta không hề thấy có bóng dáng con sói nào." Đoạn hắn nghiêng người nghe rõ bên ngoài vọng lại tiếng tru mà tiếp. "Đã vậy, tiếng kêu còn đặc biệt nhiều ở phía cái thôn đó cùng chỗ ngươi đặt phục binh. Ngươi còn cho rằng đây là trùng hợp, là ngẫu nhiên? Hơn nữa, ngươi thật không để ý sao, trước lúc chiều chúng ta vây thôn, cũng có tiếng sói tru. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới điều gì?"

"Cái gì?" Đặng Hồng đứng bật dậy, vết thương trên vai bị động rướm máu khiến hắn nhăn mặt lại, hắn vội la lên "Như vậy Mã Hiến Sư cùng Lưu Diệu Bình không phải sẽ bị nguy hiểm. Không được! Siêu ngươi thủ doanh, ta đi cứu bọn hắn." Tên kia gật đầu đáp ứng "Tất nhiên không làm nhục mệnh."

Lúc này, Lưu An đang chật vật, thể thảm không sao kể xiết. Cách đây không lâu, khi hắn vừa dẫn đội kỵ binh lao vào, thì khu trại này đều không có bao nhiêu sức chống cự có thể đếm. Mấy tên phản binh thấy hắn tới thì hốt hoảng quay lưng bỏ chạy, hắn thấy thế ha hả xua quân thẳng vào trung ương, nhằm ngay cái liều to nhất mà phách xuống. Thế nhưng trong tưởng tượng cảnh đầu rơi máu chảy lại chậm chạp không hề xảy ra. Hắn đang bản thân thì có mấy tiếng la lên.

"Tướng quân, nơi này không có ai."

"Tướng quân, lều trại trống không."

Mấy tên Hán binh giầy xéo, chém như tới tấp vào lều trại xong vẫn không thấy gì, bèn hást lều qua một bên xem thì thấy bên trong tĩnh lặng, nào có bất kỳ bóng người nào. Chúng liền cảm thấy sống lưng lạnh run, một số tên đầu óc linh hoạt đã vội vã dựa sát vào vị trí của Lưu An. Ngay lúc đó, tiếng kèn sừng trâu bỗng vang vọng cả cánh rừng, lập tức có vô số mũi tên nổ từ bốn phương tám hướng, nhắm thẳng vào Hán binh mà không hề thương tiếc xạ liên tục. Trong màn đêm tối đến nỗi khó có thể nhận biết được người phía trước là ai, thì những mũi tên bắn lên như thế này chả khác gì với từ thần ghé qua thăm quân Hán, chỉ một lần tên đầu đã có hơn ba mươi tên quân Hán kêu la thảm thiết ngã xuống đất, nhưng đó lại mới chỉ là lần tên đầu tiên thôi. Phô thiên cái địa mưa tên như trút nước nhanh chóng nhấn chìm Hán binh, tên bay không chỉ từ ngang mặt bọn chúng, mà còn từ trên cây bắn xuống, từ dưới đất bắn ngược lên hết sức quỷ dị, không thể đề phòng, chỉ qua mấy lần mưa tên mà đã có gần ba trăm tên Hán binh không đứng dậy nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trận Khí Thôn (4)

Lưu An nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cảnh này, có ngu đến đâu đi nữa thì hắn cũng biết bọn họ đã bị quân Lĩnh Nam phản kếp mà mai phục ngược lại bọn chúng. Hắn cảm tức muốn chém đầu tên trinh sát lúc này còn hứa lấy hứa để thì phát hiện tên kia đã ngã vào vũng máu với một mũi nổ tiễn xuyên thẳng qua yết hầu. Nhiều tên Hán binh còn chưa chết thì không may mắn như hắn, một số lét tám thân nặng chịch, tìm được xác đồng bạn hoặc chướng ngại để núp mưa tên thì xanh mặt nhìn những tên còn lại vừa quần quai lăn lộn trên đất, vừa tiếp tục bị những nhánh tên vô tình liên tục cắm vào thân thể. Tiếng la hét, cầu sinh kinh dị làm người ta rợn cả gai óc. Mấy tên thân vệ liều sống liều chết kết thuẫn trận bảo vệ Lưu An, chúng gấp gấp hô to với tên Hán binh giáo úy vẫn đang đồ mắt rằng. "Thiếu chủ, nơi đây không thể ở lâu, chúng ta mau lui." Lưu An quay đầu nhìn về phía Khí thôn, hắn gập dứ chửi thề một câu, đoạn hét lớn

"Co lại, toàn quân co lại, kết thành thuẫn trận, lui binh hồi doanh!" Bọn Hán binh nghe thấy vậy vui mừng quá đỗi, chúng lập tức co rúm lại thành từng đội nhỏ, thuẫn binh bên ngoài giờ khiên tạo thành một mái vòm rắn chắc, thương binh cung binh thì núp vào bên trong. Thế nhưng trường thương quá vướng víu làm cho đội hình không sao quá chặt chẽ, cho nên vẫn có được những nhánh tiễn hết sức tinh chuẩn bắn vào bên trong, tiếp tục đồ sát bọn binh lính. Nhiều tên thấy vậy hoảng sợ quăng cả thương kích đi, kể cả quân kỳ cũng không dám cầm, ba chân bốn cẳng tụ tập lại chạy về sau. Một số tên sĩ quan lên run rẩy nhìn ra bên ngoài qua khe hở giữa thuẫn trận, khi thấy mưa tên quả nhiên đã không thể tàn sát chúng nữa, mới nhẹ thở phào, liên tục thúc giục đồng bạn nhanh chóng rút lui.

Ngay lúc Hán binh vừa ra khỏi khu trại, thì lại có hai tiếng kèn sừng trâu thi nhau vang lên, lập tức có hai đạo Việt binh đã chuẩn bị từ trước, như dòng nước xiết tràn ra gắt gao cắn lấy bọn họ. Thục nương đứng ở trên cao nhìn vào dòng nước bên dưới, miệng tẩm tắc không thôi. Lúc trước nàng chỉ bắt ngờ khi chứng kiến Lĩnh Nam quân nhanh nhạy di chuyển trong rừng như trên đồng bằng, thì bây giờ nàng được chứng kiến phần nào uy lực của họ.

Dưới bóng đêm dày đặc, trong khu rừng cành cây nhánh thụ, rẽ nòi gò ghề đầu rẫy chướng ngại như thế, vậy mà chả có bao nhiêu Lĩnh Nam quân bị rớt trận. Trong khi bọn họ đối thủ liên tiếp va vào cây cối, khối đá mà lúng túng không thôi, bọn họ đã có thể so sánh nhanh nhẹn như linh dương, lại linh hoạt nhạy bén như linh miêu, tựa như rừng sâu là nhà của họ vậy. Dù cho đó là chạc cây hay Hán binh giương đao chém tới, bọn họ vẫn có thể hết sức tài tình lách người né tránh, hoặc vung binh khí phản kích, mà bọn họ kỳ dị thụ chạc trường thương lại như những cánh tay cực kỳ nhạy bén, dễ dàng lách được vào khe hở quân trận của Hán binh, đã thương chúng và lôi kéo, quây vờ trận hình đã không có nhiều thương binh bảo vệ này. Đã vậy, tốc độ của họ thật sự quá mau, lại rất có kỷ luật, người trước chém không chết cũng không khựng lại, mà nhanh chóng di chuyển theo đội hình chính xác đến khó tin, để lại kẻ địch cho đồng đội tiếp theo tiếp tục vung đao, như thế làm bọn Hán binh đều có cảm giác một mình mình đang đối đầu với mấy trăm Việt

binh một lúc, hết sức vất vả. Lĩnh Nam quân thể hiện sức chiến đấu làm rất nhiều binh sĩ từ Khí thôn kinh sợ, Thục nương sau khi quan sát tình thế thì đánh giá.

"Tuy còn nhiều chỗ vướng vè, nhưng cánh quân này đã bắt đầu đi theo hướng tinh binh, thật không ngờ quân ta còn có cánh quân như thế này."

Ông Âu Khanh đứng bên cạnh nàng cũng vuốt râu gật đầu đồng ý không thôi. Sau đó hắn nhìn về phía tên tướng lĩnh đã mất một tay mà nói.

"Trầm ổn, linh hoạt, nhạy bén, không ham công mà giấu mình trong quân, lại không ngại xông pha những chỗ nguy hiểm để giảm áp lực toàn quân, võ công cũng là rất không tệ. Thục nương, người ở trong quân nhiều năm, đã từng nghe thấy người này?" Bát Nạn đại tướng quân lắc đầu đáp "Ta mới biết gần đây, tên Sáng, là do quân sư một tay bổ nhiệm quân sủy của cánh quân này. Hắn cũng rất có bản lĩnh của đại soái tướng tài, là nhân tài nên được đào tạo."

"Quân sủy?" "Dạ, là cái quân chức bọn hắn tự nghĩ ra, độc lãnh một cánh quân bất kỳ, chức năng chuyên biệt, ngoài ra bọn hắn còn thiết rất nhiều chức vị khác trong quân."

"Ồ" ông lão nghe vậy liền mỉm cười lâm vào trầm tư.

Hai mũi tấn công của quân Lĩnh Nam như hai cọng kiếm mạnh mẽ đâm thọc sâu vào trong trận hình Hán binh, cứng rắn cắt xé chúng thành từng mảnh nhỏ, rồi dòng lũ đen phía sau liền tràn lên nhấn chìm chúng. Tên Lư An nhìn Hán quân bị dòng lũ đen chặn lại thì gầm lên, thúc giục dưới háng chiến mã, múa đao phi như bay vào dòng lũ, nơi đi qua Lĩnh Nam quân bị đánh bật ra, có lợi thế trên ngựa cộng thêm vũ kỹ không hề xoàng xĩnh, Lư An lao vào quân Việt như lao vào chỗ không người. Sáng thấy vậy nhếch mép cười, hắn kéo tên Hoảng đang định chạy lên, chỉ vào tên Hán tướng làm động tác bắn tên. Hoảng gật đầu hiểu ý, thu lại đôi riu ngắn, lấy cung cái tên nhắm kỹ Lư An

Một tiếng ông rõ to trong đêm vang lên, mũi tên từ cung của Hoảng bay ra vạch một đường cong quỹ dị, lao về phía Lư An, người sau nghe thấy sát khí bộc đến gần thì theo bản năng hươ đao định gạt tên ra. Không ngờ mũi tên quá nhanh lướt qua bản đao của hắn, hơi chuyển hướng mà cắm phập vào vai, lực xuyên thấu không giảm xuyên qua nửa cây tiễn mới ngừng. Con dao thấu tim làm Lư An ngất hẳn đi, thân thể lao đảo mèm nữa té xuống chân ngựa. May mà đám thân binh gần đó thấy nguy (Phát hiện vật phẩm) giữ hắn lại kịp, rồi không kịp chặt lấy mũi tên hay chinh đón binh mã chúng liền chết giết ra được một con đường máu mà chạy. Bọn còn lại thấy chủ tướng đã chạy mất mà đường máu cũng mau chóng bị khép lại thì tinh thần sụp đổ hoàn toàn, người hàng hàng, người trốn trốn, càng có nhiều tên do không phản ứng kịp mà bị Lĩnh Nam quân giết chết.

Hán binh chạy được tầm hai km thì Lư An hơi có chút tỉnh táo, hắn quay lại xem thấy gần ngàn binh lính nay chỉ còn không tới non nửa, lửa giận công tâm hắn liền quay ngựa định quyết liều chết một phen thì một tên kỵ binh tóm lấy dây cương của hắn mà nói.

"Lư giáo úy! Xin ngài bình tĩnh, Mã giáo úy đã thiết phục binh đằng trước, chúng ta mau dẫn phần quân qua đó là được." Lư An tròn mắt nhìn hắn, vừa định dùng đao chặt hắn làm hai thì chợt lóe thấy lệnh bài "Vũ" nơi eo, vì thế hắn đành hậm hực quay ngựa giao đao ra lệnh.

"Đi, tiếp tục chạy về trước!" Đoạn dẫn đám tàn binh lục tục tiến lên. Thế nhưng chưa chạy được bao xa thì có một cánh bại binh cũng hốt hơ hốt hải lao tới, tên cầm đầu mũ giáp mất hết, chặt vật dùng tay che một vết thương dài trên trán, vũ khí không biết đã vứt mất đi đâu. Lư An định hình nhìn kỹ thì thấy đó là Mã Phòng, hắn kinh hãi không thôi vội thúc ngựa lại hỏi thăm

"Hiển Sư huynh, sao lại thế này?" Mã Phòng không trả lời hắn mà vội vàng hô "Chúng ta không có thời gian, mau rút lui!" Đoạn hắn nắm dây cương ngựa của Lư An, cả hai đánh ngựa về một phía khác, mấy trăm tên tàn binh dồn dập chạy theo.

Quay lại cách đây không lâu, khi tiếng kèn sùng trâu còn chưa vang lên, ở cánh rừng nằm bên con đường về doanh trại của Hán binh đã có hơn hai trăm tên binh sĩ mai phục. Lư An tự biết rằng mình lén lút rút đi một phần quân sĩ sẽ không thể giấu diếm được Đặng Hồng, thế nhưng hắn tuyệt đối không ngờ rằng hắn vừa mới lén dẫn quân đi, sau lưng Mã Phòng liền được Đặng Hồng ra quân lệnh.

"Lư Diệu Bình anh đừng táo bạo, rất có thể đêm nay dẫn binh dạ tập địch nhân. Xong ta biết phản tặc có à Vũ Thị Thục cũng là hạng tướng tài, tuyệt đối không thể xem thường, lần này Diệu Bình đi e là không thể toàn thắng mà về." Đặng Hồng nói xong đưa tay ngăn lại muốn lên tiếng Mã Phòng, bước về phía khung tranh có giăng tấm bản đồ, từ đó giải thích

"Nếu phản binh thật không thiết phục binh, Diệu Bình đi chắc chắn được công to, Hiển Sư đi theo cũng vô dụng, lại tỏ ra không tin tưởng hắn. Nếu chúng có đặt mai phục, người đi qua cũng không đủ quân số cứu hắn, lại cũng không thể đảo ngược tình thế, cũng là vô dụng!" Đón lấy Mã Phòng ngay ngắn gật đầu đồng ý, Đặng Hồng cười tươi chỉ vào bản đồ mà nói:

"Như vậy cũng không sao, lúc này hỏi doanh ta có để ý thấy nơi đây địa hình rậm rạp, lại nhỏ hẹp, chính là nơi mười phần thích hợp cho việc đặt phục binh. Nay phiên Hiển Sư mang theo hai trăm tinh nhuệ, ở đây bố trí. Ta đã cài Vũ Lâm Vệ vào trong quân của Diệu Bình, nếu hắn không may gặp bại, sẽ dẫn dụ phản binh qua đây, người ở đây đợi phản binh qua quá nửa thì đổ ra phục đánh, Diệu Bình khi đó sẽ quay lại giáp công, ắt là có thể dễ dàng phá địch!"

Nằm sắp trong một bụi rậm không xa con đường, Mã Phòng nhớ lại tư thái ung dung của Đặng Hồng mà than thở không thôi. Chả trách phụ thân luôn miệng khen hắn là ngôi sao sáng của tướng lĩnh trẻ Đại Hán, chỉ riêng tính trầm ổn cùng tâm tư tinh tế đó, đã không phải hắn cùng Lư An có thể sánh kịp. Càng so sánh hắn càng khó chịu, lại có chút bi ai, hắn biết phụ thân thân mang quá nhiều công lao, tương lai Mã gia còn có thể tiếp tục phát huy quang đại được hay không là nhờ vào thế hệ trẻ bọn hắn, nếu như lần này nam chinh không lập được to lớn công lao, e là sau này gia tộc sẽ gặp nhiều phiền phức. Đang lúc hắn phân tâm suy nghĩ, thì từ nơi xa, tiếng kèn sùng trâu đã vang vọng tới làm hắn giật nảy người.

"Quả nhiên bị hắn đoán được!" Mã Phòng than thở, đạp quay sang bên cạnh thân binh ra lệnh. "Tất cả cho ta tỉnh táo, không được gây nên động tĩnh, kẻ làm ồn trăm đầu!"

"Quả nhiên bị người cùng sư cô đoán đúng!" Cách đó không xa, tên Âu Mạn sờ sờ đầu một con sói lớn, giật mình nhìn Minh nói. Minh bĩu môi không thèm để ý đến hắn, mà nhìn chăm chăm con sói to lớn, đẹp đẽ thần thái dị thường, nó có một bộ lông thuần đen bóng mượt, bốn chân trắng kiện, một gương soi mặt tiêu chuẩn, lại không hề có một chút nào cuồng bạo, cũng không nhu nhược, rất nhân tính hóa nhìn Minh đánh giá, trên trán có một túm lông trắng rõ ràng tạo thành hình dấu ấn như dấu sói. Theo như Âu Mạn và Âu Lan nói, nó là một con trăm phần trăm sói vương, và nó cũng không có cái gì ba gạch ngang một gạch dọc (chữ Vương, 王 tiếng Hán) như trong mấy truyện xuyên việt hay tà. Đánh giá chiều cao của con sói mà Minh giựt mình, hẳn phát hiện Âu Mạn hoàn toàn có thể cười nó ra trận mà không hề mấy may giảm đi tính linh hoạt của nó. Minh thật chưa bao giờ dám nghĩ ở đất Nam thật sự có thuần thú sư cái nghề nghiệp này, vậy mà trước mặt hắn đâu chỉ một người như vậy.

Chốc lát, có một tên dân binh Khí thôn đất theo một con sói khác tới, cúi đầu ghé tai nói với Âu Mạn "Đội trưởng, mọi người đã sẵn sàng." Tên sau hơn hồ kêu lên "Được!" Sau đó thấy Minh gật đầu, hắn vung tay lên "Giết!"

Mã Phòng đang định thần nằm sấp thì nghe bên tai vang tiếng bước chân dồn dập không hề né tránh, hắn bực mình ra hiệu cho tên thân binh. Tên kia hiểu ý đứng lên đi về chỗ đám phục binh đằng sau mà thấp giọng gầm "Kẻ nào trái quân lệnh?"

"Ta!" Một tiếng hét vang cắt đứt lời hắn, thân thể tên thân binh bị một đạo tàn ảnh xé toang làm hai. Một con sói to lớn bằng một con trâu nhỏ bỗng dưng xuất hiện giữa đám phục binh, trên người nó ngồi một tên thanh niên cao to, mái đầu cắt ngắn, hai bên thái dương buộc hai hàng tóc, hình xăm phủ đầy trên tay đang cầm xéo một thanh đại phủ. Thanh phủ này thân bằng đồng đặc, trên đầu trang trí một con sói đang ngửa đầu tru, trong miệng ngậm một mũi mâu to bằng tắc (~10cm), dài khoảng thước sáu (~60cm); thân dưới uốn quanh thân phủ tạo thành một lưỡi búa to bản, dài rộng hơn ba tắc (~30cm); từ đầu mâu đến đuôi phủ dài tổng cộng một xích năm tắc (~1m5). Đây là vũ khí chuyên dụng do chính hắn rèn nên, hắn gọi nó là Chấn Lang Phủ. Trên lưỡi phủ bây giờ máu tươi đang chảy không ngừng. Trông hắn vừa hoang dã vừa điên dại, hắn ha ha cười lớn, đoạn ngửa đầu tru vang như sói. Nghe tiếng tru, con sói vương dưới thân hắn cũng ngửa đầu, vờn vai tru theo, tiếng tru vang vọng mãnh liệt lập tức được đáp trả bằng rừng rừng tiếng sói tru từ khắp nơi xung quanh bọn Hán binh, làm cho trái tim Mã Phòng lập tức rơi vào hầm băng.

Lập tức, vô số tiếng la hoảng hốt từ trong chỗ Hán quân vang ra, không biết từ nơi nào tuôn ra một đàn sói rừng, chúng hai mắt hung ác, nhảy chồm vào Hán binh đang nằm sấp mai phục trong từng bụi cây. Càng có không ngừng binh sĩ Khí thôn mặc áo choàng da thú cũng nhảy theo lũ sói mà vào, đao kiếm không chút lưu tình chém ngang xé dọc lung tung. Tình huống bất ngờ thêm vào bọn Hán binh đang ở tư thế rất bất lợi khiến cho đám sói nhanh chóng đồ sát một mảnh lớn, máu tươi theo từng từng bụi cây tràn cả ra ngoài, thấm ướt đầy đất.

Mấy tên kịp phản ứng vội đứng dậy vùng đao chém bọn sói, nhưng bọn chúng linh hoạt né mất. Mã Phòng nhìn thế biết kế hoạch bại lộ cũng không ần nấp nữa, hắn vung thương đâm thủng đầu lâu một con sói xám đang chồm lại, đá văng nó ra rồi đứng lên gào "Mau mau kết trận, phản công!"

Hán binh vốn được hắn nghiêm chỉnh huấn luyện nên khi nghe lệnh liền mau chóng vùng lên tập trung, trường thương tua tua chĩa ra ngăn cản lũ sói, thuần binh thì mau chóng che chắn hai bên cánh, cẩn thận lùi lại. Mã Phòng thấy thương trận của mình lập tức ngăn được xu thế bị miểu sát của Hán quân thì thở phào nhẹ nhõm. Rồi hắn đau lòng nhìn gần trăm bộ thi thể đang bị giày xéo trong đêm, đây không chỉ là Hán binh tinh nhuệ mà còn là hắn tự tay huấn luyện quân sĩ, vốn hắn rất tự tin với cánh quân này, vậy mà nay mới thoáng chốc đã bị giết gần nửa. Cẩn thận đánh giá đám sói rừng cùng những tên phản binh đang không ngừng du tẩu xung quang, Mã Phòng cắn răng lệnh "Lùi lại, hội hợp với Lưu Diệu Bình, chúng ta về doanh lại tính!". Bọn binh sĩ nghe vậy nhao nhao từng bước lui về, hiển nhiên Âu Mạn sẽ không bỏ qua, hắn liên tiếp giục sói và quân sĩ lao lên, thế nhưng thương trận của Hán binh quá vững chãi, ngoài ra, tên Mã Phòng cũng cẩn thận thiện chiến, võ kỹ cao thâm nên rất nhiều sói đều ngã vào mũi thương của hắn. Âu Mạn thấy Mã Phòng giương oai, nhớ lại lúc chiều bị ông nội cầm giữ ko cho xông ra thì điên tiết, hắn vỗ cổ con sói vương, nó hiểu ý tru lên mạnh mẽ, lưu lại một đạo tàn ảnh, cùng Âu Mạn lướt về phía Mã Phòng. Tên Hán binh giáo úy vốn đã thầm chú ý con sói to lớn này, thấy nó lao tới thì nhanh chóng bắt lấy tấm khiên của tên lính bên cạnh, một tay che chắn lưỡi phủ của Âu Mạn, mũi thương run lên mấy đạo thương ảnh về phía miệng sói đang nhào về phía mình. Âu Mạn thấy hắn nhanh chóng phản ứng như vậy thì cũng không thể không khen

"Phản ứng thật nhanh!" Bèn thu phủ huơ tay nắm lấy bờm sói, giựt mạnh khiến nó chéch đầu sang một bên, vừa vặn né tránh mũi thương. Con sói tuy bị cản lại đòn cản vẫn hết sức thông linh, chỉ thấy chân trước nó khẽ điểm lên mặt thuẫn, thân sói uốn cong quặp ngược lại, đuôi dùng như roi quất lên trên khiến nghe âm âm vang dội, lực đạo quá lớn khiến tay Mã Phòng run rẩy không thôi. Trên lưng nó, Âu Mạn hét lên, vung phủ tạo lực từ trước ra sau chém mạnh vào tấm khiên, lực chém ngay lập tức tạo thành một đạo khe hồng ngay phần trên, thuận tiện hắn lưỡi mâu theo đó mà vào, đâm móc vào trong, xoẹt qua trần Mã Phòng khiến tên Hán tướng hoảng hồn buông tay. Âu Mạn cười lớn tăng lực hất bay tấm khiên, con sói dưới thân cũng nhờ đó mượn lực lui về. Khi cả hai định lao vào lần nữa thì Mã Phòng đã mau chóng chạy vào trong trận. Tên giáo úy quân Hán cũng không dám lại ra chiến mà từ từ lui quân về, cho đến khi hội hợp với tàn quân của Lưu An.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trận Khí Thôn (5)

Bọn họ vừa chạy đi không được bao xa thì liên tiếp hai bên rừng lại có vô số cung tiễn bắn ra; hai bên Hán binh từ nãy đến giờ đã bị đánh đến tê liệt nên vô lực phòng thủ mưa tên, chúng vội vàng theo bản năng thu lại đội hình che chắn lẫn nhau, vì thế chúng chậm chạp không thể tiến lên được. Chớp thời cơ, Âu Lan dẫn theo một nhánh sơn binh tầm hai-ba trăm người lao ra lấp đầy đường lui. Vài phút sau Âu Mạn và Minh cũng xuất đám thôn binh cùng chó sói đuổi kịp tới, tham gia vây đánh Hán binh.

Khí thôn vốn là một tông môn không lồ, lại thuộc dòng họ Âu rất đặc biệt, đương nhiên số lượng chiến binh có không ít. Thời gian bình thường bọn họ

phân tán ra những bộ lạc, thôn xóm nhỏ nằm rải rác phạm vi vài dặm xung quanh thôn, vừa đảm bảo hệ thống tình báo của Khí thôn được đầy đủ, vừa giảm bớt gánh nặng của thôn, vì dù sao thì nuôi sống hai ngàn người trong một thôn là công việc rất nặng nề với khoa học kỹ thuật thời này.

Khi Bát Nạn đại tướng quân phát hiện Hán binh có mưu đồ dạ tập thôn, nàng đã mau chóng dùng hệ thống liên lạc riêng của Khí thôn mà phát lệnh tập trung gần ngàn chiến sĩ đến tham gia cuộc chiến này. Bọn họ được phân cho Âu Mạn cùng Âu Lan làm nhiệm vụ bọc đánh tàn binh của Hán binh vốn đã tan nát tinh thần. Đây được coi là nhiệm vụ khá đơn giản, vì ngày thường binh sĩ của Khí thôn cũng không bao giờ trễ nãi huấn luyện, mà khí giới của họ còn muốn tốt hơn quân chính quy của Hai Bà Trưng rất nhiều.

Âu Mạn cho bảy sói vờn quanh Hán binh để canh chừng, rồi đến bên cạnh Âu Lan đang phân phó các đạo thôn binh tham gia tiêu diệt tàn binh mà hỏi:

"Đa Cương quân đã đến đầy đủ chưa?"

Âu Lan liếc hần nói "Hai cừ sủy đều đã đến, tuy nhiên họ nói nhiệm vụ chính của họ là bảo vệ cô Thục, cho nên từ chối tham gia trận chiến." Âu Mạn nhún nhún vai tỏ vẻ quả là như thế, hần một tay chống thanh phủ lên mặt đất, tay kia gãi gãi sườn con sói vương, mắt nhìn chiến cuộc bên dưới mà than thở.

"Hai tên kia quả không phải đèn cạn dầu." Bên cạnh hần Âu Lan yên lặng đồng ý.

Bên trong chiến trường qua vài phút đầu bỡ ngỡ, quân Hán đã dần ổn định lại thế cục. Mã Phòng cùng Lưu An không hổ là con cháu dòng dõi gia tộc tướng môn, nhận thấy quân số hai bên cũng không chênh lệch quá nhiều, chúng liền chia quân làm hai nhóm, một nhóm kiềm chân truy binh, lui dần về sau, nhóm kia luân phiên lao ra đẩy lùi Việt binh trước mặt. Sau vài lần như vậy, quân Hán đã dần có xu thế phá tan được truy binh của Việt quân.

Mình nhìn quân trận của Hán quân tuy bị phục kích tới hai, ba lần vẫn có thể ổn định lại trận tuyến và chiến đấu khởi sắc như vậy thì cũng khâm phục không thôi. Nhất là hai viên chiến tướng bên dưới quả thực chính là linh hồn của nhánh quân. Tuy đã bị thương dẫn đến Mã Phòng cùng Lưu An cũng không dám quá xông xáo, nhưng hiển nhiên bản lĩnh của bọn họ vẫn dư dả để đối phó với những người nghĩa binh này. Nhờ có sự vũ dũng cùng với chiến thuật hợp lý của bọn chúng mà hy vọng phá vây ngày càng gia tăng. Minh quay sang Âu Mạn nói.

"Nên đề đề khác lên thôi." Âu Mạn bảo phải rồi thuận tay lấy chiếc kèn sừng treo bên hông con sói, thổi lấy một tiếng trầm vọng rõ dài. Theo sau tín hiệu đó, lại có một loạt tầm hai-ba trăm Việt binh xuất hiện tham chiến, đồng thời bên trong chiến trường những tên bị thương cũng đã chầm chậm cũng tranh thủ lui lại dưới sự điều dắt của đồng bọn.

"Nguy rồi, chúng định dùng xa luân chiến." Mã Phòng hét hoảng kêu lên. Xa luân chiến là chiến thuật luân phiên đưa sinh lực quân vào mồi mìn dần địch thủ. Đây chính là chiến thuật đặc biệt hữu dụng cho một bên yếu hơn về trình độ, lại đông hơn về số lượng đối với bên kia tinh nhuệ lại ít ỏi, lấy lượng bù chất, kéo lấy làm giảm chất của địch thủ bằng cách gia tăng gánh nặng về thể lực cho chúng.

Hiển nhiên ở điều kiện bình thường thì Việt quân có đông hơn cũng sẽ không áp dụng xa luân chiến, vì điều đó tương đương lấy tính mạng quân sĩ ra mồi lấy chiến thắng cho bên ta. Nhưng hiện tại thì khác, Hán quân vừa bị trúng hai lần mai phục nên tinh thần và sức lực đều đã kiệt quệ, bây giờ họ chỉ có chèo chống lấy chút sức lực cuối cùng mà thôi. Vì thế mà Vũ Thị Thục quyết định dùng xa luân chiến đến mồi đi ý chí cuối cùng của bọn họ.

"Xem ra chúng ta cũng không cần phải ra trận." Ngay khi Minh đang chăm chú nhìn chiến cuộc thì một giọng nữ hết sức quen thuộc vang lên sau lưng. Hần quay đầu lại chấp tay chào nói.

"Xét tình thế bây giờ quả thực không cần lại cho quân lính lên tham chiến. Vương, anh Ruộng, khổ cực hai người vội vã đêm khuya chạy tới tận đây hỗ trợ." Tên Ruộng hà hà cười bảo ý không sao cả, còn Trung Trinh cũng lắc đầu nhẹ giọng nói.

"Không có gì là cực khổ, quân sư, nếu Hán quân ở gần đây thì chúng ta phải có trách nhiệm lên ngăn cản chúng." Đoạn nàng cũng quay người nhìn cuộc chiến mà nói. "Đúng ra nên là chúng ta lên tham chiến, dù sao ta cũng cướp được không ít trang bị từ Hán quân. Nếu so sánh với những nhánh thôn binh kia thì chúng ta hoàn toàn có cơ hội sinh tồn cao hơn!"

"Không sao đâu, Trinh em không cần áy náy như thế. Đây cũng là vì chị muốn bọn họ nhân thức được thực tế nơi chiến trường." Thục nương theo bên cạnh màn đêm bước ra tiếp lời. Nàng khẽ vạch một cành cây chắn trước mắt, nhìn về phía hai tên Hán tướng đang tà xung hữu đột nhằm giám áp lực cho Hán quân mà suy tư, đoạn nàng nói.

"Ruộng, Mạn, xuống kiềm chế bọn chúng!" Hai tên kia lập tức chấp tay lĩnh lệnh rồi bay vào chiến trường. Ruộng múa thanh Ngọc Sư Từ Đầu Dao lao vào tên Lưu An, trong khi Âu Mạn chạy bộ bên cạnh con sói vương (Phát hiện vật phẩm) đến tìm đối thủ cũ. Lưu An và Mã Phòng thấy hai tên cừ sủy của quân Lĩnh Nam tới thì thầm ai thán đấng chất múa vũ khí nghênh đón. Tuy nhiên vì đã bị thương từ trước nên không thể nào mạnh mẽ đỉnh trụ được Ruộng và Âu Mạn, nhanh chóng chúng bị hai người ép bức vào trong trận hình Hán quân không dám lại lao ra.

Quân Hán thấy chủ tướng bị ép thì sĩ khí lại giảm, tuy Mã Phòng luôn miệng nói viện binh sẽ tới, xong đám Hán quân với thể lực và ý chí khô kiệt chỉ còn có thể không ngừng co lại phòng thủ mà thôi. Càng ngày vòng tròn thủ quân càng nhỏ, mỗi lần chúng co lại là lại để lại từng cái xác vô lực quật xuống dưới chân, rất nhiều trong số đó đều là kiệt lực mà chết, cả quân trận Hán binh lúc này đã là tử khí bao trùm.

Những tướng trận chiến sẽ mau chóng kết thúc, thì từ một phía rừng có con sóc nhỏ vội nhảy vào vai Âu Lan, nàng cúi đầu gãi gãi nó, thì thào vài câu rồi có chút không được tự nhiên mà nói với Thục nương. "Sư cô, bên phía trước có Hán binh viện binh đến, nhưng ta thật không hiểu sao không nghe thấy tình báo."

Thục nương ngạc nhiên nhìn về phía Âu Lan chỉ, nơi xa trong màn đêm dần có một cỗ khí thế bức người đang lan tỏa đến, nàng thắc mắc. "Không đúng, Đặng Hồng làm sao biết mà đến sớm như vậy? Theo tính cách tự kiêu của hần tuyệt đối không thể nhận ra sai lầm nhanh như thế. Là ai chỉ điểm?"

Nàng vừa dứt lời thì có từng trận từng trận bước chân trầm muộn vang lên trong màn đêm. Nơi xa có từng hàng dài bóng đen cùng vô số ánh đuốc đang bay múa theo từng dãy chữ nhất chậm rãi ép tới. Quân chưa ra khỏi màn đen, sát khí lạnh lẽo đã ảnh hưởng đến hai quân đang chiến đấu. Mã Phòng đang cố cản Lưu An hoành kiếm tự sát thì kinh ngạc nhìn về phía đó, sau đó ý vui vẻ quá đổi la hoảng lên. "Diệu Bình huynh Diệu Bình huynh, viện binh, chúng ta có viện binh. Đó là Đặng Duyên Bình, y tới cứu chúng ta!". Lưu An hiển nhiên không cần hấn nhắc cũng thấy điều này, hấn tra thanh bội kiểm lại vào vỏ, tay chộp thanh đao đang ở gần đó mà dứt khoát hô to.

"Chúng binh sĩ, ta Đại Hán viện binh đến, chúng ta liều chết đánh ra!".

Đám tàn binh nghe thế rung mạnh tinh thần, chúng hò hét vang dội phản công mãnh liệt, làm trong phút chốc vòng vây của quân Lĩnh Nam mém bị đánh tan. May mà nàng Quốc thấy không ổn vội kéo quân gia nhập mới lại ổn định được thế trận.

Âu Mạn vừa chém bay một tên đao thủ bình, nhận thấy khí thế Hán quân đột ngột bạo tăng thì nhủ mảy, hấn quay sang nhìn dãy bóng đen còn chưa tới gần mà đã trở thành liều thuốc trợ tim mạnh mẽ này, cần nhắc chốc lát hấn hô lớn.

"Sư huynh sư tỷ, nơi đây ta giao lại cho các người." Vừa nói vừa quơ phủ dẫn hơn ba trăm binh sĩ lao lên đón chặn viện binh.

Cùng lúc đó, Đại Hán viện quân đạp bóng đêm mà xuất hiện. Bọn họ mang khôi đầu trùm kín, trên đầu có một cọng lông vũ đỏ chói đâm từ đỉnh khôi ra đằng sau, gương mặt vô cảm tình được che chắn sau lớp mặt nạ hình hổ đang nhe răng, trông vô cùng dữ tợn. Khải giáp trên thân họ bao bọc hoàn mỹ cơ thể, hai bên vai mỗi người đều có tấm áo choàng ngắn màu đỏ che lấy cánh tay, giáp thân dài phủ qua gối, hia trận nặng nề dập từng nhịp đều đều. Hán quân xếp thành năm hàng, mỗi hàng vừa đủ trăm người, hàng đầu được che chắn bởi những tấm lạng khiên to rộng, bao trùm từ miệng cho đến chân người cầm khiên, mặt khiên sáng bóng ngay cả trong màn đêm dưới ánh đuốc lơ mờ. Hai hàng sau là tua tủa rừng thương, mâu, kích mác, mỗi thanh đều dài gần trượng (3m-4m) vô cùng sắc bén, mỗi lần Hán quân bước đi là hàng trường thương này lại nhấp nhô như một con quái thú đang thở đều. Hai hàng sau cùng là từng bộ từng bộ nỗ chiến to lớn đã được lên dây sấn, những mũi tên thô to cài trên nỗ phát ra từng loạt ánh sáng lạnh lùng đầy khí tức nguy hiểm. Trong trận hình pháp phối hai cây đại kỳ, một cây ghi chữ "Hán" dát vàng trên nền cờ đỏ, cây kia ghi chữ "Vũ", hiển nhiên năm trăm quân sĩ này đều thuộc đội quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Đại Hán, Vũ Lâm Quân.

Nhìn thấy đối thủ là Vũ Lâm Quân, Trung Trinh cùng mọi người sắc mặt hơi đổi. Dù chỉ có năm trăm quân nhưng luồng khí thế của họ đã là không thể nào coi nhẹ được. Thục nương một tay chống nạnh nhìn về phía chúng mà lâm vào suy nghĩ, đôi chân mày không tự chủ đã sớm nhíu lại thành một đoàn. Hiển nhiên đối thủ quá tinh nhuệ đã vượt xa tính toán ban đầu của nàng.

Đang cười ngửa trong trận, Đặng Hồng thờ phào nhìn thấy hai thân ảnh đang chập vạt chống chọi trong đám Hán quân bị vây. Đoạn hấn nhìn quanh Vũ Lâm Quân đang dàn hàng ép tới mà trong ngực không khỏi tự giác có một cổ tin, cùng tự hào khơi dậy. Hấn ưỡn ngực lên, tay phải nâng thương chỉ về phía hơn ba trăm thôn binh đang lao tới, lạnh lùng hô "Sát!"

Vũ Lâm Quân bước chân không giảm, vừa đi họ vừa đập mạnh vũ khí, đồng thanh hô to

"Uy! Uy! Sát! Sát!"

"Uy! Uy! Sát! Sát!"

Sát khí lan tỏa từ đạo quân tản ra như hóa thành thực chất, đè nén lên nhóm thôn binh đang chạy đến làm họ không tự chủ giảm bớt tốc độ. Ngay cả những bụi cây gần đó cũng bị luồng sát khí này ảnh hưởng mà run rẩy không ngừng.

Vừa đến khoảng cách năm mươi bước, hai hàng sau cùng của Vũ Lâm quân thành thạo nâng nỗ thành một góc nghiêng, bóp lẫy phát xạ. Sau một loạt tiếng oong như sấm rền, hai trăm mũi nỗ tiến vừa to vừa thô dài gần cả thước (~1m) vùn vụt bay ra, lấy tốc độ nhanh như tia chớp ập tới nhóm thôn binh trong ánh nất trọn trùng khó tin của họ. Ngay lập tức một mảnh máu huyết tung tóe khắp nơi. Nỗ tiến Hán quân có lực xuyên thấu cực mạnh thường dễ dàng tạc xuyên thân thể của người phía trước trước khi đâm thật sâu vào người kẻ tiếp, sau đó mới để lại hai thân thể co quắp ngã vào vũng máu. Thôn binh gặp trụ bằng đồng đứng trước mạnh nhất lợi khí của Đại Hán quả thật cùng với những tấm bia thịt là không có gì khác nhau. Đã vậy đường rừng hẹp hòi cùng phạm vi bắn chụm càng làm cho đợt mưa tiễn trở thành tử thần với họ. Đợt tấn công của thôn binh cứ như vậy bị đánh khựng lại, còn lại hơn hai trăm binh sĩ ngơ ngác nhìn đồng bạn vừa nãy còn chiến đấu anh dũng, nay đã ngã xuống không dậy nổi.

Không chỉ có họ, tất cả Việt binh đều bị choáng trước cơn mưa tên quá khủng khiếp này. Âu Mạn bưng lấy vai trái đã có một lỗ máu tươi, cảm rằng đem phủ chém rớt hai cây nỗ tiến cắm vào chân và thân thể con sói vương. Tuy nhờ da thịt nó cứng rắn nên tiễn nỗ không thể giết chết nó, nhưng hiển nhiên nó đã bị thương rất nặng. Con sói mắt đỏ lờm cảm thù nhìn về hàng ngũ quân Hán đang ép lại gần, miệng gầm rú hết sức dữ tợn. Đợt mưa tên vừa rồi cũng vô cùng vô tình đáng gục hơn năm mươi con sói trong đàn, một phần ba lực lượng đàn của nó cứ như vậy trở thành không có. Sói vương điên lên ngược đầu tru lên một hồi vô cùng thê lương ra lệnh cho đồng bọn còn sót mau chóng gia tốc ập vào Vũ Lâm quân, bên cạnh Âu Mạn cũng cười lớn điên cuồng lao theo nó. Thôn binh thấy Âu Mạn dũng mãnh cũng quên cả sợ hãi, hò hét vang trời lao theo. Tiếng reo "Giếttttttt!" từ dòng lũ thôn binh lại lần nữa vang dậy muốn bao trùm đám Hán quân.

Hán quân Vũ Lâm quân nhìn thấy bọn họ lao tới cũng không hề dừng bước chân. Theo lệnh của Đặng Hồng khi hai bên còn cách chừng hai mươi bước chân, hàng đầu tiên lạng khiên đồng loạt hơi cúi đầu, hai tay nắm chặt đưa tấm khiên nặng nề ra trước, những tấm khiên lớn xếp san sát nhau tạo thành một bức tường dài bằng sắt đang di động rất chậm rãi. Hai hàng sau lập tức di chuyển áp sát hàng đầu, trường kích trường thương tua tủa đâm ra từ sau lạng khiên như một con nhím đang chĩa những chiếc gai sắt bén vào thôn binh Lĩnh Nam.

Lúc này, chiến trường của Hán binh lẫn Việt binh đều dường như đồng nhịp đình chỉ. Tất cả mọi người đều nhìn về phía hai cánh binh sắp va vào nhau. Bị vây chặt Hán binh mong muốn Vũ Lâm Vệ đột phá vòng vây đến cứu họ. Lĩnh Nam quân dân lại mong chờ thôn binh nhấn chìm Hán quân. Mã Phòng cùng Lưu An nhếch môi cười khê như dự đoán trước được kết quả sắp tới. Trên gò cao, Trình Thục công chúa cùng Trung Trinh mím chặt môi nhìn

cảnh tượng này, nàng Quốc không đành lòng quay mặt đi, Âu Lan lo lắng nhìn Âu Mạn, còn Khải Minh này giờ đã hóa đá khi chứng kiến sức mạnh của trận hình Hán binh. Chỉ chốc lát sau, dòng lũ và bức tường sắt đụng vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trận Khí Thôn (6)

Châu châu đá xe, lấy trứng chọi đá, đã trắng se cát biển Đông... Hàng loạt câu từ có thể diễn đạt tình cảnh này. Chỉ thấy khí thôn binh chém vũ khí xuống, Vũ Lâm quân nhẹ nhàng nhún người, vặn eo nâng khiêng, động tác nhuần nhuyễn nhanh nhẹn làm vang lên liên tiếp những tiếng keng keng dồn dập. Thôn binh bị lực quán tính cùng phản lực cực mạnh quăng họ bật ra, hoặc bị Hán binh hất văng về phía sau trận, ngay sau đó là hàng loạt trường (Phát hiện vật phẩm) thương đâm xuyên bọn họ thân thể. Nếu có thôn binh may mắn thoát khỏi rừng thương thì hai hàng Hán binh sau cùng cũng đã nhanh chóng cất nỏ, rút dao chém xuống kết liễu bọn họ tính mạng. Chỉ va chạm một đợt, hơn hai mươi thôn binh đã ngã xuống. Lũ chó sói cũng vô phép nhảy người bật qua tường khiên, chúng chỉ có thể vô vọng cắn xé mặt khiên rắn chắc trước khi bị những lưỡi kiếm đâm xuyên bụng, rồi kéo ngược về và vào mặt khiên trước khi rũ xuống. Máu tươi tung tóe theo hàng Vũ Lâm Quân từ từ tiến lên, vài thôn binh cố gắng ném vũ khí của bọn họ trong vô vọng, để rồi bị hàng loạt trường thương xuyên thấu cơ thể, đôi lấy là những mảnh lóc sáng khi vũ khí vô dụng chạm vào khi giáp của Hán binh.

Âu Mạn vừa lao lên đã bị hàng lang khiên đẩy lùi, tuy nhiên hấn cũng mạnh mẽ dùng phủ quạt bay hai tên Vũ Lâm Quân, xong chưa kịp vui mừng thì hai tên từ hai hàng sau vội vã chạy lên lấp đầy chỗ trống. Hấn cảm hận nhìn đồng đội liên tiếp bị thương đâm, kiếm chém trong khi Hán quân vẫn không có lấy một thương vong, găm rú hấn lần nữa lao đến. Con sói vương từ sau lưng hấn bay vọt lên, nó đập lên vai hấn mượn lực rồi nhảy chồm vào hàng thuẫn, linh hoạt né tránh hai nhánh thương đâm, miệng sắc bén cắn đứt yết hầu tên quân Hán đang núp sau tấm thuẫn dày. Âu Mạn cũng thừa cơ mà vào, đại phủ xua hấn quả thực là vũ khí trời sinh để phá trận, nơi phủ đi qua, lang khiên bị phá nát, nhiều tên Hán binh bị lực lượng kinh người chấn bay ra sau, va vào đồng bọn bên cạnh rồi cả đám cùng ngã vật ra không dậy nổi. Thế nhưng đội hình tán loạn của Vũ Lâm quân nhanh chóng được đồng đội lấp đầy trước khi thôn binh kịp lao vào khuếch trương, làm cho Âu Mạn và con sói ngược lại bị tầng tầng Hán binh vây lại. Đặng Hồng lúc này cũng thúc ngựa lao nhanh đến, trường thương bay ra như du long quần lấy Âu Mạn khiến hấn phải chống trái đỡ chặt vật không thôi, nơi khác con sói vương cũng nhảy trái né phải liên tục trước từng cây trường thương liên tục đâm đến.

Thấy tình huống nguy hiểm, nàng Quốc đành bỏ qua quân Hán đang bị vây mà chỉ huy binh lính lao vào Vũ Lâm Quân, phải rất vất vả họ mới tạo được cơ hội cho Âu Mạn và con sói thoát khốn. Tuy nhiên cả hai đều đã bị thương quá nặng nên đã không thể tiếp tục tham chiến. Con chó sói trước khi đi còn không ngừng nhìn tính hóa nhìn về phía chiến trường rên rí không dứt, bên cạnh nó lúc này chỉ còn không tới ba mươi con sói, còn toàn bộ ba trăm thôn binh đã anh dũng tuất thân, chỉ đôi lấy được Vũ Lâm quân tổn thất chưa tới năm mươi tên.

Nàng Quốc lúc này cũng không tốt hơn là bao, mặc dù hai trăm Đa Cương nghĩa binh đã mau chóng đổ vào giúp đỡ, họ vẫn không ngừng bị Vũ Lâm quân đẩy mạnh về sau. May mắn là nỗ lực của Hán binh không thể lại mau chóng phát xạ, mà hai đạo Việt binh này đều có được trang bị áo giáp khá tốt, nên thương vong không quá nặng nề như thôn binh. Xong những gì Vũ Lâm quân thể hiện này giờ đã đủ để kích thích sĩ khí bọn Hán quân.

Hơn ba trăm tên Hán binh còn đang bị vây thấy Vũ Lâm quân oai phong thì lên tinh thần nhanh như chong chóng quay. Chúng nhanh chóng ủa vào hàng vây của quân Lĩnh Nam dưới sự chỉ huy của Lưu An và Mã Phòng. Chúng thậm chí không còn quan tâm đến Việt binh sau lưng mà chỉ chăm chăm đẩy mạnh để hội quân, hoặc vì Việt quân sau lưng cũng đã bị Đại Hán Vũ Lâm quân khí thế đè nát mất nên cũng không thể gây cho chúng được bao nhiêu tổn thất.

Thiếu Âu Mạn phối hợp, nàng Quốc lại đang bận cản bước Vũ Lâm quân, Ruộng hoàn toàn bị Lưu An và Mã Phòng kiểm soát. Hấn múa đại đao vu vù nghênh đón hai tên Hán tướng, xong vì sĩ khí quân Việt đã đề mề, bọn họ không thể phối hợp với Ruộng bao vây Hán quân được nữa. Đồng thời vì nhận ra hai cánh Hán quân đang mạnh mẽ tạo thành thế gong kiềm không ngừng xiết chặt Việt binh, nàng Thục đành cắn răng ra lệnh Việt binh tản ra, để cho hai cánh Hán quân hợp làm một sau khi cả hai quân để lại tới mấy trăm bộ thi thể trên con đường nhỏ.

Trong cơn la hét vui mừng hân hoan sau khi từ cõi chết trở về của đám tàn binh Hán binh, cùng những ánh mắt đờ đờ sát khí và tự kiêu sau hàng khiên nặng nề to lớn của Vũ Lâm quân, tình thế hai bên lại biến đổi. Đêm nay là một đêm dài, lại có quá nhiều biến động. Từ Hán binh dạt tập Việt binh, cho đến Việt binh thực hiện một chuỗi mai phục - phản mai phục Hán binh, sau đó Hán binh lại dùng trận hình đề nát phục binh Việt binh; bây giờ, cả hai trở thành một trận dã chiến trong rừng giữa đêm khuya.

Trong trận Vũ Lâm quân sắc bén, Đặng Hồng chấp tay với hai tướng mà chân thành xin lỗi.

"Nhị vị tướng quân, tất cả là do Hồng thiếu kinh nghiệm, lại tự kiêu thái quá mà dẫn đến hai vị hao binh thiệt tướng, thân lại lâm vào nguy hiểm. Hồng sâu sắc thấy có lỗi với hai vị. Sau khi trở về, Hồng xin báo lại với nguyên soái và tự mình nhận quân kỷ."

Hai tên Lưu An, Mã Phòng im lặng nhìn Đặng Hồng, bọn chúng đương nhiên không hề ngại thẹn cho rằng Đặng Hồng đang hối lỗi với chúng, mà qua ánh mắt cảm kích cùng tán đồng của bọn binh sĩ, rõ ràng bọn hấn đã bị Đặng Hồng đoạt quân quyền. Tuy chúng trăm lần không tình nguyện, xong cả hai đều hiểu vì Lưu An tự ý xuất binh mới dẫn đến kết quả này. Nên dù cho vì làm trái quân kỷ, hay dù hơn tám trăm Hán binh bị hy sinh trong tối nay, bọn hấn cũng không thể đứng ra vạch trần Đặng Hồng, ngược lại còn cần hấn giúp thoát khỏi tội trạng vô cùng lớn này. Mã Phòng không hề quan tâm bản thân đầu tóc bê bết máu, cũng không quan tâm hấn đang đi bộ, còn Đặng Hồng thì cười ngửa, đứng ra chấp tay đáp lễ rồi than.

"Duyên Bình hà cố như thế. Phản binh mưu sâu kế hiểm, lại âm độc vô cùng cả hai chúng ta đều đã kinh nghiệm, thật không phải do kế hoạch quân ta

không chu toàn. Lại nói, ta thường nghe chuyện thắng thua vốn là chuyện bình thường của binh gia, nay quân ta còn chưa hẳn nói thắng thua phân định, sao có thể là tội của Duyên Bình một người?"

Nghe Mã Phòng nói vậy, Đặng Hồng nheo mắt nhìn hán, thấy hán lúng túng cúi đầu thì cũng không tiếp tục truy cứu, hán liếc nhìn Việt binh rồi hỏi.

"Theo hai vị xem, hiện nay sĩ khí quân ta đang chính thịnh, mà phản binh lại dè dặt. Có nên làm một tiếng trống hăng hái tinh thần mà phá địch?"

Thấy hán không tiếp tục cò keo mà đưa ra điều kiện, Lưu An cắn răng nhìn Mã Phòng, rồi cả hai mặc kệ bản thân mỗi một, đứng ra chấp tay hô "An (Phòng) nguyên chiến!".

Đặng Hồng nghe vậy vui vẻ. Tuy nói bao nhiêu thứ xảy ra khiến những gì hán mong muốn có chết ra khỏi quỹ tích. Xong cuối cùng hán cũng thấy được cơ hội để bản thân mình kiếm được thiên đại công lao này. Hán không vội hạ lệnh mà hít thở đánh giá đạo quân đối diện, nơi đó, hán có một đối thủ cũ hết sức đáng lo.

Bên này Việt binh, Thục nương cùng Trưng Trắc đi đến bên cạnh những quân lính đang thở hổn hển vì mệt mỏi, vừa hỏi han bọn họ, vừa lo lắng nhìn về phía Hán binh đang vẫn giữ đội hình, không muốn rút quân. Trưng Trắc đau lòng nhìn quân sĩ đang đau đớn rên rỉ, kêu gọi quân y mau chóng cứu giúp thương binh, rồi một mình quệt tay lau mồ hôi trên trán, nàng quay qua Thục nương hỏi.

"Chị Thục, tình hình dường như không ổn."

Bát Nạn tướng quân nhíu mày ngai nhìn quân Hán, trên gương mặt thanh tú cũng có vài tia không nở trả lời.

"Đúng vậy, xem ra chúng ta không thể an toàn rút lui được. Quân sĩ ta đã quá mệt, mà bọn chúng lại quá mạnh. Tránh trâu chảnh xấu mặt nào, chỉ là...."

Trưng Trắc nặng nề suy nghĩ, quả thật tình huống thay đổi bất ngờ làm nàng cũng vô kế khả thi. Với binh sĩ đang có hiện tại, rõ ràng Lĩnh Nam quân chỉ có thể lựa chọn lui quân. Nhưng làm như vậy chính là dâng ra Khí thôn cho bọn chúng, đã vậy còn cần phải có một nhánh quân ở lại đoạn hậu cho họ rút lui. Quân đoạn hậu, mười đi không còn một, trách nhiệm nặng nề vô cùng.

"Vương, chủ công, để chúng ta ở lại đoạn hậu thôi." Hai tên cừ sủy của nghĩa quân Đa Cương thấy Thục nương khó xử thì đứng ra chấp tay, mặt khẳng khái nói. Thục nương nghe vậy do dự không quyết thì có một giọng nói đồng dạng vang lên.

"Vương, Bát Nạn đại tướng quân, Lĩnh Nam quân xin được xuất chiến, thế tất phá địch quân." Giọng nói rõ ràng làm nhiều tên cừ sủy mở mắt quay lại nhìn.

Chỉ thấy Sáng đưa tay lên ngực mà thưa, (vì hán bị mất một tay, chấp tay chào là không thể, do đó Minh dạy hán hành quân lễ bằng cách đưa tay lên ngực) sau lưng hán đứng đầy đủ tám tên bách phu trưởng, cùng tám trăm tên Lĩnh Nam quân. Tất cả mọi người trên mặt không có chút sợ hãi, đây chiến ý nhìn về phía Trưng Trắc cùng Thục nương. Cả hai liếc mắt nhìn nhau một thoáng, đón lấy Trưng Trắc gật đầu, Thục nương thoáng chau mày hỏi.

"Các người xác định là phá địch, không phải đoạn hậu?" Sáng tươi cười đáp "Sao phải nói đoạn hậu?" Nghe vậy Thục nương ánh mắt sáng lên hỏi ngay "Làm sao?"

Sáng hành quân lễ tự tin bày.

"Nếu là sáng sớm, lại ở chỗ đồng bằng, Lĩnh Nam quân xác thực chỉ có thể cản mà không thể phá địch." Thấy mấy tên cừ sủy ngạc nhiên, hán lắc đầu tiếp.

"Nhưng bây giờ là ban đêm, lại trong rừng rậm bụi cây um tùm, chúng ta thật không hề sợ hãi bọn chúng. Đây là thiên sai địa sai."

"Quân địch chiến đấu này giờ đã quá mệt mỏi, nhìn như cương mãnh một hồi trống, lại thật ra là cương đến tận cùng, đã là phải vỡ, chỉ cần lại kéo, chúng ắt phải tan nát. Đây là nhân sai."

"Trận hình Hán binh tuy lợi hại nhưng dày đặc, khai giáp nặng nề, chính là mười phần không hợp hoàn cảnh. Trong khi Lĩnh Nam quân chính là thích hợp đánh trong rừng, vừa mới được nghỉ ngơi, lại thiện đánh đêm, đây chính là quân ta đúng."

"Ta nghe Hoàng quân sư dạy, giáp binh nặng nề, tránh truy vào rừng, quân sĩ mệt mỏi, không nên ham chiến. Nay chủ tướng của Hán quân vì ham công mà phạm này sai. "

"Đã là thiên sai, địa sai, nhân sai, ta đúng địch sai. Có sao lại không thể phá địch?"

Mọi người nghe Sáng nói thì đồng loạt sáng mắt không thôi. Một cỗ khí thế vô hình chung từ tám trăm Lĩnh Nam quân đang đứng lan ra làm bọn họ quên hết cả mệt mỏi, quên cả lo lắng, chỉ còn một cỗ tự tin tràn ngập.

Minh vui mừng không thôi nhìn Sáng và Lĩnh Nam quân. Là người xuyên việt hán sâu sắc hiểu rõ chân lý một cây làm chẳng nên non, vì thế hán rất vui khi thấy những nhân tài của Lĩnh Nam bên cạnh mình dần đứng dậy trên vũ trường lịch sử này. Đứng trước hán, Trưng Trắc vui mừng khi thấy đất Lĩnh Nam xuất hiện một cánh quân như vậy, trong khi Thục nương không hề rời mắt khỏi Sáng. Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, nàng thật sự chắc chắn nếu Lĩnh Nam quân không có Sáng thì sẽ không có được sự tự tin này. Nhìn thoáng qua những ánh mắt đầy chiến ý đang lan tỏa sau lưng hán, Thục nương trịnh trọng gật đầu lệnh.

"Lệnh! Linh Nam quân lập tức ra trận, đương ta quân oai, phá tan... Hán cầu Vũ Lâm quân!"

"Linh Nam quân! Tiếp lệnh!" Tăm trăm con người bắt kẻ trai gái đều đồng thanh đáp lời. Tiếng hô vang xa vạn dặm, làm cho ngay cả đang kiêu ngạo Hán quân cũng không khỏi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trận Khí Thôn (Cuối)

Tên Hoảng bước lên từ hàng bách phu trưởng, nhẹ nhàng đưa cho Sáng cái nón giáp bằng đồng, đợi Sáng đội lên xong, hấn giúp Sáng cột dây, rồi im lặng quay về hàng. Sáng nhìn tám trăm quân sau lưng mình, đoạn hấn hạ mặt nạ xuống che lại mặt, mặt nạ vẽ hình như chiếc mỏ chim đầy màu sắc sắc sỡ giữa những tán lá cây. Linh Nam quân cũng đeo mặt nạ, chỉnh đốn lại vũ khí, y giáp, mấy tên cung nỗ binh trên tay cầm thêm một nhánh đoản thương, thợ săn xem lại đoản rìu, đẳng thuẫn mang chặt khiên, thương binh ráp nối hai nhánh trường thương... Mọi người không ai nói chuyện, đều nhanh nhẹn xem xét lại bản thân lần cuối trong ánh mắt bí trắng của quân dân Linh Nam. Tuy bọn họ vừa rồi rất khảng khái, rất tự tin, nhưng quá nửa số người ở đây đều không quá tin tưởng Vũ Lâm Quân có thể bị phá tan bởi những người lính mới huấn luyện này.

Chinh chu trang bị xong, Sáng hô to "Xuất chiến!" Lập tức tám trăm Linh Nam quân gọn gàng theo bách phu trưởng của mình, bình chia tám cổ như tám dòng nước tràn ra, nhanh chóng tiến về phía Hán quân.

Đặng Hồng mặt không biểu tình nhìn một màn này, hấn cảm thấy đây là một việc ngu xuẩn. Không thể có một cánh quân nào có thể đánh bại Vũ Lâm quân, nhất là ở Linh Nam này càng không. Lưu An nhìn tên Sáng và Hoảng trong đoàn quân đang đến dần, hấn cẩn thận nói với Đặng Hồng. "Duyên Bình, huynh nên cẩn thận, nhánh quân này không giống bình thường." Đặng Hồng cái được cái không gạt đầu. Đoạn hấn quay sang Mã Phòng đánh mắt ra hiệu. Người sau hiểu ý hô lớn

"Tất cả mọi người chuẩn bị, cũng tiến thủ chuẩn bị, cường nỗ thủ chuẩn bị"

Theo hiệu lệnh vang lên, quân Hán vội vàng lên cung cái tiễn, hàng ngũ điều chỉnh, góc bắn nâng lên. Chỉ cần chờ quân Linh Nam tiến vào tầm bắn chúng sẽ phát xạ ngay. Hàng đầu lăng khiên cũng nhao nhao nâng khiên để phòng Việt binh bắn tên, trong khi rất nhiều binh sĩ vội vác trường thương núp sau khiên, chuẩn bị giáp lá cà. Tiếng chân quân Linh Nam đang nhanh chóng tiếp cận vang vọng trong đêm, làm mặt đất cũng run rẩy từng cơn.

Một trăm bước, tám mươi, bảy mươi... ngay khi quân Linh Nam còn cách quân Hán tầm hơn năm mươi bước, Sáng đột ngột đưa kèn lên thổi vang. Ngay lập tức, dòng sông quân Linh Nam liền chia thành mấy con suối nhỏ tràn ra mất, để lại cho Hán binh một vùng trống không, không còn mục tiêu, không còn địch nhân nữa. Bọn cung thủ nhao nhao nhìn lên phía trước đợi lệnh, nhiều tên đang giữ tư thế giương cung cái tên đang thắc mắc sao mãi chưa thấy lệnh bắn. Bọn cường nỗ càng là nâng nỗ một góc gần 45 độ, cường nỗ nặng chịch làm bọn hấn run rẩy cánh tay đang mỏi nhừ.

Lưu An, Mã Phòng cùng Đặng Hồng khó hiểu nhìn phía trước, thân là chủ tướng bọn hấn cũng không hiểu phải làm sao. Nhưng không đợi bọn hấn tìm hiểu, tiếng kèn sừng trâu lại lần nữa vang lên, lần này, là vang vọng từ xung quanh chúng.

Linh Nam quân từ chối đối cứng Vũ Lâm quân. Hán quân có quân trận mạnh mẽ, nhưng do căn tập trung gia cố mặt trước, hai cánh và sau lưng họ trống không, đường rừng nhỏ thêm vào rừng cây rậm rạp làm không có mấy đội quân dám tấn công họ từ hai cánh, nhưng Linh Nam quân có thể.

Bọn họ tách thành từng đội hình nhỏ, dưới sự chỉ huy của các thập phu trưởng, tạo thành một bầy ong đầy hỗn loạn xung quanh Hán quân. Các nỗ thủ linh hoạt lách qua hàng cây, leo lên cao, bắn vào bọn Hán quân từ góc chết, tránh qua bọn chúng lăng khiên cùng áo giáp nặng nề, nhắm thẳng vào bọn cung thủ và cường nỗ thủ. Bọn chúng đang cố gắng giữ tư thế ngắm chuẩn, vì thế mà chúng không cách nào phòng thủ cung nỗ của Linh Nam quân, rất nhiều quân Hán ngã xuống.

Đặng Hồng thấy vậy cũng không nao núng, hấn khinh bỉ ra lệnh.

"Bắn trả, toàn quân lập quy thuận trận"

Hán quân Vũ Lâm Vệ nghe lệnh lập tức hô to "Uy! Uy!", vừa hô vừa bước đều chân chậm rãi biến trận. Hai bên cánh trận theo nhịp hô lui về sau, một số thương binh vội đổi lấy tấm khiên bên người che chắn bên ngoài để phụ giúp Vũ Lâm Vệ vốn không có quá nhiều thuẫn binh. Cung nỗ thủ của Hán quân liên tiếp bắn trả vào trong rừng, những mũi nỗ tiến cứ liên tiếp bay qua bay lại khắp nơi.

Lưu An vừa múa đao gạt tên vừa chửi. "Chó chết! Lũ khốn này không dám đánh trực diện mà lại bắn lén, thật sự là không có chim!" Đặng Hồng nghe vậy cười ha hả nói

"Diệu Bình huynh nói chính hợp ý ta! Tên nỗ tuy lợi hại, làm sao có thể phá được khai giáp của quân ta. Chúng chỉ đang gây dựa mà thôi. Như ta xem, đây hấn là cánh tử sĩ để đoạn hậu của chúng rồi!". Rồi như có gì thích thú, hấn cười lớn

"Ta nào có thể để chúng thoát đi như vậy dễ dàng? Hiền Sư huynh, nơi đây phiền huynh, ta cùng Diệu Bình dẫn quân truy kích!"

Hắn chưa dứt lời, dưới háng chiến mã đã lồng lên mà ngã ra đất, trên cổ nó cắm một mũi tên còn đang lắc lư dử dội. Đặng Hồng thấy vậy cả kinh vội phi thân ra khỏi lưng ngựa, trên không đánh bay hai mũi tên mới lần một vòng tiếp đất. Bên cạnh hắn, Mã Phòng hô to

"Duyên Bình chú ý, bọn nỗ tiễn này rất ranh ma!" Đặng Hồng lách người né mấy mũi tiễn phá không bay tới, định thần nhìn xung quanh. Vũ Lâm Vệ tuy đã cố sức biến trận mai rùa, xong trang bị quá nặng nề bọn họ phải mất rất nhiều công sức dưới làn mưa tên như vũ bão cùng mặt đất gồ ghề, đợi đến khi họ hoàn thành biến trận, đã có tới năm mươi Hán binh bị tên bắn chết, đa số bị bắn vào chỗ yếu hại như yết hầu và mắt, chết ngay lập tức. May mắn là thuẫn trận đã hoàn thành nên cũng nỗ của Việt binh tuy còn có thể gây thương tích, nhưng đã không phải quá đáng lo ngại. Không ổn chính là, vì cung nỗ Việt binh bắn quá rất mà Đặng Hồng dù mấy lần cố gắng vẫn không thể nào bức ra được khỏi trận để truy kích Việt binh.

Bên trong rừng cây, Hoảng vừa bắn chết một tên trưng kích Vũ Lâm quân, đang định tìm kiếm mục tiêu kế tiếp thì bên cạnh vang lên tiếng kèn lá toe toe. Hắn sững người nghe rõ rồi vui vẻ nói.

"Đã đến lúc rồi!" Đoạn hắn cũng rút ra một cái kèn lá đưa lên miệng thổi vang tín hiệu trưng tự. Nhanh chóng cả cánh rừng vang lên liên tiếp tiếng kèn lá, thợ săn và cung nỗ binh nghe vậy nhao nhao ngừng bắn, quay trở về đội ngũ. Tiếng kèn lá cũng khiến cho Hán quân khó hiểu, dưới lệnh của Mã Phòng, bọn chúng nhao nhao giờ khiến đề thương cảnh giới, thế nhưng trong phút chốc, cả khu rừng lại lần thứ hai lâm vào yên tĩnh.

Qua lớp mặt nạ, Sáng nhìn bọn Hán quân đang không ngừng liếc trái xem phải dò xét, miệng cười nói "Thế chủ động đã bị quân ta nắm giữ! Toàn quân, giết!" dứt lời hắn dẫn đội ngũ lao ra.

Lập tức, từ bốn phía xung quanh Hán Binh tuôn ra vô số Linh Nam quân, bọn họ trông như một bầy ong vỡ tổ tràn ra. Đặng Hồng thấy vậy vui vẻ không sợ hãi chỉ huy binh lính nghênh địch. Nhưng do Việt binh không chỉ tấn công từ một hướng nên cường nỗ của Hán quân không sao gây nên bao nhiêu tác dụng. Đợt bắn đầu tiên tuy gây ra một chút vết vả cho Linh Nam quân, nhưng do có chuẩn bị từ trước, lại đã chú trọng bắn tía bọn cường nỗ thủ, nên Linh Nam quân thương vong rất ít. Cường nỗ cần thời gian dài để lên tiền, vì thế Hán quân chỉ có thể bắn một đợt, khi thấy đợt bắn tên không như mong muốn, ba tên Hán tướng liền sậm mặt lại, chúng bàn tán với nhau.

"Phân quân này dùng thế bao vây để khiến quân ta không thể đầu đuôi cứu nhau, đây là chúng sách lược. Nay Hồng sẽ lãnh mặt bắc, phiên hai vị thân lãnh hai mặt khác, chúng ta phân thế chân vạc cùng chống đỡ. Chỉ cần chúng bị quân ta đẩy lùi, đó là lúc ta tấn công." Nói sao làm vậy, chúng phân ra ba mặt điều binh khiển tướng, quyết giữ thế trận.

Trong đoàn quân Linh Nam, Sáng chú ý nhất cử nhất động của va tên Hán tướng, hắn thấy chúng chia làm ba mặt mà đánh thì vui vẻ trong lòng, đoạn hắn hô với tên Đào Nhất bên cạnh.

"Lệnh Bách phu trưởng Nghiêm, Khái, Sơn vừa đánh vừa lui, không được cật mạnh!"

"Lệnh các phía còn lại lập tức đánh mạnh!"

Tiếng kèn lá lại vang lên không ngớt, chỉ chốc lát ha quân va vào nhau.

Viễn cảnh đầu rơi máu chảy như dự tính của Đặng Hồng không hề diễn ra. Khi cách Hán quân một khoảng vừa phải, Việt binh dừng lại, hàng trước nâng tiểu thuẫn che chắn, từ sau vươn ra những cây trường thương kỳ dị, dài đến hơn trượng (~4m hơn) phần đầu đây cánh lá tua tủa như một nhánh cây dài, đâm vào trận hình Hán quân. Hậu bên đội hình vô hình giống nhau đến mấy phần, cả hai đều dùng khiên che chắn đồng bộ, dùng trường thương thọc sâu. Chỉ khác khiên của Việt binh nhỏ hơn nhiều, thương thì quý dị hơn mà thôi. Hai bên luân phiên đưa đẩy những thanh trường thương, trường kích qua lại, tạo thành một khu vực trống trải hơn nửa trượng (hơn 2m), chỉ đây những nhánh thương to qua lại đây đẹp mắt, cũng rất nguy hiểm. Rất nhiều Việt binh vì không đủ kinh nghiệm đối chiến thế này mà bị thương ngã xuống, may mắn đằng thuẫn binh rất linh hoạt kéo họ về sau, mới có thể giảm bớt thương vong.

Đặng Hồng chăm chú nhìn những cây thương dài đầy cành lá, vô tình như tạo thành một lớp rào lũy nhỏ nhoi mà lại rất hiệu quả khi cản phá trường thương của Hán quân mà như có điều suy nghĩ. Trong ánh mắt hắn bỗng sáng lên tia yêu thích, rồi hắn khinh bỉ vui vẻ cười nói với tên thân vệ.

"Phân binh chỉ dám bắt chước thiên binh trận hình, trướng ngỗng sao mà đòi khôn hơn vịt, lại còn mơ tưởng cầm chân quân ta?" Đoạn hắn chuyển sang dừ tợn mà nói.

"Quân trận Đại Hán ta biết bao biến hóa, biết bao tinh hoa làm sao chúng hiểu được, lệnh! Đẩy mạnh, ép chúng về!"

Vũ Lâm quân hô to "Hò! Hò!" đạp bước ra trước, mấy tên Hán binh lập tức lao lên, oằn vai phụ giúp lẫm khiên đẩy mạnh dưới liên tiếp tiếng thương đâm chát chúa bên tai. Thấy Hán binh đang ép lên, trong trận Linh Nam quân, bách phu trưởng Sơn la lớn

"Giữ chặt vị trí, giữ chặt vị trí, mọi người từ từ lui lại."

Linh Nam quân theo lệnh hắn từ từ lui từng bước về sau, chặt vật vụn phần. Mỗi lần Hán quân ào lên, trận hình Linh Nam như muốn bị vỡ tan. Ba tên bách phu trưởng phải cần rằng lao đi hết bên này đến bên kia phụ giúp mới làm cho thế công Hán quân bị chậm bớt. Đặng Hồng thấy thế hừ lạnh, hắn giựt cây cường nỗ trong tay tên Vũ Lâm quân bên cạnh, nhắm ngay một thân ảnh trong trận của Linh Nam quân mà bóp lấy, lập tức phía đối diện có một tiếng hự la lên thật kêu, tên bách phu trưởng vừa kêu gọi giữ đội hình đã ngã xuống, hai tên còn lại thấy vậy mắt đỏ lòm kêu lớn "Sơn Sơn!" trong tiếng hô ăn mừng của Hán quân. Lập tức Đặng Hồng chớp thời cơ lệnh toàn quân đẩy mạnh đến hơn ba mươi bước, vì gặp phải địa hình phức tạp cùng nhiều bụi rậm um tùm nên bọn chúng mới bị chặn lại. Tên Hán tướng vốn định tìm hai bách phu trưởng còn lại hòng trò cù trong thì, thì khinh bỉ phát hiện hai người kia đã mang theo hai tấm đằng thuẫn dày cộm, làm hắn không thể xạ kích được nữa.

So với mặt Đặng Hồng thuận lợi, hai phía của Lưu An và Mã Phòng lại hoàn toàn khác hẳn. Vì lệnh đánh mạnh từ Sáng mà hai mặt chiến trường này

đắm máu vô cùng.

Thời gian đầu tiếp xúc, Hán quân vẫn áp đảo Lĩnh Nam quân. Quân Lĩnh Nam chưa quen chiến thuật đầu trường thương, chưa quen bảo vệ lẫn nhau nên chịu thương vong nghiêm trọng, nhiều người vì đẳng thuẫn binh không kịp che chắn mà bị trường thương đâm trúng. Hán quân dựa vào đội hình dày đặc, đè ép, đâm thương, lại đè ép Việt binh một cách nhuần nhuyễn.

Nhiều tên Vũ Lâm quân dựa vào kinh nghiệm già dặn của mình giả vờ như bị hụt hơi hay lui về gặp lỗi, vô tình làm cho trận hình Hán quân như có một lỗ hổng không nhỏ, nếu như có binh sĩ Việt binh vội vàng lao vào đó, họ sẽ bị vô số trường kiếm loạn chém trước khi tên Vũ Lâm quân kia tươi cười quay về lập vị trí.

Có người Lĩnh Nam quân nhận thấy đồng đội đang bị ép thì quên cả trận hình, nhảy vào ôm tên Hán quân vật ra đất bằng sức lực của mình đâm thanh kiếm xuyên tim tên giặc, nhưng lại bị ba bốn thanh trường thương tạc xuyên.

Lại có tên ngũ phu trưởng bị đối thủ chém đến bết máu, nhận thấy sức lực của mình đang từ từ trôi đi, thì hét to lên lao vào tên Hán, miệng lại liên tục gọi to "Đâm tôi đâm tôi!" làm nhiều tên đồng bạn ứa cả nước mắt, tên thập phu trưởng gần đó phải đành nhắm mắt đâm xuyên hán cùng tên Vũ Lâm quân, miệng đã cắn nát môi đến máu tươi đầm đề.

Phải qua một lúc sau, nhờ các phu trưởng như Hoảng và Sáng phải liên tục yêu cầu quân sĩ giữ đội hình cùng hành động như diễn luyện, hoặc nhờ địa thế trận chiến đã quá khó khăn với Hán quân trong khi sức lực của chúng đã bị mài mòn, tình huống mới có chuyển biến tốt. Chiến trường máu tanh dần dần được Lĩnh Nam quân thích ứng, sau khi bỏ ra một cái giá lớn, bọn họ lột xác nhanh chóng. Còn Hán quân dần dần lộ ra không thể tiếp tục chống cự. Đúng như Sáng nhận xét, thanh gươm cứng rắn của quân Hán đã đến đà gãy.

Dưới sự bảo vệ của đẳng thuẫn và thụ chạc trường thương liên tiếp đẩy mạnh, từng cây từng cây đoàn rìu đã biết được phóng ra không biết mệt mỏi, đâm vào lãng khiến tạo thành từng tiếng đùng đùng kinh người. Liên tiếp có Hán binh không chịu nổi phản chấn mà ngã xuống, đồng đội chưa kịp cứu đã thấy mấy cây thương thô to theo chỗ trống mà vào, gạt ngang gạt dọc làm hai bên binh lính nhao nhao né ra, trước khi vô tình đâm chết tên đã té.

Trận hình Lĩnh Nam quân hoàn toàn không thể phát huy sức mạnh nếu như những người đẳng thuẫn binh không bọc lót được cho đồng đội, may mắn là bọn họ vừa có những tấm gương tốt, vừa có kẻ địch tốt. Đẳng thuẫn binh dần biết phát huy mạnh ưu thế của họ, họ trang bị nhẹ nhàng lại linh hoạt, vừa không như lãng khiến chỉ có thể bị động chống đỡ, vừa có trang bị rìu tay dễ tham gia diệt sát địch từ xa. Nếu như Hán quân chẳng may bị thụ chạc trường thương móc phải lôi về, họ sẽ thu thuẫn để cho kẻ xấu số vào trong trận, để thợ săn mau chóng lau cổ kẻ địch.

Cung binh đối đầu cũng nguy hiểm không kém, Hán binh mặc kệ địch ta hỗn loạn, có người giương cung cài tên nhắm vào những bóng đen trong rừng phía xa, trong khi số khác mau chóng gồng mình đẩy đòn bẩy những thanh cường nỗ nặng nề. Cung tiễn thủ Lĩnh Nam quân cũng không hề yếu thế phản kích, liên tiếp Hán binh bị bắn xuyên đầu, xuyên vai, trong khi cung tiễn Hán binh bị đẳng thủ binh chặn thật chặt, hoặc bắn vào rừng cây um tùm che chắn rồi mất dấu.

Nhiều tên Vũ Lâm Vệ thấy vậy vất nỗ, rút sắc bén trường kiếm lao vào đội hình Lĩnh Nam dưới sự che chở của trường thương binh, thế nhưng đêm tối đã che mất tầm nhìn của chúng, thụ chạc trường thương như những cánh tay dài quét ngang chân chúng, lôi kéo đâm loạn làm chúng không sao tiến lên được. Cũng có tên chịu đau bị hai ba nhánh trường thương đâm xuyên vai, đùi, lao vào Lĩnh Nam quân điên cuồng chém chặt tạo nên những đoạn hỗn chiến máu tanh đến không chừng. Những nữ binh trong quân cũng mạnh mẽ vừa phi rìu vừa múa kiếm chống trả Hán binh đột nhập, anh thư không thua gì nam nhi.

Lưu An liếc nhìn Mã Phòng đang tái mặt né tránh ám tiễn ở không xa, rồi đánh giá tình hình xung quanh, hán định lên tìm tên đồng bạn. Bỗng một thanh rìu bay lướt qua mặt hán, cắm phập vào mặt tên thân binh bên cạnh làm hán chẳng kịp rút lên đã ngã vật xuống, tử trạng thê thảm cùng cực. Lưu An thấy thanh rìu được sơn xanh đen gần như hòa mình cả vào rừng đêm thì rừng mình, hán vội cúi người lượm một tấm khiên vô chủ rồi men theo hàng thuẫn binh mà chạy đến bên Mã Phòng, cả quãng đường hán ko dám ngừng đầu.

Mã Phòng thấy Lưu An đến thì đáng chất nói. "Diệu Bình huynh, quá không ổn, đêm khuya lại có rừng cây che chắn, trận hình quân ta không thể phát huy, mà ta xem phân quân trang bị cùng trận thế lại mười phần hợp nơi đây. Mau mau tìm Duyên Bình, chúng ta mau lui lại."

Bên phía Mã Phòng quả thực tình thế còn tệ hơn Lưu An nhiều. Đào Nhất, Lĩnh, Nhài Hương ba tên bách phu trưởng dưới sự chỉ huy của Sáng như ba con thoi không ngừng đan xen nhau, giữa mỗi con thoi là mười bảy ong nhỏ, bọn họ khoảng cách giao thoa, loạn mà hài hòa vô cùng. Hai người cầm khiên đứng chặn trước mặt, ba lính trường thương đâm, quyết, chặn đánh hai bên cánh, ba người cung nỗ thủ thì cự ly gần dùng ám khí, dùng trường thương tấn công, xa thì dùng cung nỗ bắn, sau cùng hai người thợ săn không hề do dự quăng rìu phá trận địch. Chỉ một lát mà trận hình nghiêm mật của Vũ Lâm Quân đã muốn tán loạn, tử thương cứ tăng mãi không ngừng.

Lưu An gạt đầu đồng ý, hán lúc này đã quăng mất thanh đại đao to nặng vì quá mệt mỏi mất sức, đôi bằng thanh bội đao. Hán mệt, binh sĩ cũng mệt. Từ sáng nay đến giờ Hán binh chạy đông chạy tây, đánh giết liên tục vẫn chưa hề được nghỉ ngơi, sức đã sắp tàn lụi. Lưu An thảm thán, lại vô kế khả thi, nếu lúc này còn không rút mau, lát nữa Hán quân bị lực bọn hán chắc chắn sẽ chết. Liếc thấy Đặng Hồng đang anh dũng đẩy mạnh thì biến sắc gấp. "Nguy, Duyên Bình trúng kẻ địch, mau qua cứu y!"

Mã Phòng thấy vậy cũng hốt hoảng không thôi, Lĩnh Nam quân sắc bén bọn hán đã thấy lóe lóe, làm sao có thể dễ dàng bị Đặng Hồng như thế đẩy lui? Bọn hán không khỏi rừng mình tìm kiếm thân ảnh lãnh binh đã mất một tay trong đám Việt binh, rồi mặc kệ trận hình tan nát dần, chạy vội lại gần Đặng Hồng mà kéo.

"Duyên Bình huynh, mau lui lại."

"Duyên Bình, cẩn thận có bấy rập!"

Đặng Hồng đang chiến đấu nóng đầu thì nghe hai tên đồng liêu kêu, hấn khinh bỉ trong lòng mà quay sang cười nói.

"Các người sao vô dụng, phản binh..." Hấn im bất khi thấy hai mặt khác Hán quân bị phá đến thất điên bát đảo, rồi hấn giật mình nhìn thấy mặt quân của hấn chỉ huy đã tiến quá xa trận hình toàn quân lúc nào không biết. Vốn thông tuệ hấn lập tức hiểu rõ, vội vàng quay người lại chạy về sau, vừa chạy vừa không quên la lớn "Hồi lại, mau hồi lại trọng chỉnh đội hình!" xong đã quá muộn.

Phát giác Đặng Hồng đã thoát khỏi kế dụ địch, mà trận hình Hán quân cũng đã giãn ra quá nửa, Sáng nâng kèn sừng trâu thổi mạnh, lập tức, Lĩnh Nam quân bộc phát. Thợ săn cùng cung nỏ binh không bắn cung hay quăng rìu nữa, mà thay vào đó họ quăng ra vô vàn lưới cá, móc câu, thông lọng, trong chớp mắt quấn lấy Hán binh, rồi trước khi bọn chúng kịp hiểu, giựt mạnh làm chúng té nhào ra đất, kéo vào màn đêm nơi các đảng thuần binh đã đợi sẵn, hung dữ kết liễu những tiếng la hét thê thảm của chúng. Hán binh lúc này đã quá mệt mỏi để chống cự Lĩnh Nam quân, họ cố gắng níu kéo trước dây thừng thông lọng, lại vô pháp giữ vững khi hai chân đã run rẩy vì kiệt lực.

Không đến một khắc, lừng khiên hoàn toàn vỡ, trường kích trường mâu binh không có lừng thuẫn bảo vệ trở thành bia sống cho quân Lĩnh Nam. Liên tiếp trường thương binh quăng thương ôm bụng, ôm cổ, che mắt gào rú rồi ngã xuống đất, tuyên cáo trận hình Vũ Lâm quân đã bị phá tái.

Lĩnh Nam cứ năm người một tổ, thuần thực linh hoạt men theo rừng cây tràn vào trận hình của Hán quân như đi vào nhà. Bọn họ không cần quan tâm rừng cây, không lo không tìm thấy kẻ địch, càng như quỷ dị không sợ ngộ sát đồng đội, giữa chỗ loạn vẫn có sự liên kết rõ ràng, trình tự vô cùng, cũng vô tình vô cùng chém eo, đâm cổ, phắc rìu vào mặt Hán binh.

Nơi xa, Thục nương thấy được điều này mà kinh hãi không thôi, đôi mắt sáng mở to như muốn xác thực điều khó tin này. Trong tiếng hò hét vui mừng vang dội của binh sĩ Lĩnh Nam xung quanh, nàng rút song nguyệt đao chỉ về Hán binh mà hét to "Giếtttttt!" đoạn dẫn theo nghĩa binh Đa Cương lao vào chiến trường. Sau lưng, Trung Trình cũng gương mẫu xách kiếm dẫn còn lại Lĩnh Nam quân sĩ tham chiến. Thế cục đổi thay trong chớp lát.

Ba tên Hán tướng muối mặt nhìn quân trận tan vỡ, binh sĩ Đại Hán trở thành vong hồn dưới đao phản tặc mà tâm trạng ngổn ngang. Rồi không ai bảo ai chúng vội xuất thân binh chạy thực mạng về Hán doanh, sau lưng chúng binh sĩ thấy thế cũng ba chân bốn cẳng chạy theo. Một số tên thân binh thấy Việt quân tiến theo thì cắn răng hét lớn. "Chặn chúng lại! Đừng để chúng truy!". Chúng mạnh mẽ dẫn theo từ sĩ cùng một phần quả cảm Hán binh lưu lại, điên cuồng lao vào Việt binh hùng căn bước chân họ. Nhiều tên bay hấn vào đối phương, ôm nhau lẫn lộn dữ dội, vũ khí vút hết từ lúc nào cũng không biết, chỉ có thể dùng nắm tay đánh đấm lẫn nhau.

Có nhiều tên Vũ Lâm quân không hề chạy như đồng bọn, chúng xếp thành hàng ngang, trường mâu dựng thẳng, tên đi đầu la lên "Đại Hán uy vũ! Vũ Lâm vô địch!" Rồi trong tiếng hò hét, cả hàng lao thẳng lên mặc cho trên người đã xuất hiện không biết bao nhiêu lỗ máu, cho đến khi thương đã gãy, sức đã kiệt mới rú hấn xuống.

Đón lấy những hình ảnh này, Lĩnh Nam quân cũng không có bao nhiêu khinh bỉ hay tức giận họ, mọi người tự giác dùng hết sức lực kết thúc bọn chúng tính mạng cùng vinh quang. Nhưng vì những kẻ liều chết này mà Việt quân đã không thể dừng bước chân lại trong một khoảng thời gian không nhỏ.

"Phân ra một đội thanh lý chiến trường, chôn cất anh linh, còn lại theo ta truy kích chúng!" Thục nương mắt nhìn theo hướng ba tên Hán tướng rút lui rồi nhanh chóng phát lệnh truy kích. Bên kia, Sáng vẫn luôn duy trì tư thế chiến đấu quay sang tên nữ Bách Phu trưởng Nhài Hương nói trong ánh mắt không tình nguyện của nàng.

"Cô cùng Đào Nhất đem đội ở lại thanh lý, chú ý tách riêng Lĩnh Nam quân ra, đừng chôn ở đây!" Xong hấn quay sang mấy tên còn lại nói to. "Truy!"

Đặng Hồng dẫn hơn trăm tên Hán binh bán mạng chạy như điên về đến trận doanh thì gấp tên thư lại đang chấp tay sau lưng, bình tĩnh đứng trên cửa trại thành lâu (môn lâu). Thấy hấn ung dung như đã đoán trước thì Đặng Hồng xấu hổ cúi đầu nói. "Xin lỗi, ta quá kiêu ngạo rồi."

"Không sao," tên kia thần nhiên trả lời hấn, rồi không nhìn nhiều ba tên Hán tướng, hấn chỉ phía sau trại mà nói.

"Ngựa đã chuẩn bị, các người mau theo sau trại mà lui, lát nữa ta sẽ theo sau!" Ba tên kia xấu hổ chấp tay chào, rồi vội vàng dẫn tàn binh lao thẳng qua. Đội họ qua hết tên kia lại lệnh "Đóng cửa trại! Chuẩn bị theo như ta phân phó mà làm!" Chỉ một lát sau, quân Lĩnh Nam ồ ạt kéo tới.

Trinh Thục công chúa nhìn trận doanh Hán quân đóng kín, lại không có một ánh lửa, trên trại cắm cây cờ cao Đại Hán phấp phới. Thình thoảng trong trại lóe lên những ánh hàn quang, rõ ràng có mai phục không ít Hán quân. Nàng chau mày suy tư không biết đây có phải là cạm bẫy hay không, thì Khải Minh đã theo sau đội hình mà lao đến hồ.

"Mau mau tấn công, trại là trại rỗng. Đây là không trại kè! Nhanh không chúng chạy mất!"

Tên thư lại kia "Ồ!" lên ngạc nhiên nhìn Minh, chấp tay chào dưới ánh lửa hừng hực bỗng toát lên từ trong trại.

"Quân sư đại tài, Ban Siêu bội phục!" Đoạn hấn cười tươi xoay người nhảy xuống môn lâu.

Lát sau có tiếng vỗ ngựa dồn dập chạy mất, Thục nương tỉnh té đánh giá thì biến sắc nghe ra chỉ tầm có mười người mà thôi, nàng vội vã chỉ huy quân lính phá trại mà vào, chỉ thấy kho lương và quân bị đang bị đốt cháy, ngọn lửa hừng hực lan sang những nơi khác làm cả mặt sau trại đều chìm vào biển lửa. Lĩnh Nam quân thấy vậy đành từ bỏ truy binh mà quay sang cứu hỏa cứu lương.

Nơi cửa trại, Khải Minh dựa vào tường gỗ, đau đầu mà than.

"Không thành kế làm sao lại xuất hiện? Ban Siêu, Ban Siêu, sao mà nghe quen thế này?"....

Chương 26: Sau cuộc chiến

Sáng sớm, ánh mai chiếu qua khung cửa gỗ thô của gian nhà sàn, in nắng lên gương mặt đang nhắm mắt lại, cổ nín kéo chút giấc ngủ vốn đã qua thiếu thốn của Bát Nạn đại tướng quân, Trinh Thục công chúa, Vũ Thị Thục. Để rồi khi nàng chán ngất phát hiện mình thật lại không thể ngủ được nữa, mới ưỡn oai ngồi dậy, ngáp một cái thật sâu, đệ nhất nữ tướng quân của Linh Nam mới không vội không chậm bước xuống giường, làm vệ sinh nhẹ rồi bước ra ngoài.

Khí thôn sau trận chiến mấy hôm trước vẫn rất bình thường, trừ nhiều người hơn mà thôi. Sau trận chiến đêm ấy, Trung Trinh, Âu Khanh trưởng thôn cùng nàng đã quyết định triệu tập tất cả đệ tử Khí thôn về thôn, để đề phòng Hán quân lại phát binh tập kích. Thế nhưng Hán quân sau trận thua thê thảm bỗng dưng rút quân, cứ như chúng chỉ đi ngang qua, không hề có viện quân, không hề chửi rủa, cũng không có bất kỳ cạm bẫy nào, dù cho chúng để lại nơi đây hơn một ngàn hai trăm cỗ thi thể.

Tuy lúc đầu quân dân Linh Nam đã có chiến quả rực rỡ khi mai phục thành công hai nhánh quân của Mã Phòng và Lưu An, làm chúng choáng váng mà thương vong hơn nửa, thế nhưng tổ chất cùng trang bị của Hán quân lại một lần nữa khiến chiến thắng dễ dàng của Linh Nam quân trở nên bi thảm vô cùng. Chỉ riêng khi Mã Phòng và Lưu An cố gắng phá vòng vây đã thể hiện được sự khác biệt nghiêm trọng giữa hai bên, khi mà quân Linh Nam phải dùng tới gấp ba gấp ba số lượng mới có thể tiêu hao dần bọn chúng. Và khi Vũ Lâm quân tham chiến, chiến trường lại đổi thành địa ngục.

Để tiêu diệt một ngàn hai trăm bốn mươi hai tên Hán binh, trong đó có ba trăm linh năm tên Vũ Lâm Vệ, Khí thôn đã chết mất một ngàn sáu trăm năm mươi sáu người, trong đó có tới hơn ngàn người là đệ tử khí thôn, một trăm người là Đa Cương binh sĩ, hai trăm người là quân lính đi theo Trung Nhị Vương, chỉ riêng Linh Nam quân, đội quân có công to nhất trong cuộc chiến, cũng đã hy sinh mất ba trăm hai mươi sáu chiến binh. Càng chưa nói đến vô số thương binh cùng lũ sói mà Âu Mạn nuôi giữ. Đây đã ngón sạch sẽ hơn nửa chiến lực của thôn, cũng đã vượt xa những gì nàng tính toán, chỉ nghĩ đến đó, nàng đã nghiêng răng nghiêng lợi không biết bao nhiêu lần. Mấy ngày nay trong thôn đã tràn ngập quân y để cứu chữa cho thương binh.

Quân y, theo như Trinh Nhi cho nàng hay, là yêu cầu của Quân sư. Hẳn yêu cầu sau mỗi trận đánh cần phải có quân y đến sơ cứu vết thương, cũng như xử lý chiến trường, để giảm nhỏ nhất thương vong không cần thiết, cũng hạn chế tối đa dịch bệnh. Sư phụ nàng lúc biết điều này hai mắt tỏa sáng, đồng ý không dứt, quân y thế là được hân ủng hộ khước trương. Theo yêu cầu của Minh, ông Khanh đã phái ba trăm phụ nữ không biết võ công cùng đông đảo y sư trong thôn gia nhập, nhằm phụ giúp số lượng người quá ít ỏi của Trung Nhị Vương, và chỉ mất nửa ngày thì hiệu quả đã cho thấy rõ rệt. Rất ít người bị sốt, bị lở loét vết thương dẫn đến bỏ mạng, nhiều người bị thương nhẹ thậm chí còn đang nhanh chóng phục hồi, làm mọi người tấm tắc không thôi. Sư phụ thậm chí còn có ý không cần thử xem hán có phải hay không là thiên mệnh nữa kia, làm mọi người đều lắc đầu ngao ngán.

Đương nhiên có tổn thất, thì Linh Nam quân dân cũng có thu hoạch. Tuy trước khi rời đi Ban Siêu đã thiêu hủy khá nhiều trang bị và lương thực trong quân. Nhưng quân Linh Nam cũng kịp thời cứu được tầm năm trăm bộ giáp giáp hoàn chỉnh được lấy từ kho của Hán quân khi chúng vội vã rút quân, trong đó có một trăm bộ Vũ Lâm quân dự bị giáp. Cùng với hơn ngàn kiện giáp giáp bị ít nhiều thương tổn từ xác bọn Hán quân. Lúc này đây, quân dân Linh Nam thật sự cần số trang bị này, cho dù chúng có bị hư hại hay không đi nữa. Đặc biệt là hai trăm cụ đại nỗ của Vũ Lâm quân, uy lực đã được quân dân Linh Nam thực nghiệm, nay đã là vũ khí của quân ta. Âu Khanh khi nhìn thấy chúng đã nức nở không thôi. Nỗ thần trong tay An Dương Vương đã biết bao nhiêu lần lập công chống giặc, bảo vệ núi sông, vậy mà bị con gái ngày thơ đưa cho Triệu Đà, để rồi từ tay giặc Bắc, chúng lạnh lùng xuyên thủng cơ thể dân ta, giày xéo nước ta, thế sự như thế, ai nghĩ cũng thấy đau lòng.

Thục nương vừa rảo bước trên con đường đất mọc đầy cỏ xanh, vừa gật đầu chào hỏi những người thôn dân, binh lính đang chấp tay hành lễ với nàng, ánh mắt buồn bã nhìn nhiều người dân đang ngồi khóc tức tưởi trước hiên nhà, hoặc lặng lẽ thu thập đồ tế vật để buổi chiều đi cúng mộ. Nơi đây chỉ có hơn một ngàn năm trăm anh hùng ngã xuống, thế nhưng ở Lăng Bạc, biết bao người anh dũng hy sinh thì sao? Có ai sẽ vì họ khóc, điệu? Có mấy ai sẽ vì họ chôn cất tử tế? Nàng chỉ nghĩ đến những ngôi mộ tập thể to hàng dặm, trong đó đầy vào không thể nhận biết đâu là Hán binh, đâu là Việt binh, mà lòng quặn đau như ai cắt.

Thờ dài nhìn về phía ngoài thôn, may mắn ít ra quân sĩ hy sinh ở Khí thôn được nhận lấy đài ngộ cao hơn thế. Nơi đây từ sáng qua đã có hai bãi tha ma được dựng lên. Một cho những anh hùng Linh Nam ngã xuống vì nước, cái kia, lại khôi hài dành cho Hán binh. Tuy đó chỉ là một cái mộ tập thể, nhưng ít ra bọn họ còn có tấm bia ghi rõ ngày tháng ngã xuống, chứ không như biết bao đồng bạn đã mất trước kia, chỉ là những con số ghi lại trong những bản cáo mà thôi. Thục nương nhớ lời Trung Trinh nói "Giặc Bắc tàn ác, bóc lột dân ta, ta đánh đuổi chúng ra khỏi nước nhà. Thế nhưng người đã chết, ta cũng không cần phanh thây lóc thịt làm gì, dẫu cũng không thể làm cho nước nhà độc lập, không thể làm cho dân ta sống dậy. Nay ta lập mộ này, bia này, cũng như sau này ta lập nhiều mộ bia khác, để con cháu đời sau còn có biết Linh Nam từng đánh bại kẻ thù như thế nào, đã từng nhân đức ra sao!"

Nàng tin tưởng tám chín phần quan niệm đó vốn không phải của Trinh Nhi, mà là của tên Quân sư sớm chiều đầy ý nghĩ kỳ hoặc kia, rõ ràng không lo quân sự tác chiến, suốt ngày toàn lo việc không đâu, thật sự là một tên không xứng chức quân sư. Nàng vừa lắc đầu vừa vén mấy cọng tóc mai hất lên má, chậm rãi bước vào nghĩa trang.

Thục nương đứng trước nghĩa trang quân dân Linh Nam khê vãi thật sâu, nàng vừa định bước đi tìm sư phụ thì thấy một đoàn người đi đến đây. Đó là Sáng cùng toàn thể Linh Nam quân, cũng là anh hùng giúp họ giành lấy được thắng lợi sau cùng. Sau trận chiến kinh khủng đó, tài năng của tên Sáng chính thức được mọi người tán đồng, cũng công nhận tương lai và tiềm năng của Linh Nam quân, cùng hệ thống quân đội mà họ sử dụng. Hệ thống này cho thấy năng suất cao bất ngờ cùng tính linh hoạt giữa chiến trường phức tạp, lại cực kỳ phù hợp Linh Nam, đó là những gì bọn nàng nhận thấy. Thục

nương cùng Trung Trinh đều đồng ý là hệ thống này có thể áp dụng với cả quân chính quy. Thậm chí nàng từng nói với Trung Trinh và Quốc rằng nếu Trắc Vương biết được quân chế này, cũng sẽ hết sức vui mừng và ủng hộ, dù sao thì quân đội Lĩnh Nam quá hỗn loạn, bản thân nàng từng chỉ huy, từng thấy khó khăn vô cùng. Thấy nàng, tên Sáng vẫn như cũ nghiêm chỉnh hành quân lễ chào

"Bát Nạn đại tướng quân!"

"Ta nói này anh Sáng, anh hơn tuổi ta, khả năng cùng tài năng đều được mọi người thấy rõ. Ta cũng đã bảo anh chỉ gọi ta Thục nương là được, có cần ở đâu cũng Bát Nạn đại tướng quân không?" Thục nương không vui hỏi. Nàng vốn yêu thích thoải mái tự do, thế nhưng tên này luôn kêu nàng bằng quân chức dù bất kể nơi đâu, vô tình làm nàng nhớ lấy trách nhiệm nặng nề không thể buông bỏ trên vai, làm sao nàng có thể yêu thích.

"Việc quân không thể vô lễ, mong... cô thứ lỗi!" Sáng đáp lời. Thục nương vô tình bỏ qua nho nhỏ cái tiến trong xưng hô của hắn, bĩu môi hỏi

"Các người vừa huấn luyện xong?"

"Là xong buổi sáng." Hắn trả lời, vẫn là cái giọng cộc lốc không chút tình cảm "Chúng ta đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi thăm đồng bạn, cũng tiện thể tắm rửa cho bọn hắn." Đoạn nghiêng người sang một bên, lộ ra hơn hai mươi binh sĩ đang cầm khăn lau và vại nước, hiển nhiên bọn hắn đang chuẩn bị đi lau bìa mộ cho binh lính hy sinh. Không còn mấy tâm trạng vui vẻ, Thục nương hỏi.

"Các người có thấy Nhị Vương hay quân sư ở đâu?"

Tên Hoảng ở trong quân nghe vậy vui vẻ đáp "Sur cô, Vương đang đi thăm gia quyến những người đã mất. Quân sư thì vẫn ở quân y doanh, chúng ta cũng vừa từ đó trở về."

"Ồ, mất người bị làm sao thế kia?" Nàng ngạc nhiên nhìn bên mắt trái thâm tím của hắn hỏi. Tên kia vội nhớ ra mình thật không tiện gặp người, mau chóng cúi đầu kéo mũ che kín lại, lúng túng không thôi, khiến cả cánh quân cười ha hả không dứt. Âu Mạn đi bên cạnh con sói liền mách. "Hắn vừa dạy Lan muội võ công!" Âu Mạn cùng con sói vương quả thật mạng rất dày, thể chất cũng rất trong ngần dai dẳng, bị thương nặng như vậy nhưng sáng nay bọn họ đã khôi phục được khá tốt rồi. Hắn bây giờ suốt ngày quần quít bên Lĩnh Nam Quân, giống như thật sự hận không kịp gia nhập vào họ, lại có thể hòa đồng tốt đến không ngờ. Âu Mạn vừa dứt lời, tiếng cười nổ ra như sấm làm Hoảng dường như co rút lại, nhỏ bé đi không biết bao nhiêu lần.

Thục nương ồ lên vỡ lẽ, rồi cũng cười tươi như hoa. Cái bầu không khí nặng nề cứ đơn giản như vậy biến mất, không ai vì những người đã nằm xuống kia mà quá bi thương. Có lẽ là vì với những con người đã quanh năm suốt tháng sông trên đầu thương lười kiếm như họ, dường như trái tim cũng đã băng lãnh hơn không biết bao nhiêu lần. Bởi vì vì họ đã khóc quá nhiều cho những lần đầu tiên tiễn biệt đồng bạn, để về sau nước mắt cũng đã khô, đau thương cũng đã chai rồi. Hay vì họ đều hiểu rất rõ, nay mai họ cũng sẽ ngã xuống như những người kia, giống như hàng bao nhiêu chiến sĩ của tộc Việt đã ngã xuống trong bao nhiêu năm qua. Thế nên họ lạc quan đi mà sống, vì chỉ có như thế họ mới có đủ can đảm đối mặt với mưa tên và vó ngựa quân thù.

Thục nương vẫy tay chào bọn họ rồi quay lại trong thôn, nàng đi đến một mái nhà sàn to gần như sát trung tâm thôn, phía trước có một khu sân rộng rãi. Nơi đây vốn là chỗ thôn dân tập trung vui chơi ngày hội, nay đã biến thành trung tâm quân y tạm thời. Lúc này, Trung Nhị Vương cũng đã hoàn tất việc đi thăm các nhà có người mất, nàng cùng bà lão đang lững thững đi đến từ một hướng khác. Thấy Thục nương, trên gương mặt buồn đau mới hơi giảm bớt, nàng cười chào

"Chị Thục, chị đã dậy."

"Là, chị vừa mới dậy, thật chị không thể không phục em, đã mấy ngày rồi em không ngủ đủ giấc. Sao không nghỉ ngơi một chút đi?" Nàng nhìn gương mặt thanh tú nhưng đã có chút hắc hác cùng ánh mắt thâm quầng của Trung Trinh mà đau lòng nói, đồng thời khẽ gật đầu với bà lão xem như chào hỏi. Rồi thấy vẻ mặt u ám của Trung Trinh, nàng hỏi. "Làm sao?"

Trung Trinh lắc đầu nói. "Không có sao, chỉ là mỗi lần em nhớ lại trận chiến đêm ấy, là lòng lại không thể có chút nào yên." Nói đoạn nàng đi đến bên cái ghế được tạo từ một gốc cây già mà ngồi xuống, đầu nàng cúi thấp, suy nghĩ một hồi, nàng phàn trần.

"Cũng như ở Lăng Bạc, thật em không thể nào dễ chịu. Chị, chị cả nói chúng ta khởi sự là vì đất Lĩnh Nam này, vì người dân Lĩnh Nam. Nhưng sao em chỉ thấy rất nhiều người chết, quá nhiều nhà cửa bỏ không, gia đình tan nát. Thế nhưng mọi người không ai trách chúng em, vì sao? Em thấy có ông già nằm vật ra bên xác người con trai duy nhất mà khóc, lại không một câu oán trách khi em đến hỏi han, từ chối em đưa đến lương thực cùng dụng cụ." Đoạn nàng ôm mặt.

"Chị, dù em biết mọi người chấp nhận ra đi vì nước, dù em thấy mọi người chiến đấu đến lúc cuối cùng vẫn anh dũng, nhưng chả lẽ chúng ta chỉ có thể lấy anh dũng cùng quyết tử ra để thắng giặc sao? Giặc Hán quá mạnh, em lại sợ nhiều người hơn sẽ phải chết, mà đối mặt với sự hi sinh của họ, em sợ em sẽ làm phụ lòng họ."

Thục nương thờ dãi nhìn cô bé đang ngồi thút thút bên cây đa to lớn này, nàng nhìn sang bà lão cũng đang bắt đắc dĩ bên cạnh, đoạn nàng ngồi xuống bên Trung Trinh, ôm chặt vai nàng. Những gì Trung Trinh lo lắng sao không phải những gì nàng lo lắng? Dù sao trên vai bọn họ không chỉ là những lời nói yêu nước suông, mà là biết bao nhiêu tánh mạng, bao nhiêu máu, bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu là sự mong chờ. Tầng ấy thứ đè lên, các nàng cũng rất mệt mỏi.

Minh đứng dựa vào cây cột chống hiên của gian nhà sàn, tay cầm cái gậy dài làm đồ quấy cho nồi nước sôi đang luộc băng vải dùng cho thương binh, ánh mắt từ này giờ vẫn nhìn về phía các cô gái bên dưới. Quân Lĩnh Nam vừa lại thắng một trận khó khăn, nhưng trên gương mặt mỗi người, tâm trạng nặng nề cứ như thế tầng mãi chưa bao giờ dừng lại. Một trận thắng nhỏ không làm họ thêm tự tin, lại vô tình bóc lột ra sự thật phũ phàng, so sánh với Lĩnh Nam, Đại Hán vẫn quá mạnh. Mạnh đến nỗi dù có trí tuệ cùng bản lãnh của Vũ Thị Thục vẫn không thể thắng chắc được chúng. Dù cho có tám

huyết biết bao nhiêu người đổ vào xây dựng thi Lĩnh Nam quân, với số lượng gấp đôi vẫn không thể lập tức bẻ gãy tinh binh của Đại Hán. Dù cho có tinh thần yêu nước quật cường cùng tấm lòng vì nước quên thân, sẵn sàng tuấn quốc của hàng ngàn người dân Việt đi nữa cũng vẫn bị Hán quân từng bước từng bước đẩy lùi. Sức mạnh đó cũng kéo Minh về với thực tại, hung hãn tát hần một phát đau điếng. Lòng tin về những chiến thắng dễ dàng của Minh trước cánh quân của Hàn Sinh cũng theo đó mà tan đi đâu mất.

Tay không tự chủ siết thật chặt, Minh dùng sức quấy thanh gỗ mạnh hơn.

_____ €€€€ _____

Về sau bọn mình sẽ bắt đầu có hướng đi khác với chính sử, do đó nhiều nhân vật với nhiều cái tên hư cấu cũng sẽ được sử dụng. Truyện đã được bọn mình thêm tag dị giới nên sẽ khó drop nha các bạn. Lưu ý là đừng coi truyện như một quyển sách sử nhé.

Nhân tiện mình sẽ để tên của nhân vật Trung Trắc thành Châu

Hai chị em là Châu và Trinh (châu ngọc trinh cán - châu ngọc căn cơ của đất Nam)

Đây không phải tên nhân vật lịch sử, mà là nhân vật truyện.

Cám ơn các bạn đã ủng hộ^^

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Huyền Sử Thiên Mệnh

"Họ đã chịu quá nhiều áp lực." Âu Khanh lau hai bàn tay đầy nước thuốc, bước đến bên cạnh Minh rồi nói. "Vốn dĩ lúc đầu Khí thôn sẽ không thể giúp Hai Vương một cách triệt để được, đó là vì không có tướng thiên mệnh xuất hiện. Không có thiên mệnh, vua có tài giỏi cũng không thể thắng được sau cùng, cho nên ta cũng chỉ có thể nhịn khó chịu trong lòng mà phải đợi từ đấy ý là Thực đi giúp các nàng. Cháu có biết vì sao không?"

Minh thờ thần lắc đầu, ánh mắt vẫn không rời khung cảnh bên dưới, suy nghĩ một lúc, hần đoán mò "Là vì cái tổ quy chết tiết kia đi?"

"Tổ quy chết tiết?" Âu Khanh bật thốt, rồi hần ha hả cười vang nói "Đúng nó chết tiết, cực kỳ, ta thật đồng ý với cháu!" Lau nước mắt bằng bàn tay già nua, hần kể. "Khi thiên mệnh Cao Lỗ bị Triệu quân giết chết bằng chính thứ vũ khí mà chúng ta vất vả bao nhiêu năm liền mới chế tạo ra được dâng cho mình quân Thực Phán, Khí thôn đã từng có nhiều lần tranh cãi về cái này tổ quy. Tình huống sao, không khác bây giờ là bao nhiêu..." ông chậm rãi kể.

"An Dương Vương? Cao Lỗ?" Minh không thể không bị những cái tên này đánh đến choáng, hần xác nhận.

"Cháu không nghe lầm đâu. Là Cao Lỗ cùng Thực Phán." Ông gạt đầu, đoạn bước sang cái nồi nước sôi, nhẹ nhàng dùng chiếc đũa khuấy hai khuấy, lấy lên tấm vải trắng đã tiết trùng rồi cầm lấy nó bước vào trong nhà. Minh cũng hiếu kỳ đi vào theo trong tiếng kể của ông.

"Cháu biết không, thôn này tên là Khí thôn." Bước hai bước, ông dừng lại nói rõ "Khí trong bỏ đi, không phải khí trong vũ khí. Cứ mỗi lần thiên mệnh xuất hiện, chúng ta phải bỏ thôn, toàn lực đi theo giúp đỡ.

Năm đó Cao Lỗ được phát hiện là thiên mệnh, cả thôn đều phải bãi ông làm chủ, mất rất nhiều thời gian công sức, mới có thể có được nước Âu Lạc. Đến khi ông mất về tay kẻ thù, vì báo thù rửa hận cho ông hay là chống ngoại xâm đều là lý do khiến nhiều người trong thôn quyết tâm không rời bỏ Thực Phán. Kết quả là chúng ta chọn lựa một ít người lưu lại giữ gìn truyền thừa, còn lại hết lòng hết sức theo hần chống giặc. Những người ở lại thì sống, tất cả những người ra đi, không một ai trở về, rất nhiều tài nguyên vốn dành cho thiên mệnh cũng bị phá mất. Mặc kệ cháu có tin hay không đó đều là vận mệnh của Khí Thôn. Mẫu thần đã ra tổ quy, chính là dù bọn ta rất muốn cũng không thể trái. Không phải vì bọn ta hèn nhát, mà vì Khí thôn phải tiếp tục tồn tại, vì tìm kiếm thiên mệnh mà tồn tại, và vì đời sau Văn Lang, Âu Lạc."

"Thế nhưng Hai vị Vương..." Minh theo phản xạ phản bác, nhưng hần im lặng bất lực. Ký ức cho hần biết là Hai Bà Trưng đều phải tuấn quốc ở Sông Hát, mà theo sau hai bà biết bao nhân tài anh hùng của đất Lĩnh Nam cũng không thể thoát khỏi số phận bị ai này. Liệu trong đó có hay không Gia Hưng công chúa Trần Quốc và Bát Nạn Đại tướng quân, Khí Thôn truyền nhân Vũ Thị Thực, cùng nhiều người hần quen biết?

Ông lão hơi dừng bước chân khi nghe Minh nói, rồi ông nhếch môi cười đi đến bên một tên thôn binh đang bất tỉnh, tay thành thạo băng bó vết thương dưới cái đùi đã cụt đến gối của hần, ông nói "Cháu có lẽ biết cái gì đó...". Sau khi băng bó xong, ông đứng dậy vận vẹo cái lưng, như để tuyên bố mình thật đã già, sau đó lại lững thững đi ra ngoài hiên, ông nhào người lên rào chắn, neho mắt hưởng thụ ánh nắng rồi nói tiếp.

"Cháu tin vào những thứ không bao giờ thấy sao? Như linh hồn, như ma quỷ, hoặc là số mệnh?"

Minh mới định mở miệng theo bản năng nói không, lại không khỏi nghĩ đến chính mình kỳ lạ xuyên qua mà gạt đầu nói. "Cháu tin." Ông Âu Khanh neho mắt nhìn hần rồi nói

"Là tin thật, thế là tốt! Lúc này ta nói gì? Họ chịu áp lực, đúng rồi họ chịu áp lực, cháu biết từ đâu sao?" Thấy Minh không nói, lão tự kể.

"Tin hay không cũng vậy, đây là trong huyền sử của Thôn ghi lại.

Tất cả quốc gia thành lập lên, đều gắn liền với số mệnh của quốc gia đó. Quốc gia có số mệnh mạnh mẽ thì tồn tại lâu dài, quốc gia có số mệnh yếu đuối thì mau chóng suy tàn. Vì thế mà giữa các nước luôn chinh chiến không ngừng, tất cả đều vì muốn chiếm đoạt số mệnh đối phương, làm giàu cho chính mình.

Khi xưa ở phía Nam dãy Ngũ Lĩnh cùng sông Dương Tử, có một nhóm bộ lạc sinh sống, họ dùng phủ tài tình vô cùng, dần dà xung quanh mọi người gọi họ là người Việt, tộc họ là tộc Việt. Tộc Việt có số mệnh không yếu, là một loài chim lớn kỳ lạ. Bọn họ cử một người đàn ông họ Lạc tên Tục làm đại diện chăm sóc số mệnh này, vì đây là một việc vui mừng, nên về sau họ cùng gọi ông thành Lộc Tục. Số mệnh dưới sự chăm sóc của dân Việt lớn mạnh không ngừng, đã không kém cạnh gì các nước xung quanh, vì thế Lộc Tục bày với dân Việt cũng tự lập quốc gia của mình, gọi là Xích Quỷ.

Năm đó khi nước Xích Quỷ mừng ngày lễ lập quốc, Vua của Bắc quốc là Đế Minh đã cử con mình Đế Nghi đến chúc mừng vua của nước Xích Quỷ, Kinh Dương Vương Lộc Tục. Lúc đó nhiều vị vua hoặc sứ giả ở xung quanh cũng đến chúc mừng, không khí vui vẻ náo nhiệt không thôi. Ở buổi tiệc mừng, Đế Nghi lấy thân phận thiên quốc yêu cầu Lộc Tục lấy danh nghĩa làm thần tử mà thờ phụng hẳn lên làm Đế của tất cả chư vương, lại hứa hẹn sẽ sắc phong ngài làm Việt Vương, hàng năm đều nên đi sứ tiến cống sản vật lấy làm đạo quân thần bền vững, nhưng bị ngài không chút suy nghĩ bác bỏ.

Thấy Lộc Tục không đồng ý, Đế Nghi cũng không hề tỏ vẻ khó chịu. Y bèn sách lấy lời thề rằng về sau dãy Ngũ Lĩnh sẽ làm ranh giới, đất Nam người Bắc không ai phụ ai. Đồng thời vì chúc mừng nước Xích Quỷ, y lấy rất nhiều dị bảo tặng cho Kinh Dương Vương. Đây được mọi người coi là điều tốt, họ cùng nhau tiến lên chúc mừng. Đế Nghi thấy mọi người vui mừng thì hơi nhếch, im lặng mà quan sát Lộc Tục.

Đêm đến, Đế Nghi nhân lúc Kinh Dương Vương ngủ say đã lén vào điện chứa vận mệnh. Ở đây y thấy có một con chim lạ có hai màu vàng xanh đan xen. Con chim này toàn thân do từng lông khí lưu không ngừng chuyển động tạo thành. Mắt nhỏ màu đỏ, trên đầu có ba xoáy tròn tiến dần về sau, mỏ dài quá cổ, chân thon dài bằng thân, đuôi là chuôi khí lưu sắc sỡ như cầu vồng. Khi chim bay nhảy thì muôn hoa gần đó đua nở, khi chim đậu lại thì dưới thác nước cả nhảy lên nhìn. Cánh chim dài hàng mấy trăm trượng, trên cánh kết đầy mây làm thành lông vũ, chim cao hàng mấy trăm trượng, mỗi lần chim kêu lên đều có muôn vàn ánh sáng giao thoa. Đó chính là chim Lạc, số mệnh của nước Xích Quỷ.

Thì ra trong số dị bảo mà y tặng có một loài quả mà chim rất thích ăn, y đem khí tức của mình, ẩn vào trong quả, để tìm cách biết được chỗ nuôi số mệnh, hòng lấy hết chúng. May mắn lúc ấy con trai của Lộc Tục là Lạc Lang Quân thấy có người lạ định thu số mệnh quốc gia thì giận lắm bèn lao vào cản. Tuy chàng võ nghệ cao cường vẫn khó lòng đánh lại Đế Nghi, số mệnh vì vậy cũng bị hấn xé làm hai. Kinh Dương Vương đang ngủ thấy tiếng động ồn ào ở cung điện bèn hoảng sợ quá nổi, ngài lao đến trợ giúp Lạc Lang Quân đánh bại Đế Nghi, khiến y trọng thương đành phải trốn về đất Bắc.

Hóa ra cái được gọi là số mệnh quốc gia chính là gồm hai thứ tạo thành. Một là số mệnh của người đại diện cho lê dân, nuôi dưỡng, chăm sóc, dạy dỗ muôn dân, mọi người gọi người đó là vua, vương, còn số mệnh của họ là tướng minh quân. Một thứ khác phiêu miểu khó dò, chính là vận khí dùng để kết nối lê dân với thiên địa vạn vật, nhờ đó giúp quốc gia thêm phồn vinh, dân chúng thêm mạnh mẽ, chính là tướng thiên mệnh.

Phản tướng minh quân gần gũi với dòng máu Việt tộc hơn nên sau khi bị Lạc Lang Quân nuốt đã dung nhập vào máu chàng, khiến chàng có sức mạnh vô địch và thần thông vô biên. Chàng vì thế trên đánh yêu quái, dưới hạ thường luồng giao long, nên về sau mọi người gọi chàng là Lạc Long Quân. Lộc Tục thấy vậy vui mừng, bèn truyền ngôi cho chàng.

Phản tướng thiên mệnh lại mỏng lung như ý trời, vừa bị chém đã bay mất, vì thế nước Xích Quỷ không có thiên mệnh mà vận khí nước dần mất.

Lạc Long Quân thấy khí số Xích Quỷ tàn lụi thì đau lòng, chàng lấy xương ngực làm kim chỉ đường, hòng kết nối với thiên mệnh, mất bao nhiêu trắc trở, tốn bao nhiêu thời gian công sức, giết bao nhiêu kẻ thù yêu quái mới tìm được Thiên mệnh nay đã hóa thân làm một cô gái họ Âu, tên Cơ. Khi cả hai gặp nhau, hai tia khí tức liền cảm nhận được nhau, quyến luyến mãi không rời. Họ ở với nhau rồi sinh ra được một cái bọc trăm trứng, nở ra trăm người con.

Trong suốt thời gian ở chung, Lạc Long Quân và Âu Cơ tìm mọi cách để dung hợp lại hai luồng tướng mệnh, lại vô phép làm được, vì một đã hòa vào máu huyết chàng, một đã rời quá xa nhân gian. Lại vì thấy vận số Xích Quỷ đã hết mà cả hai đều buồn bã không thôi.

Người con cả thấy cha mẹ không vui bèn hỏi thăm, khi biết đầu đuôi câu chuyện, chàng vãi mà thưa rằng

-Nay tướng mệnh đã chia lìa không thể nối lại như xưa, như ly nước đã đổ không thể lấy lại được, thế nên cha mẹ đừng buồn. Nay con thấy nếu không cách nào hợp lại tướng mệnh, thì cứ chia ra, nhưng có thể thử dùng vật dẫn tiếp nối chúng lại với nhau, thông qua nó để phát huy mệnh đế vương.

Lạc Long Quân và Âu Cơ nghe vậy mừng lắm, chàng bèn lấy đoạn xương kia rèn thành một cây kiếm, nàng thì bức lấy tim luyện thành một khối ngọc, khi hai thứ gắn vào nhau thì điều kỳ diệu phát sinh, ngọc nạm lên lưỡi kiếm, kiếm phát ánh quang huy, mệnh đế vương thông qua đó được phục hồi.

Hai người vui mừng lấy thanh kiếm trao cho người con cả, rồi nói

-Nay con đã có ý kiến hay, lại thành công, cha mẹ đưa con kiếm này, từ đây lấy làm tin. Phàm người tộc ta giữ kiếm này thì phải có thiên mệnh giúp đỡ mới có thể kích phát mệnh đế vương, từ đó làm vua tộc Việt, chăm nuôi lê dân.

Chàng lĩnh kiếm, rồi thay nước Xích Quỷ thành Văn Lang, lấy thiên mệnh nuôi nấng, truyền thừa được mười tám đời không dứt. Dân nước Văn Lang cũng tôn sùng Lạc Long Quân làm cha, Âu Cơ làm mẹ, tự nhận mình là con rồng cháu tiên, lấy trăm trứng làm tên cho tộc mình là Bách Việt.

Kiếm ấy là Thuận Thiên Kiếm, khi mảnh ngọc rời kiếm là thiên mệnh lại ẩn đi. Ngọc gọi là Lạc Điều ngọc, vì bản thể của tướng thiên mệnh là loài thần điều này. Mà Âu Cơ thân mang thiên mệnh bị tách vào ngọc, vì biết bản thân không thể mãi mãi giữ lấy tướng thiên mệnh, nên mới sai người con thứ hai

lập nên Âu thôn, đòi đòi nuôi dưỡng, tìm kiếm thiên mệnh, đó chính là Khí Thôn này.

Nhờ có thiên mệnh và minh quân chỉ dẫn, người Việt sống trong cảnh ám no, số mệnh đất nước ngày một gia cường, mà vì thế cũng khiến cho Bắc Quốc ngày càng thêm thuồng luồng khí vận này. Từ khi Đế Nghi bị thương về sau qua thời ngũ đế truyền đến Hạ, Ân, Chu...không có một triều đại nào không muốn lấn le vùng đất nam Ngũ Lĩnh này. Nhưng không một triều nào thành công. Không nói những đời Vua Hùng đều có khí vận gia thân, thiên mệnh giúp đỡ, chỉ nói thanh Thuận Thiên Kiếm cũng đủ làm Bắc Quốc sợ hãi. Kiếm vừa ra, quỷ thần kinh sợ, giặc dã tan tác.

Vì vậy, giặc Ân nhờ quỷ thần che giấu, đã lẫn vào trong cung điện của Hùng Vương mà tìm hiểu bí mật kiếm thần. Tuy bị Hùng Vương phát giác đánh chết, chúng vẫn kịp làm thiên mệnh ảm đạm. May là lúc đó Âu Thôn vẫn còn rất mạnh mẽ, các tổ tiên nhanh chóng tìm được thiên mệnh ẩn trong một cậu bé ở làng Phù Đổng, đưa về chứng nhận. Lại có người trong thôn tên Âu Dã tinh thông rèn khí, rèn được một trăm bộ giáp bằng kim loại cứng, một trăm cái khôi, một trăm thanh kiếm, cùng một cây roi thô to hơn hai trượng (~8m) và một bộ khải giáp của chiến mã.

Nhờ có thiên mệnh gia thân mà cậu bé nhanh chóng trưởng thành, dẫn đạo quân chín mươi chín Văn Lang quân tinh nhuệ trang bị vũ khí áo giáp phá tan quân Ân. Loại kim loại đó, ngày sau được gọi là sắt, mà để ghi ơn vị thợ rèn kia, về sau mỗi đời thợ rèn trong thôn đạt đến trình độ đăng phong tạo cực đều đổi tên thành Âu Dã Tử. Mà bí mật Thuận Thiên Kiếm cùng thiên mệnh cũng bị truyền về Bắc quốc.

Cũng từ đó về sau, thiên mệnh đã bắt đầu không phải lúc nào cũng có. Càng ngày thiên mệnh lại càng khó tìm, phạm vi nó ẩn vào ngày càng rộng, cũng ngày càng mờ lung không còn cụ thể nữa. Đến lần gần nhất, thiên mệnh ảm đạm. Có vị hậu duệ con trai thứ ba của Lạc Long Quân và Âu Cơ tên là Thục Phán ở nước Tây Âu được truyền thừa tướng minh quân, sau đó lấy kiếm Thuận Thiên mà tìm thấy thiên mệnh ẩn vào Cao Lỗ. Nhờ đó chiếm được khí vận nước Văn Lang, chém con gà trắng mà xây Cổ Loa. Thục Phán sau đó đặt nước Âu Lạc. Số phận đất Nam do đó cũng thay đổi.

Thục Phán tuy có tướng minh quân, nhưng không thể giữ lấy bản tâm một lòng không đôi, càng về già ngài càng phạm nhiều sai lầm. Trong đó có hai cái lớn nhất.

Một là để Trọng Thủy vào làm rể Âu Lạc. Hẳn tìm cách áp chế khí vận, lợi dụng tâm lòng của Mị Châu mà làm hỏng một phần Thuận Thiên Kiếm bằng cách lấy đi Lạc Diệu ngọc được ngự trang thành lấy nỗ thần Kim Quy. Đồng thời lấy đi bí quyết chế tạo nỗ liên châu từ Khí thôn, do đó Bắc quốc nỗ khí bỗng ngưng phát triển mạnh mẽ.

Hai là ngài vì quá tự tin vào bản thân cùng quốc vận mà đuổi đi Cao Lỗ. Minh quân rời thiên mệnh, chính là điềm vận khí đại suy. Vậy mà Thục Phán còn không hay biết, dẫn đến cái họa về sau.

Tuy sau khi Trọng Thủy chết, Khí thôn tổn sức chín trâu hai hổ lấy lại được ngọc thần, nhưng vì Cao Lỗ đã mất nên thiên mệnh lại ảm đạm. Mà Thuận Thiên Kiếm cũng bị phá hoại, không thể dùng để tìm kiếm thiên mệnh được nữa. Cho nên qua hàng trăm năm, tuy biết thiên mệnh vẫn luôn tồn tại mà chúng ta vẫn khó có thể tìm ra. Lại vì không có thiên mệnh nên dù mỗi đời minh quân đều cố gắng đến bao nhiêu cũng bị đàn áp trong biển máu." Ông Âu Khanh kết thúc câu chuyện trong tiếng thở dài

"Thuận thiên kiếm..." này giờ nghe Khí thôn trưởng thôn kể mà Minh không thể nào hoàn hồn. Huyền sử ông kể quả thật Minh nhớ man máng ở đời sau cũng có phiên bản tương tự, duy có nhiều tình tiết dị biệt mà thôi. Nhưng Thuận Thiên Kiếm quả nổi tiếng, đây là thanh kiếm của Lê Thái Tổ Lê Lợi, theo truyền thuyết là do thần Kim Quy ban tặng giúp ông chống giặc Minh. Không ngờ ở nơi này, hẳn lại có thể biết được một nguồn gốc khác của thanh kiếm.

Bỗng ngưng nhớ đến điều gì, Minh vội hỏi "Ông ơi, thế bây giờ thanh thần kiếm đang ở nơi nào?" Âu Khanh ngạc nhiên nhìn Minh mà đáp

"Còn ở nơi nào? Đương nhiên do Khí thôn chúng ta bảo vệ, đây là trách nhiệm của chúng ta suốt bao nhiêu năm qua!"

Không phải lừa kiếm và cán kiếm chia lìa sao? Không có thần Kim Quy đến tặng kiếm sao? Minh trầm nghĩ. Lòng mảy mẩn chửi mấy chốc mà nhú lại thành một đoàn, hẳn cố gắng lục lại ký ức, lại mơ hồ khó có thể phân biệt đâu là đúng, đâu là sai, khiến hẳn đầu đau không thôi. Âu Khanh thấy hẳn nhú mảy mà không hiểu vì sao, ông thấy Minh dường như biết nhiều điều gì đó, cũng hiểu nhiều thứ mà ngay cả ông cũng không biết. Xong mỗi người đều có bí mật riêng của mình, là người từng trải ông sẽ không câu nệ những thứ đó. Nhẹ nhàng nhìn ra những cây thông cao lớn ngoài xa, ông khẽ ngâm nga một câu hát cổ nghe không rõ. Rồi chợt thấy nàng Quốc đang vội vàng lách người qua dãy đặc quần y từ xa chạy lại, ông quay sang Minh, trịnh trọng nói.

"Huyền sử nói cho cùng chỉ là huyền sử mà thôi. Rất nhiều thứ trong đó đã không thể nào kiểm chứng được, rất nhiều thứ khác lại được thần thánh hóa. Thế nhưng huyền sử cũng là sử, nó vẫn ghi lại rất nhiều sự thật, cũng giải thích rất nhiều điều khác."

"Thưa ông? Ví dụ như?" Minh hỏi dò.

"Như cách kiểm nghiệm người có hay không tướng thiên mệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hai phần thư tín

"Vương, sự cô, có việc không hay rồi!" Nàng Quốc lách người giữa đám quân y bận rộn, chẳng hề hay biết quân áo mình đã có chút xộc xệch, cũng không quan tâm gương mặt mình có hay không đỏ hồng cùng hơi thở gấp gấp tạo thành từng luồng khí mỏng qua tấm lụa che mặt đã vội thông báo. Thái độ cứng hình dung của nàng lập tức tác động không nhẹ đến Nhị Vương đang hầy còn đắm mình vào nỗi sầu lo chưa nguôi, hiển nhiên, Nàng Quốc mang lại tin tức có sức nặng mà bất kỳ người nào cũng có thể nhận ra. Nơi xa, Minh cũng phải đành gác lại câu chuyện với ông lão để nhanh chóng đến gần đây, làm cho cô gái trẻ có chút mất tự nhiên chỉnh đốn lại mái tóc hơi không quá ngắn nắp cùng qua loa dùng tay lau đi vệt nước mắt còn đọng trên mặt. Không cần đợi Minh chào hỏi, nàng bất giác tự đề nghị.

"Quân sư, chị Thục, trưởng thôn, chúng ta mau đi vào trang viện xem tình hình ra sao?" Mọi người đồng ý.

Bên trong trang viện rõ ràng mang đến cho người ta một cảm giác mới lạ. Nơi đây thật ra là một cái hồ rất lớn gồm nhiều tiểu đảo nằm rải rác khắp nơi, tạo thành một dãy những căn phòng nhỏ được nối tiếp nhau bởi những cây cầu bằng gỗ mun rất đẹp mắt. Mà những hàng dương liễu cùng bụi tre đang in bóng nghiêng dưới mặt hồ đầy những loài cá lạ đang nô đùa càng tôn thêm nét ưu tình và thanh nhã vốn đã rất khác biệt so với khu nhà sản bình dị đậm chất truyền thống ở bên ngoài. Minh nghe Âu Lan từng giải thích rằng mỗi căn phòng trên đảo đều có công dụng rất đặc biệt, có thể là chế tạo giáp da, đúc đồng rèn kiếm, lưu trữ binh thư... bao nhiêu thứ thiên kỳ bách quái, nhưng lại không hề có một căn phòng nào là phòng giành cho người sinh hoạt. Vì thế phối hợp với vòng tường cao hơn trượng (~4m) đã bám đầy rêu phong đang ẩn giấu đầy bẫy rập phía sau chúng, thì khu trang viện này hoàn toàn bảo đảm những bí mật được Khí thôn che chở biết bao đời qua.

Khung cảnh mỹ lệ tưởng như luôn luôn cuốn hút bất kỳ ánh mắt nào hôm nay lại bất ngờ không thể làm đoàn khách đang tiến vào bỏ ra một chút thời gian nào để thưởng thức nó. Trung Trinh rảo nhanh đôi chân tinh xảo tạo nên những tiếng vang kéo kẹt nghe rất hối hả trên chiếc cầu dài nhất nối liền từ cửa viện đến hòn đảo to nhất ở trung tâm, làm cho hàng dương liễu dưới nước liên tục bị rối loạn bởi những thân ảnh vội vàng lại đầy âu lo đang lướt ngang qua chúng. Trong hồ hiển nhiên có không ít cá, thế nhưng chúng bị một ánh mắt thâm quần cùng đôi bàn tay đang run rẩy nắm chặt dọa cho sợ đến không dám xuất hiện để chào đón khách. Một tâm trạng nặng nề từ gương mặt vốn phải rất thanh tú đầy sức sống nay mang đầy ưu tư cùng rối loạn như truyền nhiễm từ người này sang người khác, khiến cho đoàn người đang đi cũng không ai buồn nói chuyện, ngoại trừ ông Âu Khanh còn có thể giữ lấy gương mặt bình thản, mọi người ai cũng mang trên mình một nỗi lo âu khó tả.

Minh bước đi thật chậm lạc lõng đằng sau tất cả mọi người để che giấu bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang trong lòng. Để cho một cô bé ở lứa tuổi mười lăm mười sáu như Nhị Vương gánh vác gánh nặng dân tộc như thế này là một việc hết sức tàn nhẫn. Làm sao Minh có thể tưởng tượng được ở thời đại mà hần đã sống, có thể có bất kỳ một cô nữ sinh nào vì lo lắng cho dân tộc mà oanh vai gánh lấy trọng trách giang sơn như nàng? Lại không ai có thể hiểu và cảm nhận được nỗi xót xa trong hần, khi mà hần biết được cái tương lai u ám mà nàng đang phải gồng hết sức lực bản thân và tinh thần đi tranh đấu, thay vì được hưởng lấy cảnh sống an nhàn ngây thơ mà đáng ra nàng phải được hưởng.

"Vương, ông nội, mọi người..." Âu Lan chấp tay chào mọi người khi đang dọn dẹp những thứ lung tung trên cái bàn nhỏ được kê giữa căn phòng rộng rãi vốn được dùng làm phòng nghị sự trong thôn. Tiếng nói của nàng làm cho những tên cừ súc đang nhỏ to bàn tán ngồi trên những chiếc phản đặt ở hai bên phòng dừng lại. Họ ngừng đầu xác nhận mục tiêu của câu chào, rồi nhanh chóng bọn họ cùng nhau đứng lên thi lễ "Vương, đại tướng quân, quân sư..." trước khi tuân tự tiến về chiếc bàn có đầy thẻ tre cùng chiếc khung treo đứng một tấm bản đồ bằng lụa trắng. Nàng Quốc đứng trước tấm bản đồ, nhẹ nhàng sửa lại tấm màn che mặt, tay khẽ diêm lên vị trí Lăng Bạc mà báo.

"Vương, từ khi chúng ta rút quân ở Lăng Bạc, thám báo quân ta theo như lệnh của Đại Vương cùng Đại tướng quân cũng tăng cường dò thám khu vực này, gần đây nhất, thám báo truyền tin lại Hán quân đang có rất nhiều hành động bất thường. Trong những ngày gần đây, liên tục có nhiều nhánh Hán quân gấp rút hồi đại doanh, thế nhưng khác với những lần trước chỉ là trở về tiếp lấy quân lương cùng vật tư, lần này chúng hoàn toàn chỉ vào, không có ra. Tin tức quan trọng khác là vào vài ngày trước, có một đoàn xe thồ chở nặng được bảo vệ nghiêm ngặt tiến vào doanh, theo như chúng ta phỏng đoán, đây có thể là quân lương được chúng vận chuyển từ các quận Dự Chương, Quế Dương đưa sang. Ngoài ra, chúng cũng gia tăng tần suất hoạt động tình báo trong suốt một vùng từ Lăng Bạc đến Mê Linh. Tất cả đều cho thấy Mã Viện đang chuẩn bị một hành động lớn."

"Tin tức ấy có mấy phần chính xác? Chị Trắc đã biết hay chưa?" Thục nương hỏi.

"Trình thám đã gửi những gì chúng ta nhận được cho Đại Vương. Vốn dĩ chúng ta phải tốn thêm nhiều thời gian để xác minh" Âu Lan hiếm thấy nghiêm nghị hần lên "Thế nhưng ban trưa, khi bọn em đang tuần tra khu vực lúc trước bọn Hán quân bỏ chạy để lại, thì phát hiện một kẻ lạ mặt đang lòng vòng gần đây. Vì tránh để đường đi vào thôn bị người lạ dò xét, em đã mai phục và bắt được hần. Kết quả em nhận được hai thứ này." Cô đưa tay đẩy hai miếng da dê còn rất mới để ngay ngắn ở góc bàn về phía Trung Trinh.

Nhị Vương tò mò cúi người nhặt chúng lên để rồi bất ngờ mở to mắt khi thấy trên bề mặt một tấm da dê không ngờ lại ghi « Phục Ba thân bút », còn trên tấm da dê còn lại thì không có đề tên người gửi. Bởi vì mấy hôm nay Âu Lan, Ruộng cùng nàng Quốc phải bù đầu chính lý đám quân báo lấy được từ doanh trại quân Hán khi chúng rút đi vội vã nên hai phần thư báo này hiển nhiên đã bị bọn họ xem qua, do đó không cần dùng bội đao cắt mở sợi dây phong thư Trung Trinh cũng có thể xem được nội dung bên trong.

Phần thư báo của Mã Viện là lời quan tâm thăm hỏi rất chân thành của y đối với việc Đặng Hồng đến "mời" Khí Thôn về Lạc Dương góp sức cho triều đình. Trong thư y nói xa nói gần sẽ sẵn sàng tăng thêm giúp đỡ bất kỳ khi nào Đặng Hồng muốn, cũng can dặn không biết bao nhiêu lần hần cần ý thức được tầm quan trọng của những bí mật mà thôn có thể chiếm giữ. Đây đích thực là việc nàng không thể tự chủ xen vào, vì thế Trung Trinh mau chóng truyền lại thư lại cho Thục nương ở sau lưng. Người sau hít một hơi thật dài sau khi đọc xong hàng tin vốn ngắn gọn, đoạn nàng tiếp tục đưa nó qua cho ông Âu Khanh mà đưa lời cảm thán.

"Thật không ngờ Mã Viện lại coi trọng thôn chúng ta như vậy! Sư phụ, nếu y nói sẵn sàng gửi thêm Hán quân đến giúp đỡ Đặng Hồng, con xem ra chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt..."

Ông lão không nói mà truyền miếng da dê cho một người trung niên đứng sau lưng ông. Người đàn ông đó tên là Âu Bách tiếp nhận bằng hai tay, thân trọng mở ra đọc thật chậm rãi hàng chữ ít ỏi, lại đọc lại mấy lần sau đó, người con cả của ông Âu Khanh mới tiếp tục truyền nó đi rồi chấp tay cung kính hỏi "Thưa cha?"

Ông Khanh nhẹ nhàng vịn về chòm râu trước ngực rồi đưa mắt nhìn về phía những đám mây đang dần kéo đến đằng xa, giọng hiền nhiên ông từ tốn đáp.

"Mây đen kéo tới, giông tố theo vào rồi thì làm gì có chỗ nào có thể tránh ướt mưa? Dù sao chúng ta cũng đã di chuyển nhiều lần, chẳng lẽ lại ngại thêm lần này nữa sao? Người cứ đi chuẩn bị là được."

"Vâng thưa cha. Như vậy con cũng xin phép. Mọi người thư lỗi rồi."

Âu Bách chừng chạc đáp lời khiến ông lão vui vẻ không thôi. Từ mấy năm qua ông lão đã thôi không còn nhúng tay vào những sự vụ trong thôn mà dần dần chuyển chúng cho người con này. So với đứa em trai tuy tài hoa lại chỉ đam mê rèn chế binh khí, rõ ràng Âu Bách rất thích hợp thừa kế vị trí trưởng thôn. Nhìn hẳn có thể gọn gàng ngăn nắp xấp xếp biết bao chuyện lớn nhỏ, lại chưa bao giờ trễ nãi việc quan tâm săn sóc dân thôn, ông cũng cảm thấy an ủi phần nào, cũng an tâm cho tương lai thôn sau khi mình trăm tuổi.

"Ừ, người đi chuẩn bị đi thôi. Sẵn người cũng chuẩn bị nghi thức tế kiếm ngày mai."

Người trung niên nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng ông, liếc nhẹ Khải Minh một chút trước khi lịch sự chấp tay chào mọi người rồi xoay người đi ra ngoài.

Trung Trinh nhìn bóng lưng hẳn khuất sau hàng dương liễu, thở dài đầy áy náy cúi đầu thưa: "Tiền bối, con thật có lỗi, để Khí thôn bị liên lụy đến."

Âu Khanh ha hả cười phát tay nói.

"Nào có, Nhị Vương không phải lo lắng như thế. Đây rõ ràng là do lão già ta năm xưa thi ân không chú ý, lại cứu phải tên giả nhân giả nghĩa Đặng Hồng mới gây ra mối họa ngày hôm nay, nào có phải là do lỗi lầm của ai khác." hiền hòa nhìn sang Khải Minh ông tiếp tục "Và lại ngày mai nếu Minh có thể thành công chứng thiên mệnh thì theo như tổ quy chúng ta cũng phải cử đồng toàn thôn đi theo. Đây cũng chỉ là nhất cử lưỡng tiện mà thôi."

Thấy ông nói thế, Trung Trinh cũng không còn gì khúc mắc, nàng lại mở cuộn da dê còn lại ra. Lần này chỉ đọc lướt qua một lượt sắc mặt nàng đã tái xanh, nàng đọc kĩ bức thư mấy lần, sau đó run rẩy đưa cho Bát Nạn Đại tướng quân. Thục nương thấy biểu hiện của nàng thì cũng trầm xuống, nàng vội đọc sơ qua thì bàn tay đã đầm mạnh xuống mặt bàn rầm một phát "Không thể nào!" Từng chữ được Thục nương gằn mạnh qua hàm răng đang nghiến chặt.

Lắc đầu buồn bã nhìn phản ứng của hai người, nàng Quốc nhìn về phía đồng thê tre, một lúc sau, nàng thì thảo giải thích.

"Sáng nay sau khi bắt được tên thư tín, chúng ta đã tiến hành tra hỏi hẳn. Mã Viện ngoài việc hỏi thăm Khí thôn còn muốn triệu hồi Lưu An cùng Mã Phòng hỏi doanh bản việc điều binh. Cộng thêm lá thư này, chúng ta phỏng đoán...." Nàng hơi cúi đầu mà nói bằng giọng uất hận "Trong số những người đang ở bên cạnh Đại Vương, đã có người xin hàng Hán. Họ sẵn sàng bán đứng chúng ta như ở Lăng Bạc."

"Cái gì?"

"Có kẻ đầu Hán?"

"Bọn khốn kiếp! Lão tử mà biết là tên nào lão liều mạng với chúng!"

"Thề chìm!"

"Đúng, thề toàn bộ!"

Đến lúc này, tất cả mọi người đều hiểu vì sao Nhị Vương cùng Bát Nạn đại tướng quân thất thố như thế. Không ai có thể giữ được bình tĩnh khi nghe tin tức động trời này, từ tên Hoảng và Âu Mạn đang gào thét hăm he, cho đến người điềm tĩnh như Sáng hai mắt cũng đã có chút phiếm hồng. Quả thực việc trong nội bộ quân Lĩnh Nam có kẻ phản bội chính là đã kích không gì có thể sánh bằng đối với bọn họ. Đặc biệt là những người thoát về từ Lăng Bạc, nơi mà rất nhiều thân nhân, bạn bè cùng thôn xóm của họ đã ngã xuống. Vốn dĩ rất nhiều binh sĩ đều cho rằng bọn họ đã hi sinh oanh liệt vì nước, lại không thể ngờ được có những kẻ vì lợi ích, quyền lực mà chà đạp lên mạng sống của những người khác. Mà làm sao có thể chịu đựng được khi biết chúng đang dự định lập lại tràng bi kịch đó. Chúng đã quên mất lịch sử dân tộc, quên đi lòng tự hào trong mỗi người dân Lĩnh Nam, quên đi những ân đức do Hai Vương mang lại suốt thời gian qua, cùng lời hứa son sắt mà chúng từng thề nguyện ở cửa sông Hát hôm nào.

Chưa đánh đã hàng, công rắn cắn gà nhà, Minh buồn bã lắc đầu sau khi đọc xong bức thư từ tay ông Âu Khanh. Trong thư là lời nhắn dành cho tên Lưu An, người gửi bảo hẳn mau chóng quay về để kịp tham gia tranh đoạt chức tiên phong, bởi vì đã có gian tặc cài trong Lĩnh Nam quân báo về vị trí cùng bản đồ bố phòng của Trung Trắc. Dân tộc Việt rất đoàn kết, dù đối đầu với bao nhiêu kẻ thù mạnh hơn vẫn hiên ngang chiến đấu đến cùng để giành lấy tự do. Nhưng truyền thống sáng chói đó vẫn không thể che đi được những vết dơ vốn quá đen tối. Trong suốt chiều dài lịch sử, không biết bao nhiêu kẻ tuy mang dòng máu Lạc Hồng vẫn không ngừng cúi đầu trước kẻ địch, tuy có biết bao tấm gương phía trước, vẫn không sao chiến thắng được tư lợi của bản thân. Đây chính là bản tính con người, cho dù thời gian có qua bao nhiêu lâu đi nữa cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

Trung Trinh chống hai tay lên mặt bàn, những gì mọi người la hét đều không thể tới được vào tai nàng, hai mắt nàng phiếm hồng nhìn chòng chọc về phía dòng chữ Lăng Bạc được đánh dấu bị loại bỏ trên tấm bản đồ lại không hề hay biết mép da đã bị nàng nhàu nhĩ nhúm đến không còn nhận rõ hình dáng. Thục nương hiểu rất rõ Trung Trinh tuy còn nhỏ tuổi nhưng nội tâm tuyệt đối không hề thua kém chị nàng, vì thế Trinh Thục công chúa cũng chỉ đứng bên cạnh nàng từ nãy giờ, cảm thấy nàng nên bình tĩnh lại, Thục nương nhắc nhở "Trinh," Trung Trinh nghe thế lắc đầu đáp.

"Em không sao." rồi nàng đứng thẳng người nhìn xung quanh, đợi mọi người hơi lắng xuống nàng mới nói lớn rằng "Chư vị. Hiện tại chị Trắc còn đang

chờ đợi chúng ta đến góp sức, mọi người không biết có ý kiến gì không?"

Trung Trinh hiện giờ chính là lãnh tụ của mọi người ở đây, nghe nàng lên tiếng. Mỗi người đều tự giác yên tĩnh lại, thấy họ đang đắm chiều suy nghĩ đối sách mãi vẫn chưa thể đóng góp được gì, Thục nương nhìn vào tấm bản đồ, nhẹ nhàng thở ra.

"Theo như kế hoạch lúc trước, chúng ta còn cần phải dẫn dụ Hán quân vòng quanh để có thể kéo dài thêm thời gian cho công sự ở Cẩm Khê thêm hoàn mỹ. Nếu chúng ta không biết tin tức này, ắt sẽ bị Mã Viện chớp mất thời cơ, binh vây Cẩm Khê trước khi các cánh quân ta kịp rút về, cũng sẽ đảo loạn kế hoạch phá hủy lương đạo, ba mặt giáp kích của Hoàng quân sư đặt ra."

Mọi người nghe vậy kinh nghi nhìn nàng, việc chia nhiều toán quân nhỏ để rút lui khỏi Lăng Bạc vốn là điều mà nhiều người khó hiểu, nhưng dù sao thân ở trong quân bọn họ cũng biết có những thứ nên biết, có những thứ lại không. Thục nương vừa nói như vậy không chỉ giải thích khúc mắt trong lòng họ mà còn kín đáo nói rõ nàng cũng như Nhị Vương đều tin tưởng mọi người ở đây. Điều này khiến mỗi người cảm thấy mình được tin tưởng trân trọng, tên Đào Nhất áp ung gãi đầu nói.

"Nói, nói như vậy, Vương, đại tướng quân, quân..., quân sư, như vậy chà phải lão, lão Mã Viện đã thông báo toàn quân cần..., cần thận không nên cho, cho quân ta hội, hội..., hội binh ở đâu đây?"

"Cẩm Khê, tên đầu gỗ mục này nếu người hỏi hợp đến nỗi cả lăm như thế thì đừng đứng ra phát biểu gì cả, làm mất mặt lão nương!" Nhài Hương xám mặt lao ra từ trong đoàn người, vừa néo tai hấn lời về vừa nói, hình ảnh ngộ nghĩnh thú vị cùng bản mặt ngây ngô đau đớn của tên Đào Nhất làm khoe miệng nhiều người vô tình hiện lên ý cười, nhờ vậy mà không khí trong căn phòng chợt bớt đi mấy phần ngột ngạt.

Thục nương kín đáo cho nàng một ánh mắt cổ vũ rồi tiếp.

"Vĩ thế, việc chúng ta nhận được tin tức này thật ra là một điều hết sức may mắn. Trong tín báo y gửi cho Đặng Hồng cùng quân lệnh mà y giao cho Lưu An cùng Mã Phòng đều không hề nhắc đến Cẩm Khê. Điều này chứng tỏ sắp tới y sẽ có một loạt hành động nguy hiểm và bí mật đến không ngờ. Nay chúng ta may mắn nhận được thư tin nên có thể phỏng đoán được phần nào y định làm gì mà sắp xếp đề phòng cho thích hợp. Mọi người mời xem" Đoạn nàng chỉ vào Cẩm Khê mà nói

"Cẩm Khê tên cũng như địa hình, cụ kỳ hiểm trở, vốn có nhiều vùng trũng lại không thiếu đồi núi, rất thích hợp ém quân cùng chiến đấu lâu dài. Xung quanh lại có hai dòng sông Đốc - Hoài chính là hai bức tường chắn vững chãi, rất thích hợp cho chúng ta xây thành lũy cùng công sự. Đã thế vùng này lại có nhiều đường nhỏ bí mật len lỏi ra sau lưng địch, thích hợp cho chúng ta quấy rối hậu phương địch." Nghe đến đây Sáng cũng gật gù phân tích

"Nay Mã Viện đã có nội gián góp sức, ta e rằng hắn cũng đã biết được bí mật của Cẩm Khê. Nếu hắn sớm cho binh vây Cẩm Khê, tuyệt đối sẽ cho trọng binh đóng giữ đường nhỏ chặt đứt cơ hội cho quân ta phản công. Hoặc hắn có thể lừa cho quân ta xuất quân rồi bao vây tiêu diệt, thậm chí trực tiếp dùng chúng để đánh lên chúng ta."

Trung Trinh nghe vậy chau mày hỏi: "Như vậy chúng ta hiện giờ phải làm sao?"

Thục nương rời mắt khỏi mặt bản đồ, nhẹ nhàng nhìn từng người mà nói.

"Chuyện gian tế mật báo vị trí của Đại Vương hiển nhiên đã làm xáo trộn kế hoạch của chúng ta, đồng thời cũng đẩy chúng ta vào tình thế nguy hiểm. Tuy nhiên chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra, chúng ta không thể thay đổi nó. Thay vào đó, chúng ta nên suy xét đối sách thì hợp lý hơn.

Chúng ta cần mau chóng xuất phát, cướp lấy trước khi Hán quân khởi binh mà thông báo các cánh quân đang còn phân tán mau chóng hội binh Cẩm Khê. Đồng thời càng nhanh càng tốt đến đó hỗ trợ Đại Vương, kịp thời đóng giữ vị trí quan trọng. Chuẩn bị đón đánh Mã Viện"

Đoạn nàng nắm chặt tay la lên.

"Lần này chúng ta nhất định đập tan bọn hắn ở Cẩm Khê."

"Đúng, chúng ta quyết tử chiến ở Cẩm Khê!"

"Đúng!"

Trong phòng không khí xục xói đứng dậy, nhiều vị cừu sủy không kiềm chế được bật dậy nắm chặt tay quyết tâm. Mọi người chiến ý hừng hực, hận không thể lập tức bay đến tử chiến với Hán quân ở Cẩm Khê.

"Vương, đại tướng quân, Cẩm Khê không thể thủ!"

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cẩm Khê Không Thể Tử Thủ

Có rất nhiều người khi nói chuyện sẽ không thể tạo ra bao nhiêu sức hút để mọi người phải chú ý, nhưng đương nhiên trong số những người đó hoàn toàn không có Khải Minh. Thân là quân sư Minh đã thông qua nhiều trận chiến cùng góp mưu có tác dụng quan trọng thì lời hắn nói không cần quá đồng đặc cũng tạo ra một sự chấn động chả hề nhỏ.

Ngoài trời mưa đã bắt đầu nhỏ giọt, gió tạt qua hàng dương liễu làm chúng oạt hắt xuống, tiếng sấm rền gần xa làm cho vẻ mặt Nhị Vương càng thêm kinh ngạc trước lời Minh vừa nói. Nàng dường như không nghe rõ ràng liền hỏi để xác nhận lại.

“Quân sư có thể vừa nói chúng ta không thể từ thủ Cẩm Khê được?” Thấy Minh dứt khoát gạt đầu, nàng hỏi dồn “Vì sao lại như thế?”

“Vương, bởi vì rất nhiều yếu tố, mà quan trọng nhất là...”

Minh vừa nói vừa lại gần tấm bản đồ mà khi vừa bước vào phòng hắn đã nhấc cả mặt khi nhìn về nó. Bản đồ chỉ là một trương lụa lớn, được vẽ lên những nét mực thô mờ tả tên địa danh, sông, núi... hết sức sơ lược. Nếu như nhìn tấm bản đồ này mà có thể xem xét được quân tình cùng chiến lược thì quả thật tài năng của người xưa là không thể xem thường, ít ra Khải Minh hẳn xem không hiểu được bao nhiêu. Hắn đưa tay định lấy thỏi than để đánh dấu bản đồ thì phát hiện nơi đây vốn không có thỏi than nào, trên bàn chỉ có mấy cây bút lông đuôi sói cùng một lọ nhỏ keo mực bằng hỗn hợp than - hồ nhão, một cái nghiêng đá mà thôi. Vừa nhìn thấy chúng mặt hắn đã sụp lại, mực nước cùng bút viết vốn đã du nhập vào đất Việt qua nhiều con đường khác nhau, đặc biệt là trong khoảng thời gian bị Bắc quốc đô hộ hơn hai trăm năm nay. Tuy giá cả của những thứ này rất cao nhưng hiển nhiên Khí thôn cũng chả hề thiếu nó, thực tế thì bây giờ hắn không thể tìm thấy thỏi than nào để vẽ nữa cả, định thần nhìn lại tấm bản đồ bằng lụa chứ không phải bằng da, Minh nuốt nước miếng, đây cũng là quá xa xỉ đi. Đại khái kiếp trước Minh chỉ là một người bình thường, sống hết sức chật vật bởi bao nhiêu thứ lo toan, bản thân lại không hề có chút hứng thú gì với nghệ thuật tranh - chữ - đối thì làm sao mà biết sử dụng thứ xa xỉ phẩm này? Còn kiếp này cuộc sống của hắn càng khổ, thân là con cháu thợ săn, quanh năm chui rúc trong rừng săn gà bắt thú sống lay lắt qua ngày, thân thể còn không phát dục khỏe mạnh làm sao đủ tiền đủ danh để đi học chữ, chứ đừng nói đến bút - mực - nghiên - giấy, bốn món văn phòng tứ bảo này. Nghĩ đến đây hắn bỗng có chút khó hiểu, rõ ràng trong ký ức hắn chưa bao giờ được đi học chữ, học số, thế nhưng khi hắn nhìn lên tấm bản đồ hắn vẫn có thể rành mạch xem rõ chữ Việt cổ ghi trên đó, chả lẽ đây chính là ưu ái của hắn khi là người xuyên không sao? Hoặc ký ức hiện giờ của hắn bị trống đoạn nào đây hắn không hiểu? Thế nhưng dù sao thì hắn vẫn nhất định không tài nào viết chữ được, đọc là một chuyện, viết là thứ khác, người ta thường nói xem chữ biết nét người, đó là chữ thời hiện đại đã đơn giản như vậy mà hắn còn viết rất ngoáy chữ đừng nói đến hệ thống chữ cổ như giun, bắt đầu viết thế nào, đặt bút ở đâu cũng đủ làm hắn đau đầu. Nhắc đến bút, hắn lại nhớ mình cũng không thể dùng văn phòng tứ bảo, miệng hơi nhếch hắn quay sang Âu Lan mà hỏi.

“Cô không có thỏi than nào để vẽ sao?” Điều này làm người sau há hốc mồm đứng hình nhìn hắn. Quân sư xác định dùng thỏi than sao, còn bút mực (mực) trên bàn đây, mà xác định là vẽ chứ không phải là viết? mình không nghe lầm chứ? Đến khi nhận thấy Minh nhìn mình bằng đôi mắt long lanh sáng ngời không hề có giác ngộ nói sai lầm sai, cũng chả buồn đưa tay mài mực, Âu Lan đành nuốt xuống những gì mình định hỏi, ngấn giọng mà hàm xúc lắc đầu đáp lời.

“Không có!”

Lời khẳng định làm Minh nghe như có tiếng sét ngang tai, đây chắc chắn không phải sét đánh ầm ầm ngoài kia, mà là trăm phần trăm sét trong lòng, không phải loại lóe lên cái tắt mà chính là loại thiên kiếp miên mang không dứt kia kia. Hắn vô cùng lúng túng gãi đầu, cúi húi cầm lên cây bút lông, trong lòng mặc niệm lần này thật sự hình ảnh quân sư oai vĩ của mình chính thức nghi hủ mất rồi, Minh cầm cây bút lông nhúng thẳng vào vại keo mực, xoắn lấy một vòng thật mạnh trước khi khéo léo nhấc mũi bút gạt đi mực dư bên miệng lọ trong ánh mắt trời trong của tất cả mọi người trong phòng. Đến khi thấy hắn nhấc cây bút lên định “viết” lên trương bản đồ mà đầu bút đã xoắn lại thành một đoàn thì mọi người đã cố nén đến tận cùng, không thể dừng lại được nữa, bắt đầu từ Âu Khanh cùng Thục Nương hai tiếng cười hào sảng vang lên, chỉ phút chốc mà như hàng trăm hàng ngàn tiếng cười đã lao lên đè chặt cái mặt mo đang đỏ còn hơn quả cà chua của Khải Minh. Tên Hoảng còn phá lên rằng

“Thấy chưa thấy chưa, tao đã nói mày là quân sư rất thân thiện với chúng ta mà. Quân sư còn... không biết viết.”

“Phải phải, tao đồng ý rồi tao đồng ý rồi,” tên Đào Nhất ôm bụng trả lời, thật ra thì chả có ai đi coi thường Khải Minh vì hắn không biết chữ hết, vì tám chín phần mười số người ở đây đều mù chữ như hắn cả mà chỉ chỉ vì hành động của hắn quá mức vui nhộn rồi nên mọi người không thể nào chịu nổi. Thậm chí tên Sáng còn gạt gù đồng tình, mà Âu Mạn đã không chờ đợi được chạy lên khoác vai hắn ôm đồm.

“Người anh em! Thật có lỗi nha, bấy lâu nay tao tưởng mày cũng đạo mạo như con Lan hay sư cô, thế nên lãnh đạm không dám lại gần. Ai dè chúng ta mới là người đồng đạo đây. Lát nữa, phải làm một chén rượu cần để tao xin lỗi mới được!” nghe tiếng lòng hắn đầy thân mật tình cảm mà Khải Minh chỉ muốn quay sang cho một cú vào mặt rồi tìm cái gối nào mà đập đầu tự sát cho xong. Hắn bối rối đứng yên như tượng, trong lòng thật không biết phải làm sao để hóa giải cái thế chiếu tướng oái oăm này. Thật sự chính là vô kế khả thi, vô kế khả thi.

Trung Trinh cười duyên làm lộ ra hàng răng đen nhánh đến kẻ bên hắn mà nói.

“Âu Mạn đừng thất lễ, quân sư, nếu ngài không quen việc bút mực này thì để Trinh phụ ngài một tay.” đoạn nàng nhẹ nhàng cầm lấy cái ống nhỏ chứa nước đổ ra một ít trên khối nghiên mài, lại lấy một ít mực hồ trộn lẫn vào phần nước ấy cho đến khi mực vừa đủ đậm lại không còn quá dính, mới nhẹ nhàng lấy một cây bút lông chấm chấm nhẹ lên nghiên mài trước khi đưa cho Minh.

Suốt quá trình này nàng không hề để ý đến những tiếng cười xung quanh cũng đã im bật. Nàng Quốc cùng Âu Lan khẽ lấy tay che miệng, ông Âu Khanh thì đang uống ngụm nước cho bớt khô miệng đã khựng lại, còn Thục Nương cười chưa dứt cho nên lúc này vẫn còn đang bảo vệ tư thể miệng há to, mắt hết hồn nhìn lấy Trung Trinh. Vừa hoàn thành mài mực chấp bút xong Trung Trinh cảm thấy xung quanh tự động yên tĩnh đến kỳ lạ liền hiểu kỳ nhìn quanh, rồi hai má nàng lập tức biến thành màu hồng phấn ngay. Tình hình xung quanh khiến nàng ý thức được là hành động này có vẻ rất không ổn, nghĩ làm sao cũng thật rất giống như một cô vợ trẻ mài mực cho chồng mình vậy. Xấu hổ làm nàng không tự chủ cúi đầu xuống né tránh, lại không hề hay biết mình làm như vậy càng gia tăng độ sát thương lên đến mức hủy diệt trong mắt mọi người. Lúc này đã có vài người ý thức được không ổn đã vội ho khan nhắc nhở nhau quay đi chỗ khác, Nhài Hương càng là vừa nhéo tay Đào Nhất vừa lúi túi tên Bách phu trưởng đang vì không thể tin được mà miệng đã mở rộng đến độ có thể nhét vừa cả ba bốn trái trứng gà này xoay đi. Hành động của mọi người đương nhiên không giấu được Trung Nhị, càng suy nghĩ nàng

càng thấy xấu hổ không thôi muốn mau mau chuyển cây bút oan nghiệt này đi.

May là Khải Minh hẳn vốn cũng có chút EQ nhất định, khi nhìn thấy phản ứng của những người xung quanh hẳn cũng hiểu rõ nơi đây đã không phải là thời đại hần sinh sống, nơi mà hẳn có thể vô tư nhận sự giúp đỡ của phụ nữ nữa. Minh đưa tay ra đón lấy cây bút trong tay Trưng Trinh ngay khi nàng vừa áp ứng định đưa đến, miệng đã vội hô “Cám ơn, cám ơn” hết sức nhiệt tình. Thế nhưng đón lấy gương mặt hơi hồng cùng ánh mắt ủy khuất của Trưng Nhị Vương, hẳn đã quên tuốt luốt mấy thứ định nói tiếp theo, mà như một thói quen buộc miệng khen

“Thật đẹp, thật dễ thương”

Những tên đang quay lưng lại lập tức cảm thấy da đầu tê rần, sát khí như có như không từ bà lão cùng thân vệ của Nhị Vương rõ ràng cho thấy bọn họ đang muốn giết người diệt khẩu rõ rệt, còn ông lão trưởng thôn đã không thể nhìn nữa mà “Phụt” vào mặt tên Ấu Mạn bên cạnh khiến hẳn vừa muốn cười vừa muốn khóc. Hiên nhiên Trưng Trinh dư sức nghe thấy lời của Minh, lúc này mặt nàng đã chuyển từ hồng thành đỏ đến mang tai rồi, hậm hực bầu chặt mép áo nàng gằn lên.

“Quân sư mau nghiêm chỉnh, mau nói tiếp ý của mình đi thôi!”

Khải Minh cũng nhận thấy mình buột miệng khen như thế là hết sức không được lịch sự bèn ho khụ khụ hai tiếng để lấy giọng, rồi hẳn gật đầu mà nói

“Đúng vậy, cảm ơn Vương, mọi người đừng quay lưng nữa. ... Mau lại đây xem”

Mấy tên kia nghe hẳn gọi đành hề hề lại gần, mắt vẫn không dám nhìn về phía Nhị Vương cùng bà lão bên cạnh một cái. Minh cũng thấy kệ cái khung cảnh kỳ quặc này, mặt mo đường đường chính chính nói

“Các vị mời xem, Cẩm Khê tuy hiểm trở đúng như đại tướng quân nói, là nơi thích hợp bố trí mai phục cùng phòng ngự, nhưng tiếc thay đây lại không phải nơi có thể phòng thủ lâu dài.”

“Ồ!” Thục Nương nheo mắt nhìn hẳn mà hỏi “Quân sư có thể nói rõ hơn sao?”

Minh quay sang chấp tay nói: “Đương nhiên.

Cẩm Khê không thể đánh lâu dài, điều đầu tiên là vì nơi đây biệt lập. Đồi núi chập chùng cùng sông ngòi uốn quanh tuy là chỗ dễ thủ khó công, nhưng từ xưa đến nay nơi nào dễ thủ khó công cũng là nơi khó khuếch trương phát triển. Ý tôi chính là nói Hán quân với số lượng vượt trội hoàn toàn có thể dùng ưu thế binh lực gấp mấy lần quân ta mà vây kín, không cho ta lui, cũng không cho tiến. Như trường hợp này thật xảy ra, ta tập trung hết vào Cẩm Khê chính là đưa ba ba vào rọ, quá nguy hiểm. Nếu như chúng ta là đánh với quân Hán một trận quyết định sinh tử, Cẩm Khê chính là chỗ lý tưởng.”

Tên Hoảng nghe vậy gương mặt xám lại thốt lên.

“Theo quân sư thì quân Hán có thể vây chúng ta không đánh? Nhưng nếu chúng ta tập trung binh lực phá vây thì sao? Cẩm Khê nói lớn không lớn, nhưng cũng rất rộng rãi, làm sao chúng ta có thể dàn đều quân ra thủ tất cả chỗ hiểm đây?”

Sáng lác đầu trầm trọng đáp trong tiếng mưa rả rít bên ngoài. “Vi chúng ta có gian tế, đương nhiên có thể tập trung quân đúng chỗ ta định đột phá mà thủ.”

Minh thấy vậy gật đầu nói “Đúng là như thế, ngoài ra Cẩm Khê nếu bị địch vây mất thì chúng ta có khả năng bị cắt đứt hoàn toàn với xung quanh, từ đó mất đi quyền chủ động trên chiến trường.”

“Quân sư ý nói chúng ta không thể liên lạc được với các cánh quân khác?” nàng Quốc không nhịn được hỏi, mấy hôm nay nàng xử lý sàng lọc hệ thống tình báo cùng thư từ của Hán quân, thế nên nàng sâu sắc hiểu rõ tác dụng không thể coi nhẹ trong việc liên kết chặt chẽ giữa các cánh quân lại với nhau. Thấy Khải Minh gật đầu ngạc nhiên, nàng hiếm thấy vui vẻ. Nàng lấy tay giữ lại miếng mận che mặt bị gió bật lên, làm lộ ra nụ cười xinh và nói

“Mấy hôm nay coi qua Hán quân tình báo, ta cũng có học hỏi được vài phần quan trọng. Quân ta trước đến nay khi đánh thì truyền hịch mà đánh, chiến binh được các Lạc hầu Lạc tướng nắm chắc trong tay. Từ đó dẫn đến các bộ lạc vốn có xích mích với nhau thì không tin tưởng nhau, sợ hành tung quân mình bị bại lộ nên việc liên lạc với nhau và với Hai Vương là rất hạn chế. Trong khi Hán quân theo như ta thấy dù đi xa đi gần đều phải thường xuyên báo về cho Hán doanh ở Lăng Bạc, vì thế liên kết rất chặt chẽ, mà bọn chúng cũng có thể nhờ đó nắm rõ tình hình phân tán ở các nơi.”

Minh kinh ngạc nhìn về phía nàng Quốc, vốn dĩ theo như Trưng Trinh từng nói, nàng Quốc rất thông minh, lại sâu sắc am hiểu huấn luyện và chiến đấu trên sông, không ngờ về phương diện phân tích quân sự Gia Hưng công chúa cũng có được tài năng không nhỏ. Minh gật đầu đồng tình với nàng giải thích, hẳn bổ sung

“Không chỉ như Gia Hưng công chúa nói quân ta mất liên lạc với các cánh quân bên ngoài, mà chúng ta còn có thể bị quân Hán lợi dụng. Chư vị thử nghĩ, nếu Hán quân vây kín không cho tin tức lọt ra. Nếu chúng đánh lâu không thắng bèn sử dụng cách phân tán tin tức trong quân ta, đồn đãi như các nơi đã hàng, các gia đã bị chúng giết, quân Hán đang tàn sát người Việt hoặc thiết kế bẫy rập dụ quân ta tấn công, lúc đó chúng ta sẽ phản ứng ra sao? Hơn nữa, chúng hoàn toàn có thể lợi dụng chúng ta bị vây mà tung tin xung quanh rằng Hai Vương đang gặp nạn, cần có nhiều cánh quân mau đến hưởng ứng, từ đó chúng thiết phục binh tiêu diệt viện quân, chẳng phải sẽ gây tổn thất to lớn cho Lĩnh Nam ta?”

Trưng Trinh nghe vậy hoảng sợ nói ra: “Còn có thể như vậy?”

“Nếu ta là Mã Viện thì ta sẽ rất vui lòng làm như vậy. Đây quả là chúng ta sơ sót.” không đợi Minh trả lời, Bát Nạn đại tướng quân đã đáp, đoạn nàng nhìn Minh hỏi “Quân sư, còn có lý do khác sao?”

Minh gật đầu “Đương nhiên là có, còn điểm rất quan trọng. Chư vị mời xem bản đồ này.” đoạn hấn nâng cây bút đánh dấu Cẩm Khê, Luy Lâu, Cổ Loa, Lăng Bạc mà nói.

“Vi chúng ta bị buộc phải rút về Cẩm Khê cố thủ, vô tình đã phải chấp tay nhường ra một vùng rộng lớn từ Lăng Bạc đến Cổ Loa là khu vực Tây Vu cùng Long Uyên, mà nơi đây chính là vựa lúa lớn của chúng ta. Nếu như Mã Viện không tới kịp tới trước khi vụ chiêm thu hoạch xong, chúng ta còn có thể dựa vào quân lương sung túc để thủ, còn Hán quân khi đó phải vận lương xa xôi từ các nơi như Quế Dương, Linh Lăng, Cối Kê đưa đến, lương đạo kéo dài lại có nhiều chỗ mai phục, đương nhiên sẽ thích hợp cho quân ta chặn đánh khiến cho quân Hán rơi vào tình trạng thiếu lương.”

“Sao ngươi lại biết?” Thục nương kêu lên thất thanh. Đây vốn là kế hoạch nàng cùng Hoàng Công liên kết nghĩ ra, vốn được Hai Vương yêu thích vô cùng coi là nước cờ hiểm để thắng quân Hán, vốn dĩ vì giữ bí mật bọn nàng sẽ không tiết lộ với ai, ngay cả Lê Chân cùng Thánh Thiên là hai người khác biệt rõ kế hoạch cũng sẽ không nói ra ngoài. Không ngờ Khải Minh lại ung dung nói ra như vậy, đây đã không phải là đoán mò, mà là phân tích chính xác. Nàng không khỏi lạnh sống lưng khi nghĩ đến tên đối thủ cáo già, nếu Khải Minh chưa đến mười lăm tuổi còn có thể nghĩ đến như vậy, một tên sành sỏi như Mã Viện làm sao không nhận ra.

Minh lắc đầu tiếp lời nàng nói: “Không có gì quá khó đoán, đại tướng quân. Chỉ cần quan sát vị trí địa hình của hai quân cùng với suy xét đến thời gian hiện tại là ta có thể đoán ra được. Như ta đã nói, nguy hiểm nhất chính là Mã Viện cũng có thể đã đoán ra, vì hấn còn có nội gián cung cấp tin tức, cho nên hấn tuyệt đối sẽ không đợi đến tháng năm, sáu để bao vây mà mau chóng đến đây. Khi đó chúng có thể dựa vào kho lúa ở khu vực Tây Vu và Long Uyên.” đoạn hấn hỏi bằng giọng thật trầm

“Mà quan trọng nhất là, Vương, nếu chúng ta đưa quân đóng ở Cẩm Khê chính là phạm vào tội kỵ. Bản thân ta không có nhiều kiến thức, xong vẫn hiểu nếu hai quân gặp nhau, quân ta thật ra đã mất hết lợi thế vốn có từ đó bị buộc dùng toàn bộ quân lực ít ỏi, dùng một mình Cẩm Khê đấu với toàn bộ Đại Hán, làm sao có thể không bại. Nếu Mã Viện nghe quân ta vào Cẩm Khê từ thủ, ta nghĩ hấn sẽ rất vui vẻ đáp ứng.” hấn chấp tay cúi đầu, thể hiện mình đã nói xong.

“Phân tích tốt lắm, phân tích tốt lắm!” ông Âu Khanh này giờ im lặng nghe hấn nói xong mới vỗ bàn khen. Trái lại, Trưng Trắc cùng Vũ Thị Thục lại buồn bã vô cùng, xung quanh mọi người cũng mặt mũi đầy lo lắng nhìn hấn. Trưng Nhị Vương cố giữ bình tĩnh, thấp thòm hỏi.

“Quân sư ý ngài là chúng ta phải báo tin cho chị Trắc, mau chóng rút khỏi Cẩm Khê?”

Cùng với tiếng sầm ầm ầm vang lên, Khải Minh tươi cười chấp tay mà nói “Điều đó đương nhiên là không có khả năng.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kế hoạch Nam tiến

Minh vừa nói xong, Âu Mạn liền đứng ra, học mọi người chấp tay mà nói.

“Quân sư người yên tâm, dù biết Cẩm Khê có bại thì ta vẫn sẽ cùng người từ chiến đến cùng.” Lời hấn nói làm Minh đứng hình, suy nghĩ mãi một lúc hấn mới hiểu ý tên này, vội vàng xua tay lắc đầu giải thích ngay.

“Âu Mạn anh hiểu sai ý tôi rồi, sở dĩ chúng ta cần thủ ở Cẩm Khê chính là vì lúc này muốn rút khỏi nơi đó cũng đã quá muộn rồi, thay vào đây ta nên cướp lấy thời gian chuẩn bị tốt hơn, cố gắng giải quyết những khúc mắc đang có phía trước mà thôi.”

Âu Mạn nghe thế không hiểu gãi đầu lui xuống, nàng Quốc cũng chau mày hỏi: “Quân sư nói như vậy là muốn chúng ta giải quyết vấn đề nội gián?”

“Chính có ý đó, nhưng đó chưa phải là tất cả.” Minh đáp.

Lúc này, Sáng thể hiện ra sự nhạy bén của hấn khi nhìn về thế cục chiến tranh, nhìn kỹ tám bản đồ rồi lên tiếng: “Ý quân sư là muốn chuẩn bị một chiến trường tốt hơn?” Minh nghe vậy vui vẻ kêu lên: “Anh Sáng có ý gì mời nói.”

Sáng không hề ngại ngần đứng ra hành quân lễ đáp.

“Vương, đại tướng quân, quân sư. Vốn dĩ chúng ta có tiên cơ ở Cẩm Khê lại bị nội gián hủy đi mất vì thế mà chúng ta cần tìm một chỗ kiên cố hơn để chống lại quân Hán. Nơi đó tất phải có địa thế thích hợp, lại không sợ bị Hán quân vây khốn, lại không lo có gian tế phá hoại, mà còn có thể tích góp lực lượng đánh lâu dài với quân Hán.”

Thục nương nghe vậy cũng gật gù góp lời: “Thế nhưng hiện nay quân Hán áp sát quá nhanh không cho chúng ta thời gian làm những việc đó. Quân sư, như vậy ý ngài là chúng ta cần lấy Cẩm Khê làm điểm tranh thủ thời gian?”

“Đúng vậy!”

Trung Trinh lúc này cũng nói vào: “Theo như quân sư phân tích, bởi vì chúng ta lui xuống Cẩm Khê đã vô tình nhường ra vùng đồng bằng phì nhiêu làm chỗ dựa cho Hán quân nghỉ sức. Như vậy chẳng phải nơi chúng ta tìm kiếm phải lui về sâu tận Cửu Chân hoặc Nhật Nam, để kéo dài chiến tuyến của quân Hán hay sao?”

Mình lúc này vui vẻ vụn phàn, chưa bao giờ hần nghĩ mình thật sự có thể thông minh vượt qua được những người Việt xưa, đặc biệt là sau đoạn thời gian này vừa sống vừa chiến đấu cùng họ, hần càng sâu sắc nhận thức điều đó. Sự khác biệt duy nhất của hần chỉ là hệ tư tưởng phóng khoáng cùng kinh nghiệm học được từ lịch sử mang lại mà thôi. Vì thế hần luôn cố gắng đặt mình vào tình huống khách quan nhất nhằm cố gắng tìm kiếm những thiếu sót mà mọi người mắc phải.

Thấy Khải Minh không phản bác, Trung Trinh buồn bã nhìn bên trên bản đồ, đầy tiếc nuối nói: “Quân sư, cách này tuy rất tốt, nhưng quá chậm trễ, Trinh sợ sẽ có rất nhiều người tộc ta sẽ bị quân xâm lược sát hại. Chúng ta không thể bỏ chạy để lại họ được.” Nghe nàng nói, Bát Nạn đại tướng quân cũng im lặng gật đầu.

Mình không vội phản bác nàng, hần nhìn quanh một lượt xác định tất cả mọi người đều có cùng suy nghĩ, hần mới ôm tòn giải thích.

“Các vị, đây không phải là chúng ta bỏ rơi họ, mà chính là đang cứu dân tộc. Còn rừng thì lo gì không còn củi đốt, chúng ta rút lui nhằm giữ lại lực lượng để đánh bại Hán quân. Nếu chúng ta thua, bọn chúng mới có thể không còn lo lắng thẳng tay đưa đồ đao tàn sát dân ta. Ngược lại nếu chúng ta còn tại, bọn chúng bắt buộc phải tập trung quân lực đối phó chúng ta, càng không dám tàn quân ra đánh cướp xung quanh.”

“Quân sư lời ấy là thật?” Trung Trinh vui vẻ hỏi

“Đương nhiên thật, hơn nữa chúng ta rút lui chỉ là quân chủ lực rút lui, nhằm mục tiêu dẫn dụ bọn chúng chú ý. Sau đó chúng ta có thể phân tán quân ra phía sau lưng địch, liên kết với các cánh nghĩa quân khác, bao vây tiêu diệt các đội quân địch phân tán, tiêu hủy quân lương, từ đó tìm kiếm chiến cơ tiêu diệt địch. Đây chính là đánh du kích.”

Trung Trinh nghe xong ánh mắt đầy tia sáng quay sang Trinh Thực công chúa hỏi: “Chị Thực, kế sách của quân sư có thể hiệu quả?”

Bát Nạn tướng quân nhìn về phía Khải Minh mà thừa nhận: “Tuy ta chưa nghe qua du kích là gì, nhưng cách này quả thật có thể làm.”

Trong phòng mỗi người ánh mắt sáng quắc nhìn Bát Nạn đại tướng quân, cơn mưa to xối xả bên ngoài cùng những luồng gió lộng vào không thể nào dập tắt được ngọn lửa đang cháy rực lên trong tim mỗi người. Vì dân tộc họ sẵn sàng chiến đấu tại Cẩm Khê dù biết sẽ có đi không có về, nhưng nếu đã biết Lĩnh Nam còn có cách đánh thắng giặc, bọn họ sao có thể không động tâm, không kích động? Tên Hoảng bước ra chấp tay hớn hờ nói.

“Quân sư, như vậy chúng ta sẽ rút về đâu?”

“Ta không biết!” Minh rất nhanh chóng đáp lời

“Được...Khoan quân sư, người nói người không biết?” Đây vẫn là tên Hoảng.

“Đúng, ta không biết!” Minh chắc chắn.

“Không thể nào!” Đây là tất cả mọi người, bất kể chức vụ, tuổi tác, tính tình, cùng đồng thanh hô to.

Mình xấu hổ gãi đầu rồi chấp tay nói: “Chư vị, bản thân ta vốn còn trẻ, lại thiếu thốn ra ngoài đi đây đi đó, ở vùng Mê Linh ta đã là cố hết sức, làm sao có thể biết được nơi xa xôi phía nam. Ta nghĩ chúng ta cần đưa người tới đó xem xét trước mới được.”

Mọi người nghe vậy vỡ lẽ, cũng đúng, không chỉ riêng Khải Minh mà đa số người ở đây đều rất ít khi đi xa. Bởi vì không có đường xá phương tiện, lại cũng không có nhu cầu, ai lại chịu rời xa nơi chốn rau cắt rốn mà bôn ba, đặc biệt là những người thuộc tầng lớp bản khố quanh năm đối mặt với mưu sinh như họ. Lúc này họ thật sự đang tiến thoái lưỡng nan, nàng Quốc quay sang Trung Trinh đề nghị.

“Vương, bởi vì thời gian đang rất gấp, không bằng để tôi dẫn theo một ít người xuống phía Nam tìm hiểu?”

“Không thể, Vương, sư muội vốn còn thương tích trên người, xin hãy để tôi đi.” tên Ruộng thấy nàng Quốc xung phong thì hốt hoảng lao ra chặn lại.

“Sư huynh, thân thể ta đã rất tốt rồi.” Quốc phản bác. Ruộng không tiếp tục cãi với nàng mà nhìn Minh hô nhẹ “Quân sư.” Điều này làm hần bối rối không thôi vì thật ra hần có kế hoạch riêng quan trọng cần nàng Quốc đi thực hiện, thế nhưng nhìn ánh mắt nàng khiến hần sợ nếu hần không để nàng đi thì tuyệt đối sẽ không yên tâm.

Mình thờ dãi dò hỏi: “Anh Ruộng, nếu chỉ đi đến Cửu Chân cũng không phải quá nguy hiểm đâu?”

Trung Trinh nghe vậy cười khò lắc đầu giải thích.

“Quân sư không hiểu chị Trắc. Bởi vì Cửu Chân là địa bàn của Đồ hầu. Khi chúng ta gặp khó khăn, chú Dương đã giúp đỡ chúng ta quá nhiều. Đường mòn ân nghĩa chẳng mòn, dù bao lâu nay chú ấy lấy lý do đã già, không thể coi sóc Cửu Chân nên đã mấy lần mời chúng ta nhập chủ nơi này và giao ra binh quyền, nhưng chị Trắc thề chết cũng không làm vậy. Nay ta lui về Cửu Chân chắc chắn sẽ làm chị ấy phật lòng.”

Đường mòn ân nghĩa chẳng mòn, Minh không ngờ lời miêu tả đầu tiên mà hần biết về Trung Vương lại là câu này. Cúi đầu suy nghĩ mãi hần cũng đành chịu, vốn dĩ sông Cà ở Cửu Chân là vị trí hiểm địa mà hần muốn dùng để chặn Hán quân, nay đã không thể với tới, hần cũng không biết nên làm sao.

Cũng may lúc này bà lão đứng ra nói bằng giọng khàn khàn “Không cần nữa rồi, cách đây vài năm khi chúng ta chưa khỏi sự, Đại Vương có sai phái ta đi liên kết hào kiệt bốn phương, đã từng đi qua một vùng có địa thế mười phần phù hợp những gì chúng ta cần.”

“Bà nội mời nói ạ.” Minh mắt sáng như đuốc chớp tay nói, không hề để ý gương mặt Trung Trinh, nàng Quốc cùng Thục nương bên cạnh hơi co quắp, khoe miệng có chút cổ nín lại rất lạ. Bà lão sắc mặt cũng đặc sắc không kém, bà cố hít một hơi giữ bình tĩnh, liếc mắt nhìn về ba nàng kín đáo làm cái mặt quỷ rồi quay sang Minh mà nói.

“Về sau kêu ta Nội là đủ, không cần kêu bà.” rồi thấy Thục nương như sắp cười lớn, bà vội tiếp lời ngay.

“Khi ấy ta cần liên lạc với các tù trưởng ở vùng Nhật Nam, có đi qua một vùng hoang vu. Nơi ấy có con sông lớn như giao long đang vùng vẫy. Chân Giao đập lên trùng trùng núi cao, miệng Giao hé mở lao về phía biển. Thân Giao mãnh liệt khó có thể đoán dò, vượt Giao in sâu về phía Nam, tựa như từng cuộn rê to của cây đại thụ, tầng tầng lớp lớp. Nơi ấy mặt Nam tuy thoải lại bị nhiều đồi to nhỏ che chắn, tuyệt đối là nơi hiểm địa dễ thủ khó công, vững chắc vô cùng.”

Minh khẽ A lên một tiếng rồi hỏi: “Nội có biết sông ấy tên gì? Nằm ở vùng nào huyện nào chẳng? Ngoài ra còn có gì đặc biệt?”

Bà lão lắc đầu nói: “Ta không rõ sông ấy có hay không có tên, xung quanh nơi ấy hoang vu không có bộ lạc nào sinh sống gần đây. Chỉ biết sông ấy vốn nên nằm ở huyện Ty Ảnh mà thôi.” đoạn bà chau mày cố nhớ lại điều gì rồi nói.

“Ngoài ra phía Bắc sông còn có một dòng khác hung hiểm không kém, hình dáng như con thường luồng hướng mình ra biển, vặn eo chắn đất, chuyên nhấn chìm vô số tàu bè. Duy chỉ có phần bụng có vài hòn đảo nhỏ được Lạc dân nơi đó xem như nơi chuyển tiếp giữa hai bờ, không qua nơi đó không thể qua sông.”

Nghe lời bà lão kể trong đầu Minh bỗng bừng tỉnh, hẳn không hiểu biết nhiều. Song vị trí Nhật Nam chắc cũng nằm trong Quảng Bình, Phú Yên ngày nay, thế thì hai con sông kia không dám tám chín cũng tới năm sáu phần là ranh giới Đàng Trong Đàng Ngoài nổi tiếng lịch sử, sông Gianh cùng sông Nhật Lệ rồi. Hai dòng sông này không chỉ có thể cắt ngang Hán quân, còn có thể làm bờ lũy cho quân Việt an tâm mở rộng về nam, đây quả thực chính là địa thế trời trao cho Lĩnh Nam lúc này. Minh nghĩ vậy bèn quay sang Trung Trinh chớp tay nói.

“Vương, nếu quả thực như Nội nói thì đó chính là nơi quân ta có thể xây dựng căn cứ, mưu đồ về sau.”

Trung Trinh nhìn thấy Thục Nương cũng mạnh mẽ gật đầu thì mừng rỡ nói: “Được, như vậy chúng ta sẽ lui dần về Ty Ảnh, cụ thể chi tiết liền nên bàn bạc ngay, sau đó sẽ mau chóng báo tin cho chị Trắc để chuẩn bị.”

“Vâng!” mọi người nghe vậy chớp tay đồng dạc hô to. Lúc này Ruộng nhìn Quốc rồi giành nói.

“Vương, đại tướng quân, quân sư, nếu đã xác định chúng ta sẽ lui về Ty Ảnh, vậy xin cho phép ta đi trước nơi đó, xây dựng căn cứ phòng ngự.”

Nàng Quốc nghe hẳn nói biết hẳn vì lo mình xin đi mà cướp lời thì trong lòng không khỏi âm áp, tuy nhiên nàng vẫn đứng ra chớp tay nói.

“Vương, ta nghĩ vẫn là do ta đi thích hợp hơn, ta vốn tinh thông thủy chiến, tất nhiên hiểu rõ làm sao bày binh bố trận phù hợp với địa thế nơi ấy.”

Trung Trinh nghe vậy nhìn Thục nương dò hỏi, lại thấy Bát Nạn tướng quân không trả lời mà đánh mắt về hướng Khai Minh. Nhị Vương thấy vậy liền hiểu Thục nương đã nhận ra quân sư đã có tính toán nên nhìn hẳn nói. “Quân sư có thể đã có sắp xếp?”

Minh thấy Thục nương và Trung Trinh nhìn mình cũng không tiện im lặng, hẳn chớp tay nói.

“Quả thật mà có chút ý tưởng. Chị Quốc mời xem, chúng ta tuy hiện tại rút về Cẩm Khê, nhưng sau này chắc chắn sẽ lui về Ty Ảnh, như vậy một vùng rộng lớn ở sau lưng sẽ bị buộc nhường lại cho Hán quân. Theo như ý nghĩ của ta, đất đai chúng ta không thể níu lấy được, nhường thì cũng nhường, duy có người thì không. Ty Ảnh là nơi hoang vu, trăm việc không có ai làm, lại thiếu thốn nhân khẩu. Vì thế chúng ta cần khuyến bảo người dân tiến về nơi đây canh tác, mở rộng cùng phát triển, như thế khi ta lui về sau cũng có được căn cơ vững chắc, hậu phương to lớn không hề sợ hãi quân địch.”

“Hay! Đất có thể nhường, dân không thể mất. Ngươi rất táo bạo, không sợ tổ tiên trách phạt sao?” nghe đến đây, ông Âu Khanh không thể không lớn tiếng chất vấn.

“Sẽ không, dân chúng mới là nguồn gốc của nước nhà, dân mạnh nước mạnh, nơi nào có dân, nơi đó có quốc gia.” Minh hồi đáp.

“Dân mạnh nước mạnh?” Trung Trinh đứng một bên lắng tai vừa nghe vừa suy nghĩ, rồi nàng hỏi “Quân sư, như vậy chúng ta sẽ từ Cẩm Khê đưa người dân theo về Ty Ảnh?”

“Không, nếu đợi chúng ta rút lui mới theo thì sẽ có rất nhiều bất tiện. Đội hình to lớn khiến hành quân sẽ chậm, đường xá lại khó đi sẽ dễ bị Hán Quân truy kích chia nhỏ ra mà tiêu diệt, lại rất phiền lụy người dân.” Ông Âu Khanh lại hỏi: “Thế làm sao đi?”

Minh liếc nhìn nàng Quốc mà nói: “Có thể đóng thuyền theo sông ra biển, men theo ven biển mà đi, vừa thuận tiện lại nhanh. Chỉ cần không đi quá xa bờ cũng sẽ không lo lãng cuồng phong mưa bão, lại có thể tránh đi tai mắt quân thù. Đồng thời ta cũng có thể nhân tiện xây dựng sẵn cầu nổi đồn trại các nơi ven sông để phụ giúp quân ta về sau rút lui dễ dàng hơn.”

Thục nương nghe vậy giật mình hỏi: “Như vậy ngươi định để nàng Quốc làm nhiệm vụ này?” Minh gật đầu, Trung Trinh thấy vậy mới hỏi.

“Chị Quốc, nhiệm vụ nặng nề như vậy chị có thể nhận?”

Nàng Quốc lập tức chinh chu lại trang phục, bên dưới tấm màn che mặt lộ ra đầy vẻ cương nghị cùng quyết đoán chấp tay cúi đầu thưa “Vương, Trần Quốc nguyện đi.” Nghe thấy vậy, Ruộng cũng biết mình lại không thể ngăn cản nàng, đành thở dài lui ra. Thục nương thấy hần như thế lắc đầu nhắc nhở.

“Ruộng, tuy ta biết ngươi che chở Quốc, không đành lòng lại cực khổ. Tuy nhiên ngươi nên hiểu nàng cũng có một tấm lòng son vì nước vì dân. Ngươi cần năng lại một lần, lại có thể cần được thêm mấy lần? Đây không phải là lúc ngươi nên ngăn cản, mà nên là lúc ngươi chung tay ủng hộ giúp đỡ nàng, như vậy mới có thể tiếp thêm sức mạnh cùng bảo vệ nàng tốt hơn.”

Ruộng nghe vậy hơi khựng người suy nghĩ, rồi như tỉnh ngộ ra hần chấp tay thưa: “Cám ơn đại tướng quân nhắc nhở” đoạn xoay sang nàng Quốc “Huynh đã quá cố hủ, mong sự mọii đừng trách.” Thục nương thấy vậy hài lòng gật đầu, rồi như có như không miệng mang ý cười mà kết “Về sau chăm sóc lẫn nhau, đừng nên quá cố chấp, cũng đừng để người ta lo buồn.” khiến cả hai đỏ mặt lúng túng không thôi, còn tên Minh thấy vậy bỗng dưng khai khiếu A lên rõ to làm cả hai người càng thêm lúng túng. Trung Trinh cười mỉm nói.

“Nếu chị Quốc đã xung phong nhận trách nhiệm này. Vậy phiền chị điểm lấy ba trăm quân dân, gấp rút chuẩn bị thuyền bè, sớm ngày xuất phát.”

Nàng Quốc nghe vậy chấp tay, anh thư lên tiếng: “Trần Quốc tiếp lệnh.”

Trung Trinh vui vẻ nhìn nàng, rồi quay sang Ruộng nói. “Ruộng, lại cho ngươi hai trăm quân sĩ, sớm ngày tiến vào Ty Ảnh, phối hợp dân chúng do Gia Hưng công chúa dời đến để xây dựng phòng ốc, thành lũy chuẩn bị tiếp đón quân ta lui quân.” tên Ruộng vốn đã lui về trong đám người nghe vậy tiến lên hét thật vang “Linh mệnh” làm xung quanh cười rang không thôi.

Bát Nạn tướng quân đợi mọi người cười xong mới đưa tay chỉ bản đồ nói: “Nay quân ta thật đang quá thiếu nhân thủ, vì vậy Quốc chị sẽ viết cho em một phân thư, em đến Tiên La gặp Phật Nguyệt công chúa. Vốn bọn chị đang ém quân nơi đây để dễ dàng liên kết với Hoàng quân sư chặn phía sau quân giặc, nay tất cả đều cùng em chiêu dụ dân chúng, tiến về phương Nam. Phật Nguyệt cũng tinh thông thủy quân, tất nhiên sẽ dễ dàng phối hợp với em hơn.”

Nàng Quốc nghe vậy đôi mắt liền biến thành nửa vàng trắng sáng, nụ cười ẩn hiện qua lớp màn che nói: “Có chị Phật Nguyệt giúp đỡ thật không còn gì bằng, chị ấy vẫn còn hứa hẹn sẽ dạy em thủy trận đây.”

Đúng lúc này, Âu Bách lại trở về cùng một hàng dài thôn dân sau lưng, mọi người cùng nhau bưng lấy mấy cái mâm to, mấy vại rượu lớn đi vào, hần cho bày mâm và rượu xuống rồi chấp tay thưa trong ánh mắt hài lòng của ông Âu Khanh.

“Vương, cha, con thấy mọi người bàn tán sôi nổi lại không chú ý sắc trời đã tối, có thực mới vực được đạo, con đã tự tác chủ trương sai người làm chút đồ ăn, dâng chút rượu cần, để mọi người có thể tận hưởng bàn bạc qua đêm.” Nói rồi hần phát tay bảo bọn thôn dân thấp đèn cây ở các góc phòng, làm căn phòng vốn có chút âm u bỗng rực rỡ hần lên.

Mọi người nghe vậy mới giật mình nhớ ra từ trưa đến giờ nhiều người còn chưa có cơm vào bụng, này giờ lo âu, căng thẳng rồi chuyển sang vui mừng, kích động đủ loại cảm xúc thăng trầm nên không ai để ý, nay thấy rượu thịt lên thì không thể tránh khỏi có chút đói bụng. Tên Đào Nhất cùng u Mạn càng là bụng kêu ào ào hần lên, sung sướng hoan hô không thôi, cùng chấp tay cảm tạ hần.

Trung Trinh liếc nhìn Thục Nương rồi cả hai cùng nói.

“Được, nếu như vậy mọi người hãy cùng ở đây dùng bữa, rồi chúng ta cùng bàn bạc chi tiết làm sao rút quân, làm sao đối phó gian tặc.” Mọi người nghe vậy vui cười đồng ý. Buổi họp vừa bàn vừa ăn uống này kéo dài đến khi trăng lên cao mà không ai lại cảm thấy mệt mỏi. Không ai rõ ràng cụ thể buổi họp nói những gì, chỉ biết về sau nó ảnh hưởng cả một cuộc chiến tranh dài đằng đẵng của dân tộc, được sử sách ghi chép thành giai thoại truyền tụng muôn đời.

Đó chính là tích:

Đêm khuya có rượu cùng vui,

Quần thần chung sức nước nhà không lo.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đêm khuya kể chuyện

Ngoài trời mưa đã dần tạnh, gió thổi xào xạc qua từng hàng dương liễu đã oặt hần xuống trong cơn giông chiều nay. Từng luồng khí lạnh theo đêm dần lên, quện cùng gió xốc vào trong căn phòng vẫn còn sáng rực ánh đèn cùng rôm rả tiếng nói cười. Nhị Vương khẽ dùng tay vuốt nhẹ lọn tóc bay trước trán, ánh mắt như sao nhìn vào tấm da dê đã chi chít những hàng chữ nhỏ đang bay lượn, sau khi xem tới xem lui mấy đợt, nàng mới hài lòng đưa cho Thục Nương bên cạnh. Bát Nạn đại tướng quân lại kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần, xem xét mọi thứ đều đã ổn thỏa, nàng cuộn tấm da dê lại, dùng dây

thùng đồ buộc thật chặt, sau đó bỏ vào một ống đồng, niêm phong cẩn thận dưới một rừng ánh mắt chăm chú. Đợi nhựa thông niêm phong đã khô, nàng xoay người gọi to.

“Hoẵng!” tên thanh niên nghe thấy tên mình thì kích động bước ra chấp tay hô: “Có Hoẵng.”

“Hoẵng, ngươi biết tầm quan trọng của phần tín này chứ?” Trình Thục công chúa vẫn giọng rõ ràng, nghiêm dung hỏi.

“Bẩm đại tướng quân, Hoẵng biết!” Thanh niên đồng dục.

“Nếu trên đường có sai sót, có trễ nải, có tổn thất, ngươi biết ngươi mất thứ gì?” Nàng lại hết.

“Nếu trên đường có sai sót, có trễ nải, có tổn thất, Hoẵng nguyện lấy đầu thay tội!” thanh niên ngược cao nhìn vào đại tướng quân, kích động đáp.

“Ngươi đánh mất cả tương lai Lĩnh Nam ta, đầu của ngươi có được giá trị như vậy sao?” Trình Thục công chúa ánh mắt đầy hài lòng, vẫn mạnh mẽ chất vấn.

“Hoẵng, dù có chết cũng quyết không để sai sót, không cho trễ nải, tuyệt đối không tổn thất!” Tên thanh niên tỉnh ngộ hét to trong sự tán thưởng của những người xung quanh. Thục Nương ý cười trên mặt, gật đầu nhìn Trung Trinh, Nhị Vương đành cười khổ bước ra nói nhẹ.

“Hoẵng, ta biết chị Thục vừa rồi đã quát tháo ngươi, nhưng quả thực phần tín này là cả sinh mệnh và tương lai dân ta, ngươi phải nhanh nhất có thể đưa đến tay Đại Vương. Hoẵng, ngươi có làm được chứ?”

“Hoẵng làm được, ta lĩnh mệnh!” tên kia ưỡn ngực vươn vai hét to, khí thế mười phần.

“Tốt” Thục nương vui vẻ đưa ống đồng cho hắn rồi dặn “Sự việc gấp gáp, ngươi mau về chuẩn bị, sáng mai liền xuất phát.”

“Vâng, sư cô” Hoẵng đáp rồi định quay người đi ra, lúc này ông Khanh cười nhẹ đứng ra nói.

“Gượng đã, sự việc quan trọng, một người đi không dễ chiều cố, Lan, ta xem cháu nên đi cùng cậu ấy.” ông lão vừa dứt lời thì u Lan giựt mình ú ớ: “Ông? Con?”

Thục nương cũng cau mày ngạc nhiên hỏi: “Vậy cũng được nhưng sư phụ, về tổ quy?” ông lão phát tay ha hả cười. “Đến lúc này ta còn để một cái quy định chết áp chế ta hay sao? Ta già rồi, dù sao cũng chết, Mạn và Lan đang lúc còn trẻ, không thể lại ở mãi bên ta.” u Mạn, u Lan nghe vậy mừng rỡ không thôi.

“Như vậy Lan, em hãy đi cùng Hoẵng nhé, hai người cùng đi cũng dễ chăm sóc nhau hơn.” Thục nương nói.

“Vâng, ông, sư cô đừng lo, cháu sẽ chăm sóc sư huynh thật tốt.” u Lan vui đến thiếu điều nhảy cẫng lên, trên gương mặt non nớt đầy vẻ nghịch ngợm ranh ma, tay vân vê bờ môi xinh, nàng quay sang Hoẵng mà hỏi.

“Sư huynh, chúng ta cùng đi được chứ? Huynh sẽ bảo vệ muội đúng không?” Nàng vừa hỏi vừa cười, lộ ra hàng răng đen nháy trông đáng yêu cực kỳ. Thế nhưng khi thấy quang cảnh xinh đẹp này, cả tên Hoẵng cùng u Mạn đều không tự chủ được toan thân run rẩy. Hoẵng bẽn lẽn đến bên Minh thì thào: “Quân sư ơi, có thể thay người đi được không, tôi thật sự muốn ở cùng ngài và anh Sáng hơn...”

Minh nghe vậy học tập người ta mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm im lặng không nói, mặc cho tên Hoẵng meo meo bị u Lan kéo tay ra ngoài chuẩn bị. Khiến nhiều người không hiểu chuyện kỳ quái nhìn theo, còn người hiểu chuyện như tên Đào Nhất lại lặng im không dám hó hé.

Thấy mọi chuyện đã xong xuôi, Trung Trinh ngược nhìn ánh trăng đã treo hẳn lên ngọn cây cao nhất trong thôn, ước chừng thời gian đã khuya, nàng nói với mọi người.

“Các vị, đêm nay bàn bạc chuyện rất trọng đại, Trình mong mỗi người tự giữ lấy mình, chớ nên tiết lộ lung tung.” Mọi người nghe vậy cười đáp “Xin lĩnh mệnh.”

“Mọi chuyện đã xong, chư vị cũng có thể về phòng nghỉ ngơi, xin đừng quá chén đêm khuya kéo mai lại hồng việc.” Nàng hiểu ý liếc nhìn mấy tên sâu rượu đang chẳng quan tâm đến ai ngoài mấy cái vại to đang bay mùi thơm phức rồi ra hiệu cho buổi họp kết thúc. Đương nhiên kết thúc là nàng cùng những người có phận sự kết thúc, còn với bọn Đào Nhất, u Mạn thì đây chỉ là mới bắt đầu bữa tiệc rượu. Minh đương nhiên muốn về ngủ, hẳn cả ngày chạy nam chạy bắc ở khu thương binh đã là mệt mỏi vô cùng, thế nhưng người tính không bằng đại tướng quân tính, có ai ngờ con sâu rượu ghê nhất chính là Thục nương đâu? Không chỉ nàng hiên ngang vũ dũng đại tài trên chiến trường, từ trường cũng đã là hàng “Thiên hạ binh mã đại nguyên soái!”, dù là người đã quen với rượu mạnh khi ở tiền kiếp như Minh cũng không thể đấu lại với nàng. Tuy là rượu cần ở thời nay độ cồn cũng không quá cao, nhưng mưa dầm thấm lâu còn mạnh hơn mưa rào ướt đất. Minh chỉ nhớ lúc hân sấp gục thì trên chiến trường đã “thấy” nằm la liệt, rượu chảy thành sông; chỉ còn hai quân, Bát Nạn đại tướng quân Vũ Thị Thục cùng Quân súy Lĩnh Nam quân Sáng, danh phùng kỳ thực vừa uống rượu vừa đàm việc binh, sáng khoái vạn phần.

Đêm khuya, gió lạnh từng cơn làm Khải Minh lạnh không sao tả nổi. Không biết có phải hồi chiều uy danh hấn mất hết hay không mà sau họp bọn cừ súy chả nề nang gì mời rượu hấn tới tập. Bọn chúng mời quá nhiệt tình, hấn lại tránh cũng không thể tránh, dù cho hấn có nói rõ mời rượu không lý do chính đáng hấn sẽ không uống, nhưng người ta có lý do hấn hỏi. Khi thì hỏi han chữ nghĩa thì một lý, khi hỏi quân sự lại một lý, thậm chí có tên bách phu trưởng còn hỏi hấn có biết hay không tâm lý phụ nữ, hấn sẽ chỉ giáo cho, đang say Minh thấy rất hợp lý; cũng một lý nốt. Chả qua nhìn Minh nhỏ yếu vậy nhưng từ lượng lại tuyệt đối đứng ở hạ hạng đầu, chỉ thua Thục Nương cùng tên Sáng, thế nên mấy tên âm mưu soán ngôi đoạt vị đều một lần nhìn thấy

uy phong quân sư, từng người từng người ngã ngựa bỏ mình trước hắn. Mà nếu không phải vì hắn đã nốc hơn nửa số rượu, hắn nghĩ mình dám có tư cách giành cả giải quán quân. Hiện tại quán quân, chắc chắn của Trinh Thực công chúa chứ không ai. ...

Dù sao, gục thì cũng đã gục, Minh xoay người chậm rãi ngồi dậy, nhanh chóng mặc vào tấm áo khoác da đặt bên đầu giường trước khi cảm thấy gió đêm có thể đông mình thành băng, uể oải lắc đầu đau đớn. Đầu nhức dữ dội làm cảm giác thành tựu về tư lượng trắng hết cổ nhân, cũng có thể là thành tựu duy nhất, nhanh chóng tan thành mây khói. Ngủ cũng không thể lại ngủ, bởi vì đây không phải giường của mình, Minh lấy tay táp táp mặt cho tỉnh táo, rồi nhẹ nhàng nhấc chân ra ngoài sân.

Trăng sáng treo cao, dưới ánh trăng tỏ có một bóng hình đang bay lượn. Chẳng hiểu vì sao đêm đã khuya nhưng cô gái này không nghỉ ngơi mà lại đang một tay thoăn thoắt múa kiếm trong sân. Nhận ra bóng hình đó là Trung Nhị Vương, Minh giựt mình tỉnh cả ngủ, hắn liếc quanh một chút xác định mình quả nhiên đang đứng trước khu nhà của nàng, mới nhẹ chân ngồi xuống một khối đá bên hiên, yên lặng nhìn Trung Trinh luyện kiếm.

Đề, điểm, tiến, phách, rồi lại sí, tiết, trừu, bằng từng chiêu từng chiêu kiếm tinh chuẩn linh động, uẩn như mũi kiếm đang sống, như phượng gáy bay lượn cứu thiên làm Minh xem đến mê mẩn không thôi. Hắn nhìn thân ảnh chân đạp bộ pháp, tay vũ càn khôn đang diễn luyện bộ kiếm pháp hắn không biết tên mà trong lòng thờ dài. Trung Trinh thân là Nhị Vương đương nhiên võ công nàng không tệ, thế nhưng vì thân phận cao quý nàng cũng không dễ gì có thời gian, hoặc là có thể cho người khác xem nàng luyện võ. Từ khi quen biết nàng trong trang phục tên Lạc tướng trẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên Minh thấy được bản lĩnh của nàng. Thế nhưng bản thân từng học qua vài năm võ cổ truyền hắn không quá khó nhận ra Trung Trinh kiếm pháp không hề tập trung, bộ pháp thiếu vững chãi, gương mặt lại sầu lo vô cùng. Rõ ràng buổi họp chiều nay tuy có thể giải trừ trong nàng phần nào trầm muộn, vẫn không thể giúp nàng hoàn toàn thoát khỏi ưu lo.

Quả nhiên sau vài chiêu kiếm, Trung Trinh thu kiếm hồi thần, thờ dài nặng nề cúi đầu không nói. Nàng phiêu nhiên đón lấy chiếc khăn lụa từ phía sau, lau mặt một chút mới sực nhận ra khăn này không phải do thị vệ mình đưa tới. Trung Trinh linh quang lóe lên đã đoán được người đưa khăn là ai, hơi xấu hổ nàng xoay người cười nói với Khải Minh.

“Quân sư không ngủ nữa sao?” Khải Minh lắc đầu đáp: “Đa tạ Vương, ta cũng không buồn ngủ.” Thật ra trong lòng hắn lúc này phải gọi là bối rối đến cực đỉnh, dù sao thân là nam nhi trai tráng lại nằm ngủ trên giường con gái người ta, nghĩ đến nghĩ lui đều rất không có lễ phép. Đã vậy người con gái này lại là người có địa vị nhất nhì Lĩnh Nam.

Trung Trinh nhìn hắn lúng túng, tâm tư lung linh cười nói: “Lúc này quân sư đã say đến không thể tự bước đi nên được các thôn binh dìu về. Khổ nỗi cơn mưa hồi chiều quá lớn khiến đường nhỏ lầy lội vô cùng, rất khó đến nhà của ngài. Trinh vốn cũng không sao ngủ được nên bảo họ đưa ngài vào nằm tạm. Quân sư không cần lo lắng.”

Dù sao cũng là kỳ cục, với lại Minh hiểu cái “không thể tự bước đi” có lẽ phải là “say đến bí tử”, mặt mũi mất hết, hắn làm động tác chấp tay vái “Thật thất lễ, thật thất lễ” lượn thướt như trẻ nhỏ làm sai bị bắt quả tang làm Nhị Vương buồn cười không sao tả xiết.

“Quân sư ngồi sao?” Trung Trinh khẽ đưa tay che miệng chỉ vào khối đá như băng ghế dài mời. Rồi nàng ngồi xuống trước, ánh mắt chứa đầy tò mò nhìn hắn. Bất được thái độ của nàng, Minh hiểu rõ Trung Trinh đang có điều muốn hỏi mình nên dù ngồi cạnh nàng có chút hơi thất lễ, hắn cũng đành cắn răng làm theo.

“Quân sư, Trinh nghe anh Ruộng kể, ngài hay có nhiều giấc mơ kỳ lạ?” Nhị Vương hỏi. Câu hỏi này bất ngờ đến Minh cũng không thể nào dự đoán được, khó hiểu nhìn nàng hắn lặng lẽ gật đầu.

Trung Trinh nghe vậy ánh mắt như ai đánh lên tia lửa lại hỏi: “Quân sư đừng trách ta nhiều lời. Chỉ là Trinh thật muốn biết, nơi đó thực sự là thiên quốc?”

Minh hơi đoán đoán ý nàng, hắn cười khan đón lấy ánh mắt nàng, lắc đầu kể.

“Nơi đó không có cái nào thật sự là thiên quốc. Trong giấc mơ, tôi nhìn thấy nơi đó không khác gì chúng ta, có rất nhiều dân tộc, có rất nhiều quốc gia. Mỗi ngày đều có chiến tranh, đều có người chết. Đương nhiên cũng có nhiều nơi dân chúng sống rất yên bình, nhẹ nhàng qua ngày.”

“Không khác gì chúng ta?” Trung Trinh nghĩ nghĩ rồi hỏi.

“Quân sư, chiến tranh nơi đó tàn khốc sao?”

“Tàn khốc đến vô cùng, nơi đó có vũ khí mạnh mẽ vượt xa sức người có thể tưởng tượng, đánh bại toàn bộ đao thương cung kiếm. Ở nơi đó hai nước đánh nhau, lập tức có thể máu chảy thành sông, toàn thành đều chết. Nơi đó từng có mấy lần thảm họa chiến tranh khiến hơn nửa số người bị giết hại, một mũi tên xóa sổ một tòa thành. Diệt tộc đồ quốc trong lịch sử lại không phải là chuyện quá quý hiếm.”

“Hung ác đến như vậy?” Trung Trinh xanh mặt thốt lên. Nàng không tự chủ được nhích lại gần hắn mà hỏi: “Quân sư, nơi ấy có Bắc quốc chứ?”

Thờ dài nhìn nàng, Minh bây giờ cũng hiểu những gì nàng muốn hỏi, suy nghĩ một lúc, hắn đáp. “Có, Bắc quốc nơi ấy to lớn vô cùng, lại không chỉ một cái như vậy. Bọn chúng đề ép, xâm lăng, chiếm đoạt lãnh thổ, tài nguyên, giết hại đồng hóa, thiêu hủy xóa bỏ văn hóa lịch sử của không biết bao nhiêu quốc gia nhỏ bé hơn. Lịch sử huy hoàng của chúng được xây dựng trên máu và nước mắt của không biết bao nhiêu dân tộc. Chúng cũng coi chúng như cường quốc, như kẻ lãnh đạo, dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống những người khác, gọi bọn họ là man di, mọi rợ, bắt ép họ quy phục, xưng thần.”

“Những nước nhỏ hơn đều phải xưng thần, phải diệt tộc sao? Cho dù là ở thiên quốc sao?” Trung Trinh mặt không còn giọt máu, cả người như mất hết sức lực rũ xuống. Minh thấy vậy đau lòng vội hô.

“Cũng không phải, có rất nhiều quốc gia, rất nhiều dân tộc quật cường vô cùng, dù yếu thế rất nhiều vẫn chống lại bọn chúng. Thậm chí bọn họ còn giành được thắng lợi to lớn.”

“Có dân tộc hùng mạnh như vậy sao?” nghe thấy hi vọng, nàng nhoài hẳn sang hẳn mà hỏi “Quân sư, ngài mau kể ta nghe?”

“Đương nhiên,” Minh liếc nhìn nàng rồi nói. “Thật trùng hợp, dân tộc đó cũng có tên là Việt. Bọn họ từng bị một quốc gia to lớn hơn cầm tù không biết bao nhiêu thế hệ vẫn kiên cường tranh đấu. Dù qua hơn ngàn năm vẫn giữ vững chấp niệm không hề đổi dời cho đến khi thành công mới thôi.” Nhìn đôi môi xinh xắn đang mở tròn vì ngạc nhiên, Minh đây tự hào kể.

“Một ngàn năm, bao nhiêu đời người, bao nhiêu máu xương, không ai dám quên tổ tiên bọn họ làm sao dựng nước, không ai dám quên khát vọng dân tộc. Từ Ha... Người đầu tiên khởi nghĩa bị đàn áp đầm máu cho đến người cuối cùng đánh tan quân xâm lăng. Bọn họ không có gươm sáng, không có giáp bên, cũng không có chiến mã hùng mạnh, chỉ có một tấm lòng son không bao giờ thay đổi, một cố ý chí mạnh mẽ không sao đè nén, không sao bẻ gãy, cùng trí tuệ không ngại học hỏi mà thành công. Người có thương dùng thương, người có kiếm dùng kiếm, người không thương không kiếm dùng gậy gộc, tầm vong, cuộc xằng, kẻ vai sát cánh chiến đấu suốt ngàn năm. Rồi lại dùng một ngàn năm khác chiến đấu đánh bại bao nhiêu kẻ thù khác. Dù là Bắc quốc hùng mạnh, hay Thiết kỵ Quốc kiêu hùng đã từng đập đổ cả Bắc Quốc, cho đến cả Đế Quốc tài lực vô biên bàn tay che nửa thiên hạ. Bao nhiêu tên khổng lồ lần lượt thách thức, lần lượt té ngã, họ dùng nỗi sỉ nhục của chúng viết nên trang sử hào hùng cho dân tộc mình. Hai ngàn năm, một tấm lòng không đổi.”

Trung Trinh ngạc nhiên nhìn những dòng nước khẽ rơi là chả trên gương mặt Minh. Nàng có chút không hiểu hai ngàn năm mà hẳn kể có bao nhiêu tang thương, thế nhưng chả hiểu sao nàng cảm thấy một cổ khí thế, một lòng tự hào không cần che giấu từ bên vị quân sư tuổi còn nhỏ hơn mình đang như thác ghềnh gào thét mà đổ cả sang nàng, làm nàng như sinh ra một lòng tự tin sáng hơn cả vầng trăng trên cao. Không hề tự chủ đưa tay lau nước mắt trên mặt Minh, nàng thì thảo hồi.

“Quân sư, ngài tin chúng ta sẽ thắng sao?”

Khải Minh quay sang nhìn nàng, khi thấy trên khóe mắt nàng đang có long lanh những giọt nước mắt, hẳn trịnh trọng gật đầu đáp.

“Nơi đó có một vị đại nhân đã nói. Sông núi nước Nam, dân Nam tất thắng.”

Trung Trinh nghe vậy trong lòng như có ngàn con chiến mã lao nhanh, thần thơ một lúc không sao nói gì được. Mãi đến khi Minh nhẹ nhàng đưa tay gạt đi dòng nước mắt trên mặt nàng, nàng mới giật mình tỉnh táo, nghĩ lại mình vừa thất thố, Nhị Vương đỏ mặt cúi đầu hỏi.

“Quân sư... Ngài nói dân tộc đó có được tự do, ấm no, có áo mặc có ruộng cày sao?”

Minh cười đáp: “Có chứ, họ còn có văn hiến, lịch sử, danh vọng không sao sánh được. Các nước xung quanh tôn trọng bọn họ, kẻ thù sợ hãi bọn họ. Dân chúng còn được đến trường, có cơm ăn áo mặc. Tuy... còn nhiều khó khăn khúc mắc, vẫn thật sự đứng ở cảnh hòa bình âm ỉ.”

“Bọn họ không sợ ngoại xâm nữa sao?”

“Bọn họ vẫn giữ chắc thương kiếm đề phòng, không bao giờ buồn lòng.”

“Quân sư, bọn họ có nhà cửa sao?”....

Bên ngoài nơi đó không xa, Vũ Thị Thục cùng Sáng đứng lặng yên không nhúc nhích, xung quanh là từng bóng thân vệ cúi đầu trầm mặc cẩn thận lắng nghe từng lời từng lời Minh kể. Trong mắt bọn họ bùng cháy ngọn lửa như được truyền thừa từ biết bao thế hệ, tay nắm thật chặt, thân thể họ kích động đến run rẩy không ngừng. Ông u Khanh ngồi trên một thân cây kế bên nhìn họ mà nói.

“Đừng làm phiền chúng...” Rồi nhìn cả hai im lặng gật đầu, ông nhẹ nhàng ngược nhìn về hướng đông. Nơi ấy, vầng mặt trời đang lóe sáng báo hiệu màn đêm dần tan, hay là báo hiệu một tương lai rạng rỡ cho cả dân tộc này dần hiện lên. Trong sân, cô gái nhỏ mang trong lòng cảm giác an toàn, đang gục đầu ngủ ngon trên vai một cậu bé chỉ hơi cao hơn nàng một chút, một tay cô chạm chuỗi kiếm, tay kia đã nắm chặt tay áo chàng, gương mặt vui cười đầy ánh sáng...

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Mã Viện răn tướng

Trong lúc Minh mặt đỏ như Quan Công cố gồng lấy bờ vai đã mỏi như để Nhị Vương có thể có được một giấc ngủ bình yên thì cách đó mấy ngàn dặm, có một đạo thân ảnh hùng vĩ khác cũng đang chấp tay nhìn ngắm mặt trời mọc.

Mã Viện đứng trên bức tường thành bằng đất, kim giáp ngân khô, áo bào đỏ thẫm như máu tung bay sau lưng, y đưa tay vuốt chòm râu dài trước ngực, neho mắt nhìn về phía đông nơi những ánh nắng ban mai đang dần kéo lên. Rồi dường như cảnh mặt trời mọc đối với một người đã gần biết thiên mệnh như y cũng chả lạ lúng gì. Chỉ nhìn ngắm một lúc y đã dời mắt nhìn về từng hàng từng hàng dài Hán quân đang hùng dũng đạp chân tiến vào chiếm đóng

tòa thành hơn ba trăm năm tuổi, từng là biểu tượng của quyền lực và thương đau của dân Việt, thành Cổ Loa. Thích thú ngắm nhìn cấu trúc tòa cổ thành hình tròn này, Mã Viện hỏi.

“Các người có ai biết lai lịch tòa thành này?”

Sau lưng hắn lúc này đứng đầy một đám văn thần võ tướng đang thành thoi nhìn ngắm cảnh quan bỗng giật mình vì câu hỏi của chủ soái. Bọn chúng nhao nhao châu đầu bàn tán, rồi một tên mưu sĩ bước ra chấp tay thưa.

“Hồi đại soái, đây chả qua là một tòa cổ thành do bọn Nam man mọi rợ xây lên. Duy chúng ta xem ra, tường thành thấp bé, khí phái như không, lại không tuân theo ngũ hành, chẳng hợp thiên đạo, quả thật đây chỉ là bọn chúng học đòi Đại Hán uy phong mà bắt chước lấy thôi. Có lẽ vì thấy như thế sẽ học được vài phần phong thái Lạc Dương nên ta nghe nói bọn chúng cũng bày nơi đây làm Đô Thành. Quả thật đom đóm mà dám so với trăng, rất nực cười.”

“Đúng, bọn học đòi.”

“Hay, Man di mọi rợ mà thôi.”

Bọn tướng sĩ sau lưng nghe tên kia nói thì cười hùa theo. Duy chỉ có một tên thư lại trẻ tuổi khề lắc đầu không nói. Bên cạnh hắn một tên tướng lĩnh trẻ tuổi khác cũng chỉ lặng yên nhìn về nơi xa, dường như những chuyện đang xảy ra chả liên quan gì đến hắn.

Mã Viện tinh ý nhìn thấy hai người như hạc giữa bầy gà, miệng đầy thâm ý mỉm cười hắn gọi.

“Vũ Nho, người đang nhìn gì thế?” Tên thanh niên đang nhìn đằng xa có vẻ không ngờ mình được gọi tên. Hắn quay sang xác nhận không nghe lầm rồi mới đạo mạo chấp tay lễ phép thưa.

“Hồi đại soái, Tông chỉ đang quang sát tòa cổ thành này.” Mã Viện khề ừ một tiếng rồi nói.

“Người xuất thân danh giá, kiến thức chắc hẳn không ít, người biết gì về nơi này?” Người sau khề lắc đầu khẳng khái đáp.

“Đại soái, Tông bất tài, cái gì cũng không biết.” nghe hắn trả lời không chỉ Mã Viện cảm thấy bất ngờ, mà cả những người xung quanh đều nhìn về phía hắn. Giả Tông xuất thân Quán Quân Giả gia, nhiều đời vinh hiển. Thế gia vọng tộc lúc nào cũng chú trọng giáo dục hậu nhân, nhất là thế gia có nguồn gốc từ Khai quốc công thần như Giả gia càng không bao giờ lơ là việc này. Giả Tông được đích thân Bệ Hạ tuyên chỉ cùng với con trai của Vương Tiết Hầu Vương Thường là Vương Quảng (tự Cung Vĩ) đích thân dẫn theo hai vạn viện binh cùng lương giới vượt ngàn vạn dặm xa xôi đến nơi man di này, thì tất nhiên không thể nào không cung cấp cho bọn hắc kiến thức cần thiết được.

Mã Viện nhìn mặt hắc ung dung tự tại như người bàng quang bên ngoài, không bị y hỏi mà gấp, không kiêu ngạo, cũng không xiểm nịnh thì âm thầm gật đầu tán thưởng. Hắc giả vờ vô tình mà hỏi.

“Vi sao lần này lại là hai tên tiểu bối các người tới?”

Giả Tông không cần suy nghĩ cũng hiểu ý của y, hắc suy xét một lúc rồi nói.

“Hồi đại soái, Tông cũng không dám nói bừa Thánh Ý. Nhưng Tông có nghe phong phanh rằng Thái thường tự gần đây quan sát thiên tượng cho hay, phía nam rồng giao hỗn loạn, chính là nơi thế hệ trẻ trở tài lớn vượt biển Đông, nhanh chóng trưởng thành. Vì thế mà Bệ Hạ muốn đưa bọn tiểu tướng đi lịch lãm một phen.”

“Lịch lãm, hừ... Nơi đây nào có phải vườn hoa con phố? Lịch lãm được sao?” Mã Viện không vui nói, đoạn hắc quay sang tên thư lại hỏi: “Ban Siêu người có hiểu biết gì về nơi này?”

Ban Siêu này giờ nghe hai người trò chuyện cũng đã đoán ra tám chín phần sắp tới mình lên sân khấu. Vì thế hắc không vội trả lời mà sửa sang lại trang phục cho chỉnh chu, sau đó chấp tay thưa.

“Hồi Phục Ba công, Siêu quả thực biết không nhiều. Tuy nhiên Siêu biết, tường thành này đã không phải tường thành trước kia.”

Mã Viện nghe vậy thích thú kêu: “Làm sao? Mau nói lão phu nghe?”

Tên trẻ tuổi cười thưa.

“Theo như sử ký ghi lại, khi xưa quân Tần dùng năm mươi vạn đại quân, trăm vạn dân phu, do Đồ Thư thống lĩnh vượt núi băng rừng đánh vào đất Man di. Quân đi đến đâu, địch tản đến đó không sao chống cự lại. Nhưng khi đến thành Cổ Loa thì một tắc cũng không thể vào, tử thương vô số, Đồ Thư tử trận, quân Tần không công mà lui.” Mọi người nghe vậy ngạc nhiên nhìn hắc. Có người định đi ra phản bác thì bị Mã Viện chặn lại, y nói: “Tiếp tục.”

Ban Siêu chấp tay nói.

“Về sau Triệu Đà tiếp nối Đồ Thư, theo lệnh Thủy Hoàng Đế mang binh trăm vạn, chiến đấu hơn mười năm vẫn không thể hạ thành này. Theo như lời kể, ngày ấy thành có chín vòng, xoắn vào nhau như vỏ ốc, mặt ngoài dựng thẳng, mặt trong thoải, dưới thành có bảy rập cùng hào sâu, bốn cửa vào chỉ có một cửa sinh, ba cửa tử. Đã vậy địa hình nơi đây hung hiểm vạn phần, đầm sâu cùng hồ lớn lại có mai phục thủy binh, man Việt dùng nỏ liên châu một phát bắn nhiều mũi tên làm Triệu quân chỉ có thể tiến không thể lùi. Mãi đến lúc sau Triệu Đà dụng kế mới có thể cướp thành, lúc đó hắc vì quá tức giận

đã ra lệnh hủy đi bảy vòng thành ngoài cực kỳ rắn chắc, chỉ để lại hai vòng thành trong như hiện nay.” Nói xong hần chấp tay lui về trong đoàn người, im lặng đứng đó như chưa hề có gì xảy ra.

Mã Viện nhìn thoáng hai tên tiểu bối, rồi hần ngửa đầu nhìn trời, khề khàn giọng nói: “Trăm vạn Tàn quân, chinh chiến mười năm không hạ nổi một tòa mạn thành. Bản soái hỏi các ngươi, Trung Nguyên có bao nhiêu tòa thành có thể chống cự trăm vạn Tàn quân được một tháng?” Nghe hần hỏi mấy tên tướng lĩnh kia thấy xấu hổ vô cùng, tên vừa bước ra nói chuyện càng là lui sâu về sau không dám đi lên. Mã Viện không hề bận tâm hần mà tiếp tục nói.

“Triệu Đà vì giận tòa thành mà phá đi bảy vòng? Đó là góc nhìn của sử gia. Theo bản soái nhận thức, đó là vì y không hề có tự tin lại có thể đánh hạ nó một lần nữa. Các ngươi nên biết, nơi đây dân phong bừa hần, thứ gì cũng dám làm, tám gương Tô thái thú Tô Định hãy còn đó, sao có thể qua loa xem thường phản bình? Chúng ta có thể khinh khi chúng, lại phải xem trọng chúng, nếu không chuyên lịch lãm này lão phu e chúng ta không ai có thể về!”

“Cần tuân đại soái dạy bảo.” Mọi người đồng thanh đáp, tuy nhiên trên mặt nhiều tên đều thể hiện nụ cười xem thường. Không ít tên thầm nghĩ Phục Ba công năm nay đã quá sáu mươi, lá gan cũng đã nhỏ đi nhiều lắm.

Mã Viện cười nhìn mặt chúng, hần khề phát tay ra hiệu. Ngay lập tức một tên Hán tướng mang hàm Đô Úy hiện ngang đi tới, người này thân thể cao to dữ tợn, một tay mang xích sắt, tay kia để trần đến bên y chấp tay thưa: “Tội tướng Lý Bá gặp qua đại soái!”

Mã Viện khề ừ rồi nói: “Ngươi nói cho họ biết, Hàn Sính, Đỗ Kiều, Hàn Vũ, Lục Mẫn đám người hiện giờ ra sao?” Mọi người nghe y nói tỏ vẻ không hiểu, tuy đã lâu chưa gặp bốn người kia nhưng Hán quân vốn dĩ đang tản ra tìm kiếm phản tặc thủ lĩnh, lúc gần đây tuy có lệnh triệu hồi mà luân phiên quay về, thế nhưng vì quá đông nên cũng chưa thể về được đông đủ. Bốn người này chưa về tới đại doanh cũng là thông thường. Duy chỉ có Ban Siêu nghe Mã Viện nói thì giật mình nhìn về phía Lý Bá, tâm tư cẩn thận dò đoán.

“Hồi đại soái, bọn họ đều đã chết!” Lý Bá cúi đầu đáp khiến mấy tên tướng lĩnh quá đổi kinh ngạc cùng sợ hãi. Bọn hần vội ào ào lên phản bác lại bị Mã Viện hừ mạnh không dám lại xung động. Phục Ba tướng quân dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Bá tiếp tục.

“Hàn Trung lang bọn họ đều bị phản quân dùng kế giết chết. Tội tướng lúc ấy cũng có nhìn thấy, tuy nhiên do quân lính tan rã, sĩ khí mất hết nên đành chọn tạm lui về sau, chính đồn đội ngũ để về báo lại cho đại soái.”

“Phản bình chẳng lẽ tụ tập rất nhiều mới giết được bọn Hàn trung lang? Theo mặt tướng nhớ hần có tới năm ngàn tinh binh kia mà?” Một tên tướng lĩnh vội hỏi. Nhìn thấy Mã Viện không có ý kiến gì, Lý Bá lại báo: “Thưa cũng không, bọn họ chỉ có chưa tới năm trăm người mà thôi.”

“Cái gì?”

“Không thể nào!”

“Ngươi nói láo!”

Mọi người nhao nhao la lên. Mã Viện thấy vậy hết to.

“Câm mồm!” Lâm cả đám nín lại, đoạn y bảo: “Kể chi tiết những gì ngươi biết cho bọn chúng nghe!”

“Vâng, lúc đó.....(Lược bỏ 6 chương 24k chữ, ai muốn nghe pm riêng tác kể)”.

Nghe hần kể xong, mỗi người đều cảm thấy sống lưng mát lạnh, run rẩy không thôi. Dùng mưu kế bọn hần cũng từng dùng qua, trầm giặc trước trăm tướng bọ hần cũng biết. Nhưng lần này bị phản tặc dụng mưu lên mình khiến bọn hần sâu sắc sợ hãi, lòng khinh thị cùng kiêu ngạo mất hết. Mã Viện thấy vậy hài lòng nói.

“Bản soái lệnh các ngươi tản binh tìm kiếm phản tặc cừu sủy cùng thống lĩnh, ai ai cũng có chiến tích rực rỡ mà về. Đất Giao Chỉ có bao nhiêu dân? Bao nhiêu lính? Các ngươi có biết con số báo về chém đầu phản tặc đã có bao nhiêu không? Là hơn bốn mươi vạn phản bình?” Đoạn y quay lại nhìn từng tên mà gần: “Bốn mươi vạn phản bình, tốt nha, nếu chúng thật sự có bốn mươi vạn binh lính, chúng ta còn đánh đám cái gì? Tất cả đều về quê chăn ngựa cho rồi!”

Nói đến đây y nổi giận đá một tên kẻ bên mà hét: “Các ngươi chỉ biết mạo công, lại không biết làm vậy sẽ kích thích bọn man đi ở khắp nơi phản kháng, các ngươi coi bản soái là đồ ngu xuẩn?” Mấy tên kia vội quỳ hần xuống chấp tay thưa: “Mặt tướng không dám!”

Mã Viện hừ lạnh rằng: “Chuyện đã qua, bản soái không truy cứu nữa. Tuy nhiên nếu ai còn ham công liều lĩnh, làm trái quân kỉ. Bản soái tất treo đầu hần lên công đại doanh” Bọn kia nỏ hôi đầy đất nhao nhao la lên: “Tuân lệnh, đại soái.”

Phác tác xong Mã Viện thấy đỡ hơn nhiều mới hỏi: “Lưu Nguyên Bá đã xuất binh hay chưa?”

Có tên thư tá bước lên nói: “Hồi đại soái, vừa nãy canh ba Phù Nhạc Hương Hầu đã thân lĩnh năm ngàn binh mã tiến về Kim Khê.”

Mã Viện suy nghĩ một lúc rồi quay sang Lý Bá hỏi: “Tám mươi quân còn chịu xong, ngươi còn có thể ra trận?” Tên kia nhanh chóng đáp lời: “Tội tướng sẵn sàng ra trận.”

Phục Ba tướng quân hài lòng nói: “Thân là phó tướng lại buông thả binh lính giết chóc dân đen, gây nên khó khăn cho quân ta thảo phạt tặc bình, ngươi đi gặp giám quân tự lĩnh tám mươi quân còn. Chịu xong quân còn, bản soái thăng ngươi làm Tả quân Giáo Úy, lĩnh hai ngàn khinh kỵ lập tức đi theo Lưu Nguyên Bá vây chặt Kim Khê.”

Lý Bá mừng rỡ chấp tay lĩnh mệnh lui ra. Mã Viện cũng quay sang nói với mọi người: “Quyết chiến đã cận kề, Kim Khê ngay trước mắt, các người đừng làm bản soái thất vọng. Mau mau theo như chiến lược đã vạch ra ban đầu mà làm đi thôi!”. Bọn tướng lĩnh như được đại xá vội vàng chấp tay đi mất, chỉ còn lại mỗi Ban Siêu ở lại. Mã Viện không hề nhìn hấn mà nói.

“Đặng Duyên Bình, Lưu Diệu Bình cùng Hiền Sư thương thế ra sao rồi?” Nghe hấn hỏi, Ban Siêu chấp tay trả lời: “Hồi Phục Ba công, đã không còn đáng ngại.”

“Ừm” Mã Viện đáp, đoạn bước ra vài bước đến đầu tường thành, hấn chống tay lên tường đất mà nhìn con sông đang uốn lượn xung quanh, trầm trọng nói: “Lưu Diệu Bình bị thương chông thương làm Nguyên Bá tức giận không thôi, hấn đã tự thân xin ta làm tiên phong, lão phu cũng không thể cấm cản. Người nói, một ngàn năm trăm quân đều thiệt hại tới tám phần? Vũ Lâm quân cũng bị bại?” Ban Siêu hồi đáp: “Vâng...” thấy hấn như có điều muốn nói, Mã Viện nhủ mảy: “Cứ nói.”

Ban Siêu nghĩ một chút rồi cúi đầu thưa: “Hồi Phục Ba công, theo như những gì Lý Giáo Ủy vừa miêu tả, Siêu đoán tám chín phần bọn phản tặc đã giết Hân trung lang cùng bọn tặc chúng tiểu nhân chạm mặt chính là một.” Mã Viện trong mắt sáng lên khí tức nguy hiểm ồ một tiếng rồi hỏi ngắn gọn: “Lai lịch?”

Ban Siêu đáp: “Siêu không rõ, chỉ biết trong đó có mấy tên không thể xem thường, bao gồm một ả là Vũ Thị Thục, nghe như Duyên Bình nói là phản tặc đại tướng quân. Cùng một tên cử sủy trẻ tuổi tự xưng phản tặc quân sư, Đặng Khải Minh. Như tiểu bối suy đoán, dâng lên liên hoàn kế giết hại năm ngàn tướng sĩ Hán quân ta chính là kẻ này.”

“Đặng Khải Minh?” Mã Viện lăm lăm. Đúng lúc này một tên trinh thám quân vội chạy lên nhỏ giọng nói với hấn vài câu, sau khi nghe xong, Mã Viện thờ dãi nói với Ban Siêu: “Lão phu nghe Hiền Sư nói, người đã viết thư xin cha tiếp tục ở trong quân doanh?”

Ban Siêu lễ phép chấp tay thưa: “Vâng, Siêu cảm thấy quân doanh rất thích hợp với mình.”

Mã Viện nghe vậy cười lớn: “Ban Ngự Sử mà thấy tin người viết chắc chắn sẽ tức chết.” Rồi y quay sang hấn khàn khàn hỏi: “Nguyên Bá đã làm tiên phong, nơi đây lão phu đang thiếu một chân trợ thủ, Siêu người có muốn làm thư đồng cho ta?”

Ban Siêu nghe vậy vui vẻ chấp tay quỳ đáp: “Hồi đại soái, Siêu nguyện ý.” Mã Viện cũng vui vẻ nâng hấn dạy nói.

“Người rất có bản lĩnh, lão phu cũng trông chờ vào người,” Đoạn hấn lần nữa nhìn về phía Tây Nam, nơi xa chính là Kim Khê, hấn chấp tay sau lưng nói bằng giọng rất khê: “Nơi đây sẽ là nơi thế hệ trẻ vươn mình bay lên? Vũ Thị Thục, Đặng Khải Minh...đất này cũng thật lắm kẻ tài tuấn.” Ban Siêu chấp tay đứng bên cạnh y bỗng nhìn thấy ánh mắt Mã Viện hừng hực chiến ý.

“Lão phu cũng muốn chống mắt nhìn xem. Đứng trước mặt ta, các người còn có thể dùng tới bao nhiêu bản lĩnh!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiên Mệnh Quân Sư

Đáng lẽ ngày hôm qua đã là ngày “tế trời dâng lễ, kiểm nghiệm thiên mệnh”. Thế nhưng khi ông Âu Khanh nhìn thấy bờ vai run lẩy bẩy cùng đôi mắt thiếu ngủ thâm quầng của Minh, ông lập tức phui tay dời qua ngày hôm sau. Dù sao thì việc kiểm tra thiên mệnh tuy quan trọng nhất nhì nhưng từ bao lâu nay vẫn không giống những ngày lễ truyền thống khác của tộc Việt, nó không có ngày tháng cố định, khi nào tìm thấy người nghi ngờ là thiên mệnh, khi ấy cử hành lễ. Mà theo như ông nói, trạng thái của Khải Minh quan trọng hơn ngày giờ rất nhiều, hấn chưa thể đạt đến trăm phần trăm tinh táo khỏe mạnh thì rất dễ ảnh hưởng đến việc kiểm tra. Do đó Khải Minh quăng cho ông một ánh mắt vô vàn cảm kích và được mấy tên thôn binh đưa sang căn nhà gần đó để ngủ trong khi Bát Nạn đại tướng quân đang bế Trưng Nhị Vương về phòng nghỉ ngơi. Không biết có phải do bản thân đã quá mệt đến độ nhìn nhầm hay không nhưng Minh có cảm giác Thục Nương nhìn mình đã có thêm mấy phần tôn trọng cùng thân thiện.

Có lẽ vì quá mệt, có lẽ vì say, hoặc chỉ đơn giản là giấc ngủ quá êm ấm của Trưng Trắc đã lấy sang cả qua hấn, thế nên Khải Minh ngủ đến tận hôm sau mới dậy. Hoặc chính xác là bị đánh thức dậy. Bọn thôn nữ lôi kéo hấn từ trên giường xuống, chăm chú dùng nước lau mặt hấn sạch sẽ, sau đó lại lôi kéo hấn đến trước cái thùng nước tắm và chiếc bàn đã xếp sẵn một bộ lễ phục, thuận thực giúp hấn cởi áo ngoài, áo cánh trong đôi mắt lim dim không sao tỉnh nổi của Khải Minh. Cho đến khi nhận ra chiếc khố đang bị một loại cự lực không rõ tác động lấy, hấn mới giật mình tỉnh táo lại trước khi danh tiết của mình bị mất hết. La hét nức nức kéo xua đuổi đủ loại để bọn họ gài đầu không hiểu đi ra ngoài, Minh dùng tay che ngực thở hổn hển, rồi hấn cảm giác động tác như vậy có lẽ không được quá nam nhi trai tráng nên đành dừng lại ngao ngán lắc đầu, đoạn mau chóng nhảy ùm vào trong nước ấm. Phải nói dù hấn không phải ngày nào cũng tắm, thế nhưng từ rất lâu rồi hấn quả thật chưa từng có cơ hội được tắm rửa sạch sẽ. Thế nên Minh rất dễ tâm cợ rửa kỹ càng khắp người mình. Mãi đến khi hấn cảm giác được độ đục ngầu của cái thùng nước có lẽ đã đủ ti lệ nghịch với độ tẩy rửa trên cơ thể mình mới ung dung rồi thùng và mặc vào bộ trang phục trên bàn.

Sau khi loay hoay một hồi mặc xong bộ lễ phục, Minh bước đến tấm gương lớn được mài bóng một mặt từ một miếng đồng thon dài với nhiều vòng phù điêu vui mắt đặt ở góc phòng. Do kiếp sống này Minh chưa bao giờ có cuộc sống an nhàn, không phải dùng khổ buộc bụng đi săn gà ăn thì cũng mang giáp cầm thương chạy qua chạy lại hết sức chật vật, cho nên chính xác mà nói đây là lần đầu tiên hấn được nhìn thấy mình trong gương. Mặt gương mờ

phản chiếu một tên thiếu niên Lạc lang thân cao hơn thước rưỡi (~1m6) đang tò mò đánh giá chính mình. Được một lúc, hắn chau mày nhìn vào “cô gái” có tấm thân cao gầy nhưng khỏe khoắn trong gương mà khổ sở không thôi. Minh có một vầng trán rộng, đôi mắt sáng to tròn rất linh hoạt cùng đôi chân mày thon dài như nét bút, sống mũi không thấp lắm cùng gò má cao làm cho hắn chẳng cần trang điểm nhiều cho lắm cũng có thể phô ra một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp đến động lòng người.

Hắn đang thờ dãi dùng một tay che mặt khó hiểu không biết có phải vì chưa trưởng thành nên bộ dáng mình xinh xắn như thế hay không, hay là vì hắn quá thất đức chiếm lấy thân xác người khác nên ông trời phạt hắn vào thân xác nam nhi với gương mặt quá nữ tính thế này. Nàng Quốc vừa đi vào đã tròn tròn mắt nhìn hình dáng đầy nhí nhảnh này của Minh, sau đó nàng lặng lẽ lui về sau vài bước đến bên ngoài cửa, quay trái nhìn phải xác định mình không vô nhầm nhà ai cả mới dùng toàn lực nhìn kỹ “cô gái” trước mặt trong ánh mắt cực kỳ bất đắc dĩ của hắn.

“Khải Minh???” Gia Hưng công chúa thử dò hỏi.

“Chị Quốc là em!” Người được hỏi khóc thành tiếng mà trả lời.

“Chị xin lỗi, không biết em là con gái, em chờ chút chị đi đổi đồ trang điểm.” Gia Hưng công chúa vội vàng định xoay lưng đi. Sau đó nàng giật mình nhìn về phía bộ lễ trang dành cho đàn ông mà Minh mặc, hơi chần chừ nàng nói.

“Minh bộ đồ đó cô gái không nên mặc, để chị đi đổi cho em. ... Với lại, em làm vậy Nhị Vương.” đoạn sau nàng chưa kịp nói đã bị Linh Nam Quân Quân Sư lao đến dùng tay bịt kín miệng kéo vào trong cửa. Hắn vừa kéo vừa la “Em là con trai.” dưới ánh mắt ta không tin của nàng. ...

Một lúc sau, một chàng trai trẻ tuổi trông rất anh tuấn từ trong nhà bước ra. Chàng mặc áo choàng cánh ngắn tay màu sắc sặc sỡ với những hình thù mây, gió muôn màu, khó đen dài phủ đến gối cùng chiếc quần ngắn, đầu được chải gọn gàng với những chiếc lông chim trĩ cắm theo chiều cong như mũi thuyền ngược, trên cổ đeo chuỗi dây chuyền bằng đồng, xương thú có khắc hình chim Lạc, khuyên tay khuyên chân đầy đủ nhiều loại trang sức. Điều kỳ lạ là khi Minh đeo những món trang sức này lên người thì khí chất cũng có sự thay đổi, hắn không còn duyên dáng xinh xắn như một cô bé nữa mà đã nam tính lên hẳn. Chân mày như nét bút được tô thêm cho dày và rộng, gò má cao lại góc cạnh làm tôn lên đôi mắt sáng ngời đầy tự tin. Nàng Quốc cảm lấy gió đồ trang điểm đi ra sau lưng hắn, bước quanh hắn vài vòng rồi mới hài lòng gật đầu với tay nghề của mình. Khẽ vỗ vỗ vai Minh ra hiệu hắn không cần cần ơn lời thôi như hắn luôn mồm kêu này giờ, nàng vừa đưa hắn chiếc áo khoác lông sói vừa nói.

“Đi thôi, mọi người đang chờ em” đoạn nàng dẫn Minh đi về phía đền thờ ở trung tâm thôn.

Trên đường đi, Minh để ý thấy rất nhiều thôn dân đang vội vã di chuyển như những con thoi giữa các gian nhà, tay thì cầm đầy ắp đồ vật đang được xếp vào những chiếc vại, những chiếc thùng to đùng nơi góc quảng trường, trước khi chúng được những chàng trai lực lưỡng khuôn lên sắp trên những chiếc xe bò đang nhón nhơ găm cỏ gần đấy. Mọi người ai cũng hồi hã, nhưng vẫn rất gọn gàng ngăn nắp, đầu vào đấy rất rõ ràng cùng thuần thục; đây đó có từng đội Linh Nam quân cũng chạy lại giúp đỡ một tay một chân. Nhiều người dân khi thấy một chàng trai tuấn tú đi bên cạnh nàng Quốc thì xì xào bàn tán, rồi như nhận ra điều gì họ bỗng từ xa xa cúi đầu chào hắn. Minh thấy cứ chỉ họ kỳ lạ cũng gật đầu chào theo.

“Bọn họ đang chuẩn bị đồ đạc để di chuyển đến một nơi khác.” Nàng Quốc thấy Minh tò mò đánh giá trước sau liền giải thích cho hắn.

“Bọn họ dọn đi theo lời trưởng thôn?”

“Đúng vậy.” Nàng Quốc gật gù, rồi nàng tiếp.

“Thật ra trong thôn cứ qua một đoạn thời gian lại sẽ di chuyển qua lại. Chúng ta có một số địa điểm nhất định làm căn cứ nhằm né tránh những ánh mắt cùng phiền phức không cần thiết.”

Minh đập lên một đồng lá cây tạo nên tiếng xột xoạt vui tai nghe vậy hỏi nhỏ: “Là Hán quân sao?”

Nàng Quốc lắc đầu nói: “Không chỉ có Hán quân. Khí thôn truyền thừa cùng bí mật hấp dẫn rất nhiều kẻ từ khắp bốn phương tìm tới đòi hỏi. Tuy chúng ta không sợ gì chúng cả nhưng tránh trâu chằng xấu mặt nào.”

Minh nghe vậy gật đầu, rồi như sực nghĩ ra điều gì hắn hỏi: “Chị Quốc, không phải chị và Ruộng sáng hôm qua đã đi rồi sao?”

Nàng Quốc cười nói: “Đương nhiên là không, trừ Hoẵng với Lan phải đi gấp, chúng ta đều ở lại để xem nghi lễ.” Nàng dừng lại nhìn đằng xa đi tới một đội binh lính mà nói. “Với lại chị cũng cần em xác thực đề danh chính ngôn thuận dẫn hơn hai ngàn thôn dân Khí thôn về Ty Ảnh.”

Minh vừa tiếp tục bước lên dãy cầu thang đá nổi lên trang viên nơi xa vừa khẽ cười khổ không thôi, bản thân hắn chẳng hiểu được vì sao mọi người cứ coi mình là thiên mệnh gì đó? Hắn có chỗ nào khác với người thường đâu? Không khỏe mạnh hơn Ruộng, không linh hoạt bằng Hoẵng, không dũng cảm bằng u Mạn, cũng không tài hoa như anh Sáng. Ngay cả thể mạnh duy nhất mà đáng lẽ một tên xuyên việt như hắn nên có là lượng tri thức nhiều khủng khiếp cùng khoa học kỹ thuật hiện đại hắn cũng không có được, không thể rèn sắt cũng không thể tạo pháo, lại không rành cả luyện binh. ...

“Thiên mệnh quân sư.”

“Gặp qua Thiên mệnh quân sư.” Đúng lúc Minh đang mông lung thì chợt nghe tiếng chào, hắn vội định thần lại thì thấy mấy người Linh Nam quân đã đứng kế bên, tôn kính chấp tay cúi đầu chào hắn. Minh để ý thấy ánh mắt những người này bây giờ đã không biết vì sao thêm vào mấy phần cảm giác sùng kính. Minh không hiểu vội vàng chấp tay hoàn lễ. Lại chưa đi được bao xa, khắp nơi binh sĩ nhao nhao gặp hắn hành lễ liên tục không dứt.

“Thiên mệnh quân sư ngài khỏe chứ?”

“Thiên mệnh quân sư.”

“Thiên mệnh quân sư buổi sáng tốt chứ?”

Lần này thì Minh choáng ngợp thật sự, nàng Quốc đi kề bên hẳn nói nhỏ.

“Ngày hôm qua không biết từ ai truyền ra những gì em nói với Nhị Vương về các dân tộc ở thiên giới, cũng truyền ra em chính là thiên mệnh đời này cùng giải thích rất mờ ảo về thiên mệnh. Vì thế tất cả mọi người đều coi em thật sự như người trên trời phái xuống rồi. Thậm chí chị còn thấy có mấy thôn dân Khí thôn lạng lẽ nặn tượng em để thờ cúng kia...”

Gặp Minh thần thờ nhìn những người lính đang không ngừng đi tới chấp tay với họ, Gia Hưng công chúa tiếp.

“Em có thể nghĩ rằng những gì em nói hôm qua quá mờ ảo không thực tế. Thế nhưng những người dân lính này không cần quan tâm nhiều đến như vậy. Họ chỉ biết những gì em nói đã chạm đến tận tim gan họ, những gì em đã làm khiến họ thấy được hi vọng. Với họ, em chính là niềm tin, niềm tin tất thắng khi đối mặt với Đại Hán to lớn mà họ còn đang thiếu.”

“Niềm tin sao? Là cùng cố tinh thần?” Minh vừa đi vừa lẩm bẩm. Đến khi bước chân hẳn đặt lên cửa trang viện, Minh ngược nhìn lên một hàng dài binh sĩ cùng tướng lĩnh đang mắt sáng rực nhìn mình, trong lòng hẳn ngỡ vị tạp trần dường như đã tán đi đâu mất. Hít thật sâu, Minh sửa sang lại áo mũ cho chỉnh chu trước khi cất bước đi vào, giọng nói trong trẻo cất lên.

“Đã như vậy, chúng ta đi thôi.”

Ông Âu Khanh đứng nhìn hai bóng người đang đạp bước chân từ xa đến. Bên cạnh ông đứng đầy những bậc trưởng giả vận những bộ quần áo đầy hoa lệ với những đường trang trí lấy hình các loài chim là chủ yếu. Trên vai là gà, trên thân là hạc, dưới khó là nai cùng không tước. Riêng ông Âu Khanh trên đỉnh đầu còn đội chiếc nón cao được tết bằng lông đuôi chim trĩ cùng những chiếc lá chuỗi to được đan xen khéo léo những viên ngọc thô, hai tay ông đeo đầy vòng kiềng, hoàn toàn mang cho người ta cảm giác xa lạ nếu so sánh với vị trưởng lão già giản dị mấy hôm trước. Hai bên ông không có bất kỳ người trẻ tuổi nào mà đều là những bậc trưởng bối, bọn họ cầm trong tay nghi, trượng, quạt, chiêng, hoặc cả những cái trống đồng nhỏ làm đồ lễ khí. Ông kín đáo liếc về phía một ông lão khác bên cạnh để nhận lấy một câu nói làm ông lo âu không thôi.

“Hắn chỉ hơi có quyết tâm, vẫn chưa qua được thử thách đầu tiên.”

Lát sau, Minh tiến đến trước cửa điện chấp tay cười khổ nói: “Gặp qua trưởng thôn, ông hại cháu thật khổ a!” Ông Âu Khanh cười cười hỏi: “Cháu nói gì cơ?”

Minh nghe vậy bùi bùi không nói. Để làm cho cả cái Khí thôn cùng Linh Nam quân chỉ trong một ngày đã biết rao rả những gì hẳn nói cùng một ít khái niệm thiên mệnh, ông lão không gặt đầu cho phép, ai dám đồn lung tung. Vậy mà bây giờ còn làm ra về ta đây vô tội, nói thật chẳng ai tin.

Ông Khanh nhìn thấy ánh mắt của Minh thì khục khục hai tiếng rồi đánh trống lảng hỏi: “Cháu đã sẵn sàng chưa?”

Nghe ông hỏi, Minh im lặng ngược nhìn mái vòm cong thuộc về tam quan ngôi đền thờ cổ kính với hai cây cột chính thật to được điêu khắc hai con chim Lạc đang tung thân cất cánh bay. Hai cây cột này thoát nhìn đã không thể nào đoán được nó có bao nhiêu năm tuổi, vốn bằng đá hay bằng đồng được nũa rồi, nhiều chỗ trang trí đã bị ố đen dù chúng đã được lau chùi rất kỹ. Cánh cửa đồng nặng chịch ở giữa hai cây cột đã được mở ra từ trước, để lộ ra một khoảng không gian to lớn đã đứng đầy người bên trong. Ở ngay trước đền đứng lấy mấy cô gái trẻ, Minh hơi híp mắt đã nhận rõ đó là Thục Nương, Nhài Hương cùng Nhị Vương. Bên cạnh nàng không có bà lão như thường lệ mà có một cô bé mặt hoa da phấn xinh xắn đứng đó, có lẽ đó là người nhà ông Trưởng thôn vì Minh để ý tất cả các cô gái đứng trên bục đều còn rất trẻ, có lẽ đó là nghi thức yêu cầu cho nên bà lão không tham gia cùng các nàng. Nàng Quốc lúc này cũng gặt đầu với Minh rồi bước lên đứng sau lưng Trung Trinh. Bốn cô gái cầm trên tay bốn món khí cụ như bốn thanh nghi trượng hình lông vũ, riêng Trung Trinh đứng tay không đang quay lưng về phía hẳn.

“Cháu đừng lo lắng, cứ thả lỏng thôi, với bọn ta, cháu đã là thiên mệnh.” Ông lão thấy Minh không nói gì thì thờ dài nói bằng giọng hơi tiếc nuối. Ông hiểu rất rõ thiên mệnh rất quan trọng với dân Việt lúc này, có cùng không có nó có thể quyết định lòng tin tất thắng của quân dân thành sự thật hay sẽ chỉ trở thành tấm lòng xả thân vì nước trong vô vọng.

Ông nói: “Dù cháu có hay không thành công chứng nhận thiên mệnh, ông cũng sẽ cử động toàn thôn theo cháu, thôn chỉ cần vài người già là được.” Nghe ông nói như vậy, mọi người xung quanh hết hồn tròn trừng mắt nhìn ông, nhiều người kích động định nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt ông đầy kiên quyết thì đành thờ dài lắc đầu lui ra.

Khải Minh vẫn im lặng không đáp lời ông, trong đầu hẳn đang loạn chuyển vô vàn hình ảnh, có chân thật, có mơ hồ. Có lúc đó là những hình ảnh tiền kiếp khi thực khi hư, từ thuở còn ấu thơ cắp sách đến trường, được thầy cô cha mẹ truyền thụ cho những tri thức lịch sử đơn giản, cho đến lúc khôn lớn đi làm, lập gia đình, khi hẳn thường xuyên cùng bạn bè đàm tiếu về những vấn đề không đầu. Rồi chuỗi hình ảnh đó được thay thế bằng những giọt máu chảy chan chứa nơi vết thương ông lão Cây Đa, là những tiếng khóc than của vợ con ông thợ rèn trong thôn bị quận úy bắt đi châu, là đôi mắt mù lòa của ông lão bên xác truong phòng người con bị phái đi mò châu, là những tiếng hò hét vang dậy của quân Linh Nam khi vật lộn với Vũ Lâm Quân tinh nhuệ. Rồi chúng chuyển thành những ánh mắt đầy niềm tin của những người lính đang hô vang câu thiên mệnh quân sư. Dù là mơ hồ hay chân thật, xuyên suốt những hình ảnh đó luôn có một niềm nuôi tiếc gần như vô tận của một dân tộc bị nô lệ suốt cả ngàn năm, của luồng văn hóa đang phát triển mãnh liệt bị bẻ gãy, của một con chim thần to lớn không lồ khát khao tung đôi cánh muốn bay lượn lên trời cao rực rỡ, lại bị những luồng xích sắt thô to níu kéo, đâm xuyên qua đôi cánh, tuy không thể nào giết chết nó lại làm vẻ đẹp của nó bị phai mòn không ngừng, cố gắng biến hóa nó thành một phần của một thứ khác dài hơn, to hơn. Con chim đang vùng vẫy chợt nhận ra có người đang chú ý tới nó, nó vui mừng van nài bằng tiếng kêu ní non không dứt, trong khi đôi mắt đầy thần thái đã khóa chặt lấy thân ảnh Minh. Từ đôi mắt ấy, Minh nhận ra một đôi mắt khác cũng ánh lên niềm khát vọng tự do cùng sự bất lực tương tự. “Quân sư, ngài tin chúng ta sẽ thắng sao?” đôi mắt ấy hỏi.

Những hình ảnh đó dần dần cô đọng lại trong lòng Minh, tiếc nuối của kiếp trước, nỗi đau của kiếp này, khát khao tự do cùng nỗi cay đắng không nguôi của những anh hùng Lĩnh Nam, thế còn khát vọng của chính bản thân hắn? Hắn không có tiếc nuối? Không từng cảm nhận qua đau thương? Thiên mệnh quân sư, Minh nghĩ, nếu như thiên mệnh là hư vô, vậy vì những con người đã tin yêu hắn, vì đôi mắt sáng ấy, Minh sẽ vượt lên cả trời cao để cướp lấy cái vận khí ấy cho dân tộc này. Lần đầu tiên, hắn nhận ra trách nhiệm đối với dân tộc này, hắn nhận ra gánh nặng to lớn mà hắn đang sắp gánh vác, hắn nhận ra trọng lượng khổng lồ của những niềm hi vọng vốn đã bao trùm mình. Lần đầu tiên, hắn nhận thấy mình khao khát với trách nhiệm đó, sẵn sàng gánh lấy nó. Trong đầu hắn, các hình ảnh đã dần tan biến, trước cánh cửa điện, tất cả chỉ còn có một tiếng chim hót vang lanh lảnh vui mừng giã dũa làm đứt từng dây xiềng xích, tuy trong thời gian ngắn vẫn chưa thể làm gì được chúng, nhưng đã có xu thế bay vượt trời cao.

“Chúng ta vào đi thôi, ông ơi!” Minh cất bước chân đầu tiên đạp vào nền đất đen của ngôi đền cổ, bước chân nhẹ nhàng không đáng lên được một tí bụi nào, lại như một tiếng trống vô hình giông thật mạnh vào lòng mỗi người ở đây đến độ ai cũng cảm thấy mặt đất đang run rẩy. Ông Âu Khanh kích động hỏi bằng giọng đã lạc hẳn đi.

“Ta không cảm nhận nhầm, đúng không?”

“Không.” Ông lão kể bên trả lời: “Hắn đã nhận ra thiên mệnh là gì, và hắn đã chấp nhận nó. Thử thách đầu tiên, hắn đã vượt qua.”

P/s: Máy chương này theo như bọn mình nghĩ là cần thiết để nhân vật hoàn toàn lột xác từ chấp nhận rằng mình đã xuyên qua để bước lên con đường làm cánh chim đầu đàn, chịu gánh lấy trách nhiệm cho hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Đô Dương

“Quân sư có gương mặt thật... khá á!” Nhài Hương cùng cô bé từ lúc nàng Quốc đi đến bên cạnh đã châu đầu xì xào bàn tán về Khải Minh. Nàng Quốc nghe Nhài Hương nói vậy che miệng cười không thôi, còn cô bé thì biau môi không phục nói.

“Con trai mặt mũi còn xinh như thế, ra bộ đáng gì?” Nhài Hương nghe vậy thấy điệu bộ nàng hồn dỗi cũng rất đáng yêu bèn nheo má nàng nựng nói: “Đương nhiên đâu thể bằng Nội nhà ta. Chu choa, rất hiếm khi thấy em thế này.” Cô bé nhanh nhẹn đưa tay kháng nghị nàng, tuy nhiên do dáng người quá nhỏ bé nàng không sao làm gì được, bực bội la lên oai oái. Nàng Quốc cũng vui vẻ chạy đến giữ chặt Nhài Hương để cô bé thừa cơ lao vào chọc lét nàng cười sặc sụa.

Thục nương thấy mọi người đùa giỡn thì khẽ cười nhắc nhở: “Các em đừng rộn nữa, lát nữa lễ nghi tuy nhỏ nhưng quan trọng, đùa giỡn như thế còn coi ra gì.” Nói vậy chứ nàng cũng đang trầm trồ đánh giá Khải Minh, trong đôi mắt sáng liên tục lóe lên từng luồng sáng, lại tranh thủ đảo qua đảo lại giữa hắn cùng Trung Nhị Vương. Trong đầu nàng một bộ kế hoạch thú vị nhanh chóng được gầy dựng lên, càng nghĩ càng khiến nàng phấn khích không thôi, trên mặt đã không hề tự chủ nổi lên một nụ cười tà quái dị, kết hợp với hai vai đang run nhè nhẹ cùng bộ mặt hết sức mưu mô tạo nên từng luồng khí vô hình làm ba cô gái trẻ kia sợ đến không dám lại gần.

Trung Trinh nãy giờ đứng quay lưng lại với cổng tam quan nhưng vẫn luôn chú ý lắng nghe hết tất cả sau lưng mình. Nàng vốn đã muốn quay đầu lại nhìn thử Khải Minh xem vì cái gì mọi người trầm trồ đến thế. Song không hiểu sao cứ mỗi lần nàng muốn xoay người là lại tự nhớ đến buổi tối hôm trước mình ngủ gục trên vai quân sư. Điều đó khiến da mặt nàng không tự chủ được cứ tê rần, không cần nói nàng cũng biết mặt mình vốn được đánh một lớp phấn nhẹ đang nóng rực lên. Ráng hít thở sâu vài hơi cho tâm tư bình phục một chút, Trung Trinh mới chợt nhận thấy từng luồng tà khí đang không ngừng khuếch tán sau lưng, mà mục tiêu của chúng hết tám chín phần là bản thân mình. Nàng nhú mày thăm vận lực quay sang nhìn thì thấy nguồn gốc của thứ tà khí này dễ rời vớ ý theo hướng nhìn của Bát Nạn tướng quân mà nhìn thấy Khải Minh đang đi tới. Vừa nhìn thấy hắn, không hiểu sao bao nhiêu thứ cảm xúc hỗn độn trong lòng nàng như bị réo về cùng một lượt, nàng khẽ cắn môi cho tỉnh táo, biết cũng không thể lại giả vờ yên lặng được, nàng bước lên một bước chào hắn: “Quân sư.”

“Vương” Minh chấp tay chào nàng, rồi hắn đánh giá năm cô gái một lượt mà khen: “Các cô các chị ăn vận đẹp lắm!” Mọi người nghe hắn nói cười duyên, riêng phần cô bé cứ nguyền ngoda hắn mãi.

Ông Âu Khanh lúc này cũng bước vào trước cửa đền đứng song song cùng Minh mà nói.

“Ngôi đền này rất đặc biệt. Nghe đồn nó được dựng lên từ khi vua Hùng thứ nhất lên ngôi, được mẹ Âu Cơ cùng cha Lạc Long Quân giúp đỡ, đến nay tồn tại cũng đã hơn hai ngàn năm.”

Minh hít sâu một hơi, hai ngàn năm mà ngôi đền vẫn có thể đứng sừng sững không ngã, thật sự làm hắn kinh sợ. Ông lão thấy cử động của Minh thì cười nói. “Đây chỉ là một cái cửa đền mà thôi, giống như cửa đền thế này Khí Thôn tông cộng có bảy cái rải rác khắp nơi.”

“Cửa đền? Không phải ngôi đền sao ông?” Minh hỏi.

“Ha ha, đó chính là chỗ kỳ bí. Tất cả cửa đền đều nói với một tòa mê cung rộng lớn dưới đất. Chỉ có thể là người mang thiên mệnh mới có thể từ bên trong lấy ra được thứ cần thiết.”

Trung Trinh cũng gật đầu xác minh. “Lần trước hai chị em Trinh đến thử, trừ chị Trắc và Trinh có thể lấy được mảnh ngọc bội này, tất cả mọi người chỉ có thể đi đến những hẻm cụt mà thôi.” đoạn nàng đem mảnh Lạc Điều thần ngọc ra cho Minh xem.

“Hai người cùng vào sao?”

“Đúng vậy, hai chị em Trung Vương đều chia sẻ chung một số mệnh, cùng vinh cùng nhục. Đây là một điều kỳ lạ suốt mấy ngàn năm qua.” Ông Âu Khanh trả lời. Rồi ông bước lên trước cánh cửa đèn, khẽ lấy tay lau nhẹ qua bức phù điêu hình con vật trông như rắn thật dài, mồm nhọn có răng sắc bén, tứ chi thô ngắn trắng kiện đang vờn quanh một con chim Lạc mà nói.

“Quân Vương là Rồng, thiên mệnh là Lạc, tùy theo cháu có thể vào bên trong được hay không, lấy ra được đồ vật bên trong hay không mà biết cháu có là thiên mệnh hay không.” Nói xong, ông lùi về sau mấy bước, tay đặt lên vai Minh mà nói.

“Đi thôi, chúng ta chờ cháu bên ngoài này. Nên nhớ là dù có tìm thấy gì hay không thì khi chuông rung lên cháu đều phải đi ra ngoài.” ông vừa nói xong thì Trung Trinh bước lên đưa cho hắn một dải lụa đỏ thật dài, tự tay buộc một bên đầu lên tay hắn, rồi nàng cúi đầu nói khẽ. “Trinh chờ quân sư bên ngoài.”

Minh thấy mọi người đã lui ra sau, khẽ quay lại nhìn cánh cửa đồng to lớn, hắn hít sâu một hơi, vươn tay khẽ đụng lên cánh cửa. Ngoài sự dự đoán của hắn là cửa đèn không hề nặng nề, mà nhẹ nhàng bị hắn đẩy sang hai bên. Nhìn vào không gian tối om bên trong, Minh cầm lấy cây đuốc do Thục Nương đưa đến, cẩn thận bước vào mê cung.

Cùng lúc này, xa ở tận Cư Phong, Cửu Chân có hai người đang đi trên một đoạn tường thành dài. Người đi đầu thân thể cao to khôi vĩ, mày rậm uy nghiêm, trên mặt và tay chân ông có thật nhiều vết sẹo dài ngắn không đều, sát khí hùng hồn lộ rõ cho thấy ông từng vào sinh ra tử trên chiến trường không biết bao nhiêu lần. Ánh mắt ông sáng ngời đầy mưu trí nhìn về phía tốp tốp Việt binh phía dưới chân tường đang chỉnh đốn lại đội ngũ, từng cái nhắc chân đưa tay đều lộ ra khí phái bất phàm, điều duy nhất không hợp có lẽ là mái đầu đã trắng phau cùng làn da đã quá nhăn nheo cùng những con ho dử dột tổ cáo ông đã không còn trẻ trung khỏe mạnh nữa. Đứng đón làn gió nóng hổi từ phía đông thổi vào, ông hí hóp nói với người trung niên có tám chín phần tương tự đứng sau.

“Kiên, mọi chuyện đã chuẩn bị xong?”

“Vâng, thưa cha.” nghe người tên Kiên đáp, ông hài lòng gật gù nói tiếp.

“Lần này cứu viện cho Vương quân ta phải dốc toàn lực, Vương chính là tương lai tộc ta. Ta cho Cán làm quân tiên phong, dẫn theo ba ngàn Cư Phong tinh binh đi trước, con hãy dẫn theo sáu ngàn quân theo sau. Cán nó còn nhỏ tính tình ngang bướng, con phải nhắc nhở em nhiều hơn, nhớ ở Cẩm Khê phải hết sức nghe theo Vương phân phó, rõ chưa?” nghe lời cha dạy bảo, Đô Kiên chấp tay thưa.

“Vâng thưa cha, con sẽ không làm nhục uy danh Đô Hầu thị ở Cửu Chân ta.”

Đô Dương ho khùng khục vài tiếng, tiếc nuối than thở: “Đáng tiếc cha đã quá già, lại không thể mặc giáp ra trận. Sau này giúp đỡ nước nhà đành nhờ vào các con.” Đoạn ông phát tay đuổi Đô Kiên đi. Đô Kiên cũng chấp tay lui xuống, để lại một bóng lưng dài trong nắng của một chiến binh dừng cảm đã đến tuổi xế chiều.

Đô Kiên vừa đi xuống đoạn tường thành thì có một tên thân binh đi đến nói nhỏ vào tai hắn, hắn nghe xong vội vàng đi về phía khu nhà riêng của mình. Khu nhà xa hoa với bức tường lũy nhỏ bao bên ngoài, bên trong có rất nhiều tên du hiệp đang thi thố đấu vật, đá gà hết sức nhộn nhịp, một số tên còn rủ nhau chơi bài, đánh bạc. Khi chúng thấy Đô Kiên đến đều hồi hả đứng lên chấp tay hô “Đại Lang” trước khi y phát tay bảo chúng tiếp tục việc của mình. Xuyên qua một cái sân rộng có hòn non bộ và hồ nước nhỏ, Đô Kiên dừng bước trước một căn phòng kín đáo. Khẽ chỉnh chu lại trang phục, y nghe trong phòng có tiếng nói chuyện khá vui vẻ thì an tâm đi đến mở cửa tiếng vào.

Trong phòng khách có hai người đang ngồi trò chuyện rất thân mật. Một người đang ngồi quỳ ở chủ vị rõ ràng là một người Hán trong trang phục Việt. Y cười ha hả tiếp chuyện với một tên thanh niên độ hai chín tuổi ngồi bên dưới, khi thấy Đô Kiên bước vào cũng không hoảng loạn hay vui mừng, mà khẽ dùng tay vờn về đoạn râu tre trên mép miệng. Người kia thấy vậy vội đứng lên chào nói

“Anh trai, anh đã tới.” đoạn y chia tay giới thiệu tên kia. “Đây là Quý La Quý Từ Phương đại nhân, là mưu sĩ dưới trướng của Phục Ba công, đại nhân mới từ Cổ Loa đến đây có việc muốn cùng Cửu Chân ta thương lượng.”

“Hóa ra là Quý đại nhân, nghe danh đã lâu.” Đô Kiên cũng không khó chịu khi thấy thái độ trịch thượng của Quý La, trái lại còn rất tiêu chuẩn chấp tay lễ chào. Quý La thấy y lễ nghi như thế cũng bất ngờ, biết mình không thể lại giả vờ bèn đứng lên chấp tay đáp lễ.

“Ta nghe Kiều công tử nói hẳn có anh trai rất yêu mến Đại Hán ta, xem ra quả nhiên không sai. Ta xem hai vị đều là nhân trung chi long a.”

Nghe hắn khen, cả hai tên Đô Kiên, Đô Kiều đều vui vẻ, đoạn cả ba xã giao vài câu rồi lại ngồi xuống định tiệc. Tên Quý La vẫn ngồi ở chủ vị không nói, Đô Kiên thấy vậy cũng vui vẻ ngồi ở vị trí thứ hai vốn đã được Đô Kiều dọn ra từ sớm. Sau khi ngồi xuống, Đô Kiên nói.

“Ta thường nghe bọn dân đen khen, Phục Ba công chiến tích lừng lẫy, uy danh lăm lăm. Công qua đây phụ giúp chúng ta bình loạn an ổn thật quý lắm.” thấy Quý La vui vẻ, y nói tiếp. “Nhiên đất Giao Châu vốn nhiều sản vật phong phú, đồ ăn cũng mới lạ. Ta xem chư vị ngày đêm hành quân mỏi mệt, ắt chưa từng nếm qua hương vị nơi đây, thế nên đã sai người chuẩn bị chút món ăn cùng người hầu hạ, đại nhân ngài không nên chối từ mới phải nha.”

Quý La nghe vậy vui vẻ lắm, y đáp: “Cứ theo như đại lang vậy.”

Thấy hấn thay đổi cách xưng hô, Đô Kiên cũng Đô Kiêu hài lòng vỗ tay, lập tức có rất nhiều cô gái xinh đẹp mặc lụa mỏng khó có thể che giấu hết xuân quang, mang theo rượu thơm thức ăn ngon tiến vào, chia ra chăm sóc mỗi người. Quý La thấy vậy hô to: “Hay! Hay” đoạn hấn không đợi cô gái phục vụ cho mình kịp ngồi xuống đã ôm tay kéo nàng vào lòng, bàn tay mân mê hơn hờ nói.

“Đại soái từng nói, đất Giao Châu chúng ta không nên xem thường ai, quả nhiên không hề là lời nói ngoa. Ta xem hai vị thiên tư bất phàm, lại hiểu biết cơ dân, quả thật là tương lai của Giao Châu ta.”

Hai tên Đô Kiên, Đô Kiêu nghe vậy chấp tay hô không dám không dứt, đoạn cả ba nâng ly chè chén, vui sướng quên cả đường về.

Trở lại với Khải Minh, hấn hiện tại bây giờ đang hết sức hoang mang, rất sợ hãi. Bởi vì từ lúc hấn vừa bước chân vào mê cung là lúc hấn nhận ra mọi sự đều rất quái dị.

Bên tai tiếng gió kêu không ngớt, tiếng gió như vừa thét gào, vừa hô hào hỏi mỗi một câu duy nhất.

“Ngươi là ai?”

Lần đầu nghe Khải Minh sợ đến độ mém nữa quăng cây đuốc trong tay đi, song hấn kịp trấn định giữ chặt lại. Dù sao đi đứng trong màn đêm đen kịt, hấn không muốn vì quá sợ hãi mà tự mình rung lụa nhờ người kéo ra, quá mất mặt đi. Thế nhưng sau khi hấn hô vang Đặng Khải Minh đến ba lần, Dây Cung hai lần mà tiếng gió vẫn còn, hấn đã thấy kệ. Rõ ràng đây là tiếng gió lừa vào khe nứt nào đó tạo thành mà thôi, hấn nghĩ, quên mất rằng này giờ hấn đi đã khá xa mà tiếng gió vẫn to nhỏ như một, âm lượng không hề thay đổi.

Mãi đến khi hấn nhận ra tuy ông u Khanh nói rằng đây là mê cung, nhưng hấn này giờ vẫn chưa thấy được góc rẽ nào, hấn mới cảm giác không ổn.

“Ngươi là ai?” Tiếng gió lại hô. Khải Minh không chịu nổi nữa, hấn xoay người định hét lên thì có một bàn tay rắn chắc kéo hấn sang ngang, lập tức một mũi tên đồng sắc bén sượt qua má hấn, tạo nên cảm giác đau dữ dội.

“Tập trung vào, thăng nhóc, Triệu Quân sắp leo thành rồi.” tên cừ sủy huơ huơ thanh đao, gạt phăng hai nhánh tên bay tới mà nói.

“Vâng, vâng, Cao tướng quân.” Minh khẽ đáp. Hấn vội lom khom bò dậy lượm chiếc khiêng mây lên, vội đỡ lấy mấy mũi tên, rồi lắp ló liếc nhìn qua mấy lỗ châu mai, lấy vịn mà tính quân giặc đã leo qua lớp tường bên ngoài, điên cuồng chém giết Lạc quân ở vòng ngoài, bọn họ tuy cố gắng phản kháng nhưng mất đi địa lợi lại không có áo giáp, cung nỗ yểm trợ đang ngã xuống theo từng mảng.

“Khôn khiếp, chúng đã qua được hai lớp tường hào. Nỗ Liên Châu đâu rồi?” tên cừ sủy họ Cao kêu lên.

“Bẩm tướng quân, bị... bị hư cả rồi.” Minh báo.

“Cái gì, mấy ngàn cụ sao mà hư.”

“Do mấy hôm trước phò mã Trọng Thủy đem người đến kiểm tra kho nỗ, con muốn cản nhưng bị hấn đẩy ra... con nghĩ lúc đó hấn... hấn...”

“Chết tiệt.” tên cừ sủy la lên: “Sao ngươi không báo?”

“Con nghĩ phò mã dù sao cũng là người trên...” Minh thưa.

Tên cừ sủy im lặng nhìn Minh, đoạn hấn hát văng thanh kiếm đang chém tới, nói bằng giọng giận dữ: “Vì mấy tên an nhàn như ngươi, u Lạc ta muốn vong.” rồi lao vào chém giết dữ dội.

Minh ủ rũ cúi đầu, từng lời tên cừ sủy nói như dao găm vào tim hấn. Hấn vốn nên bị tên Lạc tướng hành quyết, thế nhưng thái độ khinh bỉ của y làm Minh hiểu rõ, những người như Minh còn không đáng để hấn nhúng tay vào. Thét lên một tiếng rõ to, Minh sách cây đao lao vào chém một tên Triệu quân đang đánh lên tên cừ sủy. Sau đó hấn nhanh nhẹn bò lộn ra đất né tránh cây giáo đâm xuống, rồi phạch đao cắt đứt chân một tên Triệu quân khác. Không đợi hấn kịp vui mừng, một luồng đau đón thấu xương đâm toạc da thịt, tạo nên một chuỗi huyết hoa ngay trước ngực hấn, mắt hấn mờ dần trong sự căm thù cùng tức nuối không thôi.

Minh gầm rú nhìn tên Lạc binh vừa mới báo cáo với hấn ngã xuống bởi mũi thương vô tình. Hấn vận lực chém ngã hai tên Triệu binh, mắt trừng sòng sọc vào tên Triệu tướng đang dùng chân đạp bay cái thi thể nhỏ bé kia ra khỏi đầu tường. Không thể nhìn nổi cảnh đó, Minh giận dữ lao vào hấn, vừa lao vừa chém chết mấy tên binh lính cản đường. Minh vừa hô lớn: “Triệu Trọng Thủy ngươi tên mưu mô xảo quyết, mau nhận lấy cái chết.” hấn lấy đà nhảy cao, đao ép từ sau ra trước tạo hình vòng cung mạnh mẽ chém vào đầu tên Triệu tướng, ý chí mãnh mẽ muốn một đao bỏ đời cả tướng thành.

Đáng tiếc đôi thủ của hấn quá mạnh, y hừ lạnh lách người nâng thương, hơi hột điểm vào bên mặt đao khiến nó đi lệch đi, rồi nhanh như cắt xoay thương thành công đập Minh bay cả đoạn đâm vào tường châu mai gần đó làm hấn đau đớn. Minh chưa kịp ngồi dậy đã có ba bốn thanh kiếm gác lên cổ. Triệu tướng bình tĩnh đi đến bên, nhìn hấn từ trên cao hỏi.

“Cao Chu, cha ngươi đã bị Thục Phán đuổi đi, ngươi tội gì ngu trung theo hấn? Triệu gia chúng ta vốn có ý với ngươi từ lâu, ngươi hàng đi thôi.”

Minh lặng lẽ nhìn hàng ngàn Triệu binh đang chen chúc lên tường thành, không ngớt đâm chém loạn xạ vào Lạc dân cùng Lạc binh xung quanh mà tìm hấn đau đớn. Hấn thấy mấy tên binh sĩ đang dùng dây thừng trói gô con chim Lạc to bằng đồng đặt trên thành lâu, hò hét kéo nó ngã xuống bờ hào dưới chân thành, nơi mà xác Lạc quân cũng thủy quân đã trôi nổi phủ kín cả mặt nước đỏ lôm. Trong tiếng hoan hô vang dậy của bọn Triệu quân, Minh bình

tĩnh nhìn về phía Triệu Trọng Thủy, lấy hết can đảm, hấn phi một tiếng phun bãi nước bọt vào mặt y, rồi trước khi y kịp phản ứng, tự mình xoay cổ lau vào lưỡi kiếm bên cạnh khi tuyết bỏ mình.

Minh khẽ chống cây gậy, quỳ mọp trên đất run rẩy nhìn Triệu quân tàn sát Lạc binh, mắt hấn rung rung nước, giọng khàn khàn nói.

“Mười năm, mười năm gian khổ đầu tranh, chỉ vì cái gì? An Dương Vương ôi An Dương Vương, Sao Ngài không nghe chúng con khuyên, các vua Hùng đã nói sao ngài cũng quên. An Dương Vương ôi, con còn mặt mũi nào về gặp các vua đây.”

“Bồ chính ôi, mau mau chạy đi thôi.” một cô gái trẻ lao đến nắm lấy cánh tay gậy còm đầy da bọc xương, cố kéo Minh đi khỏi. Hấn vùng lên hất ngã cô bằng lực lượng không biết lấy từ đâu, chân bước về trước hấn hét.

“Chạy, chạy đi đâu nữa? Giặc đã đến tận đây ta còn lo chạy sao? Giặc đến nhà, đàn bà cũng đánh.” đoạn Minh cầm chắc cây trượng, chạy gấp lao vào một tên Triệu tướng đang chuẩn bị chém chết một thằng nhóc, vật hấn ngã ra đất trước khi bị tên kia quơ đao bêu đầu.

“Bọn man di, chúng mày còn không phục sao?” tên Triệu binh dùng chân hất văng xác ông lão, cười hớn hờ quay về phía thằng nhóc con mà hỏi. Đồi lại là một tiếng phập sầm, Minh nhân cơ hội ông bỏ chính vừa xô ngã y mà ba chân bốn cẳng lượm lấy con dao bếp, nhân lúc y chưa kịp để ý lao vào đâm xuyên tim y. Minh hớn hờ quay về phía cô gái trẻ mà hô.

“Chị ơi tên khốn chết rồi.” Song hấn la lên hoảng sợ khi thấy hai ba tên Triệu binh đang nắm tóc chị mình lôi vào trong căn nhà lá, tay còn không quên xé nát y phục trên người chị mặc cho chị phản kháng dữ dội. Hấn biến sắc la lên định lao lên cứu chị, thì nhói một cái trước trán hấn bỗng lò ra một mũi tên đồng kèm theo chất não trắng nhầy. Hấn bị mũi tên kéo bay một đoạn trước khi găm vào mặt đất ngưng thờ.

Minh phản kháng mãnh liệt xong sức gầy yếu đuối có có thể nào nâng vắn không thể vùng vẫy ra khỏi hai ba tên trai tráng lực lưỡng. Từng luồng đau đớn tui nhục cùng với cảm giác khoái cảm truyền vào khiến nằng cay đắng không thôi. Khi bọn chúng đã hành sự xong và đang vui vẻ đứng lên cầm đao định kết thúc nằng, Minh cũng đã chộp được đến cây nến bên cạnh, hất nó xuống đóng rom gần nhà trước khi vùng tay chém loạn vào lũ giặc bằng con dao giấu trong góc. Nhìn bọn chúng van nài nằng, khóc than nằng thả chúng đi, Minh không hề có một chút hả hê. u Lạc đã mất, nằng dù là tầng lớp Lạc dân thấp bé cũng hiểu điều này, rồi còn có biết bao nhiêu cô gái phải chịu cảnh tui nhục như nằng đây? Mặc kệ ngọn lửa đang nướng cháy tóc, mặc kệ cái nóng đang lột da thịt. Minh im lặng đứng giữ ở cửa cho đến khi mấy cái xác đã co quắp lại mới mất hết tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thuận Thiên hiện thế

Đau, đau đớn, đau đến dữ dội. Đầu bị chèn, mắt bị móc, tai bị chặt, mũi bị xẻo, tay chân không còn, tim đã mất. ... Đau đớn không phải đến từng cơn, mà là có đến không có đi, đau đến Minh chết đi sống lại, không một chỗ nào còn nguyên vẹn, không còn tế bào nào còn sống sót.

Đau đớn dữ dội không cho Minh cơ hội chết ngất đi, càng không cho Minh cơ hội tỉnh táo. Trong hang động tối om, cây đuốc đã bị Minh vứt đi không biết từ lúc nào đang tỏa ánh sáng nhạt nhòa soi lên gương mặt vụn vụn dữ tợn của chàng thiếu niên có thân thể vốn hơi gầy gò. Hai tay hấn ôm chặt bả vai, đầu ngón tay bấm vào cả da thịt, nơi miệng vết thương đã bị xoắn đến nứt toác, máu tươi thấm đượm tay hấn, vết cào xé trên hai tay nơi nào cũng có. Thế nhưng Minh không hề nhận ra được nỗi đau đớn từ các vết thương này. Minh hoàn toàn còn không nhận biết rõ ràng hấn là ai nữa rồi. Muốn vắn gương mặt không hề quen thuộc liên tục hiện ra trước mắt hấn, muốn vắn cảm xúc cảm giác liên tục thay thế, chiếm lấy thân thể hấn. Phút trước hấn là một tên Lạc binh vạm vỡ, phút sau hấn đã là một tên nhóc còn đang thò lò mũi xanh, hoặc là một cụ già đang nằm ho sặc sụa trên giường, thậm chí là một cô nữ thợ săn đang giương cung cài tên. Không có thứ nào là chân thật, nhưng tất cả đều rõ ràng, hấn cảm nhận được từ trong ra ngoài. Mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi. ... lục giác cho hấn biết tất cả đều là thật, hấn thậm chí tin tưởng tất cả những người đó đều là mình. Thậm chí có lúc hấn thật sự cho rằng mình đã điên, hấn quên mất mình là ai, làm gì, đang ở đâu, hấn chỉ kịp nhận ra mình đang sống, bị hàng loạt hình ảnh cùng cảm xúc đắm chìm vào, sau đó đau đớn chết đi. Nếu không phải có một tia ý chí len lỏi níu kéo hấn, hấn thật sự đã điên đại.

“Man di, các ngươi không ai có thể thoát!”

“Hàng hay không hàng?”

“Nói, Thực Phán ở đâu?”

“Hàng hay không?”

“Hàng không?”

“Hàng!”

“Hàng!”

Muôn vạn tiếng kêu trùng điệp đập vào não hấn, tiếng quát tháo kêu hàng át cả tiếng cung kiếm, át cả tiếng lửa đốt, ngựa phi, la hét, kêu gào. Thân ảnh

Mình quỳ rạp xuống đất, trán bị hấn đập rướm máu, quần quai khiến môi hấn run rẩy, hấn cảm giác như mình chỉ cần đồng ý tiếng kêu gào kia thì hấn sẽ được giải thoát khỏi đau đớn tột cùng. Thế nhưng mỗi lần hấn lắp bắp mở miệng định rên lên “hàng” trong vô thức thì cái luồng ý chí nhỏ nhoi ấy lại xuất hiện, ngăn hấn lại. Hấn phát hiện mỗi lần ý chí ấy xuất hiện, hấn sẽ tỉnh táo hơn một chút, hấn tham lam tìm cách níu kéo nó, nhưng càng níu kéo thì hấn càng trầm luân vào vô tận chém giết.

“Không hàng!”

“Cút!”

“Cút!”

Hàng ngàn từ ngữ phần nộ từ luồng ý chí ấy bỗng nhiên vang vọng, chúng xung đột với những tiếng kêu hàng kia, hai bên giành giật tâm trí Minh, chúng phá hoại, đập phá, đập đổ khắp trí não hấn. Hai hàm răng Minh cắn chặt, nghiền vào nhau tạo nên những tiếng ken két đầy kinh dị trong khi mắt hấn đã gần như lờ hờ ra ngoài vì đau. Đau đớn đã thấm vào tận óc hấn. Sự dục hoặc từ việc tránh thoát nỗi đau đớn tận não tùy đang dần thắng thế ước mơ tỉnh táo của Minh, dần dần hấn càng trầm vào trong sự nhẹ nhàng, thỏa mãn, hấn dần muốn buông tha. Trong cơn mê loạn, Minh vẫn đang là một tên Lạc tướng đang cầm cây Liên Châu Nỗ nhắm vào một đám Triệu quân đang lao đến, hấn mỉm cười nhìn từng tên đồng đội bị giặc bắn thủng cơ thể vẫn không ngã xuống, mỉm cười nhìn những gương mặt đang gần lên giận dữ lao đến, mỉm cười nhìn tên Triệu tướng đang cái tên nhắm thẳng mình, giọng hét vang.

“Cao Lỗ, ngươi còn không chịu đầu hàng?”

Minh cười lên ha hả không dứt, bóp lấy lấy nỗ trong khi miệng hét vang.

“Ta thì chết không hàng!”. Lập tức có liên miên tên được bắn ra từ cây nỗ của hấn, Triệu binh ngã xuống như rạ. Chúng nhao nhao giờ tám lạng khiên dày cộm lên che chắn, từng bước chậm chạp oằn người trước những mũi tên không lồ âm ỉ đập vào tiền về phía Minh. Tên Triệu tướng hai mắt tham lam nhìn về phía cây nỗ mà Minh cầm đã được cải tiến mạnh hơn hấn những cây liên châu nỗ khác mà bọn chúng tự chế tạo, không ngừng dụ dỗ.

“Cao Lỗ, từ bỏ đi, man di chi địa không phải nơi nhân tài như ngươi tỏa sáng, hàng phục Triệu quân ta, chủ thượng đã hứa sẽ cho ngươi vinh hoa phú quý cả đời.”

Hàng đi, buông bỏ đi, bỏ cây nỗ xuống, quỳ xuống xin tha đi... Những thứ ngôn ngữ dụ hoặc không ngừng vuốt ve Minh, không ngừng qua lại trong lòng hấn, ôm ấp hấn, dụ dỗ hấn. Ngay khi tưởng như Minh đã không thể chịu nổi dụ hoặc mà buông bỏ luồng ý chí nhỏ nhoi kia, một đôi ánh mắt bỗng dung xuất hiện trong tâm trí Minh, ánh mắt sáng rực rỡ, đầy tò mò, đượm nước mắt, nơi ánh mắt nhìn tới, hấn tỉnh táo, còn có người không muốn hấn từ bỏ, còn có người muốn hấn chiến đấu.

Bên ngoài đền thờ mọi người sốt ruột quay quanh Trung Nhị Vương đang ngồi sụp hấn xuống đất, cô bé hốt hoảng quơ tay múa chân gấp đến chết muốn đưa nàng đi nghỉ lại bị Trung Trinh cản lại. Hai bên thái dương đầy mồ hôi nhỏ xuống từng giọt lớn, Trung Trinh cố nén cơn đau từ trong óc, tay nắm chặt mảnh ngọc bội đang đỏ lỏm lên không biết từ bao giờ, miệng không ngừng lầm bầm. “Quân sư, cố giữ vững. Trinh ở sau lưng ngài...”

Xa bên ngoài trầm đậm, ở một nơi rừng cò trùng điệp, địa thế hiểm trở, nơi trung ương trong một căn phòng được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, hai ả Lạc tướng cũng đang gấp gấp nắm chặt tay một cô gái, không ngừng hỏi han.

“Vương, chị Châu, chị làm sao?” Đáp lại là cái lắc đầu hết sức cố gắng cùng hàm răng đang cắn thật chặt. Nơi ngực nàng có một hình xăm chim Lạc đang nóng bỏng lên như muốn lao ra khỏi lồng ngực, cơn chim càng quần quai, đau đớn càng dữ dội. Nàng không nói nổi vì đau nhưng đôi mắt lại đầy chiến ý, trong đầu nàng không ngừng nhắc lên “thiên mệnh...”

Ông Âu Khanh kích động không thể nào ngồi nổi khi nhìn thấy mảnh ngọc bội đang nóng hừng hực cùng nỗi dẫn vật mà Trung Trinh đang chịu. Ông bước vội tới cửa đền mà quỳ mọp xuống, miệng không ngừng hô to thiên mệnh, thiên mệnh. Thấy ông làm vậy những người già như bình tĩnh, nước mắt nhạt nhòa họ lao mình đến nơi cửa đền, quỳ sát đất trong sự ngỡ ngàng của các cô gái. Trung Trinh nhờ Thục nương và nàng Quốc đầu mình cản rằng bước tới cửa đền, đôi mắt không rời khỏi cái hang tối đen như mực một li nào.

“Đáng tiếc, thân ta mang trọng trách, lại không thể nhìn nước ta bay cao... Các bậc tổ tiên a, Cao Lỗ thẹn với các ngài...” Minh bẽ gãy thanh Liên Châu Nỗ, trừng mắt nhìn trời xanh, hai chân hấn bị thương máu đầm thũng, nơi ngực càng có một vết chém sâu hoắm. Tên Triệu tướng bước lại gần hấn bực bội lại hỏi: “Cao Lỗ, có hàng hay...”

“Giếttttttt!!!!!!” Minh trợn mắt hét vang. Tiếng hấn vang vọng làm cho hàng cây đằng xa run rẩy dữ dội, mấy tên Triệu quân hét hồn ngã té lộn xộn. Minh cười ha hả không dứt trước khi một thanh đao đem đầu hấn chém làm đôi, kéo theo bóng tối vô biên.

“Giết, các anh em, các chị em” Minh tung người bay né mấy thanh trường thương đang đâm tới, quét grom chém ngã ba bốn tên Triệu Quân, sau lưng hấn áo choàng trắng bay phấp phới, lông ngỗng không ngừng rơi rớt trong gió.

“Mị Châu, Thục Phán trốn đi nơi nào?” Triệu Trọng Thủy cười ngửa tách ra khỏi đám Triệu quân, đề thương quát lớn.

Minh căm thù, đau đớn nhìn hấn. Trong lòng có một thứ tình cảm yếu đuối vừa xuất hiện đã bị nỗi đau trong tim xé toạc. Minh vừa khóc vừa hỏi: “Trọng Thủy, vì sao?”

Tên kia vốn không đành lòng nhìn gương mặt xinh đẹp đang đầy nước mắt nhìn hấn, song như nghe lấy điều gì rất sỉ nhục, hấn giận dữ gần lên.

“Đừng gọi ta như vậy. Tên ta là Triệu Thủy, đừng sỉ nhục ta.”

Minh hét hoảng hốt: “Trọng Thủy?”

“Câm mồm, bởi vì ta phải lấy thứ man nữ như ngươi làm vợ, phụ hoàng đã bắt ta đổi tên. Trọng, Trọng, hán muốn ta lấy quốc gia làm trọng, hán trực tiếp bác bỏ ta. Khốn khiếp, các ngươi nào có hiểu, tên có ba chữ là tiện, vì các ngươi, đời này ta không bao giờ có thể với tới nó. Khốn khiếp.” Triệu Trọng Thủy gân xanh nổi đầy mặt, gào thét không ngừng.

Minh đau đớn nhìn hán, nghe hán nói, từng câu từng chữ đâm nát tim hán. Nàng lao đảo bước lùi về sau, may mắn có hai ả thân vệ kịp thời giữ lấy. “Nhất Nương?” họ lo lắng hỏi.

Khóe mắt đã khóc ra máu, Minh bản thân nhìn tầng tầng Triệu quân đang bao vây hơn hai ngàn Lạc quân, sau lưng tiếng sóng biển gầm rú như thay lời nàng muốn nói. Nàng quay đầu nhìn những người chiến binh sau lưng mình, lại nhìn mặt biển đang nổi giông bão, nàng nghe thấy tiếng tên Triệu Trọng Thủy hồi gần.

“Mị Châu, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng. Nếu ngươi chỉ ra Thục Phán đang trốn ở đâu, ta tha cho ngươi cơ hội sống. Ta cho ngươi tiếp tục được làm phi tần trong cung.”

“Vua Cha không cần trốn.” Minh giận dữ quay sang hán. Lấy tay giựt chiếc áo lông ngỗng vẫn đang không ngừng rơi rớt xuống đất, nàng cười tươi như hoa với hai dòng lệ máu.

“Ngươi đừng tưởng suy nghĩ viễn vông của ngươi có thể tiếp tục lừa ta. Mị Châu ta sai chỉ một lần, sao có thể lần nữa nổi giáo cho giặc? Vua cha đi làm việc lớn, nơi đây chỉ có Mị Châu.”

Đoạn nàng nâng guom hết lớn:

“ Binh lính Âu Lạc, ta Mị Châu vì quá tin tưởng kẻ gian đã làm mất nước, các anh chị em có muốn hay không cùng ta quyết liều chết không lùi?”

“Chiến.”

“Đánh.”

Minh nghe sau lưng vang lên tiếng hô mà nhẹ nhàng mỉm cười. Nàng hét vang dẫn đầu hai ngàn người lao vào muôn trùng mưa tên như châu chấu bay tới. Nàng chém chết ba tên binh lính đâm tới, chịu một vết chém vào chân mà giết chết hai tên nữa. Minh đoạt giáo một tên kỵ binh, xoay người quét ngã mấy tên Triệu quân định đánh lên, thế nhưng không sao kịp thời gạt lấy một mũi trường mâu đâm xuyên vai.

Đau đớn dồn dập cùng đôi mắt nhạt nhòa máu lần này làm hán thanh tỉnh. Lần đầu tiên hán nhận ra mình đang là ai. Hoặc, hán nhận ra mình đang trong vai ai. Mị Châu lấy phương pháp liều mạng mà chém giết quân giặc. Nàng lấy thương đôi mạng, không hề phòng thủ, mục tiêu của nàng chỉ có một, đó là tên Triệu Thủy, Triệu Trọng Thủy đang hững hờ ngồi trên con ngựa to lớn, liếc mắt nhìn nàng nơi không xa. Minh nhận thức rõ tay nàng vung lên, chân nàng tung bước, thân là u Lạc trưởng công chúa Mị Châu không những xinh đẹp tuyệt trần mà còn có võ công thượng thừa, nàng dùng thương đôi mạng không người có thể địch lại, nơi nàng đi tới đầu rơi máu chảy, lớp lớp Triệu quân ngã xuống dưới bước chân nàng. Thế nhưng toàn quân u Lạc chỉ có mình nàng giỏi võ như vậy, hai ngàn Lạc binh từng người đã gục ngã trong rừng thương, mà bản thân nàng cũng dần kiệt sức.

Mị Châu cố gắng giết chết một tên trọng giáp binh, nàng cảm thấy hơi thở của mình đã thật gấp gáp, nàng cảm thấy kiếm quá nặng đến độ không cầm nổi. Đau đớn căm phẫn nhìn kẻ thù của mình, nàng dùng sức chém đứt cây thương đâm xuyên ngực phải, trên má nàng có vết thương làm rách từ miệng tới mang tai, tóc nàng rối bời, khắp cơ thể nàng chỉ chít vết thương. Nàng hét vang một tiếng phi thanh kiếm về phía tên Trọng Thủy, lực đạo đủ mạnh để đâm xuyên một tên thân vệ đang ngã người thay chủ đỡ kiếm, xé toạc vai tên bạc tình. Thế nhưng như thế vẫn không đủ sức giết hán. Triệu Trọng Thủy ngồi im trên ngựa mặc kệ vết thương rỉ máu, hán giơ tay lên ra lệnh cho mấy chục tên trưởng thương binh lao lên đâm xuyên cơ thể tàn tạ của cô công chúa u Lạc, lại không chú ý tới ánh mắt nàng đang nhìn hướng khác. Minh đón lấy ánh mắt của Mị Châu, trong đó có ánh mắt hán quá quen thuộc, tiếc nuối, đau đớn, lo âu...

An Dương Vương Thục Phán chống lấy thanh guom đã bị sứt mẻ không còn rõ hình dáng, dựa vào một hòn đá to mà thở hổn hển. Hàng loạt vết thương từ trên người ông không ngừng rả rích từng giọt thấm đỏ mặt đất nơi mà xác Lạc binh cùng Triệu quân đang gất gao đè chặt lên nhau. Gió thổi râu tóc bạc phơ tung bay trong ánh nắng chói chang của mặt trời. Ông cố lấy sức vẫn không sao đứng thẳng nổi, ngậm ngùi thở dài than.

“Đáng tiếc!”

“Đúng, thật đáng tiếc!” Triệu Đà cầm trên tay thanh kiếm nhỏ đầy máu đứng trước một hàng dãy Triệu quân, đồng tình nói.

“Nếu là mười năm trước, khi ngươi còn ở đỉnh cao, có lẽ lão phu đã chết.”

Triệu Đà lấy tay giựt bỏ tấm áo choàng bị chém rách tả tơi, để lộ ra tấm áo giáp đồng đã có một đường rách lộ liễu, y ung dung vuốt vuốt vết hờ, vô tình để lộ tấm áo giáp lót bên trong, vẻ mặt bình thản nói.

“Ai có thể ngờ vua Âu Lạc dù già vẫn can đảm vô cùng. Để con gái vờ trúng gian kế dụ dỗ chủ lực ra đi xa để chính mình học theo Kinh Kha ám sát Thủy Hoàng Đế? Quả là độc kế! Đáng tiếc, ngươi quá già.”

Đoạn hán liếc nhìn cây kiếm trong tay An Dương Vương, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Cây gươm báu của ngươi đâu? Nếu ngươi cầm nó, lão phu hẳn phải chết không thể nghi ngờ?” rồi hần tham lam nói.

“Nói ra nó ở đâu, lão phu cho ngươi được toàn thân.”

An Dương Vương phun ra một bãi nước bọt, khinh bỉ nói.

“Cha con ta vì quá chủ quan mà đã gieo tiếng xấu ngàn năm. Ta hổ thẹn với tổ tiên không thôi, chỉ tiếc xá tấm thân này cũng không thể bù đắp nổi, sao có thể để Thuận Thiên vào tay ngươi?” đoạn ông ho khan ra máu, ngửa cổ nhìn trời xanh, đưa tay như muốn trao thứ gì cho ai trong ánh mắt khó hiểu của Triệu Đà cùng đám Triệu quân.

“Thiên mệnh, Hùng Vương, ta Thục Phán có lỗi với các ngươi. Thuận Thiên, ta không xứng cầm lấy ngươi...”

Đoạn không đợi Triệu binh lao đến chém giết mình, An Dương Vương quay người nhảy xuống mặt biển sâu. Tiếng hét ông vang vọng không dứt.

“Thiên mệnh dân Việt ta không bao giờ ngừng tranh đấu. Thiên mệnh, gươm ta giao ngươi...”

Trong hang động đen kịt, ngọn đuốc trên mặt đất đã tắt từ lâu, bóng tối sớm đã bao trùm lên tất cả, kể cả cơ thể một cậu bé vốn đã ngã nhào ra mặt đất, mất hết tri giác. Tiếng gió đã ngừng, tiếng kêu hàng đã ngừng, cả tiếng hò hét xung phong cũng không còn, tựa như tất cả đều chỉ là giấc mộng. Chỉ có mặt đất bị cào xé lộn xộn cùng đầy đó vết máu tươi ướt đầm cho thấy những gì xảy ra đều vẫn rất chân thật.

Không biết bao lâu sau, cậu bé bỗng nhiên đứng dậy, hai mắt vô thần chậm rãi bước từng bước về phía cửa hang, nơi tay phải cậu cầm một thanh gươm dài gần nửa người có hơn (~60 cm), thân gươm hơi cong giấu sau một tấm lụa mỏng có hình rồng bay lượn, đầu rồng duỗi thẳng lên chuôi ngậm lấy phần lỗ khảm ngọc đã bị bỏ trống. Ánh hàn quang lấp lờ từ lưỡi gươm như muốn phá nát mọi thứ đang cản đường nó, trong bóng tối hắt lên từng luồng sáng mờ. Tay trái cậu cầm một cái vỏ kiếm trống rỗng, dài khít khao với thanh gươm, trên vỏ in cảnh chim Lạc tung bay, bên dưới có một trăm thân vệ mặc giáp đeo gươm theo sau lao ra chiến trường. Con chim Lạc trên vỏ kiếm cùng con Rồng trên thân gươm đều đang uốn quanh hai chữ. Trên vỏ là 《Thuận》còn trên thân là 《Thiên》. Theo bước chân cậu từng bước tiến về cửa hang, từng luồng khí tức bất khuất dày đặc liên tục tàn mát ra từ thanh gươm báu.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hướng Đến Cẩm Khê

Lạc Dương, kinh thành Đại Hán. Một tên lão đạo cấp tốc chạy ra khỏi một tòa đình viện nguy nga, vừa chạy y vừa bấm tay không dứt.

“Không ổn, lần nào cũng cho ra kết quả không tốt!”

Y ngược nhìn phía Nam suy tư rồi gọi tên đầy tớ bên cạnh.

“Chuẩn bị xe lừa, đi Thái thường tự”.

Ong! Ong! Con đau dữ dội từng bước kéo ý thức Minh ra khỏi bóng đêm. Lập tức ánh nắng chói chang từ bên ngoài rọi vào khiến hần lần nữa đóng sập mí mắt lại, mãi đến khi con người đã hơi quen thuộc, Minh mới nặng nề đưa cánh tay đang đau nhức lên che tầm mắt, âm thầm xoay đầu nhìn ngó xung quanh. Vừa kịp nhận ra đây là một căn phòng nhỏ hẹp, con đau đầu lại bất ngờ ập tới làm hần choáng váng, hần phải dùng tay ôm trán để cố gắng cho tâm trí tỉnh táo một chút.

Không biết bao lâu sau, con đau đầu mới dần lui xuống trong từng nhịp nghiêng qua lại đều đều của căn phòng. Minh vẫn duy trì hai tay ôm trán, hần lúc này đã hiểu tám chín phần những gì đã diễn ra với mình. Vì một nguyên nhân không rõ, Minh có lẽ đã kinh lịch được những ký ức đổ máu của người dân Âu Lạc vào cái ngày Triệu Quân công phá thành Cổ Loa. Ý thức bị từng đoạn ký ức hỗn tạp không ngừng đập phá khiến cho Minh phải tìm mọi cách cào cấu mình vẫn không sao thoát được cho đến khi hần hoàn toàn ngất hần đi. Sau đó, hần hoàn toàn không còn nhớ gì cả, hần cũng không nhớ rõ mình có gặp được ngôi đền như lời ông trưởng thôn nói hay không.

“Đau đầu quá.” hần rên rỉ. Vừa mở miệng than, Minh liền cảm thấy cổ họng khô ran, theo bản năng vừa định nhào người ngồi dậy thì hần phát hiện chân mình bị một thứ gì đó nặng chịch lại mềm mại đang đè lên. Hềch môi cố chịu đựng, hần thử nhẹ dịch chuyển đôi chân thì nghe thấy một tiếng “um” rất nhỏ. Giật mình nhìn lại, Minh tròn mắt khi thấy một thân ảnh quen thuộc đang ngồi ở bên người cúi đầu nằm trên chân mình.

Ngơ ngác nhìn Trung Trinh đang gục người ngủ thiếp đi, Minh nhớ lại đôi mắt đã tiếp sức khi hần đã đến bên vực thăm sập đổ, nếu không có chúng, vì thoát khỏi đau đớn hần chắc chắn đã buông bỏ chống cự, lúc đó Minh chắc chắn sẽ mất đi lý trí của mình. Nếu lúc đó Minh chọn lựa từ bỏ, hần nghi ngờ mình hoàn toàn có thể ngất, hoặc chết hần đi trong vô thức. Có thể nói đôi mắt đầy bất khuất từ cô gái này đã là ân nhân cứu mạng của hần. Nhìn thật lâu gương mặt tiều tụy, làn da hơi có chút xanh xao vẫn rất động lòng người, Minh cảm thấy trong lòng có chút đau xót. Hần vươn người gạt đi mấy cọng tóc rối trên trán nàng, mỉm cười vui vẻ nhìn nàng khẽ nhủ nhủ mày như khó chịu vì bị người phá giấc ngủ ngon.

“Quân sư, đừng quậy!” đang há miệng cười Minh nghe nàng yêu kiều quát mà khựng người. Hần nín thở hồi lâu mới xác định nàng chỉ đang nói mớ mà

thời mới thờ phào nhẹ nhõm. Minh để yên cho Nhị Vương tiếp tục dùng chân mình như gối ngủ, cẩn thận lấy tấm áo choàng khoác lên vai nàng mới xoay người quan sát “căn phòng” mình đang ở.

Nhịp rung lắc nhịp nhàng cùng những đồ vật được bày bố trong căn phòng cho thấy đây hẳn bên trong một chiếc xe bò hoặc xe ngựa con. Minh nhìn thấy bên cạnh hẳn có một cuộn da dê và một cái kệ vũ khí nho nhỏ bằng sừng trâu đang giá lấy một thanh gươm cong dài trạm trổ rồng lạc bay lượn. Hẳn đang chăm chú không hiểu từ “Thuận” trên vỏ kiếm là tên của ai và vì sao nó lại để ở đây thì có tiếng hô:

“Tĩnh rồi à?”

Quay đầu nhìn Thục nương vén màn xe bước vào, Minh liền chấp tay chào bằng giọng rất nhỏ vì sợ đánh thức Trung Trinh.

“Chị Thục.”

“Đây chính là Thuận Thiên.” Thục nương gạt đầu khom người ngồi vào chỗ trống gần cửa, thuận miệng giải thích cho hẳn.

“Thuận Thiên?”

“Thuận Thiên kiếm Đại diện cho thiên mệnh nước Nam đã thức tỉnh. Em đã hôn mê tới hai ngày rồi, ngày đó em máu me đầm đìa đi ra khỏi hang, tay phải cầm gươm, tay trái cầm vỏ, hình dạng rất kinh dị, dọa nằng mém ngắt đi.” Đoạn nàng vừa vươn người lấy bình nước đổ ra ly, vừa liếc về Trung Trinh mà nói.

“Hai hôm nay chính nàng chăm sóc thay rửa vết thương cho em.” Minh nghe vậy nhìn về phía Nhị Vương đang gục lên chân mình, trong đầu không khỏi nhớ tới đôi mắt đã tiếp sức lúc hấn sắp điên loạn, hẳn âm áp ân cần nói “Cảm ơn” làm lông mày nàng chột giần ra như gặp chuyện vui vẻ.

“Đứng rồi, chúng ta đang đi đâu?” Minh nhận lấy ly nước từ tay Thục Nương rồi hỏi.

“Đến Cẩm Khê.” Bát Nạn Đại tướng quân lờm hẩn rồi nói.

“Ngày em hôn mê, thám báo quân ta phát hiện quân địch đang có xu hướng ép về Khí thôn với số lượng khổng lồ. Vì thế chúng ta đành phải để em lên xe mà đi ngay.”

Nàng vén màn che để lộ ra một rừng gươm giáo sáng ngời đang bước đi trên con đường rộng lớn.

“Thôn dân cùng dân chúng trong quân đã toàn bộ theo Quốc cùng Ruộng đi về Tiên La. Toàn bộ hai ngàn năm trăm quân còn lại đều theo em về Cẩm Khê.”

“Theo em?” Minh giật mình. “Đúng, sau khi em thành công chứng nhận thiên mệnh, toàn bộ Khí thôn đều đã nhận em làm chủ. Minh, em chính là lạc quân của Khí Thôn.”

“Nhưng em đâu có tìm thấy ngôi đền nào?”

“Cháu chả cần tìm thấy ngôi đền vẫn là thiên mệnh, Thuận Thiên xuất hiện chứng tỏ điều đó.” Ông Âu Khanh lúc này cũng vén màn đi vào. Ông cười triu mến với Minh rồi chấp tay lễ độ thưa.

“Khí thôn trưởng thôn Âu Khanh, ra mắt lạc quân.” Minh thấy thế bối rối định vùng dậy cản ông, thế nhưng hai chân hẳn đang bị Nhị Vương nắm đè lên vững vàng ép hẳn ngồi im nhận lễ. Thục nương cũng không cản ông cụ mà híp mắt nhìn hẩn thụ lễ, trên miệng lộ ra nụ cười tình quái. Minh hét cách đánh ừ rừ cúi đầu than.

“Ông làm thế thì chết cháu mất!”

Ông Âu Khanh hành lễ xong nghe vậy thoải mái cười ha hả, đoạn ông quay sang Bát Nạn đại tướng quân mà nói.

“Thục, bên ngoài có chút việc, con mau ra xem sao.” rồi ông hiền từ cười với Minh trước khi buông màn lui ra ngoài xe.

“Chờ đợi và phụng sự thiên mệnh là những gì Khí thôn chúng ta luôn cố chấp suốt gần hai trăm năm qua. Nếu em không nhận lễ của sư phụ chính là em đập đổ niềm tin của họ đấy.” Thục nương mỉm cười giải thích, trong khi nàng vươn người lấy cuộn da dê ném cho Minh nói.

“Giữ kỹ lấy nghiên cứu, đây là võ công truyền thừa của thiên mệnh, cũng là thứ nhiều kẻ lang bạt vẫn đang dòm ngó tới. Khi nào em khỏe hơn thì nên lập tức luyện tập lấy.” Minh nghe vậy tò mò nhìn cuộn da dê mỏng có ghi hàng chữ 《Lạc Quân Đề Khí Quyết》, về mặt không hiểu nhìn nàng. Thục nương nhìn hẳn thắc mắc cũng cười nói.

“Chị xem căn cơ em vốn không tệ, có lẽ từ nhỏ đã được luyện thể qua. Tuy nhiên em cũng như đa số người thường đều không hiểu cách vận công giữ lực cho nên lực đạo không đủ lại không thể kiên trì lâu dài. 《Lạc Quân Đề Khí Quyết》 vừa vận là cách thức tu luyện nội lực cùng phương pháp hấp khí, lúc nào e bắt đầu tập luyện sư phụ sẽ giảng giải cho em” đoạn nàng đưa tay bóp vào hông Trung Trinh một cái làm người kia a lên một tiếng thẹn thùng.

“Còn giả bộ ngủ nữa sao cô nương. Lúc này cô vận công còn đòi qua mắt ta sao.”

“Chị Thục...” Trung Trinh ủy khuất nhìn Thục nương, bị người ta nhìn thấy tình cảnh vừa rồi làm nàng xấu hổ không thôi. Nàng vừa thẹn vừa giận vội

quay sang liếc trộm Minh, thấy khoe miệng hân mang theo ý cười thì hai má liền phát sốt, hờn dỗi đẩy Bát Nạn tướng quân chạy ra ngoài.

Thục nương sáng khoái cười ha hả rồi cũng theo nàng định đi ra, chợt nhớ đến điều gì nàng hỏi Minh.

“Thuận Thiên vốn là grooms của mình quân, em có ý dùng grooms hay không?” thấy nàng nói vậy, Minh hơi suy nghĩ rồi lắc đầu đáp.

“Em sẽ đưa grooms cho hai Vương, em nghĩ em không quen xài kiếm.”

“Chị cũng cho là em nên như thế. Với lại qua cách em chiến đấu, chị thấy em thích hợp với côn hay giáo mác hơn.” lời vừa dứt thì nàng cũng lắc mình biến mất sau tấm màn.

Minh mỉm cười nhìn màn xe dừng đưa theo nhịp lắc đều đều, hơi duỗi đôi chân có chút tê rần. Đợi một lúc cho cơ thể thư giãn lại hân mở cuộn da dê ra xem qua.

Nội dung trên võ quyết cũng không nhiều lắm, tất cả được chia làm hai phần. Phần đầu là một bộ tu luyện nội công thông qua việc hô hấp khí. Hấp thăng hô thấp, dẫn khí qua Khí Hải, rồi qua Chiên Trung vòng vào đến lúc ra khỏi Bách Hội cùng cách dẫn dắt khí đều được ghi chép hết sức chi tiết. Hấp thăng hô thấp rất quen thuộc với võ sinh võ cổ truyền như Minh, chỉ có đường dẫn rất khác lạ nên hân cũng không vội luyện thử mà xem hết phần sau. Vừa nhìn vào Minh cũng hơi nhíu mày, vì phần sau cũng chỉ là những bộ tấn rèn luyện đơn giản mà thôi. Hân khó hiểu nhìn một lúc bèn thử luyện tập theo.

Hít đều thở đều qua một vòng tuần hoàn chẳng thấy gì khác lạ làm Minh thắc mắc không biết mình có sai lầm gì không. Xem đi xem lại hân vẫn thấy mình đã làm đúng bên mặc kệ tiếp tục. Mãi cho đến một trăm vòng về sau hân mới dần cảm thấy có một dòng khí nhỏ như kim châm âm áp đang lưu chuyển toàn thân mới vui vẻ dừng lại, nhưng vừa dừng thì dòng khí lưu kia cũng tán đi đâu mất.

Minh thất vọng ngồi một hồi, cảm thấy nhất thời mình cũng không thể hiểu nổi đầy đủ từ ngữ trên võ quyết đành cuộn nó lại. Hân liếc qua ô cửa sổ thấy có lẽ cũng gần tới giờ trưa, bụng có hơi cồn cào hân đành xuống giường, vén màn xe đi ra ngoài.

Bên ngoài trời nắng chói chang, những con chim say mê bay nhảy giữa từng tán cây thô to tình nghịch nhìn cậu thiếu niên vừa nhảy ra khỏi xe. Minh chưa kịp quen thuộc với môi trường xung quanh thì đã nghe trái phải hai tiếng hô to:

“Lang quân!” Minh theo tiếng chào nhìn lại thì thấy hai gã binh lính ăn mặc giáp váy phủ kín từ ngực tới đùi, đầu đội nón giáp chạm hình chim lạc, một miếng giáp vai phủ từ sau lưng ra trước ngực, được đúc khéo léo hai vầng thái dương đang tỏa mười tám tia lửa hừng hực cháy, quần dài ngang gối, chân mang giáp cao. Trên lưng họ mang một tấm khiên tròn, grooms cong giắt eo cúi người chào hân.

“Các người là?”

“Lạc Vệ thập phu trưởng Hào gặp mặt Lang quân!”

“Lạc Vệ thập phu trưởng An gặp mặt Lang quân!”

Nghe hân hỏi, hai tên Lạc vệ lập tức cúi người sâu hơn, mặt đầy thành kính báo tên.

“Lạc vệ?”

“Đúng, bọn hân chính là thân binh của thiên mệnh, gọi là Lạc Vệ. Đây là đội quân của riêng cháu và chỉ nghe lệnh của cháu mà thôi.” ông Âu Khanh từ phía sau ung dung giải thích, rồi ông bỗng nhíu mày ép tay lên cổ tay Minh mà hỏi:

“Cháu tự tập võ quyết?” Gặp Minh không hiểu gật đầu, ông xụ mặt lại rầy. “Hồ đồ, võ quyết nội công đâu phải thứ cháu tự học là được? May mà cháu mạng lớn nên tia nội khí này không có chạy loạn.”

Vừa nói ông vừa ấn mạnh theo tay Minh ra đến ngón tay, sau đó dứt khoát kéo ra ngoài. Ông vừa làm xong Minh liền có cảm giác một tia khí nóng theo ngón tay hân tỏa ra, nhiệt lưu nhẹ nhàng lại làm hân uể oải không thôi. Ông cụ lấy tay lau lau mồ hôi rồi nói.

“Lần này cháu may mắn, lần sau muốn luyện phải đi tìm ông, rõ chưa?” Thấy Minh bẽn lẽn cúi đầu thừa vâng, ông cũng không tiếp tục nghiêm mặt nữa mà nói. “Tu luyện cần kiên trì bền bỉ, tránh hấp tấp xúc động. Dục tốc bất đạt. Cháu nên nhớ, luyện võ cũng chính là luyện tâm.”

Minh cảm thấy xấu hổ lắm, gãi đầu gãi mũi mãi chả dám nói gì. Ông cụ sau khi răn dạy thì hài lòng tha bổng hân, ông nói.

“Đi thôi, Nhị Vương cùng Thục đang đợi cháu ở phía trước.” Minh nghe lời ông như nghe lệnh đặc xá, vội vàng chấp tay xin lỗi rồi lèm đi mất. Nhìn theo bóng hân mới hai ba cái hô hấp đã mất dạng, mắt ông cụ khẽ sáng lên, lắc đầu ông nói với hai tên Lạc Vệ đang há hốc nhìn theo hân.

“Hai người theo sát, bảo vệ an toàn cho Lang quân.”

“Vâng, trưởng thôn.” hai tên Lạc Vệ chấp tay lao theo Minh.

Minh cảm thấy có thể nhờ vào những kinh lịch trong hang động nên thân thể hân dẻo dai hơn trước nhiều lắm. Hân chạy một mạch vù qua hơn nửa đội quân lên trên đầu nơi các cừu sảy đang tập hợp mà tìm không nhanh hơi thở cũng không gấp. Điều này làm Minh mừng vô cùng. Hân vừa lại gần thì nghe mấy tên cừu sảy cãi vã có chút nóng nảy, ngay cả Sáng cũng lắc đầu không ngừng thì lấy làm kỳ quặc bèn gia tăng tốc độ hơn một chút.

Bát Nạn đại tướng quân đang bàn bạc với Sáng thì nghe tiếng gió đánh úp lại, nàng nhoẻn mắt nhìn thấy Minh đang phi tới thì hơi bất ngờ. Miệng cười tươi nàng nói:

“Được rồi, không cần bàn cãi nữa, chúng ta cứ để quân sư quyết định thôi!” Nàng đã quyết vậy nên các cừu sủng cũng im ắng xuống đồng thời theo ánh mắt nàng tìm đến Minh. Không ai trong bọn họ hiện giờ không biết tầm quan trọng của hắn, vì thế mọi người đều lựa chọn an tĩnh lại gật đầu chào hắn.

Minh gật đầu chào mọi người, bước lên bên cạnh Trung Trinh rồi hỏi: “Vương, chị Thục, anh Sáng, có chuyện gì mà mọi người bàn tán rôm rả vậy?”

Trung Trinh nãy giờ im lặng không tham gia tranh cãi, thấy Minh đến cũng thờ phào kè. “Quân sư, vốn chúng ta nhận tin báo Cẩm Khê đã bị tiên phong giặc vây kín nên chị Thục ra kẻ sách dùng trang bị quân Hán để gấp rút hành quân cho an toàn. Nào ngờ đến nơi này thì trinh thám quân ta bị một đạo nghĩa binh vây lại, đây chỉ là hiểu lầm nhỏ nên ta dự định tự mình cùng chị Thục ra điều đình, thế nhưng các cừu sủng đã ngăn cản.”

Một tên cừu sủng nghe vậy lắc đầu bước lên thưa: “Vương, đại tướng quân, quân sư, không phải chúng ta không chấp nhận điều đình cùng họ, mà vì đây chỉ là việc nhỏ, không cần đến Vương cùng đại tướng quân phải đích thân mạo hiểm.”

Thục Nương nghe vậy bĩu môi: “Bọn họ có tới năm trăm dũng binh, sao mà là việc nhỏ được?”

“Vị bọn họ có tới năm trăm người nên cô cùng Nhị Vương càng không thể mạo hiểm.” Sáng phản bác, rồi hắn hành quân lễ với Trung Trinh rằng: “Vương, hãy để Lĩnh Nam quân lên dàn trận nói chuyện với họ thôi.”

Thục Nương nghe vậy dậm chân gât: “Tên đầu đất nguoi không hiểu gì cả. Lĩnh Nam quân bây giờ có tới ngàn sáu trăm người, ai cũng khí thế hùng hực, cực kỳ hiếu chiến. Để các nguoi đi lên chẳng phải tuyên chiến hay sao.”

Mọi người ta qua nguoi lại không dứt làm đầu Minh mới thoáng tốt đẹp tý lại có xu hướng bùng nổ. Hắn vội vàng tách bọn họ ra mà nói: “Chư vị, cho ta hỏi, bọn họ đã từng chém giết chúng ta?” thấy mọi người lắc đầu, Minh lại hỏi: “Như vậy làm sao chúng ta biết họ đang vây trinh thám?”

“Là như vậy,” tên Đào Nhất đứng ra giải thích:

“Tên Mạn vị ở trong quân buồn chán nên chạy lên trước tham gia trinh thám. Lúc quân ta bị vây hãm cũng có trong đó, vì thế hắn phân trần qua với đám nguoi kia. Tuy nhiên bọn họ không quá tin tưởng hắn, không cho họ cầu viện chúng ta. Mạn phải dùng sói về đưa tin.”

Minh nghe vậy hơi cúi đầu suy nghĩ rồi nói:

“Đã họ chưa làm hại chúng ta chứng tỏ trong số họ cũng có nguoi có lý trí. Nếu chúng ta kéo qua quá đông vô tình sẽ làm họ hiểu lầm.” hắn quay sang Trung Trinh rồi kết luận:

“Vương, ta nghĩ chúng ta chỉ nên đem theo số ít tinh binh cùng bọn họ nói chuyện là được. Ta sẽ đi gặp bọn họ.”

“Không được, ngài không thể mạo hiểm.” nghe hắn nói vậy đám cừu sủng lại nhao nhao lên. Minh không ngờ hắn lại được quan tâm như vậy, cảm động hắn chấp tay nói:

“Minh cảm ơn mọi người lo lắng, thế nhưng thân là quân sư, ta tất nhiên cần phải đi gặp bọn họ một chuyến.”

“Trình cùng với anh đi.” Nhị Vương lúc này cũng bước lên nói. Thấy mọi người có vẻ muốn khuyên ngăn, nàng đưa tay chặn lại nói:

“Mọi người không cần quá lo lắng mà sinh loạn. Ta tự tin có thể điều đình được, dù sao năm trăm nghĩa quân có thể gia nhập chúng ta chính là một nguồn lực không nhỏ. Ý ta đã quyết như vậy, ta cùng đại tướng quân và quân sư sẽ lên gặp họ. Sáng, nơi này giao cho anh.”

Gặp Trung Nhị Vương đã quyết đoán như vậy mọi người cũng không thể lại dị nghị gì. Sáng cúi đầu nhận lệnh rồi quay lại điều động Lĩnh Nam quân theo Nhị Vương, Lạc vệ cũng nhất quyết đi theo Minh không rời.

Thục Nương im lặng nhìn mọi người đã tản ra chuẩn bị Lĩnh Nam quân nhanh chóng chọn ra ba trăm người tập kết, Lạc Vệ cũng chuẩn bị xong xuôi đợi Minh đến kiểm tra. Nhận thấy xung quanh không còn ai, nàng âm thầm nhích lại gần Trung Trinh, miệng anh đào khẽ cúi xuống thì thầm nhỏ nhỏ:

“Nhị vương nhà, rất quyết đoán. Gọi anh cũng rất là ngọt nha.” đoạn nàng nhanh chóng phi thân ngang qua Minh, đánh cho hắn cái chớp mắt làm nguoi sau không hiểu gì cả, trong khi mặt mũi nguoi có liên quan đã đỏ bừng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đào Kỳ - Phương Dung

Cách nơi quân Lĩnh Nam đang nghỉ ngơi vài dặm, ở một vùng gò thấp đang có mấy trăm thanh niên trai tráng tụ tập. Chỉ thấy mọi người đang quây quần thành một vòng tròn nhỏ dưới chân gò. Kẻ ở sau đẩy người phía trước, chen chúc cố len lỏi lên.

“Tránh ra”,

“Cho tao xem với.”

“Mẹ, đừng có chen, đạp chân tao giờ.”

“Cút, đưa nào dám sờ mông ông!”

Mấy tên đã ở bên trong lại không hề quan tâm mấy kẻ đang đùn đẩy sau lưng mình, họ nửa ngồi nửa quỳ hai tay nắm chặt, miệng hô hào “Lên lên.” Ánh mắt họ chăm chú dán chặt hai thân ảnh đồ sộ đang cời trần, cơ thịt nhấp nhô, chân khụy lưng cúi chau đầu, đôi mắt tập trung khóa chặt người trước mặt mình. Hai tay không ngừng vuron ra dò xét, khi gạt khi nắm, tìm cách phá phòng thủ để chộp được vào đai khó hoặc eo đối thủ. Theo hai người không ngừng giao tranh, hai bên vòng sỏi tròn được đánh dấu bằng chuỗi dây mây dài có mấy tên trống đang đánh từng tưng các các theo nhịp bước chân của họ, vừa là cổ vũ tinh thần vừa làm trận đấu vật thêm năng nổ.

Một người trong đó bỗng dung hét lên, tay lẫn mồ nắm được lấy đai khó người kia mà kéo ra sau, chiêu “vét” hết sức hiểm hóc định nhắc đối phương lên trong tiếng trầm trở của mọi người. Thế nhưng đối thủ của hắn cũng chẳng kém gì, vội hạ thấp trọng tâm lẫn người tới hóa giải thế kéo, chân trái bỗng dung quỳ hấn xuống vừa vững vàng vừa hạ tay gạt làm tay người kia tuột khỏi đai khó mình.

“A nguy hiểm thật!” có người sợ hãi la lên.

“Tiếc quá!” Có người tán thưởng.

Hai tên đồ vật sau pha giao tranh lại tách nhau ra, bình tĩnh lượn vòng tìm kiếm cơ hội khác. Ở một góc nhỏ, một nhóm người tầm hai mươi tên ăn mặc khác hẳn xung quanh đang hò hét um sùm hơn cả mấy trăm tên khác.

“Mạn mày cố lên!”

“Thù cho vững vào, xem thua đấy!”

“Mày mà thua tao méc con Lan đấy, để nó rèn thêm cho mày!”

Nghe đến đây một tên đồ thân thể bỗng run nhẹ, rồi trong ánh mắt khó hiểu của đối thủ hắn bỗng thét dài, cơ thịt căng phồng bật người thật nhanh lao vào mục tiêu. “Tùng tùng tùng tùng”. Trước khi đối thủ kịp phản ứng đã bị hắn ôm trọn hông, chân trái khéo léo chấn ngang gót chân nhắc hắn đối thủ lên cao. Nghiêng người làm tư thế cây cầu vật hắn đối phương ra sau trong tiếng hò reo vang dội của mọi người cùng tiếng trống cái dồn dập.

“Hay!”

“Chiêu thức táo bạo thật!”

“Hắn khỏe quá!”

“A, Thăng Lê cũng thua rồi.”

Ngồi trên gò cao một tên trai tráng lực lưỡng vui vẻ cắn miếng thịt lớn, cầm một túi da chứa đầy rượu nốc ừng ực trong khi mắt không rời khỏi sỏi đấu. Khi thấy u Mạn hạ gục tên Lê, hắn không khỏi vỗ đùi khen hay, nức nở nói với một cô gái tóc búi cao, mặt hoa da phấn bên cạnh:

“Hay, tên Mạn này không ngờ lớn lên đầu óc linh hoạt, tay chân cũng rất khôn khéo, vậy mà vật thắng Lê rồi. Ngày ấy ta tới Khí thôn chơi hắn còn kém xa thể này đâu.”

Phương Dung lườm hắn rồi nói:

“Mình đã biết hắn từ Khí thôn ra, chắc chắn là dân ta, đã vậy bọn họ lại không thả còn hù dọa làm gì?”

Đào Kỳ ha hả cười làm lơ nàng, đoạn hắn vỗ vai chàng trai bên cạnh mà nói:

“Nghĩa, em xuống đó xem thử hắn còn ngón đòn nào hay nữa không?”

“Dạ, anh rể.”

Phương Nghĩa nghe vậy đồng ý đáp, hắn nhảy vội xuống vòng người bên dưới, thô bạo đẩy đám người ra hai bên, vừa đi vừa hét lớn.

“Tránh ra tránh ra, mấy tên giê rách mau tránh ra, có mỗi một tên cũng không thắng được. Để bọn đồ phải ra tay, thật mắt hết mặt mũi lò vật làng ta rồi.”

Mọi người nghe hắn hét cũng cười vang khen: “Tốt rồi, trạng vật làng ta tới rồi, mau mau hạ hắn đi thôi.”

“Hạ hấn đi, đừng để mất mặt thầy Kỳ!”

“Đứng, người mà thua ta sẽ quít người con gà lẩn trước cho xem”

Phuong Nghĩa bấu môi nhìn đám người đi vào sỏi đầu, nâng dậy tên trai trẻ kia, phúi phúi bụi cho hấn mà nói:

“Em lên trên kia với sư phụ đi thôi.”

Chàng trai cười hắc hắc gãi gáy đáp:

“Đại sư huynh, huynh nhớ phục thù cho em nhá.” nói xong hấn quay qua chấp tay chào Âu Mạn rất đàng hoàng, miệng nói to: “Cảm ơn đã chỉ bảo.” trước khi hiên ngang lụm lấy áo cánh, đi lên đón lấy cái gậy đầu tán thưởng từ Đào Kỳ, vui vẻ chấp tay ra sau đứng cùng hai tên thanh niên khác.

Âu Mạn ngạc nhiên nhìn tên đối thủ cũ mà than: “Hấn là người có nghĩa khí nha.”

Phuong Nghĩa nghe vậy cười đáp: “Đó là đương nhiên, lò vật Đào thị ai ai cũng phải biết lễ độ, kính người kính ta.” vừa nói hấn vừa cởi bỏ áo ngoài, điều chỉnh lại đai khó. Chợt hấn nhìn thấy Âu Mạn trên mặt có lấm tấm mồ hôi, không cần suy nghĩ hấn nói:

“Nghỉ một chút đi, tao xem mày đã đấu hai hiệp liền, chắc cũng đã mệt, mười lăm phút nữa lại đánh. Được không?”

Âu Mạn cười ha hả kêu: “Cần gì, tao cũng chỉ mới nóng người thôi. Cứ vào đây đừng sợ!”

“To mồm!” Người kia cũng cười mắng, lắc đầu đi vào sỏi, theo hấn xem xét tên Âu Mạn này tầm giòi lấm còn chưa tới nửa lực, thật sự khiến hấn chả buồn động tay.

Đào Kỳ ở trên đang vui vẻ nghe hai người đối thoại bỗng nghiêng người ngó về một cánh rừng không xa, miệng khẽ cười hiềm hấn quay sang cô vợ mà nói nhỏ:

“Dung, ta nói cho mình biết, Âu Mạn xuất thân Khí thôn nhưng thật ra vừa là sư diệt vừa có nửa phần đệ tử của Thục nương, một thân bản lĩnh đều có bóng dáng nàng ấy. Nếu như a Nghĩa mà thua hấn thì tương đương nàng...” Không đợi hấn kéo dài hết câu, bên cạnh cô vợ đang cười dịu dàng bỗng biến sắc đứng lên hét vang.

“Chàng Nghĩa, em mà không thắng tên nhóc ấy trong vòng năm hồi, tuyệt kỹ hầu hạ!”

Đang thành thoi khởi động Phuong Nghĩa nghe đến đó thân thể không tự chủ được run rẩy. Lúc hấn bình tĩnh lại đã nhìn về phía Âu Mạn bằng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, trầm giọng nói:

“Xin lỗi rồi.”

Âu Mạn nhìn cô gái xinh đẹp ở trên gò cao phút trước còn rất hiền dịu bỗng dung hai mắt tỏa ngọn lửa rừng rực mà đồng tình nói với tên Nghĩa:

“Ài, ta hiểu. Người yên tâm ta sẽ nhường...”

Lời mới nói được nửa thì có một giọng anh thư quen thuộc từ cánh rừng nhỏ bay thẳng tới hấn.

“Chàng Mạn à, nếu con thua hấn, ta sẽ chăm sóc con đặc biệt? Sư diệt!!” sau đó là tiếng nuốt nước miếng ừng ực của tên Mạn.

Hai chàng thanh niên mặt cười mà như khóc đồng cảm nhìn nhau không thôi. “Người anh em” Phuong Nghĩa nhỏ giọng. “Tri kỉ a.” Đây là Âu Mạn. Hai tên này vừa xoay quanh sỏi đầu, vừa chăm chú nhìn nhau nhưng cả hai đều biết nếu không có bốn ánh mắt đầy sát khí đang khóa chặt bọn hấn, chắc chắn màn đấu vật sẽ đổi thành một cái ôm áp đầy tình cảm rồi.

Khi chuẩn bị xong, cả hai cùng đồng thanh hét hây thật to, lập tức mấy tên đánh trống liền nhịp trống liên hồi báo hiệu vòng đấu bắt đầu.

Phuong Dung nhìn hai chàng trai trong số đang lượn vòng mãi thì không kiên nhẫn hô lên: “Nghĩa!”

Phuong Nghĩa nghe vậy đột nhiên vung tay bắt tới cánh tay Mạn. Mạn cũng không dám chủ quan vội lách người, tay trái co về thủ, tay phải vuron nhanh hướng tới đai khó đối phương.

“Cắc tùng, tùng”. Theo nhịp trống tên Nghĩa cũng thuận thế tiến lên vượt qua Mạn, hai bên vòn hực nhau, lại lượn lờ vòng quanh.

“Cắc, tùng” Đây là tên Mạn khởi thế công nhưng Nghĩa đã thủ vững trong tiếng trầm trồ của khán giả.

“Tùng cắc, tùng” Hai tên lỏng tay vào nhau, người nào cũng đỏ mặt gồng hết sức bú sữa muốn vật ngã đối phương. Thế nhưng rõ ràng cả hai đều là kẻ tám lạng người nửa cân, ngang tài ngang sức không ai hơn được ai bao nhiêu. Gồng một hồi cả hai sợ mình đuối sức sẽ bị đối thủ chớp thời cơ bèn dứt khoát buông nhau ra, hai mắt chăm chú tìm kiếm điểm yếu trên cơ thể nhau.

“Chàng Nghĩa, đã qua ba hồi.” Phuong Dung đứng trên đồi cao chống nạnh nói.

Phương Nghĩa không hề chú ý tới nàng, đầu óc hấn loạn chuyển. Rồi bỗng hấn bước nhanh vượt nhịp trống bỏi làm cho tên Mạn bất ngờ, vung tay nắm được đai lưng hấn dùng thế lẩn mình ép vai đem đối thủ hòng ép ngã tên Âu Mạn. Nào ngờ u Mạn như đoán được ý hấn, thân thể bước xéo né đường đem, chân trái quét chân phải của Phương Nghĩa, đó là chiêu ngáng chân quen thuộc của hấn. Lực ngáng mạnh mẽ khiến tên Nghĩa bật nghiêng người hấn qua một bên. Ngay khi Mạn đang gồng người ra sức dứt điểm địch thủ thì ngạc nhiên bất gặp người kia nở nụ cười rất tươi. Trong ánh mắt không thể tin được của u Mạn cùng mọi người, Phương Nghĩa nhanh nhẹn đưa chân phải đã bị hất ra sau trụ vững. Như có chuẩn bị trước tay hấn phát lực, men theo đà ngáng của tên Âu Mạn mà dùng thế hiểm nhắc bổng hấn lên vật xuống sỏi vật đã phủ đầy cát bụi. Phương Nghĩa hoàn tất hạ gục đối thủ mà mọi người vẫn còn sững sờ không kịp phản ứng, mãi đến khi trống cái đánh vang liên hồi đám đông mới vỡ ra hò reo:

“Phải vậy chứ!”

“Thắng rồi ha ha thắng, mau chung tiền cho tao.”

“Mẹ, mày không bắt Mạn lại đi bắt tên kia, không có tinh thần, tao không chung!”

“Á đừng xù!”

Trong tiếng hò reo của mọi người, Phương Nghĩa bước đến đưa tay nâng Âu Mạn dậy, và hai cùng nhìn nhau rồi cười lớn sáng khoái. Tên Mạn học tập đối thủ cũ chấp tay hô “Cảm ơn đã chỉ bảo.” làm đám trai tráng đồng tình vỗ tay không thôi.

Trên gò cao nàng Phương Dung cũng mỉm cười tươi rói, hai tay chống nạnh nhìn về phía bóng người đang ở ngoài cùng đám đông mà reo:

“Thực, kèo này bốn cô nương thắng!”

Thực nương hứ một tiếng không thêm để ý nàng mà thô bạo đẩy đoàn người ra hai bên đi đến cạnh tên Âu Mạn lúc này đầu thua vẫn vui vẻ, nàng nhẹ nhàng đặt tay lên vai hấn vận lực làm nụ cười hấn biến thành khóc ròng, sát khí lan tỏa bao trọn cả hấn và Phương Nghĩa mà nói:

“Tiểu sư diệt học nghệ không tinh làm bà ngoại Phương Dung chê cười. Về nhà bốn tướng quân sẽ dạy dỗ hấn lại.”

Phương Nghĩa vừa nhìn thấy nàng thì lập tức như nhận ra một con ác mộng khác ngoài chị mình, hấn meo meo:

“Chị Thực, làm gì chị khóa khí cả em...”

“Hừ, đương nhiên là vì cô ta thua không chịu nhận rồi.” Phương Dung lúc này cũng bước lại gần tên Nghĩa, khí thế tỏa ra hóa giải bớt sát khí của Bát Nạn tướng quân, đoàn nàng lườm xung quanh, nhún mày nói:

“Mọi người còn không nhận ra cô ta sao, làm gì kỳ cục vậy?”

Mấy tên trai tráng xung quanh hai nàng không biết từ lúc nào đã tản ra xa hơn mười bước nghe nàng nói thì cười ha ha hề hề giả bộ ngấm mây ngấm núi không nói. Tên Phương Nghĩa cũng âm thầm kéo tay Âu Mạn ra hỏi:

“Người không biết mối quan hệ giữa chị Thực và chị ta sao?” thấy hấn lắc đầu như trống bỏi tên này liền bữu môi giải thích:

“Theo như anh kể nói các nàng từng cứu mạng lẫn nhau, lại không ai phục ai vì thế mà chỉ cần gặp mặt nhau là sẽ thành nước với lửa, tính tình đột biến...” rồi hấn liếc trộm thấy hai cô gái kia không hề chú ý mình mới an tâm nói tiếp: “Chị ta vốn rất hiền, chỉ khi gặp chị Thực là tính tình đáng sợ không ai chịu nổi.”

Âu Mạn nghe thế nuốt nước miếng, hấn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Không đúng, sư cô tính tình lúc nào cũng khó như thế, không chỉ lúc riêng gặp cô Dung kia.”

“Hai tên nhóc con các người chán sống sao?” hai tên đang xì xào bàn tán thì hai cô gái bỗng dừng lại tiến sát họ, mỗi người nắm lấy lỗ tai một tên mà xoay tròn khiến chúng oai oải xin tha mãi. Lúc này Đào Kỳ cũng dẫn theo ba cậu thiếu niên từ trên xuống, cười ha ha ném hai cái áo cánh cho chúng mà giải vây:

“Thôi nào các cô, đừng làm rộn như thế.” Phương Dung nghe chồng mình nói thì lườm hấn thật sâu mới thôi. Đào Kỳ đương nhiên biết vừa rồi hấn giờ trò giữa nàng với Thực nương đã bị nàng biết từ lâu đành đuối lý gãi gãi mũi hỏi tránh:

“Thực nương, Khí thôn chịu xuất hiện sao?”

Thực nương cười không đáp mà nhìn vào cánh rừng thưa, chỉ lát sau mặt trời liền có vô số chim chóc hoảng sợ bay lên. Đây là do cánh quân ẩn trong rừng đã không còn âm thầm di chuyển nữa mà lao nhanh ra nên đã hù dọa chúng. Đào Kỳ cùng Phương Dung neho mắt nhìn kỹ đám người đang xuất hiện thì chợt biến sắc, cả hai hơi kinh ngạc nhìn nhau rồi đồng thời phi thân đến trước một cô gái trẻ, chấp tay hành lễ thưa:

“Đào Kỳ(Phương Dung) gặp mặt Nhị Vương.”

Trung Trinh vui vẻ nâng hai người dậy rồi nói: “Không ngờ gặp mặt Đào Hân cùng chị Dung ở đây, ta thật mừng rồi.”

Lúc này bọn trai tráng kia cũng biết rõ người tới là ai, bọn chúng hét hoảng quỳ sụp xuống chào nàng, Trung Nhị Vương cũng để bọn họ hành lễ xong mới khẽ bảo họ đứng lên. Phong tục dân Nam vốn bình dị gần gũi, mà hai Vương tuy rất có uy nghiêm nhưng chưa hề làm khó ai bao giờ nên danh tiếng

trong quân cũng rất cao. Khi Trung Trinh bảo mọi người chỉ cần tản ra thoải mái thì bọn họ đều cười thân thiện làm theo, không mấy ai quá run sợ hay cứng ngắc đáp lại cả.

Đào Kỳ cũng cười mặc cho họ làm gì thì làm, chàng bảo Phương Nghĩa đưa Âu Mạn và đám trinh thám đi nghỉ ngơi rồi theo sau lưng Nhị Vương cùng hai vị nữ tướng trò chuyện, mất lại khi thì liếc thanh gươm Vương đang đeo nơi eo, khi thì liếc cậu bé đi bên cạnh, vui vẻ không nói. Khải Minh cũng tỏ mò đánh giá vị tướng trẻ tư thế hiên ngang lẫm lẫm lại không hề kiêu ngạo, thoải mái tự nhiên như làn gió mát bên cạnh mình. Khi mọi người nhận ra hắt từ đằng xa thì Trung Trinh đã cho cậu biết lai lịch của anh. Lĩnh Nam quân hàng nhất nhì chiến tướng, Đào Hầu Đào Kỳ, anh ta cùng hai anh trai là Đào Đô Thống, Đào Chiêu Hiền được mọi người tôn kính gọi là Đào Hầu tam anh, không những võ công tinh diệu lại rất giỏi trí mưu. Đặc biệt Đào Kỳ cùng vợ chàng là Đổng Châu công chúa Phương Dung càng trấn thủ biên cương, trong ba năm liền đánh bại vô số đợt tấn công của Đại Hán. Đào Kỳ càng mở lò vật, dạy dỗ trai tráng trong quân võ công, đào tạo ra một nhánh quân tinh nhuệ lên đến hai ngàn người, nhiều cừu sủy trong quân còn tôn kính gọi chàng là thầy Kỳ.

Phương Dung đi bên cạnh Thục nương vẫn không ngừng đấu võ mồm cùng nàng, khi liếc thấy chồng mình như thế thì hiểu ý cười, dịu dàng đến bên Trung Trinh mà chúc mừng:

“Nhị Vương, lần này thật sự tổ tiên đã giúp Lĩnh Nam ta, Lạc Vệ cùng gươm báu đều xuất thế, chắc hẳn thiên mệnh đã xuất hiện.” đoạn nàng quay sang Minh cười thân ái. Trung Trinh biết vợ chồng Đào Kỳ Phương Dung vốn tính ý nên cũng không giấu diếm mà thừa nhận: “Đúng vậy chị Dung, đây là Đổng Khải Minh, cậu vừa là quân sư vừa là thiên mệnh quân ta.”

Khải Minh cũng chấp tay lễ phép chào hai người: “Khải Minh ra mắt Đào Hầu, Đổng Châu công chúa.”

Đào Kỳ vui vẻ vỗ vai hân thù thục, đoạn ánh mắt chợt sáng hân reo lên: “Quân sư căn cơ không tệ, cốt cách rất tốt, có muốn hay không theo ta tập võ? Ta bảo đảm hai năm đủ sức đưa cậu lên làm nhất lưu chiến tướng!” trong khi người được khen nhún mặt cười mếu xoa vai không thôi.

Thấy chồng mình lại mắc bệnh nghề nghiệp Phương Dung cười khổ không thôi, chưa kịp nói gì thì Bát Nạn tướng quân đã đẩy hân ra cản năn:

“Tên kia, đây là Lạc quân của Khí thôn, mi định giành giật với chúng ta à?”

Đào Kỳ he he cười không nói, ánh mắt vẫn không rời Khải Minh khiến hân rùng mình. Đào Tam Lang không nói nhưng Đổng Châu công chúa thì lại chen lên la:

“Làm sao à kia, thua còn không phục định ăn hiếp chồng bà sao?”

“Ai thua người, ta có đầu sao?”

“Người không nhận?”

“Ta không thua sao nói nhận không nhận?”

Thấy hai người lại lời tính trẻ con ra mọi người đều cười khổ không thôi, lúc này Trung Trinh mới hỏi: “Đào Hầu sao ngài lại ở đây?”

Đào Kỳ thở dài kể: “Dạo gần đây Hán quân cử động rất lạ lại bao vây Cẩm Khê rất chặt. Vương sợ mọi người bị trúng mai phục trên các tuyến đường đã đặt trước nên lệnh ta cùng vợ dẫn theo tinh nhuệ đến hướng dẫn mọi người đi theo hướng khác.” đoạn hân nhìn về phía tây nam mà than:

“Từ lúc đầu tháng trước, rất nhiều cừu sủy đã bị Hán quân bắt bớ tiêu diệt... hai anh em Tạ hầu Tạ Thị Trần cùng Tạ Vĩnh Gia bị chúng mai phục bắt được. Thục Tôn công chúa vì cứu họ cũng bị chúng làm hại. Chúng treo đầu ba người trước Cẩm Khê để ra oai làm toàn quân giận dữ không thôi.”

Trung Trinh nghe thế sững sờ, nước mắt rơi lã lã, Đào Kỳ thở dài nói: “Nhị Vương đừng quá đau buồn, có thể vì nước tuấn thân là ước nguyện của rất nhiều người. Với lại nếu không có hai vị Khí thôn đệ tử mạo hiểm đêm tối vượt trận địa Hán quân vào báo cùng trình thư tin chúng ta cũng sẽ mãi mãi không biết tất cả là do gian tế giới trò. Hiện giờ Trung Vương đã ra lệnh toàn quân cẩn thận, chỉ thủ không ra nên tình hình cũng khả quan hơn nhiều.”

“Ài” Trung Trinh cùng Minh nghe chàng kể mà thở dài, không ngờ dù bên mình đã mau chóng đưa tin tới vẫn chậm hơn Hán quân nhiều. Thục nương này giờ nghe hân nói liền chen vào thăm dò:

“Tam Lang, trong quân ta ai cũng biết thiên mệnh xuất hiện?”

Phương Dung nghe vậy cười đáp: “Làm sao có thể? Chỉ có mấy người chị Chân (Lê Chân), chị Chu (Thánh Thiên) cùng chị Hoa (Lê Thị Hoa) là biết, hai vợ chồng ta cũng chỉ được Vương sai đi đón mọi người mà thôi.” Đào Kỳ gật gù nói: “Chúng ta cùng Khí thôn có thân quen, nhìn Lạc vệ xuất hết đương nhiên đoán ra.”

Khải Minh cùng Trung Nhị nghe hai vợ chồng nói khê thờ phào, giữ bí mật thiên mệnh là một khâu quan trọng trong kế hoạch của mọi người. Nếu tin tức lộ ra tuyệt đối sẽ kích thích quân Hán toàn lực công Cẩm Khê. Như vậy kế hoạch sẽ gặp khó khăn rất nhiều.

Đổng Châu công chúa tính ý nhìn biểu hiện của mọi người mà lắc đầu nói: “Các người nhan nhản thế này, ta sợ sau này chẳng giấu được ai!”

Thục nương nghe vậy cười và kéo tay nàng ra một bên xì xầm to nhỏ, người sau nghe nàng nói cũng hắc hắc chung vui. Lâu lâu ánh mắt sắc bén bắn sang làm Minh rùng mình lạnh cả người.

Đang lúc Trung Trinh định kêu người quay về gọi toàn quân tiến lên thì có tên Linh Nam bách phu trưởng vội hào hứng lao tới thưa:

“Vương, các vị tướng quân, chúng tôi phát hiện dấu vết một đàn voi rừng ở con suối không xa. Con đầu đàn lại là voi trắng.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Săn voi

Đào Kỳ nghiêm túc nhìn tên bách phu trưởng xác minh:

“Các ngươi mau nói rõ, gặp ở nơi nào?”

Tên kia cũng đã biết người hỏi mình là Đào Hầu nên kính cẩn cúi đầu thưa:

“Bẩm Đào hầu, lúc nãy chúng ta đi thăm dò con sông ở phía Nam thì phát hiện một đàn voi đang uống nước và tắm rửa gần đây.”

“Đàn có bao nhiêu con? Bao nhiêu con lớn?” Phương Dung lúc này cũng hào hứng hỏi.

“Tầm mười đầu, quá nửa đã lớn.”

Trung Trinh nghe vậy vui mừng nói: “Quân ta vốn chỉ có hơn hai mươi voi chiến, nay lại có một đàn lớn như vậy, nếu chúng ta có thể thu phục được chúng thì thật tốt.”

Đào Kỳ lắc đầu cười khổ: “Thuần hóa voi hoang nào có dễ như vậy. Chỉ nói bắt chúng đã khó khăn, muốn chúng ngoan ngoãn nghe lời cũng phải mất một đoạn thời gian, càng đừng nói đến huấn luyện cùng ra trận giết địch rồi.”

Mọi người biết hẳn nói đúng nên cũng hô to đáng tiếc, lúc này Thục nương cười tươi nói:

“Đó là bình thường, mọi người quên Khí thôn có thể trao đổi với loài vật sao?”

“Đúng, sao ta có thể quên!” Đào Kỳ nghe vậy sức nhớ, hẳn vui vẻ tìm bóng dáng tên Âu Mạn đang vuốt ve con sói vương trong sự xum xuê của đám trai trẻ mà nói: “Nếu có người thuần thú giúp đỡ, không chừng chúng ta có thể ép chúng nghe lời.”

Trung Trinh cũng vui vẻ nói: “Được, vậy chúng ta mau đi xem xem.” đoạn nàng vui vẻ dắt tay Thục Nương cùng Phương Dung lên trước. Minh cũng hứng thú bưng bưng vừa đi sau lưng các nàng. Không nói kiếp trước hẳn rất thích cười voi du lịch, chỉ nói từ khi hẳn xuyên không đến nay, loài voi luôn gắn bó mật thiết với cuộc sống người dân Lĩnh Nam. Chúng giúp Lạc dân dựng nhà, kéo gỗ, thò hàng khi hòa bình. Lúc chiến tranh chúng cũng là những chiến binh cừ khôi nhất. Trong quân Lĩnh Nam có hẳn một đội voi chiến gần ba mươi con, do chính Trung Vương chỉ huy. Nhờ có đội voi chiến này mà kỵ binh quân Hán không thể phát huy được hết khả năng của chúng.

Theo như cậu biết, không phải thôn làng nào cũng có thể nuôi nổi voi. Thường chỉ có những thôn lớn, hoặc thôn của Lạc Hầu Lạc Tướng mới nuôi một hai con thôi. Vì thế thường xảy ra tình huống hai ba làng dùng chung một đầu voi, khi cần sẽ phải đóng lệ, góp thức ăn để chúng giúp đỡ. Đó là vì không chỉ voi cần quan tâm chăm sóc rất kỹ lưỡng mà việc thu phục thuần dưỡng một đầu voi cũng vô cùng khó khăn. Loài voi dùng mảnh và thông minh lắm, nhất là những con voi hoang càng được tự nhiên trui rèn nên rất hung dữ. Đã vậy voi còn sống theo bầy đàn ít nhất cũng bốn năm đầu, vì thế bắt voi là một công việc nguy hiểm. Minh còn nhớ thôn hân từng hợp tác với ba thôn khác để bắt một đầu voi hoang đi lạc đàn. Đầu nó chỉ là chú voi lạc đàn nhưng phải cần hơn mười thanh niên trai tráng mới bắt nổi nó.

Công việc bắt và thuần dưỡng voi rất phức tạp, nhất là với những thôn vốn không có con voi nào của mình. Họ phải tìm cách lòng thòng lọng vào cỏ hoặc chân voi, sau đó xiềng chúng vào những cọc gỗ thô to, vừa tìm cách tiếp xúc để an ủi nó, vừa phải bỏ đói, tra tấn voi cho chúng sợ hãi. Thường thì công việc này phải mất hàng tháng trước khi thôn dân bắt đầu dạy voi những câu lệnh đơn giản. Con voi mà thôn của Minh từng bắt cũng chỉ là một con chưa hoàn toàn trưởng thành đã mất nhiều thời gian như thế nên cậu thật sự muốn biết Khí thôn có thể giúp đỡ thuần voi tốt đến đâu.

Mọi người dắt nhau đi khoảng hai mươi phút thì bắt gặp một dòng sông rộng êm đềm cùng bóng dáng những con voi đang nô đùa. Chúng tranh nhau ngâm mình trong làn nước mát, dùng những chiếc vòi tạo thành từng cơn mưa tưới mát cho nhau. Có con còn nằm nhào lên ven bờ, lặn qua lộn lại làm văng lên những đám bùn dính đầy trên người trước khi lao vào lòng sông. Nhóm người Trung Trinh vừa đến đã bắt gặp khung cảnh rộn ràng này. Trong đàn voi có một đầu cực kỳ nổi bật, toàn thân nó trắng muốt không chút tạp màu, cao to hơn hẳn, ngà cũng dài và cong hơn, nó không đùa giỡn như những con khác mà bình thân đứng trên gò cao cạnh bờ sông, đôi mắt cảnh giác nhìn về phía quân Lĩnh Nam. Cho đến khi đoàn người xuất hiện toàn bộ mà vẫn không có dấu hiệu sẽ gây chiến, nó mới dần di chuyển xuống dòng sông tắm tấp, thế nhưng đôi mắt cho thấy nó thủy chung không hề rời là cảnh giác.

“Con đó thông minh quá!” Phương Dung thích thú thốt lên, nàng quay sang Nhị Vương nói:

“Con voi trắng này thần tuấn như vậy chắc hẳn Đại Vương sẽ rất ưa thích.”

Trung Trinh nghe vậy lắc đầu cười đáp: “Chị Trắc rất yêu mến con Đen, chị ấy và nó cùng nhau lớn lên, tình cảm rất sâu đậm, sẽ không chịu đối voi chiến đâu.”

Thục nương lúc này cũng nói: “Con voi này tuy thông minh tráng kiện nhưng con Đen cũng chẳng thua kém gì, nó là vua trong loài voi, có khi còn mạnh hơn con này một bậc đấy.”

Con voi trắng đang chìm mình dưới nước bỗng dựng vó lên hất một tát nước về phía Thục nương như khinh bỉ nàng, làm Bát Nạn đại tướng quân há hốc mồm.

“Nó thật linh thông.” Đào Kỳ khen ngợi.

“Mọi người nhìn con voi kia.” Lúc này Minh chợt gọi. Mọi người theo hướng hắt chỉ thấy một con voi con trông rất xinh xắn đáng yêu đang hí hup lội nước về phía đầu voi trắng. Chỉ đáng tiếc con voi này toàn thân lại lấm lem bùn đất, màu lông cũng chỉ là màu xám đen như những con khác mà thôi.

Thấy mọi người có vẻ không hiểu, Khải Minh vội chỉ vào sau lưng nó để giải thích: “Mọi người xem sau lưng nó có hàng nước bùn đang tan ra kìa.” Minh vừa nói xong thì con voi con cũng bơi lại gần con voi trắng, nó lấu linh luôn dưới vó con lớn hơn, tình nghịch quậy phá dùng vó bắn liên tiếp những đợt sóng nước. Voi đầu đàn vậy mà không hề khó chịu, nó ré lên vui vẻ trước khi dùng vó của mình tạo thành dòng nước mạnh mẽ từng chút cọ rửa thân thể con voi con; làm trôi đi những lớp bùn đất dơ bẩn, lộ ra một bộ lông màu trắng như bạch ngọc dường như có thể lóe ra những tia lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Trời, nó cũng là voi trắng, một đàn có hai con voi trắng. Đáng yêu quá”

“Nó là voi đầu đàn con, xem kìa nó thông minh không thua con người.” Các cô gái trẻ trong cánh quân nhanh chóng bị con voi con hút lấy. Ngay cả Khải Minh cũng không thể dời mắt đi khỏi cái thân ảnh lém lỉnh đang vì né tránh nước từ mẹ nó mà luôn lách lung tung kia.

“Sức quan sát rất tốt.” Thục nương vui vẻ vỗ vai Minh, so với những người khác thì nhóm cừu sủng các nàng lại tán thưởng Khải Minh hơn.

“Trình, chị bắt nó cho em nhé.” đoạn nàng quay sang Nhị Vương đề nghị. Thế nhưng chưa kịp nghe Trung Trinh trả lời thì Đặng Châu công chúa đã chen ngang:

“Nhị Vương, để chị bắt cho em, à này chị biết phá thôi, sẽ hỏng việc ấy.”

Trung Trinh nghe vậy cười khò liếc nhìn Đào Kỳ đang làm vẻ mặt vì xem vui mà mặc kệ, đoạn nàng lắc đầu bác bỏ: “Các chị khoan hãy cãi nhau, em nghĩ hãy để Âu Mạn đi nói chuyện với nó trước xem sao.”

Tên Mạn này giờ ở bên cạnh nghe nàng nói vậy thì ưỡn ngực hóp bụng. Chả đợi ai phân phó hắt vó lưng sói vương ra hiệu. Con sói cũng rất là nhân tính hóa gật gù, đoạn cả hai lần mò từng bước thận trọng tiếp cận đàn voi.

Con voi trắng đầu đàn cảnh giác nhìn theo thân ảnh của người và sói, khi thấy họ đã bước vào phạm vi của đàn liền rống lên thật to cảnh cáo. Mạn cùng con sói vốn đã quen tập tính nhiều loài thú nên cũng không kích thích nó, hắt dùng lại ở phạm vi vừa đủ, miệng cũng ré ré lên mấy tiếng voi kêu trong ánh mắt ngạc nhiên của con voi. Hai bên ré qua ré lại một lúc thì bỗng dung con voi trắng vó lên làm một phát súng nước cực nhanh và chuẩn vào Mạn, làm tên thanh niên vì không có chuẩn bị mà ướt sũng từ đầu đến thân. Con sói vương bên cạnh thấy đồng bạn của mình bị ướt giận giữ gầm lên, chiếc mõm dài găm giữ lộ ra những chiếc nanh sắc bén trắng muốt. Con voi hiền nhiên cũng không e ngại nó, nhưng nó dè chừng gần bốn mươi con sói khác đang lượn lờ xung quanh bầy đàn. Cũng phải nói vì phong cách chiến đấu của đàn sói này rất thích hợp với “Linh Nam quân”, thế nên ông u Khanh và Bát Nạn tướng quân đã đưa chúng vào biên chế của cánh quân chuyên chiến đấu trong rừng này, đây là việc mà tất cả thành viên Linh Nam quân đều hoan nghênh.

Âu Mạn hiền nhiên không vì con voi khinh bỉ mình mà khó chịu, hắt liếc nhìn con thú rồi vỗ mõm ra hiệu con sói quay lại. Về đến bên mọi người hắt cười khò giải thích:

“Em có hỏi nó có muốn đi cùng chúng ta hay không. Nó không quyết liệt cự tuyệt cũng không chấp nhận. Nó tỏ ý vì chúng ta quá yếu sẽ không bảo vệ được đàn của nó nên từ chối.” Thục nương nghe vậy mắt bắn tinh quang hỏi:

“Khôn như vậy? Em có nói trong quân ta cũng có nhiều voi chiến chứ?”

“Em có.” Mạn cười càng thêm khó coi. “Nó nói mấy con đó là loài vô năng mới bị những kẻ yếu đuối hơn nô dịch, nếu ai không phục thì lại đánh với nó một chầu, nó sẵn sàng tiếp lấy, không cần con voi khác can dự.”

“Thật ngạo mạn!” Phương Dung la lên.

“Không phải đâu mình, nó rất khôn đấy. Đây là nó sợ chúng ta gây hại cho đàn của mình.” Đào Kỳ ôn tồn giải thích, ánh mắt chàng quét qua con voi đang không ngừng cảnh giác mấy lần mà nói: “Cũng như chủ soái hai quân thường dùng đầu tướng để giảm tối đa thương vong không cần thiết và nâng cao sĩ khí. Con voi này biết chúng ta đến bắt chúng nên có tình khiêu chiến đây.”

“Như vậy còn chờ gì nữa, ta lên thôi!” Thục nương lúc này đã tràn đầy chiến ý bước lên. Phương Dung thấy nàng như vậy đương nhiên không muốn thua kém cũng tiến tới. Nhị Vương nhìn hai nàng cười cười quay sang Đào Tam Lang mà nhờ:

“Đào Hầu, con voi này rất khỏe em sợ hai chị ấy sẽ gặp nguy hiểm, hay anh cũng lên hỗ trợ đi. Dù sao chúng ta cũng không thể xem nó như con người mà đối đãi được.”

Đào Kỳ cười gật đầu đồng ý, chàng lấy cuộn dây thòng lọng trong tay rồi bước theo hai người.

Con voi trắng yên lặng nhìn ba người đang đến gần trong tiếng hò reo cổ vũ của trai tráng xung quanh. Nó rú lên hai ba lần cảnh cáo, khi thấy cả ba đều phớt lờ nó, đôi mắt nó đầy hung quang gầm lên, đoạn nó đứng thẳng thân thể cao to tạo thành một dòng sóng nước mãnh liệt tràn ra xung quanh. Nó nhẹ nhàng dùng vòi đưa con non cho một đầu voi cái gần đó, nghiêng người ra lệnh đàn voi không được tham dự cuộc chiến trước khi hùng dũng rẽ nước tiến đón ba người.

Công việc thuần voi là một cuộc chiến đầy nguy hiểm, nó có thể trả giá bằng cả tính mạng người thợ săn. Thế nên Thục nương cùng Phương Dung sau khi tiếp lấy hai cuộn dây thòng lọng cùng hai thanh sào dài từ Đào Kỳ thì như thay đổi hẳn. Hai người không còn ý ới tị nạnh lẫn nhau nữa mà đồng thời liếc nhìn nhau gật đầu ra hiệu, cùng từ từ tạo thế gọng kìm hết sức ẩn ý vây kín những góc chết của con voi. Đầu voi trắng này cũng là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm, nó không đứng im lù lù nhìn hai nàng, mà khi lùi khi tiến, lượn vòng tạo khoảng cách vừa tầm, cả ba tạo thành một vòng tròn hết sức ẩn ý vừa kiềm chế vừa đánh giá lẫn nhau. Đào Kỳ thì khoan tay đứng bên ngoài, nhìn chàng cực kỳ ung dung nhưng nội lực đã âm thầm vận lên chờ có tình huống là lập tức xông vào tiếp chiến.

Lượn lờ được vài vòng thì hung tính con voi được bộc phát trước. Nó bất ngờ lao thẳng vào Thục nương, đầu cúi thấp đưa ngà ra trong khi vòi voi lần mò tìm kiếm, chỉ cần vòi của nó bắt được thì cặp ngà kia sẽ không ngừng ngai đâm xuyên thân thể nàng. Bất Nạn đại tướng quân không hề nao núng bật người lách ngang, tay cầm sào đối thẳng một bên mắt voi khiến nó phải né đầu tránh đi, tay kia tình diệu vung thòng lọng vào cổ chân đang bước của nó. Con voi đương nhiên không hề bất ngờ, nó dùng ngà đối địch với cú đâm sào của nàng, thế tới không giảm dùng vòi hất văng dây thòng lọng. Lực giao nhau giữa cây sào cùng ngà voi tạo nên một tràn tiếng chát chúa trong khi thân thể không lồ của nó lại cuộn theo từng lớp bụi mù mịt.

Đặng Châu công chúa cùng Trình Thục công chúa tâm ý liên thông, ăn nhịp vô cùng, nàng ra sau mà đến trước dựa vào lớp bụi mù áp tới sau lưng con voi, dây thòng lọng quăng nhanh nhắm vào chân sau của nó, chỉ cần lọng được vào chân voi là trận chiến sẽ được bước qua bước tiếp. Tưởng như thòng lọng sắp thành công thì nàng hoảng hốt nghe thấy tiếng gió ập tới vội nhào người lộn một vòng to, vừa kịp xuýt sao tránh đi vòi voi như tiên quật ngược, thì ra con voi cũng dùng bụi mù che mắt nàng, chân nó hơi chậm nhưng cả người đã bất ngờ quay lại khi nàng không để ý.

“Đầu voi này rất thiện chiến, Dung mi cẩn thận đấy.” Thục nương nhắc nhở.

Phương Dung không đáp lời mà đột nhiên từ lần người bật dậy, tay sào không ngừng như trường côn hướng mông và chân sau voi mà công kích, dây thòng lọng lại dùng như roi mây đối bính cùng vòi voi. Con voi cũng không thua kém múa vòi thành từng đạo tàn ảnh đón tiếp, nó linh hoạt dùng phần da dây thịt béo đón roi của nàng, vừa không ngừng cố gắng né cơn, vừa dùng vòi muốn vắt roi nàng lại. Cả hai như hai cao thủ dùng tiên - roi, liên tục tạo thành những đường vun vun vút giữa không trung đầy chét chóc. Trung Trình thấy Minh há mồm ngạc nhiên thì giải thích: “Chị Dung rất giỏi dùng côn đồng và roi mây, đó là môn võ gia truyền của chị. Thật sự cùng con voi này không đánh mà hợp.”

Ngay lúc này Thục nương cũng động, nàng vận dụng thân pháp linh hoạt leo lên một cái cây gần đấy, canh chuẩn thời gian phóng mạnh thòng lọng nhắm vào chân trước voi. Thòng lọng phá không bay đến vào ngay góc chết nên đầu voi không thể thấy rõ, nó tuy dựa vào giác quan cổ né tránh nhưng do Phương Dung bám quá xít xao nên cuối cùng chân voi cũng bị bắt. Thấy mình thành công, Thục nương vội la lên: “Đào Kỳ!”

Đào Kỳ này giờ đã chuẩn bị xong đương nhiên nhanh như gió lao tới hỗ trợ, chàng đón lấy đầu dây từ Thục Nương, quấn hai vòng quanh cổ tay, chân đạp sâu vào đất phát lực giữ chặt trước đà kéo mãnh liệt của con voi. Lực lượng khổng lồ làm sợi thòng lọng căng lên phần phật. Đào Kỳ khòe miệng cắn chặt thuận theo lực kéo chậm rãi bước chậm từng bước, cố ý giữ sao cho sợi dây không quá căng. Một phần vì chàng không muốn độ sức cùng một đầu voi, phần khác chàng biết nếu làm dây mây quá căng sẽ bị đứt, như thế công sức này giờ sẽ đổ sông đổ biển cả. Con voi không lồ có sức mạnh kinh khủng kéo chàng trượt một đoạn dài, bụi đất mù mịt bị gió cuốn che đầy mặt mũi Đào Kỳ làm chàng chặt vật không thể tả. Từng giọt mồ hôi chảy nhè nhai trên gương mặt vị Lạc Hầu, mãi đến khi thấy vợ mình đã chuẩn bị xong chàng mới bất ngờ hết văng, vận hết lực lượng làm thân thể hiện lên từng múi cơ bắp cuộn cuộn bất ngờ ghim chặt con voi trong tiếng thở dốc vì lo lắng của mọi người. Lúc này Phương Dung cũng nhân lúc con voi không rảnh chiếu cố mình mà thành công vòng được dây mây vào chân sau nó.

Nàng cùng Thục Nương hợp sức giữ chặt khiến con voi bị mất chỗ vận lực lập tức rơi vào thế xấu. Đào Tam Lang lúc này mới cười lớn vận sức kiềm chặt đầu voi, đoạn một mình chàng từng bước một vững vàng kéo nó về phía một cái cây thô to trong ánh mắt ngạc nhiên của đầu voi. Nó rống lên dữ tợn muốn phát lực mạnh hơn gãy ra, thế nhưng chân sau cũng bị tóm làm nó khó khăn vô cùng. Một lúc sau, mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm khi Đào Kỳ thành công quấn hai vòng dây quanh thân cây to, tuyên bố đầu voi này bị bắt.

Con voi đương nhiên không chịu thua tiếp tục giãy dụa, càng giãy càng mạnh khiến cho đầu dây bên kia hai cô công chúa vất vả quá chừng. May mà bên này Đào Tam Lang sau khi cột xong dây vội qua hỗ trợ mới khiến cho hai nàng bớt thoát lực.

Trong khi mọi người vui vẻ nhìn con voi trắng đang giằng co thì Khải Minh chợt kéo tay Trung Nhị mà hô: “Vương, coi con voi con kia!”

Trung Trình thấy hần nắm tay mình thì tim đập rộn lên, xong khi nàng thấy con voi non thì lạnh hết cả người. Thì ra do này giờ trận đấu giữa ba người và con voi trắng đầu đàn khiến cả đàn voi đều mãi miết xem, quên cả chăm lo cho con nhỏ này. Vốn tính hiếu động lại tình nghịch nó đương nhiên thấy trận đấu không mấy hứng thú bèn lên ra xa đàn mà tắm. Tuy nó rất khôn không hề ra xa bờ, thế nhưng kinh nghiệm sống thiếu thốn nó không hề để tâm đến một khúc cây to không lồ đang tiếp cận mình. Trung Trình nhìn thấy khúc cây này liền biến sắc la lên: “Giao Long!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Giết Giao Long

Nhị Vương vừa báo động thì theo bản năng đoàn người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía dòng sông, để rồi kinh hoàng phát hiện có tới hai ba mươi khúc gỗ thô đen đang trôi ngược dòng về phía này. Dân Nam có kinh nghiệm mấy ngàn năm tranh đấu với thủy quái, đặc biệt là loài giao long nên họ nhanh chóng nhận ra trên thân những khúc gỗ này là từng lớp vảy dày, trên phần đầu có hai đôi mắt đầy hung quang cùng những chiếc răng bén nhọn lập lòe dưới màn nước đục.

“Mau bảo vệ đàn voi.” Nhị Vương nhìn con giao long vừa giống cá sấu vừa có chiếc cổ dài và to như trăn đang lướt tới con voi con đang ngờ ngác không hiểu và ra lệnh.

Lập tức có mấy chục trai tráng xăm mình đầy hình thù dữ tợn hoặc vẩy cá chi chít lao nhanh về phía bờ sông, trên tay họ cầm xiên cá hoặc trường thương cùng với những chiếc lưới to đầy gai nhọn. Đây là những thợ lặn sành sỏi trong các buôn làng, bọn họ noi theo tục lệ xăm mình từ thời các vua Hùng xưa, là lực lượng chủ chốt chiến đấu dưới nước.

Hành động bất ngờ của đoàn người làm đàn voi nâng lên cảnh giác. Mấy con voi to lớn rống lên cảnh cáo con người vì sợ họ bất ngờ tấn công mình nhưng lập tức đổi thành những tiếng rú hoảng sợ khi thấy đàn đã bị vây giao long vây lại lúc nào không hay. Con voi trắng cũng thấy con mình sắp gặp nguy hiểm trí mạng, nó rống lên, hai chân trước bỗng chốc giơ cao lấy đà húc vào thân cây đang quấn dây tạo nên những tiếng rầm rầm làm mặt đất động dậy dữ dội. Đoạn thân thể nó gãy dựa càng thêm dữ dội muốn thoát khỏi kiềm chế làm tung lên một quần bụi mù dày đặc. Nhóm ba người Thục nương biết thuận voi không thể lại tiếp tục cũng buông tha nín giữ nó. Phương Dung dựa vào thân thể linh hoạt né tránh con voi đang lồng lộn, phóng cây dao găm tinh chuẩn cắt đứt sợi dây buộc chân trước trong ánh mắt nghi ngờ của đầu voi, nàng cười với nó rồi đón lấy nhánh roi mây được tên Lê ném tới, vội vàng đuổi theo Đào Kỳ cùng Thục nương đang lao ra bờ sông.

Đào Tam Lang đã chụp lấy cây đinh ba vốn được chàng cầm xuống gần đó, thân thủ nhanh nhẹn cời bỏ chiếc áo bên ngoài để lộ ra hình xăm giao long dữ tợn đang vùng vẫy giữa biển khơi. Chàng hít một hơi thật sâu trước khi lao mình như mũi tên vào lòng sông, thân thể như rái cá lượn nhanh đến một con giao long đang chuẩn bị đánh lên một đầu voi khác, cây đinh ba vung mạnh đâm xuyên từ cái mõm dài của nó, lún tận sâu vào trong người tạo nên một mảng sóng đầy máu tươi do con ác quái quần quai tạo ra. Tuy nhiên một con voi khác cách đó không xa đã bị hai con giao long cắn lấy, chúng kéo nó ra xa thật nhanh trước khi đàn voi kịp cứu, xoắn nát thân thể con voi tội nghiệp. May mắn mấy con voi lớn cũng đã kịp thời phản công, chúng dùng vòi để quất bay mấy con giao long tới gần, nhanh chóng lập thành một vòng rào gồm những hàng ngà dài nhọn chìa ra tua tủa, từ từ bảo vệ cả đàn về bờ.

Con voi đầu đàn lúc này đã điên lên, nó rú lên dữ dội ra hiệu cho đàn voi phản công trước khi lao nhanh về phía con giao to tướng đang bơi về phía đầu voi trắng non. Đáng tiếc nơi nó đầu cùng ba người Thục nương đã quá xa nên nó có lao hết tốc lực thì cũng không thể nhanh hơn con giao được. Liên tiếp có mũi tên từ quân Lĩnh Nam phá không bay tới, chuẩn xác bắn vào mắt hoặc mõm con ác giao theo sự mệnh lệnh của Nhị Vương. Tuy nhiên một phần vì sợ ngộ thương con voi, một phần vì con giao da dày thịt béo nên những mũi tên này chỉ có thể tạo nên những âm thanh đàn đất chát chúa trước khi nảy ra rớt vào lòng sông. Con giao long nghe hàm răng sắc bén khinh thường thấy kẻ sự cố gắng của quân Lĩnh Nam, tốc độ không những không chậm lại mà còn không ngừng gia tốc về phía con voi đang hoảng sợ lao lên bờ. Hai hàm răng con giao đã hơi mờ, ánh mắt nó lóe lên tia khát máu, càng lúc nó càng gần con voi trong tiếng kêu rên tuyệt vọng của con voi đầu đàn.

Ngay khi con voi con sắp rơi vào miệng ác giao, một bóng người lao nhanh tới, Thuận Thiên băng vào chém trúng mõm giao, vạch lên một đạo vết thương dài làm con thủy quái đau đớn lồng lên lui ra sau. Nó hung ác nhìn vào bóng hình mảnh mai của Nhị Vương, con đau truyền lại làm nó quên đi con voi vốn có mà chuyển mục tiêu sang cô gái nhỏ. Con ác giao im lặng đánh giá gương mặt đang vì căng thẳng mà lâm tím mồ hôi của nàng, nhẹ nhàng lui ra sau chìm vào làn nước đã bị khuấy lên đục ngầu.

Trung Trinh gồng mình mở to mắt nhìn vào làn nước yên bình, nàng rất rõ tập tính của loài giao nên hiểu đây là nó đang chuẩn bị chiêu sát thủ của loài mình. Giao long nguy hiểm nhất là khi chúng lặn sâu xuống, dựa vào dòng chảy lặng yên không tiếng động tiếp cận mục tiêu, đợi khi con mồi lơ là cảnh giác chúng mới phóng ra bằng tốc độ khó có thể tưởng tượng được, một chiêu giết chết mục tiêu.

Khải Minh lúc này cũng căng thẳng, cậu giật mình nhận ra khi Trung Trinh lao mình vào dòng nước tìm cậu bỗng co rút lại, xót đến không tả. Ráng lác đầu gạt bỏ những suy nghĩ mông lung đang không ngừng hiện ra trong lòng, Minh vớ lấy cây cung từ một tên trai tráng gần đấy, giương cung bắn vào dòng sông. Dù con giao đã lặn xuống nhưng theo tập tính của nó cậu biết nó sẽ trồi lên lần nữa. Với tốc độ của loài thú này thì dù Trung Nhị Vương có phản xạ nhanh đến đâu cũng không thể kịp thời né tránh, do đó Minh phải tìm thấy nó trước khi nó tấn công thì Trung Trinh mới có thể phản ứng kịp. Vừa bắn Minh vừa hô to:

“Mau mau hỗ trợ.”

Cùng suy nghĩ như Minh hiển nhiên có không ít người, bọn họ nhao nhao giương cung cái tên bắn loạn xạ vào dòng sông hòng ép con giao ngoi lên. Thế nhưng đa số như một lớp giáp dày hoàn hảo ngăn chặn những nhánh tên này, khiến cho chúng nổi lên trên nước hoặc cắm sâu vào lòng sông. Minh chỉ bắn có hai phát cung thì tập trung nhìn vào mặt sông. Chợt mắt hắn tỏa sáng chỉ vào một khúc sông bên trái Trung Trinh nơi vốn không có mũi tên nào nổi lên được bỗng dưng xuất hiện hai ba mũi tên trồi lên mà hết vang: “Bên trái.”

Nơi Minh chỉ cách Nhị Vương phải một đoạn nữa, vốn cũng không phải rất gần, thế nhưng nghe hắn nói vậy, Trung Trinh không hề nghi ngờ vùng kiếm chỗ về phía tay trái, vừa vịn nàng bị một nguồn cự lực không lồ tông trúng hất nàng bay rơi ra sau. Mọi người nghe cây gươm báu và hàm răng con ác giao va chạm một tiếng keng rõ to như thể hai thanh vũ khí đang đấu mà giật hết cả người không kịp phản ứng, tất nhiên cũng có ngoại lệ. Thục Nương cùng Phương Dung lập tức bắn hai phát tên rất hiểm trúng vào phần da mềm nơi bụng con giao vừa lộ làm cho nó đau đớn rống lên. Còn Đào Tam Lang thì đã chạy lấy đà từ khi Minh thông báo, cây đinh ba trong tay chàng nhanh như chớp vạch một đường cong đâm thẳng vào phần lưng con ác giao, lực

quảng mạnh mẽ làm nó bị hất văng lên gần bờ, vùng vẫy tạo nên từng vòng sóng nước đục ngầu.

Con giao long chưa kịp hồi phục tinh thần thì mặt đất bỗng rung lắc dữ dội, đầu voi trắng không biết từ khi nào đã chạy đến bên cạnh. Chiếc vòi to khỏe cuộn ngay phần đuôi con giao kéo nó lên vùng đất cạn sau đó không ngừng trái kéo phải lôi khiến nó choáng váng. Con giao long đương nhiên không chịu thua kém, nó vùng vẫy tẩm thân nặng nề thành công gỡ khỏi chiếc vòi voi sau khi nhận lấy vô vàn vết xước nơi thân. Con giao này vậy mà to lớn đến gấp hai so với những con thường (4m), nó hung dữ đón lấy chân trước con voi định kéo nó xuống dòng sông nhưng không thành liền đổi đón thành xoay thân vùng đuôi quất thẳng vào đầu voi. Đào Kỳ nhân lúc hai con đang giao chiến thì lao sang, trên đường đi chàng thuận tay đâm bay hai con giao long khác, nhặt lấy một sợi thông lọng rồi nhảy hần lên thân con giao. Chàng vùng tay ôm chặt nó, dây thừng linh hoạt không ngừng cuộn quanh mõm con ác giao. Sức lực của Đào Tam Lang vốn không nhỏ, đã vậy con giao còn bị một tên đối thủ khác cũng hung dữ không kém kiềm chân nên chỉ một chút công phu sau là hăm rằng nó đã bị trói lại. Mất đi vũ khí đáng sợ nhất con ác giao mới nhận thấy tính mạng nó bị đe dọa, nó vội vùng người tách ra khỏi con voi muốn lao vào dòng nước đào tẩu.

Trên lưng con giao Đào Kỳ không ngừng dùng tay đâm vào đầu nó nghe thùm thụp, đoạn chàng thấy con giao sắp về nước thì giận dữ hét to, vận lực gồng sức đâm thẳng vào hốc mắt nó. Con giao đau thấu tim gầm lên, con mắt bị nắm đấm của chàng đục mù, máu thịt tung tóe, con voi nhân cơ hội dùng vòi như một chiếc roi quật thẳng vào đầu nó tạo nên một tiếng ỳnh vang dội. Đào Kỳ nhận thấy con ác giao bị yếu đi hần sau khi đánh hai nhát trí mạng thì nghiêng người hô to: “Mau tới, tủa lưới kéo nó lên.”

Tên Nghĩa và Lê đứng chờ này giờ vội chạy đến chỉ huy đám trai tráng vùng lưới cùng dây thông lọng vào chân con ác giao, rồi cứ hai người một tổ họ hò nhau lôi kéo con thủy quái lên bờ. Lúc đầu nó vùng vẫy dữ dội khiến mấy chàng trai chật vật rất nhiều, mãi đến khi con voi cùng Đào Hầu lại bồi thêm một nhát song kích con ác giao mới lịm dần đi vì kiệt sức. Qua buổi trưa thì trận chiến chấm dứt, mọi người trói gô tám đầu giao long cùng con ác giao lên bờ, trái dõm phải gỗ đánh giá chúng. Trận chiến đấu bất ngờ này may mắn hữu kinh vô hiểm được mọi người vượt qua. Cả trận thủy chiến chỉ có hai đầu voi bị thương ngoài da, nếu không tính con voi xấu số thì người bị thương nặng nhất là Trung Nhị Vương.

Cú tấp của con ác giao tuy được Thuận Thiên chống đỡ một phần nhưng lực lượng vẫn mười phần mạnh mẽ, không chỉ làm cỏ tay nài sung to vì lực phản chấn mà còn làm toàn thân nàng đau nhức không thôi. May thay sau khi Thục Nương cùng Phương Dung xem xét kỹ lưỡng thì nàng cũng không có bị thương đến gần cốt, chỉ bị sái tay nhẹ. Lúc này Nhị Vương đang ngồi dài trên một gò đất cao đưa tay cho Minh băng lại, tầm mắt nhìn bờ sông nhận nhịp nơi Đào Kỳ đang tổ chức mọi người mổ xẻ mấy con giao long. Giao long toàn thân đều quý giá, da nó là loại bì giáp lợi hại bậc nhất, xương và thịt đều có thể sử dụng, vì thế đây không ngờ là một vụ thu hoạch hết sức phong phú cho Lĩnh Nam quân. Đặc biệt là con ác giao có làn da dày và cứng đến nỗi cây đinh ba của Đào Tam Lang cũng không thể đâm xuyên được. Khải Minh nhìn nàng mà nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng dịu bớt lại, thay vào đó là một loạt xao động khác làm hần vô kể khả thi. Hần thờ dài nhìn gương mặt thanh tú động lòng người đang mím môi chịu đựng khi mình bắn bỏ vết thương, tâm sự chông chênh. Hần đương nhiên hiểu cảm giác của mình khi thấy nàng gặp nguy hiểm trí mạng là gì, vì thế hần lo âu. Trung Trinh nghe tiếng thờ dài thì quay sang ngạc nhiên hỏi thăm: “Quân sư, anh không khỏe sao?”

Minh ấp úng cười với nàng: “Không sao, chả qua Minh chỉ có mấy đầu suy nghĩ lung tung...”

Trung Trinh hiểu hần có việc không thể nói ra, nàng cắn răng nhìn hần an ủi: “Quân sư, dù anh có khó khăn gì thì vẫn có Trinh ủng hộ anh.”

Lời nàng nói như một dòng nước ấm chảy qua tim Minh, hần mỉm cười với nàng, ánh mắt hàm xúc đơn giản nói: “Cám ơn nàng.”

Hai người không hề chú ý rằng những gì cả hai đang thể hiện đã được ba kẻ ác tâm quan sát. Thật ra là hai người một voi, con voi trắng con lúc này đang hớn hờ chạy đến bên ân nhân cứu mạng của mình thì bất gặp Thục Nương và Phương Dung đang lén lút núp sau một bụi cây thấp nhìn ngó ân nhân của nó. Giác quan của một ả chiến binh cử khôi trong nó mách bảo ánh mắt của hai người này là rất nguy hiểm. Vì thế nó hất chân tăng tốc ửi thẳng vào mõm hai cô công chúa khiến họ bất ngờ la oai oái cả lên. Để rồi nó vui vẻ chạy đến bên Trung Trinh, rất ý lại cọ cọ vào thân thể nàng trong ánh mắt tóe lửa của Bát Nạn đại tướng quân cùng Đào phu nhân.

Trung Trinh cười khúc khích chơi đùa với con voi con chưa được bao lâu thì đàn voi rừng đã đi đến bên người nàng. Con voi đầu đàn im lặng nhìn con voi con bằng ánh mắt hết sức phức tạp. Khung cảnh này thật sự rất lạ khiến cho không ít người lo lắng Nhị Vương sẽ bị đàn voi tấn công vội gấp rút bỏ qua việc xử lý đám giao long, xách lấy vũ khí lao về bên này. Tuy nhiên họ chạy chưa được bao xa đã gặp Âu Mạn cùng mấy tên sói binh Khí thôn cản lại, họ lắc lắc đầu tỏ vẻ Nhị Vương an toàn rồi cùng quay đầu nhìn về phía gò bằng ánh mắt chờ mong.

Con voi con thấy đàn của mình đứng vây ân nhân mãi không làm gì thì tỏ vẻ bất mãn lắm. Nó đến trước con đầu đàn reo lên ý ới không ngớt. Con voi trắng lặng im nhìn nó, rồi bỗng buông xuống hai chân trước nó quỳ mọp xuống, cái vòi duỗi ra lay về phía Trung Trinh trong ánh mắt ngỡ ngàng và mừng rỡ của mọi người. Theo sau nó tám đầu voi còn lại mặc kệ lớn bé đều quỳ lay nàng. Lúc này đây ai cũng hiểu hành động này có ý gì, mọi người kích động hò hét vang dội. Con voi con hớn hờ bằng lòng với biểu hiện của đàn, nó lúc lắc cái vòi vội chạy lại bên người Trung Trinh, điệu bộ buồn cười ngả hần cái đầu to lớn vào lòng nàng để đón lấy nụ cười như gió xuân từ cô gái trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Tôi luyện

Khi mọi người còn đang ngủ ngon giấc thì Đào Nhất đã bị dựng đầu dậy cùng đám quân bếp, đương nhiên không phải để đi nấu cơm nướng thịt, mà là đi huấn luyện. Hần lăm lè cầm lấy chiếc khăn qua loa chà sát lên mặt, ngum một họng nước súc ồng ọc cho bớt khô cổ theo mệnh lệnh của Nhài Hương

trước khi bị cô bạn gái lôi xềnh xệch về cánh rừng thưa cách nơi đoàn quân nghỉ qua đêm không xa. Thông thường chỉ một hai phút nữa là toàn bộ Lĩnh Nam quân sẽ tề tụ đầy đủ và bắt đầu buổi huấn luyện sáng của họ, đây là công việc thường xuyên từ khi họ được vinh dự lập quân đến nay. Nhờ vào cô người yêu nên Đào Nhất lúc nào cũng đến sớm, nhưng bọn họ luôn luôn không phải người đến sớm nhất, hôm nay cũng vậy.

Khi hai người bước đến cánh rừng thì đã thấy có mấy chục binh sĩ đang vây quanh một khu đất được chất đầy gậy gỗ với đủ thứ hình thù kì lạ, vừa trầm trồ quan sát vừa đánh giá. Đây đã không phải lần đầu tiên bọn họ thấy những dụng cụ này, mà kể từ ngày thứ hai sau khi quân sư tỉnh dậy họ đã gặp chúng. Chính xác đây chính là dụng cụ tập luyện của Khải Minh, và của chỉ riêng mình cậu ta. Bao tải đeo trên lưng chất đầy đá và cát, hai tay giữ ngang một cây mắc đồng (cây liềm thương của người Việt) thật nặng, hai chân phải không ngừng di chuyển quanh những tán lá cây rậm rạp lại còn cất giấu không ít những khúc côn gỗ, đã vậy còn phải giữ tốc độ không đổi là những gì Khải Minh bị ông Âu Khanh bắt phải rèn luyện mấy ngày qua. Bọn binh sĩ nhìn hần cán rỗng cán lợi với mồ hôi cùng bùn đất chét đầy trên mặt mà âm thầm nuốt nước bọt, kiểu huấn luyện này tuy gần giống với Lĩnh Nam quân nhưng thật sự còn khó hơn bọn hần mấy lần. Nhất là khi vị Đào Tam Lang mới nhập bọn bắt gặp cảnh tượng này đâm ra hứng thú. Vị Lạc Hầu này không ngần ngại tự đề cử mình làm người huấn luyện thay ông lão, bù lại hơn năm trăm trai tráng sẽ được tham gia luyện tập cùng quân Lĩnh Nam.

“Nhanh lên, cậu chưa ăn sáng à?”

“À ta quên... chưa ăn sáng cũng phải nhanh lên!”

Vút...

“A!”

“A cái gì, phải cảnh giác chứ, né tránh côn gỗ thì quên ám tiễn à? Ta chỉ dùng nửa phần lực thôi đấy.”

“Nhanh lên, đừng lè mè!”

Vèo... Phập.

Vèo...

“Ui da...”

“Cậu tưởng ta chỉ phi một nhánh cây thôi hả? Sao lại lòi là rồi?”

“Hít thở đâu? Duy trì, Võ Quyết không phải để đọc chơi không đâu, lúc nào cũng phải duy trì hít thở!”

“Nhanh lên, hít thở! Duy trì vào!”

Đó là những đoạn đối thoại lạnh xương sườn đám binh sĩ vẫn thường hay nghe mấy hôm nay.

“Tội quân sư quá!”

“Xuyt nhỏ thôi, Đào Hầu mà nghe thấy thì bị ăn côn đấy!”

Đào Nhất vốn cũng định gia nhập đám người đang bát quái. Thế nhưng hần chưa kịp tham gia đã liếc thấy một thân ảnh cụt tay đang bước tới liền lùi đầu quay ra bãi giả bộ đang khởi động như mấy tên nhanh mắt khác. Vừa làm nóng người hần vừa vui vẻ nhìn Sáng đang đi đến gần bãi tập.

“Các người rảnh rồi sao?” Mấy tên binh sĩ nghe thấy giọng hỏi mà như nghe thấy sấm nổ bên tai, mặt mày xám nhợt quay lại thưa: “Quân sủy.”

“Ừ, nếu rảnh rồi quá thì lát nữa chạy thêm mười vòng cho ấm người, rõ chưa?” Sáng vừa lạnh giọng khiển trách vừa thoáng liếc mắt về phía Khải Minh, trong lòng thầm hồ quân sư nên cố gắng, hần quay sang tiếp tục: “Lát nữa toàn quân huấn luyện xong, các người cũng qua chuồng voi dọn phân đi thôi.”

Mấy tên binh sĩ tưởng được thả đi nghe quân sủy nói vậy mặt nào tên nấy xanh mét. Kể từ hôm Đào Kỳ cùng năm trăm nghĩa binh theo Nhị Vương về, thì chín đầu voi đã thuần phục về chung được mọi người trong quân đối xử như con trời vậy. Từ cho ăn đến cạo ngứa, chải lông tắm rửa đều được quân sĩ chăm chút cẩn thận, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa... đó là nếu bọn họ năng hay hứng nổi chúng... Mà đàn voi rừng dưới sự ảnh hưởng của con Trắng đầu đàn cũng rất thân thiện làm đám quân sĩ mừng vô cùng. Tuy nhiên tắm cho voi còn được, chứ xử lý đám nhầy nhụa hôi thối khổng lồ từ những tên to xác này thải ra mỗi ngày thì khổ không sao tả nổi, ai cũng né tránh. Dù sao cánh quân đang đi gấp lại khá bí mật, không ai muốn Hán quân vì mùi phân voi nồng nặc mà tìm thấy tung tích quân mình, thế nên phân voi phải được tẩn ra xa, chôn sâu xuống đất. Điều đó cũng có nghĩa là người xử lý phân voi tám chín phần sẽ có cái mũi thum thum đeo cả ngày trước khi được đi tắm vào buổi chiều, nhiều tên vì vô tình dính cả phân vào thân mà ăn trưa cũng không thấy ngon, bạn bè càng không dám gần chứ đừng nói mấy cô binh sĩ xinh đẹp đáng yêu. Từ đó thì hình phạt dọn phân voi được mấy tên cử sủy quân sủy yêu mến dùng hoài, cộng thêm giờ đi tắm do quân sư bắt buộc vốn bị mọi người qua loa cho có bỗng trở thành thời gian cả nam nữ đều yêu thích, chỉ sau mỗi giờ ăn và ngủ.

Sáng im lặng nhìn mấy tên binh sĩ ừ ừ cúi đầu đi về hàng đội rồi quay qua gật đầu chào đón lấy nụ cười của Đào Kỳ trước khi không nhanh không chậm đi về phía quân sĩ đang đợi. Đào Hầu nghiêng ngẫm nhìn về phía vị quân sủy trẻ tuổi chàng tuy tàn như không phé này, thân thủ nhanh nhẹn bất ngờ tiếp cận Khải Minh, tay không hề nhanh tý nào tung một cú chưởng vào vai cậu. Khải Minh không dám qua loa đón đỡ mà vội theo Võ Quyết hít sâu tụ khí rồi mới gồng lực giờ cây mắc đồng đón lấy cú chưởng chậm như rùa bò này. Cậu nhìn bàn tay đang tới gần mà mồ hôi ứa ra, Đào Kỳ bắt cậu không được đón đỡ trước, mà phải duy trì động tác nâng vũ khí thật chậm hết mức có thể, cho đến khi anh ta phát lực thì Minh mới được phép tăng tốc để vừa khít khao chấn lấy. Điều đó làm mấy hôm liền thân thể Minh không còn chỗ nào là không bị đánh trúng, đau đến tê dại lại còn bị thoát lực nghiêm trọng

do cậu không giữ nổi sự tập trung cùng vận công khi chờ đòn đánh bộc phát.

“Bang!” bàn tay của Đào Kỳ va vào thân cây mắc vang lên tiếng kêu chói tai, đẩy Minh với thân thể được phụ trọng hơn ba mươi cân ra xa mấy bước chân. Chàng Lạc Hầu gạt gù với cậu mà nhận xét: “Lần này khá hơn mấy lần trước, tuy nhiên còn chậm mấy nhịp nên em mới bị quất bay. Tiếp tục chạy đi.” Minh xoay xoay bàn tay trái đang ê ẩm, không tiếng phàn nàn nào tiếp tục huấn luyện. Việc cậu kinh lịch cả về sức chiến đấu của Hán quân lẫn kỹ ước đâm máu của dân u Lạc và cả việc Minh không hề có bao nhiêu tác dụng khi đối đầu cùng đàn voi và lũ giao long đã kích thích cậu rất nhiều. Đặc biệt mỗi khi cậu nhìn thấy Trưng Trắc xuất hiện cùng cái cổ tay được băng bó thì cậu càng quyết tâm gia tăng thực lực của mình. Thần thái nghiêm túc của Minh được Đào Kỳ tán thưởng hết mình, vì thế mà yêu cầu của chàng dành cho cậu thiếu niên càng cao.

Hơn một tiếng huấn luyện với trang phục nặng nề chỉ tương đương với gần hai mươi phút thực chiến căng thẳng, vì thế đề gia tăng cảnh giới của Minh trong khoảng thời gian eo hẹp, ông u Khanh, Đào Kỳ cùng Thục nương quyết định để cậu vừa huấn luyện vừa chống đỡ với các vị Lạc Hầu. Trước đó mỗi sáng ông sẽ dạy cậu nội công trên Võ Quyết cùng động tác luyện tập hít thở, rồi sau đó Minh sẽ cùng Thục nương học tập chiêu thức võ thuật. Vì thế khi Đào Tam Lang nhìn thấy Trình Thục công chúa khí thế hùng hực đi đến, anh cười mỉm quay sang Minh nói:

“Hôm nay tạm dừng thôi.” Minh nghe anh nói thì chạy chậm lại, đứng thở hổn hển một tý rồi tranh thủ vận công hồi khí trước khi tiếp tục luyện võ cùng Bát Nạn đại tướng quân. Đào Hầu nhìn hần điều tức khê gạt đầu bỏ lại một câu xanh rờn: “Tối cậu nhớ đến sỏi vật đấy!” trước khi chào hỏi Thục Nương mà đi.

Cho đến khi mặt trời hoàn toàn xuất hiện báo hiệu buổi huấn luyện của Lĩnh Nam quân cũng chấm dứt, đồng thời Thục nương cũng dùng cây mắc gỗ hắt đi đường chém của Minh. Bát Nạn đại tướng quân nhìn về phía cậu thiếu niên với cơ thể đầy những vết than đen và vết bầm đánh dấu chỗ bị đánh trúng, suy tưởng lại những gì mình vừa la hét trong suốt buổi tập một chút rồi mới gạt gù: “So với hai hôm trước đã có tiến bộ không tệ, vừa rồi những lỗi của em chị đã nói hết cả, em cứ từ từ suy ngẫm.”

Minh nghe vậy cũng không mừng tẹo nào, toàn thân đầy những vết “thương” cho cậu biết nếu đang ở trên chiến trường Thục nương hoàn toàn không cần tới chiêu thứ hai cũng có thể giết chết mấy trăm tên như mình. Cháu mảy nhớ kỹ những sai lầm hôm nay, cậu chấp tay: “Vâng, em cảm ơn chị.”

“Khách sáo làm gì.” Thục nương cười tươi đáp, rồi nàng tinh nghịch nói: “Mau mau đi tắm rửa rồi thay đồ, lát nữa Nội và ả kia sẽ dạy em một chút kiến thức cần thiết.”

Vừa nghe hai chữ “thay đồ” Minh vội vàng miếu máo: “Mấy chị tha em được không... dù sao em cũng là con trai kia mà...” đáp lại hần là tiếng cười như chuông bạc từ phía thân ảnh hiêng ngang đang đi xa dần.

Buổi trưa tháng ba ở đất Lĩnh Nam vẫn còn hơi hướng mùa xuân khá đậm. Trời xanh nhiều mây cùng một ngày mát không mưa chính là một ngày tốt để hành quân. Vì thế mà trên một cánh đồng bát ngát ở phía nam thành Cổ Loa, hơn ba vạn Hán quân nối đuôi nhau tạo thành một dòng sông lớn màu đỏ kéo dài tới mấy chục dặm với đủ loại cờ xí tung bay, binh khí lấp lóe dưới ánh nắng không quá chói chang. Trên một gò đất nhìn thẳng vào dòng cờ xí, Mã Viện cười trên thân con ngựa đen cao to quay đầu nói với Đặng Hồng đang cười ngựa bên cạnh:

“Văn Huyền đã đi?”

“Hồi nguyên soái, Văn chân quân vừa sáng đã hồi kinh rồi.”

“Ừm,” vị lão tướng quân Hán đưa tay vuốt chòm râu bạc, hơi nhìn sông sông đang uốn lượn bên chân thành Cổ Loa rồi vẫn:

“Huynh ấy có nói cho người biết vì sao y phải đích thân vào đất Giao Chỉ?”

Đặng Hồng cũng không quá bất ngờ mà đáp: “Hồi nguyên soái, chân quân có truyền lời cho mặt tướng nếu ngài có hỏi thì cứ trả lời rằng: đi ngăn chặn khí số tộc Việt một ngàn năm, thế nhưng đã thất bại.”

“Ồ, thật hoang đường mà!” Mã Viện ha hả cười lớn nói: “Nếu như thật sự có chuyện đi trấn áp mệnh số một nước liền có thể an toàn cả ngàn năm, thế thì cần những tên tướng lĩnh như chúng ta làm gì?”

Đặng Hồng cúi đầu nhìn về con hãn huyết bảo mã mà mình vừa được Phục Ba công ban thưởng, im lặng không đáp. Từ sau khi tiền đế Thế Tông (miếu hiệu của Hán Vũ Đế) trực xuất bách gia chư tử, nho gia độc tôn thì đạo gia tồn tại chính là vấn đề nhạy cảm trong triều đình. Vì thế đề tài này chỉ có thể do mấy vị đầu lĩnh như Phục Ba tướng quân hay cha hần mới có quyền bàn tán, bản thân hần nhỏ nhoi nên biết im lặng giữ mình.

Mã Viện thấy hần im lặng cũng cười không để ý lắm mà nói: “Người nói loại lang nha thương kia vốn chính là do phản quân sử dụng sao?”

“Vâng ạ.” vừa nghe đến chủ đề này, Đặng Hồng liền sáng mắt thừa. “Lúc đầu mặt tướng chỉ thấy đây là một loại vũ khí lạ mắt có tác dụng không nhỏ. Không ngờ về sau lại phát hiện tính hỗ trợ cùng phong tỏa của nó rất hợp chiến trường đất nam này.”

Mã Viện nghe vậy quay sang Giả Tông mà hỏi: “Vũ Nho người thấy thế nào?”

“Hồi nguyên soái, Tông đồng ý với góc nhìn của Duyên Bình huynh. Tuy nhiên Tông nghĩ loại binh khí này không nên trang bị đại trà.”

“Vì sao?”

“Vì nó khó chế tạo, lại không quá thích hợp với quân trận Đại Hán.”

Mã Viện nghe y đáp mỉm cười, khẽ thúc con ngựa bước đi y nói: “Điều đó còn tùy, theo lão phu nghĩ binh khí có nên chế tác nhiều hay không tùy thuộc vào những gì nó biểu hiện trên chiến trường. Cho nên chúng ta cứ chờ mong xem sao. Truyền lệnh, toàn quân tăng tốc!”

“Vâng.” tên kỳ lệnh chấp tay rồi leo lên chiến mã phi nhanh, vừa phi vừa phát còi, vừa là to: “Toàn quân tiến phát! Toàn quân tiến phát!”

Đặng Hồng nhìn mấy tên kỳ lệnh phi ngựa như bay tạo nên chuỗi tiếng vó ngựa đập đập. Y âm thầm siết chặt cây thương trong tay miệng tự thì thào:

“Thục nương, nàng cứ đợi đây...”

“Hắt...Hắt xì hơi... Quái lạ ai đang rửa ta?” Thục nương đang ngồi trên con Bạch Ngọc cầu được Nhị Vương tặng cho hậm hực khó hiểu. Rồi chợt quay sang Khải Minh đang cười bên cạnh hỏi: “Sẽ không phải là em chứ?” làm người sau giật mình lắc đầu lia lịa.

Lúc này Minh hoàn toàn đã khác hẳn. Mặt trắng phấn hồng, tóc búi cao, áo váy rực rỡ, gương mặt thanh tú cùng khí chất thân thiện khiến hắn duyên dáng không thua gì các cô gái kề bên. Đây là kẻ sách của Trình Thục công chúa và Đặng Dung công chúa, hai nàng cho rằng khi đến Cẩm Khê việc Minh là thiên mệnh muốn giấu diếm tốt thì hắn phải ẩn tàng đi. Thế nhưng thân là thiên mệnh cùng quân sư Minh không thể suốt ngày trốn trong lều trại không xuất hiện, càng vì vấn đề an toàn mà không thể để cậu đi quá xa. Do đó phương pháp tốt nhất chính là đưa Minh thành thủ lĩnh thân vệ của Nhị Vương, mà thân vệ của Trung Trình lại toàn bộ đều là con gái, thế nên Minh cũng phải làm con gái. May mắn là hắn vốn sở hữu dung mạo tuyệt trần nên việc giả gái hết sức dễ dàng. Chỉ cần mặc một bộ quần áo cùng nhờ vả nàng Nội trang điểm cho hắn một tý là có ngay một ả nữ binh quốc sắc thiên hương bên cạnh Nhị Vương bây giờ. Vì thế mà Minh rất khổ sở bị các nàng bắt ép mặc đồ, trang điểm, đánh phấn, đã vậy còn phải học các thứ kiến thức riêng của chị em phụ nữ làm hắn xấu hổ không thôi. Hắn thật sự rất muốn hỏi to: “Làm sao các cô gái mặt hoa da phấn lại dám nói như thế trước mặt một tên thanh niên trai tráng như hắn...” thế nhưng nghĩ đến những ánh mắt sắc lém kia, nhất là ánh mắt hả hê sung sướng của cô bé mới mười ba tuổi đây thanh xuân đã có sở thích quái dị luôn hóa trang làm một bà lão già nua, tức chỉ huy tinh báo của Linh Nam, nàng Nội, cậu rất sáng suốt lựa chọn im lặng. Đây là Minh cố tự thôi miên mình rằng đây là sách lược của các vị tướng quân đã đề ra thế thôi chứ nhất quyết không chịu nhận rằng trong số lý do còn có việc cậu có thể ngủ đêm ở cạnh Trung Trình. Minh âm thầm quan sát cô gái trẻ đang vui vẻ nô đùa cùng con voi nhỏ đã được đặt tên Ngọc, vừa đút trái cây cho nó vừa âu yếm gãi vòi voi, có hơi chột dạ lắc đầu phủ nhận lần nữa.

Thấy hắn chối bỏ Bát Nạn tướng quân hừ lạnh quay sang chỉ vào cánh đồng cạnh khu rừng mà nói:

“Tiếp tục thôi, lúc này chị đã giảng việc dàn quân mai phục, vậy nay em xem nếu hai quân chiến đấu ở nơi này thì nên làm thế nào?”

Khải Minh chăm chú quan sát xung quanh một lúc mới chấp tay thưa:

“Nếu dẫn quân đến đây hội chiến, trước tiên phải làm rõ xung quanh có quân mai phục hay không. Sau đó phải hiểu tướng giặc là người như thế nào. Nếu tướng giặc cẩn trọng thì em sẽ dựa lưng vào rừng mà chiến, nếu tướng địch nóng nảy ham công em sẽ mai phục quân trong rừng, dàn quân bên ngoài.”

Thục nương im lặng không hề phản bác nghe hắn nói, rồi nàng dùng roi chỉ vào rừng hỏi: “Nếu em dụ được địch quân vào rừng, bước tiếp theo nên làm sao?”

“Nên để địch phân tán, dựa vào địa thế và rừng cây để phá bỏ thế trận địch, từ đó chọn chỗ suy yếu mà đánh.”

“Nếu em ít quân hơn xa đây?”

“Sử dụng cạm bẫy, chia bớt ra để tiêu diệt từ từ, vừa đánh vừa lui.”

Nghe đến đây Thục nương vui vẻ cười khen: “Đúng, nên làm như thế.” đoạn nàng khinh bỉ nhìn về phía Bắc mà nói: “Em đừng học theo bọn Hán dùng cái gì đốt rừng xông khói, dẫn lũ tạo lụt là được.”

Khải Minh sâu sắc đồng ý gật đầu đáp: “Em cũng nghĩ vậy, dù sao rừng cũng là rừng của nước ta, đốt mất một khu sẽ giảm bớt một khu, chúng ta có thể dựa vào rừng mà chiến, vì sao phải phá đi thành lũy. Còn đim nước chính là tự tay sát hại đồng bào, thật sự thất đức không đáng dùng.”

Ông Âu Khanh lúc này đi tới nghe vậy cười vui nói: “Cháu nói đúng, người Hán có kẻ sách của người Hán, chúng ta có cách đánh của chúng ta. Tuy nhiên cháu nên nhớ, học tập từ kẻ giỏi hơn luôn luôn là điều quan trọng nhất, cho dù có học từ kẻ thù vẫn không có gì đáng xấu hổ cả.”

“Vâng, thưa ông!” Minh chấp tay.

“Thứ cháu yêu cầu chế tạo đây, xem thử đúng ý mình chưa?” ông lão cũng gật đầu đưa đến cho Minh một cái túi da. Bên trong có bốn khối tròn bằng gỗ với dây gai thắt hình lăng trụ, cả khối được cột với một dải lụa đỏ dài hơn bàn tay như một chiếc đuôi ngựa. Minh thích thú cảm ơn ông, đưa khối cầu gai lên đánh giá qua lại, rồi nắm đuôi lụa bắt đầu quay tròn tạo lực, nhắm chuẩn một thân cây gần đó và ném đi.

“Bộp, bộp, xoạt, bộp.” khối cầu va vào thân cây tạo nên một vết sưng trắng trước khi nảy qua một thân cây khác với lực đạo không giảm bao nhiêu, sau đó mới cắt đứt một đám cành cây nhỏ trước khi tiếp đất dạt trong ánh mắt sáng ngời của Thục nương.

“Đây là thứ phá phòng thủ thật tốt” nàng yêu thích cầm lấy một cái khác, học như Minh quay tròn rồi ném, thế nhưng kết quả lại khác hẳn. Quả cầu tạt một mảng gỗ vụn tung tóe ở mục tiêu đầu trước khi làm thân cây thứ hai lồm hồm vào, sau đó lại nảy qua hai ba cái cây nữa mới oành một phát lún sâu vào đất khiến Minh há hốc mồm tròn mắt mãi. Phương Dung bên cạnh cũng cầm một quả khác múa vun vút tạo thành một quả cầu khổng lồ đầy nguy hiểm quanh tay, hơn hớ nói: “Em định dùng thứ này cho Lạc Vệ?”

“Vâng, vì em thấy khiến lớn của quân Hán quá khó chơi nên nghĩ đến thứ này.”

“Đây cũng là một loại lưu tinh chùy đi, vì sao em không để các gai thật nhọn?”

Minh nghe vậy chấp tay đáp: “Gai không quá cao sẽ có độ nảy nhiều hơn, gây ra sức sát thương và phản chấn tốt hơn.”

Bát Nạn tướng quân gật gù đồng ý, ngay khi các nàng định bảo Minh đi xem Lạc Vệ luyện ném chùy thì nàng Nội, vẫn trong hình thù bà lão xuất hiện đem đến một tin không vui: phía trước phát hiện thôn xóm bị quân Hán đồ sát.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Bạch Hạc công chúa

Từng cột khói dày đặc bốc lên cao từ sau lũy tre như thông báo tình cảnh hoang tàn của thôn chạ này. Nơi cửa thôn, tướng sĩ quân Linh Nam hít sâu từng hơi nhìn những vết máu loàn vẫn còn rất mới đang tưới ướt đầm mặt đất. Trung Trinh đưa tay ra hiệu mọi người tăng mạnh cảnh giác, bản thân rút gươm ra dẫn đầu mọi người vào chạ. Từng cánh máu thịt be bét làm người ta buồn nôn lần lượt hiện ra trước mắt mỗi người không tự chủ được dâng lên một nỗi tức giận trong lòng. Sau khi xác định rõ xung quanh an toàn, Nhị Vương liền cho mọi người tản ra xem còn cứu sống được ai không và thu dọn xác chết. Lát sau, nàng nhũ mảy nghe quân sĩ báo cáo tình huống rồi quay sang Minh nói:

“Cả chạ (làng) gần năm mươi căn nhà lại chỉ có được không tới bốn mươi thi thể, đa số lại là đàn ông trai tráng bị giết do phản kháng, quả thật kỳ lạ.”

Khải Minh cũng gật đầu thừa nhận: “Theo như dấu vết cho thấy, quân giặc đã bắt tất cả mọi người đi, đồng thời cũng cướp sạch sẽ lương thực. Nếu chúng muốn giết người mao công thì sao không chém giết ở đây luôn mà dẫn họ đi làm gì?”

“Điều đó chứng tỏ chúng có mục đích khác cần đến bọn họ.” Thục nương vừa đáp lên vũng máu tươi đến gần vừa cất hai thanh nguyệt đao nói.

“Như vậy, chúng ta cần phân phó người thám tính xung quanh xem có thêm thu hoạch gì không.” Trung Trinh cau mày liếc nói ra.

“Ừ, Nội đã tản thám báo ra rồi.” Thục nương buồn bã nói. “Nếu chúng ta tới sớm hơn nửa ngày có lẽ đã kịp ngăn chặn lũ này.”

“Vương, Thục, mau tới đây, Nội tìm thấy người còn sống.” đúng lúc này Phuong Dung chạy đến báo. Nơi cuối khu chạ cách bờ tre không xa, có mấy tên nữ binh đang cẩn thận thu dọn một bộ thi thể. Nạn nhân là một cô gái trẻ đẹp, nhìn thấy dấu vết đánh đập tàn nhẫn trên cơ thể trần truồng của cô và đủ thứ nhầy nhụa nơi hạ thân, ai cũng có thể hiểu được những gì cô phải gánh chịu. Trong căn nhà phía sau cô, Nội đang cúi người ôm một bé gái tầm ba bốn tuổi, gương mặt mệt mỏi úp vào ngực nàng ngủ say.

“Cô bé trốn vào lũy tre nên còn sống, lúc Nội đi đến đây đã nghe thoang thoảng tiếng nàng, xem ra vì kinh hoàng quá mà tạo thành.” Đặng Châu công chúa giải thích, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô bé đang vừa ngủ vừa thút thít trong lòng Nội, nàng tiếp: “Nhờ cô bé này nên chúng ta đã xác định được hướng đi của bọn chúng... là hướng đến Cẩm Khê.”

“Giặc bắt dân chúng về Cẩm Khê làm gì? Những người già trẻ con ấy đâu thể ra trận? Chẳng lẽ bắt phu dịch sao?” Phuong Nghĩa lâm bẩm.

“Không thể, Cẩm Khê đã là chiến trường, chúng không cần gia tăng thêm phu dịch... Ngoài ra nếu bắt phu thì chúng cần gì đốt phá chạ?” Minh lắc đầu bác bỏ.

“Vương, đã tìm thấy quân Hán.” Lúc này Đào Tam đã đi tới, chàng liếc mắt thấy cô bé đang ngủ thì nhỏ giọng bẩm báo với Trung Trinh.

Gió mát vì vụ thổi qua tóc tên Lưu Tam đang đi sau cùng cánh Hán quân, vừa đi y vừa ngắm nhìn cảnh quan xung quanh, thoáng chốc hần xuyết xoa nói với tên đồng bạn bên cạnh:

“Ê Tôn Tử, mày xem ngọn núi kia kia, ngộ ghê, làm sao mà núi lại mọc giữa đồng như vậy chứ.” trả lời là một cổ hương thơm gay mũi đánh tới làm hần không tự chủ được nuốt mấy ngụm nước bọt. Khi hần quay sang thấy tên đồng bạn đang ừng ực uống lấy uống để một cái túi da, mặt thì hơi ửng đỏ liền tức giận đập Tôn Tử một phát.

“Thằng khốn, rượu đây tao với mày trộm chung đây, sao dám lên uống một mình?”

“Tao thèm, còn nhiều mà, mày uống không?”

“Mày điên à? Uống rượu trong quân là trăm đây.”

“Thì bởi vậy bây giờ mới uống, không đến tối về doanh làm sao?”

Có lý, quá có lý, tên Lưu Tam nghe vậy như vỡ lẽ, trộm rượu không uống bây giờ thì về trại mấy tên quân quân làm gì chịu bỏ. Tôn Tử thấy mặt hần co

quá khổ xử biết mình đã nói đúng liền liếc trái phải thì thầm:

“Mày đừng ồn, giờ tao với mày trốn vào bụi cây kia nhắm nhĩ tỳ, lát đuổi theo là được.”

Mùi rượu thơm tấp vào mũi làm con sâu rượu ngán không được, hắt nuốt nước bọt ừng ực cắn răng gật đầu:

“Vây mày qua đó trước, tao đi xin giả vờ đau bụng.” tên đồng bạn nghe vậy không nói không rằng quay đầu đi thẳng, Luru Tam vội chạy theo níu cổ áo hắt quát nhỏ: “Mày mà uống hết rượu tao cho mày đẹp mặt.”

Hừ một cái nhìn về mặt hắc hắc bị đoán trúng của Tôn Tứ, Luru Tam quay về chạy vội lên tên võ quan đi trước hắt một đoạn, giả vờ nhăn nhó ôm bụng đau: “Tào đại ca, chết mất, em mắc quá, anh cho em đi ị phát ả.”

Tên võ quan nghe vậy nghiêng người né tránh bảo: “Đi đi đi, lúc sáng bạ đâu ăn đấy nên giờ mới thế. Mau đi đi.”

Luru Tam nghe vậy giả xuýt xoa cảm ơn quay đầu chạy, vừa chạy hắt vừa giả bộ khom lưng che đít làm tên Tào Nhị lắc đầu cười khẩy. Hắt ngó sang mấy tên tù binh Việt tộc đang bị trói chặt hai tay bằng dây thừng to mà quát:

“Nhanh chân lên một chút, rề rà cái gì. Đêm nay mà phải ngủ bờ ngủ bụi tao sẽ cho lũ man di chúng mày biết mặt.”

Mấy tên binh sĩ cũng phối hợp dùng cán thương và khiên xô đẩy những mấy người tù binh, ra sức đốc thúc họ. Tội thay con đường xen kẽ giữa cánh đồng bát ngát và khu rừng thưa vốn trước nay hiếm thấy dấu chân người qua lại, cỏ mọc um sùm cùng đất đá lồi xôm đầu phải thử người già trẻ con sức lực yếu đuối có thể dễ dàng bước chân. Cứ đi vài bước lại có người té ngã, hễ ngã xuống thì dù là ai cũng sẽ được một nhát roi quất tới ân cần hỏi thăm. Nhiều người trẻ tuổi muốn lao lên giúp đỡ mấy người già thì lại bị hạn chế bởi sợi dây thừng dài nên không sao lách lên được, mà hễ cố gắng lao lên làm hàng ngũ có chút rối loạn là sẽ bị những tên binh sĩ cầm dây thừng hung hăng giựt về vị trí, tiếp theo lại là một chuỗi đòn roi đau đớn.

Luru Tam vừa chạy ngang mấy tên tù binh vừa khinh bỉ cười, sau đó ba chân bốn cẳng trốn sau bụi cây, miệng nhanh nhẩu gọi:

“Tôn Tứ, Tôn Tứ mày đâu rồi?”

Đáp lại hắt là một bóng người nhanh chóng tiếp cận từ sau lưng, hai tay nhanh chóng vịn đầu hắt xoay mạnh từ trước ra sau. Phương Nghĩa cười khả khả với tên Hào: “Thật là buồn ngủ gặp chiều manh, ngay lúc chúng ta không biết phải làm sao tiếp cận tù binh thì hai tên khốn này lại đưa xác đến.”

Hào gật đầu cười đáp trả với tên thập phu trưởng mới gia nhập Lạc vệ này, sau đó phát tay với binh sĩ: “Mau truyền tin tức lại cho quân sư, chúng ta đã tìm được cách tiếp cận tù binh.”

Tầm hai phút sau, có hai tên Hán binh đội mũ kéo thật thấp háp tấp chạy ra khỏi bụi cây đầu nhập vào đoàn rồng rắn phía trước. Cách đó một khoảng, Khải Minh đang núp sau bờ ruộng thấy hai tên kia đã vào hàng ngũ quân Hán như đá ném vào hồ không gây ra tiếng động gì mới an tâm nói khẽ: “Bắt đầu thôi.”

Tào Nhị nhận thấy hôm nay chính là ngày may mắn của hắt không thể sai đi đâu được. Thân là một tên háo sắc, ngoài mong muốn đạt được nhỏ nhỏ quân công, giữ được cái mạng thì cảm giác khoái lạc khi rong ruổi trên người mấy ả man di làm cho hắt thấy sung sướng đến phát ngiên. Hắt miên man nghĩ tới ả thôn nữ xinh đẹp lúc sáng mà dưới háng đã nóng hừng hực. Tiếc là vụ vật cực phẩm như vậy không phải chỗ nào cũng có, hắt liếc mấy ả tù binh trong đoàn người, cảm thấy vài ả trông cũng tạm được nên âm thầm nhớ kỹ, đến tối sẽ mượn cớ tra hỏi riêng từng đứa.

Vừa hay lúc này phía trước bỗng dung lao ra một chi đội ngũ quần áo kỳ dị, nâng đao đề thương hướng Hán binh lao tới. Tào Nhị khinh thường cười lạnh nhìn tặc binh tới gần, bỗng hai mắt hắt tỏa sáng khi nhìn thấy những thân ảnh yếu kiều trong đó. Dâm hỏa trong lòng vốn đã yếu bớt lập tức lại bị đốt cháy, hắt tham lam nghiêng ngửa từ trên xuống dưới người Phương Dung, ngay cả Khải Minh đằng sau đều không buông tha, rồi dừng lại bên người nàng Nội lúc này đã bỏ đi lớp hóa trang giả nua. Tên Tào Nhị vừa nhìn thấy gương mặt trẻ trung tròn trĩnh xinh đẹp như tiên nữ của nàng liền ngây người như phỗng, cảm giác nhớ mãi không thể quên. Không đợi ai bắt chuyện hắt liền chỉ roi hô to:

“Tặc tử ở đâu dám đánh cướp tù binh, toàn quân bắt chúng lại hết cho ta thẩm tra.” mấy tên Hán binh vốn nuốt nước bọt nãy giờ nghe vậy hoan hô lao lên, chỉ để lại hai ba mươi tên mang về mặt tiếc nuối ở lại giữ lấy tù binh.

Quân Lĩnh Nam thấy phản ứng này thì bất ngờ tròn cả mắt. Riêng Khải Minh khi thấy ánh mắt dâm tà của tên Tào Nhị đang quét qua quét lại bên người mình cùng nàng Nội thì rợn hết cả da gà. Đẳng Châu công chúa vừa nhìn thấy ánh mắt bọn chúng liền hiểu ngay vấn đề, nàng quay sang mọi người cười to nói:

“Nếu biết bọn chúng toàn lũ háo sắc thế này thì cần gì phải dùng kế dụ địch, mình quân sư đã đủ rồi.” mọi người nghe vậy cười vang kêu đúng không ngót làm Minh muốn chui luôn vào hố trốn cho xong. Ủy khuất nhìn nàng một chút Minh quay người hô vang: “Lui lại, chạy.”

“Ha ha đứng lại mấy cô em xinh đẹp, chạy đi đâu vội vàng vậy?”

“Mau mau lại đây ta cho ăn chuối, không ta phạt gậy bây giờ.”

“Hắc hắc.” (Đoạn này tình lượt mấy câu khiêu xxx vì muốn giữ tâm hồn trong trắng cho cả tác và độc giả.)

Khải Minh nhũu mày nghe mấy tiếng dâm uế bay tới từ phía sau, may là các cô gái trong quân cũng hiểu được quân lệnh nặng nề nên không ai quay lại liếc chết với đám tặc kia. Thế nhưng nhìn vào mắt các nàng đầy lửa giận Minh có thể tưởng tượng được kết quả của đám binh này sẽ chẳng tốt được đi

đầu.

Một bên chạy dẫn dụ quân địch nên không thể đi quá nhanh, một bên đuổi theo với tâm lý trêu hoa ghẹo nguyệt hết sức ăn ý, thế nên quân Hán bị dẫn dụ ngày càng xa nhóm tù binh mà vẫn mê man tình nguyện, tiếng cười cợt nhả không ngừng. Không may ngày vui của chúng cũng tàn, vừa đi qua một góc của gấp được những bụi cây um tùm bao lấy, mấy tên đi đầu đã la lên “a á” liên tục, sau đó là từng tiếng huỳnh huých chắc nịch. Thì ra phía trước không rõ do ai hảo tâm đào ra một hàng hố sâu hơn chiều cao hai người cộng lại, góc hố vừa đủ khuất sau hàng cây nên chả ai thấy nổi.

Dưới hố sâu, mấy tên đi trước nằm kêu la đau đớn, tiếng rên rĩ vọng lên làm mấy đứa theo sát sau sợ quá nổi. Chúng vội vàng kim chân lại, thế nhưng chúng dừng chân, đồng bạn sau lưng lại không rõ tình huống dồn đẩy lên nhau. Vì thế mà mấy tên rơi xuống dưới chưa kịp hoàn hồn đã thấy đầy trời là những bóng người đẩy nhau rơi xuống hố, kẻ bị đè lên, nhẹ thì ôm người lại rên la, nặng thì tay gãy chân quẹo đau đến ngất đi, có mấy tên còn bị đập vào đầu hoặc chỗ hiểm mà toi mạng.

Phải đánh đổi bằng mấy chục người rơi vào trong hố bọn Hán binh mới nhận thức được chuyện gì xảy ra, chúng hốt hoảng đứng ngầy người tao nhìn mày nhìn tao chả biết phải làm sao. May mắn thay phục binh không đánh lòng nhìn chúng phải thần thờ lâu như vậy liền bắn tên như mưa tới tấp vào đám giặc. Bị tấn công bất ngờ chúng kêu la thê thảm ngã xuống một mảng, chớp thời cơ cánh quân lúc này vừa chạy cũng quay người giết lại. Lúc này Minh có thể thấy rõ các cô gái là những người năng nổ xung phong trước nhất.

Các nàng không ai bảo ai đều chỉ ưu tiên vùng thương chặt đao đúng ngay vào chỗ hiểm giữa hai chân bọn lính đã ngã xuống, nhìn đám Hán quân chưa chết hẳn nằm ôm háng lẫn lộn gào thét cho đến chết mà quên cả vết thương do cung tên gây ra, tất cả trai tráng đang chiến đấu bất kể Việt, Hán đều cảm thấy da đầu tê dại mồ hôi đổ ra như tắm, chỗ duy trì nhan khôi không tự chủ được thấy nhói. Tào Nhị lúc này liền thể hiện ra bản lĩnh tướng Đông Hán, hấn vùng tay cái tên bắn thẳng vào một người Việt binh làm tên kia hự té ngã xuống. Thấy tài cung tiễn của hắn, mấy tên Hán binh thân kinh bách chiến cũng hoàn hồn lại, chúng hô vang ô ô mau chóng dựng khiên chống mưa tên, thương trận nhô ra tua tủa cản ngược được đà xung phong của Việt binh. Tào Nhị nhân cơ hội rút gươm hét vang: “Trọng chinh đội hình, mau.”

Rồi hấn vùng chân đập một tên binh sĩ đang ngó người ra mà quát: “Lão binh lên trước, tân binh về sau, mau. Bắn tên, ép lên cho ta!”

Đào Kỳ ở trong quân đưa tay chặn lại tên Mạn đang giương cung cái tên, thần thủ móc ra một quả cầu gai được buộc lụa nói: “Tên này có vẻ như có chức vị cao nhất ở đây. Giữ lấy mạng hắn xem chúng ta khai thác được gì không.” đoạn chàng quay mạnh quả cầu tạo đà, ánh mắt sắc bén khóa chặt vai phải đang cầm kiếm của tên Hán quân mà quăng mạnh. Cầu đồng lao trong gió tạo thành một tiếng rít chói tai rồi đâm vào ngay vai Tào Nhị khiến hắn hét lên đau đớn ngã quỵ hẳn xuống. Quả cầu sau đó còn nảy hai lần đập banh não một tên cạnh đó, đồng tời đánh ngã một tên khác làm đội hình vốn có chút ổn định của Hán quân lập tức xóc xệch ngay.

Mấy tên Lĩnh Nam quân thấy thứ vũ khí này cũng có thể có hiệu quả như vậy thì hoan hô móc ra ném, mỗi người vốn trang bị chỉ có hai quả thôi nhưng số chùy bay tới làm bọn Hán quân sợ đến mất mật. Chúng liếc nhìn bờ vai đã bị đập nát của tên trưởng quan cùng nỗi tương nhầy nhụa của tên lính xấu số mà nhao nhao tránh trái né phải. Mấy tên nào có khiêng lập tức ngồi xuống gió khiến đón lấy, mấy tên không có khiên thì quỵ mọp hẳn xuống đất, hai tay ôm đầu che chắn. Thật ra quả chùy của Đào Tam Lang được chàng vận lực mới có sức mạnh đáng sợ đến vậy, chứ mấy người lính Việt chưa quen vũ khí chỉ có thể gây sát thương cao nhất ở cú chạm đầu mà thôi. Tuy thế khi cơn mưa cầu ập tới vẫn có tới hai ba mươi tên Hán quân bị đập vào chỗ hiểm như mặt hay ngực mà tắt thở tại chỗ, mấy quả cầu phản chấn văng ra càng làm cho đội hình quân giặc nát bét trước thứ vũ khí chúng không hề quen thuộc này.

Sĩ khí quân Hán vì vậy cũng bị đè bẹp ngay lập tức, chỉ tầm mười phút mà bốn trăm tên Hán binh còn lại đều lần lượt ngã xuống. Mấy tên còn sống run rẩy nâng khiên bằng đôi tay mỏi nhừ, ánh mắt cầu tình nhìn về phía Minh, đợi đến khi nghe câu “Đầu hàng không giết!” vang lên chúng mới nhao nhao quỳ xuống xin tha.

“Quân sư.” Minh chưa kịp chỉnh quân đã bị một bàn tay nhỏ nhắn kéo lại, Nàng Nội liếc nhìn tên Tào Nhị đang bị trói gô đằng xa: “Quân sư, hắn là của ta, ta muốn tể bái cha mẹ bé Na?”

Na là tên cô bé được cứu trong cái chạ kia, Minh nhìn đôi mắt quật cường của nàng, tuy không hiểu vì sao nhưng cậu vẫn gật đầu: “Sau khi tra hỏi xong, nàng có thể làm gì hắn thì tùy.”

“Cảm ơn.”

Đặng Châu công chúa bước đến sau lưng Minh khi cậu đang nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Nội nơi xa.

“Nội có tâm sự sao? Em trông cô bé hôm nay hơi lạ.” Minh lo lắng.

“Cha mẹ nàng bị Tô Định sát hại, cả chạ Bạch Hạc cũng bị chúng huyết tẩy, từ năm đó nàng chỉ còn một thân một mình cho nên lòng sinh ra đồng cảm với số phận của cô bé kia.” Phương Dung lắc đầu giải thích, đoạn im lặng một chút, nàng khẽ liếc Minh, dùng tay xoa xoa đầu hắn nói:

“Tính ra, em và nàng ta có cùng họ nha, lúc đầu bọn chị còn cho rằng em là dân ở ngã Ba Bạch Hạc đấy.”

“Nội họ Đặng?”

“Cha nàng họ Đặng, nàng là con gái Lạc tướng vùng Bạch Hạc tên là Đặng Thi Huy, cháu của Đặng Thi (Thi Sách).”

Cậu sững sờ quay đầu lại tìm Nội, thế nhưng thân ảnh cô bé đã mất khuất sau góc quẹo đằng xa, trong lòng cậu không khỏi nhủ thầm: “Không ngờ thân thể nàng lại lớn đến vậy...”

Đặng Châu công chúa nhìn ánh mắt trong trẻo của Minh, biết hẳn cũng không khó chịu nặng Nội mới thả lỏng. Nàng bâng quơ nhìn hướng bọn Hán binh để lại tù binh, giọng quan tâm nói: “Không biết những người kia ra sao rồi?”

Những người kia? Nếu như Lạc vệ thập phu trưởng Hào biết nàng hỏi như vậy, hẳn sẽ lập tức đáp lời: “Tốt vô cùng.”

Ai biết được lũ Hán binh này be bét đến vậy. Có lẽ không chỉ có hai tên đầu đất ban đầu khi không mang chiếu đến cho Lạc vệ ngủ là bị tửu sắc mài mòn. Mấy tên còn ở lại canh tù binh so với chúng cũng là kẻ tám lạng người nửa cân. Bọn chúng dùng thương kiếm đối xử đàn áp với người dân tay không tác sát còn được. Đến khi ba phương bốn hướng Lạc Vệ cùng Lĩnh Nam quân bất ngờ ập tới thì chúng chưa đánh đã vội quỳ xuống xin tha. Tính giác ngộ cao đến nỗi tên Phương Nghĩa vốn đã đưa tay vào cây đao bên hông cũng há hốc mồm vô lực. Hẳn thật sự thiếu chút nữa đã lao lên đập mấy tên Hán binh dậy bắt chúng tổ chức chống cự, nếu như không phải do tên Hào cản lại.

Đội đến khi Thục nương cùng Trung Trinh đi đến thì Lạc vệ cùng người dân đã trời gô bọn Hán binh lại. Thì ra bọn chúng vốn cũng chỉ là quân lính mới tuyển mộ ở các quận phía nam ở Kinh Châu và Dương Châu thôi. Đa số bọn chúng còn đang chịu huấn luyện và được cử đi làm mấy việc vặt như bắt phu hay tìm kiếm lương thực, còn đám tinh binh hiện giờ đều đang vây kín Cẩm Khê rồi.

Khải Minh cười khổ nhìn mọi người, Thục nương nhìn sơ qua đám binh đã đoán chúng không quá khó chơi. Vì thế nàng để Minh đích thân chỉ huy trận này. Hẳn còn tưởng đây sẽ là một trận thật khó, ai dè quân Lĩnh Nam chỉ có chưa tới hai mươi người thương vong đã hạ gục sạch sẽ Hán quân. Điều này làm hẳn có cảm giác mình thật sự đang làm chuyện dư thừa. Quân Lĩnh Nam qua mấy trận máu tanh đã tích lũy được kinh nghiệm quý báu, đã vậy còn được trang bị tận răng của gác để lại. Cộng thêm dàn tướng lĩnh hùng hậu, Minh nghĩ nếu lúc trước hẳn đề nghị mọi người cùng xông lên chắc chiến quả cũng chẳng khác là bao.

Bất Nạn tướng quân nghe Minh nói lắc đầu cười, nàng chỉ về phía thôn dân mới được giải cứu mà nói: “Kế hoạch của em dư thừa đó là vì em lo lắng cho bọn họ, chúng ta vất vả một tý để đánh đổi sự an toàn cho con dân đất Nam thì có gì không được?”

Minh theo hướng nàng nhìn thấy một cô gái trẻ với gương mặt tròn trĩnh đầy sức sống đang bận rộn cứu chữa những người thôn dân. Khi Minh bắt gặp mặt nàng treo một nụ cười má lúm đồng tiền duyên dáng rất hiếm thấy, hẳn bỗng cảm giác trong lòng mình cũng ấm áp tự tin đến lạ.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hai quân trong đêm

Cẩm Khê vào buổi tối những ngày đầu tháng ba, từng khu lều trại quân Hán được dựng san sát nhau tạo thành một bức tường vây kín một bờ sông dài mấy cây số. Trong đêm vắng chẳng có tiếng gì khác ngoài tiếng sóng gào cùng tiếng dế kêu rả rít chỉ còn từng nhịp bước chân dồn đều từ những tên binh sĩ đang canh gác tuần tra. Bọn binh sĩ qua một ngày chiến đấu vất vả đã chìm vào giấc ngủ say. Cả toà doanh trại rộng lớn này chỉ còn có một vài chỗ là vẫn còn sinh động nhộn nhịp, một là khu quân cơ nơi các mưu sĩ tham mưu đang không ngừng long tranh hổ đấu tính toán, một khu khác chính là nơi xử lý quân sĩ tử vong. Tả quân Giáo Úy mới nhậm chức đeo một tấm lụa mỏng trên mặt để tránh đi cái mùi gay gắt đang vây quanh người, y chấp tay vừa rảo bước giữa từng dãy bao vải trắng còn lấm tấm vết máu đỏ, vừa quay đầu trò chuyện cùng một tên đàn ông tầm hơn bốn mươi tuổi bên cạnh:

“Xem ra hôm nay chiến cuộc lại không được thuận lợi?”

“Vâng thưa chủ nhân, mấy hôm nay phản quân không đưa quân ra đánh lên nữa, làm nhiều cánh quân mai phục của ta chỉ có thể tay không mà về.”

Tên thanh niên mặt mày anh tuấn vừa đi vừa thở dài, y ngược nhìn bầu trời đêm không sao than thở: “Lũ ngu muội chỉ biết vì tư lợi bản thân mà kéo dân chúng vào chốn binh qua, sao mà đáng ghét đáng trách đến thế...”

“Chủ nhân đừng buồn, không phải ai cũng có thể được như chàng, có thể đi du học xa tận Lạc Dương, nhìn thấy Trung Nguyên rộng lớn phồn vinh.”

“Ta hiểu, nếu không phải sự phụ giúp đỡ, có lẽ ta cũng chỉ giống như lũ dân đen bị lừa gạt ngoài kia.” Hẳn đưa mắt nhìn về bờ bên kia dòng sông ở xa, nơi phản quân dựng nên một tầng thành lũy kiên cố mà nói: “Châu chấu đá xe mà thôi, hi vọng sau này ta có thể góp phần đưa lời dạy của Thánh Nhân tỏa sáng khắp đất Nam này.”

Vị giáo úy liếc mắt thấy mấy bóng người đang đập trên mặt sỏi gồ ghề tới đây liền nói: “Việc ta nhờ ông về chạ báo nàng Nhung thế nào?”

“Hạ nô đã nhờ người, tuy nhiên do hiện nay đã vào giai đoạn chiến tranh nên Hạ nô chỉ có thể âm thầm mà thôi, đoán chừng phải nửa tháng nữa mới có tin hồi về.”

“Ừm, ông nên cẩn thận, ta không muốn nàng và chạ dân vì tin tưởng phản quân mà làm ra việc ngu xuẩn.” Suy ngẫm một lát hẳn tiếp: “Sau khi dẹp yên đám phản quân này, ta sẽ về cùng nàng kết duyên.”

Tên thanh niên nhìn thấy vẻ mặt hoài niệm đầy ám áp của y thì nhẹ nhàng cười, đoạn hẳn liếc mắt nhìn mấy tên Hán tướng đang ngày càng gần mà nói: “Chủ nhân, Hạ nô cáo lui.” Tên thanh niên phát tay với hẳn, đoạn y lấy lại tinh thần bước lên đón lấy mấy tên Hán tướng trẻ tuổi, chấp tay cười lớn: “Cung Vĩ huynh, chur vị, không biết vì sao đi vội vàng như thế?”

Vương Quảng hơi nheo mắt nhìn xem người tới là ai rồi cũng vòng tay đáp: “Tử Chính, còn đi đâu nữa chứ? Chúng ta đi sang quân cơ, Phục Ba công vừa đến hôm qua, hôm nay Ngài đang triệu tập tướng lĩnh có việc quan trọng phân phó.”

“Ra là vậy, vậy chúng ta cùng đi.” y nghe vậy cười nói.

Tốp năm tốp ba mấy tên Hán tướng vui vẻ đồng ý dắt tay nhau mà đi. Bỗng một tên trung niên quay sang mà hỏi: “Ta nghe Tử Chính huynh đệ vốn là dân Việt xuất thân?”

Người được kêu Tử Chính không có gì che giấu cười đáp: “Vốn là, tôi từ nhỏ sống ở cạnh Cổ Loa, mấy năm trước may mắn sư phụ đi công vụ ngang qua thấy cốt cách không tệ mới thu ta vào quân học tập, truyền dạy văn võ mới có ngày hôm nay.”

Mấy tên khác nghe vậy trầm trồ, một tên khác còn khá trẻ đưa tay làm hiệu hỏi đùa: “Tử Chính huynh đã có hiền thê hay chưa?”

Y nghe hẳn hỏi bỗng ngó người, một thân ảnh yêu kiều dịu dàng bỗng dung xuất hiện trong mắt hẳn. Thấy hẳn như thế mấy tên thân kinh vạn chiến quanh đây sao có thể không hiểu, cả đám ha hả cười vang không dứt.

“Tử Chính huynh thật có diễm phúc nha.”

“Ha ha, huynh nhất định phải tìm cơ hội giới thiệu tấu tử cho anh em biết nha.”

“Tấu tử chắc hẳn rất xinh đẹp đây.”

Tên giáo úy trẻ ngược ngừng gãi gãi mũi, lúng túng cười: “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên, sau khi đánh tan phản quân tôi xin mời chư vị ghé chạ thăm.”

Tiếng cười đùa của mấy tên Hán tướng tuy vang vọng trong đêm lại không thể vượt qua con sông đang ầm ỉ lấn át mọi thứ. Càng không thể len lỏi đến một căn nhà sàn nằm ở phía sau bốn lớp lũy cao trong doanh Lĩnh Nam quân. Bên trong căn nhà sàn đang có ánh đèn dầu lắt lổe, Bình Nam đại tướng quân Lê Thị Hoa đóng chặt cánh cửa gỗ, quay người lấy ra một tấm lụa mỏng từ trong ngực đưa lên cho một cô gái trẻ đang đứng đối diện, vị nữ tướng lắc đầu tiếc than: “Vương, ta đã xác minh qua, đây là danh sách gian tế bị quân ta phát hiện cho đến nay.”

Trung Vương nhìn xấp lụa mỏng lại ghi chi chít tên cùng chứng cứ mà lòng vừa giận vừa sầu lo. Nàng lướt qua một lượt các tên, có nhiều người thậm chí là cừu sủy, chủ nhân của cả một vùng, một huyện, càng xem nàng càng thấy đau lòng. Bỗng đôi mi thanh tú của bà vua nước Nam hơi nhăn lại, nàng hỏi:

“Cô Hoa, những người này tuy nhiều, chứng cứ cũng rất xác thật, thế nhưng bọn chúng vốn không thể tiếp xúc quá nhiều tin tức quan trọng...”

Lê Thị Hoa hiểu ý nàng gật đầu đáp: “Đúng vậy, vương, ta nghi ngờ rằng trong bản danh sách này chưa hề có tên chủ mưu. Hẳn mới là kẻ cung cấp thông tin cho những tên này báo lại với quân Hán.”

Trung Châu im lặng không nói gì chuyện xấp lụa cho Lê Chân và nàng Chủ đang đứng kế bên, nàng suy xét thật lâu vẫn không tìm thấy mối liên hệ giữa những người này với ai, cũng không thể tìm thấy ai khả nghi cả. Điều này cho thấy gian tế cực kỳ sành sỏi lại khôn khéo, Lê Thị Hoa là một nữ tướng từng trải lại thông minh cũng không thể nào trong thời gian ngắn tìm ra được thân phận của chúng được. Hai tay châu châu thái dương, nàng mệt mỏi nói: “Tất cả chứng cứ này đều xác thực chứ?”

“Nhờ vào hệ thống tình báo mà Kẻ Khí (Khí Thôn) mang lại, ta đã xác thực toàn bộ những gì chúng làm...” nàng hơi chậm một nhịp mới thờ ra: “Toàn bộ đều là sự thật.”

Lê Chân sau khi xem xong tấm lụa cũng nặng nề đặt nó xuống bàn, giận dữ nói: “Cũng vì những kẻ này mà quân ta bị vây kín, lại có không biết bao nhiêu anh hùng rơi vào tay giặc, thật đáng hận.” nàng Chủ tuy không nói gì chỉ nghiền ngẫm từng cái tên nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng như sương sớm của nàng cũng không khó đoán nội tâm nàng đang đầy giông bão.

Lê Thị Hoa lúc này cẩn thận hỏi: “Vương, Nàng tính những người trong đây nên làm sao?”

Trung Châu nghe hỏi mà cảm thấy thái dương càng thêm khó chịu. Nàng nhìn ra ngoài trời tối đen, ánh mắt như bay đến tận cửa sông Hát nơi không ít người trong bản danh sách này cũng tham gia lời thề ngày ấy, ánh mắt nàng lạnh lùng hỏi Nga Sơn công chúa:

“Cô Hoa, nếu như để những người này tiếp tục tồn tại như thế có thể tìm ra được kẻ đằng sau hay không?”

“Rất khó nói... nhưng ta sẽ cố gắng hết sức.” Bình Nam tướng trả lời.

“Các em nghĩ sao?”

Lê Chân chấp tay đáp: “Tuy em hận muốn chém chúng ra làm trăm ngàn đoạn, nhưng em vẫn thường nghe đánh rắn động cỏ, em nghĩ bây giờ chưa phải lúc loại trừ bọn chúng.”

Thánh Thiên công chúa gật đầu đồng ý rồi bổ sung: “Hơn nữa hiện giờ địch không biết ta, ta lại biết địch, thật sự là cơ hội khó có. Em nghĩ cứ để chúng như thế lại có thể lừa gạt giặc, sao lại phải giết chúng đi.”

“Nói đến mấy ngày nay giấc cũng rất bí ẩn... ngoài việc mai phục ở các cửa ải hiểm yếu thì chúng cũng giảm hẳn cường độ công kích, tăng cường mở rộng lâu trại... Em lo rằng chủ lực Mã Viện sắp đến đây.” Nàng tiếp lời.

Đang lúc này bên ngoài có tiếng gọi: “Dạ thưa Vương, có Âu Lan có việc gấp xin gặp.”

Trong nhà bốn người thoáng nhìn qua nhau, Trưng Vương nói vọng ra ngoài: “Mời nàng vào đi!”

Lát sau Âu Lan đẩy cửa bước vào phòng, vừa xoay người nàng đã vội vàng cúi đầu chấp tay thưa: “Vương, có tin tức quan trọng.” đoạn nàng lấy tay che ngực thờ dòn, cổ mãi vẫn không nói được gì.

“Chậm lại tí, em uống chén chè cho ấm rồi hãy nói.” Trưng Trắc thấy Lan như thế thì phì cười rót chén chè nóng đưa tới. Cô bé bối rối đón nhận ly chè từ vị vua Lĩnh Nam, mỗi anh đào khế thổi cho mát bớt mới uống một ngụm. Nước chè vào miệng thơm nhuận làm lòng nàng nhẹ nhõm hơn, cười tươi lộ ra hàm răng đen nhánh chấp tay thưa:

“Cảm ơn Vương, Âu Lan gặp qua các vị tướng quân.” Trưng Vương vui vẻ mỉm cười nhìn những giọt mồ hôi ướt đầm trán củ cô gái nhỏ, quan tâm hỏi: “Đêm khuya thế này em còn chạy gấp như vậy, tin rất nghiêm trọng sao?”

“Dạ, em vừa nhận được tin báo từ sư cô cùng Đề Nương công chúa.” Lan không nói nhiều mà đưa từ trong ngực áo hai mảnh da dê, Trưng Trắc nghiêm túc cầm một mảnh lên đọc sơ qua, ánh mắt toát lên tia vui vẻ cười nói: “Tốt rồi, các nàng Hồ Đề cùng Xuân Nương đều đã an toàn.”

“Thật sao?” Lê Chân mừng rỡ hỏi. Quân giặc bất ngờ xuất hiện ở Cẩm Khê hoàn toàn đã đánh ngay vài chỗ hiểm của quân Lĩnh Nam. Điều này có nghĩa là quân của Vương không kịp khuếch trương hệ thống công sự vốn có, làm cho quân giặc dễ dàng chiếm được nhiều vị trí quan trọng. Hơn nữa Mã Viện cùng Lưu Long quả nhiên không hổ là danh tướng, dựa vào việc nắm giữ tin tức từ nội bộ quân Việt, chúng táo bạo gửi đi không tới năm ngàn quân chặn đứng nhiều cửa khẩu vào Cẩm Khê, cũng tranh cướp dựng lên hàng rào vây kín nơi này, hết sức chuẩn xác cắt đứt mối liên kết giữa Cẩm Khê cùng các lộ nghĩa quân xung quanh. Từ đó chúng ung dung tiêu diệt từng đạo quân đến chậm, làm chiến lực quân Lĩnh Nam thiệt hại rất nhiều. Bị lọt vào tình thế xấu, Trưng Vương cùng hai vị Lê Chân và Thánh Thiên đã phải tổ chức không biết bao nhiêu lần phá vây nhằm đã thông với mọi người nhưng đều bị chúng mai phục chặn đánh, tổn thất thảm trọng mà về. Mấy ngày qua toàn bộ tướng lĩnh quân Lĩnh Nam đều như ngồi trên đống lửa, lo lắng cho những cánh quân chưa tới cũng có, lo cho số phận bản thân cũng nhiều, ai cũng không muốn số cây cột treo thân thể các cừu súy tuấn thân vì nước bên kia sông tăng lên.

Vì thế mà lá thư này có ý nghĩa hết sức đặc biệt, Trưng Vương cười tươi gật đầu xác nhận với nàng:

“Hồ Đề, Xuân Nương cùng với chú Bá đã hội quân với chú Công, nhờ có tin tức từ Trình gửi đến mà chú Công đã kịp thời cho người chặn trước các nẻo đường, tổ chức các cánh quân hội họp ở những nơi khác nhau... theo chú Công nói, bọn họ đang tích cực luyện binh theo kế hoạch do Thục Nương đưa tới, mọi việc đã biến nguy thành an.”

“Vậy thì tốt quá.” Thánh Chân công chúa nở nụ cười tươi khiến làn da ngăm đen đặc trưng của cô gái miền biển càng thêm sinh động, nàng đưa phần thư tín trong tay cho Thánh Thiên, ánh mắt chờ mong cuộn da dê thứ hai mà Vương đang mở.

Khác hẳn vừa rồi, Trưng Vương xem xong phần thư này thì im lặng nghiền ngẫm, ánh mắt liên tục biến chuyển từ ngạc nhiên, phần nộ rồi vui vẻ, chờ mong. Sau khi coi xong tấm da dê chỉ chít chữ, nàng không vội truyền đi mà hỏi u Lan:

“Em xác nhận bức thư này từ tay Thục nương gửi tới? Làm sao thư có thể xuyên qua vòng vây giặc được?”

“Dạ, là nhờ sóc.” Nói đến đây u Lan không khỏi tự hào. “Chúng em có thể nuôi dạy những loài thú nhỏ làm một số việc vặt đơn giản. Xuyên qua vòng vây kẻ tặc cũng không phải quá khó với chúng. Con sóc đưa thư có ký hiệu riêng, thêm nữa trong thư dùng nhiều ký tự trong Kê mới có, do đó em cần thời gian giải mã chúng, bức thư này chính xác do sư cô gửi.”

Nghe nàng nói, Trưng Vương mới hài lòng gật đầu truyền bức thư cho Thánh Thiên. Bức thư được truyền từ tay người này sang người khác trong sự im lặng bao trùm khắp căn phòng. Mãi đến khi tất cả đều đã đọc xong hết, Trưng Vương mới nhẹ nhàng hỏi:

“Các nàng thấy thế nào?”

Nga Sơn công chúa vốn là người ít nói lúc này lại đứng ra chấp tay: “Nếu quả thực như thư đưa tin, hành động của giặc mấy ngày qua đều đã hiện ra hết. Theo ta thấy kế hoạch này có thể làm. Định tính kế độc như vậy, chúng ta sao có thể bỏ qua.”

Mọi người nghe thế đều đồng ý, Trưng Trắc lúc này nắm chặt bàn tay nói: “Bọn chúng ép chặt chúng ta một đầu suốt mấy tháng qua, nay có được dịp thế này, ta há có thể cho chúng chỉ đơn giản hao binh tổn tướng thôi được?”

Thánh Chân công chúa hai mắt toát ý cười nói: “Chị Châu muốn làm lớn nha!”

“Chân quá hiểu ý ta.” Trưng Trắc nâng chén chè cười duyên, đoạn nàng nhấp môi rồi hỏi: “Quan trọng hiện giờ làm sao bố trí ra sao? Các Nàng đã có kế hoạch gì chưa?”

Thánh Thiên công chúa suy tư một lúc rồi nói: “Muốn đánh cho địch bất ngờ ắt phải dùng kỳ binh, nhánh quân của Trình có thể tính là một. Tuy nhiên em nghĩ ta cũng nên có kỳ binh của mình. Chuyện này muốn phiền cô Hoa.”

Lê Thị Hoa nghe vậy lắc đầu cười đáp: “Không biết nàng Chủ cần lão bà như ta phối hợp những gì?”

Chương 43: Cắm Khê mở màn

“Lên! Mọi người mau lên!” Mai An nâng tấm mộc thuẫn hết lớn.

“Giết! Giết!”

“Lên! Mau phá rào!”

Mấy tên Việt binh vạm vỡ lao lên dưới sự bảo vệ của mấy tấm thuẫn da trâu dày oằn người chịu đựng những đợt mưa tên ì ùng đập tới, cố gắng ném những đoạn dây thừng thô về phía hàng rào gỗ. Mỗi khi có dây thừng thành công mắc vào, bốn năm người lại ủa lên nắm dây kéo về sau để lật đổ hàng rào.

Đương nhiên mấy tên cung thủ quân Hán cũng không phải ăn chay, chúng điện cuồng bắn tên xuống những nơi quân Nam tụ tập, thề sống thề chết giữ chặt tường rào. Việt binh lớp trước ngã xuống, lớp sau liền lao tới nắm dây lấp vào, mấy người nỏ binh núp sau lớp khiên cũng phản kích dữ dội. Không ngừng có quân Hán bị nỏ trúng thùng đầu, la lên tuyệt vọng rơi xuống từ đoạn trại cao.

Mấy mươi tên Hán quân ở bên ngoài trại cũng lập trận vát và chống cự hơn trăm Việt quân dũng mãnh chém giết. Tên này vật tên khác té, chưa kịp giờ đao bổ xuống lại bị kẻ khác dùng giáo xuyên thùng ngực. Đầu rơi máu chảy nơi nào cũng có, mặt đất bị dẫm đạp đến độ mềm hẳn ra, tay chân lẫn lộn chẳng còn phân biệt được của quân Nam hay quân Hán nữa.

“Mấy tên man binh này hôm nay nổi điên thật rồi.” võ quan Phàn Kim la lớn, y đưa tay rút mũi tên trên vai ra quăng qua một bên, mặc kệ bả vai chảy đầy máu để đao nhảy vào Mai An chém tới tấp.

Đang đang đang đang.

Mai An dùng thuẫn đỡ đao, vừa lăm le ngọn thương trên tay, hể tên kia sơ hở là lại như rắn độc lè lưỡi phi thẳng đến không hề chần chờ.

Huru, mũi thương quét qua bờ vai chảy máu khiến Phàn Kim nhăn mặt lui lại, hấn nhìn kỹ tên thiếu niên mới đôi mươi tán thưởng:

“Nhóc con tài nghệ không tệ, dẫn quân cũng rất có cách, sao không hàng thiên quân, chắc chắn sẽ được trọng dụng.”

Mai An không nói gì tiếp tục đâm thương tới, vừa hạ gục một tên giặc đánh lên vừa oằn vai đỡ lấy nhát đao bất ngờ từ Phàn Kim, lực đao quá mạnh khiến chàng quỵ hẳn chân xuống. Tên Hán tướng cố lăm vẫn không chặt đứt được tấm thuẫn dày phủ da trâu chắc chắn bèn hừ mạnh giọng chân đạp, thế nhưng chàng cử sủy đã chú ý bộ pháp hấn từ lâu liền nghiêng khiên lẫn người tránh, miệng khinh bỉ: “Hèn hạ.”

Phàn Kim hả hả cười mặc kệ lại muốn lao lên chém, bỗng dừng bên cạnh vang lên tiếng rầm thật lớn.

“Hoan hô!”

“Hay!”

Quân Việt sau nhiều cố gắng và trả giá cuối cùng cũng làm sập một đoạn tường vây rộng mấy thân người.

Mai An nhìn thấy tên Hán tướng định lao qua bổ lấp thì biến thủ thành công, lưỡi thương như phun lửa liên tục áp lấy, miệng không ngừng quát:

“Cậu Út, mau chiếm chỗ, mau!”

“Vâng!” Mai Trí đỡ khiên cầm đoản kích la lớn, chàng dùng khiên xô ngã mấy tên binh sĩ, tay kích quét vòng kết liễu hai tên khác trước khi nhảy vào khe trống chém giết. Binh sĩ Linh Nam thấy tướng lĩnh mình gan dạ cũng hò hét vang trời lao vào anh dũng chiến đấu.

“Giết!”

“Hự!”

Việt binh có được chỗ trống làm bàn đạp thì khí thế tấn công càng tăng, nhiều người dùng cả vũ khí của mình làm ám khí phóng vào kẻ thù, rồi nhanh tay lượm vũ khí vô chủ trên mặt đất lao vào chém. Vũ kỹ quân Nam loạn xạ lại thích hợp với vị trí hẹp hòi khó lập trận như vậy lắm. Nên chỉ mấy chốc mà đoạn tường trại này đã sạch bóng quân Hán. Vô số dây thừng lập tức cuốn lấy tường trại, không bị tên bắn áp chế các chiến binh hò hét kéo ngã chúng trong chớp mắt làm đoạn khe trống nhanh chóng tăng lên tới hơn mấy chục bước.

Đang đang

Tiếng trống trận cùng tiếng chém giết không ngừng làm tên Phàn Kim nhú mảy, đúng lúc này một tên Hán quân võ quan khác là Lữ Húc lao lên yểm trợ hấn: “Lùi lại vòng sau, chỗ này bỏ.”

“Được” Phàn Kim nghe vậy dứt khoát vung đao tách đôi thủ ra, từ từ lùi về trong vòng bảo vệ của Hán quân, vừa lùi hấn vừa ra lệnh toàn quân rút lại. Mai Trí đang chiến đấu hăng say gần đó thấy quân giặc thụt lùi thì la lớn định dẫn quân tiến lên nhưng bị anh trai túm lấy.

“Làm cái gì? Em muốn bị chiến mã giặc đạp loạn hả?” Mai Trí bị anh trai níu tinh táo lại, chàng tắc lưỡi tiếc nuối rồi kêu binh sĩ mau chóng phá bỏ hàng rào, chuẩn bị làm bàn đạp tấn công lớp tiếp.

“Vất vả cả buổi sáng tiến lên được có trăm bước, ải đáng tiếc...” Cậu thở dài. Lưu Long là tên tướng lĩnh già dặn vô cùng. Vốn quân Hán tiên phong đến đây chưa hề tới vạn người, vừa vây kín quân chủ lực của Vua Bà, vừa mai phục các đạo quân tới hội hợp chính là điều không thể. Vậy mà hấn có thể dùng một ngày liền mình dựng lên vô số lớp tường trại, cứ mỗi trăm bộ, trăm năm mươi bộ một lớp, tầng tầng kéo dài từ trước đoạn rẽ sông Hoài ra tận dãy núi Ba, thành công vây kín quân Việt. Với thành lũy như vậy quân Hán chỉ cần chưa tới năm ngàn quân đã thủ kín kè vô cùng. Cộng thêm không hiểu vì sao quân Nam có tiến công bất ngờ, dương đông kích tây thì quân Hán vẫn biết mà tập trung binh lực trấn áp nên gần nửa tháng qua quân Nam không thể phá nổi mười lớp trại. Cho dù mấy hôm nay Bình Ngô đại tướng quân thay đổi cách đánh từ bí mật sang trực diện đề lên mới có chút đổi sắc, thì quân Nam cũng tổn thất thật nhiều.

“Than thở cái gì? Em còn không xem quân sĩ chúng ta mệt đến thế nào?” Mai An vứt tấm thuẫn đã nát bấy xuống đất mắng. Nghe anh nói vậy Mai Trí cũng im lặng gật đầu. Từ sáng sớm đánh đến quá trưa, quân Nam kẻ một người bị thương ngồi thở hổn hển quả thật không thể lại cố sức phá tiếp mấy lớp rào. Dù cho họ có còn đủ sức đuổi theo mấy trăm tên Hán quân kia thì còn một đội kỵ binh hơn ngàn người do một tên Hán quân Giáo Ủy trẻ dẫn đội đang ghim ngựa chực chờ nơi xa. Rồi khỏi vòng trại yểm hộ cùng chủ lực giúp đỡ Việt binh chắc chắn sẽ bị chúng đâm đạp không thương tiếc.

Mai Trí hừ mạnh nhìn lá cờ nhỏ ghi chữ “Vương” của đội kỵ binh đằng xa, tay kích mạnh mẽ chém ngã cây cờ Đại Hán bên cạnh, tiện tay chàng chém nát luôn lá cờ chữ “Phản” trước khi quân Nam treo lên lá cờ tam sắc vàng lục trắng được thêu con chim Lạc bay phấp phới, phía dưới đề “Nga Sơn” của mẹ chàng. Đến khi lá cờ được treo lên xong, chàng quay sang anh ba đang đứng tổ chức nô binh lên trại thủ mà hỏi: “Anh, không biết anh Cả anh Hai có ổn không?”

Mai An liếc nhìn đứa em nhỏ mà lâu cá của mình, giọng rắn đê: “Anh Đạt đi làm chuyện bí mật, anh Thỏa càng có việc khác, mẹ đã không cho bàn sao em còn nhiều lời?”

Chú út cười he he gãi đầu, mẹ của bốn anh em chàng là Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa được Vua Bà giao trọng trách nặng nề, sự việc hết sức bí mật. Hai anh chàng được tham gia vào đó khiến mỗi lần chàng nghĩ tới tương lai kế hoạch kia thực thi thì kích động không thôi. Đã mấy lần chàng xin mẹ cho mình đi theo anh cả hay anh hai mà không được chấp nhận nên mới tìm cách đột phá từ anh ba mình, đáng tiếc Mai An làm người can trọng ôn hòa sao có thể chiều lòng cậu em.

“Hai chàng làm rất tốt.” lúc này có một viên nữ tướng cười con ngựa lông đen bờm trắng đến, nhìn về phía hàng trại quân Hán đã được chiếm lĩnh đằng hoàng, thay bằng cờ hiệu và quân Việt mà cổ vũ.

“Thánh Thiên công chúa quá khen.” Hai anh em sáng mắt vòng tay chào. Thánh Thiên công chúa là nữ tướng mà kiêu dũng thiện chiến, sâu hiểu binh thư lại có mặt trắng môi đỏ, mắt sáng mũi cao thật sự đẹp tựa tiên nữ làm cho rất nhiều chàng cửu tử trẻ tuổi coi làm thần nữ trong lòng. Bốn anh em chàng cũng vậy nên bọn họ mỗi lần thấy nàng đều cố sức lấy hết hai trăm phần trăm sức mà đánh. Nhìn cô nữ tướng lưng đeo cây cờ “Bình Ngô tướng”, eo đeo hai cây cửu tiết gần đang dần theo một nhánh binh đi qua, Mai Trí thì thảo với anh trai: “Em nghĩ lại rồi, ở đây được thấy chị Chủ mỗi ngày, tính ra hai anh cả anh hai thiệt hơn nhiều.”

“Không có tiền đồ!” Mai An cười mắng hấn nhưng ánh mắt cũng không rời đi được thân ảnh yêu kiều phía trước, chàng nói:

“Mau mau chinh quân, Thánh Thiên công chúa dẫn quân đến đây tức là lát nữa sẽ đánh tiếp, anh em hôm nay chúng ta lại phải nhả hai ba vòng vây nữa đây.”

“Hay” Mai Trí hét lên, đoạn chàng quay sang Việt binh đang ngồi nghỉ mà hỏi: “Mọi người muốn đánh tiếp hay nghỉ?”

“Đánh chứ, tứ lang nói gì vậy?”

“Đi đi, tao đánh ngay bây giờ còn được.”

“Mày thì không, mày bị thương nặng quá rồi, ở lại chiếu cố cho ông Lười đi.”

“Được!” Mai Trí đón lấy tấm thuẫn mới từ anh trai ném qua nói: “Vậy thì mau chuẩn bị vũ khí, lát nữa chúng ta lại xung phong.”

“Ồ! Ồ!”

Thánh Chân công chúa đứng bên trên cửa trại, vừa nhìn quân Nam đang cố gắng đẩy lên vừa hỏi:

“Chị Châu, chúng ta đánh như vậy có ổn không?”

Trung Vương đau lòng nhìn từng vị anh hùng đất Nam ngã xuống dưới mưa tên kẻ thù, cắn răng nói: “Chúng ta cũng chỉ có thể làm vậy để dòi đi sự chú

ý của quân Hán và gian tế ... Hãy tin tưởng nàng Chủ.”

Lê Chân hơi ngập ngừng một chút mới hỏi: “Chị, kế hoạch quan trọng như vậy lại do một cậu bé chưa đủ mười lăm tuổi bày ra... Liệu có thể...”

Trung Vương lắc đầu khẳng định: “Em yên tâm, chị tin tưởng cậu bé đó! Với cả Thực Nương, Phương Dung cùng Đào Hầu đều đã đồng ý rồi.”

Ngày hôm đó quân Nam thành công phá bỏ tám lớp thành vây, tiến lên mấy trăm bộ dưới cái giá hơn ngàn người thương vong. Đây là trận đánh ác liệt nhất từ khi quân Hán tới Cẩm Khê, cũng là trận đánh mà Việt binh tổn thất nặng nề nhất. Đây cũng là trận đánh được ngày sau coi là trận mở màn của chiến dịch Cẩm Khê đẫm máu.

“Ai đau quá, nhẹ tay một chút được không?”

Nàng Tía hẳn học nhìn về phía vị cừu sủng trẻ tuổi, bĩu môi xinh: “Thế lúc anh xưng phong hăng say lắm mà? Chị Chủ bảo rút lui anh còn đứng đấy chém giết còn gì.”

“Nàng hiểu cái gì, đó là tôi chặn sau cho quân ta lui từ từ. Nếu ai cũng quay lưng rút hết bị đánh úp theo làm sao bây giờ?” Mai An nhướn mày nhịn đau cãi lại.

“Vâng vâng, thì ai chả biết anh muốn cản hậu cho chị Chủ, dù sao người ta bị thương, anh đau lòng chứ sao?” nàng Tía nghe vậy càng phát bực ấn mạnh hơn, nhìn tên đầu đất thanh mai trúc mã trước mặt đang oai oải la hét chẳng hề có hình tượng anh dũng như ban chiều nàng đỏ mắt xem thì giận vô cùng. Vì chị Thánh Thiên công chúa hẳn dám xông pha nguy hiểm lại hết mình thể hiện bản lĩnh lãnh quân của mình, thế nhưng khi nàng ở cạnh hẳn cứ mãi là một tên đầu gối chả hiểu cảm giác của nàng tạo nào.

Vốn Nàng định ấn ấn mấy vết thương thêm vài phát thế nhưng khi nhìn thấy vết chém sâu hoắm ở bả vai, nội tâm nàng xót ghê gớm. Nàng dùng vài mảnh lau lau vết bẩn quanh vai, quan tâm hỏi: “Đau không?”

“Không, ai ui, nhẹ tay tí.”

“Do ai gây ra thế?” Ánh mắt rực lửa Tía hỏi. Đứng trước nàng chỉ là thầy thuốc không thôi, nàng Tía cầm thuẫn đao đao đánh võ cũng rất giỏi. Nàng theo sư phụ là Diệu Tiên phu nhân vừa học y vừa rèn võ đã gần mười năm, vẫn luôn tự tin mình không kém cạnh gì bốn anh em Mai An.

“Không được làm ầu!” Mai An lắc đầu mắng, hẳn quá hiểu tính cách nóng nảy của cô bạn thân này, nhiều lúc hẳn chẳng hiểu nổi sao nàng lại đi học y với cái tính đó: “Đây là do tên Vương Quảng làm, hẳn... rất lợi hại.”

“Ta đánh không lại sao?” nàng Tía không phục hỏi.

“Ngay cả nàng Chủ đánh cũng không lại.”

Nàng Tía nghe chàng nói thế im lặng không nói nữa. Nàng lau sạch vết thương xong, tay nắm một mớ lá hỗn tạp bỏ vào miệng nhai nát, sau đó đắp lên vết thương rồi băng bó thật kỹ mới đứng lên. Mặc kệ tên Mai An còn đang ngồi đó nàng đứng đưa mái tóc được buộc hai cái chuông bạc xinh xắn, xoay người đi thẳng tạo nên những tiếng đing đang vui tai.

Vừa qua góc khuất nàng đã gặp một vị phu nhân tuổi tầm ba mươi, dáng người thướt tha, vừa xinh đẹp lại quý phái vội chấp tay chào: “Thầy.”

Diệu Tiên phu nhân trên vai còn đeo một giỏ thuốc to, trán hơi lấm tấm mồ hôi cười với nàng: “Con đừng giận hẳn, hẳn lo lắng cho con thôi.”

“Con biết, con không giận chàng.”

Nhìn vẻ mặt của cô học trò cứng, Diệu Tiên phu nhân biết đây là nàng vì không giúp đỡ được cho người thương mà khó chịu. Nàng thở dài nhớ lại người chồng dân Hán, nhớ lại cảm giác bất lực khi chàng gục ngã trong chính bàn tay đồng bào của mình vẫn không thể bảo vệ được cho tấm thân cô vợ người Việt, nàng sâu sắc hiểu tâm trạng của Tía.

Diệu Tiên dịu dàng vuốt tóc cô bé mới mười sáu: “Đi thôi, còn nhiều thương binh đang đợi thầy trò ta đâu... nếu con muốn giúp chàng, con hãy cố gắng hơn nữa.”

“Vâng, thưa thầy.” Nàng Tía cắn môi xinh, gật đầu đi sau lưng cô không nói.

“Thật ra, hẳn cũng biết xót cho cô học trò xinh của ta đấy chứ...”

Nàng nghe câu nói từ phía trước vọng lại, gương mặt xinh xắn đã hơi ửng đỏ, con nai nhỏ trong lòng loạn đạp khắp nơi...

“Chị Thực, tất cả đều chuẩn bị xong sao?” Trung Trinh tách đám dây leo trước mặt hỏi.

Bát Nạn đại tướng quân tay chống hai thanh nguyệt đao, ánh mắt bay qua bờ sông đang vỗ sóng ầm ỉ mà đáp:

“Em yên tâm, chị nhất định sẽ cho quân giặc những bất ngờ thú vị.”

“Không biết hươu Nga Sơn công chúa thế nào?” Minh lúc này cũng theo sau Trung Trinh hiện ra. Càng gần Cẩm Khê cậu càng phải giả nữ, gương mặt cậu lúc nào cũng xấu hổ đỏ ửng càng thêm xinh xắn. Vì thế Minh đi đến đâu đều trở thành tâm điểm của mấy ả nữ binh đến đó, làm hấn tưng quẫn đến không dám rời xa Trung Trinh. Mà như thế hấn càng lại bị chọc.

“Mi... Minh yên tâm. Nhờ có nàng Lan và Hoảng nên mọi việc chuẩn bị của mẹ rất chu đáo.” Mai Thỏa vừa nhìn Khải Minh vừa nói. Chàng không thể tin nổi cô gái đẹp như mây trời khiến chàng chút nữa quên cả Nàng Chủ trước mặt lại là một chàng trai. Nghĩ đến tình cảm chưa nỡ đã bị khai tử của mình, Mai Thỏa thờ dài tiếc nuối.

“Chị Nội, tên này cười ghê quá, cách hấn nhìn chị Minh cũng ghê quá!” bé Na tay không rời nàng Nội miệng không ngừng cảnh giác la to khiến bị can lẫn bị hại đều muốn đâm đầu vô sông quách cho xong.

Kể cũng ngộ, cô bé Na từ ngày được cứu chỉ bám lấy mỗi nàng Nội thôi, dù người cùng chạ cũng theo quân về đây nhưng nàng thì sống thì chết không chịu tách ra ở với ai cả. Dưới ánh mắt đầy quật cường và ngấn lệ của nàng, không ai có thể ép nàng được. Mà lạ thường dù nàng Nội có hóa trang ra sao, cô bé này vẫn có thể nhận ra ngay, Nội có trốn cô vẫn tìm thấy, từ đó bên cạnh cô gái mặt tròn trĩnh có thêm một bóng hình đáng yêu lúc nào cũng kề bên. Mà không biết Na nói với Nội điều gì khiến Nàng cũng bỏ không lại giả trang bà lão nữa.

“Mặc kệ hấn, cả bốn anh em nhà hấn đều dè xòm như thế.” nàng Nội không chút lưu thủ bắn tên xuyên tâm Thỏa, không đợi hấn kịp biện minh, nàng tiếp: “Em nhớ phải tránh xa hấn ra.”

Bé Na gật gật cái đầu xinh, bộ dáng ngoan ngoãn: “Dạ chị!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Các tướng Việt

Ở phía bắc trận doanh quân Lĩnh Nam có một khe núi nhỏ gọi là khe Bầu. Nơi đây vốn là một đoạn đứt gãy đột ngột của dãy núi Ba vốn bao quanh Cẩm Khê trước khi tiếp tục nối liền với dòng sông Đốc cuộn cuộn sóng xô bằng những vách đá thẳng đứng đầy hiểm trở. Khe núi cũng như tên, phần ngoài khe nối liền với dãy đồng bằng rộng lớn là một vùng thung lũng, to dần ở giữa rồi kéo hẹp về bên trong. Địa hình phức tạp như thế khiến khe Bầu là nơi phòng thủ chiến lược không thể thiếu của quân Việt. Nơi đây có một tòa cửa ải cao hơn hai trượng (~8m) bằng tổ hợp gỗ đá chắc chắn do hơn hai ngàn quân đóng giữ, phía sau càng có một tòa doanh trại kiên cố với hơn bốn ngàn chiến binh làm chỗ dựa cho cửa ải. Vì địa thế nơi này vừa tiện thủ đường bộ vừa tiện thủ đường thủy, lại là đường Bắc tiến duy nhất còn nằm trong tay quân Lĩnh Nam nên từ lâu nó đã là trọng điểm của quân Hán.

Đằng sau khe Bầu hơn mười dặm chính là trại của Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa, cũng chính là bức phòng thủ kiên cố che chắn mặt hông quân Nam. Cũng nhờ có nàng mà khe Bầu càng không cần lo lắng bị quân giặc công kích từ phía sau.

“Đẩy thang xuống, mau đẩy thang xuống!”

“Ném đá đi!”

“Coi chừng cung tiễn!”

Véo vèo véo!

Là cửa ải quan trọng còn sót lại không nằm trong tầm khống chế của quân Hán nên cửa khe Bầu từ lâu đã nằm trong vùng trọng điểm tấn công của giặc. Thế công của chúng rất gấp, cứ hai ngày một lượt công, rồi tăng thành một ngày ba bốn lượt. Tên bay máu chảy không ngừng tẩy rửa một tòa cửa ải dài không tới nửa dặm này.

“Cung nỏ, bắn!”

“Chết đi!”

Lão tướng quân Nam là Tam Trinh đứng trên chỗ cao nhất ở cửa trại, khoanh tay thẳng lưng nhìn về phía những quân sĩ Lĩnh Nam đang liều mình chống trả đợt tấn công thứ ba trong ngày. Bên cạnh lão có năm sáu tay lực sĩ đang cỡi trần, mồ hôi nhễ nhại không ngừng gõ đùng đùng vang dội cổ vũ tinh thần thủ quân.

“Thay phiên, đội thứ chín lên!” theo ông ra lệnh, tay kèn lệnh bên cạnh liền thổi tù và vang dậy. Lập tức từ phía dưới có một đội hơn hai trăm Việt binh chấp thương đem thuẫn vôi vãi chạy lên mặt tường, gia nhập vào cánh quân đang chiến đấu hăng say. Trong đám quân sĩ cũng có tên cừu sứt rút kèn thổi ra hiệu cho một bộ phận quân lính lui về sau. Đây chính là phương thức thủ quân kiểu con cuốn chiếu của vị lão tướng, nhờ có cách này mà quân Nam mới có thể đánh trụ nhịp độ công kích điên cuồng của Bắc quân.

“Đào Nhất Lang, Phạm Vũ các anh lui ra sau, đến lượt tôi lên rồi!” Phùng Chí thân mặc giáp đồng, tay cầm thương sắt cười to nhảy vào trận chiến,

chàng vung thương hoa đâm chết ba tên binh sĩ rồi mới nói: “Nghỉ ngơi đi, các anh mệt rồi.”

“Cẩn thận rồi!” Đào Chiêu Hiến ha ha quét phủ chém hai tên địch phía trước mới chào lui ra sau, bên kia Phạm Vũ cũng nhanh chóng dứt ra, hấn thờ hỗn hển kéo theo tám khiên đồng đã mẻ lõm chồm về chỗ nghỉ ngơi mới ngồi bệt xuống than: “Giặc...đánh gấp thật, mẹ, quân ta...chẳng phảichỉ xin chúng mấy.... trăm bước thôi sao?”

“Mệt không?” Tam Trinh dẫn theo mấy tên thân binh đi tới.

“Cháu... không mệt... ông ơi, lát... lát cháu... đánh nữa.” Phạm Vũ lau mồ hôi, rên rĩ.

“Hừ, cật mạnh.” Đào Chiêu Hiến quăng thanh đại phủ một cái boong lên mặt đất, dí tay vào tóc hấn quàu loạn xạ mấn.

“Ai ui...em làm sao... được như anh Nhất Lang cùng... tên biến thái... Phùng Chí chứ... Đánh từ sớm đến giờ ... cũng phải mệt... chứ... học học”

“Ừ!” Tam Trinh vui vẻ gật đầu. Nếu chỉ mình ông thủ ở đây, với bộ xương già chắc chắn chẳng cần một ngày là khe Bàu sẽ mất ngay. May mắn nơi đây được viện trợ bởi những viên kiêu tướng trẻ tuổi mạnh mẽ như Đào Chiêu Hiến, Phạm Vũ cùng Phùng Chí. Nhất là người sau cùng là một viên Lạc tướng dũng mãnh thiện chiến, còn trẻ lại can đảm vô cùng, hữu dũng hữu mưu khiến cho tướng sĩ ai cũng khâm phục. Ông nhìn bóng người như giao long luôn lách đến đâu thì quân giặc tán ra đến đó mà thầm khen, cũng thầm may mắn đất Nam còn lắm người tài như bọn hần.

“Không biết chủ quân của Vua Bà đánh ra sao rồi...” Đào Chiêu Hiến hỏi.

“Keng” Phạm Vũ dùng gươm gạt bay một mũi tên lạc, sức hơi hồi chàng nói:

“Theo như em đoán, Vua sắp đánh to rồi, chúng ta cố ép, giặc cũng có ý lui, một bên đánh một bên nhường cũng qua ba ngày, sắp tới trại chính rồi. Mã Viện hấn sắp ra quân.”

“Ừm.” Tam Trinh cùng Đào Nhất Lang không hện mà cùng đồng ý với hấn, ánh mắt của cả hai như bay qua hai mươi dặm muốn bao trùm lên chiến trường chính đằng sau.

“Không phải hôm nay, hôm nay muộn rồi.” Vị Lạc Hầu lớn tuổi lên tiếng.

“Không phải bây giờ, đã đủ muộn rồi, thu binh.” Giả Tông quay đầu nói với tên thân binh bên cạnh. Trong tiếng kim la kêu vang, quân Hán mau chóng diu dặt thương binh, trình tự rút lui.

“Chúng lần nào cũng ngăn nắp như vậy...” Phạm Vũ chống một tay lên tường trại, lắc đầu ngao ngán nhìn Hán quân nề nếp rút lui.

“Quân chính quy của giặc không thể xem thường!” Phùng Chí cảm thán trong sự đồng tình của mọi người.

Bang! Bang! Bang!

Vương Quảng nâng thanh trường sóc màu đỏ tía nhìn chăm chăm tên cừ súy phản quân chỉ hơn hấn vài tuổi, sau lưng hấn còn có hai tên bại tướng y đã đánh bại mấy hôm trước, khỏe miệng hơi nhếch cười:

“Không tệ, không ngờ có thể đánh được với ta hơn ba mươi chiêu.”

Đào Đô Thống im lặng vận lực không nói, trước mặt chàng là một đối thủ quá sức lợi hại, không những chiêu thức tinh diệu, phản xạ nhạy bén lại còn có lực đạo không thể tưởng tượng nổi. Tất cả những điều đó gộp lại khiến hai tay chàng run rẩy không ngừng, bên cạnh hai tên tướng trẻ tuổi là Mai An và Mai Trí càng bần rùn đến độ cầm vũ khí cũng đã cố hết sức. Nhất là Mai An vết thương còn chưa lành hấn đã phải vận lực nên bây giờ đã thờ hỗn hển.

“Hai chú lui về sau, nơi đây để anh lo.” Đào Nhị Lang cắn răng nói khẽ.

“Không thể nào!” Mai An nâng thương che khiên nói.

“Mẹ, hấn ý vào chiến mã dưới thân, có gì hay ho đâu.” Mai Trí cũng chửi.

Vương Quảng vốn chưa bao giờ đi đến Lĩnh Nam, hiển nhiên chưa hề nghe tiếng Việt. Y thấy ba tên này xâm xì to nhỏ thì khó chịu lao ngựa đến quát: “Tặc tử há có thể phân tâm? Đi chết đi.”

Ngọn sóc phá không đâm tới làm Đào Đô Thống vất vả dùng đao chắn lại, lực chấn mạnh đến nỗi chàng phải đạp mấy bước, nhanh chóng dùng đuôi đao chống lại mới dừng vững.

“Hừ” Mai Trí nâng kích đâm thẳng vào mặt Vương Quảng lại bị hấn hời hợt kéo sóc về gạt ra, thuận tay hấn xoay người quét bay Mai An đang đến gần. Bị Vương Quảng cuốn lấy ba người không thể phân tâm điều binh, lập tức Phan Kim và Lưu Húc lại thúc quân ép lên khiến quân Lĩnh Nam bị bức lui ra khỏi đoạn tường trại bị đổ.

“Giặc lại đẩy lên rồi, mau đứng vững!” Đào Đô Thống bức lui Vương Quảng mà hét.

Thánh Thiên trầm tĩnh nhìn quân Nam mới chiếm được một đoạn tường trại đã bị đẩy lùi xuống không sao lại tiến được nữa. Hôm nay tường trại đã được

đẩy lên rất sát với trại chính quân giặc rồi. Nàng thậm chí có thể thấy được lá cờ đỏ rực ghi chữ Hán đang tung bay cách đó không quá một dặm cùng những thân ảnh mấy tên cáo già đang đứng trên đài cao quan sát quân Nam gần đó. Càng lại gần trại chính sự tinh nhuệ của giặc càng thể hiện rõ nét. Quân Nam dù cố sức mãi trong hai ngày qua cũng chỉ có thể đẩy lên không quá hai dặm là hết, hôm nay dù cố cỡ nào cũng không thể lấn lên.

“Quân Vua yếu thế này sao?” Một tên thiếu niên đứng bên cạnh nàng cười khẩy nhìn quân Nam bị đẩy lui về.

“Tam Lang không được nói bừa!” vị Lạc tướng bên cạnh cậu cảnh cáo: “Đó là do giặc liều mình chống đỡ thôi, nếu như quân ta còn cố đề lên sẽ bị tổn thất không đáng.”

“Chú Vũ, nếu như đánh trận mà sợ tổn thất sao có thể thành công?” Cậu thiếu niên bĩu môi không phục nói:

“Nếu sáng giờ chiến binh Đồ hầu chúng ta ra trận đánh, không tới quá trưa đã đẩy lên tới lá cờ kia rồi!”

Tạ Hàn Vũ lúc đầu không nói. Cậu bé Đồ Cán bên cạnh mới mười lăm tuổi lại được cha đưa lên chiến trường tôi luyện đủ biết cậu được Đồ Hầu thương yêu dường nào.

Đáng lẽ anh cả cậu là Đồ Kiên mới là người dẫn quân lên tiếp ứng Trung Vương, thế nhưng cậu lấy cớ quân lính cần thao luyện thêm nên chỉ để em mình cùng ngàn quân lên trước. Bản thân cậu cùng ba ngàn chiến binh còn lại ỉ ạch mãi chả lên. Cũng không biết từ nơi nào phát ra truyền ngôn Trung Vương muốn dò quân về Nam, thay thế Đồ Dương làm chủ Cửu Chân để lấy binh lực chống Hán. Vì thế mà Đồ Cán vốn tính tình kiêu ngạo lại càng khó chịu hơn, không ngừng đâm trái chọc phải đủ điều.

“Tướng soái đức hạnh như vậy, đàn bà sợ chết yếu đuối làm sao có thể chống giặc...” Đồ Cán cố tình nói lớn.

“Ngươi câm miệng, ngươi còn nói lung tung xem ta giết ngươi hay không.” Lê Chân giận dữ rút gươm chỉ hấn mắng. Đồ Cán lúc này mới hừ lạnh không vui không nói nữa.

“Nàng Chủ?” Xử lý xong tên thiếu niên lóc chóc này, Lê Chân quay sang Thánh Thiên hỏi. Bình Ngô đại tướng quân nhìn về phía sau nơi đồng cỏ quân Nam từ mấy ngày nay đã đẩy mạnh được hơn mười dặm, yên lặng tính toán một lúc nàng nói: “Anh Hác, thu binh.”

Hồ Hác cười ngựa bên cạnh gật đầu thôi từ kêu gọi quân Nam lục tục rút quân. Đào Đồ Thống cùng hai anh em Mai An Mai Trí đứng đoạn hậu sau lưng, đợi đến khi dòng lũ Việt binh đã rút hết mới chậm chậm lùi bước. Vương Quảng nhìn bọn họ khinh thường đuổi theo đánh, y liếc mắt nhìn về phía Thánh Thiên công chúa rồi quay ngựa đi thẳng.

“Vương, Nàng Chủ lãnh quân không được, khiến quân ta thiệt hại nhiều. Mời Vương thu hồi quyền chỉ huy của nàng.”

Bước tiến của quân Nam bị kỵ binh Vương Quảng cản lại, từ thương thảm trọng khiến trong quân tiếng hòen trách không ngừng. Hai chị em Trung Vương vốn noi theo tục xưa để các Lạc Hầu Lạc tướng tự thân quản lý vùng của mình, kể cả quân sự lẫn kinh tế. Vì thế khi đánh thắng trận, mọi người đua nhau cướp chiến lợi phẩm thì ai cũng vui vẻ hớn hở, đến khi quân lính của mình chịu tổn thất mất mát thì lại tị nạnh lẫn nhau. Trung Châu vừa tiến tới tiền tuyến liền nghe không ít người phàn nàn khó chịu. Nàng nhẹ giọng khuyên bảo họ hồi lâu, hứa hẹn đền bù bằng châu báu vải vóc mới đuổi được họ đi.

“Bọn khốn miệng thì kêu ca yêu nước, mắt chỉ nhìn thấy mỗi lợi lộc.” Lê Chân hừ lạnh nhìn đám cừu sù. Trưng Trắc mỉm cười rên:

“Chỉ sợ trong bọn chúng có người còn ước gì chúng ta thua ấy chứ.”

Nâng lên mái rèm bước vào căn lều dành cho thống soái ở trung tâm doanh, Trưng Châu hỏi: “Thánh Thiên, việc chuẩn bị đã ổn chưa?”

Nàng Chủ đang cúi đầu nhìn bản đồ nghe vậy cười đáp: “Chị lên đây nữa là mọi thứ đều đã đủ.”

Cùng lúc này, doanh trại quân Hán cũng là một cảnh ồn ào nhộn nhịp.

“Phản quân hôm nay tiến lên hai dặm, vị trí chệch gần hướng sông Hoài.”

“Quân ta lại giết địch bốn trăm, suốt bảy ngày qua đã tiêu diệt hơn ba ngàn quân.”

“Tính toán lại xem, nếu chúng ta bị áp sát thì phải phản công ra sao?”

“Mau, hướng khe Bàu có nên rút bớt quân không?”

“Rút bớt thì không, nguyên soái đã đưa Hoàng trung lang qua, điều Giả giáo úy về quân.”

“Mau tính toán, nếu địch bất ngờ tấn công bên trái làm sao?”

“Ngươi bị điên à, hướng đó là sông Hoài, có rừng cây um tùm lại có Vương Tư Mã dẫn ngàn quân mai phục, làm sao ra?”

“Ngươi mới bị điên, đề phòng ngươi có hiểu không? Chúng ta cần tính toán không bỏ sót mọi khả năng hiểu không? Đồ óc chó.”

“Ngươi nói gì nói lại lần nữa.”

Mã Viện ngồi hờ hững vuốt chòm râu bạc nghe đám quan văn cãi nhau, khẽ nâng chén trà lên uống một ngụm khen: “Nguyên Bá, nước trà đất Nam này không tệ, người cũng uống thử xem.”

Lưu Long nhìn Phục Ba đại nguyên soái mặc kệ đám mưu sĩ đang om sòm tính toán bên dưới, ung dung ngồi hưởng trà mà cười khở. Y cũng học theo nâng ly trà chất lên uống, nước trà khác xa với đất Bắc không thể nào thuận miệng. Lưu Long nhấp nhấp vài ngụm mới bỏ xuống hỏi dò: “Đại soái, ngài không quan tâm tính toán của bọn họ sao?”

“Sao lại không? Họ tính toán việc của họ, ta vẫn cần xem qua hết mới quyết định chứ?” Mã Viện cười đáp, đoạn y quay sang bên cạnh hỏi: “Chân quân thấy thế nào?”

“Đại soái nói phải.” Văn Huyền vòng tay đáp.

“Lão phu thật không ngờ chân quân lại quay lại đại doanh ta... “ Mã Viện nửa cười nửa hỏi.

Văn Huyền cười khở lắc đầu, y không thể lại nói đó là do sự phụ muốn y lên đây nhằm tìm kiếm tiêu diệt người gọi là thiên mệnh của đất Nam này được. Gặp y giữ kín miệng Mã Viện cũng lười quan tâm. Lúc này Ban Siêu lách khỏi đám tham mưu đang cãi vã bên dưới, đi đến giữa ba người chấp tay cúi đầu:

“Hồi đại soái, Lưu Hân, chân quân, có tin tức từ bên ngoài truyền tới.”

Mã Viện nghe tới “bên ngoài” hai chữ ánh mắt chợt tập trung hẳn lên. Lão nhận lấy thẻ tre từ tay Ban Siêu xem qua một lượt, chợt khí thế thay đổi, sát khí bỗng dung uồn uồn tuôn ra làm đám quan văn đang cãi vã hoảng sợ im bật. Phục Ba tướng quân đứng thẳng người lệnh:

“Thôi cãi vã, đánh trống tụ tướng!”

Bên ngoài có một tốp ba trăm Hán kỵ tinh nhuệ đang áp sát Đại doanh nghe thấy tiếng trống vang xa liền khẩn cấp tăng tốc. Đi đầu Giả Tông lẫn Đặng Hồng liếc nhìn nhau, ánh mắt không giấu nổi kích động. Đặng xa bên kia dòng sông Hoài có mấy thân ảnh đang im lìm núp trên cành cây cũng chợt động. Âu Mạn quay sang một tên thủ binh bên cạnh truyền lệnh: “Bảo lại với Vương và quân sư, quân Hán điểm tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đô Cản

Sáng sớm, Quý Lan, Nội Thị đại tướng, quản lý quân kỵ toàn doanh Lĩnh Nam vừa mới uể oải vươn vai dậy thì đã nghe nữ quân hầu báo lại trong doanh cãi vã om sòm. Nàng giận dữ tung cửa lều đi ra xem ai dám to gan làm ồn doanh trướng. Vừa ra khỏi lều nàng đành lắc đầu cười ngao ngán.

“Ta nói các người là yếu như sên có gì sai?”

“Người nói lại xem? Người có ngon đấu với ta?”

“Đấu thì đấu, nhưng không phải bây giờ, bây giờ tam lang ta không hứng thú.”

“Đồ nhát gan!”

“Người mới là nhát gan. Cả nhà người đều nhát gan”

...

Quý Lan cong tay làm bộ đánh đòn dọa cho ả nữ quân đang cười trộm chạy đi, mới nhàm chán bước lại gần Nàng Nước đang mặc giáp đồng váy trắng đứng xem không xa, vừa ngáp vừa hỏi:

“Chạ cùng tên nhóc ấy đang làm trò gì?”

Trung Dững tướng quân cười nhẹ đáp: “Trẻ con đùa với nhau thôi. Em không cần quan tâm quá.” Ắ Chàng đứng kế bên nghe vậy lắc đầu cười khở.

“Trẻ con...” An Bình công chúa nhìn về phía cô gái chỉ lớn hơn hai tên nhóc bên trong không quá mười tuổi, lại không dám nói bản thân mình cũng hơn bọn hán chưa tới năm năm. Lắc đầu nàng nói: “Chị không cần bao che hán, chắc chắn hán lại không dám đụng vào chị Chân chị Chủ nên quần lấy Ắ Chạ quậy phá chứ gì?”

“Không sao đâu cháu, cứ để hai tên nhóc này với nhau, dù sao cũng có Nước và Ắ Chàng trông nom chúng.” Lúc này có một tên Lạc tướng đi tới báo. Quý Lan cùng Nàng Nước, Ắ Chàng thấy ông thì khom lưng thưa: “Chú Vũ.”

Tạ Hân Vũ đưa tay nâng ba người dậy, ánh mắt đảo qua những đường cong chớm lộ trên cơ thể thanh xuân của ba nàng một cách kín đáo. Giả bộ họ một tiếng hân ung dung đi tới bên Đô Cán khuyên: “Con trai phải biết bao dung che chở con gái, cháu làm vậy còn đâu mặt mũi Đô Hầu?”

Cậu bé nghe nói đến mặt mũi cha mình thì như con mèo bị người dậm phải đuôi giật mình quay sang nói: “Cháu đương nhiên không làm mất mặt cha.”

“Vậy cháu phải ra chiến trường thể hiện sức mạnh với tướng giặc mới đúng, không nên ức hiếp Ngọc Phụng công chúa, đúng không?”

Đô Cán cái hiểu cái không gật đầu, đoạn cậu quay sang Á Chạ hăm he nói: “Nàng đợi đấy ta sẽ chứng minh cho nàng thấy ta không nói khoác.” đoạn hậm hực dẫn theo mấy tên thân binh bỏ đi.

Tạ Hân Vũ đi đến bên Á Chạ, vỗ vai nàng bảo: “Cháu cũng đừng mãi cãi vã với hắn làm gì, mau đi luyện võ với chị đi thôi.”

Á Chạ vâng dạ rồi xoay người chạy đi đến bên chị mình đang đứng, để lại tên Lạc tướng nghiêng ngả nhìn theo trước khi xoay người bỏ đi.

“Tên này rất háo sắc.” Đào Kỳ lúc này không biết từ nơi nào đi tới bên bốn cô gái. Buông lời nhận xét xong y nhoen miệng cười: “Thấy các nàng xinh đẹp như tiên thiên hẳn mới sắp lại gần đây.”

Các cô gái nguyệt hân thật sâu, Quý Lan cười tươi chọc: “Anh Kỳ hôm nay gan nhỉ, đi chọc ghẹo bọn em cơ?”

“Chị Dung đi đâu hà anh?”

“Sao anh về một mình vậy? Trốn chị đi tìm cô nào phải không?”

“Em mách đấy!”

Đào Kỳ vốn định chào hỏi nghe các nàng nói liên miên thì hoảng sợ quay đầu chạy, bỏ lại những tiếng cười giong. Khốn thân chàng vì không chịu nổi vợ mình cùng Thục nương đấu võ mồm mới xung phong qua đây truyền tin cùng đại Vương, dè dặt chàng quên nơi này còn nhiều cô gái hơn bên kia. Lúc này vị Lạc hầu trẻ sâu sắc nhận thức lời than của quân sư: đàn bà nhiều như hổ, thật là đáng sợ quá đối.

“Như vậy giặc đã tập trung binh lực?” Trưng Châu vừa đi dạo quanh các khu trại, vừa nghe Đào Kỳ báo cáo.

“Tổng cộng hơn ba vạn quân, ngoài ra ở khe Bàu có một vạn nữa và thêm mấy ngàn quân lẻ tẻ phía đông sông Hoài. Thục nương cùng quân sư đoán địch đã biết rõ đường đi nước bước của chúng ta.” Đào Kỳ chậm rãi nói.

“Chủ, em thấy chúng ta có nên chủ động ra quân?”

Thánh Thiên suy nghĩ một lúc thì đáp: “Chị Châu, chúng ta không vội... Dù sao mục đích chính vẫn là cầm chân giặc mà thôi... Cứ để cho chúng gấp.”

Nghe Nàng nói vậy, nhóm bốn người im lặng suy tư, bước chân họ đập rộn trên mặt đất đầy sỏi. Một lúc sau, Trưng Vương khẽ thở dài nói: “Ta vẫn cảm giác chúng ta thiếu sót rất nhiều thứ trong bố cục này... Liệu như vậy có đủ tìm ra gian tế sao?”

Lê Chân nhìn thấy ưu tư trong ánh mắt của vị Vua Bà, lòng máy động định mở miệng nói thì bị Thánh Thiên kìm chặt. Nàng vốn định phản bác thế nhưng đón lấy ánh mắt sắc bén của Nàng Chủ chỉ đành hậm hực lui xuống. Trong quân Lĩnh Nam có bốn người có danh vọng cao nhất: Vua Bà, Thục Nương, nàng Nội, người cuối cùng không phải ai khác ngoài cô gái tuổi mới qua trăng rằm trước mắt này. Cứ chỉ kì lạ này không thoát được ánh mắt khó hiểu của Đào Tam Lang, thế nhưng Trưng Vương thì đang lo lắng mông lung nên chả hề chú ý tới.

Ngón tay ngọc khẽ vuốt ngực trái nơi từ hai ba tuần nay vẫn đang nóng lên dịu dàng khó hiểu, Trưng Châu hơi chân chờ hỏi:

“Anh Kỳ, quân sư là người thế nào?”

“Hắn?” Đào Kỳ nghe hỏi hơi bất ngờ, không tốn quá lâu để hình dung từ ngữ, chàng nói: “Quá nhỏ, đầu óc linh hoạt nhưng còn chưa thể gánh vác trách nhiệm quá lớn. Cậu ấy còn cần mài luyện thêm...”

Gặp Trưng Châu như có điều suy nghĩ, chàng cười nói thêm: “Hắn khá điển trai, lại rất xinh xắn, tương lai là một cậu em rể tốt!”

“Em rể?” Ba cô gái đồng thanh hỏi. Rồi nhanh chóng nghĩ đến điều gì ba cô lại dõn: “Trình? Có thể sao?”

Nhìn cả ba cô gái đang tròn mắt nhìn mình ngạc nhiên đến nỗi không hề biết họ vừa đồng thanh thật nhộn, Đào Kỳ phá lên cười lớn.

Ngay lúc này mặt đất bỗng truyền tới từng đợt chấn động mạnh mẽ, một cỗ khí thế hùng hồn từ xa cũng ập tới. Mấy người Trưng Châu hiểu ý nhìn nhau, cùng lao nhanh đến cửa trại. Trưng Vương vừa bước lên cửa thành lâu liền có ả nữ binh báo lại: Mã Viện đích thân dẫn quân giặc tiến đến.

Vùng đồng cỏ lau bạt ngàn hơn mười dặm giữa dòng sông Đốc ẩm ỉ cùng dãy núi Ba hôm nay chứng kiến một khung cảnh đồ sộ. Trong ánh nắng mai rực rỡ, đêm không hết được trường thương sáng lấp lánh phả ra mũi nhọn sắc bén theo nhịp điệu dập dình chậm rãi tiến tới gần tòa danh trại khổng lồ nằm trên vùng gò cao. Trong ánh mắt bàng hoàng của quân Nam, một con lũ hung ác màu đen bắt đầu xuất hiện từ đường chân trời, không tốn bao nhiêu công phu liền lan đến gần, lộ ra vô số bóng người tản ra từng trận từng trận khí lạnh. Rừng thương mác được dẫn đầu bằng một lá cờ to đồ sộ, chữ “Hán” được thiêu trên cờ đón gió lộng tung bay. Đằng sau là một dòng lũ cờ hiệu như dòng dung nham tuôn chảy với đủ loại danh tự: Mã, Lưu, Đặng, Giả, Vương, Phạm, Kim...đầy đủ hơn ba mươi viên tướng lĩnh.

Mã Viện tay trái cầm thương, tay phải vuốt chòm râu bạc, đứng trên chiếc soái xa cao hơn hai người lớn do bốn con thần câu kéo lấy, đầu xa chạm hình hổ nhe răng, nhai xi cắn xé rất oai phong. Mặt trời nhô lên từ sau lưng y cùng với những lá cờ lệnh đang vũ lượn tạo nên một vầng sáng chói rọi bắt mắt. Quân Hán khí chất trang nghiêm, giáp trụ chỉnh tề, mỗi bước chân đi khiến cho mặt đất rung rẩy, mỗi nhịp thương rung khiến cho không khí thêm trầm trọng. Cả đoàn quân tựa như một con ác thú đang khóa chặt con mồi, cúi người súc thế, trườn thân về trước chực chờ sơ hở sẽ nhảy vồ lên cắn xé kẻ xấu số.

Trung Trắc đứng đầu thành lâu đón nhận lấy cổ khí thế bằng bạc này, mắt mũi ngưng tụ. Mái tóc dài được búi gọn phát phơ từng làn tóc mai chẳng biết do gió hay do sát khí từ quân thù bức cho tung bay, nàng liếc quanh thấy binh sĩ Lĩnh Nam có người ánh mắt hơi tan rã, chân chờ, thậm chí có kẻ hơi nhát gan đã bước lùi về sau lúc nào không hay. Mắt như tỏa ánh lửa nàng rút gươm báu nhảy lên đoạn đầu thành lâu, gươm chỉ thẳng Mã Viện, vận lực thể vang:

“Một xin rửa sạch nước thù,

Hai xin dựng lại nghiệp xưa họ Hùng,

Ba kêu oan ức lòng chồng,

Bốn xin vẹn vẹn sở công lệnh này.”

Lời thể vang xa được lực đạo dẫn dắt đến từng người dân Nam đang đứng trên bờ lũy, kéo lên một cổ khí thế hùng hục hận nước thù nhà, những hình ảnh đau thương quen thuộc của từng người theo từng câu thể bị kéo ra, che lên hân nỗi sợ hãi vừa nhen nhóm. Bắt đầu từ Lê Chân Thánh Thiên các tướng bên cạnh, cả đoàn trường trại không biết từ lúc nào đã gấm vang âm thanh.

“Bốn xin vẹn vẹn sở công lệnh này!”

“Bốn xin vẹn vẹn sở công lệnh này!”

“Bốn xin vẹn vẹn sở công lệnh này!”

Mã Viện đứng trên chiếc chiến xa nhìn tòa doanh trại quân Nam khí thế bừng bừng cười to bảo với các tướng xung quanh: “Ta đã nói phản quân cũng không phải thứ dễ coi thường, các ngươi đã thấy chưa?”

Lưu Long nheo mắt nhìn về phía cô gái đang chỉ kiếm, hừ lạnh: “Đại soái, sĩ khí của chúng đang không ngừng tăng cao.”

“Ừ, đi hạ chút sĩ khí bọn chúng cũng tốt, nhưng Nguyên Bá không cần phí sức. Vương Quang, Đặng Hồng ở đâu?”

“Có mặt tướng!” Hai viên kiêu tướng nghe kêu lập tức thúc ngựa tiến tới vòng tay đáp.

“Các ngươi mỗi người dẫn lấy bản bộ binh mã đi chào hỏi bọn chúng một chút.”

“Vâng” Hai tướng nhận lệnh giục ngựa dẫn theo hơn hai ngàn quân lập tức tăng tốc tách ra như hai mũi tên từ trong quân Hán bắn tới Việt doanh.

Trên tường trại, quân sĩ Lĩnh Nam thấy giặc đã áp sát thì dừng hò hét. Cảm giác sợ hãi cùng e dè đã được Trung Vương xóa bỏ, thay vào đó là từng ánh mắt cháy rực chiến ý. Nhiều tên lão quân còn mặt mũi xem thường đánh giá Hán quân không dám cường công mà chỉ lập đội ở xa.

Đón lấy ánh mắt từ Vương Quang, một tên kỵ đốc từ trong quân đánh ngựa lao ra, vũ lộng thanh đại đao trong tay, miệng hét vang:

“Thiên binh thiên tướng đã tới, sao lũ man di chúng mày còn không chịu hàng? Nếu không mau hàng, coi chừng cây đao của ta chém thành vạn mảnh.” đoạn hân giục ngựa đảo hai vòng: “Nếu không phục, Mạnh Huân ta sẽ đánh cho các ngươi khôn ra.” cất lời hân cười vang. Quân Hán sau lưng hân cũng cất tiếng cười dậy sóng.

“Toàn quân giữ vị trí, không cần xúc động” Trung Vương liếc mắt nhìn thấy có mấy tên nóng lòng muốn lao ra chiến đấu thì bình tĩnh hạ lệnh. Quân lệnh vừa ra, doanh trại quân Nam lập tức im bật lại.

Mạnh Huân đảo ngựa mấy vòng thấy vẫn không ai ra thì giận dữ, y nghi tới nghĩ lui bèn la to, tay chỉ vào Trung Vương: “Một đám nhát gan, trốn dưới váy đàn bà! À ta là mẹ các ngươi đó, mẹ kêu một tiếng không ai dám ho he gì sao? Một đám chuột nhắt!”

“A a a a! Ta không nhịn được nữa!” Mai Trí lồng lên định lao ra giết chết tên đang lải nhải thì bị Mai An kim lại, hân ủy khuất nhìn sang lại bị ánh mắt của anh trai gằn về đánh cúi đầu tiếp tục nhịn.

Hân nhịn được nhưng có người thì không. Không biết vì sao cửa trại Lĩnh Nam vốn đóng kín lại được mở ra, hơn năm trăm chiến binh cả ngựa lẫn người lao ra từ trong trại, miệng kêu đánh gọi giết luôn hồi.

“Đô Cán, sao lại là hân!” Quý Lan đầu đầu nhìn kẻ mình được phụ trách trông nom bỗng dưng cãi lệnh xuất chiến thì la hoảng lên. Á Chàng ả Chạ đứng hai bên cũng kinh dị nhìn theo.

“Bảo, bẩm Vương, Đô tam lang cướp lấy cửa dẫn theo bộ hạ lao ra đánh rồi!” Lúc này có tên cừ sụy coi quản cửa trại lao lên bẩm báo.

“Ta tự thấy được!” Trưng Châu không vui nói, nàng đương nhiên biết đây chắc chắn có người giờ trò quý, thế nhưng đối phương chọn thời điểm khó ai quan tâm như vậy thật sự quá khéo. Hơn nữa việc để Đô Cán xuất chiến quả thật là một nước cờ quá hiểm. “Là ai làm?” nàng âm thầm quan sát xung quanh, thế nhưng tất cả cử sún đều mang vẻ mặt khó hiểu cùng ngạc nhiên như nhau, làm nàng bức không có chỗ phát tác.

“Anh Kỳ, kia là con ngựa của anh phải không?” Lê Chân nín tay áo Đào Tam lang hỏi.

“Đúng là nó...” Đào Hầu khoe miệng giết giết, chưa nói xong chàng đã cấp tốc cầm cây đinh ba bên cạnh lao mình đi xuống. Không thể làm gì khác được vì con ngựa Đô Cán đang cười là con Thông Linh của Đào Kỳ. Đây là một con ngựa quý được chàng lặn lội mò sang tận cánh rừng sâu phía tây, mất mấy tháng trời mới bắt được. Con ngựa này tuy thuần thuần oai phong nhưng lại rất tinh ranh. Khác với những con chiến mã khác thường sẽ không cho ai đụng vào mình, con Thông Linh ai cũng có thể cưỡi, nó cũng sẽ vui vẻ hợp tác với người đó, duy chỉ khi nào nó chán nó sẽ hất người kia xuống đất rồi thần thoi trở về chuồng của mình. Vì lý do ấy mà Đào Kỳ chả lo lắng gì để nó lại ở trong doanh lớn phía sau, ai dè bây giờ quyết định này làm chàng hối hận đến xanh cả gan cả ruột. Lúc luyện tập hay bình thường thì đây có nghĩa là các cử sún quân Lĩnh Nam sẽ có cơ hội được cưỡi ngựa trên một con chiến mã tuyệt hảo. Thế nhưng bây giờ đang ở chiến trường, nó mà giờ chứng thì chắc chắn Đô Cán chỉ có thể chết. Đô Cán chết, quan hệ giữa Vua Bà và Lạc Hầu Cừu Chân Đô Dương chắc chắn không thể nào tốt đẹp được nữa.

Trưng Châu im lặng nhìn thân ảnh cậu bé mới mười bốn tuổi lao lên đón tên chiến tướng đã gần ba mươi, hai tay nàng lúc này đã nắm thật chặt. Lúc này thứ duy nhất còn có thể giúp nàng giữ bình tĩnh cũng chỉ có một mình kẻ phá hoại: Đô Cán.

Cậu thiếu niên nhìn tên Hán tướng đang khinh bỉ cười, gương mặt bỗng chuyên chú lạ thường. Trong tay cậu là thanh vũ khí độc đáo của đất Lĩnh Nam, cũng là tiêu biểu cho cha cậu, xà mâu. Khác với xà mâu người Hán giống như lưỡi răn, xà mâu trong tay cậu gồm hai phần: đầu mâu như thân rắn uốn lượn chia ra sau, gần đuôi mâu là đầu rắn quay ngược nhìn về phía mũi, cả lưỡi mâu là hình con rắn uốn quanh như móc câu, tinh xảo khôn cùng. Đô Cán thúc nhẹ thân ngựa, con Thông Linh lúc này không hề làm nhục tên tuổi mình, vó sau dầm mạnh, thân thể như phi tiền bắn đến, tốc độ bức phá nhanh đến Đô Cán cũng không ngờ. “Ngựa giỏi” Cậu vui vẻ khen, xà mâu nâng nhẹ từ thuận thế sang nghịch thế, mũi mâu chia thẳng ngực Mạnh Huân, tay thuận tra cán, tay trái ôm hồ thân mâu, cả người hơi hướng đến trước như một thanh trường mâu sắc bén.

“Đô Hầu xà mâu thập cửu thức?” Đào Kỳ cười ngựa đuổi theo sau thấy thế ánh mắt sáng lên. “Động tác rất chuẩn mực, không biết biến hóa được mấy phần?”

Mạnh Hầu đến lúc này vẫn khinh thị Đô Cán, hẳn không biết tên nhóc phía trước nghĩ gì mà dám lao lên. Ý thức mạnh chân vào thân ngựa, con ngựa đau đón lồng lên lao vào Đô Cán, thuận thế y hoành đao từ dưới chân quét lên, lưỡi đao mạnh mẽ muốn chém cả cậu thiếu niên và con ngựa làm hai. Đô Cán thấy đao y đến không sợ làm mừng, tay trái ấn nhẹ làm lưỡi xà mâu từ đâm thọc biến thành dè quẩn, chuẩn xác móc vào thân đao. Đầu rắn khóa lấy thân đao ngay trước khi Mạnh Huân kịp phát lực làm hắn luống cuống muốn vận sức thoát ra nhưng cảm giác có một nguồn cự lực kim thật chặt. Đô Cán mượn lực từ con Thông Linh dưới háng tay phải lắc mạnh thân mâu, con rắn đang khóa thân đao liền vùng vẫy dữ dội làm cây đao bật ra ngoài, lực phản chấn cũng đẩy đuôi rắn quét ngang cổ tên Hán tướng. Nói thì chậm nhưng từ khi Mạnh Huân giục ngựa đến khi hai ngựa dờn thân qua nhau chỉ mất chưa tới mấy hơi thở, tên Hán tướng đã rên rí: “Lực tay thật mạnh...” đoạn ngã xuống ngựa ngừng thở.

“Là chiêu Rắn vẩy đuôi của Đô hầu!”

“Bây, là chiêu Rắn vỗ mồi trong thập thất thức!”

“Tao éo biết rắn mồi gì nhưng tên nhóc này mạnh thật! Hay!”

“Hay!”

Đô Cán oai phong làm cho quân Nam sĩ khí dâng lên đến cực thịnh, binh lính hăng hái reo hò vang trời. Nghe tiếng reo hò, Trưng Vương trong lòng mới hơi bớt lo âu lại u sầu hơn. Quả nhiên ngoài chiến trường Đô Cán không hề ghim ngựa lại mà giục nó phi nước đại về phía quân Hán, miệng la to: “Quân xâm lược đỡ lấy một mâu của Đô Cán ta!!!!”

“Thằng này bị ngu sao? Hẳn chả lẽ cho là mình rất giỏi?” Đào Kỳ cắn răng cắn lợi rửa thầm trong lòng. Đáng tiếc con ngựa chàng đang cưỡi quá ẹ còn con Thông Linh lại có tốc độ quá nhanh khiến chàng dù cố lắm vẫn không sao đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hổ tướng

Đặng Hồng nhìn tên nhóc đang lao ngựa đến làm hắn liên tưởng đến một tên nhóc khác cũng trạc tuổi. Không hiểu sao khi hắn đem hai tên này ra so sánh, dù kẻ trước mặt cho thấy trình độ cùng võ công cao hơn nhưng vẫn không thể làm hắn cảm giác nguy hiểm hơn tên kia tí nào. Hắn quay ngang kêu: “Lý Bá!”

Lời vừa dứt, một tên Hán quân giáo úy đầu tóc buông xòa không ra hình dáng thúc ngựa hét vang lao ra. Hắn không cầm lấy cương ngựa mà hai chân kẹp chặt ngựa, một tay quay tròn dây xích sắt, tay kia nhẹ nhàng xách nghiêng cây chùy sắt dài, trên đầu chùy là tua tua gai nhọn. Trước hắn có mấy tên

Hán tướng vốn định thúc ngựa đón Đô Cấn, xong tiếng thét của Lý Bá khiến chúng sững sờ chậm mất nhịp, vì thế đành tiếc nuối nhìn tên mãnh tướng lao lên cướp công.

Vương Quảng hai mắt tỏa chiến ý nhìn theo bóng lưng hấn khen: “Đây là Lý giáo úy phải không? Ta xem kỹ thuật cùng lực lượng hấn quả không thể coi thường.”

Đặng Hồng nghe vậy gật đầu: “Lý giáo úy là do Phục Ba công thu phục được từ Lương Châu, y xuất thân Hồ Lô nên có kỹ thuật tối tinh.”

Đô Cấn thấy tên Hán tướng lực lưỡng lao đến thì không dám coi thường, hét lớn đề mầu giết tới. Lý Bá lại không thể nào coi trọng cậu, hấn liếc nhìn con Thông Linh mà cười gằn: “Vừa hay Hắc Ô của ta đã bị cướp, con này không tệ, từ nay về sau theo ta thôi.” đoạn vung mạnh dây xích về phía ngực Đô Cấn. Sợi xích sắt được điều khiển tinh chuẩn lách qua lưỡi mầu, khóa chặt lấy thân mầu. Đô Cấn mặt trầm xuống nhìn mầu của mình bị khóa, cậu vận lực hét to, đầu mầu ra sức kéo vẩy nhằm thoát khốn nhưng xích sắt có nhiều ngạnh nên mầu đầu dễ dàng rời đi được. Cảm nhận lực đạo từ trên thân xích hướng tới Lý giáo úy hừ một cái giục ngựa áp sát, xích sắt quấn quanh tay kéo mạnh. Đô Cấn mím chút bị lực lượng kinh khủng này kéo mất, cậu nghiêng răng gặm: “So sức, ta sợ ngươi sao, hầy daaaaa.” Con Thông Linh cũng hí vang lùi dần về sau trợ lực giúp cậu thiếu niên, phăng một phát sợi dây xích bị căng đến tột cùng, các đốt xích bị kéo nghe ken két rất kinh hồn. Con ngựa dưới thân Lý Bá hiển nhiên không được như con Thông Linh, nó liên tục bị kéo chậm từng bước về trước.

Lý Bá thấy Đô Cấn dám cùng mình đấu sức thì giận dữ, y gặm lên, bóp thị cuộn cuộn căng phồng, gân xanh nổi lên như những con giun điên cuồng vùng vẫy. Sau đó trong ánh mắt không thể tưởng tượng được của Đô Cấn, Lý Bá hơi kéo xích quãng cậu lần cây mầu ra khỏi lưng ngựa bay mấy vòng rồi đâm thẳng vào gò đất tạo nên một tiếng hự vang dội cùng một mảng bụi mù.

“Tam Lang!”

“Cậu chủ!”

“Không thể nào!”

Bọn thân binh này giờ theo sát Đô Cấn thấy vậy tròng mắt hết lớn. Mấy tên gần đó đề thương lao tới Lý Bá hùng kìm chân hấn, hai tên còn lại cực kỳ ăn ý lao ngựa về phía Đô Cấn. Hán quân lập tức cũng bay ra mấy thân ảnh phi ngựa lao vào vòng chiến hồng bắt lấy cậu thiếu niên đã ngã ngựa. Kỹ binh hai bên húc vào nhau tạo nên một cuộc hỗn chiến nho nhỏ, tiếng ngựa chồm tiếng binh khí va chạm nảy lửa vang vọng khắp nơi. Lý Bá hừ lạnh nhìn mấy tên phá đám đang vây kín mình, lại liếc mắt thấy mấy trăm tên chiến binh đang cố sức chạy đến cứu Đô Cấn thì bực mình hét lên, tiếng hét vang chứa đựng nội lực làm mấy tên kỵ binh quân Nam khựng lại. Lập tức lang nha bổng trong tay Lý Bá như bánh xe xoay tròn gây nên những âm thanh bốp chát rợn người, bốn năm tên kỵ binh đầu lâu nát bấy, máu cùng óc hỗn lộn cuốn lấy thân mình ngã xuống ngựa. Tên Hán tướng lúc này mới hài lòng nhìn về phía vị trí cậu thiếu niên bị quăng ngã, chợt bất ngờ thấy cậu cố chống mầu đứng dậy, tuy bị thương rất nặng song vẫn không nguy hiểm đến tính mạng.

“Mạng thật lớn.” Hấn cười khê, tiện tay lấy thanh lưu tinh chùy giắt ngang hông ra phóng về phía Đô Cấn. Chùy như sao bắn, đỉnh đầu như cầu gai phá không chưa bay tới mà sát khí cùng tiếng réo đã ập cả vào mặt, chỉ cần quan sát đầu chùy cũng biết thứ này mà tap vào người thì không chết ắt cũng phải thành phế nhân. Tình thế nguy hiểm như vậy nhưng Đô Cấn vẫn không hay biết gì, cậu như người mất hồn cứ mãi tự hỏi:

“Tại sao? Ta vốn sinh ra có lực lượng hơn người, sao lại bị kéo quăng như vậy? Tại sao...”. Mấy tên thân binh nhìn cậu chủ thất thần còn lưu tinh chùy vẫn réo vang ập tới thì hoảng quá, họ luôn miệng gào thét kêu gọi thể nhưng Đô Cấn đang sa sút tinh thần chẳng buồn nhìn tới xung quanh. Ngay lúc cảnh đầu nát xương tan sắp xảy ra, chợt có một thân ảnh theo từ phía sau cậu nhảy ra, tay phải vung lên tạo thành tiếng bang hất văng thanh chùy.

“Thằng ngốc này, giữa chiến trường mà thất thần đi đâu?” Đào Kỳ thở hổn hển nói. Một chết chàng vì muốn gia tăng tốc độ mà giờ đủ loại tuyệt kỹ ra con ngựa mới rún đến vừa đủ. Quay đầu nhìn cậu nhóc vẫn chưa chịu hoảng hồn này mà Đào Tam lang chỉ muốn đi lên đá cho vài cước cho hả. Lợi dụng chàng đang quay đầu, một tên võ quan lập tức giục ngựa đến đâm lên.

“Thật là phiền chết người!” Đào Kỳ chẳng buồn quay lại, chàng lách người sang bên vừa vận thoát đi đường đâm rồi hờ hững thọc ngược chuôi đinh ba về phía mặt tên tướng địch. Tên Hán tướng chỉ thấy mục tiêu của mình bị biến mất, sau đó là một cây gậy đang khuếch trương vô số lần vào thẳng mặt hấn. Hán tướng tuyệt vọng muốn né tránh lại phát hiện đuôi đinh ba quá nhanh không kịp cho mình phản ứng đã đâm thủng đầu hấn. Đinh ba mượn lực phản chấn quỹ dị xoay tròn về phía một lưỡi thương khác đang lần mò đâm tới. Lực xoáy mạnh đến độ cả cây thương lẫn tay tên Hán tướng trên ngựa cũng quỹ dị bị oằn theo, hấn hốt hoảng buồn thanh trường thương ra đánh ngựa lao đi thẳng không dám quay lại.

“Hạng cát ké cũng dám đánh lên!” Tam Lang lắc đầu phàn nàn. Mấy tên võ quan khác thấy Đào Kỳ mạnh như vậy liền ghim ngựa lại từ xa đề phòng, nhờ vậy đám thân binh Đô Cấn mới tới kịp. Đào Kỳ thấy cậu nhóc này vẫn chưa tỉnh, nghĩ đi nghĩ lại thấy hấn cũng chỉ là một tên thò lò mũi xanh thôi nên thờ dãi:

“Lực đạo quá nhiều không có trọng điểm, không được rèn luyện cho tinh chuẩn. Động tác sơ hở chông chắt lại thiếu biến hóa. Chỉ biết dựa vào mạn lực; không hiểu chiêu thức. Chỉ một thức “Rắn quay đầu” trừ danh của chú Dương cậu cũng chỉ đánh ra được có ba phần hồn. Cậu ngu hay sao mà lấy trình độ này ra chiến trường? Nếu không phải tên kia chủ quan khinh địch thì cậu chẳng thể đợi tôi đến cứu được đâu.”

Đô Cấn ngược đầu nhìn chàng thanh niên đang đứng chắn trước mặt mình như nhìn một ngọn núi cao. Những gì hấn nói giống y cha cậu nhậm xét từng chữ làm cậu cả kinh. Đào Tam Lang thấy cậu ngây người thì nhíu mày hỏi: “Còn đứng lên được sao?”

“Được... được ạ.” Đô Cấn lắp bắp đáp, thế nhưng thương thế cậu quá nặng khiến bản thân lao đảo khó đứng vững. May mắn mấy tên thân binh lúc này đã chạy tới kịp đỡ cậu dậy.

Đào Kỳ lắc đầu: “Mau đưa tên phá rối này về doanh.” đoạn chàng hét lên: “Thông Linh!”

Con ngựa này giờ đang đứng chơi nhàn nhả nghe gọi thì hí vang, nó chồm hai chân trước hất văng tên Hán quân đang cố dắt nó đi, quay thân phi nước kiệu về phía Đào Kỳ. Chàng Lạc Hầu lấy tay vuốt ve con ngựa một cách thương yêu, rồi vận sức nhảy lên yên, đỉnh ba múa một vòng, ánh mắt sắc lẹm nhìn mấy tên Hán tướng đã vây mình vào giữa nói:

“Người anh em, xem ra chúng ta mới là mục đích chính của bọn chúng!”

Lữ Húc cười khan thúc ngựa lên chào: “Đào Kỳ, Đào Tam lang, đại soái có dặn dò cần phải mang đầu người về tể cò.”

Đào Tam Lang ngồi yên trên lưng ngựa nhìn tên Hán tướng, môi hơi giật giật. Sao khi chàng còn trấn giữ ải Lạng Sơn không thấy hấn hổ báo như thế? Miệng nhếch cao Chấn Bắc đại tướng quân đồng dặc: “Bại tướng mà thôi. Cứ lao vào!”

“Ta đã biết rồi, người xuống đi.” Binh Nam đại tướng quân đưa tay vẫy lui tên nữ binh đến bên người báo tin. Nàng đứng đưa mắt xuyên qua hàng rào cao, qua cánh đồng bát ngát cùng những tảng đá lớn ngồn ngang, ánh mắt chuyên chú, lát sau mới quay sang tên thanh niên bên cạnh:

“Con nói mọi người nghỉ ngơi một chút, đừng quên kiểm tra lại vũ khí lần nữa.”

Mai Đạt cúi đầu nhận lệnh, cậu nện đôi chân dính đầy bùn đất, khẽ truyền lời đến mấy tên thân binh, bọn chúng hiểu ý lập tức tản ra. Phía xa nghe thấy quân lệnh truyền tới tên Hoảng gật đầu báo hiệu đã nghe rõ, tay vẫn tiếp tục lau chùi cây cung ngọc của mình. Bên cạnh hắn có một cô gái khi đứng khi ngồi loay hoay mãi chả yên tĩnh được, hắn nhìn mãi cũng một mới phàn nàn: “Lan, nàng đừng có đi qua đi lại như vậy nữa, chưa đánh đã không thể giữ bình tĩnh thì lát nữa còn ra thế nào?”

“Thì thế nào? Chàng muốn ta thế nào?” Âu Lan mở tròn hai mắt quay qua ngạc nhiên hỏi. Hoảng như chuột gặp mèo im lặng tiếp tục chà cung sửa tên không nói nữa. Thế nhưng cô gái kia như vợ được đồ chơi lao vào trước mặt hắn tiếp tục lải nhải:

“Làm sao? Không nói đi? Không la ta nữa à? Chàng có phải muốn ta dẫn đi gặp ông nội hay sư cô không? Nói chàng làm hại...” cô bé không thể nói tiếp vì tên Hoảng đã quăng cả tên nỏ đi mà lao lên dùng tay bịt kín miệng cô lại, ánh mắt đầy xấu hổ đón lấy vô vàn tia tán thưởng cùng cười khan từ xung quanh. Đây chắc chắn lúc trước cúng tổ tiên không đủ thành kính giờ bị phạt đây, lần sau con sẽ cúng cả một con nai to, lòng đầy ăn năn hối hận chàng khóc: “Bà nội bà ngoại của ta, Âu Lan a, tha cho Hoảng một mạng đi...”

Phốc!

“Một tên!”

Đỉnh ba xuyên qua ngực tên giáo úy, trong ánh mắt thờ thần không dời được khỏi lưỡi thương chỉ còn cách Đào Kỳ chưa đủ một tấc. Thông Linh bước ngang qua cơ thể cứng đờ của tên giặc, mang theo tiếng vọng từ Tam Lang: “Quả là gần trong gan tấc, đáng tiếc!”

“Chết tiệt! Vu huynh!”

“Vu huynh thương pháp cực nhanh lại không đỡ được.”

Xung quanh Đào Kỳ có năm tên Hán quân võ tướng ánh mắt sòng sọc vừa căm hận vừa kiêng kỵ nhìn chàng. Chúng cười ngựa tạo thành một vòng tròn nhỏ vây quanh tên cừu sủng quân Nam. Lúc đầu có hai tên vốn định vòng qua chàng để đuổi theo Đô Cấn thế nhưng bị khí thế như trâu như núi, chiêu thức như rắn quấn của Đào Kỳ gắt gao ngăn chặn chỉ có thể hậm hực tham gia vòng vây.

“Tiếp tục!” Đào Kỳ thúc ngựa tiếp tục lao lên. “Giết!” một tên Hán tướng hét lên lao lên đón. Hấn vung đao chém thẳng vào đầu Đào Kỳ, lực đao mạnh xé gió như hồng thủy vỡ đê, thế đao không trăm địch làm đôi thế không lui bước. Đào Kỳ ngưng trọng nhìn thế đao tới gần, lại không hề lo là hai đầu thương len lỏi tới, một từ bên trái chàng, một ở phía sau thế công của giặc chặt chẽ muốn khóa kín đường lui của chàng. Đào Kỳ hét to kéo cương ngựa sang trái, dựa theo thế bước của Thông Linh chàng hoành hành đỉnh ba đỡ lấy thế trăm gây nên tiếng keng của kim loại va chạm như sấm nổ bên tai. Tên Hán tướng nhân thế ấn mạnh tay đè lưỡi đao chém xuống vai, thế nhưng Đào Kỳ khéo léo để mũi đỉnh ba khóa lấy lưỡi đao. Tên kia thấy vậy gầm lên cố sức ép đao xuống mãi chẳng được. Nhận thấy thế đao sắp hết mà hai đầu thương kia cũng gần tới, Đào Kỳ hét vang vận lực phá thế chém, tiện tay dẫn thân đao chặn lấy một đầu thương lao tới, đuôi đỉnh ba như côn đập vào đầu thương còn lại. Con Thông Linh thấy có con ngựa khác đang chạy ở sau lưng mình thì giận dữ, bất chợt nó thắng gấp làm 2 thanh vũ khí bị khóa chặn tuột ra, chân nó đá hậu đập thẳng vào đầu con chiến mã phía sau. Con ngựa chịu lấy lực đạo kinh khủng thì hí chồm lên đầu bê toác ra làm cho tên võ tướng vốn đang chồm người đâm tới loạng choạng mất thăng bằng, thừa cơ Chấn Bắc đại tướng quân hời đỉnh ba đâm xuyên thủng ngực tên tướng.

“Thêm một tên!” Đào Kỳ hét vang nâng cái xác lên cao ném vào vòng vây khiến nó bị lũng ra một chỗ hẹp. Con ngựa chẳng cần chàng giục cũng phi nhanh theo đó mà thoát khỏi, chạy vòng vào giữa mấy tên địch.

“Chiến tướng như thần, chiến mã như long” Vương Quảng hai mắt tỏa sáng nhìn Đào Kỳ đánh trái né phải giữa vòng vây sáu tên tướng lĩnh vẫn ung dung hạ sát hai người, thật lòng khen tặng.

“Cung Vi huynh không lên tham gia sao?” Đặng Hồng hai tay nắm chặt hỏi.

“Hắn đang bị vây, dù có lên đó có thắng cũng có gì đâu?” Vương Quảng cười cười đáp. Thân là một tên võ sĩ hấn khinh thường cùng người khác giáp công, nhất là khi gặp những đối thủ mạnh như Đào Tam Lang.

Choang! Keng! Keng! Choang! Thân ảnh Đào Kỳ lượn lờ giữa vòng vây mấy tên Hán tướng như con thuyền nhỏ đang đơn độc đối đầu với con sóng lớn

khien cả quân cả tướng hai bên chau mắt mà nhìn. Ai cũng im lặng nhìn thờ quan sát từng chiêu từng chiêu hiểm hóc được các tướng sử xuất ra. Nhiều người ánh mắt tỏa sáng cố gắng nhớ lấy những chiêu thức ấy, mong mỗi dịp vào đó để tịnh tiến võ công của mình.

“Đánh tốt!”

“Xem chiêu!” Đào Kỳ sáng khoái hét lên, đỉnh ba trong tay múa đến long sinh khởi thủy, như rồng bay chim lượn. Không chỉ chàng càng đánh càng hăng mà mấy tên Hán tướng cũng bị kích động kéo theo vào nhíp đầu. Lý Bá hét vang thu hồi xích sắt quấn vòng quanh tay để dùng toàn lực lộng cây lang nha chùy nhắm thẳng vào vai đối thủ. Tam lang lập tức cúi người nằm rạp trên lưng ngựa mới tránh thoát đi, Lý Bá vốn định biến quét thành đập thì thấy ánh mắt chờ mong của Đào Kỳ biết chàng có hậu chiêu đánh từ bỏ lướt qua. Ngay sau đó Lữ Húc liền tới, hấn vận lực xuất ra bốn năm vết thương hoa đâm tới tấp. Đào Kỳ thấy hiểm chiêu vội biến công làm thủ, đỉnh ba xoắn vòng dùng một phát đâm mạnh vào trung tâm thương hoa. Chiêu thức nhìn như hơi hợt thế nhưng nếu Lữ Húc tiếp tục đâm tới, tuy sẽ làm bị thương Đào Kỳ nhưng y cũng sẽ bị đỉnh ba đâm xuyên tim. Chiêu thức mãnh liệt muốn đòi thương trên người lấy mạng làm Lữ Húc nhủ mấy biến đâm thành đề ép đỉnh ba trượt ra ngoài để thoát khôn.

Bang! Keng!

Hai tên Hán tướng móc xéo hai thanh đại đao lại như lưỡi kéo cắt thẳng về phía đầu ngựa Thông Linh. Trong khi thể tăng mạnh theo tiếng la của chúng, lưỡi kéo lộ ra hung quang muốn phá nát cả thân ngựa lẫn người cưỡi trên lưng nó, một tên trong đó còn đưa hờ tay trái về sau, chỉ cầm Đào Kỳ chồm ngựa nhảy lên là hấn sẽ rút kiếm chém ngay, khoái kiếm chính là sớ trường của hấn.

Đào Kỳ thu hết biểu hiện của chúng trong tầm mắt, chàng cười lạnh, đến bây giờ mà bọn này vẫn coi như đang đấu với mình chàng mà thôi. Chàng gãi gãi tai con ngựa bảo: “Người anh em, chúng muốn cắt mày làm hai kia, làm sao đây?”

Con ngựa hiểu ý phì khói trắng ra khỏi mũi, hai mắt nó bắt lửa hùng hục chọt gĩa tốc, rồi khi tới đủ gần nó bỗng dừng gấp thân trước, chân sau theo đà vung lên thân ngựa uốn lượn khó tin chuyên từ chạy thành đá hậu. Choang một phát chuẩn xác đá trúng khe hở giữa thân hai cây đao vốn đã bị Đào Kỳ tam lang nhếch đỉnh ba tách ra. Trên thân ngựa Chân Bắc tướng quân ngã người duỗi thẳng cánh tay, đỉnh ba theo nghịch hướng xoay một vòng lớn nhắm thẳng mặt tên dùng khoái kiếm mà đập. Tên kia hoảng sợ quên cả rút kiếm, hai mắt theo phản xạ nhắm chặt không dám nhìn.

Choang. Bốp! Mấy mần lúc này Lữ Húc đâm thương làm chệch vòng xoay cứu hấn một mạng. Tuy vậy đỉnh ba vẫn kịp tạt bay mũ giáp tên chiến tướng, lực đạo mạnh mẽ khiến hấn ngã ngựa khỏi ngựa, lăn lộn vài vòng mới bần thần đầu tắt mặt tối đứng dậy.

Đỉnh ba lực đạo không giảm tiếp tục lao vào lưng tên còn lại, đáng tiếc lúc này tên tướng đã kịp thấy những gì xảy ra vội thu đao đỡ sau lưng. Chỉ nghe keng một tiếng rõ to đã thấy hấn hốt hoảng đánh ngựa chạy thẳng, tay cầm đao run rẩy không ngừng. Lúc này Lý Bá lại tới, lang nha bổng quét từ dưới lên càn nát cả một đám đất đá, hất lên một mảnh bụi mù dày hướng ngay thân ngựa mà đập. Nhìn mặt đất bị cày nát thành một cái rãnh nhỏ đủ biết uy lực chiêu này thế nào. Đào Kỳ lúc này lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh chỉ kịp chụp lấy bờm con Thông Linh kéo mạnh khiến con ngựa lồng lên né tránh sát chiêu trong gang tấc.

Trên cửa trại Trung Vương nhìn thấy Đô Cấn đã an toàn rút lui lại thêm Mã Viện sắp áp tới gần thì quay sang ả thân binh bên cạnh: “Thôi hào, báo Đào Hầu rút lui!”

Đào Kỳ đang chém giết tận hứng nghe thấy tiếng kèn sùng trâu vang lên thì tặc lưỡi tiếc nuối; chàng tách ra khỏi đối thủ, mắt liếc nhìn cậu nhóc Đô Cấn đã đứng trên tường trại thì cười mỉm. Đờ lấy phát thương đâm tới từ Lữ Húc chàng vận công la lớn: “Đô Cấn, xem cho rõ!”

Đoạn chàng thúc ngựa lao vào tên Lý Bá đang gồng sức chuẩn bị bỏ bóng tới. Tên Hán tướng thấy chàng lao tới thì hét to chiến ý sùng sục quăng xích muốn khóa lấy chàng. “Ha ha!” Đào Kỳ thấy hấn hiểu ý như vậy vui vẻ lắm, tay phải cầm đỉnh ba, tay trái đề hờ lên thân trên, bình tĩnh nhìn xích sắt lao tới.

“Đó là?” Ắ Chạ đứng trên tường trại ngạc nhiên che miệng thốt lên, sau đó như không dám xác nhận quay qua nhìn cậu thiếu niên bên cạnh.

“Đô gia xà mâu thập cửu thức, thức thứ ba, rần quay đầu.” Đô Cấn cắn răng gật đầu xác nhận. Cậu không hiểu vì sao Đào Kỳ biết chiêu thức trong nhà mình, nhưng trực giác cho biết cậu không nên bỏ qua bất kỳ động tác nào tiếp theo của vị Lạc Hầu trẻ.

Ngay tại lúc sợi xích sắt sắp choàng vào cây đỉnh ba, Đào Kỳ liền hét lớn “Đô gia Rần quay đầu!” lập tức tay phải vận lực, tay trái dẫn dắt, cây đỉnh ba như biến thành một đầu rắn lớn sống động linh thông khẽ uốn thân dựng đứng lên, đầu rắn quay nhẹ điểm vào mặt xích nghe thành từng tiếng đỉnh đang vang xa. Lúc này cây lang nha bổng được Lý Bá súc thế từ lâu cũng theo gió mà ra, thế chùy như lời đỉnh nổi giận, những cây gai trên thân phát ra tiếng réo như bão nổi.

Đào Kỳ ánh mắt đọc đường chùy, miệng cười tươi, vẫn là tay phải nắm đuôi đỉnh ba, tay trái đặt hờ lên thân như trước không đổi.

“Hấn ta không biến chiêu?” Vương Quảng chồm thẳng người lên nhìn.

“Cuồng vọng!” Đặng Hồng gằn. Đó cũng là những gì rất nhiều người đang nghĩ.

Khác với những người bên ngoài, Lý Bá lúc này có cảm giác bị một con rắn hổ cực lớn nhìn chăm chăm. Thân rắn đã dựng lên, mang rắn bành ra. Bỗng chốc con rắn lại lần nữa uốn người, đầu rắn lại tinh xảo xoay nhẹ, nó khéo léo dùng mang tiếp lấy thân chùy, khẽ hấp rồi phồng mạnh làm cây chùy được tiếp lực nhanh hơn trước rất nhiều, nhanh đến độ nó xoẹt qua khỏi mục tiêu vốn có trước cả khi Đào Kỳ tới nơi. Rồi thân rắn lại quay, con rắn há mồm thật to lộ ra ba cái nanh sắc bén đâm xuyên qua lớp phòng ngự của tên giáo úy. Nếu không phải Lý Bá phản ứng nhạy bén kịp lách người thì chắc chắn vai hấn đã bị con rắn cắn nát, tuy nhiên nó cũng để lại ba đường vết cắt sâu hoắm. Lý Bá buông cả vũ khí đau đớn ôm vai trái đầy máu, im lặng nhìn bóng lưng đang đánh ngựa tuyệt trần về trại Lĩnh Nam. Tiếng Đào Kỳ như trống đồng vang ong ong khắp chiến trường: “Nể tình người hợp tác, tha cho

ngươi một mạng! Ha ha ha ha...”

“Hợp tác gì cơ?” Á Chạ quay sang hỏi chị mình lại thấy nàng cũng lắc đầu không hiểu.

“Hợp tác để hấn dạy ta làm sao vận dụng rắn quay đầu...”Đô Cán cắn răng xám mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Khiên thịt

Mã Viện đứng trên cổ soái xa, mắt vẫn nhìn thẳng trại quân Lĩnh Nam. Bên dưới chiến xa là một hàng mấy tên chiến tướng Vương Quảng, Đặng Hồng, Lữ Húc... đang cúi đầu quy xin tội. Mã Viện mặc kệ bọn hấn quy nơi đó, cho đến khi tên hồ tướng nước Nam đã leo lên cạnh ngọn cờ tam sắc thật to mới lắc đầu chậm rãi:

“Đứng lên đi, đây cũng không phải lỗi ở các ngươi...”

Mấy tên chiến tướng đang cúi đầu ủ rũ nghe thấy giọng đại soái cũng không hề mang theo ý trách cứ thì ngạc nhiên liếc nhau. Đặng Hồng cắn răng thưa: “Hồi đại soái, vậy sĩ khí phản quân...”

“Chính hợp ý bản soái, không sao, các ngươi về vị trí đi!” Mã Viện đã nói đến như vậy, đám chiến tướng cũng không rút rè chậm chạp nữa, chúng nhao nhao đứng lên vòng tay cúi đầu tạ từ mới quay đầu đi thẳng.

Lưu Long lúc này thúc ngựa tiến lên tham: “Đại soái, mọi sự chuẩn bị đã ổn thỏa...”

“Ừ! Nguyên Bá cùng lão phu ra chào hỏi Trung Trắc đi thôi!” đoạn bảo mã quân đánh xe ngựa tiến lên.

Bên này Trung Châu thấy từ trong hàng quân Hán đen dày đặc, một đội tướng Hán khí giáp trang nghiêm, anh tuấn bắt phàm, cờ xí đầy đủ đang vây quanh một cỗ chiến xa to lớn tựa chúng tinh cùng nguyệt rẽ sóng mà tiến tới thì lập tức hiểu được vị lão nhân trên cỗ xe ấy là ai. Nàng không hiểu vì sao Mã Viện tiến lên nhưng vẫn đề khí hỏi vang:

“Mã Phục Ba?”

“Chính là bản soái.” Giọng Mã Viện oanh oanh khắp núi đồi đáp lời. Đoạn y nghiêng người vịn hai tay lên thành xe nói:

“Trung Trắc, mấy tháng qua không gặp, bản soái xem lũ phản quân các ngươi thật không có bao nhiêu ngày tháng tốt đẹp gì!”

“Không phiền Mã Phục Ba quan tâm!” Trung Châu lắc đầu cười, nàng đã lò mò đoán ra những gì tên lão tướng già dặn này định nói. Chung quy không gì khác ngoài kêu gọi đầu hàng, cái gọi là “Tiên Lễ Hậu Binh” mà thôi...

Quả nhiên bên cạnh hấn Phù Nhạc Hương Hầu Lưu Long thúc ngựa tiến lên, chấp tay về phía bắc mà kêu: “Thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. Tiền nhiệm Thái thú là Tô Định nhân cơ hội đương kim Hoàng Thượng bận bịu trăm công ngàn việc mà làm loạn mới gây nên tội lỗi chồng chất. May mắn sao nay Thiên Từ chúng ta...”

“CẦM HỌNG!!!!” Lưu Long còn chưa nói xong, Thánh Chân công chúa đã la lớn cắt ngang lời hấn.

“Thiên hạ đại loạn chính là thiên hạ của các ngươi đại loạn, thiên hạ đại loạn là do các ngươi tự tranh giành lẫn nhau mà loạn. Đất trời ta an bình, dân chúng nước ta an cư lạc nghiệp, loạn là do lũ cầm thú cướp bóc trên xương máu nhân dân mà loạn. Nay Vua chúng ta đã tẩy sạch lũ sâu bọ, phá tan ách xiềng xích. Trên đã báo với trời, dưới đã chứng với đất, được liệt tổ liệt tông ban phúc, lập quốc là Lĩnh Nam, có vua là Trung Vương. Làm gì còn liên quan gì đến Đại Hán, làm gì có quân có thần mà nói?”

“Ăn nói hàm hồ! Đại Hán vốn đối xử man di các ngươi không tệ, coi như con dân mà nuôi dưỡng giáo hóa. Có sao lại nói lời đại nghịch bất đạo như thế!” Lưu Long lúc này vận lực hết lớn.

Thánh Thiên lúc này cũng hừ lạnh, bước lên hét to: “Lưu Long, các ngươi là lũ xâm lược, phùng điều ngoa mà thôi! Các ngươi mơ tưởng đất đai nước ta, thêm thường nô dịch dân ta! Vậy chỉ có thể bước qua xác chúng ta mà đi! Muốn đánh muốn chiến thì cứ việc, sao phải lê thê lần nhàn?”

“Chiến, chiến, chiến!”

Lời nàng vừa dứt, cả tòa doanh trại quân Lĩnh Nam liền bị bao trùm bởi tiếng chiến như sấm dậy, vang vọng rung rẩy cả núi rừng.

Mã Viện nghiêng ngẫm nhìn quân Lĩnh Nam khí thế ngút trời, khóe miệng nhếch cao y quay sang Ban Siêu đang đứng hầu bên cạnh:

“Đã đủ chưa?”

“Hồi đại soái, Siêu vẫn thấy không nên dừng bước kia...”

“Đã đủ chưa?” Y lặp lại.

“Đại soái, làm vậy rất thương tổn danh dự Đại Hán...”

“Lão phu hỏi ngươi đã đủ chưa? Ngươi điếc hay không điếc?” Mã Viện râu tóc vênh ngược hét lên. Đại soái nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng, mấy tên chiến tướng đứng kề bên dù tò mò không hiểu vẫn nhao nhao cúi đầu không dám liếc nhìn sang.

Ban Siêu cắn răng, ánh mắt quật cường nhìn lão đại soái, lát sau hần mấp máy môi: “Đại soái, vạn lần không thể...”

“Hôn trưởng!” Mã Viện giận dữ bẽ gãy cây lệnh kỳ trên tay, y chỉ tay vào Ban Siêu mà hét lên: “Đem hần áp xuống, quân trưởng hai mươi roi, đưa về trại quân thúc!”

Hai tên binh sĩ nghe lệnh vội ôm nón chạy lên giữ chặt hai vai Ban Siêu, một tên vội nói: “Ban đại nhân, xin đừng chống cự!”

Ban Siêu thờ dãi nhìn Mã Viện, lại quay đầu nhìn về phía một đám người khuất trong Hán quân, cậu lắc đầu: “Hai vị không cần như thế, Siêu tự đi là được.” đoạn cậu vòng tay chào mọi người rồi buông mình xuống xe ngựa, tay áo phui mạnh hiên ngang bước về hướng Hán doanh.

Mã Viện kín đáo quăng cho bóng lưng nhỏ bé ấy một cái nhìn tán thưởng lại bị Vân Huyền nhìn thấy, lão đi lại gần Phục Ba Công khẽ nhỏ giọng rằng: “Vân Uyên huynh khổ cực. Hần quả thật là một nhân tài hiếm thấy!”

Mã Viện cười lắc đầu: “Hần bị ảnh hưởng nho giáo lễ nghi quá nhiều, còn cần tôi luyện thêm.” Tuy phàn nàn là thế nhưng ánh mắt lão lại không che giấu nổi thương thức: “Đám cải lại quân lệnh của lão phu. Hần cũng rất có đảm lược!”

Đoạn y quay đầu nhìn về phía Trưng Vương, miệng cười quỷ quyệt ra lệnh: “Đem chúng dẫn ra!”

Theo lệnh y, hai hàng lẫm thuấn của quân Hán lập tức tách ra hai bên thành một con đường dài, ở cuối có một đám người hai tay bị trói chặt, mặt mũi be bét máu, áo quần rách nát, nhiều cô gái có tư sắc càng lộ rõ da thịt đầy vết bầm cùng hạ thân không mảnh vải. Họ bị kết bè với nhau bằng những sợi dây gai to đâm cả vào da thịt tạo nên những vết trầy làm máu nhỏ giọt tí tách trên mặt đất đã bị quân đội đạp đến lầy lội. Dẫn đầu là hai cô gái mặt xinh như ngọc, tóc cắt ngắn, quần áo chỗ chỗ không để lộ những nơi đầy vết máu và nhiều thứ nhầy nhụa, đáng nói là hai cô gái tầm hai mươi hai mốt này giống nhau như hai giọt nước, vừa nhìn đã biết đây là hai chị em sinh đôi. Trên gương mặt xinh đẹp đầy vết thương là hai đôi mắt thần thờ, mất hết sự linh động, dường như sự tra tấn khủng khiếp về mặt thân xác lẫn tinh thần đã tàn phá hết tâm trí họ.

“Quỳnh! Quế!” Vừa thấy các nàng, đám nữ tướng liền bật thốt lên. Nàng Quỳnh Nàng Quế hai chị em vốn theo lệnh vua đóng giữ Luy Lâu. Khi Hai Vương lên kế hoạch rút về Cẩm Khê đã thông báo các nàng, thế nhưng lệnh đã đi, người thì lại như thả lá vào rừng biến mất chẳng còn tung tích. Các vị nữ tướng nghĩ đến hai nàng đã tuần thân vì nước, không ngờ các nàng lại rơi vào vòng tay kẻ thù. Nhìn cơ thể tàn tạ cùng sắc mặt như người đã chết của các nàng, mỗi người đứng trên trại đều cảm giác bị muôn vạn thương kiếm đâm xuyên tim, đau đớn đến muốn ngất đi tỉnh lại.

“Cha ơi! Mẹ ơi! Cứu con với!”

“Nàng Chủ ơi, thương xót thân tôi...”

“Chú ơi! Minh ơi!”

Theo tiếng kêu la thảm thiết, đám dân Linh Nam bị quân giặc dùng mũi thương, lưỡi kiếm đe dọa đẩy về trước. Bọn họ là những người chân yếu tay mềm, vốn không có tác sát, không có vũ khí làm sao chống lại quân Hán tàn bạo. Họ vừa đi vừa khóc lóc kêu la, vừa nhìn về phía tường trại cao ngút, cầu mong những người trên kia sẽ giải cứu họ thoát khỏi cảnh đau đớn. Mỗi khi có ai nhận ra người quen của mình thì tiếng kêu rên lại to hơn, càng thêm cố sức.

Đôi lấy bên này kêu gào thảm thiết, quân Linh Nam đã hoàn toàn chết lặng. Nhiều người đang phẫn nộ khi nhìn thấy hai vị nữ Lạc tướng bỗng hoảng sợ nhìn thấy người nhà mình lẫn lộn trong đoàn quân. Nhiều đứa con bỏ rơi cả vũ khí trên tay, gục đầu xuống đất mà khóc. Nhiều bà mẹ không chịu nổi những vết thương chi chít trên cơ thể con trai, con gái mình mà khóc ngất đi. Thậm chí còn có người hét lên muốn lao ra khỏi doanh trại để liều sống liều chết với giặc nhưng bị đồng bạn kéo lại, họ khóc thét lên, tay chân vung vẩy tứ tung khó lòng giữ bình tĩnh được. Nhiều người chưa thấy người quen thì vừa thấp thòm tìm kiếm lo âu, vừa phẫn nộ quân giặc tàn ác.

Mã Viện đứng thẳng người trên xe ngựa, thích thú nhìn quân Linh Nam kêu la gào thét. Đội hàng khiển người đi đến vừa đủ, y ra lệnh quân sĩ dừng lại, có tên binh lính lao ngựa ra khỏi hàng gào to:

“Phản tặc man di nghe đây. Phục Ba đại soái niệm tình bọn ngươi bị kẻ gian ngoan che đậy mà làm trái đi lễ quân thần. Nay Ngài tuân theo lệnh của Thánh Thượng chỉ tróc nã tên đầu đảng. Vậy ai có thể bắt giữ hoặc diệt sát kẻ tự xưng vương kia sẽ được phong thiên hộ hầu, người chịu bỏ giáp quy hàng sẽ được tha cho người nhà. Bằng không kẻ trái lệnh, ngoan cố chống đối sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, chó gà không tha!”

“Chó gà không tha!”

“Chó gà không tha!”

“Chó gà không tha!”

Đám Hán binh đằng sau đồng thanh gào hét, mấy trăm cây trường kích trường mác đồng loạt chĩa mũi nhọn vào hơn ba ngàn dân chúng. Người dân sợ hãi ôm nhau khóc rống lên, càng kêu gọi tên nhau thêm bi thiết. Cũng có nhiều người vì không muốn gặp cảnh tai ương càng không ngừng hướng về phía đầu tường kêu gào đầu hàng.

Mã Viện thấy khí thế quân Nam đã bị tận diệt thì rút kiếm hét vang: “Tấn công!”

“Hô! Hô! Hô!” Quân Hán nghe lệnh bắt đầu dùng kích sấn tới ép đoàn dân chậm chạp tiến về trước. Sau lưng chúng đã có mấy trăm bộ thang mây được khiêng ra, cung thủ cũng đã bắt đầu triển khai ép lên, cánh cung đã mở chuẩn bị bắn áp chế quân Nam.

Trên đầu tường, các tướng sĩ Lĩnh Nam cũng sợ nhìn màn này, bọn họ bối rối tay chân không biết phải làm sao. Nhiều người muốn giương cung bắn quân Hán thì phát hiện chúng đã núp sau lưng đồng bào mình, giương cung ngắm mũi đến mũi cả tay vẫn không thể quyết tâm bắn tên. Hầu hết mọi người không hèn mà cùng quay đầu nhìn về Vua Bà chờ lệnh, càng nhiều cử sự trực tiếp lao vào hỏi:

“Vua, chúng ta phải làm sao?”

“Đại Vương, chúng ta đánh nữa không?”

“Thưa, chúng ta có bắn tên không, giặc đã quá gần!”

Trung Châu im lặng, hai tay nàng nắm thật chặt, môi bị cắn rướm cả máu, toàn thân run rẩy. Giữa hàng loạt khung cảnh hỗn loạn xung quanh, nàng bước lên bờ tường che cửa trại, hai tay buông xuôi dùng ánh mắt đau đớn nhìn khắp cả chiến trường. Rồi trong ánh mắt ngạc nhiên cũng sợ của tất cả mọi người, vị Vua Bà nước Lĩnh Nam đưa hai tay gỡ chiếc khăn chít trên đầu xuống, nàng để mái tóc xỏa dài hai bên bay loạn trong gió, từ từ nàng quỳ xuống.

Mã Viện thấy cảnh này gương mặt già nua tỏa sáng bật thẳng người, ánh mắt kích động vô cùng. Y vốn không tin mưu kế con con này có thể hàng phục thủ lĩnh phản quân, thế nhưng bây giờ Trung Châu đã quỳ lạy. Mấy tên tướng Hán khác càng mà mừng rỡ đến bật cười ha hả, tay chỉ trỏ Nàng miệng thì trêu chọc không ngừng.

Bên phía quân Lĩnh Nam cũng là một cảnh cũng sợ, Lê Chân vịn tay Thánh Thiên khó tin, Đào Kỳ im lặng mà nhìn, Đồ Cán bấu môi khinh thường. Còn ba quân tướng sĩ có người tức giận, có kẻ thờ phào, có người nhìn về phía người thân bên dưới với vẻ mặt buồn lòng. Càng có một số ít kẻ trên mặt lộ ra vẻ hả hê sung sướng được che đậy đi hết sức kín đáo.

Dường như biết Trung Vương sắp nói lời quan trọng, gió cũng ngừng thổi gào, mây cũng ngừng trôi, để lộ ra những tia nắng ấm áp bao phủ lấy thân thể của cô gái trẻ mới mười tám năm xuân xanh. Đón lấy ánh mắt chăm chú của mọi người, nàng động.

BANG!

Trung Châu đập đầu thật mạnh xuống đất, giọng ní non:

“Cái đập đầu này cho tổ tiên, cho các đời Vua Hùng. Vì chị em Châu muốn tiếp nối nghiệp xưa của các Vua, nguyện cho dân ta được cái ăn, có cái mặc, đời qua đời sống trong êm ấm thế mà nay chỉ có thể thấy cảnh đau thương che đầy trước mắt. Quả là xấu hổ trong tim”

BANG!

“Cái đập đầu này cho ba quân tướng sĩ, những người nguyện xa quê cha đất tổ nơi chôn nhau cắt rốn theo chị em Châu xông pha nơi đầu gươm mũi kiếm, dù cho chết nơi vùng đất xa, kẻ tuổi trẻ vẫn kiên cường bất khuất. Thế nhưng nay anh linh họ chưa tàn mà gia đình đã phải chịu liên lụy, kẻ đã chết chẳng thể trông nom người thân lại bị kẻ tàn ác bắt bớ cường hiếp. Ấy là xót xa trong lòng.”

BANG!

“Cái đập đầu này dành cho các vị hương thân hàng xóm, gia đình họ hàng bên dưới. Các vị vì noi theo gương chị em Châu mà sẵn sàng tiễn con ra trận, bắt chúng bỏ cái cung sẵn, dẹp cái cuộc lạc để cầm cây thương, cầm cây kiếm hồng vì nước vì dân, vì tổ tiên anh dũng ngàn đời. Đáng lẽ các vị phải được tôn trọng, được bảo vệ chứ không thể bị bọn chúng chà đạp, bị coi là khiên, là thuẫn mà sai sử như bây giờ. Chính là đau đớn từ tận gan óc!”

“Nay hai chị em Châu dù có chết mà đời lấy người dân sống yên vui hạnh phúc, đời lấy binh sĩ mỉm cười an lòng, đời lấy làng xóm khỏe mạnh tự tôn thì chị em Châu có chết ngàn lần, vạn lần cũng nguyện xin chết!”

BANG!

Cứ nói một câu, Trung Châu lại đập đầu xuống đất, sức đập mạnh đến nỗi mỗi người trong tim dường như cũng đang run rẩy theo bức tường dưới gôi nàng. Không còn ai nói chuyện, Hán quân hay Việt quân, tướng sĩ hay binh lính, dù cho cả những người đang bị hành hạ bên dưới cũng thôi kêu rên mà trợn trừng mắt nhìn nàng, nhìn vị Vua Bà với gương mặt xinh đẹp đã nhặt nhòa khó có thể phân biệt đâu là nước mắt, đâu là máu, đâu là bụi bặm. . .

BANG!

“Xong đầu chị em Châu có chết thì giặc vẫn đề đầu cười cổ dân ta, vẫn cướp bóc hãm hiếp làng chạ ta, vẫn đốt phá lễ hội, truyền thống tổ tiên ta vất vả bao nhiêu đời lưu truyền gìn giữ bằng những thứ mà chúng cho là giáo hóa, là tri thức, là sức mạnh đồn roi gây gổ, ép buộc ta dâng lên cả mạng sống lẫn của cải nhằm thỏa mãn thói xa hoa hoang phí. Châu tự biết chúng có bao giờ coi chúng ta là người? Chúng có bao giờ thôi gọi chúng ta là man di? Dù bao đời qua chúng ta có chiến đấu hay quy hàng chúng vẫn làm như vậy. Và vì thế chúng ta phải đứng lên mà chống lại chúng! Bởi vì chỉ có người của dân tộc ta làm chủ mới có thể bảo đảm cuộc sống tốt đẹp của dân ta được tồn tại mãi!”

Nói đến đây Nàng rướn thẳng người, nhìn vào từng người dân bị trói, giọng đã đồng dục: “Châu không thể hàng, càng sẽ không muốn hàng. Dân chúng Lĩnh Nam dù có chết cũng phải cầm gươm nâng kiếm mà chết, nguyện không cúi đầu quỳ gối mà tồn. Vì vậy, Châu xin lấy máu mình để tạ tội cùng các vị, mong các vị có thể chứng giám lòng Châu!”

Lời vừa dứt, nàng đã nâng thanh gươm đâm thẳng vào vai trái mình trong ánh mắt kinh hãi của mọi người. Các vị cừu sủy bên cạnh muốn lao lên can lấy cũng không kịp. Chỉ thấy nàng dùng thanh gươm đâm xuyên vai từ từ rút ra, để máu của mình men theo lưỡi gươm làm đỏ thắm cả chiếc áo giáp trắng.

“Vua Bà!”

“Đại vương, không thể!”

Dân chúng đang bị dồn lên thấy vậy xúc động tột độ. Những ngày qua bị quân Hán chà đạp đối xử không bằng heo chó, bị dày vò đánh đập như nô lệ khiến cho tinh thần mỗi người đều bị bẻ gãy. Họ không còn dám chống cự, chẳng còn giữ được can đảm thì nay những lời nói cùng hành động của Trưng Châu đã khiến họ tỉnh táo lại. Máu của nàng như nhò từng giọt nóng bỏng lòng mỗi người. Không ai bảo ai, cũng không ai biết từ ai họ lần lượt quỳ xuống, cúi đầu đối mặt với Vua của mình. Trong lòng mỗi người đều dâng lên một nỗi hổ thẹn không nhỏ.

“Mau đi! Chúng bây làm cái gì?” Bọn Hán quân thấy dân chúng phản ứng như vậy thì tím mặt giận dữ, chúng dùng thương kích đâm vào đùi họ đến chảy cả máu, tróc cả thịt để làm nỗi sợ hãi trong họ lần nữa nhen nhóm trở lại. Một số người vốn nhát gan đã ngập ngừng muốn đứng lên theo ý chúng.

“Ha ha...ha ha...”

Ngay lúc này có một giọng cười thê lương vang vọng trên chiến trường. Giọng cười của một người từng có bao nhiêu tự tin cùng mạnh mẽ vốn đã bị mài mòn mất nay bỗng ngưng đọng trở lại. Giọng cười ấy toát ra từ trên người một trong hai cô gái đi đầu.

Nàng Quế dùng đôi mắt không hề thần thái nhìn về phía chị mình. Tâm ý cặp song sinh vốn tương liên nên nàng có thể cảm nhận một nỗi xót xa khuất nhục chưa từng có.

“Sống, mà bị coi như heo như chó, mà bị coi như cặn bã, như man di, như con sâu cái kiến không có bao nhiêu giá trị thì có gì đáng sống?” Nàng Quỳnh giương ánh mắt nhìn về phía Trưng Vương mà nói bằng giọng cay đắng:

“Sống, mà để cho người thân phải chịu ách đô hộ, để con cháu muôn đời gánh tiếng nhơ, thì có gì đáng sống?” Có tên Hán binh bên cạnh lao lên dùng kích xuyên thủng đùi nàng mắng: “Á điên, cảm miệng!”. Thế nhưng giọng nói nàng vẫn kiên định như một:

“Sống mà để giặc dùng thân xác làm tấm khiên thịt đe dọa đồng bào, giết hại dân chúng, lung lay tinh thần những người chiến binh thì có khác gì vật đã chết!” nói đến đây nàng đứng bật dậy, ánh mắt sắc bén quét qua từng người dân bên cạnh mà gào thét:

“Sống mà để cho dân tộc chết, để Lĩnh Nam vong thì sống làm gì? Ta thà rằng mình chết đi còn hơn.” đoạn nàng quăng mình vào tên trường kích binh khiến hắn bất ngờ. Mũi kích vẫn đang đâm vào da thịt nàng khiến vết thương nứt toác ra, lộ cả ra xương trắng nhưng nàng mảy may không để tâm, nàng dùng hai tay đang bị trói móc vào mắt tên lính, trong sự kinh hãi của hắn nàng moi chúng ra bóp nát khiến tên giặc gào rú đau đớn.

Nàng Quỳnh động, nàng Quế cũng động. Nàng nhận dịp quân Hán đang hải hùng nhìn hành động máu tanh của chị mình mà lao vào ôm lấy hai tên binh lính, để vật chúng xuống dùng hàm răng cắn đứt cổ họng một tên. Tên kia hoảng quá cảm thương quất vào đầu nàng một phát bốp khiến thái dương nàng đỏ cả máu, nàng choáng váng là thế vẫn không ngừng gào rú dùng tay kéo lấy thanh kiếm ở eo tên bị cắn đến hấp hối, dùng hết sức chém vào cổ tên kia. Trong ánh mắt khó có thể tưởng tượng nổi, cái đầu đang lăn lóc của hắn thấy nàng không ngừng đâm kiếm vào thân xác tên đồng bọn của mình.

Lúc này có mấy tên Hán binh ủa nhau lao vào muốn đâm chết hai nàng, thế nhưng ngay lập tức chúng bị một đám thôn dân đè ngã vật ra đất.

“Đứng, con mẹ nó cùng lắm là chết.” Bọn họ la lớn dùng đôi tay đang bị trói gô như những chiếc búa tạ không ngừng giơ lên đập xuống thân xác kẻ thù, thậm chí nhiều người còn học theo hai nàng dùng răng cắn xé khiến chúng rú cả lên. Trận hình Hán quân cũng vì vậy mà rối loạn. Chúng đua nhau dùng kiếm đâm, đao chém làm nhiều người trên người càng thêm ướt đầm máu tươi, có người gục hẳn xuống nhưng càng nhiều người cuối cùng vẫn thành công giết chết giặc, cắt đứt dây đứng lên cầm lấy vũ khí la liệt trên đất.

Bọn họ thành công làm cho rất nhiều thôn dân mặc kệ già trẻ thấy vậy cũng noi theo lao lên.

Lưu Long thấy cảnh này cả giận gầm lên: “Còn ngây ra đó làm gì, giết chúng!”

Bọn lính lúc này mới ồ lên đâm túi bụi vào dân mặc kệ họ có tham gia phản kháng hay không. Nhiều người vốn nhát gan quỳ xuống lạy lục vẫn không thoát được số phận bi thảm. Điều này càng làm cho dân chúng thêm sôi sục.

“Con mẹ nó bọn hèn nhát, chúng mảy có trốn cũng chết thôi.” Một tên thôn dân thành công cướp vũ khí vừa chém chết một tên giặc, vừa quay sang mấy tên đang khóc lóc quỳ lạy xin tha mà hắn vừa cứu. Khinh thường nhỏ một bãi nước bọt quay lưng tiếp tục tìm tên giặc khác.

“Chú ba, đừng lo cho anh, chú thay anh giết giặc!” Một tên trung niên đã cụt mất tay đến tận vai lao vài húc ngã hai tên lính liền bị bốn năm thanh thương đâm xuyên.

“Con ơi, con ráng phải sống con nhé!” Một bà lão khòm khòm cổ sức la to, bà không đánh ngã được ai nhưng lấy thân che tên cho mấy người gần đấy, đến mũi cuối cùng bắn xuyên tim bà vẫn đứng im đấy, mãi cho đến có người dân lại đỡ mới phát giác bà đã lịm đi tự bao giờ.

“Vua, vua!”

“Vua! Xin xuất chiến đi!” trên tường trại cao binh sĩ thấy người thân chịu tàn sát thì đỏ cả mắt, họ quay người quỳ lạy Trung Châu xin đánh. Nàng vẫn đang đứng nơi đó, từ chối sự giúp đỡ đến từ Lê Chân Thánh Thiên, trên gương mặt nàng lúc này đã không còn phân biệt rõ được đâu là máu, đâu là nước mắt, nàng kiên định nhìn cảnh bi hùng bên dưới:

“Truyền lệnh, mở cửa trại, toàn quân tấn công! Nổi trống đồng lên!” Xung quanh tướng lĩnh nghe lệnh nàng hai mắt chiến ý bùng cháy không kịp kiềm nén. Lê Chân càng trực tiếp nhảy lên cái trống đồng thật lớn nằm giữ thành lâu, hai tay vận lực nổi trống đồng đồng. Tiếng trống theo gió bay ngang cánh đồng rơi vào tai Bình Ngô công chúa, xuyên qua dòng sông đánh thức một cánh quân khác đang nghỉ ngơi.

Theo tiếng trống rền vang, hai cánh cửa gỗ nặng chịch cọt kẹt mở rộng, Đào Kỳ, Thánh Thiên dẫn theo các tướng là Mai An Mai Trí Đô Cán cùng nhiều toán quân đốc ra, mục tiêu hướng thẳng nơi quân Hán đang tàn sát người dân vô tội. Chàng vừa phi gấp theo quân lệnh vang vọng như núi từ phía sau:

“Ta muốn mỗi người dân Lĩnh Nam ngã xuống phải đổi bằng mười kẻ xâm lăng!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chiến trường

Hán quân Tiên phong Trung lang tướng là Hoàng Do nhìn quân Lĩnh Nam bỏ không dùng tường trại kiên cố mà dám lao ra đối mặt trực tiếp với Hán quân tinh nhuệ thì cười gắt: “Phóng tiễn!”

Lệnh lão vừa dứt, hàng loạt lệnh kỳ được nhịp nhàng phát lên, kèm theo sau là những chuỗi dây cung buông lỏng ong ong điếc tai. Quân Hán đưa đến gần hai vạn quân tham chiến, trong đó có tới năm ngàn cung thủ, số lượng tên mà chúng bắn ra nhiều đến nỗi bên lại với nhau thành một đám mây đen che kín cả bầu trời. Đám mây tên đánh một vòng đường cong đẹp tuyệt trần trên không trước khi đột ngột đổi hướng thành một bầy châu chấu, tinh chuẩn đổ xập xuống nhánh quân Lĩnh Nam bên dưới.

“Đinh thuẫn! Maul!” Đào Kỳ nhìn bóng râm, nghe tiếng gió ập tới, chẳng cần nhìn chàng cũng biết điều gì xảy ra liền quay người hét lớn. Binh sĩ sau lưng hiển nhiên cũng đã trải qua chiến trường máu tanh tẩy rửa, vừa chạy vừa vội vàng cúi đầu, nâng đồng khiên đằng thuẫn lên đón nhận. Chỉ có những tên chiến tướng tài cao gan lớn là bình tĩnh cầm chắc vũ khí chạy vội, ánh mắt kiên định nhìn đám mây đen đang tới gần.

Véo véo véo! Phập! “Hự”! Phập!...

Mưa tên quân Hán như rừng chông ập xuống, mũi tên bắn theo kiểu vòng cung được lực hút giúp đỡ đâm xuyên qua những lớp đất đá dày đặc, đánh lên một mảng bụi dày đặc giữa cánh đồng cỏ. Do có chuẩn bị từ trước, những hàng chiến binh đầu tiên được trang bị rất nhiều khiên thuẫn, điều đó giúp họ có thể chống đỡ phần lớn tên bắn. Thế nhưng mưa tên đan kín thành một vòng lưới vẫn có thể xuyên phá len lỏi qua những chiếc thuẫn có cái chắc chắn có cái đơn sơ, đâm xuyên qua lớp giáp nảy nhập vào da thịt. Chỉ trong làn mưa tên đầu tiên đã có gần trăm người vật vờ ngã ra đất, có người ôm chân, có người thùng vai, càng có nhiều người tên bay trúng vị trí hiểm khiến họ không thể nào đứng lên được nữa. Quân Nam tuy thấy mưa tên tàn khốc vẫn không lùi bước, lớp sau lại nhảy qua lớp trước, cấp tốc gia tốc đuổi qua bãi tha ma.

“Tiếp tục, không được dừng lại!” Đào Kỳ dùng đinh ba đánh bay mấy mũi tên, ánh mắt chăm chú nhìn về phía hai thân ảnh mảnh mai đang gắng gượng chèo chống lấy số quân giặc vây công đang ngày càng gia tăng. Sau lưng Mai An, Mai Trí cũng điên cuồng kêu gọi mọi người đuổi theo.

“Mọi người cố gắng lên! Viện binh chúng ta sắp tới rồi!” Nàng Quỳnh lê đôi chân đầy máu, nghiêng người né tránh một mũi kích đâm tới, vung thương đâm trả một cách hết sức khó khăn. Nàng Quế ở bên vội dùng kiếm chặt gãy một đầu thương khác đâm lên chị mình. Tuy bị thương vào đầu nhưng chiến trường máu tanh mau chóng giúp nàng tỉnh táo, nhờ có nàng la hét tổ chức mà thôn dân mới có thể kịp thời co cụm lại bảo vệ lẫn nhau trước rừng rừng thương kích vây tủa. Nhưng cho dù như thế số người còn sống cũng chỉ còn chưa tới phân nửa so với con số ba ngàn lúc đầu và con số này đang không ngừng giảm xuống nhanh chóng.

“Đừng là thủ tướng thành Luy Lôu có khác. Tổ chức dân chúng chưa qua huấn luyện chiến đấu cũng rất có một bộ!” Ngay khi nàng Quế vừa chém bay đầu tên giặc phía trước, một giọng nói lạnh lùng vang lên ngay sau nàng. Theo bản năng nàng nâng kiếm chắn trước ngực, khuỷu tay lập tức co lại tạo thành thế đệm sau lưỡi kiếm. Hành động vô thức này hoàn toàn chính xác đã cứu nàng một mạng khi một mũi thương sắc bén len qua thi thể tên lính đánh trúng thân kiếm vang lên một tiếng kim loại va chạm chát chúa. Nàng Quế bị lực lượng bất ngờ chắn bay về sau đập vào mấy người thôn binh khiến họ ngã vật ra đất trong ánh mắt lạnh lẽo của tên Hán tướng giáo úy.

“Đáng tiếc!” Đặng Hồng chặc chặc lưỡi, tay nắm lấy cái xác trước người quăng qua bên cạnh bước tới định bồi cho nàng một mũi thương. Bất chợt trực

giắc làm cho hấn khựng lại, bộ pháp khẽ đổi né sang trái một chút vừa vặn lách người thoát khỏi một đầu thương hiểm hóc nhắm vào hấn.

“Không được tổn thương em ta.” Nàng Quỳnh đâm xong một thương thì có chút mất sức, hơi hổn hển nàng gần giọng kêu gọi: “Mọi người co lại, thương đâm theo nhịp như cũ.”

“Vâng, vâng ạ.” Dân chúng Linh Nam quanh năm suốt tháng lẫn lộn giữa kẻ thù thiên nhiên và con người đã quen với cảnh máu tanh nên qua khoảng thời gian đầu ngỡ ngàng, dưới sự hướng dẫn của mấy tên binh lính ít ỏi họ mau chóng quen thuộc với nhịp điệu chiến trường. Giữa khói bụi mù mịt của chốn địa ngục trần gian này bọn họ co cụm lại thành một vòng tròn lớn, những ai cao to lực lưỡng thì đứng bên ngoài, trẻ con và người già được bảo vệ tận sâu bên trong, bọn họ cứ theo nhịp đếm mà đâm mạnh thương kích mặt kẻ phía trước mình có giặc hay không; cũng không cần quan tâm mình có đâm trúng hay không nghe tiếng hô là họ lại thu thương về. Hiện nhiên phương pháp này tấn công giặc tuy còn nhiều hạn chế nhưng để phòng thủ đội viện binh lại dư dả.

Gương mặt Đặng Hồng nhẵn lại nhìn vòng tròn này vững vàng áp chế bọn Hán quân xông lên. Vốn nếu dùng cung tên hấn có thể dẹp ngay thứ quân trận vỡ vụn hỗn tạp này, thế nhưng cung thủ đều phải phân ra áp chế quân Nam tới gần cùng bắn trả thủ thành, vì thế hấn phải liều lĩnh tìm cơ hội đánh chết hai ả cừu sứa phản tặc. Hấn tin chắc chỉ cần một trong hai người chết đi, quân trận vốn được cheo chống chủ yếu bằng niềm tin này sẽ bị nhánh quân tinh nhuệ của hấn đè nát. Nghĩ sao làm vậy, lưỡi thương trên tay hấn khẽ uốn bản về phía nàng Quỳnh gần bên, mũi thương không chút lưu tình như tia chớp nhắm thẳng vào tim nàng. Nàng Quỳnh vốn có chuẩn bị hứ một tiếng vung thương đáp trả tạo nên một chuỗi thương hoa bốp chát giữa không trung. Tên Hán tướng thấy một kẻ tàn tạt lại có thể hai ba lần chặn thương của mình thì giận lắm, chiêu thức của hấn lập tức biến hóa liên tục vừa âm hiểm lại thô bỉ vô cùng chẳng hề kiêng kỵ những chỗ như ngực, hông, hạ bộ, nhất là phía đùi bị thương. Nàng Quỳnh vốn bị thương nặng ở chân nên bộ pháp đã bất ổn, làm sao có thể đủ linh hoạt né tránh, vì thế chỉ qua mấy chiêu mà trên người nàng đã nhiều thêm mấy đạo vết máu.

Choang! “Chao ôi...”

Quỳnh nghiêng người đỡ lấy một phát đâm nữa vào ngực mình, thế nhưng không thể né tránh Đặng Hồng vung chân đá vào đùi đau đớn khiến nàng quy hấn chân xuống. Nhân cơ hội tên Hán tướng chẳng thèm thu thương về mà đưa tay rút ngay thanh bội kiếm bên hông chém mạnh. Ngay khi lưỡi kiếm vừa đi được nửa đường thì hấn liền cảm nhận một luồng hơi lạnh nhắm ngay eo mình vội thu kiếm gạt lấy. Nàng Quế theo sau lưỡi thương lao vào chắn trước chị mình, ánh mắt nàng như ánh dao nhìn chòng chọc tên Hán tướng:

“Đê tiện!”

Đặng Hồng cười khẩy không thèm đánh giá mà vung thương vào tiếp tục thế công, với hấn thì đấu với một ả thoi thóp hay hai ả hấp hối cũng chẳng có gì khác nhau là mấy. Hấn tuyệt đối không hề quan tâm đến việc thương võ hào hoa như tên Vương Quảng. Thế nhưng chỉ mấy hiệp qua đi hấn liền phải rút lại thái độ khinh khi của mình. Nàng Quỳnh, Nàng Quế bản thân mỗi nàng đều ở trình độ khoảng giữa võ tướng nhị lưu và nhất lưu, thế nhưng hai nàng có một bộ thương pháp hợp kích rất tuyệt diệu. Nhờ vào bộ hợp kích này mà hai nàng có thể liên ngang đánh bại nhiều tên tướng giặc khét tiếng, giành được vị trí tiền phong phó tướng giữa muôn vạn anh tài đất Nam.

Ngay khi hai nàng đang quán lấy Đặng Hồng không buồn, quân Linh Nam cuối cùng cũng lao được tới mục tiêu của mình.

“Giếtttttt!!!!!!” Đào Kỳ là người đầu tiên đối mặt với hàng lẫm khiến dày cùng thương trận chi chít của quân Hán. Chàng dùng mũi đinh ba khóa lấy một cây kích dài, hất nó lên trời để con chiến mã có thể đạp bay tên lính cầm khiên. Con Thông Linh bị mùi máu tanh kích thích trở nên cuồng bạo dữ dội. Nó húc văng bốn tên Hán binh mới hơi chậm lại đà chạy. Đào Kỳ trên lưng ngựa sử xuất cây đinh ba đến long sinh khỏi thủy, tựa như một đầu giao long hung ác đang nổi giận lôi đình khi gặp kẻ cả gan chọc vào vẩy ngược của nó. Phía sau quân sĩ cũng như cọp như báo nhảy vào kẻ thù.

Linh nam quân phần nộ trước cảnh đồng bào, người thân bị tàn sát dã man nên chẳng hề quan tâm chiêu số hay quân trận gì nữa. Họ lao vào vật quân Hán ngã xuống trước khí dũng vũ khí chặt đứt cổ quân xâm lăng. Nhiều người bị giặc đâm đến máu chảy lê lết vẫn không hề bận tâm, ánh mắt đỏ lờm chừng chục căn xé kẻ địch phía trước. Cách chiến đấu liều mạng quên cả bản thân gây nên ảnh hưởng không hề nhỏ đối với đám Hán binh còn đang bị dân chúng phá rối sau lưng. Tuy bọn quan quân không ngừng hô hét giữ vững đội hình nhưng trận hình chữ nhật Hán quân đã bị mũi dùi quân Nam chọc sâu đến biến dạng. Nơi đầu mũi dùi Đào Kỳ không ngừng đánh bay quân giặc, chàng cùng chiến mã đi đến đâu quân Hán bị đánh bật ra đến đấy. Đinh ba trên tay xoắn tròn đâm, gạt, đè, đập... chiêu chiêu thấy máu, chiêu chiêu đoạt mạng; không ít tên võ tướng liều mạng chắn đường chàng đều bị chàng diệt sát, không ai có thể cuốn lấy chàng dù chỉ vài hiệp.

Trên chiếc chiến xa, Phục Ba tướng quân vẫn quân dung bình đạm yên tĩnh nhìn cảnh này. Gần như không khí nóng hổi cùng mùi máu tanh theo gió bay vào chẳng thể nào đánh động được tới lão soái lừng lẫy, y nhìn một lúc mới đưa tay lên ra hiệu.

Vương Quảng thấy đại soái có lệnh lập tức chiến ý bộc phát thúc ngựa phóng ra. Vừa phóng y vừa không quên quay sang Lữ Húc bên cạnh lệnh:

“Lý Giáo úy bị thương, đội hình tạm do Công Lược huynh chỉ huy. Ta đi đón lấy tên kia!”

Lữ Húc vừa cúi người đánh ngựa vừa liếc nhìn về phía mũi sóc Vương Quảng thì cười khò hiểu ý đáp:

“Cung Vĩ yên tâm, cứ để cho ta!”

Đoạn y quay người nâng thương hét: “Theo ta!”. Cánh kỵ binh theo lệnh thuần thục chính cương như mũi tên nhọn bẻ về phía bên trái chiến trường tạo nên một dãy bụi mù dày đặc trong tiếng vó ngựa rầm trời, cùng lúc đó Vương Quảng nắm chặt trường sóc tiếp tục phóng ngựa thẳng vào trung tâm.

Lúc này Phàn Kim từ bên ngoài vòng vây thân vệ chen vào quỳ gối tâu: “Hồi nguyên soái, thám báo phát hiện có cánh quân không rõ đang áp sát cánh phải quân ta!”

Mã Phục Ba, Luru Long, Vân Huyền nghe thấy vậy thoáng nhìn nhau rồi bật cười to. Luru Long khẽ phất tay cho Phần Kim lui xuống mới quay sang đối hai người kia nói:

“Quả nhiên phản quân không thể thoát khỏi bị nguyên soái tính toán!”

“Ha ha!” Mã Viện hưởng thụ lời khen, ánh mắt lóe lên tầng ý vị nói: “Trung Trắc cố lộng huyền hư, rõ ràng có chôn giấu binh lính lại làm bộ làm kịch xuất quân đã chiến. Thật sự coi lão phu không ra gì. Lão phu đương nhiên không thể cho ả thoát mái đòn giản vậy!”

Vân Huyền cũng góp vào nói: “Đúng vậy, lần này dù chúng có vùng vẫy thế nào đi nữa cũng sẽ không thể thoát khỏi bố trí của chúng ta.”

“Đương nhiên ta sẽ không để cho chúng chạy thoát lần nữa!” Phù Nhạc Hương Hầu vòng tay đối: “Đại soái, vậy cũng đến lúc ta phải đi!”

Mã Viện khước miệng vẫn mang ý cười nhìn chiến trường bão nổi nói: “Được, vậy Nguyên Bá nhớ cẩn thận!”

Luru Long chấp tay chào rồi dẫn theo con mình tiến về phía phải.

Trên tường trại, Lê Chân dùng ánh mắt cảm tức nhìn hai cánh quân Hán đang tiến lên tường như muốn bao lấy quân Nam ở giữa: “Chị Châu, em xem giấc dường như biết được bố trí của quân ta!”

Trung Vương gật đầu nhìn về phía Luru Long đang dàn trận hình lưỡi đao gió tiến về phía trái quân mình, thế rồi nàng lại lắc đầu nói: “Luru Long nếu dùng cách này đón cánh quân của ta chứng tỏ hẳn vẫn không biết đầy đủ. Như vậy kế hoạch của chúng ta vẫn còn giữ được bí mật...” chủ tâm nhìn đoàn bụi mù mịt đang vòng một vòng to từ bên cánh phải nàng nói:

“Thông báo cho Quý Loạn cẩn thận cánh phải!” nữ thân vệ nghe vậy chấp tay lui ra.

Lại nói khi chỉ huy hai bên đang cố bài bố lấy những cánh quân của mình thì chiến trường ở giữa vẫn khốc liệt đến đáng sợ. Quân Hán vốn bị quân Lĩnh Nam đè nén liên tục lui ra sau. Việt binh liều chết thật sự làm địch lúng túng cực kỳ, muốn giữ lại giữ không nổi, mà muốn lui lại không thể. Vô tình chúng bị quân Lĩnh Nam và dân chúng liên tục tấn công từ hai mặt, khổ không thể tả.

Giả Tông quan sát chiến cục thật lâu mới nhú quay sang Hoàng Do:

“Hoàng Trung lang, hiện giờ khí thế phản tặc đang chính hưng tàn, Tông nghĩ chúng ta đối cứng với chúng thật không phải là cách hay.”

Hoàng Do vốn là môn sinh cố lại của Giả gia, đương nhiên biết cậu thiếu niên lang này chính là một trong những nhân tài của gia tộc liền vui vẻ nghiêng người hỏi: “Vũ Nho người có cao kiến gì?”

Giả Tông không chần chừ chỉ tay nói: “Tông xem thế giặc hăng hái như vậy vốn là vì chúng muốn cứu lấy đám tội dân kia. Nay ta thả cho chúng đạt được mục đích mà tản ra hai cánh. Như thế ta vừa tạo thế vậy, lại khi chúng cứu được dân sẽ vật tất cực thịnh mà phản, sĩ khí nâng cao nhưng hưng tính mỏng lung giảm mạnh, lại phải lo chiếu cố đám dân đang bị thương mà bận tay bận chân, chính thực là lúc ta phản công dim chết bọn chúng.”

Hoàng Do nghe vậy hai mắt tỏa sáng khen: “Được, quả nhiên diệu kế!”

Những gì hai tên Hán tướng trao đổi đương nhiên không thể bay tới tai Đặng Hồng. Lúc này y đang hết sức giận dữ khi đối phó với song thương của Nàng Quỳnh, Nàng Quế. Tuy hai nàng đều mang thương tích trên người thế nhưng các nàng phối hợp với nhau thuần熟 đến độ nước chảy mây trôi, nhuần nhuyễn không thể hiểu được. Nhiều lần y đã phá được phòng ngự của một người thì lại bị thương của người kia vây Ngụy cứu Triệu cuốn lấy buộc hẳn phải quay về phòng ngự, khi tấn công thì một người chính một người phụ, biến ảo khôn lường, lực đạo tuy không quá dũng mãnh lại nhanh chậm thông thả linh hoạt như nước chảy. Tuy rằng chiêu thức như thế thật sự đối với một tên con cháu dòng dõi tướng gia như Hồng cũng không phải không đối phó được, tuy nhiên đây là chiến trường, y còn phải vừa đánh vừa chỉ huy quân sĩ cho phù hợp nên tức giận nhận ra y không thể nhanh chóng giết chết bất kỳ ai trong hai nàng.

Lúc này thân binh bên cạnh Đặng Hồng liền ra hiệu với hán lệnh kỳ có thay đổi làm y phải lách người ra quan sát. Đặng Hồng liếc nhìn về phía Hoàng Do đang chỉ huy trận chiến hừ lạnh, tay vùng thương gạt đi đường công của Nàng Quế, ánh mắt chăm chú đầu lại không ngừng tính toán. Chẳng mất bao lâu y liền thâm căn rễ quyết định, lưỡi thương trên tay y bỗng dựng hung mãnh dị thường, đương đông kích tây lại áp dụng liên tục khiến hai nàng Quỳnh, Quế chỉ có thể thu thế công lui về cố thủ. Lại qua mấy chiêu, nhận thấy thế công sắp dứt y mới vận lực đâm mạnh về vết thương nơi đùi nàng Quỳnh, lực đâm mạnh đến nỗi nàng Quế không thể dùng thương đi chặn đánh phải túm lấy cổ áo chị mình kéo lui ra sau để tránh sát chiêu. Nhân cơ hội đó Đặng Hồng đạp chân bay lui ra sau, y phất tay ra hiệu, lập tức lệnh kỳ tung bay, Hán quân theo thứ tự ổn định đội hình từ từ tản ra hai bên nhường chỗ cho quân Lĩnh Nam và dân chúng gặp nhau.

Quân Nam thấy giặc nhượng bộ lui ra thì hò hét ầm ĩ lao lên chiến đấu càng hung. Theo lệnh của Thánh Thiên, những người vốn không có người thân trong đám quân lập tức tản ra thành một vòng rộng chuẩn bị vây đón lấy dân chúng để bọc họ vào giữa. Những người khác thì ánh mắt đỏ hoe, gương mặt không giấu nổi xúc động chỉ mong nhanh chóng lao đến để xem liệu cha mẹ vợ con có được bình an hay không.

Thánh Thiên nhận thấy quân Hán đang có xu hướng thả để vây ép quân mình thì cẩn trọng nhìn về phía Đào Kỳ. Thấy chàng cũng gật đầu hàm ý nàng vội vàng cảnh giác lệnh:

“Mai Tam Lang, Mai Tứ Lang mau canh giữ trái phải.” hai tên này nghe vậy mới giựt mình nhìn hai bên, vội vã giục quân sĩ dưới trướng mình tạo thành hai tấm khiên che chở trung quân.

Đào Kỳ cũng gấp rút thúc ngựa định chạy lên đón hai chị em Quỳnh - Quế, vốn thật chính là hai người chị dâu chưa cưới của chàng, đang tập tễnh phía trên theo giữa đông dân thường đang gào khóc chạy về vòng tay tướng sĩ nước mình.

Lúc này cảm xúc của dân quân Lĩnh Nam hỗn loạn vô cùng. Có người lính vừa chạy vài bước đã quăng cả cây phủ trong tay xuống đất, lao vào ôm lấy cô vợ đang thút thít, miệng không ngừng an ủi “Minh ơi! Đừng lo, đừng lo!” mãi làm cô càng gục vào lòng hân nức nở.

Cũng có người thôn dân cầm lấy cây thương vừa lấy được từ tay quân giặc, nhẹ giọng an ủi em gái mình không sao, mặc cho cô nữ binh nước mắt lưng tròng nhìn chăm chú mãi cánh tay anh đã cụt tới tận khuỷu mà anh vẫn không hề bận tâm. Anh nông dân thấy em mình thút thít mãi thì thở dài khuyên: “Em gái à anh vẫn còn tốt số lắm, em đừng như thế... Em xem bà năm nhà bên đã... ài...”

Cô gái dừng khóc, gương mặt thương tiếc nhìn về phía hai anh binh sĩ đang đắm ngực đậm chân trong bãi tha ma. Hai tiếng “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” cùng tiếng khóc nghẹn ngào là tất cả những gì hai anh thanh niên lực lưỡng có thể làm lúc này. Hai anh là một trong những người sớm nhất chạy vào trong đám dân chúng tìm kiếm. Thế nhưng đón lấy hai anh không phải là vòng tay êm ái của mẹ, mà là một bộ thi thể lồ lộ đầy những vết thương đã sớm lịm đi từ bao giờ.

Hiển nhiên đó không phải là người dân duy nhất ngã xuống dưới tay quân thù, rất nhiều người khác cũng quỳ mọp ra đất, tay nắm tóc, mặt khó tin trước thi thể không trọn vẹn của người thân. Có cô quân sĩ vừa thút thít khóc, vừa cắn răng đi tìm lấy những đoạn tay chân thất lạc của cha, người mà mới tháng trước còn đi sẵn cho cô con chim trĩ để cô cắm trên áo ngày đi theo Nàng Chủ. Giờ nhánh lông chim trĩ vẫn trắng như cũ nhưng cha cô đã nằm giữa vũng máu cùng bùn lầy lội, bước chân cô thất lạc, mặt cô đau xót không sao nguôi được.

Có người cha ôm lấy thân thể đứa con trai chàng vừa mới mấy tuần trước về thăm. Đứa con còn vùi chàng cho nó một cái cung nhỏ để tập đi săn chim phụ ông phụ bà, cung chàng còn hãy đeo dờ đang trong trại mà nay thân con đã bị kẻ thù ác chia làm hai, mắt con còn chưa nhắm được, miệng mở tròn như đang gọi từ cha. Chàng không muốn khóc nhưng nước mắt cứ lăn mãi trên má chẳng thể điều khiển nổi. Thử hỏi có nỗi đau đớn nào có thể bằng nỗi đau đầu bạc tiền con xanh như chàng lúc này...

Nàng Quỳnh khấp khiễng dựa vào em gái, mắt nàng tràn trụa nhìn cảnh thê lương trước mắt. Đây đã là lần thứ hai nàng thấy như vậy, lần trước nàng bắt lực nhìn quân Hán tiến vào Luy Lâu, bắt lực nhìn chúng giết chóc, cướp bóc khắp nơi, bắt lực nhìn nhà dân bị cháy, cha mẹ con cái bị chia năm xẻ bảy trước mặt mình. Dân chúng đã hàng vạn còn bị giết đến thê thảm chứ đừng nói những người ở đây đã phản kháng mãnh liệt thế nào.

“Chính là lúc này!” Già Tông đang ngồi quan sát liền bật dậy hét lớn, theo tiếng hét chói tai của hắn, được chuẩn bị từ lâu trống trận lại vang lên, Hán quân hai bên tuy không hiểu gì vẫn theo quân lệnh lập tức kêu đánh kêu giết như hai dòng lũ ép ngược trở lại. Cũng chính là lúc này, nàng Quỳnh liền cảm nhận thấy một cỗ sát khí bay thẳng đến chỗ chị em nàng, lập tức nàng dùng sức đẩy Quế ngã ra đất. Nàng Quế nằm nhoài dưới đất vốn bất ngờ vì hành động của chị, nàng quay qua định hỏi thì kinh hồn phát hiện trên ngực nàng Quỳnh lộ ra một đầu mũi tên thật to đâm xuyên tim nàng.

“Không, không... chị ơi...” Quỳnh ngạc nhiên nhìn mũi tên trên ngực, cái đau xé da thịt đến thật nhanh, cũng thật nhanh cuốn đi tri giác của nàng. Nàng hôn hên quay sang cô em gái đang la thất thanh, ánh mắt yêu thương nhìn em lần cuối. Nàng muốn nói cùng em mình đôi lời, thế nhưng kiệt sức do bị thương nặng nàng cố mãi vẫn không thể làm đôi môi đang mấp máy của mình thốt ra lời.

“Chị ơi, chị ơi! Chị cố lên chị ơi!” Nàng Quế hơi thở cũng dồn dập, nàng có thể cảm nhận được cơn đau nhói ở ngực, được cảm xúc tràn ngập trong tim chị mình. Nàng cố dùng tay che vết thương của chị mong muốn làm như thế máu sẽ ngừng chảy, nhưng rồi phát hiện tay mình đã nhuộm đầy máu tươi nhưng cơ thể chị thì càng lúc càng lạnh. Quỳnh lắc đầu ôm má em gái, bàn tay đầy máu của nàng chảy lên mái tóc cô em; nàng cảm thấy cơ thể mình thật nặng, cố lấy hết sức lực của mình Quỳnh thì thào: “Cố sống...” trước khi nghiêng người lần nữa nhìn về phía cây cờ ba màu nơi của doanh trại, nhìn lần nữa ước mơ mà các nàng theo đuổi bao lâu nay. Cô nữ tướng trẻ đất Việt cứ nhìn ngọn cờ ấy mãi trong tiếng gió thét gào, trong khói bụi mù mịt của chiến trường và trong tiếng kêu la của em gái, mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Long tranh hổ đấu

“Aaaaaa!!!!!!”

Đào Kỳ hét lớn khi thấy Nàng Quỳnh rũ xuống trong vòng tay em mình. Chàng giờ cao đỉnh ba chỉ vào Đặng Hồng, chân thúc mạnh hông khiến con Thông Linh cũng lông lên hung ác phi như tên bắn về phía tên Hán tướng đã ra tay bắn lén. Trong tiếng la giết rầm trời của hai cánh Hán quân đang ép lại, Đào Tam Lang như con thuyền rẽ sóng tiến tới, bất kỳ kẻ nào chắn đường đều bị một kích đập tan.

Đặng Hồng khinh thường nhìn tên chiến tướng nước Nam đang đến gần, y đương nhiên biết Đào Hầu thiện chiến, song y có gì phải sợ. Y khóa chặt Đào Kỳ, tay thuận thực giương cung, cài tên nhắm thẳng chàng, cây cung ba thạch bị kéo mở như trắng rằm. Đội Đào Kỳ vừa vận tiến vào tầm bắn hữu hiệu, mũi tên trên cung y liền như sấm sét, trong chớp mắt liền bay đến trước mặt chàng Việt tướng. Đào Kỳ vốn đã chăm chú quan sát đương nhiên nhìn rõ mũi tên này xoắn tới liền dùng thiết xoa đánh bay nó, không ngờ mũi tên này vừa lạc đi mất thì một mũi tên khác cũng đã ở ngay sau nó, vượt qua cây đỉnh ba tiếp tục bay tới ngực chàng. Rõ ràng mũi tên châu tiền này của Đặng Hồng hoàn toàn khiến chàng bất ngờ, lúc này có rút đỉnh ba trở về cũng đã chậm.

“Đào Tam Lang!”

“Nguy quá, Đào Hầu!!!”

Tương như mũi độc tiễn đã phải lập công thì Đào Kỳ liền trùng mắt, thân thể hơi ngã ra sau, tay đang giữ cương bằng tốc độ khó có thể tin vung lên kịp thời bắt lấy mũi tên gây nên tiếng bạc thật vang trong tiếng trầm trồ của mọi người.

“Mạng thật lớn...” Đặng Hồng bất mãn rủa nhỏ, lập tức y rút ngay hai mũi tên tiếp tục làm lại lần nữa.

Đào Kỳ đương nhiên sẽ không để y trò cũ trọng thi. “Bắn tên ta không giỏi, ném tên ta tuyệt chẳng thua ai!” nghĩ sao làm vậy, chàng vận lực, tay vung thật nhanh mũi tên bắn ngược về phía Đặng Hồng. Mũi tên lúc bay về còn nhanh hơn lúc tới một bậc làm tên giáo úy đành phải từ bỏ giường cung nghiêng người mà tránh. Mũi tên xé nát hộ vai hấn, bất ngờ đâm thẳng vào tên Hán binh phía sau, kéo hấn bay đi một đoạn xa trong ánh mắt đầy kiêng kị của mấy tên xung quanh.

Lợi dụng quân giặc xôn xao, Đào Kỳ lại tiếp tục thúc ngựa chém bay mấy kẻ cản đường, đỉnh ba đã xoay mạnh đâm về phía kẻ đánh lén. Đặng Hồng thấy vậy lâm nguy bắt loạn vung cây cung lên như kiếm chặn đánh đường đâm. Thế nhưng lực đâm của Đào Tam Lang vốn không nhỏ lại được chiến mã góp sức dễ dàng đâm gãy thân cung nặng, khí tức lạnh như băng của kim loại như muốn xuyên thấu tim y; để rồi trong ánh mắt khó tin của Đào Kỳ, một lưỡi trường sóc bỗng dung xuất hiện chặn ngang đầu đỉnh ba gây nên tiếng vang chất chứa diếc cả tai.

“Lực lượng thật mạnh!” Vương Quảng rung nhẹ cánh tay để giải tỏa bớt chấn động đang từng con truyền tới từ đầu ngọn sóc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Đào Kỳ cười chào:

“Đào Kỳ, để Vương Quảng ta đến tiếp đãi ngươi một chút, làm sao?”

“Mạnh mẽ!”

Đào Kỳ nhìn hấn gắt, đỉnh ba trên tay lại không dám thả lỏng một chút nào. Lực phản chấn vừa rồi theo thân xoa truyền tới tay cũng khiến chàng giật mình nhận ra người tới hoàn toàn không đơn giản. Mắt nhìn quân giặc đã vây kín mình vào giữa Đào Tam Lang biết mình đã mất đi cơ hội đánh nhanh thắng nhanh giết chết Đặng Hồng, nhất là khi tên Vương Quảng xuất hiện. Không nói thêm lời nào chàng xuất xoa vờ đánh tới tên chiến tướng, buộc hấn rút sóc về thủ rồi bất ngờ thúc hông khiến Thông Linh xoay người rút đi.

“Hấn là của ta, Duyên Bình huynh chó xen vào.”

Vương Quảng trước khi dùng sóc đập mông con chiến mã đuổi theo vẫn không quên buông lời can lấy tên Đặng Hồng đang định tiếp tục giường cung bắn lén. Tên Đặng Duyên Bình biết tính tình Vương Quảng thuộc hàng cố chấp, lại có tài võ công hơn người nên đánh lắc đầu cười khờ thu cung. Y vẫn nhìn theo hai bóng người vừa cười ngựa song song vừa không ngừng múa vũ khí va chạm tóe lửa với nhau một hồi mới xoay người lên con ngựa được tên thân binh dắt tới. Tay giơ cao cây thiết thương y hô vang:

“Tấn công!” rồi dẫn binh sĩ xông lên cùng với Hoàng Trung Lang.

Cánh quân của y gia nhập chiến trường cũng không thể khiến tình cảnh quân Lĩnh Nam tệ hơn thêm bao nhiêu. Do phải quan tâm chiếu cố hơn ngàn dân thường còn sót lại cũng như cố gắng thu thập di hài người thân, trận hình của quân Việt trở nên chậm chạp ừ ừ hơn hẳn. Nếu không phải có Thánh Thiên chỉ huy hợp lý cùng hai bên Mai An, Mai Trí liều mình chống cự, quân Hán đã có thể cắt đứt họ ra làm nhiều khúc từ lâu.

“Hừ!” Mai Trí vừa dùng cây đoản kích lột bỏ đầu lâu một tên giặc liền phải dùng khiên chắn lấy mấy cây kích đâm tới, chàng giơ chân đạp bay một tên đang lao đến chém mình, oằn người đỡ lấy một kích khác. Dùng khiên đẩy tên giặc đã bị quân Nam bên cạnh chàng giết chết, Tử Lang ra lệnh: “Thu lại, thuần binh đây, nỏ thủ sẵn sàng.”

Theo lời của chàng, mấy tên thuần binh hò lên “Hô!” một cái thật to lấy nhịp rồi cùng lao lên trước dùng khiên đỡ thuần đầy mạnh, nhờ đó khoảng cách giữa hai quân tách ra được một khoảng. Chỉ chờ có thế, Mai Trí liền hô to: “Bắn!” Lập tức hàng thuần binh liền ngồi xụp xuống, để lộ ra mấy trăm tên nỏ binh đã lên dây nhúm từ lâu làm bọn giặc kinh hồn tuyệt vọng, tiếp theo là một chuỗi tên bay tán loạn cướp đi sinh mạng của chúng trong tiếng la thảm thiết. Tuy nhiên quân Hán lại cử hết lớp này đến lớp khác không màn sống chết lao đến, dù Mai Trí có dùng cường nỏ bắn chum vẫn không sao dọa lui chúng được chỉ đành từng bước lùi về sau.

“Cố gắng trụ vững vào!” Bên hướng kia Mai Tam Lang cũng một cảnh tương tự. Mồ hôi nhỏ từng giọt nhễ nhại trên gương mặt đầy bụi đất, chàng thúc giục cánh quân cố gắng chống cự từng đám từng đám giặc như thác cuốn lao vào hàng ngũ quân mình. Quân Hán nhiều như kiến dễ dàng chọc thủng nhiều lỗ trên tuyến phòng thủ của Việt quân buộc chàng phải nhiều lần lao lên tham gia đánh chặn.

“Má, chúng đông quá!” Chàng quỳ gối dùng tấm裳 thuẫn hất tung tên Hán binh đang bổ đao xuống, dựa vào thuẫn dày che chở ngọn thương như rắn mổ thoăn thoắt đục lấy hai lỗ to trên cổ hai tên khác rồi mới quay lại đâm thật sâu vào bụng tên vừa té ngã. Ấn mạnh vài cái kết liễu tên giặc, Mai An dùng chân đâm mạnh lên thi thể hấn để tạo đà né đi mấy cây thương đâm tới, chàng vừa múa thương chiến đấu vừa liếc mắt lo âu nhìn về đằng sau nơi chàng đang cố sức bảo vệ.

Thánh Thiên cầm trên tay đôi cừu tiết gần dính đầy máu tươi, mái tóc vốn chải chuốt cẩn thận cũng đã hơi rối loạn. Đôi giân chín khúc nhẹ nhàng gạt bay cây kích đánh tới, tiện tay nâng đao thế đập vào ót hai tên giặc hai bên. Thân là chủ tướng, Thánh Thiên vẫn phải tự thân lao lên trước chiến đấu mới có thể cổ vũ tinh thần cho mọi người trước sức tấn công như bão nổi của giặc. Nàng nhúu mày nhìn quanh thu hết chiến cục vào mắt, quay sang mấy ả thân vệ đánh ý giữ vững vị trí rồi từ từ lui vào trong quân trận. Chân đạp vội trên đồng đá sỏi của nền đất ven sông vốn ẩm ướt nay bị dẫm đạp đến xốp cả lên, nàng chạy đến bên một đám người khác đang loay hoay bận rộn với đầy mùi lá thuốc. Tìm kiếm một lúc nàng đến bên một cô gái thân mặc bộ áo

váy lụa đen trắng mà hỏi:

“Phu nhân, tình hình nàng thế nào?”

Diệu Tiên phu nhân thu hồi dụng cụ, gạt bỏ mấy loại ngải thuốc đã hết bốc khói rồi mới lau mồ hôi trên trán nói:

“Chỉ đã xem qua, nàng không sao, chỉ bị chấn động mạnh ở đầu cùng ưu thương quá mức mà ngất đi thôi...” đưa bộ đồ nghề cho cô học trò bên cạnh nàng nói: “Chỉ cần quay về nghỉ ngơi chăm sóc vài ngày sẽ khỏi...”

Thánh Thiên nghe nàng nói mới thờ phào nhẹ nhõm, nàng thoáng nhìn về phía chiếc cán có cô nữ tướng đang nằm ngủ say với mũi tên trên ngực bằng ánh mắt chua xót rồi mới hỏi: “Thế dân chúng đã có thể đi chuyển chưa?”

Lần này đến lượt nàng Tia bước lên nói: “Đã xong xuôi thưa chị.”

“Tốt! Truyền lệnh, vừa đánh vừa lui!”

Uuuuuu!!!!!!!

Nghe tiếng kèn sừng trâu vang lên, hai bên cánh anh em nhà họ Mai liền thờ phào nhẹ nhõm, vừa từ từ lui về sau vừa hò hét cổ vũ mọi người cố giữ vững. Quân Nam tuy bị quân Hán ép cho không góc đầu lên được vẫn đau khổ chịu đựng. Bọn họ đều biết phía sau mình không chỉ có đồng đội mà còn có nhiều người dân thường đang được bảo vệ, thu nạp di hài. Vì hơn ba ngàn người dân, quân Nam đã bỏ ra số thương vong nhiều hơn vẫn không hề có một lời oán thán. Chính nhờ tinh thần lẫm xả này mà bọn họ mới có thể đứng trụ được thời gian dài như vậy.

“Ha ha ha! Không ngờ có thứ tướng lãnh ngu si như vậy! Đây chẳng phải là muốn chúng ta theo chúng đập bằng doanh trại sao?”

Hoàng Do cười lớn dùng roi chỉ về phía quân Nam đang dần co rút lại hào hứng nói. Theo ý thấy cách làm này chính là tự sát, cũng chính là đưa đến cho y một phần quân công to lớn. Quả đưa đến tất nhiên phải nhận, y phát tay lệnh cho toàn quân đề lên trước, ý đồ ép quân Nam về trại, làm cho họ hoảng loạn đâm đạp lên nhau. Bản thân y càng thúc ngựa dẫn theo đám thân binh tiến về trước để gia tăng áp lực.

“Hoàng tướng quân...”Giả Tông thấy y làm vậy thì cấp tốc thúc ngựa đuổi theo khuyên:

“Hoàng tướng quân, quân ta tuy đang thắng thế nhưng cũng không đến nỗi buộc phải chạy về trại như vậy. Hơn nữa theo ý Tông ta nên đợi cánh kỵ binh của Vương Giáo úy cắt đứt chúng ra trước hãy cường công thì tốt hơn... Hiện giờ giặc vội vã rút lui, Tông e sợ chúng còn có gian kế.”

Hoàng Do cười khan lắc đầu: “Trung Trắc có gian ngoan đến thế nào cũng không thể bằng đại soái được. Ta xem mục đích của chúng chẳng có gì khác ngoài dẫn dụ tiền quân ta cách xa soái xa để tiện cho kỳ binh đánh úp mà thôi.”

Giả Tông nghe vậy ngạc nhiên nhìn hấn, lát sau y liền cười khổ cúi đầu chịu thua. Xem ra gia gia cùng phụ thân y dẫn dò quả không sai: không thể xem thường bất kỳ ai có thể giành được quyền lãnh quân ngoài ngàn dặm được, nếu không chắc chắn sẽ gặp phải trái đắng. Ngay cả Hoàng Do là một tên tướng lãnh nhìn như đơn giản thuần hậu cũng có thể nghĩ được đến như vậy, chắc chắn mấy lão già thành tinh Mã Phục Ba cùng Lưu Hầu gia cũng đã sớm đoán được ý đồ của phản tặc mà có bố trí sắp xếp. Vậy mà có lúc hấn đã có cảm giác xuất thân thế gia của mình so với họ vượt trội hơn hấn, quả thật buồn cười. Giả Tông nghĩ thông liền vòng tay cúi đầu thưa:

“Tông đã hiểu, Hoàng tướng quân quả nhiên thông hiểu binh thư, mưu tính sâu xa, Tông quả thật hổ thẹn không bằng.”

“Giả công tử khiêm tốn rồi. Công tử chỉ cần lâu năm tại binh nghiệp là sẽ hiểu rõ những thứ còn con con này thôi, thật không đáng để khen, không đáng để khen...”Hoàng Do vui vẻ nhìn tên giáo úy trẻ trước mặt nói. Việc hợp tác với một trong những thiên tài trẻ Đại Hán là điều hết sức quan trọng cho sự nghiệp của y, vì thế việc Giả Tông khiêm tốn như thế càng làm y vui sướng, y chỉ về phía tay phải nói:

“Bên đó vốn gần với khe Bàu, nơi đó có trại phản quân với mấy ngàn binh mã, lại gần với trại ngoài của ả Lê Thị Hoa, nguyên soái làm sao có thể lơ là. Hướng này đã có Phù Nhạc Hương Hầu dẫn năm ngàn tinh binh đón lấy, chỉ đợi phản tặc xuất hiện là sẽ chặn lại, bao vây diệt hết!”

Đón lấy ánh mắt rực sáng của Giả Tông, y khẽ hất tấm áo choàng đỏ như máu, tay lại đưa về phía trái bàn:

“Hướng này vốn gần với sông Hoài; dòng sông nhiều chỗ chảy xiết không thể vượt qua. Duy có mấy chỗ nước tương đối cạn đều đã có Cao trung lang dẫn quân đóng giữ. Hơn nữa bên kia sông là rừng rậm dày đặc, để giấu quân nhỏ thì dễ, để di chuyển cánh quân to thì rất bất lợi khó khăn, dễ bị phát hiện. Ta thật sự không cần lo lắng chúng sẽ đánh vào hướng ấy.”

Giả Tông nghe hấn phân tích chột bưng tình vội cúi đầu lễ phép: “Tông thụ giáo.”

Tên Trung lang tướng vui vẻ nhìn hấn gật đầu khen: “Tuy nhiên hiền chất nói cũng không sai. Phận làm tướng nên chú ý không thể lơ là, đánh giá thấp đối thủ mà gây nên sai lầm tai hại. Vậy bây giờ hiền chất hãy lãnh hai ngàn binh mã, cộng thêm bản bộ của mình đóng giữ ở đây phòng trường hợp bất trắc.”

Giả Tông nghe vậy chấp tay thưa: “Tông quyết không làm nhục mệnh!”.

Hoàng Do hài lòng gật đầu, đoạn y nhìn về phía mũi tên đầy khói bụi do hơn ngàn kỵ binh tạo thành đang bẻ vòng cung bắn về phía cánh phải phản tặc mà gắt gò:

“Chỉ cần kỵ binh của chúng ta thành công nhập trận, mạng sống của Trưng Trắc liền sẽ tận!”

“Chỉ cần kỵ binh ta nhập trận, phản tặc, các nguoi sẽ tan tác! Mãnh Hổ bá vĩ!” Vương Quang vùng thanh trường sóc thành vòng cung tạo lực nhắm vào đầu Đào Kỳ, lực đạo mười phần mạnh mẽ, đường quạt đã hiện rõ khí thế bạt sơn hà.

“Vây sao!” Choanggggg. Đào Kỳ dùng tam giác xoa hoành dọc đỡ lấy đường quạt, hai vai thấm run nhẹ giải phóng lực đạo kinh khủng truyền tới mắng trả: “Vây lao vào được hãy nói! Xem chiêu: Giao Long xuống nước!” Đinh ba từ dừng đứng chuyển đập, ba đầu lưỡi xoa như ba chiếc móng vuốt giao long sắc bén cào thẳng vào đầu Vương Quang, hung ác dị thường.

“Tới hảo!” Ánh mắt Vương Quang ngập trong chiến ý, như ánh dao cạo đối chọi với sát khí mãnh liệt của Đào Kỳ, y vùng sóc từ dưới lên, hai thanh vũ khí như rồng như hổ giao nhau giữa không trung tạo nên vô số ánh lửa chói mắt, tiếng kim loại va chạm đùng đùng làm cho bọn Hán quân gần đấy sợ đến ngã ra đất.

Cây tam đầu xoa (đinh ba) trên tay Đào Kỳ tỏa ra khí thế khiến chúng lầm tưởng mình đang nhìn thấy một con Giao long đang há miệng vùng vẫy. Mỗi lần ra chiêu là ác giao bất ngờ vùng lên từ mặt nước biếc, nhanh chuẩn đến khó tin. Răng nó cắn con mồi thật chặt, toàn thân xoáy mạnh muốn đem bữa ăn xé nát trước khi kéo nó xuống lòng sông sâu thẳm, mỗi lần con giao quay đuôi quấy sóng đều tạo nên từng luồng ánh bạc liên miên không dứt công kích lấy đối thủ.

Còn cây kim sóc lại được Vương Quang xuất sử thành thạo tỏa ra khí thế của một đầu hổ lớn, con hổ dùng ánh mắt vàng óng đầy hung quang khất khao khóa chặt con mồi. Cứ mỗi lần y ra chiêu là con hổ lại cong người vồ ra, hàm răng nó sắc bén, khí thế mãnh liệt muốn một phát cắn đứt thân kẻ thù. Mỗi lần nó dùng tay chồm lên đều làm cho kẻ địch khốn đốn, mỗi cú xoay người rút lui đều dùng hổ vĩ như roi bắt ngờ đánh lên kẻ truy đuổi.

Hai người một giao một hổ quấy cho đội hình Hán binh long trời lở đất, vì vậy phần nào giúp giải tỏa bớt một phần áp lực chỉ quân Lĩnh Nam. Vương Quang đương nhiên sẽ không chịu để Đào Kỳ lộng hành giữa hàng ngũ quân mình được. Thế nhưng chiêu thức của Đào Tam Lang quá tinh diệu khiến hẳn phải xuất toàn lực đối phó, không thể nào lo phần tâm để ý quá nhiều.

Choang!!!!

“Hãy aaaaaa.”

Sau cú va chạm mãnh liệt, hai người cùng khóa vũ khí vào nhau, cả hai đều dùng hết sức lực muốn tước vũ khí đối thủ. Gân xanh nổi bật bật cùng mồ hôi tràn đầy trên mặt khiến cả hai người hung ác cực kỳ. Mặt đất đường chạy bị hai thanh vũ khí cày nát thành từng luồng đá mịn khiến binh sĩ hai bên há mồm mà nhìn.

Hai con ngựa chiến bị chủ kích thích cũng trở nên cực kỳ nóng tính. Con Hắc Nha dưới háng Vương Quang là một con ngựa quý thuộc dòng Đại Uyên, nó vừa hung dữ lại to lớn hơn con Thông Linh cả một cái đầu nên luôn tìm cách lấn thân sang chèn ép. Thế nhưng con Thông Linh tuy nhỏ bé hơn lại vững như bàn thạch, dưới mấy cú tông như trời giáng của đối thủ nó vẫn lờ mờ mắt thách thức, tốc độ vẫn duy trì không hề mấy may bị ảnh hưởng. Đội con Hắc Nha hết lực lùi về, nó vurun cổ sang hung ác cắn lấy vai đối thủ khiến con ngựa của tên Hán tướng đau đớn lồng lộn.

“Ăn của ta một đám này!” Vương Quang thấy con ngựa quý chịu thiệt thì sầm mặt hết lớn. Y mặc kệ cây sóc còn đang giằng co, tay nắm thành quyền thật chặt nhắm thẳng sống mũi Đào Tam Lang phóng tới.

Đào Kỳ lách thân né lấy, tay khê giựt khiến hay cây vũ khí sai thân mà ra, chàng chống tay trên lưng ngựa xoay người quét chân hô to: “Có qua có lại mới toại lòng nhau, ăn của ta một cước!”

Ánh mắt Vương Quang lóe lên dùng tay trái co lại như đeo khiến đỡ lấy cú đá trời giáng của Đào Kỳ. Mặc cho bắp tay có chút ê ẩm hẳn kẹp chặt thân ngựa, cơ thể hơi ngã ra sau, trường sóc như mãnh hổ hạ sơn đâm mạnh về phía eo Đào Kỳ: “Chết đi!” hẳn hét lên.

“Sau nguoi thôi!” Đào Kỳ đương nhiên không đơn giản, chân đá theo lực quét qua làm đà cho đinh ba xoay vòng chém mạnh vài thân sóc nhẹ nhàng phá bỏ thế đâm. Hai người đánh đến cơ bắp lò lỏ, áo giáp nhiều chỗ rách tung tóe, mồ hôi nhễ nhại vẫn không ai thương tổn được ai thì sáng khoái cười to. Tiếng cười vang xa bay khắp cả chiến trường.

“Hai tên điên!” Văn Huyền nhìn theo hai bóng người đang chệch ngang chệch dọc giữa chiến trường, đầu đầu cũng thấy thân ảnh họ giao tranh thì lắc đầu ngao ngán. “Tên Cung Vĩ đầu óc bị sao thế, toàn ở trong quân trận chúng ta mà chiến loạn lên!”

“Đó là vì tên kia mạnh hơn hẳn!” Mã Viện lạnh lùng đáp lời. Ánh mắt lão nguyên soái Đại Hán không hề chú ý hai thân ảnh ấy một chút nào. Ánh mắt ấy như keo dán vào một luồng khói đang cấp tốc cắm vào cánh trái chiến trường; nơi đó đang nắm giữ một trong những nhánh quân tinh nhuệ nhất của lão: “Mã gia tinh kỵ!” lão thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Tinh nhuệ

Trong khi hai quân đang sống mái với nhau hết sức mãnh liệt thì không xa lắm bên phía dòng sông Hoài, Hán quân Trung lang tướng Cao Lăng đang ngồi bên một cảnh cỏ thụ. Ánh mắt y neho lại nhìn về phía chiến trường chường khí mù mịt, hân nhai nát cọng cỏ trong miệng mới phì nhỏ xuống đất buông lời thô tục:

“Mẹ kiếp, lão Hoàng Do đúng là một tên già heo ăn thịt cợn!”

Đám Hán binh đang mờ to mắt nhìn về phía cây cầu nổi dưới dòng sông nghe thấy chủ tướng cảm rầm thì vội thụt cả cổ lại. Chúng thầm đánh mắt bảo nhau giữ im lặng đừng nên tham gia trò chuyện cùng y. Tất nhiên, đàm tiếu về một tên Trung lang tướng đối với bọn tiểu binh như chúng cũng nguy hiểm chẳng kém đứng coi trần đứng đón gió mưa là bao. Và đương nhiên tội coi nhẹ lời nói của thượng quan, già cầm già điếc khi cấp trên cần a dua cũng nguy hiểm chẳng kém, Cao Lăng đợi mãi chả thấy tên nào tham gia cùng y thì mặt hồ giận dữ. Y vớ tay túm lấy tên binh sĩ đang cầm kèn lệnh gần nhất, mặc cho hân van xin năn nỉ y kéo sát hân vào người há miệng gằn:

“Làm gì ồn ào? Lão tử ăn người được đâu mà khóc lóc như mấy ả man nữ thế kia? Nói, lão tử nói đúng đúng không, Hoàng Do là một con cáo già, một kẻ tiểu nhân.”

Tên lính đầu dám lại làm phật lòng y vội khúm núm vâng vâng dạ dạ cho qua. Cao Lăng thấy thế càng giận dữ, hân dùng bàn tay to lớn quất cho tên kia một cái bạt tai khiến hân văng ngã ra đất ngất hân đi. Đoạn y quay sang một tên khác đưa tay ngoắc ngoắc bảo hân lại gần. Tên lính mếu máo lần hân mộ nhìn tên đồng bọn đang ngất đi mà miệng vẫn mang nụ cười, lần mò cẩn thận từng bước lại gần. Đúng lúc này lại có một giọng nữ tựa yển oanh vang lên:

“Vì sao hân lại tiểu nhân cơ?”

Cao Lăng nghe thấy có người hiểu mình quá đỗi thì vui sướng thốt lên: “Còn vì sao? Hân ý vào dòng họ chiếm lấy chức vụ thống lĩnh tiền quân, bây giờ đang sung sướng chém giết man tặc lập công. Đã vậy ăn com còn đéo chịu nhường cho lão tử chén canh nào, bắt ta ra đây danh nghĩa mai phục man binh. Chôn rùng rú toàn sâu với bộ này làm con mẹ gì có man binh lang thang ra đây?” Y vừa thỏ lộ nỗi lòng vừa quay sang tìm kiếm tri kỉ của mình. Chỉ thấy một tên tiểu binh gương mặt thanh tú đang uyển chuyển đạp trên đám lá cây tới gần. Vừa nhìn thấy hân ánh mắt Cao Lăng liền lóe lên đưa tay bảo:

“Mau lại đây ta kể người nghe!”

Tên binh lính gật đầu nhẹ nhàng bước lại gần, bắt chợt hân lần vào chuôi gươm đeo bên hông, chân đạp mạnh lao đến vùng thẳng vào cổ tên Hán tướng. Thế nhưng Cao Lăng tựa như một con viên hầu người né đi, tay cứng như đá chụp lấy cổ tay ngọc đang tới, thân thủ mạnh mẽ kéo tên kia sát người. Y dùng tay còn lại gỡ chiếc mũ tên thích khách xuống để lộ ra một mái tóc dài cùng dung mạo như hoa lan trong sương sớm được khí thanh xuân khiến hân thất thần mà trông. Cô y vội nuốt một ngụm nước bọt đánh ực, ánh mắt đầy vẻ thèm thuồng cười gian làm lan tỏa ra một cỗ mùi khó chịu: “Man nữ sao dám hành thích bản tướng quân, bản lĩnh như vậy thật sự đáng xấu hổ. Để ta dạy dỗ người một phen để học thêm mỹ vị trần gian. Kha kha.”

“Vậy sao, đáng tiếc Quân sư không thích người rồi!” lúc này tên binh sĩ bị tát ngất dưới chân bỗng vùng lên. Tay như ánh chớp đâm thanh đao xuyên qua lớp khiêu đầu, cắm phập thật sâu vào thái dương tên tướng khiến hân chỉ kịp ử ớ vài câu đã ngã vật xuống.

Nàng Nội vừa thành công đâm chết tên tướng thì từ khắp nơi vô số bóng đen theo rừng lao ra, lưỡi gươm ánh kích lóe lên như giông bão cuốn qua đám binh lính đang há hốc mồm sợ hãi. Chỉ ít phút sau hơn trăm tên Hán binh đang mai phục gần bờ sông đã ngã rạp xuống đất.

Bên kia bờ sông quân giặc thấy tận mắt đồng bọn bị diệt sát cũng hoảng loạn cả lên. Một tên giáo úy phi thân lên ngựa, dẫn lấy hơn năm mươi tên trinh kỵ liều mạng phóng như bay về phía chiến trường, y vừa phóng vừa rủa thầm vì sao các chốt tình báo cùng tháp canh rải rác xung quanh không hề báo động việc man binh tập kích. Đang cúi rạp người phóng ngựa y nghe thấy bên cạnh có tên Hán quân hô to:

“Kim giáo úy, phía trước có kỵ binh!” Kim Phù nghe thế vội ngược mắt nhìn thấy hơn hai trăm người ngựa theo hai đường bủa kín mà tới. Hân neho mắt nhìn kỹ thì thấy đám kỵ binh này cười ngựa được phủ một lớp đăng giáp kỳ dị, hai tên dẫn đầu bất ngờ lại là hai ả nữ tướng thì giật mình quát to: “Phân tặc man kỵ tới, mọi người điều chỉnh đội hình theo ta giết ra.”

Hán quân trinh kỵ nghe vậy vội giảm tốc độ, hai chân khép chặt thân ngựa rút trường thương trường kiếm ra chuẩn bị. Thế nhưng khi đội hình của chúng mới vừa khếp lại, chưa kịp lấy đà xung phong thì hai nhánh kỵ binh kia đã theo gió mà tới. Kim Phù thấy đối phương lao qua mà chả hề bận tâm đội hình hay thẳng bằng thì trừng mắt há mồm, chưa kịp cho hân phản ứng hai ả nữ tướng đi đầu đã lướt qua, theo ánh mắt khó tin của mấy tên Hán kỵ sau lưng ngực của Kim Phù bị một thanh côn sắt đập lồm ra sau, còn đầu của hân bị một thanh nguyệt đao lột bỏ tích tắc. Theo sau đó hai trăm “man kỵ” nhẹ nhàng lướt qua bọn chúng, để lại tiếng năm mươi tiếng rớt hự bạch vang dồn. Thục Nương lúc này mới ghim ngựa cười to: “Phương Dung bà già, lần này là ta thắng, đầu lâu tướng giặc ở đây!”

“Đừng xàm ngôn ả kia, ta đã đập thùng tim y từ trước, lột đầu một cái xác thì thắng chỗ nào?” Nữ tướng kia chính là Đông Châu công chúa cười con ngựa tia tới cái. Hai nàng vừa đùa giỡn vừa kéo kỵ binh lao vào tàn sát đám Hán binh còn sót lại gần cầu nổi. Phương Dung nhìn thấy quân Nam cười ngựa như hô báo vào bầy dê Hán thì chắc lưỡi than: “Không ngờ chỉ hai miếng gỗ buộc hai bên thân ngựa lại có thể giúp chúng ta nhanh như vậy luyện thành kỵ binh...”

Bát Nạn đại tướng quân hiềm thấy đồng tình bảo: “Quân sư quả nhiên có bản lĩnh thông thiên, ngay cả thứ này cũng biết làm.” đoạn nàng đưa mắt nhìn về phía tháp cao bên kia bờ sông, nơi mà có một cái xác giặc Hán đang nằm vắt vẻo với một mũi tên xuyên thủng hốc mắt thâm nhũ: “Không hổ là thợ săn được lấy cung làm tên, tài thiện xạ cũng không hề tầm thường chút nào.”

Đoạn nàng quay sang Phương Dung dặn dò: “Đừng có lúc nào cũng kéo kéo cái bàn đạp ấy ra, giặc học được thì khổ, giấu đi!” Phương Dung nghe nàng nói thè lưỡi cười: “Ta cần à chỉ sao? Đương nhiên ta biết vật này báu rồi.” nói là thế nhưng nàng cũng kín đáo đưa chân giấu vào sau những lớp dây mây

dày đặc tiếp màu với mã giáp, tinh tế phủ lên bàn đạp che khuất nó như thể ở đó chả có gì cả. Xong xuôi hết thấy Đông Châu công chúa cười nói:

“Đổi đầu với Lĩnh Nam quân và sói binh mà dám trốn vào rừng chơi mai phục, ta cũng phải khâm phục độ gan dạ của chúng rồi.”

“Đừng lè mề, mau đi gặp Trinh thôi, Châu cùng mọi người đang đợi chúng ta đâu!” Thực Nương cười mắng, đoạn hai người chiến ý nhìn nhau, cùng hiểu ý cười lạnh thúc ngựa bay về phía cầu nổi. Ở bên kia cầu, sáu thớt voi chiến, năm mươi con sói cùng hơn hai ngàn Lĩnh Nam quân đã dàn trận chờ sẵn. Trên cầu ông Âu Khanh đang tổ chức dân chúng cứu được nhanh chóng vận lấy từng chiếc xe bò chở đầy từng miếng đường giáp khảm đồng nhanh chóng đi qua, nhìn độ lớn của chúng rõ ràng không phải giáp cho người hoặc ngựa...

“Lữ tướng quân, đã có thể thấy được cánh phải của bọn đi!”

“Lữ tướng quân, Hoàng trung lang đánh cò hiệu!”

“Lão ta nói cái gì?” Lữ Húc nằm rạp trên thân con ngựa nâu to lớn, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiến trường hỗn độn đang dần hiện rõ trước mắt. Tiếng vó ngựa rần rang hòa cùng tiếng gió phàn phật khiến y không thể không hét thật to mấy lần mới được đáp lại.

“Hoàng Trung lang bảo, hai cánh đã lui về.” tên thân binh bên cạnh nhú mày đọc lệnh kỳ, vì đang chạy quá nhanh nên phải mất mấy hơi hắt mồi có thể ưỡn ngực bẩm báo.

“Tốt! Tất cả nhanh lên cho ta, nhanh hơn nữa.” Lữ Húc nghe vậy sắc mặt rực sáng quát to, roi trên tay quật liên tục vào mông con chiến mã thúc nó lòng lên. Sau lưng lão đám kỵ binh cũng liều mạng tăng tốc làm chi đám bụi càn quét thêm dày đặc.

Đám kỵ binh lao đi với tốc độ cao như một con bão quét tới gần quân Lĩnh Nam. Mặt đất bị ngàn con chiến mã dẫm đạp rung lắc dữ dội khiến cho rất nhiều người chưa bao giờ thấy cảnh vạn mã bồn đàng đã sớm một cảnh hoảng loạn. Không nói đến dân chúng đang hoảng sợ đến tê liệt không đứng nổi té ngã cả ra đất, bọn Hán binh vốn có nhiều tên xuất thân ở vùng Nam Kinh châu cũng bối rối vô cùng. Thế nhưng nếu có ai từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy giữa đoàn quân Lĩnh Nam đang dốc hết sức lực cheo chống này có một cánh quân khá lạ mắt. Cánh quân này do những cô gái trẻ tạo thành, bọn họ khuân vác những bó to có dong không ngừng vút đầy ra mặt đất theo hướng quân Hán vừa rút lui, một nhóm khác không ngừng tưới nước lên khiến chúng trở nên bóng lưỡng dưới ánh mặt trời chói chang buổi trưa.

Thân ảnh mảnh mai của Á Chàng len lỏi giữa đánh chệch em để tìm thấy Nàng Chủ cùng chủ tướng của mình - Nội Thị quân thủ lĩnh, An Bình công chúa Quý Lan. Nàng dùng tay lau mồ hôi trên trán mặt mỉm cười:

“Chị Chủ, chị Lan, làm sao bây giờ, không kịp mất, giặc quá gian ngoan chỉ rút cánh phải đi khi kỵ binh tới gần, cứ thế này em sợ chưa kịp chuẩn bị xong chúng đã ập tới.”

Thánh Thiên khẽ cắn môi đào suy nghĩ vội nói: “Như vậy để chị cố gắng đưa quân chống cự bọn chúng một lúc, hai em cố mau chóng hoàn thành cạm bẫy đi nhé.” Vừa nói nàng vừa leo lên con ngựa, hai tay cầm hai thanh gươm chín khúc yêu kiều quát to:

“Cánh phải mau theo ta cản chúng lại!”

Mai An nghe nàng nói liền biến sắc hô to: “Thánh Thiên như thế rất nguy hiểm. Nàng là chủ tướng hãy ở lại phía sau, để ta cản chúng là được!”

Nàng Chủ nhìn Tam Lang cướp lấy chỗ nguy hiểm thì thầm lắc đầu cười khỏ, nàng vừa định nói không thì Tía từ bên cạnh chạy vượt qua nói: “Chị Chủ cứ theo lời tên ngốc đó đi. Nơi này vẫn cần chị, để em đi giúp hân.”

Vừa lúc này bầu trời bỗng nổi lên từng cơn gió lạnh, làn gió cuốn qua bờ sông, đè lên những chú chuồn chuồn nâu ép chúng không sao bay cao được đành đậu lên những ngọn cỏ gà đầy đốm trắng.

“Nàng theo lên đây làm gì?” Mai An giận dữ quát.

“Tôi lên đây làm gì thầy kệ tôi. Ở đâu chẳng cần thầy thuốc.” Tía cãi.

Mai Tam Lang hừ lạnh không thèm để ý tới cô bạn thanh mai trúc mã nữa mà quay sang tổ chức phòng thủ. Theo lệnh của chàng hơn năm ngàn Việt binh cấp tốc chia làm năm hàng ngang, hàng đầu quỳ gối dựng những thân tre dài làm giáo cản ngựa, những hàng sau là những tấm thuẫn rộng cùng thương kích đan xen, duy chỉ có hàng cuối cùng là hơn ngàn tay cung nỏ sẵn sàng nhắm bắn. Nhìn quân giặc tới gần chàng nâng thương hét to: “Các anh em, thời khắc quyết tử đã đếnnnnnnn!!!!!!”

“Quyết tử! Quyết tử!!” đôi mặt đoàn kỵ binh áp sát quân Lĩnh Nam tuy rất sợ hãi vẫn cắn răng gào theo.

Giữa đoàn chiến mã ầm ầm như sấm dậy, Lữ Húc nhìn quân Lĩnh Nam đang vội vã sắp xếp đội hình từ khoảng cách hơn bốn trăm bước, hân dể dàng đọc được ý đồ của Mai An liền cười lạnh:

“Ngây thơ!” đoạn hân giọng cao trường thương vừa phi vừa hỏi: “Bọn man đó đang lập trường thương trận. Ta nói cho các ngươi biết, bọn chúng muốn bắt chước cách thiên binh Đại Hán ta lập trận chống Hồ Lỗ. Các ngươi hiểu không? Chúng coi thường chúng ta!” dừng một chút lấy hơi hân gào lên: “Nói cho ta biết, chúng ta nên làm sao để dạy dỗ chúng!”

Hơn ngàn kỵ binh đằng đằng sát khí hô to: “Giết! Giết! Giết!” khiến bầu không khí đang chuyển mát dần càng trở nên lạnh lẽo dị thường. Lữ Húc hài lòng với sĩ khí quân lính liền ưỡn ngực ngựa đầu, áo choàng đỏ theo gió tung bay chỉ trường thương ra trước gào:

“Đại Hán uy vũ! Mã gia tinh kỵ uy vũ!”

“Đại Hán uy vũ! Mã gia tinh kỵ uy vũ!” Ngàn kỵ gào theo, khoảng cách hai quân trong sát na hấn kêu gào rút ngắn còn chưa đủ trăm bước, tốc độ cùng sĩ khí Hán kỵ đã được đẩy lên cực hạn.

“Cung nỏ, bắn!!!!!!!!!!!!!!” Mai An nắm chặt trường thương hô to lệnh hơn ngàn người bắn cung nỏ phát xạ. Do mục tiêu là kỵ binh nên quân Nam dùng bình bắn, mũi tên như hàng ngàn đường chỉ kẻ vẽ nên những đường trắng bắt mắt giữa không trung, chúng dán thẳng vào hàng kỵ binh đang lao nhanh tạo nên một mảng huyết hoa kinh diễm. Hán kỵ bỏ mặc cho mũi tên bay tới, chúng áp sát thân ngựa, đầu cúi thật thấp theo đà phi, trình độ kỵ thuật của chúng tinh xảo đến nỗi ngàn mũi tên chỉ có thể gây thương tích cho hơn mấy chục tên xui xẻo đi đầu. Nhiều tên trong đó vốn bản thân cũng không trúng tên mà do chiến mã bị bắn ngã xuống còn bản thân thì cũng bị chôn vùi theo dưới gót ngựa dày đặc.

Lữ Húc tung người khỏi con chiến mã bị bắn chỉ chút là tên, y lấy thương đánh bay mấy cây tiễn nỏ rồi đáp vào con ngựa bên cạnh vốn đã bị mất chủ nhân sau loạt mưa tên. Quân Nam đương nhiên không thể tiếp tục lại bắn tên với tốc độ kinh khủng của quân Hán nên y cũng không cúi đầu nữa mà dựng thẳng người la to: “Sáttttttt!”

Mã gia tinh kỵ không cần giảm tốc chỉnh đội theo tiếng la của y như một mũi dùi khổng lồ ầm ầm đâm mạnh vào hòn đất dày đặc Việt quân. Tiếng ngựa tông bay người, tiếng xương cốt gãy, tiếng kêu gào của những tên Hán binh bị mũi thương thọc ngã bật ra sau rồi im bật, tiếng gào thét thấu linh hồn của một người Việt binh bị muôn vạn lưỡi đao mũi thương liếm lấy khi đoàn ngựa chạy xuyên qua. Ngàn vạn tiếng động như ngàn vạn mũi kim đâm thủng lỗ chỗ trên tâm hồn bất kỳ người nào tại chiến trường. Với quân Hán đó là vũ điệu của sức mạnh, của thiên uy cuộn cuộn và chiến thắng. Còn đối với Việt binh đó là tiếng gọi của tử thần, của mất mát và sự sụp đổ.

“Cố gắng trụ vững!” Mai An đứng ở hàng đầu bị vô số kỵ binh lao ngang qua, cậu không thể đếm được hết tổng cộng bao nhiêu người đã lướt qua cậu, cũng không thể đếm được lưỡi thương của mình đã đâm xuyên qua biết bao nhiêu người. Hơn năm tên thân binh đi theo hiện giờ đã chồng chất lên nhau thành một gò xác trước mặt, nhờ bọn họ mà chàng mới không bị đoàn ngựa chiến tông bay. Chàng chỉ biết hai tay chàng đã tê dại hẳn ra nhưng bản năng lại không cho phép chàng hạ chúng xuống.

Bên tai Tam Lang là những tiếng gió như bão cuốn cùng những tiếng ầm ầm khi ngựa và vũ khí va chạm vào xác thịt, chẳng cần nói cũng biết đó là đồng bào, là chiến binh, là bằng hữu của chàng đang hi sinh. Sau lưng Mai An, Nàng Tia hai mắt đỏ ngầu vừa vì sợ hãi lẫn thù hận trước sức mạnh của kỵ binh. Hai chân nàng nín vào nhau run lên bần bật, hai tay nàng run rẩy túm lấy tấm lưng khổng lồ đang che chắn phía trước. Mỗi lần có một vệt máu bay bên cạnh nàng lại thấp thỏm lo âu. “Tam lang...” nàng run rẩy gọi hắn. “Tôi... không sao...” nghe tiếng Mai An gần qua kẽ răng, lòng nàng mới nhẹ nhõm hơn một chút.

Nói ra dài dòng nhưng thực tế chỉ tầm chưa đến năm phút, kỵ binh Hán đã đâm thủng qua mấy lớp phòng tuyến của Việt binh như mũi kim đâm qua mấy tờ giấy mỏng mà số tổn thất vẫn chưa đạt đến một phần năm. Vô ngựa vẫn tiếp tục hùng dũng như cũ trong tiếng gào thét của bọn kỵ binh lao về phía trung tâm quân Việt.

Sau hơn ngàn kỵ binh xông qua là mấy chục tên khinh kỵ đi theo thu thập tàn cuộc. Chúng ung dung vùng thương vùng đao kết liễu những chiến binh vì chịu đựng chiến mã băng nhanh mà tê cả tay chân không còn sức chống cự. Năm ngàn quân anh dũng lập rào chỉ trong khoảnh khắc để lại chưa tới nửa số người hồn vía bay mất nhìn vào con đường như địa ngục ở giữa, cũng tro mắt thất thần nhìn mấy mươi người sống sót đang bị khinh kỵ thu thập dần.

“Ý, tên này chắc là cừu sỷ tặc binh.” một tên khinh kỵ vui vẻ đánh ngựa tới gần Mai An, nhìn thấy trang phục của chàng hấn sung sướng thốt lên khiến mấy tên khác ghen tức nhìn theo. Tuy nhiên quân luật hết sức nghiêm nên những tên khác đã đi qua thì không quay lại nữa đành chặc lưỡi tiếc nuối. Lúc này Mai Tam Lang đã kiệt lực, chàng khó nhọc muốn đưa lưỡi thương đang run rẩy lên đâm chết tên lính thì phát hiện cây thương như nặng cả ngàn cân. Cố sức làm sao chàng cũng không thể nâng nó lên được khiến tên kỵ binh cười khẩy dùng thanh đao đẩy văng ngọn thương ra. Hắn ung dung gác lưỡi đao lạnh băng lên cổ chàng đùa bỡn:

“Cậu nhóc, đầu ngươi ta nhận rồi, ha ha.” đoạn hấn vùng đao thật nhanh. Ọt một tiếng lưỡi đao khựng lại, tên hán kỵ kinh hồn nhìn một lưỡi thương không biết vì sao đâm tới xuyên thấu tim mình. Theo từng nhịp thở khó khè hấn nhận thấy trái tim vốn rất mạnh mẽ đã không còn phản ứng, cố hết sức hấn nhìn về phía thân thương để thấy một cô gái trẻ toàn thân còn đang run rẩy không ngừng, gương mặt lê hoa ái vũ đầm lệ đang cắn răng đen căm phần nhìn hấn. Bên cạnh nàng là con mồi vốn có đang trừng mắt to nhìn ân nhân của mình, lưỡi đao đã hơi chạm vào cổ tên kia tạo nên một ngấn đỏ dài. “Chó chết...” Tên khinh kỵ đổ sụp xuống, cùng lúc Mai Tam Lang cũng kiệt quệ ngã vào vòng tay cô bạn trong tiếng kêu cứu thất thanh của nàng.

Choang! Choang!

“Ta nói rồi, kỵ binh chúng ta sẽ đè nát lũ phản binh chúng bây.” Vương Quảng sung sướng cười to, ngọn sóc trong tay vẫn như gió to cuốn lấy thân thể của Đào Hân gây nên những tiếng vang chát chúa.

Đào Tam Lang đang âm thầm chống trả hấn chợt nhận thấy trên mặt mình bỗng mát lạnh. Chàng ngạc nhiên dùng xoa đẩy mạnh tách hai người ra rồi nhìn lên bầu trời đang bắt chợt đổ mưa như trút nước xuống chiến trường thê lương. Chàng có thể thấy cơn mưa trái mùa mang tới sự mát mẻ vô tận, cũng mang tới những tiếng hò reo vui sướng nhỏ bé giữa cánh quân Lĩnh Nam sau lưng. Miệng nở nụ cười chàng nghiêng người né một mũi sóc, đỉnh ba bông chóc nhanh hơn vài lần đánh bay một mảnh giáp vai khiến Vương Quảng hơi bất ngờ. Đào Kỳ hét to sắp ngựa lại tái chiến, miệng đầy tự tin nói:

“Các ngươi cứ nhào vô!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 51: Chuyên cơ

Mưa to bất chợt kéo đến bao phủ lên mây dậm chiến trường khiến hơi đất vốn bị dậm đạp cho toi xóp nay thêm phần ướt át. Những dòng nước nhỏ màu hồng nhạt theo gió cuốn chảy dài về phía con sông Hoài cách đó không xa, làm bốc lên mùi đất nồng, cũng làm cho một thứ mùi khác càng thêm ngưng thật. Mùi máu tanh được mưa lạnh hỗ trợ len lỏi vào trong não không làm Lữ Công Lượng tỉnh táo ra mà khiến y càng thêm điên cuồng. Dùng lưỡi liếm bờ môi ướt dầm nước mưa trộn cùng máu tươi Lữ Húc đưa ánh mắt khát máu khóa chặt phản tặc phía trước. Nhìn thấy hàng ngũ của chúng vì sức mạnh khủng khiếp của Hán kỵ mà tháo chạy hỗn loạn y cảm thấy một cổ khoái ý dâng trào trong lòng. Lữ Húc ngưỡng đầu đón lấy mưa xối ướt người, miệng gào to những tiếng rú như dã thú gầm thét để bộc lộ hết sát ý dồn nén.

“Sátttttt!!!!!!!!!!!!”

Tiếng rú của y lay sang đoàn kỵ binh đằng sau khiến chúng cũng vung vẩy vũ khí gào rú theo. Tốc độ của chúng vốn bị cơn mưa rào làm chậm lại chỉ trong chớp mắt tăng vọt đến cực hạn. Đội hình vốn hơi tách ra chẳng cần bọn kỵ sĩ điều chỉnh cũng được khí thế kéo sát lại. Đoàn kỵ binh mau chóng trở lại làm con hồng thủy, cơn cuồng phong giữa trời mưa mờ rộng chiếc hàm bén nhọn lao thẳng đến ngọn cờ chính đang bị gió bão giày xéo giữa trận hình đầy chệch chạc của phản quân. Thậm chí bọn chúng còn thấy bên đường đi đám man binh nhao nhao né ra chẳng dám kề cận.

Trong sát na chiến mã lao vào bãi đất bừa bộn dụng cụ mà đám Việt binh để lại. Những tên phản tặc đang chạy trốn liền tách ra hai bên để lộ ra ả chủ tướng đang nằm chặt hai cây gươm cừu khúc, miệng lộ nụ cười bí hiểm nhìn chăm chăm mình. Lữ Húc vừa bị ánh mắt như mèo bồn chuột của ả bắn trúng liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo tựa như rơi vào giữa bão tuyết vùng Đại Mạc. Bàn năng mách bảo hắn phải lập tức dừng lại. Thế nhưng đã vào thế cưỡi lưng cọp làm sao có đường ra? Giữa đội hình kỵ binh đang liều mạng xung phong thì dừng lại chính là chết, tiến thoái lưỡng nan khiến sát tâm trong y lập tức tàn mất hơn nửa. Quả nhiên, tầm vài hơi sau hơn trăm tên đầu tiên vừa phi ngựa vào mặt đất đầy lá dong liền kinh hồn táng đảm phát hiện chiến mã của mình không tài nào giữ được thăng bằng trên nền đất ẩm ướt trơn trượt. Bọn ngựa vừa lao vào liền hí vang ngổ ngào ra đất, có con vì không sao xử lý kịp mà đập vỡ cả đầu xuống, té gãy cả chân. Đương nhiên bọn kỵ sĩ trên lưng chúng càng thê thảm hơn. Bị văng xuống đất, lăn lộn vài vòng bầm dập mặt mũi hoặc thậm chí sứt đầu mẻ trán đã mà tốt nhất. Nhiều tên dưới tốc độ cao và quán tính kinh khủng bị quăng cho thất điên bát đảo, chưa kịp hoàn hồn đã bị thân xác to nặng của đồng bạn đè lên đến ngạt thở, thậm chí có tên không kịp rú lên tiếng nào đã bị quăng chết. Càng có không ít tên đi đầu bị quăng bay đến dưới chân Việt binh đang cười rộn lên đằng trước vội vàng tái mặt đứng lên muốn tìm đường thoát lại bị xuyên thủng thành cái sàng.

Trăm con ngựa trượt ngã la liệt khiến đà xung phong của Hán binh ngay lập tức chấm dứt. Bọn kỵ binh dồn lại ứ đọng với nhau, luống cuống chẳng biết làm sao, muốn tiếp tục lại vừa lo nền đất đầy lá cây trơn vừa bị xác ngựa phía trước chắn, muốn lùi thì bị đồng đội chen lấn khó có thể quay đầu. Tất nhiên Việt binh bị dồn nén từ lâu cũng không phải ngồi chơi, bọn họ biết quá rõ những đám lá dong trơn trượt nhờ nước mưa kia chỉ có thể cản chân kỵ binh địch trong một lúc mà thôi. Nhưng chỉ cản một chút cầm chân đó đã là quá đủ.

Theo Thánh Thiên đưa hai cây gươm ra trước, quân Lĩnh Nam lập tức theo sau Quý Lan, Á Chàng và Mai Trí như ba gọng kim lao vào kẹp chặt lấy Hán kỵ. Đặc biệt là Mai Tứ Lang thấy anh trai mình gặp hiểm cảnh càng là đỏ cả mắt, chiến đấu càng liều mạng hơn mấy lần. Quân Việt lợi dụng những khe hở giữa bãi lá dong, như một đàn kiến chẳng cần chuông pháp gì cả bu vào kẻ tặc. Lập tức ác mộng thật sự của Mã Gia tinh kỵ ập tới. Mất đi tính cơ động và linh hoạt Hán kỵ bị dân Nam ôm lấy kéo xuống ngựa. Bị lôi xuống đất kỵ sĩ không tài nào quen thuộc liền nhanh chóng bị tước vũ khí, bị đè chặt... Chúng hoảng sợ nhìn bọn phản quân cười gằn dùng đủ thứ gươm đao, cọc gỗ, đá nhọn nhắm thẳng vào đầu, vào chỗ hiểm mà nện.

“Giết bọn chúng, đừng cho chúng lại chạy.”

“Chết đi!”

Tiếng la hét kêu giết thỏa thích của những người chiến binh vốn bị đè đánh từ nãy giờ làm nhuệ khí giật mất hết. Chúng kinh hồn táng đảm quên mất bản thân mình vốn cách đây không lâu vẫn là một nhánh quân hết sức tinh nhuệ, nên dù chỉ mới hơn mấy chục tên bị giết nhưng bọn Hán quân đã lựa chọn quay đầu bỏ chạy. Song chúng lần nữa tuyệt vọng khi thấy mấy ngàn quân lính lúc này bị chúng tặc xuyên đã quay đầu đánh lại. Hai mặt thọ địch lại bị cận thân ép sát khiến số lượng Hán kỵ bằng mắt thường tụt giảm thê thảm.

“Mau mau tổ chức lại đội hình.”

“Theo ta giết ra!” Lữ Húc gấp rút leo lên một con ngựa vô chủ, hơi xoa xoa cái mông vừa bị quăng đau đến mất cảm giác hấn vội gào lên. Kỵ binh lúc nào cũng là nguồn tài nguyên quý báu của quốc gia, nếu cho hơn ngàn tinh kỵ này bị diệt sát dưới tay hắn thì có dù mười cái mạng cũng không đủ cho hắn đền tội. Đau lòng nhìn số lượng kỵ binh bỗng chốc giảm đi hơn phần ba hắn nắm lấy cổ áo tên thân binh quát như sấm:

“Mau thôi hào, thôi hào cầu viện, mau lên.”

Chẳng cần Lữ Húc phải thổi hào cầu viện thì bọn Hoàng Do, Đặng Hồng cũng đã sớm thấy không ổn. Tên Đặng Duyên Bình chẳng nói chẳng rằng lập tức thúc quân ép tới.

“Lang nha thương, lên!” Đặng Hồng biết tình thế nguy cấp vội vàng đẩy đội tinh binh mà bản thân mới huấn luyện không lâu lên. Lang nha thương với những nhánh nhỏ chỉ chít bên đầu thật sự là loại vũ khí có tính hỗ trợ cực kỳ cao. Chỉ cần quân sĩ không ngừng quơ trái gạt phải đã tạo nên vô số đường đâm đường cắt sát bén khiến quân Việt phải lúng túng không ngừng. Theo sau đó những thanh trường kích đến từ hàng thứ hai chỉ canh bọn họ sơ hở sẽ không ngại ngừng như rắn độc nhập thể, hết sức trí mạng. Quân Việt bị hai loại trường thương binh phối hợp không thể đứng vững. Trong chốc lát hàng vây đầu tiên đã bị phá vỡ, giặc nhanh chóng áp sát vòng tiếp mong mau chóng cứu lấy kỵ binh.

“Quăng lưới!” Đô Cán cầm trong tay cây xà mâu tức giận hét vang. Theo sau mấy trăm túm lưới cá thật to được những chàng trai lực lưỡng quăng ra, bủa ngay lấy đám thương binh. Lập tức Á Chạ liền dẫn theo một phần Nội thị quân một tay đeo khiên, một tay mang gươm lao đến chém túi bụi vào những kẻ đang lúng túng. Bản thân nàng cũng múa một cây côn gỗ như gió lốc đập vỡ đầu mấy tên giặc.

“Xem tiền!” Đặng Hồng thấy nàng còn nhỏ đã oai phong hiên lộ như thế thì hàn quang chột lóe. Cung tên trong tay như gió mà bay giữa trời mưa, như ẩn như hiện thẳng đến cổ nàng. May sao Đô Cán từ lâu đã sâu sắc nhận thức tài cung tiễn cùng thủ đoạn của y đã kịp thời lao đến đập bay hai mũi tên bắn lên mới cứu được cô bé một mạng.

Một bên khác Giả Tông cảm thấy tình thế không ổn vội đem quân tiến công. Y đánh vào sau lưng vòng vây Việt binh từ phía phải nơi chủ tướng là Mai An đã ngất đi khiến cánh quân này không thể nào phòng thủ hữu hiệu được đành phải nhả ra một đường. Chớp thời cơ Lữ Húc vội vàng đem bốn trăm kỵ còn lại hốt hoảng chạy ra.

Lưu An khoải trá nhìn về mặt tái mét của Lữ Húc cúi đầu dẫn đám kỵ binh lui ra sau. Vốn lúc đầu y còn phẫn nản với phụ thân vì sao để cho mấy tên lính mới được lãnh nhiệm vụ quan trọng, ăn lấy quân công thích thú đến vậy thì nay y đã thay đổi cách nghĩ hoàn toàn. “Phụ thân quả nhiên lão luyện.” y nói thầm. Chỉ có điều khó chịu nhất chính là tên khốn Vương Quảng, kẻ đã giành mất quyền kỵ quân giáo úy của y có vẻ như không hề bận tâm việc vừa đánh mất hơn sáu phần tinh binh được giao, vẫn bộ mặt lạnh lùng, vẫn thái độ cao ngạo như cũ. Hiểu con không ai ngoài cha, Phù Nhạc Hương Hầu Lưu Long thấy con thân đứng hữu doanh vẫn không ngừng vọng về trung quân thì hừ lạnh không vui:

“A Sứ, người nhìn đi đâu?”

Lưu An nghe cha gọi cả tên cúng cơm của mình giữa chốn chiến trường thì hoảng hốt quay qua cúi đầu:

“Cha, con chỉ tiếc cho đội kỵ binh tinh nhuệ của Mã gia và Đại Hán ta cứ như thế bị phế. Con muốn vì họ báo thù...”

“Ừm!” Lưu Long nhẹ nhàng gật đầu, y liếc nhìn về chiếc soái xa giữa con mưa. Tuy quá xa khiến y không thể nhận rõ về mặt của Mã Văn Uyên, nhưng y như cũ có thể cảm nhận được bầu không khí ung dung nhàn hạ của đám binh sĩ xung quanh. Khẽ lắc đầu y dạy con:

“Nguyên soái ngay cả căn bản của bản thân là Mã gia tinh kỵ cũng dám bỏ được. Lần này Trung Châu chết chắc, con có gì mà tiếc?”

Đoạn y nhìn về phía tầng bụi mù đang cấp tốc tiến gần phía trước, gương mặt bỗng dưng sạm lại quát khẽ:

“Lại nói, hướng chúng ta phải đối phó cũng không hề dễ dàng gì. Mau nhìn!”

“Chết tiệt, bọn nội gián làm ăn kiểu gì?” Lưu An vừa bị cha dạy dỗ vội trông qua. Vừa nhìn mặt y đã không còn chút máu.

Chỉ thấy từ nơi xa có hơn hai mươi tòa lâu đài nhỏ đang lác lác di động đến. Chẳng cần ai nói Lưu An cũng nhận ra ngay đó đạo quân khó nhằn nhất của phản quân: Tượng binh. Điều quan trọng là cánh quân này bỗng dưng xuất hiện ở hướng trại của Lê Thị Hoa, nơi mà vị trí địa lý rất hẹp hòi dễ thủ khó công không thể nào bố trí quân voi được. Thủ quân càng không thể phá tường cho voi ra đánh. Điều đó có nghĩa là quân Nam đã tìm cách thoát khỏi tầm mắt của gian tế, đưa voi vượt sông tấn công bộ binh Hán quân mà chẳng ai hay biết.

Lưu Long cũng nhíu mày tính toán đánh giá hơn năm ngàn quân đang tiến tới. Hai mươi con voi chiến đến gần như vậy vẫn không hề gây bao nhiêu tiếng động ngoại trừ nhịp chân rầm rầm trên đất khiến lão khó tin cực kỳ. Lão như muốn bắt lấy hai tên tướng lĩnh trên con voi đầu đàn màu đen tuyền kia để tra hỏi vì sao chúng làm được. Tiếc thay quân Nam sẽ không dễ gì cho hắn tại nguyệt.

Hoảng đón lấy ánh mắt ra hiệu từ chủ tướng Đào Chiêu Hiền cùng phó tướng Đào Đô Thống, cậu gật đầu quay sang Lan nói: “Bắt đầu thôi.”

Âu Lan kích động nhìn về phía chiến trường rực lửa, nàng cúi người xì xào to nhỏ bên tai con Đen khiến ánh mắt nó như ánh sao lóe lên trong đêm. Con voi đang từ tốn bước đi bỗng dưng lồng lên rống thật to. Tiếng rống lập tức được đáp lại bởi hàng loạt tiếng ré cùng tiếng kèn lệnh vang vọng nổi bật khắp núi đồi là tiếng báo giờ tấn công đã tới. Lập tức hàng voi chiến dùng chớp mắt dùng hết tốc độ như một con địa chấn dữ dội lao thẳng vào kẻ địch phía trước.

Cùng lúc, đang ung dung xem chiến trận Mã Phục Ba cũng đang dựng hai tay đứng trên tường trại cao Trung Vương đều quay đầu nhìn về phía bờ sông ngay sau lưng soái xa quân Hán. Nơi đó một đoàn khói bụi tuy nhỏ hơn phía kia một nửa bất chợt xuất hiện. Chỉ khác là nơi đó khí thế đoàn quân không rõ ràng dường như mạnh hơn cánh phục binh của Việt quân không chỉ một hai lần. Đội lát sau, Mã Phục Ba lần đầu tiên tròn trĩnh mắt nhìn thấy sáu con voi chiến toàn thân đầy giáp mây giáp đồng như những ngọn núi tự dưng xuất hiện. Đồng thời phía trước sáu ngọn núi đó là hai đội kỵ binh cũng phủ đầy giáp mây kì dị đập gió mà đến, bọn họ đều lần lượt tạo thành những mũi dùi nhọn hoắt không ngừng biến đổi, không ngừng di chuyển như hai gọng kìm chuẩn bị cắt nát Hán quân. Kỵ thuật của họ đã không hề kém cạnh tinh kỵ của lão bao nhiêu.

Trung Vương nhìn hai cánh phục quân đã đến trong ánh nắng của mặt trời chột hé sau cơn mưa rào. Nàng nâng kiếm lên gào to: “Mở cửa, phản công!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Phục binh

Bên cánh phải Hán quân xếp theo từng phương trận thật lớn, mỗi cái tầm năm trăm người đón lấy đạo quân do Đào Chiêu Hiến cùng Đào Đô Thống chỉ huy. Từng người về mặt đặc sắc, ánh mắt dõi theo hai mươi thân ảnh đồ sộ, có người lo lắng, có kẻ sợ hãi, cũng có những tên mặt không biểu tình khó lộ rõ cảm xúc. Ấy là những tên thân kinh bách chiến đã từng không chỉ một hai lần giao đấu với phản quân đất Lĩnh Nam, đương nhiên đã từng gặp qua thứ quân voi này.

“Cuốn lấy chân voi, vòng quanh bọn chúng!” Lư Long vừa nhìn thấy những thân thể to lớn kia liền nghĩ ngay đến sách. Lập tức từ phía sau, Lư An thét to dẫn lấy mấy trăm khinh kỵ lên lời giữa các phương trận lao lên. Sau lưng còn có hai ngàn bộ binh khinh trang sách kích cầm khiên lao theo.

Đào Chiêu Hiến cười ngửa phía trước thấy giặc hành động thì lập tức lệnh cho em trai tức Đào Đô Thống chia ra hai nhánh quân bảo vệ trái phải. Hai quân vừa đến gần nhau liền diễn ra một trận mưa tên tây rủa. Quân Hán sau hai đợt bắn tên đầu còn có thể gây ra tổn thất không nhỏ cho dòng lũ quân Nam đen kịt. Thế nhưng Việt binh vốn trang bị nhiều cung thủ hơn nhanh chóng giành lấy quyền chủ động. Vì thế mà chỉ qua mấy đợt đối tiền quân Hán đã bị ép cho không ngóc đầu lên được phải trốn sau những tấm lạng khiên to lớn, mặc cho tiếng voi réo cùng tiếng chân dặm ông ông không ngừng kéo tới gần.

Quân lính trang bị nhẹ của hai quân là những người gặp nhau trước tiên trên chiến trường. Hai cánh quân như hai đàn kiến chen chúc lao vào nhau giữa cánh đồng còn ươm đầy nước mưa. “Giết!” Đào Đô Thống vận lực quét thanh đao vừa chém giết vừa hò hét. Không hiểu vì sao từ sáng tới giờ tâm trạng chàng cứ bồn chồn khó yên. Chàng nhìn về trung tâm chiến trường nơi có thứ gì đó khiến chàng nôn nóng lạ thường, vung đao đỡ lấy một nhát chém bén nhọn từ bên hông tới, Đào Nhị vung cùi chỏ thực tên đánh lên choáng váng trước khi quay đao chém ngược kết liễu hắn. Song hôm nay chàng không mấy tập trung nên mỗi lúc mới giết được tên kia lại không để ý mình đã tiến tới quá sâu. Bên cạnh có một tên võ tướng thấy chàng sơ hở liền đánh mất ra hiệu, lập tức một tên binh sĩ liền nhảy chồm vào vật chàng ngã ra đất. Đợi Đào Đô Thống đang chặt vật với kẻ đánh lên tên võ tướng chạy vội đến vung đao định chém ngang cả Đào Nhị lẫn tên Hán quân. Ngay lúc Đào Đô Thống trừng mắt nhìn tên kia cười gằn chém tới thì một mũi tên pháp một phát đâm xuyên thái dương của hắn.

Hoảng đang ngồi trên con Đền cúi người vốn định giương cung tiếp tục bắn chết tên Hán quân đang ôm lấy Đào Nhị Lang thì nghe một tiếng rên “Hự” đau đớn. Nhìn Đào Đô Thống vất vả đẩy cái xác đè lên mình ra thở hổn hển cậu quân tâm hỏi:

“Anh không sao chứ?”

Đào Nhị chưa hoàn hồn nhìn hai cái xác trước mặt, chàng thở thật mạnh vãi cái mới lắc đầu: “Cảm ơn cậu, tôi không sao...”

Hoảng cùng Âu Lan thấy vậy cũng gật gật chào rồi tiếp tục thúc voi tiến tới. Qua bộ binh nhẹ kiểm chế, đàn voi đã áp sát phương trận. Quân Hán nhao nhao dùng giáo mác đâm tới voi. Thế nhưng chúng da dày thịt béo lại được phủ một lớp giáp vùi dày làm những vết đâm chẳng những không làm chúng đau đớn sợ hãi mà còn kích thích thêm dã tính của chúng. Con Đền lồng lên dùng vòi như một chiếc roi khổng lồ quét bay mấy mũi giáo, nhân tiện dùng đôi ngà dài thọc sâu vào ngực ba bốn tên phía trước. Khi nó lúc lắc đầu để văng mấy cái xác ra, mấy tên lính hấp tấp lao lại me mắt voi đâm tới. Thế nhưng những tay thân tiền thủ trên thân voi như Hoảng làm gì để chúng được như ý. Mỗi con voi điều chỉnh theo hai người cùng một nai voi. Bọn họ luân phiên dùng giáo dài cùng cung nỏ ra sức bắn hổ trợ.

Chỉ chớp lát đàn voi đã dẫm nát mấy phương trận đầu. Quân Hán tuy mấy lần thành công vây quanh voi nhưng chưa kịp sát thương chúng thì quân Lĩnh Nam đã theo sau đàn voi áp tới ra sức chém giết.

Một bên khác, hai ngàn Lĩnh Nam quân do Trung Trinh chỉ huy cũng đã ừn ừ kéo tới. Con voi trắng dẫn đầu được phủ một lớp giáp phức tạp gồm da cá sấu, dây leo cùng đồng, sắt ghép lại khá bắt mắt; nhất là sau lưng nó có một cây cờ tam sắc lớn đặc trưng cho Vua của Lĩnh Nam khiến Mã Viện cứ trầm ngâm mãi. Y vẩy tay ra hiệu cho Lý Bá lại gần, chỉ tay vào con voi và mấy cô gái trên đó hỏi: “Người nhìn kĩ xem có phải chính là bọn chúng?”

Tên Hán tướng một tay còn quần đầy băng trắng nghe vòi liền nhú mày nhìn một lúc mới đưa tay đáp:

“Hồi nguyên soái, tuy mặt tướng nhìn không ra tất cả bọn chúng. Nhưng cô gái cầm gươm thì đúng là ả thù lĩnh cánh quân đó.”

“Ừ, người lui về nghỉ đi.” Mã Viện làm động tác quen thuộc là chống hai tay lên thành soái xa, hơi đánh giá bọn Trung Trinh y quay sang cười khẩy:

“Phạm Kim, chặn chúng lại!”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!” tên Hán tướng nghe gọi chấp tay thưa. Gần ba ngàn Hán quân cũng theo sau lưng y tiến lên. Bọn chúng gầm rú giương cung bắn tên như muốn nuốt sống cánh giặc cướp nhỏ nhoi trước mặt. Thế nhưng đối diện chúng là hai nữ tướng quân vừa rất thiện chiến lại có tính xấu khoái gan đua với nhau. Cả hai đều tài cao gan lớn hơn người, nhận thấy Hán quân kỵ binh còn mãi tít xa đang hồi hả chạy về, phía trước chỉ có bộ binh khinh trang liền hiểu ý nhìn nhau thách thức.

“Giá! Giá!” Thục Nương là người khởi xướng trước tiên, nàng thúc ngựa như bay dẫn theo trăm tên đệ tử Kê Khí cầm thẳng vào cánh phải quân giặc.

“À thúì kia chớ có ăn gian!” Phương Dung cũng chẳng kém cạnh hét to dẫn theo trăm tên Đào thôn nghĩa quân lao vào cánh trái.

Mã Viện kinh dị nhìn hai trăm kỵ binh phản quân dễ dàng tác xuyên đội hình quân mình như vào chỗ không người. Đây đã không phải kỵ binh xung phong như bọn tinh kỵ của hắn vừa làm nữa rồi, mà chính thức chính là tung hoành ngang dọc. Hắn nhìn hai cánh phản quân thuần thực giữ đội hình khăng khít, đánh xuyên rồi lại kiểm cương đổi hướng với biên độ nhỏ đến gần như không tưởng, sau đó với tốc độ không hề kém cạnh tiếp tục đục xuyên một lỗ khác. Hai cánh quân như hai gọng kim, hai lưỡi kéo không ngừng xuyên qua xuyên lại giữa hàng ngũ Hán quân dày đặc, đơn giản chia cắt chúng

làm thật nhiều mảnh nhỏ.

“Chúng làm sao làm được?” Lý Bá đứng bên cạnh lão cũng há mồm khó hiểu. Hắn vốn là người Khương nên hiểu rõ hơn ai hết kỹ thuật có bao nhiêu tinh diệu, khó đến thế nào. Nếu bộ lạc của hắn sở hữu chừng mấy chục kỵ binh có khả năng như hai nhánh quân kia thì chắc chắn bọn hắn đã tung hoành Đại Mạc từ lâu, nào cần phải sợ hãi phục tùng Đại Hán. Vừa nghĩ đến đây hắn kín đáo liếc nhìn đại soái, thấy ánh mắt âm trầm của lão hắn bỗng chốc rung mình sợ hãi. Lý Bá không khỏi nghĩ đến số phận bi thảm của các bộ lạc người Hồ từng chống đối lão nguyên soái, càng nghĩ kỹ bao nhiêu thì lòng hắn lại lạnh bấy nhiêu.

“Không được, trừ khi lão chết, không ta tuyệt đối không được vọng động.” Lý Bá hít thật sâu để kiềm nén lại cảm xúc trong lòng, đoạn hắn giục ngựa đến gần nói:

“Đại soái, có cần mặt tướng lên hỗ trợ hay không?”

Mã Phục Ba vẫy vẫy tay bảo hắn lui xuống, đoạn y quay sang Vân Huyền bên cạnh nói:

“Vân huynh, xem ra lão phu còn đánh giá thấp bọn man di này.”

Tiếng của lão trầm thấp giữa chiến trường rơi vào tai mấy tên tướng lĩnh xung quanh làm bọn chúng có cảm giác đang rơi vào hầm băng. Chẳng đợi tên đạo trưởng trả lời lão quay sang lệnh:

“Lệnh cho Giả Tông, Lữ Húc, cắt ngang đám kỵ binh kia với bộ binh. Lão phu muốn biết làm thế nào mà man di phía Nam lại giỏi kỹ thuật như vậy.”

Theo cờ hiệu tung bay, Giả Tông cùng Lữ Húc đang dẫn theo quân kỵ chạy về liền chuyển hướng lao vào khe hở giữa kỵ và bộ quân Nam muốn cắt đứt họ ra. Bất ngờ một đoàn quân từ dưới bụng voi lao ra chặn họ lại. Bắt đầu từ Âu Mạn cuồi trên lưng con Sói Vương chồm lên một tên kỵ binh khiến hắn ngã vật ra đất, đàn sói cũng theo đó ủa vào. Đối mặt với đám thú dữ bất ngờ xuất hiện quân Hán trở nên lúng túng cực kỳ, riêng bốn trăm tên tinh kỵ còn có thể tiếp tục tăng tốc lao tới, còn lại đều bị đám sói dọa khựng lại. Lợi dụng thời gian đó Lĩnh Nam quân dưới theo lệnh Sáng lao ra lập thành từng đội hình trăm người đàn xen nhau như mắt cáo, chắn ngang đường đi.

Lữ Húc lạnh lùng nhìn hàng đầu của phản quân chỉ toàn là những tấm thuẫn đồng cỡ trung như mặt trống đồng dân Nam, tuy đẹp mắt lại chẳng thể che chắn đủ đầy. Hắn không nói nhiều nữa mà đưa thương chỉ thẳng, lập tức kỵ binh cũng sục sôi lao lên. Bọn chúng vừa bị mai phục đánh đau, thế nhưng thân phận tinh kỵ chúng không hề phục. Chúng muốn lần nữa chứng tỏ sức mạnh cùng vinh dự của mình. Cả đám thân nằm rạp trên lưng ngựa, tay liều mạng quất roi khiến đám chiến mã tăng vọt tốc độ chỉ trong vài nhịp thở. Cả đám sát khí ngưng thực như muốn đè nát hàng ngũ lồi thoi trước mặt.

Sau lớp mặt nạ gỗ, Sáng vẫn bảo trì vẻ lạnh lùng như cũ. Giương mặt chàng không cảm tình nhìn lá cờ ghi chữ “Mã” đang ngày càng nhanh, càng lúc càng gần. Đội hai bên cách nhau chỉ còn chưa tới trăm bước chàng khẽ kèn lá trên miệng thổi mạnh. Lính cầm thương chỉ đợi có thể lập tức gợn những cây thụ chạc trường thương đã được ráp nối lại dài hơn bốn mét ta trước tạo thành một bức tường gai tua tủa. Một số người còn cố tình khuy hấn một gói, đuôi thương cắm sâu vào đất làm điểm tựa, mũi thương chia thấp hơn hẳn, hiển nhiên chúng được sử dụng để tiêu diệt đám ngựa chiến.

Khoảng cách giữa hai bên đã quá gần mà tốc độ chiến mã quá nhanh chẳng thể kịp đổi hướng nữa. Lữ Húc hoảng sợ nhìn một đầu thương dài nhọn bỗng dung xuất hiện trước mắt mình, càng lúc càng gần khiến y phải quyết đoán lộn người núp dưới bụng ngựa. Từ góc khuất y nhìn Hán kỵ như một bầy thiêu thân lao đầu vào lửa đỏ. Giáo dài hơn bốn mét không những vượt quá tầm với của kỵ thương, mà những nhánh cây đâm xuyên qua lại càng làm diện tích sát thương mở rộng. Đám kỵ binh lần này không chỉ bị quăng cho bay ra khỏi ngựa nữa mà còn bị vô số lưỡi thương đâm nát, chắn ngang thân thể. Chỉ chốc lát mà trên rừng gai dày đặc đã chít chít những bộ thi thể kinh dị. Tiếng rên la cùng tiếng ngựa hí rợn người làm cho đám kỵ binh phía sau sợ hãi cả đám tiến lên.

Lữ Công Lượng dùng tay vịn lấy lỗ máu trên đùi, lần nữa trong ngày may mắn tìm được đường sống trong cái chết y cảm thấy lòng tin của mình triệt để sụp đổ. Dựa vào tên thân binh leo lên một con ngựa vô chủ Lữ Húc liếc mắt nhìn rừng rậm đột nhiên xuất hiện trước mắt. Đang lúc y không biết phải làm sao thì hàng rừng liền dâng lên, vô số cung nỏ từ phía sau bắn ra khiến kỵ binh đang đứng ngây ngốc lần nữa ngã xuống một mảng. May mà lúc này Giả Tông đã đuổi đi đám sói binh lao đến cứu viện mới cản được quân kỵ bị toàn diệt.

“Giết chúng!”

“Sát!”

Tiếng la giết vang trời từ ba mặt chiến trường làm đôi lông mày của Phục Ba tướng quân nhúm thật chặt. Y nhìn hàng trường thương theo từng nhịp ép lên, nhẹ nhàng xuyên thủng từng đội bộ binh mà suy nghĩ. Phản quân có tượng binh mạnh mẽ y đã sớm biết, cũng sớm có đối sách. Thế nhưng qua trận chiến này cả kỵ binh cùng thương trận của đối phương cũng làm y nghĩ tới đi từ ngạc nhiên này đến kinh ngạc khác.

“Vân Huyền, huynh có từng nhìn thấy kỵ binh cùng phương trận như vậy?” Y quay sang Vân chân nhân mà hỏi. Lão đạo không cần suy nghĩ mà lắc đầu đáp:

“Mã nguyên soái vào nam ra bắc, thân trải hơn trăm trận mà còn không biết, ta làm sao có được tầm nhìn như ngài?... Tuy nhiên....”

Mã Viện nghe y nói lấp lửng liền ồ lên hỏi: “Vân Huyền có gì cứ nói.”

Vân chân nhân chấp tay đáp: “Chỉ là vừa có kỵ binh tinh nhuệ lại vừa có thương trận kỳ lạ trong cùng một cánh quân... Đây thực sự là điều khó có thể tưởng tượng. Theo như ta biết thì trước đây vài tháng phản quân còn chưa có khả năng này... Như vậy tất nhiên trong cánh quân này có bí mật, hoặc có kẻ tài ba giấu đồ.”

“Ừm!” Mã Phục Ba nghe vậy ánh mắt như dao chuyên chú khắp cả đoàn quân. Nhẹ nhàng lấy hai tay xoa vào nhau một lúc y lấy tay vòn quanh chòm râu dài. Đám thân binh của y vừa nhìn đã hiểu nguyên soái lại đang có việc toan tính.

“Hây!” Giả Tông nghiêng người né một lưỡi dao chém tới, thuận tay y quét thanh nguyệt nha kích về phía đối phương. Đối thủ của y là Đào Nhất vốn không thể chống nổi vội lẩn người lui xuống trốn vào trong trận. Vừa thoát được hấn đã học học thở dốc mắng:

“Mẹ kiếp, tên nhóc đó là ai mà mạnh dữ vậy, làm tao mệt chết.”

Giả Tông đương nhiên không bận tâm cảm xúc của hấn. Y đánh giết một hồi cảm thấy thể trận rơi vào giằng co liền lui dần ra sau chỉ huy. Lúc này ba ngàn quân của Phần Kim đã bị hai vị nữ tướng chia năm xẻ bảy chỉ còn có thể từng người tự chiến, lại bị phản quân kẻ thân nên không thể liên lạc được với đạo cứu binh của Tông và Lữ Húc. Đã vậy Lữ tướng quân lại bị thương khá nặng đã phải lui về sau, Giả Tông buộc phải lo nam lo bắc chỉ huy lấy quân sĩ chiến đấu. Nhờ có những mệnh lệnh của hấn mà sĩ khí Hán quân mới không bị diệt tuyệt. Hấn liếc nhìn ba thốt voi to lớn đang gầy xéo trong quân, mỗi thốt có một nai voi và hai người trên lưng không ngừng bắn tên xuống. Riêng con voi trắng cùng một con khác bên cạnh thì đều là nữ nhân tham chiến. Cộng thêm hai ả nữ tướng chỉ huy kỵ binh lúc này cùng đám nữ tướng chiến đấu ở trung quân đằng xa khiến Giả Tông không khỏi lắc đầu than thở:

“Ai, đất Giao Chi thật là nhiều bóng hồng không thua gì mầy râu.”

“Nhưng đây là bông hồng có gai thôi.” Đặng Hồng bỗng dưng xuất hiện bên cạnh y nói.

Giả Tông cười khan từ chối cho ý kiến, y hơi ngả người né mấy nhánh tên bay tới hồi ngược:

“Đặng giáo úy vì sao quay lại đây?”

“Hoàng Trung Lang nói an nguy của đại soái là quan trọng nên Hồng quay lại. Với lại...” Đặng Hồng liếc nhìn con voi trắng cùng cô gái trên voi, tay cài tên giương cung nhắm kỹ, vừa phát tiễn hấn vừa nói:

“Hồng vốn có chút khúc mắc với cô gái trên kia.”

Mũi tên bay nhanh trong gió tạo ra một tiếng véo trầm muộn, trên lưng voi Trung Trinh nghe sát khí đánh về mình thì bản năng vung Thuận Thiên lên chắn lấy. Lưỡi gươm đánh keng chệch mũi tên làm hai trong ánh mắt ngạc nhiên của hai tên Hán tướng trẻ tuổi.

“Guom báu!” Cả hai cùng nghĩ, ánh mắt Đặng Hồng càng là đậm một tia tham lam không cần che giấu.

“Là nó... thanh guom kia!” Vân Huyền từ cách đó không xa thấy thanh Thuận Thiên liền bắt chọt khựng lại. Y vội liên kết nhiều thứ, tay bấm độn liên tục mặc cho những người xung quanh khó hiểu nhìn sang. Cứ một lúc y lại nhìn lên trời, xem hướng gió các loại mũi cho đến khi nụ cười nịnh hiện trên khóe môi:

“Ra là ả, quá tốt rồi!”

“Tặc tướng sao dám bắn lên chủ ta!” Khải Minh nhìn thấy Trung Trinh xém bị thiệt dưới tên bắn lên thì tức giận. Cậu rút ngay mấy mũi tên trên túi đeo bên bành voi, tay trái giương cung cài tên phóng một mũi như bay về phía trán tên Đặng Hồng.

Tên Hán tướng bất ngờ vì mũi tên bắn ngược quá nhanh, hấn vội vàng thụp đầu xuống làm mũi tên đánh cốp văng cả mũ giáp. Tóc xỏa dài trong gió hấn thẹn quá hóa giận hét lên:

“Man di, sao mầy dám?” Dứt lời lại bắn một mũi tên mà đi, lần này mục tiêu của hấn chính là Khải Minh. Đồng thời khi mũi thứ nhất vừa mới đi chưa bao lâu, tay hấn đã móc dây bắn liền mũi thứ hai, kĩ năng liên châu tiễn hết sức điêu luyện.

Khải Minh không thèm đáp lời hấn, so tài bắn tên một tên thợ săn như cậu chả sợ gì. Khi thân thể này còn nhỏ đã được cha chỉ dạy cùng kinh nghiệm quanh năm sinh tồn theo tìm đập từng hồi trở về. Bất giác Minh đưa tên lên dây xoắn mạnh, cung giương thành hình gần như trắng rầm dưới ánh mắt chuyên chú của cậu. Chỉ thấy khi cậu buông tay ra mũi tên đã hoàn toàn biến mất, chỉ có tiếng dây cung vang lên bần bật cùng tiếng réo xé gió cho thấy lực bắn kinh khủng dường nào. Trong ánh mắt ngạc nhiên đến trợn tròng của Giả Tông, hai mũi tên của Đặng Hồng bỗng dưng bất ngờ bị đánh bay mất một cách khó hiểu, rồi bỗng có một tiếng hí dài vang lên bên cạnh làm hấn giật nảy mình. Hóa ra mũi tên từ tay Khải Minh phóng ra đã phá nát hai mũi tên trước, hơi lệch hướng nó đâm xuyên đầu con ngựa dưới háng tên Đặng Duyên Bình khiến nó té vật ra đất. Mấy tên thân binh bên cạnh thấy vậy mới hốt hoảng lao lên dùng khiên che chắn cẩn thận bọn họ. Vừa vặn một tràng âm thanh chát chúa của tên nhập vào khiến bắn tới khiến bọn chúng càng thêm hồn vía lên mây. Phía sau mấy tấm khiên dày, Giả Tông thất thần nhìn về thân ảnh cao gầy, gương mặt tựa tiên thiên mang một tia lạnh lẽo muốn cự người ngoài ngàn dặm vừa bắn mấy phát tên kia mãi cho đến khi đám thân binh vội vã che kín hấn.

“Đáng tiếc quá chị ơi.” Bé Na vừa bắn xong một phát tên thấy vậy khê than. Bên cạnh cô Nàng Nội đang dõi mắt nhìn về phía trung tâm chiến trường nơi mà ngọn cờ của Trung Vương đang tung bay phấp phới theo từng nhịp đẩy mạnh của Việt quân. Thắng, tay nàng xiết thật chặt, ánh mắt nàng đầy ánh lửa quay qua tìm kiếm những kẻ vốn ngồi trên chiếc soái xa lộng lẫy. Thế nhưng nàng phát hiện chiếc chiến xa còn ngay đó mà người trên đó đã đi đâu mất. Cùng lúc, khắp các chiến trường Hán binh đều vang lên tiếng minh kim chói tai. Quân gác nghe tiếng vội vã quay lưng ba chân bốn cẳng bỏ chạy trong tiếng hoan hô động khắp đất trời.

“Thắng, thắng!”

“Trung Vương vô địch, Trung Vương muôn năm!”

“Linh Nam muôn năm!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Gặp mặt Trung Vương

Trung Trinh bước xuống voi khi xung quanh binh lính đang hò hét đuổi giết Hán quân. Ánh mắt đầy yêu thương nhìn về phía chị mình, nàng quỳ một chân xuống, đầu cúi thấp hành lễ:

“Trung Trinh gặp mặt Đại Vương!”

Binh lính theo sau thấy nàng đã quỳ cũng vội vã làm theo, tiếng hò tuy mạnh mẽ giữa chiến trường lại không làm sao át đi được tiếng Việt binh truy kích chém giết hăng hái.

“Gặp mặt Đại Vương!”

“Gặp mặt Đại Vương!”

Trung Châu vừa lắc đầu cười khổ vừa bước đến nâng tay em gái lên nắm chặt bảo: “Em vẫn mãi câu nệ như thế?” Nàng vừa nói vừa giang tay ôm lấy cô em than: “Em an toàn là tốt rồi.”

Sau lưng Trung Trinh, Khải Minh không ngừng đánh giá vị Vua Bà nổi tiếng xuyên suốt lịch sử nước Nam. Chỉ thấy nàng có tới tám, chính phần tương tự như Trung Trinh. Nếu như Minh chưa từng nghe các nàng Thục Nương, Nàng Quốc nói qua, thế nào cũng sẽ nghĩ hai người chính là một cặp chị em sinh đôi. Thế nhưng Trung Trắc lại chứng thực cùng tự tin hơn em mình rất nhiều, hơn nữa trên khóe mắt nàng còn đọng vẻ lo âu mệt mỏi. Vỗ vai em một lúc Trung Châu quay sang thăm tháy nhìn Khải Minh. Gặp Vương nhìn mình không chớp mắt, Khải Minh cũng có chút lúng túng, cậu vội chấp tay chào:

“Lạc dân Đặng Khải Minh gặp mặt Vua Bà.”

Minh vừa đánh giá Trung Châu, thế nhưng nàng nào cũng không phải đang thăm đánh giá hần? Qua thư tín của Lan và Hoảng đưa tới cùng lời báo của Đào Hầu, Vua Linh Nam đã biết cô gái trẻ trung xinh đẹp trước mắt mình thực tế chính là Thiên Mệnh. Không kể việc cậu là người có vai trò không nhỏ trong kế hoạch Nam tiến lần chiến dịch trong cuộc chiến hôm nay, chỉ nói cậu là người đã cứu lấy Trung Trinh cũng khiến nàng không thể thờ ơ. Đưa tay nâng cậu lên Trung Châu không hề ngần ngại cúi đầu đáp:

“Thiên mệnh, chúng tôi chờ ngài đã lâu.”

Thấy nàng chưa gì đã cúi chào mình, Minh bỗng sinh ra trong lòng cảm giác hốt hoảng. Cậu vừa định bước lên cản lại thì thấy Nhị Vương lắc đầu cản lại. Trung Trinh rất hiểu chị mình, thân là người đứng đầu Linh Nam, từ ngày biết đến truyền thuyết Thiên mệnh - Minh quân, đã bao nhiêu năm qua nàng vẫn luôn dốc hết sức giúp đỡ Khí Thôn tìm kiếm người này. Thậm chí nàng còn không ngần ngại đưa những người như Ruộng lẫn vào trong quân. Vì thế có thể nói, việc Khải Minh xuất hiện không chỉ mang ý nghĩa tượng trưng cho Thiên Mệnh mà còn mạnh mẽ củng cố niềm tin của Trung Vương. Vì biết cậu tồn tại, nàng sẵn sàng liều hết những gì quân Nam có để tham gia trận chiến này, cũng sẵn sàng chấp nhận mọi kế hoạch bất nguồn từ cậu đề xuất mà không hề ngần ngại gì. Bối rối cậu đành phải đón nhận phần lễ này từ Trung Vương. May sao lúc này Lê Chân, Thánh Thiên cùng Thục Nương đều hiểu tầm quan trọng của Thiên mệnh nên đã dẫn quân dân Khí Thôn lấy lý do Hai Vương cần bàn bạc mà canh giữ xung quanh nên không ai có thể thấy cảnh này.

“Khải Minh, thân là một người chị, Châu cũng rất biết ơn việc cậu đã giúp đỡ cho Trinh.” Sau khi cúi chào cậu đủ lâu, Trung Vương mới thẳng người dậy nhovn miệng cười tươi. Nụ cười tươi khiến Minh cảm nhận rõ nàng thật sự rất quý trọng cùng cảm kích mình. Ngoài ra trái hẳn với Khải Minh suy đoán; Trung Châu không cho cậu cảm giác nghiêm chỉnh, trịnh trọng hay uy nghiêm của một vị vua đang đối đáp với con dân. Ngược lại cậu có cảm giác mình đang trở về thời còn cắp sách đến trường, bất ngờ gặp gỡ phụ huynh của một cô bạn xinh đẹp mình từng quan tâm. Gãi gãi đầu Minh cảm thấy mình thật quá vớ vẩn khi nghĩ như vậy, thế nhưng sự thật cho thấy ở Trung Vương có thứ gì đó khiến cậu chỉ gặp lần đầu đã cảm giác vừa gần gũi lại rất đáng tin, uy tín khó có thể xâm phạm. Lời của nàng khiến Minh cảm giác mình thật sự được coi trọng, được quan tâm. Trong lòng có niềm vui cậu chấp tay cười đáp:

“Đó là bổn phận tôi phải làm, xin Vua đừng bận tâm.”

Gật đầu với cậu, Trung Vương quay sang em gái mà bàn:

“Nếu Bạt Nạn đại tướng quân đã mong muốn cậu làm thị vệ trưởng của Trinh, vậy ta mong cậu hãy tiếp tục việc này.”

Trung Trinh nghe chị mình nói vậy như có con nai nhỏ đang chạy loạn trong lòng. Tay ngọc khẽ nắm nàng liếc trộm lấy Khải Minh. Bất ngờ cậu cũng đang đưa mắt về phía mình, bốn mắt nhìn nhau khiến gương mặt nàng càng như người trong men say lung linh dị thường. Minh mỉm cười nhìn nàng rồi

chấp tay đồng dạc đáp: “Khải Minh xin vâng mệnh.”

“Cậu ta cũng là họ Đặng a... Ài...” Trưng Châu đương nhiên nhìn thấy hai người, trong lòng nàng không khỏi có một chút mất mát ưu thương. Tình cảm da diết mãnh liệt của nàng dành cho người chồng chưa cưới đã tuấn thân vì nước đột nhiên ủa về. Vừa lúc này, Phương Dung thúc ngựa tới, nhảy xuống báo:

“Vương, Đào Nhị Lang đã tự ý dẫn quân truy kích giặc.”

Trưng Châu nghe vậy thở dài, lại một đôi trầu cau bị rạn vỡ. Vợ sắp cưới bị quân giặc bắt bớ làm nhục, lại bị bắn lén chết không nhắm mắt, Đào Đô Thống bị phản hận che mắt là điều không thể tránh khỏi. Hơn nữa bao nhiêu người dân Lĩnh Nam quanh đây đều thiếu những số phận bị thảm như vậy. Quân giặc bại lui, vút cả cờ giáp mà chạy, làm sao những người dân đã từng bị chèn ép có thể nhẫn nhịn được?

“Tình hình chiến sự thế nào?” Nàng hỏi.

Thánh Thiên từ phía sau đi lên, nàng cỡi chiếc khôi giáp đầy mồ hôi cùng nước mưa, gương mặt đượm nét buồn bã lắc đầu nói:

“Rất không tốt, cánh quân của Mai Tam Lang gần như bị diệt hoàn toàn. Tuy em chưa tổng kết được song số người hi sinh có lẽ đã hơn vạn, người bị thương nặng nhẹ khác nhau càng nhiều đến đáng sợ. Mai Tam Lang cùng Tứ Lang đều bị kiệt lực, Tam Lang hiện đã hôn mê đang được Tía chăm sóc.”

Lê Chân dần đo nói: “Chị, em thấy quân ta nên hồi doanh.”

Trưng Vương nghe hai nàng bàn và báo thì suy tư một lúc. Trên gương mặt xinh đẹp như hoa là nét cương nghị cùng uy nghiêm giải thích:

“Thù này sao có thể dễ yên? Nay là thời cơ tốt nhất để đánh bại quân giặc, củng cố tự do cho dân ta. Nếu chúng ta bỏ hôm nay thì còn có biết bao xương máu nữa phải đổ nữa?”. Trưng Vương miệng ngọc cười tươi lắc đầu phản đối, nàng đưa tay về phía chiến trường, giọng đầy kiên định quát:

“Truyền lệnh ba anh em Đào Hầu dẫn quân thẳng tiến, đại quân lập tức theo sau. Quyết thắng giặc ngoại xâm!”

“Vâng!”

Lĩnh Nam năm thứ 3 (năm Quý Mão), vào ngày cuối tháng tư, quân Lĩnh Nam dùng hai đạo phục binh, xua voi tấn công bất ngờ hai cánh quân Hán nhận được đại thắng. Mãi từ giữa trưa đến gần hoàng hôn, Việt quân truy kích tiêu diệt địch gần tám ngàn, chiếm và phá bỏ nhiều doanh trại của quân xâm lược. Trưng Vương cho quân lập doanh trại vây bên ngoài doanh chính của Mã Viện, hai bên cách nhau không quá mười dặm, không khí mài dao mưa kiếm kéo dài mãi không dứt.

“Chúng ta tổn thất ra sao?” Mã Viện ngồi bên cạnh chiếc án ki bầy la liệt quân cờ cùng tượng lính bằng đất, vừa chau mày đi đi hai bên thái dương vừa hỏi.

Ban Siêu bên cạnh xem kỹ đồng cuộn tre rồi tham: “Hồi đại soái, hơn bảy ngàn người bị giết hoặc bị bắt, trọng thương năm ngàn người, thương nhẹ càng nhiều không thể đếm được. Đa số thương vong là do hai cánh quân phản tặc truy kích mà tạo thành... Trong đó... Mã gia tinh kỵ có thể nói là đoàn diệt. Hai vị Lữ giáo úy cùng Lý giáo úy đều thụ thương nặng.”

“Ai dà...” Mã Phục Ba nghe nói mày nhăn còn hơn trước, từng giọt mồ hôi lấm tấm rơi trên mặt án khiến bọn Lưu Long, Ban Siêu lo lắng hỏi: “Đại Soái?”

“Ày, bản soái không sao. Chẳng qua khí trời nơi đây thật không được dễ chịu cho lắm khiến con đau đầu bỗng dưng bộc phát. Chỉ lát nữa là ổn.”

Vân Huyền kẻ bên nghe y nói vậy liền nhắc nhở: “Đại soái vẫn nên giữ sức khỏe, thứ hạt ý dĩ kia cũng nên uống đều đặn để chương khí không nhập thân.”

Mã Viện nghe y quan tâm cười nhạt cảm tạ, y quay sang Lưu Long cười bảo: “Đường như Nguyên Bá có chuyện muốn nói đi?”

Lưu Long vâng một tiếng nói ra: “Nguyên soái, chúng ta hao tổn nhiều như vậy, thật sự đã động đến gân cốt.”

Mã Viện lắc đầu trấn an nói: “Không sao, mọi việc vẫn còn trong tầm chịu đựng được. Có gì xảy ra lão phu sẽ cùng Thánh Thượng giải thích.” đoạn y nhìn quanh mọi người trong lều rồi nghiêm nghị bảo:

“Mọi người chia ra nghỉ ngơi, cánh giới, cứ theo kế hoạch mà làm. Tuyệt đối chưa có lệnh của bản soái thì không được tự ý xuất doanh, người trái lệnh, trảm!”

“Vâng, nguyên soái!” Chư tướng nghe lệnh cúi chào, Mã Viện sau đó cũng phát tay đuổi bọn chúng ra ngoài. Còn lại một mình trong lều, y thở sâu nhìn về phía doanh trại phản quân than thở:

“Phản tặc tuy hỗn tạp nhưng nay đã có Minh quân, hổ tướng mưu sĩ cùng binh sĩ tinh nhuệ sẵn lòng phục tùng. Quả thật chim sẻ tuy nhỏ nhưng cũng đầy đủ cả, nếu như lão phu để chúng yên tĩnh phát triển thì sẽ thành mối nguy hại lớn với Đại Hán. Dù hi sinh nhiều hơn... Khụ Khụ... lão phu cũng phải làm” vừa nói vừa ho sặc sụa, lấy khăn lau miệng Phục Ba thì thào: “Ai già rồi, chỉ nhiễm chút chương khí đã khó lành như vậy.”

Về đêm, trăng sáng soi lên cao chiếu xuống đám cỏ tươi mơn mớn sau hàng rào trại. Sau trận chiến hôm nay, hàng ngàn quân dân Lĩnh Nam bị thương được đưa về khu lều trại gần bờ sông phía sau doanh lớn của Nga Sơn công chúa - Lê Thị Hoa. Lúc này nàng đang đứng trên tường trại cao ráo, mắt

vừa nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài vừa bảo:

“Cháu dẫn theo thương binh lui về trại chính theo lệnh của Nàng Chủ?”

“Vâng ạ.” Nàng Tía đứng bên cạnh nhẹ nhàng thưa, mỗi lần nàng nói chuyện với bà đều có một thứ tình cảm vừa yêu mến vừa ỉ lại. “Chị Chủ bảo dù sao nơi đây cũng quá gần chiến trường, không thích hợp cho thương binh tĩnh dưỡng. Hơn nữa di thể của những anh hùng Lĩnh Nam cũng cần được đưa về hậu trại an táng.”

Nga Sơn công chúa lặng lẽ gật đầu. Rồi nàng nhìn chỉ chỉ một căn lều mà hỏi:

“Tam Lang không theo cháu?”

“Anh ấy không cần ạ. Tam Lang cùng Tứ Lang chả qua chỉ bị kiệt sức mà thôi. Chỉ cần ở đây nghỉ ngơi cũng đủ.”

“Vậy sao? Chứ không phải Tam Lang được con giúp nên tự ái?” Lê Thị Hoa trên miệng treo cười dịu dàng hỏi. Từ lâu nàng đã chăm cô con dâu vừa xinh đẹp lại chịu khó chịu khổ này.

Nghe Nàng chộc ghẹo mình, gò má Tía hơi ửng hồng, tâm trạng cũng thấy vui vẻ khi giúp được cho người thương. Nghĩ đến gương mặt xụ lại của Mai An khi mới tỉnh dậy lúc này, trong lòng nàng vừa có một chút thương yêu lại nhiều vài phần nhộn nhạo vui thích. Nàng nhovn miệng cười khoe lúm đồng tiền thật duyên, chấp tay thưa:

“Dạ không có ạ, anh ấy chỉ đang thất thần mà thôi.” Nàng Tía định nói chuyện thêm vài câu thì Diệu Tiên phu nhân đã đi đến. Nàng kí nhẹ lên đầu nàng nường yêu:

“Mọi người đều đã chuẩn bị xong, con mau qua đó tổ chức đi thôi.” Nàng Tía nghe thầy nói thì lễ lười ôm đầu chạy đi. Nhìn theo bóng lưng nàng phu nhân nói:

“Hi vọng đứa trẻ này sẽ được hạnh phúc.”

Trong lời của nàng cất chứa tình yêu thương cùng bao che da diết của một người mẹ, cũng chứa đầy mùi thị uy của nhà gái đối với xui gia khiến Lê Thị Hoa phải dùng tay che miệng phì cười nói:

“Ta và cô còn lạ gì nhau nữa mà hăm he? Lại nói ta cũng yêu thương Tía như con gái, tất nhiên sẽ không để Tam Lang phụ nàng.”

Diệu Tiên cũng cười đáp lại nàng, nhẹ nhàng quay lưng đi về phía đoàn xe bò chở đầy thương binh. Từ trên tường trại cao Lê Thị Hoa có thể nhìn thấy hai thầy trò Diệu Tiên - Nàng Tía vừa trò truyện rôm rả vừa bận rộn như thoi đưa giữa rừng người bệnh cho đến khi bọn họ khuất vào màn đêm.

Hai thầy trò nàng hiển nhiên cũng không phải những người duy nhất bận rộn tối nay. Ở nơi đến của các nàng tối nay, tức doanh lớn quân Lĩnh Nam phía xa có một nhóm người hết sức bận bịu. Bọn họ gồm tám hai, ba mươi người, vừa không ngừng cẩn thận dòm ngó xung quanh, vừa lần mò dần tới một khu hàng rào gần giữa doanh trại.

“Chủ nhân, bọn gác kho vừa đổi người rồi, bây giờ tụi con sẽ vào chứ?”

Tên được xưng là “chủ nhân” giấu mình sau một mô đất thấp nghe vậy nói:

“Chưa được, phải đợi Triệu Dã làm loạn trước đã. Nếu hấp tấp làm hỏng hết mưu sự của đại soái bọn chúng mày có mấy trăm mạng cũng không bù kịp đâu.”

Đám người kia vâng vâng dạ dạ rồi lại thận trọng nằm rạp xuống dưới nền đất chờ đợi. Thời gian dần qua, đã quá khuya mà vẫn chẳng có tín hiệu gì ngoài tiếng muỗi vo ve chích đầy người chúng. Lúc đầu chúng còn cố nhẫn nhịn xong về sau ngay cả tên cầm đầu cũng không chịu nổi, hần đưa tay gãi gãi bấp chần nghe xoảng xoảng, miệng không ngừng rửa:

“Mẹ, tên chó kia ham ăn ham ngủ quên hết rồi sao mà giờ vẫn chưa có gì như thế này?” hần vừa dứt lời thì có tiếng động xôn xao từ xa đánh lại. Mấy tên lính từ đâu không biết vội lao ra hét:

“Mau mau, chữa cháy mau lên, không thì tối nay ngủ ngoài trời hết bây giờ!”

Tên đội trưởng nhóm gác thấy đồng bạn hốt hải, da mặt lấm lem, quần áo đầy chỗ cháy đen chạy tới liền chặn lại quát hỏi:

“Làm gì? Bọn mày đi từ đâu đến mà lòi thôi vậy?”

“Nước, nước!” một tên trong đó vội la lên. Tên đội trưởng nhíu mày bảo tên bên cạnh:

“Mua đưa nó nước uống” thẳng bên cạnh cũng gật đầu định lấy túi nước bên hông ra thì tên vừa kêu liền dậm chân quát hét:

“Mau lấy nước chữa cháy mau lên. Thằng khốn nào ăn uống cháy cả khu nhà rồi. Tụi mày không qua cứu kịp là hư hết.”

“Cái gì?” Mấy tên gác nghe vậy hét to. Khu nhà là nơi người thân của chúng đang ở, cũng là nơi cất giấu tài sản. Nghe tin nơi ấy hỏa hoạn cả đám lo lắng

quá đổi, đúng lúc này tên đội trưởng cũng hô theo:

“Mau mau, chạy đi chữa cháy, mau.” Nói là làm hẳn là người đầu tiên sách khó chạy trước. Đám lính gác cùng bọn bị đến báo tin cũng lập tức nổi gót theo. Chỉ vài giây sau, quanh kho lúa chỉ còn có hai ba người đang thấp thỏm lo âu nhìn về phía ánh lửa đang bùng lên nơi xa. Bọn họ vốn cũng muốn chạy đi chữa cháy, nhưng kho lúa không thể không có ai gác nên bị phân công ở lại. Đúng lúc họ đang bồn chồn như ngồi trên đống lửa thì mấy bóng đen lúc này cũng áp sát.

“Động thủ!” tên cầm đầu vừa khê quát, mấy bóng đen đã như dã thú chồm tới kéo mấy tên kia vào lùm cỏ rậm rạp. Sau một chùm chuỗi tiếng hự ngắn gọn, ba mươi bóng đen liền tụ tập trước cánh cửa lớn. Tên cầm đầu nhìn kho lương to lớn bằng gỗ cấm đầy cò tam sắc thì khịt mũi coi thường:

“Để mấy thằng cánh giới xung quanh, còn lại theo ta vào trong.”

Kho lương quân Lĩnh Nam rộng tới mấy mẫu, bên trong không gian tối om chất đầy từng bao từng bao tải lúa thóc. Bọn người tản ra vừa dòm ngó, vừa xuyt xoa:

“Chao ôi nhiều thóc lắm gạo quá, nhiều đây bọn ta ăn bao nhiêu cho đủ?”

“Nhiều đây thóc gạo ta mua đủ mười à gái làng ấy chứ.”

“Gi, trăm à ấy chứ.”

“Chủ nhân, bọn ta cướp lấy vài bao được không?”

“Vài chục bao đi, nơi đây còn nhiều mà!”

“Vài trăm, vài trăm đi.”

...

Tên cầm đầu nghe bọn người dưới nói vậy thì cười ran, lấy tay xoa xoa cằm suy nghĩ một lúc hẳn lắc đầu chắc lưỡi dạy:

“Không được, nguyên soái đã dặn phải đốt sạch sẽ, làm sao để lại được. Huống chi bọn chúng mày ngu lắm. Sự việc mà thành, về sau chúng ta sẽ được còn nhiều hơn chỗ này.”

Cả đám nghe vậy vội như người tỉnh mộng khen rồi rút:

“Đúng, chủ nhân nói đúng lắm. Chúng con ngu thật.”

Có tên nhanh miệng còn thưa:

“Con xin chúc mừng ngài được lên làm giáo úy thiên triều ạ.” tên chủ nhân nghe vậy khoái lắm liền cười lớn bảo:

“Tốt, khi ấy tao cho mày làm thân vệ đội trưởng nhé.” bọn còn lại nghe thế thầm giật mình bảo tên kia sao mà ma lanh, cả đám vội vàng chạy theo khen hết làm Giáo úy tới làm thái thú, đại tướng quân rồi cả phò mã làm bầu không khí càng thêm náo nhiệt.

Ngay lúc cả đám đang tí tớn thì chợt một giọng nam lạnh lùng thô to vang lên:

“Chúng mày ngay bây giờ đi làm ma đấy! Tất cả đứng im” lập tức trong kho thóc vắng lặng tuôn ra vô số ánh đuốc, vô số binh lính lao ra vây kín bọn kia vào giữa.

=====//=====

P/s: có thể các bạn khó hiểu với từ ý dĩ mà Vân Huyền nói Mã Viện phải thường xuyên dùng để tránh bị bệnh. Nó là một loại thảo dược của Đông y, còn gọi là bo bo, mễ nhân... vốn được coi là một dược liệu quý trong việc trị bệnh, giải độc cơ thể, tốt cho gân cốt nhờ có các thành phần hóa học bao gồm: Hạt chứa hydrat carbon, protid, lipid và nhiều acid amin như leucin, tyrosin, histidin, lysine, arginine, coicin, glutamic acid. Trong chất béo có coixinolide và coixol, sitosterol, dimethyl glucosid. Rễ chứa protid, lipid và tinh bột. Ngoài việc trị bệnh, ý dĩ còn có công dụng làm đẹp.

Người Nhật Bản thường dùng hạt ý dĩ trong các bữa ăn hàng ngày để bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể, phòng – chữa một số loại bệnh và tăng cường sức khỏe. Có rất nhiều món ăn ngon từ ý dĩ như: Com độn ý dĩ, ý dĩ hầm gà, chè ý dĩ long nhãn, ngũ cốc trộn, bánh nướng... phụ nữ Nhật còn khám phá ra lợi ích trong làm đẹp của ý dĩ và sử dụng nó như là một “mỹ phẩm dùng để uống”.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đêm dài

“Bắt lấy chúng!”

Nhà kho vốn rộng rãi sau tiếng quát bỗng trở nên vô cùng chật chội đến ngột ngạt. Bọn gian tể hốt hoảng nhìn ló lóp quân lính đang vây kín chúng như nôm cối, hoảng sợ như chuột nhìn thấy mèo. Đến lúc này vẫn có nhiều tên ngơ ngác chẳng hiểu điều gì đang diễn ra. Kẻ cầm đầu thì vội len lỏi vào trung tâm đoàn người, âm thầm cầu nguyện cho không ai thấy được mình.

“Lén lén lút lút làm gì nữa? Lý Chiêu!” thấy hấn né tránh, một người đẩy quân sĩ tách ra hai bên bước lên nói. Người này ở vào khoảng ba mươi lăm, bốn mươi tuổi, thân thể cao ráo, gương mặt vuông vức chính trực. Giọng ông oanh oanh đầy nghiêm khắc:

“Vốn tao còn định xem chúng mày được cái gì hay ho mà chạy đi nhận giặc làm cha. Hóa ra cũng chỉ vì mấy cái hư danh. Giáo Úy? Chấn Bắc tướng quân hôm nay cũng phải giết hai ba tên. Thái Thú? Cũng chỉ là thứ để Vua Bà đi chạy cật tốc cạo râu mà thôi.”

“Lão Cai?” mấy tên nội gián đang co rút thấy thân ảnh của ông thì giật thót. Ông Cai ghét ác như cừu, được Vua Bà giao việc cai quản trại chính, là người có quyền hành nhất định trong quân Lĩnh Nam. Không ít lần mấy tên dưới đây đã bị ông tóm lấy giáo huấn vì vi phạm quân kỷ hoặc đánh nhau khiến chúng vừa ghét lại vừa sợ. Ngay cả tên cầm đầu Lý Chiêu cũng bất ngờ, hấn bật thét lên hỏi:

“Không có lý nào, làm sao lão ở đây được. Thăng Triệu Dã đã đốt phá loạn xạ ở khu nhà ở kia mà?”

“A di đà phật, thí chủ ấy ở đây rồi.” Đột ngột một tiếng tụng niệm vang lên, chỉ thấy ở phía cửa kho có một nhóm ni cô lách người tiến tới. Đi đầu là một bà lão đầu vẫn khăn trắng, áo cà sa mặc chéo, dáng dấp trang trọng, một tay bà cầm chuỗi tràng hạt, tay kia thủ ấn vô úy, gương mặt khoan thai nhẹ nhàng lại cất giấu uy nghiêm khôn cùng. Bà đi đến sau lưng nhóm người, ánh mắt thương tiếc nói:

“Thiện tai, các thí chủ sao không lo báo quốc giết giặc, lại bị dụ dỗ suy đồi. Bao nhiêu điều xấu chúng làm cho dân mình còn chưa đủ nhìn rõ và xem thấu hay sao?”

“Khâu Ni!” Lý Chiêu trầm giọng, “Triệu Dã đâu?”

Khâu Ni công chúa Quách A nhẹ nhàng niệm một câu phật hiệu. Lập tức một cô nữ tướng sau lưng bước ra quăng một cái đầu đầy máu lẫn lóc đến dưới chân khiến chúng thét lên kinh nghi. Lý Chiêu hoảng sợ nhìn kĩ thì thấy đó chính là đầu của tên đồng bạn, Triệu Dã.

“Khẩu phật tâm xà, Quách A bà thật độc ác.” Hấn rít lên.

“Không giết hấn để hấn làm loạn, thả thám báo cùng tù binh giặc ra để chúng hãm hại người nhà chúng ta sao? Điều ngôn.” Cô nữ tướng vừa nãy thấy hấn buồn lời xúc phạm thầy mình thì giận dữ quát to. Khâu Ni công chúa nghe nàng quát mày trắng khề nhú la: “Đào Nương không được nóng giận.”

“Vâng, thưa thầy.” Đào Nương công chúa, Nàng Nước nghe thầy la thì chấp tay hiệp chưởng thưa vâng. Đoạn cô gái mới mười sáu này đứng thẳng người, học theo thầy mình vắn về tràng hạt nơi cổ mà bảo:

“Thiện tai, Triệu Dã âm mưu thả tù binh, phát vũ khí muốn gây loạn đốt phá hậu phương. Ta theo lệnh Vua đem giết, thầy ta chẳng hề liên quan.”

Lý Chiêu mặc kệ bọn họ đàm luận biện giải. Đến bây giờ hấn làm sao còn không hiểu hành tung của mình bị lộ cơ chứ. Hấn cắn nát môi hỏi: “Làm sao các ngươi biết?”

“Trưng mà đòi khôn hơn vịt. Hành động của bọn mày đã bị Nga Sơn công chúa cùng Nàng Chủ nhận tỏ tường từ lâu. Đêm nay chả qua chỉ chờ bọn bay sa lưới mà thôi.” Ông Cai cười to đáp. Đoạn, ông vẫy tay, bên cạnh chợt có một tên thanh niên đi ra, người này không ai khác chính là tên đội trưởng thủ kho vừa nãy. Hóa ra hấn tên là Lý Sơn, là một tên họ hàng xa của tên Chiêu, vốn được hấn bỏ sức chín trâu hai hổ sắp xếp vào đây để mong lập kì công. Nay cũng nhờ tên Sơn mà Chiêu bị bắt tại trận.

“Mày...” Lý Chiêu vừa thấy hấn liền hiểu, y chỉ vào mặt định mắng lại chẳng thể nói nên lời.

“Anh họ... Anh hàng giặc, công rắn cắn gà nhà, đã như thế anh còn bôi nhọ dòng dõi danh dự họ nhà Lý chúng ta. Đây là do chú lệnh em đi làm, anh đừng chống cự nữa, vô ích.” Lý Sơn thấy hấn áp úng liền lắc đầu nói.

“Cha...” Tên Chiêu nghe nhắc đến cha mình càng sợ, xong ông Cai đã mất kiên nhẫn từ lâu liền vung tay hét lớn: “Thôi không lời thôi nữa, bắt hết chúng xuống, thẳng nào chống cự cứ giết hết.” Xung quanh binh lính nhất tề hô lớn, lao lên đè trời gô đám kia như trời heo trời vịt.

Hiển nhiên cảnh trên không phải là sự kiện duy nhất xảy ra trong doanh trại chính quân Nam đêm nay. Theo tiếng la hét, tiếng quát chạy, đêm nay doanh trại quân Nam là một đêm mất ngủ, cũng là một đêm đại loạn. Ông Cai, Khâu Ni, Nàng Nước cùng Thiệu Hoa theo lệnh của Vua cấp tốc dẫn quân lính ngăn chặn hàng loạt các vụ gây loạn đốt phá của nội gián. Tiếng chém giết của mấy tên cố gắng kháng cự cùng ánh lửa cháy rực xuyên suốt màn đêm diễn ra ở khắp nơi. Từ cửa trại, khu trại giam, nhà kho cho đến lều thương binh, kho khí cụ hay cả bến tàu đều có.

Nơi xa trên cây cầu gỗ nối giữa tiền phương cùng cửa trại trên sông Đốc, Nàng Tía cùng thầy mình, Diệu Tiên phu nhân thờ dài nhìn bầu trời rực ánh lửa.

“Thầy, chẳng nhẽ người Việt ta chống giặc là sai sao? Vì sao nhiều kẻ muốn quay lưng nói giáo cho giặc đến vậy?”

Diệu Tiên yên lặng nghe đứa học trò mà nàng yêu thương chà hề thua kém con gái rượu nói. Mây liễu khẽ nhủ nàng xoa nhẹ tóc cô giải thích:

“Chống giặc sao mà lại sai? Đó chẳng qua có những kẻ đặt nặng lợi ích bản thân hơn đại nghĩa, hơn dân tộc thôi con à. Mà cũng chỉ là số ít, con xem, vẫn còn nhiều người sẵn sàng hết mình vì nước đó đấy thôi.”

Nàng Tía nghe dạy, ánh mắt nhìn về hàng dài thương binh đang dùng ánh mắt căm.hòn nhìn lửa cháy, trong lòng nàng nhẹ nhàng gặt gù. Sờ dĩ đoàn xe phải dừng lại là vì mấy vị chiến binh tuy thương nặng thương nhẹ đầy người là thế nhưng nghe nói có nội gián đang làm loạn định dâng trại cho giặc thì lập tức liền la hét muốn lao vào tham chiến. Bọn họ thề chết thề sống muốn phanh thây bọn nội gián khiến Diệu Tiên không thể làm gì hơn là bắt họ dừng lại, không thể tiếp tục về doanh.

“Ài, đêm nay là một đêm dài nha.” Ông Âu Khanh vén mền lụa từ trên một chiếc xe bò bước xuống, ông nhìn trại lớn loạn cào cào mà than.

“A Ông.” thấy lão thần y, hai thầy trò Diệu Tiên nào dám chậm trễ vội cúi lạy. Ông Âu Khanh cười cười, dùng đôi tay gầy còm mà chứa đựng sức mạnh khó hiểu nâng họ dậy nói ngay: “Dừng câu nệ như thế, để cha chồng phu nhân mà biết lão ăn hiếp nàng thì xuống dưới lão còn mặt mũi đâu nhìn y.”

Diệu Tiên biết ông lão trước mặt nàng từ trước đến nay vẫn thế nên cũng cười trừ, đoạn nàng hỏi thăm: “A Ông, tình hình nàng Quế thế nào?”

Nghe hỏi về người bệnh, sắc mặt ông Khanh nghiêm túc ra, ông hơi liếc về phía buồng xe mà nói: “May mắn là không ảnh hưởng đến nội thể. Ta đã châm cứu và khai thông những huyết bị máu bầm ứ đọng cho cô ta rồi. Tuy nhiên vẫn cần điều dưỡng thật lâu.”

Hai cô gái nghe tình hình của nàng Quế như thế mới dám thở phào nhẹ nhõm. Nàng Tía lén đánh giá ông Khanh trong khi thầy mình lại nhìn về nơi xa thăm thẳm: “Đêm nay không biết còn chuyện gì xảy ra nữa đây...”

“Đêm nay thật dài.” Trưng Vương rảo bước trong tiền doanh quân Lĩnh Nam, hai bên trái phải nàng là đầy đủ tướng lĩnh nòng cốt của quân Việt: Trưng Trinh, Thục Nương, Thánh Thiên, Đào Kỳ, Đào Đô Thống, Đào Chiêu Hiền, Phương Dung... Ngay cả Khải Minh đang giả nữ cũng đi bên cạnh. Tất nhiên là lấy thân phận thị vệ trưởng của Trưng Trinh.

“Chị, chúng ta làm vậy có chủ quan quá không?” Trưng Trinh lo lắng đưa mắt về phía trại chính xa hơn hai mươi dặm mà hỏi:

“Liệu các nàng có thể chống cự tiêu diệt hết nội gián, trả cho quân ta một mảnh trời trong sáng sao?”

“Chị cũng không biết, em gái à.” Trưng Vương nghe hỏi lắc đầu trả lời: “Mọi sự dù có tính toán chỉ li thể nào cũng phải có lúc không thể thuận theo ý mình. Việc chúng ta cần làm chỉ là cố gắng hết sức bỏ khuyết cho những sai sót ấy mà thôi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời đêm đầy sao, đưa tay như muốn nắm lấy cả bầu trời mà nói bằng giọng kiên định: “Dù sao cơ hội như thế này không phải lúc nào cũng có. Sau đêm nay dù có gì đi nữa thì Lĩnh Nam cũng chân chính về cùng một mối, đoàn kết một lòng. Lúc ấy ta còn sợ hãi Mã Viện sao?”

Hào Khí của nàng cũng lây cả sang những người bên cạnh khiến họ bùng bùng khí thế. Phương Dung bước lên hỏi:

“Vương, như vậy ngày mai chúng ta có công trại giặc không?”

“Đương nhiên là có, vì sao lại không?” Trưng Vương đang giang tay ôm bầu trời vào lòng nghe vậy quay lại cười tươi như hoa nói: “Thế nhưng nếu chúng ta cần rút quân, mọi người có ý kiến gì chẳng?”

Nghe Vua nói vậy, Phương Dung cùng Thục Nương nhìn nhau mỉm cười. Đoạn, Bát Nạn đại tướng quân bước lên chấp tay: “Chị Châu chớ lo, vấn đề này quân sư Khải Minh đã có tính toán rồi.”

“Ồ!” Mọi người nghe nói ngạc nhiên nhìn về phía Minh. Trưng Vương lại càng vui vẻ hỏi dồn:

“Minh, em mau mau nói ta nghe xem?”

“Khụ Khụ”

Ban Siêu vén tấm màn căn soái trại mà vào, trên tay cầm lấy chén cháo ý dĩ bốc khói nghi ngút. Thấy Mã Viện đang ngồi ho y vội bước tới, cẩn thận đặt chén cháo xuống xoa xoa lưng lão soái. Đợi y hết ho Ban Siêu mới nói:

“Nguyên soái nên cẩn trọng thân thể. Đêm đã khuya ngại còn sai nhà bếp nấu cháo ăn quả thật không ổn. Ngài nên nghỉ ngơi sớm thì hơn.”

Mã Viện cười cười đáp: “Đêm nay rất dài, lão phu cũng rất nôn nóng, quả thật không thể ngủ được. Được rồi, ngươi cứ để chén cháo ở đó rồi đi nghỉ đi thôi.”

Ban Siêu thấy đại soái cố chấp thì thở dài, vén màn bước ra cậu nhìn lên trời đêm. Trong lòng không khỏi tự hỏi liệu sau đêm nay chiến cục này sẽ ra sao.

“Bá Sâm, trại của phản tặc đã cháy. Nội gián của chúng ta có vẻ đã làm loạn thành công.”

Lỗ Lâm ừ nhẹ khi nghe tên đồng liêu báo lại. Ánh mắt y đương nhiên có thể nhìn rõ từng màn lửa sáng rực không xa. Ngay cả mặt sông phía trước cũng có một quãng bị ánh lửa chiếu sáng, tiếng la chém giết càng là không thể che giấu được.

“Khương Trọng, xem ra lần này chúng ta mới chính là chủ chốt tiêu diệt phản quân. Ha ha” Y sáng khoái cười to khiến tên bộ tướng Lục Hạng bên cạnh cũng vui theo. Ánh mắt cả hai nhú lại thành một đường, Lục Hạng quay sang nhìn hơn mười chiếc chiến thuyền với hai ngàn binh sĩ bên trên nói:

“Nguyên soái quả nhiên dụng binh như thần, ban ngày thì trá bại thối lui khiến phản tặc đuổi theo bỏ lỡ hậu phương. Ban đêm dùng gian làm loạn, chúng ta chỉ việc nhẹ nhàng tiếp quản bến tàu, doanh trại, phá sạch phản quân căn cơ. Ta xem khi xưa Hàn Hầu, Hạng Vương dùng binh cũng chỉ thế này thôi.”

“Đúng, lần này ta thật sự mong đợi xem về mặt ả nguy vương đặc sắc ra sao khi thấy doanh trại của mình đã đổi màu cờ, tứ cố vô thân.”

Đang lúc chúng đang bàn tán, nơi xa mặt sông xuất hiện vô số thân cây, mảnh gỗ, bông bèo trôi theo dòng nước. Những thân cây, miếng gỗ này va vào thân thuyền vang lên những tiếng cộp cộp chói tai, một số còn len lỏi vào khe hở giữa những mái chèo khiến thuyền bị khựng đột ngột. Binh sĩ vội vàng chạy lên dùng cây dài đẩy những mảnh gỗ đó ra thuyền mới tiếp tục tiến tới được.

Nơi chiếc thuyền cuối đoàn. Tên binh sĩ Lu đang đẩy mảng gỗ như bao người khác thì giựt mình cảm giác phía xa mặt sông có chút lạ. Màn đêm sâu thăm tuy che chắn khiến y không thể nhìn rõ một, hai, song thân là dân chài quanh năm suốt tháng quen với sông nước y có thể rõ ràng cảm giác có những thứ gì đang tiến dần tới. Đưa mắt nhìn kĩ bờ lau bên cạnh y giật mình phát giác có những bóng người lặng lẽ tiến tới gần thuyền. Chưa kịp đợi y la lên cảnh giác, thanh gậy dài dưới chân y bỗng dựng sinh ra lực kéo mạnh mẽ, lôi y vào màn đêm thăm thẳm.

Chỉ lát sau, vô số thủy quân Hán kinh hồn tán đảm phát hiện không ít thuyền của mình đang bị nước rò vào từ những lỗ thủng to hơn nắm tay. Tên Lỗ Lâm nghe báo liền xanh mặt hét to:

“Cẩn thận phục binh, đốt đuốc.”

Hóa ra quân Hán vì đi đánh úp quân Nam nên đuốc đều đã tắt, mà vì thế nên bọn chúng chỉ có thể men theo dòng xuôi xuống, bên đây thuyền và bên kia thuyền chả thể thấy rõ lẫn nhau, đợi chúng đốt đuốc lên xem thì xám hồn phát hiện cơ man nửa số thuyền đã lặng im không một tiếng báo lại. Trên thuyền đen ngòm không ánh đuốc có thể thấy le lói những bộ thi thể đang ngửa người phơi ra đấy, mặc cho máu tươi chảy dài dưới sàn thuyền.

“Báo, hơn nửa số thuyền bỗng dưng không đáp lại quân lệnh.”

“Báo, phát hiện xác quân sĩ trên thuyền không đốt đuốc.”

“Báo, tất cả thuyền có thể lên đuốc đều bị đục thủng.”

“Báo tướng quân, thuyền của ta cũng bị đục thủng, nước đã vào đầy khoang dưới rồi.”

Tên Lục Hạng là bộ binh giáo úy không hề quen thủy chiến nghe vậy nghiêng răng cắn lợi. Hắn không thể nghĩ tới chỉ trong chốc lát mà hơn ngàn quân sĩ dưới trướng đã không còn. Hắn vừa giận lại càng lo sợ áp sát người Lỗ Lâm hỏi:

“Ban Sâm huynh, bây giờ làm sao?”

Không đợi đồng僚 đáp lời, vô số tên nô từ những chiếc thuyền tối đen bỗng chốc ập tới bọn chúng. Cùng lúc, thật nhiều thợ lặn quân Nam miệng ngậm dao găm, tay núp thân thuyền từ dưới đám cây, mảnh gỗ thoăn thoắt như sóc leo lên.

“Đim chết hết bọn chúng. Tấn công!” Thánh Chân công chúa đứng trên một chiếc thuyền nhỏ rẽ sóng đập gió từ phía trước lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Sứ mệnh

Trăng sáng vàng vạc soi xuống những ngọn cỏ non sau mưa đang ngập tràn sức sống. Lũ côn trùng rả rít gọi bạn âm ỉ trong bụi hoa ven một căn phòng nhỏ ẩm cứng giữa thành Luy Lâu đầy cô kính. Trong phòng, Tiểu Chí ngồi ôm quyển “Kinh Thi”, ánh mắt khẽ đảo theo từng chữ hiện ra trên cuộn thẻ tre. Miệng cậu bé mười một tuổi lẩm bẩm những câu thơ nhỏ, nghe tựa như tiếng nhạc du dương. Đầu cậu lắc lư theo tiếng tụng ra về chuyên chú cực kỳ, thế nhưng ánh mắt lúc có lúc không cứ liếc theo thân ảnh liến thoắt cùng tiếng cười rôm rả bên ngoài đã để lộ lòng hiếu động của cậu.

“A Chí, huynh mau mau ra đây chơi chung với bọn muội.” một cô bé xem chừng bảy tuổi, trên đầu cột hai cái bím tóc to, đôi mắt sáng như trăng như sao, quần áo chỉnh chu gọn gàng, mặt đẹp như ngọc, mày liễu nga son. Cô chạy bồm bồm đến bên cửa sổ, ánh mắt thể hiện tâm lý linh lung nhìn thấu nét thêm thường trên mặt cậu sư huynh. Tiểu Chí thấy tâm tư bị bóc thì tự ái trẻ con trỗi dậy, cậu hừ một tiếng rõ to, có nặn ra một gương mặt thật trang nghiêm răn:

“Muội nói gì vậy, huynh đang học tập, sao có thể ham chơi. Muội mau đi đi, để cho huynh được an tĩnh.”

“Giả vờ giả vịt.” Cô bé bĩu môi cười đáp. Đoạn, cô xoay người mà đi, tiếng cười vọng như chuông, bàn chân lại vui bước rào đến bên các cô, các cậu

bé đứng đằng xa.

Tiểu Chí dùng ánh mắt hâm mộ nhìn theo tấm lưng xinh xắn của sư muội. Vừa rồi cậu thiếu chút đã toan đứng dậy reo hò cùng vui. Thế nhưng qua bờ vai của cô, Tiểu Chí trong thấy những ánh mắt đầy kì thị cùng hăm dọa đến từ bọn nhóc đang đứng đằng xa. Những ánh mắt lạnh lùng đó khiến cậu không thể ulla vào nhập bọn, đành giả nổi con tịt ái kéo léo đuôi cô sư muội. Mãi đến khi đám chúng bạn kia khuất sau hòn giả sơn, Tiểu Chí mới ngهن ngào ngồi xuống, tiếp tục đọc sách dưới ngọn đèn dầu.

Những cô cậu bé kia với trang phục, bội sức xoa hoa cùng đủ loại nô tì thị nữ đi theo đằng xa, khó có thể không nhận ra đây chính là các cô chiêu, cậu ấm của các quan đến dự buổi yến tiệc tối nay.

Tết Nguyên Tiêu đối với những quan văn, võ tướng người Hán ở nơi Nam đi xa xôi chính là một dịp không thể nào bỏ qua. Nhiều người sẵn lòng bỏ qua mọi công sự bận rộn, dẫn theo vợ con, thế thiếp theo từng chiếc xe bò, xe ngựa xa hoa tề tựu về Luy Lâu, chỉ mong được thả mình hòa vào không khí nhộn nhịp ngày tết, để nhớ, để vui đi nỗi nhớ quê nhà da diết. Bọn họ ca hát, nhảy múa, xem hoa, đốt đèn rôm rả.

Thế nhưng không chỉ có người Hán mới có nỗi nhớ nhà. Đối với một cậu bé người Việt mới hơn mười tuổi, phải xa xứ đi cầu học như Tiểu Chí thì ngày nào cũng mang theo nỗi nhớ nhà tha thiết dính cả vào tim, vào thịt. Cậu cố đọc thêm vài dòng thơ, thế nhưng những ánh mắt coi thường ban nãy như ám lấy cậu, cùng với nỗi nhớ kẻ quê cùng lòng cô độc khó ai hiểu thấu, cậu thở dài bỏ cuộn thẻ tre Kinh Thi trên tay, ánh mắt mông lung ngắm lấy vầng trăng vẫn vạt trên cao.

Lộp cộp, lộp cộp. Tiếng bước chân trên thềm gỗ không làm cậu tỉnh giấc, mãi đến khi nghe tiếng ho nhẹ thân quen, Tiểu Chí mới giật mình quay sang. Vừa nhìn thấy thân ảnh cao lớn quen thuộc, cậu liền quỵ xuống hành lễ đệ tử mà vãi:

“Chí chào thầy.”

“Là sư phụ,” Thái Thú Tích Quang ôm lấy nư cười ấm áp bước tới nâng dậy cậu đệ tử bướng bỉnh. Là một người nhân nghĩa từ trong tim, ông luôn lấy giáo hóa dân chúng làm nền tảng lập thân cho mình ở nơi xứ người. Ông cho xây nhiều trường, dạy chữ Hán, dạy văn giảng võ cho rất nhiều đứa trẻ bản xứ, trong đó có cậu bé trước mặt là người nổi bật hơn cả, được ông nhận làm đệ tử thân truyền, hết lòng dốc sức dạy dỗ.

“Mau lại đây, ăn chén cháo yến, đây là phần của con trên tiệc, ta thấy con không tới nên đem đến, ăn đi.” Triu mến xoa đầu cậu bé, ông dẫn cậu ngồi vào bàn, tay mở nắp cháo thơm phức. Tiểu Chí tuy còn nhỏ lại không phụ lòng ông, vẫn hay vỗ gối lại siêng năng hiếu thuận, thật sự làm ông than thở không thôi. Tuy hấn là người Việt nhưng trong lòng ông đối đãi còn tốt hơn cô con gái rệu, tình cảm hai người chẳng khác gì cha - con.

“Ta vừa nghe hạ nhân bẩm báo lại rằng. Lúc nầy con trai của Thành môn Giáo Úy Mẫn Hoang đến gây hấn cùng con?”

Tích Quang ánh mắt quan tâm nhìn hấn hỏi. Lời nói tuy ân cần lại không hề che đi khí thế uy nghiêm vốn có của một vị Thái Thú. Học trò cưng bị nhục, lão tuy hiền lành những cũng không ngáy ngô. Nhìn qua đây chỉ là cuộc cãi vã giữa hai đứa trẻ, thế nhưng lão hiểu đây là cuộc tranh chấp giữa hai lập trường, cách đối xử với dân bản xứ. Một là nhân từ, hai là đàn áp. Mẫn Hoang thường xuyên kéo bè kéo phái bóc lột, ức hiếp dân chúng lại hay chống đối ông chính là cái gai trong mắt, cái châm trong thịt mà Tích Quang bao lâu nay muốn nhổ bỏ. Ông vờ hỏi, tâm lại thăm quan sát không biết cậu đệ tử yêu sẽ đối phó ra sao.

Tiểu Chí đang nâng chén cháo ăn được một hớp nghe sư phụ hỏi thì khựng lại. Cậu nhẹ nhàng nuốt ngụm cháo, trong đầu không ngừng loạn chuyển suy nghĩ. Đoạn, khoan thai bỏ xuống chén cháo, gác muỗng, cậu khoan thai chấp tay thưa:

“Hồi sư phụ, đây chỉ là trò đùa giữa chúng tiểu nhân, thật sự không có gì để lo lắng. Con cho hấn đánh một đấm, lại đánh trả hấn một chưởng. Duy con xem ra, hấn sẽ phải nằm giường ít hôm, tuyệt không có gì ái ngại.”

Tích Quang nghe kể gật gù, vừa không gây sự trước, lại không mất uy thế, cũng tự biết chừng mực, đây quả thực là kết cục mà ông cho là tốt nhất. Ông đưa tay ra đầu cho cậu tiếp tục ăn, ánh mắt chuyển sang nhìn tập Kinh Thi bằng thẻ tre dầy cộm trên bàn, lại nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ ngoài sân ngay cách vách phòng. Ông tỉnh mắt chú ý thấy gương mặt cậu bé khẽ giãy dụa theo từng nhịp cười truyền vào, hơi đánh giá một chút ông hỏi:

“Tiểu Chí, sao hôm nay con không chuyên chú, có gì khúc mắc?”

Tiểu Chí thấy sư phụ gọi mình liền giật mình. Cậu suy tư mà đáp:

“Thầy, vì sao các bạn người Hán không chơi với chúng con, không học cùng chúng con?”

Tích Quang đương nhiên hiểu “chúng con” ở đây là những đứa trẻ người Việt mà ông dạy dỗ. Thờ dài ông bảo:

“Con đã học qua Kinh Thi, thế có biết: 《Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ. Suất thổ chi tân, mạc phi vương thần》 sao?”

Tiểu Chí á người không ngờ thầy bỗng dung hỏi mình một câu trong Kinh Thi. Theo bản năng cậu đứng dậy chấp tay đáp:

“Thưa sư phụ, Chí biết, đây là trích trong Kinh Thi. Ý chỉ khắp nơi nơi không đâu không là đất của Vua, khắp mọi người không đâu không là con dân của Thánh Thượng.”

Tích Quang vuốt râu trầm ngâm đáp:

“Sở dĩ Việt, Hán tranh đấu là vì hai bên còn có nhiều khác nhau, chưa thể cùng giống, cùng hưởng, cùng nói, cùng sống. Vì thế muốn cho dân Trung

Nguyên không khinh thị dân Nam, dân Nam được ăn được mặc như dân Trung Nguyên thì phải hiểu nhau, phải học, phải hòa đồng. Cùng chung kiểu quần, áo, cùng chung cách đối, xử, cùng ngôn ngữ viết, nói, cùng luật, cùng văn. Có như thế mới thể hiện được 《Suất thổ chí tân, mặc phi vương thần.》 Đã là mặc phi vương thần, đương nhiên lúc đó sẽ không còn ai coi khinh dân Nam của con.”

Tiểu Chí nghe giảng như mê như say, đến cả chén cháo cũng chẳng buồn ăn. Cậu nuốt ngụm nước bọt mà hỏi:

“Thưa sư phụ, muốn như thế thì tốn bao nhiêu ngày?”

Tích Quang nghe nói phá lên cười ầu ỹm mắng: “Sao con vội như vậy? Chưa học bò đã lo học chạy, làm sao mà nên? Đây là trách nhiệm cả đời, cần phải có cả trăm năm không ngừng cố gắng mới được.”

“Trăm năm, thế thì con đâu sống đến lúc ấy được...” cậu bé nghe bảo buồn rầu nói, ánh mắt vừa ghen ghét vừa hăm mộ nhìn cảnh vui nhộn bên ngoài.

Thái thú đại nhân nhìn cậu lắc đầu, lấy tay vỗ vỗ vai cậu nhóc ông dạy:

“Đây là trách nhiệm thiêng liêng cần phải được liên tiếp thực hiện qua nhiều thế hệ, con à. Hết thời ta, lại sẽ đến thời của con. Cứ thế tiếp nối mãi, cho đến khi chúng ta thành công. Mà con và ta, đều phải dốc hết mình loại bỏ những kẻ vì mưu lợi bản thân mà làm hư hỏng sứ mệnh này. Vì dân chúng Giao Châu, vì Đại Hán.”

Trên cao, vầng trăng rằm sáng như ngọc tỏa ánh sáng nhẹ nhàng ôm ấp lấy tấm thân nhỏ nhắn của Tiểu Chí. Ánh trăng soi sáng gương mặt non nớt đang dần dần cảm nhận được trách nhiệm nặng nề trên vai.

“Ánh trăng đêm hôm đó thật đẹp.” Phùng Chí ngẩng đầu nhìn vầng trăng bên ngoài. Cái Tết Nguyên Tiêu năm nào chả thể phai nhạt được trong tâm trí tên Lạc tướng trẻ tuổi. Thân thể hắn dựa vào bức tường thành lâu cao ngất, tay nắm lấy một thanh gươm đầm đìa máu tươi. Mãi đến khi có một tên Hán tướng bước tới cười chào, hắn mới tra thanh gươm vào vỏ, chấp tay chào:

“Diệu Bình huynh, vất vả, huynh đã tới đây.”

“Từ Phương huynh khách sáo. Không có huynh góp sức, ắt hẳn kế hoạch của phụ thân đại nhân sẽ gặp nhiều bất trắc.”

Phùng Chí - Phùng Từ Phương lắc đầu cười đáp:

“Suất thổ chí tân, mặc phi vương thần. Đây cũng chỉ là trách nhiệm của Chí thôi, Diệu Bình huynh chớ nên khen lắm.”

“Cũng đúng, cũng đúng. Ha ha.” Mã Phòng vui vẻ vỗ vai tên Giáo úy người Việt trước mặt. Y ra hiệu cho binh sĩ mau chóng chặt đứt cây cờ Lĩnh Nam ba màu to lớn, thay vào đấy là cây đại kỳ màu đỏ khổng lồ. Cùng lúc, một tốp Hán binh đang áp giải một ông lão tướng người Việt đi đến gần, vai ông đầy máu tươi, mặt mũi hốc hác. Vừa thấy Phùng Chí ông liền đau giận mà mắng:

“Phùng Chí, thằng khốn khiếp, quân khốn nạn, cớ gì rấn cắn gài nhà, sao mày dám mở cửa cho quân giặc vào cửa ải? Mày vì vinh hoa phú quý hại chết Vua Bà rồi. Mày không hổ thẹn sao?”

“Câm ngay. Sao dám vô lễ với Phùng giáo úy.” hai tên thân binh nghe chủ bị mắng thì tức giận tiến lên tát bốp bốp thật kêu vào mặt ông. Phùng Chí dụi họ tát xong, nhìn thấy vẻ mặt hài hước của Mã Phòng, y tiến lên đẩy họ ra, nhìn ông cấp trên cũ mà bảo:

“Tam Trinh, đất Giao Châu vốn là đất đại Đại Hán, sao bảo ta cớ gì cắn cái gì? Ta chỉ thấy các người cả gan, theo một ả đàn bà làm loạn, khiến dân chúng lầm than, đánh vỡ cơ hội Nam Bắc một nhà, làm lung lay sứ mạng hòa hợp giáo hóa to lớn mà bao thế hệ phải đánh đổi lấy. Nay ta theo lệnh trời mà làm, vì vua, vì nước, vì dân, ta chẳng thẹn gì với lương tâm.”

“Ha ha, đúng, nói giỏi lắm, đúng lắm.” Vừa hay lúc này một tên Hán quân trung lang tướng bước chân lên thành lâu nghe vậy cười khen. Hắn dùng ánh mắt đầy thương thức ngắm Phùng Chí mà bảo:

“Ta thường nghe đồ đệ của Tích đại nhân ở Lạc Dương nức tiếng văn hay võ giỏi gần xa. Không ngờ tài hùng biện cũng là hạng nhất lưu, quả nhiên là anh hùng.”

“Bành Trung Lang!”

“Bành Trung Lang quá khen.”

Mã Phòng, Phùng Chí thấy hắn thì chấp tay cúi đầu chào. Bành Sâm gật đầu đáp lễ rồi dời mắt nhìn về phía ông Tam Trinh bị trời như bánh chưng. Thấy ông hừ lạnh chả thèm nhìn ngó mình, hắn cười khẩy bảo:

“Chết đến nơi vẫn cứ mạnh miệng.” đoạn quay sang binh sĩ kêu:

“Chém đầu hắn xuống cho ta, khi ta công trại phản tặc sẽ lấy đầu lâu hắn ra cho chúng xem.”

Quân sĩ nghe nói đáp vâng, chân bước huỳnh huych áp giải ông lão đang không ngừng chửi rủa Phùng Chí om sòm. Lát sau, một tiếng xoẹt bén nhọn vang lên, đầu của lão tướng Tam Trinh đã được bày lên cho tên Trung Lang tướng xem xét.

Tên Phùng Chí vốn thấy ông bị xử trăm định bước ra căn ngăn nhưng bị Mã Phòng kéo léo níu lại. Bành Sâm làm người tàn bạo, lại không hề tin tưởng ngoại tộc làm sao không phải đang tìm cách giết cả Chí. Mã Phòng từ sớm đã được cha nhắc nhở, tuyệt không để cho Phùng Chí, một kẻ đầu hàng thiên uy, một tấm gương sống bị tên điên kia giết được.

Bành Sâm cười lạnh nhìn cảnh này. Không phải tộc ta, ắt có dị tâm, y không hề tin tưởng tên người Việt này. Y cười lạnh hỏi:

“Từ Phương, ta tuy tin tưởng ngươi trung thành với Đại Hán. Song binh sĩ dưới trướng ngươi ta thật không yên tâm. Nay quân ta đang trong tình cảnh khẩn cấp quan đầu, ta muốn áp giải tất cả bọn chúng giam vào lao tù trong trại, ngươi thấy sao?”

Phùng Chí bất ngờ trước quyết định của y. Vốn thông minh hẳn chỉ suy xét chút ít liền căn răng đáp:

“Bành Trung Lang hành sự cẩn trọng, Chí nguyện nghe theo ngài sắp xếp.”

“Ha ha, tốt.” Bành Sâm đánh tiếng cười vang. Hắn vui vẻ nhìn vẻ mặt đau đớn của Phùng Chí, nghĩ tới lui mà bảo:

“Tuy nhiên ta cũng không lãnh đạm ngươi. Nay ta phân ngươi ba ngàn binh mã, nhanh chóng chuẩn bị mở đường cho quân ta đập bằng phản quân. Ngươi thấy sao?”

“Chí không dám có dị nghị, xin được chấp nhận.” Phùng Chí chấp tay đồng ý một cách lễ phép làm Bành Sâm càng thêm vui vẻ. Hắn quay sang Mã Phòng hỏi:

“Tất cả phản quân đều bị bắt chứ? Không ai lọt lưới?”

Mã Phòng nghe vậy lắc đầu chấp tay tiếc nuối nói:

“Thưa không, có tên cừu sủy là Phạm Võ vũ dũng hơn người, dựa vào tên lão tướng kia chống lưng mà leo dây kíp thoát thân, hiện giờ quân ta vẫn đang tăng cường lực soát, tung tích không rõ.”

“Vô dụng!” Bành Sâm nghĩ thầm, đoạn y quát to: “Không thể để hắn báo tin, mau cử thêm năm trăm quân đi tìm kiếm. Mặc khác các ngươi mau chuẩn bị, nhanh chóng theo ta nhổ bỏ trại địch.”

“Tuân lệnh!”

Phải một giờ sau, hơn vạn Hán quân nai nịt gọn gàng, không để ý đêm khuya, nhờ vào Phùng Chí dẫn đầu nườm nượp kéo về phía mục tiêu đầu của chúng: trại của Nga Sơn công chúa Lê thị Hoa.

Trước đó không lâu, Mai Đạt đang đứng trên tường trại bỗng nhìn thấy một thân ảnh chập vật phá rừng mà ra. Phạm Võ tay ôm vết chém ngang vai, thất tha thất thom bước vào ánh đuốc ở trại của bà, làn môi khô rốc, ánh mắt thất thần, tóc tai lộn xộn. Chẳng cần đợi mấy tên lính ra điu lấy, chẳng dùng hết sức lực hết lên:

“Mau... mau báo... Phùng Chí làm phản... Khe Bàu... khe Bàu thất thủ...” rồi ngất hẳn đi trong ánh mắt kinh dị của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Đối sách

Từ đầu giờ chiều đến tận khuya, sau khi tiễn đi hai thầy trò Diệu Tiên phu nhân thì doanh trưởng của Nga Sơn công chúa là nơi sinh động nhất trong cả tòa doanh trại.

“Hong Nương, phiền cháu lần nữa quay lại đưa tin cho Ông Cai cùng Phật Nguyệt công chúa, nói cho hai người ấy nhớ phối hợp cùng nàng Năng. Nàng ấy vốn hiền lành, ta e sợ sẽ không dám dùng biện pháp quá mạnh.” Lê Thị Hoa vừa nghiền ngẫm bản đồ trên bàn, vừa nói với Tứ Hồng Nương đang đứng đợi bên cạnh.

“Vâng, thưa cô Hoa.” Cô nữ tướng trẻ nhìn vẻ mặt mệt mỏi của bà, nhẹ nhàng gật đầu. Cô vừa đi ra lại có ả thân vệ khác bước vào trình lên một tờ da dê mà báo:

“Thưa Bà, đây mà tin tức báo lại ở trại, cùng danh sách các nội gián bị chúng ta bắt tại trận cho đến nay.”

“Ừ, cô để đó đi.” Nga Sơn công chúa nhẹ nhàng lật ra tấm da dê, mảy liễu bà khẽ nhăn lại khi xem qua một loạt cái tên không hề xa lạ: “Triệu Dã đã chết, Lý Chiêu bị bắt... mấy tên ranh con này... ôi...” thở dài chua xót bà lấy bút gạch đi hai dòng Triệu Dã, Lý Chiêu trên một tấm lụa chỉ chút tên cùng dấu gạch. Mỗi cái gạch là một tên nội gián bị bóc trần, cũng là một nhát dao cứa vào tim gan vị công chúa đầy lòng yêu nước.

Lê Thị Hoa dùng tay xoa xoa huyết thái dương đang mồi lử, bên tai bỗng nghe thấy tiếng bước chân vội vàng chạy đến gần. Nghe độ gấp liền biết đêm nay lại có một người quan trọng phản bội quân Lĩnh Nam.

Cốt kết, khi cửa phòng vừa mở, bà chả buồn nhìn lên mà nhẹ giọng hỏi: “Lần này lại là ai?”

Mai Thỏa ngó người nhìn gương mặt mệt mỏi của mẹ, sắc mặt lo lắng chàng bước nhanh tới thưa: “Mẹ, có chuyện nguy cấp.”

“A, nhị lang?” Lê Thị Hoa ngạc nhiên nhận ra người đến là con trai mình, song, nhận ra ngữ điệu hấp tấp bồn chồn của cậu, bà nhú mày hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Mai Thỏa lại gần mẹ thấp giọng bẩm. Vừa nghe con nói xong, Bình Man đại tướng quân liền rầm một phát đứng bật dậy vỗ mạnh lên bàn. Sắc mặt bà nghiêm nghị khi nhìn rõ ràng những gì cậu đang bẩm báo hoàn toàn không có nửa phần giả dối. Bà run rẩy cắn môi lệnh:

“Mau, dẫn mẹ đi gặp cậu ấy!”

Mai Thỏa nghe mẹ liền vâng dạ. lát sau, thân ảnh hai người liền như con gió lướt qua đám nhà trại, đến một căn phòng khác gần cổng. Vừa đến cửa phòng bà đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào pha cùng vị thuốc gay mũi bên trong. Phạm Võ lúc này mới hơi bình ổn lại cảm xúc thấy bà vào thì lại hốt hoảng lao đến quỳ sụp xuống mà khóc:

“Tướng quân ơi, khe Bầu mất rồi, mất rồi...”

Lê Thị Hoa cũng một bầu tâm sự ngổn ngang nhìn về phía tên Lạc tướng trẻ tuổi mà vài ngày trước còn anh khí bừng bừng, nay tóc tai rũ rượi, giáp trụ rách nát bê bết máu cùng bàn tay đầy vết xước. Rồi bà tỉnh mắt nhìn thấy mọi người xung quanh cũng một bộ thất thần hoang man. Chẳng hiểu sao con nóng vội trong lòng bà lại an định trở lại, lắc đầu nâng cậu dậy Lê Thị Hoa nhẹ giọng an ủi:

“Đừng hoảng loạn, cháu bình tĩnh kể lại cho cô nghe, chuyện như thế nào? Làm sao khe thất thủ?”

Phạm Võ cắn răng muốn nói lại không sao mở lời nói, phải hít thở vài hơi mới nghiêng răng nghiêng lợi i ôi:

“Từ trưa nay, giặc đột ngột lui binh, mãi đến tận hoàng hôn vẫn không thấy bóng dáng. Ông Trình cho rằng chúng phải vội vã chạy về cứu lấy trại chính nên chỉ để lại hơn năm trăm người thay nhau canh giới, còn lại ai nấy đi nghỉ ngơi dưỡng sức đợi lệnh phản công. Ai ngờ...” Nói đến đây, hai mắt chàng Lạc tướng trẻ lại đỏ ngầu lên vì giận, vì đau: “ai ngờ tên chó chết Phùng Chí lợi dụng đêm khuya, phát cờ trắng làm hiệu, mở cửa Khe từ bên trong đón giặc giết vào.”

Mọi người xung quanh nghe đến đây hốt hoảng xôn xao, nhiều người ánh mắt khó có thể tin được. Thậm chí có người lắc đầu quầy quậy. Phùng Chí là dòng dõi Lạc Tướng đất Cổ Loa, lâu nay vẫn chiến đấu kiêu dũng lập nhiều chiến công. Cách đây không lâu lão Tam Trình còn đích thân xin Vua Bà điều hán đến khe Bầu phụ giúp ông chống địch. Không ngờ hán trở mặt thay lòng, làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Lê Thị Hoa nhanh chóng sâu chuỗi mọi việc, như nghĩ tới điều gì bà xiết chặt tay hô: “Mã Viện thật âm hiểm!” đoạn, bà quay sang Mai Đạt thì thầm, Nhất Lang nghe lời mẹ vâng dạ lập tức rời đi.

Khi Mai Đạt trở về với một tấm da dê, Phạm Võ vẫn đang chìm đắm trong thất lạc, khi ở Khe Bầu Phùng Chí là người thân với cậu nhất. Hai người đồng lứa tuổi lại cùng yêu võ, thường xuyên trao đổi luận bàn học hỏi lẫn nhau. Đã vậy Phùng Chí còn học rộng, hay giảng giải kiến thức khiến Phạm Võ rất ngưỡng mộ. Bị đồng đội mình tin tưởng nhất bán đứng khiến cậu đau thấu tim gan. Tâm trạng hơi chút an ổn lại cũng theo suy nghĩ mà rối loạn hẳn lên. Cậu thôn thức nắm chặt tay nói:

“Nếu không phải do ông Trình cùng anh em liều mạng chiến đấu, tôi sợ đã chẳng thể nào tìm được đường tới đây. Tôi còn sống thế này, thế nhưng không biết anh em giờ đây ra làm sao...”

“Tên khốn Phùng Chí!”

“Chết rồi, vậy chúng ta làm sao đây?”

Mọi người nghe vậy hoảng cả lên, có vị cừ sứa bước lên hỏi vội:

“Chúng có bao nhiêu quân?”

Phạm Võ nghe hỏi hơi tính toán chút rồi đáp: “Theo như lúc trước, ở Khe vốn có hơn vạn quân giặc. Nay chúng có thêm bao nhiêu quân, tôi cũng không rõ nữa.”

“Nhiều như vậy?” mọi người hốt hoảng. Hơn vạn quân nếu bất ngờ tập kích sau lưng quân Nam sẽ tạo thành tổn thất chí mạng.

“Vậy ta nên chặn đánh chúng, nên mai phục chúng.”

“Không, ta nên rút quân.”

“Hay ta gọi viện binh từ trại chính?”

Lê Thị Hoa nghe thể cau mày quát:

“Yên tĩnh!”

Gặp mọi người đã dừng tranh luận, bà mới bình tĩnh hỏi:

“Bản đồ ở đâu?”

Mai Đạt dạ một tiếng rồi ra trưng da dê đã được chuẩn bị sẵn, phật trái nó ra bàn. Đợi mọi người châu đầu lại bà nói:

“Từ Khe Bàu giặc ắt có hai hướng đi. Một là băng qua khu suối nhỏ rừng thưa ở đây để đánh thẳng vào phía sau chủ lực quân ta.” vừa nói tay bà vừa vẽ một đường thẳng trên tấm da dê. Dừng một chút bà lắc đầu nói:

“Đường rừng tuy tiện nhưng rất gấp ghe, nhiều khe hẹp, lắm suối, mà Thánh Thiên cũng đã trải dày quân trinh thám ta ở đó. Bọn giặc vốn chẳng quen đánh đêm nhìn xa, vào chỗ ấy ắt như vào sương mù, lại kinh động khiến chủ lực ta chú ý. Nếu tôi là Mã Viện ắt sẽ không cho quân đi theo hướng vô bổ này.”

“Vậy chỉ còn ở đây.” Đoạn, bà dùng tay chỉ ngay vào tấm da dê. Mọi người không cần nhìn cũng biết, đó chính là trại nhỏ bên trái cửa chính khu doanh quân Linh Nam, là trại có nhiệm vụ hỗ trợ và điều phối giám sát ép cho công chính, cũng chính là chỗ này, trại của Nga Sơn công chúa, Bình Man tướng quân - Lê Thị Hoa.

“Bọn giặc chắc hẳn sẽ dốc toàn lực đánh vào trại của ta, nhằm cắt ngang lối về, bao vây lấy quân hai Vua. Một khi thành công, đến sáng chúng sẽ loan tin trại thất thủ, Mã Viện cũng sẽ nhân cơ hội tấn công. Như vậy hai Vua chắc hẳn lọt vào thế tiến thoái lưỡng nan, thật sự cô độc, rất khó toàn thân trở về.”

Mọi người đứng quanh im thin thít mà nghe vị nữ tướng phân tích, nhiều người nghĩ đến kết quả như bà nói mà mồ hôi chảy đầm đìa, sống lưng lạnh toát. Phạm Võ cũng quên hẳn đau khổ vội thưa:

“Tướng quân, vậy chúng ta giữ nổi trại không?”

Lê Thị Hoa suy tính một lúc thì buồn bã lắc đầu nói:

“Chúng ta dốc toàn lực bên cánh trái để công địch, vốn là ỉ vào Khe Bàu kiên cố. Nay ở trong trại chỉ còn hơn ngàn quân lính cùng hơn hai ngàn thương binh đang đợi điều phối, thật sự không có cách nào chặn nổi địch.”

“Hít!” có người biết tình cảnh, nghe bà nói không khỏi hít hơi lạnh, cắn răng hỏi: “Thật sự không thể cứu nổi sao?”

“Cũng không phải!” Nữ tướng quân bỗng toát ra uy áp vô hạn, hai mắt bà đầy lệ quang thẳng thừng tuyên bố:

“Thủ vững chúng ta không làm nổi, giữ chân chúng mấy giờ là đủ. Chỉ cần quân ta kịp bẩm báo cho hai Vua rút về là được.” đoạn, bà không đợi mọi người kịp tiêu hóa thông tin liền hét lớn:

“Mai An, Mai Trí!”

“Dạ!” Tam Lang, Tứ Lang nghe mẹ hô vội đứng ra.

“Trong trại không có mấy người biết cưỡi ngựa ngoài hai con. Vậy nay các con mau chóng dẫn năm mươi người đêm gấp chạy lên tiền tuyến báo tin chi vua.” gặp ánh mắt hai người con mang ý phản đối, bà hừ mạnh, câu lệnh theo từng tiếng gằn mà ra:

“Đây chính là việc trọng đại nhất, có quan hệ sống còn đến tương lai dân tộc ta, các con phải hết sức mà làm. Dù có chết cũng phải báo tin cho Vua mới chết, rõ chưa?”

“Tụi con đã rõ.” Hai tướng thấy oai nghiêm của mẹ thì cùng nhìn nhau mà đáp ứng. Lê Thị Hoa cũng không dài dòng nói ngay:

“Chuẩn bị lệ, lập tức đi, ngay!”

“Vâng!”

“Phạm Võ!”

“Dạ!” Phạm Võ không ngờ mình được gọi tên vội hăng hái bước ra chấp tay thưa.

“Vốn dĩ đêm nay trại chính được quân ta thiết kế mai phục tiêu diệt nội gián, thế nên thương binh phần nhiều đều được đưa về đây. Không may nay giặc đã đánh tới, ta thật không mong họ gặp nguy hiểm. Cậu đã bị thương, lại kiệt sức, vậy nay cậu mau tổ chức thương binh, đợi ổn định lập tức đưa họ lui về trại chính.”

“Tướng quân?” Phạm Võ nghe vậy hốt hoảng kêu lên, thế nhưng bắt gặp ánh mắt không cho phản đối của bà, cậu đành cúi đầu cắn răng:

“Vâng!”

“Đương Mân!”

“Dạ,”

“Cậu tức tốc đi về trại chính báo tin này cho Ông Cai, bảo ông ấy hết lòng giữ vững trại, chuẩn bị sẵn sàng đón lấy hai Vua rút về, tuyệt đối không được sơ ý để kẻ gian làm loạn.”

“Vâng!” cũng như những người trước, ánh mắt tên Lạc tướng trẻ quật cường muốn kháng lệnh lại bị Bình Man tướng lừm lấy đành cúi đầu nhận lệnh.

“Những người còn lại mau chuẩn bị đón giặc!”

“Vâng!”

Đêm khuya vắng lặng không sao che đi được không khí gấp rút chuẩn bị phòng thủ của Việt quân. Dưới áp lực đến gần, mọi người đều cố gắng lấy ra hơn mười hai phần sức lực, tiếng quát tháo, tiếng hô hào vang vọng âm ỉ khắp nơi.

“Phạm Võ, tại sao chúng tao phải chạy về trại chính?” Một tên lão Lạc tướng với cẳng tay trái đang băng bó đầy máu cựa tuổi cao đề tên cừ súy trẻ ra chất vấn. Bên cạnh lão còn có ba bốn tên khác cũng quần vãi đồ đầy đầu, hông..

“Nữ tướng lệnh như thế, cháu cũng có muốn rút đâu!” Phạm Võ hậm hực trả lời.

“Thế là chú mày không từ chối gì cả?” Lão ta tiếp tục hỏi.

Phạm Võ vội nhún trái trông phải, xác định không có ai lại gần mới bí mật túm lại thủ thủ:

“Cháu tính thế này...” Mấy tên kia nghe nói hai mắt sáng ngời, đầu liên tục gật như gà bới thóc.

“Mẹ, chú Ba chú Út đã đi rồi, nếu thuận lợi chắc hẳn hai giờ nữa sẽ tới tay Vua.”

Lê Thị Hoa nghe con cả báo lại mà chỉ gật đầu chứ im lặng không nói. Bà đưa mắt nhìn một dòng lửa rực đỏ từ hàng ngàn cây đuốc phát ánh sáng chói mắt, như dòng sông đỏ đang mãnh liệt đổ dồn về phía mình trong màn đêm. Hai tay bà nắm chặt mà hỏi:

“Phạm Võ vẫn chưa chuẩn bị xong?”

“Dạ, bọn thương binh lấy có vết thương đau nhức khó lòng nhanh chóng đi lại nên kéo dài thời gian chuẩn bị.” Mai Đạt lắc đầu cười khổ. Cái mưu kế quèn này mà Phạm Võ cũng lòi ra xài khiến chàng dở khóc dở cười, nào phải bọn họ chuẩn bị hành trang không kịp? Rõ ràng khi chàng tới cả đám còn đang lau guom ráp thương, giáp bị chỉnh tề, khí thế hùng hục cứ như bọn họ là lực lượng chủ chốt. Có mấy tên thậm chí còn dùng ánh mắt đầy sát khí liếc chàng, kiểu như nếu cậu đi mách với mẹ họ sẽ ăn cả xương cả tủy cậu không bằng.

“Quên đi, nói với hân, đã không chịu rút quân thì mau chóng dẫn người tập hợp. Dù sao những người bị thương nguy cấp cũng đã theo Diệu Tiên phu nhân đi từ sớm.” Bình Man tướng quân nhìn hàng ngũ địch đã tới khá gần, ánh mắt băng lãnh, giọng bình tĩnh nói. Mai Nhất Lang cũng liếc mắt nhìn giặc. Nhìn hàng ngũ chỉnh tề của giặc, chàng hiểu rõ mẹ chàng đồng ý cho thương binh tham gia thủ trại tức là tình thế thật sự không hề khả quan. Vì thế mà cậu lập tức gật đầu vâng dạ đi ngay. Lát sau phía khu thương binh đã vang lên từng tiếng hò reo vang trời. Từng tốp thương binh mang đầy mình thương tích, quần lấy đầy vãi lụa băng bó sách máu cầm giáo trong từng căn nhà lao ra, dưới sự chỉ huy của các tướng như bầy kiến mau chóng đổ về phía tường.

“Bành Trung Lang, xem ra bọn phản binh đã có chuẩn bị.” Mã Phòng neho mắt nhìn trên trại đầy cờ xí, quân lính đầy đủ. Hân đương nhiên hiểu rõ đây là do tên cừ súy Phạm Võ báo tin tạo nên. Xong hân chỉ thấy có chỗ nào không ổn. Theo tình báo Phùng Chí cùng nội gián mang lại, trong trại phía trước vốn chỉ có gần sáu ngàn binh sĩ, nay lại bị Đại soái dùng mưu điều đi hết bốn năm ngàn người, còn lại chưa tới hai ngàn quân ô hợp làm sao chống nổi hơn vạn tinh binh cường công?

Đồng suy nghĩ của hân, Bành Sâm khịt mũi coi thường bảo: “Cứ thấy kẻ chúng, để chúng vùng vẫy một chút càng thêm thú vị chứ sao.”

“Hai vị tướng quân, Lê Thị Hoa tuy là nữ giới lại có võ công không yếu, sâu sắc am hiểu dụng binh, không thể khinh thường.” Phùng Chí cười ngựa bên cạnh nhứ mày nhắc nhở. Đáp lại là giọng bật cười của Bành Sâm.

“Từ Phương quá cẩn thận. Dù ả có tài giỏi ra sao cũng chỉ là một ả đàn bà, đám thằng quý, ta thấy có gì ngại đâu?” Bành Sâm vừa vặn lúc này cũng đã tới đủ gần phạm vi của trại, qua ánh lửa bập bùng, hân kinh ngạc nhìn vị nữ tướng đã hơn ba mươi mà vẫn mày liễu mắt ngọc, da thịt nõ nà, phong vận không giảm lại có nét thành thực quyền rũ khó cưỡng. Hân âm thầm quét mắt khắp người bà, nuốt lấy nước miếng ừng ực hân đôi giọng bảo:

“Nói là nói như vậy, thế nhưng đại soái cũng đã bảo chúng ta cần cẩn trọng đối đãi phản binh. Nay nếu ta cường công chắc chắn sẽ mất thời gian khá lâu... Ta thấy đánh phiên Từ Phương tiến tới chiêu hàng xem sao?”

Phùng Chí nghe vậy cũng không thấy gì quá phận liền gật đầu đáp ứng. Hân giục ngựa tiến lên, sau lưng còn có ba bốn thân binh người Hán theo hầu. Chưa được bao xa, tên thân binh bên cạnh liền nhỏ giọng báo:

“Phùng giáo úy, chủ nhân nhà ta bảo: nếu à kia hàng có thể cho à làm thiếp thất của chủ nhân. Nếu sự thành, chủ nhân sẽ có trọng lễ hậu tạ.”

Phùng Chí giật mình liếc nhìn tên Hán binh đang nhe răng cười tà. Trong lòng hắn vạn phần không muốn cũng chỉ có thể im lặng gật đầu. Đây cũng không phải thật sự là binh lính của hắn, đây tuy là thân binh nhưng thật ra lại là Hán binh đang theo dõi dò xét hắn thôi. Phùng Chí một lòng hướng Hán cũng không bác bỏ, hắn thúc ngựa lại đủ gần cất giọng oanh oanh:

“Mọi người trong trại nghe rõ đây...”

Hắn còn chưa nói dứt câu, bỗng năm mũi tên đã bay vèo tới, tuy nhiên chúng không thể nào bắn trúng hắn mà chỉ cắm phập phập ngay trước chân ngựa không xa khiến nó lông lên.

“Con chó, sao mày hàng giặc?”

“Nó cho rằng ai cũng như nó? Nó còn đến khuyên hàng kia.”

“Bắn chết hắn trả thù cho anh em ở Khe Bàu.”

“Tao mà bắt được mày tao xé da lột gân mày cho hả giận.”

Trên tường, mấy tên cừu sủy còn điên tiết mở miệng mắng um sùm, tay còn định tiếp tục giương cung cái tên thì Lê Thị Hoa chặn lại. Bà chống tay lên tường, chưa xét nhìn tên tướng lĩnh từng được biết bao nhiêu người coi là trụ cột tương lai của Lĩnh Nam, lại đau đớn nhìn cây cọc gỗ thật cao đang cắm lấy đầu lâu của ông Tam Trinh, lắc đầu buồn bã nói:

“Phùng Chí, kẻ phản bội. Nay mày đã bỏ đi chữ Lạc để làm Hán tướng, đã ruồng bỏ dân tộc, còn có gì mà nói, mà khuyên. Trên đây chẳng có ai là thân quen với mày. Nể tình nghĩa trước đây, mày đi đi, lát nữa tao sẽ đích thân dùng gươm băm thây mày ra!”

Phùng Chí gặp mọi người cổ chấp như thế cũng không nóng giận. Sự phụ hắn đã nói sứ mệnh giáo hóa là thứ to lớn lâu dài, vì thế hắn kiên nhẫn giải thích:

“Đừng ngu muội nữa. Trung Trắc chỉ lợi dụng mọi người để đạt lấy lợi ích cho bản thân thôi. Các anh em hãy bỏ vũ khí xuống đi, rồi đây chúng ta sẽ có cuộc sống hòa thuận an vui, sung túc văn minh hơn. Mới được mọi người tôn trọng. Có đi xa mới thấy Đại Hán chúng ta rộng lớn, thiên hạ chúng ta rộng lớn...”

“Câm đi, ai anh em với mày.”

“Xéo, thẳng điên!”

“Mày mù à? Cái gì an vui hạnh phúc?”

Phùng Chí quả thực tú tài gặp binh không sao giải thích được, trước tiếng mắng chửi ầm trời hắn đành lắc đầu buồn lấy hai chữ: “Ngu muội...” rồi định đánh ngựa lui lại.

Tên Hán binh đương nhiên không hiểu tiếng Việt nên không rõ nãy giờ Phùng Chí cùng Việt quân nói những gì, chỉ thấy hắn muốn rút liền đánh ngựa chán lấy chất vấn:

“Phùng giáo úy? Tại sao ngài lại lui? Ngài không khuyên à kia hàng sao? Còn lời nhờ vả của chủ nhân nhà ta?”

Phùng Chí đang bức mình thấy thế hừ lạnh không thèm đáp. Tên kia thấy thái độ hắn chả nể nang mình liền xám mặt gằn: “Man rợ quả nhiên như nhau.” Đoạn, hắn bỏ mặt lấy Phùng giáo úy đang giận nóng mặt, đánh ngựa tiến lên hách giọng quát bằng tiếng Hán:

“Phản tặc nữ tướng, mau hàng. Chủ nhân nhà ta đã ứng cho mày làm thiếp thất, bảo đảm cuộc sống an nhàn về sau. Bằng không, chó gà không tha, đem vào quân doanh làm kỉ nữ.”

Lê Thị Hoa đương nhiên nghe, hiểu được lời của hắn liền giận quá hóa cười to. Bà chỉ thẳng tên lính, mắt liếc giận dữ nhìn Phùng Chí mà vạn:

“Phùng Chí! Đây là văn minh, là giáo hóa, là tôn trọng. Sao ta thấy chẳng khác gì đầu trộm đuôi cướp, một phường gian manh.”

Tên phản tướng nghe vậy xấu hổ lườm tên thân binh, Phùng Chí định tiến lên nắm tay hắn dắt về thì tên Hán quân giằng ra. Hắn dùng ánh mắt coi thường cùng cảnh cáo liếc qua y, rồi quay sang tiếp tục:

“Hàng hay không, hàng thì mau mở cửa tấm rửa tội chủ nhân ta tới thăm...”

Lời chưa dứt, một mũi tên đã bay tới cắm thẳng vào họng hắn. Tên Hán binh ú ớ không nổi một câu liền té ngựa mà chết. Phùng Chí lạnh cả lưng nhìn mũi tên hãy còn rung rẩy trong cái mồm đầy máu đỏ lét dưới đất, lại ngược đầu nhìn à nữ tướng lúc nãy còn dùng miệng chát vắn hắn, nay đã cầm một cây cũng cứng, tiếp tục giương cung cái tên nhắm thẳng mình trong tiếng hò reo của Việt quân. Lắc đầu, hắn phất tay ra hiệu cho mấy tên kia nhao nhao lui chạy. Bọn Hán binh cũng lật đật theo sau, thì thoảng chúng còn quay lại sợ hãi nhìn Nga Sơn công chúa, ngay cả thi thể tên đồng bạn chúng cũng chẳng buồn thu hồi.

Chương 57: Thủ

Bành Sâm mặt mũi mắt sạch nhìn Phùng Chí cùng đám thân binh lui húi chạy về. Y chẳng đợi đám binh sĩ đang lục đục phía sau kịp dàn trận rõ ràng đã đưa tay ra hiệu cho thân binh nổi trống tấn công.

“Bọn khốn ấy đến rồi!”

“Lại đây lại đây, ông mày sợ bọn nhóc chúng mày chắc.”

Dòng lửa sáng rực từ hơn vạn bó đuốc bập bùng đang không ngừng tràn tới doanh trại tuy khiến Việt binh có chút lúng túng vẫn không sao dè nạt được tinh thần của họ. Bị tên Phùng Chí kích thích, quân Lĩnh Nam lúc này cũng nghiêng răng cắn lợi, vũ khí trên tay quơ quấy liên hồi. Nếu không phải do Lê Thị Hoa áp chế bọn họ, quân Nam chắc đã bỏ cả tường để lao ra sát lá cà cùng giặc.

Trái ngược với binh sĩ đang hò hét kích động trước trận chiến, vị nữ soái của họ lúc này lại bình tĩnh hơn bao giờ hết. Cả đời bà đã chiến đấu với giặc Hán không biết bao nhiêu lần, nhiều đến không sao đếm nổi. Từ khi chồng bị Tô Định giết hại bà đã tổ chức thôn dân chống địch, đó là khi Mai Trí, Mai Tử Lang còn mới vừa tròn tuổi, mà nay chàng đã trở thành một chàng cừ dũng võ dũng uy mãnh nơi chiến trường. Có thể nói, trong hàng ngũ quân Nam, không ai quen thuộc với chiến thuật của giặc hơn bà. Cũng vì thế mà bà mới được sắp xếp ở vị trí hết sức then chốt này.

Bà liếc mắt về căn tháp canh thật cao nằm xa phía sau. Nơi đó từ lâu vẫn là nơi cây cờ tam sắc của quân Việt tung bay phấp phới, ngay khi ánh mắt bà nhìn thấy cạnh bên tháp canh bốc lên một đụn khói lớn liền quay người hô to:

“Tất cả thụp xuống, tìm chỗ né tránh!”

“Hô hô, mau.” Quân lính trên trại dường như cũng sâu sắc hiểu rõ bản lĩnh Bình Nam tướng quân. Bọn họ không một ai chậm trễ hoặc chúi đầu lao đến núp sau lỗ châu mai, hoặc co cụm lại giờ lên những tấm chắn thật to như những con rùa đen khổng lồ. Chỉ không tới nửa phút sau, ngay bên dưới chỗ núp tối đen họ nghe thấy vô vàn tiếng xoẹt xoẹt kinh người lao đến, sau đó là nhiều như rừng tiếng phập phập từ cũng tiến cắm vào đất, vào tường, vào kiềng. Chỉ nghe thấy tiếng cũng đủ để da đầu họ sồn hết cả gai óc, vì mưa tên nhiều lắm. Pháo thiên cái địa mưa tên kéo gần cả phút hơn mới dừng lại.

Bành Sâm là một tên tướng lĩnh già dặn, y tính ranh như một đầu cáo già, thế nên ngay từ lúc bắt đầu hành quân y đã chuẩn bị sẵn rất nhiều cung thủ ở tuyến đầu. Y giả vờ như cho quân lính lao vội đến không kịp chuẩn bị, cốt lõi là để quân Nam khinh nghĩ, không sao phòng bị được với đòn độc của mình. Việt binh hồn vía như lên mây nhìn những mũi tên được sơn đen hòa cả vào màn đêm đang chi chít cắm đầy tường trại. Nếu không phải bản lĩnh nữ soái cao cường, sớm quen với chiến thuật quân Hán thì đợt ám tiễn trận này hoàn toàn có thể khiến quân Nam thiệt hại rất nặng, thậm chí nó có thể gần như quét sạch quân lính trên tường. Tuy nhiên không thiếu cá lọt lưới khiến vài chục Lĩnh Nam quân bị tên xuyên xỏ thân thể, thế nhưng so với số lượng quân còn có thể đứng vững thì con số này quả thật quá nhỏ nhoi.

Lê Thị Hoa cũng kinh nghĩ, bà vốn chỉ dựa vào trại cao đoán khoảng cách quân giặc. Thấy chúng vừa đủ vài tầm bắn liền ra hiệu né tránh mà thôi, không ngờ quân lệnh mang tính cân trọng này lại đạt được hiệu quả như vậy. Bà nhủ mày suy đoán có lẽ tên tướng giặc đang vui vẻ chờ đợi kết quả rực rỡ của mình, cũng chú tâm lắng nghe tiếng hò reo ăn mừng của giặc mà quyết đoán bật dậy hét vang:

“Đứng lên, cho chúng biết chúng ta không sao!”

Lời dứt bà dùng gươm đập mạnh vào mặt thuẫn bên cạnh tạo nên tiếng ầm ầm cô động đầy sức lực. Quân sĩ tuy không hiểu vì sao cũng nhao nhao đứng dậy học theo. Lập tức tiếng rầm rầm như trống dồn vang xa đập vào mặt tên Bành Sâm khiến mặt mũi hấn vốn đang hờ hờ bỗng trở lên vô cùng đặc sắc.

“Oaaaa, dám bắn lên, ngon chúng mày nhào vô.”

“Trò trẻ con cũng dám làm.”

“Hô Hô, lại đây, dám chuột nhất mưu mẹo.”

Tiếng mắng, chửi hòa cùng tiếng vũ khí đánh vào khiên, thuẫn như tiếng sấm sét trong đêm khiến mấy ngàn quân giặc tiên phong cũng hơi khựng lại. Bành Sâm thấy sĩ khí quân mình chưa gãy rụng bao nhiêu đã bị dè nén liền hừ lạnh khó chịu quay sang đánh ám hiệu khác. Lập tức bên phía quân Nam liền có thể thấy rõ đêm không hết nổi ánh lửa theo dưới đất bỗng bay lên giữa không trung như hàng ngàn con chim lửa tung cánh bay lại gần.

“Là cung lửa, mau né!” Lần này không cần nữ soái hiệu lệnh. Dưới bức ảnh chim lửa đầy hoa lệ mà chết chóc này, quân Nam không cần dạy cũng biết phải làm sao. Cả đoạn tường trại đang ồn ào ầm ầm lập tức quý đi im bất khi quân sĩ căn răng né người tiếp tục né tránh mưa tên.

Phập, phập, phập.

Mưa tên cứ như thế liên tục giáng xuống khiến Việt quân không sao ngóc đầu dậy nổi. Dưới lệnh của Lê Thị Hoa, quân sĩ gồng hết người chịu đựng mưa tên như nước tắm lại không thể đứng dậy phản kích. Vì thế tuy số lượng thương vong quân Nam được giữ ở mức hết sức thuận lợi nhưng trong lòng mỗi người đều bị nén một cỗ lửa giận chẳng hề nhỏ. Ở phía bên kia, Hán binh cảm thấy thủ quân của phản tặc chẳng thể làm nên trò trống gì thì reo hò càng thêm dữ dội, sĩ khí vốn bị nhục nhã mà hơi khựng theo mưa tên liên miên rơi xuống mà tăng lên đến đỉnh điểm. Bọn chúng điên cuồng vác thang xách dây thừng nhảy qua hàng loạt chướng ngại lồm cồm, theo mặt đất đầy đá cuội ngổn ngang lao về phía bờ tường thấp bé chưa đầy ba mét trước mặt. Để đến khi tên đầu tiên tới được chân tường, khi cung thủ đã được lệnh dừng bắn yểm trợ vì sợ ngộ sát phe ta, chúng mới bản thân nhận ra bức tường lúc này đã đột nhiên cao đến gấp đôi trước kia.

“Sao lại thế này?” Mã Phòng cùng Bành Sâm vốn leo lên một gò đất đủ cao, hơi xem địa thế bên bờ tường liền hét hồn bạt thốt lên. Hóa ra Lê Thị Hoa vốn biết trại của mình quan trọng nên vẫn không hề dám lơ là việc phòng bị. Từ lâu bà đã lệnh cho quân sĩ đào thật sâu ở gần chân trại, rồi dốc thoải dần ra xa nhằm vừa tăng mạnh độ cao tường, vừa lừa dối quân địch. Đã vậy khu trại này lại cắt ngang đường đến bờ sông, địa thế có phần hẹp hòi nên càng khó khiến kẻ thù chú ý, càng loại bỏ khả năng chúng dẫn nước vào công trại. Quân Hán bản thân bắt ngờ hoàn toàn là kết quả mà bà dự trù từ trước, bọn chúng dừng lại cũng mà lúc quân Nam phản công.

Theo bên cạnh tháp canh nổi lên hai cột khói to, Lê Thị Hoa dù không cần mạo hiểm nghiêng người ra coi cũng hiểu giặc đã tiến khá sát vào chân tường. Đợi mưa tên vừa dứt, bà liền đánh cờ hiệu. Lập tức hàng loạt cung nỏ binh dưới hiệu lệnh của Mai Đạt lập tức lờ ra sau lớp tường cao. Bọn họ chẳng cần ngắm nĩa gì cả cứ mặc kệ phóng tên như mưa về vùng trũng thấp dưới đất. Lúc này những mũi tên từ hơn sáu mét cao rơi xuống thật sự khiến quân giặc nao núng. Chúng vội vàng giơ khiên lên che chắn lại đau đớn nhận ra trại được xây theo từng vòng cung ngược đã bao chúng lại từ ba hướng. Do đó mưa tên cũng bắn tới từ ba hướng khiến chúng chẳng còn chỗ nào né tránh. Đợt đầu mưa tên như trút nước đã tẩy sạch non ba trăm quân Hán. Thế nhưng số lượng chúng nhiều như kiến vậy.

Quân Nam bắn chưa kịp xong thì đã có mấy trăm tên khác lao vào, hấp tấp dựng thang, ngâm dao leo lên. Để rồi kinh ngạc phát hiện giữa lưng chừng tường trại có một hàng khe rãnh nhỏ, khi chúng vừa leo tới thì từ bên trong liền đâm ra thật nhiều là mũi mâu đầu giáo nhọn hoắt, chỉ nháy mắt liền pháp pháp cắm sâu vào ngực, vào bụng, vào mặt chúng. Rồi theo tiếng hô “một... hai...” đều đặn từ mặt bên kia bức tường, những nhánh thương nhọn này lại nhanh chóng rút về, kéo theo những bộ thi thể va hấn vào mặt tường trước khi mũi thương tuột ra. Để rồi xác bọn giặc như những bao tải nặng nề rơi xuống, kèm theo đó là những bộ nội tạng tanh hôi cùng đầy trời máu đỏ.

Khung cảnh kinh dị ngay lập tức chấn nhiếp toàn trường. Tuy không lập tức hù chết bọn giặc Hán cũng đã đủ làm sĩ khí của chúng sụp đổ. Vì thế sau khi để lại gần năm trăm cụ thi thể vẫn không sao leo lên được tường thành, Bành Sâm đành ra lệnh thu binh để tìm kiếm cách đột phá.

“Chư vị, phản tặc lợi dụng tường trại kỳ lạ để cầm chân quân ta. Bản tướng không cần nói các vị cũng hiểu tầm quan trọng của việc chiếm lấy nơi này càng nhanh càng tốt. Do đó, các vị có ý kiến gì hãy mau mau góp ý.”

Bọn tướng lĩnh nghe hỏi lập tức sôi nổi bàn tán, phương pháp công thành có thể nói nhiều vô số kể liên miên được đưa ra không dứt. Nào là ném túi cát xây đường, nào là dùng xung xe phá cổng, có người thậm chí còn khuyên Bành Sâm đào địa đạo để công vào. Xong những phương pháp này không phải khó thực thi thì cũng tốn thời gian đến vài ngày, thật sự không thể nào dễ dàng làm được. Tên Trung Lang tướng nghe bọn chúng bàn bạc cảm thấy như một đám hỗn loạn, đầu đầu không thôi. Vừa lúc này Phùng Chí đứng ra tâu:

“Bành Trung Lang, mặt tướng xin mượn hai ngàn quân tạm dùng trong hai giờ, ắt có thể phá được trại giặc.”

“Hoang ngôn!”

Nghe hán nói đồng dục, đám Hán tướng vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Bọn chúng tuyệt đối không thể nào tin tưởng một tên man tướng, một tên hàng tướng có thể nghĩ ra cách mà bọn chúng không nghĩ tới. Bành Sâm sau khi buông lời trêu chọc mới lắc đầu hỏi: “Từ Phương có diệu kế gì sao?”

Phùng Chí gật đầu đồng ý, đoạn, y gọn gàng giải thích ý đồ của mình khiến bọn Hán tướng ngạc nhiên không thôi. Bọn chúng vừa nghe hán nói, lại quay sang quan sát địa hình bên ngoài trại, nhiều tên trong đó lắc đầu khó tin nghĩ thầm: “Còn có thể làm như vậy??? Có thể sao?”

Bành Sâm nghe kể càng là hai mắt sáng rực vội nói ngay:

“Được, bản tướng giao hẳn ba ngàn người cho ngươi. Đợi một canh giờ nữa ta xem ngươi có phải chỉ được cái mạnh miệng hay không.”

“Vâng!” Phùng Chí đón lấy ánh mắt nghi ngờ từ những tên đồng僚, sắc mặt hán không hề tỏ ra tức giận hoặc sợ hãi, mà ung dung nhận lệnh.

Bành Sâm nheo mày đánh giá tên Việt tướng, trong lòng y loạn chuyển bao nhiêu thứ không thể cho ai hay. Y quay sang mấy tên còn lại ra hiệu:

“Mặt khác chư tướng vẫn tiếp tục tấn công trại. Nếu sau canh giờ nữa chúng ta vẫn không công trại được thì công đầu đành ghi cho Phùng Từ Phương thôi.”

“Tướng quân cứ đùa.”

“Chỉ là một cái trại nhỏ nhoi sao ngăn nổi thiên quân. Tướng quân, chẳng cần đợi thêm canh giờ nào cả, hãy xem tôi chiếm tường trại ngay đây.”

Vì thế, dưới kẻ khích tướng đơn sơ của Bành Sâm, một vạn Hán quân lại hò reo vang trời tiếp tục những đợt công thành của mình.

Bọn chúng vừa bắt đầu đợt công tiếp theo thì có tên trinh kỵ đội trưởng vội chạy đến tâu với Bành Sâm rằng:

“Tướng quân, theo như mật thám xung quanh báo lại, cách đây không lâu có hơn năm mươi phản quân kỳ binh đã theo đường rừng ly khai nơi này. Theo mật thám đoán có thể chúng tìm cách truyền tin cho á phản tặc thủ lĩnh.”

Phùng Chí lúc này vẫn chưa đi nghe vậy vội hỏi:

“Tướng quân, Chí cho rằng ta nên phái người đuổi theo tiêu diệt?”

“Không cần!” Bành Sâm nhặt giọng chối từ. “Từ Phương cứ lo việc công trại đi, việc đó chúng ta đã có sắp xếp từ lâu. Chúng trốn không thoát.”

Đúng như tên Bành Sâm dự đoán. Lúc này Mai An - Mai Trí hai anh em tuy dẫn theo năm mươi kỳ binh muốn đi báo tin cho Trung Vương lại gặp phải tình huống cực kỳ khó khăn.

Năm mươi người lúc này chỉ còn chưa tới bốn mươi tên, Mai An còn bị một mũi tên dài xuyên thủng đùi phải hết sức đau đớn. Bọn họ đang cúi thấp người núp sau một đám cây cối um tùm, liếc mắt nhìn về cách đó không xa nơi hơn mười bộ thì thể đến tận lúc ngã xuống vẫn không hiểu vì sao mình bị tập kích. Trên từng cái xác là chỉ chút tên nhọn, đó là những nhánh tên đủ loại, từ thô sơ chỉ có đầu tre vót nhọn cho đến mũi tên bọc đồng, bọc xương thú. Vừa nhìn bãi mưa tên hai anh em liền hiểu ngay đây không thể nào là tác phẩm của quân Hán vốn được võ trang đầy đủ được.

“Khốn khiếp, là bọn gian tặc!” Mai Trí rít lên từng chữ một, ánh mắt chàng điên cuồng nhìn về từng bóng người thấp thòm lấp lóe đằng xa. Bên cạnh chàng, Mai Tam Lang đang cắn răng chém bỏ hai nhánh thân tiền lò ra. Bình thường cả hai chẳng hề sợ hãi đám nội gián chỉ biết trốn chui trốn nhủi như gián kia. Thế nhưng đêm nay cả hai vốn còn mang thương trong người, lại gánh vác trách nhiệm trọng đại, nên cả hai đều mong muốn tìm cách mau chóng né qua chúng.

“Không ổn, chúng được tăng cường.” Mai Trí trợn mắt nhìn mấy chục bóng người bỗng dưng xuất hiện gia nhập vòng vây với đám kia. Hơi suy nghĩ một lúc chàng bàn với anh rằng:

“Anh ba, em xem bọn chúng chắc chắn được lệnh mai phục quanh đây nhằm cản chúng ta đến báo tin. Theo như em thấy nếu ta càng chờ đợi, chúng sẽ kéo đến càng nhiều...” gặp anh mình gật gù chàng nói tiếp:

“Bây giờ chúng đã hơn hai trăm người, đánh ta đánh không lại, đi đường vòng cũng không xong, lại chẳng thể lui lại. Thế nên chỉ còn một cách thôi. Em sẽ dẫn người lao theo hướng khác đánh lạc hướng chúng, còn anh đợi chút mau chóng vượt qua báo tin cho Vua Bà.”

“Chú điên à, võ công chú yếu hơn anh, anh đi dẫn dụ mới phải.”

“Anh bị thương rồi, làm sao chạy ngựa được. Thôi anh đừng tranh cãi lo lắng chi hết. Chỉ cần em lẹ chân chúng chẳng thể làm gì được em đâu. Vậy nhé.” Nhìn thấy càng nhiều bóng đen đằng xa lao đến, Mai Trí gấp đến độ không muốn cãi nhau với anh chi nữa. Cậu chẳng đợi anh mình đồng ý liền nhanh chóng bật dậy lao ra khỏi chỗ đang ẩn núp, đề kích hô vang:

“Anh em mau theo Mai Trí ta giết ra đường máu, giết!”

“Giết!” theo lệnh chàng, quân Nam lập tức nhào lên theo sau. Bọn họ nhanh chóng đục xuyên một đám tầm hai mươi tên nội gián đang đến gần. Hướng chạy thẳng về phía bờ sông khiến bọn gian tặc la lớn vội la hét om sòm lao theo truy đuổi, để lại Mai An cùng ba bốn tên thương binh hai mắt đỏ lòm nhìn theo. Làm con mồi nghe thì dễ đấy, thế nhưng đó đều là nhiệm vụ có đi không trở lại. Mấy tên lính âm thầm nhìn về phía Mai Tam Lang đang nước mắt tràn trề, đầu cúi thật thấp không biết nên làm sao. Bọn họ hoàn toàn có thể nhận rõ con số binh lính nội gián thực hiện vây quét đã lên đến hơn ba trăm người, như vậy đám Mai Trí khó lòng trốn được. Ai trong bọn họ cũng hiểu lần này vì để mấy người bọn họ thành công đưa tin báo đến Vua, gần bốn mươi người kia có thể sẽ phải chết toàn bộ.

Khi thấy bóng dáng của chúng vừa khuất, Mai An đành cắn răng nuốt nước mắt ra hiệu tiếp tục đi. Thế nhưng chàng vừa khập khiễng đứng lên đã thấy hàn quang chọi lóe. Bang một tiếng cây thương trong tay lập tức xoay tròn bị đánh bay ra xa, pháp phát cắm vào một thân cây to gần đấy. Kèm sau đó là một phát đá đau đớn khiến chàng bật ngửa ra sau, chưa kịp định hình liền có một bàn chân thô to đạp lên ngực. Xung quanh mấy tên binh lính còn lại cũng lần lượt từng người gục ngã dưới ánh đao mũi thương.

“Đúng là có cá đội lọt lưới.” Giọng Việt khô khốc vang lên làm Mai An quên cả đau đớn. Chàng cố mở mắt xem kẻ nói là ai nhưng đập vào mặt lại là những gương mặt hoàn toàn xa lạ.

“Mau giải quyết chúng, làm không khéo hầu gia chửi cho.” một tên khác rõ ràng mặc quân phục nhà Hán thấy hấn dài dòng liền giục.

“Dạ, đồ úy.” tên gác grom lên cổ Mai An khúm núm trả lời. Chân hấn cũng nghiêng mạnh mấy cái làm chàng cứ sực trề phải rên lên đau đớn.

“Tạm biệt, yên tâm ở Trung Trắc cũng sẽ mau chóng xuống gặp chúng mày sớm thôi.”

Mai An không cam lòng mở to mắt nhìn ánh grom sáng lóe trong đêm đang từ từ giờ lên. Chàng không tin nổi cố gắng của hai anh em mình cứ như thế đổ sông đổ bể, càng không dám tưởng tượng được hậu quả tai hại nếu Hai Vua không nhận được tin báo kịp thời sẽ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bình Nam tướng quân

Ngay lúc tên lính định đâm mạnh xuống, Mai An có thể thấy rõ người hấn bỗng dừng giật mạnh. Từ hốc mắt bên trái bỗng lộ ra một mũi tên đen kịt, máu tươi chưa lộ mà tên nội gián đã mau chóng trở thành một cái xác ngã gục ầm ì lên người Tam Lang.

Dưới cái xác nặng chịch bất ngờ đè lên cơ thể mình, Mai An nghe thấy liên tiếp những tiếng ót, hự, ôi chỉ vang lên thật khẽ giữa màn đêm. Phịch, đợi chàng dùng sức đẩy được cái xác đầy máu qua một bên thì thấy đã có mấy bóng người đang từ tốn lần mò xung quanh. Mỗi khi họ thấy có tên nội gián còn đang rên nhẹ cựa quậy liền không hề nương tay bổ thêm một nhát.

Mai Tam Lang im lặng khi nhìn thấy một tên cởi trần đóng khố, trên vai khoác một tấm da sói khề dùng chân hất hất một người Lĩnh Nam quân, giọng hồ hững hờ:

“Ài, người này cũng đã chết.”

“Bên này cũng vậy, xem ra bọn ta đến hơi trễ.” một tên khác đeo theo một cái bao nặng trĩu trên lưng, dùng tay hơi lay một cái xác khác đồng thanh nói.

“Như vậy, mày có thể thấy, chỉ còn mày còn sống thôi. Xin lỗi, có lẽ tội tao ra tay hơi chậm.” Ngay khi Mai Tam Lang không chú ý thì có một giọng khàn khàn vang lên bên cạnh. Chàng hoảng hốt nhìn theo hướng giọng nói thì phát hiện một tên thanh niên đang ngồi vắt vẻo trên một khối đá to nhìn chàng nhoe nhệ cười. Đoạn, hấn tung người xuống tạt một phát đến bên chàng, ánh mắt đầy thần thiện nhưng bàn tay trái lại âm thầm đưa ra sau hỏi thăm:

“Mà giờ tao cũng không dám chắc chắn, mày là Việt quân?”

“Mai An, cừ sực dưới quyền Bình Nam tướng quân Lê Thị Hoa.” Tam Lang tỉnh mắt nhìn theo ánh dao lóe sau lưng tên kia, chàng gật đầu xác nhận. Bàn này tuy đầu óc còn hơi choáng chàng vẫn nhìn rõ, đám người này chỉ nhắm vào đám nội gián cùng bọn giặc Hán mà thôi.

“Vậy là người một nhà rồi.” tên kia nghe báo ha hả bật cười, hấn không tiếp tục giấu lưỡi dao găm bên nhon nữa mà lôi nó ra tra vào vỏ. Đoạn, hấn chìa bàn tay ra nói:

“Đứng lên được chứ?”

Mai An thở dài, chàng biết lúc này thật sự mình đã vượt qua một kiếp nạn. Chàng vịn tay hấn đứng lên nhưng lập tức khụy chân xuống vì choáng, lắc đầu ra hiệu mình không sao chàng ngược lên nhìn tên kia hỏi:

“Cảm ơn!..Tội mày là ai? Vì sao ở đây?”

Tên đối diện nghe hỏi lập tức vui vẻ, hấn cầm cây cung có một đầu nhọn như đầu mâu bụp xuống đất, phui phui tay trả lời:

“Tao tên Rắn Lọc, tạm thời chỉ huy đám lộn xộn này.” Đoạn hấn nhủ mày nghe đám anh em xung quanh đang um sùm tranh giành khi lọt lấy đồ đạc trên thân người chết. Nhìn vẻ mặt hơi có chút không được tự nhiên của Mai An hấn bật cười sẵn giọng mắng đám bạn:

“Lê mê gì nữa, dọn dẹp lẹ rồi rút. Tội bây định đợi bọn nó quay lại tìm à”

“Dạ, anh lớn.” đám người cười vang đáp lời. Chúng ra tay càng lẹ, càng thuần thực, không tốn mấy hơi thở cả đám nội gián cùng tên Hán quân đồ úy đã trần như nhộng nằm giữa rừng lạnh. Vốn dĩ chúng cũng lần mò đến bên xác Việt quân nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Mai An đành hể hể thu tay về. Tên tự xưng Rắn Lọc nhìn mọi người xung quanh cười khả khả hài lòng với thu hoạch mới quay lại giải thích:

“Lúc này tội tao vừa lên qua đám mật thám giặc để tiến vào Cẩm Khê thì đã phát hiện bọn mày đang bị vây lại. Vốn lúc ấy tội mày cùng lũ kia cũng chẳng có gì khác nhau nên tao không thể mạnh động. Nói đi, tội bây có việc gì gấp sao mà chạy trong đêm như vậy?”

Mai An từ nãy đến giờ đã thoáng đoán được đám người này vốn không ở trong quân, càng không phải hạng người lương thiện gì. Tam Lang thận trọng nhìn hấn thật lâu mới lắc đầu từ chối, hai tay chàng cũng đã âm thầm vận lực phòng hờ:

“Xin lỗi, tao không nói được. Cảm ơn tội mày đã cứu mạng, tao có việc gấp không thể trì hoãn, tạm biệt.” đùa chứ Mai Tam Lang chàng cũng lăn lộn sông núi bao nhiêu năm, làm sao có thể dễ dàng tin người mà bô bô ba ba báo hết cho chúng được. Một mặt, chàng cần gấp rút đi báo tin cho vua, sau đó mau chóng dẫn quân quay lại cứu lấy gia đình mình.

Đương nhiên thái độ rõ mồn một này cũng không qua được đôi mắt tinh như quỷ của tên Rắn Lọc. Gặp đối phương từ chối thẳng thừng như vậy, hấn ngược lại không hề giận dữ mà đâm ra quần bách. Dù sao trước đến giờ hấn dẫn đám anh em xuống núi cốt là muốn thực hiện ý trai vừng vẫy biển khơi, chí anh hùng cứu dân giúp nước. Thế mà hấn xuống núi đã non nửa năm vẫn không sao tìm được lối đi. Nói cho oai bọn hấn được xưng là anh em, là hào kiệt nay đây mai đó, còn thực tế người dân chỉ coi bọn hấn như đầu trộm đuôi cướp mà thôi. Một thân bản lĩnh lại không một ai ghe măt biết hàng để thu dụng. Bọn hấn cũng tính đi làm lính, thế nhưng quân Lĩnh Nam vốn cũng là một đám cát ròi, mạnh ai nấy lo làm sao biết đi theo ai, đánh vì ai? Còn quân Hán chỉ mong bắt lấy bọn hấn để cắt đầu nạp lên đôi lấy quân công. Thật sự phải nói hấn mệt mỏi, hấn khổ không thể tả.

Phải lâu lắm lắm hấn mới được anh lớn tìm thấy, sau khi vắt hết mặt mũi bị đánh cho bầm tím mặt mày mới được người ta tiện tay “tiếp quản” đám anh

em. Hấn không oán, ngược lại làm mừng, anh lớn không những võ công cái thể lại còn có đầu óc, có ánh mắt, nhờ anh chỉ bảo mà hơn trăm người bọn hấn hiện nay lại có đường ra. Lần này anh lớn bắt hấn chạy về chiến trường hồng tìm cho bằng được vị được gọi là “chủ nhân”, hết lòng hết sức nghe vị này sai khiến. Anh lớn nói một, bọn hấn tuyệt đối không muốn nghĩ tới hai, chứ đừng nói là tìm số ba mà cãi. Thế nên Rấn Lục chẳng nói chẳng rằng liền dẫn lấy hơn mười người đi tiền trạm, cốt tìm chỗ liên kết với quân Nam nhằm nhanh chóng tìm thấy “chủ nhân”, cũng tìm cho được lối đi an toàn để bọn anh em còn lại theo vào.

Vốn dĩ cứu giúp được quân Nam đã đủ rồi, thế nhưng nghe thấy tên cừu sủy trước mặt thông báo tên họ, linh cảm nhạy bén của Rấn Lục chợt nhận ra đây có thể là một vụ làm ăn to, rất to, to không thể tả. Có món hời như thế thân lẫn lộn bao nhiêu năm trong đời Rấn Lục làm sao chịu bỏ qua, cần rằng động não một hồi hấn bỗng nhớ ra điều gì. ha ha cười hấn vung tay nhanh như ánh chớp đánh phác một tiếng rõ to vào vai Mai An khiến chàng giật mình đến quên cả vận khí rồi mới móc ra một miếng con dấu bằng đồng đính lên lồng chim cười nói:

“Đừng câu nệ như vậy chứ, bọn tao cũng như mày là người một nhà, người một nhà. Này mày xem này, cái này là con dấu anh lớn bảo tao đem theo, anh kêu cứ đưa cho cừu sủy là bọn họ hiểu hết. Mày cũng là cừu sủy, mày xem có phải tao nói gât mày không?”

Con dấu của Trung Nhị Vương? Mai An kinh ngạc nhìn con dấu, lại ngược mắt nhìn tên thanh niên tính tình cợt nhả trước mặt. Kẻ đối diện cũng nhận ra thái độ người trước đối với mình đã có thay đổi rõ rệt liền thăm nghĩ: “Quả nhiên đồ anh lớn đưa cho luôn là đồ tốt!”. Đoạn, hấn nhanh tay thu con dấu lại hỏi:

“Mấy tin chưa? Bọn tao cũng chỉ muốn giúp mày thôi.”

“Tránh ra!” Mai Trí quăng tám khiến vào tên giặc trước mặt, chàng cố hết sức thanh kích xuyên qua ổ bụng hấn rồi đập cái xác bay đi. Bên cạnh chàng Việt binh cũng anh dũng tìm đủ mọi cách để mở lấy một con đường máu.

“Cút!” Tứ Lang chuyển kích như roi quét võ mặt hai tên lao lên, chàng dùng một tên khác như lá chắn đẩy mạnh hơn ba mươi bước mới bị vô số đầu giáo cản lại. Từ khi tách khỏi anh mình đến giờ bọn chàng đã thành công dẫn dụ đi hầu như toàn bộ quân giặc. Chúng vây chàng càng nhiều, càng kín bao nhiêu thì khả năng anh ba thành công chạy đến báo tin cho Vua càng cao bấy nhiêu.

“Anh em cố lên! Cho chúng biết muốn lấy mạng chúng ta? Không dễ!” Chàng cổ vũ.

“Đứng!”

“Ha Ha Tứ Lang nói chính phải!”

Xung quanh binh lính ồ lên cười theo. Trên mặt họ đỏ đầy mồ hôi bện hết cả tóc lại với nhau. Nhiều người trên thân đã đầy vết máu, miệng cắn chặt răng vẫn kiên cường chiến đấu không lùi.

Nơi đồi cao không xa, một tên cừu sủy đứng chống nạnh nhìn khung cảnh vòn nhau qua lại bên dưới. Gương mặt hấn đầy vẻ thiếu kiên nhẫn quay sang cái gắt với đám binh sĩ bên cạnh:

“Có mỗi mấy mươi tên mà bọn chúng mày cũng không cản được lại để chúng chạy đến tận đây. Đã thế còn kéo lâu như vậy?”

“Dạ, tướng quân...” tên phụ trách nghe la vội dạ thưa phân bày:

“Tướng quân, tên đó là Mai Trí, võ công cao cường không thể nào xem nhẹ được, chúng con cũng đã cố gắng lắm mới...”

Bốp

“Mấy đám trả treo với tao?” tên kia sau khi tát mạnh kẻ dám phân bua với mình mới quay sang nhìn thân ảnh Mai Tứ Lang đang tà xung hữu đột giữa đám loạn quân. Đoạn, trên mặt hấn bỗng nở nụ cười khinh bỉ. Giỏi giang thì đã sao? mạnh mẽ thù đã sao? Sau đêm nay toàn bộ Mai gia tứ tướng sẽ chìm vào quên lãng. Sau này sẽ là thời đại của hấn.

“Không cần cố gắng sắp lá cà với chúng làm gì nữa. Truyền lệnh, dùng tên nỏ bắn chết chúng. Nhớ, phải bôi độc.”

Mấy tên xung quanh nghe vậy cả kinh hô to:

“Tướng quân, nhưng còn quân sĩ bên dưới?”

“Mặc kệ chúng, đám đó cũng chẳng qua chỉ là hạ dân trên các buồn vùng cao mà thôi, chẳng có bao nhiêu giá trị. Đám tộc trưởng cũng không dám làm gì cha ta cả.” tên chỉ huy cười khẩy bảo.

“Tứ Lang, bọn này đừng mạnh quá!” một tên Việt quân hô to.

“Mẹ nó, anh em ráng giữ vững!” Mai Trí dùng khiên đỡ lấy lưỡi đao đánh tới. Chàng đã mệt đến độ nâng khiên lên cũng cảm thấy khó khăn vô cùng, vậy mà quân địch vẫn đàn đàn lớp lớp kéo lại. Đang lúc chàng muốn lui ra sau điều chỉnh lại tư thế thì bên tai bỗng truyền tới tiếng tên bay xé gió quen thuộc.

Đùng, đùng.

Hai mũi tên dài lao ngay đến ngực chàng, may mắn Mai Trí dùng khiên chặn lấy được. Thế nhưng mấy tên địch quân trước mặt chàng thì không thể ngờ

đồng bọn chúng lại bắn tên trong lúc này. Bọn chúng dùng ánh mắt bàn thần khó tin nhìn những lỗ máu to bằng ngón tay cái trên người mình, có tên còn bị mũi tên cắm thẳng vào vai đau điếng, đuôi tên còn đang run lên bần bật.

Thế rồi tất cả bọn chúng bỗng đứng trợn trừng mắt, rú lên đầy đau đớn ngã vật xuống giữa hết sức thống khổ trong ánh mắt kinh dị của Việt quân. Tên độc, đó là tất cả những gì mọi người nghĩ tới được.

“Thật thâm độc!” Mọi người đều nghĩ thầm trong lòng trong khi tiếng dây cung bằng sắt vang vọng bên tai họ không dứt.

RẦM!!!!

“Cái gì, cháu vừa nói gì?” vị lão tướng nước Nam giọng run rẩy nhìn tên cừ súy trẻ mặt mũi xanh mét đang đứng. Ông không đợi hắn lặp lại mà vội vàng đi qua đi lại thật nhanh, đoạn, ông hét lớn ra ngoài:

“Mau mời Khâu Ni công chúa, mau!”

Chỉ mấy phút sau, Khâu Ni công chúa liền dẫn theo mấy tên cừ súy bước vào, bà nhú mảy nhìn chiếc bàn gỗ bị chẻ đôi nằm lộn lộn giữa căn phòng trống mà hỏi:

“Ông Cai, có chuyện gì?”

“Đương Mân? Sao cậu ở đây?” Theo sau bà có một tên tướng quân mặt mũi hiền ngang, hai tay lực lưỡng, chàng nhìn thấy tên cừ súy vốn ở dưới trướng Bình Nam tướng quân bỗng đứng ở đây thì lo lắng vấn.

“Mọi người, Đương Mân đến báo tin, Phùng Chí phản, Khe Bàu mất, tình thế quân ta nguy cấp.” ông Cai trả lời bằng giọng gấp rút. “Khâu Ni, tình hình trong trại thế nào? Chúng ta còn dư lực không?”

Khâu Ni công chúa chỉ nghe qua đã hiểu ý ông. Bà liếc nhìn gương mặt đang gấp đến độ bừng của Đương Mân, đau lòng lắc đầu đáp:

“Bọn nội gián quá đông, mấy ngàn quân của ta đã phải trải ra khắp nơi để ngăn chúng làm loạn đã là gấu áo vá vai, mệt không thể thở. Đã vậy chủ lực phòng thủ còn phải theo Thánh Chân đi phục kích thủy quân giặc. Quả thật lần này giặc đã quá quý quyết rồi.”

“Thưa bà? Thật ta không còn quân có thể điều động sao?” Đương Mân tuyệt vọng hỏi.

“Không phải, chỉ là chúng ta cần phải tốn nhiều thời gian mới chuẩn bị kịp.” Khâu Ni lo lắng đáp, tình thế nơi nào cũng gấp khiến quân Nam lúng túng quá đỗi.

“Tình thế này chúng ta không thể chậm trễ, không cứu không được.” Ông Cai nhăn mặt suy nghĩ.

“Bạch thầy, con thấy như vậy đi, nơi đây có thể rút ra năm trăm quân mau chóng tiếp viện Bình Nam, hi vọng bà ấy có thể thủ vững trại trước khi chúng ta chuẩn bị xong xuôi hoặc Thánh Chân trở về...” Đào Nương thêm vào nói:

“Cháu có thể thuyết phục các chị em giỏi võ ở nhà đứng ra thay các anh em một đoạn thời gian. Nếu nội loạn đã dẹp an ổn cháu nghĩ bọn họ cũng đủ sức.”

“Ông, Khâu Ni công chúa, việc khẩn cấp lắm, cháu thấy hay chúng ta cứ theo lời Đào Nương mà làm thôi.” tên tướng trẻ tuổi khi nãy cũng góp lời vào.

“Được, như vậy ta không lè mè nữa!” Ông Cai thân là chủ quản mặt sau của quân Nam liếc thấy không ai phản đối liền động tay chân chất quyết. Ông quả quyết quay sang tên tướng vừa nãy lệnh:

“Hong Thiên Bảo, Đương Mân, nay hai cháu mau chóng dẫn theo năm trăm quân đi trước viện trợ cho Bình Nam tướng quân.”

“Dạ” Gặp hai tướng tức tốc chấp tay lui ra, ông lại quay sang bảo:

“Đào Nương, cháu mau chóng liên lạc chị em ra giữ trại, càng nhiều càng tốt.”

“Vâng!”

“Hong Nương, cháu đích thân dẫn thêm năm trăm quân đi hiệp trợ Thánh Chân mau chóng kết thúc thủy chiến. Nhớ báo cho nàng ấy biết tình hình hiện giờ.”

“Còn lại mọi người mau chóng thay tảy nội loạn. Sau đó nhanh chóng tập hợp chuẩn bị cứu trại.”

“Vâng!”

“Tướng quân, không ổn, quân ta hao tổn thật nhiều mà vẫn không làm sao thành công leo lên được trên trại địch.”

Bành Sâm nắm chặt tay nhìn tên thám báo đang cúi đầu, từ khi bắt đầu đến giờ Hán quân đã trả cái giá hơn ngàn quân vẫn không thể thành công nhờ bỏ trại của Lê Thị Hoa. Thời gian cấp bách, nếu hắn cứ bị kim chân ở đây mãi ắt sẽ hỏng mất kế hoạch của đại soái.

“Toàn bộ ép lên cho ta, ta không tin này giờ phản quân không hề hao tổn.”

“Dạ!”

“Giếtttttt!”

“Xuống!” Phập. Một tên lính Việt ló người qua khỏi lỗ châu mai, đâm cây kích dài xuyên qua thân thể một tên giặc làm hắn la lên oai oải trước khi bay té xuống thang cao.

“Chết đi!” “A!” một tên cường nỏ quân Hán không hề chần chờ lập tức bắn xuyên đầu tên Việt binh. Chiến trường tuy chỉ diễn ra trên mấy trăm mét tường trại nhưng đã nóng bỏng khôn cùng. Cả đoạn tường đã được ánh đuốc chiếu sáng như ban ngày. Xác Hán quân còn xếp lớp dưới chân tường tạo thành một vùng đất đỏ thẫm đặc sệt máu tươi.

“Báo, Tướng quân, giặc đã leo được lên bên trái tường, Ngô Hưng xin tiếp viện.”

“Thưa mẹ, để con qua đó hỗ trợ anh Hưng.” Mai Đạt nghe báo liền quay sang Bình Nam công chúa xin lệnh. Gặp mẹ khẽ gật đầu, cậu lập tức xách thương dẫn theo hai trăm quân lao qua.

“Báo, Phạm tướng quân đã hoàn thành xây dựng công sự tạm thời phía sau rồi ạ. Ngài ấy đưa tin hỏi xin mệnh lệnh tiếp theo.”

Lê Thị Hoa không nhìn tên thân binh mà nhẹ giọng nói: “Báo cậu ấy nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi tình huống tiếp theo.”

“Dạ.”

Mai Thỏa nghe mẹ sắp xếp mới khó hiểu hỏi:

“Bẩm mẹ, chú ba chú út đi cũng đã lâu, ắt cũng đã có thể gặp Vua. Nay quân ta có thể thủ lâu như vậy liệu có cần thiết phải lập sinh lực quân không?”

“Đó là đương nhiên.” Bà đáp lời, thế nhưng ánh mắt đầy lo lắng vẫn đang nhìn về phía quân giặc. Từ sau đợt tấn công đầu tiên, bọn chúng bỗng phân ra mấy ngàn quân tranh thủ đốn cây phá đá trên đoạn dốc bên ngoài. Hành động đáng ngờ này làm bà có linh cảm không tốt, nhất là khi bà thấy thân ảnh tên Phùng Chí len lỏi giữa đám giặc.

“Hắn định giờ trò gì?” Mai Thỏa cũng hiếu kỳ hỏi.

Lê Thị Hoa lắc đầu không đáp, xong bà vẫn cẩn thận dặn dò:

“Mặc kệ hắn làm gì chúng ta đều phải cẩn thận. Giặc Hán luôn mưu mô xảo quyệt từ xưa đến nay. Bọn chúng chiêu trò nhiều lắm, sao có thể không đề phòng?”

Bà vốn định nhân cơ hội này dạy bảo Mai Nhị Lang một chút, thế nhưng bất chợt lúc này một cỗ cảm giác mất mát sâu sắc đột nhiên xuất hiện trong lòng khiến bà phút chốc bần thần. Nỗi đau tột cùng từ gan ruột cùng nỗi xúc động khó tả khiến vị nữ tướng lạnh lùng bỗng chốc trở nên hoang man. Cảm giác này, bà từng nhận biết. Khẽ lấy tay lau dòng nước trên khóe mắt bà cố giữ vững tinh táo. Thế nhưng nỗi xúc động trong tim ngày càng mãnh liệt theo bóng một tên kỵ binh bỗng dưng xuất hiện nơi xa.

Bên cạnh bà, Mai Thỏa cũng khó hiểu ôm chặt ngực làm bầm: “Có chuyện gì khiến ta khó chịu như thế?”

Đoạn, chẳng hiểu sao ánh mắt chàng cũng như mẹ mình không tài nào dời khỏi được vó ngựa lộp cộp đầy gấp bách. Chỉ con ngựa đang phi như bay dừng gấp trước tên Bành Sầm, sau đó tên kỵ binh buồng người quỳ xuống vừa báo vừa dâng lên một cái hộp nhỏ. Tên Hán tướng nghe báo vội nhận lấy hộp mở ra xem xong liền phá lên cười sung sướng. Y vận lực hướng trại Việt quân gào vang:

“Phản tặc hãy xem đây là thứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hy sinh

THÌNH! THỊCH! THÌNH! THỊCH!

Tim Mai Thỏa đập mạnh theo từng nhịp nhấp nhô của cây cọc gỗ được giặc bệ vệ khiêng tới gần. Chúng cố tình thả thật nhiều đuốc sáng. Để ngay từ phía xa tất cả mọi người lính Nam trên tường trại đều có thể dễ bề nhận thấy trên đỉnh cọc cao có một thứ gì đó tròn trịa, đang nhiều giọt lách tách xuống mặt đất đầy dầu chân quân thù. Mỗi giây cây cọc gỗ càng gần, mỗi giây, nỗi bất an trong lòng chàng càng mãnh liệt. Nỗi đau tê tái từ gan ruột

không hiểu từ nơi nào ủa tới khiến chàng không sao tập trung được. Cho đến khi, dưới ánh đuốc sáng rực rọi khắp mặt đất đầy máu tươi lẫn cái đầu của em út chàng, Mai Trí, đang vắt vẻo trên ngọn cây, Mai Thỏa đã không thể nào chịu đựng nổi cơn đau này.

“AAAAAA!!!!”

“CHÚ ÚTTTT!”

Chàng hét to, trống ngực như sấm rền bỗng ngưng nín bật khiến chàng á thở. Ngọn giáo trong tay chàng đánh ì ùng rớt xuống mặt đất lúc nào chẳng hay, chân chàng đạp loạn, nước mắt tự tuôn trào. Đầu óc chàng cứ sứt mẻ đã hoàn toàn trống rỗng khi nhìn thấy gương mặt sưng múp đầy vằn vẹo, thấy vết thương dài trên má vẫn còn tươi mới đang thấm tím vì dính độc, thấy đôi mắt tròn tròn tỏ rõ nỗi đau kinh hồn táng đảm mà em chàng có lẽ phải thừa nhận. Ánh mắt chàng lúc này, cũng tròn trũng như em. Lòng chàng lúc này, máu đào cũng muốn tuôn ra thành dòng như vết cắt dưới cổ em mình.

“Khốn khiếp, khốn khiếp! Chú út, chú út!” Mai Thỏa vừa lui bành bạch ra sau vừa ôm mặt thảm thiết, chẳng thể nói thành câu. Mãi đến khi chàng nghe rõ bên cạnh có tiếng kêu gào lo lắng mới giật mình nhận ra lưng mình đã đụng vào mặt tường sau của đài cao, trên người mấy chỗ vết thương vừa nẩy vẩy hơi đau rát đã chẳng còn cảm giác gì. Mai Thỏa lo lắng theo tiếng thét nhìn lại, chỉ thấy cả đám nữ binh thân vệ đang xúm xùm lại đỡ lấy Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa, người đã thét lên ngắt hẳn đi khi vừa nhìn thấy đầu lâu con mình. Hai mắt bà, chảy hai dòng máu đỏ, môi bà, đã bị cắn nát tươm, hai bàn tay sâu nắm thật chặt không buông, ánh mắt đóng kín không dám tin vào thật tại trước mắt. Mai Thỏa giật mình đau đớn nhận ra mẹ mình như già thêm mười tuổi. Chàng méo méo chạy vội tới đỡ mẹ, lại không thể điều khiển nổi bản thân mà vấp té lộn nhào trên mặt tường. Xung quanh binh sĩ dùng ánh mắt vừa chua xót lẫn đồng tình tiến tới toan nâng chàng dậy lại bị chàng vô lý hất đi, chạy không nổi, chàng quỵ lê quỵ lết đến bên mẹ, tay run rẩy nắm tay mẹ mà khóc:

“Mẹ ơi, chú Út mất rồi, mẹ ơi!”

Chàng khóc rên khiến xung quanh đám nữ binh cũng bị vạ lây, nước mắt thậm thụt chảy theo. Quân sĩ dưới trướng Lê Thị Hoa vốn đa phần là Lạc dân, Kẻ dân sinh sống dưới sự nuôi dưỡng, chăm lo của vợ chồng bà. Từ thuở ông Mai Tiến bị Tô Định làm hại, họ đã gác lại việc đồng áng mà cầm giáo, mang đao theo bà chống giặc. Mỗi người đều có tình cảm sâu đậm với gia đình Lê Thị Hoa.

Mai Trí càng đặc biệt, khi mẹ chàng khởi nghĩa đánh giặc chàng hãy còn là một đứa trẻ chưa đủ hai tuổi. Suốt mười mấy năm qua, rất nhiều người ở đây đã chính mắt nhìn thấy chàng từ từ khôn lớn, trưởng thành. Nhiều người vốn là bộ hạ của cha chàng càng vui mừng khôn tả khi chàng càng lớn càng giống cha, không chỉ giỏi võ mà còn nhanh nhạy thông minh. Thế nhưng số phận trớ trêu, vị cừu sứt mẻ còn chưa thể giương danh đất Nam đã phải tuần thân trong tay quân thù. Để bao nhiêu người trong doanh phải thổn thức. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nhiều vị lão tướng trong quân đã gục hẳn đầu khóc nước nớc.

“TRÁNH RA!” Bỗng có tiếng hét to giữa rừng tiếng khóc bi đát. Tiếng quát khiến đôi mắt Bình Nam công chúa động đậy liên hồi.

Chỉ thấy Mai Đạt hai mắt sòng sọc, đỏ như máu, hàm răng nghiến chặt, lông mày sậm đầy sát khí vừa giữ chặt cương ngựa, vừa hung ác lườm lấy Phạm Võ đang cố sức nín kéo trước mặt. Sau lưng chàng là hơn ba trăm quân lính đang đỏ mắt theo sau. Mục tiêu của họ rất rõ ràng: xuất trại, đánh tan giặc, cướp lấy thủ cấp Mai Tử Lang về.

“TAO NÓI, MÀY TRÁNH RA!” Mai Đạt vốn tính hiền lành, nay mất hết lí trí thì hung dữ như một con người khác, lông lên mắng lấy Phạm Võ. Một tay chàng cầm cương đeo thuận, tay kia vốn đang nắm chặt cây giáo liền trở ra quét bốp vào mặt tên cừu sứt khiến vết thương vừa tạm lành liền vỡ ra. Phạm Võ đầu bê bết máu cắn răng chịu đau mà nói trong nước mắt:

“Đại Lang, anh bình tĩnh lại đi, Đại Lang. Bây giờ anh lao ra ngoài có khác chi chịu chết đâu?”

“Tránh ra!” Mai Đạt nghe nói đến chết càng hung tợn, chàng thúc mạnh hông ngựa khiến nó hí lồng lên, thuận chân đá Phạm Võ văng ra xa. Trong mắt Mai Đạt vừa toát lên chút áy náy nhỏ nhoi liền bị tiếng kêu hàng từ bên ngoài vang tới đánh tan mất. Chàng hừ lạnh chú tâm lắng nghe thì thấy quân giặc hô hào rằng:

“Màn di mọi rợ trong trại nghe rõ. Chúng tao biết bọn mày rảnh thủ trại cốt là để kéo dài thời gian. Để chúng mày có thể báo tin cho hai ả phản tặc đầu lĩnh phía ngoài xa. Vậy nay bọn tao đem cái đầu này đến cho bọn mày xem mà hiểu tận tường. Kế hoạch ấy chết rồi.

Tên mọi này ý định mượn màn đêm lên dẫn quân đi báo, bị quân ta phát hiện chém chết đương trận. Thủ cấp hắn ở đây, ắt hẳn bọn bay nhận ra. Việc báo tin đã bị chặn đứng, tội mày còn ngu si không chịu mở mang đầu óc mà mau chóng bỏ đi cái việc phòng thủ vô bổ này thôi. Hãy mau mau ra hàng để còn được tha thứ. Bằng không sẽ như cái đầu lâu này mà làm gương soi.”

“BỌN KHỐN NẠN!” Mai Đạt lại gầm lên thúc ngựa lao nhanh về phía cổng, trên đường đi quân lính không dám cản chàng, cũng không dám hùa theo đứng đấy chẳng biết phải làm sao.

Trên đài cao, Bành Sâm, Mã Phòng cùng đám Hán tướng há hê nhìn tường trại quân Nam vì đầu lâu của tên phản tướng mà gào rú đến hỗn loạn, sĩ khí đại giảm. Một tên Hán tướng cưỡi ngựa phía sau liếc nhìn Phùng Chí nơi xa mà cười nhẹ cung tay chúc:

“Bành Trung Lang, thật tốt. Mặt tướng xem bọn chúng đang xáo động, theo như mấy tên màn di kia vừa báo: kẻ bị bêu đầu chính là con trai ả thủ tướng kia. Tên tiểu tướng vừa hèn học quát tháo vang lên từ trại giặc đó chính là anh trai hắn... ắt hẳn chúng đang tính mở cửa giết ra.”

“Đúng vậy!” Một tên khác vội vã chen vào vuốt đuôi báo:

“Lúc đó chúng ta chỉ việc đánh nát bọn chúng như bóp nát trái trứng gà. Đợi khi chúng nhận ra được sự khác biệt giữa thiên binh thiên tướng Đại Hán ta,

chúng chỉ còn nước quay đầu tháo chạy. Lúc đó...”

“Lúc đó chúng ta chỉ việc nhẹ nhàng theo chúng nhập doanh. Ha ha. Thậm chí, mặt tướng cho rằng ả mạo xưng Nga Sơn Nga Sùng gì đấy đã chết ngất rồi cũng nên.”

“Ha ha, đúng vậy, mặt tướng thường nghe, sách viết: 《Cổ thượng bình phạt mưu. Kỳ thứ phạt giao. Kỳ hạ công thành. Công thành chi pháp, vạn bất đắc dĩ.》Nay mặt tướng xem đây chính là thượng bình phạt mưu rồi.”

“Đúng, mưu cao mưu cao.”

“Ha ha ha, chúng tướng quá khen, quá khen rồi!” Bành Sâm ngửa mặt cười hường thụ lời nịnh hót từ xung quanh. Thế mà, chưa kịp để hân hỉ hưởng thụ hết sung sướng trong lòng thì có một tiếng quát chói tai vang lên.

“ĐỨNG LẠI!”

Mai Đạt vừa leo lên ngựa, vừa thúc ngựa lao ra đến cổng, ánh mắt hãy còn hung dữ đe dọa đến đám binh lính đang tiến thoái lưỡng nan chẳng biết nên phản ứng thế nào thì nghe thấy tiếng quát quen thuộc. Vừa nghe tiếng Lê Thị Hoa quát tháo, bản năng trong người chàng liền phản ứng. Kim ngựa thật mạnh để nó đau đến lông lên hí vang trời, Mai Đạt khó hiểu nhìn sang vị trí của Nga Sơn công chúa.

Lê Thị Hoa run rẩy nhìn thẳng vào mắt con trai. Nổi đau mắt con chưa xót như ai cầm dao khứa từng nhát vào gan, vào ruột, như có hàng trăm hàng vạn con côn trùng đang len lỏi khắp da thịt đang cắn xé lấy bà. Nhìn Mai Đạt đau em đến mắt cá lý trí, bà rất muốn được như con dẫn quân lao ra ngoài sống mãi một phen.

Dời mắt khỏi người con cả đang bần thần, đưa mắt nhìn thẳng vào nụ cười của chiếc đầu đang sung húp ngoài xa. Vẫn nụ cười ấy, nụ cười khi lần đầu giết chết quân xâm lăng, nụ cười khi thấy thù cha được trả, nụ cười khi nhìn Trung Vương lên ngôi. Nụ cười chiến thắng, nụ cười với niềm tin sắc đá không sao lay động được. Bằng giọng run rẩy đến khó có thể nhận ra đây là vị nữ tướng oai phong lúc nãy, bà cố gắng nặn ra từng chữ, lời bà nhỏ nhoi giữa ánh lửa bập bùng cùng tiếng thở dốc đầy ưu thương của mọi người xung quanh, tiếng reo hò dậy sóng của quân giặc bên ngoài bức tường:

“Em trai con, nó đang cười. Nó hoàn thành nhiệm vụ được ta giao phó. Tam Lang không có ở đây... Tứ Lang nó đã giúp anh mình thoát khốn. Con lao ra đó để làm gì?”

“Mẹ, con muốn trả thù cho nó, con muốn cướp nó về!”

“Ồ? Vậy ư?” Lê Thị Hoa nghe con trả lời thù tở ra ngạc nhiên hỏi:

“Con muốn trả thù cho em, đến nỗi mất cả bình tĩnh?”

“Mẹ! Mẹ đừng can con!” Mai Đạt gắt, trong số bốn anh em, không ai thương Mai Trí bằng chàng. Chàng vừa là anh, vừa là thầy, nhiều năm trời che chở lấy em khiến chàng không sao tin nổi thật tệ nạn nhãn trước mắt. Hàm răng cắn chặt chàng rít gào:

“Chú Út chết, con phải lấy đầu từng tên ngoài kia đem chém xuống mới được.”

“Hò Đồ! Thế vì sao lúc nãy ông Năm vì cố gắng đẩy ngã thang mà bị tên bắn thùng, mẹ không thấy con giận dữ đến vậy? Thế tại sao khi Hủ cùng con trai bị giặc kéo xuống dưới tường, con không để em trai anh ta mang theo dân làng giết ra?” Lê Thị Hoa buồn bã nói. Bà một bên nín vào Mai Thỏa bên cạnh để đứng thẳng, một bên chỉ thẳng Mai Đạt mà lệnh:

“Trời nó lại, lời nó xuống. Ta thật không thể vì nó xung động mà làm hại bao nhiêu người.”

Bên dưới quân sĩ lập tức theo lệnh ủa lên búa vây lấy Mai Đạt. Trong tiếng gầm gừ chửi rủa không cam lòng, họ trói chặt chàng kéo lên chỗ Bình Nam tướng quân. Gặp con trai đã bị thu thập. Bà mới dùng ánh mắt đầy chua xót nhìn đầu đứa con út mà nói:

“Đi, đem đến cho ta một trương lụa trắng, ta cần để tang con ta.”

Lại nói bọn tướng giặc gặp doanh trại quân Nam chỉ ăm ỉ phút chốc lại lắng xuống thì bất ngờ lắm. Bọn chúng đương nhiên hiểu rõ có người bên trong kịp thời áp chế đám cừu súy nên man binh mới không bị giận dữ chi phối mà lao ra đây. Nhiều tên vì thế hô to đáng tiếc liên hồi.

Tên Bành Sâm càng ý vị thâm trường nhìn về phía ả phản tặc nữ tướng đứng trên đài cao. Càng nhìn hân càng cảm thấy Lê Thị Hoa không chỉ có dung nhan mặn mà không thời, một thân bản lĩnh càng khiến người ta thán phục. Mẹ mất con, nổi đau lớn như vậy bà còn có thể chịu? Hân cười khẩy, thật không dám tin. Thường nghe dân man tác phong bừa hân, đâu có được loại người hiểu được nhân nhĩn như vậy? Hân quanh năm chinh chiến, sử dụng tâm kế buộc đám man di mọi rợ này bỏ trại ra đánh đã vô số lần, thủ đoạn đâu phải chỉ tăng này mà thôi? Bành Sâm nghiêng người thì thầm, lập tức tên thân binh cầm lấy cái cọc gỗ cưỡi ngựa lao ra hò hét:

“Đám mọi kia. Đây là đầu lâu của tướng quân chúng mày, thân phận cao quý. Chính là con trai ả phản tướng Lê Thị Hoa. Nay bọn mày hàng hay không hàng? Hàng thì mở cửa, không hàng sao không dám ra quyết một trận thư hùng?”

“Năm mơ?”

“Chúng bây có ngon lên đây?”

Bên ngoài, bọn Hán quân nghe tiếng Nam chữ hiểu chữ không. Thấy trong doanh ầm ĩ một lúc tưởng rằng phản quân đã giận bèn đánh mất bàn nhau làm bạo hơn nữa. Một tên che mũi dùng mũi kiếm khêu cái đầu dù bơi vôi vẫn bị chất độc ăn mòn đầy mùi khó ngửi ném xuống đất. Rồi trong ánh mắt như tóe lửa, như giông tố mãnh liệt của Việt binh, chúng thi nhau dùng vũ khí đâm chọc lên đầu Mai Trí.

“Bọn khốn đang làm gì?”

“Khinh nhòn người chết, trời đánh chúng!”

“Ha ha ha, bọn chúng mày ra đây mà đánh!”

“Lũ nhát cây, ra đây!”

“Ha ha ha, chơi thật vui.”

Bành Sâm ánh mắt thương thức nhìn khung cảnh trước mắt, tay đưa ra ngăn lấy Phùng Chí định lao lên can bọn chúng lại hỏi:

“Tứ Phương, làm sao?”

Tâm trạng tên hàng tướng lúc này cũng bồi hồi bồi hồi, lẫn lộn khó lường. Hắn cảm giác một nỗi tủi nhục khôn tả bỗng khơi dậy trong lòng. Nhìn ánh mắt hả hê của đám đồng僚 đang hưởng thụ khung cảnh trước mắt, hắn như chìm vào ký ức thuở thiếu thời. Những ánh mắt này cùng những con người bè điu khinh thường của đám bạn đồng lứa, của đám sư huynh đệ... thật chẳng khác nhau là bao nhiêu. Cúi đầu thật thấp để che đi nỗi bất mãn đang lộ ra trong mắt, Phùng Chí chấp tay thưa:

“Tướng quân... Làm như vậy là không tôn trọng người chết, dù sao...”

“Hừ! Bọn Man di ấy có phải là người hay không còn khó nói. Làm sao Tứ Phương huynh có thể nói tới tôn trọng hay không?” Một tên Giáo Úy cười to cắt ngang lời y.

“Ha ha, các người đừng gây nhau. Đây chẳng qua là kẻ khích tướng của bốn tướng.” Bành Sâm cười to hòa giải, khi y liếc mắt thấy tia hung quan trong mắt Phùng Chí, y cười mỉa nói:

“Việc dẹp tan phản quân, nhanh chóng thiết lập lại trật tự nơi nam di, chúng ta có quá đáng một chút cũng đã sao? Tứ Phương nói đúng chứ?”

Ngông nghênh ngu xuẩn. Phùng Chí lắc đầu ngoay ngoay. Y đành cúi đầu lui ra, ánh mắt không khỏi liếc qua những gương mặt hả hê khiến y sinh ra chút chán ghét.

Lê Thị Hoa ánh mắt đau thương quan sát đầu lâu con mình đang bị khinh nhòn trong bóng đuốc.

“Bà ơi, chúng ta đánh ra đi thôi!”

“Bà ơi, Tứ Lang thân thể cao quý, thật sự không thể để chúng khinh nhòn như thế!”

“Đúng đấy bà ơi, đánh ra thôi!”

Nhiều tên cừ súy liền ủa lên xin bà xuất quân cướp lấy đầu Mai Trí về. Lê Thị Hoa giận dữ quát:

“Các người vì thương tiếc con trai ta mà muốn xuất quân cướp đi thể nó về. Thân là mẹ ta thật lòng cảm tạ. Thế nhưng ở đây nào chỉ mình ta là mẹ, là cha? Nào chỉ có hai đứa nó (bà chỉ vào Mai Đạt, Mai Thỏa) là anh em thân thích? Biết bao nhiêu người dân Lĩnh Nam ngã xuống. Há chỉ mình con ta quan trọng? Nào có mình ta là tốt con?”

Thấy mọi người cúi đầu trầm tư bà tiếp lời:

“Từ bao đời nay, biết bao xương máu được cha ông ta đổ xuống mới có được Hai Vua xây nên cơ nghiệp. Máu tươi dân ta một giọt cũng là máu đào, cũng quý. Nay tình thế nguy cấp, an nguy của Hai Vua đặt lên vai chúng ta, vận mệnh của dân tộc ở nơi này, làm sao ta dám lơ là?” đón lấy tấm lụa trắng do ả thân vệ đem tới, chít lên đầu, bà nhớ tới bức thư do một tên thiếu niên gửi tới. Bức thư với từ ngữ thành khẩn sắc bén không chỉ thay đổi quan niệm tử thù của Trung Vương, cũng sâu sắc ảnh hưởng đến cái nhìn của bà. Dựa theo lời trong thư, giọng bà da diết:

“Có người từng khuyên ta, chết, có cái chết nhẹ tựa lông hồng, cũng có cái chết nặng như Núi Tản Viên. Mọi người có thể phần uất lao ra ngoài chiến đấu. Tuy rồi cũng anh dũng, cũng khiến quân giặc nao núng, cũng giết chết vài tên xâm lăng. Thế nhưng đó là cái chết xoàng xĩnh, chúng sẽ không thể nhớ tới kẻ mà chúng chém ngã. Chúng cũng không sợ hãi người sẽ bị chìm vào dĩ vãng. Không, ta cũng không muốn trở thành người như vậy, càng không muốn mọi người chết như vậy.”

“Mỗi mạng sống của dân Việt ta đều quý báu như nhau. Nếu như ta đã biết mình sẽ chết, vậy ta thà chết ở đây, trên bức tường này, ta sẽ góp phần kéo sụp kế hoạch viễn vông của chúng. Còn ta ở đây, quân giặc đừng mơ tưởng vây khốn được Hai Vua, đừng hòng vây tỏa được Lĩnh Nam. Có như thế mới khiến chúng bất ngờ, khiến chúng sợ hãi, khiến chúng phải đau, phải nhớ.”

“Ta sẽ cố sống, vì nước, vì Vua, vì con ta. Cái chết của ta, phải nặng như núi cao. Cái chết của ta, phải khiến địch trả giá to lớn. Cái chết của tất cả

chúng ta, phải góp phần cho tương lai cả dân tộc ta!”

Phải, phải, phải... từng chữ từng chữ phải giọng rầm rầm vào tim gan từng người lính trên tường. Mắt họ sáng ngời, tay họ nắm chặt, nhiều người không thể tự chủ cúi đầu lau đi khóe mắt ướt ướt. Mỗi người ta nhìn người, người nhìn ta, thật không thể tưởng tượng nổi. Theo từng ả thân vệ nước mắt lưng tròng đem từng miếng vải trắng đi đến, bọn họ run rẩy nâng lên tấm vải như nâng một ngọn núi nhỏ, cả doanh trại im lặng chết lạ lên đầu. Ánh mắt sáng rực, sĩ khí chưa bao giờ sánh bằng nhìn thẳng kẻ cướp nước đằng xa. Bọn họ lúc đầu vốn chỉ mong thù một lúc rồi lui, vậy mà bây giờ chỉ với ba ngàn quân chĩa đến đủ lại có khí thế phải giết sạch vạn quân thù.

Đội mọi người đều đã thất thần trắng, ánh mắt cùng khí thế ngưng tụ, giọng Bình Nam tướng quân lại nhẹ nhàng lan tỏa:

“Mọi người, đêm nay ta sẽ quyết tử chiến đến cùng với giặc. Quyết không để chúng vượt qua doanh trại này. Đêm nay, chúng ta sẽ dùng máu tươi cùng xác địch tế lễ anh linh quân sĩ Lĩnh Nam.”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Phá trại

“Bành.. Bành Trung Lang! Mặt tướng xem khí thế phản tặc có vẻ lạ...” bọn Hán tướng vừa nãy còn đang hí hửng tăng bốc lẫn nhau, nay chợt nhận ra toàn doanh trại quân dường như đang thay màu cờ. Dòng lụa trắng đang phấp phới bay đầy tường trại không những không làm giảm nổi uy thế quân Nam, trái lại, nó như mang theo một cổ chiến ý vô tận, quyết tiến không lùi, quyết đi không về.

“Hừ! Ta tự thấy được!” Bành Sâm liếc nhìn hấn. Tên trung lang tướng hung hăng nhìn tòa doanh trại:

“Châu châu đá xe mà thôi!”

Tuy rùa như thế, Bành Sâm vẫn phát tay ra hiệu cho quân sĩ lui về. Cả tòa doanh trại phản quân đều đã trùn lên một cổ sĩ khí đau thương. Ai bình tắt thắp, hấn chẳng ngu gì lấy binh lính dưới trướng mình đi nghiệm chứng câu nói này.

Đám Hán tướng tự nhiên cũng nhìn thấy những gương mặt đang vận vẹo như quỷ dữ dưới tấm lụa trắng nên chỉ đành than vắn thở dài và chặc lưỡi đáng tiếc. Không ai tiếp tục đứng ra chế giễu Việt quân, cũng không ai trề trâu mạnh miệng đứng ra xung phong công trại nữa.

Trong đám Hán tướng, có lẽ chỉ có mỗi Phùng Chí là mang trong lòng một nỗi niềm khao khát. Hấn nhìn lên tường trại ngập bóng trắng, thăm than thở. Phản ứng ngoài dự liệu của Lê Thị Hoa thật sự khiến hấn kinh ngạc quá đỗi. Từ xưa đến nay con người sinh ra đã có quý, bần, tiện; có giai thứ rõ ràng, làm sao có thể cho rằng tính mệnh một tên dân đen vẫn sang quý như một tên Lạc tướng được? Sai, hoàn toàn sai, nhưng lại khiến trong lòng hấn rạo rực khó hiểu. Vừa hay mấy tên thân binh vội vã chạy lại, điều bộ hớn hờ khiến hấn kịp lúc lui ra khỏi những suy nghĩ miên man bất tận này.

“Phùng tướng quân, đã chuẩn bị xong xuôi.” tên lính cả lăm hô. Tuy nói là bẩm báo cho Phùng Chí nhưng giọng y bô bô rõ to, khiến cho không chỉ cấp trên trực tiếp của y nghe rõ, mà ngay cả cấp trên của cấp trên cũng nghe thấu nốt. Bành Sâm vui vẻ quay sang giả lơ hỏi:

“Từ Phương? Kế hoạch đã có thể thực hiện?”

“Vâng, Bành Trung Lang.” Phùng Chí cũng không có ý định che dấu liền cười khỏ chấp tay báo. Nhìn vẻ mặt hớn hờ ý mau mau tiến hành của tên trung lang tướng, lời nói xin phái thêm quân hỗ trợ vừa đến hống lại bị Phùng Chí nganh nuốt trở về.

“Làm đi!” Phùng Chí quay sang mấy tên binh sĩ đang đợi, gắp bọn chúng hấp tấp cúi lạy chạy đi hấn mới đưa mắt nhìn lại thật kỹ xung quanh, thăm nghĩ:

“Mặt dốc đã được dọn dẹp... Hướng gió cũng thuận...” Vừa nghĩ, y vừa giơ cao cờ lệnh phát mệnh. Lập tức hàng loạt khối đá to tròn được phủ lên vô số rom rạ, được bọn lính hì hục đẩy lên. Đợi đến gần con dốc, Phùng Chí lại cho binh lính thi nhau đốt chúng bùng lên thành từng hòn đá lửa bốc cháy dữ dội.

“Hai... ba...” lửa vừa cháy đủ vượn, bọn lính liền hò hét dùng gậy gỗ đẩy chúng lăn về phía tường trại.

Bởi vì mặt dốc phía đầu đã được chặt bỏ những cây to nên bọn chúng chỉ lăn vài vòng đã đạt đến tốc độ dữ dội. Chúng tạo nên những tiếng ầm ầm kinh khủng, rầm rắc nghiền nát những bụi cỏ, nhánh cây nhỏ trên đường đổ ập về phía tường. Càng về gần chân tường chúng càng lăn nhanh, càng thêm đồ sộ. Ngay cả quân lính Nam đứng trên trại cũng cảm nhận được mặt đất vì chúng mà rung lắc dữ dội.

“Chết tiệt! Mọi người mau tìm chỗ bấu chặt vào!” Mai Đạt vừa được mở trời đã phải hô quát lên. Binh lính Lĩnh Nam quả thật cũng bị những quả cầu lửa đỏ sộ này làm cho phát hoảng. Dưới động đất ngày càng dữ dội bọn họ đứng còn khó vững, nghiêng ngả lăn lộn vội bấu níu vào tường.

“Mọi người cẩn thận!”

ẦM! ẦM!

Phạm Võ vừa lấy tay quần chặt một đoạn dây thừng liền bị va chạm khủng khiếp hất văng lên trời. Đầu óc quay cuồng cậu thấy rõ ràng rất nhiều Việt binh mềm nhũn đang bị quăng cao như mình. Chưa kịp tiêu hóa quang cảnh “tráng lệ” này, cậu đã cảm thấy toàn thân như bị ngàn con voi rừng giày xéo, va chạm dữ dội khiến khắp cơ thể không chỗ nào không đau. Chấn động quá mạnh khiến bàn tay mỗi lữ của Phạm Võ không sao giữ nổi dây nữa liền buông ra. Trong ánh mắt tuyệt vọng của mình cậu nhận thấy rõ đầu đang chúi thẳng vào một hòn đá lửa to đứng dưới nền đất.

“Cẩn thận!” Ngay lúc tử thần ghé thăm, chợt có một bàn tay lực lưỡng tóm lấy bắp chân cậu. Ở trên tường cao, Mai Đạt cùng mấy tên lính Nam phải cố hết sức để kéo Phạm Võ lên.

“Cảm... cảm ơn anh, Nhất Lang...” Phạm Võ ôm lấy cái trán đầy máu và bụi bặm khò khè trả lời. Vừa rồi cậu bị quăng xuống tuy không quá thấp nhưng vẫn bị khói lửa hun cho đỏ mắt.

“Không có sao...” Mai Đạt gạt đầu vỗ vai cậu. Vốn chàng định tìm Phạm Võ để nói lời xin lỗi cho hành động lỗ mãng lúc nãy, nhờ đó mà kịp thời có mặt cứu cậu một mạng. Chàng đưa ánh mắt nhìn về tường trại quân Lĩnh Nam bị cầu lửa húc cho ngã đồng ngã tây thất điên bát đảo. Nhiều chiến binh không may mắn như Phạm Võ thậm chí bị quăng chết ngoài bờ trại, kẻ không chết thì bị lửa đốt, chân gãy chẳng thể lăn lộn mà sợ sệt bị nướng chín kêu thảm thiết không thôi. Trước cảnh này, Mai Đạt đành ngậm xuống lời xin lỗi. Quăng cho Phạm Võ một cây đao, chàng xoay xoay tay cảm thương, liếm mép nói:

“Chuẩn bị... Bọn chúng tới rồi!”

“Sát! Sát!”

“Sát! Sát!”

Quả nhiên, tường trại quân Nam bị hỏa công thành công đã cổ vũ khá mạnh tinh thần quân Hán. Phùng Chí không hề bỏ qua cơ hội này. Ngay từ lúc quả cầu đầu tiên đánh ầm ầm sâu vào trại quân Nam tạo nên một trần bụi gỗ cùng đất cát dày đặc, hắn đã nâng thương lao lên gào to:

“Theo ta, Giết! Đại Hán Uy Vũ!”

“Đại Hán Uy Vũ! Đại Hán Uy Vũ!”

Binh sĩ dưới tường hắn cũng cảm nhận rõ ràng sĩ khí phản quân đã bị chao đảo liên gan góc lên hẳn. Chúng ủa nhau hô vang khẩu hiệu, chen lấn như dòng nước ào ạt lao đến bờ tường xiên vẹo chỗ đổ chỗ lành, chỗ cháy chỗ không.

“Mau! Chúng ta cũng lên! Sát!”

Mã Phòng là kẻ thứ hai nghĩ thấy chiến cơ đến gần. Chẳng đợi Phùng Chí lao lên quá xa hắn đã thúc ngựa dẫn quân đuổi theo. Tiếp theo đó, Bành Sâm cũng không chịu thua kém lập tức cho nổi trống trận ùng ùng khiến sĩ khí Hán quân bỗng chốc đạt đến cực thịnh. Dòng nước Hán quân nhanh chóng khuếch trương thành dòng sông, rồi bỗng chốc trở thành con lũ tràn đê ầm ầm ập tới.

Trên tường, Mai Thoà cố gắng hò hét kêu gọi mọi người bắn tên chống trả. Thế nhưng quân Hán có tình trộn thật nhiều nguyên liệu dễ cháy hoặc bốc khói cay vào lớp rom bọc bên ngoài những hòn đá. Và dưới sự trợ giúp của gió đêm, sức nóng dữ dội của lửa cùng khói cay đến khó thở hun cho thủ quân Lĩnh Nam gần như đui mù. Bọn họ tay bịt miệng, bịt mũi ho cả ra nước mắt chẳng thể nào bận tâm phòng thủ nổi.

“Sát!” một tên Hán quân leo lên tường, hắn dùng đao múa loạn chém lấy ba bốn người lính Việt đang cúi người ho lấy ho để. Vừa đập ngã một người nữa hắn liền khinh bỉ cười ha ha. Sau lưng hắn đã có năm tên đồng bạn nhanh chóng gia nhập chiến trường.

“Cút xuống!” Mai Đạt cắn răng ráng chịu khói hun đến ứa nước mắt, đâm thương đẩy rớt một tên giặc. Thuận tiện chàng dùng xác tên lính như quả tạ quăng vào mấy tên đang sau mới đánh đổ một chỗ leo thang của quân thù. Bên cạnh chàng Phạm Võ dùng khiên đồng bang bang đỡ lấy một mũi tên đột ngột bay tới qua lớp khói dày. Mũi tên bất ngờ khiến da đầu cậu tê rần chẳng dám buông nó xuống trong khi tay vẫn đang chặt vào eo một tên thù.

Chỉ chốc lát mà tiếng chém giết ầm trời cùng tiếng binh khí đã vang vọng khắp bờ tường quân Nam. Ở đoạn nào cũng có thể thấy giặc đang cài răng lược chém giết dữ dội với thủ quân. Đã vậy chúng lại ngày càng nhiều, cứ như châu chấu không tài nào giết hết nổi. Ngay cả Lê Thị Hoa cùng Mai Thoà vốn chỉ huy ở nơi cao nhất của bờ tường cũng đã phải đích thân cầm vũ khí tham chiến.

Nữ tướng Lê Thị Hoa cắn chặt hàm răng ngà, giương mắt bắt lực nhìn quân Hán thi nhau trèo lên tường. Thế nhưng nếu có ai tình ý quan sát kỹ sẽ thấy ánh mắt bà luôn lóe lên những tia sáng lạ khi nhìn thấy những hòn đá vẫn còn đang bốc cháy nghi ngút dưới tường. Chẳng bao lâu sau, bà đành giờ grom lên truyền lệnh:

“Lệnh! Toàn bộ lui về tuyến sau. Vứt bỏ tường trại!”

“Hoan hô!”

“Hoan hô!”

“Uy vũ!”

“Uy vũ!”

Đó là tiếng hò hét ngập trời của hán binh khi họ tận mắt nhìn thấy quân Nam lui cúi như chó nhà có tang cụp đuôi chạy khỏi bờ tường. Nhiều tên còn khinh khỉnh cười tỏ ý thách thức khi bắt gặp những ánh mắt thù hằn xâu xé đến từ phản tặc. Tường trại đã mất, tòa doanh trại này chẳng bao lâu sẽ bị chúng đè bẹp. Lúc này, Bành Sâm cũng nhẹ nhàng đạp chân lên tường trại. Đưa ánh mắt vui vẻ nhìn hàng ngũ lộn xộn đầy nam nữ lẫn lộn của Việt binh, y rất hợp thời khích lệ:

“Truyền, sau khi phá trại, thả cho quân lính gian dân phản binh thế nào cũng được, mặc kệ chức vụ!”

“Ha ha, tướng quân quá hiểu bọn ta!”

“Hú hú!”

“Sát sát!”

“Được rồi, tôi biết rồi, anh lui xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Trưng Châu bím môi nói.

Mai An vốn định mở miệng giục nàng lại nhận thấy hai bên thái dương vị Vua Bà trẻ tuổi đã có mấy con giun xanh không ngừng gầy dựa đành thờ dài lui ra. Chẳng biết Vua nói cũng không sai, quả thật lúc này mình cần nghỉ một chút mới có đủ lực theo quân về cứu mẹ bà các anh em.

“Chú Út, ráng cầm cự...” Mai An thăm nhủ, đoạn, chàng vén tấm rèm cửa chui ra ngoài tìm kiếm đám Rắn Lục. Nói thật chàng cũng hơi lo lắng cho họ, dân lùm cỏ vốn không hợp quân doanh, thật sự không biết hiện giờ họ như thế nào.

Vừa đi ra không xa Mai An liền nghe vô số tiếng hò hét ồn ào. Trái tim chàng lập tức như rơi vào hầm băng vội vã gia tốc phóng tới. “Nguy, chẳng nhẽ mới đây mà hai bên đã có xích mích hay sao?”

Nơi xa, một đám đông do hơn trăm tên binh sĩ đang châu đầu ghé vai hò hét um sùm. Nhiều tên kích động đến độ la lên “Hay, hay không dứt!”. Bên ngoài, càng lúc càng có nhiều quân lính đang rảnh rỗi chen chân chạy đến, ánh mắt không hề che giấu niềm vui thích. Mai An để ý thấy nhiều tên trong đó đang cầm cung cứng, về mặt đây súng bái.

Đội chàng chen lẫn được vào trong đám đông mới khẽ thở phào ra một hơi. Hóa ra quân sĩ đang so tài cung tiễn. Thế nhưng chưa nhẹ nhõm bao lâu chàng đã thấy Rắn Lục tay trái cầm cung, giữa mặt cười ha hả trong ánh mắt tức tối của mấy tên tiễn thủ xung quanh. Nhìn thái độ há hê cùng cử chỉ ngạo nghễ của đám lùm cỏ đang hò reo cổ vũ gần đó, Mai An đã sầm mặt lại, chẳng cần ai giải thích chàng cũng hiểu đám người này, quả nhiên lại làm loạn.

Nơi xa, tên Hoảng đang ngồi nhâm nhi ngọn cỏ non thấy thái độ của bọn hán đã tính mặc kệ. Thế nhưng Âu Lan bên cạnh thì thật sự không ưa người khác huênh hoang. Nàng ngồi thọc eo Hoảng nói khẽ:

“Sư huynh? Anh không ra cho bọn chúng một bài học nho nhỏ sao?”

Hoảng cúi đầu nghe nàng xoắn nhẹ hai chữ nho nhỏ, bàn tay cũng thật ngứa ngáy. Ngay lúc hán vừa định bật dậy thì phát giác mấy bóng người đang đến đành lắc đầu ngồi xuống bảo:

“Không cần, đêm nay xem ra có việc lớn, chúng ta mau chuẩn bị đi thôi.”

Âu Mạn cùng tên Phươg Nghĩ ngồi ăn thịt nướng bên cạnh dõi theo bóng người cụt tay vừa liếc nhìn quang cảnh vừa tách đám đông ra, không tự chủ gật đầu. Đào Nhất thì vội vàng nuốt vội miếng thịt đến mém nghẹn, vừa dùng tay qua loa chùi mép miệng đầy mỡ, vừa ba chân bốn cẳng chạy đi, người còn chưa mất dạng mà giọng đã oang oang:

“Nhài Hương, mau mau lại đây, mau.”

“Rắn Lục?” Sáng bất ngờ đứng sau lưng tên lùm cỏ, miệng hỏi bằng giọng lạnh căm. Tên thanh niên vừa nghe có người không tiếng động áp sát mình thì lạnh cả gáy, theo bản năng hán đáp nhẹ mũi chân, thân thể bật lên xoay người quát mạnh thân cung ra sau. Xong, nửa đường hán lập tức nhớ ra nơi đây là doanh trại quân Lĩnh Nam, không phải giữa chốn quân thù liền hấp tấp thu lực. Thế nhưng chiêu thức vẫn như cũ xé gió rít gào phang vào mặt Sáng.

Lĩnh Nam quân sủy mặt không đổi sắc nhẹ nhàng vung tay dùng thân grom chắn ngang đường cung. Đội cung hơi chậm chàng khẽ thu lực rồi bật ngược, tinh xảo dùng một thức đẩy tay phá vỡ chiêu thức của Rắn Lục khiến mắt tên kia sáng rực. Lực đẩy của Sáng kết hợp cùng lực bật người của bản thân khiến hán văng đi một đoạn. Đội vừa tiếp đất hán đã thấy Sáng đã lần nữa áp sát mình, vẫn giọng lạnh như cũ hỏi:

“Người tên là Rắn Lục?”

“Thật lợi hại,” Rắn Lục thu lại tâm khinh thị, cẩn thận đáp:

“Vâng, đó là tôi.” Đến lúc này hắn mới nhận rõ người vừa cùng mình giao thủ là ai. Chỉ nhìn thấy cánh tay cụt đến vai của Sáng mắt hắn đã sáng rực, vội bật dậy xum xuê:

“Anh lớn, anh là anh Sáng đúng không?” rồi chẳng đợi Sáng đáp lời hắn quay người hét vang:

“Tụi bây, mau mau ra chào anh Sáng.”

“Thực Nương, xem ra Mã Viện vẫn tinh ranh hơn chúng ta nghĩ. Thật không ngờ toán thủy quân chỉ là con mồi, hắn giương đông kích tây trại cô Hoa mới là mục tiêu thật sự” Trưng Vương dùng tay vỗ lưng chống mặt bàn, trong giọng nói không khỏi mang đậm nỗi mệt mỏi. Vũ Thị Thực nghe nàng nói cũng thở dài, ánh mắt chuyên chú không rời khỏi tấm bản đồ: “Quả nhiên như Khải Minh nói, nơi an toàn nhất có khi lại là nơi nguy hiểm nhất. Chúng ta đều bị chúng lừa...”

“Cũng còn tốt lần này chúng ta có thể hoàn thành thanh trừng hết nội gián trong quân...” Phương Dung trầm than.

“Theo em thấy... điều đó còn hầy còn chưa chắc chắn...” Trưng Trích lo lắng cắt ngang lời nàng. Nhị Vương nhìn về mặt đồng ý của chị mình, nàng chỉ trên bản đồ, nhẹ giọng giải thích:

“Theo như Mai Tam Lang báo lại: hai anh em bọn họ bị phục chặn trên đường báo tin từ trại Nga Sơn công chúa đến đây. Đoạn đường dài mười mấy dặm lại bị chúng rải hơn ngàn quân che chắn chặt chẽ, tin tức không cho lọt. Điều này chứng tỏ đây là một cánh quân khác với đạo của giặc ở khe Bàu. Có như thế chúng mới thân không hay quý chẳng biết vuron tới đây.

“Như vậy, tức là trong số những người ở đây có kẻ tư thông với địch, phái binh lính dưới trướng chặn đường?” Bát Nạn tướng quân ánh mắt như dao đâm chiều liếc quanh trường phòng. Gặp nàng như thế, Trưng Vương cười khẽ lắc đầu:

“Không phải những người ở đây. Mọi người là tay trái tay phải, tâm phúc của tôi. Nếu như có người làm phản, đầu chị em tôi đã treo cao trên cổng đền sông Hát từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?”

“Vương...”

“Chị Châu...”

Nghe nàng nói, không khí trong lều vốn hơi lạnh lùng mới ấm cúng trở lại. Thánh Thiên hơi chau mày tiếp lời:

“Đêm nay có năm vị Lạc Hầu, Lạc tướng có quân lính không ở trong trại mà tản mát ra bên ngoài làm nhiệm vụ... Tuy chúng ta không thể nghi oan cho ai, nhưng mà...”

“Tôi thật sự không muốn nghi ngờ ai.” Trưng Vương xác định: “Chuyện gấp rút bây giờ chính là phải tìm cách nhanh chóng rút quân về cứu lấy cô Hoa. Đồng thời phải ngăn chặn được truy binh của giặc. May mà chúng ta đã có chuẩn bị từ sớm... chỉ mong chúng ta không quá chậm...”

Lấy hơn ngàn quân chặn vạn quân địch, để quân ta rút về thành công ắt cũng phải mất thêm hai canh giờ nữa. Mọi người trong lòng nặng trĩu, biết lại chẳng thể nói gì...

“Trước khi đi, chúng ta còn phải xác định một việc.” Đúng lúc này Đào Kỳ nghe bên ngoài trại có tiếng bước chân đến gần liền nói. Tuy nhiên chỉ lát sau tất cả mọi người đều ngạc nhiên chau mày khó hiểu. Rõ ràng trong tiếng bước chân huynh huych vững chãi lại xen vào vô số tiếng nói chuyện huyền thuyên rôm rả như một đoàn chợ gánh ghé qua.

Lát sau, màn trướng liền được vén lên. Sáng mang đầy vẻ mặt bất đắc dĩ dẫn theo khoảng mười bốn tên thanh niên ăn vận lôi thôi, xâm mình đầy người bước vào, thậm chí có tên còn có một chiếc đầu trục lóc với hai lỗ tay đeo đầy khuyên đồng. Có vẻ đã được biết bên trong trướng đều là nhân vật lợi hại, hoặc giống như khí tức sát phạt từ các tướng vốn mạnh mẽ, đoàn người vừa bước vào liền trở nên cực kỳ khúm núm.

“Linh Nam quân sỹ, Nguyễn Sáng, báo cáo Vua, các vị, đã dẫn bọn họ tới.” Sáng đồng dục đập tay lên ngực hô. Thấy hắn làm vậy, đám người phía sau từ tên thanh niên đi đầu cho đến tên đầu trục lo lớn ngậy ngồ phía sau đều không một lời phản nản lập tức học theo. Tiếng thùm thụp đập ngực vang vọng cùng quân lễ chinh tề lập tức được rập khuôn y chang trong ánh mắt trợn tròn của mọi người. Đào Nhất Lang vốn còn định chất vấn việc ồn ào vừa rồi đành cười khò lui về. Trưng Vương cũng hiếm có nờ nộ cười nói:

“Các vị anh hùng xin miễn lễ, đừng quá câu nệ. Nếu như không có các vị ra tay cứu giúp, e là vận nước đã nguy rồi.”

“Vua quá khen.” Rắn Lục vốn lạnh tay lẹ mắt đương nhiên biết người có quyền xưng hô ở đây phải là ai. Trong lòng hắn vui sướng quả nhiên là có lời to, chỉ làm nhiệm vụ hộ tống đơn giản đã được gặp vua. Chỉ thấy hắn đang tùm tùm cười thì có một cô gái xinh đẹp như tranh vẽ, dung mạo cùng vua có tới tám phần tương tự bước ra dịu dàng hỏi:

“Các vị, xin lỗi cho Trích không phải, không biết vì sao các vị biết đường mà tìm tới giúp quân ta?”

“Ừ?” Rắn Lục tuy đã đoán được phần nào vẫn giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Xin hỏi ngài đây là?”

“Đây là em gái ta, cũng là Nhị Vương Linh Nam.” Trưng Trắc trả lời.

“Lạc dân gặp qua Nhị Vương.” Rắn Lục vội chẳng dám giấu diếm đáp:

“Thưa Nhị Vương, Lạc dân theo lời chỉ bảo của anh lớn, theo từ phía nam chạy tới góp sức cho chủ nhân.”

“Anh lớn là ai, chủ nhân lại là thế nào?” Thánh Thiên nheo mắt hỏi.

“Dạ, Anh lớn bọn con họ Âu tên Ruộng, cách đây không lâu đã dạy chúng con nhất định phải về Cẩm Khê phụ trợ Lạc quân, nhất định phải một dạ một lòng không được thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Kế của Nga Sơn

Khi màn trại lần nữa được vén lên, toàn doanh trại Lĩnh Nam lập tức bận rộn lên hẳn dưới sự điều động của các tướng. Riêng Rấn Lục lúc này đã dí sát ánh mắt mình vào sau lưng “ông chủ” trong trang phục nữ nhân đang leo đèo theo sau Nhị Vương. Trong lòng âm thầm thở dài:

“Thật sự khó tin được có người thanh niên lại giả gái lung linh đến như vậy... Quả nhiên những người sống ở tầng trên luôn luôn có sở thích quái dị... giả gái cơ...ôi... anh Ruộng ơi, bọn em đành nghe theo anh chứ sao...”

Hắn đang bận lắc lắc đầu thì Sáng đã đến bên cạnh, vẫn gương mặt hờn cả thế giới chàng hạ giọng nói: “Bảo người của anh theo tôi, đi nhận đơn vị!”

“Vâng, anh Sáng!”

...

“Nội, chuẩn bị đi thôi, chúng ta sắp ra trận.” Phương Dung vén chiếc rèm lều trại lên, dịu dàng bắt chuyện với cô gái trẻ đang ngồi trong lều. Nàng Nội lúc này đang ngồi hóng cô bé Na, vừa kịp lúc đỡ cho bé ngủ liền đưa tay làm động tác im lặng. Đoạn, nàng nhẹ nhàng đỡ lấy Na nằm xuống lớp rom mềm rồi từ từ cẩn thận chui ra ngoài. Nội hỏi với Đông Châu công chúa bên ngoài lều:

“Tình hình có biến sao chị?”

Phương Dung nghiêm trọng nói: “Cũng không phải, chỉ là Mã Viện đã đi nước cờ hiểm khiến quân ta loạn nhịp. Bây giờ chị và Nàng Thực phải quay binh về trước kéo không kịp. Ban nãy em không đến họp được, chị qua báo lại cho em...” hơi liếc vào trong lều nàng tiếp:

“Em nên thu dọn đi, nơi này cũng không phải nơi an toàn, lát nữa em hãy theo Vua cùng chủ lực rút về.”

Nội im lặng gật đầu, trong lòng lại không có bao nhiêu lo âu. Thời loạn, nước nhà lâm than lâm sao có được nơi nào là an toàn? Bây giờ đã tốt, ít ra các anh chị em ở bên nhau, cùng nhau phấn đấu vì tương lai đất nước. Không như ngày trước mỗi người tự chiến chẳng ai phục ai. Nếu như không có Trưng Vương đứng ra quy tụ, chẳng biết nước Nam còn sẽ mất bao anh hùng hào kiệt, Nội nghĩ thầm. Đoạn, cô nhìn thấy vẻ mặt của Phương Dung hơi lạ bèn nghiêng đầu hỏi:

“Chị, còn có chuyện gì khiến chị để tâm sao?”

Phương Dung nhìn cô gái mới chớm lớn rất đáng yêu đang tỏ ra quan tâm mình thì cười tươi bảo:

“Không có gì, chị chỉ đang nghĩ tới một vấn đề.”

“Ừ?”

“Những người lực lâm hào kiệt đó” Phương Dung chỉ về phía Lĩnh Nam quân đang ồn ào huyên náo tụ tập chuẩn bị, nói: “Họ đến đây chủ yếu vì quân sự, thế nhưng họ vốn chẳng thể đến đây được. Nếu không phải Âu Ruộng tiến về Ty Ảnh, thuận đường thu phục họ, họ sẽ không lần mò đến Cẩm Khê. Nếu như vậy, sẽ chẳng ai cứu được Mai Tam Lang. Mà khi đó quân ta hoàn toàn có thể bị giặc vây kín tại sát bên bờ sông Hoài này...” Hơi dừng tí nàng lắc đầu tiếp:

“Trước sau đều là giặc, thế cô lại không ai trợ thủ... lúc đó, chị e rằng...”

Phương Dung không nói tiếp, thế nhưng Nội cũng rõ ràng, nàng cũng nhẹ giọng nói:

“Không chỉ vậy đâu. Nếu không có... hắn, chị Trinh ắt sẽ không có ai trợ giúp, phải bôn ba đến đây một mình. Lúc đó sẽ không thể gặp chị Thực, cũng không cứu được Khí Thôn, không thu được nhiều trợ lực như vậy. Lĩnh Nam quân, bạch tượng, ngay cả đường lui em sợ rằng cũng sẽ chẳng thể tìm ra.”

Phương Dung im lặng tiêu hóa những gì nàng nói. Lát sau, Đông Châu công chúa nhẹ nhàng hỏi:

“Nội, em có tin vào số mệnh không?”

Nội dùng tay giữ lại lọn tóc đang tung bay trong gió đêm, bất chợt nàng nhìn thấy Khải Minh đang đi đến gần Lĩnh Nam quân, nói nhỏ giữa tiếng vó ngựa dan dất tới gần:

“Em cảm thấy mình có thể tin thiên mệnh.”

“Phương Dung, đi thôi.”

Đồng Châu công chúa gật đầu nhìn về mặt vừa vội vừa nghiêm túc của Nàng Thục, chân đạp tới con ngựa đã được nai nịt đầy đủ. Nàng phi thân lên ngựa xoay người nhìn Nội nói trước khi phóng ngựa đi, để lại nàng Nội tĩnh lặng đứng nhìn theo bóng kỵ binh:

“Chị sẽ nhớ lời em nói.”

“Tướng quân, giặc đang phá phách liều trại bên ngoài”

“Ừm, tiếp tục theo dõi chúng.” Lê Thị Hoa hai tay ôm ngực, ung dung nói. Từ này đến giờ, phong thái lãnh tĩnh của bà hoàn toàn khiến đám cử súy như Phạm Võ đứng hầu bên cạnh kính phục không thôi. Thái độ của bà lúc này thật sự chính là liều thuốc trợ tim mạnh mẽ cho sĩ khí toàn quân Lĩnh Nam. Còn mệnh lệnh không chỉ hết sức xác đáng lại không kém phần quyết đoán nhanh chóng. Nhờ đó không những thực lực Việt binh được kịp thời bảo toàn trước hỏa cầu trận quân Hán, mà còn thành công gieo rất sự tự mãn chủ quan trong lòng chúng. Chẳng phải vì thế mà Phạm Võ dù nghe tiếng reo hò vui sướng khi tranh giành của cái bỏ lại trong lều của đám cướp vẫn lạnh lùng hờ hững chẳng quan tâm, trong bụng thâm nghĩ:

“Tướng quân quả nhiên nắm thóp quân giặc, cứ cười đi, rồi chúng bay sẽ biết.”

Đợi mấy phút sau, khi toàn thể quân Nam đã nghỉ ngơi đủ và chinh đồn có phần ổn thỏa, ánh mắt Phạm Võ mới sáng lên bắt gặp lấy ngọn cờ lệnh màu vàng đang tung bay phấp phới sau lũy tre cách đó không xa đột nhiên hạ xuống mất tăm.

“Tướng quân, địch đã tới, tôi xin được phép ra trận.” Phạm Võ xoay thân báo.

Lê Thị Hoa vẫn chít trên đầu tấm lụa trắng, đôi mắt hơi có mấy nét chân chim nhìn thật lâu tên cử súy trẻ. Thấy chàng vừa gấp vừa hăng bà gật đầu bảo:

“Đi thôi, nhớ cẩn thận, đừng chủ quan ham công.”

“Dạ!” Phạm Võ đồng dục đáp lời, đưa tay làm hiệu kêu: “Anh em, giờ báo thù đã đến!”

“Hô!”

“Lên!”

“Bành trung lang, địa thế chỗ này có chút khác lạ.” Mã Phòng thúc ngựa đứng bên cạnh Bành Sâm, ánh mắt không chút nào dừng quan sát lũy tre già trước mặt. Ai dè sau lớp tường trại kiên cố, quân Nam còn cất công xây dựng một lũy tre rậm rạp như vậy? Nhìn những con đường đan dọc đan chéo nhau như mê cung, đầy hỗn loạn lại hẹp hòi không đủ năm sáu người kẻ vai, Mã Phòng không khỏi sinh ra một cỗ lo lắng bất an trong lòng.

Sau lưng y, Phùng Chí cũng có chung suy nghĩ. Hắn thầm đánh giá khung cảnh quá quen thuộc với làng quê đất Nam mà tiếp:

“Hiển Sư huynh nói thật đúng. Chí cũng cảm thấy nơi này không thể coi thường. Bành trung lang, có cần cho quân vào dò thám sao?”

Bành Sâm nhú mồm đáp:

“Làm sao được? Quân ta đáng lẽ đã phải bao bọc chủ lực phản quân từ lâu. Nay làm sao tiếp tục bị kìm chân nơi này? Lệnh, mọi người cẩn thận kết đội tiến vào. Bôn tướng không tin quân ta đông hơn vạn người lại không thể đè chết hơn ngàn tên giặc.”

“Hừ, còn không phải do Bành Sâm nguoi ham chút tiền con, có mấy doanh trống cũng không tha bắt binh sĩ vợ vệt mới tốn thời gian, lại để phản quân thành công co lại?” Mã Phòng bĩu môi thâm nghĩ, xong y vẫn chấp tay lễ độ vãi nói:

“Bành Trung Lang. Nơi đây hẹp hòi, Phòng nghĩ vẫn nên cho chúng quân sĩ xuống ngựa tiến vào thì tốt hơn.”

“Ừ, cứ như vậy đi.” tên trung lang tướng đồng tình phát tay hô: “Tấn công!!!!”

Rầm rầm quân Hán lập tức dưới sự đốc thúc của mấy tên tướng lĩnh chia từng nhóm nhỏ theo các đường nhỏ tuần tự tiến vào. Mã Phòng cùng Phùng Chí không vội theo quân, một phần vì Phùng Chí vừa lập đại công phá tan tường trại phản quân, công quá lớn tức là tội, đạo lý này hắn vẫn rất rõ ràng. Một phần khác, ắt vì hai tên bọn hắn cảm giác lũy tre đơn sơ phía trước đang cất giấu vô tận sát cơ khiến bọn chúng không khỏi nao núng. Càng nhìn quân mình như hàng chục dòng suối nhỏ từ từ chảy vào mãi đến lúc khuất hẳn sau lũy tre vẫn không gây ra bao nhiêu động tĩnh dữ dội, lòng bất an trong chúng càng vượng. Hai tên khẽ liếc nhìn nhau, không tự chủ cảm thấy rung mình. Đợi các toán quân đi hết Mã Phòng mới nói nhỏ:

“Từ Phương, không bằng chúng ta cùng đi?”

“Chính hợp ý Chí, Hiền Sư huynh, mời.”

Nếu có ai khác đồng tình với Mã Phòng cùng Phùng Chí, thì đó là tên giáo úy Chu Đồng đang dẫn quân phía trước. Cánh quân của hắn vừa đi chưa tới hai khắc liền phát hiện mình hoàn toàn như lạc vào một tòa mê trận khổng lồ. Y đứng nhìn xung quanh bị vây kín bởi vô số những thân ảnh cao gầy màu xanh, lông mày không biết từ bao lâu vẫn đang nhíu thật chặt. Dậm dậm nền đất ẩm ướt Chu Đồng quay sang tên thân binh bên cạnh hỏi:

“Có liên lạc được với Văn Đình không?”

“Bẩm không, đại nhân, từ lúc Văn giáo úy dẫn bản bộ rẽ hướng khác, bọn tiểu nhân đã mất liên lạc với bọn họ.”

“Hừ... quái lạ.” Bố trí nơi này khiến Chu Đồng rất không thoải mái, không hiểu sao y có cảm giác mình đang bị cô lập hoàn toàn với các toán quân khác, mà mỗi thời mỗi khắc đều có vô số con mắt đang dòm ngó lấy mình. Chu Đồng thầm nghĩ, đoạn, y ngược đầu sang bên phải nơi có mấy mươi cây tướng kỳ đang pháp phối tung bay. Tuy màn đêm khiến cảnh vật xung quanh bị che phủ rất nhiều, nhờ ánh đuốc rực rỡ, y vẫn có thể nhìn rõ mỗi cây đều có ghi một danh tự trên đó: Bành, Lư, Liễu, Trương, Văn, Thái... đủ cả. Ngay cả bên cạnh hắn lúc này cũng có một cây cờ cao ghi rõ mòn một chữ Chu giữa nền đỏ. Tuy nhiên mỗi lá cờ lại không phải liền kề nhau, mà bị chia cách bởi rừng tre già. Lúc này, chúng chỉ có tác dụng như tiêu ký giúp bọn họ nhận rõ ai đang ở nơi nào mà thôi. Những ngọn cờ ấy vẫn mạnh mẽ tung bay phấp phật như thế mà tung tích phản quân mãi vẫn chưa có tìm ra, thật sự càng khiến không khí thêm vạn phần quỷ dị.

Ngay khi Chu Đồng lắc lắc cái đầu để lo lắng trong lòng vơi đi, toan cất bước tiếp tục tiến quân thì tên thân binh vừa nãy lại thất thanh la to:

“Trời ơi, Văn giáo úy.”

“Cái gì?” Chu Đồng lập tức quay người. Dõi theo ánh mắt kinh hoàng của tên lính, y nhìn thấy mé bên trái con đường mòn, nơi cách đây không lâu còn đang trống trải chẳng có gì nay chẳng biết từ bao giờ đã mọc lên một thân tre nhỏ. Trên đỉnh đầu tre, vắt vẻo một cái đầu lâu bê bết máu tươi vẫn còn đang rỉ máu đỏ thẫm. Một mũi tên đồng lạnh lẽo xuyên thủng từ trước ra sau đầu từ cái miệng đó, ghim chặt nó vào thân tre. Đuôi tên là dòng lụa trắng với dòng chữ Hán được ghi bằng máu:

“VẬT TẾ THỨ NHẤT, VĂN ĐÌNH!”

“Đúng là hắn!” Chu Đồng hoảng hồn nhìn kỹ, quả thật là tên đồng liêu cách đây không lâu còn dong dạc đòi cười lên người dám phản tặc thống lĩnh, nay chưa gì mà đầu lâu đã cười lên ngọn tre.

“Làm thế nào được?” Chu giáo úy lạnh cả sống lưng lần nữa nhìn về cây lệnh kỳ Đại Hán được thêu chữ Văn. Rõ ràng, nó vẫn tung bay phấp phới như vậy, thế nhưng đầu lâu chủ nhân nó đã ở nơi này. Ráng giữ bình tĩnh quan sát một lúc nữa, y mới thêm kinh hãi cực độ khi phát hiện một việc đáng sợ: Giữa rừng cờ vẫn chậm rãi di động từ từ về trước, có tới năm sáu cây cờ vẫn lâm li đứng yên tại chỗ, không hề chuyển động. Cho dù có người như hắn thoáng đứng lại theo dõi tình hình, lá cờ lệnh vẫn sẽ thoáng nhích trái nhảy phải, hết sức sinh động chứ không “chết” như những lá kia. Mà lá cờ của Văn Đình vừa vạn là một trong số chúng.

“Có biến!” da đầu của Chu Đồng bỗng dưng không hen mà sồn hết cả lên, toàn thân hắn như rơi vào hầm băng. Quả thực nếu như hắn có thể đi đến bên lá cờ ghi chữ Văn kia, hắn sẽ thấy nơi đó đã trở thành một bãi tha ma, một khu tử địa. Mà trên con đường nhỏ chưa tới mấy trăm mét ấy, lá cờ đỏ được một thân thể hùng vĩ cao lớn cầm lấy, hoặc chính xác hơn, buộc chặt vào. Một bộ Hán quân giáo úy giáp trụ đã bị cấm chỉ chít tên nhọn, bên dưới là máu chảy như suối, bên trên đầu lâu đã bị cắt mất bằng những nhát rìu bỏ hết sức vụng về.

“Chỉ là người thứ nhất?” Chu Đồng tất nhiên không rãnh đến đó nhìn. Lúc này hắn đã trốn sau lớp lớp thuẫn trận kiên cố, vừa cố gắng suy nghĩ đối sách, vừa bất an đề phòng xung quanh. Mấy trăm Hán binh dưới trướng càng là thần kinh căng thẳng, mũi kích ngọn giáo không lúc nào dám hạ xuống chĩa ra bốn phương tám hướng. Bọn chúng không hề chú ý ở dưới chân có thật nhiều lần khí mỏng nhẹ nhàng bốc lên. Cho đến khi Chu Đồng cảm giác toàn thân tê dại đến không sao nâng kiếm lên được nữa thì đã muộn. Thấy quân giặc đã đình trệ, từ khắp nơi, sau lũy tre, dưới gò đất, bên hòn đá, vô cùng vô tận Việt binh tuôn ra như bầy kiến nhanh chóng bu lấy quân thù.

“Giết! Chém sạch sẽ bọn chúng!” Phạm Võ đồ mắt gào thét, y vùng thanh gươm vào thẳng cổ Chu Đồng, lưỡi gươm mau chóng cắt đứt cổ tên giặc đã mất sạch sức chống cự, thế nhưng giữa đường lại bị miếng giáp ngực chặn lấy khiến tên giáo úy vẫn chưa chết hẳn. Trong cơn hấp hối, trong đầu Chu Đồng chợt lóe lên hai từ: địa đạo, khói độc, trước khi đầu lâu bị một cây búa chẻ làm đôi.

Cứ như thế, chỉ chốc lát sau là số lượng cờ chết của quân Hán đã nhảy vọt lên mười ba cây. Phía xa nơi chỉ huy quân Nam, nữ tướng Lê Thị Hoa vẫn im lặng chấp tay đứng đó, nhìn ngắm khắp chiến trường, an tĩnh như một vị kỳ thủ lão luyện giữa tiếng côn trùng kêu đêm rả rích.

“Trướng quân, Phạm cừ súy thành công lấy được đầu ba tên Văn Đình, Chu Đồng, Thái Dương.”

“Trướng quân, Nhất Lang đã chém đầu Cao Lã, Trương Tấn, Trần Quỳnh.”

“Trướng quân, toàn bộ mười ba đường mai phục khí độc đều đã thành công, chúng ta hoàn toàn chém chết hơn ba ngàn giặc.”

Trái ngược với vẻ lãnh tĩnh của mẹ mình, Mai Thòa nghe báo kích động nhìn bà hô:

“Mẹ, bước đầu đã hoàn thành tốt đẹp.”

Lê Thị Hoa ngửa đầu nhìn trời, giờ này đã là hai, ba giờ sáng, trời đêm chính là lúc tối đen nhất, con người cũng là lúc đang ngủ say nhất. Đặc biệt là Hán

quân từ khuya đến giờ qua hơn sáu giờ tranh đấu miệt mài, quả thật chẳng còn bao nhiêu sức lực. Chúng hoàn toàn chỉ dựa vào tham niệm cùng lợi ích có được từ việc giết hại quân Nam để chèo chống lấy bản thân mà thôi. Vì lý do đó mà Lê Thị Hoa cố tình bỏ lấy lượng lớn của cải bên ngoài, chính là biết Bành Sâm nhất định muốn khích lệ chúng tôi mất vì tiền tiếp tục tiến lên sâu hơn nên phải thả cho quân sĩ cướp đoạt. Từ đó tranh thủ thời gian cho quân Nam chinh đồn và sắp đặt cạm bẫy. Nhưng một lý do khác sâu xa hơn, Bình Man đại tướng quân muốn trực tiếp đẩy sĩ khí của giặc lên cao nhất, để chúng hoàn toàn biến thành kiêu binh. Kiêu binh tất bại, vật cực ắt phản, bà chuẩn bị lâu như vậy chính là vì khoảng khắc có thể nuốt sạch hơn vạn quân giặc này. Chỉ thấy Lê Thị Hoa giờ tay về phía trước, bàn tay xòe ra co lại như muốn gom hết quân thù làm một mà miết thành tro bụi.

“Đừng tưởng bọn mày có gấp mười quân ta mà tao sợ. Bắt đầu bước tiếp theo đi, ta muốn cho giặc Bắc phải hối hận vì đập vào lãnh thổ Lĩnh Nam ta.”

ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG

Theo lệnh của bà, hàng loạt tiếng chiêng trống cùng kèn sừng trâu bồng chóc vang vọng khắp tòa tre trận. Tiếng động bất ngờ giữa màn đêm tĩnh mịch khiến quân Hán vốn hơi có chút uể oải lập tức giật bản mình, thần kinh căng cứng. Đề rồi trong ánh mắt khó có thể chấp nhận nổi, một phần ba số tướng kỳ của chúng bỗng chốc bốc lên thành mười ba ngọn lửa sáng rực thiêu cháy cả màn đêm, kèm theo là mùi thịt nướng lan tỏa khắp chốn.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Hỏa tre trận

“Cháy, cháy rồi.”

“Cứu tôi với!”

“Trời ơi chạy mau.”

Trong chốc lát, ngọn lửa đã từ mười ba cây cờ lớn lan tỏa nhanh chóng vây kín toàn bộ Hán quân. Đến giờ này bọn chúng mới hiểu sơ ỡ dĩ quân Nam vội vã rút chạy vào lũy tre này không phải để tìm cách kim hãm, mà là để một mối lửa thiêu rụi chúng.

Từ hai bên hàng tre, ngọn lửa nhanh chóng bao phủ chúng, chớp mắt, cả tòa lũy tre đã biến thành một hỏa ngục khổng lồ. Khí nóng từ hai bên phả vào mặt cùng khói hun đến khó thở làm bọn giặc hoảng loạn đến cực độ. Chúng nháo nhào lên tìm cách thoát thân, thế nhưng lũy tre vốn là một cái mê trận khổng lồ vốn đã che mắt làm rối quân giặc, nay lại có sức lửa hỗ trợ khiến cho quang cảnh vạn vật khó dò càng thêm nguy hiểm. Nhiều tên theo quán tính chạy vội chẳng rõ chẳng ràng như thiêu thân liên tục lao người vào tường lửa.

“Cái nơi quái quỷ gì thế này.”

“A a, cứu tao với, tao đang cháy, đang cháy!”

“Tránh xa ra, mau tránh ra, đừng tới gần đây.”

Bành Sâm mặt mày xám xịt nhìn khung cảnh loạn một nùi trước mắt. Hắn quả thật không hiểu vì sao thế trận chỉ ít lâu trước đây còn sáng sủa vô cùng, giờ đây đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

“Chủ công, mau lui lại thôi, nơi đây nguy hiểm lắm.” Một tên thân binh vội vã lao tới khuyên hấn. Bành Sâm hét mạnh một tiếng đẩy tên kia ngã ngửa ra đất, ánh mắt tóe lên nét giận dữ cùng không đành lòng nhìn ngó xung quanh. Thân trải qua trăm trận hấn đương nhiên hiểu rõ trận hỏa công này hoàn toàn đã loại bỏ hơn vạn quân dưới tay hấn. Thâm độc, quá thâm độc, làm sao hấn có thể ngờ một ả đàn bà yếu đuối lại dám dùng cả tòa doanh trại cùng mạng sống của hơn ngàn quân dưới quyền mình làm mồi như?

“À ta là ma quỷ.” Bành Sâm nghiêng răng, thế trận đã vỡ. Hiện giờ quân Hán ngoài quay lưng chạy và đâm đạp nhau ra đã chẳng còn suy nghĩ nào nữa. Hấn có muốn trọng chinh đội hình ắt cũng phải an toàn lui ra khỏi nơi này trước mới nói.

“Hừ, chúng ta lui.” Hấn học mãi Bành Sâm cũng phải muối mặt ra hiệu. Tiếng mình kim keng keng vang lên càng làm cho Hán quân như được lệnh đặc xá, càng điên cuồng đâm đạp lên nhau chạy trốn.

“Từ Phương, chúng ta nên làm sao đây?” Mã Phòng cả kinh nhìn sang Phùng Chí hỏi. Trong lòng càng là bão nổi sóng xô khó nói nên lời. Từ khi bước vào trận lũy tre này, hấn cùng tên hàng tướng người Việt này đã cùng nhau trò chuyện không ít, càng nói, hấn càng kinh ngạc trước tài năng của Phùng Chí. Không dám nói trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chỉ nói tài năng nắm bắt chiến cơ cùng cách vận dụng địa hình đã khiến Mã Phòng thán phục. Ngoài ra hấn còn không ngờ Phùng Chí cũng có hiểu biết không nhẹ đối với việc an định phát triển đất nam man này. Tuy nhiên, những thứ này không phải điều làm Mã Phòng kinh sợ, hấn kinh hãi vì vừa rồi mình vì một mồi lại buồn ngủ mới buộc miệng hỏi:

“Từ Phương thấy đêm nay quân ta dẹp tan cái trại này còn phải cần bao lâu?” ai dè, Phùng Chí im lặng nhìn rừng cờ tướng, lại quan sát xung quanh mà than rằng:

“Chỉ chi lo chúng ta chẳng còn đường về.”

Câu trả lời hiển nhiên không mang ý đùa này khiến Mã Phòng lạnh cả da gáy, tỉnh cả ngủ. Quả nhiên chỉ ít lâu sau, cả hai người bọn chúng đã tìm thấy bản thân mình rơi vào vô tận hỏa ngục.

Phùng Chí lúc này cũng căng thẳng tột độ. Y dùng tay gạt đi mồ hôi lấm tấm trên trán, ngó ngang nhìn dọc một hồi lại nhìn rừng cò đang không ngừng chạy lui ra sau. Nơi xa, một vài lá cò đang chạy lùi bỗng dưng đánh loạn cả lên, rồi đột ngột ngã xuống mất tăm. Vừa thấy vậy ý tưởng trong đầu chợt lóe khiến y vội xoay người la to:

“Mau, hạ cò xuống, mau lên.”

Lũ binh lính khó hiểu nhìn Phùng Chí, lại không ai theo lệnh y, ngược lại quay sang Mã Phòng như muốn hỏi ý hấn. Mã Phòng biết Phùng Chí ắt có lý do cũng gật đầu bảo:

“Hạ cò xuống, cứ theo lệnh Phùng Giáo Úy mà làm.” đoạn, hấn quay sang người trước hỏi dồn: “Từ Phương huynh?”

“Hiển Sur, chúng ta không có nhiều thời gian, Chỉ chi nói đơn giản. Phản tặc có số quân ít ỏi ắt không thể cùng lúc mai phục toàn bộ quân ta, do đó chúng sẽ nhìn theo tướng kỳ để biết ai đang ở đâu. Nếu không hạ nó xuống, ắt hấn sẽ gặp rắc rối như họ.” Phùng Chí đưa tay chỉ lá cò “Bành” đang không ngừng khi tiến khi lùi, lẫn lộn vất vả giữa rừng tre. Từ nơi đó tiếng hô chém kêu giết om sòm còn có thể vang vọng đến tận đây. Mã Phòng như được khai khiếu vội vã hô:

“Bành Trung Lang gặp nguy, Từ Phương, chúng ta mau qua đó cứu hấn.”

“Không kịp, đây là mê cung chỉ có phản quân hiểu rõ đường đi, chúng ta đi bậy chỉ có thể tiếp tục lạc đường. Đã vậy Chỉ sợ Bành Trung Lang bây giờ là con mồi chính của phản tặc, chúng ta có muốn cứu cũng không cứu nổi.” Vừa nói xong, Phùng Chí đưa tay chỉ phía trước kêu: “Giờ chỉ còn có thể lao vào tìm đường sống trong cõi chết, vật cực ắt phản, phía trước đã cháy hết ắt sẽ còn đường sinh cơ, đó là lối thoát duy nhất.”

Mã Phòng bị hơi nóng hun đến mồ hôi nhễ nhại, y nhìn hai bên con đường đang dần dà thu hẹp theo thể lửa tăng dần bèn cắn răng đồng ý: “Được, truyền binh sĩ, mau chóng tiến lên thoát khỏi đây.”

ẦM ẦM! ẦM ẦM!

Véo véo...

Phốc! “Hự!”

“Chạy chạy mau.”

Đúng như Phùng Chí dự đoán, lúc này hơn ba ngàn quân dưới trướng Bành Sâm đang bị tấn công và đeo bám mãnh liệt từ Việt quân. Lúc đầu bọn chúng lui chạy đã không mấy thuận lợi. Đường về dường như bị giặc bí mật thay đổi, bầy lên chướng nhần, lại có vô số bầy rập khiến quân Hán thiệt hại không nhỏ. Bầy chông, hầm thương đã trở thành cơn bừa thương gặp, thậm chí nơi này có cả những hòn đá thô to bất ngờ xuất hiện từ một vùng dốc nghiêng, ầm ầm cày tung đất lẫn về phía chúng khiến Hán quân hồn vía tan mất. Chúng như hung thần ác bá vô tình ào lên đè chết rất nhiều binh lính chưa kịp phản ứng, đề rồi sau đó như ma quỷ tiếp tục lao đến nạn nhân tiếp theo. Giữa hai bên toàn là lửa cháy rừng rực, đá lẫn trở thành quỷ sứ không sao cản nổi, mãi đến khi dưới đáy đã bị vô số thi thể chặn đứng không sao tiến lên được chúng mới dừng lại, chỉ để lại sau lưng là một con đường máu khiến người ta phát nôn. Đề rồi chốc lát lại bị tường lửa hai bên khép lại nuốt sạch.

Kinh khủng, táng đăm khiến chúng vì muốn chạy thoát thân đã chẳng mán gì nữa, nhiều tên thậm chí sẵn sàng cầm đao bỏ kẻ chặn đường mình. Thậm chí có kẻ còn kéo đồng bọn đang sống sờ sờ bên cạnh sang làm khiên đỡ lấy bầy tên bay sang, ánh mắt đỏ lè chẳng hề cảm thấy có lỗi khi bắt gặp cặp mắt trợn trừng khó tin của tên kia, thấy đồng bạn còn chưa chết hẳn, hấn giận dữ cầm kiếm thọc vào ổ bụng, xoay xoay vài vòng như muốn bộc phát nỗi kinh hoàng trong lòng.

“Tránh đường!” Soạt “A!”

Ác quả ác báo, hấn chưa kịp há hê liền bị một cây đại đao lột bỏ đầu. Bành Sâm hai tay đầy những máu, anh dừng dẫn đầu đàn thân vệ lao đi giữa bầy loạn quân. Nãy giờ đã có không ít những kẻ mất trí như tên vừa rồi toan chắn đường đã bị tên Trung Lang không ngần ngại chém bỏ.

“Mau, nếu không lửa lan tới bây giờ!” Đầu tóc đầy khói bụi Bành Sâm quay lưng hét lớn, sau lưng hấn năm trăm tên thân vệ như hình vói bóng bám sát y vội vã dẫm đạp lên xác chết lao theo. Nơi xa có giao lộ gồm nhiều đường dần dần hiện lộ, vừa thấy nơi này cả đám đã kinh hãi la lên:

“Lại là chỗ này? Chúng ta đã qua đây ba lần.”

“Trời ơi, làm sao đây?”

“Mau mau quay lại!”

“Không đúng, sau lưng toàn lửa làm sao quay lại được.”

Bành Sâm im lặng nhìn giao lộ với đầy rẫy xác chết, quân Hán dẫm đạp lên nhau quá nhiều khiến đường đi lúc nào cũng là thây vói thây, khó có thể phân

biệt đường đi rồi lẽ làm hấn phần uất vô cùng. Hấn định chọn bừa một lối mà đi thì phía trước bỗng tuôn ra mấy trăm bóng Hán quân, một cây cờ lớn chữ Từ pháp phối khiến Bành Sầm nhũ này ngừng lại. Đường này xem ra không đúng, hấn nghĩ thầm, thế nhưng chưa đợi hai bên binh sĩ chào hỏi nhau, bên dưới cây cờ tên giáo úy Từ Hinh liền hét hoảng gọi to:

“Bành Trung Lang, cứu mạng!”

ẦM ẦM ẦM.

Không cần Bành Sầm kịp hiểu vì sao Từ Hinh kêu rên, tiếng đá lăn quen thuộc đã vang lên. Kèm theo phía sau đám tàn binh là hàng loạt bóng đen to tròn đang không ngừng đè nén tới. Vừa thấy cảnh này, Bành Sầm liền không nói không rằng quay lưng lao thẳng vào một con đường khác bên cạnh. Đám binh sĩ sau lưng hấn càng sợ hãi hơn là toáng lên chạy theo, cũng có nhiều tên trong con hoảng loạn chạy bừa vào lối khác loạn xạ cả lên.

“Aaaaaa!” Chỉ chốc lát sau, vô số tiếng kêu rên kinh tâm lại vang lên. Bành Sầm nghe trong đó có tiếng kêu quen thuộc liền hơi xoay đầu nhìn lại. Chỉ thấy tên Từ Hinh vì vội vã mà ngã sập xuống đất, không biết vì bộ Hán quân giáo úy giáp công kèn hay vì quá độ sợ hãi khiến hấn chặt vật mãi vẫn chưa đứng dậy được. Nghe tiếng ầm ầm ngày càng tới gần, Từ Hinh dùng ánh mắt đầy tuyệt vọng nhìn lên tên chủ tướng của mình trước khi bị một hòn đá nghiền nát. Cách đó không xa, tên cầm cờ cũng đã là một bãi máu tanh, còn cây cờ đã gãy oặt vất vẻo bên lề đường, sau đó nhanh chóng bị ngọn lửa nuốt mất.

Cứ như thế, quân Hán không ngừng bị bầy rập cùng biển lửa mải mơn. Giữa chốn địa ngục, bên cạnh Bành Sầm ngày càng ít quân lính mà hấn còn chả hề hay biết. Mãi đến khi một tên binh sĩ bên cạnh hô vang: “Phía trước có nước” mới khiến hấn hoàn hồn.

Bành Sầm dừng chân nhìn kỹ, thì ra phía trước lũy tre bỗng dung mở ra, để lộ ra một vùng rộng rãi được che chắn bằng một hồ nước nhỏ. Hấn mừng rỡ phát hiện phía bên kia hồ đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi của biển lửa liên hô to:

“Trời không tuyệt Bành Sầm ta!” rồi ba chân bốn cẳng nhảy ùm vào hồ. Dòng nước mát lạnh làm dịu đi cơn đau rát trên người khiến y càng thêm thích thú. Mặc kệ bộ giáp nặng trên người Bành Sầm bị bơm cổ sức lợi qua hồ nước cao chỉ tới ngực mình. Đến khi hấn qua được bên kia mới thở phào thoải mái, hấn sáng khoái quỳ xuống đất, ngửa đầu cười vang:

“Trời không muốn ta chết! Ha ha ha! Trời không cho ta chết!”

“Ta xem, ai dám giết Bành Sầm ta! Ha ha ha!”

“Tao dám!” Hấn còn chưa thỏa thích liền có tiếng quát như sấm bay đến, kèm theo là ánh chớp sấm lèm trong đêm. Bành Sầm hoảng hồn giờ thanh đao trong tay lên hoành đồ lấy đánh choang một tiếng rõ to.

“Hự!” Bành Sầm vất vả đập bạch bạch ra sau, ánh mắt đầy tuyệt vọng nhìn tên phản tặc cừ súy đang áp lại gần. Va chạm vừa rồi khiến y bản thân nhận ra cơ thể mình đã suy kiệt quá rồi, không chỉ mất khó có thể bắt kịp đường đao của đối phương, mà thanh đại đao trong tay cũng đã trở nên nặng nề như dát chì. Keng một tiếng nữa, thanh đao trong tay y đã không thể chịu nổi đành văng ra xa, đánh bồm rơi vào hồ nước không còn tung tích. Rồi ngay lập tức cái đầu lâu của hấn cũng bị người ta hất tung lên trời, trong khi thân người vô lực rũ xuống.

“Aaaaaa, Chú út, Anh đã trả thù cho chú rồi, aaaaaa!” Mai Đạt đầy nước mắt, gương mặt kích động ngửa lên người gào rú như quái thú giữa màn đêm. Bên cạnh, vô số Việt quân từ khắp chốn mai phục lao ra bám xả đám tàn binh thành thịt vụn.

“Từ Phương huynh, thế lửa mạnh quá! Khụ khụ” Mã Phòng vừa vội vã che mặt đầy tro bụi vừa quay sang bên hồ hét.

“Hiển Sur huynh... cố gắng khụ... thêm một chút!” Phùng Chí an ủi “Tôi xem thế lửa phía trước có phần tàn, khụ khụ, ắt chúng ta sắp thoát khốn rồi.”

Mã Phòng vừa ho sặc sụa vừa gạt đầu, hấn quả thật đã không thể không cam lòng bái phục tên Phùng Từ Phương này. Đầu óc suy nghĩ cùng sức quan sát của y quả nhiên đáng sợ. Cách đây không lâu cả hai vừa bắt gặp một đoạn đường nơi trước đó hấn có một cuộc chém giết dữ dội, thế nhưng khắp nơi đều chỉ có thi thể quân Hán, nếu không phải còn có vết riu chém vốn không hề thuộc Bắc quân cùng vô số tên đồng, mũi giáo gãy do phản quân đè lại, Mã Phòng thiếu chút đã tin đây là quân Hán tự tàn sát lẫn nhau. Nhìn ngọn cờ tướng bị chém rũ xuống đất, Mã Phòng không biết mình đã thấm run rẩy bao nhiêu lần, quả nhiên sau đó suốt đoạn đường lẩn mò, bọn họ chỉ bị khói lửa hun cháy chứ không gặp bao nhiêu nguy hiểm nào đáng kể.

Mãi một lúc sau, cả hai vui mừng phát hiện bản thân đã thoát khỏi biển lửa trùng điệp. Phùng Chí thở phào nhìn từng thân cây rừng to lớn trước mặt, mạnh mẽ hít sâu một hơi nói:

“Hiển Sur... xem ra chúng ta vừa thoát khỏi trại của giặc.”

“Đúng vậy, học học, thật may mắn.” Mã Phòng vừa chống thương vừa than, đến lúc này y mới phát giác sau lưng mình chỉ còn non nửa quân lính thoát ra được. Nghĩ lại lúc xuất phát có hơn vạn quân khí nuốt sống núi mà đến. Bây giờ chỉ còn mon men chưa tới hai ngàn người, thân tàn mà đại mà về, trong lòng y không khỏi chua xót thở dài nói:

“May mà cánh rừng này trống vắng, không thì ta e chẳng ai hay hơn vạn quân lính tinh nhuệ của Đại Hán ta lại táng thân nơi này...”

Lời nói chưa dứt hấn, nơi xa đã có rầm rập tiếng bước chân gióng đất vang lại, nghe tiếng bước chân, cả hai tên Hán tướng đều xám xám mặt mày than:

“Mệnh ta thế là hết rồi.”

Đợi khi thể lửa dần phai đã là hơn một giờ sau. Lúc này, ở khu lều chỉ huy quân Nam, nữ tướng Lê Thị Hoa đang cẩn trọng đặt một cái đầu lâu bị đâm nát tươm vào một cái tráp gỗ mà nói:

“Con trai ta, con hãy tạm ở nơi này, đến sáng, mẹ sẽ đưa con về, đầu tướng giặc mẹ đã treo ngoài kia, hãy để quân sĩ hả giận trước, rồi mẹ sẽ lấy nó để tế con.” vừa nói, tay bà cẩn thận lau nhẹ trên má con, nước mắt chảy lộp bộp không sao kìm được ướn lên tóc Mai Trí, giống như con bà hãy còn đây, chỉ đang bị thương nặng thiếp đi mà thôi.

Ngoài lều, hai anh trai Mai Đạt, Mai Thỏa yên lặng cúi đầu không nói. Chỉ thi thoảng Mai Nhất Lang ngược lên nhìn hàng cọc gỗ dài cắm lấy mấy mươi cái đầu lâu, tâm trạng chàng lúc này mới nhẹ nhõm hơn một chút. Bỗng dung Phạm Võ từ xa đi tới cúi người báo:

“Nhất Lang, Nhị Lang, Dương Mân dẫn theo viện quân đến.”

Mai Đạt, Mai Thỏa liếc nhìn nhau, chưa kịp phản ứng thì Lê Thị Hoa từ trong lều bước ra, vẫn giọng nói uy nghiêm bảo:

“Dẫn cậu ấy vào đây.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thống lĩnh

“Quân sư, ngài không cần theo chúng tôi ở trên đây. Nơi này rất nguy hiểm, ở tuyến sau sẽ an toàn hơn.” Lĩnh Nam quân - quân súy Sáng dùng cánh tay lành lặn chống lên chuôi kiếm mà nói.

“Không sao đâu, anh Sáng, trận chiến này, em phải tham gia.” Khải Minh tươi cười trả lời tên quân súy. Trời vừa hừng sáng, cậu đã đứng thẳng tắp bên một dải đất trống làm chỗ tụ quân, ánh mắt bao quát lên toàn thể quân doanh Lĩnh Nam.

Doanh trại quân Nam vốn cách đây mấy giờ còn đông đúc đến chật chội, nay đã vắng lặng đi hẳn. Từng hàng doanh trưởng vẫn nối đuôi nhau dựng thẳng tắp, tuy chỉ là trống rỗng. Chủ nhân của bọn chúng cách đây không lâu đã nối chân nhau lui về phía sau, để lại nơi đây chỉ mấy ngàn quân lính anh dũng, cùng vị thống lĩnh trẻ tuổi đang đứng tắm dưới ánh bình minh dần lộ dạng.

Khải Minh đã thay bộ quân trang dành cho nữ thân vệ cậu vẫn hay mặc, để khoác lên người bộ chiến giáp Lạc quân đầy lộng lẫy. Dưới hàng cò đuôi neho thẳng tắp đang đua nhau vù lộng trên cao, áo bào sau lưng cậu tung bay phấp phới, Khải Minh lúc này chính thức là một viên kiêu tướng đầy oai hùng. Cậu đứng đó, dưới bầu trời dần sáng tỏ, trong đầu không lúc nào không nghĩ đến trận chiến sắp tới.

Trận chiến này nếu thành, Khải Minh sẽ có được thứ mình đang thiếu thốn nhất; sẽ chính thức bước vào hàng ngũ tướng lĩnh Lĩnh Nam.

Uy danh, thứ cậu rất cần bây giờ, chính là uy danh trong quân. Đây chính là thứ đặt nền móng cho tiếng nói của cậu trước ba quân, là thứ để cậu khẳng định được vị thế của mình.

Khải Minh không ngu, càng không thiếu nhạy bén. Cậu có thể cảm nhận rõ ràng mình đang chậm rãi bước chân vào vòng tròn quyền lực của dân anh tài sừng sỏ đất Nam. Vì thế, có không ít ánh mắt tò mò, khó chịu, không phục quang đến cho cậu. Ngoại trừ rất ít người vốn quen thuộc với tên quân sư trẻ tuổi hay đứng sau lưng Trung Nhị Vương ra, số còn lại đều đã không ít lần tỏ rõ với Trung Vương việc cho một ả thiếp thân thị vệ tồn tại trong doanh tướng khi bàn chiến sự là không hề thích hợp. Thậm chí, ngay cả những người đầu lĩnh trong triều đình Lĩnh Nam như Thánh Thiên, Lê Chân, Quý Loan cũng không hề dùng ánh mắt chứa bao nhiêu thiện cảm cho Minh.

“Tình thế quân ta là như thế, hết sức hiểm nghèo... Để bảo đảm toàn quân an toàn lùi về, chúng ta cần có một người sẵn sàng ở lại đoạn hậu. Không biết mọi người có ai sẵn lòng nhận trách nhiệm này hay không?” Trong đầu Khải Minh vẫn nhớ như in buổi họp cách đây không lâu, vẫn nhớ rõ nét mặt trầm trọng của Nàng Thực khi đưa ra câu hỏi ai sẽ chặn sau.

Lúc ấy, toàn thể doanh trưởng Lĩnh Nam có thể nói vắng lặng như tờ, đến cả tiếng dế kêu ngoài bụi cỏ đằng xa cũng có thể nghe rõ một, hai. Hề Trung Vương cùng Nàng Thực đưa mắt tới đâu, cử soái, Lạc tướng các nơi cúi đầu tới đó, không một ai dám vỗ ngực bước ra xung phong.

Tuy nhiên cũng không hẳn ai ai cũng sợ chết, ba anh em nhà Đào Đô Thống, Đào Chiêu Hiền, Đào Kỳ, Nàng Chủ, Quý Loan... vẫn có rất nhiều người vốn định đứng ra, thế nhưng bọn họ không phải độc lãnh một quân, nhiệm vụ trọng đại thì cũng đứng ở cấp độ thủ lĩnh, nòng cốt trong quân, sẽ không thể dễ dàng muốn làm gì cũng được. Bọn họ xin đánh đầu bị Trung Vương khéo léo đẩy về.

Thấy tình thế lâm vào dang dở, người có thể đi không muốn đi, người không nên đi cũng không được đi, nhiệm vụ thì quan trọng, thời gian thì cấp bách lại chậm chạp mãi chẳng quyết được, Khải Minh bèn can rằng bước lên nói:

“Thưa Vua, xin hãy để tôi đoạn hậu.”

“Không thể!” Cơ hồ cùng một lúc, Nàng Thực, Nàng Dung, Nàng Chủ đồng thanh kêu lên. Trung Trinh thì dùng tay che chiếc miện nhỏ để khỏi bật

thốt lên, vừa lo vừa gấp nhìn về phía cậu, còn Đào Kỳ ánh mắt bỗng chốc sáng ngời.

Trung Trắc đứng dậy đưa tay cản lấy Bát Nạn đại tướng quân, ra hiệu nàng dừng vội nói. Vua Bà im lặng quan sát Khải Minh thật lâu, Nàng thấy hắn đứng thẳng không sợ, hai mắt trong sáng không chút tư dục thì âm thầm gật đầu, nói thật chậm rãi:

“Khải Minh, cậu chắc chắn chứ?”

“Bẩm Vua, tôi chắc chắn!” Khải Minh vẫn cứng rắn trả lời.

“Kẻ ngu si!” một số tên cừ súy nghe vậy hả hê trong lòng, thầm nghĩ. Một số tên khác thì mang ánh mắt thương hại dành cho Minh, tuy nhiên có người chịu chết thay, chúng cũng vui vẻ im lặng, chẳng hề đồng ý cũng không nhảy ra can ngăn.

“Bẩm Vua, Khải Minh quá nhỏ, tài đức chưa thể phục chúng, em sợ cậu ta sẽ không làm tròn được sứ mệnh này.” lúc này Nàng Chủ đã không nhận được nữa bước ra tâu. Tuy nàng nói nhẹ nhàng, nhưng hàm ý rõ ràng, nàng chưa quá tin tưởng Khải Minh.

“Ừm, nếu không đủ phục chúng, vậy nay ta giao cậu ấy quyền thống lĩnh, tăng làm đại cừ súy, tổng chỉ huy hậu quân, em thấy thế nào?” Trung Châu nghe báo hơi ngẫm nghĩ rồi nói.

Lời Vua vừa dứt, đám cừ súy vốn im lặng liền biến sắc. Quá hậu hĩnh, quá nhiều, một trận đoạn hậu lại ban chức cao như vậy? Nên biết ngay cả chức cừ súy là do chúng đánh tây đánh đông bao nhiêu năm trời, chiêu mộ bao nhiêu chiến binh mới có được. Đại cừ súy? Thống Lĩnh? Đó đã tương đương trưởng thôn, tương đương ba - bốn mươi năm cố gắng, chỉ kém một chút là thành Lạc Hầu Lạc Tướng, được cha truyền con nối rồi.

“Bẩm Vua, không ổn. Một tên nhóc miệng còn hôi sữa, tuổi đời nông cạn làm sao có thể giữ chức vụ cao như vậy? Tôi e rằng chúng cừ súy sẽ không phục.” một tên chính khí đẩy mình bước ra nói.

“Vua, như thế không ổn, một kẻ trai già gái, mục tiêu u ám, tuyệt đối không thể làm thống lĩnh.” Một tên khác bước ra.

Trung Trắc cười mĩa nhìn đám cừ súy bên dưới loạn thành một bầy, trong lòng cũng ngü vị tạp trần. Đám cừ súy đất Việt tuy uy dũng nhưng quá thiếu đoàn kết, không ai phục ai, lại có phần ham mê tư lợi. Lúc thấy hiểm nguy không ai xung phong, lúc thấy có người được thưởng lại nhao nhao đòi cản, thật lòng làm nàng chán ghét.

“Im lặng!” Đào Đô Thống thấy doanh trưởng quá mất trật tự liền bước ra quát to. Tiếng chàng như sấm rền khiến mọi người hơi dừng lại. Đợi không gian im ắng lại, chàng mới bước ra chấp tay nói:

“Thưa Vua, Khải Minh tuy được phong làm Thống Lĩnh đi nữa vẫn không thể nào đủ sức phục chúng, cũng không đủ tài năng dẫn quân, tôi nghĩ vẫn nên để người khác đi thì hơn.”

“Thưa Vua, tôi đồng ý với Nhất Lang...” Tạ Hàn Vũ cũng bước ra góp lời, lão liếc xéo Khải Minh, ánh mắt chứa một chút ý vị khó nói, tâu: “Cho dù cậu ấy được làm thống lĩnh cũng sẽ khó lòng có cánh quân nào chịu khuất mình dưới trướng, nghe lệnh điều động. Như xảy ra như vậy, cánh quân đoạn hậu này e rằng sẽ toàn quân bị diệt, tính mạng cậu ấy cũng khó dò... Cũng có thể vì bảo toàn tính mạng mà cậu ấy... Tóm lại, sẽ phụ lòng tài bồi của Ngài, mong Vua Bà xét lại.”

Khải Minh im lặng cúi đầu, vừa buồn bã cơ hội lập công sẽ trôi đi mất, vừa đau lòng khi thấy mình bị cô lập giữa mọi người. Ngay lúc tưởng chừng như cậu sẽ không bao giờ có duyên với quân quyền nữa thì Đào Kỳ bước ra cười vang tâu:

“Thưa Vua, cha ông ta từ xưa có câu: Có cứng mới đứng đầu gió. Nếu cậu ta đã quyết tâm như vậy ắt hẳn phải có biện pháp hay ứng phó. Kỳ này kém tài, nguyện dùng ba ngàn Lạng Sơn thủ quân giúp sức, thân lãnh chức phó thống lĩnh hậu quân với Khải Minh.”

Nhờ Đào Tam Lang đứng ra, các tướng mới thôi không bàn cãi nữa. Tuy nhiên, ánh mắt họ dành cho Minh lại không cất chứa bao nhiêu thiện cảm...

Rốt cuộc, Khải Minh vẫn nắm lấy hơn ba ngàn Lạng Sơn quân làm lực lượng đoạn hậu. Tất cả bọn họ đều là chiến sĩ do Chấn Bắc đại tướng quân Đào Kỳ một tay huấn luyện. Bọn họ từ lâu vốn theo Đào Tam Lang phòng thủ Lạng Sơn, ai ai cũng đã thấy máu, cũng là binh sĩ vào sống ra chết không biết bao nhiêu lần lăn lộn nơi chiến trường. Có thể nói, bọn họ được coi là lực lượng tinh nhuệ nhất mà Lĩnh Nam nắm giữ lúc này. Ai nấy tinh thần ngẩng cao, sắc thái kiêu căng ngạo mạn đứng ngồi rải rác khắp doanh trại giữa từng làn gió sớm. Trên thân họ từ lâu đã không còn là những bộ quần áo son bình, những bộ giáp mây quen thuộc nữa mà đổi thành từng bộ giáp trụ mới toanh vừa được phân phối sáng nay, bao gồm lớp giáp đồng phủ phía trước, bao bọc lại lớp giáp trong gồm hỗn hợp da, mây vô cùng thoải mái lại rất chắc chắn. Hiên nhiên, tất cả chúng đều lấy từ kho của Khải Minh mà ra. Dù sao qua mấy trận thắng nhỏ liên tiếp cộng thêm Khí Thôn ra sức ủng hộ, Khải Minh cũng đã tích góp được không ít quân bị. Bấy giờ Lạng Sơn quân sắp vì cậu đánh một trận quan trọng, cậu tất nhiên không thể keo kiệt những thứ này.

Đương nhiên, cậu không phải chỉ có mỗi Lạng Sơn quân.

“Quân sư, Lĩnh Nam quân đã chuẩn bị xong.” Trong làn sương sớm, Sáng đón lấy ánh mắt báo hiệu từ tên Đào Nhất, nghiêm dung quay sang Minh báo cáo.

“Ừ! Các anh em vẫn huấn luyện buổi sáng sao?” Khải Minh mỉm cười gật đầu. So với Lạng Sơn thủ quân, hơn hai ngàn Lĩnh Nam Quân đằng xa càng có thể nói là dòng chính của cậu. Bọn họ đa phần xuất thân từ các tù binh mà cậu đã cứu trong suốt quá trình theo chân Trung Trinh về Cẩm Khê, cộng thêm một phần không nhỏ môn hạ đệ tử đến từ Khí Thôn. Qua thời gian rèn luyện và chiến đấu liên tục, bọn họ đã có được nền tảng vững chắc để gây dựng lên một nhánh binh sĩ tinh nhuệ sau này. Quan trọng là, bọn họ vốn dĩ rất mực trung thành với cả Hai Vua và Khải Minh, nên hai chị em Trung

Châu chẳng cần suy tư liền điều họ tham gia lần hành động này.

Có họ góp phần, số quân Khai Minh có thể sử dụng liền tăng vọt vượt ngưỡng gần sáu ngàn người. Đừng coi thường con số này, nếu so với quân chế tộc Việt vốn quá hỗn loạn, quân ai nấy quân chẳng có hệ thống cụ thể thì Hán quân giáo úy có thể điều động bất quá tối đa một ngàn năm trăm người mà thôi, gần sáu ngàn người, chính là tương đương một tên Trung lang tướng rồi. Trung lang tướng đối với nhà Hán bây giờ đã là một quân chức không nhỏ, có thể độc lập lĩnh quân tác chiến, quyền hạn cùng đãi ngộ cực cao. Vì thế có thể nhận thấy Khai Minh đã được Vua đánh giá cao cỡ nào.

“Họ vẫn tự tập luyện lấy, tuy nhiên chỉ là những thứ cơ bản thôi.” Sáng quan sát binh sĩ Lĩnh Nam quân nói cười rôm rả từ khu rừng thưa kê bên tiến vào trại. Nhìn rõ mọi người đều đang rất sung sức, chàng mới hài lòng nện chân lộp bộp trên mặt cỏ dày, dắt con ngựa Hắc Vân đen như mực đến đứng phía sau Khai Minh.

Sau lưng anh ta, là hai trăm quân thân vệ trực tiếp do Khai Minh thống lĩnh, Lạc Vệ. Bọn họ mỗi người mặc giáp tinh xảo, ánh mắt như đao giấu sau lớp mặt nạ lạnh lùng. Bên cạnh mỗi người là một con ngựa lùn, nai nịt đầy đủ, bên hông treo vô số dụng cụ quăng, ném. Mỗi người trang bị đều giống như chủ tướng của mình, một thanh giáo mác bằng đồng, một bộ cung hoặc nỏ tiễn, cùng một thanh gươm dài bên hông. Có thể nói, trong quân Lĩnh Nam hiện giờ, Lạc Vệ chính là chi kỵ binh tinh nhuệ nhất, chiến lược và tinh thần đều xa không phải kỵ quân của Phương Dung có thể so sánh được. Bọn họ đứng yên đấy như hai trăm pho tượng, chính tề như một thể, cho dù mà đại tướng Đào Kỳ hay quân súy Nguyễn Sáng có liếc nhìn sang vẫn không thay đổi. Mà hai tên vệ súy đứng đầu bọn họ, hai anh em Lạc An, Lạc Hào, càng như hai chiếc bóng trái, phải của Khai Minh, luôn bám sát lấy cậu không chút xa rời.

“Sáng nay, trời có chút se lạnh.”

Đó là những gì Đào Kỳ đang suy nghĩ. Tiếng lộp cộp từ vỏ ngựa từ xa đang đến gần của thám báo không làm chàng có bao nhiêu phân tâm. Hất ra một luồng sương trắng chẳng hề liếc mắt về phía cánh quân đặc biệt đã nối đuôi nhau biến mất đằng xa như có điều suy ngẫm. Đoạn, chàng lại tỉnh tề đánh giá cậu bé bên cạnh mình thêm vài lần.

Quả thật, không chú ý thì thôi, chú ý một chút thì Khai Minh thật sự khiến người khác phải giật mình.

Nhớ ngày đó chàng phải tốn không biết bao nhiêu công sức mới có thể chiêu mộ, huấn luyện được một chi tinh binh theo sau. Lại phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể để bọn họ toàn tâm toàn ý với mình, có thể nói là tâm huyết ra hết mới được một chi Lạng Sơn quân hiện nay. Đó đã là tướng lĩnh chỉ leo tèo ba - bốn người, trang bị thiếu thốn, khổ đến chàng gồng vai xoay sở mãi vẫn không đủ.

Ấy vậy mà theo như Nhị Vương kể, chỉ dùng chưa đến một tháng, Khai Minh đã có thể tập hợp đủ một nhánh quân đội chuyên nghiệp. Không cần nói Lạc Vệ cùng Lĩnh Nam quân có sức chiến đấu mạnh đến bao nhiêu. Chỉ tính đến lòng trung thành cùng niềm tin gần như mù quáng của họ dành cho cậu đã không phải là thứ mà bất kỳ vị cử súy nào của Lĩnh Nam có thể làm được.

Đã vậy, cậu còn không thiếu nhân tài giúp đỡ. Âu Mạn, Hoảng, Đào Nhất, Lạc Hào, Lạc An... nếu được vun đắp đầy đủ chắc chắn sẽ mau chóng trở thành kiêu tướng nơi sa trường. Âu Lan, Rắn Lục lại chính là kì nhân dị sĩ với nhiều tài năng khác người. Đó còn phải kể đến kẻ đang đứng đằng sau chàng, Nguyễn Sáng, tài cầm binh của hắn có thể nói đã tỏa sáng chói mắt đến nỗi cả Bát Nạn đại tướng quân Vũ Thị Thục phải gật gù khen tặng. Mà theo như Đào Tam Lang biết được, ngay cả bề chính cùng toàn bộ quân sĩ thuộc về một mạch Khí Thôn trong quân đều đã coi Khai Minh như thiên lôi, sai đâu đánh đó. Cộng thêm cả người được gọi là Âu Ruộng cùng Gia Hưng công chúa, tức Nàng Quốc ở tuổi Ty Ảnh đều đã đứng về phe của cậu. Người không biết thì không thấy gì đặc biệt ở cậu, nhưng những người tinh tế thì từ sớm đã giật mình nhận ra, nhân mạch của Minh đã dễ dàng gồm thâu hơn một phần ba tướng lĩnh chủ chốt của Lĩnh Nam.

Đó là chưa tính “mối quan hệ” giữa cậu cùng Nhị Vương nữa.

Quả thật, Đào Tam Lang không thể tin nổi có người có thể tổ chức thế lực cho mình một cách nhẹ nhàng hời hợt như thế.

Khai Minh nhận thấy Đào Kỳ nhìn mình thật lâu thì hơi có chút ngại ngùng gãi gãi đầu thưa:

“Thầy Kỳ, có vấn đề gì sao ạ?”

Đào Kỳ ha hả lắc đầu cười. Vốn lúc đầu anh cũng không muốn cậu gọi mình bằng thầy. Thế nhưng Khai Minh cứ kiên trì trước sau như một, Đào Kỳ nghe mãi cũng quen đã chẳng buồn chấp nhất nữa. Mặc khác, chàng có thể cảm nhận được tâm ý của tên nhóc con này. Đánh người tránh mặt cười, Khai Minh chân thành như thế cũng khiến chàng cảm thấy ấm lòng.

“Tra, tra!” Cà rộp, cà rộp...

Rốt cuộc, tên quân sĩ đánh ngựa từ xa cũng đã chạy tới, ngựa vừa dừng, hắn đã quăng người cúi rạp, mặc cho bùn đất bám đầy mặt mũi vội tham:

“Thưa hai ngài, quân chủ lực đã hoàn toàn rút lui. Quân giặc cũng đã có động tĩnh...”

“Cảm ơn anh!” Khai Minh nghe báo, chân bước vội đưa tay đỡ lấy tên lính dậy, cậu nhẹ nhàng nói lời cảm tạ hắn, tay không ngừng phui lấy bụi đất trên thân hắn. Đợi tên kia cảm kích lui ra xa, Khai Minh quay về phía Đào Kỳ như muốn trưng cầu ý kiến: “Thầy?”

Gặp Đào Tam Lang đã lên ngựa từ lâu, hài lòng gật nhẹ đầu, ánh mắt Khai Minh liền ánh lên chum sáng rực rỡ. Cậu tiếp lấy thanh giáo mác từ tay Lạc Hào đứng bên cạnh, xoay người leo lên ngựa. Hành động này khiến Sáng cùng Lạc Vệ sau lưng roạt một tiếng chính tề đồng loạt vận lực phi lên chiến mã. Sau khi chinh chu giáp trụ đằng hoàng, Khai Minh đạp bàn đạp, rướn đứng thẳng người, ánh mắt như đao, giọng nói như chuông đồng hô to:

“Nổi kèn lệnh, toàn quân, tập hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thống lĩnh trời sinh

Ừ Ừ Ừ Ừ....

Tiếng sừng trâu ngân dài như tiếng sấm vang vọng bên tai từng người chiến binh đất Việt khiến bọn họ như bầy kiến đen nô nức đua nhau bước về bãi đất trống.

“Hô! Hô! Hô!”

“Hô! Hô! Hô!”

Bắt đầu từ hàng Lạc Vệ sau lưng Khải Minh, tiếng hò hét vừa mạnh mẽ vừa nhịp nhàng nhanh chóng lan rộng. Tiếng hò vang vọng ngày càng dày đặc theo số lượng quân sĩ đến càng đông. Chỉ lát sau, hơn sáu ngàn binh sĩ đã chen chúc đông đúc tại đó.

Khải Minh đứng dưới thân cò, cậu nhũn mày tỏ rõ khó xử: trong khi Lĩnh Nam quân cùng Lạc Vệ đã quá quen thuộc Khải Minh, chấp nhận theo hiệu lệnh mà đứng nghiêm hô to cổ vũ sĩ khí, thì Lạng Sơn thủ quân lại tỏ ra sững sờ chết mặc bay. Bọn họ lười nhác ôm vũ khí, ta nhìn người, người nhìn ta, bọn họ tuy không mở miệng ồn ào bàn tán nhưng lại dùng một loại thái độ thách thức, im lặng liếc xéo cậu. Trên gương mặt mỗi người, Khải Minh đều có thể nhận rõ hai chữ không phục cùng xem thường.

“Vẫn là do mình không đủ uy vọng!” Minh lắc đầu thở dài, cậu liếc mắt thấy Đào Kỳ vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm như không phải chuyện của mình thì cũng đành chịu. Đợi binh sĩ đã hơi đầu vào đấy, Minh quay sang Sáng nói:

“Anh Sáng, phiền anh phân phát vật dụng cho họ”

“Vâng.” Nguyễn Sáng cúi đầu đáp, ánh mắt đã cứng tức giận. Vừa rồi Minh ra lệnh mà như nhò nhẹ nhò và không hề thoát khỏi ánh mắt đám kiêu binh kia. Sáng nhìn rõ nhiều tên đã nhếch mép cười mỉa, có tên còn chậm rãi lắc đầu đánh giá Khải Minh.

Sáng có thể nén giận, người khác không thể, Lạc An tra một tiếng thúc ngựa chất vấn:

“Bọn kia bọn mày sao lại...”

“An!”

Lạc An nghe thấy anh trai can mình thì giận dữ quay sang, trông thấy Lạc Hào hơi nghiêng người lộ ra Đào Kỳ cùng động tác lắc đầu cho qua của Minh thì hần học hừ mạnh, nhổ một bãi nước miếng xuống đất mới lui về. Sau lưng, đám Lạng Sơn quân thấy vậy còn cười ồ lên, nhiều tên đưa tới ánh mắt đầy thách thức.

“Hừ! Của mày đây, cầm lấy!” ngay lúc đám Lạng Sơn quân vẫn đang kênh kiệu với Minh, Đào Nhất cùng mấy chục Lĩnh Nam quân vác theo những bó cỏ to đi đến, dúi một cây vào tay chúng.

“Đây là cái thứ quý quái gì? Tao không cần.” Một tên lập tức bộp quăng ngay cây cỏ xuống đất.

“Mày dám? Mau cầm!” Một tên Lĩnh Nam quân hăm he.

“Tụi mày đưa tao mấy cây gậy rách này làm gì? Tụi tao đã có vũ khí. Cút đi!”

“Đây là quân lệnh, các anh không được cãi.” Ở một khu khác không xa, Nhài Hương cũng gằn cổ lên quát.

“Cô em làm gì nóng thế?” Một tên có vẻ như đội trưởng đáp:

“Quân lệnh của ai? Thằng nhóc con còn hôi sữa ấy hả? Ha ha, anh đây không theo!”

Khu tụ quân vì thế bỗng chốc ầm ĩ cả lên khiến Minh đau đầu không thôi. Mặc dù Minh rất muốn đứng ra nện cho đám người này một trận, nhưng không nói chiến trận sắp tới, mà chỉ nói chủ tướng đám này vốn là thầy cậu đã làm Minh lúng túng khó xử. Cậu lần nữa quay người nhìn tướng quân Đào Kỳ, lại lần nữa thấy chàng ta đang ngo bâng quơ đầu đó mấy cây cỏ đuôi heo đằng xa, làm như chúng có nét đẹp quyến rũ khó có thể nói bằng lời.

“Thế này là sao? Chẳng nhẽ Lạng Sơn quân vốn mất ki luật như thế!” Khải Minh trầm nghĩ, nhưng lập tức cậu bác bỏ ngay. Đào Kỳ luyện quân cậu đã thấy rồi. Không chỉ năm trăm thanh niên trai tráng làng Đào được chàng huấn luyện nghiêm cẩn cả võ công lẫn quân luật, mà cả Lĩnh Nam quân đều

được chàng chỉ điểm qua vài lần, rất có bài bản, trước sau rõ ràng, quân lệnh rất ròi. Bản thân Minh còn là đích thân Tam Lang dạy dỗ, không thể nào chàng lại dễ yên cho Lạng Sơn quân gây khó dễ như vậy...

“Anh kia, anh không biết trận chiến sắp tới rất quan trọng sao?” tiếng khuyên can đầy vẻ mặt bình tĩnh của Nhài Hương vẫn văng vẳng bên tai Minh.

“Đoạn hậu, biết chứ, ráng sống lâu một chút là được. Bọn anh còn gặp nhiều nguy hiểm hơn thế cơ. Các em làm sao hiểu? Còn bày đặt làm dáng mang cò làm gì?” Tiếng khịt mũi coi thường trả lời.

“Bọn mày không biết nếu không hợp tác, toàn quân sẽ gặp rắc rối to sao?”

“Thật là phiền!” Tên kia bĩu môi đáp: “Đi đoạn hậu, chịu chết mà, có gì rắc rối? Rõ là về chuyện.”

Chẳng lẽ thầy Kỳ cũng không muốn ta làm chiến tướng nơi sa trường? Giữa chón huyền não, Minh vẫn đang cúi đầu suy ngẫm. Bỗng dưng, một tia ánh sáng lóe lên trong đầu Minh, cậu liếc mắt thấy Đào Kỳ vẫn một bộ hời hợt không cổ vũ cũng không can ngăn quát tháo đám kiêu binh thì cắn răng hô to:

“Nổi trống!”

“TÙNG! TÙNG! TÙNG! TÙNG!”

Bốn tên lực sĩ trong quân nghe lệnh lập tức gồng mình nên trống vang lừng. Tiếng trống rền át tiếng cãi nhau, cũng làm đám quân sĩ đang dòm tía tai sự tình nhớ lại mình vẫn đang tụ quân. Cả đám liếc nhìn nhau, hậm hực. Đào Nhất bức tức cầm cây cò xuống bên cạnh một tên Lạng Sơn thủ quân, hứ một tiếng mới quay về chỗ. Đám Linh Nam quân thấy vậy cũng làm theo. Trong nhịp trống dồn, hai đạo quân như phân thành hai cánh trái phải hoàn toàn tách biệt.

Đến khi tiếng cãi vã đã ngừng, mọi người đã về chỗ, cậu thống soái trẻ mới thúc ngựa lên trước vài bước, vận lực hét to:

“Hỡi anh em, hỡi chị em!”

“Hỡi các chiến binh tinh nhuệ.”

“Mọi người có mặt ở đây, vào lúc này, là để thực hiện một nhiệm vụ hết sức nguy hiểm. Thân là thống lĩnh cánh quân này, tôi sẽ không nói dối mọi người. Chúng ta ở đây là để đoạn hậu, là để dùng mạng sống của mình để bảo toàn chủ lực Linh Nam. Bởi vì phía sau chúng ta, nội gián đã bán đứng dân tộc Việt, mở toang cửa hông đón quân thù vào nhà. Bởi vì sau lưng chúng ta, cha mẹ, ông bà, con cái chúng ta đang gặp nguy hiểm trong sớm chiều.”

“Nói cách khác, chúng ta là lực lượng sẵn sàng phải hi sinh để Vua Bà có thể an toàn lui binh, thoát khỏi âm mưu vây đánh của Hán khấu.”

Nói đến đây, Khải Minh hơi dừng lại, bình tĩnh quan sát phản ứng của binh sĩ bên dưới. Ngạc nhiên thay, dù cho cậu có nói rõ tình thế quân Nam hiểm nghèo đến như vậy, Lạng Sơn binh vẫn lạnh lùng bất biến, một kiểu kiêu ngạo như cũ, hàng ngũ vẫn không có mảy may bao nhiêu lộn xộn, hốt hoảng. Nếu không phải trên ánh mắt từng người còn không giấu nổi nét lo lắng, bốn chồn cùng một chút cam chịu khó thấy, Khải Minh thậm chí phải hoài nghi những người này có phải chẳng còn quan tâm đến sống chết của mình thế nào.

“Tinh binh, đây chính là tinh binh, trầm ổn như núi...” Trong lòng thầm than, cậu không khỏi khẽ liếc về phía chủ tướng thực sự của đám kiêu binh kiêu tướng này. Trong ánh mắt của cậu, Đào Kỳ vẫn sừng sững cười con Thông Linh đứng đó, cả người lẫn ngựa đều thong dong, nhàn nhã, cứ như sắp tới họ sẽ đi dạo chứ không phải xông pha nơi chiến trường. Thậm chí, họ còn lười chả muốn động đậy, cả hai ở đó nhưng nhìn như không có mặt, chỉ có một cỗ khí thế bàn bạc đầy tự tin đang vờn vũ xung quanh. Có lẽ cỗ khí thế này chính là lý do khiến hơn ba ngàn Lạng Sơn binh có được niềm tin cùng thái độ như thế.

“Tinh cách này tuy nhiên đáng nể, nhưng thái độ mặc kệ vẫn không chấp nhận được. Như vậy...”

Trong lòng mang theo ý tưởng, Khải Minh càng thêm trịnh trọng oanh oanh tiếp lời:

“Tôi nói cho tất cả các anh chị em biết: ngày hôm nay, chúng ta sẽ lấy sáu ngàn người, mặt đối mặt, đao đấu đao với hơn năm vạn quân xâm lược. Ngày hôm nay, có thể toàn thể chúng ta đều phải chết ở đây. Đứng trước tình huống này, mọi người có sợ chết không?” Rồi chẳng để quân lính trả lời, Minh nhẹ giọng nói:

“Thú thật, bản thân tôi, rất sợ.”

“Ha ha ha!”

“Quả nhiên là một tên chết nhát!”

“Ngươi còn nhỏ lắm, sao không quay về bú sữa mẹ đi? Còn thống cái gì? Linh cái gì?”

“Đứng, đứng, ha ha.” Nghe cậu bộc bạch, một số binh lính không tự chủ được nhếch mép cười vang. Khải Minh cũng vui vẻ dừng lại một đoạn mới nói:

“Đến con kiến còn ham sống, đương nhiên, tôi cũng không ngoại lệ, các bạn cũng vậy. Hơn nữa, mỗi người trong số chúng ta đều không sống một mình. Chúng ta có họ hàng, có bè bạn, có những người đợi chờ chúng ta trở về, có những người dựa dẫm cần lấy chúng ta chăm sóc.” Cậu nhìn đám binh lính đã dừng cười, gật đầu tiếp:

“Trách nhiệm nặng nề, tình cảm khó bỏ, trong lòng chúng ta mang theo nỗi sợ hãi cũng là chuyện hết sức bình thường. Làm người, phải có trách nhiệm, có trách nhiệm, thì phải yêu quý mạng sống của bản thân, mà biết quý trọng bản thân mình, thì phải biết sợ hãi.”

Giọng cậu đều đều, thật chậm rãi, rất truyền cảm khiến quân lính đang cười cợt chậm rãi dừng lại. Bọn họ không tự chủ được bị cậu dẫn dắt vào trong mạch suy nghĩ, nhiều người thờ dài, ánh mắt mất dần sự lãnh tĩnh, thêm vào nhiều sự ưu thương. Thậm chí có một số ít người bắt đầu cúi đầu nghiêng ngả. Ngay cả Đào Kỳ cũng ngạc nhiên nhìn về phía bóng lưng của cậu nhóc trước mặt. Chẳng thật sự không hiểu ai dạy cho Minh những luồng ý tưởng quá sức già dặn này, tuy nhiên, dù như thế, Tam Lang cũng phải gật đầu đồng ý, cậu nói không sai. Hơn nữa, chẳng có thể cảm nhận được đám binh sĩ bên dưới vốn có chút không phục Khải Minh cũng dần dần đặt nhiều chú ý hơn vào cậu.

“Để thoát khỏi nỗi sợ hãi này, có hai phương pháp.” Khải Minh ngâm giọng thêm trầm, cười ngửa xoay ngang, chạy chậm dọc theo hàng quân sĩ, ánh mắt đảo qua từng người nói:

“Một là, khuất phục nó, cúi đầu chấp nhận chúng ta không thể nào làm gì được, cúi đầu chấp nhận sự thống trị của nhà Hán, cúi đầu đặt xuống binh khí, vứt bỏ chống cự. Nếu làm như vậy, chúng ta sẽ ngay lập tức thoát khỏi cái chết trước mắt, sẽ được ban phát cho cuộc sống an nhàn, sung sướng để trở về làm kiếp nô lệ như trước đây.”

Nói đến đây, cậu dừng lại, kéo mạnh cương ngựa khiến nó hí vang vì đau, chân nện bùm bụp xuống mặt đất, để lại từng dấu in sâu hoắm. Tay cậu bỗng chốc nắm chặt, giờ ngang trước mặt mọi người mà hùng hồn:

“Nhưng, nếu làm như vậy, chúng ta sẽ trực tiếp cầm lưỡi gươm của mình trao vào tay quân thù, để mong mỗi chúng khoan dung, hi vọng chúng rộng lượng, sống chết tùy theo tâm trạng chúng vui hay buồn. Nếu làm như vậy, ngày sau con cháu chúng ta sẽ sống trong luồn cúi, trong túi nhục, sẽ cố tìm cách quên đi tổ tiên, cha ông chúng là ai, sẽ chẳng ai hiểu rằng chúng ta vì yêu mến gia đình con cháu mà từ bỏ chiến đấu, sẽ chỉ nhớ tới chúng ta như những kẻ nhu nhược.”

Càng nói, giọng Khải Minh càng hăng, càng dồn dập, đến lúc cuối cùng, giọng cậu đã từ nói thành gào thét, vang vọng mạnh mẽ trong lòng từng người lính. Lời cậu nói khiến ánh mắt binh sĩ từ một cổ nhuệ khí đến tan rã, rồi từ tan rã bỗng trở nên bùng tỉnh, giật mình, bởi cậu vừa gieo giắt vào trong họ một nỗi sợ hãi. Đó là một nỗi sợ đến từ dòng họ, từ uy danh: sợ bị khinh thường, sợ bị lãng quên, chính chúng tạo thành một luồng chiến ý sục sôi trong tim mỗi người.

“Nói cho tôi nghe, có ai cam chịu cuộc sống như vậy hay không?” Minh gào lên.

“Không!” Ngay lập tức, Lạc Hào, Lạc An cùng một số ít quân sĩ đáp lời.

Khải Minh xoay ngựa thúc cương khiến nó lao nhanh về giữa, bồm ngựa tung bay loạn xạ theo tiếng gào lần nữa vang lên:

“Có cam chịu không?”

“Không! Không!” đông đảo Lạc Vệ cùng Lĩnh Nam quân dõi mắt theo cậu, sẵn giọng đáp lấy.

“Sống chui, sống nhủi, để tiếng xấu muôn đời, để con cháu túi nhục, Mọi người, cam chịu hay không cam chịu?”

“KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG!”

“KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG!”

Toàn thể doanh trại quân Nam bùng nổ.

Khải Minh phi ngựa như bay về phía cây đại kỳ nước Nam đang sừng sững đứng đó, tay trái cầm cương bỗng chốc buông ra, nắm lấy cây cờ lớn thân rộng hơn hán hai lòng bàn tay. Chân cậu dậm mạnh lên bàn đạp, cả người gồng lên vận sức như con hổ dữ đang khom người bỗng chồm dậy, không chút phí sức nhỏ bật, nâng thẳng nó lên cao, gằn giọng hét:

“Như vậy, còn cách thứ hai! Đó là dùng hết sức lực, đập tan nó!”

“Đập tan nó!” Đào Nhất giờ lên cây cờ trong tay hét vang.

“Đập nó, Đập nó!” Bất kể Lĩnh Nam quân hay Lạng Sơn quân đều nắm cờ hò hét.

“Các anh chị em!” Khải Minh vận lực quát:

“Ngày hôm nay, Vua Bà đã cho chúng ta một cơ hội như vậy. Ngày hôm nay, Tổ tiên cho chúng ta một con đường như thế. Con đường để triệt để thoát khỏi sợ hãi, để cho toàn cõi thiên hạ, toàn thể đất Nam dõi theo mà nhìn. Cơ hội để tên tuổi mỗi một chiến binh có mặt ở đây được lưu vào trong sử sách, được con cháu nhớ đến muôn đời: NHƯ NHỮNG NGƯỜI HÙNG!”

“Phía trước chúng ta có năm vạn quân xăm lãng, tôi nói cho mọi người đều hiểu rõ: đó chính là năm vạn đầu dê béo, đang đợi chờ chúng ta đến làm thịt! Ngày hôm nay, chúng ta giết chúng mảnh giáp không lưu!”

“Ngày hôm nay, chúng ta cho chúng hối hận có mặt trên đời.”

“Ngày hôm nay, chúng ta đập tan kế hoạch truy kích, bẻ gãy gọng kìm bao vây của Mã Viện. Để chúng chỉ cần nghe thấy tên quân ta, thấy được ngọn cờ này, đều phải run sợ!” Lời cậu vừa dứt, khí thế đã mạnh mẽ phun trào như vàng thái dương. Dưới háng cậu con ngựa dường như cũng bị kích động, nó lồng lên, chồm hai chân trước đập loạn hí dài, sau lưng cậu áo bào tung bay phấp phới khiến cậu như thần tượng nhà trời phải xuống trong mắt ba quân.

“HỒ! HỒ! HỒ!”

“CHIẾN! CHIẾN! CHIẾN!”

Bị Khải Minh kích động, quân sĩ ánh mắt như đốt lửa, toàn thân khí thế lạnh lẽo lười nhác bị xua đi sạch. Bọn họ dường như quên mất bản thân mình là kiều binh, cũng quên mất số phận của kẻ bị buộc phải chặn sau, phải hi sinh, mà như thay đổi thành một bầy hung thú đang bị bỏ đói lâu ngày, đang khao khát máu thịt quân thù. Tiếng la hét của họ vang vọng dữ dội đến nỗi cách xa mấy dặm, quân Hán đang từ từ áp lại cũng nghe thấy. Bọn chúng bản thân không hiểu vì sao bọn man di lại trở lên hung ác đến vậy.

“Đại soái, tình thế thật lạ... Chẳng lẽ... Bành Sầm thất bại?” Lưu Long nhíu mày nghiêng người hỏi.

“Ừm, khó nói... Để lát nữa chúng ta sẽ biết thôi.” Mã Viện cười trên thân một con ngựa lớn đen như màu mực, đại đao nơi tay, vuốt râu nghiêng ngẫm đáp lời...

Bên này, thấy sĩ khí toàn quân dâng cao đến chóng mặt, Khải Minh hài lòng mỉm cười. Cậu kính cẩn nghiêng người, chấp tay thưa:

“Anh em, thân là thống lĩnh cánh quân này, tôi thấy tự hào được ở đây, được sát cánh cùng mọi người tham gia trận chiến này.”

Thấy cậu cúi người, quân lính đang hô to liền dừng bật, khó tin mà nhìn. Chẳng đợi không khí lắng xuống, Khải Minh liền đột ngột đứng thẳng người, cao giọng cổ súy:

“Thân là một người dân Lĩnh Nam, tôi không thể giấu được xúc động được tận mắt chứng kiến phút giây huy hoàng này. Ngày hôm nay, sáu ngàn anh hùng đất Nam ta ra đời, ngày hôm nay, chúng ta đều thành huyền thoại!”

“LĨNH NAM TẮT THẮNG!” Khải Minh ngửa mặt hét gào.

“LĨNH NAM TẮT THẮNG!”

“TẮT THẮNG! TẮT THẮNG! TẮT THẮNG!”

Toàn quân Nam thực sự bùng nổ, khí thế bay vượt trời cao. Lúc này không còn từ ngữ nào có thể diễn đạt được chiến ý sục sôi của bọn họ, lúc này, không một kẻ nào có thể đứng ra ngăn chặn con đường của họ. Lúc này, bọn họ thậm chí tin tưởng bản thân mình có thể giết thẳng một đường đến tận Lạc Dương.

“Thật lợi hại!” Sau lưng Khải Minh, hơi thở của Đào Tam Lang cũng trở nên dồn dập hơn hẳn, ánh mắt chàng không sao dời đi khỏi bóng lưng nhỏ bé đứng trước, trong lòng lại không tài nào kìm hãm được lòng khâm phục đang không ngừng nẩy mầm.

Vốn chàng chỉ tính mượn đám kiều binh để thử thách, tôi luyện Khải Minh một chút, ai dè chàng lại chứng kiến điều kì diệu này. Lần đầu tiên chàng được thấy một người có thể dùng lời nói của mình sắc xảo đến như vậy. Chưa cần ra trận lập công, chỉ bằng lời nói, chỉ bằng hành động đơn giản, Khải Minh đã chậm rãi dẫn dắt toàn quân từ thái độ hời hợt mặc kệ chuyển sang một tình thế mới. Bằng cách xây dựng một nỗi sợ ô nhục cho con cháu, cho sử sách, cậu đơn giản cắt đứt đường lui của họ. Rồi cũng bằng cách nâng giá trị mỗi người lính lên, cậu khiến sĩ khí của họ thăng hoa, chạm tới đỉnh điểm rồi lại bùng nổ, đột phá nó. Cậu khiến mỗi một quân sĩ chưa hề đánh trận đã sẵn sàng lãng xả quên mình vì niềm tự hào cùng danh dự của bản thân.

Vào lúc này, không những ngay cả Lạng Sơn thủ quân do một tay chàng tạo dựng lên cũng đã biến hóa thay đổi đến mức khó tin, mà ngay cả Đào Tam Lang cũng phải kín đáo vận lực toàn thân để bình ổn lại tâm trạng không ngừng run rẩy của mình, nụ cười nhẹ nhàng thoáng hiện trên gương mặt kiên nghị của chàng. Chỉ sợ những người sùng sỏ nhất nhì trong quân cũng không thể nắm bắt tinh thần quân sĩ được như Minh. Tài năng này, đã có thể sánh vai cùng Trung Vương. Tài năng này, Đào Kỳ cảm thấy đã có thể xứng đáng với điều người xưa vẫn thường xưng hô:

Thống Lĩnh trời sinh.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Xung phong khắc địch

“Mọi người, ra trận!” Cảm thấy khí thế binh sĩ đã đạt đỉnh điểm, Khải Minh lập tức khoát tay, lưỡi mác chỉ thẳng cửa hò hét.

“Ừ Ừ Ừ Ừ Ừ!”

“Giết!”

Trong tiếng kèn vang vọng, Khải Minh thúc ngựa dẫn đầu, phi nhanh lao ra khỏi doanh trại. Ngựa cậu lao nhanh đến đâu bụi mù tung bay đến đấy, binh sĩ hai bên ánh mắt sáng ngời đồng lòng dõi theo. Sau lưng cậu trái phải có bốn tướng: Đào Kỳ, Nguyễn Sáng, Lạc An, Lạc Hào cùng hai trăm Lạc Vệ đánh ngựa một tấc không rời. Một cây đại kỳ đi trước, quân sĩ đất Nam như một thể, tựa nước sông Hồng ủa thẳng về hướng doanh trại Hán quân. Tiếng bước chân chạy gấp oành oành trong nắng mai, thật sự nghe chẳng khác nào tiếng sấm rền.

Đúng vậy, kế hoạch của Khải Minh chỉ có một, đón đầu đánh trực diện với địch.

Khải Minh hiểu rất rõ ràng tình thế hiện tại: việc chỉ dùng có sáu ngàn hơn quân lính cố gắng thủ trại trước mấy vạn quân giặc cường công là không thể nào. Chưa nói đến thủ lâu ắt nguy, chỉ nói đến nơi đây vốn dĩ là doanh trại do giặc cố tình bỏ lại khu rút chạy, đường đi nước bước rõ ràng, bố trí hiểu hết đã là điểm yếu trí mạng mà quân Nam không sao khắc phục được. Đó là chưa kể không biết tên cáo già Mã Viện có lưu lại bất kỳ con cờ nào bí mật để nhập trại hay không. Do đó, muốn chặn giặc, muốn tranh thủ thời gian, muốn rút lui an toàn, thì chỉ còn cách chủ động xuất kích, đánh cho chúng sợ.

Mà muốn thành công dẫn dắt số quân sĩ ít hơn giặc tới gần mười lần ra trận liều mạng tìm đường sống trong cõi chết, thì cần phải đạt được khí thế như rồng, tướng sĩ như một, đồng lòng không đôi. Như thế may ra mới có mấy phần thành công.

Mà lúc này, thông qua gương mặt đỏ bừng kích động cùng ánh mắt sục sôi của từng hàng quân sĩ chạy sau mình, Khải Minh mới dám thở phào nhẹ nhõm. Cậu biết, may mắn là mình đã làm được. Nhìn vào họ, niềm tin chiến thắng trong cậu lại tăng lên không ít.

“Đón lấy!”

Khải Minh thuận tay ném cây cờ lệnh về phía sau cho một tên Lạc vệ giữ lấy. Tên chấp kỳ binh thấy cây cờ lớn đến gần vội hoảng hồn gồng lực tiếp nhận, ai dè cây cờ quá nặng được ném bất ngờ khiến hắn hự một tiếng mèm nữa ngã khỏi lưng chiến mã. May mà Sáng có mặt kịp thời đỡ lấy mới có thể không sao. Thì ra qua bao nhiêu ngày đêm rèn luyện 《Lạc - Quân Đề Khí Quyết》, sức lực cùng độ dẻo dai của cậu đã không phải binh sĩ bình thường có thể so sánh được.

Đề rồi trong lúc Minh không nhận thức, ánh mắt của quân lính dành cho cậu đã nhiều thêm một phần kính nể. Những ánh mắt này cậu không thể thấy được, nhưng lại không sao thoát khỏi sự chú ý của Chấn Bắc đại tướng quân khiến chàng gật đầu hài lòng lắm. Hôm nay, hiệu hiện của Khải Minh đã vượt xa mong đợi của chàng. Có thể nói, những gì Minh thể hiện đã khiến chàng đại tướng đất Việt chính thức coi trọng, đánh đồng. Chàng thúc ngựa phi nhanh lên sóng vai cùng Minh, áo choàng tung bay trong gió, giọng đầy cao hứng khích lệ:

“Cậu đã làm rất tốt! Thật sự làm tôi bất ngờ.”

“Thầy quá khen, con chỉ bắt chước mà thôi.” Khải Minh lắc đầu cười khổ, tự thân cậu có chút hiểu lấy, nếu không phải lúc trước mê đọc nhiều chút truyện, xem nhiều chút phim dã sử, cậu hoàn toàn không thể nào làm được như ban này.

“Ồ, bắt chước? Cậu bắt chước ai?” Đào Kỳ thích thú tò mò hỏi. Thế nhưng bất gặp thái độ lúng túng gãi đầu sờ mũi của Minh, chàng liền nhún vai bỏ qua, trong lòng tự cho rằng hắn ta đang giả vờ khiêm tốn ấy thôi.

“Chẳng lẽ đành nói mình coi trên phim...” lòng mảy Khải Minh khẽ giựt giựt với biên độ khó có thể thấy được khi nhìn thấy hành động quái dị này của Tam Lang, trong lòng có khổ mà không thể giải bày. Cậu không biết làm sao với đôi chủ đề này.

“Thưa thầy, theo ý thầy chúng ta có thể đánh thắng trận này hay không?”

Đào Kỳ liếc cậu thật lâu mới nhẹ nhàng quay đầu nhìn thẳng. Mặc dù đang lao ngựa thật nhanh, chàng vẫn có thể nhìn thấy một hàng thật dài bóng đen đang dần xuất hiện nơi xa. Im lặng một chốc, Đào Kỳ nắm thật chặt cây Tam Đầu Xoa nói:

“Vốn dĩ lúc đầu kế hoạch của cậu chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, mười chết cả mười, có đi không về. Nhưng bây giờ tôi xem ra, còn chưa biết rõ mèo nào cắn mỉu nào đâu...”

“Quái lạ, khí thế phản tác làm sao có thể dâng cao như thế? Dù cách xa mấy dặm mà ta đã có thể cảm nhận được sát ý từ chúng.”

Lưu Long nghiêng người nghĩ thầm, lòng mảy từ này đến giờ vẫn không làm cách nào giãn ra được. Mặc dù y hiểu rõ bố trí của đại soái, cũng tình huống kế hoạch này không thể nào thất bại nổi, nhưng nỗi bất an trong lòng lại càng lúc càng tăng cao. Mà y dám chắc không phải chỉ mình mình có được cảm nhận này. Chỉ cần nhìn bàn tay đầy gân xanh bõ lằn tằn cùng ánh mắt ngập tràn sát khí của Mã Nguyên Soái, Lưu Long liền có thể đoán ra, ít nhất Mã Viện cũng có cảm giác tương tự.

Mã Phục Ba cố gắng kiềm hãm nhịp tim đang đập ba ba ba ba bùm như trống dồn, đầu óc không hiểu sao rối loạn tung bưng. Vừa này khi chứng kiến hướng doanh trại phản quân đang yên tĩnh bỗng dưng sôi trào lên, y còn có chút cảm thấy thú vị. Vậy mà chỉ tích tắc sau, không khí sôi trào ấy đã có thể thăng hoa đến cực hạn, không, đã vượt qua khỏi cực hạn, đã vươn lên đến tầm cao khác khiến y không thể không e dè. Từng luồng khí cơ lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng khiến Mã Viện cảm nhận thấy một mối nguy cơ vô hạn đang áp tới gần. Nó không chỉ là đại nạn đối với Mã Phục Ba hắn, mà còn đối với Đại Hán, với cả thiên hạ. Mã Viện thề, suốt cả đời binh nghiệp của y, duyệt người vô số, gặp mặt, chiến đấu cùng không biết bao nhiêu kẻ thù, chưa bao giờ lão ta cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt như vậy.

“Là ai? Là ai khích lệ chúng? Là ai đang dẫn quân?” Y thầm nghĩ: “Trung Trắc? Không đúng, khí thế này thiếu đi ý bá vương, khí thế vương giả lại có mầm mống mà không trưởng thành, không phải là ta.”

“Thực Nương? Không thể, Đào Kỳ cũng không, ta chưa bao giờ nghe nói bọn chúng sẽ khích lệ binh sĩ, hoặc dù có cũng không thể vượt qua giới hạn như vậy...”

“Hoàng Cống? Càng không thể, rõ ràng trinh thám quân ta còn đang không ngừng bám sát y. Lúc này, y hẳn còn phải quanh quẩn nơi Bạch Trữ (nay thuộc Mê Linh, Hà Nội) mới đúng.”

“Là ai? Rốt cuộc là ai?”

Mã Viện nghĩ mãi vẫn không thể đoán được là ai, mà càng nghĩ thì đầu y càng nhức đến không thể chịu nổi.

“Đại soái, làm sao vậy?” Vân chân quân thấy Mã Viện ôm đầu tỏ vẻ đau nhức thì gấp gấp hẳn lên. Mã Viện không chỉ là thống soái trong quân Hán, càng có uy danh không nhỏ, nếu không có Phục Ba giúp sức, nhiệm vụ mà Thái Thường tự giao cho Vân Huyền sẽ khó khăn hơn nhiều, y vội hô:

“Mau dừng lại, gọi đại phu, mau!”

“Không cần thiết, lão phu không sao...” nghe Vân Huyền hô loạn, Mã Viện vội lui ra khỏi mạch suy nghĩ để cản ngăn. Ngay lúc này, xung quanh bỗng vang lên vô số tiếng hô hoán khiến y nhũn mày khó chịu. Hừ mạnh tỏ vẻ không hài lòng, y định quay sang tên thân binh dò hỏi thì thấy đám Lưu Long, Hoàng Do đã nhanh chân phi ngựa tới báo:

“Đại soái!”

“Đại soái, phía trước có địch quân xuất hiện. Quân số thật đông. Khí thế rất mạnh.”

“Cái gì?” Mã Viện ngạc nhiên thốt lên, sợ hãi quên hết cả đau đầu. Theo lý thì cho dù Bành Sầm thành công chặt đứt phản quân hay không, Trung Trắc cũng không thể nào chủ động công kích Hán quân sớm như vậy được. Hành động này của quân Nam khiến y hoàn toàn cảm thấy ngoài ý muốn. Y kẹp chặt hai chân lên bụng ngựa, nhào người thẳng lên xem xét.

Quả thật nơi xa có một dòng lũ đen kịt đang ầm ầm lao đến, thế tới nhanh không thể tưởng tượng nổi, từ cách xa mấy dặm mà tiếng hò kêu giết kêu chém đã ập thẳng tới khiến Hán quân xanh mặt lo lắng. Dù sao quân Hán lần này tới là mang theo ý đồ muốn công trại, bao vây kéo lấy để man quân không rảnh quay về phá thế gọng kìm. Do đó mà thế trận chưa sắp, vật dụng còn rất bẽ bộn, trọng giáp bộ binh thậm chí còn chưa kịp mặc vào trang bị của mình. Có thể nói, toàn thể mấy vạn quân Hán chỉ có chưa tới một vạn tiên quân là vũ trang sẵn sàng mà thôi. Man binh bỗng dưng ngang trời giết tới như vậy quả nhiên khiến quân Hán trở tay không kịp.

Đã vậy phản quân kéo tới thật nhiều, Mã Viện neho mắt nhìn kỹ, phải có tới hàng ngàn cây cờ lệnh, còn bụi mù tung bay cũng phải lan xa mấy dặm, qua đó cho thấy số lượng man binh quả thật không ít, phải có tới hai - ba vạn người.

“Chẳng lẽ Trung Trắc không lo lắng phía sau, không tính để lại đường lui?” Lưu Long khó hiểu lắm bầm.

“Phụ thân, có sao đâu, binh tới tướng ngăn, nước tới đê dâng thôi mà, chúng ta sợ hãi gì lũ ô hợp đó.” Lưu An cười ngựa đằng sau khịt mũi coi thường.

“Mấy cam miệng, sao lại khinh địch như thế!”

“Không sao, Diêu Bình nói chính xác, binh tới tướng ngăn thôi.” Mã Viện can cha con Phù Nhạc Hương Hầu lại, ánh mắt đăm chiêu nghiền ngẫm, giọng điệu đầy tự tin ôm tằm lệnh:

“Mau chóng dàn quân xếp trận, đón đánh phản binh.”

“Rõ, rõ!”

Lạc An vừa cúi rạp người phi ngựa thật nhanh, vừa kính nể nhìn về phía vị Lạc Quân nhỏ tuổi trước mắt. Nếu Mã Viện biết được đón đánh hẳn chỉ có mấy ngàn Việt quân, còn chủ lực đã rút sạch, ắt lão cáo già sẽ lập tức liều sống liều chết dốc toàn quân đè lên. Khi đó tuy Lĩnh Nam quân vẫn có thể thắng giặc, nhưng chẳng những phần thắng sẽ rất nhỏ, mà tổn thất chắc chắn cũng rất nghiêm trọng, sẽ không còn đủ sức ngăn chặn truy binh Hán đuổi theo Vua được nữa. Vậy mà chỉ với mấy mưu kế nhỏ nhoi, Khải Minh đã tránh được điều đó.

Tên vệ sỹ Lạc Vệ hơi nghiêng đầu nhìn lại sau lưng, trong lòng chất đầy cảm thán. Không ngờ Lạc quân chỉ cần tăng nhiều số cờ, hàng đầu quân sĩ xếp chặt, đằng sau thừa ra, lại mang theo vô số dê bò được cột vào thật nhiều cành cây để quét cho bụi dày đặc thêm là có thể tạo thành như có hai vạn binh lính đang lao tới. Đã vậy, bài xích lúc trước của Lạc quân còn khiến sĩ khí toàn quân cao chưa bao giờ có. Chính khí thế vô địch này đã góp phần quan trọng khiến quân giặc dè chừng sợ hãi, thậm chí nhận rằng phía quân Nam phải có hàng vạn người.

“Khải Minh, xem ra kế sách của cậu hoàn hảo.” Đào Kỳ càng lúc chiến ý càng sục sôi, bên kia Hán khẩu không chỉ vội vã dừng lại điều chỉnh đội hình còn hấp tấp di chuyển vật dụng, mặc giáp tìm guơm có phần loạn cả lên. Tuy hàng đầu quân sĩ vẫn rất nghiêm chỉnh, nhưng trận hình đã có dấu hiệu rời rạc hơn nhiều.

“Đúng vậy, thưa thầy.” Ánh mắt Khải Minh sáng ngời đáp lại. Quả nhiên thầy Khanh (Âu Khanh) nói chẳng sai, kiến thức đến từ đâu không quan trọng, quan trọng là vận dụng nó như thế nào. Không ngờ mưu kế của Trương Phi trong Tam Quốc khi áp dụng vào trận này lại cho hiệu quả rõ nét đến vậy.

“Nếu đã thế này, có lẽ mưu của vị Đại Hân kia cũng hoàn toàn có thể áp dụng.” Khải Minh trầm nghĩ, thấy cự ly hai quân đã hợp lý, cậu lập tức rút cây cờ lệnh nhỏ bên hông ra, mạnh mẽ phất nó giữa trời xanh.

“Thống lĩnh đã ra lệnh, cánh trái, mau theo ta!” Âu Mạn nhìn cây cờ phấp phới, lập tức khẽ vỗ cổ con Sói Vương, nghiêng người dẫn sói quân cùng hơn năm trăm binh đánh vòng cung sang trái.

“Mọi người nghe lệnh, cánh phải, tách quân!” Bên kia, Phuong Nghĩa cùng ghim cương ngựa làm động tác y hệt, chỉ khác là năm trăm binh của cậu thì tạo thành một mảng bụi mù vòng sang phải. Nhìn từ trên cao, mũi nhọn tấn công của Linh Nam như bị chia làm ba, tạo thế kim kẹp muốn nhốt lấy Hán quân vào giữa.

“Phản tặc muốn binh vây chúng ta!” Lữ Húc dựng thẳng người hét lên. Từ bên quân Hán, các tướng có thể thấy rõ mỗi bên phản quân đang tách ra mấy ngàn quân chia trái phải hai bên, ý đồ rõ ràng bọc lấy quân Hán, vây mà diệt.

“Ấu trĩ, thiên binh Đại Hán dễ bị chúng vây giết vậy sao?” Đặng Hồng giận dữ quát, đoạn y quay sang nhìn về phía Mã Viện. Chỉ thấy Phục Ba đại soái vẫn đang chậm rãi nghiền ngẫm chiến trường không nói. Lưu Long thấy đại soái im lặng, sợ đề chạy mất hai cánh giặc thì thế trận sẽ xấu đi vội nói:

“Đại soái, xem ra Trung Trắc muốn bọc hai cánh quân ta mới là chính, trung quân của ả lao nhanh tới chỉ là phụ. Dù sao ả có vị trí rất quan trọng đối với phản tặc, ắt hẳn vừa tới đủ gần sẽ dùng quân giăng cớ?”

“Ừ, lão phu cũng suy đoán như vậy.” Mã Viện gật gù đồng tình. Hai cánh mở rộng đánh xóc, trung quân chậm rãi dâng lên, đó chính là phương thức trực chiến quá quen thuộc. Vì lẽ đó mà hai quân khi giao chiến đều cố gắng hết sức bảo vệ cánh của mình, đồng thời dốc lực phá hủy cánh của địch.

“Đặng Hồng ở đâu!” Trầm ngâm đủ lâu, Mã Viện hô lên.

“Hồng có mặt!” Đặng Hồng kích động thúc ngựa tới báo.

“Đặng Duyên Bình, lập tức dẫn theo hai ngàn tiền binh bên trái, dụng như cánh trái, chặn đánh địch. Tranh thủ thời gian cho quân ta chuẩn bị.”

“Hồng lĩnh mệnh!... Đi, cánh trái theo ta!” Chẳng đợi Đặng Hồng kịp đi xa, Mã Viện lại quát.

“Giả Tông ở đâu!”

“Đại soái, Tông ở đây!” Giả Tông ung dung thúc ngựa tới tâu.

“Giả Vũ Nho, lập tức dẫn hai ngàn tiền binh bên phải, cũng như Duyên Bình, chắn cánh phải lại.”

“Nho lĩnh mệnh.” Giả Tông cúi đầu đáp, xong y không đi ngay mà xoay người nhìn phản quân đến gần, môi mấp máy muốn nói lại thôi. Y liếc nhìn ánh mắt kiên định của Mã Phục Ba một chút mới xoay ngựa dẫn quân lao đi.

“Ha ha ha, tổ tiên Linh Nam đã giúp chúng ta!”

Đào Kỳ vừa thấy tầm bốn ngàn Hán quân tách thành hai cánh trái phải lao đi liền không cách nào kìm nổi kích động cười lớn. Vốn ban đầu quân Nam lấy sáu ngàn đầu mấy vạn là hết sức kiên cường. Nào ngờ nhờ thế chủ động xuất kích, đánh cho địch không chuẩn bị của Khải Minh, tình huống đã được kéo thành sáu ngàn đánh một vạn. Giờ đây chỉ dùng một ngàn quân làm mồi nhử, Việt binh đã thành công ép số lượng hai quân trở thành tương đương nhau. Hai quân số lượng như nhau, trang bị một chín một mười, mà sĩ khí quân Hán lộn xộn lo lắng, sĩ khí quân Nam đất đỏ ngẩng cao, nếu không thắng nổi trận này, Đào Tam Lang thế tự chặt tay cho rồi.

“Thối kèn, toàn quân, tăng tốc!” Khải Minh cũng quay người gào lên, tay phải đang cầm mác chỉ thẳng vào trung quân của giặc nơi có vô số cờ xí rực rỡ cười quát:

“Các anh em, mục tiêu của chúng ta chỉ có một: LẤY ĐẦU MÃ VIỆN!”

Ừ Ừ Ừ Ừ

“GIẾT! GIẾT!”

“LẤY ĐẦU MÃ VIỆN!”

“LẤY ĐẦU MÃ VIỆN!”

Toàn quân Nam sau lưng lập tức quăng đi ngựa trang, lên cung cầm gươm hào hứng gào to, tiếng gào như sấm đập thẳng mặt Hán quân khiến chúng khó thở. Chiến mã của chúng bất an chồm tới chồm lui, binh sĩ không hẹn sợ hãi lùi lại. Mãi đến bây giờ, khi cự ly hai quân đã quá gần, dàn tướng lĩnh cùng quân số Việt binh mới dần rõ ràng dưới mắt Hán tướng. Mã Viện tròn tròn ánh mắt, khó tin nhìn man binh xung phong giữa tiếng hô hốt hoảng xung quanh.

“Không thể nào? Chỉ có nhiều đó quân?”

“Trời, chúng ta bị lừa!”

“Mau mau, mau gọi Đặng, Giả hai vị giáo úy quay về!”

“Không kịp rồi, chúng tôi nhanh quá!”

Phụtttttt. Không thể chịu nổi cơn tức, Mã Phục Ba ngửa mặt phun ra một búng máu tươi đỏ lòm, da mặt tái nhợt đi hẳn khiến đám tướng lĩnh bên cạnh càng thêm sợ hãi la to:

“Mã Đại soái!”

“Đại soái!”

Mã Viện dùng tay đẩy bọn chúng ra, phát tay ý bảo mình còn chưa sao, giọng nói tràn đầy sát khí chỉ thẳng vào mấy tên man tướng đang xung phong ở đầu mà hỏi:

“Có ai nói cho ta biết, chúng là ai?”

Lưu Long nhú mày nhìn đám man tướng, lắc đầu chưa chút đáp:

“Đại soái, trong số năm tên đi đầu mặt tướng chỉ nhận ra một mình tên Đào Kỳ, số còn lại, thật lạ mắt chưa từng gặp. Đã thế, xem ra Đào Kỳ hán cũng chẳng phải chủ soái đám quân này...”

“Hỏi đại soái, phụ thân, mặt tướng biết chúng” Lưu An nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“LÀ AI?” Mã Viện quát như sấm.

“Tàu đại soái, đi đầu chính là Đặng Khải Minh, người Bạch Hạc Mê Linh, chính là kẻ thiết kế giết hơn mấy ngàn quân của ta.”

“Là hán!”

“Hán còn nhỏ như vậy?”

“Đại họa, đúng là đại họa!”

“Còn đám sau lưng mặt tướng nhận ra tên cột tay chính là thủ lĩnh đám quân sĩ kì lạ đeo mặt nạ đi với sói kia...” Lưu An tiếp tục kể, thế nhưng lúc này Mã Viện đã không còn chú ý đến lời hán nữa. Lão dán chặt ánh mắt vào thân ảnh nhỏ con đang dẫn đầu đám man binh, hàm răng lão cắn chặt, hai tay gân xanh nổi đầy. Sau lưng lão, tên đạo sĩ Văn Huyền đã mồ hôi đầy đầu, không ngừng bấm tay đếm số, ánh mắt trợn tròn không dám tin nổi, mồm thì luôn lẩm bẩm:

“Là hán? Hay không phải là hán? Vì sao loạn như vậy? Vì sao giống như hán đã phải chết từ lâu? Làm sao vẫn còn có số mệnh?”

“Đặng Khải Minh... Lão phu dù có chinh nam thất bại cũng phải giết ngươi cho bằng được.” Mã Viện râu hùm vênh ngược, mắt trắng trợn lên mà rên.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thành danh

“Hoàng Do, Vương Quảng, Phàn Kim!”

“Có mặt tướng!” Ba người nghe điểm danh thoáng nhìn nhau bước lên báo.

“Lập tức dẫn theo tiền quân, chặn chúng lại cho bản soái.” Mã Viện vẫn trừng mắt nhìn quân Nam tới gần, tay chỉ thẳng tên man tướng trẻ tuổi dẫn đầu, vẫn một bộ binh chân như vại nhấc:

“Nhớ, phải giết chết hán!”

“Tuân lệnh!” Hoàng Do, Phàn Kim, Vương Quảng nhìn theo hướng chỉ của y, lập tức gật đầu nhận lệnh.

Gặp ba tên Hán tướng đã đồng dục đánh ngựa dẫn quân tiến lên. Lưu Long mới nhẹ giọng bàn với Mã Viện:

“Đại soái, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Mã Viện không cần suy tư liền lắc đầu bảo:

“Không cần quá sợ hãi, phản binh chỉ mang theo bao nhiêu đây quân, ắt là bởi vì chủ lực của chúng đã phải gấp rút lui lại. Hai bên quân số cũng không khác nhau là bao. Chỉ cần đánh tan đám này là được...”

“Chúng ta có thể đánh tan chúng sao?” Lưu Long nghe trong giọng Mã Viện vẫn một điệu tự tin như cũ, trong lòng không khỏi lo lắng thầm nhủ.

“Giết!!!!!!”

“Giết!!!!!!”

Việt quân khí thế như rồng, thấy quân giặc cũng xông lại mình thì máu nóng càng vượn đồng thanh kêu lớn. Bọn họ đã có thể thấy rõ nét hoảng loạn cùng bối rối trên gương mặt kẻ thù. Đúng như thống lĩnh nói, đây đã không phải là giặc, mà là một lũ dê lợn đợi họ đến làm thịt mà thôi.

Ba tên tướng Hán đương nhiên có thể cảm nhận rõ sĩ khí quân mình đang bị chèn ép. Bọn chúng hừ lạnh không vui, sát khí lăm lăm khóa chặt lấy tên man tướng dẫn đầu. Nhìn ánh mắt như muốn cắn muốn nuốt của chúng, ai cũng có thể đọc hiểu rõ ràng chúng muốn gì.

“Ta lên trước!” Đào Kỳ miệng quát to, thân thủ điều khiển con Thông Linh tăng tốc, bức người vượt qua Khải Minh. Chàng tinh xảo điều khiển ngựa để lấy thân che chắn cho cậu thống lĩnh trẻ, khí thế hùng vĩ bao lấy, chặt đứt ba luồng sát khí kia.

“Hừ! Lại là nó!” Hoàng Do vừa nheo mắt nhìn Đào Kỳ vừa nói như lệnh:

“Cung Vĩ!”

“Ồ đây!” Vương Quảng lạnh lùng đáp lời.

“Tên đi đầu giao cho người, chặn hấn lại, tên nhóc kia giao cho ta cùng Phần Kim!” Hoàng Do vẫn một giọng không cho khước từ nói.

“Đương nhiên kẻ giết Đào Kỳ sẽ là ta! Được!”

Ba tên Hán tướng bàn bạc với nhau xong lập tức hành động, Vương Quảng cắn chặt răng, trường sóc đập vào hông con ngựa khiến nó đau đớn bức tốc lao lên dẫn đầu.

“Bọn bây, theo ta giết phản tặc!” Hấn gào lên, thân thái anh dũng lập tức cuốn lấy chú ý của đám binh lính phía sau. Bọn chúng vốn đang cần một điểm tựa níu kéo sĩ khí liền hò reo theo:

“Uy vũ! Uy vũ!”

“Sát! Sát!”

Phía bên Việt quân, giữa đoàn quân đang xung phong ầm trời có một nhóm binh sĩ vẫn đang cố sức giữ lấy bình tĩnh. Đó là cung thủ, thợ săn của Lĩnh Nam quân, bọn họ im lặng chạy dồn, trên tay đã cầm ba - bốn mũi tên, có kẻ tài cao còn nắm hẩn nắm mũi, tất cả đều đang chú ý đến một thân ảnh cưỡi ngựa phía trước.

“Chi rứa? Rõ ràng rằng ta có tài cung tiễn nhứt nhĩ chỗ này. Sao phải nghe theo hấn dẫn? Anh lớn rõ thiên vị ma cũ!”

Trong đám người đó, Rắn Lục Vẫn làm lì khó chịu mãi. Sáng phân phối hấn dưới trướng một tên nhóc vốn đã làm hấn khó chấp nhận, đã vậy còn phải nghe tên kia hướng đạo bắn tên? May mà đây chỉ là phân phối tạm thời thôi. Rắn Lục cắn răng, ánh mắt chứa đầy ý không phục nhìn về Hoảng.

“Cung thủ, chú ý!”

Hoảng cười trên lưng con ngựa tía lùn, dựa vào lợi thế chiều cao, thẳm ước lượng khoảng cách giữa hai quân, tay cầm chặt cây cung ngọc sư tử mà hô. Bất chi bất giác chàng đập mạnh lên hai miếng đồng buộc hai bên ngựa, trong lòng không khỏi thầm than quả nhiên thần kì. Nhờ có thứ đơn giản này, chàng có thể dễ dàng làm được điều mà trước đây phải tốn biết bao nhiêu sức lực cùng vận khí mới làm được: cưỡi ngựa bắn cung.

Chân đạp miếng đồng làm điểm tựa lực, Hoảng nheo một bên mắt, xem sức gió, giương cung cài tên để nó uốn cong thành một mảnh trăng tròn thật đẹp, động tác thuần thục trong khi miệng vẫn không quên đề lệnh:

“Bắn cầu vòng, nhắm cao hai thước, đợi lệnh!”

Lập tức có mấy tên binh sĩ vừa chạy vội vừa gài tên làm theo, vừa không quên truyền lại lệnh ra sau:

“Lên tên, bắn vòng, cao hai thước, đợi lệnh!”

“Lên tên, bắn vòng, cao hai thước, đợi lệnh!”

ROẠT

ROẠT

Như được tập dượt từ trước, mấy trăm thợ săn Lĩnh Nam quân lập tức không nói không rằng nâng cung cài tên, vừa chạy vội họ vừa kéo cung thật căng, ưỡn ngực nhắm lên trời, động tác đều rầm rập, nom đến đẹp mắt.

“Bọn điên, làm sao biết được giặc ở đâu mà bắn!” Một tên hào kiệt thấy quân mình làm vậy, giật mình nhìn phía trước vốn bị che khuất mà thán.

“Hừ!” Rắn Lục cũng sáng mắt lên mà nhìn, tuy nhiên tuy trong lòng có chút khâm phục, y vẫn cứng cổ nói:

“Làm vậy sao có thể có hiệu quả được cơ chứ?” Nói thì nói, tay vẫn roạt linh hoạt nâng cung cài tên, theo lệnh đội sẵn.

Chỉ lát sau, thấy hai quân đã vào tầm bắn, Hoǎng liền buông ngay dây cung để mũi tên xé gió lao đi.

“BẮN!” Chàng hét vang.

OOONGGGG!!!!!! Binh lính lập tức phản ứng.

Mấy trăm mũi tên lập tức như ngọn sóng thần dâng lên trời cao. Con sóng đen xì tạo thành vô số tiếng véo véo rợn người khiến cho quân Hán hoàn toàn bất ngờ. Bởi vì tốc độ xung phong của hai bên quá nhanh nên mưa tên đan xen ập xuống càng thêm tàn khốc gấp mấy phần. Tên Hoàng Do chỉ kịp hét lên: “Cẩn thận!” thì hàng mưa tên đã đổ vòng đánh úp xuống hàng binh sĩ không xa sau lưng hắn.

Réo! Phập! Phập! Phập!

Tiếng tên đâm vào da thịt khiến sĩ khí bọn giặc chưa kịp phục hồi đã bị lún nửa kéo chìm xuống đáy cốc. Quân lính vì bất ngờ không kịp nâng thuẫn mà ngay lập tức bị mũi tên sắc bén đâm thủng, rồi sau đó bị lực bắn kinh khủng giật ngược té ngã ra sau. Nhiều tên khác may mắn hơn vì mũi tên không phải đâm vào chỗ hiểm cũng phải ngã nhào ra đất theo quán tính. Để lại một mảng ngồn ngang đầy tiếng rên than.

“Cố lên, bọn chúng giỏi lắm chỉ làm được một lần thôi!” Phan Kim nhỏ mũi tên đâm xuyên nơi giáp vai, quay đầu múa đao hò hét.

Bọn phía sau nghe vậy mới la to kéo khiên che chắn, hùa nhau cúi đầu mà chạy; đang gấp chúng nào có thời gian xem xét cẩn trọng, đành mặc kệ đâm đập lên bọn đang té nhào phía trước. Vì thế mấy tên đang quần quai bò lê dưới đất nhanh chóng la hét thê thảm, trợn mắt gào rú khi thấy vô số bàn chân từ từ trên cao chen nhau nện, cho đến lúc bọn chúng biến thành một bãi thịt nát.

Đương nhiên, đó chưa phải là tất cả như lời tên Phan Giáo úy khích lệ.

Ngay khi quân Hán còn đang vì mưa tên làm cho chật vật, quân Nam được tên trận che chở cổ vũ lập tức chớp cơ hội lần nữa gia tốc, ủa lên áp sát hàng ngũ thùng lỗ chỗ của Hán quân. Đội hai bên cách nhau tầm ba mươi bước chân, Sáng liền đưa guom lên cao quát như sấm:

“Quăng ném!”

“Hô!” “Hô!” “Tặng chúng mày đây!”

Vù vù vù..

Vốn có chuẩn bị từ trước, Lĩnh Nam Quân cùng Lạc Vệ ngay tức thời lúi ra vô số quả chùy nhỏ cùng búa tay, quay vòng lấy đà mà ném mạnh.

Một mảng đen kịt các thứ hình thù quái dị, đan xen nhau thành một bức tường dày đặc chẳng hề nề hà Hán quân đang dò mắt dòm, lập tức tấp vào khắp nơi trên cơ thể chúng. Theo sau là những tiếng bốp chát đau điếng, đôi lúc còn có tiếng răng rắc cùng rốp chát giòn tan khi xương bọn giặc bị chùy gai đập gãy.

Ở cự ly không quá xa, lực sát thương của chùy cùng búa ném đã không phải chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung. Đã vậy, quân Nam không hề quăng ám khí trải rộng mà chỉ me ngay trung tâm trận hình giặc mà ném, làm cho mũi nhọn của quân Hán ngay lập tức bị bẽ gãy. Một khu vực ngay đầu sóng quân Hán lập tức bị dọn sạch sẽ, theo sau tất nhiên lại là một mảng mưa tên như được tính toán từ trước xít xao rơi xuống, hết sức vô tình kết thúc tính mạng đang thoi thóp của chúng, đồng thời cũng vạch ra một giới tuyến rõ ràng ngồn ngang xác chết khiến đám phía sau vốn định ủa lên lập tức chùn chân.

“Chết tiệt!”

“Mau dòn lên, đừng để đội hình trống!”

Mấy tên chỉ huy trong đội hình Hán quân thấy thế trận quân mình bị xé toạc một cách đơn giản thì lo lắng hô to gọi nhỏ, thế nhưng mọi sự đã chậm.

“Phá địch!” Khải Minh nâng mác hét vang.

“Ô!”

“Ô!”

“Ồ!”

RẦM RẦM

SOẠT! VÉO! PHỐC! PHẬP!

Quân Lĩnh Nam đơn giản, thô bạo như thác nước chảy xiết dữ dội cuốn thẳng vào trận hình bị gọt mất mũi nhọn của giặc. Lại nhẹ nhàng linh hoạt tựa quét lá thu, thổi bay tất cả chướng ngại cản đường, quân Hán dù cố thế nào cũng không sao cản nổi. Nhiều tên chưa kịp phản ứng đã bị kỵ binh Lạc Vệ húc văng lên trời, để rồi há mồm nhìn thấy hàng ngũ phe mình nhanh chóng bị vạn binh đâm thủng. Tay văng, chân gãy vung vẩy khắp nơi, đầu lẳng lẳng lóc nhiều như đá cuội trên đất, thê thảm khôn tả.

“Chó chết!”

Phản Kim giận dữ chửi thề. Hai mắt hấn đỏ lôm như máu, mặc kệ vết thương nơi vai bị chùy nhỏ tạc đến bầm tím, hấn dùng tay còn lại vung vẩy thanh đao lao đến đón Đào Kỳ đang phi tới.

“Vương Tài (Tự của Phản Kim) mau mau tránh chỗ, hấn là của ta!”

Vương Quảng đương nhiên cũng giận không kém đi nơi nào, thế nhưng y hoàn toàn vẫn giữ được cái đầu lạnh lùng. Y thấy Phản Kim muốn lao vào tên hồ tướng quân Nam liên vận lực hô lớn, sẵn ngựa lồng sóc cuốn lấy địch thủ. Trước đó, còn không quên đánh mắt cho Hoàng Do, ngầm ý nhắc nhở kế hoạch lúc trước.

“Ồ!” Đào Kỳ thấy y đánh tới thì cũng không hề nao núng vung đỉnh ba đáp trả. Cả hai đều quá hiểu nhau, vừa gặp liền như nước với lửa, chiêu thức thì nhau tuôn ra như suối dồn. Nơi hai người lướt qua, đỉnh ba cùng trường sóc giao nhau tạo nên âm thanh chói chúa diếc tai, chấn đến bọn Hán binh ảo não không sao chịu nổi. Đương nhiên Đào Tam Lang vẫn không lúc nào thôi chú ý tình hình chiến trường, gặp hai tên Phản Kim, Hoàng Do nhân cơ hội mình bị quẫn chặt muốn vượt ngựa sang tấn công Khải Minh thì cười lớn kêu:

“Tính toán giỏi đấy! Đáng tiếc...”

“Tên nhóc con, nạp mạng đây!”

Phản Kim thấy đường đến Khải Minh rộng mở thì không hề chần chờ sẵn ngựa, vung đao bỏ xuống.

“Há!” Khải Minh cũng sớm ý thức được có kẻ đang dòm ngó mình, cảm nhận được sát khí bủa tới, cậu không sợ vung mác đón đỡ.

CHOENG!

“Cái gì?” Phản Kim trừng mắt nhìn tên cừu sủy vạn binh tuổi còn niên thiếu trước mặt mình, trong ánh mắt chứa đầy bất ngờ cùng hụt hẫng. Vừa rồi tuy y xuất chiêu có phần cấp bách, khó có đủ thời gian tụ tĩnh phân lực lượng, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy tự tin cho rằng lưỡi đao của mình hoàn toàn có thể chế đôi tên nhóc không tên không tuổi trước mặt. Sự thật chứng minh, hấn lầm.

Cầm thụ lực chấn từ cánh tay cầm đao truyền lại, Phản Kim vội thu liễm lòng khinh thị, mắt hồ trợn trừng quan sát Khải Minh.

“Tiếp tục!”

Khải Minh đương nhiên không dám lơ là, thấy đối thủ bất ngờ liền vung mác đâm trả rồi rút.

“Trò vật vãnh!” Phản Kim nhàu mày, hoành đao gạt bỏ thế công của địch. Trong lòng thầm hô tên nhóc này thật lạ? Vì sao phản xạ cùng lực tay quá tốt lại chỉ có thể đánh ra đòn công kích đơn giản thiếu linh động như vậy. Sợ Minh có trá hấn cũng không vội công kích mà thu đao về thủ, vừa đánh vừa thăm quan sát cậu.

Choang, Choang...

Giao thủ mấy chiêu, Phản Kim đã năm năm rõ mười: thằng nhóc này chả qua chỉ là kẻ mới vào nghề, một tên vừa được dạy võ cho chiến trường không lâu. Hấn hừ lạnh, bản thân cảm thấy quá mất mặt vì thần hồn nát thần tính, để một tên miệng còn hôi sữa lần áp từ nãy đến giờ. Nghĩ đến lại bức, hấn hét vang, chân kẹp thật chặt bụng ngựa, dồn lực quét một đường đao vòng thẳng vào thái dương của Minh, tiếng đao như tiếng sấm khiến bọn Lạc Vệ phải sau hết hồn sợ hãi.

Keng!

Thế nhưng đòn công kích cương mãnh của hấn vẫn bị cậu nhóc bình tĩnh đón đỡ. Bao nhiêu ngày qua, nhờ được Đào Kỳ lẫn u Khanh dạy dỗ mà trình độ của cậu cả về khí lực lẫn nhạy bén đều đã thăng tiến một bước khá dài. Tuy hấn còn chưa đủ để làm viên tướng giặc lòng lầy như Phản Kim phải chịu thiệt, nhưng để phòng thủ thì vẫn dư dả.

“Lại tới!” Phản Kim tuy có bất ngờ vẫn không tin tã, múa đao tiếp tục công tới như vũ bão, chiêu chiêu vừa cương mãnh lại không thiếu biến hóa, thật sự không biết đầu mà lần.

Nếu không phải Khải Minh có được phản xạ kinh người cùng thành quả huấn luyện với Đào Kỳ, cậu đã không thể nào tránh nổi chúng. Dù sao bản thân Đào Kỳ cũng không phải hạng người như Phan Kim có thể đơn độc chống lại, chẳng ta chú trọng huấn luyện phòng thủ cho Minh, nên về khoản chịu đòn, cậu đương nhiên đã sớm xưa đầu bằng nay, cao cường lắm lắm.

Bang, Bang, Keng, Coong...

Càng đánh Khải Minh càng thấy thuận tay, nhiều tình huống khi xưa thầy Kỳ chỉ bảo cậu vốn học mãi chẳng hiểu thì nay bỗng ngộ ra, không ai dạy cũng tự thông. Cảm giác như được khai khiếu này khiến cậu sung sướng mê người, càng đánh cậu càng nhuần nhuyễn, càng hăng. Khải Minh xuất thân làm Phan Kim khó chịu vô cùng, hấn làm đủ mọi cách, biến hóa, mãnh công, thậm chí cả giả vờ dương đông kích tây đều không thể phá vỡ phòng thủ của cậu.

Coong..... Kết Kết....

Lần tấn công tiếp, Phan Kim thật sự đã giận đến váng đầu, mặc kệ mặt mũi dòn sức để lộ từng làn gân xanh thì nhau nhún nhảy, dè dặt ép Khải Minh thật chặt khiến cậu khó lòng cự quấy. Đoạn, hấn hết thật vang:

“Hoàng Do, cầu thí ngươi còn chờ gì nữa?”

“Ha ha, bỗng tưởng thấy ngươi đang hăng máu nên không lao vào thôi. Đừng nóng, đừng nóng. Cầu tặc mau mau nạp mạng!”

Hoàng Do sáng khoái cười lớn, dè thương lao ngựa sấn tới, mũi thương dòn sức nhằm thẳng vào bụng Khải Minh.

“Bọn chó chó ngông cuồng, đừng hòng đụng tới Lạc quân!”

Ngay lập tức, Lạc Hào - Lạc An múa mác chặn lấy tên trung lang tướng. Thì ra Sáng này giờ vẫn không hề dờn mắt quá Khải Minh, thấy cậu có lẽ đã học được kha khá kinh nghiệm, lại khi tướng giặc quyết định lấy nhiều thắng ít bèn ra hiệu cho các tướng phe mình hùa lên cản chúng lại.

Lại nói Lạc Hào, Lạc An hai anh em vì xuất thân cùng là Lạc Vệ nên sử dụng vũ khí cũng như Minh, là hai thanh mác đồng: một ngắn một dài. Hiển nhiên tuy vũ khí tương tự nhưng trình võ nghệ của cả hai đều nhỉnh hơn hẳn so với chủ của mình, hai thanh mác phối hợp với nhau hết sức linh hoạt, công thủ kín kẽ vô cùng khiến Hoàng Do chỉ chốc lát đã bị ép đến không ngóc đầu lên được.

Mặt khác, trong đám hào kiệt tham chiến có một tên đầu tóc cụt cùn, người cao to, cánh tay thô như cái trụ đình thấy “ông chủ” của mình bị dè ép thì đỏ mặt tía tai. Hấn mua hai thanh hoành đao trong tay, dùng tốc độ khó tin lao tới kề vai húc thẳng vào con ngựa dưới háng Phan Kim khiến nó đau đớn hí lên văng ra xa. Tên Hán tướng cũng vì vậy bị tách ra khỏi Minh.

“Ông... Nhóc chủ, nơi này đã có Gấu lo, nhóc mau đi theo anh lớn chỉ huy đi thôi.”

Gấu Đen thờ phỉ phỉ bằng mũi, giọng thô kệch cất tiếng nói. Nhìn thấy tên địch tướng đang kiêu căng kệp bụng ngựa định tái lao tới thì cười gằn chồm lên cướp lấy tiên cơ.

“Tướng Bắc chỉ có thể thôi ư? Ha ha ha!”

“Man đi đánh lên lại còn to mồm, mau tránh ra cho ta!”

Phan Kim nhìn thấy việc sắp thành mà bị phá thì giận dữ vô cùng. Hấn hét to vung đao đón đánh muốn mau chóng giải quyết tên trước mặt. Ai dè đao pháp của Gấu Đen lực mạnh vô cùng, chiêu thức tuy hơi thô ráp lại giấu mấy phần hiểm hóc chẳng khác nào thợ săn chặt thịt thú rừng nên chốc lát hấn đã phải dốc toàn lực chống trả, chẳng dám phân tâm.

Khải Minh cũng không lại lao đến tranh đấu cùng hấn. Vừa rồi đối công đã cho cậu không ít kiến thức quý giá, có đánh nữa cũng khó có thêm ý nghĩa. Lại còn bản thân cậu đang mang trọng trách, sao có thể chìm đắm trong võ học không thôi? Cậu vội đánh ngựa lao đi, vừa thuận tay đánh bay một tên địch chót bên đường, vừa lần nữa quan sát đánh giá thế cục chiến trường.

May mà trong quân Lĩnh Nam lúc này vẫn có một viên quân sứ tài giỏi. Nguyễn Sáng luôn giấu mình trong quân, yên lặng chỉ huy khiến tình hình quân Nam ngày càng trong sáng, thế công ngày càng mạnh. Chỉ chốc lát sau khi Minh tách khỏi vòng chiến với Phan Kim, Sáng đã thành công dẫn quân Việt phá tan lớp phòng ngự của địch, mở ra một lỗ hổng dẫn tới trung quân Đại Hán.

Khải Minh thấy thời cơ nỏ lộ liền vui vẻ cười lớn, múa mác hét to:

“CHẶT ĐẦU MÃ VIỆN!”

“Chặt đầu Mã Viện!”

“Chặt đầu Mã Viện!”

“Giết!”

Việt quân nom thấy chủ tướng mình tuy còn nhỏ tuổi đã giỏi mưu lược lại còn thạo chiến, sĩ khí tăng cao. Bọn họ người sau tiếp người trước ồa lên dưới sự chỉ huy của Sáng cùng Khải Minh liên tiếp đẩy lui quân giặc, lỗ hổng theo đó mà ngày càng mở rộng.

“Mau cản chúng lại!”

“Tam thê đội, tứ thê đội theo ta!”

“Xạ tiễn, mặc kệ phía trước, mau xạ tiễn!”

Đương nhiên quân Hán sẽ không chịu thua đơn giản vậy. Bọn chúng biết tầm quan trọng nếu tiền quân sụp đổ, vì thế dưới sự chỉ huy của đám đội trưởng, chúng liều chết liều sống kháng cự. Tuy nhiên, trên chiến trường lại có hai kẻ rất ưa thích đám quân lại nhà Hán la hét om xòm như vậy như vậy.

Huru! Phập! “Hự!”

“Ha há, ta lại được một mạng, mau nhớ lấy!”

Rắn Lục quay đầu hét lên với tên hào kiệt sau lưng, đội tên kia gật đầu làm bầm, hắn mới quay người nhìn về phía địch thủ đầy thách thức.

Véo! Bụp! “A!”

Hoảng hù nhẹ, không quay đầu, tay cầm cung ngọc vẫn ung dung điểm danh một tên đội trưởng địch. Trông từ xa tựa như anh chàng thêm tranh hơn thua với thái độ hần học của tên đồng đội mới. Thế nhưng... đội một lát, Hoảng liền quay sang u Lan bên cạnh hỏi:

“Đã là bao nhiêu?”

“Mười tám so với mười lăm, anh hơn hẳn ba mạng, trong đó có một tên đô bá.” Cô nàng quệt mồ hôi, trong lòng không khỏi vì mấy tên Hán tướng cảm thấy buồn cười. Thân làm tướng lĩnh lại chỉ được hai tên thần tiễn coi như hạng mục thi thố, mạng sống thật rẻ bạc biết bao nhiêu.

“Được, cóc ké sao so được với ta, tên tiếp theo!” Hoảng nghe nàng nói vậy, cánh tay càng thêm thuần thục giương cung cài tên. Đầu bên kia, Rắn Lục cũng cắn răng thi thố, kẻ tám lạng người nửa cân chả ai nhường ai.

“Nguyên soái, tiền quân không chặn được rồi, mau lui thôi!”

Lưu Long nhìn rõ quân mình vô vọng đánh thắng thì cắn răng nói.

“Nguyên soái, mau lui binh thôi, như vậy may ra còn không bị tổn thất quá nhiều!” mấy tên khác cũng vội khuyên.

“Khôn khiếp!”

Mã Viện cũng đọc rõ tình thế, giận dữ vô cùng. Y dùng đao chém mạnh vào mặt đất để lại một vết cắt thật sâu, răng giọng mà thề:

“Lần này nguoi thắng, lão phu không giết được nguoi thì thề không ban sư hồi triều.”

Đoạn, y giựt mạnh cương ngựa, con ngựa đầu đón bước loạn xạ trong khi chủ nhân của nó lần cuối bao quát chiến trường, không cam lòng vung tay hô to:

“Rút lui!”

“Mã Viện đừng chạy!”

“Đuổi giết Mã Viện!”

“Mã Viện đã trốn, Mã Viện đã trốn!”

“Giết, giết!”

Quân Hán thấy chủ soái quay lưng lui chạy thì sĩ khí hoàn toàn sụp đổ, hốt hoảng chạy theo, quân Nam đuổi giết rờn rã mấy dặm mới dừng. Khải Minh nhìn theo bóng quân Hán biến mất nơi trời xa, thở dài tiếc nuối than:

“Cũng vì quân ta còn yếu, chưa thể nuốt trôi quân thù, aiiii!”

“Quân sư chớ lo!” Sáng vẫn đạm mạc đánh ngựa sánh vai nói:

“Lần này chúng ta có thể thắng được hắn, lần sau cũng có thể.”

“Đúng!” Đào Kỳ cũng cười vang thúc ngựa lại đồng thanh, chàng gật đầu tán thưởng với Sáng nói:

“Dù sao tình thế quân ta nguy cấp, vẫn nên mau chóng hồi doanh củng cố thì tốt hơn. Dù sao trận này cậu cũng đã thành công còn gì?”

Khải Minh hơi lúng túng gãi đầu, cậu biết người lanh lợi như Đào Tam Lang chắc hẳn đã biết tông từ lâu ý định của mình. Hít thật sâu nhìn gương mặt

binh sĩ xung quanh đang dành cho mình những ánh mắt đầy sung sướng cùng tin tưởng. Minh gật đầu cười nói:

“Thầy cùng anh Sáng dạy phải, trận này ta đã thành công!” Đoạn Khải Minh giờ cao cây cờ trong tay, đề khí hét vang:

“Anh em, chúng ta chiến thắng!”

“Chiến thắng, chiến thắng!”

“Chiến thắng, chiến thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Bó cục

“Chết tiệt!”

Đặng Hồng coi bỏ mũ giáp, đoàng một phát ném mạnh sang một bên, mặc cho gió lạnh tấp thẳng vào gương mặt. Thân ngựa nhấp nhô khiến hắn không khỏi nhớ tới gương mặt non nớt hắn vừa gặp cách đây không lâu. Gương mặt không lạ lắm, ấy vậy mà hắn lại không hề cảm thấy bất kỳ tia quen thuộc nào. Có lẽ đó là vì thái độ cùng thân phận của hai người quá khác xa nhau. Một bên chỉ là một tên nhóc bình thường trong phản quân, người có được một bộ chiêu thức mèo quào loạn xạ, tuy hiểm lại thiếu phần linh hoạt; một tên quân lính bình thường dám can đảm nhảy ra khiêu chiến oai dung thiên tướng bọn hắn. Một bên khác, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, đó là một tên cừu sủy nguy hiểm, một kẻ ở cấp độ không thua kém gì đại soái trong quân. Hai con người, hai địa vị, quá khác biệt; lại cùng là một tên, một kẻ địch khiến Đặng Hồng vừa ghen ghét lại cũng không kém phần hâm mộ.

“Nó làm sao có thể leo lên được vị trí như vậy?”

Nhớ lại khung cảnh oai phong hùng vĩ của tên Man tướng mà hắn nhìn thấy từ xa, Đặng Hồng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi thầm hận. Hắn không tin một tên còn con tài năng hạn hẹp như thế lại có thể leo lên chức vụ như vậy. Xem lại mình, hắn vẫn chỉ là một tên Hán quân Giáo Úy quá sức tầm thường.

Giáo Úy, nghe tưởng oai phong, thế nhưng vẫn chỉ là một tên cóc ké trong quân doanh Đại Hán. Đặng Hồng biết Mã Phục Ba cùng Lưu Hầu gia thường hay lấy chức Giáo Úy ra để làm vật thưởng mua chuộc các thủ lĩnh phản quân, thế nhưng hắn không biết nếu bọn chúng hiểu rằng Giáo Úy vẫn chỉ là một chân chạy vặt, một kẻ cấp dưới chịu đủ sự chèn ép sai khiến từ phía trên, có đầy rẫy nhan nhản khắp nơi trong quân thì sẽ cảm thấy thế nào? Bọn ngu ngốc, hắn lắc đầu thầm nghĩ.

Phụ thân hắn, tức Cao Mật Hầu Đặng Vũ, người đứng đầu Văn Đài Nhị Thập Bát Tướng, đương nhiên sẽ không hài lòng cho con mình một chức vụ còn con như thế, đương nhiên, Đặng Hồng cũng sẽ không mong muốn gì chức Giáo Úy. Song Đại Hán từ lúc lập quốc đến nay không nhìn quan hệ, chỉ nhìn quân công, không quân công không thể phong hầu, Cao Mật Hầu dù có muốn hay không vẫn phải để Đặng Hồng hắn từ cấp bậc này leo lên. Nam Man đại loạn, nghe như họa hoạn Đại Hán, thật ra lại là cơ hội cho những tên như hắn bộc lộ tài năng, tranh giành quân công. Chẳng phải vì vậy mà Vương Quảng ở đây, Giả Tông ở đây, Lưu An ở đây, ngay cả Ban Siêu, một tên nhóc miệng còn hôi sữa cũng chân ướt chân ráo chạy đến đây tìm quả ngọt.

Tính ra, Đặng Hồng được Quang Vũ Đế ưu ái hơn hắn. Trong khi những người khác chỉ có thể dẫn theo bản tộc thân vệ, hắn lại được trực tiếp cấp cho cả ngàn Vũ Lâm Vệ, nhánh quân được cho là tinh nhuệ bậc nhất Đại Hán. Thế mà, chỉ qua một trận, hắn lại gần như nướng sạch sẽ đội quân này. Đặng Hồng không hề cảm thấy khó khăn để tưởng tượng ra gương mặt méo mó của phụ thân hắn nếu biết được tin này, cùng với những lời lẽ day nghiền mà hắn có thể sẽ nhận được, vừa nghĩ tới, ý chí trong hắn đã mất sạch. Theo một thời gian dài, Đặng Hồng gần như buồn bỏ ý niệm phấn đấu...

“Không! Nó có thể, ta cũng làm được!”

Đặng Hồng cắn chặt răng, nắm tay phát thệ. Tên man tướng trẻ tuổi lúc này không thể nghi ngờ chính là tấm gương sáng để hắn noi theo, là đối thủ để hắn tiêu diệt. Khải Minh có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ một trận chiến của mình lại trở thành động lực để tên Hán quân Giáo Úy vực dậy.

Đang lúc Đặng Hồng miên man suy nghĩ theo nhịp vó ngựa nhấp nhô, từ bên phải có một cánh quân vội vã tiếp cận. Tên Hán tướng bị buộc lùi ra khỏi mạch suy nghĩ, ra hiệu quân lính dừng lại, yên lặng nhìn hai ngọn cờ “Hoàng”, “Giã” đang tới gần, ánh mắt đắm chiều nghiêng ngả. Đến khi thân ảnh hai tên Hoàng Do, Giả Tông xuất hiện trước đoàn quân, Đặng Hồng mới thúc ngựa lên trước chấp tay ra điều không hiểu chào:

“Hoàng Trung Lang, Vũ Nho, các người đây là?”

“Duyên Bình.” Giả Tông gật đầu, chấp tay đáp.

“Duyên Bình.” Hoàng Do cũng gật đầu, xong chẳng để Đặng Hồng thắc mắc lần nữa, y đã móc từ trong ngực ra một trương hồ phù, giọng trịnh trọng lệnh:

“Đặng Hồng, bản tướng thay lệnh đại soái, hợp nhất hai cánh quân của người cùng Giả Vũ Nho, lập tức xoay mình, truy kích tàn quân phản tặc!”

“Tàn quân...” Đặng Hồng hơi giật mình, đoạn, y lơ mờ đoán lấy chủ ý của Mã Viện liền vội chấp tay hô:

“Mặt tướng tuân lệnh!” lời vừa dứt, ánh mắt hắn đã đầy chiến ý. Lúc này trong lòng hắn chưa bao giờ khao khát quân công đến như vậy, cơ hội này, hắn sao có thể bỏ qua?

Khác hẳn với hắn, từ nãy đến giờ lòng mảy Giã Tông vẫn chưa hề buông lui. Y thúc ngựa lên trước, xoay người nhìn lại cánh quân của mình đã có phần mỏi mệt, cũng nhìn về phía Hán doanh vẫn đang nổi lên từng mảng bụi mù đầy trời, nhẹ giọng hỏi:

“Trung Lang, chúng ta chỉ có nhỏ bốn ngàn quân, người mệt ngựa mỏi, sĩ khí không đầy đủ, liệu có thể truy sát bọn chúng sao?”

“Ha ha!” Hoàng Do nghe tên tiểu tướng lo lắng, tựa như nghe thấy một câu chuyện hài, liền bật cười lớn. Hắn ngồi thẳng người, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Giã Tông một lúc mới cười khan bảo:

“Vũ Nho người không cần lo lắng như vậy. Đây là mệnh lệnh của đại soái, ngài đương nhiên biết rõ ràng tình cảnh quân ta.”

Đoạn hắn quay người, tỏ vẻ khâm phục nhìn về phía Hán doanh đang bận rộn chuẩn bị lần nữa ra quân mà nói:

“Sở dĩ đại soái lệnh cho chúng ta quay người truy binh, chính là vì ngài ấy đã sắp đặt sẵn. Mỗi đường đi nước bước của chúng đều khó lòng thoát khỏi bàn tay của đại soái.”

“Thầy, vừa nãy thầy nói sao cơ?”

Đào Kỳ vừa nắm cương ngựa, vừa hài lòng đập lên bàn đập treo hai bên bụng con Thông Linh. Quả thật chàng rất hài lòng, vô cùng hài lòng với hai miếng đồng này, nhờ chúng mà khi nãy tranh đấu với tên Hán tướng kia, chàng đã có thể cho hắn ăn trái đắng một cách nhẹ nhõm hơn mình nghĩ rất nhiều.

“Thầy?”

Khải Minh gặp Đào Kỳ vẫn đang chăm chú hai miếng bàn đập mãi thì cười khỏ, lại hỏi. Cậu biết làm như thế là rất không phải phép, song, thứ Đào Tam Lang vừa giảng dạy cho cậu thật quá quan trọng.

“Ừ,” Đào Kỳ liếc mắt nhìn Minh, giọng trầm tĩnh phân tích:

“Vừa nãy Hán quân rút lui, nhìn như lộn xộn lung tung, đến độ xe ngựa, khí giới cũng phải vất lại, thật ra là bẫy.”

“Vi sao lại như thế?” Phương Nghĩa cười ngựa bên cạnh, không nén nổi tò mò hô to.

“Giặc vốn sành sỏi thiện chiến, lại được huấn luyện kỹ càng, ngay cả vừa rồi bọn ta đuổi theo chúng tới mấy dặm mà vẫn không thể giết được bao nhiêu tên. Thử hỏi, vốn chúng đã chuẩn bị tốt, rút chạy nhanh như vậy thì còn để lại xe cộ trang bị làm gì?” Đào Kỳ nhẹ nhàng dẫn dắt.

“Là để cho chúng rút chạy nhanh hơn, đỡ vướng víu.” Hoảng hỏi dò.

Khải Minh nhìn thấy Chấn Bắc tướng quân cùng Sáng khê lắc đầu bác bỏ ý đó thì âm thầm suy nghĩ một lúc mới nói:

“Theo như ý của tôi, đó là vì nhuệ khí quân ta quá hăng, Mã Viện muốn tránh trâu chảnh xấu mặt nào nên mới làm như vậy.”

Gặp Đào Kỳ gật đầu cổ vũ, cậu càng mạnh dạn tiếp tục phân tích:

“Như vậy, hắn chỉ tạm thời lui binh về chỉnh đốn, đợi hắn chỉnh đốn xong sẽ quay đầu đuổi theo quân ta. Nếu như còn cố sức kéo theo xe ngựa khí giới thì sẽ gây chậm trễ, có thể lần nữa đánh mất chiến cơ... Dù sao, xe ngựa khí giới đã mất công đem đến, để chúng ở đó cũng không thể mất mát gì.”

Trong tiếng vó ngựa rần trời cùng gió thổi bạt vi vút, Âu Mạn cùng đám Hoảng, Rấn Lục đều như vỡ lẽ giật mình nhìn Minh. Bọn họ không ngờ cậu có thể nghĩ đến thế.

Đào Kỳ cùng Sáng cũng hài lòng gật gù, cả hai liếc nhìn ra hiệu. Sáng hiểu ý cười nhẹ buồn lời:

“Đó là một phần, phần khác, thì để thử dò xét quân ta.”

“Dò xét quân ta?” Đám cừ súy trẻ tuổi nghe Sáng nói vậy khó hiểu hỏi.

“Đúng, vừa rồi chúng ta đánh quá nhanh, quá chóng vánh khiến giặc không sao chuẩn bị kịp, vì thế mới có thể thu được toàn thắng. Đây cũng chính là nhờ quân sư giỏi mưu lược.” Sáng không tiếc lời nhận xét, vẫn giọng lạnh lùng trầm tĩnh anh nói tiếp:

“Thế nhưng Mã Viện là tên tướng già lão luyện sành đời, làm sao có thể chưa từng gặp qua tình thế như vậy? Đương nhiên chúng ta thắng, nhưng hiển nhiên lão chắc chắn không dễ dàng gì chịu thua. Dù sao quân ta thắng nhờ vào sĩ khí cùng tiên cơ, không phải không khắc phục được. Như Quân sư đã nói: chỉ cần lánh đi nhuệ khí ban đầu là có thể quay người được. Ở đây tôi chỉ muốn bổ sung: quân giặc chỉ cần có thể cố gắng chịu đựng kéo dài thời gian, để sĩ khí cùng tiên cơ của quân ta hao hết là có thể cùng nhau triển đấu. Mà muốn thắng nhanh, thì cần phải đánh loạn quân ta.”

Nói đến đây, Sáng quay người nhìn hàng ngũ binh lính đen kịt phía sau, cười nói:

“Hiển nhiên Mã Viện đã sớm biết quân ta chỉ là đoản hậu, lão ta đương nhiên muốn thắng nhanh để tiếp tục áp sát chủ quân của hai Vua. Vì thế lão mới để lại chiến lợi phẩm, hòng dụ quân ta cướp lấy. Ta đã xem qua, trong số đó đa phần là vàng bạc hiện vật cùng trang bị công thành phá trại nặng nề, khí giới cùng lương thực chỉ chiếm số ít. Nếu chúng ta cướp lấy chúng, ắt sẽ lâm ngược vào tình trạng kéo tay kéo chân, khó bề phòng bị quân giặc bất ngờ truy kích. Khi đó chỉ cần mấy ngàn giặc Bắc cũng đủ để quân ta không có đường về...”

“Tra!”

“Tra! Hoooooooo!”

Hoàng Do ghim cương ngựa trên một gò đất cao, yên lặng nhìn đám quân giới, xe ngựa gồ ghề chất đầy trên đường đi tạo thành một đám hỗn độn chắn ngang đường, nơi xa có vài chiếc xe lương đang bốc cháy dữ dội, chỉ có vài chiếc xe khác chờ theo khí giới thì đã sớm cùng đám ngựa thồ xe không cánh mà bay.

“Hoàng Trung Lang?” Giả Tông đánh ngựa đến gần, neho mắt nhìn khung cảnh lộn xộn bên dưới gò đất rồi thưa:

“Xem ra bọn chúng nó không mắc phải bẫy, bây giờ chúng ta...”

Hoàng Do bình tĩnh đưa tay ra hiệu không cần tiếp tục nói, hần mỉm cười ung dung lắc đầu bảo:

“Không sao cả, đây chẳng qua hoàn toàn nằm trong dự liệu của đại soái.”

Đoạn, hần quay sang tên thân binh bên cạnh lệnh:

“Cắt cử hai trăm người ở lại đây dọn dẹp, đợi lát nữa đại quân chúng ta qua đây tiếp thu!”

Đội tên lính vâng lệnh đi xa, Hoàng Do giật mạnh cương ngựa khiến con chiến mã lồng lên phi nhanh:

“Toàn quân, tiếp tục tiến lên!”

“Đại soái, phản tặc sẽ không đốt hết xe cộ?” Phần Kim vừa lo lắng nhìn về phía trước, vừa hỏi tên cáo già đang cưỡi ngựa bên cạnh.

“Chúng không có thời gian.” Mã Viện ung dung đáp. Lão để thân mình núp dưới bóng ngọn cờ Đại Hán cao to đang vũ lộng phấp phật trên đầu, để cái nóng ngày hè oi ả nơi đất man di này thôi không áp vào mặt mình. Nhìn lão như càng thêm âm u dưới bóng cờ đầy uy vũ, lão cất giọng đều đều tiếp tục nói:

“Hiển nhiên chúng cũng biết quân ta sẽ sớm quay lại, làm sao có thể phí sức đốt xe. Ta đoán mười mươi chúng bỏ đồng ấy lại, chặn đường tạo chướng ngại vật để kìm chân quân ta.”

“Nếu như vậy...” lần này đến lượt Lưu An hỏi.

“Như vậy chính hợp ý lão phu. Nếu chúng dám lấy xe cộ là tốt nhất, ấy là chúng ngu si, tự tìm đường chết; thật không thể trách ai.” Mã Phục Ba cười mỉa mỉa, lão giương tay chỉ đằng xa đầy bụi mù mà tiếp:

“Còn nếu chúng gấp rút chạy về đến quên cả chiến lợi phẩm. Ấy là chúng tỏ chủ lực của chúng đã sớm ly khai, chúng chỉ là một nhánh cô quân không gốc không rễ mà thôi.”

“Nếu vậy chỉ cần Hoàng Hữ Nguyên áp sát, gắt gao bám lấy chúng không rời, ắt có thể đợi quân ta theo kịp vây chặt mà giết sạch bọn chúng!”

Giữa muôn trùng tiếng bước chân dập dềnh khiến mặt đất chấn động, Mã Viện hừ nhẹ cười nói:

“Đừng tưởng đám con con cũng dám múa rìu trước mặt lão phu. Đám các nguoi, hãy còn non lắm”

“Đại soái, thứ cho bản đạo không hiểu...” Văn Huyền chau mày nói: “Chẳng lẽ trong đám bọn chúng không ai đoán được điều này sao?”

Mã Viện cùng Lưu Long nghe thế cười vui cùng lắc đầu bảo:

“Được, đoán được chứ sao không!”

Lưu Long thấy Mã Viện không có ý giải thích nữa bèn đứng ra nói:

“Đó là vì đại soái cao tay hơn, đã ép bọn chúng vào một quy tắc nhất định. Buộc chúng ngoài chấp nhận đi theo ngài ấy bài bố thì không còn đường nào khác nữa.”

“Do đó, đại soái ép chúng hoặc vào thế cực do ngài ấy bài bố.” Hoàng Do vui vẻ kết luận, gặp hai tên tiểu tướng như vớ lẽ nhận ra, hần mới thúc ngựa lên trước bảo:

“Đây cũng là một kiểu bố cục, cho dù bọn chúng có muốn hay không cũng phải chấp nhận. Chúng lấy, ắt sẽ bị ta truy kích giết sạch. Chúng không lấy, ắt sẽ lộ ra điểm yếu của bản thân, ắt sẽ bị quân ta đeo bám mãi tận, lại còn cho thấy kế hoạch làm loạn của ta đã thành công. Như vậy đại soái chỉ cần phái binh vây nhốt chúng là có thể trực tiếp ép thẳng tiêu diệt tặc vương.”

Đằng xa, một hàng bụi dày dần dà xuất hiện trong tầm mắt kích động của đám Hán quân. Bọn chúng thấy lò mờ đám phản tặc dường như rất bất ngờ trước việc quân mình đột nhiên anh dũng quay người đuổi giết. Phía sau phản quân có một hàng chừng ba bốn chiếc xe công kênh bệ vệ, thi thoảng trong xe phát ra từng tia sáng chói mắt của vũ khí giáp trụ. Đó là đám chiến lợi phẩm ít ỏi mà quân Nam chiếm lấy. Tuy ít, chúng vẫn gây nên tác dụng không nhỏ, kéo cho hàng ngũ Việt quân trở nên lộn xộn lỏng lẻo.

“Ha ha, đám man di này không ngờ còn có lấy xe ngựa.” Hoàng Do thấy vậy vui mừng lắm. Y thúc ngựa mạnh hơn khiến nó tăng tốc đột ngột, miệng vẫn không ngừng hô lớn:

“Toàn quân, theo ta giết sạch hậu quân giặc!”

“Hô!”

“Hô!”

“Sátssssss!”

Quân Hán vừa bị phản quân đánh giết vốn đã tích tụ một bụng âm ức, nay thấy có cơ hội báo thù thì rống lên ồa theo chủ tướng muốn xông pha rửa hận.

“Nguy, bọn chúng đuổi tới rồi, mau chạy, lẹ lên!”

Âu Lan thấy giặc đến vội thúc giục mọi người tăng tốc. Thế nhưng xe ngựa thô kệch, nặng nề vô cùng rất khó đi nhanh được. Đã vậy đoạn đường bên vùng này vốn có phần gập ghềnh lại bị tiền quân dẫm đạp cày nát nên càng thêm lầy lội khó đi vô cùng. Nhiều xe bị mắc kẹt không sao di chuyển được. Thấy quân giặc đã quá gần, Âu Lan đành hung dữ dùng kiếm chém mạnh vào sườn xe đầy khó chịu, đem giọng yêu kiều quát:

“Anh em rút lui, thầy kệ đám này, mau mau!”

“Ha ha chúng mày chạy đi đâu!” Hán quân thấy Việt binh co giò lên cổ trốn thì vui sướng hò reo đuổi theo.

Mặc khác, Hoàng Do chú ý thấy đám bụi mù của tiền quân giặc vẫn ở xa xa tách khỏi đám này thì an tâm mặc cho quân đuổi giết. Khoảng cách hai quân càng lúc càng kéo gần.

Hắn an tâm, có người thì không. Giữa tiếng xung phong huyên náo, Đặng Hồng qua nhiều bài học đã thêm phần cẩn trọng. Hiện giờ bên cạnh y chỉ còn mấy trăm thân vệ cùng hơn hai trăm Vũ Lâm Vệ sót lại, thật sự không thể lại lần nữa mạo hiểm hao quân. Y nhíu mày âm thầm kiểm tra ngựa khiến nó chậm lại, từ từ lui dần về phía cuối quân. Bên cạnh y, Giả Tông cũng làm trò tương tự, cả hai đều bất ngờ vì hành vi của nhau. Đáp lấy ánh mắt khó hiểu từ Đặng Hồng, Giả Tông đáp:

“Duyên Bình, đừng coi thường phản tặc. Tông xem lúc sáng Phục Ba đại soái vì coi khinh chúng, thiếu phòng bị, không rải trinh thám ra xa mới bị một trận thua.”

Gặp Đặng Hồng yên lặng đồng ý, Giả Tông lại tiếp:

“Nay Hoàng Trung Lang lại mắc phải sai lầm cũ, quá khinh thường giặc.” Giả Tông vừa nói vừa lắc đầu ngao ngán nhìn tên trung lang tướng đang dẫn đầu lao đến gần đoàn xe bị bỏ lại, nặng nề thở hơi gió khô ráp tạt vào má khiến hần hần nhớ nói:

“Mã Phục Ba là người tài giỏi ra sao? Ngài ấy vì coi thường giặc mà phải chịu thiệt đau lòng lui binh, không thể cố chống cự. Hoàng Trung Lang dù có tài cũng không thể so với đại soái, Tông e rằng lần này không phải chỉ lui binh không thôi đâu...”

Đặng Hồng nghe nói thầm giật mình, y lạnh sống lưng nhìn đám cỏ cao ngất mọc hai bên đoạn đường lầy lội mà quân Nam vớt lại đám xe, phản xạ kiềm mạnh cương ngựa khiến con chiến mã đau đớn hí vang dừng lại. Bên cạnh hắn, Giả Tông cũng học theo, nhẹ nhàng dừng ngựa chờ đợi.

Trong sát na hai tên tướng lĩnh trẻ tuổi vừa dừng ngựa thì Hoàng Do đã hớn hờ sắp lao qua khỏi đám xe ngựa. Bất thành linh, từ chiếc xe gần lão nhất, một cây đinh ba roạt một phát rợn người xé toạc lớp vải che xe. Lưỡi ba sắc bén đâm thủng lồng ngực tên Hán quân trung lang, nhấc bổng hắn lên dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

“Học... học...” Hoàng Do khó tin nhìn ba ngọn thương đâm xuyên trước mặt mình, y cố sức quay đầu nhìn thân ảnh hùng vĩ to lớn quen thuộc đang nhòe miệng cười gằn:

“Thứ lỗi, Đào Kỳ ta vốn không có thói quen nghe theo giặc bài bố. Loại bố cục này, ta đành phải phá hủy nó thôi.”

Sau lưng Đào Kỳ, Phương Nghĩa cười lớn bật tung lớp vải ngựa trang, vung mác soạt chém bay một tên giặc hét vang:

“Tấn công!”

Lập tức, từ các xe vũ khí bị bỏ lại, mấy trăm Việt binh vùng dậy đâm thương chém gươm loạn xạ vào kẻ thù bên cạnh.

“Giết!” Đứng trước, Việt quân đang tháo chạy theo lệnh của Âu Lan lập tức quay người giết về.

“Ăn tươi bọn chúng!” Rắn Lục nhảy chồm lên hô to, đám Việt quân đang mai phục ở bụi cỏ cao hai bên nghe lời cười to hô rầm trời, dưới sự chỉ huy của Âu Mạn cùng Hoảng bất ngờ đổ ra cắt đứt quân Hán. Cứ như vậy, ba mặt Việt binh nhẹ nhàng chia truy binh giặc làm hai, ung dung nuốt gọn.

“Duyên Bình, mau lui, mau!” Giả Tông cắn răng cắn lợi kéo cương ngựa quay lưng chạy. Đặng Hồng cũng thờ dài, bắt lực làm theo, y liếc mắt bên một bên đường nơi bất ngờ xuất hiện một đám kỵ binh phản tặc đang bình tĩnh quan sát chiến trường, lòng không khỏi hung hăng.

“Lần này, thầy Kỳ cùng anh lại đoán đúng tim đen chúng.” Khải Minh vui vẻ nhìn quân giặc đang bị chà đạp, nghiêng người nói với Sáng. Sau lưng cậu, hai trăm Lạc Vệ người ngựa sẵn sàng chinh tề.

“Giết, Lĩnh Nam tất thắng!” Khải Minh thúc ngựa lao vào chiến trường.

“Giết, Lĩnh Nam tất thắng!” Sáng cùng đám Lạc Vệ hô to lao theo...

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Trên đường lui quân

Con gió giữa ngày trưa oi ả lướt qua cánh đồng, mang theo hơi nóng hầm hập, đè lên đám cỏ lau gần một ngọn đồi thấp khiến chúng oằn cả xuống. Trên đồi, một cây cỏ to màu đỏ như máu đang ôm lấy một chữ “Hán” vàng chói tung bay trong gió.

Trời hanh là thế, nhưng đám tướng lĩnh Đại Hán đang đứng im thin thít lại không hề cảm thấy bất kỳ một tia nóng bức nào. Ngược lại, tất cả bọn chúng đều cảm giác từng luồng hơi lạnh đang không ngừng ve vãn, lượn lờ quanh thân khiến chúng như muốn cứng đờ lại, mồ hôi trên trán rùng rùng tuôn rơi lại chẳng dám bật lên một lời than vãn.

So với đám người, hai tên Đặng Hồng, Giả Tông càng có cảm giác rét lạnh từ trong xương. Hai tên bọn hắn đã trút bỏ giáp trụ, phơi tẩm lưng trần, đầu cúi thật thấp, quý như tội nhân từ nãy đến giờ. Trên gương mặt mỗi tên đều mang đậm một tia không phục cùng bất đắc dĩ. Bọn chúng cay đắng len lén nhìn nhau, tuy biết là mình có chút oan khuất vẫn không dám ngẩng đầu đối mặt với vị lão soái trước mặt.

“Các người nói là... tất cả đều vì Hoàng Do ham công liều lĩnh mới dẫn đến ba quân lọt vào cạm bẫy phản tặc, gần ngàn quân cũng theo đó mà vong, lại để chúng an nhàn rút lui?”

Lão nguyên soái sẵn giọng đều đều buồn lời hỏi.

“Vâng... vâng, hồi nguyên soái...” Đặng Hồng cùng Giả Tông không chịu nổi khí thế từ vị đại soái, suy nghĩ một chút cả hai cùng nhỏ giọng trả lời.

“HỒN TRUỐNG!”

VÚT! CHÁT! VÚT! CHÁT!

Mã Viện bỗng nổi cơn thịnh nộ, tựa như con hổ bị vuốt râu. Lão quát như sấm, giục lấy cây lệnh kì thô bằng cẳng tay người từ Lưu Long đứng bên cạnh mà quát thật mạnh vào hai tên tướng lĩnh đã quý mọp hẳn dưới chân.

Vút! Chát!

“Thế vì sao các người còn sống? Thế vì sao các người không hề hấn gì?”

Lão hét to, vừa nói, vừa vun roi liên tiếp trước ánh mắt trợn trừng khó tin của đám tướng lĩnh Hán.

“Vậy tại sao các người không chết cùng hắn?”

Bốp! Chát! Chát!

Hiển nhiên, dưới cơn thịnh nộ của lão đại soái, Đặng Hồng cùng Giả Tông đều lựa chọn chấp nhận. Bọn chúng buông lỏng hai tay, mặc cho đòn roi vun xuống vẫn không dám né tránh, hai hàm răng đã cắn chặt môi đến ứa máu dưới làn mưa roi, tuy đau thấu tim gan vẫn không dám rên la một lời. Đầu chúng cúi thấp đến độ không ai còn có thể thấy được phản ứng trên mặt mình, cơ thể không ngừng run rẩy dữ dội.

Xung quanh, đám Hán tướng ai nấy im thin thít nhìn lấy cảnh này. Bọn chúng trên từ Lưu Long xuống tới Vương Quảng, Phàn Kim không ai dám đứng ra can ngăn Mã Viện. Lão nguyên soái đánh rất thực, lão dùng toàn lực, mỗi nhát đánh vun xuống đều kèm theo từng tiếng bốp chát rợn người, để lại từng

vết bầm đỏ thẫm. Nhìn lớp da thịt đang rướm cả máu xuất hiện khắp người hai tên tội tướng, trong lòng bọn chúng bỗng dưng sinh ra cảm giác thò từ hồ bì, tê tái da đầu.

Bốp! Chát!

“Các ngươi thân là phó tướng, không biết góp mưu, cũng chẳng chịu bàn ý. Một thân bản lĩnh lại không chịu hợp tác với Hữu Nguyên, một kẻ thì tự cao, một tên thì bảo thủ, Hữu Nguyên chết chính là do hai đứa các ngươi hại mà!”

Bốp!

“Bị mai phục liên chạy, mặt mũi của Đại Hán ta đều mất hết trong tay các ngươi. Lệnh của ta là đeo bám chúng, vì sao lui về?”

Mã Viện càng đánh càng hăng, ra đòn càng nhanh, càng có lực. Đến độ tám lưng Đặng Hồng cùng Giả Tông đều thương tích chồng chất, máu me đầm đìa không còn thấy rõ mà lão vẫn không hề ngưng tay. Vừa đánh, lão vừa không quên la hét:

“Uổng công Thánh Thượng coi trọng, sai phái các ngươi sang đây phụ lão phu bình Man. Các ngươi thử tự vấn lòng mình, các ngươi có xứng đáng hay không?”

Chát!

Răng Rắc!

“Hừ!”

“Đại soái, không thể đánh tiếp!”

Lưu Long thấy Mã Viện đánh gãy cả cây lệnh kì vẫn chưa hả giận, toan lấy một cây khác để tiếp tục thì hoảng hồn lao ra ôm cản. Về tình về lý, Đặng Hồng lẫn Giả Tông đều không thể bị đánh chết, càng không thể bị Mã nguyên soái giết, thân làm phó soái y đương nhiên hiểu rõ điều này. Đám tướng lĩnh xung quanh cũng sâu sắc nhận rõ điều này ngay lập tức nổi gót theo sau, bọn chúng đồng loạt quỳ một chân xuống thưa:

“Đại soái, xin hãy lưu tình.”

“Đại soái, xin dừng tay.”

“Đại soái.”

“Lão phu còn phải đánh nữa! Buông tay!”

Râu tóc Mã Viện vênh ngược, trán đầy gân xanh hừ lạnh định dẫn tay Lưu Long ra thì tên phó soái càng giữ chặt hơn, y nhìn vào mắt Mã Phục Ba mà trình trọng nói:

“Đại soái, không thể đánh tiếp, sẽ gây chết người mất. Đại soái, Man di chưa bình, trận đại chiến sắp tới, nếu bây giờ mà đánh chết hai vị giáo úy Đặng và Giả, Long e rằng sĩ khí trong quân sẽ loạn mất. Mong đại soái suy nghĩ lại.”

“Mong đại soái suy nghĩ lại.”

Mã Viện nghe chúng tướng khuyên ngăn mới dịu bớt phần nào cơn giận trong lòng. Y phun ra một bãi nước bọt, hần học vung tay đẩy Lưu Long ra rồi chỉ vào hai tên tội tướng bên dưới mắng:

“Lũ oắt con, hôm nay nể tình Lưu Hầu cùng chúng tướng van xin, bản soái tha cho các ngươi một mạng, mau rút ra sau cho ta.”

“Mau tạ đại soái tha mạng.”

Lưu Long thấy Mã Viện buông tha thì thảm thờ phào nhẹ nhõm, vội quay sang hai tên Đặng Hồng, Giả Tông bảo.

“Đa... đa tạ đại soái tha tội...”

Giả Tông vừa nói, vừa run rẩy chống tay toan đứng lên. Thế nhưng đầu gối hần không sao kìm nổi nữa phải đổ gục xuống. Lưu An đứng gần đó thấy vậy vội vã dùng tay đỡ lấy mới tránh không để hần thêm xấu mặt trước ba quân tướng sĩ. Bên cạnh đó Vương Quảng cũng bước tới định đưa tay đỡ lấy Đặng Hồng.

“Ta không sao, không cần đỡ...”

Khác với Giả Tông, Đặng Hồng vung tay từ chối ý tốt của Vương Quảng. Y không vội đứng lên ngay mà vẫn quỳ ở đó, hai hàm răng nghiến thật chặt để bản thân vượt qua cơn tê dại vì đau đớn và kiệt lực. Đợi cho cơ thể hồi tí sức, hần mới hừ mạnh chống tay đứng lên, mặc cho hai chân đang run bần bật, hần chấp tay thưa với Mã Viện, Lưu Long hai tên lão soái:

“Đặng Hồng đa tạ Lưu Hầu gia cứu giúp, đa tạ đại soái chỉ dạy, đa tạ các vị.”

Đoạn, hần quay mặt bập bềnh lui ra sau trong ánh mắt kinh thán của đám người. Có mấy tên thấy hần chột vật muốn giúp đều bị hần lắc đầu từ chối, nhẹ nhàng đẩy ra. Hần bước thật chậm, kèm theo là từng giọt máu rơi lộp bộp xuống đất trông đến thảm, mãi đến lúc có tên Vũ Lâm Vệ đi ra đỡ lấy hần mới bằng lòng tựa vai tên lính, chậm chậm khuất mặt sau hàng quân sĩ đen kịt. Sau lưng hần, Giả Tông cũng thờ dài chấp tay chào mọi người rồi lui theo, trong đầu hần lại không hề mấy may bận tâm đòn roi dữ dội mình vừa nhận, mà tràn ngập là hình ảnh đôi mắt căm phẫn của Đặng Hồng.

Mã Viện hừ lạnh không thèm để tâm đến thái độ của chúng, lão quay người dòm về phía xa nơi dòng sông Đốc đang cắt ngang trời đất. Trong lòng lão hiểu rõ, kế hoạch của mình đã bị xáo trộn, đối thủ của lão có lẽ đã thành công lui về sau dòng sông rộng đó. Lão vừa ngắm, vừa âm thầm loạn chuyển suy tính bước tiếp theo.

Bất chợt, từ trong hàng ngũ Hán binh, có tên quân sĩ lách đám người lao ra. Trên lưng hần mang một cây cờ ghi chữ “Thám”, trên tay cầm một cuộn da dê mỏng. Lưu Long thấy vậy vội đưa tay nhận lấy cuộn thư, ra hiệu tên kia lui đi rồi mới lễ phép đưa lên cho Mã Viện nói:

“Nguyên soái, có thư, là do Ban Siêu gửi.”

“Ừ!”

Mã Phục Ba thân thủ tiếp lấy bức thư, dùng dao ngắn phứt một nhát cắt đi phần dây niêm phong, trải bức thư ra đọc. Càng đọc, hàng lông mày đang nhăn nhúm trên mặt lão càng giãn ra. Dội đến khi đọc xong, lão ngừng đầu lệnh ngay:

“Truyền, toàn quân lập tức tiếp tục tiến lên. Cuối ngày hôm nay ta muốn tới bờ sông Đốc dựng trại, đối mặt phản quân.”

“Rõ!”

“Đại soái?”

Lưu Long thấy mọi người đã tản đi hết mới khẽ lại gần Mã Viện hỏi. Mã Phục Ba gật đầu ném cuộn da dê cho tên phó soái, trong lúc tên này đang mở cuộn da dê ra đọc, lão nói:

“Bành Sầm đã chết. Hần bị trúng Hỏa tre trận của ả Lê Thị Hoa. May mắn, Ban Siêu đã có mặt kịp thời sửa sai. Kế sách của chúng ta tuy đã không thể hoàn mĩ như lúc đầu, vẫn không hề hần gì, có thể tiếp tục.”

Lưu Long không vội đáp lời, y đọc qua một lượt bức thư, khẽ nghiền ngẫm nội dung bên trong một hồi mới thở hắt ra một hơi, lắc đầu ai thán:

“Nơi đây có một tên ranh tuối mới còn con đã dám đối đầu thống kích quân ta, nơi kia có một ả điên dám bày cả quân doanh thành một đại trận, đám man Việt này, quả nhiên không thể coi nhẹ...”

“Ừm.” Mã Viện sâu sắc nhận đồng, lão nhìn về phía doanh trại Lĩnh Nam, giọng oang oang bảo:

“Đội lão phu giết sạch phản binh sẽ tâu sớ về với Thiên Tử, mau chóng gửi người sang đây chính thức cai trị nơi này, tuyệt đối không thể để chúng thoát mãi tự do như trước.”

“Đúng vậy.” Lưu Long cuộn lại cuộn da dê, đưa nó cho tên thân binh bên cạnh tiếp:

“Đại soái, thế bên Lạc Dương đã có tin tức gì chưa?”

“Vẫn chưa, theo như lão phu suy đoán, có lẽ thư tín chỉ mới sắp tới Lạc Dương thôi.”

Mã Viện lắc đầu, dùng tay phui đi bụi bặm bám lấy giáp trụ do nãy giờ vận động quá mức kịch liệt tạo thành, rồi mới đón lấy dây cương do tên lính dắt tới, vận lực nhảy lên ngựa đi thẳng...

“Ha ha ha! Thật quá dã!”

Khác hẳn với bầu không khí nặng nề u ám của quân Hán, cách đó mấy dặm, toán quân Nam đang vênh râu tôm. Bọn họ vừa chạy vội vừa rôm rả trò truyện, có tên còn hớn hờ ra mặt bảo:

“Hồi nãy tao chém đầu ba tên đấy!”

“Nhảm nhò? Tao chém tận bốn thằng.” có tên không phục chen vào.

“Mẹ, bớt xạo đi, tụi nó sợ vỡ mặt, chạy còn nhanh hơn chó, lấy đầu cho hai đứa mày chém lăm thế.” Một tên khác bác.

“Đúng vậy, đúng vậy, tụi bây có nhớ về mặt đưa đám của bọn chó ấy không? Nghĩ lại chỉ càng cảm thấy sượng.” Tên mở đầu ngại ngừng cười khan bảo.

“Đúng là chạy như chó nhà có tang. Ha ha, tao nhớ đám Hán tướng còn quăng cả mũ giáp mà lui đi kia, lòng vòng mãi ấy chứ.”

“Thật, chưa bao giờ tao được đánh trận nào sượng ròn như hôm nay. Từ trước đến nay cứ toàn phải dao đâm dao, mạng đổi mạng mà thôi.”

“Chứ còn gì nữa, mẹ kiếp, tụi chó ấy cứ ý nhiều người, hay ho gì. Hôm nay cho sáng mắt ra nhé.”

Trong đám binh sĩ có mấy tên trong quân đã khá lâu, nghe đám này khoe khoan hơn hờ thì không khỏi nhớ tới những trận chiến gian nan mình từng trải qua. Một tên lão quân tuổi ngoài bốn mươi nhìn quanh thờ dài than:

“Mà, không biết về sau còn có thể kiếm được mấy trận như vậy không...”

Nghe hắn nói vậy, đám binh sĩ đang vui vẻ cũng bị khựng lại, bọn chúng im lặng nhìn nhau trong lòng không cần ai bảo cũng hiểu: cuộc sống trên sa trường nay đây mai đó, làm sao có thể trận nào cũng thoải mái như hai trận hôm nay cho được, bầu không khí đang vui vẻ cũng theo đó trầm lại.

“Lo gì chứ, cứ đi theo ông chủ là lại được thắng dễ dàng nữa chứ gì.”

Gấu Đen vốn ở trong đoàn người, nghe bọn chúng than thở thì gãi gãi đầu nói. Nghe hắn phán như thế, đám xung quanh đều giật mình ngó người ra.

“Lạc quân?”

“Ngài thống lĩnh?”

“Cậu nhóc ấy hở?”

Bọn họ vừa hỏi, vừa tự giác tìm kiếm thân ảnh nhỏ con đang cười ngơ phi nước kiệu phía trước. Không hiểu sao, mặc dù thân ảnh ấy không quá to lớn uy nghi vẫn đem đến cho họ một cảm giác tự tin vô tận.

“Đúng, chỉ cần theo Lạc quân, nhất định sẽ lại được nếm mùi chiến thắng.” Có tên Lạc Vệ khẳng định.

“Thật sao? Mày không nói quá đi?” Một tên thủ quân Lạng Sơn hỏi lấy.

“Làm gì nói quá, tụi bay còn chưa biết chiến tích của quân sư ấy chứ!” Mấy tên Lĩnh Nam quân thì ha hả cười bảo.

“Chiến tích như thế nào? Ở thôn Kê Khí ấy hở? Đó không phải do Nàng Thục chỉ huy tài tình sao.” một tên thôn dân kẻ Khí lại nói như đinh đóng cột.

“Hừ, tất nhiên không, trước đó ngài ấy còn có nhiều chiến tích ghê gớm hơn cơ.”

Bọn binh sĩ trong Lĩnh Nam quân trông thấy đám bạn bè mình mở to mắt ra tò mò thì vinh hạnh lắm. Bọn chúng héch cả mũi lên, ra vẻ ta đây nhiều kiến thức, mặc cho bọn kia tra hỏi ra sao vẫn chỉ đưa mắt nhìn nhau cùng ra hiệu im lặng không hề khiến bọn lính vội hấn lên. Tên Gấu Đen là kẻ đầu tiên chịu không nổi tính tò mò của bản thân, hấn xoạt một tiếng xấn tay áo lên nắm lấy một tên Lĩnh Nam quân mà hét vào mặt:

“Áp a áp ứng mãi như đàn bà thế là sao? Nói mau lên!”

“Đàn bà thì như thế nào?”

Ấu Lan cùng Nhài Hương nghe bọn lính âm ỉ thì đến xem thử, vừa vặn thấy màn này, giọng oanh vàng kéo nguyệt thật dài hỏi vặn lại. Hai nàng đều xinh đẹp như hoa, lại có uy danh không nhỏ qua hai trận chiến vừa rồi nên bọn lính vừa gặp đã nhận ra ngay. Gặp các nàng lườm mãi, tên to con liền chột dạ cười xòa bỏ đồng bạn trên tay xuống, miệng phân bua:

“Bọn hắn cứ gấu mãi chiến công của ông lớn khiến chúng tôi khó chịu, chứ chẳng có gì cả...” xong, hắn thấy thái độ đối phương vẫn không hề có bao nhiêu thiện cảm, đầu óc liền đột nhiên nhanh nhẩu ra điều ủy khuất lắm bảo:

“Đàn bà... anh hùng chứ sao, như hai Vua ấy...”

“Ha ha ha,”

“Tên nhát cây!” Hành vi ngây ngô của hắn khiến đám lính cười xòa lên vui vẻ, cũng khiến u Lan cùng Nhài Hương lắc đầu chịu thua. Gặp đám lính nói về quá khứ của quân sư, Nhài Hương mới thăm đoán một lúc rồi bước lên kể:

“Tôi biết quân sư từ đầu này, nhớ ngày đó mẹ con tôi bị quân thù dồn ép, mẹ bị thương nặng, lúc ấy không ai quan tâm chúng tôi, thì...”

“Trời, năm mươi người cũng thắng sao?”

“Cướp trại làm vậy cũng được hả.”

“Hay, quá hay, hai ngàn quân vậy mà bị giết dễ vậy à...”

Bọn lính nghe Nhài Hương tuần tự kể về Khải Minh, ánh mắt không lúc nào dừng hấp háy, tựa như những đốm lửa trong màn đêm buốt giá bỗng được tiếp thêm sức mạnh, vùng lên sáng tỏ trong đêm thành những ngọn đuốc dữ dội. Nhiều tên há hốc mồm vì kinh ngạc, nhiều tên khác thì vừa nghe vừa không quên nhìn theo bóng lưng Khải Minh. Bọn chúng quên hẳn mình đang hành quân, mà dồn lại với nhau thành một vòng tròn to lớn, tranh nhau nghe Nhài Hương giảng giải.

Tất nhiên, hành động này không thể giấu được ánh mắt của đám tướng lĩnh. Ban đầu mọi người cảm thấy quân sĩ có biểu hiện kì lạ thì lo lắng dừng lại xem. Đến khi hiểu rõ vấn đề, ai nấy đều quay mặt nhìn về phía Khải Minh mà nghiêng ngả. Cậu thống soái trẻ lắc đầu cười khổ toan tiến tới cắt đứt Nhài Hương lại bị Đào Kỳ cản lại bảo:

“Không sao, nơi đây cũng gần doanh trại rồi, tôi đã phái người báo về, chỉ chốc lát là sẽ có quân ra tiếp lấy chúng ta.”

Đoạn, chàng nhìn thấy ba quân cũng có vẻ hơi mệt mỏi vì chinh chiến liên tục lại phải chạy dài, rất nhiều binh lính phải đứng lại thở hồng hộc, mồ hôi mồ kê đầy trên trán, đến cả vết thương còn không kịp xử lý. Cũng có không ít người tò mò vì đám đông quanh Nhài Hương mà muốn chen vào nghe lại không được. Chàng khẽ dùng tay xoa xoa cằm, quay sang Sáng hỏi dò:

“Toàn quân Lĩnh Nam đều biết chiến công của Minh chứ?” Gặp tên kia mỉm cười gật đầu xác nhận, chàng cũng vui vẻ bảo:

“Tốt, bản thân tôi cũng muốn biết cậu ấy đã làm những gì. Thôi thì binh lính cũng mệt, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi, chỉnh đốn một phen. Sẵn đây anh cho mấy tên mồm miệng mau lẹ đi kể lại cho quân sĩ nghe chiến tích của cậu ấy đi.”

“Ha ha, tốt!” mắt Sáng như được nhìn Đào Tam Lang một lúc rồi cười to đồng ý. Chỉ lát sau, trong Lĩnh Nam quân đã có mấy mươi tên binh sĩ lanh lẹ lập tức tản ra khắp quân, tạo thành từng vòng tròn to nhỏ không đều nhau, luân phiên kể lại chuyện của Khải Minh khiến hơn sáu ngàn binh sĩ không ngừng vang vọng từng tràn tiếng kinh hô, thán phục.

Lạ thay, không một ai nghe kể lại tỏ ra không tin tưởng, bọn họ nghe như si mê, nhao nhao gật đầu đồng tình. Bởi trong quân Việt, hận nước thù nhà cùng chiến tranh dai dẳng khiến bọn họ từ lâu đã khát khao có được những chiến thắng như thế, để chứng tỏ sức mạnh của mình, cũng để chứng tỏ niềm tin bất diệt về độc lập của dân tộc. Bọn họ nghe Lĩnh Nam quân kể mà nhiều tên đều cảm giác như chính mình được tham gia những trận ấy, đến độ kích động đỏ bừng mặt mũi, đứng bật dậy khen hay liên hồi.

Đặc biệt là đám hào kiệt, lúc đầu bọn họ còn cảm thấy bất đắc dĩ vì phải từ bỏ cuộc sống tự do nhàn tản bên ngoài để nhập quân ngũ, thì nay cảm thấy thật tự hào vì cho rằng mình chính là cánh tay đắc lực, đàn em, dòng chính của ông chủ. Cả đám từ Gấu Đen đến Rắn Lục đều nắm chặt tay, hai mắt như ánh sao dán chặt lên người Khải Minh khiến cậu đến ngượng ngùng. Hiển nhiên, càng về sau, càng có nhiều quân sĩ dõi mắt làm theo làm cậu nhóc muốn trốn đi cho xong.

“Đứng thẳng đấy, cậu xứng đáng đón nhận niềm tin cùng kỳ vọng của họ, đừng để họ thất vọng.”

Đào Kỳ cùng Sáng cười ngửa bên cạnh thấy cậu lúng túng thì tăng giọng nhắc nhở. Nghe lời thầy, Khải Minh vội ưỡn người, ngẩng cao đầu nhìn đáp lễ khiến quân sĩ nhao nhao hô âm lên.

“Giỏi lắm!”

“Hay, quân ta có thống soái thì tất thắng!”

“Tuyệt vời!”

Trong tiếng hò reo vui vẻ, Đào Kỳ cùng Sáng chợt nhìn thấy từ phía bên kia bờ sông Đốc có một bóng hình to lớn bệ vệ như ngọc thạch đang chậm chậm tiến đến. Nhìn những cây cờ tang, cờ phướn màu trắng đang rủ rợp phát phơ trong gió, tâm trạng của hai người đang hết sức cao hứng bỗng chợt tụt xuống hẳn. Sau lưng họ, Khải Minh cũng nhận thấy khí thế cả hai không bình thường liền ngoảnh đầu nhìn theo rồi thất thanh nói:

“Chết, chẳng lẽ có việc không ổn?”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Khoảng lặng

“Mẹ kiếp, nóng quá!”

Một tên Việt quân quát lên, hắn vừa thử dò đặt bàn chân trần lên mặt đất bị đốt đến nứt nẻ. Giống như để xem giữa nền đất và chân hắn, cái nào chịu đựng sức nóng tốt hơn. Quả nhiên, mặt đất thì bị rang khô đến đứt gãy từng đường, cỏ cây thành tro hết, còn bàn chân trần của hắn thì cũng chẳng thể đạp lên đồng tro còn có chút đốm lửa ấy mà đi. Hắn vừa dầm xuống đã vội nhảy lùi, tựa như gà mắc thóc, trông đến tội.

“Ha ha, cu Sếu này đừng quậy nữa, đất này còn nóng lắm, dù sao lúc này lửa lớn ghê nơi mà.” một tên lính khác thấy hắn buồn cười mới bảo.

“Xô giày rom vào đi, mau mau kiểm tra xem còn thằng chó nào còn sống không, ở đây mãi nóng bỏ cha được.” tên khác lấy tay lau mồ hôi chảy ròng trên má, sẵn giọng nể. Từ khi trận tre lửa dập tắt đến giờ, mặt đất còn như than cháy, vậy mà bọn chúng đã phải vác thân vào trong trận tìm kiếm kẻ sống sót.

“Anh à, nơi này đã sâu bên trong trận rồi, làm sao còn thằng nào sống nổi.” tên được gọi là Sếu chỉ là một tên nhóc choai choai nghe thế thì bướng cổ nói, rồi hần thấy ánh mắt thị uy của gã to con thì hãi lắm vội sửa:

“Cho dù có ấy hã, cùng là bọn thoi thóp, người ngợm cháy nát còn cứu làm chi?”

Gã đội trưởng đang tìm kiếm xung quanh nghe nói thở phà ra bằng mũi, lầm lì tiếp tục tiến lên. Gã biết mọi người đều mệt, mà tên nhóc ấy nói cũng không sai. Từ nãy đến giờ bảy người bọn hần đã đi hơn nửa giờ rồi, vậy mà chỉ bắt được ba tên giặc sống sót, ấy vậy mà một tên trong đó còn thoi thóp, thờ hất được vài hơi đã nghèo rồi, hai tên kia thì đầu tóc cháy rụi, da dẻ đen kịt, vừa khúm núm lê chân theo họ, vừa sợ hãi nhìn ngó địa ngục xung quanh.

“Mẹ, lẹ lên, vì bọn mày mà tội tao không thể ngủ ngon đêm nay đây!” Một gã Việt binh thấy chúng rề rà liền vọt ngay báng thương vào đùi khiến hai tên giặc đau điếng người vội bước nhanh hơn. Gã kia thấy vậy mới hải lòng hừ lạnh, đoạn, gã quay qua tên đội trưởng kể lể:

“Anh à, quay về thôi, nơi đây chả còn gì rồi.”

Mai Hồ gật gù không nói, dùng ngọn thương bằng tre khều khều chọc chọc quanh mấy cái xác giặc đang phoi đầy trên đất. Chợt, tay hần cảm rút lấy một cây kích cắm bên xác một tên giặc, tuy đáng kích hơi xấu, nhưng lưỡi và ngọn lại rất sắc bén, ánh lên từng tia sáng lấp lóe trong đêm khiến gã dễ dàng nhận ra ngay. Gã vung vẩy vài cái, cảm thấy ưng ý liền coi như vũ khí mới của mình. Kiểm tra thêm vài vòng, đến khi xác định không còn gì, gã mới vẩy tay bảo mọi người theo lối cũ lui về

“Này, anh Cồ, anh Hồ có vẻ không vui nhỉ?” tên Sếu leo đèo đi theo sau cùng, tò mò nhìn bóng lưng to co đằng trước hỏi.

Gã quân sĩ cầm cây roi bên cạnh nghe hỏi lờ mờ hần một cái rồi đáp:

“Chú bác mình chết đi, ai chả buồn, tao nói mày nghe. Mày từ ngoài mới vào không rõ, chứ trong doanh này tất cả đều là người Thiên Bản, cùng họ Mai. Từ Lang chính là bác của anh Hồ, mày nghĩ Từ lang mất, anh Hồ lại chả khó chịu.”

“Ra vậy....” tên lính trẻ gật đầu vờ lẽ, đoạn, hần tiếp tục già mồm hỏi:

“Vậy anh Hồ với bốn anh em Mai gia, ai lợi hại hơn?”

“Hừ!” ở trên đầu, Mai Hồ nghe bọn lính nhiều chuyện liền không hải lòng hừ mạnh. Có lẽ vì tính tình cộc cằn của hần khá nổi tiếng nên nghe tiếng hần, bọn lính lập tức im thin thít ngay, kể cả tên nhóc Sếu cũng chột dạ lè lưỡi tỏ ra vô tội. Cứ như thế, đoàn người chậm rãi trở về, từng nhịp chân vang lên những tiếng đánh đá trên nền đất khô nát.

Chỉ một lát, nhóm tìm kiếm này đã về tới khu tập trung tạm thời của quân Nam. Do doanh trại đã bị lửa cùng chiến loạn phá hủy, quân Nam đành phải lui lại sau nửa dặm dựng trại. Nơi đám người đi qua, binh lính Việt đều đang bận rộn dọn dẹp, đóng cọc dựng lều, tuy đêm đã khuya, người cũng mệt lại chẳng ai nghỉ ngơi được, cũng chẳng ai phàn nàn. Mọi người lúc này hẳn còn cảm giác ngạo nghễ khi đánh thắng hơn vạn quân địch, quả thật có thể sánh với máu chảy thành sông. Một số tên khác may mắn còn sống sót, kể cả lính lẫn tướng đều bị trói gô như lợn, quăng vào một góc ẩm ướt, mặc cho giá rét cùng sương lạnh thấm ướt bộ quần áo vừa bị lửa đốt của chúng, để lũ giặc được trải nghiệm lửa nóng sương lạnh thay phiên, rét run lấy bầy như cây sậy.

“Sếu, Cồ, theo tao đi giao tù binh.”

“Dạ, anh Hồ.” tên Sếu vội đáp, bảy người bọn chúng lập tức tách ra làm hai nhóm, một nhóm lê chân đến nơi kiểm kê chiến lợi phẩm; một bên khác do Hồ, Sếu cùng Cồ đẩy mạnh hai tên giặc về chỗ nhốt tù binh.

“Chỉ hai tên?” Ả nữ binh với gương mặt trái xoan, mái tóc cắt ngắn ngang vai cầm một mảnh thẻ gỗ trên tay, liếc nhìn Hồ hỏi.

“Hoa, chỉ ... chỉ hai tên.” Mai Hồ nhìn cô gái xinh đẹp mảnh mai trước mặt, không tự chủ được lúng ta lúng túng gật đầu xác nhận, đoạn gã nhìn vào đám quân thù co ro bên trong hỏi dò:

“Hoa, quân ta bắt được bao nhiêu tên?”

Ả nữ binh được Mai Hồ kêu bằng cái tên Hoa khẽ nhủ mi cong, đưa mắt dõi theo hần, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mở cuộn gổ ra, nhìn vào chi chít chữ số, nhắm nhăm bảo:

“Một ngàn ba trăm lẻ hai tên giặc.”

“Nhiều như vậy?” tên Sếu bên cạnh bật hỏi.

“Nhiều như vậy.” Thiều Hoa trả lời, đoạn nàng nở nụ cười tươi để lộ ra hai lúm đồng tiền cùng đôi mắt sáng bảo:

“Đừng lo, chúng bị trói gô cả rồi, tám bảy, tám mười anh em trông chừng chúng là ổn.” Nàng vừa dứt lời, có tên thân vệ đi đến nắm lấy hai tên giặc, sau khi xác định dây trói đằng hoàng mới quăng chúng vào chung chỗ đồng bọn đang lẫn lốc, làm vang lên rất nhiều tiếng chửi rủa cùng kêu rên.

“Ai ui!”

“Đám hung ác!”

“Thả bọn tao ra, đám nam man!”

Bang! Bang! Bang!

“Yên lặng, loạn cái gì.”

Quân Nam nghe ồn ào không vui liền không hề nương tay tán thẳng vũ khí vào người chúng. Về mặt hung thần ác bá của Việt binh cùng con dao từ đòn roi khiến bọn lính Hán vội co ro im thin thít.

Thieu Hoa nhìn màn này khịt mũi xem thường, nàng quay sang phát tay đuổi ba người Mai Hổ đi:

“Việc của các anh ở đây hết rồi, đi đi.”

“Hoa, không cần tôi giúp gì sao?” Mai Hổ dò hỏi.

“Không! Ở đây rất ồn!” Cô gái trẻ chống eo trả lời, đoạn nàng không mấy quan tâm đến ba tên phía trước mà quay đầu hét lên với đám binh sĩ đang cười trộm sau lưng:

“Cười cái gì?Ồn ào, có tin tôi cho các anh no đòn như chúng không?”

Đám lính nghe nàng quát không những không sợ mà còn rú lên:

“Ha ha, Thieu Hoa đừng nóng.”

“Ha ha, Mai Hổ lại bị cho de rồi.”

“Nữ quân đẹp nhất trại chúng ta đâu phải dạng vừa.”

“Ha ha, càng giận càng đẹp.”

“Tốt, các anh thành công chọc giận tôi rồi.” gương mặt trắng như ngọc của Thieu Hoa dường như lạnh lẽo hơn vài phần, tay nàng múa ngọn roi vun vút, chân bước dồn về phía đám Việt binh đang đùa giỡn làm chúng rú lên oai oái. Khí thế cùng dung mạo của nàng khiến bọn tù binh quên cả rên la, đổi mắt mà nhìn. Ngay cả ba tên Việt quân bị nàng bỏ rơi cũng không tài nào dời mắt khỏi bóng lưng mảnh khảnh ấy.

“Anh Hổ, giờ làm sao?” Sếu nhỏ giọng hỏi.

“Đi, đi về ngủ!”

Mai Hổ ngán ngẩm nhìn theo bóng lưng người trong mộng, khuất tay thờ dài nói.

....

Cùng lúc đó, một cánh quân khoảng chừng ba ngàn người từ từ xuất hiện từ trong màn đêm. Bọn họ ăn mặc trang bị Việt binh, dắt theo mấy chục tên Hán quân quần áo rũ rượi, vội vã chạy tới. Nơi cổng doanh trại Phạm Võ nhìn thấy bọn họ tới, gương mặt lập tức lộ ra một bộ vui mừng vội tiến lên nói lớn:

“Đương Mân, tụi mày đến hơi chậm.”

“Đã đánh xong rồi sao?” tên cử sáy dẫn đầu nghe thế dừng lại thở dốc, hấn dùng tay quạt mồ hôi buông lòi chửi thề:

“Mẹ, cố gắng chạy cho nhanh cũng dẻo kịp, cũng chỉ tại đám này cản đường” vừa nói, hấn vừa lệnh cho quân lính đẩy mấy tên giặc bị trói tay ra sau lên cho Phạm Võ xem. Tên kia nhìn sang chắc lưỡi bảo:

“Không sao, đi vào thôi, tướng bà đang chờ bên trong đấy.”

.....

“Không nhè con gái vùng đất Hưng Hóa đều dữ như vậy sao? Người xinh như ngọc, lại chảnh hơn cọp.” Sếu đạp từng bước chân trên nền cỏ ẩm ướt, miệng lâu bầu nói.

“Đừng già mồm, mày muốn anh Hổ thịt mày hả?” tên Cồ đi kế bên che miệng nín cười, giả bộ mắng. Cả hấn lẫn Sếu đều đi theo Mai Hổ không chỉ một hai ngày, đương nhiên hiểu rõ tình cảm mà gã dành cho cô nữ quân. Phía trước, gã đội trưởng vốn có vài phần khí thế hiên ngang nghe đồng bạn chọc thì có chút xấu hổ, chân đạp nhanh hơn hấn, miệng lại chẳng nói lời nào khiến hai tên kia càng không hề kiêng dè, chọc ghẹo càng ác. Đang lúc ba tên bọn chúng đi ngang qua một ngã quẹo thì chợt có tiếng kêu:

“Anh Hổ!”

Phạm Võ đang dẫn cánh quân qua một bãi đất thì bắt gặp nhóm ba người Mai Hổ đang lăm lũi trở về bên gọi lớn. Trong quân, Mai Hổ nổi tiếng có sức khỏe khó người bì kịp, trong trận vừa rồi lại biểu hiện hết sức kiên cường nên uy danh không hề nhỏ, từ nữ tướng Lê Thị Hoa cho đến tên Phạm Võ vốn ở tận khe Bầu đều biết hẳn.

Gã đội trưởng đang rảo bước, nghe gọi thì ngừng, nghiêng đầu ngó sang tên cừ súy trẻ đang đi tới. Trong sát na hai lần ánh mắt chạm nhau, Mai Hổ như nhận thấy điều gì đó, vội cười hỏi:

“Tướng quân gọi tôi hả?”

“Hà hà, phiền anh đưa bọn chó này đến chỗ nhốt tù binh dùm được không, bọn tôi còn phải đi gặp tướng bà.”

Mai Hổ nghe vậy mới dòi mắt đánh giá hơn ba mươi mấy tên Hán quân bị trói tay cùng hai mươi lính Lĩnh Nam đang áp chúng bên cạnh. Quét một lượt, gã gật đầu chấp nhận báo hai tên sau lưng:

“Séu, Cỏ, đi báo nàng Hoa có thêm khách tới.” hai tên kia vội vàng gật đầu chạy đi.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Phạm Võ nhìn theo đám tù binh đến khi chúng khuất hẳn trong màn đêm rồi mới quay sang Dương Mân bảo.

“Thưa mẹ, mọi người đều đã vào vị trí.” Mai Đạt từ bên ngoài lách người qua khung cửa báo.

“Ừ, Dương Mân đã tới?” Nữ tướng Lê Thị Hoa dùng hai tay chít lại khăn tang trên đầu, trong giọng nói chứa đựng đầy vẻ mệt mỏi hỏi.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Mai Đạt thấy mẹ mình tiêu tụy thì lòng chột quặn lại hỏi.

“Mẹ không sao, đi, chúng ta ra gặp hẳn.”

Nga Sơn công chúa lắc lắc đầu, lách người bước ra khỏi căn phòng. Bên ngoài, từng cơn gió buốt thổi qua khiến bà tỉnh táo lại, tay nắm grom bắt chặt siết chặt, đạp từng bước hiên ngang tiến về phía dãy đất trung tâm. Nơi đó dựng thẳng cây cờ lớn của quân Lĩnh Nam, đang vờn vờ tung bay giữa màn đêm thanh tịnh. Bên cạnh là một hàng cọc gỗ dài tới mấy mươi trượng, trên ghim lấy chi chít đầu lâu, nếu đếm kỹ thì cũng phải tới sáu, bảy mươi đầu, tất cả đều thuộc về đám tướng lĩnh Đại Hán lúc trước còn huênh hoang mở miệng mỉa mai lính Nam.

“A! Quả thật là đã đến muộn rồi.”

Dương Mân ngẩng đầu nhìn cái đầu lâu bê bết máu của tên Hán tướng Bành Sầm đang ghim vắt vương trên cây cọc cao nhất, lắc đầu thở dài than.

“Không sao, mọi việc vẫn còn nằm trong vòng kiểm soát.”

Sau lưng gã, một tên quân lính vừa quan sát Lê Thị Hoa đến gần, vừa nhẹ nhàng đáp. Gã cừ súy nghe vậy khẽ gật đầu đồng tình, gã liếc mắt nhìn cái đầu lâu lần nữa rồi mới xoay người hướng bà nữ tướng định rảo bước. Thế nhưng chân chưa kịp nhấc, giọng nói đầy uy nghiêm lạnh lùng của Bình Nam đại tướng quân đã theo gió mà tới:

“Dương Mân, Bành Sầm đã chết, mày đã thấy rõ, vậy còn lao tới đây thiêu thân làm gì?”

“ĐỘNG THỦ!”

Ở một nơi khác, tên quân sĩ đang áp giải tù binh Hán sau lưng Mai Hổ chột bất ngờ hét ầm lên, cây thương trên tay như rỗng như rần đột nhiên đâm thẳng vào ót của gã đội trưởng quân Nam.

Huru! Phập

“Hà? Á!”

Tên lính xuất chiêu bất ngờ, thương phập đâm ra như rỗng, thế nhưng không đâm trúng Mai Hổ mà lại cắm sâu hoắm vào thân cây phía trước. Chưa kịp cho hẳn định thần thì cảm giác tê dại từ dưới cảm tiến vào đã truyền khắp thân, tên “Việt quân” bị một đòn móc cảm hất tung lên trời, văng ngửa ra sau. Tình huống này khiến đám đảng sau lưng tưng không kịp phản ứng bị chèn té một mảng. Bọn chúng vội vàng đỡ nhau đứng lên thì mới phát hiện tên vừa nãy đã bị đâm vỡ não chết từ lâu.

“Thằng chó mạn di hồn láo!”

“Khôn khiếp!”

Bọn tù binh bỗng nhiên giựt mạnh dây trói khiến sợi dây nhìn chắc chắn vô cùng nhẹ nhàng nơi lỏng buông bịch xuống đất. Mấy tên đang áp giải tù binh thì vội vàng rút dao đeo bên hông ra, quăng cho chúng nắm lấy, rồi cả bọn cùng đề đao nâng thương chăm chú nhìn lấy Mai Hổ.

Gã đội trưởng cũng cầm lấy thanh kích sắt, múa may hai vòng khởi động, mũi khinh thương nhìn đám giặc trước mặt đang bỏ đi lóp ngáy trang, miệng ha ha cười lớn nói:

“Quả nhiên! Chúng mày thì lừa được ai, lũ ranh con.”

“Hừ, tên man chết đi!”

Bọn Hán quân không nói một lời, phân ra hai tên lao ngay đến. Một tên cầm đao me thẳng đầu của Mai Hổ bổ tới, tên kia dùng thương đâm thẳng vào bụng gã. Cả hai phát động bất ngờ, cực kỳ nhanh chóng lại phối hợp hết sức ăn ý, chỉ một chiêu đã khóa hết đường lui của tên đội trưởng.

“Muốn chết!” Mai Hổ gặp nguy không loạn, ánh mắt tỏa ra từng luồng chiến ý, miệng quát to. Chỉ thấy chàng không lùi mà tiến, bàn tay trái xòe ra, như gọng kim chớp ngay ngọn thương đến gần khiến nó không sao tiến lên được nửa bước. Tay kia chàng vung nhanh thanh kích, tuy xuất phát sau mà đến trước chém lên lưỡi đao gây nên tiếng choeng chát chúa. Lực chém mạnh khiến lưỡi đao nảy lên văng qua một bên, để lộ ra tên Hán quân đang kinh hoàng nhìn lưỡi kích không giảm tốc độ mảy may áp tới mặt mình. Đề rồi trong ánh mắt khó tin của đám quân sĩ phía sau, lưỡi kích nhẹ nhàng chẻ đôi đầu hãn, thuận tiện bặt ngang cắt đứt cổ tên cầm thương, một chiêu đoạt hai mạng dễ dàng.

“Ồ! Cây kích này tốt thật!” Mai Hổ dường như cũng bất ngờ trước sự sắc bén của thanh kích, gã trở tay cầm mạnh cây thương đoạt được xuống đất, nâng kích lên xem xét. Càng xem những đường tơ máu in trên lưỡi kích như gọn sóng, hãn càng yêu thích không rời bỏ:

“Đồ xịn, thật là đồ xịn mà.”

Đám Hán quân lúc này mới kịp hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng đánh mắt bắt chuyện với nhau. Một tên ra về đội trưởng vừa quan sát Mai Hổ vừa nói:

“Tất cả cẩn trọng, hãn có chút môn đạo.”

Bọn lính nghe vậy gật đầu, chân bước xột xoạt tạo thành một vòng cung nhỏ phía trước Mai Hổ trong ánh mắt khinh bỉ của chàng.

“Lũ khốn, lúc này tao còn chưa đánh giết đã, nhào vô!” Mai Hổ nâng cao ngọn kích, hất hàm thách thức.

-----//-----

Nhân vật Mai Hổ là nhân vật hư cấu.

Danh nhân đất Việt:

Lê Thị Hoa

Nga Sơn công chúa - Bình Nam đại tướng quân.

Theo ghi chép của thần tích đền Thượng Linh (huyện Vụ Bản, tỉnh Nam Định) thì Lê Thị Hoa sinh trưởng tại đây. Năm 19 tuổi, Bà kết hôn với một chàng thanh niên cùng quê, nổi tiếng có tài, tên là Mai Tiến. Sau 11 năm chung sống với Mai Tiến, Bà đã sinh hạ được tất cả 4 người con trai, dầu vậy, nhan sắc của Bà vẫn rất mặn mòi. Tô Định biết được liền gọi chồng Bà ra tận Gia Lâm trao cho chức quan để dễ bề chiếm đoạt Bà. Không thể từ chối được, Mai Tiến buộc phải đi nhận chức, nhưng ra đến nơi thì bị Tô Định lập mưu đẩy vào chỗ phải phạm tội rồi bị giết. Lê Thị Hoa liền dẫn cả 4 người con vào trú ngụ ở khu vực nay là thôn Ngũ Kiện, xã Nga Thiện, huyện Nga Sơn, tỉnh Thanh Hóa. Tại đây, Bà đã ra sức tổ chức khẩn hoang lập làng và không ngừng chiêu mộ lực lượng để chờ cơ hội trả thù cho chồng.

Khi Bà đang tổ chức khẩn hoang tại khu vực nay thuộc Nga Sơn thì ở Hát Môn, Hai Bà Trưng cũng chính thức phát động khởi nghĩa.

Cơ hội trả thù cho chồng đã đến, Bà liền đem toàn bộ lực lượng của mình gồm trên 2000 người ra Bắc hăng hái tham gia. Sau khi đánh đuổi được Tô Định, Bà từ chối mọi hình thức khen thưởng của Trưng Nữ Vương, chỉ xin trở lại với vùng Nga Sơn để tiếp tục tổ chức khẩn hoang.

Năm 43, Mã Viện đem đại binh sang đàn áp. Một lần nữa, Bà lại đem lực lượng của mình ra chống trả rất quyết liệt. Nhưng, bức thành nhỏ chẳng thể nào ngăn nổi con bão lớn, nghĩa binh của Bà đã phải chịu thất bại và Bà đã anh dũng hy sinh tại Nga Sơn - quê hương thứ hai của mình. Hiện nay, ở xã Nga Thiện, huyện Nga Sơn còn có đền thờ Bà với đôi câu đối phản ánh rất rõ lý tưởng của Bà:

Thệ báo Tô cừ, thanh Bắc khấu.

Nghĩa phù Trưng chủ, phục Nam bang.

Thiều Hoa

Đông Cung Công Chúa, Tiên Phong hữu tướng.

Theo thần tích đền Hiền Quan (xã Hiền Quan, huyện Tam Thanh, tỉnh Phú Thọ) thì Thiều Hoa là người sinh trưởng ở sách Lăng Xương, trấn Hưng Hoá, sau mới chuyển đến định cư ở xã Hiền Quan (Lăng Xương nay thuộc xã Trung Nghĩa, huyện Tam Thanh, tỉnh Phú Thọ).

Năm 16 tuổi, Thiều Hoa mồ côi cả cha lẫn mẹ và phải chịu cực khổ trăm bề, cơm chẳng bao giờ được no, áo chẳng bao giờ được lành (Bởi lẽ này, trong đền thờ Thiều Hoa thường có một cái rô đựng vải vụn, ý muốn nhắc nhở về thời con gái khốn khổ của Thiều Hoa).

Ngay từ lúc còn trẻ, Thiệu Hoa đã nổi tiếng gan dạ và rất có tài đi săn. Nhờ được một nhà sư tận tâm chỉ dạy nên chẳng bao lâu,

Thiệu Hoa đã rất giỏi võ nghệ, chẳng những đủ sức để có thể tự vệ mà còn có khả năng cứu giúp người khác. Dân làng ai ai cũng đều yêu quý Thiệu Hoa.

Khi Hai Bà Trưng kêu gọi cả nước vùng lên. Thiệu Hoa đã nhanh chóng tập hợp lực lượng và sau đó đã hăng hái đem hơn 500 nghĩa sĩ của mình theo về. Hai Bà Trưng liền phong cho Thiệu Hoa làm Tiên phong Hữu tướng và giao trách nhiệm chỉ huy trận đánh quyết định với giặc ở Luy Lâu. Thiệu Hoa lập công lớn, góp phần quan trọng vào thắng lợi chung, vì lẽ đó, được Trưng Nữ Vương phong làm Đông Cung Công chúa. Sau Thiệu Hoa Công chúa anh dũng hy sinh trong trận ác chiến chống cuộc đàn áp của Mã Viện.

Nguồn: <http://chinviet.free.fr/lichsu/nutuongtv/nttv10.htm>

Lê Thị Hoa trong truyện đã được miêu tả khác đi, tuy nhiên đây chỉ là nhân vật dị giới, có thể có cùng bối cảnh nhưng đã đi hai hướng phát triển hoàn toàn trái ngược nhau.

Thiệu Hoa trong truyện đã được tác giả hóa để phù hợp mạch phát triển, đây không phải là xuyên tạc lịch sử hay coi thường anh linh đất Việt, các bạn hãy coi đây như một nhân vật khác ở dị giới, có thể có cùng bối cảnh nhưng đã đi hai hướng phát triển hoàn toàn trái ngược nhau.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Lật tẩy

“Thưa bà, bà nói sao tôi không hiểu?”

Dương Mân dùng tay chặn để giữ bình tĩnh cho quân lính phía sau, ánh mắt cẩn trọng nhìn từng đoàn từng đội Việt quân đang dồn dập chạy đến bao vây xung quanh. Hắn biết quân Nam vừa thắng, thiệt hại tuy có nhưng sĩ khí đang dâng cao, đừng nói trong tay hắn chỉ có ba ngàn người, hắn tin dù con số đó có nhiều gấp đôi thì hơn ngàn Việt quân này vẫn dám ăn xuống sạch sẽ, lại thêm vì thực hiện trót lọt kế hoạch, hắn thật sự không muốn hai quân đụng chạm ngay lúc này. Trấn an mọi người xong, tên cử súy trẻ mới đổi mặt hỏi vị nữ tướng lừng lẫy trước mắt.

Nga Sơn công chúa yên lặng đánh giá tên phản tướng giữa loạn vẫn bình tĩnh, trong lòng lại âm thầm than thở. Phùng Chí, Dương Mân đều không phải hạng tầm thường, hai người bọn họ chính là thế hệ trẻ của Linh Nam, có ăn có học, có tri thức, không chỉ võ công không hề xoàng xĩnh mà tư duy lại sáng tạo, am hiểu quân sự. Ngay cả nhiều bậc lão làng trong quân Nam như Khâu Ni, Ông Cai, Tam Trình cũng từng bày tỏ trông mong họ sẽ trở thành rường cột của dân tộc. Ấy thế mà cả hai đều phản, khiến bà đau lòng không thôi. Bên cạnh bà, Mai Đạt đẩy nhẹ tay, tách hàng khiên binh phía trước ra bước tới, thay mẹ mình hỏi bằng giọng chưa chắc:

“Dương Mân, mẹ tao có ý gì, mày phải hiểu rõ ràng, sao còn phải làm bộ làm tịch?” hắn học cảm mạnh thanh thương xuống đất chàng bảo:

“Mây âm thầm câu kết cùng giặc, trộm tiết lộ đường đi đến Cẩm Khê khiến Lưu Long nhanh chóng chiếm lấy tiên cơ, xây lũy đắp trại chắn mất đường hội quân với xung quanh. Mây tưởng mày làm được lưu loát sạch sẽ, thiên y vô phùng, nào đâu hay biết đó chỉ là vãi thưa sao che được mắt thánh?”

“Những thứ mày làm đều đã được mẹ cùng Vua Bà biết đến rành rọt, năm năm rồi mười. Sỡ dĩ tha cho mày một con đường sống là vì tiếc cho tài năng của mày, e mày làm lỗi quên đường về, cho mày cơ hội sửa sai. Vì thế mẹ mới sai mày về báo tin, muốn mày tách khỏi chốn thị phi. Ai dè ngựa quen đường cũ, còn dám dẫn sói vào nhà, mò về đây, chẳng phải là chịu chết!”

Chàng vừa nói xong, xung quanh vòng vây quân lính đã đạp chân hô vang:

“Giết! Kẻ phản bội phải chết!”

“Chết!”

“Chết!”

Choang! Choang!

Đến lúc này, đám Hán quân giả dạng Việt binh cũng không thể làm bộ làm tịch nữa, bọn chúng nhao nhao rút kiếm tuốt đao, co cụm lại với nhau thành một hình tròn nhỏ giữa vòng vây Việt binh. Giữa vòng tròn, ba bốn tên đứng đầu âm thầm quan sát xung quanh, giữa từng tiếng hét vang dội cùng gió đêm thét gào, bọn chúng lại không hề hoảng loạn, hết sức tỉnh táo đề phòng. Thấy sự việc đa bại lộ, Dương Mân cũng không tiếp tục giả bộ nữa, hắn vẫn đang ngẩng đầu, bỏ qua ánh mắt như muốn nuốt sống mình của Mai Nhất Lang, đổi mặt lần nữa với ả nữ tướng Việt quân hỏi:

“Chúng tao bị lộ do đâu?”

Lê Thị Hoa thở dài lắc đầu, bà cảm thấy dù sao hán cũng không thoát được vòng vây đêm nay, có thể vì cảm khái cho số phận một, hay hai anh tài đất Nam vì lầm lỡ mà phải vụt tắt, bà cất tiếng:

“Tất nhiên là không phải.”

Bà nhẹ nhàng đưa ánh mắt quan sát cánh quân Hán, chú tâm nhìn kỹ từng người lính tộc Việt trong cánh quân này khiến bọn chúng nhao nhao cúi đầu, rồi thở dài nói:

“Tất nhiên cũng có thể có khả năng là người hồi tâm chuyển ý, biết sai muốn sửa lỗi nên xung phong dẫn quân quay về cứu chúng ta. Điều đó hoàn toàn có thể, và ta cũng đã tin tưởng như vậy. Cho đến khi ta biết: người dẫn theo đến ba ngàn quân, quay về một mình.” nói đến đây, giọng vị nữ tướng đã đành thếp hon hãn, bà nhìn chăm chăm Dương Mân để giải thích:

“Cách đây không lâu, Vua cùng ta, Ông Cai và lão Tam Trinh đã họp lại với nhau, vì đề phòng nội gián sử dụng quyền lực trong quân để giờ trò dẫn sói vào nhà, mở cửa cho giặc, Vua Bà đã quy định:

Một là, nếu không có Lạc Hầu, Lạc Tướng đích thân dẫn quân, mỗi cừ sứt chỉ có thể điều động tối đa năm trăm quân thôi.

Hai là, vì đề phòng kẻ xấu toan tính phá hủy công sự, tiết lộ quân tình, mỗi một lần hành động hoặc xuất quân đều phải đi hai người. Trong đó phải có một người hoàn toàn tin tưởng được.” nói đến đây, ánh mắt bà có chút buồn bã pha lẫn cảm phần nhìn xoáy vào Dương Mân hỏi:

“Nói! Ông Cai phái ai đi với mày, người đó bây giờ ra sao rồi?”

“Ra là như vậy sao...?”

Dương Mân không vội đáp lời bà, mà chậm chạp cúi đầu suy tư. Đoạn, hần kín đáo quăng cho hai kẻ sau lưng một cái ánh mắt dò hỏi rồi mới keng một tiếng rút thanh gươm đồng bên hông ra, chỉ thẳng vào mặt Lê Thị Hoa, ngạo nghễ quát:

“Hùng Thiên Bảo nghe theo phản binh xúi giục, chống lại thiên triều, đã bị bản giáo úy xử chém tại trận rồi. Lũ chúng mày gian ngoan mất linh mới nghe theo phản tặc làm loạn, quấy nhiễu người dân, xâm chiếm đất đai, giết hại mệnh quan triều đình, cố ý phá hoại thành quách, tội ác đầy rẫy. Nay ta vâng lệnh Thánh Thượng đem quân đến trừ bạo an dân, lũ chúng mày mau mau quy hàng, chớ có trợ Trụ vi ngược nữa.”

“Hồn láo!”

“Thằng khốn nói bậy bạ gì đó?”

“Mẹ kiếp, chém nó!”

Xung quanh binh lính Lĩnh Nam nghe vậy liền kích động la hét ầm trời, nhiều tên múa may vũ khí trong tay, ánh mắt lồng lên chỉ chờ lệnh của Bình Nam đại tướng quân là sẽ lao ngay vào phanh thây xé thịt quân thù. Ngược lại, bên Hán quân lại tỏ ra hết sức trầm tĩnh, tựa như nước hồ thu không một gợn sóng, chẳng hề kích động. Bọn chúng chỉ trầm trầm đề cao cảnh giác, gươm giáo không hề máy may xao động, vẫn một mực giữ lấy quân trận nghiêm dung không đổi. Thái độ này của chúng khiến vị nữ tướng cảm thấy lo lắng trong lòng. Bà dùng tay ra hiệu các tướng sĩ yên lặng lại, rồi mới lạnh lùng nói:

“Đám chúng mày dám mò vào tận đây, chắc hẳn phải có chỗ dựa vào. Tao cũng không muốn già mồm, khua môi múa mép với tụi bây làm gì. Đã đến đây thì đừng có về nữa.”

“Lê Thị Hoa, đừng vội nói lời mạnh miệng, kéo lát nữa hỡi lồi cầu tha thứ lại không kịp. Mày có thương tiếc dân chúng thì hãy mau bỏ gối quy hàng, để người dân được hạnh phúc, đừng bắt quân lính phải gồng mình chiến đấu vì lợi ích bản thân, đừng bắt họ quay lại với lợi ích trăm họ!”

“Hạnh phúc? Lợi ích bản thân? Ha ha ha, quả nhiên yêu nước thương dân! Ha ha ha ha! Các anh em, giết chúng!”

Véo vù vù!

Bình bang bang!

Lê Thị Hoa nghe hần nói như nghe một câu chuyện hài, cất giọng cười vang. Tiếng bà như sấm bay khắp doanh trại Việt quân. Lập tức, quân Nam tấn công, hàng trăm mũi tên từ hai cánh thi nhau như bầy ong vỡ tổ ào tới quân thù. Thế nhưng quân Hán vốn có chuẩn bị nên không hề hỗn loạn, vội vã thu quân co lại, giờ khiến che chắn ba phương bốn hướng. Dương Mân liếc nhìn bà nữ tướng lần cuối trước khi đội lên mũ giáp, chìm vào trong quân trận dày đặc, nụ cười gằn trên miệng vẫn không hề biến mất:

“Gian ngoan mất linh, ngu si dốt nát!” hần nói.

Tiếng quân lệnh cũng bay xa lọt vào bên tai gã Mai Hổ. Lúc này gã ta đang dùng kích chắn lấy một đường kiếm đâm tới, lưỡi kích từ đỡ chuyển sang khóa, rồi thành kéo hết sức nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi khiến tên Hán binh phía trước không thể nào chống cự được bị lôi đến trước người.

Chỉ chờ có thế, Mai Hồ liền dùng khuỷu tay đánh bình thọc mạnh vào mặt tên kia khiến hắn đau đến bật ngửa ra đất, ngay cả vũ khí trong tay cũng không giữ nổi bay véo cắm vào một gốc cây không xa. Thấy mình đánh lại thành công, Mai Hồ liền nhào tới toan dùng một kích đâm chết hắn. Nào ngờ mũi kích còn chưa đâm tới mục tiêu, hai bên tai đã có kinh phong ập lại khiến Mai Hồ phải vội vã dậm mạnh chân nhảy bật về sau né tránh, tuy vậy vẫn có một dải máu đỏ cùng da thịt bị lưỡi gươm kéo lại.

Vút, Véo.

“Hừ!”

Hai tên quân Hán thấy mình đánh lên không quá thành công cũng không vội truy kích mà chậm rãi vây lại, vừa che chắn cho tên đồng bọn bị đánh đến vỡ mũi đằng sau, vừa cẩn thận đề phòng tên man binh trước mặt. Chỉ mấy mươi phút, bọn Hán binh đã chứng kiến rõ ràng vô cùng bản lĩnh của Mai Hồ. Tuy chàng không phải thuộc hạng có võ công cao cường, nhưng sức bật hơn người cùng phản ứng linh hoạt nhạy bén trái ngược hoàn toàn với thân hình lực lưỡng của chàng đã khiến chúng gặp rất nhiều khó khăn. Bọn chúng có tới gần ba mươi quân sĩ vây giết một mình Mai Hồ. Những tưởng chúng sẽ rất nhanh chóng hoàn tất công việc, ai dè Mai Hồ cũng rất lâu cá, gã không chịu dùng cứng đối cứng với chúng mà thường xuyên lách né qua những chạc cây, khối đá, tận dụng tối đa địa hình để tránh sao cho bản thân không bị vây công. Đã vậy đôi khi gã còn bất ngờ thể hiện sức bật của mình, phản truy sát làm nhiều tên giặc trở tay không kịp đành ăn phải trái đắng. Mấy tên Hán binh từ từ bước tới, vừa nhìn nhau, vừa khóa chặt Mai Hồ, vừa không quên nhìn lại sáu bộ thi thể không toàn vẹn đang nằm ngổn ngang trên mặt đất vốn đầy đá cuội nay bị vạch lấy vô số nhát chém tui bụi.

“Hắn không thể nào giữ vững như vậy hoài được, vây hắn lại, lần này từ từ thôi.” Một tên có vẻ như thủ lĩnh Hán quân dùng tay hươ hươ thanh kiếm ra lệnh.

“Chó thật, thằng man này lủi nhanh như chuột ấy.” Một tên khác nắm chặt giáo chửi.

Mai Hồ im lặng đứng thờ dốc, dùng tay vịn lấy vết thương nơi ổ bụng trong khi ánh mắt vẫn khó chặt lấy bọn chúng, trong lòng than khổ không dứt. Dù sao sức người có hạn, Mai Hồ có khéo léo cỡ nào cũng không thể tránh khỏi bản thân bị thương. Gã căn rằng nhện đau, ráng giữ đầu óc tỉnh táo trong khi thân thể thì ngày càng cảm thấy nặng nề. Đang lúc này, một giọng nữ trong lành vang lên bên cạnh:

“Anh mệt rồi, nghỉ ngơi đi, để chúng tôi lo nốt.”

Véo! Bang! Rầm. Rầm.

Lời còn chưa dứt, tình thế đã biến động, chỉ thấy một cô gái với nước da trong trẻo đập lên bãi cỏ, vùng người lao tới mấy tên Hán quân. Hai tên đi đầu chưa kịp phản ứng đã thấy một thân côn đen kịt xuất hiện trước mặt, phốc nện vào đầu khiến chúng bị tạt bay ra sau cả thước, đầu óc lẫn lộn không còn có thể tiếp tục đứng dậy.

“Ha ha, đến, bọn chó nhà Hán đừng chạy.”

“Hay lắm, Thiều Hoa mau nhường cho ta vài tên, đừng làm lẹ quá!”

Sau đó, Mai Hồ tro mắt nhìn từng bóng, từng bóng Việt quân từ sau lưng mình lao vào bãi chiến trường trước mặt. Tiếng kim khí cùng la hét cũng theo càng đông người hơn gia nhập mà vang lên liên tiếp. Nhìn thấy họ, bỗng dung trong lòng gã cảm thấy thư giãn lạ lùng, gã thờ dãi, để thân thể đã cảm thấy nặng chịch ngồi bệt xuống đất, chăm chú nhìn bóng dáng yêu kiều đang tả xung hữu đột. Giữa chốn loạn quân, Thiều Hoa như một con sóc mạnh mẽ thoắt bay kẻ địch xung quanh, động tác dứt khoát cương mãnh vẫn không hề thiếu đi nét nữ tính duyên dáng, làm cho lòng người mê say, ánh mắt không thể nào dời đi được.

“Anh Hồ, anh ổn chứ?” mãi đến lúc tên Sếu chạy đến bên cạnh, Mai Hồ mới bình tĩnh lại được, chàng vịn tay Sếu lắc đầu:

“Tao không có việc gì cả, tao tự lo được, bọn mày cũng tiến lên đi.” vừa nói, gã vừa giựt lấy tấm vải từ tay tên Cồ. Hai tên kia nghe giọng hắn có chứa lo âu liền hiểu ý nhìn nhau rồi cùng cười bảo:

“Anh yên tâm, bọn em sẽ bảo đảm chị hai an toàn. Ha ha ha.”

Bên kia Sếu cùng Cồ lao vào chiến trường, trái đánh phải đỡ trở hết tài năng hỗ trợ cho Thiều Hoa đánh tung trời đất, bên đây chiến cục cũng gây cần không kém. Chỉ thấy quân Nam dưới lệnh tướng bà, tận dụng hết mức lợi thế có sẵn, họ phân ra thành nhiều tốp, từ các bờ đồi cao xung quanh họ thi nhau giáng tên như trút nước xuống quân thù. Trước tràng mưa tên như bão nổi kéo dài mãi không dứt, quân Hán không còn cách nào khác đành chọn lựa co cụm lại, đau khổ chèo chống.

“Mẹ nó, bọn phản tặc này bắn mãi không hết tên hay sao?” Mã Phòng vừa cúi người nâng khiên, vừa phun ra một bãi đàm chửi rủa. Bên cạnh hắn Dương Mân nghe thế phì cười bảo:

“Hiển Sư huynh không biết, ả ta vốn là dân vùng Thượng Lĩnh (Vụ Bản, Nam Định), nơi đấy dân chúng thạo nghề săn bắn, cung tên vốn có thật nhiều, chúng bắn tên thế này cũng là chuyện bình thường.”

“Man... phản binh dường như đều giỏi cung tiễn ấy chứ.” Mã Phòng nghe vậy khịt mũi tiếp lời, hắn thoáng đưa mắt nhìn qua khe hở của quân trận, thấy Việt binh vẫn chậm rãi không chịu tiến quân bèn sốt ruột kêu:

“Quái lạ, nãy đến giờ vẫn không thấy dấu hiệu gì, xem ra tốp quân của Đỗ quân úy đã lành ít dữ nhiều rồi.”

“Chuyện đó quả thật đáng tiếc, xong cũng là việc chúng ta đã dự liệu từ trước, dù sao đây cũng là doanh trại phản quân.” Tiếp lời hần là một thiếu niên tầm mười lăm tuổi, tay nắm chặt hai thanh kiếm sắt, mắt sáng như sao quan sát xung quanh. Trái phải hần có hai tên thân vệ tay chấp khiến cầm đao, võ nghệ không hề tầm thường, hẳn có tên bay đạn lạc là chúng liền hươ đao chém nát ngay chẳng hề để chúng áp sát được tên kia, qua đó có thể thấy thân phận hần không hề tầm thường. Sau lưng hần, tên phản tướng Phùng Chí âm thầm đánh giá gã thiếu niên trước mặt, gã vừa đưa khiên đỡ tên vừa nói:

“Ban giám quân, hiện giờ quân Nam không dám trực chiến, chúng ta có tấn công không?”

Ban Siêu nghe hỏi lễ phép quay lại nở nụ cười tươi như nắng xuân đáp:

“Đương nhiên... là không rồi.” đoạn, y quay người dùng ánh mắt sùng bái cùng kính nể để đánh giá bà nữ tướng phản quân đằng xa:

“Siêu không ngờ đất Nam này lại có người hiểu đạo dùng binh như thế này, quả là mở rộng tầm mắt.”

“Ban giám quân xin chỉ giáo?” Phùng Chí nghe thế liền chấp tay hỏi. Ban Siêu thấy hần trịnh trọng như vậy cũng khá bất ngờ, ngẫm nghĩ một lúc, y cúi người nhặt lấy một mũi tên, vẽ nguệch ngoạc ra đất bảo:

“Việt quân đánh chiến từ sớm khuya cho đến nay đã qua mấy canh giờ rồi, nói cho cùng đáng lẽ ra phải sức cùng lực kiệt. Ấy thế mà theo như Siêu quan sát, bọn chúng vẫn đang chiến đấu hết sức hăng say. Siêu đoán đó là do tướng soái của giặc thao việc dùng quân, lại có kinh nghiệm phong phú, ắt hẳn đã sớm sắp xếp chu toàn, vừa đánh vừa dưỡng sức, bảo đảm cho việc quân sĩ lúc nào cũng có được sức lực dẻo dai.” nói đến đây, y vẽ mấy nét miêu tả vị trí các tốp quân Nam rồi tiếp:

“Bây giờ nhìn như tặc quân đang tấn công như trút nước, thế nhưng thật sự mật độ cung tiễn lại không quá dày, Siêu đoán chắc chắn bà ta dùng địa lợi che chắn phản quân, tranh thủ cho một cánh quân nghỉ ngơi lại sức. Đồng thời dùng mưa tên áp chế mãi mòn thể lực nhuệ khí quân ta, để chốc nữa có thể một tiếng trống hồng hạc, dĩ tạt đài lao quét sạch chúng ta.”

“Thật như vậy?” Mã Phòng thét lên. Thế nhưng hần không phải là người bất ngờ nhất, Phùng Chí cùng Dương Mân vốn quen thuộc Nga Sơn công chúa từ lâu còn không ngờ bà còn có tài như vậy, Dương Mân ngẫm nghĩ một lát thì thờ dãi chấp tay thưa:

“Nghĩ lại tác phong của ả ta, quả thật có thể như giám quân vừa giảng giải. Ban giám quân tuệ nhãn thông thiên, thật sự là tài không đợi tuổi, làm cho mặt tướng bội phục.” Bên cạnh hần, Phùng Chí cũng thờ hất ra, đồng cảm vô cùng, nhà Hán có tướng tài như vậy, quân lực lại sung túc, quả thật không phải thứ dân Nam có thể chống cự được.

“Được lắm, quả nhiên gừng càng già càng cay.” Mã Phòng nghe xác nhận thì cảm thán lắm, hần nhìn Ban Siêu hỏi:

“Siêu, vậy chúng ta làm sao?”

“Đương nhiên là thủ vững chờ đợi.” Ban Siêu ném đi mũi tên gãy, giọng chắc nịch đáp:

“Phản quân đã sắp xếp như thế, ắt hẳn sớm muộn cũng phải lao lên thôi, chúng ta có thể thủ được, không cần mạo hiểm. Và lại...” hần nói đến đây thì đưa tầm mắt nhìn vào trung tâm quân trận, nơi đang che giấu hơn trăm tên giáp phục rục rờ mà nói:

“Và lại, thứ đó vốn nặng nề, chuẩn bị lại chậm chạp rắc rối, không thể thích hợp sử dụng nhiều lần. Siêu nghĩ chúng ta cần phải nắm bắt được đúng thời cơ, một kích đập tan sĩ khí của chúng mới được.”

Dương Mân nghe y nói trong lòng có chút không phục lắm. Thế nhưng khi hần nhìn thấy tám lệnh bài có ghi chữ soái đang treo lưng lửng nơi eo tên giám quân trẻ tuổi thì lời nói vừa định buông ra đánh phải nuốt vào. Ban Siêu vốn thông minh, nơi nào không nhìn ra thái độ của hần liền cười an ủi:

“Bá Sơn huynh đừng vội, Siêu nghĩ ả ta cũng sắp chịu không nổi rồi, phải gấp rút tấn công thôi...”

“Mẹ, quân ta đã nghỉ ngơi đầy đủ, nên tấn công thôi.”

“Ừ.” Lê Thị Hoa nghe Mai Đạt bẩm báo liền gật đầu đồng tình lệnh:

“Nổi cờ hiệu, lệnh chú Năm, chú Sáu dẫn quân tấn công.”

“Mẹ, con không hiểu, chúng ta vốn chỉ cần kéo dài thời gian là được, vì sao phải liều mạng tấn công?” Khác với anh trai, Mai Nhị Lang lại chủ trương cố thủ, thấy mẹ đưa lệnh thì thắc mắc hỏi.

Lê Thị Hoa nghe con nói, thở dài lắc đầu bảo:

“Nếu như trước đó quân ta còn có tường trại, tre trận bảo vệ thì đúng là chúng ta nên thủ vững mới tốt. Thậm chí nếu như bây giờ quân ta còn sung mãn như cách đây mấy tiếng, mẹ cũng sẽ cho toàn quân chiếm lấy đồi để thủ. Thế nhưng hiện tại chúng ta chẳng còn gì cả, tường không, tre trận không, thể lực cũng đã sắp suy tàn. Nếu chúng ta còn kéo dài thời gian ắt sẽ bị chúng mài chết.” Vừa nói xong, bà lo lắng liếc về phía sau tiếp:

“Con cũng biết, sau lưng chúng ta không xa chính là đường đất bằng phẳng nối thẳng đến cửa đại trại. Đã đến nước này chúng ta tuyệt không thể lùi, chỉ còn cách liều mình tiến lên thôi. Phạm Võ, ra lệnh đi!”

“Tuân lệnh!” Phạm Võ đang chấp đao đứng nghe lệnh liền khoanh tay hô vang, ngay lập tức, cây lệnh kỳ bên cạnh được y nhắc bổng lên, không ngừng bay múa vũ lộng trong màn đêm.

“Anh em, theo tao giết lên!”

“Giết!”

“Chém chết chúng! LÊN!”

Mai Năm, Mai Sáu là hai lão tướng già, từng trải qua không biết bao nhiêu sinh tử. Hai tên lão tướng vốn đang ngồi bệt nghỉ ngơi trên đất, vừa thấy lệnh ra liền nhảy dựng lên múa gươm hươu giáo dẫn theo mấy trăm tinh binh sĩ khí no đủ lao về phía Hán quân. Quân Nam lợi dụng đôi cao, từ trên đó xuống vẫn không quên bắn tên, la hét dữ dội khiến khí thế đã cao lại thêm bay lên ngút ngàn.

“Chúng đã tới!” Mã Phòng thấy địch đã động liền hào hứng réo lên. Sau lưng hắn, Ban Siêu cũng đã sớm kích động đầy hai mắt, y run rẩy nắm chặt tay, cắn răng hô:

“Vũ Lâm quân cường nỏ thủ, lên!”

Rầm rầm. Lệnh vừa ra, hơn trăm tên Vũ Lâm Vệ giáp trụ chỉnh tề, rục rờ hơn hẳn đồng bọn, đạp chân bước đều tiến tới. Đây vốn dĩ là lực lượng theo sau Đặng Hồng, sau trận Khí Thôn còn lại một ít. Vì để đảm bảo cho kế hoạch thành công, Mã Viện đã không hề ngần ngại đem trăm tên cường nỏ binh cuối cùng này giao cho Ban Siêu, còn đưa tặng hắn soái lệnh buộc chúng nghe hắn bày bố điều khiển. Cũng vì lẽ đó mà Đặng Hồng mới không thể nào dựa dẫm vào Vũ Lâm Vệ để áp chế Đào Kỳ cùng Khải Minh, đành phải chọn lựa rút quân, để rồi bị chính đại soái quét sạch.

Vũ Lâm Vệ vừa ra, khí thế khác hẳn. Ngay cả tiếng gió đêm thét gào hay tiếng kêu giết kinh hồn từ hướng phản quân đang lao đến cũng không làm chúng dao động mấy. Bọn chúng theo lệnh của tên giám quân nhỏ tuổi, nhanh chóng xếp thành hai hàng, giương nỏ nhắm thẳng đội lệnh. Ban Siêu đội quân Việt vào sâu trong tầm bắn, đến khi y thấy rõ mặt mũi từng người đi đầu mới căn nhắc phát tay hô:

“Hàng đầu, PHÓNG TIỀN!!!!”

ÔNG!!!!!!!!

RÉO RÉO RÉO!

Khẩu lệnh vừa ra, hơn năm mươi mũi tên thô như ngọn lao thi nhau phóng xuất, để lại tiếng không khí bị tên bay cắt xé rợn người trong đêm. Có thể nói trong quân Lĩnh Nam, nếu bàn về tác chiến với Vũ Lâm Vệ cường nỏ quân, không ai có kinh nghiệm đau thương bằng sói quân của Khí Thôn. Khi ấy bọn họ linh hoạt như vậy mà vẫn bị chúng cản đến tàn phế, gần như bị diệt tuyệt chứ đừng nói đến quân đội bình thường của Mai gia.

Quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra, mũi tên không lồ nhanh như cắt ập đến Việt quân khiến họ choáng váng, rồi với sức phá hoại khủng khiếp, chúng đâm thủng thân thể Việt quân như đâm nát từng tờ giấy rách, tạo lên vô vàn tiếng xé da xé thịt tê tái cả tim gan. Thường thì một mũi tên được phóng đi đều dễ dàng đâm xuyên hai, ba kẻ xấu số vốn không được che chắn đầy đủ, thế nên hơn năm mươi tên vừa dứt lượt đã nhẹ nhàng thối bay non nửa cánh quân đang xung phong. ...

“Aaaa!”

“Không!”

“Anh Năm!!!!!!” Mai Sáu may mắn thoát chết, hốt hoảng quay lại ngơ ngác nhìn anh trai mình khi này còn hùng hổ giờ đã bị ba bốn mũi tên khoan thủng lỗ chỗ trên thân, ghim chặt vào hai tên Việt quân khác phía sau. Tất cả người trúng tên, đều chết, còn mưa tên mãnh liệt không hề tạo lên bất kỳ câu rên la nào, chỉ đơn thuần nhấn chìm cánh Việt quân trong vô tận tàn khốc, để bọn họ im bất, để bọn họ chết lặng. Lão Mai Sáu không thể tin nổi cảnh này, lão dõi mắt nhìn hàng ngũ lúc này còn khí thế bừng bừng nay chỉ còn vô số đoạn tay cụt chân bay, máu me nội tạng lẫn lộn, hai mắt lão nhòe ra. Căm phẫn, sợ hãi, oán hận cùng lo lắng vô cơ như sóng trào dậy lên trong lòng lão. Lão gào lên thật to, điên cuồng hò hét dẫn số người ít ỏi còn lại tiếp tục lao lên. Trước mắt lão, gã giám quân trẻ con lại lần nữa vung tay hô:

“Hàng hai, PHÓNG TIỀN!!!!”

Lão biết, mạng lão đã xong. Lão không cam lòng quay đầu nhìn lại thân ảnh tiều tụy ở không xa sau lưng, lão biết, doanh trại này cũng xong, thù này chưa trả, đã phải ra đi, lão thật uất hận. Trong mắt lão, vị nữ tướng cũng đã không thể tin vào mắt mình, lão có thể thấy nàng đã khóc ra máu, hàm răng đã lần nữa cắn nát bờ môi, lão thấy, tay chân cùng thanh đao yêu dấu của mình bỗng dưng bị nát bấy, bay ngược ra sau. Lão thấy, tất cả đều chấm hết.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ban giám quân

“Sát!!!!!!!!”

Mã Phòng thấy chiến cơ tới liền múa thương vùng lên, cùng với Phùng Chí tạo thành hai mũi tiến công, lao thẳng về phía trung tâm phản quân đang bị rối loạn toi bởi sau trận mưa tên kinh khủng. Chúng đi đến đâu, quân Nam bị bẻ dạt ra đến đó. Sau lưng chúng, Ban Siêu nhìn thấy thế cục rối cuộc cũng đã xoay vần theo ý mình mới nhẹ nhàng thờ dài, bàn tay trắng nõn vốn đang nắm thật chặt nhẹ nhàng buông lỏng, để lộ ra từng dấu móng hắc sâu vào da thịt.

“May mà giám quân chuẩn bị chu đáo, kéo đến kịp thời, không thì hỏng mất bao nhiêu kế hoạch của đại soái.” Sau lưng y, hai tên võ tướng trầm giọng nói.

Ban Siêu nghe vậy lắc đầu cười bảo:

“Đồng, Mã hai vị đô úy quá đề cao Siêu, Siêu chỉ làm theo những gì đại soái chỉ dẫn. Với lại dù không có Siêu, đại soái vẫn sẽ có những bước chuẩn bị khác.”

Đồng Hân liền lắc đầu nói:

“Giám quân không cần khiêm tốn quá, không nhờ ngài thì chúng ta không để ý tới địa hình này, nếu để chúng nghỉ ngơi chỉnh đốn, kịp thời xây dựng công sự vững chắc thì chúng ta khó lòng nhanh chóng tấn công chúng được nữa...”

“Vị trí này của chúng quả thật hiểm trở, dễ thủ khó công, lúc này mà vội vàng công lấy cũng khó lòng tránh khỏi tổn thất nặng nề.” Mã Y thờ dài bỏ sung.

Hai tên vừa nói vừa nhìn thiếu niên ở trước mặt. Bọn chúng tuy thân chỉ mang tước đô úy, nhưng lại trực thuộc thân vệ của Mã Viện, ngày ngày bên cạnh y như chân với tay, hết sức có tiếng nói trong quân. Ngay cả đám Mã Phòng, Vương Quảng, Lý Bá gặp chúng cũng phải kính cẩn xưng hô một tiếng “tướng quân”, không dám có chút nào cậy mặt làm càn. Do đó việc hai tên này đi theo Ban Siêu có ý nghĩa không hề tầm thường, nó thể hiện sự tán dương của Mã Viện dành cho tên giám quân trẻ tuổi.

Lâu năm chinh chiến bên cạnh vị tướng soái bậc nhất Đại Hán, tầm mắt cùng kinh nghiệm của hai tên đô úy: Đồng Hân, Mã Y đã không phải thứ lính mới như Mã Phòng, Lưu An có thể so sánh. Sau đó Mã đô úy lại nhìn Ban Siêu hỏi:

“Giám quân, vì sao lúc này chúng ta không mặc kệ chúng, trực tiếp tiến thẳng đến cổng trại phản quân, dựng chướng ngại, cắt đứt đường lui như kế hoạch ban đầu?”

Ban Siêu lắc đầu chỉ con đường phía trước nói:

“Hai vị, địa hình nơi đây dường như không đơn giản. Đường núi gấp gheh khó lòng hành quân dàn trải, chỉ có duy nhất con đường phản quân đang thủ trước mặt chúng ta thích hợp cho đại quân bồn tẩu.”

Y nói tiếp:

“Con đường kia lại uốn cong gấp khúc khó dò. Siêu e rằng nó cất giấu huyền cơ, không dễ dàng bằng phẳng như hồi trước khi tấn công mà chúng ta nhìn thấy.”

Dương Mân nghe thế liền giật mình thốt lên:

“Giám quân quả nhiên tính toán như thần! Quả thật đó là một hiểm đạo. Nó đi được hơn hai dặm sẽ đột nhiên biến đổi, ôm sát vào ngọn đồi phía trước. Một bên dốc đứng, một bên đồi, hết sức khó đi lại nằm ngay dưới tầm mắt của phản quân. E rằng quân ta chưa đi bao lâu đã phải chịu mai phục từ chúng.”

Hít!

Hai tên đô úy nghe gã hàng tướng nói mà sống lưng lạnh toát, trong lòng không khỏi run sợ. Bọn chúng không cần nghĩ cũng hiểu số phận quân mình sẽ ra sao nếu bị phản tặc mai phục như vậy. Chúng nhìn nhau, vừa cảm thấy bất ngờ, vừa khâm phục tên giám quân trẻ tuổi có ánh mắt chu đáo.

“Ta có cảm giác... đây mới thực sự là lý do à kia chọn nơi này làm chỗ đóng quân. Quả nhiên có cạm bẫy. May mà nhờ giám quân đưa ra kế sách giả viện binh, qua đó vừa gây bất ngờ cho tặc, vừa hạn chế thấp nhất tổn thất quân ta phải chịu.” Mã Y nhìn Ban Siêu không ngừng tán thưởng.

Ban Siêu nghe hần khen, vội chấp tay cúi đầu, khiêm tốn nói:

“Chỉ là kế mọn thôi, may mà giờ thành công một phần, cũng là do mọi người đồng lòng giúp sức rất nhiều.”

Sau đó, y chăm chú nhìn vào tình hình chiến trận trước mặt để nhằm làm ra điều chỉnh kịp thời.

Ở trên tuyến đầu, Mã Phòng vừa vùng thương, vừa nhớ lại lúc tên nhóc con giám quân vừa đồng dục nói, vừa móc tấm hồ phù đại diện cho phụ thân hắc ra điều động chính bản thân mình, mặt mũi hần không khỏi có chút ảm ức. Ban Siêu tuy dùng lời lẽ hết sức uyển chuyển để kêu gọi, nhưng lại dùng hành

động quyết liệt ép các tướng tham gia vào kế hoạch điên rồ của mình, bất kỳ ai nhìn hấn đưa tấm lệnh phù ra đều hiểu, trái lệnh hấn, chính là tử tội. Quyết tâm, lá gan cùng tài năng của tên giám quân đã không phải ai cũng có thể bì kịp.

“Đại Hấn ta lại có một tướng soái tài năng ra đời.”

Đồng Hân nhìn theo bóng lưng tên giám quân trẻ tuổi đang ngưỡng cổ nhìn chiến trường, không tiếc lời khen tặng.

Bên cạnh hấn, Mã Y khẽ gật đầu xác nhận:

“Tuổi còn trẻ lại chu đáo, cẩn thận nhưng không thiếu khuyết gan dạ, dũng cảm. Dám ra kẻ hiêm, lại biết lo trước sau. Hấn quả thực chính là tương lai của Đại Hấn ta.” nói đến đây, lông mày y khẽ nhăn lại bảo: “Chỉ là hấn vẫn còn có chút non nớt, lại từ gia đình nho học, không biết có ảnh hưởng tính cách hấn không!”

“Ha ha, đó chẳng phải lý do chủ công lưu chúng ta bên hấn sao?” Đồng Hân cười to bác bỏ, đoạn y liếc mắt nhìn mấy chục chiếc sào nỏ to lớn giấu giữa quân trận Đại Hấn. Ánh mắt y đảo qua những mũi tên bén nhọn đang được lên dây, cười bảo:

“Ta lại thấy hấn đủ quả quyết, đủ tàn nhẫn đấy chứ. Hấn quả thật xứng đáng làm đệ tử đắc ý nhất của chủ công!”

“Đúng vậy!” Mã Y suy nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý.

...

Cheng! Kang! Bình

“Anh em, theo tôi chấn chỉnh lại!”

Bên kia, quân Hán lợi dụng lúc quân Nam lúng túng đã đẩy lên rất mạnh, nhiều lúc tưởng chừng có thể phá tan khe cửa hẹp hòi, lao vào vùng đất trống rộng rãi phía sau. Quân Nam dưới sự chỉ huy của Mai Đạt cũng liều mình chống trả, vất vả lắm mới thành công đẩy lui quân địch ra.

Thế nhưng các chiến sĩ Lĩnh Nam tuy ý chí vẫn sắt đá như cũ, lại đã chiến đấu mấy tiếng liền không kịp nghỉ ngơi, sức cùng lực kiệt không sao ngăn nổi xu thế suy tàn. Bọn họ dùng đủ mọi cách ngăn giặc ồa lên nhưng lại đau đớn phát hiện càng chiến đấu cơ thể càng nặng trĩu, nhấc tay vung chân cũng ngày càng khó khăn. Thậm chí đã có người vì kiệt lực mà không thể nào cầm nổi vũ khí, té nhào ra đất trông đến thảm thương.

“Nhị Lang, con cũng lên đi.”

Lê Thị Hoa nhìn thấy cảnh này, vẫn giọng trầm tĩnh ra lệnh. Bà đương nhiên biết Hán quân không phải dạng vừa, thế nhưng bà vẫn không mấy ái ngại. Quân Hán có kế của chúng, quả thật bà rất bất ngờ, xong quanh năm chinh chiến với kẻ thù cũ, bà đã sớm chuẩn bị ổn thỏa. Mai Thõa nghe bà nói, trong lòng thờ dài, thầm nghĩ đến kế hoạch của mẹ, ngũ vị tạp trần khôn thôi. Chẳng không vội sách thương ra trận mà trịnh trọng quay lại, quý mọp xuống, đầu đập thật mạnh xuống đất tạo thành ba tiếng vang trầm muộn. Tiếng đập đầu không vang vọng giữa chiến trường, nhưng hành động mạnh mẽ lại bất lấy biết bao ánh mắt bất ngờ từ quân lính kẻ bên. Bọn họ đương nhiên hiểu rõ Mai Nhị Lang vì sao phải làm vậy, trong lòng buồn bã không thôi. Lê Thị Hoa là chủ nhân Nga Sơn, bà gặp nạn chính là nỗi nhọc, nỗi khó chịu của họ, bọn họ nắm chặt grom giáo, im lặng lắng nghe.

“Mẹ, thứ lỗi cho con trai bất hiếu, không thể chăm sóc mẹ, nếu có kiếp sau con lại được làm người. Mẹ, xin mẹ hãy cho con lại được làm con mẹ.”

Lê Thị Hoa nghe con trai nói, mắt bà lệ nhòa, hai tay nắm grom báu không sao kiềm giữ được bình tĩnh run rẩy liên hồi. Trong số bốn người con, bà hiểu Mai Thõa là người thương bà nhất, cũng là đứa tình cảm, thông minh nhất. Chẳng đương nhiên nhìn rõ, hiểu rõ tình trạng hiện tại của quân Nam, đương nhiên giác ngộ được số phận sắp tới của mình. Chết, Mai Thõa không sợ, nhưng phải rời xa mẹ mình, chẳng không đành lòng.

Bà nhìn trán con ứa máu tươi, nhìn mắt con đầm nước mắt, thanh niên trai tráng, gan góc bằng trời vẫn như một đứa trẻ thơ trước mặt mẹ khiến bà không sao kìm nổi lòng mình. Làm gì có người mẹ nào không thương con? Làm gì có nỗi đau nào bằng nỗi đau xé da xé thịt, bằng nỗi đau tiễn người thân, của mẹ mất con? Vậy mà hôm nay chính bản thân bà phải tận mắt chứng kiến không chỉ một, mà tới ba đứa con trai yêu quý bà đứt ruột đẻ ra đều phải xa lìa mình. Bao nhiêu kỷ niệm từ khi con mình cất tiếng khóc chào đời, bi bô bập bẹ được bà đeo gánh trên lưng, cho bú, tập đi, dạy võ, từng chút từng chút hiện rõ không cách nào che lấp, không sao kìm hãm được khiến bản thân bà run rẩy không ngừng. Thậm chí bỗng dưng trong lòng bà sinh ra một cổ cảm giác chống cự, một tia không đành lòng, do dự khó quyết. Bà thậm chí đã suy nghĩ đến việc thay đổi kế hoạch, để con mình có thêm đường lui.

Nơi xa, Dương Mân vừa lên tham gia chém giết nhưng vẫn luôn chú ý tới bà, thấy tâm trạng bà chập chờn qua khuôn mặt thì nảy sinh sáng kiến. Y lách người né đi đường thương đâm tới, gạt khiến lui về sau rồi vận khí hét vang:

“Lê Thị Hoa, đừng cố chống cự vô ích, hi sinh binh sĩ vô dụng nữa. Các người có cơ thể nào cũng không thể cứu vãn số phận Lĩnh Nam đâu. Các người càng chống cự chỉ khiến số phận tộc Việt ta càng thêm bi thảm. Mau mau đầu hàng đi, chẳng lẽ người không thương tiếc cho sinh mạng bao nhiêu chiến binh nơi đây? Chẳng lẽ người không thương tiếc cho mạng sống những đứa con của mình?”

Lê Thị Hoa nghe hấn nói, thân thể chấn động. Bà nhắm chặt mắt, trong lòng rỉ máu, nhưng gương mặt lại ngập tràn ý kiên định.

“Lê Thị Hoa, còn chần chờ gì nữa, mạng sống các con của bà nằm trong tay bà, mau...”

“KHÔN KHIẾP!”

Mai Thõa gặp Dương Mân tiếp tục mở giọng chiêu hàng, lại nhìn mẹ mình thương xót, đau đớn thì lửa giận cháy lên, vùng dậy hét lớn:

“Tên chó chết hàng giặc phản bạn, hèn hạ vô sỉ sao dám buông lời nhục nhã mẹ ta?”

“Mẹ ta trước giờ một lòng vì nước vì dân, có tổ tiên chứng giám. Nào phải hạ ham sống sợ chết, không hiểu đại nghĩa?”

“Mai Thõa, đừng hồ ngôn loạn ngữ uống phí tâm tư của mẹ mình!” Dương Mân thấy sự có vẻ sắp thành lại bị phá thì giận dữ chỉ tay quát.

“Hoang tưởng, hàm hồ!” Mai Thõa không chịu yếu thế, mắng lại:

“Từ ngày mẹ ta mặc giáp ra trận, giết giặc giữ nước đến đây, có khó khăn nào mà mẹ chưa trải qua, có kẻ thù nào mà mẹ chưa gặp. Tâm tư của bà nào đâu phải thứ nửa vời hèn hạ như mây có thể hiểu được?” Vừa nói, chàng vừa nhìn mẹ:

“Mai Thõa tao tuy ngu si dốt nát, mẹ dạy mãi vẫn chả khôn ra được, nhưng tao vẫn nhớ. Mẹ dạy cha ông ta từ bao đời qua vẫn mơ ước có ngày tự do, được thoát gông xiềng, rời kiếp nô lệ. Đó là ước mơ của những người thân cõi trần, chân đi không, ngày ngày đội nắng, tối tối nằm sương, không mảnh vải che thân, không mái nhà che đầu. Đó là những gì đơn giản mà kẻ bị ép lên rừng vật nhau với thú dữ, người bị đạp xuống biển đua nhau với thủy quái, máu tươi đổ mỗi ngày vì đòn roi, vợ con nheo nhóc chết là vì đói hằng mong ước. Họ mong ước có ngày họ làm chủ bản thân mình, không bị ai áp bức, đánh đập. Họ mong ước có ngày mình có được ấm no, được danh dự mà mỗi người dân tộc Việt phải tự hào có được.” lắc đầu, chàng nói.

“Mây sẽ không thể hiểu được vì sao những người thấp cổ bé họng như vậy dám đứng lên vùng gây mưa giông chống giặc, tao cũng không hiểu, cho đến ngày hôm nay. Cho đến lúc này, tao mới hiểu. Họ, cũng như mẹ tao. Họ, vùng lên không phải để biến ước mơ đó thành sự thật, mà để cố gắng xây dựng cơ sở, để con cháu họ có thể sống trong tương lai huy hoàng đó, vì con cháu mình, họ có từ bỏ tất cả, có chết cũng cam lòng, đó là lý tưởng, đó là thứ mà mỗi người chiến binh đất Nam này đều nung nấu. Chúng tao không cần bất kỳ ai thương tiếc, không cần bất kỳ kẻ nào bố thí, mà tự tay chúng tao sẽ giành lấy tương lai này. Đó vì sao mà những kẻ a dua nịnh hót, thêm muốn hào hoa trang nhã, giàu sang quyền quý, hèn hạ bỉ ổi như mây sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Là thứ mà đám công giặc làm cha, núp bóng quân thù không bao giờ có.”

Mai Thõa chít khăn trắng lên đầu, ánh mắt dành cho từng người lính đang vật lộn với sống, chết nơi chiến trường dẫm máu những cái nhìn kính trọng, chàng cất cao giọng nói:

“Vì tự do, dân tao vùng lên, vì tương lai, dân tao tranh đấu. Vì có thể tự lực tự cường, dân tao sẵn sàng đánh đổi hết thấy, bất kỳ đau đớn nào cũng có thể vượt qua. Dù cho có bị băm thây ngàn đoạn, dù có bị chém đứt nửa người, dù cho có phải chui lủi, sinh sống ở nơi rừng thiêng nước độc, bệnh tật quần thân, dù cho có chết thê thảm nhất, mỗi người đều sẵn sàng chấp nhận.”

Nghe chàng nói, từng người lính đất Nam không khỏi cay xè hai mắt, cả chiến trường đầy máu lửa như tĩnh lại. Bọn họ nhìn theo Mai Thõa, trai gái không một ai không bị lay động, họ cắn chặt răng, tay gồng cứng cất chứa cảm xúc mãnh liệt như muốn bùng nổ, như đập nước mùa lũ không tài nào giữ nổi. Trong người họ, một mối xua hết, ngay cả những người lính chỉ cách đây ít lâu còn khùng hoảng trước mưa tên chết chóc của quân thù cũng xua đi sạch nỗi sợ hãi. Không ai bảo ai bọn họ thầm cắn răng thật mạnh, nỗi niềm trong lòng trào dâng thành một cỗ sức lực vô tận chèo chống bản thân mình. Ngay cả những tên phản binh tộc Việt hoặc lính Dương Việt, Mân Việt trong quân Hán cũng âm thầm run rẩy, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Trên cao, Mai Thõa quay sang bà Nga Sơn công chúa đang cắn chặt răng ngà bật khóc, trong lòng chàng chua xót. Nắm chặt thương chàng chấp tay chào mẹ lần cuối, miệng đồng dục:

“Hàng? Chúng tao không hàng! Dù có chết đến người cuối cùng cũng không hàng! Có xẻ đôi Sông Hồng, có đập nát núi Tản Viên cũng phải giành lấy tự do cho dân tộc, đó là lời thề mà mỗi người lính đất Nam đều giữ, thề vì thế hệ mai sau chưa sinh, thề vì những người đi trước đã ngã xuống. Trong tim chúng tao, Linh Nam trường tồn!”

“LINH NAM TRƯỜNG TỒN!”

“LINH NAM TRƯỜNG TỒN!”

Mai Đạt nghe em nói từ nãy giờ, trên gương mặt lạnh lùng không giấu nổi niềm tự hào, chàng vùng người phi lên một gốc cây chặt cụt, mũi thương chĩa vào quân thù, hai mắt sọc lên, toàn thân tỏa ra một cỗ khí thế quyết tử quyết chiến, chỉ chết không lùi, chàng quát mà tưởng như tiếng sấm trong lòng mỗi người:

“Đêm nay chúng tao chỉ có người lính Linh Nam chết, không có kẻ hèn hạ tham sống sợ chết đầu hàng. Bọn tao dùng máu và thân xác này, kéo bọn mày nửa bước không lùi. Anh em, chị em, chúng ta giết một là đủ, giết hai là lời, xông lên!” Dứt lời, chàng đập mạnh thân cây, lao về phía quân Hán đồng nhất.

“XÔNG LÊN!”

Mai Thõa là người tiếp theo, gương mặt chàng vạm vỡ dữ dội, quăng người lao đến tên giặc gần nhất, không cần thương mà nắm thẳng cổ hất bẻ gãy.

“QUYẾT TỬ!”

“LIÊU MẠNG! LÊN!”

Xung quanh quân Nam đều như uống nhầm thuốc, lảo đảo đến quên mình lao lên, họ mặc kệ thương tích, mặc cho đau khổ, ai nấy hai mắt phấp phồng như đã thú火腿 he xé xác con mồi. Dưới sức bùng cháy của họ, quân Hán chẳng mấy chốc bị đẩy lùi ra sau hơn mấy chục bước.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hiểm chiêu

Choeng! Roạt! Bịch!

Mai Hồ vẫn ngồi dưới gốc cây, lặng yên nhìn tên lính Hán cuối cùng gục ngã trước lưỡi gươm của Thiệu Hoa. Xung quanh chàng, số quân Lĩnh Nam tụ tập đã đạt tới con số hơn hai trăm người. Bọn họ không mấy may lao vào vòng chiến nhỏ nhoi phía trước mà chỉ thả lỏng người đứng đó, nhàn hạ quan sát đồng bạn thi thố tài năng. Chỉ ít lâu, quân Hán đã bị chưa tới nửa số Việt quân hạ gục. Ấy vậy mà chẳng có một tên lính Nam nào chịu phải dù một vết thương nhẹ.

“Xử lý cẩn thận!”

Thiệu Hoa lấy tay vén mái tóc, đôi mắt khắp bãi chiến trường trước khi ra lệnh cho mấy tên quân sĩ. Rồi nàng mặc kệ cho đám bộ hạ len lỏi bồi chém giữa đồng xác người bễ bộn dưới đất, quay người đi thẳng một mạch tới hướng Mai Hồ, sát khí trên mặt một mực giữ nguyên không giảm.

Huru!

“Thiệu Hoa chị làm gì vậy?”

“Hạ gươm xuống!”

Bình lính xung quanh thấy lưỡi gươm của nàng đang chĩa thẳng yết hầu của Mai Hồ liền giật mình kinh hãi. Trong số đó có không ít người là thuộc hạ của Mai Hồ càng tức giận tuốt cả gươm ra lăm le nàng. Ấy vậy mà Thiệu Hoa vẫn một bộ lạnh nhạt như cũ, đôi mắt trong vắt không tí gợn sóng nhìn thẳng vào Mai Hồ khiến gã thờ dài ngoằn ngoắt. Khẽ vung tay an ủi mấy tên thuộc hạ, gã nói:

“Không có việc gì, tụi bây không cần lo lắng.” rồi gã đối mắt với gương mặt tỉnh xảo như đóa hoa lan rừng trước mặt mà hỏi:

“Thiệu Hoa, ý cô là gì?”

Thiệu Hoa đối với hành động của hắn coi nhẹ không quan tâm. Tay nàng vẫn lăm lăm mũi kiếm, hứ mạnh lạnh như băng yêu kiều hỏi:

“Mai Hồ, vì sao ngươi cố tình dẫn quân giặc rời xa doanh trướng. Ngươi có tính toán gì? Mau chóng khai ra! Hay ngươi định hàng Hán?”

“Hồ đồ.”

“Thiệu Hoa, đừng nói bậy.”

“Thiệu Hoa, thật chứ?”

“YÊN NÀO!”

Gặp mọi người lại lần nữa loạn cả lên, Mai Hồ liền hét lớn cắt đứt bọn họ. Khóe môi gã nhếch hẳn lên vì đau do bản thân cố vận khí khi đang bị thương. Xuýt xoa một cái, gã cầm một miếng ngọc bội bằng đồng ném cho cô gái đang chĩa gươm vào cổ mình, bình tĩnh nói:

“Xem đây, cô đã tin chưa?”

Thiệu Hoa chụp lấy miếng ngọc, nhìn thấy trên đó có khắc ba chữ «Mai - Nga Sơn» liền giật mình kinh ngạc. Đây là ngọc bội của chủ nhân Nga Sơn, cũng có thể coi như quân lệnh trong Mai gia quân. Nó ở đây chứng tỏ Mai Hồ đang làm việc theo bố trí của chủ nhân miếng ngọc này. Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa.

“Bỏ gươm xuống được rồi chứ?” Mai Hồ thấy nàng trầm ngâm, nhẹ nhàng dùng ngón tay gạt đi mũi gươm, chưa xót hỏi.

“Được rồi, tôi tạm tin anh.”

Thiệu Hoa vẫn không cho gã đội trưởng trước mặt bao nhiêu hảo cảm. Nàng thầm suy tính một chốc mới vung tay rút gươm về, dùng miếng vải lau đi vết máu nơi lưỡi gươm rồi mới tiếp:

“Nói đi, mọi việc đầu đuôi là như thế nào?”

....

“Tên man, hãy đỡ!”

Choang!

Mai Đạt nâng khiên đỡ lấy nhát đao trầm trọng như núi đè từ tên Hán quân đô úy. Lực chém từ đối phương quá mạnh khiến chân chàng phải khụy hẳn xuống, bờ vai căng cứng oằn người chống lấy sức đè đang không ngừng gia tăng, hàm răng cắn thật chặt, mồ hôi trên trán nhễ nhại từng giọt rơi xuống khiến mắt chàng cay lè. Xung quanh binh lính phải ráng sức đâm giáo đến giúp mới khiến tên Đông Hán phải buông tha lui ra sau. Mai Đạt cũng không dám chậm trễ vội lặn người lùi lại, tranh thủ vận động cánh tay trái đã sớm mỏi nhừ.

“Đại Lang, không sao chứ?” Phạm Võ dùng tay kéo áo chàng ra sau, đâm thương xuyên ngực một tên Hán quân muốn nhân cơ hội vồ lên, quan tâm hỏi.

“Tôi không sao.”

Mai Đạt thở dốc, cắn răng xác nhận, tuy chàng mạnh mẽ là thế nhưng cơ thể đã sớm cảm giác nặng nề vô cùng. Chiến đấu liên tiếp cùng những vết thương cũ thương mới nối nhau xuất hiện khiến cho khắp người chàng cứ sực tỉnh sớm mất đi dáng vẻ oai phong thường ngày. Chàng dùng tay lau nhẹ vết máu nơi khóe môi, để mồ hôi cùng đám tóc tai loạn xạ không vướng mắt tầm nhìn trước khi quan sát chiến trường thăm khốc.

Sau khi nghe hai anh em Mai Thỏa, Mai Đạt động viên, tinh thần và sĩ khí quân Lĩnh Nam đã tăng tiến không nhỏ. Kèm theo đó là việc bà nữ tướng đích thân ra trận chỉ huy, cho nên quân Việt không những ngăn được xu hướng suy tàn của mình, mà còn thành công ép Hán quân lui ra khỏi khe cửa hơn mười bước. Thế nhưng do phải chiến đấu liên tục suốt cả quãng thời gian quá dài, quân Nam đã như nỏ hết đà, không cách nào tiến thêm được, đành phải co cụm phòng thủ nơi cửa khe. May mà vùng đất hẹp này chỉ dài chưa tới mấy mươi trượng, nên cùng một lúc hai quân chỉ có thể có mấy chục người cùng nhau giao đấu. Vì thế mà quân Nam mới có thể tranh thủ kéo dài thêm thời gian.

Lê Thị Hoa lúc này đã lau khô dòng nước mắt. Ánh mắt bà càng thêm thâm thúy, càng lộ rõ vẻ tinh anh. Bà đứng nhìn quân giặc đang đánh giết hăng say vẫn không quên phân ra mấy mươi tên tranh thủ hùa nhau kéo những sào nỏ to lớn tới, dùng hết sức kéo căng hai cánh cung nỏ để lấp những mũi tên thô to vào, trong lòng thầm tính toán. Bà lập tức gọi lấy Phạm Võ, thì thầm to nhỏ vào tai hắn.

Tên cử sực tỉnh vừa nghe bà dặn, vừa nheo mắt nhìn những cỗ lợi khí giết người trên tay quân thù đằng xa, tay khẽ quệt đi vết bùn đất trên mặt. Đội bà dặn dò kỹ lưỡng xong, anh quay qua hét với mười mấy tên bên cạnh:

“Đi, theo tôi đi lấy cát.”

Đám chiến binh vốn cũng được bà dặn dò vội vàng gạt đầu, cúi đầu theo. Bọn họ phân ra cứ hai người một tốp, xách những túi vải bỏ to, bên trong nhét đầy đất và cát rồi thì nhau hì hục ném vào hai bên khe, dường như đang cố tình tạo thành một bức tường tạm bợ.

“Giám quân, bọn chúng đang xây tường đất, chẳng lẽ chúng muốn kéo dài thời gian?” Dương Mân nhíu mày nhìn quân Nam hì hục đào bới mà hỏi. Đoạn, y liếc mắt thấy đám nỏ thủ đã chuẩn bị xong tên bắn bèn hớn hờ dộng hai nắm tay vào nhau nói:

“Giám quân, không thể để chúng thành công xây tường chắn quân ta được. Hay là ta bắn thêm một lượt tên, tranh thủ hùa lên giết sạch chúng?”

“Không thể!” Ban Siêu không đợi hắn nói hết ý đã cắt lời ngay. Y khoanh hai tay trước ngực, trong đầu không khỏi suy đoán ý định của bà nữ tướng bên kia. Càng nghĩ, y càng cho rằng bà quả thật chỉ muốn kéo dài thời gian, mà cách tốt nhất để ngăn chặn nó chính là dùng đại nỏ san bằng phần quân. Thế nhưng y vẫn kiên quyết lắc đầu giải thích:

“Không thể được. Hiện tại hai quân đang giao tranh, trận thế quá hỗn loạn. Vũ Lâm quân đại nỏ không thể nào bắn chính xác được, sẽ gây thương vong cho quân ta. Mà hiện nay chúng ta chưa biết viện quân địch bao giờ mới tới, bảo toàn lực lượng mới là thượng sách... Mã đồ úy!”

“Có thuộc hạ!” Mã Y đứng sau lưng Ban Siêu, nghe y nói lập tức đồng dạng chấp tay nhận lệnh.

“Mã Đồ Úy, phiên ngài dẫn đội năm, sáu lên nhập chiến trường, để đội một lui về. Ta xem bọn chúng đã hết sức rồi, chẳng thể chống cự được thêm bao lâu.”

“Được!” Mã Y chẳng cần suy tư liền gật đầu dắt quân lao vào vòng chiến. Trong khi Dương Mân vẫn có chút không phục hỏi:

“Giám quân, nếu ta kéo dài, viện binh giặc tới thì sao?”

“Cũng không sao!”

Ban Siêu nở nụ cười tươi bảo:

“Không cần phải như thế, quân ta lúc này vẫn đang nắm thế chủ động, nếu giặc tới, ta có thể rút về đằng sau. Đừng quên địa thế nơi đây không chỉ gây khó khăn cho quân ta thâm nhập vào trại địch, mà cũng khiến địch phải dè chừng nếu muốn kéo quân qua.” nói đến đây, y chỉ vào những vùng đồi cao hai bên con đường uốn lượn nhỏ bên dưới. Dương Mân vừa nhìn theo tay y chỉ liền hiểu ngay, cũng gật đầu cười cho qua.

“Thưa mẹ, chúng lại thay phiên rồi.”

Mai Thõa trở mắt nhìn tên Dương Mân kéo theo một tốp quân khác đến, cùng lúc Mã Phòng lui ra nghỉ ngơi thì bắt mẫn kêu to. So với quân Việt chỉ mới hơn ngàn người, quân Hán hoàn toàn áp đảo hơn hẳn. Chàng nhìn đám đồng bạn đang cần rãng chống trả, nhìn từng người do kiệt lực ngã quy xuống, mặc địch giầy xéo mà lòng đau đớn khó nói nên lời. Bên cạnh chàng, Nga Sơn công chúa đã sớm thấy rõ những điều này, bà đưa mắt nhìn theo Phạm Võ, xem hắn đã chuẩn bị ra sao. Khi vừa hắn đưa mắt ra hiệu, gật đầu với mình, bà liền vung tay hô to:

“Mọi người, lui lại, theo đường phía sau rút lui.”

“Tốt, ném rọ, lui!”

Mai Đạt, Mai Thõa nghe mẹ nói liền nhanh chóng hò hét, chỉ huy quân Nam tuân tự đập chân lui về sau, để lại quân Hán đang tấn công khí thế cũng có chút bất ngờ khó hiểu. Lợi dụng quân giặc chân chõ, trong quân Nam vô số chai rọ được quân sĩ ném ra, bay vù vù về phía địch. Bên trong vô số rỗ, ếch, độc vật thì nhau ủa ra ngay từ khi còn trên không, chúng nghe rằng mưa kim lao về phía hàng người ở dưới khiến đội hình quân Hán lập tức rối loạn không ngớt.

“A, cẩn thận!”

“Ghê quá, a, nó cẩn tôi!”

“Ừ!”

“Chém chết chúng!”

...

“Giám quân cẩn thận!”

Hai gã Mã Y, Đồng Hân thấy nguy hiểm lập tức lao lên che chắn cho Ban Siêu, thế nhưng thật sự hành động này lại không hề cần thiết. Tuy quân Việt quăng những thứ này gây rắc rối không nhỏ cho giặc, nhưng trong phe quân Hán không thiếu những kẻ sớm đã quen cách chiến đấu của Việt quân. Dưới sự chỉ đạo của Dương Mân và Phùng Chí, chưa đầy nửa khắc trận hình quân Hán đã ổn định trở lại. Tất nhiên, phía trước bọn họ đã sớm là một vùng đất trống, quân Nam đã rút chạy từ lâu.

“Giám quân, làm sao đây?” Mã Phòng thấy tình hình có biến vội quay sang hỏi.

Ban Siêu đứng quan sát ít lâu, chưa kịp nói gì thì Dương Mân liền hô hoán:

“Mau tiến quân, tôi nghĩ rằng ả ta đã sớm có đường lui sau núi, nếu để ả chạy thoát, hậu hoạn sẽ hết sức đáng gờm.”

“Giám quân, Phòng cũng cho là như vậy.” Mã Phòng nghe lời Dương Mân liền gật gù tỏ ý đồng tình nói:

“Giám quân, đằng sau chúng ta còn mấy ngàn quân đang tiến tới. Nếu để chúng kịp thời điều động thêm quân, tất cả công sức chúng ta chuẩn bị sẽ đổ sông đổ bể hết. Phòng e rằng muốn một lần nữa chiếm lại chỗ này rất không dễ dàng.”

Ban Siêu nghe mọi người phân tích, càng trầm tư thêm vài phần. Hắn không hiểu vì sao ả Lê Thị Hoa có thể rút lui lại chọn ở lại đây đối cứng với Hán quân lâu như vậy. Nghĩ mãi chẳng ra, hắn đành dời bước chân đến bên đồng bao cát chất ngồn ngang nơi cửa khe, xem xét trái phải thật kỹ càng, hắn mới thở hắt ra, lắc đầu bảo:

“Như vậy... cứ mấy chục người canh giữ cẩn thận nơi đây, còn lại, mau theo ta tróc nã phản binh.”

“Dạ!”

“Tuân lệnh!”

Quân Hán vốn đang đánh đấm hăng máu nghe thấy lệnh ấy lập tức hoan hô vang trời, nhanh chóng thì nhau lao qua khe cửa hẹp, lách mình chen nhau tiến vào vùng đất rộng rãi. Chúng vội vàng dàn trận rồi ba chân bốn cẳng lao thẳng lên trước, cứ như sợ hãi những thân ảnh quân man ở đằng xa sẽ thoát khỏi tay mình.

Không ai chú ý tới khi bọn chúng vừa đi, ở khu rừng cây đằng sau đã xuất hiện hơn hai trăm bóng người thoát ần thoát hiện.

“Tướng bà...”

Thiều Hoa nhìn theo hàng cuối Hán quân biến mất đằng xa, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt Bà vừa liếc nhìn mình trước khi lui đi, ánh mắt ấy, tràn đầy từ chí cùng quyết tâm. Bình Nam đại tướng quân vốn rất yêu quý cô gái mồ côi nghèo khổ mình cứu mang từ nhỏ này, bà dốc lòng nuôi nấng, dạy dỗ. Thậm chí mấy ngón võ bí truyền chỉ dành cho nữ nhân của dòng họ Lê bà cũng dạy hết cho nàng. Thuê Hoa nghĩ tới cách đây không lâu bà nữ tướng còn ngồi đầm chiêu bên đồng quân tình, chính nàng đã đứng sau lưng xoa vai, chải tóc cho bà, tình cảnh chẳng khác nào mẹ con ruột thịt mà nước mắt cứ ứa ra không sao chặn lại được. Vậy mà giờ đây nàng phải trở mắt nhìn bà lâm vào chốn nguy hiểm lại không thể ứng cứu, thật chưa xót biết bao.

“Thieu Hoa...” Mai Hổ thấy cảm xúc nàng có vẻ không ổn định liền lách mình bò lên bên cạnh an ủi.

“Tôi không sao. Tôi hiểu mình cần làm gì, bọn khốn đó phải trả giá!” Thieu Hoa nghiêng người sang bên, lau khôé mắt bảo.

“Chết đi!”

Phập! Phập!

“Tốp thứ năm rồi.” Mã Y thu cây đại đao trên tay về, phun bãi nước bọt xuống đất nói trong khi ánh mắt vẫn hết sức cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Bên dưới chân y có ba bốn cái xác thân thể khô vụn toàn, rõ ràng là bị đại đao phanh thây trong khi còn đang nhảy trên không.

“Bọn man di này thật ấu trĩ. Tưởng rằng phải từng nhóm người chịu chết thì có thể ngăn chặn được quân ta đuổi theo sao?” Đồng Hân cũng thu hồi đao, nhìn về đằng trước, mặt đầy sát khí bảo.

“Lên, tiếp tục đuổi.” Dương Mân nhìn thân ảnh đám phản quân cùng bóng dáng ba mẹ con Lê Thị Hoa đang đoạn hậu dần biến mất sau làn sương sớm, vội vã hô thúc. Xung quanh mọi người nghe nói cũng gặt đầu im lặng ra sức đuổi theo.

Đội bọn chúng vừa đi, ở đồng lá cây khô cách đó không xa, mấy thân ảnh vội vàng vén lá lao ra ngoài. Tên lính đi đầu cẩn thận nằm sấp xuống đất nghe ngóng một lúc mới lật đặt đứng dậy tâu:

“Anh Võ, chúng đã đi rồi.”

“Tốt.” Phạm Võ dùng ánh mắt sông sọc chứa đầy căm phẫn hồ nhỏ. Chàng nhìn theo con đường mà hai cánh quân Việt, Hán vừa đi khuất, miệng lầm bầm câu gì không rõ trước khi phát tay quay lưng chạy về chỗ cũ. Sau lưng chàng, hơn ba mươi tên lính cũng im lặng chạy theo, ngoại trừ tiếng lá đập đàn đất trên lớp cỏ khô, chẳng một ai nói lời nào, trên mặt mỗi người đều mang một nỗi uý khuất uất ức vô hạn. Bởi họ muốn tử chiến bên cạnh chủ nhân của mình lại không được như ý...

“Chúng ta không thể dùng cách thường để thắng chúng được.” Phạm Võ vừa chạy, vừa nhớ lại những gì bà Lê Thị Hoa nói trước khi Dương Mân tiến vào.

“Các tướng sĩ đã chiến đấu liên tục nhiều giờ, người không phải bằng sắt bằng đá, đương nhiên phải kiệt sức.” vừa nói bà vừa đi vòng quanh tám bản đồ, ngón tay khẽ gõ lên mặt bản nói:

“Nếu chúng ta chỉ đơn thuần cố thủ, chỉ dẫn đến thất bại mau chóng. Nay chúng dám dẫn thân đến đây, ắt phải có chỗ mạnh dựa vào, hoặc là mãnh tướng, hoặc là kỳ mưu, hoặc dĩ là thứ gì đó đủ sức gây bất ngờ cho ta. Ta đánh chúng lâu như vậy, binh pháp mưu lược của chúng ta còn lạ gì?”

“Thưa bà, vậy chúng ta phải làm sao?” Phạm Võ thấy chủ tướng khí định thần nhàn, trong lòng thở dài nhẹ nhõm hỏi.

Khác với thái độ thành thoi của tên cừu sủy, bà nữ tướng lại mang trong lòng cảm giác vô cùng nặng nề. Bà chống tay lên bàn thật lâu, nét đăm chiêu hiện lên trên mặt, đoạn, bà ngẩng đầu nhìn hai người con trai nói:

“Nhất Lang, Nhị Lang, để mưu kế này thành công, xem ra chúng ta phải trả giá rất đắt!”

“Quá đắt, quá đắt, phải nhanh chóng hoàn thành kế hoạch sớm hơn, mau chóng tìm cách bỏ cứu mới được.”

Phạm Võ vừa chạy gấp vừa kết luận, xung quanh chàng, số lượng Việt binh tụ tập lại đã sớm vượt qua ba trăm người có hơn. Cứ mỗi toán phục binh, quân Nam lại âm thầm chia ra mấy mươi người ẩn nấp gần đó, đợi Phạm Võ trở về liền lập tức sách vũ khí nhập bọn, quay ngược ra sau.

“Tới rồi!” Phạm Võ đạp chân chạy tới gần cửa ải, nhìn hàng hàng Việt quân dưới sự chỉ huy của Mai Hổ, Thieu Hoa đang bận rộn gia cố phòng ngự cùng năm mươi cái xác xấu số của bọn quân xâm lăng đang trợn trừng bên cạnh. Chàng nhìn trên ngực mỗi tên đều có dấu cung tiễn bắn xuyên, một phát chí mạng mà lòng không khỏi bội phục. Một cây cờ cao cắm ngay giữa khe, trên cờ rõ ràng bốn chữ:

《Nga Sơn》- 《Mai Đào》

Nga Sơn Mai Đào quân.

Đội cung thủ lưng lẩy do chính tay Nga Sơn công chúa dạy bảo, lần đầu tiên chính thức xuất hiện như một cánh quân độc lập.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Biến đổi

“Bọn chó ấy định chạy tới bao giờ?” Mã Phòng nhú mày nhìn hàng ngũ xiên queo của phản tặc đằng trước mà không khỏi thắc mắc. Theo lý thì đám man binh này hoặc phải cố gắng chạy thật nhanh để cắt đuôi truy quân, hoặc phải chấp nhận hi sinh một đám quân đoạn hậu để chủ quân thoát đi mới phải. Đằng này chúng lại chạy không nhanh không chậm, lúc nào cũng ở phía trước Hán quân, cứ như đang chờ đợi họ vậy. Mấy lần Mã Phòng, Phùng Chí muốn dừng quân để chinh đón lại đội ngũ thì hình ảnh của ả nữ tướng kia lại hiện ra. Vì không để xổng mất tên phản tặc nguy hiểm này, bọn Hán tướng đành can răn chấp nhận đội ngũ của mình cũng xộc xệch chả kém gì đám ô hợp đằng trước, dốc sức quát tháo đám binh lính đã có mấy phần dấu hiệu mệt mỏi can răn ruổi chân chạy theo.

Hắn thầm lấy tay quẹt vệt mồ hôi trên trán, trong lòng đã gán cho đám phía trước một cái biệt hiệu: quân du côn. Đánh không đánh, chạy không chạy, quả thật khiến hắn khó xử vô cùng, không chỉ cảm thấy thời gian công sức mình bỏ ra không đáng, mà trong lòng hắn đã có mấy phần cảm giác không ổn, mặc dù không rõ làm sao. Hơn nữa, đuổi theo này giờ đã gần nửa canh giờ, hắn cũng thoát lực không ít. Thân làm võ tướng Mã Phòng còn có cảm giác thấm mệt, đừng nói đến thân là quan văn Ban Siêu đang thở hồng hộc đằng sau. Nếu không phải hai tên đô úy mấy lần vận công giúp, tên giám quân trẻ có lẽ đã bị đại quân bỏ lại đằng sau...

“Không đúng, chúng ta đã đi qua chỗ này rồi!” trong lúc Mã Phòng còn vừa đuổi vừa thầm rủa đám du côn đằng trước, tên Phùng Chí ở bên cạnh đã hét lên rõ to.

“Cái gì, Tử Phụng huynh có chắc không?”

Ban Siêu đang can răn bước chân, nghe lời nói quan trọng lập tức tỉnh táo hồi hồn. Không cần tên Phùng Chí xác nhận, Dương Mân đã lên tiếng:

“Quả thật có chút quen thuộc...” y hơi dừng chân, nhìn ngó xung quanh rồi lạnh người thốt lên:

“Đúng, cái cây, hòn đá này, chúng ta quả thật đã chạy qua cách đây khá lâu. Nhìn kia, nơi đó còn có vết máu từ đám phục binh bị quân ta tiêu diệt. Thế nhưng sao không thấy xác chúng đâu?”

Hít!!!! Nghe có người thứ hai có cùng quan điểm với mình, Phùng Chí không khỏi cảm thấy một trận khí lạnh chạy thẳng theo sống lưng. Hắn chẳng kịp suy nghĩ, giọng vừa gấp vừa vội hô to ngay:

“Mau, đội một mau chóng quay lại cửa đồi kiểm tra.”

“Mã đô úy, phiền ngài đích thân dẫn hai đội về, nếu có biến lập tức đốt lửa làm hiệu!”

“Rõ!!!!”

“Mẹ, anh cả, xem ra bọn chúng đã nhận ra rồi.”

Mai Thỏa quay đầu liếc nhìn quân Hán đang bỏ truy đuổi, lộn xộn chinh đón trận thế đằng xa mà cười khẩy bảo.

“Bọn ngốc ấy rốt cuộc cảm thấy chơi không thú vị? Đã muộn, khà khà.”

Mai Nhất Lang cũng cười nói. Chẳng có tình cớ gì cả tiếng rõ to để binh lính xung quanh có thể nghe thấy rõ ràng. Vì thế, đoàn quân Việt vốn đang phải vất chân lên cỏ, chập vạt bỏ trốn liền cười rú lên.

Quân Hán chậm chạp không lui về cũng không truy đuổi nữa, Nga Sơn công chúa thì lại linh động hơn hẳn. Thấy quân Hán xáo động, bà lập tức ra lệnh toàn quân quay đầu, grom nâng cao bà hét lên với hai con trai:

“Giặc đã trúng kế quân ta. Tuyệt không thể để chúng kịp thời thiết lập lại đội hình, càng không thể để chúng nghỉ ngơi lùi lại. Mọi người, giết!”

“Giết!!!!”

“Lên!!!!”

Thế là, rừng rừng quân Nam đang cúi đầu chạy trốn bỗng điên tiết quay người giết về. Bọn họ theo sau ba mẹ con như mũi lao bén nhọn, chọc thẳng qua cánh rừng thưa gặp ghềnh trong nắng sớm, trong nháy mắt đã lao tới gần Hán quân. Cho đến lúc này, đám Hán tướng mới giật mình nhận ra số lượng quân Nam mà chúng đuổi giết này giờ quả thật khác xa số chúng vẫn luôn nghĩ.

“Hai trăm... gần ba trăm... Sao lại ít như vậy?”

“Chúng còn dám quay lại tấn công? Diên à?”

“Vô lý, Tử Phụng huynh, chẳng phải lúc này bọn chúng còn tới bảy, tám trăm tên lặn sao?”

Dương Mân dụi dụi mắt, lắc mạnh tay Phùng Chí hỏi.

“Ta...ta... làm sao biết được!”

Tên kia cắn răng trả lời, hấn quả thật cũng muốn biết vì sao từ nãy đến giờ bọn chúng vẫn luôn theo đuôi phản quân, tuy nói đuổi kịp thì khó, nhưng không lúc nào chúng không thấy hình ảnh ba mẹ con ả nữ tướng đằng trước. Vì sao số lượng giặc lại giảm, bọn chúng đi đâu, hấn quả thật đau đầu không muốn đoán, càng không dám đoán.

Không chỉ riêng hấn bản thân, ngay cả kẻ tài cao gan lớn, gan dạ hơn người như Ban Siêu cũng rất cuộc tỏ ra mười phần lúng túng. Y trở mắt nhìn quân Nam xuyên qua cánh rừng đầy chướng ngại dễ dàng như chạy trên đồng bằng, miệng há hốc, đầu óc gần như bị lấp đầy bởi kết quả thất bại mà mình sắp sửa nhận lấy. Vì thế quân lính Đại Hán lập tức lúng túng. Mã Phòng, Phùng Chí các tướng thì ngập ngừng không hiểu ý đồ của Ban Siêu, còn bản thân tên giám quân lại chậm chạp. May thay lúc này còn có kẻ già dặn chiến trường là Đồng Hân thấy tình thế như vậy liền lao lên đá bộp thật mạnh vào mông tên Mã Phòng khiến hấn oai oải cả lên. Tên đô úy mặc kệ ánh mắt đỏ bừng của tên tiểu thiếu gia, quay sang bắt đầu tên Dương Mân gần đó mà hét như lệnh:

“Làm gì, còn đứng chực ra như thế làm gì? Mau tổ chức quân sĩ, theo đội đón giặc! Đánh tan chúng rồi chả phải sẽ biết rõ mọi thứ hay sao? Lẽ mà cá gì?”

“R.. rồi!” Dương Mân ôm cái đầu đau điếng, vội vã dẫn theo quân sĩ hàng đầu lao lên đón lấy phản quân. Đằng sau hấn, Ban Siêu rút cuộc cũng hoàn hồn lại, y thầm nhớ lại biểu hiện đáng trách vừa rồi của mình, trong lòng xấu hổ chấp tay hướng Đồng Hân bảo:

“Đồng tướng quân, đa tạ ngài ra tay góp sức, sửa lại sai lầm cho Siêu.”

Đồng Hân vẫn giữ tư thế trầm lặng, hấn nhìn thật lâu Ban Siêu, gặp gương mặt tên giám quân trẻ tuổi đã sáng tỏ tinh táo hấn lại, không còn nét bối rối như lúc nãy mới âm thầm gặt đầu tán thưởng hấn mau thích nghi. Xong, tên Hán quân Đô úy vẫn lạnh lùng cất giọng dạy bảo:

“Chiến trường, thiên biến vạn hóa, kế hoạch cùng thực tế thay đổi liên hồi là chuyện rất bình thường. Chủ chốt là phải giữ được cái đầu lạnh, cùng nhanh chóng tìm cách ứng biến, nắm giữ thế trận. Bằng không thì không thể nào tiến bộ được.”

Ban Siêu nghe y dạy dỗ, trên mặt thoáng ửng đỏ vì hổ thẹn. Hấn thở dài chấp tay thưa:

“Đa tạ tướng quân dạy bảo.”

Gặp hấn biết sai biết lỗi, không hề cãi chày cãi cối, Đồng Hân càng vui vẻ, hấn chả hề e dè vỗ vai tên giám quân, dùng giọng trầm trầm an ủi:

“Đừng để thứ này ảnh hưởng đến tâm cảnh của mình, chỉ tâm hai trăm tên phản quân thì chẳng mấy chốc sẽ bị quân ta nhấn chìm. Khi ấy còn ngại gì không rõ kế hoạch của chúng!”

Lúc này Ban Siêu mới vỡ lẽ ra hóa ra Đồng Hân đang lo lắng cho mình. Hấn cười khổ lắc đầu giải thích:

“Tướng quân hiểu nhầm. Siêu không phải vì mắc phải sai lầm mà luống cuống sợ hãi. Siêu chỉ đang cố gắng khắc cốt ghi tâm thiếu sót lần này, để tránh sau này lại phạm phải.”

Dùng một chút, hấn nắm chặt đôi kiếm nói:

“Còn về kế hoạch của phản quân, lúc này Siêu đã đoán được đến bảy, tám phần, quả thật không cần đợi phải bắt được ả mới biết.”

“Ừ.” Đồng Hân nghe hấn nói vậy, cho rằng hấn đang mạnh miệng tự an ủi mình thì cũng lười quản, gật đầu ưng thuận. Thế nhưng chỉ lát sau hấn đã chả thể nào giữ nổi nụ cười ấy nữa.

Nhánh quân Nam dưới sự chỉ huy trực tiếp của Lê Thị Hoa, quả thật biến đổi khác hẳn. Bọn họ không phân tán ra mà luôn giữ vị trí, co cụm vây quanh vị nữ tướng.

Chỉ thấy mỗi lần bà phát tay sang trái, cánh trái dưới sự chỉ huy của Mai Thõa liền như lượn như chạch, mặc kệ kẻ thù đông và hung hãn cỡ nào đều có thể nhẹ nhàng đâm xuyên lớp phòng thủ, phá vỡ hàng ngũ giặc. Mỗi lần bà đưa tay về bên phải, cánh phải do Mai Đạt dẫn dắt liền lập tức bộc phát, mạnh mẽ tựa sấm chớp cuốn phăng kẻ thù cản lối.

Hai cánh trái phải phối hợp với nhau nhuần nhuyễn như hai cánh tay của vị nữ tướng, lại thủy chung keo sơn khó rời khiến đám Mã Phòng không sao tìm thấy điểm sơ hở để công vào. Ngược lại, sơ hở trong trận hình Hán quân do các cánh quân của Mã Phòng, Phùng Chí cùng Dương Mân vội vàng ghép với nhau thì bị bà nữ tướng liên tiếp tìm thấy, chỉ nhắm đấm mà đánh khiến chúng liên tục bại lui. Đã vậy địa hình rừng cây rậm rạp lại khiến quân Nam như hổ thêm cánh, đâm trái đánh phải thoải mái tự do tựa như cá về nước, rồng ra biển, trong khi Hán quân tuy có không ít lính Dương Việt từ Giang Lăng, Trường Sa điều tới lại bị trận hình nghiêm mật bên mình kìm kẹp, chậm chạp khó lòng phát huy hết ưu thế được.

“Quá yếu, quá yếu ha ha ha.”

Một tên Lĩnh Nam quân đạp chân đá bay tên giặc chắn lối, sáng khoái cười to. Từ nãy đến giờ hấn đã chém bay bốn tên, khí thế đã tăng đến đỉnh điểm. Đổi lại, trên người hấn sớm đã chi chít vết thương to nhỏ khác nhau mà hấn vẫn không nhúm mày một chút. Chính thái độ liều chết điên cuồng cùng mùi máu tanh vây kín không rời bên người khiến hấn chả khác nào ác quỷ trong mắt Hán quân, khiến chúng chưa kịp giao tranh đã chùn bước. Ấy vậy mà toàn bộ quân Nam lại có tới hơn hai trăm kẻ điên giống như hấn.

“Nhánh quân này không bình thường.”

Đồng Hân giật mình kêu to, y lập tức thay đổi thái độ hồi hốt của mình, hoành đao chắn trước người tên giám quân trẻ, hết sức đề phòng nhìn về đám hồ báo đang gây xáo trộn hình quân Hán đang trước. Chỉ hơn hai trăm người, lại khiến ba ngàn quân Hán không cách nào bao vây tiêu diệt được.

“Đúng vậy... theo như Dương giáo úy truyền lại, đây có lẽ là một trong hai nhánh quân tinh nhuệ do ả Lê Thị Hoa nắm giữ. Một là Mai Thôn cuồng quân, một là Nga Sơn Mai Đào quân. Nhánh trước là cận chiến đội, nhánh sau là cung tiễn đội. Một do Mai Tiến dạy dỗ, một do ả đích thân truyền thụ. Xét theo biểu hiện, đây chắc là Mai Thôn cuồng quân rồi.” Ban Siêu nắm chặt song kiếm, vừa dõi mắt theo chiến cục vừa phân tích. Trong đầu hân không khỏi thờ dài, may mắn là quân số của cánh quân này không nhiều, nên dù này giờ liên tục đánh lui Hán quân bọn chúng vẫn không sát thương được bao nhiêu người. Nếu số lượng chúng không phải hai trăm mà là hai ngàn, ba ngàn, chắc chắn quân Hán đã sớm bị đè bẹp.

“May mà Thánh Thượng anh minh nhìn xa trông rộng, ban chỉ nói nguyên soái dẫn quân đánh chúng từ sớm. Không để chúng tuyển lính luyện quân xong chắc chắn Đại Hán khó lòng thắng...” Ban Siêu nghĩ thầm.

“Chúng còn một đội khác lợi hại như thế này?” Đồng Hân nghe tên giám quân nhắc tới một chi binh lính khác, liền lo lắng hỏi:

“Không phải hương Mã Y sẽ gặp nguy hiểm chứ, lão ta mang đi không nhiều quân...”

“Sẽ không.” Ban Siêu nghĩ một lúc thì đáp:

“Dù sao quân tinh cũng phải có tướng tài, sở dĩ quân giặc mạnh mẽ như vậy là do ả kia khéo dụng binh, lại nắm chắc chiến cục quá tốt. Siêu nhớ Bá Sơn chưa từng nói bên giặc còn có ai có khả năng lãnh quân xuất sắc như ả nữa. Mà tướng lĩnh cán cốt của chúng đều đã bị ta tiêu diệt hoặc dồn ở đây rồi.”

Đồng Hân nghe hân nói, thầm thờ dài một hơi. Nhìn vào chiến trận trước mặt, hân hỏi:

“Giám quân, để bọn chúng thảo quân ta như vậy cũng không phải là cách hay. Ta xem chúng có vẻ muốn tiêu hao sức lực, núp lấy quân ta mặc kệ sống chết...” dừng lại một đoạn, lão tiếp:

“Giám quân, nếu để ả thành công kéo dài thời gian, Đồng mỗ e là sẽ có biến, có lẽ là phải dùng cường nỏ.”

Ban Siêu nhủ mảy mảy nhìn quân Nam được ả nữ tướng đích thân dẫn dắt, suy qua tính lại mãi, y đành gật đầu chấp nhận.

“Anh hai mau nhìn, bọn khốn đó lại định sử dụng thứ cường nỏ kia.”

Mai Thỏa vừa dùng thương khêu một tên địch xong, ánh mắt sắc sảo bắt lấy mấy mươi trương nỏ to lớn, mỗi chiếc do hai tên Hán quân bệ vệ lăm lăm ôm ra thì nhần mặt hồ to.

“Ha ha, càng hay, như thế càng thú vị.”

Mai Đạt cười to, khiến trên tay vừa đỡ lấy một nhát đâm lên đã trở người như đao quét ngang cổ tên Hán quân dám can đảm thách thức chàng, để chiếc đầu lâu của hân phọt một cái văng lên thật cao. Mai Nhất Lang chiêu vừa xuất thành công liền dùng bờ vai húc ngã một tên bên cạnh, ngọn thương theo sau như gió gào đánh phập xuyên thủng l-ng ngực hân. Xong xuôi, chàng đứng lên dùng tay lau vết máu tươi từ vết thương trên má, đưa mắt nhìn về phía mẹ mình.

“Không thể để chúng tự do xạ kích như thế, mau áp sát!” gương mặt Lê Thị Hoa có chút tỏ ra không vừa ý, mảy liễu khê nhủ ra lệnh. Theo lời bà, hai trăm Lĩnh Nam quân càng thêm điên cuồng liều mạng ép lên, càng lúc càng đến gần hàng ngũ cường nỏ đã xếp hàng đội sẵn.

“Bọn ngu xuẩn, cường nỏ càng ở gần càng đáng sợ, chúng tưởng chúng có thể kịp thời áp sát quân nỏ của ta sao. Thuần bình, lên!” Mã Phòng nhìn quân Nam lần tới, cười khẩy ra lệnh. Trên chiến trường, ai ai cũng có cảm giác quân Nam đang cố gắng giết lần cuối, hoàn toàn đã mất đi cơ hội thắng lợi nên quyết định tử chiến. Duy chỉ có Ban Siêu vẫn nhủ mảy mảy quan sát bà nữ tướng, cũng cố gắng tìm cách ứng phó với thế cục lúc sau.

“Tại sao ả ta lại liều mạng tấn công? Càng dây dưa ả càng có lợi mới phải. Vì sao?” trong đầu hân loạn chuyển liên hồi, càng lúc hân càng nghĩ rất nhiều, lại càng không rõ ý đồ ả phản tặc tướng soái.

“Giám quân, giặc đã vào tầm, cường nỏ đã chuẩn bị xong, bắn thôi.” Đồng Hân nhìn Ban Siêu suy tư, tưởng rằng hân lại do dự vì sợ tổn thương quân mình nên khuyên.

“Ài, bắn đi.” Ban Siêu lệnh.

“Chuẩn bị, toàn bộ nhắm vào phản tặc chủ tướng, theo lệnh...” Mã Phòng thấy Ban Siêu đồng ý, thiết thương lập tức giơ cao hét lên. Vừa lúc này bỗng dưng có tên lính từ phía sau hét ha hét hải lao tới, trên vai hân găm lấy cây tiễn đâm sâu hoắm l-ên:

“Báo.... Mã Đô Úy tử trận, hai đội của ta toàn diệt... báo!!!!!!!!!!”

“BẮN!” Mã Phòng hét lên.

“DỪNG LẠI!!!!!!!!!!” Ban Siêu cũng cùng lúc gào lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Nga Sơn về Trời

“DỪNG LẠI!!!”

Ban Siêu nghiêng rặng, dồn hết sức lực hết thật to. Y cảm thấy đây có lẽ là lần đầu tiên y hết to đến thế, nhưng giữa chiến trường đầy huyền ảo, giọng hét của y thật sự nhỏ bé đến đáng thương.

Trong số mấy chục giường nở lớn, chỉ có mấy tên lính ở dăm ba chiếc gần bên y bị tiếng hét thì giật mình chẳng lại. Còn lại tất cả đều một mực theo quán tính, nhắm, bóp lấy hết sức thành thực tạo thành một tràng tiếng sấm rền chói tai, theo sau là một loạt đường tên bay như xé gió, đẹp tựa tranh vẽ xuyên thủng hàng loạt cơ thể của cả Hán quân lẫn Việt binh cản đường, lao về phía ba mẹ con bà nữ tướng.

Khung cảnh tráng lệ đó lúc này lại chẳng khác gì một cơn ác mộng trong mắt tên giám quân trẻ, hấn há hốc mồm, không dám nhìn hết đám loạn tiễn lao tới mục tiêu, nhưng rồi lại không dám dời mắt đi khỏi chúng. Đến lúc này trong đầu hẳn mới ông một tiếng chợt hiểu rõ một chín một mười mưu tính của bà nữ tướng. Càng khiếp đảm hơn, khi hẳn bỗng chốc nhận thấy nụ cười chiến thắng chợt lóe lên trên gương mặt tàn tạ đầy vết thương của ả phản tặc tướng soái.

Đúng vậy, lúc này đây, Bình Nam đại tướng quân, Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa thật sự đang nở nụ cười chói chang. Bà nhìn những cây tên to bằng đầu thương đang phá không lao tới, ngày càng to lớn trong tầm mắt mình, trong lòng lại không tí chấp chèn mà tràn ngập trong thư thái cùng tự tin. Bà thắng, đến lúc này, bà vẫn giữ nguyên tư thái của mình, bà vẫn tính toán chính xác.

Bà đương nhiên rõ bố trí của mình, chỉ cần bà chết đi, quân Hán sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Khi ấy kế hoạch đánh úp sau lưng của chúng sẽ sụp đổ hoàn toàn. Quân Hán cùng Mã Viện sẽ không còn cách nào bao vây tiêu diệt hai Vua nữa. Kế hoạch của bà từ chính lúc này, đã hoàn thành.

Nói thì chậm, nhưng thực tế xảy ra rất nhanh. Từ khi tên giám quân nhà Hán hét lên đến khi mấy chục cây nỏ tiễn kết thúc hành trình của mình, đồ ập vào đoàn Việt quân nhỏ bé thật sự chỉ tốn mấy hơi thở. Giữa cánh rừng tĩnh lặng, muôn vàn tiếng phập phập rộn người khiến ngay cả những tên Hán quân đang chiến đấu gần đây cũng kinh hoàng đến quên cả việc vung đao chém giết.

Đương nhiên, chúng cũng chẳng cần phải vung đao làm gì nữa. Hơn hai trăm Việt quân tuy tinh nhuệ mạnh mẽ lại thật sự quá đối yếu ớt trước sức mạnh của giường nỏ. Tuy cánh rừng thưa đã giúp họ che chắn phần nào mũi tên, số còn lại thật sự vẫn rất đáng sợ. Một mũi tên hoàn toàn có thể dễ dàng đâm xuyên hai, ba thân thể Việt quân, dính chặt họ trên mặt đất. Hoặc dĩ có mũi tên xé gió tấp qua, cuốn phăng đi cả một mảng cơ thể người lính, khiến bọn họ bị quất ngã bay ra sau cả trượng. Ngay cả những người giỏi võ nhất như hai anh em Mai Đạt, Mai Thòa cũng không làm sao trốn thoát được. Do đứng tuyến đầu, mỗi người trên cơ thể đều có ít nhất ba cái động sâu hoắm, rong rã đầy máu. Bọn họ ngã ngửa ra đất, ánh mắt đã mất đi thần thái vẫn đầy ngoan cường không hề nhắm lại.

Trong số mấy trăm quân Việt trên chiến trường, chỉ còn sót lại chưa tới năm mươi người. Bọn họ không ai còn lành lặn. Có kẻ mất tay, có người thủng cả vai, máu tươi vẫn chảy. Bọn họ cắn răng nhịn đau, miệng luôn hồi rên từng đợt vẫn nắm chặt grom một mực nhìn về phía quân thù. Sau lưng họ, bà nữ tướng vẫn còn đứng đó, tay trái bà đã không còn lành lặn nữa.

Nga Sơn công chúa run rẩy nhìn về phía xác người con thứ của mình. Bà đau đớn đến có thể chết đi sống lại. Lúc này khi mũi tên xé gió lao tới, bà chắc chắn đã phải vong thân. Nào ngờ phút cuối cùng Mai Thòa vẫn không thể nhìn được nhìn mẹ mình gặp nạn. Trái tim của Mai Đạt đã bị tên to cuốn đi mất, chỉ còn chẳng là có thể động. Ngay sát na mũi tên sắp lao vào ngực mẹ mình, chẳng tung người bay tới, dùng vai hất ngã mẹ, dùng ngực thể trọn mũi tên cho bà. Mũi tên xoắn mạnh khiến lồng ngực chàng nổ tung, tri giác chàng mất hẳn trong khi đầu tên tiếp tục cây nát tay Nga Sơn công chúa.

“Con ta... thật khờ..”

Bà dùng ánh mắt rưng rưng nhìn xác con, trong lòng đau đớn phút chốc đã dâng lên đỉnh điểm. Một đêm, bà phải chứng kiến ba người con trai lần lượt ra đi, một đêm này, bà không thể chịu nổi. Thà lúc này mũi tên kia xé toạc thân thể bà cùng lúc với hai đứa con trai bà còn thấy dễ chịu hơn. Bà thờ dài, cổ nén nước mắt trào ra, chặt vật nhìn từng con đau quặn lại từ cánh tay đã nát mà nhìn quân giặc đang từng bước áp tới.

“Chúng còn chưa chết hết. Đi, giết chúng.”

Một tên đội trưởng ra lệnh trong khi bản thân vội nuốt ngụm nước bọt, sợ hãi nhìn con đường đầy máu và thịt do giường nỏ tạo thành. Chân hắn chấp chọc lần mò tiến lên, sau lưng hắn, quân Hán lăm le vũ khí đi theo, nhiều tên còn giương cung như muốn phóng tên tiêu diệt nốt đám phản tặc từ xa.

“KHÔNG!!!!”

Ban Siêu mặc kệ đám binh lính trọn mắt khó tin nhìn mình, mặc kệ đầu tóc cùng tư thái hoàn toàn không có chút hình tượng, y đạp lên đồng rễ cây gấp ghềnh, lao về phía trận tiền.

“Dừng lại, không được giết chúng.”

Y lại gào lên. Quả thật vừa rồi nhìn thấy ả nữ tướng còn sống, y vừa cảm thấy bất ngờ, cũng cảm thấy mình quả thật may mắn lắm thay.

“Giám quân, làm sao ngươi lại chạy lên tận đây? Nơi này rất nguy hiểm.” Mã Phòng thấy Ban Siêu lao lên tận trên cao liền vội vàng chạy theo chân hấn lại hỏi.

“Giám quân, vì sao không thể giết chúng?” Dương Mân vừa lau vết máu, vừa chất vấn.

Ban Siêu ra dấu im lặng, chưa kịp nói câu nào thì một cỗ sát khí kinh thiên động địa đã ập tới từ sau lưng khiến y chết lặng. Ban Siêu hoàn toàn có thể cảm nhận rõ ràng bản thân mình không phải là mục tiêu mà luồng sát khí này nhắm tới, ấy vậy mà chỉ đứng bên đường đi của làn sát khí đã khiến da đầu y tê dại.

Vừa quay đầu nhìn lại, y đã thấy Đồng Hân đang dùng ánh mắt rực lửa giận chứa đựng ý niệm giết người không hề che đậy dán vào hình ảnh một mối tiêu tụy của ả phản tướng thủ lĩnh. Phải cố gắng lắm Ban Siêu mới đứng thẳng người, ý chí kiên định giữ lấy đầu óc thanh tỉnh để có thể khiến lời nói trong miệng vượt qua khỏi sức khổng chế kinh khủng từ làn khí lạnh xung quanh, cất tiếng:

“Đ.Đồng... Đồng đồ úy?”

Mặc cho lời của tên giám quân trẻ đã vang lên, hấn vẫn không hề kiêng dè hay có ý định giảm bớt sát khí của mình, vẫn chậm rãi đạp chân sột soạt trên nền đất rừng, đại đao nơi tay, từng bước hướng về Lê Thị Hoa. Ai cũng có thể nhìn thấy rõ ý định của hấn. Dưới khí thế kinh khủng này, quân Hán hoảng sợ dạt ra hai bên, nhường hấn cho hấn một lối đi, còn quân Nam càng thêm kiên định, níu kéo nhau che chắn trước mặt bà nữ tướng đang chống kiếm đứng thờ hồn hèn.

“Kẻ nào cản đường, ta sẽ phanh thây kẻ ấy!”

Đồng Hân nhìn phản quân xếp tường người, lăm lăm thương giáo chìa về mình thì bất mãn rít lên. Thế nhưng mặc cho y càng thêm lòng lộn, quân Nam càng nhất quyết giữ vững vị trí, không có một kẻ nào sợ hãi e dè, hoặc nghe theo hấn nhường lối.

“Ngu xuẩn!” Đồng Hân lửa giận văng đầu, thanh đại đao trong tay từ từ kéo lê xuống đất tạo nên chuỗi âm thanh xoẹt xoẹt chất chứa cùng vô số tia lửa, tựa như một ngọn núi lửa đang xúc thế chuẩn bị bộc phát. Ngay lúc y chuẩn bị dậm chân nhảy bật lên, một thân ảnh lập tức lao ra chắn lấy y:

“Đồng Đồ úy, ngài không thể giết ả được, nếu không chúng ta sẽ không còn đường về nữa.”

“Giám quân?” Đồng Hân liếc mắt hồ nhìn hấn, giọng nói chứa đầy ý tứ bất mãn cùng thiếu kiên nhẫn.

“Đồng Đồ úy, ngài hãy bình tĩnh lại, ả ta không thể chết lúc này được.”

Ban Siêu hít thật sâu, càng thêm đồng đặc nói to. Y chưa kịp tiếp tục khuyên Đồng Hân thì đã có một tràng cười ngân vang từ sau lưng vọng lên, kèm theo là một cỗ khí thế mạnh mẽ chà xát tên Hán quân đồ úy trước mặt.

“Ha ha ha. Buồn cười thay một tên nhóc con lại dám lo lắng cho sống chết của ta. Ha ha ha.”

Lê Thị Hoa đẩy hàng binh sĩ đang che chắn mình ra hai bên, chân đạp từng bước linh hoạt nhẹ nhàng mà vững chắc lên trước. Bà để lộn tóc trước mặt bay loạn, dùng cánh tay lành lặn chìa mũi gươm về phía Đồng Hân cười nói:

“Thằng nhóc, tránh ra đi, bản thân ta cũng muốn biết tên chó đó có tài cán đường nào mà mạnh miệng đến vậy.”

“HỒN TRUÔNG!” Đồng Hân nghe ả tàn tướng dám xúc phạm mình thì lập tức bùng phát. Y đạp chân lao lên, thuận tay bắt lấy vai Ban Siêu vung ra sau lưng. Sau đó lưỡi đao dưới chân y liền theo đà đánh xoẹt, vẽ nên một đường đao kinh dữ dội vung tới ả nữ tướng, lưỡi đao trực chỉ cổ bà.

“Không thể!”

Ban Siêu vừa hay ra sau vừa hét lớn. Không cần nghĩ hấn cũng đoán được với tấm thân tàn tạ mỏng manh thế kia, Lê Thị Hoa không làm sao có thể thoát được chiêu thức hung hấn đến như vậy. Quả nhiên, bà nữ tướng dường như mất hết hồn phách, chỉ mỉm cười yên lặng nhìn lưỡi đao càng lúc càng đến gần.

Rồi bất ngờ, bà động.

Ngay trong sát na chiêu thức đã thành hình, tưởng như khóa chặt lấy bà, lột bỏ đầu bà, Lê Thị Hoa bất ngờ dùng tốc độ nhanh đến mức khó tin cùng thân thể linh hoạt đến cực độ ngã ngửa người ra sau. Lưng bà tựa như song song với mặt đất, vừa vịn né được lưỡi đao xé gió cắt tới.

“Tiếp tục!”

Đồng Hân thấy chiêu đầu tiên bị tránh cũng không lấy làm bất ngờ bao nhiêu. Tay cầm đao lập tức phát lực thật mạnh, cưỡng ép thanh đao từ chém thành đập, ý đồ đè nát ngực địch thủ. Ai dè y chưa kịp ra chiêu, trước ngực đã đau quặn lên, phải vội vàng thu lực lùi về sau mấy bước.

“Lợi hại!”

Đó là suy nghĩ của rất nhiều kẻ đang quan chiến lúc này. Ngay cả Ban Siêu vốn không phải võ quan cũng nhận thấy ngay được.

Hóa ra lúc Lê Thị Hoa ngã về sau, bà đã lợi dụng lực quán tính đâm kiếm ra sau như đòn bẩy, đòn sức bật vào chân đá thẳng ngực tên Hán tướng khiến hấn thất thố. Thưa lúc Đồng Hân mới dính chiêu còn chưa hết bất ngờ, bà lập tức sấn tới, lưỡi gươm tuy sắc bén lại mềm mòng như lươn nhăm thẳng tim y, mờ ra thế công. Tên kia cũng không chịu yếu thế, lập tức đáp trả dữ dội.

Ban Siêu vừa được Mã Phòng tiếp lấy liền không tài nào dời mắt khỏi hai thân ảnh đang giao thoa quấn ầu trước mặt. Đồng Hân, Lê Thị Hoa lúc này đã không còn quan tâm gì đến xung quanh mà đều tập trung đối phó lẫn nhau. So với Đồng Hân liên tục ra đòn mạnh mẽ chớp nhoáng như giông bão, bà nữ tướng đất Việt lại hết sức nhẹ nhàng linh hoạt. Mặc dù đang chịu thương nặng nơi tay, đường gươm của bà vẫn rất sắc sảo nhạy bén. Không ít lần lưỡi gươm đã đâm nát phòng thủ của tên kia, để lại từng đường cắt ngọt lịm trên thân thể y. Nếu không phải Đồng Hân cũng chả phải tay vừa lại có sức chịu đựng tốt, ắt hẳn những lưỡi gươm đó đã sớm kết thúc mạng sống tên đô úy.

“Nguy hiểm quá, Hiền Sư, mau tới giúp Đồng Đô úy.”

“Giám quân chớ lo.” Mã Phòng quan sát thật kỹ chiến cục rồi nói:

“À kia tuy võ nghệ cao cường nhưng đã sớm riệu rã, theo ta dò chừng, chỉ qua vài chục chiêu nữa sẽ phải nhận lấy cái chết.”

“Ai!” Ban Siêu thờ dãi.

“Thế nhưng, giám quân... Vì sao không được giết ả mà phải bắt sống?” Dương Mân đến bên thắc mắc.

“Là, cái này phải để hấn nói rõ.”

Phùng Chí cũng tới gần, theo sau lưng hấn là tên Hán quân đã bị thương lúc này. Hiện giờ hấn đã được cầm máu tạm thời, nom sắc mặt cũng đỡ hơn, hấn gặp các tướng nhìn mình thì có chút câu nệ chấp tay thưa:

“Các vị tướng quân, giám quân...”

“Đừng khản trương. Mau kể chi tiết mọi chuyện.” Phùng Chí động viên

“Dạ. Lúc này theo mệnh lệnh của Ban giám quân, Mã tướng quân dẫn theo hơn trăm người chạy gấp về cửa trại. Ai dè... ai dè vừa đến nơi đã thấy non mấy trăm phản binh đang xây dựng công sự, đào hào vây chặt lối ra.”

“Cái gì?”

“Thật như thế?”

Thấy đám Hán tướng giật mình, đầu tên kia liền gật lấy gật để xác nhận. Hấn tiếp:

“Khi đó quân số bên ta vốn đông hơn giặc, lại nhìn bọn chúng đa số là tàn quân rải rác. Có vẻ như do chúng ta truy đuổi quá gấp mà rơi rớt lại phía sau. Vì thế Mã tướng quân quyết định âm thầm áp sát, tìm cách đột kích bất ngờ man tặc để mở đường cho quân ta. Nào ngờ...” Nói đến đây, tên lính đã xanh mét mặt mũi. Mã Phòng gặp hấn áp ứng như thế liền bực bội hô:

“Có chuyện gì mau nói, Mã thúc thúc làm sao?”

Mặt tên lính đã xanh nghe hết thì càng sợ hãi hơn, hấn cúi đầu bàng hoàng kể:

“Nào ngờ chưa áp sát bao nhiêu thì quân ta bị mai phục. Một tập đoàn binh chưa đến hai trăm người canh lúc quân ta mãi tập trung quan sát cửa trại thì bất ngờ tấn công từ hai bên hông...” Hấn tiếp:

“Bọn chúng dùng cung tên, thật nhanh, thật hiểm, hàng ngoài cùng chưa kịp phản ứng đã trúng tên ngã xuống. Kẻ bị trúng chỗ hiểm thì chết ngay, người bị tên trượt qua cũng chỉ gãy giữa vài phát là liệm đi hấn, không một ai trốn thoát được.”

Tên độc. Trong đầu mấy tên Hán tướng lập tức xuất hiện ra hai chữ này, đây chính là thủ đoạn quá sức quen thuộc của tộc Việt.

“Mã đô úy thế nào? Ngài ấy chắc chắn không thể bị hạ bằng tên nổ ám muội đơn giản vậy được.”

“Dạ... dạ... tiểu nhân có thể nhớ loáng thoáng. Lúc đó có ả nữ tướng từ trên thân cây phi xuống, một chiêu hạ mấy tên đội trưởng bên cạnh, hai chiêu bắt xuống Mã đô úy.”

“Hoang ngôn!” Mã Phòng vừa nghe đã giận dữ hét lên.

“Mã tướng quân tuy hàm đô úy nhưng theo phụ thân ta từ lâu, võ công đã sớm cận kề nhất lưu, đâu phải thứ man nữ bỗng dưng xuất hiện có thể nói hạ là hạ được!”

Tên kia nghe quát hoảng sợ quỳ mọp xuống, đầu dọng xuống đất liên hồi thưa:

“Quả thật tiểu nhân thấy như vậy.”

“Ngươi chắc chứ? Nếu có nửa lời nói dối, ắt ngươi tự hiểu hậu quả?” Ban Siêu chặn lấy Mã Phòng, dùng ánh mắt sắc bén hỏi tên lính.

“Vâng... vâng, tiểu nhân có trăm cái mạng cũng không dám nói bừa.”

“Hừ!” Mã Phòng hừ lạnh không thèm chấp hấn nữa, quay người tiếp tục nhìn Đồng Hân chiến với Lê Thị Hoa, chỉ thấy cả hai vẫn đang chiến đấu hăng say, khó phân thắng bại. Tuy nhiên ả man tướng do thương tích chồng chất mà liên tiếp bị Đồng Hân áp sát.

“Ngươi nói tiếp đi.” Ban Siêu nâng tên lính lên hỏi tiếp.

“Dạ, giám quân... Lúc đó mọi người hốt hoảng bỏ chạy tứ tán, tiểu nhân chỉ có thể thấy ả ta nâng gươm sát hại Mã đại nhân, đã vậy còn giục man binh truy sát mọi người gặt gao không rời. Tình thế quá nguy cấp, tiểu nhân phải giả chết mới có thể về đây bẩm lại.”

“To gan như thế!” Dương Mân rít lên.

“Chư vị, chúng ta phải bắt sống ả. Chỉ có như thế mới có thể để quân ta an toàn rút lui cùng cố lực lượng. Bằng không khi viện binh giặc ép tới chúng ta sẽ bị vây kín nơi đây đến chết, mà khe Bàu vát và chiếm lấy cũng không có quân thủ, chắc chắn sẽ vừa có lại mất. Từ đó kế hoạch của đại soái sẽ tan rã.” Ban Siêu đợi mọi người nghe xong chuyện, trầm giọng nói.

“Hừ! Hai vị Đồng và Mã thúc thúc vốn tình cảm như tay chân, Mã thúc tử trận, Đồng thúc dễ gì chịu bỏ qua.” Mã Phòng giận dữ đáp. Từ ánh mắt của hấn, có thể nhìn ra hấn cũng rất muốn Lê Thị Hoa bị phanh thây bởi Đồng Hân.

Khác với hai tên đồng bạn, Phùng Chí im lặng quan sát Lê Thị Hoa quần chiến hồi lâu thì kinh hãi hét lên:

“Không đúng, mau mau tới cứu người, không Đồng tướng quân nguy mất.”

“Cái gì, không thể nào.” Mã Phòng khó tin la lên. Thế nhưng chỉ tích tắc, hấn đã được tận mắt chứng kiến dự đoán của tên hàng tướng.

Lê Thị Hoa càng đánh càng thấy mình mệt mỏi, càng cảm giác bản thân chậm chạp. Từng luồng nội công được nàng điều dắt lan tỏa khắp cơ thể để có sức chống cự cứ từng chút, từng chút vơi dần. Trong lòng bà thầm thở dài: nếu không bị thương, bà nào phải vất vả như vậy khi đối chiến với thứ chiến tướng hạng hai, xấp xỉ hạng nhất trước mặt.

“Dù sao ta cũng không sống nổi, thôi thì liều một phen.”

Bà thầm cắn răng quyết định. Lập tức trong mắt tên Đồng Hân, Lê Thị Hoa chợt bước lui thừa nửa bước, vừa vịn trướng vào tầm chiến lực mạnh nhất của hấn. Tên Hán quân đô úy không cần dài dòng suy tư lập tức vung tay đâm, khóa chặt chuyển động của kẻ thù, sau đó đòn đánh liền lập tức nước chảy mây trôi xuất ra liên tiếp, từ từ giành thế chủ động. Theo hấn quan sát, ả nữ tướng cũng đã sớm phát giác mình lỡ chân nhưng đã muộn, càng lúc bà càng bị dồn vào thế kẹt, hết đường chống đỡ.

“Ha ha ha, tàn binh bại tướng mà dám so với ta, đi chết đi.” Đồng Hân hét lớn, hấn dồn hết sức lực toàn thân vào lưỡi đao, vung đeo chéo góc trăm thẳng vào bờ vai ả nữ tướng. Lê Thị Hoa gặp hiểm chiêu vẫn cắn răng không lùi, gươm ngắn hoành dọc muốn chắn lấy đường đao.

Keng... véo.... Phập.

Thế nhưng lưỡi gươm nhỏ nhoi làm sao chắn được sức đao trăm toàn lực. Chỉ thấy lưỡi gươm lập tức bị chẻ đôi, tay bà đang giơ lên cũng bị đánh gấp xuống, lưỡi đao lập tức theo sau bổ vào vai bà đang không chút che chắn. Trường đao đòn sức kéo xuống, sâu đến tận nách, chỉ chút nữa là chẻ đôi ngực bà.

“Chết đi! Ha ha.” Đồng Hân vui sướng cười lớn khi thấy từng búng máu tươi tràn ra dọc theo lưỡi đao.

“Đứng... người... chết đi.”

Lê Thị Hoa thều thào nói, bàn tay bị tên bắn nát từ tốn, chậm rãi đặt lên ngực tên đô úy trong ánh mắt khinh thường của gã. Rồi bất chợt, một luồng kinh lực mạnh không thể tả nổi theo lòng bàn tay đã nát tươm bộc phát ra, như lốc xoáy cuốn thùng ngực hấn. Tên đô úy bất ngờ rú lên, hai mắt tròn tròng ngơ vạt ra đất không động tĩnh nữa. Nhìn từ bên ngoài hấn vẫn nguyên vẹn, thế nhưng tim hấn đã nát vụn.

“Mai gia công pháp...” trong đầu Lê Thị Hoa hiện lên bốn chữ này, rồi mắt bà nhắm lại, có thể cũng nghiêng theo sụp xuống.

“Mai An, Thiệu Hoa, thù của cha mẹ và các anh, đành nhờ các con...” bà liếm hấn đi trong ý nghĩ.

Phốc phốc phốc.

Toàn bộ quân Nam theo chân bà, chẳng ai sợ hãi đều quay gươm tự sát, để lại đám Hán quân rợn người nhìn theo khung cảnh quỷ dị này.

Tháng ba, năm Lĩnh Nam thứ ba, nữ tướng Lê Thị Hoa cùng ba người con trai tuấn tiết vì nước. Cả Mai gia thôn Nga Sơn khóc theo cùng.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Nga Sơn kết thúc

“Chết tiết! Đồng thúc!”

Mã Phòng khó tin vào mắt mình, hắn không sao tưởng tượng được một ả người man dã thân tàn ma dại lại có thể giết chết Đồng Hân theo cách như vậy.

“Ta làm sao quay về bàn giao với phụ thân đây.”

Hắn nghĩ thầm, trong lòng đã sớm rối như tơ vò. Đồng Hân, Mã Y chính là một trong các thân vệ bên cạnh phụ thân hắn. Đừng thấy Mã Viện sẵn sàng dùng Mã gia tinh kỵ ra nung trên chiến trường có nghĩa là lão cũng dễ dàng bỏ qua cho Mã Gia thân vệ. Hai cánh quân này là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Mã gia tinh kỵ vốn chỉ là những tên kỵ binh tinh nhuệ trên trên khắp chiến trường Đại Mạc rộng lớn, được Phục Ba tướng quân chiêu dụ về dưới trướng, ban cho bảo mã, trọng giáp tạo thành. Có thể nói ngoại trừ danh tiếng có hai chữ 《Mã gia》 ra, bọn họ cũng chẳng khác kỵ binh Đại Hán là bao.

Ngược lại, Mã gia thân vệ lại là một khái niệm khác hẳn. Bọn chúng hoặc là thân thuộc trong chính gia tộc như Mã Y, hoặc là cô nhi được gia tộc nuôi dạy từ nhỏ như Đồng Hân, xuất thân đều không hề tầm thường. Từ nhỏ chúng đã được huấn luyện dạy dỗ, lại chinh chiến bên cạnh các tộc trưởng của gia tộc. Có thể nói để đào tạo nhóm thân vệ này, Mã gia đã phải bỏ ra một cái giá không hề nhỏ.

Giá trị của bọn họ đắt đỏ, lòng trung thành càng là vô hạn, được Mã Phục Ba hết lòng đối xử như thân huynh đệ. Mỗi lần có một kẻ mất đi đều khiến Mã gia hết sức đau buồn, cũng hết sức điên cuồng. Khi xưa lúc còn theo Thánh thượng nam chinh bắc chiến, dẹp tan nội loạn trong nước, đã có lần vì một thân vệ vô ý tử trận, Mã Viện đã thả quân đồ sát sạch sẽ cả thôn làng gần đó. Còn tên tướng lĩnh trong gia tộc đích thân chỉ huy lần đó cũng khó lòng tránh khỏi đòn roi trừng trị, vô cùng thảm hại. Cũng nhờ thái độ bao che đó của Mã Viện mà đám Mã gia thân vệ của y không chỉ có vị thế rất cao trong quân, mà cả khi ra ngoài cũng được thiên hạ công nhận, đánh vào danh sách những kẻ không được phép trêu vào.

Khi đó chỉ có một tên thân vệ chết đi đã khiến Mã Viện quậy đến trời long đất lở, huống chi hiện giờ trong cùng một lúc có tới hai tên đi đòi nhà ma. Có thể nói trong lòng Mã Phòng lúc này đã có thể dùng từ tím gan tím mật để hình dung. Hắn chỉ cần dùng móng cũng có thể tưởng tượng ra gương mặt của phụ thân mình khi nghe thấy tin này, cũng có thể cảm giác được tương lai u ám của mình. Hắn biết rõ Mã Viện sẽ không tha thứ cho mình dù cho hắn có là con trai ruột của gã, bởi vì kẻ bị nghiêm hình lần trước chính là anh cả của hắn.

“Aaaaaa, chi tại con ả man nữ này!!!”

Mã Phòng gào lên, thân thủ giết lấy thanh hoành đao từ tên quân sĩ đứng cạnh, chân bước vội toan lao đến băm thây ả tội nhân kia thành muôn vạn đoạn.

“Đừng, Hiền Sư huynh không thể!!!”

Hành động dữ dội của hắn lập tức khiến tim tên Ban giám quân như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Y chạy vội lên, dùng tay níu lấy Mã Phòng muốn can lại. Thế nhưng tên kia đã giận đến điên cuồng, làm sao có thể để y ngăn cản. Mã Phòng thăm vạt lực, hất văng tay tên thư sinh nhỏ tuổi, chân không hề trì hoãn tiếp tục lao tới. Sẵn đà, hắn xoay eo vặn người, đao xuất ra mạnh mẽ nhắm thẳng cổ ả phản tướng vốn đã nằm dưới đất, tưởng như chỉ chớp mắt nữa Lê Thị Hoa ắt phải chịu cảnh chết cũng không thể được toàn thây.

KENG!!!!

“Hừ!” Mã Phòng nhìn thanh đao chần trước mặt mình, bất mãn hừ to, y không thèm nhiều lời bước chân sang ngang, lưỡi đao trên tay linh hoạt lướt khỏi chướng ngại, tiếp tục theo đà bổ xuống.

CHOANG!!!! BỤP.

Nào ngờ thanh đao kia cũng tinh xảo không kém. Từ thế chần bồng xuất lực thành đâm, cường bạo đẩy thanh đao trong tay Mã Phòng ra xa khiến hắn chém vào mặt đất, làm văng lên một đám bụi mù mịt. Một lần Mã Phòng có thể bỏ qua, hai lần hắn có làm sao cũng không thể chấp nhận được. Tay vạt lực hắn chẳng nói chẳng rằng quét đao thẳng mặt tên hàng tướng đã dám vuốt râu hùm hắn.

“Hừ!”

Phùng Chí nào ngờ tên đồng bọn lại trở tay công kích mình, y đành nghiêng người né tránh, đao trên tay muốn đâm ra lại cản răng thu về. Nhảy vội ra sau, y hét lên:

“Hiền sư huynh, bình tĩnh lại!”

“Già mồm.”

Mã Phòng thấy Phùng Chí tránh thoát, trong lòng bức bối không giảm phần tăng lao tới tiếp tục dốc sức chém giết.

“Tên điên!”

Phùng Chí nghĩ thầm, tay không dám lơ là múa đao đón đỡ thế công như bão nổi của tên Hán tướng. Cả hai người vòn qua múa lại giữa bãi đất khiến xung quanh đám Hán binh trở mắt mà nhìn, không biết phải làm sao.

“Bá Sơn huynh, mau cản họ lại.”

Ban Siêu thấy tình hình bỗng chốc đột biến như vậy liền hoảng sợ kêu to. Bên cạnh hắn Dương Mân cũng nhíu mày tính toán. Y thăm liếc tên giám quân trẻ tuổi, lại hơi quan sát tên Mã Hiên Sư đang lộng hành ngoài kia, trong lòng đã sớm tính toán thiệt hơn nên chỉ lăm lăm chờ mà chưa vội xuất thủ.

“Được.”

Đợi một lúc sau, khi nhận thấy con thịnh nộ của Mã Phòng đã thuyền giảm, Dương Mân mới gật đầu đáp ứng, múa kiếm lao vào vòng chiến.

Bên kia, Mã Phòng thực ra vốn đã lấy lại bình tĩnh từ lâu, thế nhưng bất ngờ cảm thấy tay nghề tên Phùng Chí không hề tệ nên nổi lòng muốn thử sức. Nào ngờ đao pháp của Phùng Chí sớm đã không phải hai chữ không tệ có thể hình dung được, mà đã sớm đạt đến cảnh giới lô hỏa thành thuần, chiêu thức vũ pháp cực kỳ linh hoạt tinh nhuệ, trôi chảy vô cùng. Tuy Phùng Chí cố giữ mặt mũi cho Mã Phòng, hầu hết đều chỉ thủ không công, thế nhưng trong lòng hắn cũng có điểm cứng đầu ngạo mạn, kinh lực lại âm thầm thi triển không ít làm Mã Phòng càng đánh càng cảm thấy khó chịu, xong lại không tìm ra cách để chấm dứt được nên đành giả vờ đã bết giận, hơi thoáng nung tay.

Keng! Keng!

Mã Phòng xoay tròn thanh đao, nhẹ nhàng khêu lấy thanh đao đang hoành ngang đón đỡ, ý đồ hất nó văng ra, nào ngờ từ bên hông lại xuất hiện một thanh trường thương chuẩn xác theo vào, vừa vụn tách đôi hai thanh đao dữ.

“Hiên Sư huynh, Từ Phương huynh. Cả hai hãy dừng tay, nghe tôi một lời.”

Phùng Chí liếc nhìn hắn, lại nhìn lấy Mã Phòng, thấy y cũng không có ý tiếp tục so đo mới cẩn trọng lùi dần về sau, giữ lấy khoảng cách an toàn. Về phần Mã Phòng, hắn cũng giả vờ buông tha, hừ lạnh một tiếng thị uy. Dương Mân thấy cả hai người đều chiều theo ý mình thì mặt mày hớn hờ. Hắn chấp tay gật đầu cảm ơn Phùng Chí rồi quay sang Mã Phòng khen rằng:

“Hiên Sư huynh có thể hiểu được đại nghĩa mà chấp nhận bỏ qua mâu thuẫn, quả là khí độ của bậc đại tướng, thật khiến Mân khâm phục, khâm phục.”

Đoạn, y quay sang Ban Siêu gật đầu thật nhẹ mà bảo:

“Giám quân, hiện tại hai người bọn họ đều đã bình tĩnh lại, ngài có thể giải thích cho chúng ta hiểu vì sao không thể phân thắng bại kia được không?”

Ban Siêu nhíu mày nghe hắn nói, trong lòng như có điều suy đoán. Y liếc nhìn Dương Mân rồi nặng nề gật đầu đáp lời:

“Chư vị, Siêu e rằng hiện tại tình thế của chúng ta đã hoàn toàn rơi vào cảnh: cửu tử nhất sinh!”

...

Trong lúc chiến cục tại khu trại Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa đã biến đổi không ngừng đến độ khó có thể nắm bắt được, thì cách đó không xa, ở một nơi vốn từng có ý nghĩa sống còn như một bức tường lũy của quân Nam, tình thế lại tiếp tục xoay mình.

Chỉ thấy không biết tự bao giờ, ngọn cờ Lĩnh Nam vốn bị tháo bỏ trên bờ tường chót vót của Khe Bàu lại phấp phới bay cao trong gió. Trên tường nằm la liệt xác Hán quân, nhiều tên bị giết khi vẫn đang nằm say giấc nồng trong đêm, trên mặt còn mang ý cười.

Bên trong, từng tốp quân Lĩnh Nam đang phụ giúp nhau cời trói cho tù binh, vận chuyển trang bị, vũ khí từ kho hàng chất lên những chiếc xe bò to tướng.

“Các anh em mau chóng chuẩn bị, chúng ta sắp di chuyển rồi.” Một tên đội trưởng gần cổ lên hét.

“Đã rõ, mẹ kiếp tiếc là đám lính Phùng gia bị giặc Hán kéo đi mất, không tao phải lóc thịt chúng mới hả.” một tên khác mang trên người đầy hình xăm đáp lời.

“Hừ, an tâm, chúng có chạy đằng trời cũng không thoát.” tên đội trưởng lại an ủi, chợt hắn chú ý thấy có một tốp quân đang cười ngửa tiến vào ải, dẫn đầu chính là Đông Châu công chúa Phương Dung. Hắn lập tức cúi đầu hành lễ, rồi nhân tiện nắm lấy vai một tên kỵ binh vừa nhảy xuống ngựa hỏi ngay:

“Sao? Có bắt được thằng Hán nào không?”

Tên kỵ sĩ trẻ lão đạo người mém ngã vì vừa nhảy xuống đã bị túm vai. Hắn phải nhanh chân vận lực mới giữ được thăng bằng, không quá mất mặt với bè bạn. Vốn hắn định quay qua quát tên khốn nào níu kéo mình thì thấy gương mặt quen thuộc của gã đội trưởng liền bấu môi đáp:

“Chả có ai cả, toàn doanh trống rỗng, chả có con ma nào.”

“Chả có ai, bọn chúng quả thật dồn hết lên đánh cô Hoa rồi!”

Phương Dung nện chân trên nền đá kêu đất đất, thiết côn nơi tay hầy còn bê bết máu thịt lẫn lộn từ kẻ thù.

“Cô Hoa là người tài cao gan lớn, có tài quyết thắng ngàn dặm, tù binh thế nào rồi?”

Đối thủ của nàng, Vũ Thị Thục, vừa ôm tay quan sát doanh địa Hán quân san sát đằng xa, vừa hỏi.

Đồng Châu công chúa nhẹ nhàng đến bên bờ tường, học theo Bát Nạn đại tướng quân quan sát khung cảnh bên dưới, giọng đều đều nói:

“Cứu ra được hai ngàn ba trăm người hơn, đa số còn rất khỏe mạnh, có thể lập tức ra trận.”

“Được!”

Nàng Thục cắn răng hô, hai tay đang ôm quay sang nắm lấy thanh song đao đang cắm sâu vào hốc đá trước mặt. Choang một phát rút chúng ra, chậm rãi lau sạch vết máu rồi tra vào hai bên eo. Đoạn, nàng đưa ánh mắt lần nữa liếc xéo về phía khu Hán doanh nhìn như rất đông đúc đồ sộ nhưng thật tế đã sớm trống không mà nói:

“Nếu đã như vậy chúng ta cũng rút lui thôi. Tôi sẽ dẫn số còn khỏe mạnh đi trước. Số còn lại ả cũng mau chóng dẫn theo hồi doanh đi.”

“Đúng!” Phương Dung gật đầu, ngắn gọn đáp.

“Hai... hai vị tướng quân, vậy chúng ta không thủ nơi này nữa?”

Tên Cò thấy hai ả nữ tướng đã bàn bạc xong, khúm núm lại gần hỏi. Ngay từ ban đầu, dựa vào kinh nghiệm cùng Hán quân thảo không biết bao nhiêu trận, Nga Sơn công chúa đã tính rằng giặc Hán hai lần bảy lượt dồn quân công mình dù quân số giảm đi không ít, ắt hẳn vì muốn nóng lòng chặt đứt đường về của hai Vua mà bất chấp phía sau chúng trống không. Vì thế vốn là một người gan to bằng trời bà liền lập ngay kế hoạch cử một đám quân nhỏ nhoi ý đồ thừa tái chiếm khe Bàu, cứu lấy tù binh bị bắt.

Đây quả thực là một ý tưởng hết sức táo bạo, tên Cò lúc nhận được nhiệm vụ này từ Mai Hồ cũng đã sợ đến xám mặt. Hắn vốn đã cho rằng đây là đi tự sát, tự tìm đường chết. Xong bản thân Cò là cô nhi được Mai gia nuôi nấng từ nhỏ nên chẳng cần suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng ngay, xốc vác chưa tới trăm người đi ngay khi Mai Hồ cùng Thiệu Hoa còn chưa chiến được cửa trại. Ai dè trên đường bất ngờ gặp được toán Đào gia kỵ binh do Phương Dung, Nàng Thục hai người dẫn dắt.

“Không cần thiết phải thủ nơi này nữa rồi.”

Nàng Thục thờ dãi nhìn một dãy núi non trùng điệp tạo thành bức tường lũy thiên nhiên hùng vĩ, giọng thật trầm nói:

“Theo như đám lục lâm báo lại, giặc đã sớm bố trí thiên la địa võng, tràn đến nơi đây. Hai Vua vì giữ lấy sinh lực đã phải rút quân về bên kia sông, Khe Bàu do đó trở thành cô điểm, không thể thủ được nữa...”

“Cho nên cậu cũng chuẩn bị đi, lát nữa theo bọn tôi xuất quân về cứu cô Hoa.” Phương Dung gật đầu nhìn tên lính báo.

“Vâng.” tên Cò cái hiểu cái không, vội vàng gật đầu lui ra chuẩn bị.

“Thực, ả nghĩ cô Hoa cùng chị Châu làm thế này có phải quá cực đoan không?” đợi tên Mai gia quân đi xa, Phương Dung mới quay sang hỏi Nàng Thục.

Thục không trả lời. Nàng im lặng đứng nhìn ngọn lửa bất chợt bùng lên nuốt gọn từng căn lều của giặc bên dưới, nhìn đám không khí buổi ban mai vụn vụn dưới sức nóng kinh khủng. Chẳng mấy chốc, thế lửa đã đủ vượng để nuốt sạch sẽ doanh trường cò xí liên miên bên dưới, làm lan tỏa lên từng cột khói thô to giữa trời đêm lạnh buốt. Đến lúc này, Nàng Thục mới thở hắt ra, dường như bấy giờ nàng cũng lạc vào suy tư vô số lần với câu hỏi của Phương Dung.

“Rất cực đoan!” Nàng nhận xét:

“Xong với những gì bọn chó chết ấy gây ra cho quân dân ta, những thứ này là hợp lý. Cả dân tộc ta đang đoàn kết nên không thể để yên cho một đám sâu nhọt làm hại bên trong, u vì tương lai của dân Lĩnh Nam, điều này là cần thiết.”

Phương Dung cũng trầm ngâm nhìn ngọn lửa, bên cạnh Nàng Thục phẩy tay quay người đi mà nàng vẫn im lặng không để ý tới. Mãi đến lúc Bát Nạn đại tướng quân đã người ngựa chính tề thúc quân lao ra khỏi tòa doanh trại, Đồng Châu công chúa mới gọi với theo xuống rằng:

“Thực, ả nhớ tìm mọi cách cứu lấy cô Hoa. Nhớ, sống phải thấy người... chết... phải toàn xác!”

Trình Thục công chúa Vũ Thị Thục tiếp lấy lời nói bằng một cái vẫy tay báo cho bạn mình an tâm, miệng nàng hét lên một tiếng hô:

“Nhanh, toàn quân lập tức tiến về trại quân Nga Sơn. Giết giặc!”

“Hô hô hô!”

“Hô hô hô!”

KENG KENG CHOANG!!!

“Mau, mau dồn lên, phải thật sớm mở đường máu, không thì chúng ta toi hết!”

Mã Phòng vừa giận vừa gấp, ra sức đốc thúc Hán quân như điên lao vào cửa khe dốc do di binh canh giữ. Tóc tai hất rũ rượi, đầu óc đã sớm quên sạch sẽ lời lẽ mà mình chuẩn bị để giải thích cái chết của hai tên Mã gia thân vệ khi đối mặt Mã Viện.

Tất cả đều vì từng cột khói đen bốc lên cao nghi ngút, cùng ánh lửa cháy rực đỏ cả bình minh từ phía khe Bàu từ nửa canh giờ trước. Những dấu hiệu đó đã chính thức xác minh cho suy đoán của tên Ban giám quân trẻ tuổi: Man quân cố tình kéo dài thời gian là để dọn sạch sẽ hang ổ Hán quân.

Mà nếu Man quân đã dọn sạch sẽ Hán quân tại khe Bàu, có nghĩa là cánh quân này đã thực sự trở thành cô quân. Cũng có nghĩa là gần ba ngàn tướng sĩ đều sắp trở thành người chết. Giữa nỗi lo âu bị phụ thân trách mắng cùng nỗi sợ cái chết, chẳng cần nói hán cũng biết thứ nào đáng sợ hơn. Vì thế mà hán chẳng còn dám quan tâm đến tên Ban Siêu lắm điều, đến tên hàng quân di tướng Phùng Chí dám cả gan thách thức hán, hay cả ba cái xác đang được khâm liệm cẩn trọng kéo theo sau lưng. Hán biết, hán có thoát khỏi tình huống cừu từ nhất sinh này được hay không là nhờ vào tất cả những tên đó.

“Cổ lên, đẩy ngã tường chông!”

Dương Mân cũng ở bên cạnh ra sức cổ súy quân lính dùng dây thừng quật ngã những gốc cây thô to chắn mất khe núi nhỏ hẹp. Thế nhưng lần nào cũng như lần nào, chỉ cần quân Hán vừa gom góp lại với nhau thành một cụm, chưa kịp quảng dây kéo thì đã bị vô số mũi tên bắn tới nhún chìm. Những mũi tên này sắc bén đến độ ngay cả đám Dương Mân, Phùng Chí, Mã Phòng còn không thể hoàn toàn né tránh chúng, bị ăn không ít trái đắng chứ đừng nói đến đám quân lính bên dưới.

Véo véo véo

“Hự!”

“A, cứu với.”

“Không được không được, mau lui lại, mau mau!”

Lần này cũng chẳng khá hơn là bao, tốp ba mươi quân Hán vừa manh nha quảng dây đã bị bắn thành nhím. Mặc dù nhiều tên cố tình núp sau lớp lãng thuẫn dài, mũi tên vẫn như có mắt bắn ra từ nhiều góc độ khó tin kết liễu chúng. Dương Mân thấy công mãi không được đành nuốt hận kéo quân về.

“Hộc, thế này hoàn toàn không ổn, đây đã là lần thứ mấy rồi?”

Dương Mân dùng dao gạt bỏ tên nhọn cắm trên khiên, ánh mắt thần thờ thờ hồng hộc hộc.

“Thứ bảy rồi, chúng ta đã công bảy lần, hơn một canh giờ rồi, vẫn không sao phá nổi bọn chúng.”

Ban Siêu lo lắng nhìn từng cột khói đăng xa mà trả lời.

“Mẹ kiếp, chỉ tại ả ta...”

Mã Phòng đau hận nói. Đương nhiên “ả” mà hán vừa nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên chẳng phải Nga Sơn công chúa đã về trời, mà là một nàng nữ tướng khác: Hoàng Thiệu Hoa.

Mãi đến lúc hai quân va chạm vào nhau, quân Hán mới ý thức được sự đáng sợ của ả nữ quân đội trưởng này. Không tên tuổi, không gốc gác, không lý lịch, ấy vậy mà cô ta chỉ dùng nửa chiêu đâm hơi hột đã khiến Mã Phòng lao đảo lui ra sau, tiền pháp thì tuyệt luân đến độ Ban Siêu dù núp sau hàng thuẫn dày vẫn táng đảm chẳng dám tiến đến gần. Còn về bày binh bố trận, cứ nhìn vô số lần quân Hán bị đẩy lùi mà quân Nam vẫn bình chân như vại, thậm chí Ban Siêu đã dùng mọi cách tìm chỗ đột phá vẫn không thành công cũng đủ hiểu tài năng nàng ta đến đâu.

Hoàng Thiệu Hoa, con nuôi của Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa, cứ như thể sáng chói lợi giữa bầu trời đêm.

“Khốn nạn, giám quân, dùng cường nỏ đi.” Mã Phòng giận dữ gào lên.

“Phải!” Dương Mân cũng hồi thúc.

Ban Siêu nhìn đám chiến tướng đang gấp, thở dài gật đầu, lập tức có mấy trăm tên Hán quân lại lục đục tiến lên, vừa nhìn trang bị cùng bộ giương nỏ nặng nề đã hiểu ngay chúng chính là Vũ Lâm Vệ cường nỏ quân. Thế nhưng khác với hình tượng hống hách lúc trước bắn lên Lê Thị Hoa, lần này trông chúng chật vật hơn nhiều, lại không dám diễu võ dương oai xếp đội hình đăng hoàng mà phải xé lẻ ra xen lẫn vào đám thuẫn binh chắc chắn, theo đám bộ binh từng bước ép lên, cẩn thận từng ly từng tý tựa như chúng sợ hãi điều gì đó.

Quả nhiên chỉ vừa đến gần phạm vi, vô số mưa tên đã bắn ra bao phủ lấy chúng. Đa số đều nhắm vào đám cường nỏ mà bắn khiến chúng lúng túng vô cùng, loay hoay tìm cách né tránh. Một số tên cố sức giương cung bắn trả, hoặc tổ chức những nhóm nhỏ tìm cách leo lên mỏm đất hai bên để tiêu diệt phục binh Lĩnh Nam, nhưng chúng đều chỉ phí công vô ích.

Vốn có thời gian gia cố chuẩn bị, hai bên mồm đất đã được quân Việt cắm thêm đầy chướng ngại, cộng thêm rất nhiều bao cát che chắn, quân Hán vừa leo được non nửa đã bị bắn lùi về.

“Hự!”

Véo véo véo

“Mẹ chứ, bọn chó man bắn tên gât quá.”

“Rốt cuộc là chúng ta đang ở trong doanh hay đang ở ngoài doanh, đang công hay thủ thế này?”

“Dồn lên, dồn lên cho tao. Á!!!!”

KENG!

“Cầu thí!”

Mã Phòng lần nữa cắn răng nhìn quân mình bị man tặc dồn mưa tên xuống như trút nước lại không thể phản kháng vẫn cố gắng chịu đựng. May sao chỉ chốc lát, đội hình cường nỏ dưới cái giá gần ba mươi tên bị bắn chết cũng thành công len lỏi vào vị trí thích hợp để phát xạ.

“MAU BẮN! BẮN!”

Chẳng cần mắt công điều chỉnh hay nhắm kỹ, Mã Phòng đã rướn người hét lên. Lập tức hàng loạt tiếng xé gió được cất lên từ hàng ngũ Hán quân, theo sau là mấy trăm cây nỏ khổng lồ bay lên cao, co cụm hướng thẳng vào vị trí khe cửa có quân Nam chống giữ dưới ánh mắt chứa đầy hy vọng của đám Hán tướng.

“Tất cả, núp xuống!”

Phạm Võ thấy những thanh nỏ tiến to lớn này lại lao tới liên cất cao giọng hô vang. Tiếng của hấn lọt thỏm giữa chiến trường đầy mưa gió, thế nhưng vốn đã có chuẩn bị Việt quân cũng nhanh chóng hiểu rõ mình cần làm những gì. Bọn họ lập tức vù vù cúi người lao nhanh, lọt thỏm vào những hàng chiến hào sâu vừa tới gần đầu người với hàng bao cát dày cộm che chắn phía trước. Kê có khiên thì nâng khiên quá đầu che che, người không có thì lập tức co người ngồi chồm hõm, đầu gần như dán thật sát mép hào. Vừa nhìn sơ qua cử tướng Việt quân đã tức khắc động thổ hết cả.

“Lại như thế nữa...”

Ban Siêu lần Phùng Chí nhìn thấy cảnh này đành thở dài ngao ngán.

Phụp Bụp Bụp!!!

Quả nhiên, những mũi tên kia chỉ có thể đâm sâu vào hàng bao cát dày đặc, hoặc cắm vào bờ hào cao chứ chẳng thể gây được bao nhiêu tổn thương cho Việt quân. Hi hữu lắm chỉ có mấy tên xui rủi bị tên quét qua, tuy chịu đau đớn một chút nhưng vết thương lại không hề trí mạng hay nguy hiểm gì cả.

“Hay hay!”

“Bọn Hán tặc lại làm trò mèo rồi. Haha!”

“Trà cho chúng mày này!”

Mai Hổ từ dưới chiến hào đứng bật dậy nhỏ lấy cây tên đang cắm trước mặt. Hấn vươn vai vặn eo lấy đà ném mạnh mũi tên to như ngọn lao, vút một tiếng đâm sầm vào chính những tên Hán quân đang điều khiển giường nỏ. Hành động này như tín hiệu khiến quân Nam xung quanh hưng phấn lên, thi nhau túm tên ném ngược lại quân thù. Đồng thời mưa tên từ khắp nơi vẫn điên cuồng giáng xuống không chút nào dừng khiến Hán quân như cò khô bị cắt ngã rạp ra đất. Thương vong nặng nề của chúng khiến tên giám quân trẻ tuổi không thể làm gì hơn đành đánh mình kim ra lệnh Hán quân lùi về.

“Chó chết! Chó chết! Chó chết! Chó chết!”

Dương Mân không thể giữ nổi hình tượng được nữa, hấn vừa đi loạn, vừa vung vẩy thanh đao loạn xạ khắp nơi, để lại từng vết chém sâu hoắm như tâm trạng đầy chập chùng của mình. Xung quanh hấn đám Hán tướng cũng cùng một bộ dáng lâm li chẳng ai nói được lời nào. Trong tình cảnh bế tắc như vậy, đám Hán tướng còn quá non trẻ ngay lập tức thể hiện ra sự yếu kém về mặt kinh nghiệm. Thiếu đi hai tên lão tướng Mã Y, Đồng Hân nâng đỡ, bọn chúng chẳng tốn bao nhiêu công sức đã sớm loạn thành một bầy, mất hết bình tĩnh cùng khả năng phán đoán.

Thượng bất chính, hạ ất loạn, vô số quân Hán cũng tỏ vẻ hết sức nóng vội bồn chồn. Lắm tên không chịu nổi sức ép sinh tồn nhiều lần lao lên muốn thử liều chết tìm đường trốn nhưng không thành đành quay qua tàn phá tứ tung xung quanh. Nếu như không có Phùng Chí vẫn lạnh lùng dẫn dắt bộ hạ thủ vững xe xác, ắt hẳn từ thi của Lê Thị Hoa cùng các quân lính Lĩnh Nam tử trận sẽ bị chúng bắt thành vạn đoạn.

“Từ Phương, huynh vất vả rồi...”

Ban Siêu cũng dẫn theo một tốp quân nhỏ thủ vệ gần đó. Hiện tại trong toàn quân Hán chỉ có hấn cùng Phùng Chí là còn giữ nổi bình tĩnh. Hấn vốn cần

răng tít đi nốt canh bạc cuối của mình, thế nhưng nghĩ tới ánh mắt căm thù của Thiều Hoa đành phải ngậm miệng nuốt vè. Ban Siêu biết, sinh tồn của hắn cũng toàn thể quân Hán bây giờ đang đặt vào nơi đâu, cũng sâu sắc nhận rõ quân Nam đang đợi viện binh đến. Mà khỏi hải thay, hắn cũng đang đợi điều này.

Phùng Chí thấy tên giám quân trẻ tuổi còn chưa có tự này vẫn điềm tĩnh như vậy thì không khỏi sinh lòng khâm phục. Hắn chấp tay đáp lễ với Ban Siêu, thân thiện hỏi thăm:

“Giám quân, chúng ta còn có hy vọng khác không?”

Ban giám quân nghe hắn hỏi, thầm suy tư, đang định lắc đầu thì chợt từ phương xa vang vọng đến tiếng trống trận cùng tiếng quân bước dồn đến gần khiến quân Hán như nghe thấy sấm vọng, hoảng hốt giật mình, vội vàng đồng tạt lên xem xét.

“Nghe kia, có tiếng ngựa hí!”

“Đúng, đúng là có tiếng ngựa, đông lắm, cả trăm con hơn ấy chứ.”

“Mau mau, A Tí đâu, mau nằm xuống xem bao nhiêu thớt ngựa?”

“Im nào, lão tử đang đếm này giờ, một trăm, trăm sáu, trăm tám, trời ạ hai trăm con lận.”

“Hoan hô, vậy là viện binh của đại soái đến rồi!”

“Đúng, chúng ta được cứu rồi, Đại Hán uy vũ.”

“Đúng! Kỳ này trong ngoài giáp công xem bọn man ấy thủ được bao lâu.”

So với đám quân sĩ nô nức như vui hội khi nghe tiếng quân đến gần, đám Hán tướng Ban Siêu, Phùng Chí, Mã Phòng, Dương Mân lại tái cả mặt đi. Khe Bàu còn lại bao nhiêu quân chúng biết rõ ràng, càng có bao nhiêu kỵ binh chúng cũng hiểu. Có thể đem đến khí thế ợp trời từ xa đề đến như thế này, số lượng binh sĩ ít nhất cũng tới hơn ngàn người. Chia thêm số thủ quân ở doanh cùng số trông nom tù binh, Khe Bàu làm sao có đủ quân số này.

“Có... có lẽ... là viện binh phải tới trước từ lâu?”

Dương Mẫn lấp bắp nói. Hắn vất vả biết bao nhiêu để chọn lựa phe, để có thể một bước đổi đời. Nếu giấc mơ giàu sang của hắn phải dừng lại như thế này hắn không cam lòng. Càng nghĩ hắn càng gấp, nếu không phải xung quanh còn quá nhiều quân sĩ, hắn thật hận không thể lập tức phi thân lên một gốc cây cao gần đây để xem xét cho rõ hơn.

“Không, chúng ta... thua”

Khác với hắn, Phùng Chí lại trầm trọng hơn hắn. Vừa rồi hắn vẫn luôn chú tâm về phía thủ binh Lĩnh Nam. Hắn nhận rõ, dù có tiếng động ầm trời như vậy mà quân trận Lĩnh Nam vẫn im lìm bất biến, không chút dao động, điều đó đại diện cho việc thủ quân biết rõ kẻ đến là bạn không phải địch. Hoặc là, quân Việt đã có thêm viện quân đến, còn bọn chúng, đã xong.

“Giám quân, không ra bài nhanh e không kịp!” Phùng Chí vội quay sang Ban Siêu hô.

Tên giám quân trẻ tuổi nặng nề gật đầu. Y hơi sửa sang lại trang phục, chải chuốt tóc tai cho đàng hoàng, rồi thân thủ lấy một cây cờ buộc vải trắng, đường hoàng một mình từng bước tiến đến hàng rào chỉ chốt thủ quân giữa ánh mắt kinh hồn táng đảm của cả hai bên. Trong tiếng hô đồng dục của y, những cây đại kỳ Lĩnh Nam cũng dần xuất hiện nơi xa như tuyên cáo cho thân phận viện quân, cũng tuyên bố chung kết cho một chuỗi trận chiến dai dẳng:

“Đại Hán giám quân Ban Siêu, cầu gặp soái quân Lĩnh Nam. Hán quân xin đình chiến!”

“Ồ! Thú vị, các ngươi có gì mà đình chiến?”

Một giọng nữ soái khí thế hùng hục vang lên, kèm theo là tiếng ngựa hí vang vọng. Nàng Thục giục cương con Mây Đen lao ra từ sau hàng hàng quân Nam, đưa ánh mắt sắc bén đánh giá tên giám quân trẻ tuổi nàng đã từng được gặp gỡ này. “Là hắn!” nàng nghĩ.

Theo sự xuất hiện của cờ xí quân Nam cùng nữ tướng, khí thế quân Hán vừa nâng cao liền lập tức tan nát. Bọn chúng ngồi bệt xuống đất, thần thờ nhìn quân Nam dàn trận từ trong hàng rào tiến ra. Nhiều tên sợ hãi đến độ đứng cũng run rẩy, vũ khí trong tay đã nặng chịch chẳng thể giữ vững. Quân Hán lúc này mới thấm thía vì sao Ban Siêu ngăn cản việc phá hoại thì thể Lê Thị Hoa, chúng dùng chút sức lực quay sang nhìn xem tên giám quân trẻ sẽ làm sao để cứu lấy ba ngàn tính mạng này.

“Là ả!” Ban Siêu cũng giật mình, xong hắn giữ lấy bình tĩnh, vè đạo mạo chấp tay chào nói:

“Hán quân nguyện ý trả lại di thể toàn vẹn của nữ tướng Lê Thị Hoa cùng các con, nhằm cầu một lối thoát về lại Khe Bàu, mong tướng quân chấp thuận.”

“Nếu chúng ta không đồng ý đây?” Nàng Thục nhún mày đáp.

“VẬY CHÚNG TA SẼ Ô NHỤC XÁC CHÚNG, PHANH THẦY VẠN ĐOẠN RỒI TỪ CHIẾN ĐẾN CÙNG!”

Ban Siêu đang cúi đầu chấp tay bỗng mãnh liệt bật dậy, mắt sáng như sao quất lầy.

“Mày dám!”

“Mày thử xem!”

Phạm Võ, Mai Hồ nghe nói lập tức lòng lên lao ra toan đánh.

Hoàng Thiệu Hoa cũng bước lên nâng cung cái tên nhắm vào hắn. Song, nàng lại dùng ánh mắt khê tìm kiếm thi thể bà nữ tướng đang giấu trong đám Hán quân. Giọng nàng hơi run rẩy, ánh mắt thấp thòm báo:

“Chị Thục, Nga Sơn như mẹ chúng tôi, mong cô xem xét...”

“Ừ!” Vũ Thị Thục tán thưởng nhìn nàng nữ súy nhỏ, trong lòng khê tính toán. Thấy Thiệu Hoa dám nói như vậy, Mai Hồ cũng quỳ xụp xuống thưa:

“Tướng quân, xin hãy tìm cách giữ cho cô tôi được vẹn toàn.”

“Tướng quân, xin hãy nghĩ cách.”

“Tướng quân!”

Lập tức, toàn bộ quân sĩ Nga Sơn cũng sụp xuống lạy theo. Hành động này khiến ngọn lửa cầu sinh trong lòng quân Hán vốn chập chùng như sáng bùng lên. Bọn chúng mở to mắt, mong mỏi nhìn phản ứng của bà nữ tướng cười ngựa đen kìa.

“Các ngươi muốn phản à?”

Bát Nạn đại tướng quân bất mãn hừ mạnh. Từ người nàng toát lên từng đợt khí thế mạnh mẽ ép chặt lấy quân sĩ Lĩnh Nam khiến họ ngột ngạt run rẩy. Thế nhưng không ai lui bước vẫn cố gắng quỳ xin. Hành động này của chúng khiến khêu mắt Vũ Thị Thục dâng lên từng luồng hơi ấm cùng hài lòng.

Bất chợt, nàng thay đổi mục tiêu, đề khí thế cuồng cuộn bao vây lấy tên Ban Siêu, thế mạnh đến độ tên giám quân trẻ đã sớm đỏ mồ hôi đầy mặt, hơi thở trở nên khô khê khó có thể hô hấp tự do. Thế nhưng trong lòng hắn có một niềm ý chí mạnh mẽ khiến hắn vẫn quật cường đứng lên, ánh mắt kiên định tranh đấu cùng vị nữ tướng soái sành sòi của Lĩnh Nam.

“Kẻ này không thể tha.”

Nhìn hắn như vậy, Vũ Thị Thục chợt nổi lên từng tia sát tâm dữ dội. Sát khí mạnh mẽ ngay tức thì khiến đầu gối Ban Siêu chùng hẳn xuống. Thông minh như hắn đương nhiên hiểu rõ vì sao có sát khí mạnh như vậy, đành than thở lắc đầu chấp nhận. Nhưng ngay lúc hắn cho là mình hẳn phải chết thì luồng sát khí này biến mất. Chỉ thấy Vũ Thị Thục vẫn uy nghiêm đạo mạo, lạnh lùng nhìn hắn gật đầu đáp:

“ĐƯỢC, GIẾT THÊM BA NGÀN NGƯỜI CHÚNG MÀY MÀ LÀM HỦY ĐI THI THỂ CÔ HOA THẬT CŨNG CHẴNG ĐÁNG. HƠN NỮA CÔ HOA CŨNG CÓ CÔNG LAO TO LỚN VỚI LĨNH NAM TA, VUA BÀ CŨNG NHƯ CHÚNG TƯỚNG TẤT MONG MUỐN CÔ AN BÌNH... TA ĐỒNG Ý, CHÚNG BÂY ĐỂ LẠI DI HẢI QUÂN TA CÙNG TOÀN BỘ TRANG BỊ GIÁP CỤ, SAU ĐÓ CÚT ĐI!”

Ban Siêu cùng đám Hán quân nghe nói, tảng đá nặng trong lòng mới buông bỏ được, thở dài. Bọn chúng rút cuộc cũng cảm giác mình còn có đường sống. Chẳng cần quan quân thúc giục, chúng cũng vội vàng ném đi vũ khí, lột bỏ giáp trụ. Bọn chúng làm việc với năng suất nhanh đến mức khó tin, đầu cúi thật thấp chẳng dám đối mắt cùng hàng ngàn quân Nam đang hả hê nhìn xem.

Ban Siêu đau đớn thở dài nhìn cảnh này, trong lòng tủi nhục vô hạn, y cũng học theo côi bỏ bội kiếm, chiến giáp rồi đứng run rẩy giữa gió đêm lạnh lùng. Ngay lúc này, Vũ Thị Thục giục ngựa tiến đến. Hành động của nàng ngay tức khắc gây lên chú ý, Phùng Chí cùng Mã Phòng vội vàng lần lên che chắn cho Ban Siêu, mặc dù không còn vũ khí vẫn cảnh giác nhìn nàng.

Bát Nạn đại tướng quân ngồi trên lưng ngựa, dùng ánh mắt khinh thường quét sang hai tên chiến tướng. Ánh mắt nàng không hề dừng lại ở tên Phùng Chí dù chỉ một giây, nàng nhìn tên Ban Siêu, giọng đầy uy nghiêm bảo:

“CHỚ NGHĨ RẰNG TAO KHÔNG BIẾT MÀY NGUY HIỂM MÀ THA CHO. TAO CHỈ ĐỂ MÀY SỐNG VÌ CẦN PHẢI CÓ HẠNG NGƯỜI NHƯ MÀY, THIÊN MỆNH QUÂN TA MỚI LỚN MẠNH ĐƯỢC!”

“Thiên mệnh?” Ban Siêu khó hiểu nghĩ.

“Thiên Mệnh!!!!” Phùng Chí chấn động trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Niềm tin

Sáng nay trời có chút se lạnh, cái lạnh trái mùa. Đó là thứ mà Khải Minh đang cảm thấy.

Từ khi trận chiến đẫm máu nơi trại quân Nga Sơn kết thúc đến nay đã hơn hai ngày. Trận chiến khốc liệt ấy chính là minh chứng cho độ thảm thiết và dữ dội mà quân dân Lĩnh Nam phải gồng mình ứng phó, từ ngày đến đêm, lại qua ngày, liên miên không dứt. Tình thế lúc đó, tên giám quân Hán là Ban Siêu đã không còn cách nào khác ngoài việc dùng thân xác của Lĩnh Nam đại tướng quân Lê Thị Hoa ra làm điều kiện đình chiến để tìm lấy đường sống. Tất nhiên, Bát Nạn đại tướng quân Vũ Thị Thục cũng đã thay mặt Vua Bà sáng khoái đáp ứng. Thật ra, một cuộc đình chiến tạm thời cũng là những gì Lĩnh Nam đang cần lúc này.

Nói cho cùng bởi vì sau đêm diệt gián, tình trạng trong quân doanh Lĩnh Nam cũng không phải quá sáng sủa thoải mái. Việc lộ trần những tên nội gián cùng cỏ đầu tường khiến nhiều công việc trong quân bỗng dưng thiếu thốn người quản lý, nhiều vị trí đột nhiên trống không. Ngoài ra thì bởi lo lắng các vị trí phòng thủ, kho sách, các điểm chiến lược trong quân doanh đã bị địch nắm bắt nên cần phải được sắp xếp thay đổi lại cũng là điều khiến các vị Lạc Hầu, Lạc Tướng Lĩnh Nam phải đau đầu, họ thường xuyên chạy đông chạy tây, bù đầu bù cổ, việc nào cũng phải tìm hai Vua để bàn bạc. Có thể nói là trăm công ngàn việc cần phải đích thân hai vị Vua non trẻ chỉ huy.

Đương nhiên, Việt quân bận rộn, Hán quân cũng không phải ăn không ngồi rồi. Dưới lệnh của Mã Phục Ba cùng Phù Nhạc Hương Hầu Lưu Long, quân Hán nhanh chóng áp sát bờ dòng sông Đốc rộng lớn. Chúng ngày đêm hồ hởi dựng lều, xây trại, chỉ mất một ngày đã dựng lên một dãy doanh trường san sát, vây lấy bờ sông chặt như nêm cối. Rồi lại ngày đêm thao luyện, thử dựng cầu phao, cử quân rầm rã càn quét xung quanh. Động thái này của giặc cũng phần nào tăng mạnh áp lực cho quân Việt, làm cho công tác xây dựng càng thêm gấp rút vội vã.

Quan trọng hơn hết là trong nội bộ cốt cán của Lĩnh Nam, ai cũng hiểu là vẫn còn tồn tại một kẻ nội gián cầm đầu chưa hề xuất hiện. Kẻ này hẳn có chức vị không hề thấp, là cái kim trong thịt, cái gai trong mắt không thể không tìm cách loại trừ. Sự tồn tại của hắn khiến tâm trạng quân Nam càng thêm một mối nặng nề.

“Quân sư, đến lượt chúng ta rồi.” Sáng đứng sau lưng Khải Minh, thấy Phương Dung đứng ngoài hàng cọc gỗ cao như đám hàng rào ra hiệu liền nhẹ nhàng cúi người nói khẽ.

“Ừ...” Khải Minh gật đầu xác nhận, hơi khẽ chỉnh chu quần áo một chút, cậu mới gật đầu với Phương Dung.

“Đại diện Lĩnh Nam quân, Quân sư Đặng Khải Minh, Quân súy Nguyễn Sáng cùng các vị cừ súy đến viếng anh linh.”

Phương Dung đánh ánh mắt chào nhẹ với Khải Minh, cất giọng vừa đủ lớn hô. Sau lời nài, đoàn người gồm chưa tới mười người, dẫn đầu bởi Khải Minh cùng Sáng tuần tự đạp bước lên vùng đất cao. Hai ngày qua chinh đồn quân bị, ổn định doanh trường xong xuôi, Khải Minh mới có thể lấy chức danh cánh quân trực tiếp dưới trướng Nhị Vương Trưng Trình đến viếng những anh hùng đất Việt đã mất trong lượt trận đầu nơi Cẩm Khê này.

Đồi tang lễ là một đồi đất rộng lớn hơn cả hai khu điểm quân cộng lại, nằm sâu bên trong cánh rừng bạc ngàn phía sau đại doanh. Chẳng có ai canh gác, cũng chẳng có nhiều cờ phướn long trọng, càng không có thầy mo ca múa cầu cho linh hồn của các người chiến binh được thanh thân. Khu mộ không cắm đi vào, vì thế tuy có Đông Châu công chúa Phương Dung đứng ra quản lý việc ma chay lễ viếng của các bộ chính và cừ súy, nơi đây lúc nào cũng có bóng dáng những người quân dân Lĩnh Nam qua lại, hoặc chua xót, hoặc nhớ thương đau đớn bên cạnh những gò mộ cao. Những nấm mồ la liệt này kéo dài mãi từ dưới chân lên đến tận một dòng suối lưng chừng sườn đồi, theo vòng ngoài là các binh sĩ vô danh cho đến càng lên cao, vị trí của người mất đi càng quan trọng. Từ các cừ súy như Mai Đạt, Mai Thôa, Mai An... cho đến Quỳnh Nương công chúa, Tam Trình tướng quân hay Bình Nam đại tướng quân, Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa đều được an táng tại đây. Bên cạnh là một khu đất nhỏ bày biện cờ tang, đại kỳ quân Việt cùng đồ thờ cúng đơn sơ, tại đây đứng lấy nàng Quế, Mai An, Mai Hồ cùng Thiệu Hoa, chính là những người có người thân mất đi trong trận chiến, hiện đang tang ma, tạ lễ người đến viếng.

Bởi trận chiến tàn khốc, người hi sinh vì nước đã xấp xỉ đếm đến vạn, quân Nam không thể nào đi tìm đủ những thứ cần thiết trong tục ma chay cho tất cả binh lính như các đồ đồng, đồ khạp được, thế nên trải dài là một chuỗi chi chít những món vũ khí cắm bên cạnh vài kiện di vật được tìm thấy trên chiến trường. Có khi là chiếc lược đồng, có khi lại chỉ là mảnh vải, miếng giáp bị tàn phá, hoặc dĩ là mũi tên, cây gươm gỗ. Bọn chúng ở đó, như minh chứng cho số lượng máu tươi đổ sộ mà quân Lĩnh Nam phải trả chi trong một trận chiến này, chúng như từng người lính vẫn đang thẳng lưng xếp hàng, chỉnh tề đội ngũ, chúng như từng gương mặt kiên nghị chờ trông tương lai tươi sáng của dân tộc mình, chẳng oai hùng, lại bị thương đến thảm.

“Thật đông, thật nhiều người mất.”

Đoàn người Khải Minh đi giữa hàng mộ, trong lòng không khỏi trầm xuống thật sâu. Vốn dĩ bọn họ từ Sáng cho đến hai anh em Âu Mạn, Âu Lan đều đã quá quen thuộc với chiến trường thảm liệt cùng với chết chóc vô tình, thế nhưng đi giữa vạn ngôi mồ của các chiến hữu, nghe những tiếng nỉ non than khóc từ xung quanh dồn lại, họ lại không tài nào kìm nổi xúc động. Chiến tranh tàn khốc, người chết như rạ, không biết thì thôi, đến khi có cơ hội gom xác đồng đội, thu thập lại với nhau thì những con số vô tình trên từng cuộn thẻ gỗ lại hóa thành cả biển mộ vô tận. Nó tạo thành từng luồng cảm xúc vừa trang nghiêm, buồn bã mà nặng nề đến độ một cô gái nghịch ngợm như Nàng Lan cũng phải nghiêm nghị đi hẳn. Không biết từ lúc nào, ánh mắt nàng vẫn luôn thuyền chuyển không ngừng giữa bóng lưng của anh mình cùng bờ vai của Hoảng, trong lòng đã thầm quyết tâm tuyệt sẽ không để hai thân ảnh này gia nhập vào hàng ngũ những anh linh đang nằm đây. Còn Sáng, lúc này bờ vai cột của chàng bỗng dưng cảm giác đau đớn đến lạ, tựa như đang lôi kéo chàng về lại chiến trường Lãng Bạc khi ấy, muốn chàng tìm cách đưa thi thể em trai về.

“Em đừng lo, rồi anh sẽ tìm được em, dù có sao đi nữa.” Sáng cố ngăn khóe mắt ướt át, trong lòng thầm nhủ lấy.

Trên phía đầu, Khải Minh cũng đang miên man chìm trong suy nghĩ. Đây không phải là lần đầu cậu đi giữa một hàng “nghĩa trang liệt sĩ” như vậy. Vì tiền thế cậu đã không ít lần đi viếng những nơi này. Thế nhưng, lần này là bản thân cậu tham gia vào, chính mắt cậu nhìn thấy họ ngã xuống, cảm giác ấy thật

khác biệt.

Người đời sau nhìn hàng hàng bia mộ liệt sĩ ngã xuống như những anh hùng, như lịch sử để họ tưởng nhớ, họ tri ân, họ hiếu kính, hoặc dĩ có cả những kẻ bẽ đầu, mỉa mai. Thế nhưng những con người đích thân tham gia vào quá trình chiến đấu ấy, khi đi giữa hàng mộ kỳ quặc này chỉ có thể cảm thấy ưu thương vô hạn, cùng chua xót không nguôi. Khải Minh có thể dễ dàng bắt gặp cảm xúc chập chùng của những người lính đang len lỏi giữa bãi mộ, có thể thấy gương mặt đau đớn xót xa của người thân khi đứng trước di thể người hi sinh.

“Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi. Cả dân tộc ta liệu còn phải hứng chịu bao nhiêu khu mồ thế này nữa?”

Mình nhớ tới hàng dài quân thù đang lăm le chờ đợi theo sử sách, trong lòng cậu không khỏi day dứt. Mỗi lần đi qua một nấm mộ, cậu lại sâu sắc cảm giác bờ vai mình nặng trĩu, mệt mỏi. Xuyên không không phải trò đùa, nó không phải chỉ ngồi trên ghế cao, chỉ tay ra lệnh thiên binh vạn mã đáng hiển sinh mệnh đánh lấy cơ nghiệp cho mình như bất kỳ câu truyện nào có thể diễn tả hời hợt được. Khải Minh không khỏi nghĩ rằng, mỗi ngôi mộ ở đây đều có kết nối sâu xa cùng với số mệnh của cậu, chính sự thờ ơ trốn tránh ban đầu của cậu đã tạo nên số phận bi thương cho họ. Trách nhiệm, gánh nặng và tang thương bỗng đâu xuất hiện, đè lên vai cậu.

Thở dài, Khải Minh dừng bước. Trong ánh mắt ngạc nhiên của đoàn người Lĩnh Nam quân, cậu nhẹ nhàng vói lấy lọ nước trên tay Rắn Lọc, rải nước xung quanh, đoạn cậu khấn đầu thật sâu, lạy ba lạy xung quanh, rồi mới chấp tay nói:

“Các vị, Khải Minh thật sự thấy hổ thẹn trong lòng.”

“Quân sư?”

Sáng đứng gần, thấy Khải Minh bỗng dừng làm điều kỳ lạ thì ngạc nhiên bật hỏi. Xong khi chẳng liếc mắt thấy thái độ kiên quyết trong ánh mắt của vị chủ nhân trẻ tuổi, trong lòng chàng không hiểu sao thấy nhẹ nhõm đến lạ. Chàng đưa tay ngăn lại đám người đang muốn lao lên dò hỏi, im lặng lắc đầu ra hiệu rồi tiếp tục quan sát cậu nhóc trước mặt.

“Các vị, có lẽ Khải Minh vốn đã có khả năng giúp các vị tránh khỏi số cái chết thảm thương này, có phải không?”

Khải Minh vẫn cúi đầu chấp tay, miệng tự hỏi. Đương nhiên, sẽ chẳng có ai quanh đây hiểu cậu đang nói gì nên chẳng có ai trả lời cậu. Chỉ có những cơn gió lạnh buốt thổi qua ôm lấy lời cậu nói, chẳng đủ khiến chúng vang vọng đến đâu, nhưng cũng đủ Phụng Dung ở đằng sau nhíu mày khó hiểu. Hay đến chàng thanh niên Mai An cùng cô cừu sủng Thiệu Hoa, nàng Quế đang quỳ ở trên cũng khẽ nâng đầu nhìn lấy.

Không ai trả lời cậu, cậu vẫn im lặng đứng đấy như đang tự tìm đáp án cho mình. Cậu đứng như thế khiến một người lính già gần bên cảm thấy khó hiểu, ông lê la lại gần, giọng quan tâm hỏi:

“Cậu nhóc, không có sao chứ?”

Khải Minh giựt mình nhìn ông, nhìn hốc mắt trái trống rỗng vô hồn cùng mái đầu đã lấm tấm trắng, nhìn bàn tay gầy gò vì gian khổ đói rét vẫn không quen thói quen lần mò chuôi đao nơi eo. Khải Minh lắc đầu hỏi:

“Thưa cụ, cụ vẫn đánh giấc sao?”

Ông lão ngạc nhiên nhìn cậu nhóc trẻ, ông nở nụ cười khoe hàm răng đen không còn đầy đủ, tay trái vỗ vỗ tay phải nói:

“Sao lại? Vẫn đánh chứ, tao vẫn khỏe chán, ngày xưa cha tao già hơn mới mất nơi Động Đình, vì sao nay ta không đánh?” nói đến đây, ông buồn bã nhìn một thanh đao cắm trên ngôi mộ bên cạnh nói:

“Không đánh, không ra sức, lấy ai tôn trọng cho?”

“Ai tôn trọng cho?”

Khải Minh chấn động. Từ trước đến nay cậu luôn nghĩ rằng tài cán mình không đủ, chỉ có tư duy vượt thời đại là lợi thế của mình, thì nay cậu chợt nhận thấy đứng trước ông lính già của thế hệ tổ tiên này, niềm tự hào của bản thân, hóa ra chỉ là thứ hư vô mờ mịt bản thân cậu vẫn chưa từng hiểu rõ.

Ngước đầu nhìn bầu trời quang cùng những áng mây nhẹ bay lượn, Khải Minh thì thào:

“Muốn vươn lên, muốn hơn người, muốn vững mạnh, làm sao có thể nhờ vả người khác?”

Trong đầu cậu như chợt lóe lên luôn suy nghĩ, hai tay cậu nhẹ nhàng miết lấy cổ tay áo, miệng không ngừng nói:

“Từ xưa đến nay, cho đến ngàn sau, có dân tộc nào vượt trội hơn người lại không từng có những đoạn lịch sử thắm đẫm máu đỏ? Làm gì có dân tộc nào không trả giá, không hi sinh lại có thể vượt qua lịch sử đảo thải, để tồn tại trường tồn cùng thời gian?”

“Trả giá? Lịch sử? Quân sư đang nói gì?” Âu Mạn khó hiểu hỏi.

“Suýt!” Âu Khanh thấy cháu như vậy liền ngắt lời, ông cũng không hiểu, thế nhưng ông có thể cảm nhận rõ, cậu nhóc trước mặt mình đang lần nữa lột xác.

“Lịch sử?” Cách đó không xa, Hoàng Thiệu Hoa nhìn bờ môi Khải Minh mấp máy, miệng lẩm bẩm nói theo.

“Chỉ có những dân tộc quật cường nhất, mạnh mẽ nhất, mới tồn tại. Cuộc tranh đấu này từ khi bắt đầu đâu phải do mình ta làm ra, cũng đâu thể nào do mình ta gánh vác. Dân tộc Việt đã lựa chọn đối đầu, chính là sự lựa chọn của cả dân tộc. Không qua bão lửa sao, làm gì tích lũy được kinh nghiệm. Không có thắng bại, làm sao có được lòng tự hào, có được tôn ti, có được ngàn năm sử sách?”

Ánh mắt Khải Minh như trời quang xua đi mây đen u ám. Đúng, cậu nhận thức rõ, đây không phải thứ một kẻ xuyên việt như cậu có thể ảnh hưởng được. Trận chiến của dân tộc này, không phải thứ một hay một ngàn tên như Khải Minh có thể tránh khỏi, có thể dập tắt, mà bản thân cậu, chỉ có thể làm điều khác. Cảm xúc trong cậu dâng theo từng luồng ý nghĩ, chúng thăng hoa, rồi bùng nổ.

“Nếu là chim, tôi sẽ là loài bồ câu trắng...” Đột nhiên, Khải Minh khẽ hát.

“Nếu là hoa, tôi sẽ là một đóa hướng dương”

Giai điệu từ miệng cậu thật lạ, khác xa với âm nhạc mọi người vẫn biết, chúng không những khiến cử sóy quân Lĩnh Nam nghe thấy, mà cả những tên lính rải rác xung quanh cũng nom theo.

“Nếu là mây, tôi sẽ là một vầng mây ấm”

“Hắn đang rên la thứ gì?” Mai An, Nàng Quế cũng ngẩng đầu nhìn, thái độ của họ không tài nào dễ chịu được. Khu tang lễ trang nghiêm không ngờ có người làm loạn như vậy.

“Là người, tôi xin chết cho quê hương”

Mình mặc kệ xung quanh, không rõ vì sao trong lòng cậu dâng lên giai điệu này, cũng không rõ vì sao cậu lại muốn cất tiếng hát vang chúng. Giữa rừng mộ, cậu như cảm nhận được tấm lòng từng người đã ngã xuống, từng kẻ vẫn đang còn cảm giuom.

Vì độc lập dân tộc, hy sinh cùng chết chóc, là không thể tránh khỏi. Những con dân Lĩnh Nam này, họ đã sớm chuẩn bị, đã sớm chấp nhận số phận của mình sẽ đầy bi thảm

“Là chim tôi sẽ cất cao đôi cánh mềm, từ Nam, ra ngoài Bắc theo tiếng nổi liền.

Là hoa, tôi nở tình yêu ban rồi. Cùng muôn trái tim ngất ngây hòa bình.

Là mây theo làn gió tôi bay khắp trời, nghìn xưa, oai hùng đó xin nên kiếp lời.

Là người, xin một lần vì nằm xuống. Cùng anh em... đứng lên phát cao ngọn cờ.”

“Là người... Là người...”

Giọng cậu bay bổng theo gió, không hay, nhưng chúng như trống đồng gióng thật mạnh vào tâm khảm từng người lính đang ở đây. Đồng Châu công chúa Phương Dung khẽ lau nước mắt, miệng thì thầm theo lời hát lặp lại.

“Đây là thiên mệnh nước ta a!” Âu Khanh lệ nhòa mà mừng rỡ.

“Mẹ... các anh em...”

Mai An dù là thân trai vẫn nức nở, sâu trong lòng anh lại như có những bàn tay an ủi đang vỗ về mình. Lòng anh đang thất lại bỗng dưng nhẹ nhàng hơn, anh có thể cảm giác được, mẹ mình, các anh em mình, cùng muôn vạn quân dân Lĩnh Nam.

Ai lại không ham sống hòa bình, ai lại chẳng yêu thích gia đình êm ấm, thế nhưng vì dân tộc, họ đã chấp nhận hy sinh. Vì dân vì nước, họ “Tự Nguyện”.

“Là chim tôi sẽ cất cao đôi cánh mềm, từ Nam ra ngoài Bắc theo tiếng nổi liền.

Là người, xin một lần vì nằm xuống. Cùng anh em... đứng lên phát cao ngọn cờ.”

Khải Minh vẫn hát, xung quanh cậu gió chột nổi, gió như đồng hành cùng cậu. Như vạn người lính đã tử trận cùng hòa thanh mang tiếng hát thêm vang vọng, khiến càng nhiều quân lính Lĩnh Nam nghe thấy, rơi cả vào tai hai Vua đang bận rộn gần đó.

“Thiên mệnh Khải Minh? Lời thật ám, thật sâu!” Trưng Châu mím môi nói.

“Quân sư...” Trưng Trình ngổn ngang trong lòng.

Cứ như thế, Khải Minh hát hai ba lần liền, xung quanh cậu, bất kể là những người lính đang đi viếng mộ hay đoàn Lĩnh Nam quân đều cúi đầu thật sâu, khóe mắt trĩu lệ. Mãi đến khi tiếng hát đã dứt, những con gió lộng vẫn như đang du dương theo giai điệu lạ lùng, khiến lời bài hát càng thêm cô đọng trong lòng những người lính.

Đến khi gió đã dừng, tâm trạng hơi ổn định, Khải Minh mới lễ phép cúi đầu hướng về phía người lính già, chắp tay thưa:

“Khải Minh xin cảm ơn người đã chỉ dạy.”

“Ồ, không... không... tôi?” Người lính với nước mắt đầy mặt, miệng áp úng, thế nhưng đáp lại ông là nụ cười đầy nắng và thân thiện. Cậu thanh niên im lặng một chút, nhẹ nhàng quay sang hàng mộ:

“Các vị...liệt sĩ...” giọng nói Minh đã thêm có chút hữu lực, cậu hơi suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Các vị liệt sĩ, đầu Đặng Khải Minh đã không thể thay đổi số phận của các vị, cũng không thể nào có khả năng ngăn cản những khu mồ như thế này lại lần nữa lập lại trong tương lai... Nhưng tôi hiểu đây chính là những gì các vị đã tự chọn lựa.”

Nheo mắt nhìn lên bầu trời quang, cậu hít thật sâu một hơi rồi tiếp:

“Vi như vậy, tôi cảm thấy các vị, chúng ta, tất cả đều xứng đáng được tôn trọng... Khải Minh xin thề, sẽ không để sự hy sinh của các vị trở nên hoang phế. Các vị ngã xuống, chính là nền móng cho dân tộc ta quật cường mãi mãi. Các vị hy sinh, tuyệt đối sẽ được đời đời tôn thờ, sẽ được ghi nhớ mãi không quên, sẽ không có ai dám khinh thị anh linh nơi này!”

“Các vị, hãy yên nghỉ, những gì các vị chưa làm được, để chúng tôi đi làm. Các vị, xin lưu danh sử sách.”

Người ngoài xa khó lòng nghe thấy những gì Minh vừa nói, nhóm người Sáng lại chẳng bỏ lọt một từ nào.

“Quân sư.”

Sáng thăm hồ, lòng không khỏi nhớ tới những gương mặt thân thuộc đã từng học côn, múa bông, xông pha trận mạc cùng mình. Không khỏi nhớ tới những đôi mắt đầy ý cười ngày Hai Vua dựng nước ở Mê Linh, không sao quên được chí căm thù khi thấy làng quê tiêu điều dưới gót xâm lược. Chợt, ánh lác đầu thật mạnh, tay hành quân lễ đồng dục thừa:

“Chủ nhân, Nguyễn Sáng nguyện góp sức mình, vì lời thề của ngài mà hiệu lực.”

“Chủ nhân, Linh Nam quân (Lạc Vệ) nguyện góp sức, vì lời thề của ngài mà hiệu lực.”

Theo sau Sáng, chín người còn lại đều quỳ gối hô vang.

Khải Minh im lặng nhìn họ, lòng cảm thấy có chút ấm áp, cậu nâng họ dậy, lắc đầu tỏ ý không nên lại kéo dài thời gian rồi dẫn đoàn người đầy cảm xúc cùng tự hào ấy lên viếng những ngôi mộ cuối cùng, mộ của các Lạc hầu Lạc tướng.

“Quân sư, Mai An thay mặt mẹ cùng các anh em, cảm tạ ngài đã vì họ nói lên tiếng lòng.”

Mai Tam Lang nhìn Khải Minh viếng mộ mẹ, mắt đỏ hoe dập đầu thật mạnh đến độ bật cả máu để đáp lễ, một cái lễ to quá mức chàng thừa nhận.

Bên cạnh, Nàng Quế kiên nghị nhìn Minh, tuy không nói một lời nhưng nhìn nàng dù thân thể còn mang trọng thương vẫn kiên quyết dập đầu mạnh không kém Mai gia Tam lang, đủ để thấy lòng nàng ra sao.

“Quân... không, chủ nhân.” Hoàng Thiều Hoa chợt quỳ xuống dập đầu, nghiêm nghị nói:

“Xin người hãy cho tôi vì lời thề của người mà ra sức.”

P/S:

Trong chương là bài hát “Tự Nguyên” của nhạc sĩ Trương Quốc Khánh. Hy vọng không bị coi là đạo nhạc XD.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bối rối

“Chú ý chạc cây!”

“Hả?” Rầm, “Hự, ui chu choa.”

“Tên hậu đậu này, thiệt tình.”

Âu Mạn lắc đầu quày quảy, mặt mũi cau có đi đến bên cạnh tên lục lâm vừa ăn cả một cành cây rậm rạp lá vào mặt, hấn cúi người xem xét thấy tên kia da béo thịt dày chả bị sao thì hừ mạnh đá vào mông tên kia hô to:

“Lại ăn vạ gì đấy, mau đứng lên tiếp tục di chuyển. Kiểu, mày bảo mày từng làm thợ săn, thợ săn gì mà ba bốn hôm rồi vẫn không thể di chuyển thoải mái giữa rừng được?”

“Phụt!” Gấu Đen phun ra một miếng toàn cỏ là cỏ, mông vẫn dán chặt mặt đất đầy không chịu phối hợp, mặt hậm hực cãi:

“Tao đã nói rồi, tao là hàng thịt, thợ săn thợ săn cái...” hấn vốn định nói tiếp, nhưng thấy vẻ mặt của tên Mạn liền ngậm mồm nhìn xuống, vẻ mặt đầy tội nghiệp bảo:

“Làm gì, người ta cũng cố gắng tập luyện thôi, ai bảo có cái thứ phương pháp gì như ma như quỷ thế này? Sáng sớm, đeo vật nặng kèm vũ khí chạy nhanh trong rừng. Không biết kẻ điên nào nghĩ ra trò vớ vẩn này...”

“Mày ủy khuất lắm à? Hay là ta ra kia nghỉ một chút, uống một chén chơi?” Âu Mạn chợt nảy ý nghĩ ma quái, tỏ vẻ đồng cảm hỏi khế.

“Ừ...” hiếm thấy tên bách phu trưởng mới của mình hiểu chuyện đến vậy, Gấu Đen lập tức chồm người dậy bằng tốc độ tỉ lệ nghịch hoàn toàn với thân hình đồ sộ của gã. Nhanh chóng quay qua quay lại xác nhận không có ai, gã kẻ lại sát bên u Mạn, nhỏ giọng bảo:

“Hè hè, anh Mạn, đừng to tiếng. Tối qua tôi vừa săn được con gà rừng, béo ngậy, lại thêm giò rượu anh Rắn giấu dưới giường là đủ. Chạy tới chạy lui sáng giờ cũng mệt rồi, ta qua kia nghỉ tí, làm miếng, sao?”

“Ồ, là vậy sao?” Ý cười trong mắt Âu Mạn càng đậm, đám hào kiệt này từ khi vào quân vẫn chưa quen lối sống và sinh hoạt trong quân doanh, thường hay va chạm quân kỉ. Vì thế bọn chúng vốn mấy hôm nay đều trở thành trọng điểm uốn nắn của đám cử sự quân Lĩnh Nam. Vì thế tên bách phu trưởng liền tìm cách khích hấn:

“Một giò uống chẳng đã, còn mấy giò nữa mới hay...”

“Hừ! Quả nhiên là thứ quân nhân vô kỷ luật, giữa lúc huấn luyện lại đi tìm cách ăn vụng.”

“Ài?”

Tên Mạn giựt mình quay lại xem, thì chợt phát hiện hai tên Cò, Sếu đã đứng không xa sau lưng từ bao giờ. Hấn nhú mày, đây đã không phải lần đầu tiên hai tên rắc rối này lần mò đến đây, vì thế bữu môi bảo:

“Thì sao, nhiều chuyện, chúng tao làm gì tập gì là chuyện trong quân Lĩnh Nam, liên quan các có gì chúng bây nào?”

“Ha, lẻo mép!” so với tên Cò, Sếu vốn trẻ tuổi khí thịnh hơn, nghe lời khó ưa liền chà hề nhường nhìn đốp lại ngay:

“Hạng gì? Lĩnh Nam quân? Bày đặt lấy cái tên cho kêu, thật ra là hạng bắt tài vô công. Ta thấy chỉ toàn ngu ngu tầm ngu, mã tầm mã mà thôi. Bách phu trưởng còn như vậy thì cử như quân sư...”

“Tránh ra!”

VÉO!!!!

Sếu đang mải miết nói chuyện, nào đâu hay biết sát khí từ trước mặt bất ngờ ập đến. Âu Mạn mặt dữ như hổ sói, không cần một lời cảnh báo phát thẳng một quyền ngay giữa mặt tên lính trẻ. May thay, tên Cò vốn nhạy bén thấy bầu không khí không ổn đã thẳm cảnh giới, kéo Sếu về kịp thời tránh đi đường quyền hung hãn mới cứu được hấn một mạng. Thế nhưng nhìn bờ má bị khí kinh cắt ra một vết thương dài, hấn âm thầm giật mình đưa mặt khó chịu chất vấn:

“Này, mày làm gì đấy? Sao dám ầu ẩu đánh quân ta?”

Sếu vừa nói xong liền phát giác không khí bỗng im lặng lạnh lùng, hơi nhìn trước ngó sau liền phát sợ. Hóa ra xung quanh không biết khi nào đã đầy ắp quân lính Lĩnh Nam quân. Bọn họ ai nấy dùng ánh mắt bất thiện, nắm tay nắm chặt nhìn hai tên Sếu, Cò, chỉ đợi u Mạn hô một tiếng sẽ lập tức lao lên ăn tươi nuốt sống bọn hấn.

“Này... này... chúng mày làm sao...” Cò hơi chột dạ hỏi.

“Tao cảnh cáo mày.” Âu Mạn bước lên trước, hăm he nắm tay gắt:

“Bọn bây khó chịu, bắt bẻ, xoi mói gì đám chúng tao cũng được, nhưng còn dám lăm le bêu rếu quân sư hoặc anh Sáng thì liệu hồn, đừng trách chúng tao không nể mặt.”

“Chúng mày dám?”

Sếu mém bị ăn đấm, tuy né được vẫn chịu vết thương nhẹ nên âm ức rất không phục gào lên. Nhìn điệu bộ của hấn, nếu Âu Mạn lại đe dọa lần nữa hấn

sẽ sẵn sàng lao lên liều chết. Bên cạnh hắn, tên Cò cũng đã cầm chiếc kèn lệnh quân Nga Sơn nơi tay, chuẩn bị có biến sẽ gọi người tới phụ một tay.

“Mọi chuyện đến đây kết thúc.”

Đúng lúc này, một giọng nữ liền lạnh lùng vang lên khiến hai tên Nga Sơn quân ngay lập tức giật phần người quay lại. Vừa nhận thấy thân ảnh quen thuộc của Thiều Hoa, cả hai đều vội vã lao tới như người sắp chết đuối nhìn thấy cọng cỏ ven bờ sông. Thế nhưng, gương mặt hớn hở đầy hạnh phúc của Cò, Sếu còn chưa kịp lớn mạnh thì câu nói tiếp theo của nàng đã nhanh chóng ném bọn hắn ngược về giữa dòng lũ lạnh lẽo:

“Cò, Sếu, nơi đây không phải chỗ các anh nên tới lui, mau quay về doanh Nga Sơn đi thôi.” Đoạn, nàng bước vào giữa vòng tròn, chấp tay với mọi người hô to:

“Các anh chị em, cho tôi thay mặt họ xin lỗi, họ quả thật không hề có ý đó.”

Thật ra toàn thể quân Lĩnh Nam cũng hiểu hai tên Sếu, Cò vốn chẳng phải hạng người côn đồ khó ưa gì cả. Tất cả chỉ vì hành động của quân sư cách đây mấy hôm khi đi viếng mộ đã có tác động quá mạnh mẽ làm nàng nữ súy trẻ tuổi này bất ngờ xin nhận Khải Minh làm chủ, một lòng muốn gia nhập Lĩnh Nam quân. Điều này thật sự là một sự đả kích không hề nhỏ đối với quân Nga Sơn vừa rước người qua con sông dữ. Chủ soái tử trận, tướng lĩnh hi sinh gần hết, quân tình nhuệ thì hai chỉ còn một, có thể nói là bao nhiêu gánh nặng đều đổ ập xuống đôi vai hai anh em chú bác Mai An, Mai Hổ. Do đó thật không quá khó cũng có thể hiểu được tâm lòng hai người Cò - Sếu ra sao khi thấy quân Lĩnh Nam “đào góc tường” vị đệ nhất mỹ nữ, đệ tử chân truyền của quân mình.

Tuy nhiên, thông cảm là một chuyện, việc hai tên này có ý xúc phạm chủ tướng cùng bản thân cánh quân của mình lại là một việc khác. Âu Mạn nhìn bọn hắn, vốn lại muốn ra lời cảnh cáo thì thấy Khải Minh, Sáng, nàng Quỳnh cùng Mai An đang dần dần bước tới, nhìn thấy cử chỉ của họ, hắn đành bực bội phun ra một bãi nước bọt tỏ ý bất mãn rồi mới kho tay để anh em tản ra, nhường lại cho bọn Thiều Hoa một khoảng trống.

“Chị Hoa, chị hãy quay về Nga Sơn quân thôi, cậu An cùng anh Hổ dạo này thật vất vả, ai cũng nhắc mong chị về giúp đỡ.” Đội bọn hắn đã tản đi, tên Sếu mới phì mũi không phục báo.

“Ài, không thể, Sếu cậu đừng tốn công khuyên ta nữa.” Thiều Hoa lắc đầu đáp.

“Vì sao? Không có chị giúp, Nga Sơn không thể trở về như trước được.” Sếu vẫn không từ bỏ, vội nói.

“Ha ha, cậu đánh giá ta quá cao, và lại, còn Tam Lang ở đó, quân Nga Sơn sẽ chẳng mấy chốc lại vực dậy, mạnh mẽ hơn trước thôi.” Thiều Hoa kiên nhẫn giải thích.

“Hoa, vì sao cô không về? Chẳng lẽ có uẩn khúc gì?” Cò thấy nàng một mực chối từ liền khó hiểu hỏi han. Vừa lúc này Mai An cũng đã đi tới giải thích:

“Vì đó là mong muốn của mẹ tôi. Cò, Sếu, từ nay về sau hai anh không cần tốn công kêu gọi Hoa về nữa đâu. Em ấy chỉ theo ý Nga Sơn, qua đây phụ trợ Thiên Mệnh mà thôi.”

“Tam Lang.”

“Tam Lang, là sao? Thiên mệnh là gì?”

“... Các anh không rõ có khi cũng tốt. Đi thôi, chúng ta về quân doanh, tôi còn có nhiều việc muốn bàn.”

Mai An cười nhẹ bảo. Từ ngày đám tang mẹ xong xuôi, chàng cũng tỏ ra chừng chặc trưởng thành hơn hẳn. Có lẽ do biến cố kinh người cùng cái chết của cả nhà mình, Mai An sâu sắc nhận thấy sự yếu ớt của bản thân mình giữa chiến trường thiên quân vạn mã, hoặc vì muốn sống thay cả những phần trách nhiệm của các anh em nên những ngày gần đây, chàng không chỉ điên cuồng luyện võ, càng không ngừng mày mò học chữ, cả Việt cả Hán, đi khắp nơi mượn binh thư tìm đọc, vì thế mà cả con người đều trông khác biệt đi hẳn.

Gặp chủ quân nhà mình đã nói vậy, Cò, Sếu đành cúi đầu chịu thua, thờ dãi chấp tay chào Thiều Hoa mà đi.

“Em út... cố gắng, đừng phụ lòng mẹ.”

Mai Tam Lang nhìn theo bóng lưng của họ, cười nhẹ đồng cảm bảo Thiều Hoa. Rồi chàng quay sang chấp tay chào Khải Minh cùng Sáng trước khi tiêu sái cất bước đi thẳng.

“Họ quả thật rất cần cô.” Nàng Quỳnh từ bên cạnh bước tới nói. “Cô không hối hận chứ?”

“Không!” Thiều Hoa mạnh mẽ đáp lời, đoạn, nàng quay sang cô Tiên phong nữ phó tướng thắc mắc:

“Quỳnh nương công chúa? Vì sao một tiên phong phó tướng như chị lại vào Lĩnh Nam quân?”

Nàng Quỳnh lắc đầu, hơi liếc mắt nhìn Khải Minh đang đứng xem Âu Mạn cùng Gấu Đen bị Sáng quở trách nàng đáp:

“Đừng gọi là tiên phong hay công chúa gì cả, bây giờ tôi là Lĩnh Nam quân quân phu trưởng là thuộc hạ trực tiếp của Nhị Vương.” Rồi nàng im lặng một chút mới hỏi:

“Hoa, nếu ngày hôm ấy ở nghĩa trang cậu nhóc kia không cất giọng hát bài ấy, không thề lời thề kia, liệu cô có nhận hắn làm chủ không?”

Thêu Hoa nghe nói, không cần suy ngẫm đã đáp lời:

“Mẹ tôi chưa từng ép buộc tôi phải làm điều gì, trừ đi cứu bà ra...” đoạn, nàng cất bước nhanh nhẹn đến bên đám người kia, hành quân lễ chuẩn mực chào:

“Bách phu trưởng Thiêu Hoa, gặp qua chủ quân, gặp qua quân súy.”

“A, chào!” Khải Minh vẫn có chút lúng túng khi nói chuyện với cô cừ súy xinh đẹp này. Nói thật ở Cẩm Khê này hắn đã thấy không ít bóng hồng giữa quân Nam, thế nhưng chị em Vua Bà, Thiêu Hoa cùng Nàng Nội hoàn toàn chính là những cô gái xinh đẹp vào hạng nhất nhì hắn từng gặp, dù cho kiếp trước hay kiếp này đều vậy. Mỗi người mỗi vẻ, hoàn toàn chính là mười phần vẹn mười. Riêng Thiêu Hoa ngoài vẻ tháo vát trẻ trung còn có đậm một cổ khí thế nữ quân nhân khó ai bì kịp. Người tài hoa, xinh đẹp như nàng lại nhận Minh làm chủ làm hắn không sao quen thuộc nổi. Cố gắng giữ cho giọng nói bình bình thường, hắn nghĩ đến lời nhờ vả trông nom của Mai An, mở lời hỏi:

“Các cô đã quen thuộc nơi này chưa?”

Thiêu Hoa nở nụ cười tươi, nhẹ nhàng đáp:

“Chủ quân, Hoa vốn quen trong quân doanh, hơn nữa mọi người ở đây đều lại rất thân thiện hòa đồng, quả thật Hoa cảm thấy chẳng khác ở nhà là bao.”

“A, như vậy rất tốt...” Khải Minh thờ phào nói. “Như vậy, nếu cô có gì cần thiết, đừng quên báo tôi hay.”

Thiêu Hoa nghe nói, bất chợt phì cười, có ai đòi thân là quân sư cao lớn, lại là thân phận chủ nhân mà đi mở miệng nói với mình những lời câu nệ đó? Nụ cười xinh xắn nghiêng nước nghiêng thành của nàng khiến Minh ngày người, bất chợt, hắn thấy hơi chột dạ khi nhớ tới một ai khác, liền vội vàng hô:

“A. Vừa rồi Nhị Vương có việc cần tìm tôi bàn bạc, như vậy tôi không phiền mọi người luyện tập nữa, xin... xin chào.” đoạn, cất bước lùi đi thẳng. Nhìn dáng dấp bước vội như đang chạy giặc cùng gương mặt hồng nhuận như thiếu nữ của hắn, mọi người cũng không tài nào nhịn nổi cười rộn cả lên. Điều này lập tức như phản lực khiến Minh càng thêm ngưng ngượng, vội vã vận thân pháp chạy mất dạng.

Lại nói, do quân Lĩnh Nam ban đầu đã xác định sẽ quen việc tác chiến nơi rừng sâu, thế nên doanh trại của họ cũng được lập khá sâu bên trong, hơi cách biệt cùng các cánh quân khác. Điều đó khiến cho Trung Trình tuy thân là chủ tướng cánh quân này lại không thể suốt ngày ở nơi đây. Là một trong hai người đứng đầu Lĩnh Nam, nàng quả thật rất bận rộn. Khác với chị mình thường xuyên luyện quân tập trận, gặp gỡ các cừ súy Lạc tướng, đánh trận ở tiền tuyến, Trưng Nhị Vương đa phần tốn nhiều thời gian tâm sức vào việc quản lý hậu cần cho toàn quân. Lương ăn, quân cụ, trang bị, khí giới, ngay cả việc sắp xếp chỗ ăn chỗ mặc, sắp xếp phân phối hậu cần xây dựng trong quân đều do một tay nàng đảm nhiệm. Vì thế mà trụ sở của nàng không hề ở gần quân trưởng Lĩnh Nam quân, mà nằm ở hướng ngược lại, gần như ở trung tâm đại doanh. Muốn đến gặp nàng, Khải Minh phải xuyên qua một khu lều trại san sát của các bộ lạc, các cánh quân khác.

“Này, vì sao hôm nay phần ăn lại giảm rồi?”

Vừa đi được không xa, bên tai cậu liền vang lên lời phàn nàn. Lời nói đến từ quân trưởng một bộ lạc gần đó khiến Khải Minh chú ý.

“Mày không biết sao? Hôm bữa loạn lớn, kho lương cháy mất rồi.”

“Thật sao? Ôi ngàn ơi, thế lấy gì ăn?”

“Bậy, tao nghe nói cháy ba kho, còn tồn một, vì thế phần ăn phải cắt giảm.”

“Sao tao nghe cháy một còn ba mà?”

“Ai biết, giờ kho lương chuyển rồi, ai biết còn hay cháy hết rồi.”

“Mà, sao bảo bữa bắt hết kẻ làm loạn mà?”

“Làm sao kịp, tao nói cho chúng mày biết. Hôm đó tên bò chính làng Giải cùng dân làng đó canh kho gần bờ sông nhất. Tao nghe đâu chúng làm phản thành công, đốt trại mấy ụ lương quanh đó trước khi lùi chạy mất tăm.”

“A, còn có việc này?” đám kia thốt lên.

“Suyt! Chớ nói năng lung tung, không thì bị bắt bây giờ.” một tên già hơn bảo.

“Này!” tên đầu tiên lại nói “Tao nghe nói đám Giải được quân Hán chiêu hàng rồi. Không chỉ không giết còn được cho giáp cho đồ ăn, làng bọn chúng còn được cho thêm trâu bò nữa...”

“Thật không?”

“Thật, còn quân Nga Sơn, nghe nói bị giết sạch rồi.”

“Ài, thật lo lắng, tao cứ tưởng mình thắng rồi, ai dè phải chạy ngược trở về, giờ hóa ra là đang bị người ta vây giết.”

“Giặc đấy, người ta gì?”

“Xi, làng chúng mình ở trên cao, có đánh đấm với quân Hán mấy lần đâu mà giặc với chả thù?” một giọng trẻ khác bĩu môi cãi.

“Mày im, chết cả lũ bây giờ.”

Khải Minh nghe nói, ngao ngán thờ dài. Mấy hôm gần đây, loại khí thế này đã lan tràn trong quân doanh Việt quân, khó lòng cán nổi. Bởi thời kỳ này hệ thống nhà nước Việt còn rất đơn sơ, nguyên thủy, mỗi người đều chỉ biết có bộ lạc, gia đình, Lạc Hầu Lạc Tướng của mình, khái niệm dân tộc cùng đất nước tuy có vẫn rất yếu ớt. Nhà Hán bóc lột áp bức họ mạnh mẽ, vì cuộc sống dễ dàng hơn họ sẽ đấu tranh, thế nhưng không phải ai cũng giác ngộ được quyền tự chủ của dân tộc như các Lạc Hầu, Lạc Tướng sừng sỏ trong quân. Thậm chí Khải Minh cho rằng trong nội bộ Lạc Hầu còn chưa hẳn không có người mong muốn hàng Hán. Có lẽ vì thế mà trong lịch sử, tuy quân ta đấu tranh mạnh mẽ vẫn không thể giành được chiến thắng cuối cùng.

Quá rời rạc, quá thiếu đoàn kết, Khải Minh nghĩ. Có lẽ đó là lý do triều đình phương Bắc dễ dàng phân hóa tộc Việt hơn ngàn năm. Phải mất mấy trăm năm sau, dân tộc này mới loại bỏ được phần đông những kẻ có tư tưởng đốn hèn, luồn cúi này. Phải tới lúc đó, khi tinh thần dân tộc ta không ngừng được các thế hệ anh hùng chuy luyện qua các cuộc khởi nghĩa đầy máu và nước mắt, sức mạnh toàn dân mới được phát huy mạnh mẽ và to lớn qua các đời Khúc, Dương, Ngô tạo ra buổi đầu độc lập bền vững cho mai sau.

“Chẳng lẽ không có cách nào khơi dậy tinh thần dân tộc tự chủ trong lòng những kẻ này?” nghĩ tới những tên ai làm chủ mình cũng được này, Khải Minh lại lắc đầu ngao ngán. Cậu đưa tay chặn lấy hai ả nữ thân vệ đang định chào hỏi, cũng không hề chú ý đến vẻ mặt định can ngăn của hai nàng cùng ánh mắt tinh quái từ Âu Lan, đẩy cửa bước vào bên trong căn nhà.

“Ừ, làm sao cho tốt...”

Khải Minh nhìn đồng hồ tre trên bàn làm việc không người, lòng không khỏi chua xót. Những cuộn thẻ đầy rẫy những dòng chỉ chít tính toán số lương thực cần phân phối đến từng bộ lạc, từng cánh quân trong mỗi tháng liên tiếp, số quân bị cần sửa chữa, sắp xếp, ngay cả số lượng xe cộ nuôi ngựa cùng trợ giúp cho các ngôi làng bị tàn phá v.v... tất cả đều ghi đầy, vút đầy trên mặt bàn. Nhìn những cuộn thẻ với đường khắc sâu hoắm cùng cả tá thanh bút khắc mài mòn đầu trên bàn, không cần nói Minh cũng hiểu Trung Trinh vất vả chừng nào.

“Lan hả, mau vào đây phụ tôi với.”

Vừa vặn lúc này có tiếng kêu khê từ bên phòng trong. Khải Minh nghe thấy, đoán rằng Trung Trinh đang cần giúp gì đó. Không cần nghĩ ngợi nhiều cậu liền cất bước đi vào bên trong.

Chân vừa bước khỏi vách ngăn, đầu cậu liền trống rỗng. Không, là bùng nổ, óc cậu bay mất, mắt thì sớm trời cả ra. Qua làn hơi nước mờ có ba thân ảnh đang đứng đó, đẹp như tiên nữ, trần như nhộng giữa thùng nước to tròn. Không, là hai thân ảnh yêu kiều cùng một cơ thể non nớt của một con bé.

Chỉ thấy Trung Trinh cũng mờ tròn mắt, gương mặt tư trắng hồng chuyển ngay sang đỏ lựng, miệng há hốc ra, tay quên cả che chắn khiến một vùng đồng bằng phi nhiều dưới hai gò núi đầy đặn không hề giấu kín đều bộc lộ ra trước mắt Khải Minh.

Bên kia, Nàng Nội còn đang bận vuốt mái tóc dài ướt át, thấy Trung Nhị Vương không gọi nước dùm mình nữa thì cũng khó hiểu quay đầu, làm một tấm lưng trắng nõn nà từ từ nhẹ nhàng bị một mảng xuân quang thay thế, cùng hai điểm xuyên hồng mới nụ xinh xắn. Nàng Nội lập tức cũng trừng mắt, một con giận liền nhanh chóng khêu dậy trong lòng.

Bất chợt, nàng bắt gặp ánh mắt ngây ngốc cùng thần thái mất hồn của Minh, nhìn về mặt của hắn, không biết sao nàng bỗng dưng sinh ra một chuỗi cảm giác hãnh diện cung chút niềm vui khó hiểu. Có lẽ những cảm xúc kỳ lạ này đã phần nào níu kéo, không cho nàng hết toáng lên.

Thế nhưng, Khải Minh đứng yên, chỗ nào đó lại không. Nàng Nội vừa thấy gì đó, tay liền lập tức kéo bé Na ra sau lưng che chắn, giọng yêu kiều đan xen thẹn thùng, giận dữ gắt:

“Này, anh còn định đứng đây bao lâu? Định nhìn gì nữa?”

“À!” Khải Minh giật mình

“À!” Trung Trinh cũng tỉnh ngộ, lập ức cả người nàng như nhân loại lần đầu thấy sấm sét, giật mình hoảng hốt ngồi thụp xuống che chắn, rồi lại phát hiện cả cơ thể mình lẫn Nàng Nội cũng chẳng chỗ nào trốn liền vội vàng lao lên che hai cô gái kia lại, làm bên này kín, bên kia hở càng thêm lung linh huyền ảo, giọng gấp đến muốn khóc bảo:

“Quân... quân sư... anh mau mau ra ngoài, mau mau.”

“A, xin lỗi, xin lỗi!”

Khải Minh lúc này mới hoàn hồn, chẳng dám lại nhìn nhiều vội vã quay người lui ra. Trong đầu chỉ toàn hai thân ảnh lung linh đó. Vốn cậu định mở cửa lao ra lại phát hiện nơi nào đó... quá không phong độ lại vội vã rút tay về, quay qua quay lại hết cách đành lao vào ghế ngồi, đầu cúi thật thấp chẳng dám nhìn quanh; trong đầu thầm trách mình quá thiếu định lực đi... đầu phải bản thân xưa giờ chưa xem ảnh nóng cơ chứ...

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Dạy toán

“Thật là... quá sơ suất.”

Khải Minh vừa ngồi vừa cúi đầu lầm bầm, cậu cho rằng tất cả là vì mấy tháng nay già gái đi bên cạnh Trung Trinh tạo nên. Lâu ngày không chú ý tới, cứ việc đi vào phòng của cô Vua em như vào nhà mình quên mất chú ý đây là chốn của con gái, cũng quên luôn ngó trước nhìn sau.

“Ài... lần này tới tởn, phải chú ý hơn mới được...”

Việc cần làm bây giờ là mau chóng quên đi những thứ vừa nãy, mau chóng cho cơ thể... trở về bình thường để an toàn đi ra ngoài. Thế nhưng dù cậu có làm thế nào vẫn không thể xua đuổi đi được những hình ảnh mình vừa thấy. Chẳng nhẽ vì thân thể này đang sắp bước vào “tuổi mới nhón” nên những thứ này có tác động quá mạnh mẽ chẳng? Hoặc dĩ, bởi hai cô gái vừa vận tuổi chớm mai kia quả thật quá xinh đẹp lung linh? Cũng có thể đi, vì cả Trung Trinh lẫn Nàng Nội đều là hai cô gái xinh đẹp như tiên nữ, lại quen vận động nên càng thêm hết sức khỏe khoắn đáng yêu, không phải người khác có thể sánh được.

Đứng, nhớ lại phong thái đó, đường nét đó... A, không đứng, mình đang nghĩ cái gì?

Lại nói, quả nhiên Nội cả tính quật cường hơn Trinh nhiều, lúc đó còn dám đối mặt với mình như vậy...

A... không được, không thể lại nghĩ miên man như thế. Phải làm việc, làm việc cho quên đi.

Và thế là, Khải Minh quyết định cúi đầu vào đồng thẻ tre có sẵn trên bàn để phụ Trung Trinh. Dù sao thì từ kiếp trước hần vốn đã giỏi về kế toán, sổ sách các loại, nên mặc nhiên có thể nói hần chính là nhân tài toán học bẩm sinh ở nơi này. Nghĩ mà làm, Khải Minh lập tức vớ lấy cuộn thẻ tre gần đó, tấm da bọc bên ngoài ghi rõ ràng hàng chữ: «Lương thực sử dụng tháng tư». Thế nhưng, vừa mở cuộn thẻ tre dây cột ra, Khải Minh liền nhanh chóng phát hiện có lẽ mình đã nghĩ nhầm, hoàn toàn nhầm, nơi này chắc chắn không thể nào là trái đất được, chắc chắn là sao Hỏa hay sao Kim gì đấy, bởi vì:

Quân A dùng ba ngàn bốn trăm năm mươi tám bao lương, chỉ ra là xxx yyy học, abc xyz, tất cả đều là chữ, chữ dài ngoằng ngoặc, vừa nhìn đã dọa người muốn chết đứng tại chỗ... Khải Minh đành vội vàng buông cuộn thẻ tre xuống, thân thủ lẹ như chớp cuộn lấy một cuộn khác: «Vũ khí dự phòng», mở ra, lại vàng đầu, đề qua một bên, vớ thứ khác. «Quân lương trong tháng tư», «Quân nhu Kho số một»... tất cả đều như nhau, đều toàn chữ là chữ, dài đến chóng cả mặt.

Khó trách gì sao những ngày gần đây Trung Trinh lại mệt mỏi đến thế. Dù chỉ vừa nhìn sơ qua những thứ này Khải Minh đã lập tức cảm giác được óc mình có chút không đủ, hơi nhừ nhối rồi, không biết làm sao nàng ấy có thể đọc, ghi nhớ tất tần tật chúng rồi tính toán nổi. Như thế này quả thật không được, rất hại não.

“Sao ta lại không chú ý đến đồng này sớm hơn...”

Khải Minh nhìn đồng thẻ tre, lại nhìn đám bút khắc nhiều đến cả tá trên bàn cùng vô số khúc tre hồng vương vãi khắp nơi, có lẽ chúng là những lần Trung Trinh tính sai, không thể làm gì khác ngoại việc vứt bỏ. Và vì tính toán mệt mỏi khó khăn như thế nên nàng cũng không thể nào phí phạm đồng da thú mà viết lên đó được.

“Thế này... không được rồi, chả lẽ ta cũng phải nhập gia tùy tục, học cách tính toán này?” vừa nghĩ đến vấn đề này, Khải Minh liền lắc đầu nguầy nguậy, như thế quả là quá vô trách nhiệm với thân phận xuyên việt đi.

“Để xem, quân sự không bằng, chiến thuật võ công không bằng, rèn khí cũng... không bằng, ngay cả uống bia uống rượu cũng thua, ít ra... ta còn có chút ít gì đó... công dụng chứ?” đầu nghĩ, tay làm, Khải Minh liền mau chóng vờn tay lấy một tấm da dê gần đó, quệt bút mực than viết lên từng con số Ả Rập, là chữ số Ả Rập, bởi vì không dùng thứ này hần không cách nào tính toán được.

“Tháng này kho lương tồn... hừm... chi...” Cứ thế, hần liền bắt đầu sự nghiệp trường phòng thu chi của mình. Dưới sự giúp đỡ của những con số, phần thẻ tre dây cột nhanh chóng bị Khải Minh giải mã, chỉ còn hai trương da dê mỏng.

“Chà, sai lắm nhiều như vậy!”

Vừa xem xong quyển đầu, Khải Minh đã nhủ mầy. Bởi việc viết chữ dãn trải, những số liệu ghi ra đã có kha khá chỗ sai, có chút sai nhỏ, có chút lầm to. Nếu không phải Khải Minh vì tìm cách quên đi những hình ảnh... lộng lẫy kia mới tìm tới chúng, chẳng biết những sai lầm này sẽ còn tồn tại đến bao giờ. Thoáng nhìn ngoài cửa sổ, trời vẫn còn sáng, Khải Minh hơi xoay xoay vai, nhếch môi bảo:

“Thôi thì cũng còn sớm, để mình kiểm tra lại hết xem sao.”

Cứ thế, từng cuộn thẻ tre trên mặt bàn bị hần mở tung ra, đối chiếu, viết lại, tính toán, chỗ nào sai thì đánh dấu, chỗ nào lộn thì bù vào. Dần dà, số thẻ tre dây đặc liền bị thay thế bởi từng cuộn da dê mỏng, không những nhìn mặt bàn nhẹ nhàng hơn, lại trông thanh lịch gọn gàng gấp mấy lần. Còn bản thân

Khải Minh thì sớm đã chìm sâu vào trong những con số, mãi miết đến quên cả xung quanh.

“Chị Minh, chị đang làm gì vậy?” Đương lúc hắn đang hí hoáy tính toán, bỗng có một giọng ngọng nghịu vang lên bên tai. Khải Minh mỉm cười, vẫn cắm đầu vào đóng số liệu trên bàn, miệng trả lời:

“Anh đang... tính toán.”

“Tính toán? Là gì vậy?” Bé Na gặp chuyện hiểm họa, tính tò mò được kích lên tiếp tục hỏi.

“Là... chà.” Khải Minh hơi nhúm mày, hơi suy nghĩ hần từ tốn giải thích:

“Là cộng trừ các con số, ghi chép lại, chỉnh sửa lại đóng số liệu này.”

“Con số? Cộng trừ? Là gì vậy?” bé Na lại hỏi.

“Ừm...” Đến lúc này, Khải Minh mới nhớ ra việc tạo sự kiện để em nhỏ tò mò là một hành động không những xấu còn hết sức mệt mỏi, hết sức... sai lầm, sợ là còn làm hấn tổn sức hơn cả những con số phức tạp trên bàn.

“Như vậy đi;” Khải Minh vẫn không ngẩng đầu lên, giọng hết sức ngọt ngào khéo léo nói:

“Bé Na hãy còn nhỏ lắm, những thứ này phức tạp, rất phức tạp, cực kỳ cực kỳ phức tạp... Nói chung khi nào bé Na lớn hơn đi, anh sẽ dạy cho nhé.”

“A, thật chứ, chị Minh hứa nhé.” Hai mắt Na sáng rực lên, miệng nhỏ nhắn cười vui, hồn nhiên reo vang.

“Ừ, anh hứa, đợi bé Na lớn hơn anh sẽ chỉ.”

“Lớn như chị Trinh được chứ?”

“Trinh? Ừ, nếu là nàng quả thật mình có thể dạy nàng chữ số, cũng đỡ cho nàng vất vả phần nào.” trong lòng hơi động, Khải Minh gật đầu đáp:

“Đương nhiên, chẳng cần Na lớn như Nhị Vương anh cũng sẽ dạy.”

“Thế lớn cỡ chị Nội được không?” Na lại hỏi.

“Nội?... Na lớn bằng nàng anh cũng dạy.”

“Vậy chị Trinh với chị Nội ai lớn hơn vậy chị Minh?” giọng Na vẫn yêu kiều dễ thương vang lên.

“Cái này...” bỗng đầu trong lòng Minh khẽ động, đôi tay đang múa bút viết lia lịa bỗng dừng thoáng dừng lại. Trong đầu chẳng hiểu sao lại xuất hiện một khung cảnh nên thơ. Minh hơi nhòe miệng, chẳng biết vì sao lại vuốt cằm cười nói:

“Tính ra... Nội vẫn lớn hơn Nhị Vương một vòng, thật sự lớn hơn một vòng...”

“Một vòng? Ồ! Lớn cỡ nào?” Bỗng đầu có một giọng nữ nhẹ nhàng dịu dặt hỏi lấy.

“Cỡ này này.”

Khải Minh chẳng kịp suy nghĩ liền lấy tay khoa hai vòng quả bưởi nhỏ nhỏ. Rồi bỗng dừng, hần khựng người lại, chợt nhận ra giọng nói vừa rồi không thể nào là của bé Na được.

“Ừc!”

Mắt vẫn dán vào cuộn thẻ tre gần nhất, Khải Minh thắm nuốt ngụm nước bọt, vào lúc này hắn chẳng cần dùng đến võ công cao cường cũng nhận ra độ ẩm trong không khí xung quanh đang nhanh chóng rút xuống với tốc độ chóng mặt. Kèm theo đó là hai cổ sát khí ẩn ẩn hiện hiện như hai dòng lốc xoáy chẳng biết tự bao giờ đã xuất hiện hai bên trái phải của hắn.

“Được, nơi đây còn không ít sổ sách, tranh thủ trời còn sớm, nhanh chóng giải quyết chúng thôi.” làm việc cần chú ý tập trung, hạn chế xao nhãng lo ra, Khải Minh sâu sắc cảm nhận hàm ý này, lập tức cúi đầu cầm bút, mặc kệ trời long đất lở, trong mắt chỉ còn có những dòng chữ hằn sâu trên quyển thẻ tre.

“Ừm, đúng là nên giải quyết thôi... chị Lan!”

Kết!

“Nội, kêu tôi à?”

Âu Lan nghe tiếng bước vào, dùng ánh mắt vừa mỉm cười, vừa thương hại nhìn lấy Linh Nam quân quân sư.

“Cũng đến giờ ăn rồi, cô vui lòng đưa bé Na đi tìm chút gì lót dạ đi nhé.”

“Ú? Không!” Na nghe Nội đuổi mình đi lập tức tru mỏ, lắc đầu quảy quảy hô:

“Em muốn ở đây để chị Minh dạy tính toán cơ.”

Âu Lan thoáng nhìn qua gương mặt ngượng ngùng của Trung Trinh, đôi mắt tóe lửa của Nội cùng những giọt mồ hôi to đùng đang thi nhau tụ họp trên trán quân sư, tay che miệng cười nằng quay về phía Na vẫy tay bảo:

“Na, lại đây nào, may sao vừa nãy bọn chị ra sau rừng gặp được một khu vải hoang, quả rất ngọt em có muốn ném thử không?”

“A, vải, hay quá!”

Na nghe món ngon lập tức hai mắt hóa thành ánh sao, chân bước chân sảo vui vẻ chạy tới bên nàng Lan. Lúc được dẫn đi, nàng vẫn không quên khoa tay múa chân ngoan ngoãn chào ba người, kèm lời dặn dò chắc nịch đến với Khải Minh.

“Chị Minh nhớ nhé, bao giờ em to bằng quả bưởi như chị Nội thì chị dạy em tính toán nhé.”

“Phù!” Mấy cô thị vệ gác bên ngoài cửa lập tức bùm miệng cổ ngăn lại.

“Hít!” Khải Minh mếu máo cười chào Na. Quả nhiên là một cô bé thông minh, chỉ cần thấy mình vẽ tay đã hiểu loại quả muốn nói tới.

KẾT!! RÀM!!!!

Chưa bao giờ tiếng đóng cửa trong trí nhớ của Minh lại nặng nề, đầy ngập sát khí đến như vậy. Không khí như vậy làm sao có thể làm việc tiếp được?

Không tính toán nổi, cổ mãi vẫn không tính nổi, tất cả chỉ vì sát khí ngày càng nặng nề, ngày càng chân thật đang đè lên vai hắn.

“Quánnnn... surur...” tiếng Nội kéo dài.

“À, hai cô, mời ngồi, thật ra tôi cũng đang muốn tìm hai nàng để hướng dẫn một chút về số học...”

Rầm! Thê tre trên bàn tung bay.

“Tha mạng!”

“Không!”

“Cứu! Anh Sáng! Không, Nhị Vương cứu tôi!”

“Không, dừng lại đi, dừng mà!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Cứ như thế, ngày hôm đó, trời đẹp mây quang, vì thế dân nữ quân thị vệ đang canh gác bên ngoài trụ sở của Nhị Vương đều tầm tầm theo lệnh u Lan, nhìn trời đêm mây, mặc kệ cho sau lưng họ có muôn vàn tiếng rào rú xin tha kinh hồn táng đảm, thâm thiết không thôi.

“Quân sư, đau không?” Trung Trinh khẽ dùng miếng lụa mỏng lau vết trầy nơi bờ vai Khải Minh, giọng đầy quan tâm hỏi lấy.

“Hít!!!! Không chỗ nào....không...” Đau, sao không đau? Khải Minh vừa định thốt lên lời ấy thì bất gặp đôi mắt như lang sói đang chòng chọc khóa chặt lấy mình liền vội vã hành động theo bản năng: đầu lắc liên hồi đáp:

“...Không... không đau tạo nào, chỉ là trầy sước sơ mà thôi...”

Tay nghề của Nội thì khỏi cần phải bàn cãi, một không chạm dung nhan, hai không gây nội thương, nhưng chiêu thức thì hết sức hiểm hóc, đủ để Khải Minh có thể từ tổn nếm đủ thể nào gọi là địa ngục trần gian mà vẫn có thể võ ngực tự xưng lông tóc không tổn, chỉ bị trầy da. Thân là bạn tri kỉ, Trung Trinh đương nhiên hiểu rất rõ kỹ năng của Nội, nàng liền bĩu môi, đưa mắt nhìn về phía cô bạn yêu của mình. Đôi mắt trách cứ của Trung Trinh tuy không khiến Nội buông tha cho Khải Minh, nhưng cũng đủ để Bạch Hạc công chúa tạm thời thôi đi ý định tiếp tục hành hạ hắn. Nàng hừ lạnh, mặt quay sang đám da dê trên bàn, thuận tiện mở chúng ra xem 《thành quả lao động》 của tên dê xồm.

Vừa đọc, đôi mày ngọc của nàng liền lập tức nhìn y chang lúc Khải Minh nhìn đám thê tre của Nhị Vương.

“Đây là đồng quái qui gì? Hình thù gì? Anh vẽ bùa ngải?”

Nội nhăn mặt nhìn Khải Minh hỏi. Nhìn thấy gương mặt của nàng, Khải Minh mới tìm thấy một chút cân bằng hã hê, cảm giác lòng tự trọng của mình rốt cuộc như giữa ngày tuyết dày vớ được đồng lửa ấm, hã hê cực. Đương nhiên, tuyết rơi lạnh cỡ nào hắn cũng chả bao giờ biết được.

“Hừ, ừ ừ...” Khải Minh giả như không nghe thấy, miệng rên nhẹ nhìn băng quơ ngoài cửa. Hành động làm giả lộ liễu này của hắn ngay lập tức kích thích dây thần kinh của cô gái nhỏ. Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, cô phi thân về phía hắn, chân trái vung mạnh bang một phát trời giáng đá hắn lăn quay ra đất, thân thể theo đà lao lên ngồi chặt trên người Minh, tay tạo quyền trào bóp chặt nơi cổ, Nội nhe hàm răng đen lóng, rít lên:

“Đừng làm giả, KHAI!”

“Này... này... cô thật thô bạo...” Khai Minh đau đến chết đi sống dậy nói. Phải mất vài giây, hắn mới cảm giác được thân thể mình, lập tức một luồng hương thơm cơ thể nữ giới đập ngay vào mặt hắn. Hiển nhiên đó là mùi thơm do Nội đem đến. Nhìn mớ tóc dài còn ươn ướt đang khoác trên vai nàng, nhìn đôi mắt sáng cùng gương mặt tinh xảo, cảm nhận từng luồng cảm giác điện giật đang chạy khắp cơ thể do hai người đang dính vào nhau, bản thân cơ thể Khai Minh liền có phản ứng. Phản ứng bất ngờ khiến hắn cũng không kịp điều khiển.

“Chết!” Khai Minh nghĩ thầm, trong lòng đã sớm nguyên rủa lấy cái cơ thể non nớt chưa từng biết mùi đời này. Hiển nhiên, thân là con gái Nội càng nhạy cảm hơn hắn vạn lần. Cảm giác có gì đó khác lạ, hai má nàng lập tức hồng nhuận. Đầu bốc khói trắng, nàng mặc kệ Trưng Trinh đang lao tới cắn, sát khí từ người nàng như đã ngưng thật thành một con chim hung ác dữ dội.

“Ngươi... muốn... chết...!!!!!!”

“KHOOOOONGGGG!!!!!!!!!!!!”

Rầm, Phang, Oành!!!!.

“Quái, Quân sư lại làm gì xúc phạm Bạch Hạc công chúa rồi?” Một ả thân vệ hỏi.

“Làm sao biết được. Thôi tốt nhất chúng ta đừng liên quan vào.” ả khác nói.

“Nghĩ lại, quân sư dám đụng tới cả Nhị Vương lẫn Nội cùng lúc, quả nhiên...” Một ả khác tiếp lời.

“Lợi hại!” Cả ba thầm kết luận.

....

“Là thế này... ui da, đây là con số, nhằm thay thế cho các dòng chữ dài...”

Lát sau, Khai Minh dùng chút hơi tàn trong đời, thân thể nằm bẹp trên trướng sần gỗ đặt ngoài sân, tay nặng nề dùng cành cây vẽ lên các con số trên đất mà giảng. Bên cạnh hắn lúc này đã không chỉ có Nội cùng Trưng Trinh. Bởi vì cảm thấy bản thân mình không tài nào đủ sức ngăn chặn Bạch Hạc hành hạ Minh, Nhị Vương đành phải gọi cả Âu Lan cùng bé Na vào giúp mình cản ngăn, vì thế sẵn tiện Thieu Hoa đang ở gần bên cũng được tham gia vào khóa học. Nhìn hình dung tàn tạ của Khai Minh, Thieu Hoa thì âm thầm khó hiểu, còn Na lại luôn mồm căn nhắc bừa bãi, cho rằng mọi người chơi trò gì đó thú vị mà không gọi nàng vào.

Còn vì sao phải nằm trên sàn mà không đứng? Đó là vì hai cái móng hắn đang sừng sững cả lên, không tài nào làm gì khác là phải phiền các thân vệ khiêng một trướng sần ra sân, đồng thời vì tiết kiệm mớ thẻ tre, Nàng Nội cũng đề nghị hắn dùng cây viết lên đất thay thế. Điều này làm hắn một lần nữa mở to mắt đánh giá cô Bạch Hạc công chúa này, qua đó lại bị thêm một đá vào móng, và phát hiện ra vô số ánh mắt chăm chọc từ các ả thân vệ xung quanh. Xấu hổ chết mất.

“Về cơ bản, tôi chẳng làm gì khác cả. Mà chỉ thay thế các dòng chữ bằng các hình vẽ đơn giản hơn này cho dễ nhớ thôi...” Minh hơi suy nghĩ, mở miệng bắt đầu giải thích.

“Hình vẽ? Vậy đây không phải bùa ngải?” Nội mở to hai mắt hỏi.

“Đương nhiên là không.” Minh bừa bãi. “Bởi vì phải ghi từng hàng chữ dài dòng như trước khiến một kẻ ngốc như tôi rất khó nhớ nổi... Nhất là khi đi săn phải đối mặt với đầy rẫy nguy hiểm, vì thế tôi mới dùng đám... chữ số này...”

Vừa nói, Minh vừa viết lên từng hình vẽ nguyệt xích ngoạn bảo:

“Cái này thay cho chữ một... đây là chữ hai...”

“Quân sư?” Trưng Trinh bỗng nhú mày cắt ngang hắn, giọng ngân nga hỏi:

“Quân sư, vì sao vẽ thế này, thật khó hiểu?”

“A. Khó hiểu? Có sao? Tôi thấy dễ hiểu mà?” Bây giờ đến lượt Khai Minh ngó người hỏi. Vừa nói hắn vừa nhìn quanh để tìm kiếm đồng minh. Thế nhưng đáp lại là những cái gật đầu chắc nịch như từng mũi tên găm vào trái tim bé nhỏ của mình:

“Đúng, chả hiểu gì cả.” Âu Lan nói.

“Từ đâu ra những thứ này?” Nội lại hỏi.

“Chả có ý nghĩa gì, làm sao... chủ quân bảo chúng đại diện cho đám chữ kia được?” Thieu Hoa kết luận.

Ok. Ok, cuộc đời xuyên không, không như trong truyện, các nhân vật nữ ở đây thật sự không dễ gì bị lừa gạt ngon ngọt như Minh từng nghĩ. Hắn gãi gãi tóc, mặt đỏ ra bảo:

“Cứ coi như đây là những ký tự... rút ngắn cho đám chữ kia, không được sao?”

“Không thể nào!” Các cô gái đồng thanh.

“Như vậy thì,” Trưng Trinh thấy mặt hần đã sắp ngốc đến phát khóc liền nở nụ cười duyên, nhẹ nhàng dùng một cây gậy khác khẽ viết từng hình thù tròn trĩnh gọn gàng trên nền đất, dịu dàng giải vậy:

“Quân sư, thế thì chúng ta có thể dùng những nét đầu của dòng chữ, hơi thay đổi tí để tạo con số, được không?”

“Đúng, như thế tiện hơn, số một này, có nét này, đây là số hai, nhìn biết ngay.” Nội gật đầu đáp.

“Ừ, quả thật có thể nhìn hiểu ngay được.” Thiều Hoa vẫn một kiểu khoanh tay mà đứng, làm tôn lên bộ ngực no tròn, đầu đánh nhịp đồng ý.

“...” Ai nói con gái xưa là phải yếu đuối? Ai nói con gái thời xưa dễ nghe dễ bảo đâu? Mau lao ra đây cho bản quân sư chất vấn, mẹ nó đây là dễ nghe dễ bảo, là yếu ớt cần chỗ dựa sao? Minh mới gợi ý, các nàng đã tạo thành cả một dãy chữ số rồi.

“Đây là mười một, mười hai, mười ba...” Âu Lan tiếp tay Trưng Nhị Vương, liên tiếp vẽ hình trên đất, đoạn nàng khựng người lại, suy nghĩ một lúc liền lắc đầu phân bác:

“Quân sư, không ổn. Thế chả phải càng về sau càng dài, càng khó nhớ?”

“Khụ khụ... cái này thì...” Cuối cùng cũng có cơ hội gỡ gạc thể diện, Khải Minh vội ho vài cái rồi bảo:

“Cái này, chúng ta không cần phải tạo hết số, chỉ cần từ không có gì đến chín là đủ, còn lại chúng ta ghép số, ví dụ như...” Khải Minh vừa nói vừa vẽ hai ký tự tượng trưng cho số một và không hề nhau, tay chỉ chúng bảo:

“Ví dụ như đây có thể thay cho số mười, rồi thì trăm, ngàn... cứ thế.” vừa giải thích hần vừa vẽ, rồi chợt hần nhìn sang những con chữ xinh đẹp do Trưng Trinh ghi ra lúc nãy, nhìn lại mình... thật xấu, quá xấu...

“Mười một đến mười chín, rồi thành hai chục, ghi tương tự...”

Cứ như thế, Khải Minh cùng các cô gái dùng cả ngày hôm đó để tạo nên một bảng chữ số đơn giản mà về sau được nhiều thế hệ người Việt ưa dùng. Càng bàn bạc thảo luận, hần càng không khỏi kinh ngạc trước tài năng của các nàng.

Ngoài trừ Âu Lan có chút chậm khi tính toán, các cô gái còn lại đều có khả năng tiếp thu cực kỳ mạnh. Ngay cả bé Na tuy còn nhỏ tuổi cũng nhanh chóng đếm được đến hai mươi số, hiểu sơ sơ các phép tính cộng đơn giản. Bất ngờ nhất chính là cô gái tính tình táo bạo, nóng nảy như Nội lại là một cô học trò xuất sắc, học một biết mười, không chỉ nàng có thể dễ dàng tính cộng trừ tới hàng ngàn, lại có thể suy luận ra quy luật của phép nhân căn bản, thật sự khiến người ta lau mắt mà nhìn, thán phục mãi.

“Đòi thật bất công.”

Khải Minh than thầm, tuy rất muốn mở miệng trở tài, tìm cách dim chết thái độ hất hàm ngạo mạn của cô nữ sinh nhỏ. Thế nhưng khi hần nhìn thấy những tia cảm xúc sung sướng vui vẻ hiếm hoi lóe lên trong đôi mắt hay nặng trĩu đầy phiền muộn của Nội, nhìn thấy thái độ nể nễ hết quay trái quay phải chỉ bảo những người khác làm toán, lòng vị tha trong Khải Minh bỗng dung vùng dậy mãnh liệt khiến hần đành phải nuốt xuống ý định của mình.

Các cô gái sau khi biết sơ sơ toán học thì đua nhau quay lại đám da dê cùng những cuộn thẻ tre, hăng say tập luyện tính toán, bỏ mặc cho Khải Minh nằm im rên rỉ, gặm nhấm con đau toàn thân một mình. Nhìn một rừng hoa đang lúc thiên nhiên xinh đẹp thì nhau đua nở, trong lòng Minh thấy vui vẻ lạ, hần hơi nhếch miệng, cười nụ cười thật hiền hòa. Vừa hay lúc này Nội mới giảng cho Trưng Trinh xong một phép tính nào đấy, ngược đầu lên, tay vuốt tóc mai nhìn thấy nụ cười của hần. Không hiểu sao nàng bỗng dung nhớ tới những gì đã trải qua, một con ngựa ngừng bỗng dung xuất hiện khiến nàng cực kỳ khó chịu.

“Này!” Nàng quát lên: “Tên dê xồm kia, lại cười cái quái gì?”

Nụ cười trên mặt Khải Minh cứng lại, tính vị tha trong lòng thì nhau đào ngũ, thay thế bằng một lời tuyên thệ mới: “Chờ xem, sẽ có ngày ta tính toán với nàng ta đủ cả vốn... lẫn lời...”

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Tăng quân

“Chạ, Chạ, dậy đi nào.” Á Chàng vừa cài lại khuy áo, vừa vươn tay lay cô em gái.

“Ummmm...” Hai mắt Ả Chạ vẫn còn đóng kín, vron người uể oải ngồi dậy, miệng cố mãi vẫn không sao đóng lại được phải ngáp tới ba bốn lần, nàng nói bằng giọng hết sức nũng nịu:

“Hai, trời chưa sáng mà?”

“Đã đến giờ rồi.” Ả Chàng đã hoàn toàn thay bộ đồ luyện tập, nhìn cô em vẫn còn đang say ngủ nói. Thấy Ả Chạ vẫn như người trong mộng chẳng có phản ứng gì, nàng bật cười nói thêm:

“Không dậy sớm thay đồ, chậm giờ luyện tập lại bị tên nhóc Đồ Tam Lang cười cho bây giờ.”

“A!” nghe đến bị tên nhóc trạc tuổi chê cười, Ả Chạ bừng tỉnh hẳn, nàng như một con người khác, bật ngay dậy vớ lấy cái áo màu đất treo đầu giường, vội vàng cài nút. Vừa thay áo nàng vừa không khỏi cảm thấy trong lòng hậm hực ừn khuất. Các nàng phải dậy sớm một mỗi thể này, tất cả cũng chỉ vì tên nhóc họ Đồ kia.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Ý chỉ: người học văn thường khiêm tốn e dè, sẽ không bao giờ tự thổi phồng mình lên là người giỏi nhất, ngược lại, giới luyện võ sẽ luôn khoe khoang cậy tài, hoặc tìm mọi cách để vươn lên, vượt qua đối thủ, mục tiêu: đệ nhất thiên hạ.

Câu thành ngữ này tuy không phải phản ánh hoàn toàn thái độ cùng tâm tính của người luyện võ, xong nó cũng có được độ chính xác nhất định. Nhất là đối với những thiếu niên còn trẻ người non dạ như Đồ Cán, câu thành ngữ này càng là đúng vào trong tim, trong thịt.

Thân là cậu ba trong nhà họ Đồ nức tiếng xứ Cửu Chân, từ lâu cậu đã cho rằng ngón xà mâu nhà mình chính là thiên hạ đệ nhất, dù đánh ngang đánh dọc, ra Bắc vào Nam đều không có đối thủ, càng là võ công độc môn, ngoại trừ trong nhà ra không ai có thể biết được. Vì thế, vốn tính ngựa non háu đá, nghe con không sợ hổ, Đồ Cán mới dám cả gan làm vậy, xua quân lao ra đón đánh giặc Bắc, ầu cũng là vì cậu muốn điều võ đương oai cho nhà mình.

Thế nhưng rồi thiên hạ rộng lớn, người tài chắc gì đã là người tài nhất? Khi ngay cả Lạc Hầu Đồ Dương, cha cậu còn không dám liều lĩnh như cậu con út của mình, thì hành động của Đồ Cán quả thực là tự tìm đường chết. Lúc đó nếu không phải Chấn Bắc tướng quân Đào Kỳ ngang trời xuất thế chống đỡ, ắt hẳn cậu đã phải ném mũ tài cao chưa đặt, mồ đã xanh urom.

Cũng nhờ trận đấu kinh điển đó, Đồ Cán mới chính thức nhận ra được tài nghệ của mình quả thật còn chưa đâu vào đâu, càng thêm thối mắ vì sao đại tướng quân Đào Kỳ lại có thể có hiểu biết sâu sắc như vậy về phép đánh xà mâu của nhà mình. Vì thế cậu quyết tâm tìm gặp chàng, muốn xin chỉ giáo võ nghệ, giúp bản thân tịnh tiến.

Khi hần mở miệng ngỏ lời cùng Chấn Bắc tướng quân, người sau nhìn hần thật lâu, tựa như đang đánh giá lời của cậu nhóc này có bao nhiêu chân thật cùng quyết tâm, rồi chàng phán:

“Muốn rèn thêm phép dùng xà mâu? Dễ thôi, vào Lĩnh Nam quân đi!”

“Hà?”

Đồ Cán khó tin nhìn Đào Tam Lang, vốn cậu đã chuẩn bị tinh thần bị Đào Kỳ từ chối, sẽ viện lý do không chịu chấp nhận dạy mình. Không ngờ, Đào Kỳ không đồng ý cũng chẳng bác bỏ, lại quăng hần vào trong một nhánh quân để tập luyện, mà theo Đồ Cán biết, nhánh quân này cũng không có bao nhiêu liên hệ cùng nhà họ Đào hay nhà họ Đồ, mà thực sự chỉ là một nhánh quân đội trực thuộc quyền chỉ huy của Nhị Vương. Đã vậy, nhánh quân này cũng chỉ mới thành lập, tức là kinh nghiệm của họ còn quá non, độ phối hợp chắc... cũng còn khá tạp nham, hay ít nhất theo Đồ Cán nghĩ là như thế.

“Bỏ đi, anh không chịu thì thôi vậy.”

Đồ Cán lắc đầu, cúi mặt thật thấp bảo, hiển nhiên đây chỉ là Đào Kỳ khéo từ chối mình mà thôi.

“Sao, thế nào? Cậu muốn mình yếu mãi thế này á? Hay cậu ngại cực khổ? Sợ?”

Đào Kỳ đọc được từng luồng ý niệm coi thường từ khóe mắt của cậu nhóc, chàng cười mỉm, hỏi khích lầy.

“Ai nói?” Đồ Cán cãi lại. “Vào thì vào chứ sợ gì?”

“Được, thế thì cứ quyết định như vậy đi.” Đào Kỳ vui vẻ bảo, rồi chàng như suy ngẫm điều gì, nhẹ nhàng khoác tay bảo hai chị em Ả Chàng, Ả Chạ đang đi ngang gần đó bảo:

“Đúng, thằng nhóc này trông mặt có vẻ lười nhác. Chàng, Chạ, hai cô cũng theo vào Lĩnh Nam quân đi, có gì còn trông coi hần một chút.”

“Chúng em?” Hai cô chị em thấy mình chẳng làm gì cũng bị kéo vào thì ngạc nhiên đến hai mắt mở to. Hai nàng nhìn nhau, rồi cùng cắn môi nhỏ, đồng thanh nói:

“Thế nhưng chúng em vốn ở trong nương tử quân rồi, nếu làm vậy...”

“Không sao cả, cũng sớm thôi, Vua đã có lệnh tăng cường Lĩnh Nam quân rồi.” Đào Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà sàn nơi trung tâm, giọng khẳng khái nói.

“Lạnh quá...” Á Chạ nắm hai bên vai, kéo thật chặt như thể nếu nàng làm như vậy, bầu không khí đầy sương sớm sẽ trở nên ấm áp hơn. Tính khí hai chị em nàng vốn không chịu thua kém ai, lại khá hiểu chuyện, vì thế tuy bị ép vào Lĩnh Nam quân, các nàng vẫn hết mực tuân thủ quy định cánh quân này.

Trời còn chìm trong màn đêm, trăng vẫn chưa hẳn chịu khuất bóng, từng tốp Lĩnh Nam quân hi hục xuất hiện, có người vươn vai giãn gân cốt, có kẻ tranh thủ đem vũ khí ra chuẩn bị trước khi có lệnh tập trung, bắt đầu ngày huấn luyện mới. Đây là quân kỳ trong quân, cho dù là những tên lính mới vào như các nàng hay các bách phu trưởng cũng không ngoại lệ. Chẳng phải vì thế mà bao giờ các nàng lẫn mò đến được sân tập cũng có thể bắt gặp thân ảnh cụt tay đang đứng dưới hàng cờ lớn, im lặng quan sát dòng người tích tụ về. Nguyễn Sáng ở đó tuy rất kiếm lời nhưng bao giờ cũng sừng sững như núi Ba Vì đàng xa khiến cho mỗi tên lính dù mới dù cũ đều cảm giác được một cỗ hào hùng cùng hãnh diện trào dâng.

“Đi, chúng ta ra đằng kia khỏi động.” Á Chàng liếc nhìn Sáng, cũng nhìn thấy một thân ảnh anh thư đang từ tốn đi tới liền kéo tay em gái ra xa.

“Quá đông? Ngộp?” Nàng Thục chấp hai tay sau lưng, từng bước đến bên Sáng hỏi. Tên kia lắc đầu bảo:

“Cũng không, không có gì ngộp không ngộp, năm ngàn người mà thôi, tôi vẫn quản được.”

“Được. Đây là nền móng quân ta, anh đừng để Vua cùng quân sư thất vọng.”

Thục đứng kề bên hắn, đưa ánh mắt nhìn quân Lĩnh Nam trong từng bộ quân trang chỉnh tề, đều một màu nói. Sáng nghe nàng nhắc khéo, nhẹ nhàng gật đầu. Từ sau trận Lăng Bạc, Vua đã sâu sắc hiểu rõ tầm quan trọng của việc nắm giữ một cánh quân tinh nhuệ, không bị chi phối bởi bất kỳ thôn xóm, dòng họ hay Lạc Hầu, Lạc Tướng nào. Xong việc thiết lập một cánh quân như vậy quả thật không hề dễ dàng, không nói đến các tộc trưởng quyền uyển quyền lực, không chấp nhận nhả ra binh quyền, chiến sĩ tinh nhuệ trong tay, ngay cả việc trang bị quân trang, vũ khí cũng tìm kiếm người lãnh đạo cánh quân này cũng đã là một việc hết sức đau đầu. Chẳng phải vì vậy mà dù Lĩnh Nam rộng lớn vô cùng, dưới tay hai vua vẫn chỉ có mỗi một đội Nương tử quân vừa vắn hơn ngàn người.

May mắn sao, Nhị Vương đi đến Cẩm Khê trễ, lại mang tới một nhánh quân mới, Lĩnh Nam quân.

Vốn ban đầu mọi người còn có chút lo lắng liệu một nhánh quân thế này có thể làm ra trò trống gì hay không, nhưng sau trận đoạn hậu lần trước, sức mạnh của nó cũng đã bộc lộ rõ ràng. Bởi vì quân quyền tập trung, Lĩnh Nam quân không phải lo lắng có người ngán sau lưng, bọn họ thi triển chiến lược hết sức thoải mái, từng bước gọn gàng, hiệu quả đến nỗi không ai ngờ được. Không những thế, niềm tin của họ dành cho chủ tướng quả thật khiến Vua Bà hài lòng lắm. Dù bị xếp đoạn hậu, dù bị đưa vào những chiếc xe hàng làm mồi nử, họ cũng không có hai lời phàn nàn, không như những nhánh quân thị tộc khác sẽ luôn viện cớ, tìm cách để tránh nặng tìm nhẹ, luôn khiến Trung Vương phải tìm cách khích lệ, thưởng thưởng mới chịu ra sức.

Vì thế khi nhìn thấy bảng quân chế cùng phong chức do Trung Trinh đưa lên, toàn thể tướng lĩnh cốt cán trong Lĩnh Nam gồm Lê Chân, Thánh Thiên, ba anh em nhà họ Đào ... đều không có một lời bác bỏ, đều gật đầu đồng ý. Không những vậy, Vua còn khẳng khái tách ra phần lớn nương tử quân cùng một số chiến binh gia nhập vào, khiến Lĩnh Nam quân trong chốc lát gia tăng đến hơn năm ngàn người, giúp nhánh quân này hoàn thiện hệ thống của mình, càng như hổ thêm cánh, mười phần mạnh mẽ. Có thể nói, đây chính thức đã là con át chủ bài của Vua Nam. Hiện giờ quân chế cánh quân này như sau:

Quân sứ chủ quân: Nguyễn Sáng.

Quân sư: Đặng Khải Minh

Năm quân phu trưởng quản một ngàn người bao gồm: Hoǎng, Nàng Quỳnh, Thiều Hoa, Âu Mạn, Rấn Lục.

Còn lại bên dưới là các bách phu trưởng, mỗi người quản lý trăm người, dưới nữa là các thập phu trưởng những đội mười người, cùng cuối cùng là các ngũ phu trưởng tổ đội năm người. Các vị trí đầu ra đầy hết sức chặt chẽ.

“Khải Minh ở đâu?”

Thục nhìn trái ngó phải không thấy mục tiêu mình cần tìm, mày hơi nhăn lại hỏi. Mấy hôm nay đến phiên nàng dạy hắn bài binh bố trận, thế mà không hiểu sao hắn lại lặn mất tăm, nếu hắn dám lười biếng, nàng chắc chắn cho hắn no đòn.

“Quân... chủ quân không có ở đây, hai hôm nay cậu ấy đều ở chỗ Nhị Vương” Sáng đáp lời.

“Ồ, vì sao?” Hai mắt Thục sáng lên, cổ nén bao nhiêu luồng suy nghĩ hay ho đang bộc phát trong đầu hỏi, thế nhưng nhìn Sáng chỉ lắc đầu tỏ ý không biết, nàng cũng lười chả thèm nói. May mắn lúc này Nàng Quỳnh quân nhưng chỉnh tề đi đến, chấp tay chào hai người nói:

“Quân sư đang cùng Trinh dùng phép tính mới, kiểm kê lại đám sổ sách.”

“Phép tính? Là gì?” Thục nhú mày hỏi: “Tại sao phải kiểm kê lại đám thẻ tre dày cộm đó?”

“Là vậy, cách tính toán đó do Khải Minh cùng Trinh nghĩ ra, hình như thông qua đó họ thấy đám sổ sách này có rất nhiều sai lầm...” nơi đến đây, Quỳnh hơi liếc nhìn xung quanh, hàm răng nghiền chặt nói khẽ:

“Cũng qua đó phát hiện ra một chút... manh mối...”

“Hít.” Sáng cùng Thục nghe lời, hiểu ngay “manh mối” này có nghĩa là gì. Hai người bọn họ dùng ánh mắt sáng rực hỏi:

“Thật?”

Quỳnh khẽ gật đầu, nắm tay nắm thật chặt, bản thân nàng so với ai hết càng nôn nóng muốn biết Khải Minh cùng Trung Trinh liệu có thể thông qua đám manh mối kia lần mò ra tên Việt gian hay không, càng nóng lòng muốn tìm ra kẻ chủ mưu đã hãm hại hai chị em nàng.

“Được, vậy thì tốt, ta qua đó xem hỗ trợ họ một tay.” nàng Thục nở một nụ cười tươi, hài lòng nói, đoạn nàng không hề chần chờ phi thân chạy đi mất, để lại Sáng dõi mắt nhìn theo. Đợi Nàng Thục đi khuất, Sáng mới khẽ thở dài, giọng lạnh lùng quay xuống quân sĩ bên dưới hô vang:

“Đã đến giờ. Tụ quân, bắt đầu huấn luyện.”

Nàng Quỳnh dùng ánh mắt đầy tình tường nhìn tên cấp trên cột tay của mình, miệng hơi cười nàng chấp tay chào, rồi cũng đứng đĩnh đi về phía hơn ngàn quân đang tập hợp. Bởi cách đây vài hôm, nàng cũng chính thức được Vua Bà nhờ vả, trở thành một trong năm quân phụ trưởng Lĩnh Nam quân, đồng thời kiêm nhiệm luôn chức phó quân súy.

“Quân sư, Nhị vương, nghỉ ngơi một chút đi.”

Âu Lan nhìn ba thân ảnh vẫn đang miệt mài cầm bút hí hoáy giữa đồng da dê dày cộm, giọng đầy quan tâm bảo. Kể từ ngày Nhị Vương nhận rõ phép tính cùng những lỗ hổng trong đám thẻ tre kia, nàng đã như người điên lao đầu vào tính toán, kiểm tra lại đến quên ăn, quên ngủ. Lúc đầu, quân sư cùng Nội còn lần lượt nhau khuyên can Trung Trinh không nên hao phí sức khỏe đến vậy. Thế nhưng tính tình Nhị Vương vốn trong cứng ngoài mềm, hết sức cố chấp, nàng không nói không rằng chỉ đưa ra vài cái tên bí ẩn cùng đám số sách liên quan là ngay lập tức khiến hai người kia nhanh chóng trở cò, không chỉ thôi không khuyên nữa mà còn nổi giảo cho giặc, xách tay xắn áo vào tính toán chung. Chuyện này đã diễn ra bốn hôm nay rồi khiến u Lan rất lo lắng bọn họ sẽ kiệt sức ngất xỉu.

“Ai, thật sự là...” nhìn ba người vì mải mê làm việc đến độ hai mắt thâm quầng, chả còn chú ý gì đến lời mình nữa, Lan đành ngao ngán lắc đầu. Nàng khẽ đưa mắt về góc phòng nơi chiếc giường sàn được kê, môi đã sớm trề ra thành cả vũng. Nhìn thân ảnh nàng Thục đang chễm chệ nằm ngủ ngon lành trên đó, nàng cũng đành bĩu môi chào thua. Vốn dĩ nàng còn mong chờ cô đại tướng sẽ khuyên can giúp mình đâu, ai dè vừa đến xem đám chữ số đã lăn ra ngủ đầu, còn tệ hơn cả mình. Thì ra không phải ai cũng là thập toàn thập mỹ, giỏi võ công, thao chiến lược như Bát Nạn đại tướng quân không ngờ lại không chịu nổi những con số xoay vòng vòng này.

Nhìn bầu trời đã dần sáng, Âu Lan cũng đành thở dài, thân thủ đi đến bên bàn, giúp thu dọn đồng da dê hỗn độn. Thế nhưng nàng vừa chạm tay vào đã nhanh chóng hoảng hồn rút lại ngay, bởi vì bên cạnh Nàng Nội bỗng dung hô lên một tiếng rõ to, hết sức kinh người.

“Là người, hóa ra là người.” Nội dùng ánh mắt đầy căm phẫn, miệng gằn lẩy. Lời nàng nói nhanh chóng hút lấy sự chú ý của hai người bên cạnh, cũng đánh thức Nàng Thục đang gục gù trên giường. Thục bật người dậy, dùng giọng vội vàng hỏi:

“Ai, ai? Cái gì?” đợi nàng tỉnh táo đã thấy ba người kia cũng dừng tính toán lại. Chỉ thấy Trung Trinh cùng Khải Minh đang chau đầu nhìn vào đồng da dê bên cạnh Nội, Trung Trinh lạnh giọng bảo:

“Nếu em cũng tìm ra là hấn, vậy chắc chắn hấn có vấn đề.”

“Nội, lỗ hổng bên tôi cũng dẫn tới hấn.” Khải Minh bảo.

“Vậy chúng ta tức khắc xử lý hấn? Thế nào?” Nội dùng ánh mắt lóe lửa, hần giọng nói.

“Không thể.” lúc này nàng Thục cũng đã sớm tỉnh táo, nàng đi đến bên đồng da dê, chăm chú nhìn vào kết quả của từng người trên đó, trầm tĩnh nói:

“Những thứ này không đủ sức ép hấn lộ mặt, chỉ có thể giúp ta biết hấn chắc chắn có liên quan mà thôi. Nếu làm rộn lên chị nghĩ sẽ đánh rần động cò, hư mất bố trí của quân ta.”

“Vậy chúng ta nên làm sao?” Trung Trinh dùng hai ngón tay day day huyệt thái dương cho đầu óc tỉnh táo một chút hỏi. Thục đứng thẳng người, giọng đầy tình ranh nói:

“Trước mắt chúng ta mặc kệ hấn, sau đó tìm cách khai thác ra hết tay chân của hấn, chặt bỏ chúng trước, rồi mới...”

TUUUUUUUU!!!!!!

TUUUUUUUU!!!!!!

TUUUUUUUU!!!!!!

“Quân Hán động binh?” Vừa lúc này tiếng tù và cảnh giới lập tức vang vọng khắp quân doanh khiến bọn họ giật mình nhìn nhau.

“Vô lý, hai quân còn đang trong thời gian đình chiến, vì sao giặc động binh?” Âu Lan nhú mày hỏi, thế nhưng hiển nhiên mọi người ở đây cũng đều thắc mắc như nàng.

Bát Nạn đại tướng quân Vũ Thị Thục đã sớm song đao nơi tay, thân thủ nhẹ nhàng mở ra cửa lớn cho ánh nắng chói chang hùa vào. Nàng dùng tay che lại ánh mắt, khí thế bùng bùng nói:

“Muốn biết chúng nó giờ trò gì? Vậy đi, chúng ta ra xem!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Bờ sông Đốc

Bởi quân Hán thành công nhờ bỏ trại của Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa, cùng với nội bộ quân Lĩnh Nam chịu nhiều vấn đề rắc rối, Vua Bà đã quyết định toàn bộ các tuyến đều co cụm về bờ bên kia dòng sông Đốc rộng lớn, để lại một dải bờ đông sớm đã chi chút lâu trại cùng cờ xí đồ rục của Hán quân.

“Dung, đã xảy ra chuyện gì? Giặc đánh tới sao?”

Nàng Thục siết chặt đôi song đao trong tay, đôi chân ngọc nhanh chóng phi lên bờ tường gỗ, đối với người đang có nhiệm vụ quan sát tình hình địch - Đông Châu công chúa Phương Dung hỏi.

“Không hẳn...”

Phương Dung không vội nói rõ ràng, nàng hơi nhíu mày đánh giá từng đội từng đội thuyền con đang dần dần trôi tới gần nơi xa, dường như bản thân nàng cũng muốn tìm hiểu rõ rốt cục Hán quân muốn làm gì.

Ngày hôm đó khi quân Hán thực thi chuỗi liên hoàn kế, vừa dẫn xà xuất động dụ dỗ chủ lực Lĩnh Nam lên cao, vừa bất ngờ tập kích khe Bàu, phá Nga Sơn, lại vẫn không quên xuất một toán kỳ binh dùng đường thủy cố ý đánh lên đầu não quân Việt, ý đồ cùng với loạn quân trong ứng ngoại hợp một lần nhổ sạch hậu phương quân Nam, từ đó vây chết cánh chủ lực phía trên. Có thể nói, kế hoạch do Mã Viện bày ra thiên biến vạn hóa, chu toàn vô cùng, quả thực nếu cứ chiếu theo chiều hướng ban đầu, Trưng Vương hoàn toàn có thể rơi vào tình thế cô lập, thập diện mai phục không còn lối về. Xong, may mắn sao lần này kết quả đã khác hẳn.

Bởi vì sự xuất hiện và ảnh hưởng của Đặng Khải Minh, mục tiêu của quân Nam vốn từ từ thủ Cẩm Khê, quyết chiến với quân Hán một trận thư hùng đã chuyển thành cù nhảy, vừa cố tiêu hao sinh lực địch, vừa kéo dài thời gian, và quan trọng hơn là nhờ sự giúp đỡ từ tình báo của thôn Kê Khí đã moi ra những con sâu bên trong chiến tuyến quân Việt.

Do đó mà không những quân Nam có thể ung dung sớm rút toàn bộ chủ lực, tránh cho tổn thất không đáng, mà còn có thể điều binh giáng đòn bất ngờ phủ đầu quân Hán, khiến chúng trở tay không kịp đánh từ bỏ truy kích quân ta. Quan trọng hơn nữa là, Vua Bà đã sớm nhìn thấu mưu kế của Mã Phục Ba, bản thân nàng cũng chôn cất rất nhiều phục binh nơi đại doanh để kịp thời cứu lửa, một trận quét gần như sạch sẽ những tên nội gián. Đồng thời nữ tướng miền Biển là Thánh Chân công chúa Lê Chân cũng không hề làm phai mờ tên tuổi của mình. Đương ban đêm dùng thuyền nhẹ mai phục thủy quân Hán, thành công nuốt gọn mấy chục chiếc chiến thuyền nguy nga này, nhân tiện lấy luôn thủ cấp tên bộ binh giáo úy Lục Hạng, dọa chạy mất tên Khâu Thủy Trung Lang Tướng Lỗ Lâm. Nếu không phải do quân số hạn chế cùng độc kế của Ban Siêu, không chừng Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa còn có thể thành công phân sát hơn vạn quân Hán, đoạt lại khe Bàu, từ đó đánh sập toàn bộ sắp xếp của Mã Viện.

Nếu như chuyện đó xảy ra, e rằng toàn bộ cán cân của chiến trường sẽ trong chớp mắt dời về phía Việt quân, lúc đó, không chừng mục tiêu của Vua Bà hoàn toàn có thể quay về ý định ban đầu: dùng một trận mà định căn khôn, quét sạch quân ngoại xâm ra khỏi bờ cõi.

Tiếc là trên đời này không có hai từ «nếu như». Hơn nữa, Trưng Châu là một người hết sức cố chấp cùng thông minh, nàng đương nhiên hai năm rồi mười nội bộ quân mình vẫn chưa hề sạch sẽ gọn gàng, đâu đó sau lưng quân dân Lĩnh Nam vẫn còn những đôi mắt chó sói đang chòng chọc nhòm ngó, chực chờ các nàng sơ hở để lao lên xâu xé nền độc lập nhỏ nhoi này. Và lại, kẻ mà nàng đối đầu không phải là một tên tướng lĩnh non nớt chưa biết mùi đời, mà là một con cáo già sành sỏi chiến trận, đang mong ước dù có “da ngựa bọc thây” vẫn kiên quyết bình Nam, hết sức nguy hiểm. Ai mà biết đằng sau hẳn còn có những bước chuẩn bị gì, những mưu kế gì chưa tung ra?

Tóm lại, sau trận giao tranh đẫm máu đầu tiên, cả hai bên đều đã sơ bộ hoàn thành kế hoạch của mình. Trong khi quân Nam thành công tiêu diệt một lượng không nhỏ Hán quân cùng với thanh lọc phần lớn nội bộ. Quân Hán cũng đã thành công khóa chặt quân Nam, cô lập cùng ép Vua Bà phải co cụm lại nơi bờ tây sông, khó lòng trốn chạy.

Tuy nhiên, tính ra thì Mã Phục Ba vẫn chịu thiệt thòi lớn hơn. Bởi lẽ hơn mười chiếc chiến thuyền lớn theo bộ quân cùng tiến đã bị Lê Chân diệt gọn, làm cho tính chủ động chiến lược của quân Hán bị suy giảm nghiêm trọng. Vào lúc này, ai cũng rõ ràng quân Hán buộc phải dùng bè gỗ và cầu phao để tấn công, hoặc chờ đợi nhánh thủy quân viện binh khác kéo tới. Mà dù là tấn công hay chờ đợi, Mã Viện đều cần có thời gian chuẩn bị kỹ lưỡng, không thể nào vội vã sử dụng đám bè gỗ chưa thành hình kia ra tham chiến được.

“Chị, chúng định làm gì?” Trưng Trinh nhíu mày khó hiểu hỏi: “Nội ứng ngoại hợp chẳng?”

“Chị không biết, tình hình này... chúng ta gặp chiêu phá chiêu thôi.”

Trung Châu trả lời, hai tay nàng ung dung khoanh trước ngực, hết sức bình tĩnh nhìn quân Hán đang chống bè tới. Đoạn, nàng hơi nghiêng người phất áo choàng, che đi tầm nhìn của cô em gái rồi nói:

“Trình, giữ bình tĩnh. Dù Mã Viện có tính kế thế nào đi chăng nữa. Lão cũng không thể mạnh động dùng gián lúc này được. Em cứ dùng ánh mắt dè chừng đó nhìn mãi một hướng như thế sẽ gây chú ý mất.” Rồi nàng hơi nhăn mày hỏi:

“Và lại, vì sao em cho là hần?”

“Chị, em cùng quân sư tìm ra một cách tính toán kiểm kê sổ sách mới, chúng em...” Trưng Trình vốn định nói tiếp thì Vua dùng tay ngăn lại, nhỏ giọng bảo:

“Việc liên quan đến Thiên mệnh, tốt nhất không nên nói ở đây, lát nữa em theo ta về dinh bàn bạc.”

“Vâng ạ.” Trưng Trình nghe chị dạy, ngoan ngoãn cúi đầu thừa. Nàng không biết khi mình cúi đầu, Trung Châu lại nhanh chóng nhìn về phía thân ảnh đang len lỏi giữa đám tướng lĩnh Lĩnh Nam quân, rồi trong sát na dời về phía lòng sông bên dưới rãnh dạy:

“Đạo gần đây em quá... quyến luyến cậu ấy, nếu cậu ấy tiếp tục giả nữ vệ của em thì thôi. Nếu không em nên chú ý. Thiên mệnh là vấn đề sống còn của cả tộc ta. Trước khi dọn dẹp sạch sẽ rác rưởi, em không nên để thân phận cậu ấy bộc lộ, sẽ rất nguy hiểm!”

“Vâng, em nhớ rồi.” Trưng Trình bị chị điểm tim đen hai chữ “quyến luyến” đánh xấu hổ cúi đầu không dám cãi. Mãi một lúc sau nàng mới nhẹ nhàng nhìn về bờ sông đầy chướng ngại, cố gắng điều hòa tâm tình của mình. Bên cạnh, Trung Châu thấy em mình đã hiểu chuyện hơn, cũng âm thầm gạt đầu hài lòng.

“Giá mà có một mối lửa cùng con gió đông thì hay.”

Khải Minh nhìn lều trại quân Hán san sát với nhau, chắc lưỡi bảo.

“Cái gì gió đông, cái gì lửa?” Âu Mạn đứng bên cạnh cậu, nghe thế khẽ hỏi.

“À...” Khải Minh hơi trầm ngâm nói:

“Là vậy, khi xưa có hai nước giao tranh với nhau, cùng hẹn nhau nơi một dòng sông lớn. Một bên kéo quân trăm vạn, bên kia dốc bốn vạn người ra ngăn...”

“A, bốn vạn quân làm sao có thể thắng nổi trăm vạn? Bên ngăn chắc chết thê thảm.” Gấu Đen giật mình bảo.

“Đánh trận nào phải như vậy? Dù có trăm vạn đại quân cũng không thể một lúc hùa nhau lên chém giết, đã chủ quân nói thế ắt hẳn phải có gì khác biệt đi.” Bên cạnh hần, Thiệu Hoa chẳng cần suy nghĩ cũng lắc đầu bác bỏ tên Gấu Đen.

Nội đứng kế bên thấy tên Khải Minh đang dùng một nụ cười mỉm kiểu ra vẻ hiểu biết liền khó chịu lắm. Nàng âm thầm dựa sát, dùng hai ngón tay bắt nờng bẹo lấy eo hần xoay mạnh hai vòng lớn, miệng lạnh lùng bảo:

“Quân sư, có chuyện mau kê, chớ vòng vo!”

“Hihihi!” Khải Minh giật mình, âm thầm đưa tay ôm nhẹ chỗ đau, chả hiểu sao từ cái hôm ấy hần vô tình... thấy sạch sẽ Nội, nàng như cổ tính già tăng ác ý với hần, hề chút là cốc đầu, hề chút là bẹo hông đau không sao tả nổi. Chẳng biết nàng có biết làm vậy dễ khiến người ta hiểu lầm hần đang khi dễ nàng hay không? Quan trọng hơn là, mặt mũi của hần coi như mất sạch, nhìn đám người nam thanh nữ tú võ công cao cường lại làm bộ làm ngơ chẳng thấy «hành vi cần rờ» vừa rồi của Nội, hần coi như thanh danh mình đã rớt tận đáy vực rồi, ngay cả tên Gấu Đen còn làm bộ? Quái? Hần cũng học giả võ làm bộ rồi? Làm bộ thì có thể khéo hơn được không, miệng anh còn đang cố nín cười thế kia...

Khải Minh khẽ ho vài tiếng, dù sao thì từ ngày hần chính thức quyết định gia nhập vào giai thoại này, thanh danh của hần cũng nhanh chóng biến đổi rồi. Nói hần có vị trí quan trọng, uy danh khó ai thay thế nổi cũng đúng, mà nói hần thanh danh đen đúa, chẳng còn cái gì ráo cũng chẳng sai đi. Thở dài, Khải Minh bắt đầu kể:

“Đúng vậy, kết quả cuối cùng bốn vạn quân kia đã thắng lớn, bọn họ dùng kế hòa công, cộng thêm một trận gió đông, là thế này...”

“A... người mưu sĩ kia thật to gan, dám thân một mình vào doanh trại giặc lừa chúng.”

“Xích sát buộc chiến thuyền, kẻ này không tệ...”

“Gió Đông, ra là như vậy...”

Đội Khải Minh sơ lược kể xong trận Xích Bích, mọi người cũng cúi đầu trầm ngâm. Lúc này bản thân hần còn muốn kể tiếp một trận hỏa công nổi tiếng thứ hai, trận Đầm Thị Nại. Xong xét tới bối cảnh trận này cùng lịch sử khác nhau quá xa, Khải Minh đành lắc đầu bỏ qua.

“Đó là một trận thắng hay, thế sao tôi chưa từng bao giờ nghe đến nó?”

Bổng đầu có một giọng nữ khá lạ vang lên bên cạnh khiến chư tướng Lĩnh Nam quân giật mình. Mọi người nhao nhao nhìn lại thì thấy có bốn cô nữ tướng đã đứng sau lưng họ từ lâu.

“Trinh Thục công chúa, Thánh Thiên công chúa, Thánh Chân công chúa, Đông Châu công chúa!”

Quỳnh nhìn bốn cô đại tướng quân cùng dặt tay nhau tới, khẽ giật mình ra mắt. Tuy nàng cũng được phong tướng, bái làm công chúa, thế nhưng nàng sâu sắc hiểu rõ địa vị của mình cùng bốn cô gái kia hoàn toàn khác biệt. Mà chẳng cần có nàng nhắc nhở thì uy danh bốn vị trụ cột Lĩnh Nam này cũng hoàn toàn khắc sâu trong lòng mỗi người chiến binh đất Nam. Bọn họ cũng thi nhau cúi đầu ra mắt.

“Đúng, ta cũng chưa từng nghe sách nào ghi chép trận này.” Nàng Chủ, Thánh Thiên công chúa vốn là người thích đọc sử sách cũng nhú mày nói theo Lê Chân.

“À... đó là vì trận đánh này... đã sớm thất truyền, tôi chỉ nghe lão... cha kể lại.”

“Là như vậy sao?” Lê Chân cùng Thánh Thiên tất nhiên không hài lòng với câu trả lời này, hai nàng nhú mày nhìn Khải Minh thật sâu. Xong, Vua Bà đã nhắc nhở việc của Thiên Mệnh không nên can thiệp quá sâu, cho nên hai nàng cũng mặc kệ không tiếp tục truy cứu nữa. Còn Phương Dung cùng nàng Thục lại có vẻ không quá bất ngờ trước lời biện hộ của Khải Minh cho lắm, vẫn thoải mái trò chuyện với mọi người bên cạnh.

“Tiếc là trận chiến ấy tuy hay, kể sách ấy tuy độc, tôi cũng chưa từng... nghe nhắc tới trên đời... xong quân ta lại không thể nào áp dụng được.” Lê Chân lắc đầu tiếc nuối, chống hai tay lên thành tường, từ tốn giải thích trong ánh mắt tò mò của mọi người:

“Trận đó yêu cầu nhiều yếu tố, trong đó thái độ chủ quan khinh địch của chủ tướng phe kia cùng với kinh nghiệm thủy chiến ít ỏi là điểm mấu chốt quan trọng nhất.” hơi suy nghĩ nàng phân tích:

“Nếu kẻ họ Tào kia không phải vì tìm cách bù đắp thiếu hụt của quân mình về thủy chiến, lại không quá vội vàng khinh địch mà cố gắng đẩy cao, nóng lòng đánh nhanh thắng nhanh, ắt hẳn sẽ chẳng thể dễ dàng trùng liên hoàn kế của tên mưu sĩ họ Bàng kia. Lại nói nếu binh lính dưới trướng hẳn vốn sĩ khí tràn đầy lại thông thạo thủy chiến, ắt sẽ không lúng túng đến độ dễ hòa thuyền áp sát, hoặc xao động loạn cả lên như vậy.”

“Ra là thế.” Khải Minh nghe nàng giảng, bản thân cũng vỡ ra nhiều điều, không hổ là thủy quân đại tướng, chỉ nghe hán kể sơ sài đã có thể phán đoán được tình thế trong trận Xích Bích.

“Còn quân Hán hiện giờ đây?” Thiệu Hoa hỏi dồn.

“Quân Hán bây giờ, rất mạnh!” Lần này đến phiên nàng Chủ lên tiếng.

“Mã Phục Ba tuy nam chinh bắc chiến cả một đời người, kinh nghiệm chiến đấu rất nhiều lại có một dàn tướng lĩnh mưu sĩ theo cùng, cho dù lão có khinh địch chủ quan cũng không thể quá mức độc đoán như tên kia, dám thu dụng kẻ xa lạ. Mà bản thân lão cũng chỉ là tướng soái, càng không thể làm bộ cầu hiền cho bản thân sử dụng, nếu không muốn bị tên Lưu Tú nghi kị giết chết.”

“Đúng vậy.” Phương Dung cũng góp vào:

“Hơn nữa lần này Hán quân có thật nhiều tên xuất thân từ vùng Dương, Kinh, vốn quen với thủy chiến, lão cũng chẳng cần phải dùng liên hoàn xích sắt, cũng chẳng cần lo lắng quân lính vì thiếu thốn kinh nghiệm thủy chiến mà dẫn đến lúng túng sai lầm. Lão chỉ cần đợi chiến thuyền đến hoặc dựng đủ bè gỗ, cầu phao là đủ.”

“Quan trọng nhất là dù bọn Hán tộc ấy có chấp nhận đầu hàng hay không cũng chỉ là giả vờ giả vịt, không thể nào coi trọng hay tin tưởng dân Nam ta được. Nên càng khó có thể khổ nhục kế hay hóa thuyền.” Hai mắt Nàng Quỳnh phấp phồng, cắn chặt răng rít. Hiển nhiên những ký ức kinh khủng khi bị giặc bắt vẫn còn hằn sâu vào trí óc khiến nàng không thể nào tha thứ cho chúng được.

Khải Minh nghe từng vị danh tướng nước Nam từ từ mở xẻ tình thế hai quân, trong lòng âm thầm bội phục. Quả nhiên là anh hùng dân tộc Việt, tài năng, tầm nhìn cùng tri thức của họ đã sớm không phải người thường có thể so sánh. Chỉ nghe họ bàn luận thôi đã đủ để hán mờ mang đầu óc không ít.

“Mau nhìn, bọn chúng biến trận!”

Bổng chốc, quân Hán thay đổi. Đám bè gỗ đang dàn ngang hùng hổ tiến lên đến độ tầm xa hơn một tầm bắn cung thì dừng lại. Bọn chúng tách ra làm hai để lại một khoảng trống ở giữa cho một chiếc thuyền chài nhỏ từ tốn tiến tới. Ánh mắt Vua Trưng đắm chiều nhìn chiếc thuyền rẽ sóng dưới đôi mái chèo lực lưỡng, trong lòng nàng thoáng có chút so đo một, hai.

Rồi trong ánh mắt của Vua, từ trong thuyền có một lão già chống gậy bước ra. Vừa nhìn thấy hán, quân Lĩnh Nam liền lập tức im bật. Bởi đó là một tên trưởng lão tộc Việt, bộ tộc lão sinh sống gần Hạp Phố, là thành phần từ lâu đã thân Hán, sớm đầu hàng quân Hán từ ngày đầu giặc đặt chân lên đất Việt. Vừa thấy mặt lão, từ Vua đến quân Lĩnh Nam đều hiểu giặc muốn làm gì.

Kêu hàng mà thôi.

Quả nhiên, ông lão kia chống gậy, đứng thẳng người, dùng lực lượng mạnh mẽ khác xa về già gầy gò bên ngoài hô:

“Trưng Trắc, đã chơi đủ mệt hay chưa?”

Vua nghe lão vừa mở miệng đã buông lời khó nghe liền không vui đáp:

“Lão Chiêu Hi, lão thân là tộc trưởng tộc Việt, lại có uy danh không tệt, vì sao lại phản bội dân tộc, đầu hàng cho giặc?”

“Ha ha ha, Trung Trắc. Ta kêu tên ngươi một tiếng không phải vì lão coi trọng ngươi đâu. Thời lão còn tung hoành, ngươi hãy còn chưa sinh cơ. Lão đây là bức xúc trước cảnh ngươi lừa gạt dân chúng u muội, vì lợi ích riêng của mình mà đẩy người dân vào cảnh lâm than, xót hận.” Đoạn, lão ta hừ lạnh tỏ vẻ chẳng thèm để ý đến Vua, giọng rên rên hồ hào:

“Con dân Giao Châu nghe ta một lời, chớ có cả tin bị à kia dụ dỗ lừa gạt. Cái gì mà nô lệ, cái gì mà đàn áp giết chóc. Tất cả đều là láo chớ, ba qua nói xạo cả.”

“Các ngươi không tin có thể đi đi, đến chỗ lão mà xem. Con dân thôn lão đang sống trong cảnh ấm êm, được làm tá điền, được chia thóc gạo. Kẻ có nhan sắc thì được các quan trên ưu ái, càng có thể chen chân vào sống ở các nơi giàu sang, được hưởng thụ cuộc sống thế gia. Chứ nào đâu chịu cảnh chó cùng rứt gậu thế này?”

Lão ta hả hê bảo:

“Lại nói, quân triều đình cũng chẳng hại dân chúng bao giờ, có chi là khi các người cố tình chống cự, gia nhập phản quân mới phải chịu họa liên đới mà thôi.”

“Lão già kia, câm miệng!” Thục nhìn lão Chiêu Hi khua môi múa mép thì giận lắm, giương cung cài tên bảo:

“Lão khinh nơi đây ai cũng ngu dốt? Không nhìn rõ thực tế sao? Hay lão cho rằng cánh cung mũi tên trong tay ta không thể bắn tới nên mặc sức già mồm lương lẹ?”

“Ha ha ha.” Chiêu Hi nhìn Vũ Thị Thục nhắm tên vào mình, không những không giận mà còn tỏ ý vui vẻ cười phá lên bảo:

“Ta tuy thân là lão già ít học cũng hiểu đạo lý từ xưa hai quân giao tranh, không phương hại sứ giả. Nay ta chỉ nói lời chân thực lại bị ngươi hăm he đe dọa là làm sao? Đuối lý hay sao? Hay là đây chính là bản chất, luật rừng của đám nhóc con phản tặc nhà ngươi?” vì cười to nói lớn quá đỗi, lão phải dừng lại ho khan thật lâu mới có thể giữ lấy hơi sức tiếp:

“Nghe ta, dân chúng Giao Châu, mau mau buông bỏ vũ khí, trở về với chánh nghĩa quốc gia, sẽ được thiên triều tha thứ.”

“Mau hàng!”

“Mau hàng!”

Quân Hán lập tức hòa theo vang dậy.

“Tiến lên!”

Giả Tông đang ở bên cạnh biết nên tiến tới bước kế tiếp liền lập tức vẫy lệnh kỳ ra hiệu. Ngay tức khắc mấy chục chiếc thuyền con thi nhau đẩy mạnh, tiến tới gần tường trại quân Nam.

“Hồn láo!” Thục thấy quân giặc vi phạm lệnh đình chiến, có ý đánh lên liền tức giận buông tên. Mũi tên xé gió lao thẳng vào lão Chiêu Hi, tiệt thay tên Hán quân giáo úy đã sớm lấy khiên che chắn cho lão cẩn thận. Thân ảnh lão nhanh chóng khuất mất giữa tiếng cười khò khè cùng nhịp chèo thuyền của Hán quân.

“Chuẩn bị phòng thủ... Khoan, chúng làm gì?” Phương Dung vừa định tổ chức quân lính bắn tên áp chế thì phát hiện quân giặc đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy quân Hán đưa thuyền đến gần hơn ba mươi bước thì dừng lại. Chúng không hò reo công trại mà đồng loạt giương cung cài tên, thi nhau phóng mưa tên như trút nước vào bờ phía tây.

“Mau lẩn tránh!” Trung Châu thấy mưa tên tới gần lập tức la lên. Việt quân cũng nhanh chóng phản ứng, che khiên cúi đầu né tránh, ắn núp đợt mưa tên dữ dội.

Đốp! Đát! Đát!!!!

Thế nhưng khó hiểu thay, mưa tên không những bắn thiếu rải khắp không tập trung, lại thiếu chính xác ghê gớm. Nhiều mũi thậm chí không bay được lên trên tường, găm phập vào mặt đất như những chiếc lông nhím đang rung rẩy. Nhiều mũi khác thì lại bay vọt ra sau, rơi hẫng vào cả những chốn không người.

“Cẩn thận chúng bắn đợt tiếp theo.”

Đào Kỳ phân phó. Thế nhưng đợi mãi quân Lĩnh Nam vẫn chẳng thấy mưa tên tới tiếp. Đến khi vua tôi nhào người lên nhìn thì phát hiện Hán quân đã sớm rút ra xa.

“Chúng làm gì?” Hoảng khó hiểu, chau mày hỏi. Thế nhưng hăn chưa kịp nói câu tiếp thì lập tức trận doanh quân Nam loạn cả lên.

“Quân sư, mau coi, đây là...” Âu Lan hoa dung thất sắc, hốt hoảng chạy đến, trên tay nàng còn cầm một mũi tên. Rõ ràng, đó chính là một trong số những mũi tên quân Hán vừa bắn. Trên đầu tên còn cài một dải lụa trắng ghi chỉ chữ. Vừa thấy chúng, Khải Minh đã giật mình. Cậu chẳng kịp suy nghĩ vội giắt mảnh vải, mở ra xem, chỉ thấy mấy dòng đơn giản như sau:

“Hàng mau đi, hàng mau đi,

Nhà cửa giàu sang có khiếm chi.

Vinh hoa phú quý thời nan khó?

Chặt đầu Trắc, Nhị ắt có thì.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ý chí của Ban Siêu

“Chết tiết, thứ quái quỷ gì thế này?”

Nội vò chặt miếng vải trong tay để thể hiện con giận dữ khó có thể lặn át trong lòng mình. Rồi, chợt nghĩ đến điều gì, nàng lập tức xoay người hô lớn:

“Mau, cho người thu hồi lại đồng thơ gọi hàng này. Mau!”

Hiển nhiên xung quanh ai cũng ý thức được độ trầm trọng của vấn đề. Mỗi người không ai nói một lời, mang theo vẻ nghiêm trọng lộ rõ trên từng gương mặt, nhanh chóng tản ra thu hồi những mảnh vải trắng đang thi nhau lưu truyền khắp nơi.

Thế nhưng, nhìn bầu không khí ảm đạm rối loạn đang lan tràn như dịch bệnh khắp nơi, trong lòng ai cũng đã hiểu: động tác của mình e rằng... đã chậm.

“Ha ha ha! Hảo sách, quả nhiên là hảo sách.” Một tên Hán tướng vừa đi vừa cười lớn. Ánh mắt hắn chứa đầy ý trào phúng, nhìn lấy bọn đồng liêu đang quây xung quanh kẻ:

“Đáng tiếc lúc đó chưa có mặt ở đó, không được mục tạt vào sớ thị về mặt ướp muối của đám phản tặc kia.”

“À, Trương huynh, đừng nói lạ vậy chứ?” một tên khác chen vào cười nói:

“Chúng ta phần nhiều đều ở xa ở gần nơi đó, chỉ là không được may mắn bằng huynh, ở trên thuyền bắn tên thôi.”

“Xi...” tên họ Trương phì mũi khinh thường bảo:

“Lão Bàng, ta nói lão ếch ngồi đáy giếng, ánh mắt thiên cận, lời ấy chẳng sai. Làm sao lão có thể so sánh được người đứng trên tường trại xa cả dặm với người trực tiếp đứng chịu mũi sào như ta được? Chắc chắn, cái cảm giác đó, thật chẳng khác nào lần đầu rong ruổi trên móng Man nữ là bao. Hề hề hề.” tên kia càng kể càng say, đến lúc cuối ánh mắt đã đầy ý dâm tà, híp thành một đường kẻ nhỏ. Bọn xung quanh nhìn hai chòm râu cá trê của hắn đang đung đưa, biết rõ hắn đang khoái trá lắm bên gục bảo:

“Trương ca, Trương đại nhân, ngài đừng làm bộ làm tịch nữa, mau mau kể chúng ta nghe rõ một, hai đi.”

“Ha ha, đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.” Tên kia thấy mọi người xung quanh ai nấy đều đã chăm chú nhìn mình mới hài lòng cất tiếng cười vang, vẻ mặt sáng khoái hếch mũi lên bắt đầu kể:

“Lúc ấy, bản tướng quân đang ở trên chiếc thuyền phía tận ngọn đầu, nghe theo lệnh của Giả giáo úy, ta lập tức ưỡn ngực, ánh mắt sòng sọc quan sát tường trại gác cùng lũ man nữ trên đó, khi đó...”

Cùng lúc đó, Phù Nhạc Hương Hầu Lưu Long đứng ở một góc lều gần bên, y kín đáo quan sát tên Trương đầu lĩnh đang bô bô chém gió về hình ảnh oai phong thần vũ của mình một lúc mới hài lòng gật đầu, xoay người cất từng bước chân chắc nịch về phía sâu trong Hán doanh. Phải mất một lúc, y mới đến được một khu vực cỏ xí choáng ngợp, đồng cỏ từng nhóm, từng nhóm quân sĩ tinh nhuệ đang chầm chậm di chuyển theo những tuyến đường cố định, tựa như một tòa đại trận đầy bí hiểm. Lưu Long gật đầu thật nhẹ chào hỏi đám quân sĩ mỗi khi chúng đi ngang qua hắn, khẽ liếc nhìn một thân ảnh nhỏ nhắn đang mang theo ánh mắt đầy quật cường quý gần đó, rồi mới vén lên màn che của một ngôi lều khang trang, chậm rãi bước vào trong, chấp tay bái:

“Nguyên soái, mọi chuyện vẫn diễn ra theo như kế hoạch, hết sức thuận lợi.”

Đối diện với hắn, Mã Viện vẫn một bộ mặt dửng dưng, đưa mắt quan sát một tấm da rộng lớn đang căng phồng trên khung đỡ. Đó là một tấm da sói

trắng, nghe đâu là chiến lợi phẩm rực rỡ thời còn niên thiếu của lão nguyên soái. Mã Phục Ba rất yêu quý tấm da này, lão sai người bỏ nhiều tiền, mời danh họa đến vẽ nên một bức《Đại Hán sơn hải đồ》, trên đó có thấy rõ các châu, quận cùng thành quách của cả đế quốc.

Lưu Long nhìn y chăm chú nghiền ngẫm tấm da đồ đến mức lơ cả lời mình nói thì cũng chẳng vội vã gì. Là đồng đội chinh chiến nhiều năm trời, hẳn đã quá quen thuộc với sở thích cùng nề nếp sinh hoạt của tên soái già. Lưu Hạo gia ung dung đi đến bên bàn, châm cho mình một chén nước uống cho mát họng, rồi đưa ánh mắt nhìn bầu trời xanh bên ngoài.

“Được, khụ khụ, tính ra lão phu cuối cùng cũng thấy có chút an tâm.” Vừa lúc này, Mã Phục Ba cũng kết thúc việc âu yếm tấm sơn hà đồ của mình. Y ho khan, đi đến nhận lấy một chén nước từ tay Lưu Long, ực một phát rồi mới cười nói:

“Nguyên Bá, chiêu tung tin đồn này của Diệu Bình quả thật rất diệu a.”

“Nguyên soái quá khen, khuyến tử chỉ đóng góp một chút ý mọn, quả thật không đáng kể công.” Lưu Long khiêm tốn bảo.

Mã Viện vẫn mang ý cười trên mặt, đôi mắt tinh ranh như xem thấu vẻ ngoài khiêm tốn của tên phó soái, nhìn thấu vào nội tâm tham lam cùng vẻ hãnh tiến của y. Mã nguyên soái không bóc trần nó, y nện gậy đến bên cửa lều, hơi vén một góc màn che lên để nhìn khung cảnh bên ngoài, ngẫm nghĩ một chút, y nói:

“Có công, đương nhiên phải thưởng, phải ghi nhớ. Đằng này đây lại có thể coi là một đại công, sao lại khiêm nhường?” Trong mắt lóe lên từng luồng sáng, y buông màn che xuống sau khi đã thu hết thân ảnh tên nhóc con đang quỳ bên ngoài, xoay người đi đến bên bàn để mở một cuộn thẻ tre lên xem mà nói:

“Lại nói, đây cũng là một điểm mấu chốt quan trọng, u cũng là lần đầu tiên bọn nhóc con này cho thấy chúng hữu dụng.”

Lần này Lưu Long có hơi khó nắm bắt ý của y. Tên hầu gia thoảng chau mày suy nghĩ một hồi vẫn thấy rất tối nghĩa bèn hỏi dò:

“Ý đại soái là?”

Đôi mắt Mã Viện tiếp tục lướt trên cuộn thẻ tre do giám quân ghi chép lại tình hình trong quân mấy hôm nay, y than thở:

“Nguyên Bá, có biết vì sao Bệ Hạ nhất định không vội vàng, phải chuẩn bị cả hai năm cho trận bình Giao này, mà lại hết sức gấp rút, ba lần tăng viện, bốn bận thúc giục chúng ta nhanh chóng thảo trừ bọn chúng không?”

“Đã Đại soái nhắc vấn đề này, mặt tướng cũng có chút nghe thấy.” Lưu Long gật đầu bảo:

“Nghe đâu hồi đầu tin Giao Chỉ nổi loạn kéo về, Bệ Hạ vốn đã rất giận dữ, dự tính ngay lúc đó chuẩn bị ngự giá thân chinh, thế nhưng nửa chừng được Cao Mật Hầu khuyên bảo mới dừng lại.” nói đến đây, y có hơi mất mát bảo: “Bệ Hạ vốn rất tin tưởng Đặng Trọng Hoa...”

“Là lão ta xứng đáng Bệ Hạ tin tưởng.” Mã Viện lắc đầu góp ý.

“Khi đó Đặng hầu gia vào diện thánh, chỉ nói một câu đã làm thay đổi dự tính của Bệ Hạ. Lão nói...khụ khụ” Mã Viện dùng tay ngăn lấy Lưu Long định đứng ra đỡ, ho một chút rồi tiếp:

“Khụ, Lão nói: Bệ Hạ anh minh thần võ, duy Đại Hán như bệnh nhân mới dậy, mệt mỏi không thể lại chinh chiến liên hồi, mà nay đại tướng cầm binh thiếu khuyết, không Mã Văn Uyên không thể, đánh gấp thì thiệt quân, đánh lâu...” Giọng nói Mã Viện hơi âm trầm, lão nhấn mạnh từng chữ:

“Đánh lâu e rằng bọn chúng trưởng thành, lại tạo thành một Xích Mi thứ hai phía Nam.”

“Tê!” Lưu Long hít một ngụm khí lạnh, có chút không quá tin tưởng bảo:

“Lời ấy có chút không thực chăng?”

“Là thực.” Mã Viện xác nhận: “Trọng Hoa tuy võ công, cầm quân không phải hạng nhất lưu, song tầm nhìn cùng tri thức đã không phải người thường có thể so sánh được. Lão ta nhận xét, quả thật chính xác đến từng đường tơ, kẽ tóc. Nguyên Bá đừng quên bọn phản tặc hầy còn quá trẻ, còn rất nhiều thời gian phát triển. Mà quan trọng nhất trong đó chính là ngụ ý: các tướng Đại Hán đã quá già, các tướng trẻ thì chưa đủ nhuệ khí, khó lòng độc thân độc lập chống đỡ tứ phương. Vì không muốn phản tặc lợi dụng cơ hội lớn mạnh sức chiến đấu nên phải dùng mưu tính kế, chuẩn bị kỹ càng để nhanh chóng phá địch.”

Mã Viện nói xong, lại hớp một chén nước, giọng đầy mạnh mẽ hùng hồn giải thích:

“Bình Man chỉ là chuyện thứ yếu, quan trọng nhất chính là qua lần chinh chiến này, cố gắng đào tạo một lớp tướng lĩnh thiện chiến, để có thể tiếp tục vì Đại Hán ta khuếch trương tứ phương.”

“Bệ Hạ anh minh.” Lưu Long nghe thấy, âm thầm giật mình, hóa ra đây mới chính là lý do vì sao Bệ Hạ năm lần bảy lượt phái hàng loạt những viên kiêu tướng tuổi đời hầy còn trẻ tham gia bình Nam. Rồi lão chợt nhớ ra điều gì, gương mặt có chút kinh ngạc hỏi:

“Nguyên soái, vậy lần trước?”

“Lúc đó lão phu trách phạt Đặng Duyên Bình cùng Giả Vũ Nho đều là vì muốn chúng tự thân hiểu rõ điểm yếu, dốc sức khắc phục lớn mạnh... Dù sao lão phu đã quá già, khó lòng chống đỡ được lâu. Khụ Khụ Khụ.” Mã Viện vừa nói vừa ho khan dữ dội.

“Nguyên soái, bảo trọng thân thể.”

“Khụ khụ, ài, già rồi, có chịu chút thương hàn cũng là việc bình thường, chẳng sao chẳng sao.” Mã Viện không mấy để tâm ngắt lời, đoạn lão hỏi ngược lại:

“Đúng, bọn nhóc ấy đạo này thế nào?”

Lưu Long nghe lão nguyên soái hỏi, chấp tay đáp:

“Bọn chúng cũng trung quy trung cử.” rồi hơi sắp xếp ý một chút hần nói:

“Đặng Hồng sau khi dưỡng thương xong, điên cuồng lao đầu vào luyện binh, tập võ, ngày đêm kiên trì, rất có phong thái năm xưa của Đặng Trọng Hoa.”

“Ài, vẫn là một hạng vũ phu tự cao tự đại.” Mã Viện lắc đầu ngao ngán, lão hỏi: “Vũ Nho đây, Cung Vi thế nào?”

“Giả Vũ Nho dạo gần đây siêng năng nghiên cứu binh thư hơn trước nhiều, lại thường xuyên dẫn thân tiếp nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nơi tuyến đầu, có vẻ hần muốn phá bỏ tính do dự dè chừng của mình.” Lưu Long nhìn đôi mắt Mã Viện lóe sáng hài lòng, hơi ngập ngừng lão tiếp:

“Riêng về Vương Cung Vi... hần càng điên cuồng luyện võ hơn cả Đặng Duyên Bình, càng lúc càng hăng hái, càng tàn nhẫn. Hần đã đi khắp trong quân, đòi thách đấu với rất nhiều người khác... Nguyên soái, nói ra phải nhắc tới tên Hàng tướng Phùng Tử Chính kia, không ngờ hần lại chịu đựng được hơn trăm chiêu mới bại với Vương Quảng.”

“Ồ! Còn có chuyện này?” Mã Viện bật thốt lên nói, đoạn lão hơi trầm ngâm suy nghĩ, trong mắt lập lòe từng tia sáng. Lưu Long hiểu ý lão, ngập ngừng hỏi:

“Nguyên soái, dù sao hần cũng là dị loại, hay là ta...”

“Không cần thiết!” Mã Viện bác bỏ: “Còn có lão phu nơi này, còn không đến mức lo sợ loại hàng tướng như hần làm loạn. Với lại, tìm cách đề người xuống để an tâm, không bằng nhanh chóng nâng mình lên, tìm lấy kẻ cùng cớ, khắc chế chúng. Mã Thiết!”

“Chủ nhân!” Nghe lão hô, một tên Mã gia thân vệ ăn vận cực kỳ bắt mắt từ bên ngoài vén màn vào, quy củ chấp tay báo.

“Đi, đưa tên nhóc ấy vào đây.” Mã Viện chỉ Ban Siêu đang quỳ gối bên ngoài bảo.

“Vâng.”

Lưu Long im lặng nhìn tên thân vệ quay gót hồng học bước đi, trong lòng ám đạo suy tính vì sao Mã Viện cố tình làm vậy trước mặt mình. Đoạn, lão lắc đầu cười khan, đây chẳng qua là vì muốn mình làm chứng lý do vì sao Mã Văn Uyên dám đào góc tường Ban gia mà thôi. Xong, Lưu Long biết thì biết, hần vẫn phải âm thầm chấp nhận, dù sao Mã Viện lấy cớ vì Đại Hân, Ban gia có khó chịu mất đi một tên thiên tài như Ban Siêu thì cũng phải chấp nhận. Vì thế hần cũng im lặng quan sát sự kiện trọng đại này. Thật ra lúc này hần còn định báo cáo một tên hàng tướng khác là Dương Mân dạo này không ngừng lê la bám lấy Đặng Hồng làm quen, xong nhìn thái độ mặc kệ của tên lão soái, hần cũng nhẹ nhàng đề qua một bên, thôi không nhắc nữa.

Lát sau, tên thiếu niên ngoài kia cũng tới, vừa vào lều, hần đã đằng hoàng lễ độ chấp tay thưa:

“Siêu ra mắt đại soái, ra mắt Lưu Hầu gia.”

“Ừm!” mặt mũi Mã Viện đầy uy nghiêm bảo: “Siêu, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa? Việc đêm đó bản soái không hề trách ngươi, ngươi đã cố gắng bảo toàn sách lược tam quân, đứng ra có công không nhỏ. Ngược lại Mã Phòng đã bị ta răn phạt thích đáng.”

“Hồi đại soái, Siêu đã nghĩ thấu đáo.” Ban Siêu lắc đầu, chấp tay bảo:

“Đại soái, đạo dùng binh vốn thiên biến vạn hóa, thế cục xoay vần, thay đổi khôn lường. Nếu như bản thân Siêu không biết võ nghệ, tự đặt mình ra ngoài ba quân thì không thể nhanh chóng thích ứng tình thế, không thể ra quyết định chính xác được.”

Ban Siêu cắn răng nói.

“Đã vậy trong quân vốn trọng kẻ mạnh, Siêu không thể dùng một thân yếu đuối ra bảo mọi người phải răm rắp nghe theo được.”

“Vậy phụ thân ngươi thì tính thế nào? Ngươi đừng quên Ban đại nhân vốn muốn ba anh em các ngươi đều theo nghiệp của lão ta đấy.” Mã Viện khinh khỉnh cười hỏi.

“Siêu đã viết thư tỏ rõ ý định với gia phụ. Vì Đại Hân, vì Bệ Hạ, Siêu phải bỏ bút nghiên để theo nghiệp binh đao cũng là điều nên làm. Gia phụ chắc chắn sẽ không gây khó dễ.”

“Bỏ bút nghiên theo việc binh đao? Đã viết...” Mã Viện tỉnh quái nhìn tên nhóc con, mãi một lúc vẫn không thấy tên thiếu niên với đôi mắt đầy kiên

cường trước mặt có bất kỳ dấu hiệu giả dối nào, y mới hài lòng gật đầu bảo:

“Được, đã ngời quyết tâm như vậy, lão phu cũng không làm khó nữa. Xong ngời nên biết, võ công Mã gia chỉ truyền người trong nhà, không ngoại truyền. Muốn học võ công của ta, ngời phải là người Mã Gia.”

“Cái gì?” Ban Siêu giật mình thốt lên.

“Không thể nào!” Lư Long cũng kinh dị bật người dậy, Mã Viện nói như vậy đã không chỉ đơn thuần muốn dạy võ cho Ban Siêu rồi, mà đã mạnh nham ý định muốn ép buộc tên nhóc kia gia nhập thế gia của mình. Lư Long không khỏi dùng ánh mắt đánh giá tên nhóc yếu ớt trước mặt thêm vài lần. Nên biết Mã gia không phải thứ như Ban gia có thể so sánh, được đích thân gia chủ nhà họ Mã mời dụ vào, tiền đồ tương lai huy hoàng của Ban Siêu đã có thể thấy được một, hai.

“Đại... đại soái, Siêu hãy còn nhỏ, quả thực chưa có ý định đó...” Ban Siêu khê cần rặng nói khiến hai người kia bất ngờ cực kỳ.

“Ngời từ chối? Hay ngời cho rằng cháu gái ta không xứng với ngời?” Mã Viện đột nhiên xuất ra uy áp cùng sát khí kinh người khiến binh lính đang tuần tra bên ngoài cũng giật nảy mình. Lập tức ba bốn chục tên lính nhanh như chớp mắt xuất hiện trong trường lều rộng lớn. Thế nhưng vừa vào, chúng đã choáng ngợp trước khí thế của lão nguyên soái, lại cũng khá bất ngờ vì thấy bên trong chẳng có mối nguy hiểm nào. Mãi cho đến lúc bị Lư Long phát tay đuôi ra ngoài chúng vẫn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, trong lều vẫn lưu lại mấy tên Mã gia thân vệ, hết sức cảnh giác nhìn về Ban Siêu.

Riêng phần Mã Viện vốn định dùng khí thế của mình ép buộc tên nhóc trước mặt chấp thuận. Xong, Ban Siêu tựa như hòn đá chặn giữa dòng nước lũ, kiên cường không lùi mặc kệ sát khí ngày càng dữ dội từ Mã Viện. Thái độ này của hắn khiến mọi người xung quanh không khỏi gật gù tán thưởng. Đợi một lúc, Mã Viện mới thu lại khí thế, xoay người nói:

“Được, trước mắt ta phá lệ một phen, từ này ngời hãy gia nhập Mã Vệ, học tập võ công thân vệ của ta trước đã, còn tương lai, từ từ tính sau.”

“Siêu, cảm tạ sư phụ thu dạy. Đồ đệ Ban Siêu, ra mắt sư phụ.” Ban Siêu nghe nói vui mừng quá đỗi, lập tức quỳ cúi đầu hành lễ trong ánh mắt chứng kiến của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Khoảng đệm

Mã Viện đứng yên nhìn Ban Siêu hành lễ, trên mặt ý cười nồng đậm. Tuy rằng y không thể hoàn toàn lôi kéo một tên tuyệt thế tài俊 gia nhập nhà họ Mã, thế nhưng trở thành sư phụ của hắn cũng không phải là một kết quả tệ.

Quân, sư, phụ, sư còn hơn phụ, thầy cao hơn cha. Đứng trước nhà họ Mã đang phong quang đương đại, thật chất là bọn họ đang đứng đầu ngọn sóng, xung quanh kẻ thù không ít, đang ngày đêm âm thầm chờ hấn. Mã Viện tuy suốt ngày sống giữa chốn binh đao không có nghĩa là y không thông thạo quan trường, không nắm bắt được tình thế, trái lại, hơn ai hết y càng tinh ranh, càng thấy xa hơn cả. Thực tế mấy năm nay công y quá to lớn, đã bị không ít kẻ ghen ghét dèm pha. May mắn Thiên Tử Đại Hán hãy còn anh minh, không quá để tâm những lời này, thế nhưng còn sau đó đâu? Còn trăm năm sau đâu? Bao nhiêu thế gia, công thần đã bị chết oan uổng suốt chiều dài lịch sử Đại Hán thật sự chính là tấm gương sáng để y trông theo mà hãi hùng. Vì thế, y phải liên tục tìm kiếm đồng minh, mà hiện giờ họ Ban, hay chính là Ban Siêu, chính là mục tiêu y coi trọng nhất.

Đừng quên ngoài việc bản thân Ban Siêu tài năng xuất chúng ra thì, khác với họ Mã vốn từ tương môn gia xuất thân, về quan hệ lẫn nội lực vẫn còn khá mỏng manh thì họ Ban lại có truyền thống quan trường lâu đời, đây mơ hồ má không phải gia tộc nào cũng có thể so sánh được. Vì thế Mã Viện muốn tìm cách kéo họ Ban vào làm đồng minh với mình. Y không cầu nhà mình có thể một tay che trời, chỉ mong khi gia tộc khốn khổ nhất thì Ban Siêu cùng nhà họ Ban có thể đứng ra cứu giúp.

Mà quả thật lịch sử cũng đã chứng minh, chỉ vài năm sau nữa khi Mã Viện thất thế, nhà họ Mã từng quyền khuynh thiên hạ, Mã Phục Ba uy danh chấn bốn phương lập tức thất điên bát đảo, trong một đêm tan cửa nát nhà, đến độ Phục Ba đã mất từ lâu mà Mã Phòng vẫn không dám phát tan cha, phải mang theo thi thể lên núi trốn đời ẩn náu. Nếu không phải sau đó nhà họ Mã nhờ gả con gái cho thái tử, nhờ vào tài năng cùng tính cách của nàng kéo vớt lại thì số phận họ Mã e rằng sẽ càng tụt vào vực sâu vạn trượng, hậu nhân chìm ngấm suốt cả mấy trăm năm chẳng còn lối ra. Thực tế cho dù đến tận thời Hán mạt, Tây Lương Cầm Mã Siêu tuy tài năng ngút trời cũng không còn được mấy ai coi trọng, chỉ có thể làm... tướng dưới trướng người mà thôi. u cũng là nhân quả báo ứng, đền bù cho cả cuộc đời chinh chiến giết chóc của Mã Phục Ba.

Bên cạnh lão, Lư Long đầy ý vị thâm trường nhìn cảnh này, trong lòng lão âm thầm suy tính liệu có phải tầm nhìn chính trị của Mã Phục Ba chỉ ở mức tầm thường như thế này không thôi không? Những khốn khó mà nhà họ Mã đang phải gồng gánh, Lư Long cũng biết đến tường tận, mà theo ý lão thì muốn giải quyết chúng, chỉ việc lôi kéo đồng minh là không thể nào đủ. Công lao chấn chủ là việc nhỏ, quyền thế kinh người cũng vậy, Mã Viện đang nắm giữ quá nhiều lợi ích khiến ai ai cũng bất an, thềm thuồng, đó mới là lý do chính khiến họ Mã phải lâm vào tình thế hiện nay. Xong, khinh bỉ hay không, Phù Nhạ Hương Hầu Lư Long vẫn đưa một bộ mặt đầy hâm mộ bảo:

“Hay, hay, chúc mừng đại soái thu được đồ đệ tốt. Mừng Mã gia thu được hạt nhân giỏi.”

Mã Viện nghe y khen khéo, gương mặt vốn đang vui vẻ càng trở nên hân hoan, y ngẩng mặt cười vang không dứt.

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha!”

...

“Chủ nhân.”

Phùng Chí bỏ xuống quyển 《Kinh thi》 đang đọc dang dở trên tay, nghiêng người nở nụ cười hết sức thân thiện đối với tên trung niên da dẻ đen xỉ đang cúi quỳ dưới đất:

“Chú Trung, ta đã nói rồi, chú không cần câu nệ dữ vậy, mau đứng lên.”

“Vâng.” người tên Trung đáp, hắn vừa đứng dậy đã nghe thấy Phùng Chí hỏi dồn:

“Thế nào, mọi việc có suôn sẻ chứ? Nhưng có chịu đáp ứng lời ta, đến bên đây không?”

Nhìn ánh mắt đầy ám áp cùng mong chờ của tên chủ nhân trẻ tuổi, không biết sao trong lòng tên Trung bỗng chốc co thắt lại, hắn cúi đầu thật thấp, áp úng chẳng biết nên mở lời làm sao.

“Sao thế?” Phùng Chí thấy mặt hắn khác thường, trong lòng bỗng sinh ra dự cảm không hay liền nhíu mày hỏi:

“Chú Trung? Thế nào? Chẳng lẽ nàng vẫn không đồng tình với cách làm của ta, không chịu theo chủ đến?”

“Thưa... không phải thế.” đầu tên kia cúi xuống càng thấp, giọng đầy dằn xé bảo.

“Thế, nàng đang ở bên ngoài? Không được! Đây là quân doanh, làm sao có thể cho con gái vào được! Ta phải ra khuyên nàng về Cổ Loa trước mới được.” lời vừa ra khỏi miệng, Phùng Chí nhích chân tính bước ra ngoài lều. Thế nhưng hắn chưa đi được bao xa, tên trung niên đã lao lên chặn đường. Hắn quỳ sụp xuống tức tưởi khóc:

“Chủ nhân, ôi chủ nhân, nàng đi rồi, nàng Nhung đã đi rồi! Ôi!”

Phùng Chí nhìn tên hầu cận đang khóc lóc bù lu bù loa dưới chân, nổi bất an trong lòng càng vọt. Hắn cúi người xuống, dùng đôi bàn tay rắn chắc nắm lấy vai tên trung niên, vận sức kéo y dậy hô:

“Bình tĩnh, chú hãy bình tĩnh. Nàng đi đâu? Hợp Phố hay Cửu Chân, hay nàng hướng Bắc rồi? Nàng không chịu gặp ta nữa ư?”

Tên Trung đau đớn lắc đầu bảo:

“Nàng mất rồi chủ nhân ơi, nàng Nhung đã chết.”

“A!” Phùng Chí nghe thấy tin dữ, hai mắt chợt tối sầm lại, chân đứng lảo đảo không thể giữ nổi ngã vật ra sau.

“Không thể nào, không thể nào. Chú Trung, chú dám lừa ta?” Phùng Chí lắc đầu thều thảo, rồi bật người dậy nhìn tên trung niên:

“Chú nên biết ta không cho phép ai đem nàng ra đùa giỡn như vậy, chú biết chứ?”

“Chủ nhân ơi...” tên Trung nhìn Phùng Chí như điên như dại, trong lòng cũng quặn lại. Người con gái tên Nhung kia cũng là thân thiết ruột thịt với hắn, vì mong muốn hắn giúp sức cho Phùng Chí mới năm lần bảy lượt năn nỉ hắn đến nhận tên thanh niên trước mặt làm chủ. Tên Trung yêu nàng như con gái, làm sao có thể đem sinh mạng nàng ra mà đùa được? Phùng Chí nhìn hai dòng nước mắt chảy dài bên má hắn, trong lòng cũng đoán được lý do. Hắn thần thờ ngồi phệt xuống ghế, mặt trầm như nước chẳng nói lời nào. Bên cạnh, tên trung niên vẫn còn đứng đó đau khóc.

Mãi một lúc sau, Phùng Chí mới lấy lại được chút bình tĩnh nhỏ nhoi trong lòng, hắn ngẩng đầu lên nhìn tên Trung nói:

“Chú Trung, tra, tra cho ta biết rõ là ai làm, vì sao? Ta sẽ móc thịt róc xương, moi gan uống máu kẻ đó để tế cho Nhung. Mau tra!”

...

“Tình hình mấy hôm nay có vẻ không được khả quan... ài...”

Âu Lan đang ngồi bên bờ suối trong vắt, dùng tay hắt nước rửa mặt, hai hàng chân mày đầy buồn bã lo lắng than thở.

“Ừm.” Nàng Quỳnh đang ngồi bên cạnh lau lấy lười thương cũng khẽ ngân giọng đồng ý. Mấy hôm nay tình cảnh quân Lĩnh Nam hoàn toàn nằm ở thế rồi rầm bất lợi.

Về cơ bản, quân Hán có thể nói đã tuân thủ nghiêm ngặt hiệp định đình chiến của mình. Chúng không tấn công, cũng chẳng buồn tìm cách dựng cầu phao hay lần mò tìm chỗ khác, bí mật qua sông đánh lên Lĩnh Nam quân. Thế nhưng nếu nói chúng đang hoang thì thật sự là lầm. Ngày nào cũng vậy, chúng thì nhau dàn quân lên bờ, hò nhau kéo ra đến khoảng cách vừa đủ xa tầm bắn tên, hô hào gọi hàng vang trời.

Chúng rất ư là bài bản, bao giờ cũng có một hai tên Việt gian xuất đầu lộ diện trước, không phải bỏ chính thôn này thì cũng là trưởng lão làng nọ. Có khi còn là một tên Lạc tướng vốn chống đối Vua Trưng từ lâu cũng đứng ra chiêu hàng. Chúng thay phiên nhau, không ngừng dùng lời lẽ ngon ngọt cùng các viễn cảnh tươi đẹp ra lung lạc tinh thần quyết chiến của Việt quân. Đương nhiên, chúng không phải phải chỉ là những câu từ hứa hẹn xa vời xảo trá, mà là những ví dụ thực tiễn có sức mạnh hết sức đáng sợ. Nào là thôn này được cấp thêm trâu bò, tộc kia được tặng thêm vài vốc. Thậm chí các tên tù trưởng, chiến binh còn được ban thưởng quan chức hết sức đồ sộ: Đô úy, Đô Bá, Giáo Úy... từng tên từng tên giáp trụ sáng ngời không ngừng điều vô dương oai trước mắt khiến Việt quân trở mặt ra mà nhìn.

Bởi vì những hành động này quả thực có tác động không thể nào xem thường được đối với hàng ngũ Việt quân vốn vừa mới trải qua một cơn động đất thanh lọc nội gián, đem đó người bị giết, người bị bắt, cả doanh địa rối loạn âm trời quả thật là một chuyện không dễ gì che giấu được. Việc Hai Vua nhân cơ hội chảy nhà ra mặt chuột để thanh trừ gian tế cũng chân thật nhất thể hiện quyết tâm thấu tóm quyền lực vào trong tay của các nàng. Hiển nhiên, nếu có nhiều người nhận thức được ý nghĩa cùng tầm quan trọng của việc này đối với nước Lĩnh Nam còn non nớt, thì cũng không ít kẻ cảm thấy hoang mang lo sợ trước diễn biến này, luyến tiếc quyền lực bản thân cùng lo lắng cho tương lai của mình một khi bị thất thế. Cũng có lắm kẻ đơn giản là cò đầu tường, bản chất gió chiều nào theo chiều ấy vốn dĩ không đổi, nay thấy quân Hán ban thưởng hậu hĩnh như thế, mà bản thân tộc mình cũng chưa từng cảm thấy việc giặc bóc lột, đàn áp dân chúng là điều gì quá sức to tát thì cũng dần mon men ý định làm loạn trong óc.

Vì thế mà, không rõ là do vô tình, do hai Vua bắt lực trong việc ngăn cản, hay là do có nhiều bàn tay đen đúa từ trong bóng tối âm thầm tác động đến mà tinh thần quyết chiến của rất nhiều bộ tộc người Việt đang không ngừng suy yếu, lung lay. Đây đó không ít lời ra tiếng vào, oán thán, hăm dọa bọn hàng Hán đã phát sinh, cũng có không nhỏ số lần các chiến sĩ ở những bộ tộc vốn có thù hằn từ trước được thủ lĩnh của mình thả sức cho xô xát, cãi vã lẫn nhau, chỉ thiếu điều giơ gươm huơ giáo là sẽ có đổ máu xảy ra khiến Vua hết sức đau đầu... Thậm chí, đã có cả trường hợp một nhóm tên lính nhân lúc ra ngoài tuần tra đã trở cò, trón hàng giặc Hán ngay dưới ánh mắt trần trời của thủ quân Việt. Hay việc bài thơ khuyến hàng, lời nói ra vào thậm chí được người có tâm thủ vào tận cả khu dân chúng đang sinh sống phía sau khu trại.

Vì thế mấy ngày nay giặc không tốn một binh một tốt nào cũng đã thành công khiến sĩ khí quân Việt sụp giảm nghiêm trọng...

Nếu không phải còn có đa số quân sĩ đã đích thân chứng kiến hành vi độc ác của giặc ở trận chiến lần trước, cùng với một phần quân lính đã có thâm cừu huyết hận với giặc Hán như Lĩnh Nam quân, Lạng Sơn quân, Nga Sơn quân dốc lòng giữ vững tinh thần chống giặc, e rằng tình hình sẽ còn bết bát, náo loạn hơn nữa.

“A a a a, không nghĩ đến chúng nữa, càng nghĩ càng nhức đầu, đi thôi, chị Quỳnh, chúng ta đi hái chút quả cho Sóc con đi.”

Âu Lan đương nhiên muốn tìm cách giải quyết tình thế này, xong cái tính cách ham vui của nàng thì làm sao mà chuyên tâm vào vấn đề nào quan trọng được lâu? Mới nghĩ tới nghĩ lui một hồi nàng đã lắc đầu chịu thua. Nàng đưa hai tay lên miệng huýt vang kêu gọi, lập tức có mấy con sóc nhỏ tốt lên đầu, lên vai cùng nàng trêu đùa, u Lan cười khúc khích với chúng, xoay người vừa đi vừa bảo:

“Đi nào, em biết có một khúc rừng vải dại thật nhiều, rất ngọt nha.”

Quỳnh nhìn cô gái đã độ trạc tuổi mình vẫn còn chưa trải qua biết bao gian khổ trong cuộc đời, vẫn ngây thơ đầy vẻ nhí nhảnh thì cười tươi, trong lòng cũng không khỏi có chút hâm mộ. Hai chị em nàng từ nhỏ có dáng vẻ xinh đẹp, luôn bị bọn quý tộc, quan lại nhà Hán làm le curop về làm nô, làm thiếp nhằm thỏa mãn dục vọng của chúng. Lớn lên lại từng thấy không ít những mảnh đời bất hạnh, nhiều cảnh đau thương, lại trải qua kinh nghiệm cùng ký ức xương máu nên tâm tính đã sớm thành thực, chai lỳ, dù nàng có muốn trở về thời điểm cả hai chị em còn đang vô tư vô lự trong vòng tay cha mẹ cũng không thể nào làm được.

Hướng hồ... hướng hồ giờ đây cô chị em song sinh của nàng đã khuất, hai tâm hồn vốn tương liên bị mạnh mẽ cắt rời, đau đớn há có phải người thường có thể hiểu được. Chỗ dựa duy nhất đã vỡ, làm sao nàng có thể để mình trở về thuở ngây thơ?

Vừa nghĩ đến đây, mặt Quỳnh đã trầm lại, đôi mắt thẫn thờ như kẻ vô hồn nhìn vào dòng sông xanh mát, nàng như một người đang ngồi đó, mà hồn vía đã mất đầu đầu.

Lan vừa bước đi vài bước, nhận thấy sau lưng không có ai đuổi theo liền tò mò nhìn lại, thấy cảnh này, lòng nàng không khỏi day lại. Từ trong tâm trí nàng thật sự rất thích cô bạn mới quen này, cũng rất quan tâm chiều chuộng nàng. Tuy ngày đầu chả qua chỉ vì Trưng Trắc phân công nàng chăm sóc Quỳnh, an ủi cô thoát khỏi tâm lý đau đớn, nhưng từ lâu Lan đã sớm coi Quỳnh hơn thế nữa. Nàng đã sớm coi Quỳnh như em, như chị. Nghiêng đầu, Lan gọi:

“Quỳnh? Quỳnh?”

Nàng Quỳnh không trả lời.

Âu Lan không gọi nữa, nàng nhẹ nhàng đến sau lưng, vòng tay ôm chặt Quỳnh, an ủi:

“Đừng buồn nữa, chẳng phải chị luôn nói mình sẽ kiên cường sống tiếp phần chị mình sao?”

“À!” Lúc này đây, Quỳnh mới khẽ giật mình tỉnh táo lại, nàng không đẩy Lan ra mà khẽ hít sâu một hơi, tận hưởng một chút cảm giác ấm áp nàng đang nhận lấy từ đáy lòng. Lắc nhẹ đầu nàng đáp:

“Yên tâm, tôi không yếu lòng vậy đâu.” Rồi nàng nâng hai cây thương bằng hai tay lên, nhìn chúng mà bảo:

“Chỉ là tôi đang miên man suy nghĩ, làm cách nào để cặp song thiết thương này lại có thể trở về như xưa, hai cây cùng phối hợp như du long mã thôi.”

Âu Lan ngạc nhiên buồn nằng ra hỏi:

“Là như chị cùng chị mình cùng phối hợp như xưa?”

“Đúng.”

Quỳnh trù mến nhìn cây thương bên trái, từ trong mắt nàng có thể nhận thấy tình thương vô hạn của nàng dành cho chị mình. Quỳnh và Quế, hai chị em, tuy hai mà một, một người nghĩ gì người kia chẳng cần trao đổi cũng hiểu rõ ràng, mạnh yếu của nhau, sơ hở của nhau, nhịp điệu của nhau đều nắm rõ ràng, vững chắc như máu trong da, như xương trong thịt. Vì thế mà khi hai chị em phối hợp với nhau mới thật nhịp nhàng, tựa như cả hai đều cùng thuận cả tay trái tay phải, tựa như hai cánh con bướm, hết sức uyển chuyển khiến địch nhân khó lòng phòng bị.

Thế mà nay bướm đã mất cánh, tay đã bị tật không tài nào có thể trở về như xưa. Quỳnh muốn thay chị mình cảm thương ra trận lại chẳng cách nào xử xuất được hai nhánh thương được tự do thoải mái như trước.

Nhìn Quỳnh mãi đắm chiêu vào suy nghĩ, u Lan lại nhức đầu, nàng vốn thuộc típ người không thích hợp với những thứ tư duy như vậy. Lan dùng tay khẽ gãi gãi con sóc trên vai, đôi chân mày nhăn lại một lúc thì reo lên bảo:

“Ai, thôi thôi, chị có ngồi nghĩ mãi cũng chẳng thể tìm ra cách nào đâu. Không bằng vậy đi, chúng ta ra sân bãi tập luyện, chị hãy dùng song thương giao đấu với em, không chừng có thể tìm ra giải pháp hay?”

“Vậy sao...?” Quỳnh nghiêng đầu nhìn hay cây thương, lại nhìn về mặt đầy mong chờ với đôi mắt sáng. Bỗng chốc nàng thấy đầu cũng có thể là phương pháp hay.

Nâng người đứng dậy, phui phui quần khỏi cỏ cây bám lấy, Quỳnh khéo léo dùng hai ngón chân ngọc nhích bóng cặp thương lên, đón lấy múa một vòng như hai bông hoa hướng dương trong nắng sớm báo:

“Được, vậy chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Người tới từ phía Nam

“Hãy a!”

Giữa bãi tập của quân Lĩnh Nam, hai thân ảnh đang uyển chuyển qua lại, so đấu với nhau dưới tán lá rừng rậm rạp. Trên sân, đôi giáo trong tay của Quỳnh như hai con rắn hết sức linh hoạt, liên tục du động không ngừng hòng tìm cách lách vào trước tầng tầng bóng roi dày đặc do Âu Lan tạo nên, ba thanh vũ khí giao nhau tạo thành muôn vàn tiếng vang đĩnh đang dưới tiếng cổ vũ hò hét của mấy mươi chàng trai cô gái đang tụ tập xung quanh.

Đang! Đang!

“Đi!”

Chợt, Quỳnh xoay người tạo lực, cán giáo dài trên tay trái như mũi dùi đâm thẳng, ý đồ muốn một phát đâm xuyên lớp phòng thủ của Lan. Tuy nàng đến khá nhanh, thế nhưng ánh mắt tinh ranh của Âu Lan vẫn có thể nhìn kịp đường giáo biến hóa, ngọn roi trong tay nàng đang múa tròn bỗng biến thành chẻ dọc, thuần thực nện vào ngay đầu giáo tạo nên một tiếng ĐINH chói tai cùng một trận gió vũ vũ nổi dậy giữa hai thanh vũ khí. Cùng lúc, chân Lan đạp mạnh, mượn lực phản chấn lui nhanh về sau, còn như dây leo bắn ngược vừa trong gang tấc chắn lấy một mũi giáo khác đâm ngang mà tới.

“Hay!”

“Hiếm quá!”

“Quỳnh quả không thẹn làm Quân phu trưởng, hai cây giáo dài nặng như vậy mà nàng vẫn múa như nước chảy mây trôi, thật đẹp!” Một cô gái hô lên.

“Còn Lan phòng thủ cũng kín kẽ thật, ngày thường cô ấy toàn leo đèo sau lưng Hoǎng, cứ tưởng không có gì đặc biệt, dè đâu cũng là cao thủ, thâm tàng bất lộ nha.” Một người khác chen vào nói.

“Đúng, quả nhiên là bị tên khốn kia độc chiếm mất, che đi tài năng của nàng! Đáng tiếc biết bao!” Một gã tỏ vẻ đáng tiếc nói. Nghe lời hấn, nhiều tên trai tráng vốn yêu thích u Lan đồng thanh gật gù, trong lòng thầm rửa tên kia không biết bao nhiêu lần. Âu Lan xinh đẹp nhí nhảnh lại biết quan tâm người khác, chính là mẫu hình người yêu lý tưởng trong lòng không biết bao nhiêu chàng trai, thế mà đóa hoa tươi đẹp này đã chọn chậu đất rồi... Dù cho

không phải chọn hoa, họ vẫn không thể trách Lan, chỉ có thể thầm chửi tên Hoảng...

“Hắt Xi! Quái? Ai nhấc ta?” Hoảng vừa bệ nệ ôm một đồng thẻ tre đứng sau lưng Khải Minh bỗng dưng nhảy mũi dữ dội. Mặt mũi hấn hết sức mắc ngỗ nghĩnh khiến tên Âu Mạn bên cạnh phá lên vui thú. Từ sáng sớm bọn họ đã được Vua Bà triệu tập ra con đường sau trại, chờ đợi một đoàn người xuất hiện...

“Lan giỏi võ là chuyện tất nhiên! Dù sao nàng ấy cũng là cháu của trưởng thôn bọn ta, võ công cô ấy tầm thường mà được sao? Mạn còn sợ cô ta đấy.” Quay lại sân đấu, một tên khác vốn là dân Khí Thôn héch mũi giải thích.

“A, Quỳnh lại chuẩn bị tấn công rồi!” Nghe tiếng hô, đám người xôn xao bàn tán vội quay lại nom theo thân ảnh đang cúi người xúc thế. Lần này nàng Quỳnh không vội tấn công mà chậm rãi khom người, hai cây giáo xanh đỏ đặt song song bên gò má như hai mũi nhọn nhắm thẳng vào ngực, khóa chặt Âu Lan. Nàng hít sâu một hơi, đợi lực vận đủ liền ngừng đầu nhìn cô bạn mà báo:

“Lan, tôi lại tới đây nhé!”

“Chị cứ tới đây!”

Âu Lan hô lên, nàng tuy không vội cắt đứt thế chuẩn bị của Quỳnh nhưng vẫn âm thầm vận lực chuẩn bị, không dám có chút mảy may xem thường. Vừa rồi giao đấu với nhau, Lan đã sớm nhận ra nội lực cùng võ công của Quỳnh đã sớm vượt xa nàng, đó là thứ võ công được trui mài qua vô số lần xông pha nơi tuyến đầu, nơi máu tanh mưa bão, không phải thứ võ truyền thụ an nhàn như nàng đang sở hữu. Nếu không phải vì Quỳnh một lòng chấp nhất việc sử dụng nhuần nhuyễn cặp giáo, e rằng Lan đã phải sớm bại từ lâu.

“Được! Đi!”

Quỳnh thấy cô bạn cũng đã chuẩn bị xong liền gạt đầu quát lên, chân đạp mạnh như tên bắn lao về phía Âu Lan. Trong tay nàng, thanh giáo bên trái bỗng cuồng nộ hấn lên, đầu giáo vùng vẫy dữ dội như muốn thoát khỏi tay người khống chế, tạo thành vô số bóng hình chồng điệp lên nhau khiến người ta khó lòng nắm bắt được, ngược lại, mũi bên tay phải lại nhẹ nhàng di động lên xuống như suối chảy róc rách, tuy ngoan hiền hơn hẳn lại toát ra vẻ nguy hiểm âm trầm khiến người ta nổi cả da gà, không thể không đề phòng.

Âu Lan nhìn thấy hai thanh vũ khí mang theo hai dáng vẻ hoàn toàn khác biệt đang ập tới, đôi mắt rực sáng, khen hay không thôi. Hai thanh giáo một nhanh một chậm, một dữ dằn một uyển chuyển dịu dàng cứ như sóng biển ngày bão cùng dòng suối mát, làm cho tiết tấu chiêu thức hết sức quý dị, nàng mím môi tìm chỗ sơ hở để thoát thân mãi vẫn cảm thấy vô ích, giống như toàn bộ đường lui đều đã bị hai mũi giáo phối hợp nhịp nhàng loại bỏ hết, chỉ còn cách bắt buộc nàng phải múa roi đón đánh. Tuy nhiên, vì đôi giáo đã chiếm hết phần ưu thế cùng tiết tấu, Lan thực sự không biết mình sẽ phải đối phó chiêu thức này như thế nào mới đúng.

“Thì ra đây là thứ mà cô ta nhắm đến.” Lan nghĩ thầm, nàng lập tức múa roi, cũng nhảy chồm lên hô:

“Chiêu hay, tôi cũng tới đây!”

“Hay!”

“Hai người đó đánh thật đẹp!”

CHOANG! “Hự!”

Ngay lúc hai người sắp giao nhau, bỗng đầu mũi giáo bên phải vốn chậm chạp lại hóa dữ dội, cùng mũi bên trái ập tới bất ngờ như hai gọng kiếm vô tới. Thế nhưng do tiết tấu hai thanh đều quá nhanh, chúng không đánh trúng ngọn roi của Lan mà lại... đâm vào nhau khiến Quỳnh không sao kìm nổi lực đạo, tuốt tay văng ngọn giáo ra ngoài. Cùng lúc đó, đầu roi của Âu Lan cũng vung đến, dù nàng đã hoảng hốt thu lại phần lớn lực đạo, roi vẫn nặng nề đập vào vai Quỳnh khiến nàng rên lên khuyu chân xuống đất.

“Quỳnh!” Lan hoảng sợ quăng roi lao đến, vừa lúc, ông Âu Khanh cũng một thân áo vải đen phi thân đến bên người Quỳnh, hơi đặt tay lên vai nàng kiểm tra chỗ đập dưới sự lo âu của cô cháu gái cùng mọi người. Ngay sau đó, Quỳnh cũng lập tức nhận thấy có một tia nội lực nhẹ nhàng thâm nhập chỗ sưng trên vai mình, từ từ xoa dịu cơn đau truyền lại.

“Không sao, chỉ bị chấn động một chút, nghỉ ngơi hai, ba ngày là ổn.” Lát sau, Ông Khanh gạt đầu từ tốn đứng dậy, nghe ông nói, mọi người xung quanh liền thở phào nhẹ nhõm, chiến tranh đang hồi khốc liệt, nếu Quỳnh chịu thương tổn quá nặng sẽ khiến quân Lĩnh Nam mất đi một thân tướng lĩnh già dặn. Âu Lan cũng vui vẻ chạy tới thưa:

“Ông nội, cảm ơn ông.”

“Cháu à,” Ông Âu Khanh hiền lành nhìn cô cháu gái cưng của mình, mỉm cười nói:

“Đạo này ta xem cháu bỏ bê tập luyện phải không? Lực đạo không khống chế tốt, phản ứng cũng chậm đi vài lần đó. Từ nay phải luyện tập thường xuyên hơn rõ không?”

“Dạ.” Âu Lan nghe ông quở, tình nghịch lè lưỡi ra làm mặt quỷ. Bên cạnh nàng Quỳnh cũng đứng dậy, hơi vận động vai trái còn chút tê tê, nàng chấp tay nói:

“Cảm ơn trưởng kẻ đã giúp đỡ.”

“Ừm.” Ông Âu Khanh nhìn nàng, khoe mắt hơi nheo lên tỏ ý thương thức bảo:

“Chiêu vừa rồi rất hay, là do con tự ngộ ra?”

Quỳnh hơi bất ngờ vì ông hỏi, xong vẫn lễ phép lắc đầu thưa:

“Dạ không, đó vốn là chiêu thức phối hợp giữa hai chị em cháu, cháu chỉ cố xuất sử một mình mà thôi.”

“Ta xem ngọn giáo bên trái của cháu nhanh mạnh linh hoạt, mà ngọn bên phải lại có chút không được tự nhiên, chắc hẳn do bên phải vốn là Quế chủ công?” ông Khanh lại hỏi.

Quỳnh nghe ông nói, chợt nhớ tới đây chính là thầy dạy võ cho hai anh em Âu Mạn, Âu Lan, lại được các tướng cốt cán như nàng Thục, Đào Kỳ xem trọng, biết rằng ông hẳn có kiến thức uyên bác hơn người vội chấp tay thành khẩn hô:

“Dạ đúng, mong ông chỉ bảo cho cháu biết, làm sao có thể khiến chúng đều linh hoạt như nhau?”

Ông Âu Khanh đưa tay vân vê chòm râu, ánh mắt hết sức hài lòng trước thái độ quyết tâm hiếu học của cô nữ tướng trẻ, hơi trầm ngâm một chút ông nói:

“Có rất nhiều phương pháp, thí dụ như đôi một cặp giáo khác, hai cây này quá dài, vốn được chế tạo cho từng người dùng, cơ thể cháu không thể nào nhanh chóng bắt chúng đi theo ý mình được. Đôi một cặp khác ngắn hơn, cháu sẽ có thể dễ dàng đạt được như ý.”

Quỳnh nghe ông dạy, hơi cúi đầu suy tư một lúc mới lắc đầu tiếc nuối nói:

“Thưa ông, cặp giáo này là của chị em chúng cháu, nếu đổi chúng đi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa...”

“Như vậy, cháu phải tập luyện cho quen với chúng.” Ông Khanh dường như đoán được ý nàng, phá lên cười tươi nói. Ông không ngại nàng theo đuổi việc khó khăn, chỉ muốn xem quyết tâm cùng sự cố chấp của nàng đối với chị mình cao bao nhiêu, nay đã biết, ông vui vẻ bảo:

“Cháu hãy khoan sử dụng cặp giáo này, mà thay bằng hai thanh vũ khí khác dài tương đương, lại nặng phần đầu hơn, ngày ngày tập luyện điều khiển chúng theo bộ pháp...” nói rồi, ông nhẹ nhàng bặt chân chụp lấy một nhánh cây, đơn giản vẽ lấy từng nét từng nét hình thù trên mặt đất, đợi Quỳnh xem qua hết một lượt liền phát tay xóa chúng đi bảo:

“Đã nhớ?”

“Dạ!” Quỳnh chau mày, sau khi xác định phương pháp này cũng không quá phức tạp liền gật đầu nói.

“Đây chỉ là để hai tay cháu đều thuận tiện như nhau, đều quen lực đạo. Bởi người có âm có dương, tay có thuận có nghịch, thuận mạnh nghịch yếu, khi nào cháu tập luyện với chúng quen rồi, hai tay cháu mới đồng nhất cùng thuận, cùng nghịch, khi đó sử dụng cặp giáo dài này mới có thành quả.”

“Vâng, thưa ông!” mắt Quỳnh sáng lên bảo.

“Còn nữa, cháu cần luyện tập, cùng một lúc làm được nhiều việc.”

“A?” Quỳnh hơi nhú mày, cùng lúc làm nhiều việc nàng có nghe thấy, nhưng vẫn không hiểu vì sao phải như vậy.

“Đúng, người Hán thường nói, tâm phân nhị dụng, ý chỉ cùng lúc làm hai, ba việc mà vẫn có thể chăm chút cho nhau. Sở dĩ ngọn giáo trong tay cháu đến phút cuối không thể nào giữ được tốc độ uyển chuyển, ấy là vì cháu vốn quen mạnh mẽ nhanh chóng, không thể điều khiển nó đi theo. Vậy cháu phải học cách phân thân, để hai bên trái phải có thể điều khiển khác nhau, khi đó võ công cháu mới tiến bộ được. Giống như chiến tướng trên sa trường chỉ có thể giết địch, chỉ huy chỉ có thể điều binh, chỉ có khi nào cháu vừa có thể phân tâm giết cường địch, vừa quan sát điều khiển chiến trường được thì cháu mới thành thống soái tài năng, đại tướng được.”

“A! Còn có chuyện này.” Lần này không chỉ Quỳnh mà cả Âu Lan cũng giật mình thốt lên hỏi.

“Như vậy, thưa ông, làm sao cháu làm được?” Quỳnh vội vàng hỏi.

“Vừa lúc Lạc Quân cũng đang luyện tập việc này, cháu cứ đi tìm ngài mà học là được.” Ông Âu Khanh cười tươi nói, rồi không để người khác lại hỏi han, ông gật đầu quay người đi.

“Ông nội, thể hiện tại có ai có thể vừa thuần thục chiến đấu vừa chỉ huy như thế không ạ?” Âu Lan tò mò gọi với theo.

“Có!” Âu Khanh hơi khựng lại, ông không quay đầu mà nói: “Đại Hân Phục Ba tướng quân Mã Viện có thể dễ dàng làm chuyện này...” rồi đi vài bước, ông lại nói:

“Bát Nạn đại tướng quân cùng Sáng... cũng có thể miễn cưỡng coi là làm được chút da lông.” đoạn, ông đi khuất hẳn sau dãy nhà sàn, để lại hai cô gái châu đầu suy tư. Xung quanh, mọi người thấy việc đã tàn cũng hào nhau tản ra, mạnh ai nấy lo phần mình.

....

“Đô Nhất Lang, lần này vất vả anh mang quân tới chi viện, thật sự khiến ta cảm thấy hết sức an lòng.” Nơi đường nhỏ phía Nam khu trại, Trung Vương mỉm cười nhìn tên trung niên ăn vận đầy vẻ quý phái trước mặt nói.

“Vương quá lời, đây là việc Đô Hầu thị chúng tôi nên làm.” Đô Kiên lễ phép đáp trả, xong ai cũng có thể thấy được vẻ đạo mạo của hắn không phải bắt nguồn từ tâm chân tình, mà từ đôi mắt đầy dục vọng của hắn đang nhìn lấy hai chị em Trung Trắc, Trung Nhị trước mặt. Đưa ra một vẻ mặt hết sức tiêu sái, hắn chấp tay hướng Trung Trinh khen:

“Trinh, lâu ngày không gặp, trông cô lại càng xinh đẹp hẳn ra. Thật sự, hai chị em các nàng chính là đóa hoa kiều diễm nhất của đất Nam ta. Nếu có ai lọt được mắt xanh các nàng, ắt chính là phúc phận mấy đời của hắn.”

Trung Trinh nhú mày nghe Đô Kiên buồn lời ong bướm, cổ cảm giác chán ghét trong lòng bỗng dưng nổi dậy. Nàng vốn ngây thơ, khó có thể giả vờ đưa ra một khuôn mặt xã giao như chị mình được đành khó chịu rụt người đáp lễ bảo:

“Đô Nhất Lang khen sai rồi, đất Lĩnh Nam ta người tài giỏi vô số, Trinh sao dám nhận mình là hoa? Và lại, quê nhà còn đang ngập chìm trong tai họa, thật sự Trinh không có lòng nào nghĩ tới việc yêu ghét.”

Nghe nàng khéo léo chối từ lời của mình, Đô Kiên vẫn không phật lòng mà còn cười ha hả đầy thương thức, cứ như nàng làm như vậy mới thật sự là đáng quý trong mắt hắn.

“Đúng rồi, Đô Kiên, vì sao các ngươi chỉ mang tới hai ngàn người? Số còn lại đâu?” Lúc này đã qua giai đoạn xã giao, Đào Đô Thống liền bước lên chất vấn.

Đô Kiên không vội đáp lời, hắn thờ dãi, nhìn hàng ngũ siêu vẹo đằng sau một chốc mới lắc đầu đáp:

“Đúng, vốn dĩ cha ra lệnh ta dẫn hơn vạn người đến góp sức dưới quyền Vua. Xong, khi đi giữa đường liền nhận lấy tin tức: giặc Hán câu kết cùng bọn phi nui Tây, tràn ra tàn phá cướp bóc vùng Cửu Chân, vì an nguy dân chúng, ta thật chẳng thể làm gì khác ngoài việc xé nhỏ quân ra vừa hành quân, vừa tìm cách tiêu diệt giặc. Có lẽ... toàn quân cũng cần một ít thời gian mới tới được.”

“A... còn có việc này? Kiên, anh quả thật sáng suốt, đây chính là một cách giải quyết hay.” một tên Lạc tướng tuổi ảng chừng hai mươi mốt, dáng vẻ bệ vệ, tóc buộc hai bím dài nơi mang tai đứng ra khen bảo. Vừa thấy y, Đô Kiên cũng vui vẻ chấp tay chào:

“Tạ Chúng, Tạ tiểu Hầu, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

“Bọn hắn là ai vậy?” Nơi phương xa, Rắn Lục nhìn đoàn tướng lĩnh Lĩnh Nam đang bận rộn đón tiếp nhánh quân này, y cảm thấy vừa tò mò vừa khó chịu hỏi lấy. Đơn giản vì quân Nam tụ lại đây từ rất lâu, ngày qua ngày, số lượng Lạc tướng, quân đội cùng bộ lạc đến tề tụ cùng tham gia chiến đấu vốn không ít. Thế mà chưa bao giờ y lại nhìn thấy hai Vua cùng các tướng phải đích thân ra đón tiếp như vậy. Ngay cả ngày đó khi lục lâm quân tới cũng chưa từng có đối đãi long trọng đến thế, thật sự là quá không công bằng. Nhìn đám lính kia xem, nói họ là nông dân hãy còn khen họ thật nhiều. Quân áo rách nát, gương mặt hốc hác tựa như đói lâu ngày rồi ấy chứ.

“Là con trai trưởng của Cửu Chân Đô Dương, Đô Hầu, tên là Đô Kiên.” Nội ở kế bên, phi mũi khinh thường bảo.

“Sao tui tàn vậy? Thế còn tên đang nịnh hót hắn kia?” Âu Mạn lại chỉ tên thanh niên kia hỏi.

“Là con trai độc nhất của Tạ Hầu gia, tên là Tạ Chúng.” nàng lại đáp lời.

“Là con ông cháu cha đây mà...” Khải Minh nói khể.

“Con ông cháu cha?” Nội hỏi.

“A, đừng bận tâm” Khải Minh vội bác.

Nội hơi liếc xéo hắn, nghĩ tới nghĩ lui, nàng nhắc:

“Minh, tôi nói cho anh biết, hai tên này vốn được gia tộc trau dồi để tìm cách gả cho hai Vua đấy.”

“Tê...” đám người Lĩnh Nam quân lập tức giật bắn người, rồi đồng loạt, họ dùng ánh mắt đầy căm thù cẩn thận như đàn chó dữ trông nhà nhìn theo hai tên kia khiến chúng giật mình, hoảng hốt nhìn lại.

“Chúng là ai?” Đô Kiên hỏi.

Tạ Chúng trầm ngâm, ý vị nhìn theo, ánh mắt không lúc nào không đảo trên người Nội cùng Khải Minh, rồi gã nghiêng người thì thầm to nhỏ bên tai Đô Kiên như không muốn ai biết.

“Này!” Vừa vặn, Đào Đô Thống lại cắt ngang chúng hỏi:

“Thế chừng nào toàn quân Cửu Chân mới tới kịp?”

“A, tôi thật sự khó biết, có lẽ ngày mai, có lẽ tháng sau hoặc... tháng sau nữa chẳng?” Đô Kiên vẫn tươi cười đáp lấy trong ánh mắt khó chịu của mọi người.

“Đúng, trong đó có một nhánh do Chu Nhân dẫn lấy, chắc sẽ tới sớm thôi.” Dường như nhìn ra ánh mắt bất thiện của mọi người, Đô Kiên liền tươi tỉnh tung tin.

“A, Con trai của Chu Bá, Chu Nhân?” Lê Chân nghe nói, ánh mắt lập tức sáng lên hỏi.

“Đúng, là anh ta.” về mặt Đô Kiên đầy tình quái báo.

“Lần này anh ta đến chính là phụng lệnh cha tôi cùng chú Bá, dẫn theo số lượng không ít quân lương cùng khí giới tới bổ sung cho mọi người đó.”

“Ra vậy!” Các tướng nhìn nhau, trong lòng thầm thở phào, thiếu quân lính họ còn có thể chèo chống, thiếu quân lương cùng trang bị thật khó cho họ biết bao lần.

Vua nhìn gương mặt lúc nào cũng tươi cười của Đô Kiên, trong lòng thở dài, mặt vẫn phải rảnh vui về chấp tay bảo:

“Như vậy đành phiền họ Đô cùng họ Chu giúp đỡ rồi.”

“Ha ha, Vương cứ an tâm, chuyện này cứ để chúng ta lo.”

Đô Kiên kín đáo liếc nhẹ chiếc cổ trắng ngần của nàng đằng sau lớp giáp dày, mặt không đổi sắc chấp tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Gây hấn

Khải Minh cảm thấy việc dân xuyên việt phải ưu việt, áp chế tất cả mọi người, hấn càng khịt mũi khinh thường, chẳng bao giờ nuôi lấy suy nghĩ ấy. Bởi lẽ chính mắt hắn đã thấy được đủ nhiều tài năng cùng sức mạnh gần như vô lý của bậc cha ông đất Nam này, cũng sâu sắc nhận thấy những thứ ảo tưởng sức mạnh trong truyện là phi thực tế đến cỡ nào.

Tóm lại, hấn thường âm thầm cảm khái: mình quả thật đã rất, rất tốt bụng, rất hòa đồng, rất thân thiện với mọi người. Và nhìn thái độ tôn kính mà Lĩnh Nam quân dành cho mình, hắn đã từng cho rằng mình sẽ luôn có được một chút an nhàn nhỏ nhoi khi trong vòng tay chiến hữu, giữa thời đại chiến loạn thế lương này. Thế nhưng, Khải Minh sai, hắn không tìm tới rắc rối, rắc rối như một người bạn thân lại đến thăm hắn... Như lúc này đây, Khải Minh vừa đi bộ ra bãi luyện công buổi sáng liền có hai kẻ lạ mặt chặn đường.

“Người chính là người trong họ của Bạch Hạc công chúa?” Một tên ăn vận giáp trụ sơ sài, quần áo tuy có chút nghèo nàn nhưng chỉnh chu, chẳng cần quan tâm đến lời nói xã giao chào hỏi giới thiệu gì ráo đã dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Khải Minh hỏi.

“Bạch Hạc Công Chúa?... Nội?”

Khải Minh khó hiểu hỏi, hơi ngẫm nghĩ một chút, hắn liền nhớ rằng vì muốn che dấu thân phận cho hắn, Vua cùng mọi người đều tuyên bố với người ngoài Khải Minh là họ hàng của Nàng Nội, hiện đang ở bên cạnh trợ giúp cô thống lĩnh cánh quân của hai Vua. Vốn dĩ đây chính là chức trách chính của Nội từ khi khởi nghĩa đến nay nên điều đó cũng khiến các Lạc Hầu, Lạc tướng dễ dàng chấp nhận sự xuất hiện của Lĩnh Nam quân hơn.

“Hỗn trưởng, tên tục của công chúa há có phải thứ Lạc dân thấp hèn như mày được gọi?” tên còn lại chẳng cần đợi hắn kịp định thần đã tấp tới quát lấy.

“Này? Có liên quan gì đến anh sao?” Khải Minh cảm thấy sáng nay có vẻ mình dậy quá sớm chính là việc không tốt, vì sao bao nhiêu ngày không gặp chút phiền toái nào, giờ tự dưng nổi hứng dậy sớm một bữa lại gặp tên cô hồn này, chưa gì câu đầu tiên mở miệng đã chửi hắn. Chửi chửi cái...

Véo! Vù!

Khải Minh chưa kịp nghĩ hết câu đã thấy trước mắt bỗng dưng tối sầm lại, may mắn phản ứng của hắn đã sớm không phải thứ võ mèo quào cách đây mấy tháng. Chân trái hơi khụy, Khải Minh nhanh gọn ngã người ra sau, vừa vận né đi một cú chọt nguội bằng đao hết sức hiểm hóc.

“Này! Anh làm gì... nguy hiểm!”

Khải Minh vừa định mở miệng hỏi trong khi cơ thể vẫn còn đang trong tư thế ngửa ra sau né tránh, thế nhưng tên kia hoàn toàn không hề có ý định dừng lại, thanh đao từ chọc chuyển sang đập từ trên xuống, tuy lưỡi đao vẫn còn nguyên xi trong vỏ, kinh phong đã sớm áp đến cậu phải khó thở. Hiển nhiên, với góc độ hiểm hóc của đường đao này nếu không kịp phản ứng thì hủy dung sẽ là kết cục tốt nhất mà Minh có thể đón nhận.

“Muốn thương tổn ra? Nằm mơ!”

Lập tức, thành quả luyện tập võ công cùng với kinh nghiệm xương máu bao nhiêu lần chịu đòn đánh lên dưới sự huấn luyện tàn khốc của Đào Tam Lang lập tức lộ rõ. Tay trái như gió tấp từ bên hông vỗ ra, bàn tay co lại như trảo hổ tụy ra sau đòn của tên kia lại mạnh mẽ bức lên trước. Ngay lúc tên kia hí hửng trong lòng nhìn cảnh thân đao của mình đập bẻ đầu Khải Minh, tay cầm đao của hắn lập tức bị trảo hổ vỗ tới bóp một cú đau điếng, lực tấp mạnh đến độ khiến tay hắn tê rần, cây đao trong tay vượt rớt xuống chân. Tức thì, tay phải của Khải Minh cũng theo sau tạo thành một cú móc cực chuẩn vào bụng, dự tính nóc ao đối thủ. Tên kia cũng không phải hạng xoàng xĩnh, thấy đòn đánh hiểm tới gần liền nhanh chóng co chân lên thành công chặn lấy. Tuy nhiên lực đâm của Minh cũng đủ mạnh để hất hắn văng ra sau.

“Hừ, muốn chết, mày còn dám phản kháng.”

Tên kia vừa đáp xuống đã làm một bộ dữ dằn hướng tới Minh đe dọa. Thế nhưng, nhìn chân trái hơi run của hắn, ai cũng có thể hiểu được cú va chạm vừa rồi quả thật cũng không phải dễ ă.

“Này, bọn mày muốn gì?”

“Láo, dám đụng tới quân sư.”

Lúc này đã có một số quân sĩ Lĩnh Nam quân xuất hiện gần đó, vừa thấy Khải Minh bị người ức hiếp họ liền toan lao đến vây kín lấy hai tên kia, chỉ chực chờ Khải Minh đánh tiếng là sẽ lao lên cho chúng biết ngay triết lý nhân sinh quan trọng trong đời: vì sao nước biển lại mặn.

“Bọn chó láo toét này, đây là việc của nhà Đồ hầu đất Cửu Chân, tên nào muốn xía vào coi chừng sau này gặp họa.” Tên kia nhìn thấy nhiều người tiến tới vẫn vênh vào hất cằm lên là hết, những người giống như hắn vốn quả thật không coi mấy chục tên thanh niên trai tráng mạnh mẽ xung quanh vào đâu.

“Họ Đồ đất Cửu Chân?”

“Là người nhà tên nhóc Đồ Cán?”

“Láo, hắn là cái con cóc gì mà dám hăm dọa Lĩnh Nam quân chúng ta? Tẩn chúng!”

“Khoan!” Khải Minh nghe tên kia xưng hô, trong lòng thầm nghĩ đây chẳng lẽ có chút chuyện hiểu lầm? Lại nói hắn cũng hiểu sự trợ giúp của hai họ Đồ, Chu đối với lực lượng của Vua Trưng là quan trọng cỡ nào, vì thế hắn tiến lên ngăn mọi người lại, lần nữa đánh giá, nhìn lấy tên thanh niên ăn vận sơ sài mà uy nghiêm lúc đầu, cố nhìn con bực bội nói:

“Không rõ anh là ai trong nhà của Đồ Hầu? Tìm Khải Minh tôi làm gì?”

“Ta...” tên kia thấy Khải Minh tuy bị người gây chuyện vẫn bình tĩnh thì hơi bất ngờ, cũng có chút tán thưởng, theo thói quen định đáp lời thì tên bên cạnh đã hừ lạnh chen người vào, chắn lấy tầm mắt của hắn nói:

“Tạ Thuần, mày không cần xen vào chuyện này. Nên nhớ lấy lời Đại Lang phân phó.”

Tên được gọi là Tạ Thuần nghe giọng hắn sắc mùi cáo mượn oai hùm, trịch thượng đối với mình thì có chút không vui, xong nhớ tới thân phận của mình, hắn đành gật đầu nín lại câu nói, im lặng lui ra sau.

“Có chuyện?” Khải Minh nhận thấy hai tên kia có vẻ cũng không hề hợp nhau, tâm lý liền chú ý, bởi kẻ kia đã tỏ rõ thái độ bất hợp tác, hắn cũng mặc kệ, tay đang lễ độ chấp cũng buông xuống hừ lạnh bảo:

“Nói đi, tìm ta làm gì?”

“Hừ, thằng nhóc kia.” Tên kia thấy Tạ Thuần đã ngoan ngoãn lui xuống thì hài lòng rên nhẹ, đoạn, hắn quay sang Minh tiếp tục:

“Tao cảnh cáo mày, đừng có mượn danh mượn tiếng của nhà họ Đặng mà tác oai tác oái nơi này, đây không phải là ngã ba Bạch Hạc, dòng dõi mày càng không còn như xưa, đừng nên vì tư lợi bản thân mà gây hại đến dòng họ, đến Bạch Hạc công chúa!”

“Hả?” Khải Minh ngỡ người không ngờ khi không có người bỗng nhảy ra chặn đường hắn, dọa đánh hắn chỉ để nói chuyện đâu đâu khó hiểu. Hơi ngẫm nghĩ một chút, hắn càng an lòng nhận ra mình quả thật rất hiền, rất an phận, làm sao lại đi tác oai tác oái đây? Đưa tay chỉ mình, Khải Minh hỏi:

“Anh... chắc chắn mình không tìm lầm người? Ta gây phiền toái gì?”

“Hừ, còn ngoan cố không chịu nhận?” Tên kia giận dữ, ra vẻ dạy bảo:

“Mày nên nhớ lấy thân phận thấp hèn của mình, đừng thấy ngọc ngà châu báu mà ham. Bạch Hạc công chúa cùng Vua Nhị chính là một trong những cô gái xinh đẹp nhất chốn này, hạng như mày mà dám đua đòi sao? Nhớ lấy! Mau tránh xa họ ra, không thì chó trách chủ tao lột xác mày.”

“A!” Đến bây giờ thì Khải Minh đã hiểu, đánh ghen... quá bất ngờ luôn, không ngờ thời xưa còn có vụ này?

“Chủ nhân anh là...?”

“Con trai trưởng của Đô Hầu, Đô Kiên.”

Vừa lúc này, Nàng Nội im lặng đi đến, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của nàng, ai cũng có thể hiểu ngay được tâm lý phần nộ đang sôi sục trong lòng Nội.

“Nội?” Khải Minh kêu.

“Bạch Hạc...” tên kia khẽ giật mình rên lên, Nàng Nội xuất hiện ở đây quả thực khiến hắn có chút lúng túng không trở tay kịp.

“Đô Mũ. Mày chỉ là một tên hầu cận, ai cho mày quyền lực cùng mặt mũi đi chất vấn người trong dòng họ của ta?”

Mặc kệ lời gọi của Khải Minh lẫn ánh mắt chăm chú của mọi người, nàng chỉ thẳng mũi gươm vào tên kia chất vấn. Tuy mũi gươm vẫn còn nằm sâu trong vỏ, sát khí của nó đã sớm lan tỏa khiến mọi người xung quanh không khỏi sờn cả da gáy.

“Hay là... Mày cho rằng cha, chú tao đều đã mất nên tộc họ Đặng đã mất đi sức mạnh, không còn đủ sức chấn nhiếp kẻ khác, để mày leo lên đầu, lên cổ mà ngồi?” Chân vẫn bước đều thật chậm, nàng ép tới trước, mỗi bước chân, bầu không khí ngưng trọng xung quanh càng trở nên nặng nề, sát khí càng thêm dữ dội.

“Không... không...” Lúc này tên kia đã có chút hoảng hốt, hơn ai hết, hắn hiểu rất rõ tính cách quật cường mạnh mẽ của cô gái trước mặt, kẻ từng giết sạch gác Hân ở Bạch Hạc để trả thù cho cả nhà mình.

“Hay mày cho rằng thanh gươm trong tay tao đây sẽ mãi mãi nằm trong lớp vỏ dày, chẳng dám tuốt ra cho đám cáo mượn oai hùm chúng bây một bài học?” Nói đến đây, sát khí của nàng chợt biến mất tăm, khiến mọi người xung quanh bỗng có chút giật mình khó hiểu, cảm giác nặng nề bỗngưng biến mất khiến tất cả mọi người đều có chút buông lỏng.

“Mày nhảm!”

Lời chưa nói xong, Nội đã động, nàng dùng tốc độ nhanh đến mức khó tin lao lên trước. Thanh gươm trong tay choang một tiếng anh minh toát khỏi vỏ, múa một đường vòng cung nhắm thẳng đầu tên kia mà xuống, đường chém không chút ngập ngừng, không chút nương tay.

Keng!

Nội đánh tuy có chút bất ngờ nhưng vẫn có kẻ kịp thời cản lấy, chính xác là hai người. Không biết từ lúc nào, Tạ Thuần đã lao đến, dùng thanh đao trong tay chặn lấy đường chém, cứu tên gia nô họ Đô một mạng. Người kia cũng dùng một thanh đao vừa nhặt được đỡ lấy, tuy nhiên rõ ràng lưỡi đao này vẫn chậm hơn một nhịp.

“Các ngươi làm gì?” Nội có chút không vui nhìn Khải Minh cùng Tạ Thuần chung sức cứu lấy tên Đô Mũ, mày ngọc đã sớm nhíu lại. Người sau còn thôi, dù sao cũng là đồng bọn, nhưng người trước rõ ràng khiến nàng khó chịu. Dù cho không phải vì hắn nàng mới ra mặt, nhưng cả hai cũng là người một phe, sao có thể ngăn chân nhau?

“Nội, cô không thể giết hắn được, sẽ loạn.” Khải Minh lo lắng tính cách cương dương của nàng sẽ lại phát tác, vội vàng dùng tay nắm cổ tay nàng, ý định kéo về sau. Nội vùng tay ra, khẽ liếc hắn rồi quay sang tên Tạ Thuần, giọng đầy ý mỉa mai nói:

“Không ngờ con trai của Tạ Hầu Tạ Vĩnh An lại có ngày phải làm bảo vệ cho con chó của Đô Kiên, ta quả thật bất ngờ đấy...”

“Tạ Hầu hiện tại là chủ của ta, Tạ Hân Vũ, Bạch Hạc, xin nàng hãy tôn trọng...” Tên kia từ tốn trả lời.

“Bị người chiếm chỗ còn có thể nói tốt cho hắn như vậy? Người thật sự quá rộng lượng? Hay là quá ngu?” Nội thắc mắc.

“Thuần, chém chúng, mau giết chúng cho tao!”

Tên Đô Mũ đến giờ mới có chút hoảng hốt, vội vã vùng chân múa tay ra lệnh. Ngay lập tức, hắn chợt nhận thấy vô số ánh mắt hung dữ từ bốn phương tám hướng vò đến. Nội trên danh nghĩa là chủ tướng, chỉ huy của Lĩnh Nam quân. Nàng dám ra tay chém có nghĩa là các binh lính tuy không thể chém hắn cũng có thể lao lên tấn tên kia một trận. Vì thế lúc này, mọi người đã dần thu hẹp vòng vây, lập tức cắt gọn đường lui của chúng.

Tạ Thuần vẫn im lặng nhìn Nội, lại nhìn đám binh sĩ Lĩnh Nam quân đang hăm he lại gần, hắn lắc đầu nói với tên đồng bọn:

“Bỏ đi, việc muốn nói cũng đã nói xong, chúng ta đi thôi.”

“Không được, mày phải cho chúng một trận!” Đô Mũ rướn cổ lên cãi.

“Tao nói, đi!”

Tạ Thuần sẵn giọng. Thấy thái độ này của hắn, Đô Mũ mới nhớ ra kẻ cùng phe với mình cũng là một tên chiến tướng lừng lẫy, tay không gươm máu, lại cũng không phải quá thân thuộc với mình. E sợ nếu làm quá sẽ chịu thiệt, hắn đành cắn răng hừ mạnh, dùng ánh mắt đe dọa cảnh cáo liếc Khải Minh một cái rồi quay lưng bước đi. Lập tức, mấy tên Lĩnh Nam quân liền dàn hàng xuất hiện, đơn giản khóa kín đường đi của hắn.

“Chúng mày tính làm gì? Làm phản?”

Đô Mũ nhìn đám hung thần ác bá tay chân bắp thịt rắn chắc, giáp trụ chỉnh tề lại nhanh nhẹn, trong mềm ngoài cứng hờ. Bên cạnh hẳn, Tạ Thuần ngạc nhiên nhìn bộ pháp cùng cách phối hợp của bọn họ, trong đầu không khỏi thầm đánh giá lại đám Lĩnh Nam quân.

“Thà cho chúng đi đi.” Khải Minh không muốn việc thêm phiền liên phát tay ra hiệu. Nghe quân sư nói, đám binh sĩ mới hừ lạnh, lách người nhường chúng đường đi.

....

“Vua, trời đã sáng rồi, xin ngài hãy nghỉ ngơi một chút, uống chén chè cho ấm bụng.” Cô hầu nữ trẻ tuổi tay bưng một chén nước, đến bên cạnh Trung Châu, đây ý quan tâm nói.

“Nhũ à, ta không mệt, em cứ để nó ở đó, chúc ta sẽ uống.” Vị Vua Bà đứng đầu đất Nam nhẹ nhàng lắc đầu cười nói, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về hàng thê tre dày đặc những ký tự đầy lạ lẫm.

“Vua, đây là thứ quái gì thế? Em thấy ngài đã xem xét nó cả hôm qua đến giờ.” Cô gái tên Nhũ đặt chén chè xuống bàn, ánh mắt vẫn tỉnh ngịch liếc nhìn đám chữ kia, tay che miệng khẽ hỏi:

“Nhìn chúng cứ như bùa, như ngải ấy, chẳng lẽ chúng là thứ gì đó rất quan trọng với chúng ta sao?”

“Đúng, rất quan trọng...” Trung Châu buông xuống cuốn thẻ tre, tay nâng chén chè lên húp một ngụm cho tỉnh táo rồi nói:

“Chúng hoàn toàn có thể giúp ta nhìn thấu mây mù, phát hiện gian trung... Ừm” Nàng vừa nói xong, lập tức có đôi bàn tay đặt nhẹ lên vai, giúp nàng xoa bóp thật dịu dàng.

“Vua, chúng lợi hại như vậy sao? Ngài có dễ chịu không?” Nhũ hỏi.

“Ừm, tất nhiên là dễ chịu, cảm ơn em. Còn thì, chúng tất nhiên là rất lợi hại rồi.” Trung Vương khẽ nhắm đôi mắt có chút mệt mỏi, thư thái nói

....

Cùng lúc đó, ở một túp lều kín đáo sâu trong khu quân doanh nằm không xa, nơi đang tung bay vô số cờ hiệu thêu hình Đô tộc, cũng có hai người đang tranh thủ tận hưởng khoảng khắc riêng tư của mình.

“Ừm, Kiên, người không được quá đà, đây là quân doanh.” Cô gái đang ôm hôn tình lang của mình, cảm thấy tay hấn không được an phận liền đẩy ra bảo.

“Thì đã sao? Đây là doanh trại của ta, ta muốn sao chả được?” Đô Kiên không vùng tay ra, mà nhẹ nhàng hôn nàng kia, giọng bồn chồn nói.

“Không được, người đừng quên cha ta chỉ hứa gả vào nhà người, không có nói rõ là lấy người hay Đô Kiều đâu.” Cô gái thờ dốc, mặt đầy hồng hào nói.

“Cho dù người lấy em trai ta thì thế nào? Chu Liên, không những người, mà cả em trai người Chu Thống đều sẽ là người của ta, phục vụ dưới trướng ta, có gì mà phải giữ kè?” Đô Kiên thấy mặt nàng đã bị mê hoặc, miệng nhẹ thổi vào man tai khiến cô gái run lên, đôi tay lại tiếp tục công việc.

“Ha ha ha...”

Ngay lúc cảnh xuân đang nồng, vườn hồng sắp chín, bỗng đâu có tiếng bước chân vội vàng từ xa đến. Chu Liên nghe có người tới liền giật mình toan vùng dậy nhưng bị đôi tay của Đô Kiên kẹp chặt. Bàn tay hấn vẫn đang xoa bóp ngực nàng, nhất quyết không cho nàng đủ sức lực vùng ra.

“Cô Cả.” bên ngoài liền có một giọng nữ vang lên.

“Ừm, Ái, có việc gì?” Chu Liên liếc nhìn Đô Kiên, giọng cố hết sức bình thản hỏi.

“Dạ, là cậu hai, cậu ấy đã dẫn theo người cùng quân tư đến.”

“A, ta sẽ ra ngay.”

Lần này vì việc trọng đại, Đô Kiên cũng thôi không níu kéo nàng, nhìn Chu Liên đứng dậy sửa sang quần áo đi ra ngoài, hấn nở một nụ cười thật nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ý vua

“Chu Thống, ngươi tới trễ.” Đào Kỳ mở miệng cười to, thống khoái bước tới, giang tay đón lấy tên thanh niên trẻ tuổi vừa phi ngựa đến.

“Ha ha, Kỳ, mũi của ngươi thật là thính.” Tên kia cũng cười lớn, búng người nhảy xuống ngựa, cả hai ôm chặt tay nhau tựa như hai tên tri kỷ lâu năm không gặp, tình cảm thâm thiết đến độ bình sĩ xung quanh thôn thức không thôi. Đương nhiên, đó là nếu như chúng không chú ý tới từng đường gân xanh nổi rõ trên trán, gương mặt đang dần chuyển hồng cũng như nụ cười tươi rói đang dần chuyển nụ cười gằn nhếch nhai đầy dừ tợn trên mặt mỗi người do vận quá sức.

“Thằng nhóc nhà họ Chu, ngươi quá yếu.” Đào Kỳ rít khẽ.

“Vừa đủ để ăn đứt ngươi thôi, Chấn Bắc tướng quân à.” Chu Thống đáp lời.

“Sao thế, đi đường xa nên mệt? Không còn đủ sức? Hay là ngày mai tái đấu?” Đào Kỳ tiếp tục chào hỏi.

“Chẳng phải có người lo chơi bởi quá nhiều, trễ nãi luyện tập nên sức lực giảm sút, muốn tránh hay sao?” Tên kia đáp trả không hề thua kém.

“Năm mơ, anh mày không muốn chú em mất mặt thôi.”

“Ta sợ ngươi chắc, ai hơn ai nào?”

“Hây!!!”

“Hừ!!!”

Đến lúc quân lính cảm thấy cả hai giữ tư thế tay bắt mặt mừng này đã quá lâu, tư thế đã quá quái dị thì cũng muộn. Bọn chúng lúng túng chẳng biết phải làm sao, đành quay quần lại nhìn hai tên võ tướng như hai con trâu đực đang khóa sừng vào nhau, thi nhau ra sức gồng đến run cả người. Cũng may, có lẽ cả hai đều biết chừng mực, hoặc đều sâu sắc nhận thức sức lực của mình cũng chỉ sản sản nhau nên sau một lúc, chẳng ai bảo ai đều đồng thời buông tay ra, nhìn nhau cười to.

“Thống, em đã đến.”

Vừa hay lúc này, Chu Liên cũng chạy tới, nàng hơi nghiêng người chào với Đào Kỳ liền quay sang em hỏi.

“Vì sao em đến trễ như vậy? Trên đường có gì bất trắc sao?”

“Chị an tâm, em đến vẫn chưa tính là trễ.” Chu Thống nhìn chị mình lo lắng, ha hả cười to, vừa cười, hắn vừa quay sang nhìn Đào Kỳ như muốn xác nhận lời của mình.

“Đúng, món ngon để cuối, em cô đến vẫn chưa tính trễ đâu, hắn vẫn kịp nhìn quân giặc tháo chạy đấy.” Đào Kỳ tình ý, nhìn họ cười mỉa nói.

Chu Liên nghe chàng xác nhận, gương mặt có chút hòa hoãn một tí. Quả thật nàng cũng không quan tâm quân trong họ mình đến sớm hay trễ, thân là con gái cả trong nhà, lại là đại diện cho một trong những gia tộc Lạc Hầu quan trọng nhất đất Cửu Chân, nàng cũng đã có mặt ở Cẩm Khê này từ sớm, cũng chứng kiến rõ ràng quyết tâm thâm gom quyền lực, đặc biệt là quân quyền của Vua Bà. Sở dĩ nàng nói như vậy chỉ nhằm mục đích thăm dò xem thái độ của mọi người đối với mình thế nào mà thôi. Nghe lời của Đào Kỳ, nàng cũng có chút an lòng.

“Đúng, ngươi chưa có chỗ ở chứ? cùng qua chỗ của ta đi, đã lâu rồi ta chưa có người cùng đánh, quả thật có chút ngứa tay.” Đào Kỳ đương nhiên hiểu ý nàng, xong vẫn làm một bộ không hề quan tâm hỏi.

“Hà?” Chu Thống cười nhẹ nhìn hắn, lại âm thầm liếc chị mình, chẳng cần suy nghĩ cũng lắc đầu cười nói:

“Không muốn, ta không phải hạng võ sĩ ngu xuẩn như ai kia, suốt ngày đấm đấm đá đá, vả lại chỗ của ngươi cũng chỉ có một mình Đông Châu là một đóa hoa lài rồi, ta không thích. So ra vẫn là ở cùng chị ta vẫn vui hơn. Nơi đó có thật nhiều các cô gái xinh đẹp.”

Đào Kỳ liếc nhẹ sang Chu Liên, trong lòng đương nhiên hiểu khá rõ quan hệ của hai gia tộc Chu, Đồ là như thế nào. Nói Chu Thống ở cùng chị mình chả bằng nói hắn phải qua doanh trại của Đồ Kiên ở. Nếu hắn đã quyết, chàng cũng không nhiều lời bèn chấp tay chào:

“Như vậy cũng được, vậy ta đi trước một bước báo cho Vua biết để tiện sắp xếp.”

“Làm phiền rồi.” Chu Thống vẫn tươi tỉnh đáp.

“Đề tôi đi cùng với anh.” Chu Liên vội nói, rồi nàng dúi nhanh một cuốn da thú cho em trai trước khi bước đi sau Đào Kỳ.

Chu Thống thờ dài nhìn chị mình đuổi theo bóng lưng to lớn khỏe mạnh đằng xa. Trong lòng không khỏi nhớ tới năm xưa tháng cũ, khi ba người họ còn chơi chung, hai chị em hắn cũng từng quần quít Đào Tam Lang như thế nào. Thế sự xoay vần, nào ai biết được chỉ qua mấy năm, Đào Kỳ khỏi ngô tuấn tú, yêu thương chịu chuộc hai chị em hắn hết cỡ lại trở thành Chấn Bắc đại tướng quân, một trong những trụ cột vững chắc của dân Việt, đã vậy chàng còn có vợ, có gia đình duê huê cả rồi, bỏ lại cô chị gái với mối tình cảm chất chứa trong lòng không biết tỏ bày với ai. Đã vậy, chỉ mấy tháng nữa, chị hắn cũng phải theo lời cha dạy, gả lấy cho một trong hai anh em nhà họ Đồ để cho tình cảm hai nhà thêm bề khăng khít.

“Hài, ầu cũng là một đoạn nghiệt duyên.”

Chu Thống lắc đầu, ánh mắt khẽ quét qua những dòng chữ chỉ chít trên cuộn da thú chị mình vừa nhét cho, ngoài bìa da đã viết rõ: phân phối quân tư, hần chỉ là muốn nhìn sơ qua một chút mà thôi. Thế mà vừa nhìn thấy, hàng chân mày rậm của Chu Thống liền lập tức nhướng cao với một biên độ mạnh có thể thấy rõ. Chăm chú một lúc, khóe miệng hần liền nhếch lên, cười mỉm rồi quăng cuộn da ra sau, nơi có một tên trung niên đeo trên ngực một chiếc vỏ sò có hai nhánh thông, gia huy của tộc Chu, cung kính chờ lấy.

“Dựa theo trong đó mà làm đi.”

“Vâng, cậu hai.”

Tên kia vừa cúi đầu đáp lời, mắt liếc nhẹ qua tấm da đã đứng khựng người. Hần hốt hoảng trái tấm da ra nhìn cho kỹ, sau khi xem qua vài lần, xác định mình không có nhầm lẫn mới quay lên nhìn Chu Thống trân trối.

“Cậu hai, đây, cái này...”

“Chú Bảy, có vấn đề sao?” Chu Thống biết rõ vẫn làm như không hỏi.

“Có, có chứ, vấn đề rất lớn, nếu chúng ta làm như vậy thì tiếng tăm tộc ta...”

“Chú Bảy, đây là ý của chị ta, tức là nhà họ Đô cũng biết, chú có ý kiến sao?” Chu Thống quay người liếc nhìn hần bảo.

Tên trung niên kia nghe ý nói đây là quyết định của hai nhà Đô, Chu liền ngậm miệng lại, lắc đầu không nói gì nữa. Đùa chứ ai ở nơi nào xưng vương xưng bá hần không biết, chứ ở tận phía nam đất Lĩnh Nam này thì hai họ Đô, Chu liền kết lại chính là ông hoàng không ngai. Ý vua đã ra, làm gì còn có ai dám cả gan đứng lên chất vấn hần. Trong lòng an tâm, tên Bảy thu lại cuộn da, cúi đầu kính cẩn đáp.

“Vâng, cậu hai, tôi xin phép lui ra làm việc.”

“y, chú đi đi.” Chu Thống khoanh tay nhìn bờ sông đang thoát ần thoát hiện nơi xa xa, miệng mỉm cười đáp. Nhìn gương mặt hay cười của hần, ngay cả những người thân cận nhất cũng không thể hiểu hần đang chất chứa những gì trong lòng. Rồi chợt nghĩ đến điều gì thú vị lắm, Chu Thống liền nghiêng người gọi với lại theo tên hầu đang dẫn đi xa.

“Khoan đã, chú Bảy!” Thấy tên kia giựt mình xoay người chờ lệnh từ mình, nụ cười trên mặt hần càng thêm quý dị, hần nói:

“Việc này nếu có ai thắc mắc, chú cứ nói là Vua đã quyết, cứ hổng hách vào, chú biết chứ?”

“Dạ... vâng...”

“Thú vị, thật thú vị, ha ha ha, xem ra chuyện này đúng như thầy bảo, chắc chắn sẽ không hoài công.”

Nhìn tên kia khuất bóng, Chu Thống mới hài lòng gật đầu, dẫn quân bước qua cổng trại, tiến vào phạm vi đại doanh Lĩnh Nam.

“Hắt xì hơi!!!”

“Thầy, bị cảm sao?”

Một cô gái nhỏ thấy ông cụ trung niên bên cạnh đang đi đứng khỏe mạnh bỗng hắt mũi rõ to thì quan tâm hỏi lấy.

“Trời quang, mây đẹp, sao mà cảm được? Chắc là có người đang nhắc xấu ta đấy thôi.” Ông cụ nở nụ cười hiền lành bảo.

“A? Ai nhắc thầy? Chẳng lẽ là Vua?”

“Hừ, còn ai ngoài tên nhóc sư huynh của con. Hừ hừ, thằng ôn con, nhắc gì lão đây? Hà hà! Tính ra giờ này hần cũng sắp tới đại doanh đi. Chắc đã thấy vui rồi đúng không? Hà hà” Ông cụ hắt lại tấm vải che vai, sửa lại chiếc nón lá bện bằng lá cọ, cười nói.

“Xi, thầy cùng anh ấy quả nhiên là một giuộc, cười gian cười tà như nhau.” Cô gái nhìn thầy mình từ tốn đi trước, bĩu môi nói thầm.

“Xuân, đi thôi, còn đứng đó làm gì?”

“A, dạ, con tới ngay đây.”

.....

“Cái gì, mày nói gì? Vũ khí giáp trụ đem đến cho chúng ta thiếu hơn mong muốn rất nhiều?”

Một tên trung niên độ tầm năm mươi, râu ria xồm xoàm vừa giận dữ hét vang, vừa nắm lấy cổ tên thuộc hạ nhắc lên cao.

“Tộc... tộc trưởng... đúng... đúng là như vậy ạ.”

Tên tội nghiệp kia vừa cố gắng lấy lại tinh thần do con thịnh nộ của chủ nhân mình mang đến, vừa cố nhịn lấy mùi hôi thối đang bốc ra nồng nặc từ miệng tên kia, mặt khóc không ra nước mắt trả lời.

“Vì sao?” tên tộc trưởng lại gầm lên.

“Con... con không biết... bọn người họ Chu cùng họ Đồ bảo... bảo là lệnh của Vua...nên...” Tên kia sợ đến nổi cả lăm.

“Lệnh Vua? Hừ! Vô lý.”

Tên tộc trưởng giận dữ quăng tên kia sang một bên, không cần nghĩ ngợi liền bước chân huỳnh huỵch lao ra khỏi căn lều nhỏ. Vừa lúc đấy có một tốp người đang dắt tay nhau hồi hả bước tới. Vừa nhìn thấy người dẫn đầu, tên này đã không thể nén nổi bức tức, mặt nhăn lại quát to như sấm rền:

“Đồ Nhất Lang, thế là thế nào? Tao theo lời cha mày, dẫn bộ tộc lặn lội lên tận đây trợ giúp Vua chống giặc, vậy mà tại sao khi phân phối vũ khí trang bị mày lại dám giảm đi phần của tao?”

“Hò Bá, Hò Bá, khoan đã.”

Đồ Kiên còn chưa mở miệng đã có một tên bên cạnh bước lên khuyên ngăn.

“Hò Bá, thiết thòi cũng không phải chỉ có mình tộc của anh. Đồ Nhất Lang cũng chỉ làm việc theo lời người khác sắp đặt, đừng giận cậu ấy tội nghiệp.”

“Không chỉ mình tộc tao?”

Hò Bá hơi khựng lại hỏi. Bản thân hắn tuy trông kịch côm nhưng có thể leo lên đến chức tộc trưởng thì cũng là hạng ngoài thô trong tinh. Hắn nhường mày nhìn tên vừa can ngăn hỏi:

“Lý Man, mày nói vậy là có ý gì?”

“Ài, anh coi...” Tên kia dường như chỉ đợi có thế, hắn lắc đầu làm một bộ vô cùng ủy khuất chua xót, tay chỉ quanh một lượt bốn, năm người khác bảo:

“Nào chỉ mình tộc anh bị đối xử như vậy? Tất cả mọi người ở đây, ai chẳng bị thế?”

“Hả, thật sao?” Hò Bá khó tin nhìn quanh. Gặp bọn người kia cùng đau khổ gật đầu chấp nhận, hắn mới có chút nguôi giận. Rồi bỗng nhận ra điều gì, hắn có chút hốt hoảng hỏi:

“Ông Đồ, ông Diệp, ông Ngô... sao toàn là người phía Nam ta thế... chẳng lẽ...”

“Suýt! Im nào... bé bé cái mồm thôi.” Lý Man thấy hắn bây giờ mới vỡ lẽ, liền vội vàng làm dấu im lặng, ngó trái dòm phải, lén lút như ăn trộm nói:

“Ở đây đồng không, tai vách mặt rừng sao nói to thế? Bối lễ chuyện này hệ trọng nên Nhất Lang mới tới này, anh không thấy sao?”

“Các vị, mọi người cứ bình tĩnh.” Đồ Kiên vốn im lặng từ nãy giờ xem hai tên kia hô hào, thấy mọi người đã chú ý mới mỉm cười tiến lên, dùng một giọng hết sức hòa ái giải thích:

“Mọi người, Vua làm vậy cũng là vì có nỗi khổ riêng, dù sao các tộc nơi phía Bắc cũng chịu quân Hán đàn áp cướp bóc, đốt phá hỗn loạn. Có chia cho họ nhiều hơn một chút cũng tốt thôi...”

Chẳng đợi hắn nói hết câu, Lý Man đã hừ lạnh chen vào nói:

“Các tộc phía Bắc? Nhất Lang đừng bao che cho ả, chẳng phải tất cả vật tư đều chảy vào túi riêng của đám tù trưởng, Lạc Hầu gần Mê Linh, Cổ Loa sao? Toàn những kẻ ủng hộ ả thôi.”

“Hừ, có chuyện này sao?”

“Hèn gì, ta nói vì sao?”

“Khốn nạn, coi chúng ta là cỏ rác, nô lệ à?”

Những tên kia nghe lời của Lý Man, lập tức giận dữ ồ ào cả lên. Nhìn thấy hiệu quả này, Đồ Kiên càng vui vẻ trong lòng, hắn âm thầm quăng cho Lý Man một cái nhìn tán thưởng, rồi đạo mạo đứng ra giả giọng hòa giải khuyên bảo:

“Mọi người, mọi người xin hãy im lặng nào. Dù sao người ở đâu cũng có bạn bè, thân thuộc, bà con xa chẳng bằng láng giềng gần. Vua có làm thế cũng bình thường thôi. Mọi người đừng nên nói vậy...”

“Nhất Lang, được, nếu vậy chúng ta thà phù cha con anh lên làm Vua còn hơn.” Hò Bá nhanh nhẩu bảo.

“Đúng!”

“Đúng ha, như vậy các tộc ở Cửu Chân ta cũng nở mày nở mặt.”

“Mọi người, không được.”

Đô Kiên cũng có chút bất ngờ trước việc sự việc diễn ra theo chiều hướng này. Hắn vội vàng bác bỏ, rồi âm thầm quan sát liệu có kẻ nào trong đây đang cố giả vờ để do thám mình hay không. Được một lát, sau khi xác định không có ai đáng nghi, hắn mới nhỏ giọng nói:

“Làm Vua là một việc nặng nề trọng đại, há có phải việc chúng ta hô hào bằng miệng như thế này được. Mà lại, lần này Kiên tụ tập mọi người ở đây là vì thay ý Vua Bà, muốn đứng ra giải thích cho các tộc biết vì sao phải phân phối vật tư như vậy.” nói đoạn, hắn nhìn quanh một lượt, sau khi xác định mọi người đều chú ý mình, hắn mới nở một nụ cười âm áp, lễ phép đưa tay chỉ vào lều của Hồ Bá vờ:

“Kiên biết mọi người hãy còn nhiều khúc mắc chưa hiểu. Sẵn đây tôi cũng mời mọi người vào trong, Kiên sẽ thay vua giải thích rõ ràng một, hai. Nhân tiện cha tôi có cho Kiên mang theo mấy xe rượu cần, Kiên cũng đã kêu người đi lấy, mời mọi người uống vài chum cho khuấy khỏa vui bớt khó chịu trong lòng.”

“Được!” Hồ Bá không hề tỏ ý khó chịu khi có người dùng lều mình như nhà người ta, mà tỏ ra một bộ hết sức đồng tình bảo.

“Để ta gọi người làm vài con vịt đem vào.”

“Được, vậy chúng ta vào nói chuyện.” Lý Man phụ họa.

“Đúng!”

“Vào, nói chuyện nào.” Đám tộc trưởng hưởng ứng.

Đô Kiên lễ độ cúi người, ý mời các vị chức, tuổi cao hơn mình vào trước, thực tế lại đang âm thầm quan sát vẻ mặt mỗi người. Đợi đến khi người cuối cùng vào lều, hắn mới khẽ thở phào, mỉm cười ung dung định tiến vào lều. Ngờ đâu lúc này tên Đô Bính từ bên tiến lại, khẽ thủ thi vào bên tai hắn.

“À ta dám nói như vậy?” Đô Kiên nhú mày hỏi.

“Dạ, chủ nhân” Đô Bính trả lời,

Đô Kiên nghe rõ, phất tay đuổi hắn đi ra. Sau đó trên gương mặt thân thiện hòa ái của hắn bỗng xuất hiện một nụ cười gằn hết sức đáng sợ, mặt hắn nhăn lại trông đến dữ tợn thì thầm:

“Nội, họ Đặng? Chỉ là đám người tàn phế cũng dám mạnh miệng như thế? Đợi xem ta xử lý con điểm ấy thế nào! Hừ!” nói xong, hắn cũng hất lên cửa lều, về mặt lại hết sức hòa ái thân thiện bước vào trong, cùng đám tộc trưởng nơi Cửu Chân, Nhật Nam trò chuyện.

Nơi góc cây đằng xa, có hai người vẫn đang âm thầm quan sát việc này, một kẻ thấy bọn tộc trưởng đều đã đi hết mới khẽ nghiêng người hỏi tên kia:

“Chú, việc này có nên báo lại cùng chủ nhân không?”

“Không cần.” tên kia lắc đầu, không hề do dự bác bỏ:

“Những trò đấu đá vật vãnh nơi đất Nam này có thật nhiều, chủ nhân sẽ không quan tâm mấy thứ này. Chúng ta vẫn nên chú tâm tìm hiểu vì sao cô bé ấy lại ở đây, cùng chân tướng sự kiện kia vẫn hơn.”

“Dạ.” sau khi bàn bạc xong, hai tên dần dần lùi về sau, rồi biến mất hẳn sau rừng cây rậm rạp.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Xung đột

Dù Đô Kiên có ý gì hay không đi nữa thì ngày hôm đó, nhờ có hắn rong ruổi khắp doanh trại Lĩnh Nam, vất vả chào hỏi, giải thích với từng người nên các tù trưởng cũng không có bất cứ hành động mạnh mẽ nào nữa. Nhìn qua, bầu không khí trong doanh trại Việt quân dường như đã yên tĩnh trở lại, nhưng sự yên tĩnh đó lại mang đầy cảm giác ngột ngạt, đè nén, khiến trong lòng mỗi người đều có chung một nhận thức: giông tố, sắp kéo tới rồi.

“Vua, theo như tình báo đưa lại, giặc Hán đang ráo riết bắt bớ dân chúng ở các vùng mà chúng chiếm được, dồn họ về xung quanh các thành lớn như Cổ Loa, Mê Linh, Luy Lâu, Khúc Dương, ý đồ không rõ.”

Ngày hôm sau, dưới mái đình rộng lớn được dùng như chỗ tụ họp của Vua, Quý Lan đứng ra, chắp tay báo lại tin tức không mấy vui vẻ này trước ánh mắt giết mình ngờ ngàng của nhiều người. Sáng nay, đa số bọn họ hãy còn đang say giấc ngủ nồng thì đã bị thuộc hạ lay dậy, báo cho biết rằng Vua có

tin gấp cần triệu tập mọi người lại, cùng nhau họp bàn. Vốn họ đã có chút chuẩn bị tâm lý trước, không ngờ quân giặc vẫn hành động vượt ngoài dự đoán của họ.

“Chúng làm vậy nhằm ý gì?” có người thắc mắc.

“Điều này... nói ra sợ mọi người khó tin. Chúng ra lệnh hủy hết trống đồng, bãi bỏ các chức sắc cũ như tộc trưởng, bỏ chính, ra lệnh trộn lẫn dân chúng sắp xếp các quan lại mới, chức lệnh mới như Đốc Bưu, Đô Ủy, ép dân chúng phải nghe theo...” Quý Lan đầy lo lắng, lắc đầu đáp.

“Bọn xâm lược sao dám làm như thế?” Lão tướng Cai nghe thấy điều này, lập tức giận dữ đập mặt bàn ầm ầm, đứng lên hét to. Không chỉ ông mất bình tĩnh, mà rất nhiều tướng lĩnh, tộc trưởng khác cũng tỏ ra hết sức lo lắng, bàng hoàng. Phá bỏ thôn xóm, triệt tiêu lễ nghi, phong tục Lĩnh Nam, áp đặt luật pháp của Đại Hán. Đây là giặc muốn quyết tâm đồng hóa, nuốt chửng không chỉ đất đai, tài nguyên mà còn là cả lịch sử và văn hóa của tộc Việt.

“Chúng ta còn sống sờ sờ ở đây mà chúng đã dám làm can như vậy sao?” Có người mang về mặt đầy căm phẫn thốt lên, thì ra bộ tộc của hắn vốn ở vùng Uất Lâm, là một trong những nơi giặc Hán chiếm đóng đầu tiên, hắn thật lo sợ không biết làng mạc tộc mình hiện giờ ra sao rồi.

“Ài, dù sao chúng ta cũng bị dồn chặt hết ở đây rồi, có còn sống hay không thì có gì khác biệt chứ?” Tạ Hầu Tạ Hàn Vũ lắc đầu bác.

“Tạ Hầu, ý ngài là?” tên vừa nãy gấp rút hỏi.

“Anh đừng gấp.” Tạ Hàn Vũ khoác tai an ủi bảo:

“Tình hình hiện nay, có thể co cụm lại phòng thủ thế này đã là không tệ. Việc có thứ tự trước sau, chúng ta có lo lắng cũng không thể nào chấp cánh bay đến đó giải cứu người thân được.”

“Đúng vậy, dục tốc bất đạt. Bần ni tin rằng chỉ cần chúng ta giữ vững ở đây, quân giặc cũng sẽ không dám làm gì quá đáng. Quan trọng nhất vẫn là phải đánh tan Mã Viện trước đã.” Khâu Ni công chúa chấp tay hồ.

“Chuyện dễ như vậy sao...” Nghe bà nói, rất nhiều tướng lĩnh có gia quyến ở tận mặt Bắc đều gục đầu lo lắng. Tuy nói trước khi dẫn quân gia nhập Vua, bọn họ đã sớm dặn dò thuộc hạ, con cháu lập tức di dời, tránh đi tai mắt kẻ thù, xong, quân Hán quý quyết đã sớm không ở cấp độ mà họ hình dung.

“A, thế các bộ tộc không có phản ứng gì sao?” Lê Chân nghe thế, nhú mày hỏi.

“Đương nhiên không phải, việc rất phức tạp.” Quý Lan lắc đầu đáp, nằng nặng một nhánh cây dài chỉ lên khu vực phía trên nói:

“Cả một vùng rộng lớn ở phía Hợp Phố, Uất Lâm, Thương Ngô, Nam Hải đều ở khá gần đất Hán, sớm đã có đầy rẫy quan lại cùng binh lính nhà Hán đóng giữ. Nơi đó từ lâu lại có không ít người Hán sinh sống, thế nên các bộ tộc đều sớm đã bị mua chuộc, khuất phục với quyết sách của giặc. Thậm chí... một số tù trưởng còn đứng ra thay mặt giặc đi chiêu hàng những bộ tộc khác... Một số khác...” nói đến đây, nàng hơi liếc nhẹ các tù trưởng, mím môi kể hết:

“Một số khác thông qua nhiều con đường, đã mua chuộc, dụ dỗ không ít kẻ thuộc hạ, người hầu trong các tộc... để họ dẫn đường chỉ ra chỗ ẩn núp cho chúng bắt bớ người trong tộc mình...”

“Cái gì?”

“Kẻ nào ác ôn như thế?”

“Tộc nào? Lan, nàng có biết là tộc nào không?”

“Đúng, nàng nhất định có biết, mau nói.”

Nghe đến đây, cả căn phòng vốn im lặng bỗng ầm ầm cả lên. Kẻ thù hung ác, dân Việt vẫn có thể chống cự quyết liệt được, thế nhưng những kẻ ham phú cầu vinh, bán đứng tổ tiên, họ hàng thì quả thật khiến cho mọi người vừa thất vọng, vừa đau đầu. Tấm gương Động Đình Hồ, Lăng Bạc, Lê Thị Hoa hãy còn đó, họ không thể nào dám quên.

“Mọi người, xin hãy bình tĩnh.” Quý Lan thấy cả căn phòng có tới gần một phần ba số tướng lĩnh đang dùng ánh mắt như chó sói nhìn mình cũng đành cười khổ nói:

“Mọi người, đây chỉ là tin tình báo sơ bộ, do chúng ta tốn thật nhiều công sức mới đưa về trước được một phần, làm sao có thể có rõ ràng chi tiết được.” Vừa nói, nàng vừa liếc khéo Vua, thấy Trưng Châu kín đáo gật đầu hài lòng, nàng mới nhẹ nhàng thở ra trong lòng, chấp tay bảo:

“Mọi người hãy cứ yên lòng, nếu có tin mới nhất, Lan nhất định sẽ đưa ra, tuyệt chẳng giấu diếm.”

“Hừ, người đừng giấu ghen tin đi là được.”

“Được, chúng tôi chờ tin của cô.”

Trung Vương thờ dãi nhìn khung cảnh xáo xào bên dưới, thật ra không phải nàng không hiểu tin tức nhạy cảm thế này cần phải được che giấu đi, tránh không cho chúng phát tán quá sớm. Thế nhưng thay vì đợi đám nội gián tung tin gây hoang mang trong lòng quân không bằng lúc này nàng phát tin ra

trước, có để dẫn dắt ý chí mọi người theo chiều hướng có lợi nhất. Thân là Vua của tộc Việt, hơn ai hết nàng hiểu rõ nếu như dân Việt không đoàn kết thì sẽ chẳng thể nào đủ sức chống trả được con bão đang kéo tới. Vậy mà hiện giờ, nàng đang nhìn thấy những gì? Một phần ba số tướng lĩnh thì hoang mang, một phần không nhỏ trong số còn lại mang theo vẻ mặt hã hê khi thấy người khác gặp họa.

“Quả là một nắm cát rời... Xem ra... đúng là vẫn không thể nào nhân nhượng cho họ được nữa. Muốn đánh thắng giặc, ta buộc lòng phải mạnh tay thôi!” Trưng Châu nghĩ thầm, nàng nắm lấy một cuộn da dê, xiết nó chặt đến nhau cả lại rồi đứng lên hô:

“Mọi người!”

Nghe thấy tiếng hô đầy uy nghi quen thuộc, đám Lạc Hầu, Lạc tướng cùng tù trưởng lập tức theo bản năng im thin thít, cùng nhìn về phía nàng.

“Xem ra uy quyền của ả ta vẫn rất mạnh mẽ.” Ở bên dưới, Đô Kiên nhìn cảnh này, khòe mắt lóe lên từng luồng suy nghĩ không ai hiểu rõ.

“Mọi người, ta hiểu rõ tâm lòng các vị đang lo lắng cho gia tộc ở nơi xa. Xong, hiện tại chúng ta cần phải chú ý vào tình hình trước mắt.” Nói đến đây, nàng giơ cao cuộn da dê nơi tay, dùng giọng đầy nặng nề nói:

“Theo như tin ta mới nhận sáng nay. Thủy quân giặc đã thành công vượt qua vòng vây của ba nhà Chu, Đô, Hoàng thiết kế nơi cửa sông Hồng, mục tiêu hướng thẳng đến nơi đây, trợ lực cho Mã Viện. Ngoài ra, Hoàng A Các trong lúc cố gắng ngăn chặn đã bị giặc giết hại...”

“A. Hoàng Hầu đã chết?”

“Nguy quá, thủy quân giặc sắp đến rồi sao?”

“Trời, chúng chỉ có bộ binh chúng ta còn đánh không lại, thủy quân đến nữa thì làm sao đây?”

“Đô Kiên, nhà họ Đô các người không phải có thủy quân rất mạnh mẽ sao? Sao không thù nổi?” có tên Lạc tướng người nhà họ Hoàng cảm phần mím môi quát.

Đô Kiên thấy có kẻ dám đứng ra chỉ mặt mình quát tháo, gương mặt cũng đầy thương tâm lắc đầu giải thích:

“Hoàng Nụ, không phải nhà chúng ta không có sức, thế nhưng chúng ta vừa phải lo dẹp phi, vừa phải chia ra chống giặc, quả có chút lực bất tâm tâm. Anh xem, ngay cả em trai ta còn bị thương không nhẹ, chúng ta mất mấy chiếc thuyền lớn buộc phải lùi về ấy chứ...” đón lấy lời hấn nói, Quý Lan, Chu Liên cũng gật đầu xác nhận.

“Ai biết các người có phải trả hàng không?” tên tướng họ Hoàng tiếp tục la toáng lên.

“IM LẶNG!!!”

Bát Nạn Đại tướng quân Vũ Thị Thục gấp đám tướng lĩnh chưa đánh đã hèn mọn cả lên liền giận dữ quát lớn. Uy thế cùng sát khí của nàng lập tức tan ra, tràn ngập cả mái đình khiến bọn tộc trưởng rợn cả da đầu, cúi đầu không dám hó hé gì nữa. Ngay cả những tên có võ nghệ không mấy tầm thường cũng chịu cảm giác đè ép, hết sức khó chịu.

“Ồ, võ nghệ của Thục có tiến bộ.”

Lê Chân hai mắt phát sáng, trong lòng thầm nghĩ. Rồi nàng bước lên, cất giọng bảo:

“Mọi người, thủy quân giặc đến thì cũng có gì đáng sợ đâu? Nơi đây có ta đóng giữ, bọn giặc có ỷ tuyệt đối không thể nào đáng sợ được.”

“Đúng vậy, mọi người.” Trưng Trinh cũng hiếm thấy cất tiếng nói:

“Vấn đề quang trọng hiện giờ là chúng ta phải tiến hành đẩy cao, tái bố trí, chiếm giữ các đoạn vị trí trọng yếu ven sông. Chuẩn bị sẵn chướng ngại để chống chọi với thủy quân Hán, tuyệt không thể để chúng thừa cơ vượt sông.”

“Đúng vậy.” Thánh Thiên cũng phụ họa góp lời:

“Cho nên hiện giờ, có ai trong số mọi người tự ứng cử, can đảm tiến lên tuyển đầu không?”

Một mảng tĩnh lặng, bầu không khí bất nháo vừa rồi cũng theo lời nàng Chủ biến mất khỏi thế gian, tựa như từ nãy đến giờ dưới mái đình vốn trang nghiêm yên tĩnh như thế.

“Có ai lên không?” Nàng Chủ cười lạnh, nhìn đám người lâu ngày “ăn cỗ đi trước, lội nước theo sau” này. Dân Việt chiến đấu rất quyết cường, điều đó chưa bao giờ sai, thế nhưng, nhuệ khí ấy không thể áp dụng với những kẻ đã sống quen trong nhung lụa, ăn sang mặc sướng đang đứng ở đây. Những kẻ này, đã sớm không còn đầu chí như buổi ban đầu.

“Tù trưởng Thi, ông thì sao?”

“Khụ, Nàng Chủ, ta đã lớn tuổi, khó lòng xông xáo nơi đầu trận được nữa.”

“Trú, ông thế nào?”

“Thánh Thiên, tôi đương nhiên nguyện ý, chỉ là... lần phân phối vật tư vừa rồi tộc tôi thiếu rất nhiều, các anh em đang rất bất mãn bức bối, không làm chúng tôi đi, e rằng khó có thể lập tức ra trận được.”

Trung Vương nghe các tướng người chối ta đây, trong lòng không khỏi chua xót. Thật ra Linh Nam vẫn không thiếu những trái tim quả cảm nhiệt huyết. Nàng đã nhận thấy rất nhiều ánh mắt nóng rực đang nhìn mình. Xong, những người đó hoặc là thể lực quá mỏng, hoặc là đã trải qua quá nhiều chiến trận nên đã sớm cạn kiệt sức lực, cần phải tổ chức, chiêu mộ lại binh sĩ, hoặc dĩ như Nga Sơn quân, đã thành tàn phế, hoặc hi hữu như Linh Nam, Lạng Sơn, Biển Nam (quân của Thánh Thiên), Biển Đông (quân của Lê Chân) vốn là át chủ bài trong tay nàng, chưa đến bước cuối cùng, nàng tuyệt không muốn đưa họ ra ngoài.

“Đám cáo già này, chả qua là bo bo giữ thân, e sợ mình bị ta hại mà thôi.” Trung Châu thầm nghĩ. Nàng đưa ánh mắt quan sát mọi người một cách thật chậm. Mỗi nơi nàng nhìn tới, đám cừu soái nhao nhao cúi đầu thật thấp, ai cũng e ngại Vua Bà đột nhiên mở miệng sẽ điểm danh, chỉ tên mình ra trận.

Lát sau, nàng nhìn về phía em gái mình cùng các tướng họ Đào, họ Lê, Mai... cùng họ đánh ánh mắt rồi cất giọng dứt khoát:

“Mọi người, thế này đi. Ta biết mọi người đều có nỗi khổ riêng... ta cũng không muốn ép buộc ai cả.” gấp trên mặt đám kia có hơi hòa hoãn, nàng đưa tay lên nói:

“Ta thấy, nếu các vị đã không muốn đặt thân mình lên chỗ nguy hiểm, vậy không bằng mỗi người góp ra một ít quân sĩ, hợp lại cùng nhau đến giữ bờ sông. Ta cũng sẽ cử ra một cánh quân cùng chia sẻ gánh nặng với mọi người.”

“Vua, không thể! Như vậy sẽ loạn mất.” Trung Châu vừa kết lời, lập tức có tên cừu soái lao ra ngăn cản.

“Đúng vậy, thưa Vua. Làm thế quân không biết tướng, tướng không biết quân, sao đánh được.” có tên phụ họa thêm vào. Thậm chí, có kẻ to gan lớn mật hơn còn đứng ra hừ mạnh sẵn giọng:

“Thưa Vua, ngài làm vậy chỉ sợ muốn nuốt lấy chiến binh trong tộc chúng tôi đi? Xin thứ lỗi tôi không đáp ứng được.”

“Vua, ngài làm vậy chính là tạo nên họa lớn, lòng người sẽ ly tán.”

ẦM!!!! PHANH!!!!

Trong lúc đám tướng lĩnh lại làm loạn cào cào cả lên, Nàng Thực lại lần nữa đứng bật dậy, tay nàng nện ầm ầm lên mặt bàn khiến nó như đám củi mục vỡ toát ra trong ánh mắt kinh dị của mọi người.

“Các người rút cuộc muốn gì? Đánh không muốn đánh, quân cũng không muốn đưa, ý gì?”

Hít!!!! Đám người nhìn nàng lại lần nữa thị uy, lại lập tức ngậm miệng lại hết.

Nhìn đám người lại ngoan ngoãn im thin thít dưới áp lực của Thực, Trung Vương hiểu rõ lần hợp này khó có thể đi đến bất kỳ kết quả nào. Xong, nàng càng nhận rõ bản chất cỏ đầu tường của đám Việt tướng nên định mở lời thúc giục họ. Nào đâu Tạ Hầu Tạ Hàn Vũ lại bước lên chấp tay nói:

“Tâu Vua, đây là chuyện trọng đại, tôi nghĩ chúng ta cần cho mọi người thêm vài ngày suy tính lại rõ ràng.”

“Đúng, thưa Vua, xin cho chúng tôi vài ngày.”

“Đúng là nên như vậy.”

“Bọn chết tiệt!” Lê Chân bĩu môi bảo

“Quên đi, bọn họ vốn dĩ chỉ muốn kiếm chút tư lợi, đến bây giờ vẫn còn đóng quân ở đây là đã rất tốt rồi...” Phương Dung lắc đầu bảo. Đoạn, nàng nhìn về phía đám tướng lĩnh đang mạnh ai nấy đi tản ra xa, tuy nói thế nhưng mặt mày nàng đã sớm giận tái đi.

Ngày ấy khởi nghĩa, những tên này cũng không phải là những bậc anh hùng nô nức đến góp sức đầu tiên. Thậm chí nhiều tên trong số chúng còn chẳng tham gia bất kỳ trận đánh nào. Chỉ dựa vào vị trí quan trọng của gia tộc hoặc bản thân, đợi cho Trung Vương đánh đuổi xong xuôi Tô Định mới mặt dày mon men đến nhận phong thưởng. Đối mặt với đám trơ trên này, lúc đó Trung Châu không thể làm gì khác hơn là phải chấp nhận yêu cầu của họ, dù sao thì ba năm về trước, Linh Nam vẫn chỉ mới thành lập, thật nhỏ bé biết bao.

“Cứ tướng lĩnh trước chúng ta giết gà dọa khỉ đã đủ sức để chúng biết điều lại, nào đâu chúng lại càng quá quắt hơn.” Ông Cai nhận xét.

“Vấn đề là Đô Kiên có vẻ như cũng tham gia vào với bọn chúng, không biết đó có phải là ý của...” Quý Lan hết sức lo lắng hỏi, nhìn quanh, nàng biết đây cũng không phải suy nghĩ của riêng mình. Đô Hầu cùng Chu Hầu tuy chưa bao giờ trực tiếp dẫn quân đánh nhau với giặc Hán, thế nhưng tầm ảnh hưởng của họ thì không phải đám a dua kia có thể so sánh nổi.

“Sẽ không.” Trung Châu suy ngẫm một chút, cắn răng kiên quyết nói:

“Ngày trước nếu không có chú Dương, chú Bá hết lòng tận tình chi viện giúp đỡ, ta sẽ không thể nào còn sống đến hiện nay. Tấm lòng của hai chú với

non sông cùng tộc ta, ta tin chắc sẽ không thua bất kỳ ai ở đây.” Nói đoạn, nàng ngước mắt lên nhìn tập đoàn quân sự cốt cán trong tay mình, ánh mắt kiên cường nói:

“Do tình thế ép buộc, chúng ta đã nhân nhượng với họ nhiều. Nhưng bây giờ thì không thể lại như vậy được nữa.” Nàng đưa ánh mắt nhìn chăm chú vào bản đồ Lĩnh Nam đang trải dài, giọng mạnh mẽ:

“Muốn thắng giặc, chúng ta không chỉ cần sau lưng an ổn, mà còn phải thống nhất hiệu lệnh. Mọi người, lần này chúng ta không cần phải lo sợ gì nữa.”

Đoạn, Vua đưa tay chỉ về phía cửa đình, nơi có hai thân ảnh đang tiến vào nói:

“Bởi vì chỗ dựa sau lưng của riêng chúng ta cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong.”

“Lĩnh Nam quân quân sư, Khải Minh, ra mắt Vua cùng các cừu soái.”

“Lạc Vệ đội trưởng, Âu Ruộng, gặp qua Vua cùng các cừu soái.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Liêu Châu

Dưới mái đình, hai thân ảnh trước sau, một bề vệ uy dũng, một nhỏ gọn khỏe khoắn, cùng nhau bước vào giữa ánh mắt chú ý từ các vị cừu sủng thân tín của Trung Vương. Trên mặt nhiều người là vẻ ngạc nhiên lẫn tò mò, thật không khó để nhận ra sự ưu ái của Vua Bà dành cho hai tên này.

Đương nhiên, đa số ánh mắt đang dõi theo hai người đều mang nhiều thiện ý. Thậm chí có nhiều người hiểu chuyện, quen biết với họ lại tỏ vẻ tán thưởng nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi.

Không cần nói sâu xa, chỉ cần chữ “Âu” trong tên của Ruộng đã khiến người ta hiểu biết rất nhiều. Trong số các Lạc Hầu, Lạc Tướng không có người nào mang họ Âu, trong số các dòng họ lớn của Lĩnh Nam cũng không có họ Âu. Thế nhưng trong tộc Việt, họ Âu nắm giữ vị thế không thể coi thường, họ không không xuất hiện nhiều, nhưng mỗi lần đều nhằm vào lúc vận nước nguy nan nhất. Trung Vương có người mang họ “Âu” xuất hiện ủng hộ cùng với chưa có chính là hai thái cực hoàn toàn khác biệt.

Còn về phần người trai trẻ kia, tuy tên gọi cùng mặt mũi có phần lạ lẫm, nhưng một gương mặt đẹp, một bộ cơ thể khỏe khoắn tuấn tú lúc nào cũng dễ dàng được người khác chấp nhận. Đó là chưa kể đến việc tuy hai người cùng xuất hiện, nhưng chủ - phụ có vẻ đã sớm phân chia rạch ròi, người thuộc họ u lại chấp nhận đi sau lưng cậu trai trẻ, điều đó chứng tỏ vị thế của hắn chắc chắn không thể nào xem thường.

“Hắn tự giới thiệu mình là quân sư của Lĩnh Nam quân.” Lão Cai vuốt râu hỏi.

“Đúng vậy, chính là cánh quân mới được lập gần đây.” Khâu Nị gật đầu đáp lời.

“Nghe chú Ba nói ... bọn họ chính là người đã thành công đánh chặn quân Hán truy đuổi để chủ lực của Vua rút lui?” Đào Đô Thống nghiêng người sang em mình hỏi.

“Dạ vâng, anh cả, hình như cậu ấy còn thành công giết một tên đại tướng quân giặc.” Đào Chiêu Hiển mỉm cười giải thích.

“Có chuyện này sao? Đây quả nhiên là một hạt giống tốt cho quân ta.” Lão Cai tỏ vẻ hết sức bất ngờ vì tin này, ánh mắt ông sáng ngời dõi theo lưng Minh.

Khải Minh đi giữa ánh mắt soi mói lẫn thân thiện của mọi người, sắc mặt vẫn bình chân như vại càng khiến người ta thêm thương thức. Không thể không nói, khó tanh mưa máu chiến trường chính là vị thầy giáo ưu tú nhất, nó nhanh chóng gột rửa con người, biến một kẻ hiện đại nhút nhát thành một người chiến binh ưu tú nhất, chỉ qua mấy tháng, từ bên người Khải Minh đã toát ra được một cỗ khí thế vững vàng đến độ Âu Ruộng cũng phải chặc lưỡi khen ngợi.

“Dù sao, nếu cậu ấy vẫn mềm yếu như lúc đầu, mình sẽ còn phải lo lắng thật nhiều.” Âu Ruộng nghĩ thầm.

Trung Châu đứng ở đầu, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trong lòng nàng cũng vui đi khá nhiều khi chứng kiến thái độ ủng hộ của đám người bên dưới đối với hai người Khải Minh. Bởi lẽ đây chính là lực lượng nòng cốt trong bộ máy cai trị của nàng, bọn họ hoặc đã từ lâu, hoặc chỉ mới đây đều đã chấp nhận cúi đầu, chấp nhận nghe theo nàng sai khiến. Nàng thật lòng không muốn thấy bất kỳ biểu hiện chia rẽ nào lúc này, còn về tương lai, có lẽ tương lai sẽ khác, nàng không muốn nghĩ quá nhiều về điều đó.

Đội hai người bọn họ đã đứng vào hàng ngũ hàng hoàng, Vua mới hướng tới họ gật nhẹ đầu. Khải Minh liền khẽ chỉnh giọng, chân vội bước ra khỏi hàng, dùng giọng hết sức trầm trọng nói:

“Mọi người, tôi có tin quan trọng muốn thông báo cùng mọi người.” Nói đến đây, hần hơi dừng lại để mọi người tập trung lại, rồi cất lời:

“Theo như tin tình báo từ Khí Thôn đem lại, hơn hai vạn viện quân của giặc đã có mặt ở nơi Cẩm Khê này từ mấy ngày trước, đi kèm theo là một số lượng không ít thuyền nhỏ, có thể dùng để thuyền chuyển binh lính qua sông.”

“A, cái gì?” mọi người thất thanh hô lên. Nhà Hán quyết tâm diệt Lĩnh Nam, việc chúng không ngừng tăng quân đã chẳng phải là việc lạ lùng gì nữa. Thế nhưng ai mà ngờ giặc lại thêm quân nhanh đến thế?

“Khải... cậu nhóc, đó có phải là tin tức đúng hay không?” Ông Cai đây lo lắng hỏi.

“Thưa ông, đây là tin tức do Khí Thôn tốn công sức thu thập được, hết sức chính xác.” Khải Minh chấp tay báo.

“Nguy quá, làm sao mà chúng có thể vô thanh vô thức đến nhanh như vậy?” Một người đàn ông đầu tóc cắt gọn, mặt mày đầy vẻ chất phác khác hẳn với vết sẹo dài trên mặt nghe thế lo lắng tự hỏi. Theo như Nội từng nói với Khải Minh, người này là một trong những tay văt cừ khôi của Lĩnh Nam, tên là Hồ Hác, là họ hàng xa của phò đô đốc Hồ Đề, hết sức trung thành với Vua.

“Lan, vì sao lúc này tin tức người báo cho tất cả mọi người lại khác?” Đoạn, hần lập tức quát hỏi, thế nhưng ngay lập tức Hồ Hác liền khựng lại. Ở đây đều là người thông minh, đương nhiên hiểu rõ vì sao lúc này Vua không cho loan truyền tin này.

“Chúng đến gấp như vậy thật đáng lo lắng, chúng ta đang chưa ổn định, thật khó đối phó với chúng.” Diệu Tiên phu nhân than.

“Sợ gì, chúng còn cách chúng ta dòng sông Đốc cơ mà?” Lê Chân cười khẩy nói.

“Giặc cũng có thuyền, không phải sao? Lê Chân, ta biết nàng thủy chiến lợi hại lắm. Thế nhưng quân Hán có số lượng khổng lồ, mà bên phía ta lại có nhiều kẻ quấy phá. Ta sợ là...” Diệu Tiên nghe thế vội giải thích. Theo ý nàng, mọi người liền lập tức chau đầu nghĩ đối sách.

“Tốt nhất chúng ta nên tìm cách vỗ về bọn chúng để tranh thủ một mặt chống giặc. Về sau lại tìm cách tính sổ sau.” Vinh Hoa, một trong hai nội thị tướng quân song song với Quý Lan lúc đầu nói.

“Không thể, chúng ta cũng đã làm vậy từ lâu rồi, thế nhưng chúng được đằng chân, lẩn đằng đầu, có coi đại nghiệp làm trọng đâu?” nghe nàng nói vậy, Mai An liền lập tức lớn tiếng nói. Lời của hần lập tức khiến mọi người trầm mặc, tấm gương của nàng Quế, của cả nhà Nga Sơn công chúa Lê Thị Hoa hãy còn rõ ràng ở đó, làm sao họ có thể quên?

“Nếu thế, chúng ta chỉ cần tìm cách tẩy sạch nanh vuốt của chúng, để chúng không còn khả năng làm loạn nữa là được.” Nàng Thục dùng đôi mắt sáng ngời, khí thế nói.

“Không ổn. Như thế có thể khiến trận doanh ta thêm loạn...” Lão Cai nhíu mày lúc đầu nói.

“Đừng vậy, cô đừng quên có không ít kẻ đang chờ chúng ta sơ hở là sẽ lao vào cắn xé, lợi dụng chúng ta để tăng vị thế của chúng.”

...

Khải Minh há hốc mồm nhìn cảnh các vị cừu sủy cãi nhau trước mắt. Tuy hần đã sớm có chuẩn bị tâm lý, sớm dùng hằng hà vô số các cảnh quay về buổi thượng triều, thế mà vẫn không thể nào ngờ được tới khung cảnh... rộn ràng đến vậy. Hần âm thầm lau mồ hôi trán, hết sức khâm phục Trung Châu. Dù cho nơi này chỉ toàn tướng lĩnh một lòng trung với nước, thế nhưng ý kiến của họ đã đủ khiến hần quay mòng mòng chẳng biết nghe ai, thật chẳng biết làm sao mà Vua Trung có thể chịu đựng được vô vàn lời ra ý vào tra tấn liên tục như vậy mà vẫn ung dung đến thế. Chẳng trách sao trong các bộ phim dã sử, các ông hoàng thượng hay than phiền câu: trầm mặc, các người lui ra đi...

“Ha ha, bọn họ chẳng qua đang khinh thường chúng ta không có sức mạnh đàn áp họ mà thôi, không phải sao?” Bạch Hạc công chúa, nàng Nội vốn im lặng từ này đến giờ bỗng cất tiếng cười vang. Nội có vị trí không hề nhỏ trong bộ máy Lĩnh Nam, là một trong những người cuối cùng còn sót lại của dòng họ Đặng Hầu từng hùng bá nơi này nên lời nàng vừa ra đã ngay tức thì thu hút sự chú ý của mọi người.

“Bạch Hạc, chẳng lẽ chúng ta có đủ lực vừa đối phó quân xâm lược, vừa dẹp loạn sau lưng?” Đào Chiêu Hiền lập tức nhận ra trong lời Nội có ngụ ý, lập tức đầy kích động hỏi.

“Ừ!” Nội lập tức gật đầu thật kiên quyết, rồi dường như không hề bận tâm đến hành động vừa rồi của mình có tác dụng mạnh mẽ cỡ nào, nàng cười nói tiếp:

“Tôi biết tông có nhiều tên khốn khiếp đang lợi dụng Vua để mưu toan làm điều. Thế nhưng chúng ta nhún nhường thì chúng không làm loạn sao? Nếu thế, ta thà làm lớn một chút, đánh chúng trước khi chúng kịp gây chuyện là tốt nhất, đừng quên, chúng ta cũng có thể lợi dụng chúng để một mẻ hốt trọn mọi rắc rối chứ?” Nội nhìn lấy Vua, thấy Trung Châu ngậm ngậm đồng ý, nàng mới cười mỉm nói:

“Được, không nhiều lời cùng mọi người nữa, các vị cừu sủy, hãy cùng nhau đi xem sức mạnh của Lĩnh Nam quân!” nói xong, Nàng đưa tay tỏ ý mời. Lập tức Vua Bà dẫn đầu, đoàn người nối đuôi nhau đi theo Nội cùng Khải Minh quanh co một lúc lâu mới đến một bãi đất rộng nằm khá bí ẩn trong rừng. Nơi đó đã có mấy mươi binh sĩ canh gác cẩn thận, cùng một tốp khác đang bận rộn khiến nhiều thứ linh kinh xuất hiện.

Hóa ra nơi mọi người đang đứng là nơi Lĩnh Nam quân vẫn thường bí mật tập luyện. Dưới ánh nắng trưa hè, quân sĩ bận rộn một lúc liền dựng lên một dãy mấy mươi con người rơm, trên thân chúng treo đầy khô giáp thu được từ quân Hán. Sau đó, một hàng binh sĩ khác tầm hai mươi người trong trang

phục cung thủ quen thuộc của Lĩnh Nam quân cũng nối đuôi nhau xếp hàng đi vào. Trên tay bọn họ là những món vũ khí kỳ lạ, đen xì, ngắn cùn, thế nhưng dường như những người lính đang đi vào lại tỏ ra hết sức tự tin vì có chúng trên tay.

“Đó... hình như là nỏ?” Diệu Tiên phu nhân dùng tay che miệng khẽ hô lên.

“Là nỏ, nhưng hình dạng thật quái lạ, lại đen kịt thế kia?” Mai An gật gù.

“Các vị, đây là vũ khí của Lĩnh Nam quân ta, do Khí Thôn ngày đêm chế tạo từ phía Nam đem tới. Mời mọi người xem thử sức mạnh của nó.” Nội không hề úp úp mở mở, cất giọng oanh vàng hô lên.

Sau đó, khi hàng nỏ thủ đã chuẩn bị đàng hoàng xong, tên Rắn Lục lập tức đeo gươm bước ra, hẩn nheo mắt nhìn hàng bù nhìn đang xếp dày đặc phía trước, miệng nhếch lên một tia ý cười mỉa mai, chổng nạnh hô lớn:

“Liên châu nỏ chú ý! Mục tiêu phía trước một trăm bộ, lên nỏ, ngắm chuẩn, bắn!”

Xéo xéo xéo xéo!

Phốc phốc phốc!

Lập tức, ngay khi mọi người còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, vô số mũi tên đã bay ra nhanh như cắt tạo thành một mảng lưới nhỏ lao thẳng vào đám người rom phía trước. Trong ánh mắt há hốc của bọn họ, số mũi tên bay ra đã không phải con số do hai mươi quân sĩ có thể làm được.

Đội tên bắn xong, âm thanh của Rắn Lục lại vang lên:

“Tiếp tục, bắn!”

Xéo Xéo Xéo Xéo!

Phốc Phốc Phốc Phốc!

“Cái gì, còn có thể bắn hai lần liên tiếp?” Đào Đô Thống cùng Đào Chiêu Hiền liền không giữ nổi bình tĩnh lập tức đứng bật dậy hô vang.

Chết lặng, hoàn toàn chết lặng. Các cừu sủy trợn tròn mắt, khó có thể tin nổi những gì mình đang chứng kiến là sự thật. Nỏ tiễn bắn được nhiều phát một lúc họ đã từng thấy, quân Hán cũng có không ít tương nỏ như vậy. Thế nhưng nỏ tiễn vừa bắn được nhiều phát, vừa có thể bắn liên tục hai lần thì quả thật là lần đầu tiên họ chứng kiến được. Ngay cả khi Rắn Lục dẫn theo binh sĩ vác đám người rom còn đang cầm dây tên nỏ, dùng ánh mắt vừa đáng thương vừa đồng cảm nhìn họ, họ vẫn chưa chú ý đến hẩn.

“Ài, quả nhiên ta chẳng phải là kẻ duy nhất bị đám nỏ thần này hù dọa...” Hẩn nghĩ thầm, đoạn, Rắn Lục chấp tay hô:

“Bẩm Vua, Liên Châu nỏ đã bắn xong, mời Vua cùng các cừu sủy xem kết quả.”

“A, đúng, mục tiêu thế nào?”

Đến lúc này, những người kia mới sực nhớ ra, họ vội nhao nhao hùa nhau nhìn về phía đám người rom. Trong lòng không khỏi nghĩ chỉ cần tên trúng vào mục tiêu là được. Một trăm bộ, quá xa, với nỏ bình thường thì dây đã là gần gấp đôi khoảng cách có thể xác thương địch, nhưng với số lượng tên nhiều như vậy, họ đều cho rằng chỉ cần có thể ghim vào mục tiêu là đã có khả năng loại khỏi vòng chiến thật nhiều kẻ thù. Thế nhưng...

“A, nỏ tiễn xuyên giáp!”

“Trời ơi, mảnh giáp sắt của giặc bị đâm nát rồi!”

“Trăm bộ phá giáp, thật đáng sợ!”

“Hít!!!!”

Quả nhiên, uy lực của loại nỏ này lập tức đánh sâu vào nhận thức của họ. Có thứ lợi khí này, quân dân tộc Việt nào còn sợ hãi kẻ thù nào?

“Đây là Liên Châu nỏ. Mọi người cũng đã thấy sức mạnh của chúng.” Nhị Vương nhìn toàn trường bị nỏ thần chấn nhiếp, trong lòng vui vẻ. Nói thật tuy đã không phải lần đầu nàng nhìn thấy thứ vũ khí này phát oai, thế nhưng mỗi lần xem lại, bản thân nàng đều cảm thấy hết sức rung động. Tuy Khải Minh đã từng kể cho nàng nghe về truyền thuyết của Linh Quang Kim Trảo thần nỏ (nỏ của Cao Lô), nàng vẫn không thể tin thứ vũ khí này có tồn tại.

“Mọi người, hãy nghĩ xem có thứ nỏ thần này làm chỗ dựa, chúng ta còn sợ bọn lòng lang dạ sói kia làm loạn sao?” Nội tiếp lời hỏi.

“Không, đương nhiên không rồi!” Lão Cai là người đầu tiên hào hứng hô vang, có thứ này, ai còn dám đụng vào Lĩnh Nam nữa, lão cảm thấy tương lai tươi sáng của dân tộc đang đến.

“Bẩm Vua, thứ nỏ này uy lực phi thường, tuyệt đối phải giữ kín kẽ, tránh bị người khác dòm ngó đánh cắp mới được.” Thánh Thiên vốn kiêu lời như ngọc, thấy vậy liền hiêm thấy mở miệng nhắc nhở.

“Đúng là như vậy.” Trung Châu cùng Trung Trinh nhìn nhau, đồng thanh nói. Bài học xương máu của An Dương Vương hãy còn đó, làm sao hai chị em họ dám quên?

“Thứ này quá nguy hiểm, đúng là nên canh phòng cẩn mật.” Mai An cũng đồng tình.

“Thứ này chính là lợi khí bất ngờ, càng bí ẩn càng tốt.” Đào Kỳ vui vẻ nói.

“Các vị.” Âu Ruộng đứng dậy đưa tay cười nói:

“Các vị xin chớ lo. Liên Châu Nô tuy uy dũng, nhưng chế tạo hết sức phức tạp lại cần nguyên liệu rất hiếm, do đó chúng ta chỉ mới có hơn năm trăm cụ, chỉ phân phối được trong quân Lĩnh Nam mà thôi.”

“A, Năm trăm cụ? Như vậy đã quá đủ rồi!” Khâu Ni mỉm cười nói.

“Đúng, ta cũng cho rằng thứ này là lợi khí của quốc gia, nên để cho Lĩnh Nam quân trang bị.” Ông Cai cũng vỗ bàn bảo.

“Mọi người.” Trung Châu đương nhiên có thể nhận thấy từng ánh mắt nóng rực mà đám cừu sự đang có. Nàng đưa tay đồng dạng nói:

“Đây chính là lúc vận nước nguy nan, chúng ta liệu có thể thành công đánh lui giặc được hay không, có thể kéo dài tự chủ cho dân ta được hay không, là nằm ở giai đoạn này. Ta hy vọng mọi người có thể đồng lòng, cùng ta chống giặc.”

“Cùng Vua chống giặc!” Vũ Thị Thục noi theo hô to.

“Cùng Vua chống giặc!”

“Cùng Vua chống giặc!” đám cừu sự lập tức hưởng ứng.

“Được, chỉ cần chúng ta trên dưới một lòng, kẻ thù nào còn dám gây hấn Lĩnh Nam nữa.” Trung Châu nắm lấy thời cơ, hướng đám người chấp tay nói.

“Lạng Sơn quân, nguyện nghe theo Vua sai khiến.” Đào Kỳ lập tức quỳ lạy.

“Nga Sơn quân, sẵn sàng nghe theo lời Ngài.” Mai An cũng đồng dạng làm theo.

“Biển Nam quân, nguyện theo ý Vua.” Lê Chân nói tiếp.

“Bẩm ngài, vì thế Vua có lệnh tôi báo lại rằng: mong rằng trong một, chậm nhất hai ngày tới, nhà họ Đỗ hoặc chấp nhận đóng giữ vị trí vừa này, hoặc đưa ngàn người nhanh chóng đến doanh của Chân Bắc tướng quân, sớm ngày huấn luyện chuẩn bị chiến đấu.”

Đỗ Kiên nhú mày nhìn tên sứ giả bên dưới, ánh mắt như muốn xuyên thấu tìm hấn, xé toạc một đường đến tận trước mặt Vua Bà, để hỏi xem rốt cuộc nàng ta có bao nhiêu lá gan mà dám mạnh mẽ đề ra mệnh lệnh này. Xung quanh, đám tù trưởng cùng cừu sự hai vùng Nhật Nam, Cửu Chân cũng im lặng quan sát.

Qua một lúc lâu, khi tên sứ giả đã mở hơi đầy đầu, Đỗ Kiên mới khẽ nhếch mép cười, tay phất mạnh bảo:

“Được, mời sứ giả về báo lại cho Vua, nói ta đã biết.”

“Thưa Ngài, thế còn...” tên sứ giả ấp úng.

“Ta đã biết, đã biết, chẳng phải Vua nói rõ chậm nhất hai ngày sau sao? Hai ngày sau sẽ tự có kết quả, người lui đi.” Đỗ Kiên hừ lạnh, tỏ vẻ không mấy kiên nhẫn đuổi khách.

Tên sứ giả nghe nói vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi, hấn cúi đầu chấp tay chào Đỗ Kiên cùng đám người xung quanh rồi lững thững quay đầu đi ra khỏi doanh trường.

“Khốn kiếp, đây là à ta đang muốn ép chúng ta vào chỗ chết!” Tên sứ giả còn chưa đi khuất, tên Hồ Bá đã giận dữ đập bàn hét ầm lên.

“Đúng, à ta có bao nhiêu lá gan, tài năng cỡ nào mà muốn chỉ huy chúng ta?”

“Mẹ kiếp, bắt chúng ta lên tuyến đầu, đây rõ ràng chính là bắt chúng ta đi tìm chết. Quân ta làm sao chống lại thiên uy Đại Hán được?”

“Đúng, chúng ta mà chết rồi, à có thể nhẹ nhàng sai người đến chiếm cứ địa bàn của chúng ta.”

“Lại còn ép chúng ta đưa ra quân sĩ? Đây chẳng phải muốn xóa bỏ sức mạnh của chúng ta?”

“Còn phải nói, một khi không còn quân lính, chúng ta còn có bao nhiêu giá trị nữa chứ.”

“Năm trăm đến một ngàn tùy mỗi tộc? Hừ, một tên chăn trâu ta cũng không đưa qua. Mơ tưởng.”

“Ta nói này, không bằng chúng ta lập tức kéo quân đến giết chết ả cho rồi.”

“Phải, nên thế!”

“Ừ! Hay!”

“Các vị, khoan khoan!” Đô Kiên vừa mới thoát ra khỏi mạch suy nghĩ đã nghe mấy lời này liền giật mình đứng lên đưa tay khuyên bảo:

“Mọi người nên suy xét cẩn thận, chớ nên manh động. Mọi người nghĩ xem, chúng ta đều biết tham vọng cùng dã tâm của ả. Thế nhưng, trước tới giờ ả luôn nhín nhục nhún nhường, vì sao lúc này lại dám làm chuyện tày trời thế này?”

“Việc này...” Đám cử sự lúc này mới bình tĩnh lại, họ chau đầu nhìn nhau.

“Mọi người, Đô Nhất Lang nói rất có lý.” Lý Man cũng nhanh chân bước ra nói:

“Mọi người nghĩ xem, chúng ta dù sao cũng chưa hoàn toàn hợp nhất, nếu từng người riêng lẻ nổi dậy sẽ bị ả dễ dàng giết chết, vì thế chúng ta nên lấy đại cục làm trọng, tạm thời nghe theo Đô Nhất Lang xem sao.”

“Đúng, Đô Kiên, người tính sao?” Hồ Bá sẵn giọng hỏi.

Đô Kiên không vui nhìn tên hay quát tháo nóng nảy này, tay chau chau trán tỏ vẻ rất khó xử nói:

“Lần này ả ta ra chiêu quá nhanh, chúng ta khó mà chuẩn bị kịp. Tình thế trước mắt, ta khuyên các vị tạm thời chấp nhận yêu sách của ả, cử lấy mấy trăm binh lính yếu ớt nhất đến doanh của Đào Kỳ làm tin đi thôi. Dù sao bớt đi một đám ấy, chúng ta cũng bớt được phần nào gánh nặng lương thảo.”

“Hừ, trong tộc ta không có kẻ yếu, làm sao đưa?” Hồ Bá hỏi.

“Tùy anh vậy, anh làm sao thì làm, không đưa người thì tự bản thân mình đi nộp mạng đi.” Đô Kiên cười nói: “Hồ Bá, anh nên nhớ rõ đây chỉ là tạm thời, sau này chúng ta sẽ lấy lại gấp hai, gấp ba lần số bỏ ra bây giờ, đừng nên quá keo kiệt.”

“Đô Nhất Lang nói chí phải, tôi nghĩ chúng ta nên làm theo như vậy.” Lý Man cũng góp lời, hấn vốn cũng có danh vọng không tôi nên lập tức nhiều người cũng hòa theo:

“Thôi vậy, tạm thời cứ vậy đi.”

“Được, được.”

“Cho ả đắc ý một chút cũng được.”

....

Hồ Bá hậm hực bước đi giữa hàng cây dày, trong đầu lúc nào cũng văng vẳng lời Đô Kiên vừa nói.

“Hừ, cái gì keo kiệt, hấn coi Hồ Bá ta là kẻ không hiểu chuyện sao?” Hấn nghĩ thầm, dù có thế nào đi nữa, hấn vẫn không nghĩ việc nộp ra mấy trăm chiến binh là chuyện sáng suốt.

“Hừ, chẳng qua là bọn chúng cũng sợ hãi ả kia mà thôi. Quả nhiên một lũ thùng rỗng kêu to.” Hồ Bá nghĩ, thế rồi hấn nghiêng đầu nói khẽ với tên tộc nhân bên cạnh:

“Hồ Đồ, chuyện lần trước, thật chứ?”

Tên kia dường như đã sớm đoán hấn sẽ hỏi mình, mặt mũi đầy ý cười lễ phép bảo:

“Dạ, tộc trưởng, hoàn toàn là thật.”

“Vậy vị đại nhân đó sẽ bảo đảm an toàn cho ta?”

“Lời ngài ấy nói, trăm phần đều đáng tin, tộc trưởng, mấy hôm nay chẳng phải ngài đã lần lượt chứng kiến thật nhiều tám gương sao?”

“Ừ...” Hồ Bá hơi ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Nếu vậy ta được...?”

“Ít nhất gấp trăm, gấp ngàn lần số ngài có bây giờ.” tên kia cúi đầu nhỏ giọng bẩm.

Hai mắt Hồ Bá hơi sáng rực lên, hấn không hỏi nữa mà hướng doanh trại của mình bỏ đi một mạch. Tên kia cũng không vội vàng, lẻo đẻo theo sau.

Đội đến cả hai đều đã vào doanh trưởng, Hồ Bá mới đánh mắt bảo hấn đóng lại cửa lều, mặt âm trầm bảo:

“Ta chẳng muốn bắt nghĩa, thế nhưng à ta lại bắt nhân trước. Đô Kiên thì ngoài mạnh trong yếu thật sự không phải loại người làm việc lớn. Hồ Đồ, chuyện này ta giao cho người phụ trách, đừng làm ta thất vọng.”

“Tộc trưởng, ngài cứ an tâm.” tên kia vui vẻ chấp tay cúi đầu cung kính bảo.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Vòng xoáy

“Nào, các vị tướng quân, ta mời các vị một ly. Các vị mệt mỏi nhiều ngày rồi, cũng phải nên có chút tửu để giải khát trong mấy ngày nóng nực này chứ? Ha ha ha.”

“Ha ha, cạn!”

“Cạn!”

Trái ngược với doanh trại quân Việt có chút xáo trộn, đại doanh Đại Hán đêm nay mở tiệc thật vui. Một tên tuổi tầm độ ba mươi, mặt mũi thanh tú trong bộ văn phục màu đen tựa như con thoi, không ngừng đi chuyển qua lại giữa hai bên mưu thần võ tướng xung quanh.

“Ta nói, Giả giáo úy, người không được nhấp môi làm dáng như vậy, mau cạn chén đi.”

“Vương Quảng, Vương Cung Vĩ, nơi đây đang là yến tiệc, người đem theo một bộ mặt sát thần chớ đụng áy vào đây làm gì? Mau, cạn vò rượu trên bàn đi thôi.”

“Ày, Lưu Hầu, ngài đừng có trốn tránh như vậy, Phục Ba công cũng đã ra lệnh rồi, tối nay được thư giãn, thư giãn a, mau cạn!”

“Lương phò mã, bản thân ta tối nay còn có nhiều việc, quả thật không tiện.” Lưu Long cười khổ lắc đầu từ chối. Bình thường nếu có tên nào khác dám cả gan làm loạn quân ki như thế trước mặt hắn, Lưu Nguyên Bá chắc chắn sẽ không nói nhiều lời, một đao chém ngay tên kia làm hai. Thế nhưng, kẻ này không được.

Lương Tùng, tuy trước đây chỉ là một tên thị trung có chút tài năng trong Lương gia mà thôi, thế nhưng mới năm trước đây, Hán Đế Lưu Tú vì muốn củng cố vây cánh cho Thái tử Lưu Trang (Hán Minh Đế sau này) vừa mới lên thay thế cho Đông Hải Cung vương Lưu Cung, đồng thời vì muốn lôi kéo nhà họ Lương, Lưu Tú đã ra chiếu tứ hôn, biến Lương Tùng trong một đêm từ một tên thị trung tầm thường thành một tên phò mã gia oai oai lẫm lẫm, vạn người chú mục, thành một kẻ không thể xem thường trong triều. Tuy nói bản thân Lưu Long sẽ không quá bận tâm lắm đến hắn, thế nhưng lão là một kẻ quá tinh ranh về quan trường, làm sao không thể cảm thấy tên Lương Tùng, đại diện cho phe thái tử xuất hiện ở đây là chuyện hết sức tinh tế được? Đám Nam Man hay có câu: tránh trâu chảnh xấu mặt nào. Lão không sợ hắn không có nghĩa là con cháu lão không sợ, càng không có nghĩa là lão phải đứng ra thách thức củ khoai bông này, dù sao sau lưng tên phò mã chính là thái tử, chính là hoàng tộc.

Nghĩ sao làm vậy, Lưu Long nâng chung rượu lên nốc cạn một hơi rồi mới cười tiếp lời:

“Lương phò mã, lão phu đã cạn chung rồi, lát nữa ta còn phải quán quân doanh, người cứ uống đi, đừng quán tới ta nữa.”

“Ài ài, ngài xem ngài kia, xem ngài kia.” hai mắt Lương Tùng sáng rỡ lên, tay chỉ lão Phù Nhạc Hương Hầu, đầu không ngừng lắc tựa như một tên tri ki đang buông lời đánh giá bản thân của mình. Lưu Long suy tính thế nào, trong lòng một kẻ sành sỏi như Lương Tùng đương nhiên cũng đoán biết một, hai, lão làm thế này hiển nhiên đã cho thấy mình tuy chưa hoàn toàn đầu nhập vào phe của thái tử Lưu Trang, nhưng cũng đã tuyên bố bản thân mình sẽ không đứng ở thế đối đầu với thái tử.

Thân là một trong Vân Đài nhị thập bát tú có trọng lượng cực kỳ nặng trong bộ máy Đại Hán, thái độ này của Lưu Long là hoàn toàn dễ hiểu, hoàn toàn có thể chấp nhận được, cũng chính là thứ mà Lương Tùng, hoặc xa hơn, Lưu Trang, muốn thấy.

Ngoài ra còn có hai người mà Lương Tùng muốn xem rõ thái độ nhất. Hắn ngó trước nhìn sau, cất tiếng khó hiểu hỏi:

“Lưu Hầu, thứ lỗi cho ta khó hiểu. Đúng ra Ban Phụ Quốc chính là nhân vật chính tối nay, thế nhưng sao từ nãy đến giờ ta vẫn không thấy mặt hắn cùng Phục Ba Công?”

Ban Siêu, Ban Phụ Quốc. Vốn dĩ Ban Siêu mới chỉ hơn mười lăm tuổi có mấy tháng, không thể nào có danh tự được. Thế nhưng tên của hắn sớm đã được nhắc tới không biết bao nhiêu lần trên triều. Liên tiếp chiến báo đưa về tuy không thể kể chi tiết, thế nhưng qua những bản tấu từ chiến trường, những bảng xin công, cái tên Ban Siêu đã sớm lọt vào mắt xanh của Thánh Thượng.

Đặc biệt với việc thành công tiêu diệt Lê Thị Hoa, một trong những kẻ cầm đầu sừng sỏ nhất trong hàng ngũ phản tặc, cùng với việc Mã Phục Ba nhận hắn làm đệ tử, Ban Siêu đã chớp mắt trở thành ngôi sao sáng, thành tiêu điểm của cả triều đình. Thân là thái tử, Lưu Trang đã sớm hiểu được vị trí của mình có bao nhiêu hấp dẫn đối với những kẻ khác. Vì thế mà Lương Tùng đã có mặt ở đây, cùng với bảng chiếu thư phong chức do chính tay Bệ Hạ

chấp bút, cũng như hai từ “Phụ Quốc” do đích thân Lưu Trang xin cha hán ban tặng. Ban Phụ Quốc, cả cha con nhà Hán Đế đều mong muốn Ban Siêu sớm thành tài, sớm trở thành trụ cột cho Đại Hán, cho Lưu gia.

Thật ra, Lương Tùng tới đây còn có một mục đích khác, đó là đích thân tìm hiểu xem mối quan hệ giữa Ban Siêu cùng Mã Viện đã phát triển bao nhiêu, bởi Thái Tử đã sớm nhắm trúng cả ngôi sao mới này cùng với danh tiếng của Mã gia.

Mà Mã gia, hay Mã Viện, trước đây chính là hậu thuẫn vững chắc cho tiền thái tử Lưu Cuong, tuy Lưu Cuong vì muốn bảo toàn bản thân mà chủ động nhường ra vị trí thái tử, thế nhưng Lưu Trang bản thân chỉ đứng thứ tư, hán vẫn cảm thấy mình quá thật không mấy an toàn, vì thế hán muốn lôi kéo con quái vật khổng lồ Mã gia này lên chiến xa của mình, vì thế mà tôn không ít tâm huyết. Gần đây nhất, thái tử đã cho người sang đánh tiếng, muốn cưới con gái của Mã Viện, tức Minh Đức Hoàng Hậu sau này, vậy mà Mã gia lại viện cớ gia chủ đang chinh chiến nơi xa, khó có thể quyết định nên đã khéo léo từ chối. Việc này đã sớm lan truyền khắp kinh thành, trở thành một đề tài không hề nhỏ giữa chốn quyền quý đất Lạc Dương, cũng trực tiếp mở ra cuộc chiến tranh giành quyền lực của các anh em Lưu Trang, Lưu Anh, Lưu Kính...

“Nhớ, người phải tìm cách tiếp cận, phải được Phục Ba công coi trọng, tìm cách lôi kéo ông ta về phía chúng ta.”

Lương Tùng vừa âm thầm suy nghĩ, vừa nhớ tới lời răn dạy của Lưu Trang, ánh mắt hán không ngừng quét qua một tên khác trong đoàn quan văn võ tướng đang ngồi trong buổi tiệc, đó là một tên võ tướng tầm bốn mươi tuổi, mặt nhọn mắt dài, chính là thống lĩnh cánh viện quân lữ này, cũng chính là kẻ từng nhiều lần đảm nhiệm chức phó tướng cho Mã Phục Ba, Trung Lang tướng Cảnh Thư. Đây cũng là một kẻ bề tôi trung thành của Lưu Trang, nhưng khác với Lương Tùng, tên này từ lâu đã bất mãn với Mã Viện, cho rằng các sách lược của y quá hèn nhát, dẫn đến việc các chiến dịch kéo dài, gây bất lợi cho quốc lực Đại Hán. Hán đã nhiều lần mật báo với Lưu Trang, bày mưu tìm cách tước bớt quyền lực của Mã Viện để tránh lão đầu nhập vào các thế lực khác. Mà theo Lương Tùng biết, không chỉ Lưu Trang bị cách suy nghĩ này dao động, mà ngay cả Hán Đế Lưu Tú cũng cảm thấy đây là việc có thể làm được. Cảnh Thư có mặt ở đây lúc này chính là đại diện cho một phương pháp xử lý khác của cha con Vua Hán, không lôi kéo được ắt phải gạt bỏ.

Thế sự đơn thuần là hải hước đến vậy, đối với một bên, đây là cuộc chiến mang tính sinh tồn, quyết định tự do chủ quyền cùng với ngàn năm văn hiến, thì ở một phe khác, nó chỉ là cách để các thế lực cầm đầu nhà nước đấu đá, thi triển quyền cước để hãm hại, lôi kéo nhau mà thôi. Bình Nam thành công hiển nhiên là việc tốt, thế nhưng có mấy ai quan tâm đến việc này? Các thế gia chỉ quan tâm xem mình có bao nhiêu lợi thu được từ cuộc chiến này. Còn các thái tử, hoàng tử chỉ quan tâm xem phe cánh của mình liệu sẽ mở rộng đến bao xa mà thôi.

Trở lại với bàn tiệc, Lưu Long tất nhiên hiểu rất rõ dụng ý của Lương Tùng, xong hán cũng chẳng mất bận tâm đến hoàn cảnh của Mã gia hay Ban gia ra sao, vì thế hán lắc đầu tiếc nuối nói:

“Ày, Mã đại soái lâm bệnh nặng đã có mấy hôm nay, Ban Siêu vì chăm sóc cho đại soái nên cũng không thể đến dự tiệc được.”

“A, là như vậy sao? Thật đáng tiếc!” Lương Tùng nghe nói nửa tin nửa ngờ, y nhìn Lưu Long một lúc, biết rằng tên tướng già này không dối gạt mình mới lững thững quay đi, tiếp tục tìm người khác mời rượu.

“Phò mã gia,” đội Lương Tùng vừa nâng chung rượu cùng một tên mưu sĩ xong, Cảnh Thư liền lách người tiến tới, hai tay cung kính nâng rượu, đầu lại cúi thấp bảo:

“Xem ra, Mã Phục Ba không hề mặn nồng lắm với thái tử...”

“Chớ lắm lời.” Lương Tùng đưa tay ngắt lời, ánh mắt đầy vẻ trầm tĩnh nhìn hán răn đe bảo:

“Chuyện này chớ vội vàng kết luận, để ngày mai ta sẽ đích thân đi thăm Phục Ba công rồi hãy tính.”

“Phò mã gia...” Cảnh Thư thấy Lương Tùng nói thế liền vội vàng tiếp lời, đoạn, mặc kệ y đang trừng mắt nhìn mình, tên trung lang tướng vẫn nhẹ giọng cúi đầu bảo:

“Mã gia nếu gả con gái làm thái tử phi, hoặc dĩ em gái làm thái tử phi, ngài xem thế cục này...”

Lương Tùng ngạc nhiên nhìn hán, trong lòng sớm có ý nghĩ giết người diệt khẩu, xong nhìn thấy ý cười nồng đậm trong mắt Cảnh Thư, y liền lấy lại chút bình tĩnh, lắc đầu từ chối:

“Ta chưa hề bao giờ có ý định đó, người đừng làm loạn nữa.” Vừa lúc y còn định nói thêm lời can ngăn Cảnh Thư, thì có một tên quân sĩ vội vàng chạy đến bên cạnh Lưu Long, thầm thì vài lời to nhỏ vào tai y. Lưu Long nghe thấy liền tỏ ý có phần bất ngờ, lập tức đứng dậy khéo léo lui ra khỏi bàn tiệc.

“Phò mã, xem ra có người quên mất bản thân ngài cũng là trung lang tướng, tai mắt của Thánh Thượng, muốn gạt bỏ chúng ta ra khỏi những tin tức quan trọng.”

“Hừ... đi, chúng ta cũng qua đó xem...” Lương Tùng neho mắt dõi theo bóng lưng của Lưu Long, đầu gật nhẹ bảo.

“Cái gì, mày nói sao? Hồ Bá chấp nhận lời của Vua, đưa toàn bộ chiến binh của bộ tộc hán lên tuyến đầu đóng giữ rồi sao?” Đô Kiên trợn tròn hai mắt, khó tin hỏi lại tên thân tín đang quỳ dưới đất.

“Dạ bẩm, vâng ạ, việc này con không dám nói đùa.”

“Tên khốn Hồ Bá phản bội chúng ta rồi sao?” có tên tù trưởng giận dữ gầm lên. Từ ngày ấy các tù trưởng Nhật Nam, Cửu Chân đứng ra bác bỏ lệnh

Vua đến nay, bọn họ đều ngày ngày ghé thăm Đồ Kiên, ngoài mặt là gặp mặt hội họp, bàn bè đàm đạo nói chuyện, thực tế là đã sớm phân chia thành một bộ máy quân chủ nhỏ, tôn suy Đồ Kiên lên đứng đầu, mỗi ngày đều bàn bạc, thảo luận tìm cách chống lại ý Vua, tìm cơ hội tách ra thành lập nhà nước riêng của các tộc ở hai quận phía Nam mình.

“Sẽ không, các ngài đừng vội giận dữ, Hồ Bá vốn là người ranh ma, ngoài thô trong tinh, y chắc chắn sẽ không chấp nhận đầu hàng dễ dàng như thế.” Lý Man đứng ra phân tích tình thế nói.

“Vậy, ý tù trưởng Man là Hồ Bá hẳn đang có ý đồ khác?” có tên nhũ mày hỏi.

“Đúng vậy, mọi người cứ bình tĩnh xem sao.” Lý Man đáp lời.

“Hừ! Dù hán có ý đồ gì đi nữa, thì không thể không hỏi qua ta.” Đồ Kiên lạnh lùng nói lời: “Ta chỉ hy vọng hán đủ khéo léo, không rơi vào cạm bẫy của à Trung Châu, làm hỏng đại sự của chúng ta.”

“Ra thương, đâm! Thu! Di chuyển!” trên bãi đất trống trải, tiếng hô của Âu Mạn như sấm rền vang vọng khắp nơi. Bên dưới, hàng hàng thương binh tuân theo nhịp đâm thương, thu thế hết sức nhịp nhàng, nhìn qua tựa như một làn sóng xanh tỏa sức sống mãnh liệt khắp cả khu rừng.

“Uhm, không ngờ mới có mấy tháng mà Mạn đã trưởng thành đến như vậy, có uy thế hẳn ra, chú Bách chắc phải mừng lắm.” Âu Ruộng nhìn tên em họ đầy khí khái bảo.

“Ha ha, không chỉ anh Mạn, mà cả Lan cùng mọi người ở Khí Thôn đều thoát thai hoá cốt, đều rất vững vàng rồi.” Khải Minh cũng gật đầu cười đáp. Đoạn, cậu chú ý thấy trong hàng ngũ thương binh có một thân ảnh nhỏ nhoi đang không ngừng ra lực, liên tiếp vung thương giữa trời nắng chan chan, mặc cho mồ hôi to mồ hôi nhỏ chảy đầy đầu vẫn kiên trì, không còn lo lổn khó chịu như trước thì ngạc nhiên hỏi:

“Ồ hay, Đồ Cán không qua ở chung với anh trai cậu ấy sao?”

“Không!” Nàng Quỳnh đi bên cạnh đáp lời, một bên nàng vẫn đang không ngừng dùng tay trái quơ thành hình vuông, tay phải quơ hình tròn để luyện tập tâm phân nhị dụng, một bên nàng vẫn bình thản đáp lời:

“Cậu ấy bảo tính tình mình cùng hai anh lớn không hợp nhau, không muốn qua ở chung, nơi đây cậu ấy thấy thích hơn.”

Khải Minh nghe vậy ngạc nhiên lắm, rồi cậu mỉm cười bảo:

“Vậy cũng tốt, như vậy cũng có thể nói cậu ấy là một dị loại trong số anh em nhà mình.”

“Dị loại?” Quỳnh ngạc nhiên, xong nhớ tới những câu từ kỳ lạ trong miệng tên này, nàng liền nhẹ nhàng cho qua, cất tiếng nói:

“Đừng nói như vậy, tôi không hiểu anh kêu dị loại là gì, nhưng chú Dương là người trung nghĩa, là cánh tay đắc lực của cha Vua, chú ấy luôn là người trước sau như một. Trong nhà Đồ Hầu, chỉ có hai con lớn là làm người ta thất vọng thôi.”

“À, vậy sao...” Khải Minh nhún vai, tỏ ý không đồng tình cho lắm, dù sao hẳn chưa gặp Đồ Dương bao giờ, chưa dám tin tưởng người này. Mà trong kiến thức lịch sử nửa vôi của hắn, Đồ Dương lại càng chả có chút tiếng tăm nào.

“Đúng vậy, Lạc quân, chú Dương rất tốt, lúc chúng tôi đưa dân vào Nam, chính chú ấy là người che chở, chỉ lối đi an toàn cùng cung cấp rất nhiều thuyền bè, lương thực cho quân.” Âu Ruộng vội gộp lời.

“A! Vậy thông tin...” Khải Minh vội hỏi.

“Hoàn toàn giữ kín. Chú Dương chỉ biết quân ta có việc cần, không hề biết số quân lương thuyền bè ấy dùng cho việc gì, đi tới đâu cả.” Âu Ruộng tỉnh ý vội giải thích.

“Ông ta không hỏi?” Khải Minh ngạc nhiên.

“Vâng, không hỏi, Đồ Hầu hết sức đứng mực, trước đó chú ấy có đề nghị giúp đỡ, thế nhưng sau khi Quốc cùng Phật Nguyệt từ chối khéo, chú ấy chẳng hỏi thêm lời nào nữa, chỉ khẳng khái cung cấp nhu yếu phẩm thôi.”

“Là như vậy sao...” Khải Minh vuốt cằm nhìn về Đồ Cán, ngay cả Ruộng cũng kính trọng Đồ Dương như vậy, ắt người này càng không thể xem thường.

“Quân sư...” Nàng Quỳnh nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong đầu khẽ động bảo:

“Không phải ai trong các tộc đều mang ý hàng Hán hoặc bán nước, ngài đừng để vì một, hai con sâu mà đánh giá họ.”

“Tôi biết rồi...” Khải Minh lắc đầu nói: “Thế nhưng tình thế của chúng ta không cho phép mình quá nhân từ hoặc sai lầm.” nói xong, từ người hắn toát ra những luồng sát khí mạnh mẽ.

“Ừm.” Âu Ruộng run nhẹ người, âm thầm cảm giác Khải Minh đang dần trưởng thành vượt bậc hơn cả tên Âu Mạn đằng kia, đã có thêm nhiều phần lạnh lùng nhẫn tâm.

“Nếu họ Đổ một lòng báo quốc, chúng ta đương nhiên không thể để họ chịu thiệt, mọi người đừng lo, Khải Minh tôi cũng không phải kẻ tàn ác bất chấp thủ đoạn gì.” Khải Minh thấy mọi người nhìn mình thì nở nụ cười đầy ấm áp nói, về mặt ưa nhìn của hắn thêm vào nụ cười cũng mau chóng khiến mấy người xung quanh ấm lòng hơn.

“Đúng vậy, Lạc quân, thay vì nghĩ tới chú Dương, chúng ta nên chú ý đám Hồ Bá hơn. Đạo gần đây thái độ của đám cử sủy Nhật Nam có vẻ rất lạ. ” Thiệu Hoa bỗng đứng nâng lên đề tài, lời nàng vừa ra, mọi người đều cảm thấy có chút nặng nề. Hồ Kiên có tính toán thế nào chả ai biết, cũng không mấy quan trọng bằng tình thế trước mắt.

“Đúng, không ngờ kẻ táo bạo như hắn lại là kẻ đầu têu khuấy phục Vua Bà, lại còn đi cổ vũ đám cử sủy khác theo mình.” Âu Ruộng buông lời bàn.

“Anh biết hắn sao?” Nàng Quỳnh hỏi.

“Có biết,” Ruộng gật đầu: “Một kẻ ngoài thô trong tinh, hết sức gian xảo, tôi biết hắn chẳng bao giờ cho ai cái ý mình, cũng không bao giờ chịu thiệt. Có bộ lạc dám thách thức khu sân của hắn, hắn liền hy sinh cả đứa cháu gái của mình chỉ vì để đám kia chủ quan lơ là, sau đó đột nhập giết sạch cao tầng tộc kia, giáng tất cả tộc chúng làm nô lệ, thậm chí cho quân giả phi để cướp bóc thương nhân cùng các tộc khác cũng không hề là chuyện lạ thường.”

“Người như vậy mà cúi đầu trước Vua đơn giản như vậy được. Lạc quân, tôi e rằng hắn đang có dụng ý riêng, cần phải đề phòng.”

“Vậy... cũng tốt!” Khải Minh bất ngờ cười vang, hai tay vỗ sau lưng đón ánh hoàng hôn đang buông xuống người mình.

“Cũng tốt. Chúng ta đang cần thí dụ, không phải sao?” Khải Minh cười nói:

“Chúng ta cần một thí dụ cho đám lòng lang dạ sói ấy nhìn rõ sức mạnh của dân tộc này, để cho chúng xem xem, muốn làm loạn thì cần bao nhiêu cái mạng mà điền vào!”

Nói đoạn, Minh giơ tay lên nắm chặt bầu trời. Nhìn hắn tấm trong nắng chiều khiến mọi người cảm thấy hắn bỗng dưng khó hiểu hơn hẳn, cũng tôn quý hơn không biết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Tiếng tù và cùng cột khói

“Đúng rồi, anh Ruộng, chúng ta vẫn gặp nhiều khó khăn khi chế tạo liên châu sao?” Minh xoay người hỏi.

“Còn, rất nhiều.” Âu Ruộng hơi nhíu lại, lắc đầu than vãn:

“Lạc quân, nô liên châu tuy nhiên có uy lực kinh người nhưng lại đòi hỏi quá cao, chế tạo quá khó khăn đi. Cho dù không nói đến chế tạo thân nô cần nguyên liệu quá khó tìm, ngay cả thứ dễ tạo nhất là hộp tên vốn đã tốn nhiều công đoạn lại yêu cầu độ tỉ mỉ quá cao, Khí thôn tuy có nhiều thợ giỏi vẫn không thể nào sản xuất kịp...”

“Ài...”

Khải Minh thờ dài, trong lòng sớm đã có chuẩn bị cho việc này nhưng vẫn thấy khá tiếc nuối, quả thật dù có đem theo chút hiểu biết nhỏ nhoi của hiện đại về đây cũng khó lòng giúp hắn hoàn thành nguyện vọng giải cứu dân tộc của mình một cách dễ dàng. Tất cả đều vì trình độ khoa học kỹ thuật chưa cho phép.

Liên châu, tên gọi có nghĩa là bắn liên tục, thật ra theo những gì Khải Minh nhớ loáng thoáng trong khi tiếp nhận “Thuận Thiên”, liên châu trong tay quân Việt ngày ấy chỉ là những trương nô có kích cỡ vượt trội so với những loại còn lại, mỗi khi bóp lẫy có thể bắn ra nhiều tên hơn bình thường thôi. Thế nhưng độ chính xác cùng tầm xa của chúng là hết sức hạn chế, cho dù người Việt xưa có tìm cách tăng mạnh lực sát thương của chúng bằng những mũi tên ba khía, lực đẩy của nó cũng không đủ để xạ thủ ngắm bắn tới tường thành cao được. Chẳng phải vì vậy mà An Dương Vương chỉ dùng nó để thủ thành, nếu không chắc hẳn Triệu Đà đã khó có khả năng giữ được nước Nam Việt nhỏ nhoi của mình.

Thứ nô này tuy lợi hại vào lúc bấy giờ, thế nhưng sau khi Trọng Thủy lấy được lẫy nô về nghiên cứu, liên châu đã không còn xa lạ gì với giặc nữa.

Thậm chí, trong quân đội nhà Hán đã có không ít xe nô, nô tay có thể bắn nhiều mũi tên, chính chúng là thứ đã góp phần gần như hủy diệt toàn bộ quân Nga Sơn.

Như vậy, quân Lĩnh Nam nếu muốn chống lại giặc Hán, điều trọng yếu nhất là phải có thứ vũ khí mạnh mẽ hơn, tân tiến hơn.

Lại nói, tuy kiếp trước Khải Minh chỉ là một tên tay mơ, thế nhưng có một thứ cơ bản hắn vẫn biết. Về sau, nô sẽ bị thay thế bởi súng ống, mà súng lợi hại ở chỗ chúng có thể bắn nhanh, bắn liên tục nhờ cơ chế phát đạn và băng đạn. Cơ chế bắn khiến đạn bay nhanh hơn, xa hơn, lại có thể tạo lực xoáy khiến viên đạn mang tính xuyên thấu và lực sát thương mạnh mẽ. Còn băng đạn khiến súng có thể bắn liên tục mà không còn phải vừa bắn, vừa nạp như

trước nữa.

Cơ chế phát đạn bằng áp suất, bằng thuốc súng gì đó... Khải Minh đương nhiên là không biết, ngay cả việc đào đầu ra thuốc nổ để xài đối với hắn cũng là thứ hết sức khó khăn. Thế nhưng, băng đạn đính kèm, hay hộp tên, theo hắn là hoàn toàn có thể làm được.

Và vì thế, Linh Quang Kim Trảo thần nổ phiên bản cải tiến đã ra đời. Theo gợi ý của Minh, ngay từ ngày đầu Âu Ruộng dẫn người xuôi nam, Khí Thôn đã không ngừng thử nghiệm, nghiên cứu cách chế tạo hộp tên cùng cách thức phát xạ mới cho nó. Kết quả ban đầu chính là loạt liên châu nổ lần này, chúng có thể bắn xa hơn cường nổ nhà Hán một chút (tầm sát thương chuẩn một trăm bộ so với tám tám mươi bộ của cường nổ nhà Hán), bắn được một lúc bảy mũi tên, mà quan trọng nhất là Nổ Liên châu trong tay Linh Nam quân có thể nói đã hoàn toàn khác hẳn với các loại nổ bình thường.

Không chỉ chúng lớn hơn về kích cỡ, bề ngang to hơn để có đủ chỗ cho bảy mũi tên có thể xếp được cùng với bảy cái rãnh để định hướng mũi tên bay đi, mà cánh cung của nó cũng đã được dời về giữa thân. Cây nó có hai hệ thống dây cung, một được gắn lên trên, khiến nó sử dụng như các loại nổ thường, một loại khác thì được thiết kế nằm ở trong thân nó, được liên kết với một hệ thống cơ quan khá phức tạp. Hệ thống này được nối thẳng từ lỗ bắn ra đến tận phía sau nó, nơi có sẵn vị trí để cung thủ lắp hộp tên vào.

Mà hộp tên này gồm bảy mũi tên được xếp liền kề nhau theo hàng ngang, thân tên dè lên một cái móc, khóa chặt chúng với hệ thống dây gân nơi đáy hộp. Khi cung thủ gắn hộp tên này vào vị trí sau thân nó, móc nối sẽ tác động đến hệ thống dây bên trong thân, tự động kéo tên vào vị trí sẵn sàng chờ đợi cung thủ bóp lẫy. Sau khi bắn xong, nổ dây sẽ được hệ thống kéo trả về sau, dây hộp tên rỗng đã không còn được níu lại bởi mũi tên văng ra sau, để chỗ cho hộp tên khác thế vào. Vì thế nếu có hộp tên khác đã lên tên sẵn sàng, nổ liên châu có thể bắn được hai lần liên tiếp như hôm biểu diễn cho Vua và mọi người xem.

Đương nhiên là liên châu nổ cũng có nhiều chỗ hỏng hóc. Đầu tiên phải nói chính là việc chế tạo nó hết sức phức tạp. Để chịu đựng được lực bắn xa, sức xuyên thấu mạnh cùng với lực phản chấn khổng lồ từ bảy mũi tên mang lại, thân nó đã không thể nào dùng gỗ được nữa, trong thời buổi luyện kim còn sơ khai như hiện giờ, thân nó chỉ có thể dùng hợp kim đồng đen mà thôi. Mà phương pháp luyện đồng đen vô cùng phức tạp, lại rất cứng rắn, vì thế việc gia công chế tạo là rất mất thời gian cùng công sức.

Hạn chế tiếp theo chính là bộ phận hộp tên của nó. Hộp tên của nó vừa thô vừa nặng, lại chiếm kích cỡ khá lớn khiến cho mỗi người chỉ có thể mang theo bên người hai hộp mà thôi, một hộp lắp vào nó, hộp kia đeo bên hông. Đã vậy công đoạn lắp tên vào hộp lại khá lằng nhằng, cho dù một tên cung tiễn thủ tháo vát nhất cũng phải tốn không ít thời gian mới có thể lên tên hoàn chỉnh. Vì thế mà nổ liên châu chỉ có thể bắn hai vòng tên nhanh thôi, sau đó hoặc phải đợi nạp tên cho hộp tên, hoặc chuyển sang bắn như nổ thường. Đương nhiên Khải Minh có thể chia ra một tốp quân sĩ luân phiên nhau nạp tên cho các băng đạn riêng lẻ, nhờ đó khiến nổ liên châu có thể phát huy uy lực kinh người, xoay vòng bắn liên tục. Thế nhưng do kết cấu cùng hạn chế kỹ thuật, nổ chỉ có thể bắn liên tục năm lần, sau đó nếu còn cố bắn sẽ bị hư hỏng mất, mà một cây nổ thế này tốn rất nhiều công phu, giá trị của chúng chẳng cần suy tính cũng có thể biết được, do đó Khải Minh chắc chắn sẽ không điên rồ đi tiêu đốt tiền tài cho việc này.

Đó là còn chưa tính tới do kết cấu nó phức tạp dẫn đến việc bảo dưỡng, sửa chữa nó cũng rất khó khăn. Dây nổ thứ hai giấu bên trong thân càng rất khó xem xét nếu bị hư hỏng. Hơn nữa lực phản chấn khi bắn bảy mũi tên cùng trọng lượng đồ sộ của cả nổ lẫn bộ tên khiến cho hiện tại nổ liên châu rất kén người dùng. Chỉ những tên cung thủ binh cao to, có sức khỏe tốt nhất mới được trang bị loại vũ khí đầy uy lực này.

Vừa đi vừa nghĩ, Khải Minh hướng tới Âu Ruộng nhắc:

“Anh Ruộng, việc chế tạo thêm nổ liên châu tất nhiên quan trọng, nhưng việc nghiên cứu để cải thiện nó cũng chẳng kém cạnh gì. Tôi thấy nổ hiện giờ quá cầu kỳ cồng kềnh rồi, anh xem liệu có thể nào giảm bớt số mũi tên bắn ra nhưng gia tăng lượt bắn được không? Mũi tên cũng không nhất định phải theo kiểu cũ, có thể ngắn bớt, nhỏ đi cũng được, quan trọng là làm sao để mỗi chiến binh đều có thể cầm theo bốn, năm băng... hộp tên và việc nạp tên dễ dàng hơn là được.”

“Vâng...” Âu Ruộng nhíu mày, cố gắng nhớ kỹ những yêu cầu của Khải Minh. Thật ra Khải Minh biết rõ những thứ này tuy khó nhưng không phải thứ mà dân Việt không vượt qua được, điểm mấu chốt nhất vẫn nằm ở việc luyện được loại kim loại có khả năng chịu lực tốt để đáp ứng được những yêu cầu đó. Hắn cố nhớ lại những tài liệu tạp nham mình đọc ở trên mạng, rồi sức bật người, vui vẻ kêu lên:

“Đúng rồi, tôi quên mất!”

“Việc gì? Có quan trọng không?” Nội đứng bên cạnh hắn giật mình hỏi.

“À...” Khải Minh hơi lúng túng gãi đầu bảo:

“Tôi vừa nhớ ra lúc trước có nghe mấy ông phường săn đồn rằng, về phía Tây Ty Ảnh có một dãy núi dài, trên núi có nhiều dân tộc rất thạo nghề rèn, giỏi đúc kim loại. Tôi không biết việc ấy có thật hay không nhưng... anh Ruộng, anh có thể sai người đi tìm hiểu thử...”

“A, đây quả là một tin tức giá trị, nếu chuyện này đúng như lời cậu nói, chúng ta sẽ có thể... Ừa Lạc quân, Lạc quân cậu chạy đi đâu đấy?” Âu Ruộng chưa nói hết câu đã thấy Khải Minh quay lưng bỏ chạy từ lâu, phong thái... hoàn toàn là một bộ chạy nạn, khác xa khí thế hùng hồn muốn quét sạch giặc thù vừa nãy.

“Có chuyện gì mà...?” hắn ngạc nhiên nhìn mọi người xung quanh định hỏi, lại thấy bọn họ đều tùm tùm cười vui, thái độ tựa như đang xem một màn kịch hết sức hài hước, rất đặc sắc vậy.

“KHẢI MINH, EM ĐỪNG TRỐN ANH NỮA. ĐỪNG CHẠY, ĐỨNG LẠI!”

Ngay lúc âu Ruộng còn đang thắc mắc khó hiểu thì ngay lập tức một tràng giọng hùng hồn vang lên. Đồng thời, mọi người xung quang cùng nhau phá lên

cười ha hả hết sức sảng khoái. Còn đám quân sĩ đang huấn luyện đằng xa cũng như chùng lại, điệu bộ hết sức thú vị, rõ ràng như đang muốn kìm lại bản thân không được bật cười.

“KHẢI MINH, EM BIẾT ANH THƯƠNG EM MÀ, ĐẾN VỚI ANH ĐI EM!!!”

“Tê, cái quái gì thế?” Âu Ruộng sờ cả da gáy, tê cả sống lưng nghiêng qua phía Thiều Hoa hỏi lấy.

“Mùa xuân của hân đến. Ha ha.” Nội dùng tay lau khôe mắt, hướng tới khu rào kè bia rừng chỉ lấy. Nơi đó đứng lấy hai tên thanh niên mặt mày sáng sủa lại khá cao to khỏe khoắn. Một tên trong đó tuổi tú hơn hẳn, vừa không ngừng tìm cách đẩy ba, bốn tên quân sĩ Lĩnh Nam sang bên để tiến vào, vừa hướng bên trong hô vang.

“Là như vậy...” Thiều Hoa lắc đầu cười khổ bảo:

“Đó là hai tên Rây Phiên, Nhung Na, vốn là hai tên thủ lĩnh của một tộc người dân tộc vùng Tượng Quận. Bọn hân trước đây là thuộc hạ của Lão Tam Trinh...”

“Ta có nghe qua họ, nghe nói họ rất dũng mãnh thiện chiến, cả tộc chỉ có chừng trăm chiến binh lại can đảm lì lợm dị thường...” Âu Ruộng gật đầu nói.

“Hừ, can đảm lì lợm gì chứ. Bọn chúng vốn là một lũ không có kỷ luật thì đúng hơn.” Thiều Hoa tiếp lời.

“Anh cũng biết, để Khải Minh có thể tham gia vào các buổi họp với các cừu sủy một cách dễ dàng nhất mà vẫn không làm lộ thân phận Thiên Mệnh của hân ấy. Chị Thực đã ép tôi hóa trang hân thành một cô nữ hầu của Trinh.” Nội lắc đầu, vừa cười vừa kể.

“Nhan sắc của hân khi mặc đồ nam thì cũng thường thôi, thế nhưng khi giả gái thì... chắc chắn, phải nói là nghiêng nước nghiêng thành nha, vì thế mà làm không biết bao nhiêu trái tim điêu đứng.”

“Bọn họ?” Âu Ruộng sợ hãi thốt lên.

“Hai tên ấy chỉ là một trong...” Nội bĩu môi. “Song chúng vốn vô kỷ luật, vì thế mặc kệ việc có thể bị quân kỷ đánh lấy, chúng vẫn mặt dày mày dạn nhiều lần mò đến đây tỏ tình. Mà bởi vì chúng đều là thuộc hạ của ông Tam Trinh, nay ông đã mất nên càng không ai quản chúng, cũng không ai nổi trừng trị chúng, vì thế...”

“Ài... là một đoạn nghiệt duyên...” nàng Quỳnh hiếm thấy làm một bộ mặt than trời trách đất hết sức hài hước thờ dài. Thái độ này của nàng lập tức làm đám người xung quanh phá lên cười to.

Ù Ù Ù Ù Ù Ù!!!!!!!

Ù Ù Ù Ù Ù Ù!!!!!!!

Đang lúc mọi người vui cười nói, từ đằng xa bỗng đâu vang vọng tiếng tù và gọi chiến. Tiếng tù và cao và ngân dài dằng dẵng, báo hiệu cho việc quân giặc có động tác: giặc tập kết với số lượng ở mức... đại quân.

Đồng thời, từ phía xa, một cột khói thật cao lập tức bốc lên, che kín cả một vùng đồi núi, khói dày đặc làm người ta tưởng đó là một thanh gậy sắt bỗng đâu mọc ra, đâm thẳng lên trời cao.

“Có biến! Mọi người, mau chuẩn bị.” Nàng Quỳnh lập tức hô lên, xung quanh mọi người đều không hẹn mà gật đầu, gương mặt đầy vẻ nghiêm trọng xoay người tiến về phía phòng mình, chuẩn bị lại giáp trụ, tay với lấy binh khí.

Riêng Nguyễn Sáng vốn dĩ giáp trụ đã không rời thân thì nhanh như cắt phi thân lên đài cao, chàng cất tiếng hùng hồn quát:

“Nổi trống, tập hợp!”

Tùng Tùng Tùng Tùng!

Mấy tên truyền lệnh quân nghe thế vờn vai nện trống dồn dập. Tiếng trống tuy thật nhỏ bé giữa những tràng tù và báo động đang kéo dài không ngớt, nhưng vẫn đánh vào tâm khảm những người lính đã quen với quân kỷ, bọn họ nhanh chóng như kiến ủa ra từ các khu nghỉ ngơi, từ các bãi tập, luân phiên nhau ào ạt tiến về phía sân bãi dưới ánh mắt đầy uy nghiêm của Lĩnh Nam quân sủy Sáng.

“Tĩnh binh, từ bao giờ thứ quân này xuất hiện?” hai tên Rây Phiên, Nhung Na giật mình nhìn quân lính như đàn kiến nườm nượp lao ra, thế nhưng đầu đó trật tự rõ ràng, đội hình vuông vức, phương trận chỉnh tề cùng quân trang đầy đủ thì giật cả mình. Trong trí nhớ của họ, quân của tộc Việt vốn là tự túc tự phát, do từng bộ tộc tự trang bị lấy. Bọn họ có thừa dũng khí, có thừa can đảm cùng quyết tâm, vũ khí cũng không thiếu, thế nhưng để đạt được thứ chỉnh tề ngăn người như một trước mắt là điều không thể nào. Thứ này, chúng chỉ thấy quân giặc từng thể hiện được.

“Phiên, nhìn đám tướng lĩnh kia.”

Nhung Na neho mắt đánh giá đám nữ tướng đang phiêu bước tiến lên đài cao, trong số đó có cả Nội, có cả Thiều Hoa, còn có cả ả Khải Minh mà tên anh hân vẫn đang cố theo đuổi cũng đã giáp trụ đề huề, hiên ngang vô cùng.

Rây Phiên gật đầu nhìn hấn, trong mắt đã sớm không còn vẻ si tình ngây ngô như nãy nữa. Hấn dùng tay đề lên chuôi đao nơi hông, ánh mắt quét lấy bốn tên quân sĩ vẫn đang cản không cho họ tiến vào sâu, lại nghiêng người nhìn Khải Minh lần nữa rồi mới xoay đầu đi thẳng. Nhung Na cũng không nói một lời, kéo tấm áo choàng sau lưng lên che kín mặt, lạnh lùng theo sau.

“Xuất phát!”

Nguyễn Sáng trang trọng nhìn quân sĩ đã tề tựu chỉnh tề bên dưới, lại thấy Nội cùng Khải Minh cũng đã lên ngựa đằng hoàng, gật đầu đánh mắt với mình thì lập tức hất áo choàng hô vang.

“Mau mau, lên thuyền cho ta, mấy tháng nay không đánh trận tụi bây bị lười rồi sao?”

Một tên đội trưởng quân Hán tay cầm đại đao, chân đạp mông một thằng lính khiến hấn chúi cả người, lao thẳng lên con thuyền phía trước.

“Chèo thuyền, đã lên đủ, mau rời bến!”

Đội tên kia chao đảo lung tung xong, tên đội trưởng mới phi ra một bãi nước bọt, tung người nhảy lên thuyền rồi quay đầu hét lớn. Đằng sau bốn tên thợ chèo nghe thế vội chống sào, cách thuyền ra dòng. Bên cạnh chúng, vô số chiếc thuyền lớn nhỏ đủ loại cũng thi nhau rời bến, ồ ạt dàn thành một phương trận không lồ, rẽ sóng tiến về phía bờ đối diện.

Nơi đằng đầu phương trận là chiếc thuyền lâu cao phải đến bảy, tám mét, gồm ba tầng lầu được trang trí rồng, cọp hết sức dữ tợn, rõ ràng là thuyền dành cho đám chỉ huy của giặc. Sau tiếp là gần trăm chiếc thuyền chiến bè dài rộng rãi, hai bên có đầy mái chèo, khiên che, lầu dưới không có mấy quân lính lộ diện, lầu trên lại có không ít cung tiễn thủ xếp hàng, ánh mắt lăm lăm nhìn thẳng, cung trên tay đã chuẩn bị từ lâu, hóa ra đây là cũng là một loại thuyền lâu dùng cho việc giao tranh trên nước, tên gọi là cung lâu thuyền. Đám lâu thuyền này lại được bảo vệ, bao bọc bằng vô số chiến thuyền, thuyền nhỏ, ngay cả thuyền cá cũng có. Trận hình Đại Hán uy thế lăm lăm, cờ xí ợp trời rẽ sóng tiến tới phía trước, thế trận như một con cá sấu hung ác đã mở sẵn mồm, muốn một phát cắn đứt tuyến phòng thủ của quân Nam làm đôi. Phía sau cách đó không xa là những chiếc thuyền lớn không lầu, đầy băng nhưng lại chờ chỉ hất đầu người, rõ ràng là dành cho việc đổ bộ của quân Hán.

“Sư phụ, đề họ liều lĩnh như vậy có được không?” Ban Siêu nhìn đoàn thuyền, quân đang hồ hởi tiến ra xa giữa tiếng trống trận dồn dập, giọng lo lắng hỏi viên tướng già bên cạnh.

“Chúng ta không cho, hấn cũng muốn đi, đã hấn cho rằng chúng ta đang lười biếng tránh chiến, làm tổn hại quốc lực Đại Hán, ta còn có thể làm gì? Đến Phụ Quốc, người phải học tập bình tĩnh, làm tướng soái, tối kỵ nhất là để tình cảm lấn át phán đoán của bản thân.” Mã Viện vuốt râu, một thân trang phục văn nhã, không có miếng giáp nào trên người, khác xa với không khí chiến tranh ồn ào phía trước. Y vừa nhấp một ngụm trà ý dĩ, vừa cười khan dạy bảo Ban Siêu.

“Có những lúc người cầm quân nơi đầu tuyến, sẽ có những kẻ thích thể hiện, ưa ngáng chân như thế xuất hiện.”

Y nhìn bóng lưng một tên tướng lĩnh Đại Hán đang đứng thẳng uy nghi như tượng trên chiếc thuyền lâu, khẽch mép nói. Tuy vị trí quá xa khiến y chỉ nhìn thấy bóng dáng, thế nhưng y có thể rõ ràng đó là bóng của Đại Hán phò mã, Trung lang tướng Lương Tùng. Ngoài ra, bóng dáng cầm đại đao của tên Cảnh Thư đang ở trên chiếc thuyền chở đầy lính kia cũng bị y dễ dàng thu lấy.

“Lúc ấy, chúng cầm lệnh bài trên tay, dễ dàng quên đi câu tướng ở ngoài không tuân lệnh Vua, cho rằng mình có đủ tài năng chống cả thiên hạ.” Mã Viện vẫn khinh bỉ nói, lão dùng giọng vừa già dặn lại rất thâm thúy khiến Ban Siêu không dám cãi lời, cúi đầu im lặng nghe lấy.

“Nếu người tìm cách chống đối chúng, chúng sẽ tìm cách gia hại cho người. Thân là ba quân tướng soái, nếu người để trong doanh rối loạn thì trận chiến ấy chắc chắn sẽ bại. Vì vậy người chỉ có thể tương kế tựu kế, mặc chúng lộng quyền, nhưng vẫn phải âm thầm chuẩn bị đón lấy tình huống tệ nhất. Tướng tài là người chưa tính thắng phải tính thua, người phải chuẩn bị biện pháp xử lý nếu chiến trường thay đổi.” Mã Viện neho mắt kết luận.

“Học trò đã hiểu.” Ban Siêu như vỡ lẽ, cúi đầu lạy báo.

“Thế nhưng, sư phụ, ngài xem trận này chúng ta thắng hay thua?”

Mã Viện không đáp lời, chỉ quay đầu nhìn cột khói to tướng đang bốc lên từ phía sau mình một lúc mới âm thầm nhắm mắt, ngửa ra tấm phản sau lưng nằm dưỡng thần nói khẽ:

“Khó nói... khó nói...”

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thủy chiến mở đầu

“Chúng đã đến rồi!”

Thánh Thiên nắm chặt hai tay, đôi mắt nhìn theo những bóng đèn đang chậm rãi di chuyển trên mặt sông rộng, hôm nay là một ngày nắng ráo, khí trời có chút oi, quả thật không phải là ngày có khí hậu lý tưởng cho một trận ác chiến. Thế nhưng, giặc đã đến, các nàng cũng chẳng ngại gì. Nàng vừa nghĩ, vừa nện bước chân trên những bậc thang gỗ của cái đài cao, nơi có bốn thân ảnh đang đứng sẵn, Vua Việt Trung Châu, Nhị Vương Trung Trinh, Bát Nạn Đại tướng Vũ Thị Thục cùng một ả, một tên võ tướng mặt còn trẻ măng, chính là Khải Minh, quân sư của Lĩnh Nam quân.

“Vua, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Thánh Thiên khom người, hết sức trịnh trọng nói. Trung Châu cũng nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt hết sức trầm trọng nhìn khung cảnh hùng vĩ trước mắt, trong đôi mắt trong vắt ấy là cả một con bão đang không ngừng loạn chuyển, không ngừng suy tính. Quân Hán đến với khí thế hung ác vượt quá sự tưởng tượng của nàng, cũng hoàn toàn khác hẳn với phong cách cầm quân chậm rãi nhưng hung hiểm của tên soái già mà nàng quen thuộc khiến Trung Vương có chút dao động.

Mãi một lúc sau, đôi mắt ấy mới trở nên vững vàng trở lại. Hung ác thì đã sao? Đông đảo thì có như thế nào? Vốn dĩ các nàng từ ngày mới nhen nhóm ý chí đấu tranh đã không còn mấy may lo sợ thế giặc như lửa, sức giặc như thủy triều nữa, vốn dĩ nàng chỉ muốn dùng tấm thân này để khích lệ đấu chí của dân tộc mình, thế thì lần này nàng có xả thân vì trận chiến này cũng có gì phải lo lắng? Mỗi nàng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười như mìa mai cho chút yếu đuối vừa rồi của mình, Trung Châu xoay người sang hướng Vũ Thị Thục cùng Thánh Thiên đang đứng bàn bạc, nói:

“Được, như vậy nơi đây ta giao cho hai người. Đừng để ta thất vọng.”

“Rõ!” “Vâng!” Nàng Thục cùng Nàng Chủ đương nhiên có thể quan sát được nội tâm Vua từ dần xé trở nên quyết đoán kiên cường, trong lòng cũng cảm thấy kiên định hơn hẳn chấp tay nhận lệnh. Trung Châu gật đầu với các nàng, đưa tay phát tẩm áo choàng ra hiệu với cô em gái, rồi hai vị Vua của tộc Việt cùng nhau đi xuống đài cao, phi ngựa về phía tường trại phía xa trong doanh quân Nam. Nơi đó, các nàng cần phải chuẩn bị sẵn lực lượng như rào chắn cuối cùng của quân Việt.

...

“Mau mau vào vị trí, bản thân bản thân ở đó làm cái gì?” Một tên cừu sủy dùng vai đẩy một tên lính đang hoảng hồn nhìn đội thuyền của giặc lao đến, hấn mồm miệng hét:

“Chỉ là thuyền lớn mà thôi, có gì phải ngạc nhiên, dưới bờ sông có cấm cọc, chúng có lao được tới đâu? Thuyền nhỏ thì còn chẳng cao được tới tường, sợ cái gì mà sợ.” Hấn động viên.

“Mau, đem cung tên đến, chuẩn bị chảo lửa, mọi người mau vào chỗ.”

“Cửa thủy trại đóng kín chưa? Nhanh chóng gia cố thêm, chắn thêm mấy khúc gỗ cho ta. Cung thủ, mau tìm chỗ cao, lẹ chân lên.”

Tiếng hô hào, tiếng kêu gọi từ mấy tên cừu sủy cứ như thế hòa cùng tiếng chân chạy, tiếng vũ khí rồn rảng và cả tiếng sóng vỗ vang vọng khắp bờ lũy dài hơn mấy trăm bộ. Cả bầu trời vốn đã oi bức càng thêm nóng nực khó chịu với những thân ảnh vội vàng đang di chuyển bên dưới như một bức tranh đang loạn chuyển không ngừng. Trong bức tranh ấy, duy chỉ có ba thân ảnh đang đứng nơi đầu tường là yên tĩnh hơn cả.

“Cuối cùng chúng cũng tới, làm cho bộ xương già này chờ đợi mòn mỏi lâu như vậy, hà hà.” Lão Cai khoanh tay, ngược mắt nhìn quân giặc đến gần, dường như từ “già” trong miệng lão hoàn toàn chẳng liên quan gì đến thân thể cường tráng vạm vỡ mà lão đang có. Lão đứng đó nhưng chiến ý đã sôi sục, sát khí tản ra vòn vũ cả không gian xung quanh.

“Phong cách dàn quân này thật lạ, Chồng, em chưa thấy Mã Viện đánh trận như thế này bao giờ...”

Khác với Lão Cai, Đông Châu công chúa Phương Dung lại hết sức trầm tĩnh, nàng nhũn mày nhìn quân giặc bố trí thuyền chiến ngang dọc, thế trận lúc nào cũng như mũi tên đang bắn ra trước chỉ tiến không lùi lao đến mà khó hiểu nói.

“Ừ! Xác thật là không phải lão ta chỉ huy.”

Đào Kỳ gật đầu, hết sức nghiêm trọng nói. Tay chàng chỉ vào chiếc lâu thuyền cắm đầy cờ xí rục rờ bên dưới lá đại kỳ Đại Hán. Những lá cờ thêu đầy chữ, tượng trưng cho chủ nhân chúng, cho tướng lĩnh trong trận cũng ở trên chiếc thuyền này. Nào là “Lữ”, “Vương”, “Giả” nào là “Đương”, “Hoàng” “Cảnh”... tuy nhiên tuyệt nhiên không thấy lá cờ chữ “Mã” to lớn đại diện cho tên đại soái ở đâu cả, thay vào đó là một lá cờ cũng to không kém, bên trên lại ghi một chữ “Lương” thêu vàng bay phấp phới trong gió.

“Lương? Chưa nghe bao giờ.” Lão Cai nhũn mày đáp.

“Tên này có vẻ rất hiểu chiến...” Phương Dung lo lắng bám tay vào nhau, dùng giọng nói hết sức lạnh lùng bảo:

“Chỉ hy vọng hấn không quá điên cuồng, nếu không tổn thất của chúng ta ắt sẽ không thể nhỏ...” Nàng cắn chặt răng nói. Hai người kia cũng không hèn mà gấp, cùng nhau gật nhẹ đầu.

“Oa! Thuyền chiến quân ta cũng ra rồi!” Bỗng dưng lúc này có tiếng hô hoán vang lên, lập tức nó được khuếch tán bằng vô vàn tiếng reo kể tiếp.

“Là nàng Chân, Đô đốc của chúng ta cũng xuất trận rồi.”

“Hay lắm anh em ơi, cho bọn chúng thành hà bá hết đi.”

“Đim chết chúng!”

Trong tiếng hô vang trời, từ một bên thủy trại giấu kín sau tầng tầng lau rậm rạp, hơn trăm chiếc chiến thuyền của quân Nam cũng nhanh chóng xuất hiện, dàn trận lao nhanh đến đón thủy quân Đại Hán. Trên chiếc thuyền ở đầu chính là Thủy quân Đô Đốc, thống lĩnh cánh thủy quân tinh nhuệ bậc nhất của Lĩnh Nam, Thánh Chân công chúa Lê Chân.

Lê Chân lúc này đang ở nơi đầu chiếc chiến thuyền thon dài, áo váy nàng tung bay phấp phật giữa muôn trùng gió táp cùng sóng dội. Dù sóng nước chòng chành cùng tốc độ lao thuyền là nhanh đến chóng mặt vẫn không sao làm chao đảo được thể đứng vững vàng của cô gái trẻ. Nàng dùng một tay chống kiếm, tay kia giương cao ngọn cờ chim Lạc quen thuộc, đôi mắt nhìn thuyền giặc đang không ngừng đến gần, miệng liền nhanh chóng phát lệnh:

“Tăng tốc, chúng ta cần phải chiếm ưu thế trước khi chúng kịp đổi trận hình, lao lên cho ta.”

“Vâng!”

“Vâng!”

...

“Kỳ, cậu xem Chân có thể chống được thủy quân giặc chứ?” Lão Cai nhẹ giọng, hỏi thật khẽ.

“Khó!” Đào Kỳ chẳng hề suy nghĩ cũng lắc đầu đáp ngay:

“Nếu chúng ta không phân chiến thuyền ra để chuyên chở dân chúng về Ty Ảnh, với đội thuyền đầy đủ, đương nhiên Chân hoàn toàn có thể quấy chúng thất điên bát đảo. Xong, lần này chúng ta có quá ít chiến thuyền rồi, chỉ có thể lợi dụng tiêu hao địch thôi.”

“Nói như vậy, công việc chính vẫn là của chúng ta! Hà hà.” Lão Cai nghe thế lại không hề tỏ vẻ lo lắng, sáng khoái bật cười. Bên cạnh Phương Dung nghe lời của lão cũng chỉ đành lắc đầu chịu thua.

Lại nói trên chiếc soái lâu thuyền của quân Hán lúc này lại là một cảnh dữ dội hết sức đáng sợ. Lương Tùng giữ lấy một bộ lạnh lùng không nói một lời, trong khi Cảnh Thư mặt mũi đằng đằng sát khí, ánh mắt như hổ dữ nhìn chăm chăm vào hơn trăm chiếc “Man thuyền” đang xé gió lao tới. Hắn gần giọng giận dữ quát:

“Nhìn đi, mau nhìn đi, đây chính là thứ chúng bây lo lắng, là thứ khiến lão Phục Ba không dám đưa quân vượt sông tấn công phản tặc sao? Dăm ba chiếc thuyền cá! Khốn nạn, khốn nạn, lương thực của Đại Hán, tiền thuế của Đại Hán ta đều bị đám chúng bây phá sạch. Lũ vô dụng!”

“Phò mã gia, Cảnh Trung Lang...” có tên mưu sĩ chịu không nổi lời mắng, lại nhìn thấy Lương Tùng bỏ mặc cho Cảnh Thư quát tháo ầm ĩ liền vội vội vàng vàng kéo mũ cúi đầu hướng Cảnh Thư giải thích:

“Cảnh trung lang, xin ngài xin bớt giận, đây quả thật là thuyền chiến của man quân. Tuy nhìn chúng đơn sơ yếu ớt như thuyền cá vậy, thật ra lại hết sức linh hoạt mạnh mẽ, tuyệt không như vẻ bề ngoài, không phải thế mà khi xưa...”

“Đủ đủ!” Lương Tùng không kiên nhẫn đưa tay ngắt lời, y dùng ánh mắt như dao quét qua tên kia khiến hắn hoảng quá quỳ rạp hẳn xuống đất, rồi mới đưa tay chỉ đội thuyền của Lê Chân mà nói:

“Lương Tùng ta dù sao cũng không phải là kẻ tay mơ, ít nhiều gì cũng trải qua mấy trận. Sóng nước Trường Giang bao la ta còn biết, còn ngụp lặn, xá chi thứ ao cò hồ động, suối cạn sông chết này? Truyền lệnh!” Nói đoạn, y đưa tay quăng cây lệnh kỳ cho tên chấp kỳ binh bên cạnh mà nói:

“Lệnh cánh trái tách ra, đón chặn đim chết chúng cho ta, ta sẽ cho ba chiếc cung lâu thuyền yểm trợ.”

“Vâng!”

Tùng tùng tùng tùng!

Trống lệnh vừa nổi, hơn trăm chiếc chiến thuyền của quân Hán dưới sự che chở của ba chiếc cung lâu thuyền liền chậm rãi đổi hướng, hòa nhau lao đến chắn đường đội thuyền của Lê Chân.

“Muốn chặn ta? Đã muộn! Nhanh tay chèo!”

Lê Chân nhìn giặc tách thuyền ra đón mình, khúc môi liền nở nụ cười, nàng lập tức rút gươm ra, chĩa thẳng phía trước hô:

“Đám thuyền, Lên!”

“Hò dô ta! Hò, hò!” Tùng,

“Hò dô ta! Hò, hò!” Cắc.

Ào ào ào!!!

Đội thuyền nghe lệnh nằng, tiếng hò tiếng trống càng thêm dồn dập. Các tay chèo núp dưới lớp mái che tên thì điên cuồng quay tay lái khiến chiến tốc độ của thuyền nhanh chóng đột biến. Các chiến binh thì đã sớm cầm chặt đao rìu, lưng đeo khiên chắn cúi người rạp xuống boon thuyền.

Phía đầu, có hơn hai mươi chiếc thuyền dài lập tức bức tốc, vùn vụt lao lên trước. Đội tốc độ thích hợp, tên cừ sủy đứng đầu lập tức phát cò lệnh liên hồi, ra hiệu cho mấy tên trai tráng lực lưỡng hò nhau đẩy ra những cây gỗ thật dài, thật nhọn, họ dùng dây thừng thô cột thật chặt chúng lên boon thuyền, để những đầu nhọn chìa thẳng ra trước tựa như những con ong đang giờ kim lao thẳng tới đội thuyền nhà Hán. Bên này, đám quân Hán thấy đội “đám thuyền” này xuất hiện thì la toáng lên, hốt hoảng kêu to:

“Là đám thuyền của quân Man, là đám thuyền!”

“Nhanh, cung tiễn thủ đâu? Mau bắn tên cho ta!” Một tên võ tướng lập tức quơ đao quát to. Hắn vừa dứt lời thì đám cung lâu thuyền cũng động. Từ trên tầng hai của ba chiếc cung lâu, gần ngàn cung thủ lập tức nâng cung cái tên, nhắm vào đám đám thuyền rồi thì nhau bắn tới tấp, chỉ cần vài hơi thở là trên bầu trời đã xuất hiện một tấm võng đen kịt được đan bằng mũi tên, bay cao đánh vòng úp xuống ngay đầu đội thuyền quân Việt.

“Núp xuống!”

Tên cừ sủy lúc này lại kêu to báo hiệu. Ngay tức khắc, binh sĩ trên thuyền như đã có dự tính từ trước, ai nấy phủ phục xuống những khe hở trên sàn thuyền, chỉ chừa ra một cái đầu nhỏ được những tấm khiên da trâu thật dày che lấp. Bên dưới khoang chèo, những người chèo thuyền thì vẫn hò hét vang trời, chẳng mấy may lúng túng, nhịp chèo không vì đám mưa tên hung hiểm đang ập tới mà bị chậm lấy phần nào, ngược lại càng thêm dồn dập, càng tăng cao khiến đội thuyền như con bầy ong bị kẻ thù kích thích, hùa nhau tăng tốc, dù cho kẻ phía trước có đáng sợ bao nhiêu cũng mặc.

Réo réo réo réo réo!!!!

Đớp bộp đớp chát!!!!

Quả nhiên do đã được chuẩn bị sẵn, thuyền quân Lĩnh Nam hoàn toàn chẳng sợ gì đợt mưa tên như nước lũ của quân Hán. Sàn thuyền dày nặng, khiên da trâu chắc chắn hoàn toàn giúp họ loại bỏ những mũi tên đáng sợ, đó là chưa kể do thuyền quân Nam di chuyển quá nhanh, phần lớn mũi tên đều không thể chạm đến họ, mà chỉ đành bắt lực bay vèo đánh tòm rớt vào lòng sông sâu thăm thẳm. Duy chỉ có vài tên xui xẻo là bị tên bắn trúng thì cũng không mấy trí mạng, họ nhanh chóng được đồng đội vịn lấy, kéo ra sau, chừa chỗ cho người khác nhanh chóng thế vào.

Cho đến lúc này, đội thuyền của Lê Chân vẫn chỉ chăm chú giữ vững tay chèo, không một mũi tên nào được quân lính bắn ra, bọn họ chỉ lằm lằm li li hùa nhau điều khiển thuyền lao đến như điên giữa làn mưa tên. Thế công điên rồ này ngay lập tức dọa quân Hán sợ đến phát khiếp. Bọn chúng trở mắt hết cỡ nhìn hơn hai mươi chiếc cọc gỗ nhọn hoắt bịt đông đang lao đến, trong đầu chẳng cần ai dạy cũng biết được điều gì sắp xảy ra tiếp theo.

“Trời ơi, đám điên!”

Có tên hốt hoảng la lên, hẳn chẳng kịp suy nghĩ liền nhảy ùm xuống mặt sông lạnh lẽo, cố hết sức bơi thật xa hướng tới những chiếc chiến thuyền khác, muốn tránh khỏi đường lao của đám thuyền. Hẳn đương nhiên không phải kẻ duy nhất làm điều này. Nhiều tên khác yếu gan thấy có kẻ nhảy thuyền cũng vội vã ba chân bốn cẳng chạy theo, tiếng nhảy nước ầm ầm, tiếng bơi bì bõm cùng tiếng la hét chửi rủa từ hàng thuyền đầu của quân Hán ngay lập tức vang vọng khắp cả một khúc sông.

Có một đám thì tỏ ra bình tĩnh kinh nghiệm hơn hẳn, bọn chúng tự ý thức lấy tốc độ bơi của mình không thể nào nhanh bằng mái chèo, mà đồng giáp trụ trên thân dù chỉ là giáp da cũng đủ sức kéo mình chìm xuống tận đáy sông, vì thế chúng liêu minh túm lấy những sợi dây thừng, dây mây trên tàu, thậm chí có tên còn khoanh hai tay hai chân ôm thật chặt mép tàu, hoặc tát tạt tạt những thứ mà chúng cho là vững chắc nhất, có thể giúp chúng vượt qua đợt sóng dữ này.

Nhiều tên lại rõ ràng là chưa trải qua thủy chiến bao giờ, ngơ ngác ngác nhìn bầy ong đua nhau lướt tới.

ẦM ẦM ẦM!!!

Cũng chẳng cần để chúng kịp thích ứng, từng tiếng đâm rầm rầm kinh hồn táng đảm, như sấm nổ lập tức bao trùm lấy chúng, sau đó là lực quán tính mạnh mẽ đem chúng quăng cao lên trời, tung tóe rơi vãi khắp nơi như có người đang gieo mạ. Có kẻ xui xẻo rớt thẳng xuống rào gai, giá binh khí liền lập tức bị đâm thành rỗ, chết đến không thể chết hơn, có kẻ thì bị quăng thẳng vào cột buồm, vào thân tàu làm xương cốt vang lên từng tiếng rắc rạc đau tận tâm can, chúng thoi thóp ọc ra từng bùm máu, cố sức chống người dậy mãi cũng chẳng thành công, rồi từ từ lịm dần ngay trên bãi máu của mình. Đương nhiên cũng có nhiều kẻ sau khi bị ném đến choáng váng thì phát hiện mình rơi ngay trên... thuyền giặc, bọn chúng còn chưa kịp xác định rõ cây vũ khí của mình đang được cầm bởi tay trái hay là tay phải thì đã bị vô vàn lưỡi rìu, lưỡi đao xay thành thịt vụn. Phần nhiều, quân Hán đều bị hất văng xuống sông, để rồi hoặc bị thân thuyền lao nhanh cán lấy chẳng rõ hình dáng, hoặc bị dòng nước xoáy mãnh liệt do những chiếc chiến thuyền lướt qua tạo thành nhấn chìm vào đáy sông sâu, đi cùng với những thanh vũ khí, những bộ giáp nặng chịch trên người chúng.

Trong phút chốc, trận thủy chiến mở màn cho trận đại chiến ở Cẩm Khê liền bộc phát dữ dội. Và cũng chỉ trong phút chốc ấy, đội đám thuyền của Lê Chân đã khiến thủy quân Hán thất điên bát đảo.

Tuy không phải chiếc đám thuyền nào cũng hoàn thành xuất sắc sứ mệnh của nó, thành công đâm trúng thuyền địch, cũng không phải chiếc chiến thuyền nào của quân Hán cũng bị đám thuyền xé nát, thế nhưng trận hình chính chu của thủy quân Hán thật sự đã bị đánh đổ. Những chiếc chiến thuyền to lớn tuy có thể chịu đựng được màn trình diễn đầy thô bạo của quân Nam thì cũng phải chao đảo vài vòng, đó là chưa kể những vòng lốc xoáy đang không ngừng xuất hiện trên sông do các chiến thuyền giao thoa tạo thành khiến quân sĩ khó lòng đứng vững, khó lòng bắn tên, hơn thế nữa, đà tiến lên của thủy

quân Hán đã bị khựng lại, thuyền của chúng cái này húc cái kia, lộn xộn không tài nào cản nổi.

Thủy chiến tuy hoành tráng trong mắt người khác, nhưng vẫn đầm máu tàn khốc chẳng thua kém gì bất kỳ loại chiến tranh nào. Sau màn đấm thuyền hung hiểm, thủy quân Việt dưới sự chỉ huy của Lê Chân lập tức bộc phát.

Nhờ đấm thuyền thu hút làn mưa tên của giặc cùng với làm loạn trận hình ban đầu của chúng, thuyền của quân Nam mới an toàn lao đến. Lê Chân không hề nhiều lời, ngọn cờ lệnh trong tay nàng lập tức đón gió bung lên, tung bay dữ dội giữa tiếng sóng thét gào. Theo sau, quân Nam bắn tên.

Vô vàn tên nổ như châu chấu từ những chiếc chiến thuyền dài đã thừa cơ áp sát, len lỏi giữa trận hình quân Hán lập tức như những cánh tay khổng lồ, núp đầu chúng lẫn nửa dòng mạnh xuống. Mưa tên như vũ bão từ nhiều phía tức thì che lấp quân Hán, làm nhiều tên cảm giác như mình chẳng còn chỗ nào để bỏ trốn nữa. Ngay khi chúng còn chưa hoàn hồn, lính Việt đã leo lên thuyền. Bắt đầu từ chiếc cung lâu thuyền ở tuyến đầu, vô số quân Nam như bầy kiến, hùa nhau ngấm vào, đu dây lao qua thuyền giặc. Bọn họ thân không mặc giáp, chỉ một bộ đầu chít khăn, thân mặc khó cực kỳ linh hoạt trên sông nước, hùa nhau lao ngay vào đám quân Hán đang loạng choạng mà chém bừa. Rồi nhiều người khác thì nhanh chóng cầm đuốc châm lửa, me chỗ dễ cháy mà thi nhau dúm đuốc vào, để rồi chỉ chốc lát, chiếc cung lâu thuyền này đã bốc cháy dữ dội, bùng bùng thiêu đốt cả mặt sông rồi từ từ chìm xuống nước dưới ánh mắt cả hân hoan cả kinh sợ từ quân lính hai phía.

“Hô hô hô!!!”

“Hay quá, Thánh Chân công chúa muôn năm!”

“Thủy quân hay lắm, dim chết chúng!”

“Ha ha, cứ như thế mà cho chúng chết chìm hết đi.”

...

“Hừ! Một lũ vô dụng!!!” Lương Tùng đương nhiên cũng nhìn thấy màn này, mặt hấn giận tái đi, bên cạnh Cảnh Thu cũng hung hăng chửi lầy:

“Có một tý việc còn con này cũng không biết xử lý hay sao?” Đoạn, hấn quay sang nhìn đoàn thuyền bên cánh của mình, rồi neho mắt nói nhỏ với Lương Tùng rằng:

“Phò mã gia, Thu cho rằng ta có thể để Giả Tông làm chủ, Đậu Huân làm phó đánh giết bọn Man thuyền kia. Hai tên này quen thuộc sông nước, chắc chắn phải có cách phá giặc.”

“Ừm...” Lương Tùng trầm ngâm một lát cũng gật đầu cho là phải, y lập tức không nói nhiều, phát tay ra hiệu cho Cảnh Thu cứ thi hành theo ý.

“Phò mã gia sáng suốt!” Hai mắt tên Cảnh Vân Minh sáng rực lên, khom lưng chấp tay bái.

Tùng tùng tùng các tùng!!!!

Trên một chiếc cung lâu thuyền, hai tên võ tướng trẻ tuổi đang chăm chú nhìn trận thủy chiến thì bị tiếng trống lệnh cắt đứt. Một tên nhỏ tuổi hơn nghe tiếng trống thì giật mình, quay sang tên kia nói:

“Vũ Nho huynh, phò mã có lệnh chúng ta tiến lên, huynh xem thuyền giặc hung hãn như vậy, chúng ta làm sao đánh?”

Giả Tông nhìn tên thanh niên chỉ nhỏ hơn mình một tuổi này, trong lòng âm thầm cười khở. Đậu Huân xuất thân từ Đậu gia, cũng là một thân võ tướng thế gia quyền quý, lại thông thạo môn tay nghề vùng sông nước, hiển nhiên là không thể nào đối với hấn khiêm tốn đến thế. Đây chẳng qua là vì Đậu gia ngày trước chọn sai phe, sát cánh cùng tiền thái tử Lưu Chương, nay e sợ Lương Tùng nhân cơ hội hãm hại nên mới dò hỏi.

“Đậu Huân, Đậu Từ Lư huynh đừng đùa nữa, so về thủy chiến nơi này sẽ không có ai hơn huynh rồi, huynh đừng lo Tông có ý đồ gì khác, mong huynh hãy chỉ cho ta biện pháp hay đi.”

Đậu Huân nghe vậy, cảm kích chấp tay vái, đoạn y lần nữa quan sát mặt sông rồi bàn:

“Man quân linh hoạt đến khó tưởng tượng nổi, ta xem chúng chắc hẳn là cánh quân quen với chinh chiến trên sông nước. Nay chúng dựa vào thuyền dài nhẹ, đan xen vào giữa trận hình quân ta khiến ta không thể phát huy được, vậy thì ta co rút lại đội hình, thuyền lớn đi đầu cản chúng, thuyền nhỏ theo sau lấp lầy khoảng trống, dùng ưu thế binh lực đè chết chúng là trận thành.”

Giả Tông nghe vậy, trầm ngâm trong phút chốc rồi kiên quyết gật đầu hô:

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thầy trò đàm trận

“Thầy, quân ta đánh hay quá nha!”

Trên một vùng đất cao trên dãy núi Ba, có một cô gái đang hết sức vui vẻ, nàng trầm trồ nhìn thủy quân Việt dù nhỏ bé hơn lại đang chiếm hết ưu thế, đánh đến thủy quân Hán không sao kháng cự được, bị đẩy dạt ra xa. Bên cạnh nàng, ông lão được gọi là thầy lại im lặng quan sát, trên miệng ông là một ngọn cỏ xanh mơn mẫm, làm cho hình tượng vốn có phần tiên phong đạo cốt lại trở nên hóm hỉnh vô tư vô lự hơn nhiều phần. Hoặc dĩ, từ trên thân ông vốn đã toát ra luồng khí thể nhẹ nhàng như thế.

“Vẫn còn sớm lắm...” Tuy trong lòng ông đồng ý với lời của cô học trò nhỏ, xong vẫn từ tốn nói:

“Quân Hán chỉ mới đưa chút thuyền ra dò thám thôi. Con nhìn kia, chúng lại cử thêm viện binh rồi.”

“Xi, cũng chỉ cử thêm người đến chịu chết thôi.” Cô gái kia nâng chiếc nón tết bằng rom lên che lấy ánh nắng, bĩu môi tỏ vẻ không đồng ý đáp.

“Con cho là như vậy sao?” Ông lão ha hả cười to, đoạn, ông giật lấy một cành cây bên cạnh, phóng nó vào bụi lá rậm rạp đằng sau nói:

“Con chuột con, đi ra đi, còn định núp ở đây đến bao giờ nữa?”

“A, ai đó? Mau xuất hiện!” Đến lúc này, cô gái mới giật mình phát hiện hóa ra có người ở bên cạnh rình mò thầy trò mình từ lâu, cô vội vàng lao đến che chắn thầy, thanh gươm không biết từ lúc nào đã nắm chặt trong tay, lăm lăm chăm chú nhìn về phía bụi cây kia.

“Ông già, ông thật là thính mà!!!” Từ trong bụi cây, một tên thanh niên mặc áo choàng đi ra, vừa đi hẩn vừa gãi đầu, cười khổ đáp.

“Người gọi ta bằng gì?” Ông lão nhếch môi, liếc mắt nhìn hẩn hỏi lại, đồng thời, từng luồng khí uy áp mạnh mẽ theo người ông toát ra, lượn qua bên cô học trò mà bao phủ lấy người thanh niên.

“Ài... thầy, học trò ra mắt thầy, dạo này thầy tuy lớn tuổi vẫn nhạy bén không hề kém cạnh năm xưa là bao, thật sự là tấm gương sáng cho học trò noi theo.” Tên thanh niên nhìn ông tỏa sát khí vẫn đứng đưng như không, cười to chấp tay nói. Tuy xưng trò gọi thầy mà lời lẽ lại hết sức suông sã.

“Người thật có tâm nhá... dám kêu thầy mình già cả, trình độ thật lùì rồi?” Ông lão cũng không thu lại sát khí, tư thế càng thêm dè dặt đáp lời.

“A... người... người là đại sư huynh?” Đến lúc này, cô gái mới hết hồn, lấy tay che miệng hô lên (đại sư huynh là tiếng Hán Việt, tác cũng muốn dùng từ khác thay thế nhưng vốn từ có hạn, mong các bạn thông cảm)

“Là ta, Xuân, em đã lớn rồi.” Tên kia vui vẻ gật đầu xác nhận làm cô gái quýnh cả lên, hai tay xoa vào nhau trông đến đáng yêu, rồi hẩn nhìn ông lão tỏ vẻ cười khổ nói:

“Thầy, thu lại sát khí được không? Có ông thầy nào lại hăm hăm đánh đấm học trò mình mãi như thế? Sẽ bị người ta cười chê đấy.”

“Ta dạy học trò cũng còn sợ người cười chê?” Ông lão nhướn mày lên hỏi lại, đoạn ông chỉ tay ra phía dòng sông hỏi:

“Đã người có ý nói ta là người thầy không hợp cách, lại cho rằng mình đã khôn lớn, vậy người nói xem, trận thủy chiến này thế nào? Xuân nói có đúng không?”

“Ài...” Tên kia lắc đầu thờ dãi, nhìn dòng sông cuộn cuộn khói lửa, trả lời:

“Lê Chân quân ít, tuy thực lực cùng linh động chẳng hề làm dơ danh tiếng Lĩnh Nam đệ nhất thủy quân, xong quân giặc quá nhiều, lại sẵn sàng lấy mạng đổi mạng. Quân Nam tuy kiêu dũng, nhưng nếu thủy quân bị tiêu hao hết thì Cẩm Khê chẳng cần đánh nữa cũng đã thua. Được mất, lợi hại rõ ràng, học trò cho rằng thủy quân của nàng ta chỉ có thể cầm cự một lúc rồi sẽ phải lùi lại thôi.”

“Thật vậy sao?” Cô gái tên Xuân mở tròn hai mắt, tỏ vẻ ngờ vực hỏi, vừa nói, nàng vừa nhìn thầy mình như muốn xác nhận, để rồi thấy ông lão cũng trầm tư gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

“Không lẽ nào lại thế...?” Cô ta dùng tay che ngực, đầy lo lắng nhìn về phía mấy chiếc cung lâu thuyền đang áp tới, trong lòng tuy đã có tám, chín phần tin lời thầy cùng anh mình nhưng vẫn cố nín chút niềm tin chưa buông bỏ.

...

“Đội thuyền, áp trận!”

Giả Tông cùng Đậu Huân vừa điều khiển chiến thuyền dồn tới, vừa lạnh lùng ra lệnh cho trận thuyền quân Hán không ngừng biến đổi. Theo lệnh kỳ từng lá từng lá tung bay, chiến thuyền quân Hán lần lượt thay đổi vị trí. Những chiếc thuyền nhỏ vốn coi như quân tiên phong lại thả dần lực chèo, dùng tốc độ mất thường có thể thấy được lui dần ra sau, chừa chỗ cho mấy chiếc cung lâu thuyền tiến lên trước. Lại qua một đợt trống lệnh dồn dập, hàng lâu thuyền đã di chuyển san sát bên nhau, chúng mạnh mẽ dè lên trước, tạo nên những con sóng trắng che kín cả một vùng sông nước êm êm. Từ bất kỳ hướng nào nhìn lại, chúng cũng như một bức tường lũy chắc chắn, lấp đầy mọi lối đi.

“Chết tiệt, chúng quá khôn khéo.” Lê Chân vừa thấy cảnh này liền chặc lưỡi than. Quân Nam mặc dù mở màn hết sức thuận lợi, thế nhưng thân là người từng trải hơn trăm trận chiến, nàng hiểu rất rõ ưu thế về quân số cùng khí tài của giặc là đáng sợ đến dường nào.

Lê Chân hiểu sâu sắc đám quân thuyền trận hình vững vàng kia mới là thử thách lớn nhất của thủy quân Việt. Nàng nhìn quanh chiến trường một lượt, nhanh chóng phát ngôn cò lệnh:

“Anh em, cố gắng bám lấy thuyền giặc, chờ để chúng thoát khỏi, tranh thủ hạ được chiếc nào hay chiếc nấy.” nói xong, chính nàng cũng ngậm lấy gươm, một tay cầm lao, một tay nắm dây thừng lao vào cuộc hỗn chiến.

“Rõ!”

Quân Nam đáp lời, bọn họ cũng ý thức được lực lượng bản thân không phải quá mạnh mẽ như bên ngoài nhìn thấy, vì thế càng điên cuồng chém giết.

“Giết, giết!” quân Nam hò hét vang trời.

Keng keng!

“Bọn Man di, đừng có tưởng bờ, viện binh chúng tao đến rồi. Huynh đệ, ráng giữ vững!” Một tên thủy quân giáo úy chém bay đầu địch nhân, mở miệng quát.

“Kịp sao?” hân vừa dứt lời, bên cổ họng đã bị một mũi lao ót phát xuyên thủng, hân ú ớ nhìn hình bóng vừa duyên dáng lại hết sức linh hoạt của Lê Chân từ dưới thuyền nhảy lên, cố sức vung nắm chằng được thanh đao trong tay liền bị mây ả thân vệ của nàng lao đến, túm lấy thân quảng thẳng xuống sông.

Tiếng chém giết, tiếng người rớt sông, tiếng lửa cháy, tiếng thuyền chìm ngay lập tức như ngọn lửa được tiếp thêm dầu, bùng nổ dữ dội.

“Không được, quá chậm, mọi người đốt thuyền đi.” Lê Chân trông thấy hàng lâu thuyền như bão táp ập tới, lại nhìn quân Hán vì biết viện binh sắp tới mà liều mình chống cự liền quả quyết hô vang.

Bùng! Bùng!

Từng chiếc, từng chiếc túi đựng đầy mỡ heo theo lời nàng vừa lệnh liền bay nhanh, tưới ướt đám chiến thuyền, theo sau là những ngọn đuốc khiến chúng bốc cháy dữ dội. Mùi mỡ tanh cùng khói nồng nhanh chóng hun cho đám lính Hán trên tàu thất điên bát đảo, chúng càng lúng túng, càng hỗn loạn. Trận thế vốn có chút cân bằng trở lại liền nhanh chóng nghiêng hẳn về phía quân Việt. Xong, thuyền của Đậu Huân cùng Giả Tông cũng đã cán nát mấy chiếc tàu chặn, tiến vào vòng chiến.

“Khốn nạn, mẹ nó, anh em, chúng ta lại lên!” Lê Phong, tên cử sớ chỉ huy đội đâm thuyền thấy thuyền Hán lao đến thì giận dữ quát lên, đội đâm thuyền còn sót lại chưa đến mười chiếc nghe theo lệnh y, lập tức thoát khỏi vòng vây dây dưa, mở hết tốc lực lao thẳng đến bức tường đen kia.

“Thả gỗ, ép lên!” bên này, Đậu Huân nhìn quân Nam lại gỡ chiều cũ thì cười khinh hô to, quân Hán thì nhau đem từng khúc từng khúc gỗ vốn dùng cho việc công phá tường trại ra, hùa nhau thả vào phía trước chiến thuyền, rồi dùng những cây sào dài đẩy chúng ra trước như một lớp rào che chắn.

Lâu thuyền đi đến đâu, cọc gỗ lại tiến lên đến đó, chỉ chốc lát đã vao vào đội đâm thuyền phía trước.

Rầm! Rầm! Rắc! Răng Rắc!

Lần này, đâm thuyền lại thành công phá tan lớp rào gỗ, tiếp tục dùng sức mạnh phi thường lao vào đám cung lâu thuyền to lớn. Thế nhưng thành quả của họ lại nhỏ bé vượt ngoài sức tưởng tượng. Cọc gỗ hỗn loạn làm tốc độ đâm thuyền bị ảnh hưởng, thậm chí còn làm một số đâm thuyền lệch hướng đi, không tài nào đâm trúng chỗ yếu huyệt trên thân cung lâu thuyền, tuy họ mạnh mẽ húc lấy chúng cũng chỉ làm lâu thuyền chao đảo một chút mà thôi. Ngược lại, sức đề của lâu thuyền như một con voi to lớn lập tức đẩy lui họ, rồi như bánh xay lúa chỉ trong tích tắc đã nghiền nát đội đâm thuyền.

Đâm thuyền không mấy thành công, Lê Chân vẫn không nao núng, nàng thoáng nhìn về phía bờ trại của quân Lĩnh Nam, hàm răng khể nghiêng, kiên quyết đưa tay dẫn quân lao lên đón viện binh giặc. Quân Nam theo lệnh hùa nhau cố gắng leo lên thuyền để giáp lá cà, xong vì đội hình quân Hán vẫn còn khá chỉnh chu, thế nên đám lính trên hàng thuyền ở sau vẫn có thể ung dung cài tên, khiến cho binh lính Việt liên tục khắc trở thành bia ngắm cho giặc. Nhiều người còn chưa kịp rút đao đã bị bắn thành nhím, chết không nhắm mắt.

“Đi chết đi!” Một tên lính Hán mặc kệ sàn thuyền nhấp nhô, vươn người dùng cây giáo dài đâm xuyên bụng một tên lính Việt.

“Cả người cùng ta cùng chết!” Tên kia bị đâm xuyên thủng ruột, tự biết mình không sống nổi liền quăng đi thanh đao, tay vận chút sức lực cuối cùng kéo tên địch rớt xuống.

“Mẹ nó chứ, đi xuống.” Bên mạn một chiếc thuyền khác, một binh sĩ Lĩnh Nam linh hoạt lách người né tránh một ngọn giáo đâm đến, sau đó nhanh tay bắt lấy mũi giáo, nắm tên Hán quân quảng xuống sông. Nhân cơ hội lũ đồng bọn của tên kia giật mình ngỡ ngàng, hân nhảy vọt lên sàn tàu, dùng mũi thương trong tay quệt ngã ba, bốn tên khác. Thế nhưng quân Hán trên tàu vẫn quá đông đã nhanh chóng đâm hân thành một cái sào, thân thể hân vô lực, ngã rạp xuống trước ánh mắt hoảng sợ của giặc.

“Lũ điên này, rốt cuộc là chúng ta công chúng, hay là chúng công chúng ta?” Đậu Huân lần đầu tiên gặp quân Nam tấn công điên cuồng như vậy, bực mình gọi lớn, bên cạnh hân lúc này cũng đã có mấy cái xác quân Việt.

“Đám này luôn là như vậy...”

Giả Tông cũng thờ hồn hèn đáp lời. Hắn chỉ vừa mới vung vài đường kiếm, chém vài tên man binh mà thôi, vốn chẳng thể nào tỏ ra một mối như thế. Sở dĩ hắn trở nên thất thố đến như vậy là vì thái độ liều chết của đám lính tộc Việt này đã có ảnh hưởng không nhỏ đến nội tâm Giả Tông. Chúng làm hắn nhớ tới trận chiến cách đây không lâu, nơi mà Việt quân bỗng dưng phản công, xung phong liều chết vào đại quân do chính Phục Ba công thống lĩnh.

“Vũ Nho...” Đậu Huân nhìn Giả Tông chật vật như vậy nhưng cũng chẳng hiểu làm sao, hắn lắc đầu thờ dài, dù cho hắn biết Giả Tông bị gì thì lúc này cũng chẳng phải lúc an ủi đồng đội. Đậu Huân xoay ngườ, quơ mạnh thanh kiếm trong tay, hét lên:

“Hàng hai, tiến lên, tiêu diệt thuyền giặc.”

Tùng tùng tùng.

Một lần nữa, sức mạnh quân trận của Đại Hán lại được thể hiện. Đám lâu thuyền to lớn vừa nghe tiếng trống lệnh liền nhip nhàng tách ra, chừa đủ một cái khe hẹp. Quân Nam đang định hoan hô lừa vào thì bên trong, vô số tên bắn theo khe hở lao ra tới tấp, đánh chặn đường công của họ. Sau đó, từng chiếc chiến thuyền mang cờ Đại Hán nối đuôi nhau từ trong trận lao ra, bắn phá dữ dội khiến tổn thương của quân Lĩnh Nam trong chốc lát bạo tăng.

“Thánh Chân, cứ thế này chúng ta sẽ bị chúng giết sạch mất.” Một tên cừ súy vừa che tên, vừa quay sang Lê Chân gào thét.

Lê Chân cũng đang một mặt lăm lem, vừa xoay đao chém bay một tên giặc, vừa cố gắng quan sát trận chiến.

“Anh Phong, nhanh lui thôi.”

Một tên thanh niên mạo hiểm tên bay như châu chấu, dùng khiên che chắn, cùng mấy tên đồng bạn hết sức vất vả kéo lấy Lê Phong, ra sức chèo thuyền lui ra xa. Trên ngực tên cừ súy lúc này cũng đã gắn mấy mũi tên, tuy không đến mức chết người song cũng hung hiểm không kém, hắn vùng vẫy muốn quay lại tái chiến lại bị đồng đội giữ chặt đánh cản nát môi, nhìn từng chiếc Hán thuyền nhờ quân số đông đảo vây kín thuyền quân Việt, nuốt chửng họ.

“Aaaaa, ta không cam tâm!!!” Lê Phong gào lên rồi ngất lịm đi.

Trận hình phát huy tác dụng lập tức làm sĩ khí quân Hán đại chấn, bọn chúng hò reo, càn ra sức chém giết. Lê Chân gặp thế trận đã biến chuyển thành thế này, quân Nam đã không thể nào ngăn nổi sức giặc ồ ạt, mà kết quả thế này cũng đã đạt được như nàng mong muốn đành cắn răng ra lệnh:

“Thôi tù, chúng ta rút.”

Ừ ù ù ù...

Quân Nam đang chiến đấu nghe tiếng tù và reo lên liền nhanh chóng tách khỏi đối thủ, ta vịn ngườ, ngườ che chắn cho ta nhảy về thuyền của mình. Cung tiễn thủ trên thuyền cũng liều mình lao ra bắn tên tới tấp để che chở cho đồng bạn. Sau đó bọn họ linh hoạt quay thuyền chạy thẳng, bởi căn bản thuyền Việt nhỏ gọn, quân Hán có cố mấy cũng không thể ngăn cản họ được.

“Bỏ đi, Từ Lư đừng đuổi, đám kia chạy vào bãi sậy um tùm, chúng ta muốn đuổi theo chúng ắt phải dẫn trận hình, rất dễ bị mai phục. Tông nghĩ ta chỉ cần đóng thuyền ở đây chặn giặc đánh úp bên cánh là được.” Giả Tông thấy Đậu Huân còn định ra lệnh đội thuyền đuổi theo liền la lên nhắc nhở, lời của hắn cũng khá xác đáng, thế nên sau một lúc trầm tư, Đậu Huân cũng đành khó chịu gật đầu.

Tuy thuyền quân Nam rút đi, quân Hán coi như đã thành công nắm lấy quyền chủ động trên sông, thế nhưng sắc mặt của cả Giả Tông lẫn Đậu Huân đều hết sức đặc sắc. Ba chiếc cung lâu thuyền đầu tiên, một chiếc bị hồng nặng khó lòng tiếp tục chiến đấu, một chiếc bị đốt trụi, một chiếc khác đã sớm thay cờ Việt, đang từ tốn theo chân đám chiến thuyền thon dài lui về bãi sậy đằng xa như đang trêu ngườ quân Hán, để lại một vùng nước sông đầy ngiệt xác thuyền, xác lính Hán.

“Từ Lư, dù sao chúng ta cũng đã thắng, mau báo lại cho phò mã gia.” Giả Tông thờ dài, vỗ vai tên đồng liêu nói.

“Ừm!” Bên chiếc lâu thuyền chỉ huy to lớn, Lương Tùng nghe thấy tin này liền hài lòng gật đầu, gương mặt có chút nhăn nhó từ nãy mới giãn ra được một chút, dường như gần trăm chiếc chiến thuyền cùng hơn ngàn quân Hán vừa bị chìm chết trên sông kia vốn không phải là một cái giá quá đắt đỏ cho lắm. Hắn nghiêng ngườ sang tên Cảnh Thư đang khúm núm bên cạnh khen lấy:

“Vân Minh, ta xem ngườ tiến cử ngườ quả không có sai. Hai tên này đánh thùy chiến quả nhiên bài bản hợp lý vô cùng.”

“Đó là do Phò mã gia sáng suốt.” Cảnh Thư rất hợp thời vuốt đuôi khen.

“Ha ha, xem ngườ kia.” Lương Tùng tất nhiên rất hài lòng với lời khen này, đoạn, y ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Giả gia từ trước đến nay vẫn giữ thái độ trung lập, chỉ trung thành với Thánh Thượng, còn Đậu gia tuy lúc đầu có chọn sai chỗ đứng, song những năm gần đây cũng đã trung quy trung củ khá nhiều. Vân Minh, nếu trận này phá được man tặc, chúng ta nên tìm cách lôi kéo họ tận trung với Thái Từ.”

“Phò mã gia dạy phải, phò mã gia dù ngay trước tiền tuyến hiểm nguy vẫn không quên một lòng vì thái tử, quả nhiên đáng khâm phục.” Cảnh Thư cúi đầu đáp.

“Ha ha, được rồi, ta xem thế trận như vậy man quân chắc chắn sẽ không cầm cự nổi bao lâu, ngườ cũng nên quay về thuyền chuẩn bị công trại đi.”

“Vâng!”

...

“A, quả nhiên như anh và thầy nói. Tức chết ta, bọn xâm lăng sao lại chơi lấy thịt đè người như thế. Đánh như vậy thì có hay ho gì?” Nàng Xuân nhìn thế trận nghịch biến, giận dữ la to.

“Ủm... bây giờ thủy quân của Chân đã phải rút lui, thắng nhóc, người còn ở đây làm gì? Không quay về thủ trại sao?” Ông Lão vuốt râu nhìn thuyền quân Hán trống trận lại vang rầm trời, khí thế lao lên phía bờ Việt quân nói.

“Ờ, khó khăn lắm mới thoát khỏi bị bọn họ ngày đêm dòm ngó, đương nhiên tôi phải hít chút không khí chứ sao.” tên kia hồ hững đáp.

“Này!” Vừa lúc này, Xuân giận dữ quay lại, hai tay chống nạnh bữu môi hỏi:

“Sao hai thầy trò các người dừng dừng thế? Là quân Vua đang thua đó, là quân tộc ta đang thua đó!”

“Thua? Ha ha ha!” Ông lão cùng tên trai tráng nghe vậy, cùng nhìn nhau rồi bất ngờ đồng thanh cười to. Tên kia lấy tay lau khóe mắt như thể hấn vừa có một trận cười sảng khoái nhất của đời mình mà nói:

“Xuân này, em ngây thơ thế? Thế em nghĩ quân Nam có thể chặn được sức công của quân Hán chỉ bằng thuyền thôi sao?”

“Xuân, con yên tâm, thế rút của Chân tuy có hỗn độn chút, nhưng rõ ràng có khuynh hướng bảo toàn sinh lực, chờ đợi cơ hội. Con cứ im lặng cùng ta xem diễn biến xem sao.”

“Ờ, con không xem cùng thầy.” Xuân giận dữ quay người đi, mặc kệ hai người một già một trẻ tuy tài năng mà không đứng đắn này, nàng lo lắng nhìn về phía bờ trại quân Nam đang ồn ào chuẩn bị đón nhận quân Hán mãnh công.

“Ài, thôi dù sao cũng đến lúc tôi phải quay về rồi. Chị tôi dù có cố mấy cũng chẳng thể thế chỗ tôi hoài được.” tên kia cảm thấy mình cười đã đủ mới đứng dậy phui phui tay nói. Đáp lời, ông lão chỉ mỉm cười phất tay đuổi hấn.

“Xuân, anh đi nhé.” Hấn chào.

“Xì, cút!” Cô bé đánh đá trả lời.

“Ha ha ha... à đúng rồi, thầy...” Tên kia xoay người định đi, lại như nhớ tới điều gì, nửa cười nửa không nghiêng người nói với ông lão:

“Con nghĩ... học trò cho rằng người mà thầy trò ta coi là chẳng thể nào tồn tại... đã xuất hiện.”

“Ừ?” Ông lão giật mình, định quay lại hỏi thì tên học trò khốn khiếp đã phi thân đi mất từ lâu. Lão nhú mày nhìn quanh, rồi phá lên cười hỏi băng quơ:

“Tên nhóc khốn khiếp, mày có thật sự cất sạch những cái đuôi đang theo dõi không thế?”

“Ông lão, tôi chẳng phải đệ nhất thiên hạ đâu, đương nhiên phải còn sót lại một, hai chứ.” tiếng tên kia từ sâu trong rừng đáp lời.

“Này, ông gọi ta bằng cái đuôi, e rằng không quá đức độ đi.” Vừa lúc này, một bóng đen từ bên cạnh khu rừng lững lờ bước ra, nhẹ nhàng đến ngồi kế bên ông lão nói. Vừa nói, bóng người kia vừa quơ quơ một bầu rượu mời ông.

“Âu Khanh, ông quả là thánh như chó.” Ông lão đáp lời.

“Hoàng Cống, tên học trò giỏi của lão cũng nói mũi lão rất thánh đấy.” Âu Khanh vui vẻ hóp một ngụm rượu nói.

“Ờ.” Hoàng Cống hừ lạnh. Nhìn thái độ cợt nhả của ông, hiếm ai có thể nghĩ ra đây chính là vị quân sư đứng đầu của hai Vua, người có công bày binh bố trận để hai chị em Trưng Châu, Trưng Trắc đánh đuổi Tô Định, dựng lên toàn cõi Lĩnh Nam.

“Ông ở nơi này, thế không sợ nội gián làm loạn căn cứ sao?” Âu Khanh băng quơ hỏi.

“Có Hồ Đề ở đó, ta còn sợ gì? Thân già này không đi xa, bọn chuột nhất kia dám làm loạn sao?” Hoàng Cống cũng uống một ngụm rượu đáp.

“Trường thôn Khanh.” Lúc này, nàng Xuân cũng ngoan ngoan đi đến, chấp tay chào ông lão.

“Ừ, cô gái ngoan.” Âu Khanh hài lòng cười, rồi ông hỏi:

“Cống, như tên kia nói, người ấy đã xuất hiện, ông có dự tính gì không?”

“Để ta xem, khả năng của hấn ra sao đã. Dù có là đế vương mà tài năng có hạn thì cũng là thứ bỏ đi mà thôi.” Hoàng Cống ung dung đáp lời.

P/s Hồ Đề trong truyện là hư cấu từ nhân vật trùng tên trong lịch sử của nước ta, nàng là phó nguyên soái của Lĩnh Nam, được Trưng Vương phong làm

Đề Nương công chúa, Trần Viễn đại tướng quân. Hồ Hắc là người trong tộc của nàng, hai người khác với Hồ Bá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Tự tung tự tác

“Bắn tên!”

Đặng Hồng đứng trên đầu chiến thuyền, giơ tay nâng gươm đẩy về phía trước, đẩy theo sau là trùng trùng tên đen lóe lên những điểm sáng lạnh lùng hung hiểm, ào ào lao tới trước.

Réo réo....

Phập!!!!!!

Tên bay tới như mưa, cắm đầy mặt tường trại như phủ thêm lên nó một tầng lông vũ đen, khiến cho lính Việt phải vội vã cúi thấp mình xuống ẩn nấp.

Bởi quân Việt đã sớm cắm đầy cọc gỗ dưới lòng sông gần bờ, cũng đã sớm xây dựng lớp tường trại chắc chắn ăn cả ra ngoài bờ sông, thế nên quân Hán muốn vượt sông cũng không phải là việc dễ dàng. Song Cảnh Thư cũng không phải là hạng xoàng xĩnh gì, thân là chiến tướng kinh nghiệm lừng lẫy, hẳn nhanh chóng tìm ra biện pháp.

Một mặt, Cảnh Thư học theo Đâu Huân, cho cung lâu thuyền trực tiếp dàn ngang tiến tới như một bức lũy song song đối xứng với tường trại quân Nam, dù không thể tiếp cận quá sát tường trại vẫn có thể khiến cung tiễn thủ trên thuyền lâu dựa vào ưu thế vượt trội về quân số áp đảo binh lính phản quân.

Mặt khác, hẳn lại sai thuyền nhỏ len lỏi vào giữa các cây cọc gỗ, ba phen bốn bận tìm cách thanh lý đám rào cản chướng mắt này.

Đương nhiên là quân Hán liệu mình muốn hoặc chém đồ, hoặc nhổ cọc gỗ lên, thì quân Nam cũng điên cuồng tìm cách bảo vệ chúng. Vì thế mà mặc cho tên bay như mưa từ ngoài sông áp tới, binh sĩ Việt vẫn hết sức cố gắng nhào người bắn tên tiêu diệt những kẻ liều mạng đang lúi kẻo cọc gỗ bên dưới. Hẳn nhiên là dưới làn mưa tên dường như không cùng không tận của quân Hán, việc quân Nam cố gắng ngăn chặn giặc phá rào là hết sức khó khăn. May mắn là, Phương Dung cũng đã sớm có đối sách thích hợp.

“A Vồ, đến phiên tụi mày rồi!”

Ở mặt sông phía trong thủy trại, một tên trai tráng thân thể cao to vạm vỡ ngoi từ dưới mặt sông lên, hẳn lắc lắc cái đầu thô to để nước bắn ra khỏi tóc tai, vurun vãi lên trên cánh tay đầy cơ bắp với những hình xăm dữ tợn như da cá sấu, vừa vun lắc, hẳn vừa nói.

Ở trên bờ, một tên khác đang khoác khoác vai khởi động nhìn hẳn hỏi:

“Thu hoạch tốt chứ?”

“Hai mươi lăm tên...” Tên kia đáp, đoạn, hẳn như nghĩ tới điều gì nên dừng lại hành động lắc đầu của mình mà tiếp:

“Mẹ nó, tụi chó đó bắn tên rất quá, tụi mày cẩn thận đừng có ra gần đó nữa đấy, đừng có ham hố, như thằng Bảy kia...” vừa nói, hẳn vừa chỉ chỉ về phía sau không xa, nơi có ba bốn người nhái đang thi nhau kéo một cái xác lên trên bờ, cái xác thuộc về một cậu trai trông còn khá nhỏ, cũng một bộ hình xăm phủ kín thân thể, cũng còi trăn đóng khổ, thế nhưng trên cổ cậu đã cắm một mũi tên nhọn hoắc.

“...Người nhà nó sẽ rất buồn...”

Tên Vồ hơi lặng người nhìn thoáng qua cái xác nói, đoạn hẳn chú ý tới vành tai của tên đối diện cũng có đã thiếu một mảng rõ to, máu tươi đang không ngừng từ đó chảy ra, chẳng biết là do hẳn cũng tham công như tên nhóc choai choai kia, hay do hẳn cố gắng cứu tên ấy, hoặc cố gắng vớt lại xác mà bị giặc tặng kèm cho nữa.

“Tụi mày nghỉ ngơi đi, tiếp đến để bọn tao!”

Vồ vỗ vỗ vai tên đồng đội, rồi cầm thanh dao găm đưa lên miệng ngậm lấy, khoát tay ra hiệu cho gần năm mươi người binh sĩ phía sau theo mình nhảy vào lòng sông. Hẳn hơi đứng nước một chút để định hướng, rồi rướn người hấp một ngụm lớn không khí trước khi lặn ngụp xuống, biến mất dưới lòng sông lạnh lẽo, kèm theo là câu nói của tên đồng bạn:

“Thằng chó ngồi trên thuyền nhỏ ở giữa, cầm cung đeo đao, nó là thằng bắn chết Bảy, mày nhắm đem nó về đây được thì đem...”

Đáp lại là từng con sóng lăn tăn, không còn gì khác.

Từ các cửa thủy trại dọc theo bờ sông Đốc, từng tốp, từng tốp thợ lặn Việt thay phiên nhau lặn xuống dưới nước, âm thầm lao ra. Bọn họ nhắm ngay lúc giấc không chú ý, đợi khi chúng sơ hở liền như giao long vỗ mồi từ dưới mặt nước lao lên, dùng những thanh kiếm ngắn, những con dao sắc bén đâm thấu chỗ hiểm kẻ thù, hoặc dùng chính đôi tay vạm vỡ của mình lôi chúng ào xuống dòng sông sâu, để lại từng tảng máu đỏ sẫm lênh bênh theo làn sóng nước nhấp nhô.

“Thủy quý, bọn man binh lại đưa thủy quý ra rồi!”

“Cung tiến đâu? Cảnh giới, cẩn thận bọn chúng... aaaaaa!”

Ừm ừm...

Cứ như thế, mỗi lần quân Hán bận bịu dọn dẹp chướng ngại trên mặt sông là lại có mấy trăm tên bị các thợ lặn quân Việt vô tình lôi xuống nước, tuy quân Hán nhanh chóng cất cử một tốp quân lăm lăm tay cung tay nỏ, cố gắng ngăn chặn “thủy quý” náo loạn, thế nhưng do phải bắn xuyên qua mặt nước dấy sóng làm giảm cả độ chính xác lẫn lực sát thương, kết quả đạt được quả thật là ít ỏi đến mức đáng thương.

“Chủ công, xin ngài đừng tiến lên quá sâu, cẩn thận thủy quý của man tặc giờ trở.” Một tên Hán quân binh sĩ vừa cảnh giác dòm ngó xung quanh, vừa lo lắng nói với một tên võ tướng phía trước.

“Hừ, ta Tô Phúc dù gì cũng là biệt bộ tư mã, thống lĩnh ngàn Hán quân tinh nhuệ, chẳng lẽ còn sợ đám man tặc đầu tóc rũ rượi đó.” Tô Phúc hừ lạnh cười nói, ánh mắt y không chút nào lơ lửng việc quan sát mặt sông, cây cung trên tay đã sớm ở thể chuẩn bị, như một con báo đang im lặng quan sát chỉ cần có động sẽ lập tức căng cứng giết chết con mồi.

“Ồ đó!”

Véo! PHẬP! Ừm...

“Chủ công uy vũ! Chủ công uy vũ!”

Tô Phúc mỉm cười đón nhận lời tung hô của đám thân vệ, ánh mắt dán chặt lên mũi tên trúng đích của mình đang cắm trên lưng một cái xác trần lênh bênh nổi lên mặt nước.

“Hà, ta đoán không sai mà...” hắn vừa nói, vừa tiếp tục vuron tay lấy một mũi tên khác từ lọ đặt lên cung:

“Thủy quý thì sao chứ? Cũng chỉ là loại man di thôi, cũng phải hít thở, chỉ cần chúng ta đợi chúng ngoi lên rồi giết đi là được. Việc này giống hệt lúc chúng ta bắt cá vậy, phải rất chuyên chú, rất kiên nhẫn, con cá chưa ngoi lên hẳn vì mệt thì chúng ta phải chờ đợi, không thể vọng động phóng lao làm chúng chạy đi mất, thật thú vị biết bao!”

“Chủ công sáng suốt, quả thật chẳng khác câu cá là mấy.”

“Ha ha ha, câu man còn khoái hơn câu cá kia!”

“Hừ, các ngươi nhanh chóng phổ biến biện pháp này cho ta, để ta xem đám man này có thể nín thở lâu được đến đâu...”

Vừa vặn, dưới mặt nước lại động. Trong ánh mắt phấn khích của Tô Phúc, có tám bảy, tám bóng người đang liêu minh từ phía dưới lao lên, đáng vẻ hết sức vội vàng chật vật.

“Ha ha, ta nói đâu có sai, quả nhiên...”

Tô Phúc nâng cung cài tên, nhắm thẳng vào một ụ nước đang dần nhô lên cao, xung quanh binh sĩ cũng đã nắm chắc từng thanh giáo dài, từng mũi tên nhọn chực chờ quân địch xuất hiện.

“Tao nói đâu có sai, quả nhiên đám chó Hán đang chờ sẵn.”

Véo véo véo!! Băng băng bộp!!!

Ngược hoàn toàn với dự đoán của Tô Phúc, dường như đám thợ lặn man di cũng sớm biết chờ đợi bọn họ có thể là tên nhọn cung cứng, vì thế những thân ảnh đầu tiên xuất hiện lại mang theo những chiếc khiên mây hết sức nhẹ nhàng mà vô cùng chắc chắn, vừa vặn chắn lấy tên chúng bắn tới.

“Chúng có đem khiên?” một tên thân binh hét lên bằng tiếng Hán.

“Còn mang theo nỏ nữa!” Từ sau hàng thuẫn, một câu trả lời ngắn gọn đáp lại, cũng bằng tiếng Hán.

Ào ào ào!!!! Bốn năm bóng người từ dưới nước vọt lên, trong ánh mắt tròn tròng ngạc nhiên của đám lính Hán, mỗi người trong số họ đều cảm theo một trương nỏ đã lên sẵn dây tên, nhắm thẳng vào chúng.

“Đi chết đi!” Một người Việt binh hét lên.

Véo véo véo!!!

“A”

“Hự!”

“Ừ!”

Ừm, ừm, ừm...

Bị tấn công bất ngờ, quân Hán phản ứng có thể gọi là hoàn toàn trì độn, đợi tên Tô Phúc kịp nhận thấy nơi vai mình đau nhói do trúng tên, xung quanh hắn đã sớm thành một khoảng không do quân Việt kéo ngã gần bảy tám tên thân vệ, đó là chưa kể một số tên khác bị đồng bạn trúng tên té vào, mất cân bằng loạng choạng ngã xuống nước. Cùng lúc đó, tên cầm thuẫn mây đi đầu lúc trước bỗng dừng vận lực, toàn thân như cá chép vượt vũ môn, búng người bay lên nhắm thẳng đến bên hắn, lưỡi đao trong tay liền nhanh chóng hóa ánh chớp chém về phía cổ tên Hán tướng còn đang vì bị sốc mà trơ mắt ra nhìn.

“Mơ tưởng!”

Tô Phúc hét to, vùng cung như kiếm chống đỡ, hấn tự tin sức lực của mình cùng cây cung quý có cạnh bén như gươm này hoàn toàn có thể chế tên man binh không biết lượng sức kia làm hai.

KENG! RẮC!

“Á!!!!”

“Trời ơi, bảo vệ chủ công!!!!”

Đến khi cây cung quý bị đao chém gãy, bờ vai bị xé gần như làm đôi, Tô Phúc mới bị ai phát hiện ra: dường như kẻ mà mình đang đối mặt cũng không phải chỉ là loại man binh tầm thường. Hắn buông lỏng tay cầm cung, cố gắng rướn người lùi một mũi tên trong túi ra định đâm địch nhưng không thành, mũi tên chưa kịp đâm, cổ tay đã bị đối phương đâm thẳng vào tê rần khó có thể cầm nắm nổi, mà lưỡi đao trên vai càng xoắn chặt khiến toàn thể sức lực cuối cùng của hắn càng nhanh chóng đi về hướng khô kiệt.

“Khụ... Người... tên... ai... gì...?” Hắn phun ra một búng máu, sắc mặt không cam tâm hỏi.

“Thuộc hạ của Tam Trình, Phạm Võ!”

Mặc cho máu tươi cùng nước sông đang tưới tràn trên tóc, trên mặt, tên kia vẫn nhớn miệng trả lời, rồi Phạm Võ gồng người, nhân lúc thuộc hạ tên Tô Phúc chưa lao đến kịp liền xoay đao chém đứt đôi thân thể tên Biệt Bộ Tư Mã ra làm hai, tay trái nhanh không kém chụp lấy tóc y, chân đạp mạnh lao ầm xuống nước, như rái cá bơi đi mất dạng giữa làn mưa tên thì nhau bắn tới của quân thù.

.....

“Báo, Tô tư mã đã bị giặc sát hại, thi thể bị chúng đem đi rồi.”

“A, Cái gì?” Lương Tùng nghe lấy tin dữ, sợ hãi lắc đầu tỏ vẻ không tin hỏi lại:

“Người nói thật chứ? Tô Phúc, Tô Nguyên Văn mất?”

“Đạ!”

“Khốn nạn!” Rầm!

Lương Tùng giận dữ, thanh bảo kiếm trong tay mạnh mẽ chém thẳng vào góc lan can gỗ trước mặt khiến nó gãy làm đôi, mảnh gỗ văng tung tóe khắp nơi dọa cho tên thám báo ngã cả ra sau, hốt hoảng chẳng dám cử động. Tô Phúc hiển nhiên đã không phải là tên Hán quân võ tướng đầu tiên tử nạn ở trận này. Quân Hán đã vờn nhau với phản tặc cũng phải có hơn canh giờ, tổn thất cũng không ít, vậy mà ngay cả việc đưa lâu thuyền áp sát tường trại chúng vẫn chưa thể làm được.

“Đại nhân, cứ thế này mãi cũng không phải là cách hay.” Dương Mân đứng sau lưng hắn chấp tay cúi đầu báo.

“Ồ, người có diệu kế khác?” Lương Tùng nhướng mày khó chịu, trong lòng nghĩ một tên hàng tướng man tộc vì sao lại có mặt ở đây ba hoa? Quả là Mã Viện dùng người hết sức câu thả. Tuy nhiên ngoài mặt hắn vẫn lạnh lùng hừ mạnh báo:

“Nơi đây chẳng thiếu người tài, vốn không đến lượt người làm điều khua môi múa mép. Xong... người hãy nói ý mình ra đi cho mọi người cùng nhận xét.”

“Bẩm đại nhân, biện pháp của mặt tướng chẳng phải là diệu kế gì...” Dương Mân lắc đầu đầy kính cẩn tiếp:

“Sở dĩ Man... phản quân đang có thể hô mưa gọi gió cũng chỉ bởi vì đại nhân nghĩa khí, không muốn tổn hại sinh mệnh quân sĩ, không dốc toàn bộ lực lượng đề lên...” Dương Mân vừa ngó ý vừa cẩn thận quan sát tên phò mã gia, gặp hắn không phản bác mới thờ phào nói liền một mạch:

“Mặt khác cũng vì nơi đây là giữa dòng sông, sóng nước dập dềnh khiến quân sĩ khó bề ổn định tư thế. Vì thế, mặt tướng cho rằng chúng ta có thể để thuyền nhỏ nối tiếp nhau như một cái cầu, trực tiếp nối thẳng tới dưới chân rào, bắc thang công thẳng lên tường trại. Như vậy chúng ta vừa có thể gia tăng lượng quân sĩ tham chiến, còn có thể dùng cầu thuyền ổn định chỗ đứng, tránh việc quân sĩ không quen chiến đấu trên sông nước dẫn tới hỗn loạn. Mà quan trọng hơn nữa là có thể kéo thế trận trở về với kiểu công thành truyền thống mà chúng ta vốn quen thuộc.”

“Ừm.” Lương Tùng nghe hẳn nói, đôi mắt híp lại, khẽ gật gù vuốt ve chòm râu dê như có điều suy nghĩ, rồi y cười khà khà hỏi lại tên hàng tướng:

“Người vốn là người Việt, nay lại giúp bản tướng nghĩ kế giết người Việt ư?”

Dương Mân dường như sớm có dự đoán, cúi đầu thưa:

“Bẩm đại nhân, mặt tướng không chỉ là người tộc Việt, còn là con dân Đại Hán nữa.”

“Ha ha ha, tốt, tốt, tốt!” Lương Tùng nghe vậy cười to khen lấy ba chữ tốt, rồi y lập tức nheo mắt lại nói:

“Ta chỉ nói cho người tự biết thân phận mình, chớ có gió chiều nào theo chiều ấy nữa. Lời người bản tướng đương nhiên đã sớm nghĩ tới. Được! Chúng tướng nghe lệnh, lập tức toàn lực công trại.”

“Rõ!”

...

“Tấn công!!!!”

“Bọn chúng lại đến nữa kìa, mau bắn tên!”

“Chào lửa, chào lửa ở đâu?”

“Đi chết đi!” Keng!

...

Quân Hán từ sau khi theo lệnh của Lương Tùng toàn lực công trại quả thật đã phát huy ra được thế mạnh vốn có của chúng. Tuy do chiến đấu trên mặt nước khiến chúng không thể nào sử dụng các loại khí cụ công thành công kênh như thang lâu, xung xa, ngay cả thang mây muốn sử dụng nơi bờ sông thế này cũng rất chi vất vả, vậy mà quân Hán vẫn ba bốn phen tràn lên được trên tường trại, mấy bận chiếm lấy cả một đoạn tường dài trước khi bị Đào Kỳ cùng Lão Cai đuổi xuống.

Hai bên đánh nhau một trận kinh thiên từ sáng sớm đến tận gần giữa trưa, xác chết của hai bên nhiều đến độ gần như lấp kín cả bờ sông, máu nồng bị khí trời oi ả nung cho bốc lên cao, ám vào khắp người khiến binh sĩ càng thêm uể oải mệt mỏi.

Có thể nói trong suốt trận này, Lạng Sơn quân với kinh nghiệm thủ thành phong phú thật sự chính là chỗ dựa vững chắc của quân Việt. Nếu không nhờ có họ len lỏi khắp bờ tường dài, không ngừng đánh bật mấy đợt tấn công dữ dội của giặc, thì không chỉ đám lính mới mà Đào Kỳ chỉ huấn luyện mấy ngày mà ngay cả những chiến binh của các bộ tộc cũng hoàn toàn chẳng phải đối thủ của Hán quân tinh nhuệ.

“Phò mã gia, mạn quân xem ra khó lòng chống đỡ nổi.” Một tên Hán tướng hướng Lương Tùng nói.

“Ừm... bây giờ đã là canh giờ nào rồi?” Tên phò mã gia hỏi lại.

Tên kia vội ngó lấy chiếc đồng hồ bằng cọc gỗ cắm giữa sàn thuyền rồi báo:

“Bẩm phò mã gia, đã gần đến giờ Ngọ rồi.”

Lương Tùng híp mắt nhìn tường trại đang chiến đấu long trời lở đất, lại thấy một tốp lính khác bị phản quân đẩy lùi rút ra khỏi tường thì nghiêng răng bảo:

“Được, thời gian cũng đã gần đến, lệnh cho Cảnh Thư tiến lên đi.”

Tùng tùng tùng!

“Chủ công, phò mã gia có lệnh cho chúng ta xuất phát.” Một tên thân binh chạy như bay tới bên Cảnh Thư báo.

“Ừm, đánh trống ra lệnh, đội thuyền tiến lên, áp sát thùy trại giặc.”

“Vâng!”

Ào... ào... ào...

Cảnh Thư theo lệnh của Lương Tùng lập tức gióng trống xua thuyền lên, thuyền của y vốn cũng là lâu thuyền chỉ huy, xung quanh có không ít thuyền nhỏ

thuyền trung cũng theo đội hình tiến lên theo.

“Bọn chúng dám đề tới? Không sợ kẹt tàu chìm thuyền sao?” có tên Việt binh hỏi.

“Quái, sao chúng lao nhanh đến thế?” Người khác thắc mắc.

....

Lại nói, hướng mà đám thuyền này tiến tới vốn là một trong những cửa thủy trại. Tuy vì dễ thuận tiện cho chiến thuyền của phe mình ra vào nên cửa thủy trại không có nhiều cọc như các nơi khác, nhưng những thủy trại thế này lúc nào cũng có đông đảo quân Việt đóng giữ, cũng như có số lượng không ít thợ lặn hoạt động.

“Quân gác tiến tới kìa, mọi người chuẩn bị chiến đấu.” Có tên cừ sủy nhìn thuyền Hán nói.

“Đội một đầu, chuẩn bị chào đầu!” hán tiếp tục ra lệnh, vừa lúc này, trên vai hán có bàn tay vỗ vỗ bảo:

“Bọn chúng thật to gan, dám tự tung tự tác như vậy, quả nhiên chẳng coi ai ra gì...”

“Hồ Bá?” tên cừ sủy vui vẻ nhìn tên đồng bọn hỏi:

“Mày đi đâu từ nãy đến giờ, báo hại tao mém nữa phải kêu người lục tung cái thủy trại này đấy.”

“Ày... đi làm chút chuẩn bị, dù sao...” Hồ Bá vừa cười vừa chỉ ra ngoài mặt sông nói:

“Dù sao nhìn như quân Hán cũng có chuẩn bị mà đến, chúng ta cũng không thể tay không nghênh đón, phải không?”

“Nghênh đón, tay không???” tên cừ sủy hơi ngẫm nghĩ liền gật đầu xác nhận:

“Đúng, cũng nên chuẩn bị kỹ hơn. Cung tiễn thù lên hết chưa?” Hán lệnh như quát.

“À, Phạm Võ đâu?” Hồ Bá hỏi.

“Đéo mẹ, hán như con rai cá, cũng như mày sớm giờ chẳng thấy mặt mũi, tao biết đâu mà lần.”

Tên kia bực bội trả lời. Thủy trại có ba người trấn giữ, thế nhưng từ sớm đến giờ hán đều có cảm giác tất cả mọi việc đều phải đề lên người mình, mệt mỏi chết đi được.

“Đáng tiếc, có hán ở đây thì càng chuẩn bị được nhiều quà...” Hồ Bá nghiêng răng.

“Kệ thầy hán, hán lại ngụy lặn ngoài kia thôi, cũng tranh thủ chém giết được vài thằng xấu số.” Tên cừ sủy chẳng quan tâm gì đến thái độ của tên đồng bạn, mà đáp lời bằng giọng vô cùng hằn học, đoạn, hán rút gươm ra bảo:

“Mày lo cho người canh kỹ cửa thủy trại đi, ở trên đây để tao lo.” Nói rồi hán trông thấy thuyền gác đã vào tầm bắn liền nâng gươm quát to:

“Bắn.....” Vốn hán định nói tiếp câu sau thì cảm giác ngực mình nhói đau, sau đó hán mất sạch tri giác, ngã gục xuống quanh vũng máu.

Choeng!

Hự! Rầm!!

“Cái quái gì thế?”

“Tụi kia làm gì?”

Cùng lúc, thật nhiều binh lính Việt lập tức trợn tròn mắt khi thấy đồng đội của mình bỗng dưng nổi điên cầm thương đâm kiếm nhắm vào người nhà. Chỉ chốc lát mà cửa thủy trại đã thành một bãi thây ma đầy xác lính Việt, máu từ thân tên cừ sủy chỉ huy ở đây lại nhỏ giọt tí tách xuống cánh cửa rộng lớn đang dần cốt kết mờ ra.

“Chết tiệt, đám đó muốn làm phản!” Có kẻ la lên.

“Nhanh, chiếm lại cổng, không chúng ta chết hết bây giờ.” Có kẻ gào thét.

“Dễ như nói ấy nhì?”

Hồ Bá ngửa mặt lên trời cười to, lập tức từ các phía xung quanh cửa thủy trại, vô số quân lính đã sớm cột khăn đỏ lên đầu xuất hiện, bọn họ không chút lưu tình bắn cung đâm giáo vào đồng bào mình. Chỉ một chốc mà xung quanh cửa thủy trại đã bị lính Hồ Bá hoàn toàn chiếm giữ.

“A! Hự!!!”

“Ke ke ke, một đám nông dân mới cầm vũ khí chưa được bao lâu, chém đao cứ như đang bừa củi mà đòi giết chúng ta?” Hồ Đồ dẫn đầu đám tộc binh lao lên cười to.

Đám lính tộc Hồ nghe thế cười to, theo sau ào lên. Quả nhiên trong mắt bọn đã quen thuộc với ngày ngày cướp bóc, giờ giờ chém giết như chúng thì đám Việt binh trước mặt cũng chẳng khác với nông dân là bao. Có tên còn cảm thấy mình dùng vũ khí đối với kẻ địch thế này có chút vướng víu khó chịu liền quăng hẳn nó vào kẻ trước mặt, rồi lao lên cần xé cổ họng khiến người kia vật ra đất vùng vẫy dữ dội trong đám máu tươi. Bọn khác thấy vậy càng phá lên sung sướng. Chúng đã quen với mùi máu tanh, với tự do, việc phải gồng mình chấp nhận quân kỷ làm chúng gò bó khó chịu, bây giờ chúng như chim sỏ lồng, dễ gì không có tận hưởng hương vị chém giết thỏa thích này?

“Trời ơi, đám đó là lũ điên.”

“Cừ sù, mau tìm cừ sù chỉ huy.”

“Cừ sù bị Hồ Bá giết rồi.”

Trái ngược, quân Nam vừa mất chỉ huy lại bị khí thế điên dại của chúng làm cho mém nữa vỡ trận, không ngừng lùi về sau, để cho quân Hồ Bá gần như chiếm trọn non nửa căn thủy trại.

“Ồn định lại, giết!”

Vừa may ngay lúc nguy cấp này một toáng quân bất thành lính lao tới cứu viện, người đi đầu múa tít thanh đinh ba, chẳng ai khác chính là Chấn Bắc đại tướng quân Đào Kỳ, theo sau chẳng chính là đội Lạng Sơn quân tinh nhuệ, nhờ đó quân Việt mới có thể dần ép lên lại. Tuy nhiên, đã muộn, từng chiếc chiến thuyền treo đầy cờ Hán đỏ rực đã tuần tự tiến vào dưới công thủy trại mở rộng.

Đến lúc này, Hồ Bá càng tươi cười hơn nữa, gương mặt hắn càng thêm dữ tợn, hắn vung đao chém gãy cây cờ Lĩnh Nam đang tung bay trước gió, để nó phủ rợp xuống mặt tường lũy lợi. Chân dẫm lên lá cờ đầy bùn đất cùng máu tanh, Hồ Bá chỉ tay vào đám lính Lạng Sơn đang lao tới từ hướng khác báo:

“Đào Kỳ, mày quá tự tung tự tác, biết tao sớm muộn cũng phản còn dám để tao thoải mái tự do như vậy? Mày quá tự tin hay mày quá ngu si đây...”

Hắn múa thanh đao trong tay nói tiếp:

“À kia để kẻ mặt hạng như mày chỉ huy quân đội, âu cũng là thứ ngu xuẩn, ngu tòng ngu, mã tòng mã chẳng sai!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Chống cự

“Hồ Bá, chờ vội cười lâu.”

Đào Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chiếc thuyền Hán đầu tiên đã vào bến, bên trên có không ít quân Hán vũ khí đầy đủ chực chờ nhảy xuống tàn sát người Lĩnh Nam.

“Vua đã cho mày cơ hội, mày không biết quý trọng thì đừng trách vì sao cây đinh ba trong tay tao ác độc!”

Chàng múa nhanh thanh vũ khí, lao vào.

Hồ Bá thấy chàng xông lại không những không ngại mà như người điên, thanh đao trên tay ngay lập tức quét mạnh lao tới đón.

BANG!!!!

“Khá lắm, không hổ danh Chấn Bắc tướng quân, chấn bắc chấn bắc, mày làm tao mở rộng tầm mắt rồi, lực đạo khá được đấy!” Hồ Bá cảm nhận lực đạo truyền lại từ cánh tay, trong lòng càng thêm cân trọng. Thân là một tên từng trải trăm trận, hắn đương nhiên sâu sắc nhận thức được trình độ của Đào Tam Lang mạnh mẽ ra sao.

“Hừ, Hồ Bá, mày cũng không tệ, đáng tiếc...” Đào Kỳ cũng phải thu lại lòng khinh thị của mình, mũi đinh ba xoắn mạnh đâm đến ngực đối thủ:

“Đáng tiếc mày có tài mà không có đức, không có nhân, mày không nhận ra hành động của mình sẽ làm hại dân hại nước đến mức nào sao?”

Bang! Bang!

Hồ Bá nhanh chóng thu đao chấn lấy, chân sau phải đạp mạnh làm điểm tựa mới hóa giải được kinh lực kinh người, đoạn, hắn vung chân đá ngược thanh đao từ chân thành quét hướng về phía hạ bàn của Đào Kỳ, ý đồ rõ ràng muốn cưa sạch cột trụ của đối thủ. Xong Đào Kỳ vốn cũng có chuẩn bị liền lập

tức dùng đuôi đỉnh ba đập xuống cản lấy đường quét, sau đó theo đà lui ra sau, vừa vặn tránh đi một cú đâm bất ngờ từ đối thủ.

“Hừ! Hại dân hại nước?”

Hồ Bá cười khan, hần vừa chống đao thủ thế, vừa nhìn thoáng qua hàng hàng Hán quân đang vung vũ khí lao vào chiến trường.

“Cái gì hại dân hại nước? Dân nước là gì tao không biết, chỉ biết hôm nay mày chết chắc rồi.”

Keng! Choang!!!

“Anh Kỳ bị tên Hồ Bá kiếm chân, hần lợi hại đến vậy ư?”

Trên đài cao, Khái Minh nhíu mày bất ngờ nhìn tên phản tướng đang đánh ngang tay hết sức bài bản cùng Đào Tam Lang, trong lòng có chút lo âu, nếu Đào Kỳ bị thương hoặc bị kìm chân, quân Nam có thể sẽ gặp phải tổn thất lớn đến khó lường.

“Hần cũng có chút tài vật, xong không phải đối thủ của Kỳ, chỉ qua mấy chiêu nữa hần sẽ bị hạ thôi, ta chỉ lo là...”

Trái ngược với hần, Thục chỉ hơi liếc qua trận đấu liền lắc đầu tỏ vẻ không sao.

“Chị Thục, tình thế này không thể để yên được nữa rồi, em thấy nên để Lĩnh Nam quân lên đi thôi.” Khái Minh nhìn về mặt của nàng, trong lòng hơi có ý động nên khuyên bảo.

“Ừ!” Bát Nạn tướng quân hơi trầm tư liền gật đầu đồng ý. Nàng quay nhẹ sang ra hiệu với Thánh Thiên, nàng Chủ gật đầu thật nhẹ, cờ lệnh trong tay lập tức tung bay.

Lúc này, thủy trại nơi Hồ Bá cùng Đào Kỳ đang giao tranh đã sớm trở thành tâm điểm của cả cuộc chiến. Suốt gần nửa canh giờ, hai quân đã quần thảo nhau không hề mệt mỏi, quân Nam không ngừng cố gắng đẩy địch ra thì quân Hán cũng dốc hết toàn lực níu kéo lấy điểm đột phá duy nhất của mình nơi bờ sông Đốc này.

Không thể nào không nói trận thế phòng thủ của Việt quân dưới sự chỉ huy của Phương Dung ở Cẩm Khê này quá sức chắc chắn. Dù cho việc Hồ Bá làm phản khiến một khu thủy trại bị thất thủ, Đào Kỳ cùng Phương Dung, Ông Cai phải chia một phần lực lượng ra tìm cách đuổi chúng ra ngoài đi nữa thì quân Hán cũng chẳng thể nào công phá được bất kỳ điểm nào khác. Mặc cho Lương Tùng có giận dữ gào thét bao nhiêu, mặc cho quân Hán như mối như kiến điên cuồng tấn công, mấy lần mém chút nữa đã chiếm được tường trại, kể cả khí trời nóng bức cùng mưa tên tẩy rửa khiến quân sĩ tộc Việt khó có thể ngóc đầu lên được, bờ sông của quân Việt vẫn hết sức vững vàng.

Ngay cả bản thân Lương Tùng cũng hết sức bất ngờ trước sức kháng cự mãnh liệt cùng khả năng phòng thủ kiên cố của quân Nam. Đến lúc này hần càng cảm thấy mình dám chấp nhận mưu kế của Cảnh Thư: đồng ý cho Hồ Bá hàng Hán để mở cửa thủy trại là hoàn toàn chính xác nên càng quyết tâm phải dốc hết sức một trận mà định mệnh. Sau một hồi cố gắng quan sát toàn bộ chiến trường lần nữa, tên phò mã Đại Hán hừ lạnh:

“Nổi trống, lệnh cho các tướng gấp rút công phá thủy trại.”

“Dung, không thể nào dây dưa lâu hơn được nữa, cô mau cho người phụ Kỳ nhanh chóng đuổi chúng ra.”

Bên này Lương Tùng hết sức thông thả, bên kia Lão Cai lại không thể không nôn nóng gấp rút. Thế nhưng đón lấy lời của lão Đông Châu công chúa Phương Dung chỉ có thể đau khổ lắc đầu. Vốn dĩ quân Hán đã đông hơn mà phạm vi công kích lại quá dài nên nàng không thể nào dám mạo hiểm điều thêm quân đi nữa. Đừng đùa chứ một chỗ thủy trại bị cướp lấy thôi đã khiến Đào Kỳ vất vả đến giờ này vẫn chưa thể chiếm lại được, nếu chẳng may vì điều động binh lính mà khiến chỗ khác sơ hở để giặc thừa cơ tiến vào thì lấy đâu ra một Đào Kỳ cùng Lạng Sơn quân khác để chống đỡ bây giờ?

“Đến nước này chỉ có thể trông mong anh ấy trụ được mà thôi.” Phương Dung cắn chặt răng, ánh mắt đầy uất ức trả lời. Đoạn nàng liếc mắt nhìn về phía thủy trại nơi Đào Kỳ đang quần chiến thầm nhẩm: “Chồng, cố gắng lên...” rồi lại tiếp tục vung côn lao đến đón một tên quân Hán định leo tường vào.

“Chém chết chúng, đừng cho chúng xuống thuyền, cung tên đâu, sao còn không bắn!” Một tên Lạng Sơn binh đập ngã một tên giặc, tay guom điên cuồng chỉ vào đám Hán quân đang lao tới mà hết vang trời, tiếng kêu gào của hần ngay lập tức được đáp lại bằng một trận mưa tên thẳng vào đám quân thù trước mắt.

“Mày đừng gào lên như thế, tui tao nghe rồi.” Tên đội trưởng đám cung thủ đứng trên tường cao gào lên đáp lại. Nói xong, hần lại cài tên nhắm vào một con thuyền khác đang chậm rãi cập bến, miệng lại mở to lệnh cho lũ bên dưới:

“Theo tao, nhắm vào chiếc này, đừng cho chúng làm càn làm quấy...” đội chiếc thuyền bung cầu gỗ cập bến khiến đầu đám giặc ở sau tường chắn trên thuyền lộ ra hần mới thả tên mà hét:

“Bánnnnn!!!”

Vù vù vù vù!!!!

Bang bang!!!, phốc.

Tên cứng bay tới tuy nhanh chóng giết chết hai, ba tên lính Hán mạo hiểm thả cầu tàu, thế nhưng ngay sau đó liền bị lóp lóp thuẫn dày chặn đứng. Trên

thuyền, quân Hán dường như đã sớm biết sẽ có thứ gì đón tiếp mình nên cũng chuẩn bị sẵn hết sức chu đáo.

“Tiến lên!” Tên võ tướng núp sau hàng thuẫn cười khẩy nhìn mưa tên lác đác của man binh chẳng thể phá nổi hàng thủ của mình, thanh đao trong tay giờ cao ra lệnh.

“Hô, Hô, Uy!!!”

Quân Hán huỳnh huých đạp lên cầu gỗ tiến xuống bến tàu, tường thương mũi mâu hò hững xuyên thủng những kẻ dám cả gan liều lĩnh lao lên chắn đường chúng. Trong khi đó những tấm khiên nặng chịch vẫn luôn được chúng cố gắng giữ cao để hạn chế tối đa mũi tên hòn đá do quân Nam ném tới.

“Ha ha ha, man di mọi rợ làm sao có thể đấu lại với trận hình chắc chắn của thiên binh chúng ta? Ép lên, gà chó không tha!” Gặp trận hình của mình phát huy tốt đến vậy, tên võ tướng lúc này càng không thể không phá lên cười sáng khoái.

Rào!!!! Ót. “Aaaaaaaa!!!!”

“Mây có chắc đã thủ kỹ chưa?” Vừa lúc này, Phạm Võ liền như một bóng ma từ dưới nước vồ lên, khiến mây gạt bỏ một ngọn thương quét tới, đao bén lại được dùng như mũi dùi thoắt chốc đâm thủng lồng ngực tên Hán tướng từ sau lưng.

Rào, ào, ào...

Theo sau hần, nhóm thợ lặn cũng trôi lên mặt nước tập kích đám quân Hán. Từ này đến giờ bọn họ ngụp lặn trong nước luôn tìm cách hạn chế bớt số tàu thuyền giặc tiến vào thủy trại. Hoặc đục thuyền, hoặc tập kích, tuy bỏ ra cái giá khá đắt đỏ nhưng vẫn khó có thể hoàn thành được sứ mạng. Sức người có hạn, Phạm Võ nhắm cánh quân dưới tay mình không thể nào tiếp tục quần nhau với địch nhân đông đảo dưới màn nước sâu được mãi đành phải kéo họ về đây trợ chiến cho Đào Tam Lang. Hần dùng chân giẫm gãy xương tay tên Hán tướng tuy thôi thóp vẫn cố quơ đao chém mình, giờ đao lên cao không chút lưu tình chặt xuống:

“Mây cười đủ rồi, đi chết đi!” Hần nói bằng tiếng Hán. Phụt!!!

“Mây cũng đi chết đi!” Ngay lúc cái đầu của tên giặc vừa văng lên, từ bên tai Phạm Võ lại vang đến lời nói có đến mấy phần tương tự. Tên cừu sủy cả kinh quay người lại, theo bản năng giờ cao tay khiến lên che chắn kín mặt mình. Vừa vặn, một đầu chùy gai hết sức hung tợn hiện lên rõ mồn một trong mắt hần, bằng lực lượng khó có thể miêu tả nổi tiếp xúc với khiên mây khiến nó đánh oành vỡ nát ra, thế vung hất Phạm Võ bay ra sau cả đoạn đường, xô ngã không biết bao nhiêu người trước khi rầm một phát va vào chân tường cứng.

“A. Đau chết ta. Học học.”

Phạm Võ cảm giác toàn thân xương cốt như muốn đứt gãy, đau đến bản thân muốn chết ngất đi. Bên cạnh Lạng Sơn quân thấy vậy sợ quá phải vội vàng lùm khiên lớn của giặc che chắn kéo hần về sau.

“Hừ... chạy nhanh lắm.”

Lý Bá thu lại chùy gai, ánh mắt sòng sọc nhìn Phạm Võ trốn mất. Đoạn, hần quay người nhìn về phía Đào Kỳ đang đánh chiến hăng say, trong đầu không khỏi nhớ tới nhất mâu ngày trước thiếu điều muốn phé tay mình. Hần trầm ngâm ở đó thật lâu trước khi lạnh nhạt quay người đi lao vào chỗ khác chém giết.

“Không thể tiếp tục thế này được, phải nhanh chóng chấm dứt thôi.” Đào Kỳ đương nhiên cũng ý thức được mình bị tên phản tướng này cầm chân đã quá lâu, vì thế càng ra sức đánh dữ.

Bên kia, Hồ Bá cũng cảm giác được bản thân đã có chút không đủ dẻo dai mà phe mình lại chiếm đủ ưu thế rồi nên sớm đã sinh ý thôi lui, y giả vờ chém đao quá đà dụ dỗ Đào Kỳ tấn công để bức ra, nào ngờ chiêu trò ấy không thể nào qua khỏi mắt Đào Tam Lang được.

“Mây muốn chết!”

Đào Kỳ giận dữ quát lên, thanh đinh ba trong tay như trở nên càng thêm nặng nề, thoát phát nó như giao long dưới sông lao lên đâm ngay lưỡi đao đang vờ chém, phát đâm quá nhanh vượt ngoài sức phản xạ của Hồ Bá khiến thanh đao bị đánh bật ra sau, rồi lại thoát cái biến thành đầu rắn mổ thẳng xuống dưới, tuy Hồ Bá đã nhanh chân né tránh nhưng lưỡi rắn vẫn vừa vặn cắt ngang qua bờ vai tên phản tướng tạo thành một chuỗi huyết hoa đỏ thắm giữa trời.

“Hừ, thật nguy hiểm!”

Da đầu Hồ Bá lạnh run, tóc gáy sồn cả lên, vừa rồi chỉ trong sát na lưỡi mâu từ thanh đinh ba quét tới, hần đã có cảm giác mình sắp được đi gặp ông bà ông vải, lập tức, hần chống đao ra trước, chân đạp mạnh lùi người về sau. Nào ngờ Đào Kỳ như hồ dán theo sát hần chẳng bỏ, cây đinh ba trong tay lại được sử dụng như chùy nện ba phát mạnh mẽ xuống đầu tên địch thủ.

Bang!!!!

Hai tay Hồ Bá tê rần, ngón tay gần như mất đi tri giác.

Bang!!!! Rắc!!!!

Thanh đao trong tay hắn không chịu nổi lực đập dữ dội, oằn cong gãy mất, bản thân hắn cũng bị lực chấn cho ngã ngửa trên mặt đất. Hắn cắn chặt răng nhìn phát thử ba như thiên lôi đang chuẩn bị giáng xuống đầu mình, trong đầu chỉ còn duy nhất ba chữ: “Ta tiêu rồi!”

CHOANG!!!!!!

Dường như ông trời còn chiều cố cho một tên phản nghịch như Hồ Bá, thế nên đường sấm sét vũ bão từ đỉnh ba sắp đập banh đầu hắn còn chưa hoàn công đã bị một thanh kim thương chặn mất.

“Hừ, đám nhiều chuyện.”

Đào Kỳ thấy nhất bộ bị chặn liền bức bội rủa lấy, tay phải khẽ lắc khiến cây đinh ba lập tức uốn éo như con rắn độc muốn vòng qua lưỡi thương, ý đồ tập kích thẳng đến kẻ vừa chặn chiêu.

“Làm càn!”

Vương Quang thấy con rắn đinh lao lên tay mình thì hai mắt mở to, miệng quát như sấm dậy, thanh kim thương đánh một chiêu hồ vĩ vùng vẫy thoát khỏi thân rắn đang xiết chặt. Cùng lúc, từ bên cạnh hắn lao ra một lưỡi đao thô to, lấy tốc độ cực nhanh mẽ lúc lực cũ của Đào Kỳ mới hết, lực mới chưa sinh mà vào. Nào ngờ Đào Tam Lang dường như đã sớm có chuẩn bị nên thân thể nhanh chóng xoay tròn như bông vụ né lấy, cây đinh ba cũng theo lực xoay quay về đánh bật lấy một nhát đâm lên khác của Vương Quang.

“Cung Vĩ, chúng ta cùng lên.”

Lữ Húc thấy chiêu tấn công bất ngờ của mình không thành công cũng chẳng lấy làm tiếc nuôi gì, chiến ý bùng bùng quát lên cùng Vương Quang hai bên trái phải giáp công Đào Kỳ. Hai tên này vốn có võ nghệ không thể kinh thường lại có thể trận của quân Hán trợ uy nên Đào Tam Lang không thể nào không hậm hực bỏ qua cho tên Hồ Bá để dốc toàn lực ứng phó.

Đinh!!! Vương Quang vùng mào đập tới nhưng bị Đào Kỳ gạt bỏ.

Bang!!! Lữ Húc vừa định đánh lên đã gặp chuỗi đinh ba như đuôi giao bản ngược vội vàng hoảng hồn chấn lấy.

Keng!!! Keng!!!

Ba thanh vũ khí khi khóa khi chạm, khi vòn khi húc ầm ầm vào nhau, trên đường đánh ngã không biết bao nhiêu người khiến không ai dám lại gần, cũng làm cho tên Hồ Bá đang ngồi thờ hồng học mở rộng tầm mắt.

“Người chính là Hồ Bá?” Vừa lúc này có tên Hán tướng đạp chân bước tới bắt chuyện, chưa cần tên phản tướng trả lời, hắn đã tiếp tục khen:

“Võ nghệ không tệ, lại rất có tầm nhìn, quả nhiên là loại người có thể dạy dỗ tốt.”

Hắn nói bằng tiếng Hán, đương nhiên Hồ Bá chẳng thể nào hiểu, thế nhưng tên này vốn là kẻ sành sỏi, nhìn người kia có vẻ trịch thượng, bên người mang đậm khí chất của kẻ bề trên thì cẩn thận hỏi lấy:

“Ngài là ai?”

“Tộc trưởng,” tên Hồ Đồ lúc này cũng chạy đến cung kính lạy tên kia rồi giải thích:

“Đây là Cảnh Trung Lang, là cánh tay đắc lực của con rể vua Hán, Lương đại nhân. Cảnh Trung Lang chính là người đứng đầu lần đồ bộ này của thiên quân đây ạ.”

“A... Tôi... tiểu dân bái kiến Cảnh Trung Lang.” Hồ Bá tuy không phải là hạng người rất có kiến thức, xong cũng hiểu rõ ý của tên tộc nhân là gì, trợ thủ của con rể vua Hán, đây chính là kẻ mà một tên hàng tướng như hắn không thể nào để lọt mắt được. Vì thế hắn vội vàng đứng dậy chấp tay chào lấy.

“Ừm,” Cảnh Thư vui vẻ đón nhận ánh mắt sùng kính của hai tên man nhân, miệng vừa định mở lời thì bị một chuỗi tiếng hô hút lấy sự chú ý đành vội vàng quay lại quan sát chiến trường.

Xoẹtttttt!

Thu vào tầm mắt tên trung lang tướng là một màn khó có thể tưởng tượng nổi. Chỉ thấy Đào Kỳ một tay nắm chặt, đầu quyền dùng tốc độ mắt thường khó có thể quan sát được đục xuyên qua lớp phòng thủ của Lữ Húc, đâm thẳng vào ngực y khiến tên Hán tướng văng ra xa, ngã oạch xuống đất hết sức chật vật. Bên kia, đinh ba cũng xoắn lấy thanh kim thương phá bỏ thể công của Vương Quang, tiện thể lướt tới định cắt lấy cổ họng hắn. Nếu không phải tên Vương Cung Vĩ nhanh chóng lách người né tránh thì chắc chắn đã sớm trở thành oan hồn dưới mào Đào Kỳ, tuy nhiên giáp vai của hắn vẫn bị Tam Lang cắt gọn một góc, làm tung tóe áo choàng bay phất phơ ra sau.

“Chỉ có hai người chúng mày thì chưa đủ đâu, thêm người đi.” Đào Kỳ vẫn giữ nguyên thế công, khoe miệng nhếch lên cười trêu chọc hai tên đối thủ vừa bị mình đánh dạt.

“Hừ!”

“Hừ...”

Hai tên Vương Quảng, Lữ Húc tuy không đồng ý với lời chàng nói xong cũng không thể làm gì khác đành khó chịu hừ mạnh. Bên này, tên Trung Lang tướng ngạc nhiên nhìn Đào Kỳ, đoạn, y quay sang tên thân vệ phía sau hỏi:

“Tên này là ai?”

“Bẩm đại nhân, hẳn chính là kẻ mạo xưng Chấn Bắc tướng quân dưới trướng phản tặc, tên gọi là Đào Kỳ.”

“Chấn Bắc? Thật ngông cuồng.” Cảnh Thư nhếch miệng cười, tay khẽ vẫy liền lệnh cho hàng hàng quân Hán phía sau ồ ạt xông lên.

“Giết!!!!”

“Giết!!!!”

Trong chớp mắt, trận đấu tướng kinh thiên động địa giữa Đào Kỳ cùng Lữ Húc, Vương Quảng liền bị vô vàn tiếng kêu chém kêu giết nhấn chìm lấy. Hai quân Hán - Việt tuy đều khá ăn ý không dám bèn mảng lại gần khu vực giao tranh giữa ba viên kiêu tướng xong lại không hề e ngại quân thảo, vật lộn ở khắp mọi nơi trong thùy trại.

“Tam Lang, quân giặc đông quá, tình thế không ổn rồi, chúng ta mau lui lại thôi.” Một tên Lạng Sơn quân vừa chém ngã địch thủ, vừa quay sang hướng Đào Kỳ gào thét.

Hừ! Choang!!!

Đào Kỳ vừa lách đầu né một nhát đâm của Lữ Húc liền lập tức khuấy đỉnh ba phản công, đầu đỉnh ba đập lên thân mâu của tên Hán tướng ý đồ đè ép nó văng ra khỏi tay địch thủ. Lực đề của chàng quá mạnh khiến Lữ Húc dù gồng mình hết vang cũng khó lòng lay chuyển được, phải đợi đến Vương Quảng lao vào phụ gạt đỉnh ba mới tách ra. Thừa thế, Đào Kỳ nhanh chóng lẩn người tặng cho tên Lữ Húc một chỏ vào ngực khiến tên Hán tướng rú lên đau đớn, vội vàng đạp chân bành bạch lùi ra sau. Xong việc, chàng nhanh chóng quan sát chiến trường rồi hét lên:

“Chưa được, nói anh em ráng cầm cự thêm chút nữa, phải đợi...”

Vù!

Vương Quảng thấy Tam Lang vừa chiến vừa để tâm chiến trường thì giận dữ vùng thương nhắm bụng chàng đâm đến, đường thương nhanh đến độ đám binh sĩ xung quanh chẳng thể nhìn ra thân thương được nữa, chỉ kịp thấy một ánh chớp lóe lên, lực thương mạnh đến độ tạo thành một tiếng rít như sấm sét giáng lâm.

“Hừ, xoàng xĩnh!”

Đào Kỳ cười khẩy vùng đỉnh ba chặn mâu, nào ngờ đầu Vương Cung Vĩ đã sớm dự đoán trước, khi đầu thương sắp chạm vào thân đỉnh ba thì lách nhẹ tay ôm thân thương khiến nó bất ngờ chuyển hướng. Mũi thương thay vì bị thân mâu chặn lấy lại linh hoạt lách nhẹ qua nó để lại một tiếng đỉnh thật nhỏ rồi bổ thẳng vào cổ họng viên mãnh tướng đất Nam.

Đào Kỳ trừng mắt nhìn mũi thương ập tới, khí lạnh từ đầu thương đã khiến chàng cảm thấy da đầu tê rần, đầu nhọn mũi thương làm cổ họng chàng ần ần cảm thấy đau đớn vô vàn cứ như mình đã bị đâm thủng vậy.

Trong lúc nguy cấp, Đào Kỳ đành liều mạng vùng chân đá mạnh vào thân Vương Quảng khiến hắn đau đớn rên nhẹ một tiếng, mũi thương vì vậy chậm bớt một nhịp vừa đủ để Đào Kỳ tranh thủ lách người né đi mặc dù để lại một đường cắt hết sức ghê người nơi bờ ngực.

“Hừ...”

Đào Kỳ dùng một tay che lấy bờ ngực rướm máu, ánh mắt đã khó có thể đủ sức đi quan sát nơi khác.

Khiếm khuyết chiến tướng chỉ huy, bức tường chắn của Việt binh đã không còn đủ lực đối chọi với con lũ đen kịt của giặc Hán. Từng bước từng bước họ bị giặc đẩy lùi ra sau, tuy mỗi người đều xả thân liều mình chém giết nhưng tổn thất lại ngày càng gia tăng, xu thế tan vỡ đã khó có thể che giấu nổi. Thậm chí ở nhiều nơi, quân Hán dựa vào thế công vũ bão đã thành công chia cắt quân Nam, từ từ mài mòn tiêu diệt bọn họ. Ngay cả bản thân Đào Kỳ lúc này cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc cố gắng kiềm chân mấy tên Hán tướng, từ từ cùng binh sĩ lui ra sau.

Thế trận quân Nam trên bờ tan vỡ, phòng thủ Cẩm Khê nguy ngay sớm tới.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Xong

Thánh Thiên nhìn quân Nam đang bị giặc đẩy lùi từng bước, từng bước một hết sức chật vật, trong lòng đã sớm không phải hai chữ “lo lắng” có thể đủ sức để hình dung nổi nữa. Nàng quay sang Bát Nạn đại tướng quân, người trực tiếp chỉ huy trận đánh này khuyên bảo:

“Chị Thục, hãy để em ra trận đi thôi, em xem anh Kỳ cùng anh em Lạng Sơn quân không thể giữ nổi bao lâu nữa đâu.”

“Không được!” Mặc dù trên mặt Vũ Thị Thục cũng đã chảy đầy mồ hôi vì lo lắng, nàng vẫn kiên quyết lắc đầu bác bỏ cô phó nguyên soái:

“Chủ, em không phải không hiểu vì sao Châu kiên quyết cùng liều lĩnh dốc toàn lực cho trận hôm nay đến vậy. Nếu giờ em ra quân thì mọi sự sắp xếp cùng quyết tâm của nàng ấy sẽ hỏng hết cả.” Nàng vừa nói mà đôi tay vừa siết thật chặt chuôi song đao dường như chính nàng đang nói cho bản thân mình, đang cố gắng kiềm chế tâm trạng bập bùng của mình. Nàng cắn chặt hàm răng, gần từng câu từng chữ:

“Cho đến phút cuối cùng chúng ta tuyệt đối phải kiên trì. Phải tin tưởng ở Vua, phải tin vào bọn họ.”

“Bọn họ...” Thánh Thiên thở dài, ánh mắt lại lần nữa quay về phía chiến trường đầy máu tanh bên dưới. Nói thật mặc dù hai Vua cùng nhiều vị tướng lĩnh khác như Đào Kỳ, Thục hay Phương Dung đều rất tin tưởng vào sức mạnh của “bọn họ”, thế nhưng trong số ấy hoàn toàn không thể có bản thân nàng. Chỉ hy vọng lần này Vua tính toán chính xác, nàng nghĩ thầm.

“Nhất Lang, chúng ta có lên không?”

Ở một bên của chiến trường có mấy ngàn quân Việt đang đứng hò hững quan sát trận chiến khốc liệt. Bọn họ tuy ăn mặc hết sức lộn xộn, muốn mau muốn về nhưng lại cùng tụ tập bên cạnh một tên thanh niên tuần tú, đó là Đô Kiên, con trai trưởng của Đô Hầu Cửu Chân. Hắn nghe thuộc hạ hỏi, đang nhủ mảy may chưa biết quyết định thế nào thì tên Lý Man ở bên cạnh liền nhẹ nhàng lắc đầu khuyên bảo:

“Không nên, tình thế bây giờ tuy chưa phải năm năm rồi mười xong cũng đã có bảy tám phần sáng sủa, hôm nay quân của ả Trung Trắc dù có mọc thêm cánh cũng khó có thể thắng được.” hắn chỉ về phía từng chiếc thuyền đang nối đuôi nhau tiến vào thủy trại nói:

“Thế trận hôm nay tôi xem chúng chẳng thể cầm cự được bao lâu nữa. Vì thế điều quan trọng nhất bây giờ là phải bảo toàn được thực lực, chỉ khi quân Hán phá vào phải cố gắng thu thập được càng nhiều tàn binh càng tốt, cố gắng vớ được thêm nhiều lợi ích rồi an toàn rút lui.” Hắn dừng lại nhìn những đôi mắt sáng ngời của đám tù trưởng cười nói:

“Theo như người Hán nói, đây chính là tọa sơn quan hổ đấu, chính là thượng sách a.”

“Ha ha ha, chuẩn!”

“Đúng, rất đúng!”

Lý Man cười đáp lại với đám cử sự, đoạn y chấp tay hướng Đô Kiên cung kính hỏi:

“Nhất Lang, như thế có được không?”

“Ừm...” Đô Kiên hết sức hài lòng hướng hắn gật đầu khen:

“Tộc trưởng Man nói rất chí lý, chúng ta cứ như vậy mà làm.”

...

“Tam Lang, tên Lê bị thương đã phải thối lui rồi.”

Một tên Lạng Sơn quân vừa dùng khiên đỡ nhất đao như trời sập từ quân giặc, vừa dùng hết sức bình sinh rống lên cho Đào Kỳ nghe rõ.

“Đã biết!”

Đào Kỳ rống lại đáp lời, vũ khí trong tay nhanh chóng gạt bỏ một đòn mãnh công của Lữ Húc chân đã lập tức lùi về sau giữ sức.

“Tam Lang, cánh trái hỏng rồi, giặc sắp xuyên phá qua rồi.” một tên khác lại la lên.

“Chết tiệt! Hỏng rồi cũng phải ráng giữ lại, nếu chúng xuyên qua được là cả bọn đi toi hết!” Đào Kỳ lại gào lên.

“Đào Kỳ, hôm nay chúng mày đều phải chết hết. Ha ha” Lúc này Hồ Bá cũng đã lao vào vây công Đào Tam Lang, hắn nghe quân Nam báo lại biết rằng họ không thể chịu đựng được bao lâu nữa nên ngoác miệng cười ha ha châm chọc.

“Dù có chết tao cũng phải thịt mày trước.”

Đào Kỳ nổi gân xanh đầy đầu, đôi mắt sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống tên phản nước mà rống lên, ngọn đỉnh ba lại vung mạnh hướng tới đầu tên kia. Xong cũng như bao lần khác nó chỉ mới đi được hơn nửa chặng đường là đã bị hai thanh vũ khí khác chặn đứng.

“Đào Kỳ, mày cố chống cự cũng vô vọng thôi. Chím khôn chọn cảnh mà đậu, mày...”

Choang! Đào Kỳ dùng thân vũ khí như côn quét ngang cắt đứt lời tên Lữ Húc.

“Ài, đáng tiếc...”

Thấy tên man tướng đã kiên quyết đến vậy hấn cũng chỉ đành thờ dài gát bỏ đi chút lòng mến tài sau cùng, chuyên chú dốc sức để kết liễu tên kia một cách nhanh gọn nhất. Khác với Đào Tam Lang phải tập trung đối phó với cả ba tên bọn hấn một lúc nên không thể quan sát chiến trường một cách tỉ mỉ, Lữ Húc gần như hoàn toàn đã có thể nhìn thấu mọi góc ngách đang diễn ra, vì thế hấn cũng đã sâu sắc hiểu được kết quả chung cuộc của trận chiến đã kéo dài dai dẳng này.

Không chỉ mình Lữ Húc mà rất nhiều tướng lĩnh quân Hán cũng đã có suy nghĩ rằng sau ngày hôm nay man quân xem ra khó có thể tồn tại nổi. Không phải bởi vì họ thiếu khuyết chiến tướng, cũng không phải vì chúng không có soái tài. Thật tế trong hàng ngũ phản tặc có không ít người cầm quân giỏi, võ nghệ cũng hết sức cao cường, nhưng chúng lại thiếu chính thứ quan trọng nhất: quân lính.

Đúng, không ai trong số Hán tướng có thể phủ nhận rằng man quân có trong tay rất nhiều binh chủng kỳ dị lại có sức mạnh không thể coi thường như là tượng binh, loài voi vừa to lớn vừa hung bạo, lại có sức lực kinh khủng chính là nỗi sợ hãi trong lòng không ít binh sĩ Đại Hán, hay chính là đám thủy quân đã hô mưa gọi gió gần như không có đối thủ dưới mặt nước trong trận này. Man binh cũng không thiếu những cánh quân quen với đầu dao ngọn kiếm, từng trải chinh chiến xa trường với kinh nghiệm phong phú, ví dụ tốt nhất chính là đám được gọi là Lạng Sơn quân đang dùng số lượng ít ỏi cố gắng kiềm chân họ ở đây. Tuy nhiên, trong lòng đám Lữ Húc, Vương Quảng, những thứ này hoàn toàn là chưa đủ.

Quân Nam như đám cát rời, ngoài những lực lượng kể trên họ không còn gì nữa, cũng không thể tìm cách phát huy được năng lực của chúng một cách tốt nhất. Ví dụ như tượng binh tuy mạnh nhưng không thể dùng cho phòng thủ, Lạng Sơn quân tuy uy dũng nhưng bị hạn chế về số lượng cũng như trang bị, họ có sĩ khí rất cao, nhưng cũng chỉ có thể, tinh thần cùng lực lượng của họ gần như nằm hoàn toàn ở tên chủ tướng kiêu dũng chứ không hề quan tâm gì đến việc bài bố hay hỗ trợ lẫn nhau.

Nhìn chung đây cũng chính là thực trạng của quân Nam khi mà quân đội được thành lập từ việc vơ vãi chiêu mộ dân chúng cùng tộc nhân của các bộ lạc không mấy hiểu biết nhau lại. Bọn họ không thông qua huấn luyện bài bản lại chưa hiểu biết nhiều về các điều lệnh trên chiến trường. Khi xông trận bọn họ có thể đơn giản cùng tràn lên, rồi loạn khó có thể tả bằng lời, nếu đang có lợi thế thì rất hùng dũng, thế nhưng nếu gặp thất bại họ lại không tài nào có khả năng kháng cự, rất dễ bị vỡ trận, mạnh ai nấy lo.

Dù cho trong số quân Nam có các nhóm quân tương đối nhìn hơn chút đỉnh như Nga Sơn, Lạng Sơn, Nam Hải v.v.. thì số lượng cùng trình độ của chúng cũng quá ít ỏi, quân Hán chỉ cần tìm cách cô lập hoặc dồn lực giải quyết chúng thì phần còn lại quả thật đã không đáng để liếc nhìn.

“Tam Lang, mấy tên tộc trưởng tháo chạy rồi!!!”

“Cái gì?”

“Bọn chó đó, chúng... chúng...”

Lạng Sơn quân thật sự hỗn loạn.

Lần này tiếng hét của tên thân vệ Đào Kỳ lại có vẻ thảm thiết cùng hoang man hơn hẳn. Tiếng hét của hấn như chứng thực cho Lữ Húc cùng đám Hán tướng hiểu rằng phán đoán của mình là hoàn toàn chính xác, cũng khiến cho tâm can những tên Lạng Sơn quân còn lại đang liều mình chống cự nhanh chóng chìm vào đáy cốc.

Họ có cố đánh nữa, e rằng cũng đã vô vọng.

Quân Nam, quả thật hoàn toàn không đủ sức đối đầu trực diện cùng Hán quân, nhất là với quân kỵ lỏng lẻo như hiện tại.

Đương nhiên thân là kiều binh của Lạng Sơn quân, bọn họ cũng không phải hạng hèn kém, có chết họ cũng muốn lòi theo vài đứ đả chết cùng. Vì thế chẳng cần ai ra lệnh quân lính Lạng Sơn đều hùa nhau đẩy lên, cố hết sức dùng thương đối thương, dùng mạng đổi mạng lòi kéo kẻ thù. Bọn họ làm vậy càng khiến cho chiến trường thêm thảm khốc vài lần, nhưng cũng vô tình khiến trận hình vốn đã rất mỏng manh của Việt quân càng thêm đơn bạc.

“Không được, mẹ kiếp chúng mày làm gì thế, quay về giữ vị trí cho tao. Chó thật!”

Đến lúc này Đào Kỳ đã không thể giữ bình tĩnh nổi nữa, cũng chẳng thể nào không phản thân đi quát tháo binh sĩ Lạng Sơn đi liều chết, bởi chàng sâu sắc hiểu rõ hậu quả của hành động thiệt người hại ta này.

“Chết!”

Lữ Húc ngay tức khắc nắm lấy thời cơ chàng sơ hở, thanh đao như rắn độc lập tức phang thẳng vào vai trái của chàng, tuy Đào Tam Lang kịp thời xoay người né tránh, thế nhưng cũng vì thế mà thế thủ bị gián đoạn không thể nào đỡ được cú đâm từ phía ngược lại của Vương Quảng.

Xoẹt!!!! Phập!!!!

“TRỜI, TAM LANG!!!!”

“ANH KỲ!!!!!”

“CHỜNGGGG!!!!”

Mũi kim thương nhanh như thiểm điện nhẹ nhàng lách qua thân đinh ba, đầu thương như hổ dữ đã giương sẵn nanh vuốt tấp thẳng vào tim Đào Kỳ. Không còn cách nào khác, Tam Lang đành phải cắn răng đưa tay trái lên che lại chỗ hiểm của mình, vì thế mà mũi thương lạnh lùng đã phá nát bắp tay chàng. Đầu thương đâm qua quá nửa, nếu không phải Đào Kỳ ráng cắn răng chịu đau gồng hết sức lực giữ nó lại thì ngọn thương có lẽ đã đâm xuyên thân thể chàng.

“Hừ! Còn không mau chịu chết?”

Vương Quang thấy mình sắp giết được tên đối thủ đáng gờm lại bị kẹt thì bất mãn hừ lạnh, tay cầm thương vừa xoắn vừa phát lực đẩy mạnh nhằm dồn sức phá tan chướng ngại cuối cùng này, nhanh chóng kết liễu tên man tướng.

“Aaaaaaaa!!!!!”

Con đau thấu tận tim gan khiến gương mặt Đào Kỳ càng thêm dữ tợn. Càng gần với cái chết chàng càng lạnh tỉnh. Chàng cũng dùng hết toàn lực bản thân gồng chặt tay bị đâm, tay kia cầm đinh ba không chút nào lưu lực dùng một chiêu vây Ngự cứu Triệu quét thẳng vào thân trên của Vương Quang, nếu như tên Vương Cung Vĩ vẫn đề mạng đâm đến thì mạng của hắn cũng phải nổi gót theo chàng.

“Tên điên!” CHOANG!!!!

Vương Quang đương nhiên sẽ không chịu thiệt như vậy, hắn đành buông tha kéo thương về chắn lấy đường quét tạo thành một tiếng vang kinh hồn, lực va chấn mạnh đến nỗi một tên kiêu tướng bậc nhất như hắn cũng thấy choáng, tay bị quét vào ả ả đau nhức như xương cốt bị nứt, chân hắn bị nhấc bổng lên, thân thể văng sang bên cạnh. Nhân cơ hội đó, đám Lạng Sơn quân gần đây liền liều mình tá xung hữu đột lao lên cứu lấy chủ tướng của mình, tuy cái giá phải trả là không nhỏ cuối cùng họ vẫn đem Đào Kỳ chạy thoát.

Thế nhưng, như thế cũng có nghĩa là quân Nam thất thủ.

“Đào Tam Lang bị thương?”

“Mẹ kiếp, hắn chạy rồi.”

“Hắn cũng chạy thì chúng ta còn ở đây làm gì?”

Trận chiến của Đào Kỳ từ lâu đã là tâm điểm của cả chiến trường. Việc chàng bị thương phải rút lui đã vô tình làm giọt nước tràn ly, chính thức kéo sĩ khí quân Việt hoàn toàn sụp đổ. Bắt đầu từ Lạng Sơn quân cho đến binh sĩ các tộc đều hoảng hồn lui lại, ban đầu họ còn vừa đánh vừa lui, liều mình chém giết để tìm được đường sống. Thế nhưng đám Hán tướng sành sỏi đương nhiên sẽ không để đám chó cùng rứt giậu này gây ra bao nhiêu tổn hại cho phe mình. Theo kinh nghiệm, chúng ra lệnh quân sĩ thoái dưng lại chưa đường cho man binh quay lưng tháo chạy, cũng từ đó tạo thành xu thế truy kích, càng dễ bề tàn sát phản quân.

“Chúng không đuổi...”

“Ta thoát, ta thoát.”

“Tụi bây, nhanh lại đây bảo vệ tao, nhanh, chúng ta chạy.”

Quả nhiên sau khi lính Việt xác nhận quân Hán sẽ không ngay lập tức giết mình, bọn họ liền quay đầu chạy thực mạng, họ níu kéo, chen chúc lẫn nhau.

“Đừng chen!”

“Không, tránh ra.”

Xoẹt! “A”.

“Mày... mày làm gì?”

“Tránh đường cho ông đi, không ông chém hết.”

Lúc này không ít kẻ còn cầm vũ khí chém vào cả đồng bào trước mặt để có thể rút chạy nhanh hơn. Quân Nam kêu to gọi nhỏ, loạn cả lên làm ảnh hưởng cả đám binh lính đang phòng thủ ở các vị trí khác, cũng làm lòng người giã rét. Đây cũng chính là thứ hiệu quả mà quân Hán mong muốn nhìn thấy. Đương nhiên cũng chẳng thiếu mấy tên cảm thấy mình có chạy cũng đã vô ích, rũ rượi quỵ gối xin hàng.

“Sátttttt!”

Đội hai quân cách nhau vừa đủ, Cảnh Thư vùng kiếm hét vang chính thức bắt đầu màn truy kích đầy máu tanh.

“Giết!!!!”

“Đại Hán uy vũ!!!!”

Quân Hán với sĩ khí tràn đầy rống lớn càng dọa cho những tên quân Nam chết nhát sợ đến vã mồ hôi.

“Ha ha ha, tốt, tốt, vô cùng tốt.” Lương Tùng đứng từ bên chiếc soái thuyền nhìn cò Hán đẩy mạnh phía trước chẳng cần suy nghĩ hán cũng hiểu lý do nên vui vẻ cười lớn. Quả nhiên chỉ ít lâu sau thám báo đã lao lên tham lại tin mừng này.

“Tốt,” Hán lại khen tiếp một chữ tốt rồi cười bảo:

“Ngươi hãy chuyển lời lại cho Cảnh Trung lang, tối nay ta muốn đại kỳ Đại Hán ta cắm trên đỉnh Cẩm Khê. À, đúng rồi...” đoạn hán cười nói:

“Đem tin này loan về cho Phục Ba công Hừ, ta xem lão còn có mặt mũi hay không. Ha ha ha.”

Tiếng cười của hán như một lời tuyên bố, phản tặc, xong!

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Phế nhân

TÙ TÙ TÙ TÙ!!!!!!

Ngay lúc này, từ phía sâu trong bờ quân Việt bỗng nổi lên từng hồi kèn sừng trâu vang vọng. Đám tàn quân cùng cả quân Hán nghe tiếng tù liền bất ngờ giật mình, bọn họ chậm lại bước chân, cẩn trọng nhìn ngó xung quanh.

Rầm rập! Rầm rập!

“Thứ tiếng gì thế?”

“Mặt đất đang rung, có quân đội tới.”

“Quân đội? Man quân lại có thể có nhánh quân số lượng đông đến mức làm mặt đất rung động?”

“Không đúng, nhịp chân này giống như số quân quá ít, không hề vang vọng rầm rĩ, rốt cuộc là thứ gì?”

Cảnh Thư im lặng nghe bọn thuộc hạ kháo nhau, chính bản thân hán cũng cẩn thận cảm nhận nhịp điệu lạ thường này, sau một lúc hán đành cất tiếng hô vang:

“Tất cả trọng chinh đội hình, đề phòng có biến.”

“Là quân đội, là viện quân!” Một tên tàn binh tộc Việt chỉ vào từng dãy thương cao cùng cờ phấp phới đang dần dần xuất hiện dưới mặt trời chói chang theo lời hán, ngày càng nhiều người chú ý đến nhánh quân đang đến đây.

“Bọn chúng chắn đường chạy?” Một tên hốt hoảng kêu.

“Không, họ đang đi đến đây!”

“Thật chậm, chúng đi bộ sao?”

“Đúng, thật chậm.”

Quả thật, nhánh quân này đi tới quá chậm rãi hoàn toàn trái ngược với đa số quân Nam đang tháo chạy hết sức chật vật. Thái độ này chỉ có thể dùng từ thông thả để hình dung.

Rầm rập!

Thế nhưng, đám tàn binh có thể cảm nhận được trong không khí có một loại cảm giác áp bức rất khó tả, rất nặng nề. Nhiều tên tinh ý há hốc mồm khi chú ý đến tiếng bước chân rầm rập từ phía nhánh quân này phát ra. Những bước chân này là một loạt hình ảnh đồng nhất vì điệu đến mức khó tin. Chân nhấc đều, chân đạp đều, mỗi lúc bọn họ dẫm mạnh bước lên là mặt đất lại rung động nhẹ, thế nhưng nó không hề hỗn loạn, cũng chẳng ồn ào náo nhiệt mà lại đơn điệu hết sức. Dần dà, ai cũng hiểu rõ được đó là do bọn lính bước chân quá đồng nhịp đi, cứ như đó là một tên khổng lồ, một con quái vật to lớn đang tới chứ chẳng phải mấy ngàn người nhỏ bé. Chỉ những tên tinh ý nhất mới có thể ngạc nhiên chú ý nơi đầu đoàn quân có một cây cột thô được

điều khác hình chim lạc với đôi cánh cùng cái đuôi dài được kết bằng lông vũ đang lên xuống đều nhịp cùng với tiếng chân dồn dập kia. Bởi vì bức phù điêu được chế tạo quá sức chân thật nên người ta có cảm giác đây chính là một con chim khổng lồ đang bay nhảy cùng đoàn quân, rất sinh động.

Rầm rập.

Uỳnh uỳnh.

Khí trời oi bức dường như chẳng có bao nhiêu tác động đến nhánh quân này, tựa như nắng nóng chẳng thể nào làm tan đi sát khí lạnh lẽo từ người họ toát ra. Chỉ thấy thứ đầu tiên đập vào mắt mọi người chính là những chiếc mặt nạ hình chim lạc đặc trưng được giấu sau từng chiếc khiên tròn to lớn hơn nửa thân người, do những tên quân sĩ vạm vỡ nắm giữ. Tiếp sau đó là từng hàng từng hàng thương trận dày đặc, mũi thương không chỉ thẳng tắp mà còn có vô số cánh nhỏ chia ra xung quanh như sừng hươu, lại như nhánh cây, vừa nhìn qua mọi người đều có cảm giác bọn họ đang nâng cả một khu rừng trên đầu. Thấp thỏ sau đó nữa là chỉ chít đầu người, hàng ngũ thẳng tắp đều đến nỗi người không chú ý chỉ có thể thấy được mấy hàng đi trước chứ chẳng thể thấy được người phía sau, cảm giác tựa như đang có vô cùng vô kể quân đội đang áp tới vậy.

Rầm! Rập!!!

“Làm sao mà...” Một tên quân sĩ bị khí thế của họ áp đảo vội vàng bước lui ra sau.

“Đám này là ai?”

“Nhìn, có cả cờ hiệu.”

“Đó là cờ của ả phản tặc đầu lĩnh, còn con vật kia..Hình như là một loại chim...”

“Rất giống con quái đểu đang bay kia...”

“Thứ gì?”

“Bầm... nghe bọn hàng tướng nói đó là chim lạc, một loài chim rất quý của đất này.”

Trong đám tàn binh, Đào Kỳ nhìn ngọn cờ đang tung bay phấp phới nhờ sức gió, hoặc dĩ nhờ từng luồng đầu chí mạnh mẽ không ngừng bốc cao bên dưới thối tung, trong lòng vừa có chút cảm thán, lại có chút buông lỏng, càng nhiều là an tâm thờ phào nói thầm:

“Linh Nam quân. Bọn họ tới rồi...” Đoạn, chàng dùng sức lách khỏi mấy tên thân vệ đang cố sức lôi kéo vì sợ mình sẽ quay lại tái chiến, dùng ánh mắt bảo họ an tâm rồi mới xoay người hô lớn:

“Mọi người vòng sang hai bên, không được lao vào bọn họ.”

“Dạ, vâng.” Đám thân vệ nghe thế biết Tam Lang sẽ lại không đi liều mạng nữa mới vui vẻ đáp lời.

Đa số Lạng Sơn quân nghe theo Đào Kỳ, bọn họ nhanh chóng chia làm hai hướng chạy vòng qua.

“Đó chính là bọn họ ư?” Có tên vừa chạy vừa quay người nhìn, thật không tưởng tượng nổi đoàn giáp trụ xanh rờn trước mặt chính là những tên đã cùng họ thống khoái xa trường.

“Chính là chúng, mấy tên cầm cung kia tao còn nhớ rõ.”

Có tên vừa chỉ những hàng cung thủ đi sau cùng nói, trong ánh mắt không tài nào giấu nổi sự hâm mộ. Tất cả bởi vì những tên kia tuy cũng là cung thủ nhưng lại có giáp trụ quá sức chỉnh tề, chẳng khác gì đám khiên thuẫn thủ phía trước, đã vậy bọn họ còn được trang bị mỗi người một chiếc thuẫn nhỏ đeo bên hông, cùng một thanh đao, đây quả thực đã không phải là thứ tiêu chuẩn mà một tên cung thủ bình thường như hắn có thể với tới được.

Rầm rập!

Đoàn Linh Nam quân dường như chẳng hề biết đến thái độ của mấy tên đồng đội cũ, bọn họ tựa như một mũi thương nhọn, dễ dàng len lỏi giữa Lạng Sơn quân tiến tới, sau đó nhanh chóng đón gặp đám tàn quân còn lại đang mặc kệ tất cả chạy về.

Sống chết quan đầu, chúng mặc kệ phía trước là sông sâu hay là vực cao vẫn liều mạng dẫm đạp lên nhau chạy tới, nhiều tên vũ khí trên tay còn đang lăm lăm giờ sẵn.

“Chớ có cản đường.”

“Đi ra đi ra.”

“Mau tránh đường không tao chém chết!” Có tên cừ sủy la to.

Sáng âm trầm nhìn đám tàn quân trước mặt, sau đó nhìn quân Hán đang trọng chỉnh đội hình lao theo phía sau thầm tính toán một chút, anh nâng một tay lên hô nhẹ:

“Biến trận, cho chúng khe hở đi qua.”

“Quân sủy hô biến trận, cho họ khe hở.” Một tên quân sĩ bên cạnh rống cổ hô lớn.

“Biến trận, chừa khe hở.” u Mạn rống to.

“Biến trận, chừa khe hở.” Thiều Hoa anh thư quát lớn.

“Biến trận, chừa khe hở.” Hoảng vừa đi vừa hô. Cứ như thế, chỉ ít lâu sau tiếng hô ngắn gọn đã lan khắp đội hình, cũng nhanh chóng biến mất bất ngờ như lúc chúng xuất hiện.

Rầm! Chỉ mấy nhịp sau, Lĩnh Nam quân đang đi liền biến trận, bọn họ từng người so le di chuyển qua trái hoặc qua phải, sau vài nhịp bước chân liền tạo thành mấy luồng trống trải giữa trận hình, nối dài đến tận phía sau để quân Việt vượt qua. Mỗi con đường đều có thuẫn dày che chắn hai bên như một bức tường hết sức kiên cố, vừa nhìn là biết ngay để đề phòng có kẻ làm loạn xông bừa vào làm rối trận hình.

“Lệnh, kẻ làm loạn xông trận giết không tha.” Sáng lại lạnh lùng nói.

“Kẻ xông trận giết!”

“Kẻ xông trận giết!”

Rầm rập rầm rập rầm rập ...

Trong tíc tắc đoàn tàn quân như một lũ kiến hỗn loạn đã đâm vào trận hình quân Lĩnh Nam.

“Chúng mày không tránh đừng trách ông vô tình.”

“Mẹ kiếp, còn không né ra cho tao chạy?”

Có nhiều tên hết sức lạnh lẽ chấp nhận lách người đi vào các khe hở được tạo sẵn nhanh chóng thoát ra sau, nhưng phần nhiều lại bất chấp tất cả, bọn chúng nhe răng gào rú định vung đao giết cả vào trong trận. Đương nhiên, kết quả khỏi nghĩ cũng biết.

Rầm! Uỳnh!! Phập!

“A, tha tôi! Hự”

“Đừng, đừng, tao sai, tao....”

“Mau né, mau né!”

Chỉ ngay lúc giao nhau, có tới vài chục tên làm gương đã bị dẫm nát dưới nhịp chân của Lĩnh Nam quân. Đến lúc này bọn lính mới biết đám trước mặt mình kinh khủng dường nào.

“Đi vào chỗ trống!” Mấy tên thập phu trưởng Lĩnh nam quân lại hô to.

“Vâng, vâng.”

“Dạ...”

Mất đi mấy tên liều lĩnh, bọn chúng liền ngoan ngoãn hơn hẳn hoặc chạy vào những con đường dọn sẵn, hoặc học khôn noi theo Lạng Sơn quân né tránh sang hai bên.

Đương nhiên mấy tên chấp nhận chui vào bên trong quân trận cũng chẳng thấy bản thân mình có an toàn bao nhiêu, vũ khí trên tay chúng run rẩy, nhiều tên còn không dám chạy vội mà chỉ rón rén bước từng bước khi đi qua đám ôn thần dữ tợn này. Mặc kệ chúng lạnh buốt cả tim can, trận hình chỉnh tề kia không hề có chút nào chậm lại vẫn cứ rầm rập bước đi. Sau khi người cuối cùng vừa đi qua, hàng ngũ của đoàn quân lại đồng loạt rầm rập đóng lại, cứ như vừa rồi chẳng hề có con đường nào ở giữa bọn họ cả.

Việc đó khiến đám tàn binh có cảm tưởng mình đang chui vào bụng một con quái thú khổng lồ, tựa như tiếng chân đập chính là nhịp tim của nó. Thế nhưng chẳng hiểu sao sự lạnh lùng cùng khí khái đó, những thanh vũ khí kỳ lạ sáng ngời đó lại làm tâm trạng hoảng hốt bập bùng của lũ tàn binh lại bình ổn trở lại. Bọn họ từ vừa chạy vừa kêu cha gọi mẹ dần dần im lặng đi hẳn, nhịp chạy cũng chậm hơn, bước chân cũng nặng nề hơn. Cho đến khi họ bị Lạng sơn quân dưới sự chỉ huy tạm thời của Nội chặn lấy để thu thập tàn binh, tổ chức tái chiến cũng không hề có bất kỳ ý kiến gì nữa.

“Đám... yêu quái đó là ai?” Có tên không kìm nổi tò mò bật hỏi.

“Là... là Lĩnh Nam quân...” Có kẻ biết chuyện trả lời.

“Quân của Vua Bà?”

“Thì ra đó là quân của Vua...”

“Lĩnh Nam quân...”

“Bọn họ quả thật đã lột xác, đã trở nên thật mạnh.” Đào Kỳ vừa đứng thông dong mặc cho quân y băng bó cánh tay đầy máu vừa nói.

“Đúng vậy, thế nhưng cả Sáng lẫn Hấn đều vẫn chưa vừa lòng.” Nội bữu môi trả lời.

“Hấn?” Đào Kỳ cười khò, trong đầu không khỏi nhớ tới một thân ảnh đứng trước hai người Nội cùng Vua em... Nội cùng Vua em? Trình? Chàng lắc lắc đầu, chợt nhận ra không biết mình đang nghĩ cái quái gì vậy?

“Đúng rồi, anh vẫn có thể tái chiến chứ?” Nội hỏi.

“Đương nhiên, chút thương này nhằm nhò gì?” Đào Kỳ sáng khoái trả lời.

“Tốt!”

...

Một màn đàn quân này nhanh chóng hút lấy sự chú ý của toàn chiến trường. Không chỉ nó khiến đám cừu súy quân Nam chết lặng, nó còn gây tác động không nhỏ đến kẻ thù.

Quân Việt thiếu nhất chính là gì? Một đoàn quân tinh nhuệ, chỉnh thể như một, không có rời rạc, không có riêng lẻ.

Như vậy nhánh quân trước mắt bọn chúng có thể gọi là tinh nhuệ hay không? Lữ Húc hay Vương Quảng đều không thể biết được tìm đâu ra trên khắp doanh quân Hán một cánh quân có khả năng biến trận nhịp nhàng gọn ghẽ như vậy, Vũ Lâm vệ có lẽ có thể làm được, xong nghe nói họ đã bị toàn diệt.

“Là chúng!!!!”

Ba tên Đặng Hồng, Luru An, Mã Phòng nhanh chóng nhận thấy những tiêu chí cũ, thương dài như chạc cây đầy cành nhọn, mặt nạ vô tình. Thế nhưng ba tên bọn hấn lại không dám tin đám man quân chỉ có man lực kia lại có thể thành loại quân thể này.

“Hừ! Có hoa không quả mà thôi!”

Cảnh Thư vờ chê bai, hai mắt hấn thận trọng quan sát đánh giá đoàn quân như con quái vật đang chậm chậm lê từng bước tới gần, trong đầu đã có vô số cách khắc chế. Đoạn hấn chỉ tay vào cây cờ lớn cười gằn hỏi như quát:

“Có ai xông lên lấy cho ta miếng giẻ rách kia về?”

“Có mặt tướng!” Lập tức từ trong quân Hán một bóng đen cưỡi ngựa lao ra.

“Đại ca, chờ đệ với.” một tên khác cũng vội vàng dẫn lấy mấy trăm quân mã lao theo.

“Đó là hai anh em Chương Vũ, Chương Thần, hiện chính là bộ kỵ hai vị hiệu úy dưới trướng Lữ trung lang.” tên thân vệ sợ Cảnh Thư không biết họ là ai vội vàng cúi người báo lại.

“Ồ, ra là bọn họ?” Cảnh Thư như vờ lẽ vỗ đùi bảo:

“Ta nghe đồn họ Chương đời này ra hai viên tinh tướng, chính là bọn họ đấy mà.” đoạn hấn cười to: “Hai ngôi sao này chắc chắn sẽ đốt trụi bọn man. Ha ha ha”

“Ha ha ha ha”

“Tra tra tra!!! Lữ Man kia nghe đây, thức thời mau bỏ giáp quy hàng, dâng cờ tạ tội, không thì đừng trách tao độc ác.” Chương Vũ vừa thúc ngựa nước đại vừa chìa thương hô to như sấm, trông hấn khí thế mười phần lại hết sức thần tuấn khiến đám Hán tướng tầm tã không dứt.

Thế nhưng đáp lại hấn là một chuỗi im lặng, không, đúng hơn là một tràng nhịp chân vẫn đều đặn như cũ từ từ tiến tới, cứ như lời hấn vừa nói tan vào trong bọt sóng trên dòng sông Đốc kia, chẳng hề có ý nghĩa.

“Đám ngạo mạn, hừ” Chương Vũ cảm thấy thái độ này chính là một sự sỉ nhục dành cho mình, hấn nâng thương nắm chặt cương ngựa chuẩn bị thách đấu.

“Hô!” Hí í í!!! “Đại ca, gờm đã.”

Vừa hay lúc này Chương Thần phi ngựa lao tới hô to.

“Nhị đệ, sao vậy?” Chương Vũ bị em mình gọi lại liền không vui hỏi.

“Đại ca, trận hình đám man có chút lạ, em xem chúng ta cần quan sát kỹ chút.” Chương Thần nhìn man quân vẫn đang lạnh lùng đập tới thì nhíu mày đáp.

“Đệ, người quá cận trọng đi.” Chương Vũ cười đáp:

“Chẳng qua là phương trận học lóm từ chúng ta thôi, có gì đặc biệt. Đệ xem, ta thật không nhớ bọn man này có một cánh quân như thế từ bao giờ, lại chưa từng thấy chúng xông trận, chắc hẳn là quân mới lập. Như vậy có gì đáng sợ?”

Chương Vũ kéo mạnh dây cương cho con ngựa lồng lên tạo đà rồi cười to bảo:

“Nếu đệ lo lắng cứ ở đây áp trận cho ta, xem ta chém chết chủ tướng của chúng đây, giá!”

“Ca, đệ theo huynh.” Gặp anh mình cố chấp như vậy, Chương Thần cũng đành cười khổ lao theo.

“Tặc tướng, có dám đối đầu với Chương Vũ ta?” Chương Vũ vừa lao ngựa vừa gọi chiến, gặp đối phương lại im lặng, hắn bèn nhíu mày, trong đầu linh quang nhất hiện cười to:

“Tặc tướng, chẳng lẽ các người đều chỉ chui váy đàn bà mà lên làm tướng sao? Ha ha, chẳng trách lá gan nhỏ như thế!”

“Hỗn lão, xem...” trong trận hình, Gấu Đen thấy tên kia khiêu khích vừa định giận dữ xông lên thì bị ánh mắt lạnh như băng của Sáng quét qua đã hoảng hồn nín bật, chân lại đều đặn bước dồn.

Xử lý xong tên hay náo loạn này, Nguyễn Sáng lại âm thầm quay lại đánh giá hai tên Hán tướng đang lao tới, anh nhớ tới trước trận này quân sư vẫn nhấn mạnh việc phải đánh sao cho đủ sức chấn nhiếp cả quân thù lẫn cử súy bên mình, đôi mắt anh hơi híp lại, bàn tay vẫn đang nắm chuôi gươm khẽ xiết.

“Dừng! Mở trận.”

Suy xét xong xuôi, Sáng kêu to. Ngay sau đó, người ta chú ý thấy con chim khổng lồ đột nhiên bay lên cao lượn tròn đúng ba vòng, hoặc đúng hơn là cây phù điêu được huơ đúng ba vòng rồi hạ xuống.

Rầm!!!! Quân Lĩnh Nam ngàn người như một cùng với con chim đang hạ cánh kia đứng sững lại. Hàng đầu nhẹ nhàng tách ra hai bên, để lộ ra tên quân súy bình tĩnh bước tới trong ánh kính hải của mọi người.

“Cái gì, tên đó là ai?” Có tên chiến binh bộ tộc bật người đứng lên hỏi.

“Không rõ, nhìn quân trang có vẻ giống như chủ tướng đám kia, hắn đơn độc bước tới trước... chả lẽ...”

“Hắn bị điên à, cụt tay còn dám đi lên? Đó là bộ đầu kỵ đấy.”

“Chết thật, chẳng nhẽ không còn ai có thể đánh nhau sao? Sao để một tên tàn phế đi lên chịu chết vậy?”

“Bày về!” Đô Kiên bật cười nói.

“Nhất Lang, tôi xem bọn lính kia có vẻ ngoài khá tốt, trang bị cũng không tệ, lát nữa chúng vỡ trận, có lẽ chúng ta nên tranh thủ qua...” Lý Man híp mắt cười khê.

“Ừ...” Đô Kiên đồng tình.

“Đội bọn chúng bại, lên chặn chúng lại lấy cho tao vài bộ giáp.”

“Tao mà mặc bộ giáp kia còn không oai hơn thằng cụt ấy? Mau mau cho người chuẩn bị, đội lát cùng tao lao qua.”

Đương nhiên Lý Man nghĩ như vậy thì cũng có nhiều tên khác đồng quan điểm với hắn, rất nhiều tù trưởng các tộc đều đỏ mắt nhìn quân bị chinh tề của Lĩnh Nam quân, bọn họ như sói đói nhiều ngày hùng hực nhìn về miếng mồi ngon. Thậm chí có kẻ to gan hơn đã nghĩ tới việc tìm hiểu quân doanh của họ ở đâu để đưa người sang cướp ngay cho nóng.

“Tên man kia, kêu kẻ khác ra đây, bản tướng không muốn phí thời gian cùng một tên phế nhân như mày.”

Tên Chương Vũ thấy đối thủ của mình là một kẻ tàn tật thì giận dữ chỉ thương quát lớn, trong lòng hắn đã sớm cho rằng quân Nam muốn si nhục mình.

Choeng!!! Lộp bộp.

Đáp lại hắn, Sáng chỉ lạnh lùng dừng lại rút thanh gươm ra nghiêng người chĩa thẳng tên Hán tướng. Gặp chàng như vậy, Chương Vũ càng giận quát lên:

“Được, đã mày muốn chết thì lát đừng trách tao.” nói rồi hắn giật mạnh cương ngựa cho nó hí chồm lên rồi quát:

“Thương Chương Vũ tao không đâm kẻ vô danh. Tặc tướng mau báo tên!”

“Tên tao, mày không đáng biết.” Sau lớp mặt nạ Sáng lạnh lùng lắc đầu.

“Muốn chết!” Chương Vũ giận đến đỉnh điểm, hai chân húc mạnh khiến con ngựa đau quá búng người lao lên thật nhanh. Trên lưng ngựa tên Hán tướng vận toàn lực kẹp chặt hai chân, hai tay nắm thương xoay tròn tạo lực rồi vung về phía bên phải nơi cánh tay cụt của Sáng để theo chỗ hiểm đánh vào.

“Tốt, hẳn chết chắc!” Đò Kiên cười to.

“Hảo, đại ca vẫn không quá xúc động.” Chương Thần thấy anh mình vẫn biết lấy trường khắc đoản liền nhẹ nhàng cười, đoạn hất vung tay cho quân sĩ chuẩn bị trận hình, sẵn sàng nhân cơ hội anh thắng liền lập tức xông trận phá địch.

Lại nói trong tích tắc Chương Thần vung tay ấy, Chương Vũ đã lao thẳng tới Sáng, ngọn thương mạnh mẽ vù vù đâm đến. Hẳn như có thể thấy rõ đầu thương của mình xuyên thấu thân thể tên man tặc lão xược, tướng tượng cánh mình nâng xác hắn hất vào hàng lãng thuận phía sau ra sao.

“Chếttttttttt!!!!!!” Chương Vũ hét lên.

Vù!!!!!!

Ngay tại lúc ấy Sáng cũng động, chàng dùng tốc độ khó có thể tin nổi lách người sang bên né đường lao tới của Chương Vũ, thanh gươm trên tay áp sát bên người vừa vận chấn lấy nhất đâm sắc bén làm tạo nên một chuỗi tiếng xẹt xẹt trước khi tên tướng giặc lao ngựa xuyên qua.

“Né tránh nhanh lắm... Ồi!!!”

Chương Vũ vừa buông một tay xuống cầm cương định điều khiển ngựa quay đầu thì bất ngờ cảm giác toàn thân hư không, hóa ra là do con chiến mã dưới háng hắn bỗng dung mất thăng bằng ngã rạp xuống đất, đồng thời cũng quăng Chương Vũ ra xa.

“Chuyện gì xảy ra?” Hắn vội vàng lồm cồm bò dậy nhìn lại con ngựa để rồi hai mắt trừng to nhìn hai chân sau của nó đã mất đi hẳn từ gối xuống, máu me đang chảy ra đầm đìa khi con chiến mã đau đớn quằn quại trên nền đất sỏi.

“Từ bao giờ mà???” Hắn khó tin nhìn con ngựa, lại nhìn tên man tướng khế vung thanh gươm cho máu tươi bắn ra ngoài, lạnh lùng tiếp tục chĩa vào mình thách thức.

“Aaaaa. Đáng chết!!!” Chương Vũ gầm lên, tay cầm thương nắm chặt lao tới, đến gần đủ hắn liền múa thương xoay người tạo lực quét về phía đầu Sáng.

Keng!!!!

Nguyễn Sáng biểu hiện hết sức bình tĩnh, chàng xoay gươm theo thế nghịch cho mũi gươm hướng đất, chuỗi gươm lên trời, dùng bờ vai cụt làm điểm tựa áp gươm sát thân đỡ lấy nhất quét từ Chương Vũ. Sau đó chân chàng dựa theo lực phản chấn bước sang cạnh hai bước trước khi đập mạnh bản người tới đâm vào kẻ thù.

Choang!!! Bốp!!!

Chương Vũ cũng có chút bất ngờ trước sức chịu đựng cùng tốc độ của Sáng liền thu thương thủ. Khi lưỡi gươm chỉ vừa chạm nhẹ thân thương liền đột ngột biến đổi từ chém thành gột lướt tới tay tên Hán tướng rồi thẳng vào cổ hắn. Trong phút nguy hiểm tên Hán tướng cúi đầu né tránh khiến mũi gươm không tìm thấy mục tiêu chỉ có thể hất tung cái mũ giáp lên cao.

Cứ như thế hai người lách thân qua nhau, chiêu thứ hai nhẹ nhàng trôi qua. Rồi lại chiêu thứ ba, thứ tư, dần dần ai cũng có thể nhận ra Sáng đang dồn ép đối thủ bằng gươm thuật hết sức tinh diệu cùng sự linh hoạt khôn lường của mình.

“Hắn mạnh như vậy?”

“Được, chém chết mẹ tên kia đi.”

“Được, mặc đẹp thì cũng phải giỏi giỏi chút nhá.”

Khác với các tù trưởng quá nhiều toan tính, các chiến binh thấy Sáng có thể đề lên kẻ thù mà đánh, trong lòng cũng cảm thấy hả hê, họ cùng nhau reo hò vang dậy cổ vũ cho chàng.

“Aaaaaa!” Ngược lại, Chương Vũ hoàn toàn cảm giác hết sức hốt hoảng, chỉ qua mấy chiêu mà hắn đã sớm hiểu rõ bản thân chẳng thể nào là đối thủ của kẻ trước mặt, dù cho hắn cố vùng vẫy như thế nào đi nữa cũng chỉ có thể vô vọng nhìn lưỡi gươm của kẻ thù liên tục đảo qua người mình, để lại từng vết thương sâu hoắm.

“Tên hắn, ta chưa đáng để biết...” Trong đầu tên Hán tướng bỗng vang lên câu nói này, cùng lúc hắn thấy lưỡi gươm trên tay Sáng càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi mình không sao phản ứng kịp.

Xoẹt!!!!

Chân hắn bị chém trúng, Chương Vũ ngã khụy xuống.

Phập!!!!

Vai trái hắn bị lóc qua, tay cầm thương không thể nào giữ nổi phải buông bỏ ôm lấy vai mình. Hắn thẫn thờ ngược đầu nhìn Sáng vẫn hết sức trầm tĩnh đang cúi đầu nhìn mình, như một tên chiến thần đang đứng trên đỉnh núi nhìn xuống một con kiến nhỏ. Trong đầu hắn không khỏi hoảng sợ nghĩ đến việc tên này chỉ dùng một cánh tay đã có thể chém giết mình dễ như vậy, nếu hắn còn đủ hai tay thì sao? Thì sao? Thì thế nào? Hắn lạc lõng. Không chỉ có hắn mà đa số các cừu sủy cùng quân sĩ hai bên đều mở rộng mắt, im lặng nhìn màn này.

“Đại caaaaaaaa!”

Chương Thần hoảng sợ nhìn anh trai mình mất hết chiến ý, kinh người la to. Hắn tra đao vào vỏ toan rút cung gài tên bắn Sáng cứu anh, thế nhưng đã chậm. Chẳng đợi hắn kịp làm gì, Sáng đã lạnh nhạt vung lưỡi gươm nhanh như chớp.

“Caaaaaaa!!!!”

Máu tươi bắn lên cao, thân thể Chương Vũ ngã rạp xuống, đầu lâu hắn lăn sang một bên, mắt hắn vẫn còn mở to không nhắm, chăm chăm nhìn lấy em mình.

“Man tướng, sao mày dám!!!”

Chương Thần giận dữ quăng cung rút đao toan lao tới, thế nhưng đám thân vệ bên cạnh đã sớm nhìn rõ võ công tên man nhân kia hoàn toàn vượt mặt hai anh em chủ nhân mình làm sao có thể để hắn lao đi chịu chết nên hết lòng hết sức níu kéo lôi hắn lại. Cả bọn hoảng sợ nhìn Sáng lần nữa rồi xúm nhau kéo tên Chương Thần đang la hét om xòm lui về quân trận Đại Hán.

Trái ngược với quân Hán khi lao tới đây khí thế lúc bỏ chạy lại toán loạn, Nguyễn Sáng dùng ống tay áo rộng như khăn lau sạch máu tươi trên thân gươm rồi nhẹ nhàng tra nó vào vỏ, xong hết, chàng lạnh lùng nói nhẹ:

“Tiếp tục tiến lên.”

Tù tù tù!!!!

Tù và lại nổi lên, con chim lạc lại bất ngờ giương cánh bay cao, nó nhấp nhô ba lần như để báo hiệu cho toàn quân biết mình sắp lao lên trước.

Rầm rập rầm rập... Lĩnh Nam quân không rên một tiếng theo nhịp chim đập chân bước tới, trong tíc tắc quân trận chỉnh tề đã bao trọn lấy cả Sáng lẫn cái xác không đầu dưới đất, nhấn chìm họ vô tung vô tích như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đồi trận

Tuy rằng Khải Minh đã sớm nhận biết nơi hắn đang sống có phần khác biệt với thế giới cũ của mình, xong dù sao nó vẫn còn nằm trong thời đại chiến tranh lạnh chưa có súng ống hay vũ khí hủy diệt hàng loạt. Khoảng thời gian này có tính tương đồng với giai đoạn mà mưu lược - kẻ sách mới chỉ vừa thành hình cho đến lúc chúng nở rộ như Hán Mạt hay Lý, Trần ở thế giới kia. Đó là thời đại khi mà hai bên gặp nhau, ta chém mảy một nhát, mảy cứa tao một gươm vẫn nắm quyền chủ động nhất định trong cả cuộc chiến, tức là hai quân thực hiện trực tiếp chém giết ở khoảng cách gần, hay còn có thể gọi với cái tên nôm na là: giáp lá cà.

Trận giáp lá cà lúc bấy giờ tuy hao tổn không ít công phu, xong nếu xuy xét cho cùng thì cũng đơn giản đến mức khiến người ta khó có thể chấp nhận được. Có thể nói một dạng tựa tựa như hai đám trẻ trâu thời hiện đại choảng nhau. Hai bên đầu tàu hô lên một tiếng: đánh!, tay chân anh em bạn bè lập tức vác hàng lao vào đâm đá túi bụi, mà trong trận đánh ấy nếu coi như số lượng hai bên không quá cách biệt thì bên nào lì đòn hơn, bên nào gan góc hơn, bên nào cứng rắn hơn thường sẽ là bên thắng cuộc... hiển nhiên đó là nếu không có mấy anh áo xanh lao vào mòi cả hai đi uống trà. Tuy so sánh như vậy cũng có chút khập khiễng, thế nhưng ở thời này quân đội nào bên bị hơn, anh dũng và khát máu hơn sẽ có phần thắng cao hơn, ta có thể gom tất cả những mặt hơn kém đó lại với nhau để gọi là: sĩ khí.

Sĩ khí, tuy nó trừu tượng khó hình dung xong lại bao trùm lên hết thấy mọi quân đội, len lỏi đến mỗi người lính. Theo như Khải Minh nhận định, sĩ khí chính là khiên thuẫn, là khiên giáp bảo vệ ba quân, cũng chính là dòng máu nóng nuôi dưỡng để đoàn quân có khả năng chinh chiến mãi không lùi.

Đã từ rất lâu, dân Việt đã có ý thức sử dụng sĩ khí. Ví dụ như trước khi Vua Bà khởi nghĩa đã từng đăng đàn báo cáo với tổ tiên, với trời đất, giương cao ngọn cờ: “Đền nợ nước, báo thù nhà.” Đó chính là nêu cao tinh thần yêu nước của dân tộc. Mà tinh thần quật cường của dân Việt dù từ xưa đến giờ ở dĩ giới này hay ở không gian khác bao giờ cũng là cội nguồn cổ vũ sĩ khí mạnh mẽ nhất. Cũng nhờ có nó phối hợp với tài năng của dân Lĩnh Nam đã đánh đuổi Tô Định ra khỏi đất nước tạo nên nền độc lập hiện giờ. Tuy nhiên, sĩ khí chỉ có thể được quân Nam sử dụng có thể thời.

So sánh ra, cách vận dụng của dân Việt vẫn còn rất sơ sài, rất thô ráp. Là một quốc gia lâu năm quen thuộc với chiến tranh, nhất là nội chiến như Xuân Thu, Chiến Quốc hay Hán - Sở tranh hùng, người Hán ngoài không ngừng phát triển các loại vũ khí, các loại quân trận còn sớm tìm đủ mọi biện pháp khai thác sĩ khí. Vì thế mà trước trận đấu tướng, thập diện mai phục, rút cũi đáy nồi, trên cây nở hoa... lần lượt ra đời, tất tần tật các kẻ sách trên đều

không gì ngoài mục đích phá bỏ lớp khái giáp sĩ khí đang che chắn quân địch, để quân mình với sĩ khí cao hơn có thể quên đi nỗi sợ lao lên chém giết. Chính sự khác biệt về sự nhận biết thứ sĩ khí này cùng việc vận dụng nó mà khi hai quân chính diện giao tranh, quân Hán vẫn có sức mạnh vượt xa quân Việt.

Điển hình nhất chính là quân Hán ưa dùng nội gián bất ngờ làm phản ở thời điểm quan trọng để đã kích tinh thần quyết chiến, hoặc dùng quân trận chính chu nhằm cắt đứt sự liên kết giữa các cánh quân làm cho quân Việt bối rối khó lòng phối hợp để từ đó có thể giành lấy chiến thắng dễ dàng hơn. Mà bên này quân Việt dù mơ hồ nhận biết sĩ khí lại chưa thể áp dụng và bảo vệ nó nên dễ dàng bị giặc đàn áp.

Đương nhiên đó là đối với đa số quân Việt, ngoại trừ Linh Nam quân. Chính xác hơn là ngoại trừ Khải Minh.

Thân là một kẻ đến từ một thế giới khác, nơi mà quân dân Việt Nam đã trải qua hàng ngàn hàng vạn cuộc chiến lớn nhỏ nên tích lũy cho mình một bộ kinh nghiệm chiến trận phong phú, vì thế không có gì quá bất ngờ đối với việc hấn tuy không quá rành rọt cũng đã sớm quen với thứ này. Thậm chí về sau khi thử vận dụng, Khải Minh còn kinh hi nhận ra bản thân mình dường như có năng khiếu về mặt này cao hơn hẳn cả võ nghệ cùng nhiều thứ khác. Kết quả là hấn đã đem thứ này thổi vào cho Sáng, cho quân Linh Nam.

Từ trên đài cao, Khải Minh gạt nhẹ đầu có chút không kìm nổi sự hải lòng toát ra từ nội tâm khi chứng kiến toàn bộ chiến trường bị quân trận Linh Nam quân đang hoàng vuông vức bốn ngàn người như một chấn nhiếp.

Không tiếng la hét, không câu xung phong cũng chẳng cần lời hô hào cổ vũ, Linh Nam quân dùng cách riêng của mình, họ chỉ cần đi đều đã đủ sức tạo thành một luồng khí thế có sức đè nén gần như vô tận. Luồng khí thế này không chỉ như thanh búa tạ đang không ngừng nện ầm ầm vào tinh thần của quân Hán ở đối diện mà còn như một bàn tay khổng lồ đang từ trên cao ấn xuống khiến bọn cừ súy đang có ý đồ rục rịch phải rụt cổ lại, âm trầm quan sát.

Rầm rập!

Đối mặt với kẻ địch đang làm lui tiến tới gần, phương trận của quân Hán liền tỏ ra có chút bối rối. Đơn giản bởi vì chúng đã quá quen thuộc với lối đánh man sơ của dân Việt nên cảm thấy có phần choáng ngợp cùng một chút khó hiểu khi nhìn thấy một đoàn quân hoàn toàn lạ lẫm như vậy. Một số tên đứng hàng đầu thậm chí không chịu nổi sự đè ép đến từ kẻ thù nên vô ý hữu ý đạp nhẹ chân lùi về sau.

Bóp! Bóp!

“Tụi bây làm gì? Giữ nguyên đội hình cho bản tướng.”

Cánh Thư vốn cười ngửa ở tuyến đầu làm sao có thể để quân lính tiếp tục lúng túng như vậy? Y cầm roi ngựa quất liên tiếp mấy tên gan thò khiến bọn chúng hoảng hồn bừng tỉnh, đồng thời cũng ra mặt cảnh báo đám tướng lĩnh nhớ coi sóc binh sĩ của mình. Y hừ lạnh một tiếng ra hiệu bắt mắt với đám Quân Hâu - Quân Ủy đang không ngừng gào thét kêu gọi binh sĩ giữ vững hàng lối rồi mới dời tầm mắt về phía man binh, trong lòng y có phần cảm thấy bầu không khí mà chúng đang khiêng tới quá ngột ngạt khó chịu, y không thích thứ khí thế này, càng không thích nó xuất phát từ một đám mọi rợ.

Tinh binh? Tuy vừa rồi Cánh Thư buồn lời chê bai thế nhưng trong lòng hấn hoàn toàn hiểu được, đám lính này đã có mấy phần bộ dáng của tinh binh. Tuy vậy, việc đám quân này tinh nhuệ hay ô hợp đối với hấn cũng không phải là việc quá quan trọng, trong lòng Cánh Thư lúc này duy nhất chỉ có một điều: bọn này đang dậm cả gan chắn đường đến thắng lợi của hấn, đám lớn mặt thách thức hấn.

Tinh binh, vẫn chẳng phải là binh sĩ có khả năng bách chiến tất thắng, thiên hạ vô địch. Cánh Thư nghiêng người để tay cầm roi gác hờ lên cổ con tuấn mã dưới háng, tay kia lại vuốt nhẹ cằm suy tính. Tinh binh, vẫn có rất nhiều cách có thể xử lý tinh binh, tì như...

“Truyền lệnh, cung tiễn thủ vào vị trí.”

Roạt rào rào.

Bên trận hình quân Hán có động tác lớn như hòn đá ném vào mặt hồ đang lặng sóng, lập tức nhận được sự chú ý của toàn chiến trường. Nguyễn Sáng vừa bước theo đội ngũ, vừa tính tề so sánh khoảng cách giữa quân mình cùng mấy hàng cung thủ bên giặc đang vội vàng chạy ra trước đương cung lấp tên. Cung tiễn nhà Hán sáu mươi bộ thì bắn; Sáng đương nhiên biết rõ trận hình bộ binh chậm chạp của mình còn có rất nhiều lỗ hổng, ví dụ như dùng kỵ binh đánh vào hai mặt, dùng cung nỏ chặn bắn từ xa, tiêu hao sinh lực, dùng quân đội với số lượng đông hơn thực thi chiến thuật tìm cách mai dấn chiến ý v.v... cho nên lúc này khi hai bên ở cự ly không quá thích hợp cho kỵ binh xung trận lại chịu nhiều hạn chế bởi địa hình thì quân Hán sử dụng cung thủ cũng là việc đã sớm nằm trong dự định của hấn cùng quân sư. Đối sách, đương nhiên là đã chuẩn bị từ lâu.

“Nâng thuẫn!”

“Bắn tên!”

Hai mệnh lệnh từ hai bên chiến tuyến gần như đồng nhịp chòng chéo lên nhau mà ra, lập tức dẫn dắt theo hai loạt hành động đối lập hết sức vi diệu. Từ phía quân Hán là ngập trời mưa tên thi nhau hoặc bắn lên trời cao, hoặc thẳng tắp lao tới mục tiêu cuối cùng là hàng ngũ dày đặc của man binh phía trước. Cùng lúc, bên Linh Nam quân cũng nhanh chóng co cụm lại, không phải cả phương trận thu lại mà mỗi trăm người lại tạo thành một đội, từ một phương trận khổng lồ tách thành bốn mươi cái. Người cầm thuẫn nặng hơi lui lại nhường chỗ cho khiên nhỏ đi lên chòng chéo lên nhau che lấy xung quanh. Tiếp đến rầm rầm mấy tiếng, lớp thuẫn nặng cũng được quân sĩ hô vang nâng lên quá đầu như lợp mái nhà, che chắn khoảng không trên cao. Đám thương thủ thì lùi về sau dùng những cây thương đầy cành nhọn đan xen như một cây cỏ thụ lớn cản gió nằm trên cùng. Cứ thế trong mắt của quân địch, mỗi nhóm quân liền lác mình trở thành từng con rùa nhỏ mang đầy cành lá trên lưng.

Boong boong boong!!!

Tiếng tên rơi xuống và vào hàng thuẫn hoặc đồng hoặc mây tựa như tiếng mưa rào phạt vào mái hiên nhà. Tuy tiếng động dữ dội khiến người xem phải sợ hãi cảm thán, xong hiệu quả lại ít ỏi đến mức đáng thương, ngoại trừ lác đác một số tên lính mới còn chưa kịp thích nghi đội hình nên di chuyển có phần chậm bị tên và vào hay những tên xui xẻo tuy đã núp rất kỹ vẫn không thoát được vận rủi ra, đa số Lính Nam quân có thể coi như lông tóc không bị tổn thương. Mà những người trúng tên đó do được khiên thuẫn che chắn đi không ít vị trí chí mạng lại có giáp dày bảo vệ nên thương tích cũng không tính là quá lớn. Điều này khiến người xem xung quanh có cảm giác như mưa tên chẳng những không gột bỏ được trận thế vững vàng của quân Nam mà còn góp sức quảng bá, tôn lên sức phòng thủ đáng sợ của trận hình mai rùa kia.

“Hay quá...” Một tên lính Việt nuốt nước miếng thò thè nói. Đám đồng bạn bên cạnh tuy không rên lên một lời, nhưng cũng không tự chủ được gật đầu đồng ý.

Kết quả không được như ý hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của Cảnh Thư, xong không làm hấn nản lòng. Thân là tướng lĩnh hẳn hiểu được sức tàn phá của mưa tên có bao nhiêu đáng sợ. Một lần không thể đánh ngã chúng? Không sao, một lần không nổi thì hai lần, ba lần là được. Dù gì việc đỡ tên cũng không phải là chuyện nhẹ nhàng như mắt thấy, tay phải gồng người chịu đựng lực bắn cộng thêm đà rơi của tên, từng mũi từng mũi có thể coi như một trận khảo thí cực kỳ hung hiểm đối với quân sĩ bởi lẽ chỉ cần một giây buông lỏng đã có thể trả giá bằng cả sinh mệnh. Mà với tốc độ chậm rì rì của đám kia, Cảnh Thư tự tin quân Hán có thể giáng tới bốn thậm chí là năm lượt mưa tên trước khi hai quân có thể đụng mặt bác sát.

“Tiếp tục... Cái gì?!!!”

Réo réo réo

“Hự!”

“Á đau quá...”

“Chúng còn có thể bắn trả? Từ khi nào...”

Cảnh Thư giật mình trở mắt nhìn những bóng đen chỉ chít đánh tới quân trận phe mình, hàm răng do quá giận dữ mà nghiến thật chặt từng đợt ghê người. Bởi lẽ quân trận Lính Nam quân che chắn quá mức kín đáo khiến y khó có thể nhìn thấy hàng cung thủ phía sau hơn nữa từ này giờ hai bên vốn đã vào cự ly bắn tên của nhau, theo thường lệ hai quân sẽ mặc kệ bên mưa tên đến từ phía đối diện vẫn phải cố sức bắn tên trả đũa có như thế mới có thể hỗ trợ chèn ép trận hình đối phương, củng cố thế công của quân mình. Còn về việc cung thủ bên trận mình vì mãi miết bắn trả mà bị thương? Cảnh Thư cho rằng đó là chuyện đương nhiên sao có thể quan trọng được. Vì thế mà khi nhìn thấy quân Nam trước tiên không phải là bắn tên phản đòn mà lại co cụm thành từng mai rùa nhỏ tên trung lang tướng đã cho rằng bên giặc vốn chỉ có trọng giáp bộ binh, không thể có cung thủ trộn lẫn vào. Kết quả khiến hấn nếm phải bất ngờ khó có thể tưởng tượng được.

May thay, quân giặc xem ra cũng không có bao nhiêu quân lính, tất nhiên cũng không có bao nhiêu cung thủ, Cảnh Thư nhìn số lượng mấy trăm mũi tên bay tới trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Xem ra quân Man vẫn chỉ là quân man, chỉ có thể bắt chước một, hai chữ nào đã hiểu lầm trận bất ngờ toàn quân bắn tên sẽ tạo nên hiệu quả khủng khiếp dường nào.

“Thương thủ tiến lên lập trận. Cung thủ tiếp tục, ta muốn xem chúng có thể làm nên trò trống gì.”

Cảnh Thư khẽ cười ra lệnh, trong đầu đã sớm có tính toán bước tiếp của man tặc, đại khái cũng là trận hình xông lên mà thôi. Thế nhưng, hấn đã lầm.

Véo véo véo!!!

Véo véo!!!

Cho đến lúc Cảnh Văn Minh nhìn thấy trên lưng mỗi chiếc mai rùa bỗng dựng sụp xuống một khoảng trống, để rồi từng trận từng trận tiếng dây cung không ngừng xen kẽ vang lên, kèm theo là từng tùm tên dài theo chỗ trống trên lưng mai rùa bung ra tựa như phấn hoa liên miên không dứt lao về phía quân trận bên mình khiến binh sĩ không tài nào xếp trận ngay thẳng được, hấn mới nhận ra mình đã có phần xem nhẹ man quân.

Lúc này, bằng mắt thường hẳn cũng có thể thấy được quân man đang sử dụng những cây cờ khác màu nhau làm hiệu lệnh. Họ chia quân làm bốn đội lần lượt bắn tên nên không chỉ tạo ra được trận tên như mưa dầm thấm đất tí tách mãi mà còn có thể điều chỉnh hướng công về phía nào yếu kém nhất của quân Hán, từ đó làm thương trận giặc vốn không được che chắn tốt lắm phải chịu đả kích không nhẹ. Bởi mưa tên có khả năng đã kích sĩ khí quân lính hết sức mạnh mẽ, cũng đè nặng lên tinh thần của chúng, thế nên chỉ chốc lát sau quân Hán đã không thể nào giữ được đội hình ngay ngắn như trước nữa.

“Không được, Cảnh Trung Lang, chúng ta phải đưa thuẫn binh lên thôi.” Lữ Húc vừa dùng vũ khí gạt bỏ tên bắn tới vừa hét lòng khuyên lấy tên trung lang tướng. Cảnh Thư đương nhiên cũng hiểu rõ bây giờ cũng chỉ còn có thể làm như vậy bèn gật đầu đồng ý.

“Mặt khác chúng ta nên tán công thôi, không mặt tướng e rằng sĩ khí quân ta sẽ tan nát mất.” Đặng Hồng cũng ở một bên nhắc lấy.

Thế là trận hình quân Hán lại động, hàng thương thủ cần răng chịu đựng mưa tên tẩy lễ, chờ đợi thuẫn thủ sách đao mang lẳng thuẫn nặng chịch từ tận sau lao lên sắp xếp đội hình tạm bợ rồi cùng nhau bước dồn tiến lên đón đánh Lính Nam quân.

“Khinh địch, chủ quan dẫn đến trận hình bị kéo theo nhịp điệu của đối phương theo sau là mất đi tính chủ động trên chiến trường. Lần này quân Hán...” Thánh Thiên lắc đầu nhìn quân Hán lúng ta lúng túng trước trận thế của Lính Nam quân, nhẹ nhàng bình luận, theo sau nâng không khỏi nhìn nhiều đoàn quân Nam bên dưới thêm vài lần, hiển nhiên có thể làm được đến đây đã là vượt ngoài dự đoán ban đầu của nàng.

“Chúng nó tấn công.” Bên cạnh, Vũ Thị Thục bắt chéo hai tay trước ngực hời hợt nói ra.

“Hô hô hô hô!” Uyển!

“Hô hô hô hô!” Uyển!

Quân Hán coi bộ cũng đã có mấy phần cảnh giác trước đạo quân đối diện, thế nên họ không vội một mạch lao nhanh mà sử dụng phương thức cứ tiến bốn bước lại dừng lại lập khiến một lần. Làm như vậy tuy có phần làm giảm tốc độ tiến công tương chừng như làm giảm độ sắc bén của thế trận, thế nhưng đây cũng là điều hết sức tinh ranh của Cảnh Thu. Nhờ cách này quân Hán đã từ từ trọng chỉnh lại đội hình, đồng thời dùng tiếng hô quát để dựng thế hồng lâm chùn chân kẻ địch, đó là còn chưa kể đến khả năng Cảnh Vân Minh muốn thông qua thế trận này để tìm lại quyền chủ động đã mất. Nếu có người tinh ý sẽ ngạc nhiên phát hiện ra cách họ tấn công cũng cách Lĩnh Nam quân ra trận lại có mấy phần giống nhau đến thú vị: hai bên không vội gì vật lộn mà tựa như hai tuyệt thế cao thủ đang thủ thế tìm kiếm sơ hở của nhau.

Gần! Bốn mươi lăm bộ.

Gần hơn! Ba mươi lăm bộ.

Khi còn chưa tới ba mươi bộ, mấy tên Hán tướng liền lập tức rướn người giơ đao hô to:

“Giết!!!!!”

“Giết!!!!!”

Hai mươi đến ba mươi bộ là khoảng cách vừa vặn cho binh lính đạt tới đà chạy thích hợp nhất để xung trận, cũng là khoảng cách chính xác để cơ thể người vận động đủ nóng, dễ phát lực. Hơn ba mươi bộ quân lính có thể mất sức, dưới hai mươi bộ quân lính chưa kịp chạy đà đã va vào nhau khiến lực tấn công yếu đi thấy rõ. Vì thế quân Hán quyết định hoàn toàn hợp lý, ba mươi bộ xông trận, cũng vì thế mà khi chúng thấy trận hình quân Nam vẫn cục mịch đứng đấy liền tươi cười hơn hờ.

Bộ binh đầu bộ binh thì không lo cự mã, mà giữa dòng trống này lại chẳng sợ có bấy rập hằm hổ gì vì lúc này đám man quân rút chạy đã cày nát mặt đất một lần rồi. Bộ đối bộ, quân Hán đã quá quen thuộc, trong đầu bọn chúng sớm đã trống rỗng chẳng thêm nghĩ ngợi gì xác, chỉ cần mang tấm khiên nặng nề trên thân va vào đám mai rùa còn con trước mặt là đã có thể nhìn thấy man quân tan vỡ, về mặt kinh hoàng cầu xin.

Hai mươi bộ, quân Nam muốn phát động tấn công đã chậm

Mười lăm bộ, kẻ nào phát động tấn công ở xứ lý này đều là kẻ ngu, quyền chủ động đã mất hết. Nhưng là...

“Ném!!!!!”

Vù vù vù!!!!

Bang!!!

“Hự!” “Ồi!!!!”

Mười lăm bộ cũng chính là cự ly thích hợp nhất để quăng lao, ném thương cùng... phóng riu. Trong lúc quân Hán đang rạng rỡ lao đến, chúng nào chú ý đến từ “ném” bằng tiếng Việt có nghĩa là gì đâu? Chỉ thấy những chiếc mai rùa kia đột ngột đỡ bó lớp vỏ chắc chắn để lộ ra mấy tên binh sĩ bên trong, không giương cung cái tên thì cũng nắm lấy chùy nhỏ, búa tay lấy đà phóng mạnh. Đang chạy nhanh mà gặp mấy thứ này phóng tới thì kết quả khỏi cần kể cũng có thể nghĩ. Chỉ trong phút chốc đã lao lên dừng mảnh của quân Hán đã bắn ngược lại chúng vào địa ngục.

Nếu chỉ có tên bay vào thì còn tốt, vì đa số quân Hán lúc này vẫn đang nắm chặt khiên thuẫn đằng trước nên mũi tên dù âm hiểm đến đâu cũng khó lòng phá vỡ lớp phòng hộ này được. Thế nhưng chùy gai cùng búa tay thì khác, hai thứ này vốn được Khải Minh vận dụng chỉ nhằm một mục tiêu duy nhất: phá giáp.

Mà đã như thế thì tác dụng của chúng quả thật không thể nào làm lơ được. Chỉ cần lưỡi búa ngọn chùy va vào đa số khiên thuẫn của quân Hán đều phải chịu đựng lực trùng kích mạnh đến tê người, một cái đã thấy mệt chứ đừng nói đến lúc này mỗi tên khiên thuẫn thủ ít nhất cũng phải chịu từ hai đến ba món chăm sóc, lại còn phải chịu lực phản chấn do chính tốc độ cao khi xông trận của chúng tạo thành. Tựa như một đoàn xe đang lao nhanh bị va vào tường chắn, tại mười lăm bộ, hàng thuẫn thủ của quân Hán lập tức bị phá bỏ hơn nửa, binh sĩ người thì bật ngã ra đất té túi bụi, kẻ đau đớn ôm lấy cánh tay gãy gào rú thảm thiết, càng có nhiều tên xui xẻo hơn chẳng kịp phản ứng đã bị chùy cùng búa phá đầu phanh ngực tắt thở.

Hàng thuẫn thủ nhanh chóng tuyên cáo vỡ trận cũng có nghĩa là thương trận lại lần nữa phơi bày trước hỏa lực của quân Lĩnh Nam, mà lại tệ hại hơn là mỗi người lính Lĩnh Nam quân dường như không chỉ giết theo bên mình một cây búa tay mà thôi.

VÙ!!!!

“Aaaaaa!!!”

“Không.” Bốp!!!! Rầm rầm...

Lần này chẳng cần ai hô hào Lĩnh Nam quân lại tiếp tục trò cũ xài lại, lực tay dùng hết sức phi chùy ném búa bắn tên về phía đám thương binh đang vừa chạy vội vừa trốn tránh mất nhìn. Mười lăm bộ chính là một đường ranh giới nhỏ nhoi giữa sự sống và cái chết mà quân Nam vẽ nên, tất nhiên là bằng máu tươi của quân thù.

Sáng lạnh lùng kéo xuống chiếc mặt nạ để nó che kín khuôn mặt, rút guom ra gầm lên:

“PHÁ!!!!!!”

Theo sau là muôn vàn tiếng gào rú dữ dội hưởng ứng.

Bốn mươi cái mai rùa bỏ thủ thành công dưới bóng chim lạc tung bay lao nhanh về phía trận hình xộc xệch đề mề của quân thù.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Thương trận

Trong ánh mắt của binh lính tộc Việt, đoàn quân xanh rờn đang chạy dồn theo dải cánh con chim hạc kia quả thật như dấu trong một tầng mây dày chứa đầy mê hoặc, gương mặt họ lạ lẫm, cách thức nhập trận kỳ hoặc, quân trận chưa bao giờ được thấy. Cũng bởi như thế nên việc Lĩnh Nam quân thành công phản khách vì chủ cướp lấy thể công thực hiện xông trận chẳng khác nào một liều thuốc trợ tim cực mạnh cho đồng đội. Cũng như lúc này, tiếng kêu gọi chém giết từ những tên lính vốn giữ im lặng từ này giờ kích thích tâm trạng của dân Việt chẳng thua gì tiếng trống trận dồn dập sau lưng.

“Mấy thằng khiến thương đâu rồi??? nhanh chân lăn ngay lên trước cho ông!!!!”

Tên Gấu Đen vừa phi nhanh hai thanh búa tay đánh ngã một lỗ trên bức tường thương trận của quân Hán đã không nhận được hướng về phía sau hò hét. Quả thật cũng không phải một tên bị quân kỷ gò bó đến phát hoảng như hắn tốt đẹp đến mức có thể kìm chế được cơn khát máu đang bùng lên trong lòng mình, mà bởi vì quân giặc trước mặt hắn cũng rất ngoan cố, một tên ngã xuống liền có mấy tên khác vội vã lao lên chắn ngay lấy chỗ hồng cổ gắng duy trì thương trận. Thứ trận hình đầy mũi nhọn tua tủa chặt chẽ dù cho dùng chính bản thân máu thịt xông lên cũng không thể phá đi được.

Gấu Đen nghĩ thầm: ừ thì mình có khỏe, có to gan, có đẹp trai, nhưng tuyệt đối không có ngu...

Muốn phá thương trận hoặc cần có một cánh quân nhiều khiên thuẫn vững chắc kiên cố, hoặc cần bộ binh lính hoạt tình nhuệ lách qua ngọn giáo mũi thương... cũng có thể trực tiếp nhất sử dụng một thương trận khác đến phá. Vì thế mà chỉ ngay sau lời hô hào của Gấu Đen, đồng đội hắn đã rất sớm đáp lại bằng hành động.

Đội hình mai rùa đang xung phong của Lĩnh Nam quân đang chạy liền thuận thực biến hóa. Hàng đầu mang khiên thuẫn hết sức ăn ý tách ra hai bên tạo thành những con đường nhỏ để cho đội thương thủ vốn dĩ đang đứng ở đằng sau mỗi trận hình đồng thanh hò lớn nhắc chân chạy vội trên trước. Thương thủ vừa lên đầu trận liền nhanh như chớp tạo thành một đợt sóng hung bạo quét thẳng vào trận hình quân thù.

Hung bạo, bởi vì trong mắt quân Hán thứ đang không ngừng biến lớn trước mặt quả thật chẳng khác nào một mảng cây cối bị gió lốc dùng sức nhỏ bặt góc lên rồi ném về phía mình. Hình ảnh mạnh mẽ này khiến chúng chợt có cảm giác da đầu tê rần, mồ hôi đổ ướt đầm lưng. “Chó thật, cái quái gì thế này?” Nhiều tên không hèn mà cũng bật lên ý nghĩ này trong đầu, lòng có chút chột dạ, chân có hơi chùn chút, xong lâu năm huấn luyện trong quân doanh cùng với kinh nghiệm không biết bao nhiêu lần đánh đổi tính mạng đã dạy cho chúng hiểu rằng: cho dù phía trước có ra sao đi nữa thì ở tình huống đối đầu với thương trận thế này chỉ cần mình có chút chần chờ chậm tay ắt phải chết chẳng thể nghi ngờ. Còn về việc lùi lại né tránh? Hờ, chỉ cần nhìn về mặt hăm hăm chực chờ cùng lưỡi kiếm của đám đốc quân phía sau cũng đủ hiểu, ngọn giáo của đám man binh trước mặt rất sắc bén, đúng nha, thế chẳng lẽ mấy lưỡi kiếm phía sau lưng kia không lóc lên hàn quang hay sao?

Vậy thì lao tới đi, vậy thì quăng nhau đấu thương đi, thương trận Đại Hán sao có sợ hãi kẻ nào? Bọn thương thủ cần răng giữ lấy trong mình chấp niệm đó, bàn tay nắm chặt cán vũ khí, chân tấn tới một bộ, eo lắc mạnh xoay hông đâm ra trước. Đây chính là bài đâm thương căn bản nhất, cũng là chiêu thức hữu hiệu nhất mà mỗi tên thương thủ của quân Hán đều phải luyện. Vài tên trong số chúng còn liếm nhẹ mép miệng thoáng chút chờ mong, bọn chúng đã không biết bao nhiêu lần dùng thể trận này đập tan những cuộc xông trận đầy quả cảm của tứ phương man di.

PHẬP!!!!

“U”? Sao... lại...”

Bất ngờ thay, lần này ngọn thương từ tay chúng còn chưa truyền đến cảm giác yêu thích khi đâm vào da thịt quân thù thì thân thể đã cảm thấy thân thể đau đớn. Bọn chúng khó hiểu, ngạc nhiên, uất hận khi nhìn đầu thương của mình còn chưa đi được nửa chặng đường mà mũi thương của man tộc đã đâm xuyên thân thể.

Binh thường ngọn thương sẽ có kích thước tầm một mét sáu đến một mét tám, nếu là trường thương dùng cho thương trận của Đại Hán có thể dài tới hai mét, tầm đó không hơn. Bởi thương dài hơn nữa sẽ rất khó thao tác cùng chiến đấu, dù sao cũng không thể nào bắt thương thủ quanh năm suốt tháng

luyện đâm thương đến lúc ra trận lại bởi vì thương quá dài không kịp biến hóa mà phải quăng thương đi rút kiếm chém nhau, hoặc xách tay áo lên vật lộn?... Vì thế khi quân Lĩnh Nam dùng những cây thương dài đến tận hai mét rưỡi, ba mét đi sau mà tới trước chọc nát tường thương; quân Hán liền lập tức nhận lấy bị kịch.

“Tiếc rằng địa hình nước ta vẫn không thích hợp lắm cho phalanx Macedonia...” Khải Minh vẫn thường hay chặc lưỡi than như thế trong lúc huấn luyện thương thủ. Ba mét há có phải là độ dài lớn nhất đâu, những tên lính Hy Lạp với thương trận phalanx nức tiếng còn trang bị những thanh sarissa dài hơn thế cơ, mỗi thanh cũng phải xấp xỉ năm mét rưỡi, nếu Lĩnh Nam quân có thể khiêng nổi những cây giáo dài như tường trại ấy lập trận đâm tới kẻ thù thì, chẹp, cứ như đang xiên thịt đem đi nướng cũng chẳng khác là bao.

Thế nhưng không dài bằng trường thương Macedonia cũng không vấn đề gì, bởi thứ thương trận cổ nặng nề thiên về chiều sâu phải dùng cả tính mạng những người lính can đảm nhất ra đời lấy chiến thắng ấy đã sớm bị các trận hình Lê Dương (Legion) La Mã xóa sổ rồi, thu ngắn trường thương một chút trong lúc vô tình lại hợp với quân Việt đến bất ngờ.

“Chớ có nao núng, giáo dài như vậy không thể phòng thủ hai bên hông được, nhanh dùng thuẫn che chắn ép lên trên!”

“Lách qua đầu thương, chém giết cận chiến, tiến lên.”

....

Quân Hán gặp trận phá trận, mấy tên tướng lĩnh đương nhiên chẳng phải đèn cạn dầu lập tức triển khai phản công. Chi tiếc là Lĩnh Nam quân cũng không phải loại chỉ dùng phương trận phalanx trong lịch sử một cách mù quáng mà còn tổng hợp nhiều cách dùng thương dài khác. Diễn hình ở đây chính là giáo dài của người Nhật ở giai đoạn chiến quốc, những thanh Nagae yari dài tới sáu mét này vậy mà không phải chỉ dùng để đâm mà đa số lại được quân sĩ dùng như côn đập từ trên cao xuống, hoặc như... của đoàn quân áo vải cờ đào ngày sau dùng Giáo tre vầu nức tiếng quật dọc quật ngang đánh tan quân Thanh xâm lược.

Cách đánh khá thú vị này hoàn toàn được trường thương thủ Lĩnh Nam quân yêu thích, đơn giản chỉ vì những thanh thương nhiều cành của họ giống như được tạo ra để làm nhiệm vụ này vậy. Thân thương có chút dẽo lại dài rất tiện cho việc quơ đập, đầu thương lại nhiều cành gai như một cây chùy to càng khiến cho phạm vi sát thương của nó đột biến đến khó lường. Chỉ cần quân Nam đơn giản đập từ trên xuống đã có thể khóa chặt đường né tránh của giặc, chỉ cần đầu thương quét qua thì chúng không chết cũng bị lột sạch da... thế cho nên, quân Hán lại tiếp tục chìm trong bị thảm.

Bọn chúng nhìn Lĩnh Nam quân thuận thực nhịp nhàng giơ cao thương rồi lại đều đều rầm rầm nện xuống, nhẹ nhàng lại có nhịp điệu như đang giã gạo thì lập tức ngớ người, mặt ngu ra hẳn. Thế này mà là thương trận cái gì? Chỗ nào giống thương, thương ai chơi kiểu này? Con mẹ nó đây chính là chùy trận, trăm phần trăm chùy trận có hiểu không? Mà đối mặt với chùy trận ăn gian đánh từ cự ly xa đến tận ba mét bọn chúng nhao nhao đồng thanh ra ý kiến phản đối, mặc kệ đám đốc quân kêu gào chúng đều sợ hãi bành bạch bước chân lùi dần về sau, cái này đầu phải thứ thương thủ có thể chống đỡ được? Khiến thuẫn thủ đâu??? Chó chết chứ lui về sau cùng lắm là bị thọt một nhất sau lưng rồi đi luôn còn hơn là bị đám gai kia nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại chài chuốt vài lần, nhìn xem mấy tên vừa bị chúng sờ sờ qua kia, nhìn coi có thể thắm không? Giáp thì rách lỗ chỗ, bị bạt bay cả một bên đầu không nói, trên cơ thể còn để lại vô số vết thương lớn nhỏ không đều nhau trông đến phát gớm. Khổ hơn cả là những tên may mắn không bị đập chết ngay mà phải quần quai ôm cái mặt đầy vết rách, rồi lại cố ôm bờ vai bị quất đến nát như, hay phân vân xem liệu tay có với tới ôm nổi cả đùi và bụng cũng bị xé đến bết máu hay không trước khi bị đâm sâu trong trận hình dày đặc đang không ngừng từng bước nện tới trước của man tặc, đương nhiên, những ánh gươm lóe lên sau đó đã giúp chúng thoát khỏi công cuộc toan tính vắt và bực nhất của đời mình.

Đối mặt với cánh quân khó hiểu này, quân lĩnh nhà Hán có chút chùn bước, có chút sợ, đám đốc quân cũng run run nhìn về phía quân hầu của mình, ý hỏi có nên chém thêm mấy tên để làm gương không? Đám quân hầu thì không cần nhiều lời cũng dời mắt nhìn về đám tướng lĩnh, dù sao chém một hai tên còn có thể, chứ thế trận này rõ ràng là man quân đang sinh sinh cường ngạnh ép chúng lui dần về sau nên có chém chết hết cũng chẳng thay đổi được gì cả, cùng lắm là chém hết thì đến lượt đám quân hầu bọn chúng lên bị cây thương kỳ dị kia giã nát thôi.

Mà không chỉ có chúng lúng túng, ngay cả tên Cảnh Vân Minh cũng đang hết sức khó xử, dù sao khi đối mặt với một kẻ thù khó hiểu ba lần bốn lượt đem toàn trò lạ bày ra thế này thì hẳn cũng có chút phát mộng.

So sánh ra, có ba tên Đặng Hồng, Lưu An cùng Mã Phòng còn ngạc nhiên hơn những tên khác nhiều. Bọn chúng ba mặt nhìn nhau, rồi cùng gian nan nuốt ngụm nước bọt, âm thầm trao đổi.

“Là chúng đúng không?” Lưu An dùng ánh mắt hỏi lấy.

“Là... nhưng cũng không phải...” Mã Phòng thoáng gật đầu rồi lại nhanh chóng lắc đầu bác bỏ. Hành động mâu thuẫn này của hắn chẳng những không khiến hai tên đồng bọn khó chịu mà còn đồng tình thờ dài. Trong lòng chúng lúc này không khỏi ngửi vị tạp trần.

Tính ra... ba tên bọn chúng đối với quân Lĩnh Nam cũng là kẻ có duyên, đây có thể gọi là may... à là diêm rui của chúng. Lần đầu chạm mặt đám man binh này không chỉ khiến một hàng dài chiến công vang dội của cả hai tên Mã Phòng, Lưu An bị chặt đứt mà còn nặng nề cạo sạch trơn hơn ngàn Vũ Lâm Vệ dưới trướng Đặng Hồng, để ý không thể nào dám tay không hồi triều báo cáo mà phải dấn thân vào cuộc chiến binh man này hòng mong muốn lấy công chuộc tội.

Lần thứ hai, bọn chúng chứng kiến đám này dùng chiến thuật tinh xảo linh hoạt né qua cạm bẫy của Mã đại soái. Không chỉ thành công đánh phủ đầu đoạn hậu cho chủ lực của giặc, toàn thân trở ra mà còn có thể lập kế giết chết Hoàng Do.

Lần thứ ba, cũng là lần này, ba tên bọn chúng phát rồ khi nhận ra đám tinh binh đang đè ép quân Hán này tuy vẫn là đám người cũ nhưng lại hoàn toàn khác xa đám binh sĩ chỉ biết cậy mạnh cùng với lợi dụng địa hình sân nhà ngày trước. Đè ép, chính xác hơn vẫn là đè ép, mà không phải dùng khí lực to hơn, dùng thủ đoạn hèn hạ hơn mà chính là đường đường chính chính dùng thứ quân Hán vẫn tự hào nhất đánh lui họ: quân trận. Thứ hồi gặp phải đối thủ

có duyên phận như vậy ba tên bọn chúng làm sao chịu nổi? Làm sao cam lòng? Không, là không thể cam lòng, người khác còn không hiểu lắm đám này, ba tên bọn chúng lại biết một chút...

“Đại nhân, theo mặt tướng xem chúng ta nên tạm thời lui vào trong thủy trại ổn định trận thế lại thì hơn.” Đắn đo một chút, Đặng Hồng liền giục ngựa đến bên cạnh Cảnh Thư chấp tay hành lễ rồi nói.

“Ừm...” Một mặt Cảnh Thư thờ phào trong bụng vì rốt cuộc có kẻ chịu đứng ra nói câu này, mặt khác y không thể không giả vờ cau mày khó chịu quay sang tên giáo úy trẻ tuổi hỏi lấy:

“Duyên Bình vì sao lại giăng như vậy?”

“Đại nhân, không giấu gì ngài, chúng ta đã từng chạm trán với đám này rồi.” Mã Phòng thấy tên Đặng Duyên Bình đã lên tiếng cũng phải nói theo nói. Bên cạnh hắn Lưu An không nói một câu gật đầu xác nhận.

“Hả?”

“Là thật sao?”

Câu nói của Mã Phòng lập tức như một hòn đá nặng ném vào mặt hồ tĩnh lặng, nhanh chóng lan tràn khuếch tán ra đám tướng lĩnh xung quanh. Gặp bọn họ như thế Đặng Hồng chấp tay gật đầu giải:

“Đám người này, thiện dùng vũ khí kì lạ, lại sâu sắc am hiểu hãm trận phá trận, lần trước chính bọn chúng là kẻ đã phá ngư lân trận của hơn ngàn Vũ Lâm Vệ do mặt tướng đốc lĩnh. Búa tay cùng thương trận của chúng thật sự không thể xem thường.”

“Ừm...” Nghe lời hắn kể, Cảnh Thư càng thêm trầm ngâm, trong lòng y đang thoáng cân nhắc có nên làm đến cùng hay không.

Đặng Hồng thấy y do dự, sợ y phán quyết sai lầm liền chỉ về chiến trường đồng đặc tuyên bố:

“Tình thế hiện nay đám man này chủ yếu đáng sợ ở tính bất ngờ cùng khả năng phá trận, do đó mặt tướng cho rằng chỉ cần chia hai đội, một đội kéo thời gian, một đội nhanh lui vào thủy trại lập lại trận hình, tranh thủ thời gian bố trí, sau đó dựa vào tường trại khắc chế bớt tính bất ngờ của chúng là được.”

“Không ổn.” Lữ Húc đang chuyên chú nhìn chiến trường ở bên cạnh hắn nghe vậy bật thốt lên nói:

“Nếu làm vậy chẳng may man quân phá quân đoạn hậu, xua họ về phá nát trận hình của ta thì sao?”

“Lữ Trung Lang không cần lo điều ấy.” Đặng Hồng nghe vậy cười bảo:

“Chỉ cần chúng ta dụ chúng tiến vào nửa đoạn thủy trại kia thế trận sẽ ngay tức thì quay về như lúc này: chúng chỉ có thể chen chúc ở một khoảng nhỏ hẹp thôi, còn quân ta lại có thể lợi dụng bến tàu lần nữa lập trận mặt sát chúng. Như vậy chúng xua quân qua còn có lợi ích gì?”

“Đúng, chúng ta cũng có thể dùng xa luân trận mài chết chúng.” Giả Tông cũng nhỏ nhẹ bàn thêm.

“Được, tốt, tốt!”

Cảnh Thư nghe đám tướng lĩnh không ngừng tranh nhau góp mưu, phân vân trong lòng cũng vui đi non nửa, đã như thế thì hắn cũng nên dứt khoát làm lớn một vốn luôn cho rồi. Hai mắt của Cảnh Thư lóe sáng, trong chốc lát đã có quyết sách, tên trung lang tướng hơi cười nhẹ đưa tay gọi hai tên Lữ Húc, Vương Quảng tới nói nhỏ vài câu. Hai tên Hán tướng nghe lời của y có chút giật mình khó tin nhìn nhau, xong nom vẻ trang trọng của tên Cảnh Vân Minh, hai tên bọn chúng liền nhanh chóng hành lễ, giục mạnh cương ngựa dẫn quân chạy về sau, trong chốc lát đã biến mất sau cửa thủy trại.

Mặt khác, Đặng Hồng cùng Giả Tông cũng nhanh chóng dẫn theo mấy trăm quân cung thủ cấp tốc lui dần ra sau tranh thủ leo lên trên tường thủy trại để lấy độ cao, còn lại Lưu An cùng một số tên lại tách lấy gần nửa số quân vốn đang dàn trận ở hậu phương lui nhanh về trước cửa trại dựng lên trận hình mới, trong khi Mã Phòng cùng đám khác phải cẩn thận cẩn lợi thì thoắt hết tài nghệ để ổn định thế trận đang ngày một xấu đi nơi tuyến đầu.

Quân Hán bị buộc phải thay đổi trận hình trong mắt quân lính Việt chẳng khác gì nói rằng bọn chúng đang chuẩn bị lui chạy, mà quả thật dù cho vì lý do chiến thuật hay vì thứ quái gì gì đi nữa thì việc trận hình của quân Hán phải từng bước lùi lại vẫn là sự thật. Thế nên trái tim mấy ngàn quân Nam liền bùng bực đập dồn, nhiều tên lúc trước tháo chạy bỗng cảm giác trong lòng bồn chồn nóng nảy hẳn ra tay chân sớm đã ngứa ngáy khó yên lòng.

“Đánh đến đẹp, đánh đến sướng người, tuyệt!!”

Đào Kỳ đóng tai nghe mấy tiếng trầm trở hoan hô thỉnh thoảng vang lên đây đó trong hàng ngũ, gương mặt đầy ý cười bảo. Chàng vận động khớp vai một chút, cảm thấy vết thương đã không còn bận tâm nữa thì sung sướng chộp lấy cây đinh ba từ tên thân vệ bên cạnh, tót người nhảy lên con Thông Linh vốn đã được dắt đến từ sớm rồi vận lực hét vang:

“Anh em, bây giờ chính là lúc chúng ta rửa sạch sỉ nhục khi này. Theo tôi, chiến!!!!” nói xong liền giục ngựa lao lên trước.

“Chiến!!!!” Quân Lạng Sơn lập tức hưởng ứng hô theo. Sau đó là vô số tàn quân Việt lúc này cũng hô hào hưởng ứng đánh trả về.

Lại nói, sĩ khí quả thật chính là thứ ma thuật kỳ diệu che chở cho cả đoàn quân, là thứ phép màu có khả năng gần như cải tử hoàn sinh vậy. Một đám

quân sĩ bị đánh đến phải kêu cha gọi mẹ bỏ chạy không ngờ dưới sĩ khí như rồng dẫn dắt lại lần nữa tràn trở về chiến trường như giọt nước tràn ly giúp Lĩnh Nam quân xé toạt lớp phòng thủ mà Mã Phòng đang cố níu kéo lấy tựa như xé một tấm lụa mỏng. Lập tức, quân Nam lại càng thêm khí thế, càng hò reo vang dậy đập tới thủy trại.

Cùng lúc này trên tường thủy trại đã có không ít cung thủ đón lấy, đằng sau chúng là hai cây cờ thô to:

Hán - lá cờ đỏ vốn được cắm lên từ sớm viết.

Lương - lá thứ hai nhỏ hơn mới vừa được quân Hán hò nhau dựng lên ghi.

Ngay khi hai cây cờ này vừa lên đám Hán quân như lại lần nữa vực dậy sĩ khí, chúng dừng cầm quay người lại đón đỡ quân Việt phản công. Lần này chúng học khôn không công đoàn quân kỳ dị kia nữa mà chia ra cắn chặt những tập lính khác. Thế trận vì vậy lại một lần nữa rơi vào cảnh giằng co.

“Nhất Lang, lúc này chúng ta cũng ra trận đi thôi.”

Lý Man nhìn chăm chăm cây cờ chữ Lương vốn dĩ phải được dựng lên từ rất rất lâu, từng câu từng chữ nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đột biến

Trong khi hai hàng lông mày tuấn tú của Đô Kiên đã sớm nhẵn thành một đoàn, một tên cừ súc trong họ Đô cười mỉa vặn hỏi Lý Man:

“Ba phải quá, vì sao lúc này ông khuyên không nên vọng động, giờ lại bảo nên ra quân?”

Lý Man dường như đã sớm đoán hần sẽ hỏi câu này, đôi mắt y híp lại, cơ mặt co rúm tạo thành một bộ lấy lòng hết sức chân thành mở miệng nói:

“Nhất Lang, đây chẳng phải là do tôi ba phải. Chẳng qua là lúc trước khác lúc này khác, đây chính thực là cơ hội trời cho.”

“Vi sao? Làm sao ta không thấy?” tên kia trở mặt cãi.

“Hà hà, lúc này quân Nam có xu thế tan vỡ, quả thật chúng ta không nên dấn chân vào vùng nước đục đó, thế nhưng hiện giờ...” Vừa nói, Lý Man vừa nhìn về đám quân lính dưới con chim Lạc to lớn:

“Hiện giờ do có đám người này xuất hiện nên tình thế đã có biến hóa long trời lở đất. Tuy rằng cho đến lúc này bọn chúng vẫn chưa thể đẩy bật quân Hán ra ngoài, xong dựa theo tính cách vốn căn trọng của ả Thục cùng tên Kỳ, tôi không thể không nghi ngờ bọn chúng còn có quân cờ hay ở phía sau.”

“Dài dòng...” Tên kia toan cắt lời lại thấy Đô Kiên đưa tay cản lại mới hừ lạnh quay đầu không chú ý nữa.

“Tình thế này quân Nam thắng có thể chỉ là sớm hay muộn thôi, dù sao quân Hán vốn phải cách sông mà chiến, ưu thế vượt trội không thể nào giữ lâu dài được. Lúc này nếu chúng ta để ả Thục tung quân cờ ra thì danh tiếng sẽ về tay ả hết. Như thế chẳng bằng quân ta tiến lên, một phen thể hiện ra Đô Nhất Lang anh dũng vì dân Việt chống ngoại tộc, để tranh thủ danh vọng. Nhất Lang thử nghĩ xem, nếu nhờ có anh ra trận mà quân Hán tan tác, thế cục đó há không phải rất tuyệt sao?”

“Ha ha ha, người hiểu ta không ai ngoài tộc trưởng Man vậy.” Đô Kiên nghe hần nói bật cười to hô:

“Vốn dĩ ta định đợi chốc nữa cho hai quân mỗi một mới ra tay, nay ông đã nói vậy thật đúng ý ta... ừm...” Nói đoạn, y quay sang xoa cằm nhìn lấy chiến trường nói:

“Được, quân bây, theo ta ra trận.” Đô Kiên rướn người rút gươm hô to.

Từ từ từ từ....

“Chị Thục, hấn động!” Thánh Thiên dùng tay giữ lấy nếp áo choàng đang tung bay, ánh mắt dõi theo cánh quân màu sắc sặc sỡ của Đô Kiên đang bẻ vòng sang bên phải chiến trường nói.

“Rốt cục hấn cũng ra tay, hừ, cũng lâu cá lắm.” Thục cười khinh bảo. Hành vi nhân lúc cháy nhà hôi của được tên Đô Nhất Lang này vận dụng càng ngày càng thành thực, có thể coi như lô hỏa thuần thanh rồi. Hấn có bao nhiêu tính toán Thục hiểu nên cũng có thể đoán tới một, hai, xong nàng mặc kệ, dù sao chỉ cần hấn không xúc động đi tạo phản trở giáo hàng giặc thì Trung Châu cũng sẽ không làm hại đến hấn, vì thế Thục có cấm cản hấn ra sao cũng vậy.

“Chị... hấn sẽ không phản chứ?” Hiển nhiên Thánh Thiên cũng lo lắng Đô Kiên bất ngờ làm bậy.

“Sẽ không, cả đời chú Dương nhờ kiên cường chống quan lại nhà Hán mà được dân chúng kính mến, anh hùng xa gần nể phục. Cho nên một kẻ thông minh như hấn ắt phải biết mình nên làm gì, không nên làm gì mới đúng.”

“Cũng mong là như vậy...”

...

Trong lúc hai nàng bàn luận, trận chiến bên thủy trại đã sớm biến đổi thành cục diện mới. Bị đánh mạnh bất ngờ khiến quân Hán không thể nào không lùi về sau, dựa vào lớp tường gỗ vốn không mấy cao lắm để thực hiện công phòng chiến nhằm đối cứng với quân Việt. Đến lúc này, tác dụng của Lĩnh Nam quân cũng hoàn toàn giảm đi thấy rõ.

Điều đó chẳng phải là việc gì bất ngờ cho lắm. Dù sao thời gian thành lập của họ vốn không có bao lâu, lại đa phần huấn luyện, trang bị nhằm vào đã chiến cùng lâm chiến nên việc phải công thành đoạt trại là điều bất khả kháng. Tuy lúc đầu Khải Minh vốn cũng có ý định biến Lĩnh Nam quân thành một cánh quân tinh nhuệ toàn diện, công thành đã chiến thủy chiến gì ráo cũng cân được hết, xong hiện thực tàn khốc khiến hấn hoàn toàn vỡ mộng.

Thủy chiến đã không thể bàn, người Việt bình thường tuy có hay đi thuyền, đánh cá, xong đó không thể nào coi là toàn bộ tộc Việt đều như thế. Chưa kể thủy chiến cần phải có tàu, có thuyền, có phối hợp, có bài tập riêng hoàn toàn khác hẳn với bộ chiến mà lại ngắn không ít thời gian, cho nên sau khi Khải Minh hớn hờ chạy đi tìm Lê Chân xin nàng chỉ dạy liền bị Thánh Chân công chúa dội cho một gáo nước lạnh tỉnh cả người. Kể cũng đúng, nếu thủy quân có thể chỉ cần vài tháng là luyện thành thì Tào đại ca cũng chẳng thể nào vì mấy chục vạn con vịt cạn không thể xuống nước mà thua trận Xích Bích được, vì thế mà Khải Minh đành phải ngậm ngùi chấp nhận.

Thế nhưng, hấn càng không ngờ ngay cả công thành cũng phức tạp chẳng khác gì thủy chiến. Cứ mang mộng tưởng đời như là phim đi, rồi sẽ thấy hiện thực tàn khốc cỡ nào. Không phải cứ việc đi vào rừng chặt vài trăm khúc gỗ lớn nhỏ dùng dây thừng cột lại với nhau thành thang là có thể vớt cho binh sĩ xung phong leo lên tường thành được đâu. Đẳng sau công thành là cả một môn khoa học kỹ thuật hết sức công phu, chưa cần kể đến các thứ nguy hiểm như xe thấp, xe trùng, xe tông, máy bắn đá các loại, chỉ cần kể về chiếc thang công thành đã thực sự làm người ta nhức đầu không dứt. Thang phải có cốt xương vững chắc, là loại một hoặc hai cột, thân không thể quá to để tránh cồng kềnh quá mức ảnh hưởng đến tính cơ động, càng không thể quá nhẹ vì phải chịu lực lượng tì đè đủ cho quân sĩ leo lên. Đã vậy đầu thang còn phải có móc, dây buộc phải chắc chắn, số nấc thang phải hợp lý v.v... Đó là chưa kể đến việc khi công thành đoạt trại còn phải biết phối hợp giữa các loại binh chủng ra sao nữa kia. Thế mới có việc các bộ tộc du mục phương Bắc tuy võ nghệ tự nhận mình vũ dũng ngất trời trên lưng ngựa vẫn phải chịu mang danh không biết công thành. Tóm lại là trừ khi chủ soái không quan tâm lắm đến mạng sống của binh sĩ dưới trướng mình, dụng binh như kiểu biến người chèn lên trên thì công thành quả thực cần hao tổn không ít thời gian cùng tinh lực để chuẩn bị, dù sao không thể để quân sĩ vừa huấn luyện chiến đấu vừa ngày đêm cưa gỗ đóng đinh chế tạo xe, máy các thứ linh tinh được. Những việc đó luôn luôn phải có một lực lượng khác trong hệ thống quân đội chuyên xử lý: công binh. Thử nghĩ nếu để mấy người Sáng, Hoảng, u Mạn... bỏ xuống vũ khí làm công binh xem... Khải Minh chỉ cần nghĩ tới đó là lại đau lòng lắt đầu.

Cho đến lúc này trong quân đội nước Nam, nếu có nhánh quân nào có thể xưng mình không cần công binh phụ trợ vẫn có thể công thành chiến thì đó chắc chắn không ai khác ngoài Lạng Sơn quân dưới trướng của Đào Tam Lang. Một phần do bọn họ vốn được tạo dựng từ những binh sĩ từng tham gia vào các trận công phá thành trì dưới thời Tô Định như Luy Lâu, Cổ Loa nên đã sớm quen với việc chế tạo và sử dụng khí cụ công thành. Phần khác, bọn họ chính là lực lượng chủ chốt đóng giữ cửa ải hiểm yếu nơi đất Bắc Lĩnh Nam ròng rã mấy năm trời, từng phải chống trả với muôn ngàn vạn trạng phương pháp công thành của quân thù, vì thế mà càng có kinh nghiệm phong phú hơn hẳn, cũng tích trữ được rất nhiều khí cụ đầy đủ.

Vì thế đến lúc này khi mà quân Hán gần như đã co cụm về thủy trại hòng nghĩ cách hao tổn quân Nam, tìm điểm đột phá, Lạng Sơn quân buộc lòng phải tiến lên tuyến đầu làm nòng cốt dẫn dắt quân Việt công trại. Hiên nhiên còn có một lý do nữa, Lĩnh Nam quân dù sao cũng là một trong những lực lượng chủ chốt duy nhất hai Vua có thể nắm giữ trọn vẹn lúc này, song song với một nhánh khác chính là thân vệ Nội thị quân, lại có chiến đấu lực vượt trội hơn hẳn. Thế nên cho dù Sáng có muốn đem quân lên tham gia công thành đi nữa thì Đào Kỳ cũng cương quyết không chịu chấp nhận.

Cuối cùng, quân Lĩnh Nam đành phải nhường ra vị trí chủ công cho binh sĩ tộc Việt, chậm rãi lùi về sau dàn trận chờ đợi. Đứng trước bọn họ lùi dần ra sau liền không còn tác dụng gì, thật tế những gì Lĩnh Nam quân biểu hiện đã chẳng khác nào một hồi trống dài gióng thùng thùng vào trong tinh thần ba quân tướng sĩ. Có bọn họ áp trận, Việt binh càng thêm an tâm chiến đấu càng đánh càng ra sức, còn quân Hán cũng kiêng kỵ họ mấy phần nên không dám mở cửa đối công nữa.

“Đánh lui bọn nó! Đâm mâu!!!” Một tên Hán quân quát hét to.

“Giết!!!!” Đám lính dưới quyền hấn đáp lời, từng cây mâu sắc bén từ trên tường trại cao không tới năm mét tựa như bầy rắn độc lao ra, thi nhau lách qua tấm thuẫn mây tròn đâm phập phập vào thân thể một người Việt binh, trường mâu rút mạnh mang theo sinh lực của hấn ta, dùng cách thô thiển nhất hất cái xác vởi đôi mắt tròn tròng không cam lòng rút xuống thang mây, thế nhưng chẳng bao lâu sau liền có hai cái xác mặc giáp đồ theo sau hấn rơi xuống, trên mặt chúng còn cầm lấy mấy mũi tên đang thi nhau rung rẩy, tựa như lời an ủi của đồng đội nhấn lại họ đã thay hấn báo thù.

Trên chiến trường, sinh mệnh của con người chính là cỏ rác. Tuy nói rằng thủy trại đa phần được xây dựng nhằm phòng thủ kẻ địch tấn công từ phía mặt sông nên đoạn tường phía sau cũng không cao lắm, chỉ tầm trên dưới năm mét một chút, thế nhưng đối với quân Hán lúc này đã có thể coi là nguồn trợ lực hết sức to lớn. Kinh nghiệm phong phú về công thành chiến của chúng ngay lập tức phát huy mạnh mẽ ưu thế của mình.

“Cút xuống! Hừ!” Xoẹt!

Đặng Hồng thu hồi kim thương, hừ lạnh khó chịu nhìn đám Việt binh với đủ loại trang bị sắc sỡ màu sắc bên dưới chân tường trại. Quân Hán tuy có lợi thế thật lớn khi đưa trận chiến về lại thế công phòng nhưng việc quân Nam tấn công quá dữ dội phần nào đã vượt qua tính toán của đám Hán tướng, làm cho kế hoạch của chúng không thể không thay đổi, không sao dám giả bại dụ man binh xông vào trong thủy trại để giảo sát. Cũng may, dường như từ đầu Cảnh Trung lang cũng không hấn hoàn toàn bố trí quân sĩ theo như kế hoạch do Đặng Hồng đề ra nên bọn chúng vẫn có thể kịp thời biến hóa, thành

công chặn lấy thể công ồ ạt của man tặc.

Làm chủ ba quân tướng sĩ, có trong tay kế hoạch dự phòng cũng chẳng có gì đáng chê trách, ngược lại, sau khi nghe xong đầy đủ kế sách của Cảnh Thư bản thân tên giáo úy cũng phải giật mình trầm trồ, cảm thấy tính khả thi của nó cao hơn hẳn bố trí cũ. Chỉ là... tên Đặng Duyên Bình không khỏi liếc mắt nhìn về phía trong thủy trại nơi tốp tốp Hán quân vừa chuẩn bị giáp trụ, vừa lục lọi tìm tòi những sợi thừng dài chắc chắn, chỉ là kế hoạch đột biến như vậy thật sự khiến người ta khó lòng tin tưởng, cũng khó tránh làm cho người khác cảm thấy hụt hẫng, rốt cuộc tên Cảnh Thư cũng chỉ coi bọn hắn như những quân cờ trong tay thôi.

“Thiếu chủ cẩn thận!”

Véo!

Trong lúc Đặng Hồng đang mãi miết nhìn về sau, một tên Việt binh âm thầm mon men tới gần quãng mạnh thanh rìu định ám sát hắn.

PHẬP!!!!

Đáng tiếc lưỡi rìu còn chưa tìm tới mục tiêu đã bị một tên thân vệ liều mình ngăn cản, thay vì phải cắm vào ngực tên Hán tướng, lưỡi rìu chỉ có thể chém sâu vào cổ tên thân vệ. Máu tanh nồng bắn vào mặt kéo Đặng Duyên Bình trở về lại với chiến trường, để hắn nhìn thấy tên to gan lớn mật vừa nãy vẫn còn đang nhìn chằm chằm lấy mình, mặc cho loạn đao xung quanh băm thành muôn mảnh. Hắn chết đi không những không làm man quân sợ hãi, ngược lại còn làm chúng hăng máu hơn.

“Hoan hô!!”

“Đô Nhất Lang cũng lên rồi!”

Đặng Hồng đương nhiên nghe không hiểu man binh đang hô to gọi nhỏ điều gì, xong y có thể nhìn thấy rõ một cánh quân khác của tộc vốn im hơi lặng tiếng từ nãy đang ùn ùn kéo tới. Việt binh như người say được rót thêm rượu ngon trở nên điên cuồng hơn hẳn.

“Giết lên đi tụi mày ơi!!”

Nhiều tên thậm chí chỉ hơi nượn nắc thang làm chỗ đạp liền ba, bốn bước phóng thẳng lên trên bờ tường gỗ, nhân cơ hội quân Hán không kịp phản ứng liền vung gươm chém loạn giết chết mấy tên, thành công chiếm được một vùng bờ tường nhỏ.

“Lẹ nào lẹ nào, mau mở cửa trại.” Một tên trong số đó vội vàng ra lệnh, đoạn hắn rống lên nâng gươm huỳnh huyếch lao lên đón lấy tên Đặng Hồng đang chạy tới.

“Ổn định vị trí, giữ chắc lấy, đừng hoảng hốt!” Tên Đặng Duyên Bình hừ lạnh không mấy chú ý đến kẻ địch, kim thương trong tay khẽ rung đã để lại một cái động to tướng trên ngực Việt binh. Xoay người, thu thương, lại một nhát đâm khác như nước chảy mây trôi hạ gục một kẻ địch khác:

“Chớ lộn xộn, chúng sắp toi rồi!”

“Khà khà, đúng vậy.”

Vừa hay lúc này tên Cảnh Thư cũng khoanh tay bước tới bên cạnh hắn, theo sát y là tên hàng tướng Hồ Bá đã thay một bộ trát giáp thân vệ quân Hán hết sức uy phong. Thoáng nhìn lớp máu me bê bết trên thân trát giáp cùng thanh đại đao mà tên Man tướng đang sử dụng, lại nhìn thái độ dửng dưng chẳng buồn rút bội kiếm bên hông của Cảnh Thư. Hiện nhiên đám Việt binh vừa thành công leo lên tường trại khi nãy đã sớm bị hàng binh dưới trướng tên man tướng xé thành muôn mảnh. Đặng Hồng thoáng cảm thấy khinh bỉ.

Uy phong gì thứ đạp lên trên máu thịt đồng bào? Man binh tuy có không ít kẻ vũ dũng gan góc, xong cũng thật lắm bọn bán nước cầu vinh, thấp kém hèn mọn. Tên bên cạnh Cảnh Thư là một kẻ như vậy, mà còn bên dưới... bên dưới thì.

“Ha ha ha ha! Đến tốt lắm, đến đông lắm, đến đầy đủ lắm.”

Cảnh Thư nhìn quân Việt chen chúc dưới ngọn cờ thù hình con rắn nước của Đô Hầu Cửu Chân, ngửa mặt cười lớn, dường như phản quân đến càng đông y càng thích vì như thế càng thể hiện được tài năng của mình.

“Tên kia bị điên sao? Thấy chúng ta tới còn phá lên cười?”

Đô Kiên rên hừ hừ nói, tay khẽ nắm chặt bõm con chiến mã. Bất chợt, sau ột hấn bỗng thấy ròn rợn, tóc gáy sồn cả lên, bất tri bất giác Đô Kiên chồm người cúi sát lưng ngựa, vừa ngay lúc đó một lưỡi gươm bén tựa rắn độc lao thẳng tới khoảng không lúc trước là cổ hắn.

Véo!

Lưỡi gươm không tìm thấy cổ Đô Kiên liền đổi chiều đâm thẳng xuống lưng

PHẬP!!!!

May là tên Đô Nhất Lang cũng phản xạ không tẹ vội nhào người té xuống ngựa né đi.

“Aaaa!!!”

Tuy thế, eo của hắn vẫn bị cắt một vết sâu hoắm.

“Lý Man, mày dám...” Một tên cừ sủy họ Đô hoảng hồn gọi to, tay đang cầm cương ngựa chưa kịp dời đến chuôi đao bên cạnh đã cảm thấy cơ thể bị ba bốn vật nhọn xuyên thủng, vô lực ngã rạp trên đất. Xung quanh hắn càng có không ít quân lính Việt bị chính đồng bào của mình trực tiếp giết hại, trong nhất thời, hàng ngũ của quân Nam trở nên hỗn loạn khôn cùng.

“Ha ha, Thiên binh Đại Hán đã đến đây, chúng bây còn chờ đợi gì nữa?” Cảnh Thư khoái ý dâng trào, hai tay giang rộng như muốn ôm trọn cả chiến trường mà rộng thật to.

Lý Man nghe vậy liền hô lên:

“Cung nghinh Thiên quân giáng lâm, Đại Hán uy vũ!”

“Đại Hán uy vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Loạn

“Phụng mệnh Vua Hán, tru diệt phản tặc!”

“Giết chết phản tặc!”

Đô Kiên không chút sức lực ôm lấy vai trái bê bết máu dưới sự hộ vệ của mấy trăm tộc binh hoảng sợ lùi về sau, trong ánh mắt trợn trừng vì khó tin của hắn, Lý Man xoay người chỉ thanh gươm đầy máu tươi vào đội hình công thành của quân Nam. Lập tức đám cừ sủy Cửu Chân cũng hô to một tiếng không biết lấy từ đâu ra vô số vải đỏ cột lấy bên tay rồi dẫn quân lính như chẻ tre tràn vào bên cánh Việt quân, mặc sức tận tình chém giết.

“Chết tiệt. Tại sao lại đánh người nhà?”

Keng!!! Xoẹt!!!

“Mày làm gì? AAA...”

Quân lính vốn đang tập trung đối phó với Hán quân làm sao ngờ được việc viện quân vốn rất thân thiết bên mình bất ngờ đổi thành kẻ thù không đội trời chung? Chỉ trong giây lát bọn họ đã bị quân lính của Lý Man đẩy ngã một mảng. Nhiều người thậm chí còn đang ngỡ ngàng giương cung cái tên bắn lên tường thủy trại đã bị kẻ vốn phải là đồng bào của mình ôm ngã vật ra đất, chưa kịp ú ớ kêu đau đã thấy tên kia giờ cao lưỡi gươm đâm mạnh xuống... Mãi đến lúc đám cừ sủy, quân hầu kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì quân của Lý Man đã trộn lẫn khắp cả tiền tuyến, trên chiến trường đã hỗn loạn tung bùng, nơi nào cũng có người Nam đánh người Nam, dân Việt giết dân Việt, khó ai phân biệt được kẻ đang đứng kế bên mình là địch hay là ta nữa.

“Chó chết thật, là người một nhà, đi ra.”

“Xách ra chỗ khác, mày là bọn nào? Chết đi, hãy!”

“Giết, giết chết phản tặc, Đại Hán uy vũ!!!”

“Xuy hào! Thu quân!!!!”

Thế trận biến hóa trong tích tắc thật sự là một cú đá kích quá lớn đối với sĩ khí quân Nam. Dù cho ai cũng thấy đám phản quân sẽ đeo vải đỏ trên tay, xong vì quân Việt sớm chiến đấu theo từng bộ tộc nên chẳng ai buồn hô hào bảo bệ nhau nữa, sau một hồi quần thảo hỗn loạn, ngay cả Đào Kỳ cũng không tài nào chỉ huy nổi nữa đành phải xuy hào ra lệnh các tộc tự quân tụ lại với nhau thành từng cụm một để phòng hờ quân Lý Man trà trộn vào gây loạn. Thế nhưng điều đó cũng đánh dấu cho việc thế công của quân Việt đã hoàn toàn bị cắt đứt, cục diện chủ động của chiến trường lần nữa rơi vào tay kẻ thù.

“Ha ha ha, ha ha ha!!!! Thời khắc đã đến, phản công!!!!”

Trên tường lầu, Cảnh Thư giang tay cười lớn, hòa cùng tiếng cười của y là tiếng trống trận ùng ùng ngập tràn cả không gian, từng hồi trống là từng thanh chùy khổng lồ đang không ngừng nện vào tâm khảm dân Việt. Bọn họ biết quân Hán sắp tấn công, xong bọn họ đang hỗn loạn không sao chịu nổi, đến bản thân còn không biết nên ứng đối ra sao với những tên điên mặt mũi trang phục không khác gì mình lại đang vung đao chém giết mình ở trước mặt.

Rầm Rầm Rầm!!!!

Đội trống trận vừa tròn ba hồi, bức tường thủy trại liền ầm ầm đổ sụp xuống, để lộ ra một quãng không rộng hơn hai mươi bộ cùng một tầng khói bụi mù mịt như che kín cả đất trời.

“Xuất kích!!!!!! Hãy hấp!!!!” Lữ Húc hét to.

“Hí í í í...”

Ngay khi tầng bụi mù này còn đang tung bay trong nắng trưa oi ả, tầng tầng bóng đen đã theo từ trong tường trại lao ra, bọn chúng nhanh như ma quỷ, mạnh mẽ như một ngọn lửa thoáng chớp vùng bốn chân trắng kiện rầm rập nện cho mặt đất chấn động không ngớt.

“Kỵ binh, là kỵ binh giặc!!!”

“Chúng giấu kỹ thiệt mà...”

Theo sau đám quân kỵ Đại Hán xuất hiện, chiến trường vốn đã sớm rối rắm càng thêm hỗn loạn tung bùng. Kỵ binh từ hai bên cánh đánh bọc sườn đâm vào chỗ yếu hại, từ đó chia cắt quân đội ra thành nhiều mảnh mặc người xâu xé bao giờ cũng là chiến thuật chủ lưu mà quân Hán sử dụng không biết bao nhiêu lần. Đùng tưng ngay ấy Nội Thị quân dưới trướng của Quý Lan thành công cắt đứt thế xung phong của gần ngàn “Mã gia tinh kỵ” liền có nghĩa quân Lĩnh Nam không e ngại kỵ binh, thật ra lúc đó quân Nam cũng đã phải bỏ ra một cái giá không hề nhỏ mới đạt được kết quả rực rỡ như vậy, bởi kỵ binh bao giờ cũng là mối đe dọa trực tiếp đến từ quân thù.

Trên thế gian này ngựa là một loài động vật có vai trò quan trọng trong việc biến đổi hoàn toàn bộ mặt của chiến tranh. Ngựa, chúng mạnh mẽ, chúng linh hoạt, chúng gan dạ, hơn thế nữa chúng còn rất ngoan ngoãn, thông minh nghe lời chủ nhân, cũng rất trung thành. Bắt đầu từ thuở con người chưa đủ khéo léo phải dựa vào chiến xa để điều khiển chúng cho đến khi dân du mục đầu tiên leo lên lưng chúng hô phong hoán vũ, ngựa đã không ngừng nỗ lực trở thành lực lượng cốt cán trên chiến trường. Nhờ có chúng mà biết bao mưu lược, kế sách mới đủ sức hoàn thành, biết bao nhiêu chiến thuật ra đời, sẽ không hề nói ngoa tí nào nếu coi ngựa chiến chính là một phần tất yếu không thể thay thế, là điểm sáng trong nghệ thuật chiến tranh của loài người, mà cách vận dụng chúng cũng được con người không ngừng khai thác sử dụng.

Quân kỵ, kỵ sĩ, kỵ binh chính là đỉnh phong của chiến mã, sớm đã được biết bao thế hệ các nhà quân sự lỗi lạc trên thế giới nhào nặn, miệt mài suy tư nghiên cứu để có thể phát huy toàn diện nhất sức mạnh của tiềm tàng của chúng. Sớm nhất người ta chia kỵ binh thành hai loại, trọng kỵ cùng khinh kỵ. Trọng kỵ, người cùng ngựa đều mặc giáp nặng, trên chiến trường trọng kỵ chính là một cây chùy mạnh mẽ không ngừng nện, rồi lại nện vào hàng ngũ kẻ thù cho đến khi chúng chịu không nổi phải vỡ cả ra, mặc cho bộ binh theo sau nuốt chửng. Khinh kỵ, khi thì ở xa, lúc ở gần, khi tản ra chiếm đầy đồi núi, lúc tụ lại tựa như một lưỡi dao cạo sắc bén không ngừng đung đưa từng xèo lấy thể lực kẻ thù, cắt thế trận của chúng thành từng lát từng lát mỏng cho đến khi không còn gì nữa mới thôi. Thử nghĩ xem trong lịch sử thế giới có biết bao nhiêu cánh quân nổi tiếng, trong số đó có đến quá nửa chính là kỵ binh: Hetairoi của Alexander, Cataphract của Babylon, Sipahi của Ottoman... hoặc kinh điển nhất chính là kỵ binh Mông Cổ và Wing Hussar của Phần Lan, có cái tên nào mà không phải là vua của chiến trường? Có cái tên nào không phải là tử thần gieo rắc sợ hãi trong tâm khảm của kẻ địch?

Cho dù đến khi sức ngựa không còn đủ để chống lại hỏa lực bao trùm ở thế giới cũ của Khai Minh đi nữa thì hình bóng cùng chiến thuật của chúng vẫn như cũ hiện hữu trong chiến tranh hiện đại: xe thiết giáp thay thế trọng kỵ, phi cơ tiêm kích thay thế khinh kỵ, kỵ binh trở thành nền tảng của cả bộ máy quân sự đơn giản như vậy đấy.

Lại nói, ở thời điểm này, nhờ vào việc làm chủ vùng đồng cỏ nuôi ngựa rộng lớn ở phía Bắc nên tuy chưa đến mức hoàn mỹ chia rõ rệt như đời Đường với Huyền Giáp trọng kỵ nức tiếng thiên hạ của phủ Thiên Sách thì kỵ binh nhà Hán vẫn đã nghênh đón những bước tiến dài của mình. Đỉnh điểm nhất có thể nói tới việc Hán Đế Lưu Tú nhờ vào Đột Kỵ Ô Hoàn nam chinh bắc chiến, thống nhất Trung Hoa.

Nội Hán kỵ đi qua, chân gãy tay cụt, đầu người lán lóc, bộ trận nghiêm dung còn không thể chính diện tranh phong chứ đừng nói đến quân đội mười phần hết tám, chín hỗn loạn như quân Việt. Nếu không phải địa hình Lĩnh Nam lắm sông nhiều rạch, đồng bằng ít lại thiếu chỗ rộng rãi thoải mái cho quân kỵ hoạt động thì chỉ cần số lượng kỵ binh khổng lồ của nhà Hán đưa sang thôi cũng đã đủ để Vua Bà đau đầu.

Thế nhưng chẳng cần số lượng khổng lồ bao nhiêu, kỵ binh giặc Hán vẫn thật sự gieo rắc không ít tang thương cho dân Việt. Lần này chúng vừa mới xuất đầu lộ diện liền không thèm phân trái phải gì ráo, nhất nhất theo sau hai tên Vương Quang, Lữ Húc cùng với lá cờ đỏ rực chẳng khác nào một mũi tên bắn ra, vẽ lấy một đường thẳng đâm sâu vào trung tâm chiến trường mà lao thẳng đến đài cao phía sau. Hiển nhiên đây chính là kế sách của Cảnh Thư, cũng là lá bài tẩy của hắn: nhân lúc quân Nam bị quấy thành một mớ lộn xộn liền bất ngờ đưa kỵ binh tinh nhuệ thực hiện đột tập, giết giặc trước giết vương, bắn người phải bắn ngựa, một lần tấn công thẳng nhằm tiêu diệt bộ chỉ huy của quân Việt. Sau đó có thể hoặc thừa cơ quay ngược cùng với Hán binh tiền hậu giáp kích, hoặc nếu được tiếp tục liều lĩnh đâm thẳng đến tận sâu bên trong Cẩm Khê để bắt lấy đầu não kháng chiến của tộc Việt: Trưng Trắc - Trưng Nhị.

Bọn chúng bất ngờ xuất hiện, bất ngờ hành động thực sự vượt qua ngoài ý định của mọi người. Trên đài chỉ huy Nàng Thục cùng Nàng Chủ bốn mắt nhìn nhau, mỗi người đều có thể thấy được vẻ bất ngờ khó tin trong mắt người đối diện.

“Như vậy... vậy mà... không ngờ...” Thánh Thiên nuốt nước bọt, có chút gian nan không đầu không đuôi nói ra.

“Ừm.”

Thục gật gật đầu tỏ ý mình hiểu được lời cô gái đối diện muốn truyền tải, nàng nhắm hờ mắt lại, hít một hơi thật sâu để bình ổn lại tâm trạng chập trùng của mình.

Đội nàng Thục lần nữa mở mắt ra, Quân kỵ Đại Hán đã hoàn toàn thoát ly khỏi thủy trại. Hơn ba ngàn kỵ binh như một con ốc đồ thối quấy theo trùng trùng bụi mù điên cuồng lao tới, theo sau tất nhiên cũng có không ít bộ binh.

Thục rút lá cờ màu đỏ bên kệ cờ ném cho một tên quân báo đã leo sấn lên ngựa lệnh:

“Đi, mau báo lại tình hình ở đây cho Vua.”

Tên kia cúi đầu nhận cờ, hô một tiếng dẫn theo năm - sáu người quất roi ra ngựa phi một mạch về phía trại trong dưới ánh mắt chăm chăm của Thánh Thiên.

“Được rồi, chuyện đã đi đến nước này chúng ta buộc phải dốc toàn lực thôi. Chủ, em cũng nên chuẩn bị ra trận thôi.”

Lời của Bát Nạn nhanh chóng kéo cô phó soái quay lại với chiến trường đầy khói lửa. Thánh Thiên cắn chặt bờ môi xinh, chấp tay làm lễ rồi không nói tiếng nào xoay người bước vội xuống dưới cửa đài, nơi đã có sẵn mấy trăm quân tộc Việt chờ sẵn.

“Kỵ binh giặc đến rồi, chúng mày còn quần lấy tao không buông làm gì? Mau tránh ra!!” Một tên lính Việt vừa nâng thuẫn đỡ lấy một nhát chém từ binh sĩ của Lý Man, vừa gào thét, không ai có thể ngờ quân Hán lại chọn lúc hỗn loạn nhất để đột phá, càng không ai có thể ngờ chúng mặc kệ đám hàng quân, lạnh lùng xuyên tới đây.

“A? Cái gì? Không..?” Hiển nhiên đối thủ của hắn cũng không ngờ đến trường hợp này, một đám quân lính buộc vài đồ hoảng hồn cảm nhận mặt đất rung động, lại kinh hoàng nhìn ngó kỵ quân đang âm âm lao tới, miệng lưỡi cứng ngắc không thể nói nên lời.

“Tộc trưởng Man, làm sao đây?” một tên tù trưởng hướng về Lý Man quát hỏi.

“Hừ!” Lý Man rút thanh gươm ra khỏi một cái xác mà y vừa chém giết, quay đầu nhìn tường trại pháp phối cờ Hán, trong lòng tính toán. Nếu lúc này mà hắn rút lui quân sĩ thì hoàn toàn có thể đảm bảo được phần lớn lực lượng của mình, xong nhìn về mặt cao ngạo đang chăm chú quan sát mình của tên Cảnh Thư, Lý Man hiểu tên Trung Lang đang muốn hắn dùng máu tươi của quân Việt để chứng tỏ lòng trung thành của mình, hoặc dĩ trong mắt hắn, tộc Việt vốn chẳng có bất kỳ giá trị gì, chết thì chết thôi, miễn sao chiến lược của hắn thành công là được. Lý Man thức thời phối hợp thì ghi thêm một công, còn đã sử nếu hắn nhất gan rút lui, hừ hừ, trong loạn quân quân Hán cũng sẽ chẳng quan tâm giết nhiều hay ít thêm người Nam đâu? Hiểu rõ như thế nên Lý Man gắng giọng quát:

“Kẻ mẹ chúng, mày cứ lo việc của mình, cùng lắm sau này ta cho mày gấp đôi bồi thường!”

“Hừ, nhớ lấy!” Tên kia hiển nhiên cũng là hạng người hung ác liền lập tức gật đầu đáp ứng.

Tuy nhiên cũng có nhiều tên vốn không tài nào quyết tâm đến thế bèn vội vã kêu gọi binh lính của mình lại hồng tìm cách sống sót trước làn sóng kỵ binh đang ập tới.

“Nâng thương, nâng thương...”

“Quy xuống, đứng cao quá sẽ bị đục bay mất bây giờ!”

“Tụ lại một chỗ, như thế mới chịu nổi sức cản của ngựa.”

Kinh nghiệm chống lại kỵ binh Hán của dân Việt vốn có không ít, vì thế khi đối mặt với tủa thần đến gần cả đám lập tức hô to gọi nhỏ, kéo theo là muôn ngàn vạn trạng hành động: có kẻ ngồi chồm hóm xuống nâng mâu lên cao, có kẻ quay lưng đâm chặt cán thương chia lên trước, cũng có nhiều tên ba bảy hai một tụ lại thành một gò đất nhỏ, thuẫn bài đơn sơ che chắn xung quanh...

Những kinh nghiệm này dùng để đối phó kỵ binh quả thực không sai, xong bởi vì quân Việt không hề thống nhất chỉ huy, lại đang nội chiến hỗn loạn tung bừa nên tạo thành tình trạng mạnh ai nấy làm khiến trận hình của họ vốn đã không mấy vững chắc càng tỏ ra lỏng lẻo không sao tả nổi. Thậm chí nhiều nơi còn không thể lập nổi đội hình chống kỵ mà phải tiếp tục chém giết lẫn nhau.

“Gia tốc, gia tốc, chuẩn bị đột phá!”

Vương Quang vừa nháp nhô trên lưng ngựa vừa nâng cao kim thương gào thét, đối với trận hình rời rạc như vậy hắn quả thực chả buồn nghĩ đến trọng chỉnh đội hình làm gì.

“Hãy hãy!!!!!”

Hán kỵ nắm vững cương ngựa, hai chân kẹp chặt bụng chiến mã, đầu cúi thật thấp để làm giảm lực cản, hàng đầu nhào người ra trước giờ lên thương mâu chuẩn bị cho đột va chạm mãnh liệt sắp tới.

Rầm rập rầm rập tiếng vó ngựa ngày càng gần như từng tiếng sấm rền không ngừng hủy diệt lấy sĩ khí Việt binh, ngàn thốt chiến mã chạy chồm tới nhanh chóng khiến nhiều tên xanh cả mặt mày, chẳng dám đối mặt vội vàng cúi đầu nhắm mắt chờ đợi thời điểm phán xét.

UYNH!!!!!!!!

Kỵ binh cuối cùng cũng phải va vào chiến trường, ngay lập tức chiến trường hỗn loạn liền bị chúng như dao sắc chém tảo một nhát gọt thẳng thành hai. Quân Việt không sao cản nổi thế đột phá dũng mãnh của quân Hán tựa như xác pháo văng tứ tung, có tên ngồi chồm hổm ôm thương chưa kịp phản ứng đã cảm thấy hai tay mất hẳn cảm giác, đầu bị lực tông cực mạnh hất bật ngửa ra sau, máu tươi rùng rã cùng óc trắng theo mất mũi trần cả ra ngoài chết đến không thể chết hơn. Có kẻ hoảng sợ ngay lúc nguy cấp vội vàng bỏ vũ khí nhào sang một bên né tránh con chiến mã dữ tợn, xong lại chẳng thể nào né được mũi thương lạnh lùng từ trên tay Hán quân như sóm chớp đâm xuyên ổ bụng hẳn, kéo hẳn theo sau một quãng dài trước khi xác hẳn bị thứ gì khác va phải tuột sang ven đường, cuối cùng bị vô số kỵ binh phía sau dẫm đạp lên trên. Đương nhiên cũng có cá biệt một số Hán kỵ không thể nào né tránh nổi rừng thương dày đặc bị đâm bắn ngược ra sau, xong hiển nhiên trước đó bọn chúng cũng đã tàn sát không biết bao nhiêu kẻ chặn đường.

Kỵ binh Đại Hán không hổ danh là thần khí của chiến tranh lạnh, chớp mắt, quân sĩ dưới trướng Lữ Húc đã âm âm đâm xuyên qua không biết bao nhiêu lớp quân Nam. Tích tắc sau đó, Hán kỵ như dòng lũ rền âm âm lướt qua để lại một con đường đầy máu tươi cùng chân tay cụt ngón ngang.

“Tiếp tục!!!”

Vương Quảng nhìn phía trước lại có từng đội Việt quân đang vội vã tập kết liền nhếch mép khinh thường, hàng ngũ như thế đừng nói một, hai lớp, cho dù có tới hàng trăm lớp bọn chúng cũng chẳng xá gì. Xong bên cạnh hẳn tên lão tướng Lữ Húc lại có suy nghĩ khác hẳn. Hẳn nhìn đoàn quân xanh ở phía sâu trong trận hình quân Việt đang vội chạy đến bên này, trong đầu cấp tốc suy nghĩ, đánh thì chắc chắn bọn hẳn không e ngại thế nhưng như thế sẽ bị hao tổn không ít thời gian lẫn nhân lực, nếu không may bị đám man quân kia cuốn lấy khiến kế hoạch tập kích bị thất bại thì quả là mất nhiều hơn được, vì thế y quay sang tên mấy thân vệ kẻ bên thẳm thì to nhỏ.

Đám thân vệ vâng mệnh cổ bức tốc lao lên trước một đoạn, hít một hơi sâu mở miệng gào thét bằng tiếng Nam:

“Trước mặt nghe rõ, không muốn chết lập tức tản ra.”

“Mau mau tránh đường, chớ cản trở!”

“Láo... láo toét, tụi bây... cản chúng lại cho tao.”

Vốn đã hỗn loạn khó có thể kiềm chế lại bị màn huyết tinh thô bạo mà Hán Kỵ vừa mới trình diễn phía trước nên đa số quân lính Việt cũng đã sớm mang tâm lý sợ hãi. Theo vó ngựa rầm trời ngày càng kéo lại gần, theo mặt đất rung động ngày càng dữ dội, rốt cuộc có người không chịu nổi sức ép hốt hoảng “A!” một phát quay người bỏ chạy. Một người kéo theo trăm người, lập tức lớp tường chắn của quân Nam tựa như tuyết gặp lửa hồng ào ào tan rã, để lại mấy mươi tên lì lợm nhất vẫn cản chặt rằng đứng đón quân thù như hồng thủy kéo tới.

“Sát!!!!”

Vương Quảng đi đầu vung kim thương trong tay thô bạo xé rách ngực một tên ngoan cố chống cự, sau đó hờ hững dùng chuỗi thương đánh gạt một nhát dao chém tới đầu tọa kỵ để con chiến mã tiếp tục húc văng tên man binh cản đường. Sau lưng hẳn Lữ Húc cùng đám kỵ binh cũng tả xung hữu đột hết sức đáng sợ, trong sát na đã phá hủy lớp thứ hai của Việt quân còn nhanh hơn lớp trước, thậm chí tốc độ của chúng không những không vì bị cản trở nên chậm lại mà còn hoàn toàn đạt đến tốc độ tối cao, quân Việt chỉ kịp nhìn thấy vô số bóng mờ lướt qua cùng với đầy đất máu tươi thì thế không còn một chút trọn vẹn.

“Aaa, không, không thể cản chúng được...”

“Chạy, chạy mau!”

Kéo theo sau đó, Vương Quảng cùng Lữ Húc quả thực như đang vào chỗ không người. Hán kỵ dưới sự dẫn dắt của hai tên chiến tướng không ngừng đâm trái bẻ phải giữa muôn trùng quân Việt lại như chiến thần không có đối thủ, chúng đi đến đâu kéo theo một tầng bụi mù đầy mưa máu tới đó, cũng sâu sắc đá kích sĩ khí mà quân Nam vất vả lắm mới gầy dựng lại được.

“Chết tiệt, chỉ tại đám chuột nhắt này.”

Phương Dung cắn răng nhìn thế trận dần dần mất đi kiểm soát, giọng đầy căm phẫn thốt ra. Hiển nhiên tuy Hán kỵ mạnh mẽ khó ai sánh bằng xong vẫn đâu phải đạt đến mức độ quỷ khốc thần sầu như thế. Nếu không phải đám Lý Man làm càng làm quấy, năng tin chắc quân Nam tuy cũng có thiệt hại xong chắc chắn sẽ có thể chặn lấy được Hán kỵ chứ không thể như bây giờ, tựa đám cát rời mặc người phá nát.

“Quân sủy, chúng sắp tới đây rồi?”

Thiều Hoa vừa vung còn đánh bay một tên phản quân, vừa nhíu mày quay sang Sáng hỏi dò.

Nếu lúc này còn có cánh quân nào của dân Nam còn có thể giữ vững trận hình thì đó chắc chắn là Linh Nam quân. Ngay từ đầu khi Lý Man làm phản, Linh Nam quân đã sớm xuất động, bọn họ dựa theo ngàn người làm chuẩn sớm đã chia ra bốn nhánh quân như bốn lưỡi hái không ngừng di chuyển xung quanh trợ giúp Việt binh tiêu diệt phản quân. Thế nhưng bởi vì biểu hiện uy dũng của họ nên cũng từ đầu Lý Man đã sớm đặt trọng tâm ở đây, xung quanh từng nhánh Linh Nam quân lúc này đều có vô số phản quân xuyên thóa qua lại ngựa mặt gào thét chửi rủa. Tất nhiên là gào thét, bởi bọn chúng cũng rất e ngại đám tinh binh này, chẳng dám giáp lá cà quá gần.

Sáng mặc kệ đám phản binh đang ồn ào kêu to gọi nhỏ, Quân sủy Linh Nam quân yên lặng nhìn kỵ binh Hán kéo theo bụi mù nhanh chóng lướt đến phạm vi của mình, rồi lại hơi hơi lơ đãng nhìn về phía sâu bên trong doanh trại Linh Nam mới gật đầu lệnh như quát:

“Toàn quân tiến lên, chặn đứng kỵ binh Hán. Kẻ cố ý cản đường, cố ý làm loạn... Giết!”

Tù tù tù!!!!!!

Tù chiến của Lĩnh Nam quân lần nữa vang lên là lúc bốn nhánh quân của họ đồng loạt biến động, tựa như bốn cái móng vuốt sắc bén của chim Lạc bẻ cong hướng về đầu sóng nơi bọn Hán kỵ phải đi qua, bọn họ vừa động lập tức lại khiến biết bao ánh mắt chú ý tới, thậm chí có phần khiến đám Hán kỵ đang hùng hổ đằng xa có chút chột dạ hoảng sợ, vội vàng ngó sang. Dù sao quân Lĩnh Nam cũng mạnh vượt quá bình thường, Lữ Húc thật sự lo lắng Hán kỵ sẽ chịu không ít thương vong cho mình, đang lúc hắn suy tư thì bên cạnh có tiếng hô:

“Tướng quân, đề tôi dẫn năm trăm quân chặn chúng lại.”

Chương Thần hai mắt đỏ lừng căm rắng xin chiến, rồi chỉ đội cái gậy đầu khê của Lữ Húc, tên Kỵ Đô Úy đã hết vang nâng thương dẫn năm trăm kỵ quân theo sau bẻ vòng thẳng đến Lĩnh Nam quân, vì công, vì tư, hắn đều muốn xé nát đám giáp xanh này.

“Mở cổng, giáp công, chó đẻ bọn chúng chặn đường hai vị tướng quân.”

Bên này Thủy Trại, Đặng Hồng cùng Lưu An, Mã Phòng cũng đồng thanh hô to, đội cửa trại vừa ầm ầm hé ra, bọn chúng liền dẫn theo mấy ngàn Hán binh lao ra tham gia vào vòng chiến. Nhờ có đám loạn quân dẫn dắt, quân Hán dễ dàng lấn sâu vào hàng ngũ quân Nam, chỉ qua mấy hơi thở đã vượt xa hơn trăm bộ, tiến gần đến đoàn quân giáp xanh, cũng mạnh mẽ cắt đứt mối liên kết giữa Lĩnh Nam quân cùng Lạng Sơn quân.

“Lui lại, trọng chinh đội hình nghênh chiến chúng!”

Đào Kỳ dùng đinh ba hất tung mấy tên xâm lăng, gào khan cả giọng kêu gọi quân Nam lấy lại tinh thần, đến lúc này chàng đã không thể nào đủ sức tính toán gì được nữa đành phải phó mặc cổ găng giữ lấy sinh lực cho phe mình.

“Tụi bây làm gì đấy? xông lên, đừng cho đám đó làm phiền kỵ binh!”

Bên kia Đào Kỳ vô kể khả thi, bên này Lý Man cũng rất bất bình khi thấy Lĩnh Nam quân đang hùng hổ ép lên, dần dần có xu thế phá vỡ vòng vây của mình để đối đầu kỵ binh Đại Hán. Hắn hiểu mình tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra được nên càng điên cuồng hò hét thúc đẩy binh lính xông lên trước, đồng thời chúng còn không ngừng xua đuổi quân sĩ của các tộc khác về phía trận hình quân Lĩnh Nam để giờ trò cũ dùng biến người làm loạn quân trận.

Thế nhưng, đối mặt với hắn là một đoàn quân cực kỳ khó chơi. Sáng đội cho hàng đầu tiên của Lĩnh Nam quân lạnh lùng dùng thương cây đâm xuyên thân thể đám phản binh rồi mới gọi to hô lệnh khiến cung binh bắn mạnh ở cự ly gần.

Roạt roạt roạt!!!!

Tức khắc, phía trước Lý Man liền có một hàng rào đồ da máu và thịt tạo thành, tên phản quốc hốt hoảng dùng tay căng ngang ra hiệu cho quân lính dừng vội xông lại, rồi dùng ánh mắt hết sức e dè nhìn về phía đoàn quân giáp trụ dày đặc này. Quân lính dưới trướng hắn vốn không nhiều lại là con bài không thể nào coi thường cho hắn gầy dựng thế lực của mình, cho nên tên hàng tướng hết sức cẩn trọng. Đánh không lại, chặn cũng không xong khiến Lý Man có chút không biết làm sao... Chợt, hắn nhìn mặt đất chỉ chỉ cung tiễn, linh quang nhất hiện hô to:

“Không cần áp sát chúng, quăng tên, bắn tên, làm chậm chúng lại là ổn.”

“Dạ!”

Mặt Nguyễn Sáng như giựt giựt từng đợt khi nhìn lác đác từng nhúm tên bay tới, trong lòng không khỏi có cảm giác gậy ông đập lưng ông. Cách bắn tên áp chế đối thủ kiểu này bọn họ vừa khiến quân xâm lược chịu không ít thiệt thòi thì giờ đây lại bị tên cáo già Lý Man học theo y chang, không những vậy có phần còn trò giỏi hơn thầy, uyển chuyển hơn nữa kia. Thậm chí Lý Man chẳng cần quan tâm cung tiễn bắn trúng hay không chỉ cần phóng một đợt tên lại lui ra sau một tít, miễn sao bảo đảm Lĩnh Nam quân vì phải phòng tên bắn nên không thể không kim hãm tốc độ lại là được, còn lại chính là làm sao cho quân lính dưới trướng lúc nào cũng phải nằm ngoài tầm bắn của cung thủ Lĩnh Nam.

Dù sao đi nữa, chiến pháp của Lý Man cũng đã gạt lấy thành quả, Lĩnh Nam quân dưới... bại tiến phá hoại đã không thể nào tiến kịp chặn đường Hán kỵ được nữa đành phải tro mắt nhìn chúng lướt qua bên mình, không, chính xác là nhìn đa số quân kỵ lướt qua, bởi vì Chương Thần cùng năm trăm Hán kỵ đã đổi hướng lao đến.

“Tên kia làm rất tốt, ha ha.” Cảnh Thư thích thú nhìn chiến trường mà cười, cảm giác chiến thắng đã ở gần hơn bất cứ lúc nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Lĩnh nam quân - Hán kỵ

“Được, bọn bây làm tốt lắm, lui ra! Ha ha!”

Trong tiếng vỗ ngựa nện vang trời đất, Chương Thần nâng thương cười to mở lời khen đối với đám Lý Man. Nhờ có bọn phản quân níu giữ, đoàn quân Lĩnh Nam rút cuộc cũng đành bó tay chịu thua không tài nào ngăn được dòng Hán kỵ ầm ầm đâm nghiêng trong trận hình quân Việt, đương nhiên ngoại trừ năm trăm kỵ binh dưới trướng Chương Thần vốn nhắm thẳng quân Lĩnh Nam xông tới.

Năm trăm kỵ, tuy mới thoát đầu so sánh với bốn ngàn quân Lĩnh Nam giáp xanh thì lộ ra chút nhỏ bé không đáng kể tới. Xong Chương Thần hiểu rõ, năm trăm kỵ đầu bốn ngàn bộ đã là quá sức dư dả. Kỵ binh đơn lẻ một chọi ba, kết trận rồi một chọi năm, sáu vẫn dư sức, đó là còn chưa tính đến kỵ binh tinh nhuệ linh hoạt hiểm ác, một chọi mười càng là không phải chuyện đùa, miễn sao kỵ binh vẫn có thể duy trì được tốc độ như gió giật của mình thì mọi chuyện đều có thể xảy ra, mà năm trăm Đột kỵ dưới trướng hán hiện giờ nào có phải chỉ dùng hai chữ tinh nhuệ đã có thể đủ sức miêu tả? Không những chưa tính đến số lượng đông đảo loạn quân Việt đâu? Mà còn chưa tính đến mấy ngàn bộ quân Đại Hán đang chờ đợi chiến trường lao tới giáp công đâu? Đoàn quân giáp xanh tinh nhuệ, có, Chương Thần khẳng khái khẳng định, đoàn quân này hiểm ác, cũng có. Chương Thần nhìn khắp chiến trường đầy thịt nát do họ đập một trận loạn thương tạo thành, khiến y phải trắm mặt chấp nhận. Đã vậy, tướng lĩnh của chúng cũng không phải hạng người hời hợt gì, điều này... nhớ tới cái chết của anh trai mình, Chương Thần không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi, hai mắt phỉếm hồng vì giận dữ. Quân tử báo thù, tới cũng rất nhanh, Chương Kỵ Đô Ủy nhìn hai vị giáo úy Lưu, Mã đang ầm ầm kéo tới đằng xa, trong lòng đã sớm nghĩ đến cảnh tượng bản thân liền có thể tận tay bắt lấy tên phế nhân kia, mặc cho hấn lạy lục gào thét cũng phải từng đao, từng đao thái xuống thịt trên người hấn để cúng tế cho anh trai mình. Xong...

Xong thân là một tên tướng lĩnh không tề giữa bầu trời đầy tướng tinh của Đại Hán, Chương Thần đương nhiên hiểu rất rõ trận hình dày đặc của đám man di trước mặt cũng không phải yếu ớt không chịu nổi một kích như đám quân man ròi rạc xung quanh, càng không thể nói tới đâm đầu lao thẳng vào quân trận sẽ khiến năm trăm tinh kỵ gặp được tồn thất không đáng, vì thế tuy lửa giận đã bốc lên đầy đủ, Chương Thần vẫn cố nghiêng rằng nghĩ cách đột phá. Châm chú một chút, hấn giờ cao trường thương hô như sấm:

“Phát cò, vòng sang bên trái, tìm điểm đột phá.”

Tên thân vệ bên cạnh ngoan ngoãn vâng dạ, từ trên lưng ngựa tên đó gồng người thu đao, ưỡn ngực mò tay bung lấy cây quân kỳ, không ngừng múa may truyền đạt tín hiệu cho kỵ binh theo sau thấy rõ. Thế rồi năm trăm tinh kỵ Đại Hán dùng khả năng cưỡi ngựa cao siêu của mình, bất ngờ chuyển hướng tựa như một bầy ong ruồi hết sức xinh đẹp rầm rập nện vô bẻ rất sang bên trái, theo sát Chương Thần né đi mặt chính diện của trận hình quân Lĩnh Nam, vô tình hữu ý cùng đoàn quân bộ Nhà Hán và đám loạn quân của Lý Man tạo thành thế ba mặt vây công hết sức sắc bén, tựa như ba gọng kiếm lớn muốn một lần nghiền nát đoàn quân giáp xanh dưới tay Nguyễn Sáng.

“Hấn chưa hoàn toàn bị điên, vẫn còn có chút tỉnh táo.”

Giữa trận hình quân Lĩnh Nam, Nàng Quỳnh nhìn lấy cử động của Hán kỵ thì bật cười khinh thường thốt lên. Dù quân Việt đang rơi vào tình thế xấu, Quỳnh vẫn rất bình tĩnh, đứng nhìn Lĩnh Nam quân bị đám loạn tặc cầm chân không cách nào xông vào chặn đứng toàn bộ quân kỵ Đại Hán thì cho rằng bọn họ chậm chạp, cũng không nên cho rằng thế công ba mặt của giặc hung hiểm mà cho rằng quân Lĩnh Nam là quả hồng mềm tiện tay là có thể dễ dàng bị bóp nát, quả thực là lắm.

Bản thân Quỳnh hiểu rõ đoàn quân nhà mình có bao nhiêu ngón nghề, cũng biết sở dĩ quân kỵ giặc lọt qua được ắt hẳn là do Sáng có ý làm như vậy, chắc chắn việc này phải có lý do, tám chín phần mười cử động của Sáng cũng là do người nào đó ảnh hưởng truyền đạt, xong từ trước đến giờ tên quân súy lúc nào cũng im thin thít, vô cùng kiệm lời. Cho nên hấn không nói gì, nàng cũng rất biết phối hợp sẽ không đi hỏi. Lại nói dù sao nhìn thái độ của cả Đào Kỳ, Phương Dung đằng xa Quỳnh có thể nhận ra ngay chính bản thân những người đó cũng không hoàn toàn làm chủ được tình thế hiện giờ, cũng không tài nào đoán trước được gì cả, thế thì dù Quỳnh có lo lắng cũng có giúp ích được gì đâu? Rất nhiều người từ đầu trận chiến đến giờ đều không hề may mắn hiện diện, ắt phải có mục tiêu riêng, như vậy hiện giờ nàng chỉ cần phối hợp tốt với Sáng là đủ. Quỳnh xem ra... Lĩnh Nam quân có lẽ sẽ tạm thời dừng ở đây, làm lá chắn cho toàn tộc Việt. Quả nhiên sự việc không ngoài dự đoán của nàng khi ả thân vệ bên cạnh vội vàng tiến sát hô nhỏ:

“Quân phu trưởng, Quân súy có hiệu lệnh mới.”

Quỳnh nghe thấy như vậy liền quay đầu nhìn về phía trung tâm đoàn quân, lập tức nàng thấy được con chim Lạc vốn đang cất cánh bay cao đã sớm đứng im từ lâu, đồng thời ở bên cạnh bức phù điêu kia, bốn ngọn cờ nhỏ chia rõ bốn màu trắng, đen, đỏ, vàng đang phấp phới trong gió cũng đã sớm thu mình lại tĩnh lặng đứng ở bốn góc xung quanh thân chim. Vừa nhìn hình ảnh này, môi Quỳnh liền nhếch lên với một biên độ mạnh mẽ thấy rõ, không chút chần chừ nàng vận lực hô to:

“Thu trận, biến trận bộ vuông.”

Cùng lúc này, cách đó không quá xa cũng có hai tiếng quát vang dậy:

“Trận bộ vuông, mau lập trận.” Đây là từ Thiệu Hoa.

“Biến trận vuông... ừ, cái trận rồng ruột ấy.” Đây là lệnh của tên Mạn.

Cộng thêm toán quân dưới quyền của Hoảng ngay tại trung quân vốn đã sớm rầm rập di chuyển, bốn ngàn lính Lĩnh Nam quân theo sau bốn tên quân phu trưởng, chia ra bốn đội đều đặn mỗi đội ngàn người nhanh chóng điều chỉnh vị trí, lác mình lần nữa tạo thành bốn trận hình mới. Trận hình hình vuông, bề ngoài là bốn dãy khiên to ầm ầm dựng thẳng tắp che kín tầm nhìn, tiếp đó là rừng rừng thương dài roạt roạt đâm ra tua tủa từ sau lưng tựa như bốn cái lỗ cốt với đầy dây rào kẽm gai bao bọc chắc chắn, bên trong lại có một hàng quân cung cùng riu tay đứng xen kẽ như một tấm đệm hơi che lấy một khoảng đất trống nhỏ vừa đủ cho mấy người chỉ huy cùng lính cầm cờ đứng đó điều chỉnh.

“Cái quý gì nữa đây?”

Lưu An bất mãn nhìn đám lính giáp xanh kia ba lần bốn lượt cứ liên tục thay đổi trận hình nhiều đến hoa mắt thì không khỏi hừ lạnh:

“Đã thì bất tỉnh, mẹ chứ để bản tướng xem thứ này có tác dụng gì hay ho. Hừ!”

Hắn nói cũng không phải không có lý, dù sao mỗi một quân trận đều không phải chỉ có thay đổi vị trí đứng là có thể xong việc, phối hợp giữa các cánh quân, địa hình, tướng lệnh, biến báo, chuyển trận, thu quan... đều là những thứ quan trọng mà mỗi trận hình đều phải có. Mà muốn một nhánh quân đội chịu đứng yên nghe tướng lãnh sai bảo, bắt phải thế này thế kia theo tuần tự là việc không hề dễ dàng, thật sự tốn không ít thời gian cùng tâm huyết của người tướng soái để đi luyện quân, bởi dù sao mỗi người đều mỗi khác, không phải ai cũng là người sáng dạ thông minh để có thể nhớ hết điều lệnh, hiểu kỹ mình phải làm gì, phải không làm gì. Cho nên một nhánh quân biết được một, hai quân trận để biến đổi chiến đấu là điều rất khó có được, chứ đừng nói là ba, bốn, hay là... mà Lưu An cũng đã chẳng nhớ được đám lính giáp xanh vốn phải là một đám người man rợ này đã biến qua bao nhiêu cái quân trận khác biệt rồi nữa. Biết nhiều như vậy, liệu có xài được tốt hay không?

“Vẫn không thể xem thường chúng được... Quân trận này...”

So với tên đồng bạn vốn ưa dùng vũ dũng, Mã Hiên Sư lộ ra cẩn trọng hơn rất nhiều, dù sao những quân trận khác đám kia đều diễn ra không tệ, cho nên lần này cẩn tắc vô áy náy cũng là chuyện nên làm. Vạn vô nhất thất, Mã Phòng thân là con trai trưởng của Mã Viện, bản thân từng nghiên cứu qua không ít quân trận, tuy nói hắn hoàn toàn không nhớ những thứ trận hình này mình có thấy qua trong thư tịch của phụ thân hay không, thế nhưng quân trận nào cũng có điểm tương đồng, nhìn chúng sắp xếp như thế, có lẽ là để đối phó kỵ quân đi. Vì thế Mã Phòng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

“Duyên Bình, bản thân tôi cho rằng đám người này dám giữa chiến trường bày trận chắc chắn phải có chút bản sự để dựa dẫm vào, không thể coi khinh. Tình hình này ta cứ xem Chương Kỳ Đồ Ủy làm gì đi đã.”

“...” Lưu An tuy có hơi bực tức nhưng cũng không phải là hạng ngu ngốc gì, nghe Mã Phòng cũng nói vậy, y gật đầu đồng ý.

“Mẹ kiếp, mờ mờ ảo ảo cái quái gì!”

Bên kia việc Mã Phòng cùng Lưu An bắt ngờ giảm mạnh tốc độ tiến công đều không hề qua khỏi ánh mắt của tên Chương Thần. Thú thật hiện giờ trong lòng hắn cũng tràn đầy nghi vấn trước quân trận của bọn quân Nam, đặc biệt thân là một tên kỵ tướng, hắn càng cảm giác từ bốn hình vuông đó ẩn ẩn có thứ nguy cơ khi có khi không đang vòn vũ quanh mình, bản năng chinh chiến nhắc nhở hắn tuyệt đối phải đề phòng. Thế nhưng dù sao thiên chức của kỵ binh vẫn là để đối phó với bộ trận của quân thù, mà bốn cái hình vuông kia tuy nhìn ghê gớm, xong cũng làm cho mật độ dày đặc của phương trận ban đầu biến mất, chia dễ trị, triết lý này không phải chỉ có mặt ở đời sau mà ngay cả lúc này cũng đã sớm quán triệt ăn sâu vào tư duy của đám tướng lĩnh Đại Hán, vì thế nói sao cũng được, muốn hay không cũng vậy, năm trăm kỵ của Chương Thần vẫn cần phải làm lực lượng tiên phong xung trận để hai cánh bộ binh kia có đủ sĩ khí lao vào.

“Như vậy... liền chọn đám bên kia đi.”

Quyết định xong, Chương Thần liền mạnh mẽ điều chỉnh cương ngựa, dẫn đầu đám kỵ như gió lốc quét lá khô ầm ầm đổ về hướng trận hình vuông bên trái, nơi vốn được Âu Mạn trấn giữ, bởi theo vừa rồi hắn quan sát được đám này là đám ra lệnh trễ nhất, cũng biến trận chậm chạp nhất, ắt phải là đám yếu ớt nhất trong bốn cái quân trận này.

“Hí í í!!!”

Cà rầm cà rầm cà rầm...

Thiều Hoa nhìn năm trăm Hán kỵ nghiêng hướng trận của Âu Mạn mà tới, nhẹ nhàng lắc đầu tiếc cười.

“Đồ ngu.” Đây là nhận xét của Quỳnh Nương công chúa.

“Tên khôn lỏi.” Hoảng biumôi.

“Ha ha, bọn chúng nó tới, bọn chúng nó tới!!! Anh Mạn quả nhiên liệu việc cái gì ấy, hay tuyệt!”

Gấu Đen nhón chân cổ ngoài người qua lớp lông thuần cao dày, sung sướng cười nói.

“Là liệu việc như thần, không biết thì dựa mẹ cột mà nghe, bày đặt bày vẽ.”

Đồ Cản khinh khinh dốp lời, lúc này hai tay cậu đã nắm thật chặt thanh xà mâu, hai chân bôn chồm tựa một con ngựa nóng lòng muốn tung vó bụng người lao đi, muốn dùng thanh xà mâu trong tay đâm xuyên ngực tên Hán tướng của đám kỵ quân đang trước hòng thay anh mình rửa lấy sự nhục nhã vừa xảy ra.

“Nhóc con, Gấu, giữ bình tĩnh đấy, chúng ta thủ chứ không phải công đâu, bọn mày mà lộn xộn làm quá, nếu hư hết thế trận thì chớ trách quân pháp của quân sứ.”

Âu Mạn cười to nhìn hai tên kiêu binh đang nôn nóng bảo lấy. Hắn đứng bên cạnh con Vua Sói, ánh mắt hồ hững quét lấy kỵ binh đang tới gần. Vừa rồi hắn cố tình giả vờ vụng về, lại cố ý cho đám quân lính giảm nhẹ tiết tấu biến trận, không có gì khác ngoài việc dẫn dụ quân giặc xông tới. Bây giờ hắn thấy chút tiểu xảo của mình thế mà được việc thì không khỏi cười mỉm, quả nhiên quân sư luôn đúng, có chút việc chỉ cần tí ti thay đổi, hiệu quả đạt được sẽ hoàn toàn bất ngờ.

Rốt cục, năm trăm Hán kỵ trong chớp mắt đã kéo tới.

“Đám mọi, trả mạng anh tao đây!!!”

Vù!!!! Booong!!!!

Tuy bản thân hắn không phải hạng “nhất lưu võ tướng” như người anh quá cố của mình, xong do thân là Kỵ Đô Úy, Chương Thần không thể không bộc lộ ra vũ dũng của mình, hắn bức lên dẫn đầu đoàn quân kỵ, thương sắt trong tay múa tít tạo lực nhắm thẳng vào khe hở giữa hai tấm lã thuẫn của quân Việt. Thế nhưng nào ngờ đầu thương mới đi chưa được nửa đường đã bị vô số mũi nhọn trên đầu thương trận quân Lĩnh Nam xoắn lại, cản lấy. Tên Hán tướng thấy vậy giận dữ gầm lên, gân xanh uốn lượn muốn mượn việc hai thanh vũ khí xoắn vào nhau để bật tung thể thủ của giặc, xong quân Nam lại sớm có chuẩn bị, mỗi hai, ba người một tổ gồng mình giữ lấy trường thương, liều mạng đầu sức cùng tên Hán tướng khiến hắn trong nhất thời không tài nào làm gì được.

“Rầm rập!!!” Cùng lúc đó, lũ lũ kỵ quân cũng theo sát hấn lao tới giao tiếp với Lĩnh Nam quân.

Phốc phốc!! “Hự!”

Lập tức đón lấy bọn chúng là trùng trùng mũi tên ngọn lao từ sau thuẫn trận ập tới, hóa ra trong lúc kỵ quân Đại Hán xông lại thì hàng lã thuẫn cùng trường thương trong trận đã đồng loạt một chân quỳ xuống chừa chỗ cho quân sĩ phía sau thuận tiện thực hiện bắn ném ở cự ly gần. Tiếng ngựa hí người rên ngay lập tức bùng phát. Nhiều tên Hán kỵ không kịp điều chỉnh liền bị mũi lao ọt đâm thủng bụng, xuyên thấu ngực kéo văng ra sau, nhiều tên khác cơ linh hơn thì vội vàng cúi thấp người, núp sau cổ ngựa để con chiến mã dưới háng cùng đám đồng loại bị mất chủ húc vào tường khiên quân Nam, muốn nhờ lực húc đánh bay thủ quân tạo một con đường đột phá. Thế nhưng,

VÙ vù!!! Phập phập!!!!

Hí hí hí.....

Ngựa còn chưa hoàn toàn tới gần đã bắt thỉnh linh hí lên đầu đón, ngã roạp xuống đất, kèm theo là mấy tên quân kỵ bị bắt ngờ hất tung bay lên không, bọn chúng tuyệt vọng nhìn vô số ngọn thương đầy gai như cây chùy lớn từ bên dưới nhắm thẳng quảng đường bay của mình mà chậm rãi quơ lên, tựa như một bàn tay phẩy đuổi ruồi hời hợt quét tới, phốc phất bắn chúng ngược ra sau. Từ nãy khi biến trận, quân Lĩnh Nam đã rải xuống vô số đinh nhọn cùng gai sắc nhằm đối phó với chiến mã quân thù, đã thế trường thương thủ của Lĩnh Nam quân chỉ toàn nhắm vào ngực và chân ngựa để đâm loạn nên chớp mắt quân Hán đã phải chịu thiệt thòi không ít.

Kỵ binh đột phá không thành công liền bị chặn lại, hi hữu có mấy lần chiến mã quân Hán thành công dùng chính thân thể mình gánh chịu thương mâu đâm thủng lao vào đánh ngã mấy tên lã thuẫn thì cũng không đủ uy hiếp quân trận Lĩnh Nam quân, bởi trường thương thủ đã lập tức làm thành lớp thứ hai đẩy mạnh đám kỵ quân muốn nhân cơ hội xông vào tạo thời gian cho lã thuẫn một lần nữa điều chỉnh trận hình. Tuy cũng có mấy người chịu không nổi sức đập bị thương không nhẹ, xong bên trong trận vốn có không ít binh sĩ đang chờ sẵn thấy bạn mình không thể tiếp tục giữ lã thuẫn liền không hề dè dặt thúc, quảng đi cung nỏ lao lên dựng lại tường khiên.

Tình cảnh này làm tên Chương Thần xám hấn mặt đi, trong lòng thầm hô hồng bét, hắn kiên quyết vận lực muốn rút lại thương sắt.

“Đi chết!”

Vụt!!!

Chỉ đợi có thế, Đô Cấn liền lập tức dậm chân, từ sau thuẫn trận lách người phóng ra, xà mâu trong tay như thêm điện tạo thành một vệt bóng đen bay thẳng tới cổ tên Chương Thần, dù sao tấn công thế này không hề đi xa quân trận, vẫn chưa phải là “làm quá” theo như lời Mạn.

“Hừ!!!”

Trước tình thế bất ngờ khi mà cảnh tượng kỵ binh đập bằng lã thuẫn man quân, tàn sát binh lính trong trận không thể xảy ra, bản thân lại lâm vào quỹ môn quan này, Chương Thần liền bất đắc dĩ thả tay bỏ thương, cúi người né đi nhất đâm của Đô Cấn, rồi rút bội kiếm chém mạnh trả đũa. Hai thanh vũ khí vì thế keng chạm vào nhau chát chúa. Thuận thế ngồi từ trên cao, Chương Thần chưa kịp đợi xà mâu thu về đã chém nhanh xuống đầu Đô Cấn, tên Tam Lang cũng chẳng thua kém chẳng thèm suy nghĩ liền tiếp tục lấn mâu đâm tới, vì thế hai thanh vũ khí lại một phát nữa va nhau đến nảy lửa.

Thoáng giao đầu hai chiêu, trong đầu Chương Thần liền nảy sinh chủ ý, hắn kín đáo đưa tay ra ám hiệu rồi vờ vung kiếm quá đà làm lộ một chút sơ hở bên sườn dục dõ Đô Cấn xông tới. Có lẽ là do bị chiến trường say máu ảnh hưởng khiến bản thân không nhận thấy ý đồ của tên Hán tướng, hoặc có lẽ là do Đô Tam Lang ý vào võ nghệ của mình vốn phải không tệ, vì thế hai mắt hắn tỏa sáng, xà mâu trong tay dùng tốc độ cực nhanh hướng tới sườn kẻ địch tấp tới. Thấy tên man binh mắc lừa, Chương Thần ha hả cười to, hai chân thúc bụng ngựa, tay nắm cương ngựa mạnh mẽ giựt lấy điều khiển con tọa kỵ làm một động tác hết sức xuất thần: nhảy ngược về sau, trong tích tắc tránh thoát đường quét mâu của Đô Cấn.

“Mẹ nó chứ, lẩn như trạch.”

Đô Tam Lang thấy tên giặc cứ như thế vuột đi, tựa như con mồi dâng lên miệng lại chạy mất thì sao có thể nhịn được? Miệng buông lời rủa, chân liền không hề chậm chạp sấn tới toan tiếp tục đánh giết kẻ địch. Thế nhưng ngay khi xà mâu trong tay hắn vừa mới tạo lực vung lên, hai bên sườn trái phải liền có tiếng kinh phong đánh úp lại, cùng lúc đó con ngựa dưới háng Chương Thần cũng lồng lên, nhảy chồm tới tạo thế cho tên Hán tướng chém mạnh. Hóa ra, do Đô Cấn tuy ở trong quân trận chính tề lại dùng vũ khí khá đặc biệt, xà mâu, lại có thể tự tung tự tác lao lên chém giết nên làm Chương Thần cho rằng hắn vốn phải có vị trí không nhẹ trong đoàn quân. Do đó, y liền tìm cách dẫn dụ, kéo Đô Cấn ra xa khỏi tầm với của thương trận, sau đó cắt

đứt đường lui của Tam Lang, nhanh chóng giao sát hấn. Nếu kế hoạch này thành công, không chỉ quân Hán sẽ đã kích nghiêm trọng sĩ khí kẻ thù, nếu như may mắn tên nhóc này là chỉ huy của quân trận, Chương Thần liền tự tin có thể dùng xác hấn phá tan thứ này nữa.

“Tên kia chớ mong làm hại Tam Lang!!!”

Vù! Vù!!!!

Ngay lúc nguy cấp đó, từ trong quân trận tên Gấu Đen liền nhanh chóng ra tay, hai mũi lao nhọn phá không bay tới trực tiếp đục thẳng vào hai tên thân vệ đang đánh lén Đô Cấn, lực bay tiếp tục kéo phăng hai cái xác ra xa, toàn bộ quá trình lạng lết gọn gàng tựa như hai nét bút cực kỳ tinh chuẩn đến từ tay một vị danh họa vậy. Nhân cơ hội đó, Đô Cấn liền hoành mâu lên cao đỡ lấy nhát chém trời giáng của Chương Thần, tuy nhiên hấn dù sao cũng là đi bộ, không thể hoàn toàn so sánh được với kỵ tướng mượn sức ngựa cùng thể chém trên cao nên phải oằn cả người xuống, lao đảo lui bành bạch về sau.

“Được rồi, Đô Cấn, đã đủ rồi, rút vào.”

Trong trận Âu Mạn thờ phào đối với Đô Cấn ra lệnh, tên Đô Tam Lang nghe thế bực bội liếc Chương Thần một chút đành chán nản lui vào sau hàng lính thuẫn.

Nghiêm túc mà nói, tuy Đô Cấn không thành công đâm chết Chương Thần, xong về mặt ý nghĩa hấn đã hoàn thành xuất sắc tác dụng của mình. Trong sát na Chương Thần bị Đô Cấn quấn lấy không thể điều khiển đoàn đội, Hán kỵ tựa như thiêu thân không ngừng bị bức tường khiên - thương - bẫy của quân Lĩnh Nam gạt bỏ, trong mấy mươi hơi thở đã có gần ba mươi tên vong mạng bỏ mình, tỷ lệ thương vong cao đến độ Chương Thần cũng phải giật mình. Hấn không biết, quân trận này chính là quân trận được bộ binh thế kỷ mười tám ở một thế giới khác ưa thích sử dụng để đối phó với tốc độ cùng sức cản lướt vô song của quân kỵ binh: trận hình bộ vuông, hay còn được biết với cái tên cực kỳ nổi danh: “hollow square”.

Trận hình chuyên đối kỵ, đã vậy bởi trong quân trận của Lĩnh Nam còn có kẻ có võ nghệ lợi hại như Đô Cấn khiến tên kỵ Đô Úy càng không dám làm liều xung phong nơi tuyến đầu nữa, vì thế sức công phá của quân Hán kỵ hoàn toàn bị gạt bỏ. Chương Thần đỏ mắt nhìn quân Hán dốc toàn lực muốn phá trận nhưng không thành, thậm chí có kẻ bị đâm nặng vẫn liều mạng giục ngựa lao lên muốn dùng cả xác mình lẫn xác ngựa đè bẹp man tặc lại vô dụng, bởi kỵ binh đã gần như mất cả tốc độ, quân Lĩnh Nam chỉ cần thoáng nghiêng lạng thuẫn để giảm lực đè, hai ba tên hò nhau vừa nâng khiên hát xác ra sau, vừa không quên đâm túi bụi vào mấy tên gặc đang chực chờ cơ hội liền lập tức giải quyết nguy cơ. Sau đó đương nhiên là vô số mũi tên từ trong trận bay ra nhắm thẳng vào đám kỵ binh đang tụ tập phía trước, tất nhiên là lại có mấy tên Hán kỵ xui xẻo ôm mặt rên lên rút xuống ngựa.

“Đô úy, giờ phải làm sao?”

Hiển nhiên quân Hán đã sớm nhận thấy tiếp tục thế này nữa đã không phải là biện pháp hay, ngay tại lúc quân Hán bị tràn tới người thứ năm mươi, Chương Thần không thể không ừ ừ vung tay lệnh:

“Chia quân, tràn vào trong tìm điểm đột phá. Mặc khác xuy hào kêu gọi bộ quân hỗ trợ.”

“Vâng!”

Ừ ừ ừ ừ....

“Hiển Sư, chúng ta phải lên.”

Lưu An nhìn Hán kỵ không thể thành công phá trận mà đành phải như dòng nước gặp đá tảng rào rào tách ra hai bên liền nhăn mặt nói. Chương Thần suy hào hỗ trợ, kẻ địch vậy mà giống lời Mã Phòng nói, không hề sơ sai. Mã Phòng cũng nặng nề gật đầu, không còn cách nào khác liền cùng Lưu An chia hai hướng ào ạt dẫn quân, cũng học theo Chương Thần như dòng lũ từ bên cạnh các trận hình vuông tràn vào trong.

“Tộc trưởng Lý, bây giờ thế nào? Vào sao?”

“Không, đương nhiên không...” Lý Man cau người nhìn khung cảnh trắng lệt trước mặt. Quân Lĩnh Nam bur hấn hoàn toàn vượt qua dự liệu của hấn, đưa grom chỉ chỉ nói:

“Bây giờ nơi đó đã quá đông người, đối thủ có khả năng như vậy, chúng ta có lên cũng chỉ làm vướng bận. Không bằng ta và các ông luân chuyển bên ngoài, chặt đứt tiếp viện từ phản quân, không cho chúng phối hợp với đám khác, để hai vị giáo úy Lưu, Mã tiện tay giải quyết đám đó.”

“Được, cứ như vậy đi.”

“Ta theo ý ông!” đám tù trưởng đồng loạt hô to.

Thế là, vô tình hay cố ý, quân Lĩnh Nam đã thu hút lấy toàn bộ sự chú ý chăm sóc từ phía quân thù, bọn họ như bốn cây cột nhà vững chắc giữa từng dòng lũ cuộn cuộn không ngừng vờn vù xung quanh, từ đó tranh thủ cho binh lính Việt một chút thời gian quý báu để ổn định lại trận hình.

....

“Phá!!!!”

Rầm!!!!!!!

Cùng với việc Lĩnh Nam quân lập trận thủ khá thuận lợi, thì Lữ Húc cùng Vương Quảng đột tập cảng nước chảy mây trời gấp mấy lần. Ngay khi quân lính của Lý Man hoàn thành vây tròn xung quanh bốn ngàn quân giáp xanh, Lữ Húc đang nhào người quét bay một kẻ cản đường, sau đó, trước mặt hắn đã không còn bất kỳ bóng dáng một tên man quân nào.

“Ha ha, xuyên qua rồi, xuyên qua rồi.”

“Hoan hô, hoan hô.”

Hán kỵ theo gót Lữ Húc thấy được trước mặt là khoảng không quảng dăng liền hò reo vang trời, cuối cùng bọn chúng cũng thành công đục xuyên chiến trường dày đặc với tư thế chẻ tre, duệ không thể đỡ. Tên Lữ Húc khẽ giảm nhẹ tốc độ, lần nữa quay đầu đảo mắt qua chiến trường. Từ góc nhìn này của hắn, khắp nơi tuy còn vang vọng tiếng chém giết nhưng quân nhà Hán cùng phản quân Lý Man tựa như đã thành công đim chết toàn bộ quân Việt.

“Trung Lang.” Vương Quảng thúc ngựa lên song song với hắn, ngọn thương chỉ về phía con đường nhỏ len lỏi giữa mấy căn nhà gỗ cùng đám tường rào thấp bé nói:

“Theo như mấy tên hàng binh báo lại, chỉ cần chúng ta men theo lối này, xuyên qua mấy khu nhà là sẽ đến được đài chỉ huy của tặc tử.”

“Được, như vậy chúng ta liền tiếp tục. Huynh đệ theo ta. Lấy đầu tặc tử thù lĩnh. Đại Hán uy vũ!”

“Đại Hán uy vũ!”

“Đại Hán uy vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Con mồi

Cũng như Lữ Húc không tài nào nhìn rõ cục diện trên chiến trường, đồng dạng Vua Bà ở tận tuyến sâu bên trong doanh trại quân Việt cũng không thể nào tưởng tượng được tình hình trận chiến đã diễn ra ác liệt tới đâu. Xong, điều này không hề có nghĩa vị Vua nước Nam không quan tâm tiền tuyến.

Trung Châu đứng đó, cúi đầu nhìn tên thám báo trên người nhể nhại mồ hôi đang nửa quỳ dưới chân mình, tay nàng mân mê cây cờ đỏ thắm mà tên này vừa dùng hết sức bình sinh lao ngựa đem tới. Màu đỏ, ý nghĩa là tình hình trận chiến hết sức cam go đồng thời có thêm biến cố phát sinh dẫn đến thế cục đột biến theo chiều hướng rất xấu. Mà thế cục nảy sinh biến cố bất ngờ trong tình thế này là gì thì nàng đương nhiên hiểu rất rõ: lại có kẻ lâm trận làm phản, và hiển nhiên kẻ đó không thể nào là Hồ Bá được bởi vì việc hắn sẽ phản đã sớm được các nàng dự đoán từ trước. Bằng giọng hết sức nhẹ nhàng nhưng chất chứa uy quyền khiến người ta không dám trái lời, nàng hỏi:

“Là ai?”

“Dạ, là một đám tù trưởng vùng Cửu Chân.” Tên kia vẫn còn đang thờ dốc nghe hỏi liền vội vàng nói ra, câu vừa dứt lại cố gắng hít sâu mấy lần cho đỡ mệt.

Trung Châu nhíu mày, Cửu Chân làm phản, như vậy không lẽ là do Đô Kiên vấp đầu làm loạn? Ngay khi nàng còn đang cân nhắc việc này tên thám báo dường như cũng lấy đủ khí lực lại lần nữa hỗn hển tâu:

“Lúc đó Đô Nhất Lang dẫn quân đến tham chiến cùng với Chấn Bắc tướng quân. Nào đâu có ngờ rằng mấy tên tù trưởng bên người hắn đột nhiên chém giết binh sĩ bên cạnh, còn đâm lén Nhất Lang, may mắn bên cạnh hắn có người hầu theo bảo vệ nên mới giữ được tính mạng. Cùng lúc đó quân Hán phái quân kỵ xông ra giết vào trong quân ta.”

Đội tên thám báo nói rõ, Trung Châu mới khẽ thờ phào, Đô Kiên là con trai cả của Lạc Hầu Đô Dương, vị trí quan trọng không phải ở cấp độ người bình thường. Hắn bắt nạt nàng nắm quyền, Trung Châu đương nhiên có thể nhìn hiểu được, cũng có thể hời hợt cho qua, thế nhưng nếu như hắn cũng dám công khai tạo phản thì đó lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Đô Kiên phản, như vậy Đô Dương thì sao? Ý chú ấy thế nào? Nên nhớ Đô Dương cùng Chu Bá không giống với những vị Lạc Hầu khác ở miền Bắc vốn có ít tiếng nói cùng địa bàn, bọn họ có danh vọng gần như tuyệt đối ở Cửu Chân, cũng có thể coi như một vị Vua không ngại nơi đó vậy, chỉ cần một trong hai người bọn họ phản có nghĩa là có ít nhất một nửa Cửu Chân đều đã quay lưng lại với Lĩnh Nam. Đã vậy theo kế hoạch của bọn nàng thì ở phía Nam cũng rất quan trọng, đặc biệt là ở đoạn thời gian sống còn thế này việc tộc họ Đô chọn lựa phản bội nàng để về phe Đại Hán quả thực cùng với hành động cầm gươm sắc đâm thủng tim gan toàn dân tộc cũng chẳng có gì khác nhau. Hiện tại tốt, Đô Kiên không có phản, như vậy tộc Việt vẫn còn nằm trong tầm của Đô Hầu.

Thế nhưng hiện tại cũng không tốt, Hán kỵ tru việt, Hán kỵ tinh nhuệ, thân là chủ tướng của quân Nam từng trải qua không ít lần cùng chủ lực quân thù nghênh chiến, Trung Châu đương nhiên hiểu sâu sắc việc này. Hán kỵ mà tên thám báo nói tới chắc chắn không phải đám quân kỵ nửa mùa ý mạnh hiếp yếu dưới quyền Tô Định mà bọn nàng từng tận diệt, chúng chính là đám quân sĩ thân kinh bách chiến rong ruổi khắp chiến trường phía Bắc nước Hán dưới quyền Hán Đế, hoặc ít nhất cũng phải xấp xỉ gần như vậy. Bởi bọn chúng mạnh mẽ vượt trội nên chủ tướng giặc mới coi như là quân bài chiến lược áp đỉnh, chỉ tung ra ở lúc cần thiết nhất hòng một chiêu đánh tàn quân Nam. Mà đối mặt với thứ kỵ binh tinh nhuệ như vậy...

“Thưa chị, tình hình xảy ra đến nước này, em nghĩ phải để hai người Quý Lan, Âu Lan cùng lên trước thôi.”

Trung Trinh hơi liếc nhìn tên thám báo bên dưới, lại nhìn đúng trăm tên quân tốt theo chân hắn chạy ngược về đây, tình tế khuyên lầy. Bát Nạn đại tướng quân Vũ Thị Thục ở tình thế này lại không chỉ phải thám báo đưa tin còn sai sử trăm người lính quay về bổ sung thêm cho quân sĩ bên cạnh vua, làm sao cũng có ý tăng cường số quân sĩ bình thường bảo vệ cho hai Vua, để Nội Vệ quân dưới trướng Quý Lan có thể rảnh tay tiến lên trên tiền tuyến. Trung Châu nghe em nói, ánh mắt không khỏi dời về cô nữ tướng bên cạnh.

Quý Lan thực ra cũng không phải tên thật của nàng, nàng tên thật gọi là Nai Sơn, quê quán Chí Linh. Ngày xưa khi còn đang bôn ba khắp nơi chống giặc, Quý Lan đã may mắn thu được một quyển binh thư dạy việc luyện quân. Ngày ấy khi anh hùng toàn tộc Việt tụ họp nơi Mê Linh Quý Lan đã đem đến với mình gần năm trăm trai tráng, tuy không giáp trụ, cũng chẳng gươm giáo đầy đủ, thế nhưng như cũ hàng ngũ đồng đều, khí chất dũng mãnh quả thật khiến không ít người trầm trồ khen ngợi. Mà biểu hiện ưu tú của cô nữ tướng trẻ cùng thái độ trầm ổn của nàng cũng nhanh chóng thắng được niềm tin yêu của Vua, nàng là một trong những chị em kết nghĩa với Vua, cũng là người được giao trọng trách trở thành người thống lĩnh đạo quân thân cận nhất của bậc đế vương nước Nam do Thi Sách để lại.

Nội Vệ quân là một nhánh quân hết sức đặc biệt, bọn họ nhiều lúc đứng tuyến đầu xông pha khói lửa, cũng thường xuyên giữ vị trí túc trực bên Vua, đây là nhánh quân bao giờ cũng có số lượng không nhiều nhưng sức chiến đấu thì không thể xem nhẹ. Nếu nói về thủ thành công thành trong quân Lĩnh Nam không ai qua mặt được lính Lạng Sơn, mai phục đột phá chẳng ai sánh được với quân Nga Sơn, trên biển giao tranh Nam Hải quân cùng Cửu Chân quân một chín một mười, vậy thì Nội Vệ quân chính là lực lượng trung trinh nhất, gan dạ nhất, cũng là nhánh quân uy danh vang xa nhất. Từ ngày đầu khởi nghĩa, Nội Vệ đã theo sát chân hai Vua, phá vòng vây giặc ở Mê Linh, đuổi giặc đến Cổ Loa, xông thành ở Luy Lâu, truy kích Tô Định, chống cự Mã Viện... từng trận từng trận kiên cường, bọn họ quả thực là dùng chính máu tươi cùng tinh thần của mình đi thu lấy toàn bộ sự kính trọng của dân Việt, cho dù Lĩnh Nam quân ngang trời xuất thế, bọn họ vẫn chính là đại diện không thể thay thế của Vua Bà.

Ở một mặt khác, sở dĩ lúc này Trung Trinh nhắc lên Nội Vệ quân, không vì lý do nào khác ngoài việc nhánh quân này đã chính thức trở thành đội kỵ binh duy nhất của nước Lĩnh Nam.

Tác dụng của kỵ binh là hết sức quan trọng, không chỉ giúp thám báo thuận tiện, chống chọi với kỵ binh giặc hoặc trực tiếp hơn là dùng kỵ binh để giành lấy thế chủ động, làm chủ chiến trường, vì thế mà từ rất lâu đã có không ít Lạc tướng cố gắng thử luyện nên một đội kỵ binh. Đáng tiếc là ngựa chiến ở vùng đất đồng bằng sông Hồng đây phi nhiều không phải là không có, xong do khí hậu cùng địa hình không quá phù hợp nên chúng ít đến đáng thương, hơn nữa ngựa vốn là vật tư chiến lược quan quân nhà Hán trọng điểm nắm giữ, cũng như muối và thiết, rất khó cho quân Việt thu lấy. Ngày ấy dù cho Tô Định bại trận tháo chạy cũng như lúc y binh bại bỏ mình đều không quên tàn phá giết hại phần lớn ngựa chiến cùng quân nhu, vì vậy lưu lại cho nghĩa binh rất ít chiến lợi phẩm. Đã vậy ba năm qua tuy nói là thanh bình, chiến đấu ở biên giới không có lúc nào thật sự đình chỉ, vì thế mà số ngựa chiến quân đội Lĩnh Nam có được lại càng ngày càng ít.

Đáng hận hơn là quân kỵ cũng cực kỳ khó luyện thành; dân Việt quanh năm suốt tháng sống với sông nước càng không dễ học tập cưỡi ngựa chứ đừng nói gì đến vận sức chém giết trên lưng ngựa. Cho nên nếu không phải Khải Minh dâng lên bàn đạp cùng số ngựa thu được từ tay giặc, Nội Vệ quân cũng không thể nào lác mình biến hóa thành kỵ binh được. Mà một khi Nội Vệ quân đã thành kỵ quân rồi thì nhánh quân này hoàn toàn có thể dùng để ngăn chặn đà tiến công của Hán kỵ, bởi lẽ kỵ binh cũng chính là đối thủ khắc chế mình mạnh mẽ nhất.

Tuy nhiên vào lúc này mà dùng Nội Vệ quân giao chiến với Hán kỵ cũng có phần hết sức miễn cưỡng. Nội Vệ vốn bắt nguồn là bộ quân, tuy có bàn đạp giúp đỡ nhưng thời gian thành quân vốn không dài lại không có nhiều kinh nghiệm tác chiến trên ngựa, cho nên có thể nói rằng nếu bây giờ xông trận bọn họ hoàn toàn chỉ dựa vào tinh thần thép của mình.

“Lan, em có thể can được chúng chứ?” Biết như thế nên Trung Châu cũng có phần hơi lo lắng hỏi.

“Thưa chị, Nội Vệ quân lúc nào cũng sẵn sàng đối mặt với kẻ thù.”

Cô nữ tướng đồng dạng đầy tự tin nói ra. Đây không phải vì nàng kiêu ngạo quá mức, mà vì Quý Lan thật sự tin tưởng đội kỵ binh của mình có đủ khả năng làm được điều đó. Bởi vì Nội Vệ quân hiện nay không chỉ có năm trăm kỵ binh, càng có hơn hai mươi thớt voi chiến to lớn gia nhập. Mà voi chiến luôn được dân Việt sử dụng để đối phó với kỵ binh dũng mãnh của nhà Hán, cũng là chiến lực mạnh nhất của quân Nam.

Voi chiến không dễ tìm, không dễ bắt, càng chẳng dễ huấn luyện, khó sử dụng, chẳng phải vì vậy mà trên mỗi con voi ngoài một, hai tên chiến binh đều phải có thêm một tên thợ nài đây kinh nghiệm mới đủ sức điều khiển loài động vật to lớn này xông pha chiến trường mà không dẫm đạp lên quân đội nhà? Đó cũng là lý do mà Âu Lan được Trung Trinh điều đến Nội Vệ quân giúp sức. Cô gái đến từ Khí Thôn này có được thiên phú khó ai bằng trong việc huấn luyện muôn thú, cũng là người hiếm hoi có khả năng giao tiếp với chúng, vì thế đàn voi chiến này gia nhập Nội Vệ quân không chỉ mang năng cao sức chiến đấu của cánh quân này lên một, hai bậc. Voi chiến ừ ừ chậm chạp mà to lớn khỏe mạnh, sức chịu đựng phi thường, ngựa chiến lại linh hoạt năng động, có hai loài vật này kết hợp, Nội Vệ quân liền nhanh chóng bay vọt lên một tầm cao mới.

Quý Lan, Âu Lan, hai cô gái chạc tuổi nhau cùng nhau kết hợp tạo nên một đội Nội Vệ quân đầy sức bật mạnh mẽ, cũng là một lá bài chủ lực khác của Vua ngoài Lĩnh Nam quân trong thời gian này. Trung Châu nhẹ gật đầu nghe cô cử sự của Nội Vệ quân đồng dạng tuyên bố, nàng không vội đưa ra bất kỳ ý kiến nào mà bình tĩnh nhìn về phía đội quân đang đứng phía sau Quý Lan.

Có thể do khí hậu nước Việt không thích hợp với trang bị công kênh, cũng có thể do những con ngựa của xứ ta thật sự không quá cao lớn, vì thế Nội Vệ quân cũng như bao cánh quân Lĩnh Nam khác đều không trang bị quá nhiều quân dụng. Một chiếc nón mây bọc lớp đồng bên ngoài, một lớp trát giáp xen kẽ giáp mây, áo khoác màu đen, mỗi người đều có một cây mâu gỗ, một thanh gươm bén cùng một tấm khiên tròn, đó là toàn bộ những gì Nội Vệ quân có. Duy nhất có một điểm khác biệt với các đội quân khác chính là hai nhánh đuôi chim trĩ được đính thẳng lên trời sau lưng mỗi người lính, theo nhịp chân đi, chiếc lông đuôi lại lắc lư qua lại trông hết sức đẹp mắt, lại chẳng kém phần uy vũ. Nội Vệ quân đứng đó, cả người đều toát ra một cỗ ngạo khí, một cỗ khí thế coi trời bằng vung chẳng thể xem thường, đây là truyền thống của họ, cũng là bản sắc, là vinh dự của họ mà không có nhánh quân nào

có thể thay thế được. Mỗi khi ánh mắt Trung Châu quét đến đầu quân sĩ lại ưỡn ngực đứng thẳng đến đó, bọn họ không dám đối mắt với Vua nên chỉ có thể dùng hành động này để thể hiện sự khao khát của mình đối với chiến trường rực lửa.

“Được, các em nhanh chút chuẩn bị, sau đó...” Trung Châu rút cuộc mỉm cười hài lòng, nàng vẫy tay ra hiệu Quý Lan cùng Âu Lan lại gần rồi hết sức cẩn thận dặn dò họ. Hai cô nữ tướng chăm chú nghe lệnh, hai mắt bất chợt mở to vì kinh ngạc. Đợi Trung Châu nói xong, Âu Lan liền cúi đầu suy nghĩ, còn Quý Lan ngay lập tức chấp tay nói nhẹ:

“Thưa chị, em đã rõ.”

Nghe cô bạn nói vậy, Âu Lan tuy còn nhiều thắc mắc cũng đành chấp tay dạ vâng. Sau khi nhận lệnh, hai cô gái lập tức xoay người bước về phía đội quân của mình.

“Quân kỵ, kiểm tra yên ngựa, bàn đạp, chuẩn bị lên đường.” Quý Lan hét to.

“Gần kiểm ngựa, kiểm tra bánh voi, lên voi.” Âu Lan cũng chẳng kém cạnh.

Dưới sự chỉ huy của hai cô gái, Nội Vệ quân khí thể hùng hực bắt đầu chuẩn bị cho trận chiến mở màn của mình, trận chiến đánh dấu sự xuất hiện của đội kỵ quân nước Nam. Thế nhưng... nhìn quân lính dưới trướng hăng hái như thế, hai cô cừ súy lại bất ngờ quay đầu đối mặt với nhau, cùng cười khổ.

...

Hai nàng Lan hiển nhiên có nỗi khổ trong lòng khó nói ra, thế nhưng hai cô gái ấy không phải là người duy nhất chịu phải cảnh này. Lúc này đây, giữa lúc trận chiến đương hết sức căng thẳng còn có một người còn mang bên mình nỗi khổ to lớn hơn hai nàng không biết bao nhiêu lần.

“Chó chết, chó chết, chó chết!!!!”

Đô Kiên không hề giữ nổi hình tượng hàng ngày của mình được nữa, những gì xảy ra với hắn ngay lúc này quả thực chính là một cú đả kích trí mạng. Lúc ấy may mắn là đường grom do Lý Man gây ra cũng không quá hiểm hóc mà đám chiến binh dưới trướng hắn cũng liều mạng cứu giúp, thế nên ngoài vết đâm nơi bên sườn cùng đầu tóc có chút rũ rượi ra Đô Kiên thật sự không hề chịu thêm bất kỳ thương tổn nào khác. Thế nhưng danh dự cùng uy vọng của hắn cũng đã như lá vàng mùa thu bị gió cuốn đi sạch sẽ. Trên đường rút về Đô Kiên chứng kiến không biết bao nhiêu ánh mắt, thương hại, khinh bỉ, thậm chí là căm ghét. Lý Man hẳn có thể nói lớn nhất chính là ở Đô Kiên, mà nếu vì vậy dẫn đến việc quân Việt bị giặc ngoại xâm đánh bại thì hắn chẳng khác nào kẻ bán nước cầu vinh, cầu kết với kẻ thù. Đô Kiên quả thật không nghĩ như vậy, hoặc ít ra lúc này hắn không muốn bị mọi người đánh giá như vậy.

Đô Kiên dù sao cũng là anh tài của Cửu Chân, của Lĩnh Nam. Hắn bắt mất việc hai chị em Trung Châu vượt mặt dòng họ Đô để tiến lên nhận vị trí Vua nước Nam, vượt qua mặt cha hắn. Còn về đầu hàng nhà Hán? Ha ha, Đô Kiên quả thật chẳng thèm nghĩ đến điều đó. Dù sao cha hắn cả đời chống giặc mà dựng nên uy danh lừng lẫy, hắn không thể nào vì vinh hoa phú quý mà gạt bỏ toàn bộ công sức cùng danh vọng của bộ tộc mình. Vì thế lúc này hắn quả thực rất gấp gáp, hắn phải nhanh chóng chứng minh bản thân mình trong sạch. Chấp tay sau lưng đi qua đi lại vài vòng, Đô Kiên liền nghiêng răng hô:

“Mau, kêu Tạ Hạo đến đây.” Đô Kiên nghĩ, lúc này chỉ có thể mượn tạm gần ngàn quân dưới trướng Tạ Hạo Vũ để lần nữa ra trận giết địch. Thế nhưng đáp lại hắn lại là một câu trả lời chua chát:

“Thưa ngài, Tạ Hạo cùng quân lính không rõ tung tích.”

“Cái gì???”

....

Trung Trinh đứng nhìn bóng đen to lớn của con voi đi cuối trong Nội Vệ quân khuất sau dãy nhà, hơi thở hắt ra nàng hỏi:

“Chị, chúng ta làm vậy có mạo hiểm quá không?”

“Em không tin cậu ta?” Trung Châu bất ngờ hỏi lại.

“Cũng không... tất nhiên là không...” Trung Trinh thoáng liếc ra một bên như nhìn trộm ai đó rồi nói:

“Em đương nhiên tin cậu ta, chỉ vì...”

“Em đừng quá lo lắng, trên đời nào có chuyện gì đúng mười phần vẹn mười đâu.” Trung Châu nhẹ đặt tay lên tóc em mình vuốt nhẹ dạy bảo:

“Việc này hiển nhiên là hết sức mạo hiểm, xong đây cũng là một cơ hội lớn, không phải sao? Chúng ta đã chấp nhận theo kế hoạch của cậu ta thì đâm lao đành phải theo lao, làm cho đến cùng.” Càng nói giọng nàng càng hùng hồn, càng quyết tâm.

Véo!!!!

“Hự!” Rầm!!

Bỗng từ đâu đến tiếng xé gió cuồng bạo cắt đứt lời của Nàng, kéo ánh mắt Trung Châu về phía một tên quân sĩ tộc Việt gần đó đã ngã vật xuống đất tặc

thở, trên lưng hắn là một mũi tên đen đang chưa hết run rẩy trong gió.

“CÓ KẼ ÁM SÁT!!!! Hự!!!”

“Ha ha ha ha!!!!”

“Giữa chiến trường mà lại cho thân vệ quân tinh nhuệ dốc lên trên hết chẳng còn ai ở lại, tuy rằng xung quanh còn không ít quân sĩ... Ha ha” Rây Phiên như con dê núi hết sức linh hoạt từ một vách đá không mấy cao nhảy xuống, tay cầm cung buông xuống rút thanh đao ra cười to.

“Không biết Vua Bà có hay đi săn hay không? Thông thường, khi những kẻ yếu ớt vô tình làm ra hành động liều lĩnh ngu xuẩn thoát ly bầy đàn, chúng luôn luôn tạo ra cơ hội. Cơ hội cho những kẻ sẵn mỗi ưu tú vô lấy con mồi ngon của mình.”

“Chỉ bằng mày?” Trung Châu bình tĩnh hỏi, bên cạnh nàng, trăm tên binh sĩ vừa mới vất vả chạy về thấy có biến đã vội vã hò hét um sùm kéo lại đây.

“Bang!” Còn Trung Trinh cũng đã rút Thuận Thiên kiếm ra tạo thành thế thủ, đứng trước chị mình.

“Đương nhiên là không. Ha ha, anh em ra đây.” Na Nhung cũng lách mình ra khỏi góc khuất nơi tường rào cười to.

Huỳnh huych, vù!!

Lập tức xung quanh liền có không ít bóng người quỷ dị chui ra, số lượng cũng phải gấp ba so với vệ binh bên cạnh Vua.

“Tôi vẫn thường nghe mọi người khen Vua Bà võ dũng cao siêu, có thể một mình giết chết hổ dữ, Phiên vốn không tin, cho nên hôm nay xin phép mạo muội đến mong Vua chỉ giáo một, hai thế nào? Sẽ không quá đáng chứ?” Na Nhung âm thầm đưa tay thủ thế ra lệnh vài tên binh sĩ chậm rãi che chắn lại lối ra, ung dung bảo.

“Nhưng, không cần nhiều lời, chỉ cần chúng ta lột bỏ đầu lâu của hai con quỷ này thì mưu kế của Phục Ba công sẽ hoàn thành tốt đẹp.” Rây Phiên lại cảm thấy tên huynh đệ làm vậy có phần quá dư thừa, hắn nhếch mép, nâng hờ thanh đao lên nhắm thẳng hai Vua mà hét lớn:

“Tụi mày, làm thịt chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cơ hội

“Láo xược, bọn mày coi chúng tao không tồn tại à?”

“Lên đây, theo tao giết bọn chúng!”

Quân Việt sao có thể đứng yên nhìn mấy tên Rây Phiên vừa ăn cướp vừa la làng đứng xúc phạm hai Vua? Tên cừu sủy chỉ huy đám lính còn lại ở đây ngay lập tức làm ra phản ứng, gầm to dẫn theo gần trăm chiến binh rầm rập lao tới đám phản bội.

“Đến đây đi, đến đây đi.”

Na Nhung gặp mấy tên lính mặt mày nhăn nhó đến dữ tợn không chỉ không tỏ ra lúng túng mà còn thích thú cười gằn lên. Hắn nheo mắt nhắm kỹ tên cừu sủy vừa ra hiệu lệnh đang lẫn trong đám lính xung phong, khoe miệng liếm nhẹ tỏ vẻ bản thân đang vô cùng hứng khởi rồi dậm chân lập tức lao lên đón đánh.

Hắn vừa động, Rây Phiên ở bên cạnh cũng như hình với bóng theo sát bên. Nghiêm chỉnh mà nói lúc này bên lính của Vua cũng không phải hoàn toàn rơi về tình thế quá xấu. Tuy rằng việc Nội Vệ quân lên tiền tuyến khiến cho số lượng quân sĩ giảm mạnh, lại mất đi một phần binh sĩ tinh nhuệ, thế nhưng nơi đây dù sao cũng là trung tâm của quân doanh Linh Nam, vẫn còn rất nhiều quân sĩ đang làm nhiệm vụ tuần tra, canh giới cùng bảo vệ các vị trí chủ chốt, càng có không ít các bộ tộc vì nhiều lý do khác nhau mà không hoàn toàn tham gia vào trận chiến nơi tiền phương. Như thế trên thực tế tuy quân số lính bảo vệ hai Vua ít hơn hẳn đám loạn binh đến ba, bốn lần, thế nhưng xung quanh đã có không ít binh sĩ nghe thấy tiếng hô hoán mà lao tới. Cho nên lúc này tuy tên cừu sủy hô to gọi nhỏ muốn giết chết đám loạn binh ngay tức thì, thế nhưng tất cả bọn chúng đều hiểu mình chỉ cần giữ vững phòng tuyến đợi các toán quân khác xông tới là ổn.

Vì thế quân Việt chỉ lao tới một đoạn liền tản ra hình thành một cánh cung ngược bọc lấy đám người Rây Phiên. Bọn họ xếp theo từng lớp từng lớp ở khoảng địa hình chật hẹp này, sẵn sàng dùng sinh mạng của mình để kiềm chế bước tiến của kẻ thù. Theo như tên cừu sủy thấy đám này muốn đục xuyên qua trùng trùng phòng tuyến này ắt cũng phải tiêu tốn không ít thời gian.

Hắn tính toán đương nhiên không tệ, xong lại không thể lường trước một điều: sức mạnh đáng sợ của đám thích khách.

“Ha ha ha ha ha!”

Na Nhung từ nãy đến giờ vẫn cười to, cười như một kẻ điên, hấn lao lên nhanh nhất cũng là người sớm nhất tiếp xúc thân mật với hàng binh sĩ đang lăm lăm ngọn giáo chờ sẵn. Chỉ thấy đám chiến binh không hề nương tay chút nào nâng giáo đâm vào nhau như một chiếc lồng đầy gai nhọn hướng ngay mặt Na Nhung đè tới, án theo lẽ thường với tốc độ chạy quá nhanh của tên kia, hàng giáo này chắc chắn sẽ dễ dàng đục thân thể hấn thành một cái tổ ong. Đáng tiếc, Na Nhung là một tên dày dạn kinh nghiệm.

Ngay khi cơ thể vẫn còn đang chạy vội tay hấn đã sớm đưa ra sau súc thế, chỉ đợi khoảng cách vừa đủ tầm hấn liền mạnh mẽ vung đao từ sau ra trước. Lưỡi đao không biết do thứ gì rên nên vậy mà rần chắc lại sắc bén dị thường, chỉ cần nghe một chuỗi tiếng roảng chói tai, lập tức một tràng cánh hoành tráng liền xảy ra trong ánh mắt khó tin của đám lính: ngọn giáo gặp đao tức ngọn giáo gãy, thân giáo gặp đao thì thân giáo rời, trong tích tắc lưỡi đao này đã chặt sạch mọi đối thủ nó gặp trên đường mà bản thân vẫn không hề hấn gì. Na Nhung chưa từng dừng tiếng cười đảo tay lại chém một đường nhanh như chớp cắt lấy cổ họng của ba người lính làm họ ngã vật ra đất.

So sánh với sức mạnh gần như bá đạo của Na Nhung, Rây Phiên lại âm lãnh hơn nhiều, hấn không hề vội vàng lao vào rừng giáo mà khéo léo tạt ngang lách qua hầu hết lưỡi giáo đâm tới, tay trái khẽ đảo liền có một người lính ôm đầu ngã xuống do trúng phi đao. Sau đó hấn vờn quanh một người khác, tay cầm gươm linh hoạt lách qua một nhát đao chém tới tẩn thẳng vào mặt tên kia khiến đối thủ ngã vật ra, trong khi tay trái đã sớm cầm sẵn một con dao nhỏ khác lượn lờ ngang qua thân thể người bên cạnh, để lại từng luồn vết thương sâu tới tận xương, cũng nhanh chóng khiến người đó mất đi khả năng tự chủ. Thuận thế, Rây Phiên lách người lần nữa núp dưới thân tên lính bị tàn phế, dùng vai đẩy hấn lên trước đỡ lấy mấy nhát chém hung dữ trước khi bắt ngờ từ bên hông xông qua hai tên khác rồi dùng cả dao lẫn gươm trên hai tay nhanh như chớp giết lạnh lùng lướt qua cổ họ.

Rầm rầm rầm!!!

Rầm rầm rầm rầm!!!

Chỉ trong mắt hơi thở bắt đầu giao chiến Rây Phiên cùng Na Nhung đã gọn gàng xử lý bảy người lính, nhìn hành động của chúng hiển nhiên chúng đã sớm rèn luyện kỹ năng cùng sức mạnh của mình lên đến một cảnh giới cao đến đáng sợ. Quân Việt thấy vậy càng không dám tự ý lao lên tấn công mà phải kết bè với nhau đông hơn, không ngừng lui lại mới có thể giảm bớt phần nào sự sắc bén của hai tên thích khách, đương nhiên, vẫn không có ít người không tài nào phản kháng được hai tên này nên nhanh chóng gục dưới chân chúng.

So sánh ra, đám lính dưới trướng hai tên bọn chúng tuy cũng dũng mãnh nhưng hoàn toàn kém sắc hấn, đã vậy bọn chúng phối hợp với hai tên này cũng không hề nhịp nhàng gì. Rây Phiên cùng Na Nhung đã đâm sâu vào lớp đầu tiên mà đám này vẫn bị binh sĩ vòng ngoài cản lại.

“Hai tên này không dễ đối phó, chị...” Trưng Trinh thấy binh sĩ bên mình không phải đối thủ của hai tên này liền vội vàng hô nhỏ. Xong ngay lập tức lời nàng vừa định nói đã bị hàng loạt tiếng hô nuốt mất.

Thì ra không biết do đám lính Rây Phiên không theo kịp hai tên thủ lĩnh nên bị cản trở, hoặc do chúng cố tình buông lỏng. Trong lúc hai tên kia đang hô mưa gọi gió mặc sức tung hoành, binh sĩ Lĩnh Nam đã thành công lén lên trên cái đài thấp chất đầy chất đốt cùng lá cây, châm lửa báo động làm dấy lên một cột khói to như một chiếc chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đè chặt lên tâm trạng của không biết bao nhiêu người.

“Quân sư...” Sáng thoáng liếc nhìn cột khói, hàm răng cắn chặt, bàn tay còn sót lại không khỏi bất ngờ kiểm mạnh chuỗi kiếm bên hông, hít sâu một hơi, anh quay lại dùng đôi mắt sáng ngời cùng giọng nói đầy lãnh tĩnh ra lệnh:

“Giữ vị trí, đừng cho chúng chỗ đặt chân.”

“Hô!” Lĩnh Nam quân giọng bình khí âm âm đáp lời...

“Thứ phải đến cuối cùng cũng phải đến...”

Thực cũng nhìn thấy cột khói, cũng hiểu lý do, thế nhưng nàng chọn lựa tiếp tục nhìn chăm chăm trận chiến nơi bờ sông. Tuy Lĩnh Nam quân thành công neo chặn phần lớn thế công của giặc khiến quân Việt có chút thời gian thở dốc, xong nàng vẫn cần phải quan sát chiến trường, không ngừng ra lệnh cho lệnh kỵ quân đánh tín hiệu báo cho Đào Kỳ, Phương Dung đang vật lộn bên dưới nắm được phương hướng hành động, tiến ra sao, lui chỗ nào, giặc đang định dòn về đâu... để phối hợp cùng đoàn quân giáp xanh chống đỡ từng đợt công kích liều mạng của quân thù. Hơn thế nữa, nàng còn phải không ngừng chú ý tới trận trận bụi mù do đám Hán kỵ gây nên khi chúng càn lướt qua từng dãy từng dãy nhà sàn bên dưới.

“Châu, Trinh, đừng để thua...” Thực nghiêm rắng

Trận chiến ở đây đã dần tiến vào thời khắc chủ chốt quan trọng nhất, ở phía Nàng cũng vậy, ở phía Vua, cũng chẳng kém.

...

“Mây không bận tâm? Chỉ ít phút nữa thôi chỗ này sẽ đầy ắp chiến binh, mây muốn chạy thì chạy ngay bây giờ hấn còn kịp.”

Trưng Châu khoanh tay đứng đó, nàng nhìn hai tên Rây Phiên, Na Nhung vừa đánh ra một vòng tròn nhỏ đầy máu tươi cùng thịt vụn đang cột nhả đứng nhìn cột khói mà hồi dò, thái độ của chúng cho nàng biết rất nhiều điều, chỉ hy vọng có lẽ tình hình sẽ không tệ hơn các nàng suy tính.

“Ha ha? Đáng sợ quá!” Na Nhung thu lại thanh đao, hai mắt trợn lên trông như đang thấy thứ gì đó rất đáng sợ, khóe miệng lại không chút kiêng dè vênh lên cười khinh.

Gặp bọn chúng tỏ thái độ như vậy, Trưng Châu cũng đành lắc đầu ngao ngán. Rốt cuộc, quân Hán vẫn chọn lựa dùng trò cũ, phải kẻ liều mạng đi ám sát hai chị em bọn nàng để kết thúc cuộc chiến dai dẳng này.

Khinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng, Chuyên Chư đâm chết Ngô Vương, Nhiếp Chính giết chết Hiệp Lũy... theo dòng chảy của lịch sử, ám sát xuất hiện không ít lần, thậm chí sự kiện Hồng Môn yến thời Hán - Sở tranh hùng cũng có thể xếp vào một loại ám sát, theo lý mà nói, ám sát hoàn toàn có thể coi như một chiêu thức hiểm, “giết giặc trước giết vua, bắn người phải bắn ngựa”, lên lút tiêu diệt đầu sỏ của đối thủ để giành lấy chiến thắng chung cuộc cho mình. Xong cũng như Hạng Vũ khinh thường dùng Hồng Môn yến giết Lưu Bang, ám sát cũng chẳng phải thứ thủ đoạn sáng sủa gì bởi lẽ nó cho thấy sự bất lực của một bên đối với kẻ địch. “Bình giả quý đạo dã”, “quý đạo” ở đây chính là mưu kế sách lược, biến hóa trên chiến trường cùng với thực lực của bản thân. Nếu thực lực mạnh mẽ hơn người thì cứ việc đánh đổ người khác, cần gì phải lên lên lút lút đi giết người? Hơn nữa việc ám sát còn có quá nhiều cách trở, phải bí mật lên qua trùng trùng vòng vây bảo vệ của quân lính kẻ địch đã là một chuyện không dễ, mà người phải đi phải là người đáng tin cậy, xứng đáng giao trọng trách nữa, bởi trên đời cũng không thiếu các vụ ám sát còn chưa bắt đầu, kẻ tiến hành đã trở gáo đầu hàng, khai tất tẩn tất kẻ chủ mưu sai khiến mình. Hơn thế nữa ám sát cũng tạo thành tiền lệ tai hại, hôm nay ta cử người đi lên giết kẻ thù, ngày mai ai dám chắc không có kẻ môn men nhớ thương đầu lâu của mình? Người ám sát người ta được, người ta cũng sẽ ám sát người được. Chẳng lẽ suốt ngày cứ phải lo lắng xem ai sẽ bắt mình linh xông vào lều trướng của mình để giết mình sao? Nếu cứ như thế thì làm gì còn tinh lực đi bày binh bố trận nữa? Nghiêm trọng hơn là kẻ thích dùng ám sát sẽ tự tổn hại đến thanh danh cùng tiếng tăm của mình, đâu ai thích làm kẻ tồi, hoặc kết giao với một kẻ có thể bất ngờ lên lút giết chết mình, đúng không? Vì thế mà cùng với “Hai quân giao chiến không trăm sử giả”, ám sát cũng trở thành luật bất thành văn giữa chiến trường.

Xong, ở vùng đất xa xôi nơi trời Nam này thì khác. Người Hán coi nơi đây là biên thùy rừng sâu nước độc, là chỗ lưu đày, coi dân chúng ở đây là nô lệ, là khi rừng không chút giáo dưỡng văn hóa, vì thế luật lệ Đại Hán cũng không áp dụng lên đầu dân Việt chứ đừng nói đến thứ luật bất thành văn đầy tao nhã trên. Tích Quang cũng từng dùng để tiêu diệt “Đầu lĩnh sơn tặc”, Tô Định càng sử dụng để cầm xuống không ít “Lạc Hầu, Lạc Tướng ráp tâm mưu phản”, ngay cả Thi Sách cũng bị y “vời triệu tập đến, sai lính bủa vây bắt lấy, chém đầu thị chúng” cũng có thể coi là một loại ám sát. Còn Mã Viện, ha ha, y càng sử dụng đến lộ hóa thành thuần, trăm hay tay quen. Đơn cử cho ví dụ điển hình nhất chính là việc y cho người ám sát Phật Nguyệt công chúa, khiến nàng bị thương nặng phải rút khỏi ái hồ Động Đình, vì thế quân Hán mới đủ sức vượt qua cửa ải hiểm yếu này để rầm rộ tràn vào Lĩnh Nam.

Lại nói đây chính là chỗ bị ai của dân Việt, dù sao ám sát cũng không phải việc quang minh chính đại gì, vì thế mấy tên Thái Thú, Tướng quân cũng không mẫn mà gì phải binh sĩ hay môn khách dưới trướng đi thực hiện công việc “vô liêm sỉ” này mà đi tìm những kẻ chuyên nghiệp, sẵn sàng tán tận lương tâm đi giết chính đồng bào của mình. Rây Phiên cùng Na Nhung chính là hai tên như vậy. Đương nhiên đã là một công đôi ba việc bọn chúng sẽ không chỉ ám sát suông mà còn cắt cử người đi phá hoại nữa. Dù sao ở thời điểm này tinh thần dân tộc của tộc Việt tuy có nhưng ý thức đoàn kết của họ chỉ là một nắm cát rời, mạnh ai nấy lo, dù cho cách đây không lâu đã có không ít kẻ phải bêu đầu vì tội phản quốc thì dưới sự dụ hoặc mãnh liệt của những lời hứa đầy dụ hoặc cùng ánh sáng lấp lánh của tiền vàng, vẫn sẽ có không ít kẻ sẵn sàng quên đi tổ tiên của mình, quyết định “đại nghĩa diệt thân” đi rước voi giày mã tổ.

...

“Chủ nhân, đã có tín hiệu rồi.” một tên chiến nô cười trần vân khó hấp tấp chạy đến quỳ mọp xuống trước mặt chủ nhân đang nằm híp mắt trên một tấm da dầy để bấm báo.

“Tốt lắm, đi thôi.”

Tên chủ nhân dường như đã đợi câu này từ lâu, hần vội vàng bật dậy, về một mồi uể oải vừa nãy biến đầu mất. Thay vào đó hần cẩn thận kiểm tra bộ giáp da trên lưng, lấy tay nhắc thanh búa to nặng bên cạnh lên trước khi lao ra khỏi nhà. Ở bên ngoài lúc này cũng đã đứng sẵn hai, ba mươi tên chiến binh ăn mặc đủ loại giáp da, giáp mây, mặt mũi dữ tợn đang đợi, thấy hần bước ra bọn chúng vội vàng cúi đầu chào, một tên trong đó thưa:

“Anh Cú, chúng tôi đã chuẩn bị xong.”

Cú nhếch miệng cười khả khả, trong lòng cực kỳ tận hưởng cảm giác được người khác cúi đầu vâng dạ thế này. Nghiêm chỉnh mà nói hần không phải là tộc trưởng của họ họ, cũng không phải Lạc Hầu, Lạc Tướng hay cử sự gì sát, hần chỉ là một tên chiến binh giỏi trong tộc. Tộc trưởng của hần lúc này chắc đang dẫn theo đa số chiến binh khác xông pha máu lửa nơi chiến trường, để lại mấy mươi tên như hần canh giữ đồ đạc trang bị cho toàn tộc. Thế nhưng chỉ cần hần làm xong cú này, hần sẽ có được một khoảng kho báu vượt hần những gì hần hằng mơ ước, thêm vào đó là lời hứa hẹn sẽ cho hần cơ hội làm chủ một bộ tộc của chính mình do đám người đó đảm bảo. Đến lúc đó, để xem tên tộc trưởng dám cả gan đoạt lấy người hần yêu kia có còn dám nóng cuồng hay không.

“Đi!”

Hần hô to dẫn đầu đám người lao ra khỏi doanh trại đơn sơ của mình nhanh chóng hướng về sâu trong doanh. Dần dà bên cạnh hần ngày càng có nhiều tốp người tham gia, quân số nhanh chóng nhảy từ ba mươi lên năm mươi, rồi một trăm, rồi hai trăm, mãi đến khi tới hơn ba trăm người mới thoảng khựng lại.

...

“Cha, mọi việc đã xử lý ổn thỏa, tất cả những tên không nghe lời đều đã bị tách riêng.” Tạ Chúng ruỗi ngựa đuổi theo cha nói.

“Ừ...” Tạ Hàn Vũ lạnh nhạt trả lời, đoạn hần như nghĩ đến điều gì, băng quơ hỏi lấy:

“Chúng, thằng Thuần thế nào?”

“Dạ, hần không dám nói gì, chỉ im lặng đi theo.” Tạ Chúng kính cẩn.

Tên Tạ Hầu khề vuốt nhẹ chòm râu, hai mắt híp lại thành một đường kẻ như đang suy tư, sau lưng hắn là gần ngàn tên chiến binh vũ khí sẵn sàng ào ạt tiến nhanh trên con đường rừng nhỏ hẹp dẫn vào trại trong quân Việt. Tại sao bọn chúng làm vậy, không ai trong chúng ngoại trừ cha con Tạ Hầu biết rõ, chỉ biết mục tiêu của chúng chính là nơi mà cột khói thô to kia đang nghi ngút bay cao.

...

“Trung Trắc, Trung Nhị, đừng phí sức vùng vẫy nữa, mau bó tay chịu chết đi!”

Choang!!!! Soẹt!!!!

Na Nhung dùng chân uyển phát đạp lên một tên cừ súy đang thoi thóp mà hắn vừa đâm ngã xuống đất, tay cầm đao khề vuốt ve mặt một người lính khác đã bị hắn ghim vào gốc cây, ánh mắt chăm chú nhìn hai cô gái đứng cuối nói:

“Chúng mày đàn quân thù thế này chung cuộc cũng chỉ là con rùa tự thu mình vào vỏ, đợi chờ viện quân mà thôi, tao nói cho chúng mày biết quanh đây đã bị người của bọn tao phong tỏa rồi, sẽ chẳng ai đến cứu đâu. Ha ha ha.”

“Ừ!” Trung Châu liếc ngang hắn rồi vô thường vô phạt ừ nhẹ, ánh mắt nàng chăm chú nhìn cột khói, rồi lại nhìn ngọn cờ đại diện cho toàn thể Lĩnh Nam, cho toàn bộ dân tộc Việt mà nàng đã cheo chống suốt ba năm qua. Đám người thiên cận u mê chỉ biết ganh tỵ với nàng chứ nào hiểu được bao nhiêu khó khăn chồng chất mà hai chị em nàng phải chịu đựng? Hai người các nàng không ham gì chức Vua chúa tộc Việt này, nếu có ai đủ khả năng, đủ nhiệt huyết vì dân Việt đứng ra, nàng sẵn sàng nhường lại quyền thế ngất trời này cho người đó. Thế nhưng hiện tại có ai sao? Có ai sẵn sàng vì những người dân ngày đêm chịu cảnh đòn roi, chịu cảnh sáng phải vào rừng săn của quý, tóe để mạng lại làm bữa ăn cho muôn loài? Có ai sẵn sàng chia của cải để đùm bọc dân chúng, để giữ vững quyền tự chủ của dân tộc? Bởi vì không có ai, nên hai chị em nàng phải như ngọn cỏ này không ngừng rướn mình đón trận trận gió dữ vẫn không thể rũ xuống, vẫn phải kiên cường, suốt ba năm qua, nàng đã gặp phải không biết bao nhiêu lần ám sát, cũng đã phải giết không biết bao nhiêu kẻ phản bội dân tộc.

“Đám khinh thường tao?...”

Na Nhung gặp Trung Châu im lặng chẳng thềm lý đến mình thì hai mắt liền sòng sọc lên, cuộc đời hắn liếm qua máu tươi vô số, thân là một tên sát thủ máu lạnh làm việc cho nhà Hán. Hắn đã giết không ít dân Nam, trong số đó có thật nhiều kẻ hắn từng quen biết, từng gọi bạn bè, từng xưng anh em. Vì thế cũng như bao kẻ khác hắn có một tâm lý hết sức bệnh hoạn, hết sức sai lệch, hắn thích nhìn con mồi của mình vật vã ngã xuống đất, thích nhìn họ giương đôi mắt bất ngờ khó tin nhìn mình, lạy lục mình xin tha mạng, hoặc ít nhất là bỏ qua cho cha mẹ con cái của họ. Tất nhiên, thân là một tên bạn bè cũ, một người anh em xưa Na Nhung sẽ rất khảng khái gạt đầu đáp ứng, sau đó hắn sẽ hoặc đâm loạn người nhà con mồi tội nghiệp kia, hoặc róc thịt phanh thây bọn họ ngay trước ánh mắt điên cuồng dữ tợn của kẻ bị hại. Hắn cảm thấy kích thích khi làm điều đó, hắn cảm thấy mình sinh ra là để hưởng thụ cảm giác sung sướng này.

“Tao cho mày một cơ hội, cời hết đồ ra, quỳ xuống xin tao, tao sẽ cho em mày một con đường sống.” Na Nhung đỏ mặt quát.

...

Trung Châu vẫn mặc kệ hắn, nàng không hề đáp lời mà vẫn chỉ đang nhìn ngắm cây cờ, cứ như thể nếu nàng nhìn nó nàng sẽ thấy tin tưởng hơn vào tinh thần bất khuất kiên cường của một dân tộc đầy phức tạp. Ba năm rồi, có bao nhiêu bậc anh hùng đứng lên vì nước quên mình thì có bấy nhiêu kẻ trộm cướp quên đi gốc rễ, vì sao các nàng đã cho chúng cơ hội cùng mọi người xây dựng đất nước, nối tiếp truyền thống các đời Vua Hùng ngày xưa, ấy vậy mà chúng vẫn không chịu chấp nhận. Như vậy lần này liệu các nàng có thể quét sạch chúng ngay, dẹp tan quân thù trong khi sau lưng vẫn còn thật nhiều đôi mắt cú vọ đang rình mò mình được chăng? Không có ai trả lời nàng, thế nhưng nàng chú tâm, thành khẩn hỏi lấy, thành khẩn lắng nghe, ngay cả tiếng chém giết vang trời ngay trước mặt cùng mùi máu tanh nồng sộc lên tận não cũng không thể làm nàng phân tâm.

“Mẹ kiếp, bọn này, chặt cái cây giẻ rách ấy xuống cho tao!” Na Nhung rút cuộc cũng không đủ kiên nhẫn đứng nhìn Trung Châu làm lơ mình. Hắn giận dữ dùng thanh đao trong tay cầm mạnh xuống đất xoay một vòng làm văng lên một chuỗi máu thịt, rồi mặc kệ máu tươi bắn lên ướt đầm cả mặt mày hắn gào thét ra lệnh.

“Giết!!!!”

Lập tức có tới bảy, tám tên chiến binh lực lưỡng nhanh chóng thoát khỏi vòng chiến lao người chạy như bay về phía cây cờ lớn.

Vù!!!! Vù!!!!

Rầm!!! Phốc!!!!

Trong ánh mắt kích động cùng điên dại của Na Nhung, đám binh lính tưởng chừng như chỉ cần vung mấy nhát đao đã có thể vụn ngã cây cờ bỗng dưng như đụng phải một bức tường vô hình, hay bị một đàn trâu rừng đụng phải bay ngang qua một bên. Bọn chúng ngã gục ra đất, không còn động tĩnh, máu tươi tràn trụa từ trên lưng, trên mặt hoặc cổ họng thấm đượm áo giáp của chúng, tô điểm cho từng vết thương dữ tợn do từng thanh búa tay, từng quả chùy gai để lại.

Roạt!!!

“Mày đừng vọng tưởng nữa.” Trong ánh mắt trợn trừng vì bất ngờ của Na Nhung cùng Rây Phiến, tên thám báo lúc này còn thở hồng hộc nhẹ nhàng tách hàng binh sĩ bước lên trước, hắn chẳng nhanh chẳng chậm tháo lớp mũ giáp che kín gương mặt, để lộ ra một gương mặt thanh tú động lòng người hết sức quen thuộc.

“Khải Minh?” Rây Phiên hô lên kinh ngạc.

“Cố tình để lộ sơ hở, giả bộ yếu đuối, dụ dỗ bọn mày hành động, bọn tao làm tất cả những thứ này chỉ vì có thể có một cơ hội.” Khải Minh đón lấy thanh mác từ tay Lạc Hào, ngọn mác chĩa thẳng vào hai tên sát thủ trong khi Trung Châu thoáng nhìn nghiêng qua cậu.

“Một cơ hội chắc chắn để có thể dẹp trừ tất cả sâu mọt, để toàn dân tộc Việt có thể trên dưới một lòng đón chờ ngày mai tươi sáng hơn.” Khải Minh gầm lên:

“LẠC VỆ Ở ĐÂU?”

“Có chúng tôi!!!!”

Lập tức trăm tên lính vốn được Nàng Thục phái về ầm ầm đáp lời, bọn họ giũ xuống về phong trần mệt mỏi, cởi ra lớp vải hóa trang rách nát lác người biến hóa thành trăm người Lạc Vệ tinh nhuệ. Trăm tên binh sĩ trăm người như một đều chân bước lên, vũ khí trong tay nện mạnh vào giáp rầm rầm, khí thế rần rần tựa như một tòa núi cao vững chãi khiến không ít người khác cảm thấy an tâm hơn hẳn.

“Dẹp tan phản loạn, bảo vệ Hai Vua!” Khải Minh hô to, múa mác dẫn đầu.

“Giết!!!!” Lạc Vệ xông trận.

“Tên Rây Phiên để cho tôi!” Trung Trinh nâng Thuận Thiên kiếm tiến tới.

“Ha ha, trò hay đấy, bọn bây gãy chết đấy há!”

Na Nhung đương nhiên không biết vì sao Lạc Vệ hoặc Khải Minh xuất hiện nơi này, thế nhưng thân là sát thủ hắc sâu sắc nhận thấy từ trên cơ thể đám người này toát ra thứ khí thế nguy hiểm hơn hẳn đám lính lúc nãy. Bây giờ có tính toán gì thì cũng đã chậm, Na Nhung lựa chọn mạnh miệng trêu chọc, thân thể lại không thể không thu lại mấy phần khinh thường vung đao tiến lên đón đánh.

Cùng lúc đó Rây Phiên cũng cảm giác được trận trận khí thế tương tự, thoáng nhìn qua binh lính phe mình có vẻ bị khí thế chấn nhiếp nên hơi chùn bước, hấn chém mạnh đao vào mặt đất thúc giục:

“Tụi mày tiến lên, đừng sợ, bọn chúng giỏi lắm cũng có trăm thằng thôi, sợ chó gì...”

“NGA SON QUÂN NGHE LỆNH, GIẾT PHẢN TẶC, BẢO VỆ VUA!!!!”

“RỒ!!!!!!”

Thế nhưng lời hấn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng gầm chói tai từ sau lưng đáp lại, mặt hấn trầm xuống, ánh mắt đầy tơ máu quay người lại nhìn thấy Mai An đang dẫn Mai Hồ cùng tàn quân Nga Son ầm ầm chém giết quân lính cận hậu của mình mà nhào tới. Hôm nay quả nhiên là một ngày kỳ lạ, lại là một người quen lại đây, lần này Rây Phiên đã không tài nào giữ nổi vẻ bình tĩnh nữa phải bất đắc dĩ hô to:

“Chó mẹ là hấn, lần đó để hấn sống mất quả nhiên là lưu lại tai họa, tụi mày cản hấn lại, Nhung, nhanh lấy đầu hai con ả kia không toi.”

Cùng lúc đó, gần bốn trăm tên chiến binh dưới quyền tên Cú cũng đã lần mò tới con đường lớn dẫn đến khu vực Vua cùng Rây Phiên tranh đấu, Thế nhưng đối mặt với chúng không phải là mặt đường vắng lặng vốn có mà là năm thân hình thô to đang dàn ngang chắn cả lối đi.

“Bọn mày tới đủ lâu đấy.”

Âu Lan cười nhẹ nhìn đám người dám cả gan làm loạn. Bên cạnh nàng không chỉ có năm thớt voi chiến hung hãn mà còn có năm mươi quân kỵ Nội Vệ quân với đôi lông trĩ đặc trưng đang đầy ắp chiến ý.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chim sẻ

Trên lưng con voi cao to hơn cả mái đình, Âu Lan hiên ngang đứng đó, tay chống eo, ánh mắt sáng ngời mở giọng kêu gọi:

“Đám phía trước đồng tai lên để nghe cho rõ này. Vua có lệnh rằng nơi này tạm thời giới nghiêm, bất kỳ ai có mặt ở đây đều phải chịu khó bị tạm thời giam giữ để phòng ngừa kẻ gian làm loạn. Vậy bây giờ tụi mày nhanh chóng xuống vũ khí xuống đứng sát bên núi cho ta!”

“Cái gì?”

“Mẹ nó không đòi nào!!!”

Lời của Âu Lan từng câu từng chữ đều như những hồi trống dồn gióng vào tâm khảm đám lính. Đám người hoảng hốt nhìn nhau, rồi lại nuốt nước bọt nhìn đám quân kỵ xen lẫn voi chiến trước mặt. Một số tên to ra lúng túng e ngại thấy rõ, dù sao bên kia có voi có cả ngựa, bên mình chỉ có mấy trăm quân đi bộ thôi. Đừng tưởng mấy trăm quân nhìn có vẻ đông đúc thế nhưng thân là dân Việt bọn chúng đương nhiên hiểu rõ năm thót voi chiến trên con đường rừng không quá rộng rãi này có ý nghĩa là gì.

Đương nhiên, trên đồi này ở đâu cũng không bao giờ thiếu những tên chưa thấy quan tài chưa lễ độ, à nhầm đồ lệ. Chỉ thấy Cú thô bạo đẩy mấy đứa cản đường ra hai bên dẫn theo một bọn to cao phanh ngực bước lên trước chỉ mặt Âu Lan mà quát:

“Bọn mày bị điên đấy à? Lũ lông chim này, bọn bay là cái thá gì mà bắt bọn tao giao vũ khí? Hà?”

“Đừng vậy, lông chim, tránh đi cho tụi tao qua, đừng bày trò vô lý.” Một tên vội vàng phụ họa.

“Cút đi lông chim.” Càng lúc càng có nhiều tên hòa theo.

“...” Nghe thấy bọn chúng la lối như vậy, khoe môi của Âu Lan không tự chủ được nhếch lên cao với một biên độ mạnh thấy rõ. Lông chim... lông chim, nghe thấy cách gọi này Âu Lan phải ráng lăm mới kìm nén được cảm xúc muốn đưa tay sờ lên hai nhánh lông đuôi chim trĩ đang dính sau lưng, trong đầu không khỏi bức tức khi nhớ tới gương mặt của một người. Cùng với Lĩnh Nam quân và Lạc Vệ, Nội Vệ là nhánh quân mới được trang bị lại theo số quân dụng cướp được của quân Hán cũng như số giáp trụ mà Kê Khí tích trữ bấy lâu, đương nhiên, nói như vậy có nghĩa là nhánh quân này được sự... tài trợ rất lớn từ tên nhà giàu mới nổi: Khải Minh. Cũng từ đó vấn đề lông chim đã sinh ra đời.

Khác với Lĩnh Nam quân lấy việc huấn luyện dã chiến cùng lâm chiến làm chủ hay Lạc Vệ chú trọng việc phối hợp trận hình để giữ an toàn cho “Thiên Mệnh”; Nội Vệ quân từ lúc được chuyển đổi thành kỵ quân đã sớm được định hướng với việc trở thành đội quân mang tính chất bộc phá, đột kỵ. Điều này cũng khá tương tự với các đội kỵ quân trên lịch sử, nhiệm vụ chính của họ là xuyên phá trận địa địch ở những thời điểm, mắc xích quan trọng nhất nhằm thay đổi cục diện trận chiến. Đương nhiên, theo như “ý tốt” của Khải Minh thì Nội Vệ quân nên có được tầm ý nghĩa cao hơn thế nữa, đó là trở thành đại diện, thành tiêu chí đặc trưng của Vua nước Nam.

Khải Minh cho rằng ở thời đại mà chiến tranh vẫn do vũ khí lạnh làm chủ này thì việc một nhánh quân với tiêu chí đặc trưng, dễ nhận biết với chiến tích huy hoàng có thể đem lại tác dụng không hề nhỏ. Đối với quân ta, cánh quân này chẳng khác một cây cờ lớn, một vị môn thần không ngừng bảo vệ, cổ vũ sĩ khí cho quân sĩ; đồng thời cũng là một con ác mộng mà kẻ thù của dân Việt phải run rẩy mỗi khi nhận thấy. Thử tưởng tượng mà xem một ngày nào đó quân Nam phải gồng người chiến đấu trong một thế trận giằng co quyết liệt, bỗng dưng từ bên cánh toát ra một đoàn quân kỵ với tiêu chí như thế ầm ầm cắt ngang trận hình của giặc sẽ tác động mạnh cỡ nào. Quân sĩ sẽ reo hò, quân giặc hoảng hốt quay đầu tháo chạy, sau đó chỉ cần đám quân kỵ kia vẫn còn ngang dọc trên chiến trường, các chiến binh Việt sẽ như rồng như hổ theo sau thỏa sức chém giết...

Nghe Khải Minh góp ý như vậy không chỉ người nghiêm túc như Lê Chân, Thánh Thiên đều không có ý kiến mà cả những người khó tính như Khâu Ni, Ông Cai cũng không thể không gật gù khen phải. Còn bản thân là hai người chủ, phó quân súy của Nội Vệ, mắt các nàng Âu Lan, Quý Lan càng tỏa sáng như sao trên trời. Lúc ấy không nhớ là ai trong hai nàng, hay là cả hai cùng mở miệng trước hỏi một câu: “lấy cái gì làm tiêu chí” nữa, xong Âu Lan có thể nhớ kỹ nụ cười sáng lạn của Khải Minh: lông đuôi chim trĩ. Vì sao á? Vì chim trĩ là đặc sản của dân Việt, đặc biệt là đuôi chim trĩ trắng càng xứng đáng để dính lên lưng của hai vị chủ, phó quân súy. Hơn thế nữa lông đuôi chim trĩ đẹp nha, lại nhẹ, không chỉ không gây cản trở cho quân lính hành động lại còn có thể dễ dàng thu hút ánh mắt của quân lính. Có thứ tốt đẹp như thế, vì sao lại không dùng? Đương nhiên lời lẽ bên ngoài là như vậy, còn có ai trong lúc đó nhận ra rằng đây chính là thú vui ác ý của Khải Minh muốn đem hình ảnh kỵ binh Wing Husar thuộc quân Ba Lan ở thời không của cậu hay không thì lại... là một câu chuyện khác.

Lại nói, bởi vì Nội Vệ quân phải thường xuyên túc trực bên cạnh hai Vua nên khác với hai đội quân kia như thần long thấy đầu không thấy đuôi, Nội Vệ quân lại được rất nhiều binh sĩ nhận biết. Trang bị tinh xảo, khí thế ngưu bức, quân dụng tinh nhuệ cùng lịch sử vang dội của họ cũng nhanh chóng khuếch tán trong hàng ngũ quân Nam. Cũng từ đó ngoài cái tên chính thức, Nội Vệ quân còn được quân sĩ gọi nôm na là quân chim trĩ, hay thô tục hơn là... lính lông chim.

Bị gọi bằng cái tên thô bỉ như vậy Âu Lan cũng có chút phật lòng không vui, nàng khẽ lệnh cho mấy thót voi ầm ầm tiến lên một bước rồi quát lớn:

“Bọn mày chớ nhiều lời, bây giờ có nộp vũ khí ra, hay là không?”

“Cú... Cú, giờ làm sao?” Bị đàn voi nhìn chăm chăm thật không dễ chịu gì, vì thế mấy tên chiến binh cũng có phần lo lắng, một tên chiến binh khe khẽ giật vai Cú hỏi thăm.

“Mẹ nó đấy, tao làm sao...” Cú cũng có chút không ngờ đám lông chim này ương ngạnh như vậy, đắn đo một chút hần bạo gan bước lên trước đáp:

“Chúng mày nói cái gì kỳ lạ thế? Chỗ đó có khối bốc lên cao, ắt hẳn phải có kẻ làm loạn, bọn tao thấy thế vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới hỗ trợ mà thôi. Nếu bọn mày đã nói vậy, vậy bọn tao đi về.” Nói đoạn, hần quay người vung tay hô to:

“Tụi bay, giải tán, đi thôi.”

“Ai cho chúng mày đi?” Âu Lan cười vang như chuông ngọc nói:

“Tao chẳng phải đã nói rõ ràng rồi sao? Bỏ vũ khí xuống chịu trói, xong việc sẽ được thả ra... Hay là... chúng bay muốn làm loạn? Nếu như làm loạn phải giết không tha!”

“Nếu làm loạn thì giết không tha!!” Rầm rầm.

“Giết không tha!!” Rầm rầm.

Nội Vệ quân lập tức vỗ mạnh vũ khí vào khiến đồng la lớn, khí thế lập tức đề lên khiến đám loạn quân càng thêm bối rối hoảng sợ. Cùng lúc đó hơn mười tên Nội Vệ quân khác cũng bất ngờ giục ngựa xuất hiện ở phía sau chắn mất đường lui của chúng.

“Cái gì???” Đám quân trợn mắt há mồm nhìn sau lưng của mình bị cắt đứt.

“Lao ra, chạy mau!!!” Một tên trong số chúng bất chấp tất cả la toáng lên, nhân lúc kỵ quân chưa hoàn tất vây kín liền ba chân bốn cẳng đi. Nào ngờ hần chưa chạy được mấy bước đã thấy trước mắt tối xam, một thân ngựa mạnh mẽ đâm rầm khiến hần hét thảm văng ngược ra sau tất thờ.

“Híttttt!!!!” Mấy tên đồng bọn thấy vậy kinh hãi la lên.

Một tên không chịu nổi sức ép hoảng sợ lui bành bạch ra sau, hần vấp phải một thân rễ cây bên đường, lúng túng ngã oằn ra đất. Cú ngã làm hần càng thêm hoảng hốt vội vàng ú ớ:

“Không liên quan đến tao, tao bị chúng nó dụ dỗ, bị bắt ép...”

Lời nói của hần như gáo nước lạnh lập tức dội lên đầu mỗi tên chiến binh bên phe Cú. Bọn chúng kinh hồn táng đảm quay lại nhìn đám quân lông chim chỉ để thấy đám ôn thần này đã sớm dùng những ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm lấy mình. Trên bành voi, Âu Lan khề cười, trong bọn chúng có một con chuột nhắt thể này thật quá tiện lợi. Nàng nâng tay phải lên khề vẫy một chút, lập tức kỵ quân âm âm giục ngựa tiến nhẹ lên đều nhịp choang choang rút vũ khí đề gia tăng sức ép lên đám loạn binh.

“Không... không pha...” Tên kia thấy vậy sợ quá vội hô to lên lần nữa, xong hần chưa kịp dứt câu đã cảm thấy trên đỉnh đầu chột đau nhói, trước mắt liền ngập tràn màu đỏ rồi mất hết tri giác.

“Mẹ kiếp, đồ con lợn!”

Cú tức giận đập chân lên vai cái xác, hai tay dùng toàn lực ấn mạnh xuống để lưỡi búa chẻ sâu thêm lên đầu tên lính rồi mới hừ mạnh vung búa hất cái xác ra xa. Xong việc hần dùng ống tay áo lau máu tươi bắn trên người, dùng gương mặt hết sức dữ tợn nhìn về phía Nội Vệ quân. Chông thanh búa xuống đất hần quát như sấm:

“Mẹ kiếp bọn mày đây, bọn mày đã ép ông thì đừng trách sao ông độc ác.” hần xoay người đối với đồng bọn nói:

“Chúng mày sợ chúng phỏng? Chưa tới trăm thăng mà cũng sợ phỏng? Sợ cái quần. Tao nói cho chúng mày biết bọn chúng cười ngựa, còn chúng mày đi chân không, có chạy cũng không chạy thoát đâu!”

Lời cảnh báo của Cú khiến đám lính bùng tỉnh, đứng, có chạy cũng không thể nào chạy kịp, như vậy...

“Theo tao lên đập chết cha chúng, may ra bọn mình còn có đường sống!” Cú nhắc búa lên cao hô lớn:

“Giết tụi lông chim!!!”

“Giết!!!!”

“Như vậy thuận tiện.”

Âu Lan gật đầu nhìn đám loạn quân đang ào ạt xông lên. Tuy Vua có lệnh nếu có thể nên giảm thiểu tối đa thương vong, dù sao cũng là dân Việt, cũng chung dòng máu, mà cả đám này tuy hùng hổ như thế nhưng xét cho cùng cũng chỉ là mấy cây cỏ đầu tường không chút chủ kiến, chỉ cần giết chết kẻ cầm đầu thì bọn chúng dù có mười lá gan cũng chẳng dám làm loạn nữa, xong Âu Lan lại cho rằng không trừng phạt thật nặng làm sao cho chúng nhớ, chúng sợ? Nghĩ như vậy nàng lấy tay kéo chiếc mặt nạ xuống vù vù múa roi ra lệnh:

“Xung phong!”

...

Cùng lúc đó ở một khu vực khác không xa Âu Lan cùng Cú cũng có một cuộc chiến hết sức ác liệt đang diễn ra. Hai phe, đều là quân Việt, đều là chiến binh của Linh Nam, thế nhưng hiện giờ hai phía đều coi nhau như kẻ thù, dốc hết sức lực tìm cách chém chết kẻ đối diện. Trong số đó có không ít chiến binh thân mặc áo cà sa, rõ ràng là Phật tử.

Bốp!!!

Nàng Nước múa tít thanh côn gỗ gạt ngã chân một người, sau đó quay hoành côn lên cao đỡ lấy một nhát chém từ một tên khác trước khi vung chân đập ngã hần, vội vàng dậm chân nhảy lùi ra sau hô to:

“Mọi người giữ vững vị trí, lui lại, đừng để bọn chúng tìm cơ chen vào.”

“Rõ.”

Mấy chục binh sĩ đồng thanh hô vang, ầm ầm mưa vũ khí đánh văng kẻ địch lùi về. Theo những gì thể hiện, bọn họ võ nghệ cũng không tệ, xong kẻ địch không chỉ nhiều lại quá hung hãn, thế nên trên nền đất lúc này số thi thể của quân sĩ Nàng Nước nhiều hơn hẳn đám kia.

Trong ánh lửa cháy chập chòn, Nàng Nước mím môi chống tay trên một cây cột nhà đổ nát thờ dõc nói:

“Sư thầy, không ổn rồi, bọn này đông quá.”

Trên tường rào thấp phía sau nàng, Khâu Ni cũng mím môi đứng quan sát. Nơi đây vốn dĩ là lối vào khu dân cư của quân Việt, là nơi mà người già, trẻ con của những bộ tộc theo gót hai Vua chống giặc đang nương náu, mà nhiệm vụ của thầy trò Khâu Ni, Đào Nương chính là bảo vệ cho sự an toàn của họ. Đây là nhiệm vụ hết sức quan trọng, bởi trong lúc hai quân Việt- Hán đang giao chiến đừ đội, nếu người nhà của các chiến binh có mệnh hệ gì sẽ là ngón đả kích không nhỏ tới sĩ khí quân Việt. Thậm chí nếu kẻ gian đem dân chúng trong tộc ra ép buộc các cử sự làm phản thì tình huống sẽ còn bết bát hơn rất nhiều.

Nhiệm vụ quan trọng như vậy nên nơi này vốn dĩ cũng đóng giữ không ít chiến binh, đã vậy bọn họ đều là những binh sĩ đầy kinh nghiệm, cũng rất trung thành với tộc Việt. Xong quân sĩ anh dũng như vậy lại không thể chống chọi nổi với gần ngàn tên loạn quân hung tàn, đặc biệt trong số loạn quân này còn có vài tên rõ ràng có trình độ cùng võ công, trang bị tinh nhuệ hơn hẳn.

“Bọn chúng không phải quân Nam, chúng là lính Mân Việt.”

Khâu Ni thờ dài, sau lưng bà đứng lầy mấy thân ảnh già nua đang cố gắng cầm gậy gộc đứng đó làm quân dự bị. Mân Việt, Côi Việt tuy cũng thuộc nguồn Bách Việt xong đã chịu sự cai trị của quân Bắc từ bao đời nay.

Đám người này vẫn giữ một phần văn hóa Đông Sơn, cũng có kẻ sẽ xăm mình, có người cũng sẽ nhuộm răng, để tóc ngắn, nói tiếng Nam. Vì thế chúng chính là con cò yêu thích của giặc Hán dùng để trà trộn vào trong hàng ngũ quân Nam vốn khá là lỏng lẻo. Tuy nhiên nói như vậy không có nghĩa là quân Hán sẽ sử dụng đông đảo quân Mân Việt, Côi Việt làm nội gián, bởi lẽ đám Hán tướng cũng không mấy tin tưởng đám người này, mà để làm gian tế thì không phải tên nào cũng đủ nhanh nhẹn linh hoạt để sử dụng.

Thế nhưng chỉ cần một nhóm nhỏ lính Mân Việt là quá đủ. Bởi lẽ một số trong chúng được thừa hưởng trang bị tốt đẹp cũng như phương thức tác chiến của quân Hán, cho nên bọn chúng có thể chỉ huy đám loạn quân dễ vô cùng, cũng gây nên thiệt hại không nhỏ cho hai thầy trò Khâu Ni, Đào Nương.

“Sư thầy đừng lo, con đã cho người báo tin rồi.” Nàng Nước - Đào Nương dùng tay lau nhẹ mồ hôi trên má vừa thờ vừa nói.

“...Ai... mong là họ tới kịp...” Khâu Ni lắc đầu thờ dài, trong lòng đương nhiên hiểu rõ điều này thật quá khó khăn...Bây giờ chiến trận nơi tiền tuyến đang hết sức căng thẳng, làm sao còn có đội quân nào rảnh tay quay lại đây. Đã thế nếu viện quân chỉ là mấy tên binh sĩ bình thường e rằng cũng không thể đủ sức chống chọi với bọn này.

Nàng Nước thờ dõc, nàng tất nhiên nghe thấy trong giọng của thầy mình chất chứa đầy lo âu. Nàng cắn răng nhìn quanh, cố gắng để giọng mình không quá run rẩy để cổ vũ:

“Mọi người, sau lưng mọi người là cha mẹ, là anh chị, là con cái chúng ta. Dù có chết chúng ta cũng không thể để chúng làm hại người nhà được.”

“Liều chết!!!” Một chục quân sĩ cố gắng thu hết khí lực hét to, tuy giọng hô thật lớn nhưng khí thế lại tỏ ra yếu ớt vô cùng.

“Ha ha, chúng đuổi rồi, sát!!!!” Một tên tỏ vẻ là đầu lĩnh đám loạn quân tinh ý nhìn thấy biểu hiện trên mặt họ, nhanh chóng cười to thúc giục.

“Sáttttttt!!!!!!”

Đám loạn quân ầm ầm hừng ứng, tựa dòng lũ rồng rã lao tới cửa rào.

“Đám phản tặc kia chó có làm loạn, đã có chúng ta đây!!!!”

Vù vù vù!!!! “A!!!” “Hự!!!”

Ngay lúc này hàng loạt mũi tên đột nhiên phá không bay bay tới đánh ngã một loạt loạn quân, cũng ương ngạnh chặt đứng đả tấn công của chúng. Sau đó từ phía góc khuất tuôn ra vô số quân sĩ hò hét vang trời hướng đám loạn quân giết tới.

Đồng thời từ con đường phía sau, một hàng dài kỵ binh dưới sự dẫn dắt của Quý Lan cũng vùn vụt lao tới. Từ trên những thanh mâu của họ là tí tách máu tươi cho thấy trên đường đi họ cũng làm không ít việc.

Khâu Ni cùng Nàng Nước nhìn thấy biểu tượng của Lĩnh Nam cùng tộc họ Tạ tung bay trên hai cây chiến kỳ, trong lòng tuy có nhiều thắc mắc xong cũng nhẹ nhàng thờ dài một hơi. Lần này thật sự ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Thu quan

CHOANG!!!

Khải Minh quý một chân đón nhất trả từ phía Na Nhung, cậu phải khụy chân xuống vì nếu không làm như vậy lực đạo kinh dị từ lưỡi đao sẽ chấn cậu mất hết trọng tâm ngã ra sau.

Nếu quả thực lúc này hai chữ “ổn rồi” mà Nàng Nước vừa nghĩ tới có thể cuốn theo chiều gió để bay tới bên cạnh Khải Minh mà hỏi hấn xem thật sự mọi việc có ổn thỏa hay không? Khải Minh chắc chắn sẽ chẳng cần suy nghĩ chút tẹo nào liền đáp lại ngay:

“Ổn cái bà cha...” Đó là, nếu như Khải Minh có đủ tinh lực quay người đối thoại với nàng mà không phải lo chống đỡ cùng tên quái nhân trước mặt.

Mạnh, đây là từ duy nhất Khải Minh có thể dùng để đánh giá đối thủ của mình ngay lúc này. Mạnh không phải chỉ nằm ở việc tên khốn này có sức khỏe phi thường hay nằm ở thân pháp mau lẹ, mà còn nằm ở rất nhiều mặt khác.

Na Nhung mạnh, đồng thời cũng hết sức dẻo dai, nghiêm túc mà nói lúc này hấn không phải chỉ giao đấu với mỗi mình Khải Minh không mà còn phải so chiêu với cả hai người Lạc Hào, Lạc An cùng một lúc, thế mà đánh đấm từ nãy đến giờ Khải Minh vẫn chưa nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy hấn đã xuống sức trong khi bản thân cậu đã sớm mồ hôi đầy đầu, hơi thở nặng nhọc. Na Nhung ra đòn, đòn trước như đòn sau vô cùng nặng nề cường ngạnh, mỗi bước chân đi đều được tính toán kỹ lưỡng không dư nửa bước chân, chiêu thức xuất ra không phung phí bất kỳ phần kinh lực nào, chiêu chiêu hoàn toàn đủ sức để nghiền ép Khải Minh buộc cậu phải gồng người thủ nhiều hơn công.

Đã vậy, chiêu thức của Na Nhung tinh diệu khôn lường, thuở đầu chưa giao đấu Khải Minh nhìn thấy tên này chỉ chém lại trăm những đường đao hết sức căn bản mà tưởng hấn là loại chiến binh cậy vào sức lực bản thân để chém giết nên không thể nào lường được: chiêu thức của Na Nhung tựa như có mắt, tựa như một con sói dữ lúc nào cũng khóa chặt lấy con mồi của mình. Có lẽ do võ công của Na Nhung là như vậy, hoặc có lẽ do bản tính của một tên sát thủ quanh năm quen mùi máu đã hình thành nên võ đạo của Na Nhung, thế nên mỗi lần y vung đao đều hoàn toàn nhắm trúng những vị trí hiểm hóc của địch thủ, len lỏi qua tầng tầng phòng ngự để có thể bộc phát lực lượng ở lúc cần thiết nhất, do đó Na Nhung không chỉ tiết kiệm được sức lực của mình mà còn tạo nên biểu hiện giả dối rằng không ai chống đỡ nổi một chiêu của hấn, rằng hấn chỉ dùng những đòn đánh đơn giản nhất cũng đủ kết liễu đối thủ.

Đương nhiên, những thứ cao thâm này Khải Minh cũng không thể hiểu được, lúc này cậu chỉ có thể thời thời khắc khắc vận lấy 《Lạc quân Đề Khí quyết》để có thể chịu đựng được những nhát chém trời giáng của tên sát thủ. Còn nếu không can được thì cũng phải ráng dịch chuyển thân thể sao cho những nhát chém kia không rơi vào vị trí yếu hại của mình. Vai, lưng, tay, đùi thậm chí là phần ngực của Khải Minh cũng đều chỉ chít những vết chém lớn nhỏ khác nhau, có cái không xuyên qua nổi giáp nhưng cũng có vài nơi đã thấy vết máu.

Thế nhưng tất cả những điều bên trên không phải là thứ khiến Khải Minh kinh hoàng nhất...

“Kỳ đà cắn lối, đi chết đi!!!”

Na Nhung lại hét lớn một tiếng, tay trái không biết từ bao giờ đã lộ ra một đầu đao nhỏ bất ngờ vung mạnh ném về phía Lạc An khiến tên kia phải lui người né tránh, tay phải lại mạnh mẽ bỏ mạnh tách Lạc Hào lui ra sau rồi lại chuyển bổ thành đâm dùng tốc độ cực kỳ nhanh hướng Khải Minh đâm tới.

Banggggg!!!

“Á!!!”

May mắn là Khải Minh cũng sớm có dự đoán, không phải vì Na Nhung dồn thế công vào hai anh em Lạc Hào, Lạc An nên buông lỏng đề phòng nên mới thành công dựng thẳng thanh mác chắn lấy nhất đâm của Na Nhung. Tuy nhiên chiêu thức chính diện dễ chống, ám chiêu lại khó phòng, Khải Minh dù thế nào cũng không thể kịp đối ứng trước cú đâm nguội của tên đối thủ phải rên lên đau đớn. Na Nhung nghiêng người lao qua, chân trái nhẹ điểm trên mặt đất nhanh chóng quay lại thì phát hiện Lạc An, Lạc Hào đã sớm tụt lại bên cạnh Khải Minh nên đành tặc lưỡi bỏ qua ý định tiếp tục bổ đao liên kích Khải Minh.

“Khà Khà...” tên sát thủ cúi đầu cười.

“Chep, thật không ngờ trên đời có một tên nhóc nào mặt hoa da phấn, nồn nà xinh đẹp như vậy...” Nói đoạn hấn dùng ánh mắt tham lam quét từ trên xuống dưới một lượt khiến toàn thân Khải Minh nổi đầy da gà da vịt rồi thích thú rên lên bằng giọng the thé:

“Rất tốt, quá tốt, như thế này quá hợp với ta, Ha ha ha ha.”

Khải Minh cố gắng nhịn lấy từng cơn tê dại theo da đầu đang lan xuống, trong lòng không khỏi run rẩy bầy hô vang: “Chị hai a, ta không có ý kiến gì với thể giới của các người, chỉ là đừng có nhắm vào ta, ta thắng a!!!” Đồng thời vì vậy tay Khải Minh nắm thanh mác càng lúc càng chặt hơn để cảm thấy bản thân thêm chút an toàn...

“Đáng tiếc, không lên sao?” Na Nhung chặc chặc lưỡi. Nói thật lúc này Na Nhung cũng có chút kinh ngạc trước sức phòng thủ của ba tên khốn này.

Khải Minh không mạnh, theo như Na Nhung tính toán tên nhóc này còn chưa thể đạp chân bước vào hàng ngũ nhị lưu võ tướng được chứ đừng nói gì đến hai loại cấp bậc nhất lưu, siêu nhất lưu theo như tướng Hán phân chia, hoặc theo tộc Việt gọi là Lạc Tướng, Lạc Hầu. Khải Minh còn chưa giỏi biến báo, chiêu thức thì có chỗ tinh diệu có chỗ sơ sài khiến cho mạch tấn công còn khá đơn điệu dễ dàng bị cắt đứt, xong Khải Minh có cách phòng thủ cùng phong cách chiến đấu khá khó chịu.

Khải Minh không ham công, cũng không liều lĩnh nóng lòng muốn nhanh chóng giải quyết kẻ địch, điều này hoàn toàn rất khác so với nhiều tên võ tướng khác mà Na Nhung từng chạm đao qua cũng khiến cho sức phòng ngự của Khải Minh tuy không quá kín kẽ lại giảm thiểu tối đa sai lầm mà cậu có thể mắc phải. Vì thế tuy trên thân Khải Minh đã chịu không ít vết thương chồng chất, xong thực tế những vết thương đó độ sâu không lớn, vị trí cũng không quá hiểm như Na Nhung mong đợi. Đương nhiên, nếu tiếp tục kéo dài xuống thì Na Nhung hoàn toàn có khả năng làm gỏi cả ba tên này. Nhưng đáng buồn là hiện tại hãn chẳng thể kéo dài nổi nữa.

Tình huống lúc này có vẻ quái lạ, Na Nhung có thể vừa giao đấu vừa nhận thấy việc này. Điểm quái lạ thứ nhất nằm ở chỗ đám quân lính gồm chỉ có trăm người này. Na Nhung không biết đám tự xưng “Lạc Vệ” này từ đâu chui ra nữa, rõ ràng không thể nào là Nội Vệ quân, lại cũng không phải bất kỳ một cánh quân gao cội nào mà hãn hiểu biết xong trình độ lại vượt lên hẳn những đội quân khác. Cũng vì không lường trước được sức mạnh của cánh quân này nên phán đoán cùng chiến lược của hãn và Rây Phiến đã sai lầm, mấy trăm quân lính của bọn chúng chỉ trong thời gian không lâu đã bị đám Lạc Vệ thành công chia cắt, từ từ tiêu diệt từng bộ phận.

Điểm thứ hai chính là võ công của đám Khải Minh, Trung Trinh. Nào ai ngờ rằng không chỉ một tên nhóc không tiếng tăm lại có thể cầm chân y lâu đến vậy, đã thế ả Vua Em kia thoát nhìn yếu đuối dịu dàng vô cùng lại có võ nghệ tinh diệu khôn lường. Ngay từ đầu Trung Trinh giao đấu với Rây Phiến đã hoàn toàn chiếm lấy thế thượng phong, mặc cho Rây Phiến đau khổ biến hóa, luồn lách thì triển bản sự ra sao đều không tài nào chống cự nổi những đòn tấn công đến từ cô gái trước mặt. Hoặc chính xác hơn là đến từ lưỡi gươm mà Trung Trinh đang cầm, bởi lẽ lưỡi gươm sắc bén này đã không biết bao nhiêu lần chém gãy vũ khí trong tay Rây Phiến. Bởi vũ khí quanh đây không có thanh nào đủ sức chống lại lưỡi gươm này nên Rây Phiến phải liên tục nhoài người tìm kiếm vũ khí trên mặt đất, vì thế mà phải thủ nhiều hơn công. Có thể nói thanh gươm báu này đã thay thế chủ nhân mình biến nguy thành an, giành lấy quyền chủ động. Rây Phiến đã không ít lần hét to kêu Na Nhung đến hỗ trợ, xong Na Nhung quả thực không rảnh tay nổi, với cả Na Nhung cũng không cho rằng thanh đao quý của mình có đủ sức đối cứng với lưỡi gươm kia, hãn xót đao.

Cuối cùng, chỗ quỷ dị nhất, cũng là điểm chết người trí mạng nhất chính là việc những nhánh viện quân vốn dĩ phải có mặt từ sớm để phối hợp với chúng lại bất vô âm tính, mãi vẫn chưa thấy xuất hiện trong khi Nga Sơn quân lại thời thời khắc khắc sắp sát nơi này. Mặc dù Na Nhung đã chia binh ra chống cự cố gắng kìm chân Nga Sơn quân xong y có thể nhận thấy tốc độ càn quét của đám lính họ Mai kia hoàn toàn chẳng hề chậm chạp tẹo nào. Đặc biệt là tên Mai An lại càng hai mắt đỏ lòm không lúc nào không khóa chặt lấy hãn. Vì sao? Ha ha, thù giết em có thể nào đội trời chung, mặc dù lúc ấy Mai An, Mai Trí đã tách ra xong phong cách chiến đấu của đám lính dân tộc dưới tay Na Nhung là hết sức độc đáo nên việc bị tên Mai Tam Lang nhận biết là điều hết sức bình thường.

Tên Cú đâu? Chiến binh các tộc tham gia nổi loạn theo như ước hẹn đâu? Viện quân không tới không chỉ mang ý nghĩa lực lượng của Na Nhung, Na Nhung phải bị chia cắt để chống cự ở hai trận tuyến mà còn thể hiện việc Vua Bà đã sớm có dự kiến cuộc ám sát này, hoặc ít nhất là sớm có kế hoạch ứng phó nếu ám sát bất ngờ xảy ra. Quân tiếp viện không tới có thể là do đã bị chặn đứng, cũng có thể là đã bị bại lộ tiêu diệt, dù cho là trường hợp nào đi nữa thì đây quả thực là việc không thể lơ là. Na Nhung không biết hiện giờ đã có bao nhiêu quân lính Việt tham gia vào trận ám sát này nữa, quân Vua là bao nhiêu, còn quân mình còn lại bao nhiêu? Thế trận xoay chiều phản khách thành chủ khiến tên sát thủ như lọt vào khoảng không vô tận. Trong lúc hãn còn chưa kịp nhận biết, Na Nhung đã rơi vào vô cùng vô tận bấy rập, vào bóng tối không chút dấu vết.

Càng suy nghĩ, lòng hãn càng lạnh. Càng lúc khả năng ám sát hai người Trung Châu, Trung Trinh trong lòng hãn càng thấp. Na Nhung căng chặt răng, thanh đao trong tay múa một vòng lớn đánh bật ba người Khải Minh đang quẩn chặt lấy mình trước khi một lần nữa đánh giá chiến trường ở đây. Không, hãn không thể thất bại được, biết đâu đám chiến binh kia vì lý do nào đó đến chậm chân một chút thì sao? Biết đâu chỉ trong tích tắc nữa bọn họ sẽ phá tan chướng ngại giết tới hỗ trợ hãn thì thế nào? Chỉ cần viện quân áp tới hãn hoàn toàn tin tưởng anh em hãn sẽ có khả năng đâm chết hai ả đứng đầu Lĩnh Nam. Lúc đó, vinh hoa phú quý không cần bàn tới, những lời hứa tốt đẹp của Mã Viện càng không cần quan tâm, chỉ việc đâm chết Vua một nước, tuy chỉ là phản loạn, tuy chỉ là man di trong mắt người Hán cũng đủ để đưa danh tiếng chúng vươn lên đến đỉnh phong của giới sát thủ, còn về mục tiêu của chúng là dân Việt hay dân Hán cũng không quan trọng.

Choang!!!

Na Nhung vừa suy nghĩ, thanh đao trong tay vẫn không quên chém mạnh vạch ra một đường vết cắt nho nhỏ trên giáp của Khải Minh, nếu không phải do hai tên Lạc Vệ cố gắng chịu lấy một phần lực chém thì vết cắt này chắc chắn sẽ đi đủ sâu để thấy máu. Thừa dịp Khải Minh loạng choạng lui ra, hãn dần thân lên đỉnh vung tiếp một đao. Bất chợt...

“Giết!!!!”

“Giết!!!!”

Rầm rầm tiếng kêu giết đầy lạ lắm mạnh mẽ như dòng nước trong mát nhất từ phía sau vọng tới nhanh chồm chớp chen vào trong tai Na Nhung, mạnh mẽ tùm lầy lưỡi đao cùng mạch suy tư của tên sát thủ, lôi chúng lại, bẻ gãy. Na Nhung không khỏi hoảng đảo đón lấy một nhát đâm mắc từ Lạc An, dùng chân trụ vững trước khi xoay người ngó lại để xác nhận có phải viện quân đã đến hay không. Để rồi hãn trừng mắt nhìn thấy gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn của tên Cú cùng mấy tên đồng bọn khác đang không ngừng tới gần. Bọn chúng xuất hiện không làm lòng hãn nhẹ nhàng đi tí nào mà như một con bão tố hung tàn khuấy nát tâm thần Na Nhung, đơn giản bởi chúng không tự thân đi đến đây, mà đầu lâu bị cắt xuống, treo lên những thanh giáo dài đung đưa theo nhịp quân kỳ do Quý Lan dẫn đầu đã đập chùng kéo tới.

“Xong!” Lòng Na Nhung lập tức tựa tro tàn.

“RẦY PHIÊN, PHÁ VÒNG VÂY, MAU!!!!!!” Na Nhung không kịp suy nghĩ nhiều nữa liền vận toàn lực rống lên thật to.

“Mây chạy đằng trời.”

Na Nhung muốn chạy, đương nhiên thân là đối thủ quân Việt cũng muốn đem hắn kéo lại. Lạc An cùng Lạc Hào không lười mà hện cùng lúc vung mác ngăn cản. Thế nhưng Na Nhung đã lâm vào tình thế sinh tử quan đầu nên cũng dốc toàn lực cố tìm ra một con đường sống, lưỡi đao trong tay vung mạnh đón đỡ nhát chém ngay sườn của Lạc Hào, chuỗi đao tựa như vô tình chắn ngay đường đâm của Lạc An, để rồi thuận theo lực đâm đẩy lưỡi đao bắn thẳng tới vai tên Hào khiến hắn rú lên đau đớn, tay cầm mác cũng chịu không nổi nữa phải buông ra vịn lấy vết thương sâu hoắm. Thừa cơ, Na Nhung vung chân đạp ngã Lạc Hào rồi theo hướng đó thoát ra khỏi vòng vây.

Quân kỵ của Vua tới, viện quân bị tiêu diệt, tất cả những thứ này đã đủ để Na Nhung hiểu rõ lựa chọn duy nhất của mình bây giờ là gì. Na Nhung không nói cho Rây Phiên biết phải chạy hướng nào xong cả hai tên đều hiểu chỉ có lao lên vách núi bỏ trốn bọn hắn mới có thể thoát khỏi kỵ binh đuổi giết mà thôi.

“Học... học... đừng nghĩ đến việc... bỏ chạy...!”

Khải Minh cũng cần rằng cầm mác đứng chắn đường Na Nhung, này giờ giao chiến không chỉ là một đợt khảo nghiệm dữ dội đối với võ nghệ của Khải Minh mà còn là một cuộc huấn luyện tàn khốc. Quả thật như Đào Kỳ từng nói với cậu: chỉ có kẻ thù mới là người thầy tận tâm nhất, chỉ có cận kề cái chết mới có thể bộc phát được tiềm năng của bản thân. Vì thế tuy rằng thân thể Khải Minh đã sớm mệt mỏi không sao tả nổi cậu vẫn gắng gượng đứng đây.

“Ruồi nặng đáng ghét, đã vậy tao xử mày trước.”

Lần này Na Nhung quả thực đã nổi giận, hắn không hề giảm tốc mà vẫn ầm ầm lao tới. Hai tên kia trong thời gian ngắn đã bị bỏ lại phía sau, giờ chỉ còn mỗi tên nhóc này, Na Nhung tin chắc mình hoàn toàn có thể làm gỏi hắn. Một tay hắn lần mò trong ngực móc ra một thanh dao nhỏ, tay kia cầm đao đã kéo nhẹ về sau lưng xúc thế. Tất cả những thứ này đều được Khải Minh nhìn thấy, cậu cắn chặt răng, mặc cho mồ hôi chưa quện cùng mùi máu tanh không ngừng lan tỏa trên mặt đến ngứa ngáy, mặc cho sát khí kinh hồn táng đăm đang bủa vây đè ép tới khiến chân cậu rung rẩy, Khải Minh vẫn mở to mắt chú ý, cậu biết những gì sắp diễn ra dù cho có nhỏ nhặt nhất cũng có thể khiến mình mất mạng.

“ĐL...”

Na Nhung hét to, thanh dao trong tay tựa một ánh điện lóe lên, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ngay ngực của Khải Minh. May mắn là Khải Minh đã sớm chú ý đến nó nên kịp thời dựng mác đón đỡ. Thanh dao chạm vào thân mác làm vang lên một tiếng choeng bèn nhọn cùng vô số tia lửa, cũng làm vui đi vô số ánh mắt lo lắng từ lính Lạc Vệ xung quanh. Lạc An cùng Lạc Hào cũng hoảng sợ vội vã lao tới.

“...CHẾT...”

Thế nhưng bọn hắn chưa kịp đuổi tới nơi, Na Nhung lại tiếp tục rút lên, lần này một chuỗi dao ngắn khác dưới sự che chắn của thanh trước đó đã mau chóng áp sát tới bấp dùi Khải Minh. Lưỡi dao hết sức sắc bén đâm một phát ngọt lịm vào đùi cậu khiến Khải Minh đau quá khụy hẳn một chân xuống, máu tươi theo miệng vết thương tòng tòng nhỏ nhễ nhại trên nền đất khô.

“.....ĐI!!!!!!”

Thừa dịp này Na Nhung đã áp tới, hắn vận eo, dùng nửa con người từ trên cao liếc xuống tên nhóc đang nửa quỳ dưới chân như một đầu sói hoang liếc nhìn con thỏ con non nớt, tay cầm đao dùng toàn lực súc thế từ này vung mạnh chém xuống, lưỡi đao cắt vào không khí gây nên vô vàng tiếng ù ù ghê rợn.

“Không!!!!” Lạc Hào, Lạc An kinh tâm kêu lên.

“Thiên Mệnh!!!” Trung Châu nắm chặt tay, chân bước lên trước hô vang. Ngay cả Trung Trinh cũng không còn cách nào giữ nổi bình tĩnh, tay cầm gươm quên cả chém giết, hai mắt thất thần nhìn về hướng này.

Ngay tại thời khắc đó, thanh mác màu đen trong tay Khải Minh vốn đang chống trên mặt đất bỗng dung chuyển động. Bằng tốc độ nhàn nhã đến mức khó tin nó từ từ nâng lên chắn ngang đường đao chém. Thoạt nhìn thanh mác cùng đường đao cứ như hai bức tranh hoàn toàn trái ngược nhau, một nhanh một chậm, một dữ dội hung ác một hiền hòa vô hại, đáng kinh hơn là thanh đao lại dùng lưỡi chém tới, trong khi thanh mác lại lấy phần đuôi để chặn.

CHOANGGGGGG!!!!

“Aaaaaaaa!!!”

“Hự!”

Hai thanh vũ khí chạm nhau tạo nên tiếng vang đinh tai nhức óc. Trong ánh mắt của mọi người, Khải Minh tựa như một hòn đá đơn bạc không chịu nổi lực vung chân của một con voi to lớn, dễ dàng bị nó hất lên, đá văng ra xa, lăn mấy vòng tạo thành một vạch dài bằng máu tươi trước khi đâm rầm vào gốc cây khô gần đó không chút động đậy.

“Minhhhhhh!!!”

Trung Trinh hoảng hồn la lớn, xung quanh Lạc Vệ cũng không còn tâm trí đi đối phó với đối thủ nữa mà ba chân bốn cẳng lao thẳng tới chỗ Khai Minh đang nằm gục.

“Cậu ấy không sao...” Trung Châu bất ngờ thờ dài, rồi ánh mắt nàng bỗng bừng lóe sáng.

Không biết có phải do Vua đã nói như thế hay không nên chỉ vài hơi thở sau Khai Minh đang nằm bỗng động đậy, cậu cố gắng rướn người dùng hai cánh tay đẩy nhúc nhích chống lấy thân hình của mình, gian nan vất vả ngồi dậy thờ hồng học rên:

“Tôi... tôi không... sao...”

“Lạc Quân!!”

Lạc An, Lạc Hào vốn ở gần đó nhất nên đến sớm nhất, một người vội vã quăng mác đưa tay vịn lấy Khai Minh trong khi người còn lại cảnh giác chìa mũi mác về phía Na Nhung. Đến lúc này mọi người mới cảm giác được khác lạ, vì sao tên sát thủ kia không tiếp tục tiến lên bởi thêm một phát cuối cùng?

“Mày... đáng chết.”

Na Nhung nhăn mặt rít từng chữ qua khe răng, hiển nhiên hẳn rất muốn lao lên tiếp tục vung đao chém nát tên oắt con này, cũng rất muốn tiếp tục chạy trốn, thế nhưng lúc này hẳn đã không thể làm gì nổi.

Hóa ra khi này Khai Minh đã dùng đuôi thương cản lấy đường đao của Na Nhung tưởng như vô hại nhưng thật ra lại nhằm mục đích che giấu việc cậu mượn lực phản chấn từ lưỡi đao truyền xuống để mũi mác bị lệch hướng ngay đường tiến tới của Na Nhung. Lưỡi mác bén nhọn vừa vịn đâm xuyên bấp đuôi tên sát thủ, móc câu lại trực tiếp khóa ngay khớp gối khiến cái chân trái của hắn bị xích lại không sao động đậy nổi. Na Nhung không ít lần thử vận lực muốn bước lên trước nhưng ngay lập tức chân đau đến không tưởng, cứ như đang có trăm ngàn con côn trùng đang không ngừng gặm lấy xương cốt của mình.

“Tao muốn giết mày!”

Hai mắt Na Nhung sòng sọc lên, mặt mũi vặn vẹo đến khó có thể hình dung. Hẳn biết với thương thế như vậy dù cho mình thành công thoát khỏi nơi này đi nữa thì võ nghệ của mình cũng đã bị tổn hại, rất có thể hẳn sẽ không bao giờ đạt được cấp độ như hiện giờ nữa. Hẳn buông lỏng tay cầm đao, hai tay lục lọi có lấy ra hai thanh dao găm, chỉ cần nhìn cũng biết hẳn định làm gì. Chỉ đáng tiếc không đợi hẳn kịp ném dao bên cạnh đã xuất hiện một bóng người khác.

“CHẾT!!!!”

Mai An rống to, ngọn giáo trong tay từ trên cao đâm mạnh xuống nhanh đến độ tên sát thủ chỉ kịp ngước lên nhìn thấy mũi giáo không ngừng biến lớn trước mặt mình rồi quỵ đi vào giữa hai mắt, sau đó... Na Nhung mất hết ý thức.

“Aiiii!!”

Cùng lúc đó tên Rây Phiến cũng động. Người khác có thể bị Khai Minh hút lấy ánh mắt, Rây Phiến lại không có giây phút nào không chú ý Na Nhung. Vì thế nên khi tên đồng bọn bị lưỡi mác đâm thủng chân, Rây Phiến cũng đã sớm thấy, khi Mai An lao lại gần, hẳn cũng nhìn rất rõ, xong hẳn không hề la lên báo động cũng không vội vàng xúc động. Người không vì mình trời tru đất diệt, ở tình thế này Rây Phiến làm sao có thể để thứ tình cảm huynh đệ này nọ gây ảnh hưởng đến tính mạng của mình. Ngay khi mọi người đang trợn mắt há mồm nhìn Mai An thỏa thích đâm giáo xuyên thủng đầu lâu Na Nhung để báo thù cho em mình, Rây Phiến cũng động. Hẳn nhanh như chớp lao tới bên người Trung Trinh lúc này đã bị mất tập trung, vung tay chưởng vào ngực nàng khiến nàng đau đớn té ngã ra xa. Thuận Thiên kiếm trong tay cũng không thể giữ nổi bắn lên, bị Rây Phiến cướp lấy. Xong việc hẳn cười to bùng người lao nhanh về phía vực núi bò trốn.

Rây Phiến đã suy tính kỹ, thật ra hẳn hoàn toàn có thể giết chết Trung Trinh, xong nếu làm như vậy chắc chắn hẳn có mọc cánh cũng không tài nào thoát khỏi nơi này được. Mà để đảm bảo quân lính Việt không rảnh đi đối phó mình, Rây Phiến cũng không hề nương tay. Cú chưởng kia vốn được hẳn xúc thế từ lâu lại đánh ngay lúc Trung Trinh lơ là nhất. Tuy không thể đoạt mạng nàng nhưng khiến nàng ngất đi một, hai ngày kèm theo một ít di chứng là hoàn toàn có thể. Hơn thế nữa dù sao đã ra trận Rây Phiến cũng không thể tay không ra về, vì thế thanh gươm báu này chắc chắn hẳn phải lấy. Với thân thủ của mình cùng thanh gươm sắc bén hẳn tin chắc trong tương lai không xa trình độ của hẳn sẽ không chỉ tăng lên một bậc.

“Chặn hẳn lại. Cung thủ, mau bắn tên!!!”

Quý Lan nhìn tên sát thủ đã nhanh chóng tiến tới gần bờ vực liền quát lên thật to, bên cạnh nàng cũng đã sớm có mấy tên Nội Vệ quân toan giương cung gài tên nhắm bắn liên tiếp. Xong do địa hình phức tạp cùng thân pháp mau lẹ của tên sát thủ những mũi tên này hoàn toàn không tài nào chạm nổi hẳn.

“Ha ha ha, đa tạ Vua ban gươm báu. Tuy lần này không được chiêm ngưỡng võ công của mày, xong có gươm báu đem về tao cũng vui lòng rồi. Tạm biệt. Ha ha ha” Nhìn thấy khoảng cách của mình cùng vực núi ngày càng gần, Rây Phiến không khỏi cảm thấy sung sướng cười to.

“Hả, Được thôi.” Cùng lúc này tiếng nói vừa nhẹ nhàng lại không kém phần đanh thép của Trung Châu như từ phía sau vang vang truyền tới. “Có điều...”

Véoooooooo!!!!!! Phập!!!!

Rây Phiên chỉ kịp nghe tới đó đã cảm thấy sau lưng có một luồng kinh lực mạnh nhanh vô cùng ập tới. Hắn chưa kịp định thần, không kịp thay đổi hướng chạy đã thấy một mũi tên to dùng phá nát ngực phải của mình nhô ra trước, lực xuyên thấu không những đâm đi mà còn kéo phẳng cánh hán vào gốc cây đối diện.

“Khô... không... mảy... kh... không thể...” Rây Phiên trợn trừng mắt gian nan nôn ra từng chữ.

“Mày nhầm, tao chưa bao giờ dùng guom giáo giết chết bất kỳ một con hổ nào, mà chính là dùng cây cung này một phát bắn chết nó.”

Trung Châu lạnh lùng cười nhẹ quăng cây cung nặng chịch cho mấy tên thân vệ bên cạnh trước khi nhảy xuống bụi gỗ, nhanh chóng bước về phía cô em đang gục ngã.

“Bắt hán lại!” Vua Bà ra lệnh.

Tạ Chúng chen lẫn giữa đám lính Việt đang rầm rộ kéo về đây, ánh mắt không khỏi bất giác neho lại nhìn về phía Trung Châu cùng Quý Lan, miệng khẽ thì thầm:

“May mắn cha đoán đúng, quả nhiên có quý...”

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Quân sư

Chẳng biết có phải do hai tên đầu lĩnh đã làm gương hay không, đám loạn quân hô to một tiếng chạy lập tức mạnh ai nấy lo tản ra toan tìm cách bỏ trốn. Tất nhiên ám sát vua chính là hành vi không thể tha thứ nên chẳng ai trong số chúng buông bỏ vũ khí đầu hàng xin tha mạng cả. Càng nhiều tên trong đó lại đổ mắt làm liều nhìn thấy đường lui đã bị chặn hết liền điên cuồng múa vũ khí hòng mở ra đường máu, hoặc là tìm kẻ chết chung. Thậm chí nhiều kẻ gan to bằng trời còn không hề câu nệ một, hai gì nữa vội lao về phía Vua Em đang ngã sóng soài trên mặt đất hòng tìm kiếm cơ hội sinh tồn cho chính mình.

Xong, đông đảo Nội Vệ cùng Lạc Vệ hiển nhiên không để cho chúng có khả năng gây nên bất kỳ con sóng dữ nào nữa. Những tên đang điên cuồng chém loạn trong nháy mắt phát hiện dù mình có cố sức cỡ nào vòng vây vẫn chỉ càng ngày càng thu hẹp, vết thương trên người mỗi lúc một nhiều cho đến khi chúng kiệt sức bị vòng vây chôn vùi. Những tên xông xáo lao tới chỗ Vua thì càng gặp tình trạng thảm thiết hơn khi đụng phải rừng quân lính tinh nhuệ hơn mình quá nhiều, bọn chúng chưa kịp làm gì đã bị chặt bỏ đầu lâu, thân thể không đầu thối rữa ngã vật ra sau.

Chỉ qua một lúc sau tiếng chém giết huyền não liền dần yên ắng xuống để lại những cụ thi thể ngổn ngang cho từng tốp quân sĩ đi dọn dẹp. Lúc này Khải Minh vừa chịu đựng thân thể bị dày vò đến uể oải cùng những cơn đau nhức từ vết thương khắp người, vừa nương theo vai hai anh em Lạc An, Lạc Hào đến bên chỗ đông đúc lính nữ của Nội Vệ quân đang quay lại che chắn. Đó là nơi Vua Em đang nằm bất tỉnh.

Trung Trinh đến lúc này vẫn còn đang chưa thể tỉnh lại, hàng lông mày thon dài cứ nhíu lại mãi không sao thả lỏng được như đang chứng minh cho mọi người xung quanh thấy cơ thể nàng đang chịu phải thống khổ dường nào, môi nàng đã sớm chẳng còn hồng hào mà có phần tím tái, nơi ngực trái tuy đã được Nội Vệ quân nhanh chóng sơ cứu nhưng cũng đã ướt đầm máu đen. Nhìn thấy nàng phải chịu đựng như thế, Khải Minh không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng, hần rướn người rời khỏi đôi tay đang diu mình của Lạc An để cúi xuống toan xem xét tình trạng của nàng:

“Trinh, Trinh cô không sao chứ?”

Khải Minh gọi, thế nhưng đáp lại, gương mặt thanh tú của Trung Trinh chỉ càng co quắp dữ dội thêm. Khải Minh thấy thế hoảng quá muốn vươn tay lay nàng thì bị một bàn tay khác dịu dàng chặn lấy. Diệu Tiên phu nhân đã sớm đến bên cạnh nhìn thấy hần lo lắng đến bản thân liền nhẹ nhàng lắc đầu khuyên:

“Cậu đừng động vào cô ấy, xen biểu hiện bây giờ có vẻ như Trinh đã trúng độc, cậu lui ra sau đi.”

“Cô Diệu Tiên... vậy tôi có thể...” Khải Minh chưa kịp nói gì đã bị Nàng Tía từ phía sau chạy hồng hộc tới cản lại bảo:

“Được rồi, được rồi, anh chớ có nói nhiều nữa. Chị Trinh bị thương không nhẹ, anh muốn giúp cũng không giúp được gì đâu. Hiện giờ anh lui ra chút cho thầy trò tôi thuận tiện cứu chữa thì tốt hơn.”

Nghe nàng nói như vậy, Khải Minh cũng đành nuốt xuống mấy câu tiếp theo. Cũng đúng, tuy thời xưa hần có học mấy bài sơ cấp cứu đơn giản, hiểu được một chút băng bó xong làm sao chuyên nghiệp được như hai thầy trò Diệu Tiên được. Theo như cô Diệu Tiên vừa nói, Trung Trinh rất có khả năng đã trúng độc, vì thế nếu hần dịch chuyển lung tung có thể vô tình khiến chất độc lan truyền nhanh chóng hơn. Điều căn bản này Khải Minh cũng biết chẳng qua lúc này hốt hoảng khiến hần có chút lúng túng quên mất thôi. Vì thế hần khẽ gật đầu tỏ ý mình đã hiểu rồi lại lần nữa mượn vai Lạc An, Lạc Hào bập bênh tiến về một thân cây gần đó ngồi xuống nghỉ.

Hần vừa ngồi xuống không lâu thì Trung Châu cũng từ đám Nội Vệ quân lách người ra tiến về phía hần. Trung Châu vừa mới ghé qua nhìn thương thế

của em mình gặp Trinh tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng lại đã có Diệu Tiên phụ nhân ở đó mới bình tĩnh lui ra. Nơi này dù đã an toàn khá nhiều xong vẫn còn rất nhiều việc cần đích thân nàng xử lý, vì thế Trung Châu không thể không tạm thời gác em mình sang một bên để điều hành mọi việc được.

“Lần này cậu làm rất tốt.” Vừa đến bên Khải Minh, Trung Châu đã đưa tay ra hiệu miễn cho hắn đứng lên hành lễ, đơn giản nói ngay:

“Nghỉ ngơi một chút, nếu có thể động dậy liền theo tôi tấn công, nếu chịu đựng không nổi thì ở lại đây hỗ trợ cô Khâu Ni dọn dẹp xung quanh, được chứ?”

“Dạ...” Khải Minh theo bản năng đáp. Dường như Trung Châu cũng chỉ cần đợi hắn trả lời như vậy nên nàng cũng không nói gì nữa chỉ lẩn lút gật đầu rồi quay người đi ngay.

“Đội một Nội Vệ quét dọn chiến trường, đội hai kiểm tra khí giới quân bị. Nghỉ ngơi nửa khắc lập tức tập trung lên đường.”

“Rõ!!!”

Trung Châu vừa rảo bước giữa dòng quân lính lộn xộn vừa hô vang. Nhìn bóng lưng của nàng, Khải Minh không khỏi cảm thấy từng luồng uy nghi khi có khi không đang không ngừng lan tỏa từ người vị Vua Bà đến khắp nơi khiến các mệnh lệnh từ nàng không chỉ đầy đủ lại tăng thêm mấy phần thành thực chuyên chú khiến quân sĩ nhao nhao kêu dạ, năng suất làm việc không chỉ tăng lên vài phần. Chỉ có điều, thái độ của nàng đối với em mình như vậy có hơi quá... Khải Minh khẽ nhíu mày thờ dài...

“Con cảm thấy Trung Châu quá lạnh lùng với em mình sao?”

Bất chợt một bàn tay già nua lại hết sức cứng cỏi nhẹ nhàng đặt lên vai Khải Minh, theo sau đó là từng luồng khí tức nóng ấm nhẹ nhàng luân chuyển trong cơ thể hắn, dịu dàng giúp hắn xua đi những cơn nhức mỏi từ vết thương đem lại. Bởi vì Khải Minh đã được chữa trị như vậy không chỉ một lần nên cậu đương nhiên hiểu đây là tay của ai, hơi suy nghĩ một chút Khải Minh lắc đầu đáp:

“Thưa ông, con không nghĩ như thế, Vua không lo quản lý tình hình trước mà vội vàng đến xem thương thế của Trinh đã cho thấy Trinh đối với nàng quan trọng cỡ nào. Chỉ là con cảm khái một chút thôi.”

“Ừm...” Ông Âu Khanh khẽ híp mắt nhìn Khải Minh rồi gật đầu nói:

“Con hiểu thế là tốt. Nên biết Châu cũng hẳn rất chua xót trong lòng, dù sao bên cạnh nàng chỉ còn mỗi Trinh là máu mủ ruột thịt... Thế nhưng khác với con, nàng ấy đã sớm tập quen với việc nhìn thấy, nếm trải những cảnh thương tâm thế này rồi. Cha mẹ của hai nàng, rồi thì Thi Sách, còn có vô số người thân, dòng tộc... nàng chẳng qua đem tất cả thương đau chìm vào sâu trong lòng để có thể làm chỗ dựa vững chắc cho cả dân tộc này mà thôi. Nàng cũng thật sự... rất kiên cường.” Ông kết luận.

“Cũng rất tội nghiệp, ài...” Hoàng Công cũng từ tốn đến bên cạnh ông Âu Khanh nói. Đoạn, Hoàng Công nhìn Khải Minh như muốn đánh giá con người hắn một lượt rồi nói:

“Ta đã nghe kế hoạch cùng phán đoán của cậu. Không thể nói đầu óc của cậu hết sức điên rồ, lại dám cổ vũ Châu đi nước cờ hiểm cờ này...”

“Ông đây là...” Khải Minh thấy một ông lão lạ mặt lại đứng ra chất vấn mình như vậy thì không khỏi có chút ngần ngại bởi có người lại biết đây vốn là kế hoạch của cậu.

Không sai, tất cả bố trí mà quân Việt làm hôm nay đều là tính toán của Khải Minh, tất nhiên là phải thông qua đánh giá nhận xét cùng sửa chữa của không ít tướng lĩnh nữa, xong xét cho cùng đó đều là mưu kế của hắn. Khải Minh đã chỉ rõ hiện nay quân Nam có ba điều hại: một là quân quyền không tập trung dẫn đến thiếu linh hoạt nhạy bén, đó cũng là điều khiến thiên thời chưa thuận. Hai là vị trí quyết chiến chưa thể tận dụng hết khả năng của quân Việt cũng như chưa đủ kéo dài khiến quân địch mệt mỏi nên địa lợi không mạnh.

Mà điều thứ ba cũng là điều quan trọng nhất chính là lòng tin của quân dân Việt vào thời điểm này vẫn chưa hề đồng lòng, chưa hề thống nhất, tức là nhân hòa rồi. Nói như thế không có nghĩa là dân Việt muốn hàng Hán, không hẳn, tuy cũng có một phần nhỏ kẻ gian muốn cõng rắn cắn gà nhà, dẫn quân Hán vào để đầu cúi cổ dân mình. Xong đó lại chỉ là số ít, phần nhiều lại là những kẻ tự cho mình là tài giỏi, là có tầm nhìn chiến lược hoặc có tư duy lãnh đạo vượt qua mặt người khác, tự cho rằng mình mới đúng là người sinh ra để dẫn dắt dân tộc này lên đến con đường huy hoàng. Lùi lại một bước, ít nhất bọn họ cho rằng tài năng cùng tầm nhìn của mình cũng phải ở mức cổ vũ cho Vua cơ, mỗi lời nói, ý tưởng của mình đều là lời vàng ý ngọc nên nếu Vua Bà mà tài giỏi thật sự ấy, thì phải tôn họ lên làm thần, làm thánh. Và bởi vì những ý tưởng đó không bao giờ đến được tới Trung Châu, hoặc dĩ bởi độ “khả thi” cùng “tầm nhìn” của họ đã vượt quá xa khả năng vị Vua trẻ có thể tiếp nhận nên Trung Châu đành chọn lựa không sử dụng chúng. Thế là họ giận, họ cho rằng Vua không xứng đáng dẫn dắt dân Việt, không đáng làm đại biểu của toàn dân Lĩnh Nam mà nên có người nào khác giỏi hơn lên thay thế, vì thế họ thành có đầu tư, sẵn sàng xả vào vòng tay của bất kỳ ai họ cho rằng có triển vọng hơn hai chị em Trung Châu. Đến nỗi cuối cùng họ phản bội lại cả dân tộc vẫn không nhận ra...

Tóm lại, bởi vì Lĩnh Nam hiện giờ có ba cái hại trên cộng thêm quân ngoại xâm ép quá chặt khiến cho Khải Minh không thể không nâng lên nước cờ hiểm. Mà bởi vì Trung Châu cũng còn rất trẻ, cũng rất cứng rắn cương quyết, thế nên nàng cũng nhanh chóng chấp nhận bố trí thả đầu ngón còn hơn khổ dài này.

Chấp nhận tạo lỗ hổng, ép buộc các tù trưởng, tộc trưởng không thuận phải tạo phản, buộc họ phải lựa chọn. Từ đó nhân một trận chiến mà quét sạch sâu bọ, trả lại bộ máy Lĩnh Nam đoàn kết nhất trí. Đây là điều tưởng như đơn giản xong lại phức tạp vô cùng vì mấy ai có thể biết được Mã Viện đã chôn xuống đất Nam này bao nhiêu quân cờ đâu? Ngay cả việc hai tên Rây Phiến, Na Nhung ám sát cũng là việc Khải Minh không thể dự đoán trước

mà phải thông qua Mai An nhắc nhở đến trường hợp bi thảm của cậu em út mình Khải Minh mới có biện pháp ứng đối kịp thời.

Lại nói, tuy tới thời điểm này những sắp xếp của Khải Minh đã cho thấy kết quả nhất định, xong đúng như ông lão nói, tất cả những thứ này quá mức mạo hiểm. Nếu như Lĩnh Nam quân không đủ sức hạn chế quân Hán thì sao? Nếu kế hoạch bị lộ dẫn đến sát thủ cùng nội gián của giặc không xuất hiện thì thế nào? Nếu như trong tay Khải Minh không phải còn có một quân cờ đủ mạnh để thay đổi cục diện chiến trường thì sao? Tất nhiên là mọi bố trí sẽ đồ sông đồ biển, và quân Việt có thể đối mặt với thế công ồ ạt trực diện của giặc trong khi lực lượng chủ chốt lại không kịp xuất hiện nơi căng thẳng nhất của chiến trường.

Khải Minh không khỏi thờ dài nhìn về phía ông lão. Ông ta có thể sánh vai với ông Âu Khanh cùng trò chuyện lại biết được phần nào kế hoạch của cậu thì tất nhiên không thể nào là người tầm thường được nên hẳn cũng không dám vô lễ liên vọi vả chấp tay cúi đầu thưa:

“Vâng, ông dạy phải ạ...”

Nói như thế, Khải Minh lại không khỏi liếc mắt nhìn về phía Trung Trinh đang nằm bất tỉnh, trong lòng cậu bỗng dưng cảm thấy hối hận vô cùng. Ngựa non háu đá, cho dù Khải Minh đã trải qua hai đời người, tổng cộng cũng sắp gần năm mươi tuổi nhưng số tuổi ấy dường như cũng không thể khiến bản chất non nớt trong người cậu trưởng thành hơn. Có thể vì bản thân cậu quá muốn chứng tỏ mình, quá nôn nóng mới khiến nạng bị thương nặng như vậy chăng?

“Hà, cậu chó có hiểu lắm...” ông lão như nhìn thấu tim gan Khải Minh, ông cười khan bảo:

“Cậu cho rằng mình không ra kế này thì tổn thất của quân Việt sẽ nhỏ hơn sao? Hay Trinh sẽ an toàn hơn? Đến lúc đó đường lui bị nội gián cắt đứt, người dân bị chúng khống chế bắt làm con tin đe dọa quân sĩ phản chiến lại thêm đại quân giặc Hán vượt sông áp sát thì hai chị em nạng cùng những người khác còn có thể sống sót sao? Ha ha ha” nói đến đây ông ngửa đầu cười to bảo:

“Ta bảo cậu điên rồ, thật ra là làm rất đúng. Nếu như đổi lại là ta thì tất nhiên không thể nào đủ khí phách cùng quyết tâm ra kế hoạch như vậy. À... làm người trẻ tuổi thật tốt, thật tốt, nhiều lúc điên cuồng lại hiệu quả đến không ngờ... Ài, nếu lúc trước ta cũng điên vui như cậu thì có lẽ mọi chuyện đã đỡ hơn rất nhiều.”

“Ông đây là...”

Lần này Khải Minh quả thật đã rơi vào trong mộng. Ông lão này mãi chẳng hề cho cậu biết mình là ai, xong mở đầu là trách, xong hóa ra đó là một lời khen, rồi chẳng qua hết câu đã trở thành than thở tiếc hận. Cung điệu tình cảm biến chuyển nhanh như gió giật cờ này thật sự khiến Khải Minh chẳng biết làm sao mà lần

Âu Khanh dường như sớm quen với việc dây thần kinh của lão bạn cũ có chút không được bình thường, vì thế ông thay thế bạn mình hướng Khải Minh giới thiệu:

“Con đừng rối, tính của lão ấy từ trước đến nay vẫn là như vậy. Tên lão là Hoàng Cống, vốn là một người hầu cận thân tín bên cạnh hai Vua.” nghe ông giới thiệu, Hoàng Cống cũng vui vẻ hừ nhẹ tỏ ý hài lòng, về mặt lộ rõ ý thoải mái.

Đừng tưởng ông Âu Khanh giới thiệu Hoàng Cống như thế là rất sơ sài, thật ra chỉ cần bốn chữ “hầu cận thân tín” đã thực sự cho thấy tầm quan trọng của Hoàng Cống trong bộ máy quân sự quân Lĩnh Nam. Hầu cận thân tín trong lời ông Khanh tất nhiên ý chỉ người có khả năng cùng Vua bàn bạc đối sách, hoạch định kế hoạch, vạch ra bước đi trong tương lai... chính như một vị quân sư vậy, qua đó cho thấy Hoàng Cống quan trọng thế nào. Nên nhớ dù sao trong tộc Việt hiện giờ Lạc Hầu, Lạc Tướng quả thật có không ít, thế nhưng bọn họ chỉ có thể xông xáo nơi chiến trường, còn số người có thể bày mưu góp kế, đủ tài đủ sức được xưng tụng là quân sư lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Không, khỏi đếm đi, chỉ có hai người mà thôi, một là Khải Minh, vị quân sư mới được Trung Nhị mời chào, còn người còn lại chính là Hoàng Cống, vị quân sư gạo cội nhất, lừng lẫy nhất.

“Hoàng Cống...”

Khải Minh lẩm bẩm nói thầm như muốn nhớ tới đây là vị danh nhân nào do thế giới này có sự trùng hợp nhiều thứ nên nghĩ cũng sẽ hy vọng nghĩ ra ông là ai. Thế nhưng hẳn nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được người trước mặt là ai.

Ày, cũng không thể trách Khải Minh được. Bởi có lẽ do ở thế giới kia sử sách bị tàn phá quá nhiều dẫn đến nhiều bậc anh hùng bị chìm vào quên lãng hay do bản thân Khải Minh vốn không có quá nhiều kiến thức chăng? Dù sao đi nữa, Khải Minh quả thật không thể nào tìm ra bất kỳ mối liên hệ nào giữa cái tên này cùng các vị tướng lĩnh lừng danh mà hắn biết, cho nên theo phép lịch sự tối thiểu hắn trịnh trọng chấp tay thưa:

“Cháu xin ra mắt ông ạ.”

“Hà...”

“Ừ...”

Có biến, rõ ràng có biến. Trong sát na Khải Minh chào hỏi như vậy hẳn cảm giác được năm năm bằng mười luồng khí tức ầm ập đang lan tràn trong người bỗng run rẩy với biên độ cao hẳn hoi. Đồng thời gương mặt của Hoàng Cống cũng đột ngột biến hóa từ sáng khoải sang co rúm trong không đầy một giây, không, là trong không đầy không phẩy không không không một giây.

“Nhóc con... mày... thế mà không biết ta là ai?”

Thái độ của Khải Minh tuy được hấn cho là rất khéo léo xong rõ ràng chẳng thể nào che giấu được người tình anh như Hoàng Công, thế nhưng dù sao chuyện này cũng không thể nào xảy ra được, bởi lẽ cho dù là một tên tộc trưởng bình thường nhất cũng phải từng nghe thấy tên ông chứ đừng nói tới các vị cừu sủy, các tướng lĩnh cao cấp hơn. Vậy mà nhìn động tác nhẹ nhàng lắc đầu hết sức tự nhiên thêm phần thẹn thùng của tên nhóc này... Khoan, con mẹ nó mày thẹn thùng cái quần què, tao mới là người phải xấu hổ này có được không? Hoàng Công cố gắng kiềm lại hàng chân mày đang muốn nhếch lên, cố lắm mới buông ra một câu ông cho rằng rất nhẹ nhàng hỏi:

“Tr... Trinh... nó, à không, Vua Em không có nói cho mày biết về ta sao?” Vừa nói, tay ông không khỏi run rẩy chỉ về phía Trưng Trinh đang nằm.

Khải Minh cố gắng nhớ lại, dường như không có đề cập qua, tốt, vì thế lại thành thật lắc đầu.

“Mày...” Hoàng Công thật sự sắp hồng mắt.

“Khụ khụ, tôi nói này ông bạn già, chúng ta lớn cả rồi đừng chấp những đứa trẻ còn chưa hiểu chuyện. Đi, chúng ta qua kia giúp Diệu Tiên chữa trị cho Trinh một chút.”

Hoàng Công bị què, ông Âu Khanh lại cảm thấy hết sức thoải mái. Dù sao hai người từ xưa đến nay vẫn hay âm thầm so găng cùng nhau nên ông cho rằng đây là học trò mình đang kín đáo đả kích đối thủ, vì thế ông làm sao lại không thể vui vẻ vô cùng. Xong ông cũng nhanh chóng cảm thấy cuộc đối thoại này chắc chắn sẽ phát triển theo chiều hướng kinh dị nhất liên vợi vàng lao vào cắt đứt. Ông thu lại chân khí, âm thầm đưa cho Khải Minh một ánh mắt khen ngợi khiến hấn có chút ngáy ngốc không hiểu làm sao trước khi trực tiếp dùng tay lôi kéo Hoàng Công đang tức giận đi:

“Đi nào, đi nào, ài đã một bó tuổi rồi còn chấp nhất mấy cái việc còn con này làm gì?”

“Già... già cái đầu, ta mới bốn lăm thôi, ông mới già đây, đây rõ ràng là ông...”

Hoàng Công thẹn quá hóa giận la toáng lên, xong ông không thể làm gì hơn đành ngậm miệng lại, thở dài, bởi lẽ dù sao Âu Khanh cũng có lý, Khải Minh còn chưa tới hai mươi tuổi đâu, chẳng lẽ để hấn xuống đánh đòn ông mới chịu... .

Hoàng Công có thể nhìn lấy bỏ qua không so đo chuyện này xong cô gái nhỏ đi sau ông thì quả quyết không thể. Gặp thầy mình bị người xem nhẹ nàng Xuân giận lắm, nàng vờ đi hơi sát người Khải Minh, vai hơi nhếch lên cao huých vào hấn khiến tên nhóc vốn có chút mệt mỏi không khỏi loạng choạng. Chưa hết giận nàng còn cố tình dùng gót chân dẫm mạnh lên chân Khải Minh, xoáy “nhẹ” vài vòng khiến tên quân sư há hốc mồm thờ gáp vì đau trước khi “Hứ!!!” một tiếng rõ to lắc mông hô lên chạy theo thầy mình:

“Thầy, thầy đợi con với!!

Đây rõ ràng là trả thù, quá tàn nhẫn, quá trần trụi. Khải Minh không thể hiểu nổi khi mà bao nhiêu ngón võ thất truyền trong dòng chảy lịch sử, ấy vậy mà tại sao chiêu đâm gót chân thần thánh này lại có thể xuyên toa không gian thời gian, vượt qua thế giới để truyền thụ đến đây? Khải Minh có phần khóc không ra nước mắt đưa tay cản lại mấy người Lạc Vệ tính lao lên bắt nạt kia lại. Dù sao người ta cũng cố tình hô to hai lần “thầy” còn gì, lại thêm thái độ của ông lão kia, Khải Minh đương nhiên biết được hành vi vừa rồi cũng không có bao nhiêu... ừ... bao nhiêu... ác ý...

“Cậu đừng bận tâm, tính của ba thầy trò họ vốn là như thế.” Quý Lan từ tốn bước tới bên Khải Minh giải thích.

“Ba?” Khải Minh khó hiểu định hỏi thì thấy Mai An cũng bước tới, tay chàng xách lấy hai cái đầu đầy máu me của Rây Phiến, Na Nhung. Mai Tam Lang nhìn Khải Minh bằng ánh mắt hết sức cảm kích, cùng với Mai Hồ, Cổ và Sếu ba người cùng quỳ xuống lạy nói:

“Quân sư, xin nhận của chúng tôi một lạy, không nhờ có cậu thù này không biết bao giờ ta có thể trả được...”

“Anh An, đây là việc đương nhiên thôi, các anh đừng như thế.” Khải Minh hốt hoảng chặn lại, thế nhưng hấn năng không nổi Mai An đành phải lách người né qua một bên kêu:

“Dù sao đây cũng là nhờ anh nhắc nhở cùng với anh em nỗ lực chiến đấu chứ tôi có làm gì đâu, các anh làm vậy hại chết tôi rồi.”

Mai Tam Lang mặc kệ, vẫn kiên trì xoay về hướng Khải Minh lạy một lạy thật sâu. Khải Minh gặp anh ta cố chấp như vậy đành thở dài nhận lấy. Đợi lạy xong xuôi, Mai An cũng rất kiêu lời gật đầu xoay người đi tổ chức lại Nga Sơn quân, bỏ lại Quý Lan đứng bên cạnh nhìn theo thật lâu rồi mới quay sang Khải Minh. Nàng dùng hai tay nâng lên thanh gươm báu hướng hấn hỏi:

“Quân sư, Vua sai tôi đến hỏi liệu cậu còn đủ sức theo chân nàng quét dọn cho hết trận hôm nay hay không. Mặc khác... thanh gươm này... vốn dĩ... Trinh đang bất tỉnh, vì thế Vua nói tôi đưa gươm này cho cậu quản lý.”

“Thuận Thiên?” Khải Minh nhìn gươm quý, nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

“Tôi đã sẵn sàng ra trận, còn về gươm... Thuận Thiên là đại diện của Vua nước Nam, đã Vua Em không tiện sử dụng, vẫn là đưa cho Vua nắm lấy đi thôi.” nói đùa, Khải Minh được cả Quý Lan cùng Mai An xưng hô hai tiếng “quân sư” đã đủ để cho thầy bọn họ hết sức tán thành mình rồi, thanh gươm này có ý nghĩa phi thường, Khải Minh làm sao có thể ngu xuẩn nắm nó lên. Nghĩ đến đây hấn lại thở dài, quả nhiên lên làm Vua không ai đơn giản, nhớ ngày trước chị Thục cũng từng nói khéo mình một lần, bây giờ Vua lại trực tiếp đưa gươm, không thể không nói đây cũng là một loại dò xét. Dò xét xem liệu Khải Minh có phải một lòng vì Lĩnh Nam thật hay không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hấn, gặp Khải Minh nói như thế Quý Lan cũng tươi cười gật đầu ngay lập tức thu lại gươm nói:

“Được, như vậy quân sư nên nhanh chóng chuẩn bị. Vua nhấn lại rằng phía trước vẫn còn một bước quan trọng để giành lấy thắng lợi đây.” nói xong nàng quay lưng đi thẳng.

“Đứng, vẫn còn một bước nữa.” Khải Minh nắm chặt tay thì thào. Một bước đủ mạnh để bẻ gãy mọi chương ngại mà quân Việt đang sở hữu. Vung tay lên cao cật hô:

“Lạc Vệ, theo tôi ra trận.”

“Chiến!!! chiến!!!!” Trăm quân Lạc Vệ lập tức reo lên.

Cùng lúc đó, nơi tiền tuyến cũng vang lên từng trận hò reo vang dội, xuyên thẳng lên trời, quét sạch tầng mây dày, trận hoan hô này như đánh dấu thời điểm phản công đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chống cự

Trận ám sát của đám Rây Phiến, Na Nhung không thành công, xong tình hình trận chiến không phải theo đó mà biến đổi. Quay lại tầm nửa canh giờ trước trong khi Khải Minh còn đang gồng mình hứng chịu từng đợt công kích trời giáng từ tên sát thủ thì ở một nơi khác, quân Việt còn phải đón nhận từng trận công phạt dữ dội hơn thế nhiều.

Vù!!! Phốc!!!! Rầmmmmm!!!!

Lữ Húc quét tay trăm mạnh vào sâu bên trong người một tên quân sĩ Việt, cây đao khê vẩy liền nhẹ nhàng hất văng cái xác vào cửa một căn nhà gần đó làm mảnh gỗ vỡ vụn cùng máu thịt bắn lên tung tóe. Lữ Húc liếc cũng không thèm liếc chiến tích của mình, thậm chí ngay cả máu tươi bắn lên đầy mặt mũi hán cũng mặc kệ, ánh mắt Lữ Húc gắt gao nhìn chăm chăm con đường rộng nằm giữa hai hàng nhà phía trước, để đến được nơi này quả thật tiêu tốn của hán không ít thời gian.

Từ khi hơn hai ngàn kỵ binh Đại Hán đục xuyên chiến trường hỗn loạn tiến vào đoạn đường này đến nay vẫn có không ít lính Việt lợi dụng nhà cửa hai bên làm chướng ngại liên tục tấn công cản trở chúng. Có khi là vài tên, có lúc lại lên tới mấy chục, thậm chí gần trăm người. Bọn họ dùng đủ mọi cách, nào là bắn tên, nào là đâm giáo, nhiều tên còn cực kỳ xảo quyết dùng dây mây cột giữa hai dãy nhà hòng bẫy Hán kỵ. Có bọn chúng cản trở, tốc độ của quân kỵ Đại Hán bị chậm lại hẳn. Thế mới thấy muốn nhanh chóng đột tập quân Nam cũng không dễ dàng. Lại nói những tốp binh lính chỗ này một ít chỗ kia một đám không ngừng quấy rối này không chỉ là thứ khiến hai tên Lữ Húc, Vương Quảng khó chịu nhất.

Quân Nam khá ma mãnh, đây là cảm nhận chung của hai tên chiến tướng. Ở bên ngoài Lữ Húc, Vương Quảng nhìn vào còn đỡ, còn có thể phân biệt được phần nào phương hướng để dẫn dắt quân lính, xong một khi Hán kỵ tiến sâu vào bên trong khu nhà họ mới nhận ra nơi đây quả thực là một cái mê cung. Tạo thành điều này có lẽ bởi vì quân Việt sớm cảm thấy bản thân khó lòng ngăn chặn thiên uy cuộn cuộn của Đại Hán, hoặc có lẽ bởi chúng vốn dĩ chẳng hề có chút kiến thức gì về bày binh bố trận, tóm lại nơi đây nhà cửa đan xen, đường to đường nhỏ chằng chịt hỗn loạn vô cùng. Một phút trước Lữ Húc còn cảm thấy nên nhắm mắt tiến thẳng trên đường lớn thì chỉ phút sau Hán kỵ đã đâm vào một con đường cụt, hoặc một giao lộ được tạo thành bởi vô số lối mòn to nhỏ khác nhau khiến chúng rối đến không biết sao để lần.

May mắn bên phía bọn chúng cũng có người hiểu việc. Tên Lý Man đương nhiên biết sự lợi hại của khu vực này trong doanh trại Lĩnh Nam cho nên khi hán thấy ngọn cờ lệnh của Hán kỵ có vẻ loanh hoanh tiến lên chậm chạp liền sức nhớ, vội vàng sai phái mấy tên thuộc hạ đầu óc linh hoạt ba chân bốn cẳng lên ngựa đuổi theo xin làm kẻ dẫn đường. Có bọn này phụ giúp Hán kỵ mới có thể tiết kiệm được không ít thời gian vô ích, rút cuộc lần mò được đến con đường trước mặt. Cũng từ lúc đó số lượng man quân cản phá bọn chúng lại tăng lên đáng kể.

Có cản trở đương nhiên là khiến người khó chịu, xong có cản trở cũng là một tín hiệu không tệ. Ít ra điều này cho bọn Lữ Húc biết rằng bọn hán đã đi đúng đường, bởi chỉ có càng lúc càng gần khu chi huy quân Nam mới phải càng liều mạng ngăn chặn...

Trong tiếng vó ngựa nện rầm rầm, Vương Quảng giục ngựa tiến lên gần Lữ Húc hỏi:

“Lữ Trung Lang, này giờ trận hình đã có chút rời rạc. Không bằng chúng ta chậm lại một nhịp tái tổ chức quân trận? Thế nào?”

“Ừm...”

Lữ Húc nhìn đường lối ngày càng rộng rãi hơn, lo lắng cũng vơi đi không ít. Hắn nâng đao mạnh mẽ quét ngang hai tên lính Nam bất ngờ nhảy xuống từ hai bên mái nhà muốn đâm lên mình trong khi tay cương vẫn không hề thả lỏng vẫn thúc ngựa lao nhanh. Ngoái lại nhìn quân trận một chút, Lữ Húc gạt đầu đối với Vương Quảng hét lớn:

“Cung Vi, theo như bọn hàng quân, nơi này đã rất gần chi huy địch. Nếu chậm lại chút sẽ khiến chúng ta mất đi tiên cơ, lỡ may thủ lĩnh phản quân bỏ trốn thì không hay... Tuy nhiên người nói cũng không tệ. Như vậy truyền lệnh cho khinh kỵ tán ra hai bên dè chừng thêm đi.”

Vương Quang nghe hán nói, thoáng thờ hắt ra gập đầu lập tức đi truyền lệnh. Thế nhưng mặc dù tên Lữ Trung Lang đã phản não đồng ý với mình trong lòng Vương Quang vẫn không biết vì sao từ nầy đến giờ có chút bồn chồn bất ổn. Xong nghĩ đi nghĩ lại Vương Quang cũng không biết vì sao nên cũng đành thôi kệ.

Ngay khi hai tên Hán tướng đang bàn bạc việc tiếp tục đẩy mạnh thì phía trước liền xuất hiện không ít bóng đen chặn đường. Rốt cục, Hán kỵ đâm xuyên đến một quãng giao lộ, đụng độ phải một đội quân lính đông đảo dưới quyền Thánh Thiên chủ động dàn trận đón đợi.

Lúc nầy trên con đường đã có gần ngàn lính Việt trang bị không quá kém với giáp da thương gỗ đang chia làm mấy hàng chõng chéo đồ mắt đón Hán kỵ lao tới. Vừa nhìn thấy họ, cả Lữ Húc lẫn Vương Quang đều không khỏi lắc đầu.

Đám lính nầy tuy còn kém xa quân giáp xanh nhưng so với đa số chiến binh Hán kỵ đạp đồ quả thực có phần chính chu hơn, có lẽ đây là tư binh trong tay đám thủ lĩnh, thế nhưng... Quân Nam làm như vậy không khỏi có chút mất bò mới lo làm chuồng sao? Lữ Húc không hiểu chủ soái của đám nầy ngu si hay quá mực tự tin nữa. Nếu đám lính nầy tham gia ngăn chặn Hán kỵ từ đầu may ra còn có thể cầm chân Lữ Húc một chút, hoặc nếu kết hợp với quân giáp xanh có khi còn đủ khả năng đẩy lùi Hán kỵ. Xong đến tận lúc nầy mới bày trận thì phỏng có lợi ích gì? Chẳng lẽ Lữ Húc, Vương Quang đã mắc công chạy đến tận đây còn có thể quay đầu chạy về sao?

Hơn thế nữa, Lữ Húc hơi nghiêng đầu nhìn cột khói to đùng đang không ngừng bốc lên cao, trong lòng đại định. Cột khói nầy nếu là bất kỳ tên Hán tướng nào khác nhìn thấy đều sẽ hoang mang khó hiểu, thắc mắc đây là quân Nam đang giờ trò hay là bên phía chúng có biến gì. Thậm chí ngay cả hai tên Lương Tùng, Cảnh Thư chỉ sợ cũng sẽ không biết rõ.

Thế nhưng Lữ Húc lại biết. Bởi vì trước khi theo quân ra trận, Phục Ba công đã kín đáo gọi riêng hán tới dặn dò: chỉ cần thấy phía sau quân Nam có dấu hiệu khác lạ ắt phải nhanh chóng phá vỡ đại doanh, tiếp tục tiến sâu hồng nghênh hợp với quân cờ đã bố trí sẵn. Mà ở giữa đại doanh khi không lại có cột khói to thế kia, không lạ là gì?

Lữ Húc không rõ Mã Viện bố trí bao nhiêu quân cờ, nông sâu ra sao, trời dấy thế nào. Hán cũng không làm sao biết được vì sao Mã Viện lại dặn dò mình, cứ như lão ấy đã đoán trước nhất định là Lữ Húc sẽ dẫn quân đột kích doanh trại man quân chứ không phải bất kỳ tên nào khác vậy. Xong có thắc mắc thì có ích lợi gì? Lúc nầy dấu hiệu đã nổi lên, thế thì Lữ Húc chỉ cần phối hợp với chúng, nghe theo lão đại soái phân phó là được. Nghĩ như vậy hán quay nghiêng người hét lớn:

“Chuẩn bị xung trận.”

Tên thân vệ bên cạnh nghe lệnh lập tức vung vẩy thanh cờ một cách dữ dội. Cùng lúc có mấy tên Hán Kỵ theo lệnh nhanh chóng thúc mạnh chiến mã, tràn lên che phía trước hai tên Hán tướng tạo thành một trận hình kỵ binh xung phong căn bản nhất. Đồng thời một số tên du kỵ ở hai cánh cũng đồng loạt bức tốc kết thành hai mũi nhọn song song với chính diện, bọn chúng như hai cánh tay nhỏ không ngừng phải đan xen giữa các căn nhà sàn.

....

Đào Đồ Thống nhìn quân Hán dừng mảnh lao tới, nhẹ nhàng nghiêng người đối với cô phó soái Lĩnh Nam nói ra một câu vô thưởng vô phạt:

“Nàng Chủ, Hán kỵ cuối cùng đã đến...”

Thánh Thiên không nói thêm lời nào chỉ quay sang nhìn một tên đội trưởng ra hiệu. Tên kia gập đầu chấp tay với nàng rồi nắm thương gỗ chen lên trên tuyến thứ hai mở giọng oang oang hô vang:

“Thương đâu? chuẩn bị sẵn sàng. Cùng tiến lên đây, đợi lệnh. Quyết đánh đến cùng!”

“Đánh đến cùng! Đánh đến cùng!”

“Bắn!!!”

Tiếng gào thét của quân kháng chiến tựa như sóng trào cùng mưa tên ào ào đập tới chỉ chít quân kỵ của địch. Mưa tên nhanh như chớp khiến mười mấy tên địch bật té khỏi lưng ngựa. Xong so với con số hàng ngàn thì mười mấy tên quả thật là một con số ít ỏi đến đáng thương.

“Sĩ khí quả nhiên không tệ. Địch xác là tốt hơn so với đám bên ngoài kia nhiều, nhưng là...” Lữ Húc vừa phi ngựa vừa đánh giá. Y phun ra một bãi nước bọt cười mỉa mai:

“Muốn từ chiến, nằm mơ! Ha ha. Phá!!!!!!”

“Phá!!!!!!” Hán Kỵ theo sau gào lên.

Giữa tiếng gào rú âm trời, quân kỵ cùng tường thương chạm trán. Tuy khí thế của hai bên hoàn toàn có thể coi là một chín một mười, xong kết quả cho thấy lại hết sức chênh lệch.

Quân sĩ dưới trướng Thánh Thiên cùng Đào Đồ Thống rất quyết tâm, cũng có đầy đủ khí giới để ngăn chặn Hán kỵ đột phá. Thế nhưng nhiều đó vẫn chưa là gì so với sức mạnh của quân Hán.

Chỉ trong chớp mắt Hán Kỵ đã húc quân Nam văng tung tóe. Chúng dễ dàng xé toạc mấy hàng đầu, tựa như một thanh kiếm sắc bén đang cắm phập vào nền đất khô cằn. Nhìn thấy binh lính dưới trướng tiến công thuận lợi, Lữ Húc gập đầu hài lòng vô cùng. Hán liền nâng đao ra lệnh cho quân lính kỵ ở

hai cánh theo sau bủa vào muốn nhân tiện cắt đôi trận hình quân Nam.

Xong, Thánh Thiên dám ở chỗ này dàn quân chặn giặc, đương nhiên phải có tính toán.

Trong lúc hai cánh kỵ binh Hán đang không ngừng nện vô rầm trời phóng tới, từ những ngôi nhà sàn nằm rải rác trước mặt chúng bỗng xuất hiện không ít quân lính. Bất ngờ hơn là quân Việt cũng không chỉ xuất hiện với vũ khí trong tay mà còn khiêng vác theo không biết bao nhiêu đồ vật linh tinh: nào là ghế, nào là khúc gỗ, gãy gộc, ngay cả cây, bừa, lê cùng rào gỗ cũng không thiếu, thậm chí có nhiều người còn vác theo rất nhiều bao to đựng đầy đất. Bọn họ me những khe hở giữa các ngôi nhà để liên tục rầm rầm vứt những thứ này vào, trong chớp lát họ liền dựng lên vô số chướng ngại tựa như chiến hào, hết sức đơn giản lại thô bạo ngăn lấy đà xung trận của hai cánh địch.

“Phản công, giết!!!!”

Cùng lúc, vô số quân sĩ cầm giáo dài từ trong những căn nhà thoát ra lao ngay vào hai bên kỵ binh địch ở trung tâm, cũng có vô số người từ trên mái nhà, ở các ô cửa sổ giương cung bắn loạn vào trận hình quân Hán.

“Con mẹ nó anh em, Giết chúng!!!!”

Quân Việt bộc phát. Bọn họ nhân lúc quân Hán đang say sưa lơ là cẩn lấy một phát thật đau, chớp mắt đã có tới gần năm mươi Hán kỵ té ngã cả ở ba cánh. Mặc dù so sánh ra quân Việt vẫn chưa thể một chọi một với quân Hán, nhưng nhờ có địa hình chật hẹp làm giảm bớt số lượng Hán kỵ có thể đồng thời tham chiến nên trong nhất thời sức tấn công của quân Việt tăng lên rõ rệt. Một người không ngăn nổi Hán kỵ thì hai người hợp sức với nhau, hai người chưa đủ thì ba, thì bốn. Quân Nam kẻ lùi người kéo, kẻ chém người đâm hòng tìm đủ mọi cách khiến kẻ thù ngã ngựa. Cũng bởi sự lãn xả này mà tốc độ của đám Hán kỵ đã giảm đi thấy rõ.

“Xuống!” Một người lính Việt né nhất thương ôm tay kéo chân quân thù khiến hán ngã chồm ra đất, tạo điều kiện cho hai tên đồng đội ngay cạnh vung đao kết liễu quân thù.

“Hây aaaa!!!!” “Soạt! Phập!!!!”

Một tên kỵ binh vùng mạnh hoàn thủ đao từ trên giáng xuống chém đứt đôi đầu một tên đang cố sức níu kéo hán. Tên Hán kỵ há hê định vùng chân vùng ra khỏi cái xác thì bất ngờ bị một mũi tên bay áp tới ghim sâu vào hốc mắt khiến hán rú lên ngã nhào xuống ngựa, sau đó hán cũng như tên quân Nam kia đều bị vô số bàn chân, vô ngựa chôn vùi...

“Được lắm tụi bây, lên lên lên!!!”

“Kéo chết chúng, chém chân ngựa, chém chân ngựa!!!!”

Trận hình chuyển dời đột ngột, quân Việt từ khắp nơi tấn công tựa như thể dời núi lấp biển thế này đương nhiên khiến quân Hán choáng váng, bọn chúng đang khí thế như rồng liền co cụm lại hán chẳng biết phải làm sao. Chỉ chừng ấy thời gian, quân Việt đã đột ngột leo lên thế thượng phong.

Thế nhưng thế trận này không diễn ra được bao lâu. Lữ Húc đã cho thấy hán không hề bỏ nhọ quân chức cùng danh tiếng của mình, thoáng quan sát một lúc Lữ Húc liền nghĩ ra đối sách. Hán đưa tay chỉ những căn nhà sàn nằm xen kẽ rải rác giữa rừng quân lính cùng chướng ngại tựa như những tòa tháp lâu lện:

“Đốt nhà, thiêu chết phản quân!”

Quân Hán đang rối loạn nghe thế liền sáng mắt lên vội vàng vừa loan truyền quân lệnh vừa hành động. Vốn dĩ trong Hán kỵ có không ít kẻ luôn đem theo bên mình đủ loại đồ vật đánh lửa cùng vật dẫn, vì thế không tốn bao nhiêu thời gian đã có vô số bó đuốc rực lửa hè nhau bay lá tả vào mấy căn nhà sàn cùng đám chướng ngại. Ngọn lửa theo thế gió cùng vật dẫn bùng lên cao, lập tức khiến quân Việt chết khiếp. Vốn dĩ hỏa công khi đang đối trận thế này là điều hết sức hoang đường, xong không ai có thể ngờ được việc hoang đường dường này với sự trợ lực của khí trời oi bức cùng đám nhà sàn, vật cản bằng gỗ do quân Nam tạo nên lúc này mà trở thành hiện thực.

“Chó chết, chúng đốt nhà...”

Quân Việt thất thanh la to, hoảng sợ ba chân bốn cẳng chạy khỏi đám lửa. Mấy tên chiến binh đang giáp lá cà còn dờ, bọn họ chỉ việc cố gắng tránh xa mấy căn nhà đang bốc cháy dữ dội là được. Mặc dù họ biết làm như vậy cũng đồng nghĩa với việc bán thân mình rời xa khỏi sự che chắn của đám công sự lại mất đi mối liên kết với đồng đội, vì thế đối mặt với Hán kỵ đang không ngừng gào rú xông tới họ có thể sẽ phải gục xuống, xong nếu như không xông ra họ còn đường sống nào khác sao? Chỉ cần nhìn mấy tên cung thủ đang còn kẹt trên mái nhà điên cuồng la hét cũng đủ khiến mấy tên lính này hiểu ngọn lửa dữ dội cỡ nào.

“Nhảy đi, không chết cháy mất!!!”

Một tên cung thủ chịu không nổi bùng lời hét lớn. Hán lấy hết cố gắng nhìn quanh chọn một chỗ cho rằng tương đối an toàn rồi dùng hết can đảm vốn có lấy đà lao xuống. Tiếc thay, hán vừa rời đi mái nhà đầy lửa đỏ đã phải đối mặt với ba, bốn cây trường mâu nhọn hoắt đâm tới. Ở trên không làm gì có chỗ mượn lực, vì thế tên cung thủ cũng chỉ còn có thể trợn tròn mắt nhìn mũi mâu đâm ọt xuyên qua cơ thể mình...

Không còn sự lựa chọn, đám cung thủ cũng chỉ còn cách phó mặc cho số phận nhảy xuống. Tuy có thật nhiều người chịu chung kết quả bi thảm như tên vừa rồi xong cũng có rất nhiều người khác may mắn thoát chết. Đương nhiên, đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi, nếu như kẻ tiếp đất đủ khôn khéo lộn vào vòng để giảm bớt lực tiếp xúc thì may ra còn có thể tương đối lành lặn đủ sức bật dậy thối lui. Còn những kẻ non nớt tuy không bị chết bởi đao thương

cũng bị u đầu mẻ trán khá nhiều, lăm tên do nhảy không đúng mà chân bị gãy lòi cả xương trắng ra ngoài chỉ có thể kêu la thảm thiết nằm lê trên mặt đất đầy máu đội Hán kỵ vô tình lao lên kết liễu.

Quân Việt vừa mới định ngóc đầu lên, lại một lần nữa bị mũi lủa của Lữ Húc kéo vào địa ngục. Đây không chỉ là dĩa kích không nhỏ đối với sĩ khí vừa được khơi dậy của quân Nam, mà còn nghiêm trọng phá hoại trận hình cùng bố trí của Thánh Thiên, Đô Thống. Trận chiến ngay lập tức lại nghiêng về phía Hán Kỵ. Bọn chúng không ngừng hò hét vung đao đâm thương chém giết quân Nam tơi bời, dễ dàng khiến trận hình quân Việt rối loạn.

Để có thể chống đỡ phần nào cho quân Việt, Đào Nhất Lang cũng đã phải xách đao tự thân ra trận chém giết từ nãy giờ. Lúc này toàn thân anh đầy vết máu tươi, giáp trụ cũng nhiều chỗ bị rách không còn nguyên vẹn, anh nắm thanh đại đao vừa bước tới trước ngựa của Thánh Thiên vừa bấm chặt tay tiếc hận nói:

“Nàng Chủ, thế giặc quá lớn không thể kìm nổi nữa rồi. A Cẩn thận!!!!”

Vù!!!!

Như để minh chứng cho câu nói của Đô Thống, từ trong chiến trường liền có một mũi tên lông nhạn xuất hiện. Lực bắn mạnh lại tinh chuẩn vô cùng nhắm ngay mặt Thánh Thiên. May mắn cô phỏ soái sớm đề cao tính cảnh giác nên đã né người tránh kịp. Thánh Thiên liếc mắt nhìn theo hướng bay của mũi tên thì phát hiện Lữ Húc đang tỏ vẻ nuối tiếc cất đi cung cứng. Hai mắt Nàng Chủ bộc lộ sự kinh hoàng, tựa như mũi tên vừa rồi chính là giọt nước tràn ly đã phá hồng lá gan của nàng. Cô nữ tướng vội vàng gạt mạnh cương ngựa gạt đầu hô vang:

“Được, nơi đây giao cho anh. Rút lui! Rút lui!!!”

Thánh Thiên không nói không rằng quay đầu liền chạy khiến quân Việt gần đó há hốc mồm. Mấy tên lạnh lẽo vội vã theo sau nàng chạy trốn càng làm cho tinh thần chiến đấu vốn có chút lung lay của quân Việt lập tức sụp đổ. Ngay cả Đào Đô Thống cũng khó tin nhìn bóng lưng cô phỏ soái đang bỏ chạy rồi giật dừ hết âm lên:

“Con mẹ nó, giao cho tao? giao cái quân!!!! Muốn tao chết thay? Đừng mơ!!!! Anh em, chúng ta chạy!!!”

Nói rồi dẫn theo binh lính đâm theo bên trái bỏ trốn.

“Chạy, chạy mau!!!”

“Đánh cái gì nữa, chạy, chạy!!!!”

Hai người chỉ huy chơi chiêu đột nhiên “rút lui”, quân lính Việt hoảng quá lập tức học theo quay đầu bỏ trốn. Đám phía sau vốn gần chỗ Thánh Thiên thì cúi đầu quay mòng theo gót nàng bỏ trốn về sau, còn đám đang chiến đấu đang trước thì hô to lợi dụng địa hình cùng rừng cây, nhà gỗ để bỏ chạy toán loạn. Tình thế đột nhiên biến đổi hết sức dờ khóc dờ cười khiến hai tên Lữ Húc, Vương Quảng cũng có phần bất ngờ vô cùng.

Đợi đến lúc quân Hán kịp hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra thì đám chiến binh tộc Việt đã lẫn cả vào rừng cây hai bên bỏ trốn chỉ còn có đội của Thánh Thiên hãy còn đang lộn xộn vô cùng vác giò lên cổ bỏ chạy đằng xa. Bất đắc dĩ, Lữ Húc đành phải chỉ đao về phía lưng Nàng Chủ mà hét lớn:

“Còn đứng đó làm gì? Đuổi theo, mau đuổi theo cho bản tướng. Ai bắt được tướng giặc sẽ thưởng trăm lạng vàng.”

“Đại Hán uy vũ!!!!!!”

“Truy truy!!!”

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Liên Châu cất tiếng

“Nàng Chủ, bọn chó đó vẫn đuổi theo chúng ta!!!”

Thánh Thiên nghe thân vệ báo lại cũng không thể làm gì được hơn ngoài việc cắn răng gạt đầu báo rằng mình đã biết. Lúc này đây nàng chỉ có thể chuyên chú vào việc cố gắng giữ đội hình càng ổn định càng tốt khi đang phải dốc sức tháo chạy chứ không thể phân tâm đi quay đầu xem quân Hán như thế nào được nữa. Vì thế mà tiếng hô hoán báo cáo của đám thân vệ là hết sức quan trọng.

“Chó chết, bọn chúng vẫn dùng trò cũ...”

Tên thân vệ vừa nhìn lại sau lưng đã tỏ ra vô cùng hậm hực. Lữ Húc là một tên nhân tình hết sức cáo già. Mặc dù trên cơ bản quân Hán đang truy đuổi quân Việt, bình thường y lệnh Hán kỵ phải dốc toàn lực đuổi giết quân sĩ của Thánh Thiên mới đúng. Thế nhưng tên trung lang tướng của Hán quân lại không làm như vậy. Bởi nơi đây dù sao cũng là địa phận trong doanh của lính Nam, xung quanh có không ít cây cối rậm rạp cùng nhà gỗ nên Lữ Húc

không vội mạnh mẽ truy đuổi. Y ra lệnh cho khinh kỵ ở hai cánh liên tục tiến công cắt xé những nhóm quân Nam lạc lại phía sau, thuận tiện cho chủ lực kỵ binh chậm rãi nghiền nát. Chiến lược này của y tuy không nhanh nhưng thắng ở việc chắc chắn. Vì thế tuy quân Nam có cố gắng cỡ nào đi nữa vẫn không sao thoát khỏi bị Hán kỵ theo sát.

Thánh Thiên cũng biết tình huống này, xong hiện giờ nàng cũng đã vô kế khả thi. Cô phó soái cắn chặt hàm răng đối với thân vệ dặn dò:

“Kêu anh em cố gắng một chút, đừng để bị lạc đội...”

Thánh Thiên đương nhiên cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Có thể nói lúc này quân Việt hoàn toàn đang ở tư thế gãy chết, mặc cho họ vùng vẫy ra sao vẫn không thể nào thay đổi được cục diện bị săn giết của mình khi mà con đường rút lui của quân Nam hoàn toàn được trải bằng những bộ thi thể đầy máu. Quân Hán giết đến sung sướng, càng lúc càng sáng khoái, bọn chúng săn giết đả đốn đến độ càng lúc càng hăng, đến độ khiến trận hình của chúng có phần lệch lạc đi hẳn cũng không biết. Đến lúc này Lữ Húc cũng đã chẳng buồn duy trì trận hình nữa. Vì thế ngay cả khi Vương Quảng hô to gọi nhỏ muốn quân sĩ chậm nhịp lại một chút Lữ Húc cũng lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng nói ra:

“Cung Vi lo lắng đương nhiên là đúng, nhưng xem kia, nơi đây đã chỉ còn rải rác vài căn nhà thôi, không thể đủ để chúng mai phục nữa. Mà lại phía trước chính là một đoạn đất trống. Chỉ cần man quân thoát khỏi dãy nhà chúng ta có thể toàn lực trùng kích.”

Không biết là do vô tình hay cố ý, bấy giờ Vương Quảng vẫn không chú ý thấy nét mặt khó chịu của Lữ Húc nên lại lần nữa khuyên:

“Thế nhưng trung lang, vì sao chúng ta phải vội vã...”

“Vương Cung Vi!!!” Lữ Húc mất hết kiên nhẫn nạt lên:

“Người nên biết hiện tại man quân đã mất hết đầu chí, hoảng thót lui tránh, như vậy chính là thời khắc chúng ta anh dũng đẩy mạnh mới đúng...” Nói đến đây hán khi mỗi khinh thường tiếp:

“Nếu như người nhát gan thì cứ dẫn người lui ra sau. Tự mình ta đi trước cũng được.”

Vương Quảng nghe thấy hai chữ “nhát gan” liền trầm mặt hẳn lại. Bàn tay hán siết chặt cây thương một lúc mới hậm hực nói:

“Mặt tướng nguyện ở tuyến trên với trung lang.”

“Tốt, hảo Hán tử phải như thế!” Lữ Húc nghe vậy phần chấn hô lên:

“Ta không ngại nói cho người biết một tin. Lần này chúng ta không chỉ muốn tiêu diệt chỉ huy của tộc binh mà còn phải đột tập hậu doanh, phối hợp với loạn quân một mẻ bắt trọn toàn bộ thủ lĩnh phản tặc.”

“Loạn quân? Trung Lang ý là?” Vương Quảng có chút giật mình.

Lữ Húc hí hai mắt lại tỏ ý khá hài lòng với phản ứng này của tên Hán quân giáo úy. Vương Quảng bất ngờ như vậy tức là Mã Viện cũng không có nói cho hán biết, qua đó cho thấy trong mắt Mã Viện tên Vương Cung Vi này tuy vũ dũng nhưng vẫn không thể so sánh với mình được. Nghĩ như thế hán cũng không chút giấu diếm gật đầu nói ra:

“Thật ra đại soái đã có sắp xếp từ sớm. Ngài ấy đã lệnh cho không ít quân cò chôn giấu trong hàng ngũ man tộc nổi dậy hôm nay.” Vừa nói hán vừa nhếch dao chỉ cột khói thô to tiếp tục:

“Phục Ba công đã nói, chỉ cần quân Nam có loạn tượng thì Hán kỵ phải dốc toàn lực lần tới, nhất cử công thành, một lần tiêu diệt toàn bộ đầu lĩnh giặc.”

“Phục Ba công????”

Vương Quảng nghe như thế thì kinh hãi không thôi, ánh mắt tròn trũng như búng tỉnh đại ngộ nhìn cột khói trên cao. Thảo nào vì sao Hán kỵ đã xâm nhập vào tận đại doanh phản tặc đã lâu mà quân Nam lại chống cự yếu ớt đến vậy. Hóa ra là do hậu quân có loạn nên chẳng còn rảnh để chiếu cố bọn hán. Suy đi nghĩ lại Vương Quảng càng thấy hợp lý, càng thấy chuẩn xác, hán không hề thắc mắc vì sao Hán kỵ rong ruổi nơi đây lại không nhìn thấy quân Nam có điều gì bất thường là việc lạ. Doanh trại của tộc binh tuy mang một tiếng “doanh” nhưng thật ra chẳng khác gì một toà thành nhỏ, một khu quân sự chuyên biệt rộng lớn vô cùng lại được rừng cây cùng đồi núi che giấu, vì thế hán tuy mang quân đột tập vào tòa “doanh” này nhưng không thể thấy được việc xảy ra ở hậu doanh là chuyện quá đỗi bình thường... Lại nói, Phục Ba công ra chiêu như thế ắt phải có niềm tin vào bố trí của mình, đã như vậy thái độ liều lĩnh cùng nóng nảy của tên Lữ Trung Lang là hoàn toàn có thể hiểu được.

Chỉ là... Vương Quảng thoáng nhìn qua Lữ Húc... Chỉ là Mã Viện, hay đích xác hơn là Mã gia quyết định vòng qua mặt hai tên Lương Tùng - Cảnh Thư, hay nói đúng hơn là vòng qua mặt Thái Tử để làm việc liệu có phải là quyết định sáng suốt hay không? Mà tên Lữ Công Lượng lại chấp nhận nghe theo lời của Phục Ba công... như vậy...

Vương Quảng cắt giấu suy tư trong lòng không giấu nổi ánh mắt của Lữ Húc. Vì thế hán cười nhẹ như dạy bảo nói ra:

“Cung Vi, chúng ta là chiến tướng, chỉ cần đánh thắng trận là có công.”

“Đúng!!!” Vương Quảng không khỏi gật gù đồng tình. Lữ Húc nói như vậy cũng khiến hán yên tâm hơn nhiều.

Vừa hay lúc này quân Nam đã hoàn toàn thoát ly khu nhà sàn và tiến vào khoảng đất rộng nghiêng theo con dốc. Khoảng đất này tuy hơi bấp bênh với mấy gò đất to nhỏ không đều xong lại vẫn rất thích hợp cho Hán kỵ đẩy nhanh tốc độ. Vì thế tên Lữ Húc cũng không còn bận tâm trao đổi với Vương Quang nữa mà chuyên chú nâng đao hét lớn:

“Toàn quân đẩy nhanh. Quân bây hãy cùng ta sẵn man!!!!”

“Sẵn man, sẵn man!!!!”

Hán kỵ nghe lệnh xung phong liền hào hứng hẳn lên, ngay cả chiến mã phía dưới cũng bị ảnh hưởng lây hí lồng lên, tốc độ tăng nhanh không ít.

Mặc khác có lẽ nơi đây quả thực đã là điểm cuối cùng mà quân Việt có thể chạy trốn, có thể là tràng tiếng hô giết của quân Hán đã ảnh hưởng sâu đậm tới tinh thần lính Việt. Cũng có thể là đến lúc này Thánh Thiên mới chấp nhận sự thật là binh sĩ dưới trướng mình không tài nào chạy nhanh hơn bốn chân ngựa của địch được nữa. Hoặc do Thánh Thiên rút cuộc không thể nào kìm chế nổi khi nhìn quân Hán dùng kỵ binh linh hoạt như tầm ăn dẫu từ từ tiêu diệt hết chiến binh của tộc Việt. Thế nên tóm lại dù bất kỳ lý do gì thì sau khi vượt qua khỏi một gò đất dài, quân Việt bất ngờ dừng lại. Thánh Thiên nhìn quân sĩ lộn xộn dần hàng, rút ra cặp gươm hô to:

“Khốn khiếp. Chúng ta quyết tử. Thương trận, kết trận.”

Xoạt xoạt xoạt xoạt!!!

Quân Nam lại lần nữa lấy lại dũng khí, thương mâu dày đặc đón đợi con hồng thủy của Hán kỵ ập tới. Thế nhưng lúc này khoảng cách giữa hai bên chỉ độ trên dưới năm trăm bước nên thương trận không chỉ hết sức xộc xệch mà còn không có bao nhiêu tính đe dọa.

“Ha ha, châu châu đá xe, tốn công vô ích.” Lữ Húc nhìn thấy màn này thì phấn khởi cười to quát lên inh ỏi:

“Giết, giết sạch cho ta.”

Theo sau tiếng gọi của hắn, Hán kỵ cũng cúi rạp người tức tốc gia tốc. Bọn chúng vốn đã chẳng khác gì một bầy sói đói, hiện giờ lại càng thêm điên cuồng tựa một đàn châu châu chỉ chít lao tới một mảnh đất màu mỡ đầy lúa vàng óng. Vậy mà trong đám châu châu ấy không con nào nhìn thấy giữa những bông lúa đang không ngừng run rẩy như sợ hãi này lại che giấu không ít bóng đen lụi cụi giữ bó lớp lá hóa trang, từ chiến hào dưới đất bò lên.

Năm trăm bước là một khoảng cách không hề nhỏ, xong với đà xung phong của Hán kỵ thì cũng chỉ qua vài hơi chúng đã tiến được hơn ba phần tư quãng đường. Đến lúc này Vương Quang mới kinh ngạc sờ nhận ra trong trận hình của quân Việt có chỗ không đúng. Thế nhưng không đợi cho hắn kịp nhìn ra chỗ gì không ổn, Thánh Thiên lại có động tác:

“Thương trận, lui về sau.” Nàng hét to.

Roạt loạt loạt!!!!

Trong ánh mắt đầy hoài nghi của Hán kỵ, hàng thương binh của quân Việt tựa như vỡ trận nhao nhao thu thương bước dồn về sau. Để rồi sau đó thế chỗ họ là một hàng dài gồm hai trăm tên lính đang nửa quỳ nửa ngồi nâng những chiếc hộp đen kỳ dị về phía mình. Mà sau lưng chúng lại là mấy trăm tên khác đang cầm những cái hộp đồng nhỏ nhắn đứng đợi sẵn.

“Giáp xanh!!!!”

Vương Quang nhìn thấy quân trang của đám người không biết từ đâu chui ra này mà kinh hãi đến mức mém hô thành lời. Đồng thời không hiểu sao sự bất an trong lòng hắn vốn có chút vui đi lại tăng mạnh đến mức đáng sợ. Không kịp nghĩ nhiều, Vương Quang lựa chọn thu lại nhịp thúc ngựa khiến con chiến mã nhanh chóng giảm hẳn tốc độ, lặc hậu về sau mấy thân ngựa so với Lữ Húc. Thế rồi trước khi hắn kịp làm gì khác, từ giữa hàng giáp đen bước lên một tên lính cầm lấy ngọn cờ lệnh nhỏ nhắn nâng cao.

Rắn Lục neho mắt nhìn Hán kỵ nhanh chóng tràn vào khoảng một trăm năm mươi bước, vẻ hóm hình hiện rõ trên mặt. Hắn quát mạnh cây cờ xuống trong thi bản thân cũng gào lên:

“Liên Châu nổ. BẮNNNNNN!!!!!!!”

CÀNH!!!!!! XÉO XÉO XÉO!!!!!!

Lập tức hai lỗ tai của Lữ Húc bị tiếng động như sấm rền làm cho choáng váng. Hắn vô ý thức dùng hai tay nâng lên trước ngực che chắn chỉ để thấy toàn thân như bị chết lặng bởi làn sóng đen kịt ập tới. Thậm chí sau đó con chiến mã quý báu dưới háng hắn rống lên đau đớn, hắt văng hẳn ngã sõng soài trên nền đất gập ghềnh hẳn cũng không hề hay biết.

“Bắn tiếp!!!!”

CÀNH!!!!!! XÉO XÉO XÉO!!!!!!

Cường nỏ chống kỵ binh, thứ này từ xưa đến sau này luôn là thế trận kinh điển nhất, thế nhưng nếu so với những gì Lĩnh Nam quân đang thể hiện thì quả thật chẳng đáng so sánh. Liên châu nổ, Linh Quy Kim Trảo Thần Nỏ, thứ vũ khí huyền thoại của tộc Việt cũng chính là món quà mà Khải Minh đã dành tặng cho quân xâm lược. Cũng như lần xuất hiện đầu tiên của nó đã khiến trăm vạn quân Tần thất bại thảm hại, khiến Triệu Đà chẳng dám nghĩ tới cường

công Cổ Loa suốt mười năm, lần này Liên Châu nổ cũng dùng máu tươi và tính mạng của kẻ thù để chứng minh uy danh của mình.

Một trăm năm mươi bước vốn dĩ là khoảng cách xa nhất mà Liên Châu có thể bắn tới. Thế nhưng đó không có nghĩa là mũi tên từ chúng không có lực sát thương. Trái lại, bởi vì quân Hán toàn bộ đều là kỵ binh nên sát thương mà chúng hứng chịu càng thêm kinh người. Tình trạng lúc này thật không khác gì việc một chiếc xe đua F1 đang phóng hết tốc lực thì bị một nhánh hoa hồng chắn ngang đường, vận tốc cực cao của chiếc xe biến cành hồng mảnh mai thành một thứ vũ khí hết sức đáng sợ dễ dàng cắt xuyên qua mặt kính, thuận tiện cắm sâu vào đầu lâu của tay đua xấu số. Lại thêm bởi vì quân Hán đang mài miết đuổi giết đến độ trận hình cũng chẳng còn rõ ràng nên gần như một mũi tên thường có thể xuyên thủng ít nhất hai, ba người mới dừng lại.

Liên Châu nổ, mỗi trường nổ bắn ra một lúc bảy mũi tên, cộng thêm hộp đạn phía sau mỗi lần bắn Liên Châu bắn tổng cộng mười bốn mũi. Hai trăm tay nổ trong tức thì bắn ra số lượng kinh người lên đến... hai ngàn tám trăm mũi tên. Đã vậy đó còn chưa phải kết thúc.

Rắn Lục không mấy may quan tâm nổ tiễn có uy lực thế nào, hắn chỉ một mực dựa theo huấn luyện nâng cờ hô vang:

“Đòi nổ, Bắn!!!”

Xèo xèo xèo!!!

Hai trăm người ngay lập tức quăng trường nổ trong tay cúi xuống cầm một trường nổ khác vốn đã chuẩn bị sẵn sàng dưới chân lên tiếp tục khai hỏa. Trong khi đó từ phía sau họ hai trăm tên khác vội vàng chạy lên, họ lôi từ chiếc gùi sau lưng ra hai cái hộp đạn khác, hết sức nhanh chóng thuận thực thay vào trường nổ cũ. Vì thế khi hai trăm tên kia vừa bắn xong một vòng lại có sẵn một cây nổ đầy áp tên chờ sẵn.

“Bắn!!!!”

Xéo xéo xéo!!!!

Lúc này trên chiến trường đã không còn tiếng động nào nữa. Quân Hán thì vẫn còn như người đang chìm vào mộng đẹp chưa kịp nhận thức bản thân đã bị cắt thành muôn vạn mảnh nhỏ nên chưa có tên lính nào kịp rên la đã mất mạng, quân Nam thì thì nhau nuốt nước bọt, kinh hồn táng đảm quan sát chính thứ vũ khí quá mức bá đạo của mình đến nỗi mồm miệng đều há hốc ra quên cả cổ vũ. Vì thế chìm trong tiếng nổ tiễn xé gió liên hồi cũng chỉ có tiếng nổ lấy phát động cùng tiếng rống “bắn, bắn” đến khản cổ của tên Rắn Lục.

Đợi đến khi Lĩnh Nam quân đòi nổ ba lần Rắn Lục mới cho dừng lại. Sau đó khi quang cảnh trở nên trống trải hơn, quân Nam mới hiểu được kẻ thù phải đón nhận màn tẩy rửa kinh dị cỡ nào.

Người ngã ngửa đồ đã không còn đủ sức hình dung quang cảnh này nữa.

Khu đất trống lúc này đã biến mất không còn nữa, thay vào đó là một “thảm cỏ” dày màu đen do mũi nổ tiễn tạo thành. Bên dưới thảm cỏ ấy chính là vô số thi thể của cả người lẫn ngựa. Hai ngàn năm trăm Hán kỵ rong ruổi khắp từ bờ sông đến tận đây không mất bao nhiêu người, vậy mà chỉ trong tích tắc đã có gần non nửa trong số bọn chúng bị tiêu diệt. Máu tươi nóng hôi từ những bộ thi thể bị nổ tiễn tàn phá dử dội vẫn đang không ngừng thấm đẫm mặt đất vốn phải rất khô ráo chính là một bức tranh kinh dị chân thật nhất đang mạnh mẽ ấn vào trước mắt đám kỵ binh may mắn không lọt vào tầm tên bắn ở phía sau.

“Chuyện... chuyện gì thế này...” Một tên kỵ binh còn khá trẻ tuổi nuốt lấy nước bọt nói ra một cách vô cùng gian nan.

Không chỉ có hắn không hiểu điều gì mà nhiều tên khác cũng có cùng suy nghĩ này. Bọn chúng không theo kịp biến hóa nên càng dờ dẩn hẳn ra, chúng vô ý thức nhìn nhau, rồi lại quay tới quay lui cái đầu như đang mong đợi chủ tướng của mình đưa ra mệnh lệnh, để cho chúng biết mình cần làm gì tiếp theo, là nên quay đầu bỏ chạy hay là... tiếp tục xông lên.

Thế nhưng, đón lấy sự chờ đợi của chúng là một khoảng trống tĩnh lặng. Đợi rồi không biết từ bao giờ ánh mắt của chúng đều đổ về phía trước nhất của bãi tha ma. Nơi đó, có chủ tướng của bọn hắn đang nằm.

Lữ Húc đã chết. Cũng như những tên đi đầu khác, từ giây phút đầu Liên Châu nổ phát xạ Lữ Húc đã phải gánh chịu nổ tiễn nghiền ép. Đỉnh đầu, gò má, cổ, vai, tay, ngực, bụng, eo... ngay cả hai chân hắn cũng có thật nhiều lỗ máu be bét, thế nhưng trên mặt hắn lúc này vẫn còn đang giữ lấy nụ cười mỉa mai, tựa như hắn đang nhìn thấy khung cảnh kỵ binh dưới quyền mình đập bằng thương trận xộc xệch của Lĩnh Nam như chúng đã từng làm bao nhiêu lần. Dường như cho đến tận bây giờ, tên Trung lang tướng sùng sộ của Đại Hán vẫn còn chưa hề nhận thức được mình đã chết.

Đương nhiên nếu Lữ Húc chịu số phận bi thảm như vậy thì Vương Quảng cũng phải đón nhận vận mệnh tương tự. Thế nhưng lần này hắn lại quá may mắn. Bởi vì việc hắn giảm tốc độ xung phong đã giúp hắn nhặt lại một mạng.

Toàn thân đau đớn khó có thể diễn tả đã giúp tên Giáo úy lấy lại phần nào tỉnh táo sau đợt tấn công chớp nhoáng của Liên châu nổ. Và mặc dù đầu hắn ong ong vì ngã đau, thân thể đang hứng chịu không ít thương tổn, Vương Cung Vĩ vẫn hiểu mình cần nhanh chóng gượng dậy, thoát ly khỏi chiến trường, khỏi tầm bắn tên chết chóc của quân Việt.

Hắn toan chống hai tay muốn ngồi dậy, nhưng kinh ngạc vô cùng té ngã oành xuống một lần nữa. Lần này hắn không chống tay đứng dậy nữa mà dùng thứ ánh mắt khó có thể diễn tả bằng lời nhìn về phía tay phải của mình. Cánh tay hoàn toàn buông lỏng, vô lực tựa như một cọng rau éo ọt đang dính lên bả vai hắn, nơi khớp vai cùng cùi chỏ vẫn còn cầm lấy hai mũi nổ tiễn xuyên thấu cánh tay, đâm toạc cả da thịt để lộ ra một vùng xương cốt nát bét. Vương Quảng cố gắng cảm nhận, xong hắn như chết điếng phát hiện ra mặc dù cánh tay của mình chịu thương tổn kinh dị như vậy mà hắn lại chẳng cảm thấy bất kỳ thứ gì truyền lại. Không đau đớn, không nhức nhối, thậm chí ngay cả việc hắn muốn thử động dậy một chút, cánh tay vẫn cứ nằm chèo chườn ra đó chẳng nhúc nhích, cứ như thứ hắn đang nhìn thấy là một cánh tay của người khác chứ không phải của hắn vậy.

“Khô... khô... không...” Vương Quang thều thào, một cỗ suy nghĩ đáng sợ bất ngờ nảy sinh trong đầu hắn. Nó tựa như một thứ dịch bệnh nguy hiểm, tựa như bóng đen vô tận không ngừng thôn phệ ý thức của Vương Quang. Tên giáo úy lại một lần nữa thử động đậy cánh tay, không phản ứng, lại một lần nữa, vẫn không.

“Không thể nào, không thể nào.”

Vương Quang bắt đầu hét lên, tiếng hét của hắn thu hút lấy sự chú ý của tất cả mọi người có mặt ở đó, cả lính Việt lẫn Hán ky, cũng như hồi chuông đánh thức kéo bọn họ ra khỏi giấc mộng.

“Không, không, không thể như thế được. Động, động cho ta.”

Vương Quang gầm lên, lúc này đây hắn như một kẻ điên đang vừa nằm vừa la hét. Cả thân người hắn vốn có không ít vết thương, gương mặt tuần tú cũng có mấy vết nổi tiền cắt qua, xong với hắn đã chẳng còn ý nghĩa nữa. Vương Quang quơ tay nắm lấy một cây nõ cắm gần đấy, rút nó lên rồi trong ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người, hắn cắm phập nó vào tay phải của mình khiến máu thịt văng lên tung tóe.

“Vương giáo úy, mau cứu lấy Vương giáo úy!!!!”

Đón lấy cảnh này đám Hán ky còn lại liền la toáng lên. Bọn chúng không biết vì sao Vương Quang làm như vậy, thế nhưng bây giờ đây tên Hán tướng duy nhất còn sống sót này chính là cọng cỏ cứu mạng của chúng.

“Nồi tù, tấn công!”

Bên kia, Thánh Thiên cũng làm ra hành động tương tự, chỉ có điều ý nghĩa đã hoàn toàn khác biệt.

Tù ù ù ù ù!!!!!!

Tiếng tù và thê lương vang lên như nhắc nhở cho đám Hán ky biết thời gian của chúng không còn nhiều. Hai tên quân hầu trong số chúng vội vã lao người xuống ngựa, hò nhau cùng nhắc Vương Quang đang không ngừng la hét âm ỉ bé lên chiến mã của mình rồi không dám ngoái đầu nhìn liền dùng tốc độ tối đa hét lớn:

“Quay lại, quay lại, rút lui, rút lui!!!!”

Chúng không còn chọn lựa nào khác, lần này Hán ky xem như đã xong, thật sự xong. Dù cho thương vong của chúng chưa tới phân nửa, dù cho còn có hơn ngàn kỵ binh tinh nhuệ, xong Hán ky đã sụp đổ. Cái chết chớp nhoáng đầy kinh hãi không chỉ đánh sụp sĩ khí của chúng, còn mạnh mẽ chặt đứt hai cái đầu não quan trọng của Hán ky. Lữ Húc thì chết, Vương Quang lại chẳng khác gì kẻ điên không ngừng rú kèn: “không, không” đến phát sợ. Nói thật, nếu không phải vì bọn chúng còn cần Vương Quang đứng ra chịu trách nhiệm trước Mã Viện thì mấy tên quân hầu đã sớm ném hắn lại phía sau. Bọn hắn biết, cũng nhìn thấy rõ ràng: Vương Quang, Vương Cung Vi, tài năng sáng chói trong dàn tướng lĩnh trẻ tuổi nhà Hán, đã phế.

“Giết, giết, đừng cho chúng chạy, giết!!!!!!”

Đào Đồ Thống, Đào Chiêu Hiên, Hồ Hắc... thật nhiều những nhánh quân bất ngờ xuất hiện hô hoán vang dậy. Sau đó quân Hán nhìn thấy rất nhiều, rất nhiều man binh từ không đếm xuể phương hướng bất ngờ xuất hiện đổ tràn đến chúng. Trong mắt chúng, bọn họ như quỷ đói lâu ngày, mà đám kỵ binh không còn chút tâm trạng phản kháng nào này chính là bữa cơm thịnh soạn nhất.

“Chạy, mở đường máu, chạy mau!!!!”

Trận chiến nhanh chóng thay đổi thế cục, Hán ky nhanh như chớp từ thợ săn trở thành con mồi, thành thứ động vật nhỏ bé yếu ớt nhất trong mắt đám thú dữ. Không ít người trong số bọn chúng, kể cả Vương Quang đều dùng ánh mắt vừa căm phẫn vừa sợ hãi nhìn về phía bãi tha ma cùng ả nữ tướng ở đó trong khi rút chạy.

Bọn chúng suy nghĩ thế nào đã không còn ai chú tâm nữa. Chỉ biết ở trong số cừu súy Lĩnh Nam đang vây giết chúng, Đào Đồ Thống cũng đang nhìn về phía Thánh Thiên, tất nhiên là với ánh mắt bội phục cùng tán thưởng.

Khải Minh đề ra mưu kế quả thật không tệ, xong đề kế sách có thể phát triển thành kết quả rực rỡ hay không lại là một quá trình phức tạp vô cùng. Mà trong cả quá trình đó thì người thực thi nó, cũng chính là Nàng Chủ, lại đóng một vai trò không thể nào xem nhẹ được.

Quân Hán rất ranh ma, xuyên suốt bao nhiêu năm chinh chiến với chúng nàng Chủ hiểu rất rõ điều này. Không cho chúng cảm nhận được sự ngọt ngào của men say chiến thắng thì chúng sẽ không đổ xô tới. Thế nhưng nếu quá ngọt ngào, quân Hán sẽ dè chừng, sẽ lo ngại có bẫy rập.

Đừng quên tuy Vương Quang là một tên chiến tướng trẻ người non dạ nhưng Lữ Húc lại là một tên danh tướng lừng lẫy từng so tài với Đào Kỳ suốt ba năm dài mà không hề kém sắc. Nếu không thể qua mặt được Lữ Húc, không làm cho hắn tin rằng quân Nam đã hết đường lui thì tên tướng già dặn rất có thể lựa chọn quay ngược trở về đâm vào chiến trường hỗn loạn bên bờ sông để hoàn toàn nắm chắc chiến thắng cho quân Hán trước khi dùng số lượng áp đảo hoàn toàn nghiền nát quân Việt như chúng vẫn thường làm. Hoặc bọn chúng cũng có thể phân tán ra thành nhiều tập nhỏ không ngừng đốt phá gây rối loạn. Đó là chưa kể cho dù Lữ Húc, Vương Quang có quyết tâm tiến sâu vào đi nữa thì bọn chúng hoàn toàn có thể thông qua những con đường khác xa hơn vòng qua sắp xếp của quân Lĩnh Nam, bởi lẽ bọn chúng vốn không thiếu những kẻ bán nước cầu vinh sẵn sàng chỉ đường dẫn lối.

Có thể nói: để đảm bảo quân Hán sẽ hùng hổ tiến lại đây, quân Nam cần phải chống cự. Thế nhưng chống cự như thế nào cũng không phải là một điều

đơn giản. Phản kháng quá mức mạnh mẽ, quân Hán sẽ chùn bước, mà quá dễ dàng lại khiến chúng nghi ngờ. Vừa phải cho chúng quả ngọt lại không thể không kèm nhiều phần trái đắng. Quả thực đây là một nhiệm vụ không hề đơn giản chút nào, nó chính là một sự thử thách tốt độ đòi hỏi khả năng thông soái của công chúa Thánh Thiên.

Mà cho đến giờ phút này, Nàng Chủ quả nhiên đã không hề phụ lòng mong mỏi của mọi người, không làm mờ đi hai tiếng “phó soái”.

Nàng, đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đã chậm

Hán kỵ sụp đổ không chỉ đánh dấu một bước ngoặt hết sức quan trọng trong toàn chiến dịch ở Cẩm Khê mà còn là cột mốc không thể lướt qua được trong mối tương quan thực lực giữa hai bên Lĩnh Nam - Đại Hán.

Sau ngày hôm đó, Hán kỵ đã không còn là lực lượng chủ chốt, là chiến thần mà quân Việt phải dùng thật nhiều xương máu để chống chọi nữa.

Sau ngày hôm đó, nhà Hán cũng không dám tự ý phái kỵ binh riêng lẻ đi quần thảo khắp bờ cõi Lĩnh Nam nữa, bởi chúng biết đám “man tặc” kia đã có được loại vũ khí bắn xa đủ sức diệt gọn kỵ binh của mình.

Sau ngày hôm đó, cục diện chiến tranh Lĩnh Nam - Đại Hán đã có từ từ luân chuyển.

Xong, ngay lúc này không có bao nhiêu kẻ có thể ý thức được vấn đề này. Cho dù đó là Vua Bà đang ngồi trên bành voi cùng Nội Vệ và Lạc Vệ vội lao nhanh ra chiến trường hay là Thánh Thiên cùng Bát Nạn đang hăng hái truy đuổi quân kỵ của nhà Hán cũng không thể nghĩ tới trận chiến ngày hôm nay có ý nghĩa to lớn như vậy.

Đương nhiên, đã là bên chủ động trên chiến trường mà Vua và các cừu sớ còn không nhận thức được điều này thì đám Hán tướng còn đang mài miết thể hiện thân uy nơi bờ sông càng đích xác là như người trong mộng.

“Đội bốn, lần lên. Bên trái giữ vững! Mẹ nó đừng để đám kia tự do di chuyển nữa.”

“Bán cung, đừng lè mè, bán yểm trợ đội hai rút về!!! Bán!!!!!!”

Tiếng đám quân hầu không ngừng gào rống khiến hai hàng lông mày của Mã Phòng nhíu lại như một con sâu róm. Đội một lúc hán cũng đành lắc đầu thở dài, ngao ngán không thôi.

Sở dĩ hán có thái độ như vậy không phải vì quân Hán đang gặp khó khăn gì cả. Tương phản, thế trận bây giờ đối với Đại Hán có thể nói là thuận lợi vô cùng, có thể xem là chiến thắng đã hoàn toàn nằm gọn trong tầm tay. Một bên, quân Hán đã thành công đẩy lùi mọi sự chống cự của đám man tặc, hoặc buộc chúng rút lui khỏi chiến lũy nơi bờ sông để dọn đường cho thuyền Hán tiếp cận, đổ bộ, hoặc truy giết chúng vào tận đồi núi, rừng sâu, để ra một quãng trống trải bên bờ sông âm ỉ sóng vỗ để quân Hán tập kết, họp trận trước khi có thể tiến sâu vào san bằng những gì còn sót lại của quân Nam.

Thế nhưng, đến nước này quân Hán vẫn chưa phải là kẻ hoàn toàn chiến thắng. Bởi lẽ trước mặt chúng còn có một cái chướng ngại không hề nhỏ. Một hòn đá, hòn đá tảng cực lớn đang cản bước đi đến vinh quang, đến thắng lợi của Đại Hán: đám lính giáp xanh. Chỉ cần bọn chúng có thể xử lý đám này thì trận chiến nơi bờ sông sẽ kết thúc, xong, chuyện này dễ dàng sao? Mã Phòng vừa nghĩ đến lại lắc đầu thở hắt ra.

Bên cạnh Mã Phòng, Lưu An cũng khịt mũi phun ra một ngụm nước bọt pha lẫn tí máu đỏ xuống mặt đất, sau đó hậm hừ lấy tay rịn lấy vết cắt nơi gò má. Vết thương này là do lúc nãy hán cố gắng dẫn quân lao vào hòng tìm cách phá trận của đám giáp xanh. Trận thì phá không được, ngược lại còn bị đâm lén, nếu không phải hán cũng có không ít kinh nghiệm, võ công không tệ mà kẻ đâm lén chỉ là một đứa oắt con lực đạo không đủ thì Lưu Diệu Bình hán chắc phải chết từ lâu. Không chết được, Lưu An cũng không dám liều mạng xông xáo nữa mà phải dẫn đám tàn binh lùi về sau. Từ đó ánh mắt hán thủy chung nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống đám lính quái dị này. Lưu An nghiêng rằng nghiêng lợi nâng đao hô to:

“Đánh trống, để ba đội năm, bảy, mười lên thêm, lão tử không tin chúng ta nhiều người không đè chết đám kiến hôi này.”

Mã Phòng nghe thấy câu lệnh quen thuộc mà trong lòng càng thêm chán nản. Đứng nhìn Lưu An hung dữ như vậy, quả thực lúc này ngoài việc dùng chiến thuật biến người ra hán đã vô kế khả thi.

Từ nơi này muốn tấn công lên phía đại doanh cùng hậu doanh man tặc đứng ra thì có rất nhiều con đường, dài ngắn rộng lớn đủ cả, trong số đó con đường mà đám Hán kỵ đi qua là con đường thích hợp cho kỵ binh xung phong nhất, nó không quá rộng, lại không mấy gập ghềnh, thế nhưng quanh đường lại không thiếu nhà cửa san sát cùng rừng cây bụi tre chông chát như một trận đồ quái dị. Hán kỵ có gian tế chỉ điểm, lại có tốc độ bảo vệ nên sẽ không lo sợ cạm bẫy cùng phục binh bên trong đó cho nên chúng có thể chọn đường này để đi, xong bộ binh chậm chạp yêu cầu phải có trận hình chặt chẽ hỗ trợ thì lại không thể tuyển con đường đó được. Còn những con đường nhỏ quanh co với vô vàn rừng cây bao phủ lúc này chắc chắn đã có không ít tàn quân Nam núp chạy trong đó lại quá nhỏ cho đại quân cùng hành động, vì thế Lưu An và Mã Phòng dù có điên cuồng sẽ không phân tán quân tiến

vào đó làm gì.

Trong vô số con đường ở đây, chỉ có con đường chính diện rộng lớn trống trải ở ngay trước mặt là thích hợp cho bộ trận dàn hàng tiến lên nhất, xong lúc này con đường này đã bị Lĩnh Nam quân dàn trận án giữ. Vì thế nếu hai tên bọn chúng không thể dọn dẹp đám này thì đại quân phía sau cũng không tài nào tiến lên được. Mà nếu làm đại quân chậm trễ đó chính là vi phạm quân kỷ, phá hoại quân luật. Lúc đó... ha ha ha, lúc đó chỉ sợ cho dù chúng có là con cháu của Mã Viện, Lưu Long thì ít nhất cũng không sao tránh nổi một trận quân côn nát mông, còn nếu tệ hơn thì... Vì thế mà khi thời gian không ngừng theo từng tốp quân Hán bị đẩy về trôi qua, Lưu An, Mã Phòng càng thêm nôn nóng.

“Hiển Sư, Duyên Bình!”

Người cất tiếng hiển nhiên là Đặng Hồng. Có thể nói trận chiến này ba tên tướng lĩnh trẻ tuổi bọn chúng chính là lực lượng chỉ huy cốt cán nơi đầu tuyến này. Trong khi Mã Phòng cùng Lưu An đồn đốc quân lính tiếp tục công kích Lĩnh Nam quân thì Đặng Hồng cũng không hề rảnh rỗi gì. Quân Nam rút chạy để lại rất nhiều vị trí phòng thủ buộc phải có người tiếp quản, cùng lúc đó phải có người đứng ra thu dọn chiến trường, san bằng rào trại hoặc sắp xếp hàng binh, hàng tướng của man tộc. Tất tần tật những thứ này đều do một tay tên Đặng Hồng quản lý nên đáng lý ra hẳn cũng phải bận rộn đến không ngóc đầu lên được mới đúng chứ làm sao rảnh để đến đây được? Vì thế Mã Phòng quay lại nhìn hắn dò hỏi:

“Điều Bình, có chuyện gì sao?”

Đặng Hồng trịnh trọng gật đầu dùng tay khê chỉ ra phía lòng sông. Theo ngón tay hắn chỉ, Mã Phòng cùng Lưu An tròn mắt nhìn một chiếc thuyền không to không nhỏ đang từ từ áp sát thuyền lâu chỉ huy của Lương Tùng. Lá cờ to thêu: “Mã” như cho cả thiên hạ biết được ai đang có mặt trên chiếc thuyền đó, đồng thời cũng cho Lưu An, Mã Phòng hiểu thời gian để mình dọn dẹp đám giáp xanh kia không còn nhiều nữa.

...

“Ha ha ha, Phục Ba công, mặt tướng không ngờ ngài lại chịu khổ leo lên tận đây quan sát chúng tướng sĩ.”

Mấy tên tướng lĩnh trẻ tuổi nôn nóng vội vàng ra sao đều không phải những gì Lương Tùng bận tâm, bởi trong lòng hắn việc tiêu diệt phản loạn đã chắc chắn như lấy đồ trong túi. Thời gian, Lương Tùng hoàn toàn có dư dả thời gian, cái hắn quan tâm lúc này chính là uy danh cùng công trạng vượt trội của mình trong trận chiến này.

Trên mặt tên phò mã đã tươi như hoa chấp tay tỏ ra hết sức cung kính đứng đón Mã Viện. Thế nhưng dấu sau sự khiêm cung này chính là khoe mát đầy hãnh tiến cùng kiêu ngạo. Hơn nữa câu chữ của hắn cũng chẳng hề khiêm tốn như thái độ của hắn tạo nên, làm tướng soái mà ngại “khổ” cùng với dùng từ “leo” lên để quan sát binh lính của mình thì có khác gì loài khỉ đâu?

Những thứ này làm sao qua được đôi con ngươi tinh thuần của Mã Viện. Lão đại soái mỉm cười gật đầu với hắn, cũng theo sau chấp tay đưa đáp:

“Phò mã gia vất vả rồi, lão phu nghe nói phò mã chỉ huy có biện pháp, đã sắp sửa phá được tặc binh nên phải đến đây xem cho rõ ràng...” nói đến đây, Mã Viện hơi nheo mắt nhìn về phía bờ sông bảo:

“Thế nhưng xem ra lão phu đã nhận được tin báo sai lầm, có vẻ như phò mã vẫn chưa làm chủ được chiến trường đâu nhỉ?”

Lương Tùng nghe Mã Viện đáp trả liền xạm mặt lại, y hừ lạnh đưa tay tỏ ý mời Mã Viện tiến lên phía đầu thuyền cho tiện quan sát rồi vừa đi vừa nói:

“Cũng không phải như vậy. Phục Ba công chớ có nhìn thấy đám kia rồi tưởng rằng chúng cũng như những tên khác. Quả thật là lắm. Đám này...” Lương Tùng tỏ ra hết sức khó chịu bảo: “Chúng hết sức tinh nhuệ, từ nửa đến giờ bản phò mã vẫn luôn nhìn chúng. Cảnh Vân Minh đã điều động không ít quân lính áp tới xong cũng hơn canh giờ rồi chúng vẫn chưa bại lui...”

“Hơn một canh giờ rồi, vẫn chống cự?” Mã Viện nghe vậy có chút bất ngờ, y nhìn về phía cột khói thô to đang bốc lên hết sức bất mắt mà lè loi ở hậu doanh quân Việt một lúc như muốn phỏng đoán việc gì rồi mới hỏi:

“Nói như vậy cột khói kia không phải do ngài đốt, chúng ta cũng chưa hề vượt qua được man binh?”

Lương Tùng cười to sảng khoái đáp:

“Điều này thì không phải. Ha ha. Vốn gần canh giờ trước Vân Minh đã cắt cử Lữ Húc cùng Vương Quảng hai vị dẫn theo tinh kỵ đột phá man quân, theo sau giết vào trung tâm của giặc. Cột khói đó cũng sau đó không lâu thì xuất hiện, theo bản phò mã suy đoán đó có thể là tín hiệu cầu cứu của trung quân man tộc. Thế nhưng dù chúng có làm sao đi nữa cũng không tài nào thoát khỏi vó ngựa của tinh kỵ Đại Hán được.”

“Ừm...”

Mã Viện vuốt râu gật đầu đồng ý. Tuy thật lòng lão có chút bất mãn với việc hai tên Lương Tùng, Cảnh Thư tiến công chậm chạp xong vẫn không thể nào phủ nhận được lời của tên phò mã là khá chuẩn xác. Ít ra ngay cả trong lòng lão đại soái cũng cho là quân Nam dù có vùng vẫy cỡ nào cũng không thể dễ dàng đối phó được với Hán kỵ. Đó là còn chưa nói đến những sắp xếp mà lão đã giật dây từ trước. Lại nói... nếu như người dẫn đầu đột kỵ là Lữ Húc thì Mã Viện lại càng thêm yên tâm.

Mã Viện cảm thấy lời của Lương Tùng cũng có phần hợp lý, thế nhưng bên cạnh lão lại có một người khác không cho là như vậy. Ban Siêu nhú mày hết nhìn cột khói lại liếc sang đám quân Nam trong quân phục giáp xanh đang ngoan cường chống trả những đợt tấn công điên cuồng của bộ binh nhà Hán rồi buột miệng nói:

“Có chỗ không đúng.”

“Hừ!” Lương Tùng không vui liếc về phía hán hỏi:

“Ban Phụ Quốc, người thấy có chỗ nào không ổn?”

Ban Siêu biết vừa rồi mình có chỗ thất thố nên vội vàng chấp tay cúi đầu như muốn xin lỗi, xong ánh mắt lại kín đáo nhờ bàn tay che chắn nhìn về phía Mã Viện. Thấy sự phụ của mình hơi gât nhẹ đầu hán mới đứng thẳng người dậy đồng dục nói:

“Bẩm sự phụ, hầu gia (ý chỉ Lưu Long), phò mã gia, vừa rồi mặt tướng nhìn thấy có vài điểm khó hiểu trái lẽ thường nên mới buộc miệng như vậy.”

“Ồ, có sao?” Lần này Lưu Long cũng hứng thú hỏi lấy. Từ nãy đến giờ y vẫn cùng Lương Tùng quan chiến lại không thấy gì đặc biệt, thế mà một tên nhóc vừa bước chân lên thuyền lại phát ngôn như vậy. Nói thật nói Lưu Long không tò mò là nói láo, vì thế y khoanh tay gât đầu cổ vũ:

“Hiền chất cứ nói ra cho chúng tướng cùng nghe xem!”

“Mặt tướng bêu xấu.” Ban Siêu cúi đầu đáp lễ rồi nói:

“Điểm thứ nhất đáng ngờ chính là cột khói kia.”

“Đáng ngờ, ở chỗ nào?” Có người không hiểu hỏi.

“Việc nó tự đứng xuất hiện chính là đáng ngờ.” Ban Siêu cười đáp:

“Trong quân doanh không ai tự tiện đốt lửa tạo khói cả, cho nên chắc chắn đây phải là tín hiệu nhằm cung cấp thông tin nào đó. Có thể đó là tín hiệu cầu cứu như lời phò mã gia vừa đoán, cũng có thể biết đâu được bên trong nội bộ giặc có loạn thế nên chúng đốt lửa tạo khói hồng làm tín hiệu kêu gọi nhau nhân lúc cháy nhà hỏi của thì sao?”

“Đúng!”

“Cũng có lý.”

Nghe y nói vậy đám Hán tướng liền gât gù. Không thể không nói phán đoán của Ban Siêu quả nhiên hợp lý, không tệ. Ngay cả Mã Viện là người bố trí từ trước cũng không khỏi hài lòng, bởi vì những thứ này vì lý do bảo mật lão cũng không nói cho tên đệ tử hay.

“Như thế, có gì không đúng?” Lưu Long suy ngẫm một chút rồi hỏi.

“Đến bây giờ nó còn ở đây là thứ không đúng.” Ban Siêu lắc đầu giảng giải:

“Chúng ta thử giả thuyết: nếu như cột khói này là do quân Nam đốt lên kêu gọi quân sĩ đến cứu, thế thì tại sao đến lúc này nó vẫn còn? Nếu có binh sĩ đến thì cột khói không cần nữa phải dẹp bỏ mới đúng, còn nếu binh sĩ không đến... như vậy chỉ huy của chúng chắc chắn không thể chống đỡ được Hán kỵ ắt phải bị san bằng từ lâu, ắt cũng phải bị dẹp đi rồi.”

Nói đến đây Ban Siêu khoanh tay chống cằm tiếp tục:

“Còn nói nếu như chúng là do loạn quân của tộc đốt lên, thế thì nó quá lẻ loi, nếu như là mặt tướng, mặt tướng phải đốt thêm vài chục, vài trăm chỗ nữa mới hả.”

“Đúng là nên như vậy.” Lưu Long vỗ tay kêu lên:

“Đúng, vì sao chúng ta không nhìn ra sớm hơn. Cột khói này... quả nhiên có quỷ” dứt lời y không khỏi liếc nhìn cột khói đang cháy. Y lại định hỏi điều gì thì bị tên Lương Tùng chen vào:

“Ban Siêu, cột khói có thể không đúng, thế nhưng còn chỗ nào khác không?”

Ban Siêu gât đầu đáp:

“Còn vài chỗ.”

“Mau nói!” Lương Tùng lại lệnh.

Ban Siêu chấp tay nhận lệnh, rồi hán dùng ánh mắt cùng thái độ già dặn khác xa với tuổi tác của mình chỉ về phía con đường gấp gheñh giữa đóng nhà cửa nói:

“Đầu thông đạo này cũng là chỗ khó hiểu.” Đoạn hán chỉ đám quân Nam giáp xanh đang chống cự với quân Hán đằng xa rồi tiếp:

“Đám lính kia cũng không ổn.”

Cuối cùng, hấn chỉ vào bờ sông nơi quân Hán đang bận rộn tụ tập, vật lộn dọn dẹp tường trại để mở đường cho chiến thuyền đổ bộ nói:

“Chỗ này cũng không đúng.”

Lương Tùng neho mắt lại:

“Mời nói.”

Ban Siêu lắc đầu đáp:

“Con đường kia không hiểu sao lại ở khá gần thủy trại. Đầu thông đạo này tuy có phần nhỏ nhưng lại thẳng ở chỗ thông thoáng. Siêu quan sát thấy đường này vừa nương theo dốc dẫn lên trên lại không bị nhiều hòn đá gốc cây chắn lối như đường lớn đằng xa nên quả thực là một con đường thuận tiện cho kỵ binh bốn tập. Nếu như thế thì con đường này thật lạ. Vì sao nó quá gần của thủy trại, tựa như đang mời gọi quân ta tiến vào vậy, thêm nữa là vì sao nơi đó quá lộ liễu lại không có trọng binh canh gác, là do chúng không đủ sức thủ, hay là chúng... tự tin kẻ nào vào đó thì không còn đường về?”

“Ừm, người phân tích có lý.” Lương Tùng gật gù.

“Lại thêm...” Ban Siêu dường như không để ý đến lời khen vừa rồi mà tiếp tục:

“Lại thêm phía bờ sông có thể coi là một chiến trường, thế thì vì sao từ bờ sông đến đại doanh chúng lại làm hai con đường? Chúng ta đều biết bình thường từ cổng chính của bất kỳ doanh trại hay thành trì nào tiến vào lúc nào cũng chỉ có một đầu thông đạo mới tốt, vừa dễ quản lý ra, vào, vừa có thể kháng cự quân địch xâm nhập. Mà thông qua các tòa thành ở Cổ Loa, Luy Lâu, Mê Linh, chúng ta đều thấy thành quách đều bố trí như vậy. Thế thì không có lẽ nào mạn tắc không biết điều này. Mà nếu chúng không biết thì vì sao chỉ có hai đầu đường mà không phải là ba, hay bốn, hay năm?”

Rồi không đợi ai kịp nghĩ ngợi hấn chỉ về phía Lĩnh Nam quân tiếp tục:

“Lại nói đám người này vì sao bại cục đã định còn ngoan cố chống cự? Là vì chúng mang ý quyết tử hay vì chúng muốn bảo vệ con đường bằng phẳng sau lưng? Nếu quyết tử sao chúng không mãnh công? Còn nếu bảo vệ sau lưng vì sao chúng không lùi về đại doanh? Mà nếu rút lui vì sao chúng chọn con đường này nơi bộ quân ta có thể nhanh chóng đuổi bám?”

Cuối cùng trong ánh mắt bất ngờ của mọi người Ban Siêu chỉ về phía bờ tường nói ra:

“Điểm cuối cùng khó hiểu chính là ở đây. Bờ tường của chúng kín kẽ đáng hoàng, không dễ tháo bỏ. Giữa các thủy trại tuy có kết nối xong lại không dễ gì từ nơi này tiến sang nơi khác dẫn đến tuy quân ta chiếm được một đầu thủy trại vẫn gặp nhiều khó khăn để làm chủ toàn bộ đoạn bờ sông...” Ban Siêu hơi liếc về phía Lương Tùng nói:

“Điểm này nhìn về thương vong Đại Hán phải chịu trên mặt nước là có thể thấy được.”

Gặp Lương Tùng cùng Lưu Long gật đầu xác nhận hấn tiếp tục:

“Với hệ thống phòng ngự như vậy ắt hẳn quân Nam phải có thêm quân sĩ liều mình chống cự mới đúng. Dù sao nếu có thêm vạn quân đóng giữ tường trại thì sẽ giảm bớt áp lực, phân tán quân ta ra nhiều hơn.” Ban Siêu nói ra một hơi dài rồi chấp tay lắc đầu:

“Vì có nhiều điểm kỳ lạ như thế nên Siêu cảm thấy nơi này quả thực đáng ngờ.”

“Tê, nhiều như vậy?” Có tên Hán tướng rên lên.

“Như vậy có nghĩa là gì?” Một tên khác chau mày suy tư, câu nói của hấn cũng khiến nhiều tên khác vội vàng động não tính toán.

“Phò mã gia.” Bất chợt Mã Viện lạnh giọng hỏi:

“Không biết ngài đã từng phái binh sĩ theo sau Hán kỵ tiến công vào hướng đường kia chưa?”

“Chưa từng.” Lương Tùng lắc đầu.

“Thế ngài đã cho quân lính canh gác nơi đó chưa?” Mã Viện lại hỏi.

Lương Tùng tiếp tục lắc đầu, hấn muốn nói cho Mã Viện hiểu rằng làm như vậy là không cần thiết, xong bỗng dừng trong đầu hấn toát lên một chuỗi ý nghĩ rùng rợn khiến hấn không khỏi run rẩy thốt lên:

“Ý... ý ngài là... không thể nào có chuyện đó được!”

“Hừ, vì sao không?” Mã Viện vênh râu ngược lên giận dữ:

“Cột khói còn vì có kẻ muốn nó còn ở đó cho chúng ta xem, cốt là muốn chúng ta chú ý vào nó, cho rằng bọn chúng đang hỗn loạn nên khinh thường sai lầm.”

“Đường ở đó vì nó vốn gần với cửa thủy trại mà ngài đã cất công cho người nổi loạn chiếm lấy, như vậy thuận tiện dẫn dụ quân ta tiến vào.”

“Đám lính kia còn ở đây không phải vì từ thủ, mà vì chúng còn có nhiệm vụ khác. Là gì?”

“Bờ sông bị bỏ rơi chính là vì khiến ngài mê muội cho rằng chúng đã từ bỏ chống cự, để cho ngài không phân tán quân sĩ, không còn lo lắng mặt khác nên toàn tâm toàn ý tập trung binh lực lại đối phó đám giáp xanh kia. Từ đó quân ta co cụm lại thành một đoàn ngay trước thủy trại. Như vậy nếu có biến, quân ta bỏ chạy cũng sẽ bị chính người nhà cản trở, hỗn loạn vô cùng. Nếu tất cả điều đó xảy ra...”

Từng câu từng chữ của Mã Viện như từng hồi trống, từng tiếng tù và tận nơi u linh sâu thẳm mờ về, ve vãn bên tai Lương Tùng cùng đám Hán tướng mãi không dứt khiến chúng bản thần bản thần vô cùng.

Lương Tùng run rẩy khó tin nói:

“Nếu tất cả là đúng, nếu điều đó xảy ra...”

“Quân ta... bị tiêu diệt...” Lưu Long kết luận.

“Đã có bao nhiêu binh sĩ lên bờ?” Mã Viện quát hỏi. Lúc này tuy quyền thống soái vẫn trên danh nghĩa do Lương Tùng quản lý, xong uy nghi của lão đại soái là không sao đối kháng được vì thế có tên Hán tướng vội cúi đầu đáp:

“Bẩm, cùng với Hán kỵ đã đột nhập thì có hơn vạn người đã lên bờ rồi.”

“Nhiều như vậy mà mãi vẫn chưa sắp xếp rõ ràng?” Mã Viện trừng mày ngài lên gắt:

“Nhanh phái hai ngàn, không, ba ngàn binh mã nhìn chăm chăm vào con đường kia cho lão phu.”

Thế nhưng khi Mã Viện vừa dứt lời thì từ sâu bên trong đất liền cũng dậy lên từng tràng tù và vang vọng, theo sau là vô vàn tiếng hoan hô chém giết bằng tiếng Việt.

“Nhanh truyền lệnh, nhanh bố trí.” Mã Viện gào lên.

Ban Siêu lặng thinh nhìn tên truyền lệnh binh ba chân bốn cẳng cầm lấy lệnh kỳ lao nhanh về phía bờ thuyền lớn, nhảy lên thuyền con trước khi rơi vào bờ, lại nhìn từng hàng khói bụi cái trước cái sau nối đuôi nhau từ sâu bên trong doanh địa ùn ùn tiến ra mà không khỏi lắc đầu:

“Bây giờ... e rằng đã chậm...”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Phản công

Ban Siêu cho rằng bây giờ quân Hán có làm gì cũng đã chậm là hoàn toàn chuẩn xác, bởi những gì diễn ra tiếp theo nhanh chóng vượt khỏi tầm tay của chúng.

“Trámmmm” Rầm!

Lưu An thờ hồn hèn nhìn binh lính theo sau chen chân theo chỗ hổng mà hấn vừa chém ra để đục vào hàng lối của man tặc. Lúc này Lưu An đã thấm mệt, hấn cố khuấy động cánh tay phải đã sớm tê rần của mình, toàn thân vì đánh chém quá sức mà khổ không thể tả nổi, nơi đâu cũng đau nhức, mồ hôi thì rơi đầy đầu đầy đất hòa cùng máu đen chảy cả vào mắt khiến chúng cay xè xè mà hấn lại chẳng thể kịp rảnh tay đi lau. Lưu An biết cơ thể mình đã gần đi đến cực hạn xong lại không thể không cắn răng cố gắng cầm cự, bởi vì xung quanh tất cả binh lính Đại Hán đều là như vậy.

Mã Viện xuất hiện mang ý nghĩa trận chiến này đã bước vào giai đoạn quan trọng, vì thế chẳng cần ai đưa ra quân lệnh hay đốc thúc đám Đặng Hồng cũng tự hiểu mình cần và phải làm gì. Không còn đường lui nào khác, ba tên Hán tướng cũng phải xách vũ khí lao vào cùng binh sĩ vật lộn. Quân Hán cũng đã không hề câu nệ tổn thất, chúng ào ạt lẫn lộn, chúng rất cố gắng, rất liều mạng, cũng trả giá rất lớn mới có thể thu được hiệu quả ưng ý, rốt cuộc sau một lúc chém giết quân lính nhà Hán cũng đã thành công mở ra được một vài lỗ hổng nhỏ.

Có được thành quả này âu cũng phải kể đến việc trận hình quân Việt cũng không phải hoàn toàn do Lĩnh Nam quân tạo thành mà còn có không ít chiến binh dưới trướng Chấn Bắc tướng Đào Kỳ chiến đấu ở đây từ lúc đầu trận đến giờ. Quân Hán mệt, bọn họ cũng không thể khá hơn là bao nhiêu, nhiều người trong số họ thậm chí đã phải giang nắng giữa trời oi ả này còn sớm hơn cả quân Hán, đã thế còn không kịp nghỉ ngơi điều chỉnh đủ nên dẫn đến cơ thể bị mất sức rất nhiều, kết hợp với việc tinh thần liên tục bị đá kích, trang bị cùng tổ chức sơ sài khiến những khu mà họ chiếm giữ đã trở thành những mục tiêu đặc biệt mà ba tên Hán tướng hết lòng hết sức chăm sóc. Để rồi từ những điểm đột phá nhỏ ấy quân Hán đã dần lấy được điểm tựa để cò kè so bì với Lĩnh Nam quân, dần dần thu lại được phần nào quyền chủ động.

Tuy nhiên, nếu tính toán chỉ li một tí thì cuộc chiến kéo dài đến thế trận này đối với quân Hán quả thực là thua nhiều hơn thắng. Đám Đặng Hồng đầu nhập gần tám ngàn binh sĩ tinh nhuệ giằng co quần thảo với chỉ còn non năm ngàn quân Việt mà phải trả giá cao hơn bên Đào Kỳ cùng Sáng rất nhiều lại mới chỉ có thể chen chân vào được. Điều này chẳng khác gì một cái tát dừ dội giáng vào tinh thần cùng lòng tự tin của lính Hán. Từ bao giờ mà quân đội Thiên Triều lại phải vất vả như thế khi đối chọi cùng một đám người man? Vì thế sĩ khí của quân Hán cũng đã sớm sụt dốc, sớm dẽ mê.

Sĩ khí quân Hán dẽ mê, sĩ khí quân Việt cũng đâu có kém cạnh gì, vì thế nên tuy nhìn ra quân sĩ đã mệt mỏi gần như không thể nào chịu nổi Luru An cũng vẫn cắn răng kéo chúng lẫn lên. Theo như hấn nhận định thì chỉ cần bọn chúng thành công đục thủng phòng tuyến này, lại đợi cho chủ lực hoàn toàn đổ bộ thì nhiệm vụ của chúng đã thành công. Luru An vừa suy nghĩ vừa thoáng liếc nhìn thủy trại vẫn đang không ngừng tiếp nhận chiến thuyền ra, vào, trong lòng nắm chắc lúc này chiến thắng đối với quân Hán đã gần, rất gần rồi. Nghĩ đến đây hấn cắn chặt răng, tay quen thuộc quăng đi thanh chiến đao đã sớm sứt mẻ để nhặt lên một thanh vô chủ khác nằm dưới đất, đoạn, hấn găm lên bệ người dùng khiên vật ngã một tên lính Việt mon men tiến đến gần, lấy thân dẽ hấn lên, lấy đao trong tay đâm xuống xoắn mạnh vài vòng cho đến khi bên dưới không còn cựa quậy nữa mới thờ hồn hèn gào to lên:

“Đừng để chúng lấp lại lỗ hổng!” La xong hấn lại chặt vật vung đao điên cuồng chém loạn.

“Thân vệ đội, theo ta tiến lên!”

“Sát!!!”

“Sát!!!”

Luru An dẫn theo thân vệ chém giết dừ dội nhanh chóng kích thích đầu chí của đám lính xung quanh. Chúng dồn dẽ áp sát, dùng nhiều cách đẩy văng binh lính Nam đang lao tới rồi hung hăng khuếch trương chỗ hổng mà tên Hán quân gáo úy phải vất vả lắm mới tạo ra. Nhờ vào đó mà lát sau tiếng hoan hô vang dậy của chúng đã tràn ngập cả chiến trường. Cuối cùng sau muôn vàn khó khăn tổn thất, Luru An đã đục xuyên phòng tuyến của quân Nam, chia cắt họ làm hai nửa.

“Diệu Bình, làm tốt lắm!” Mã Phòng thấy bạn mình thành công liền hồ hởi lắm. Hấn quát to hất lui mấy tên địch cản đường rồi hướng ra khăn cổ gào lấy:

“Duyên Bình, ta lên giúp Luru An một tay.”

“Tốt.” Đặng Hồng đáp lời, xong ngay khi hấn vừa định nói câu tiếp theo thì lập tức bị khựng lại bởi một tràng tiếng động lạ.

Huỳnh!!! Tùng!!!!

Huỳnh!!!! Tùng!!!!

Huych!!!! Cắc!!! Tùng Tùng!!!!

Tiếng huỳnh huych hòa nhịp cùng tiếng trống bồng dưng vang vọng khắp chiến trường nhanh chóng làm quân sĩ cả hai phía chú ý. Theo sau đó, mặt đất cũng chấn động dừ dội tựa như có thứ gì hết sức to lớn khổng lồ đang đều đặn nện lên trên khiến bọn họ không sao đứng vững chém giết được vội vã tách nhau ra. Càng lúc, tiếng động càng lớn, càng lúc, tiếng trống càng dồn dập.

“Đây là thứ quỷ quái gì? Động đất?” Có tên lính nhà Hán ngơ ngác hỏi.

“Khô... không phải động đất.” Một tên khác già dặn hơn nhiều lại tỏ ra lúng túng hơn nhiều. Một số tên khác có lẽ cũng đoán được điều gì vội vàng lo lắng co cụm lại, hốt hoảng nhìn về phía nơi phát ra tiếng động to lớn đó, càng nhìn, mặt chúng càng xám lại, càng thêm tái mét.

Huỳnh! Tùng!! Huych!!! Cắc!!!!

Trái lại, quân Việt tuy mệt mỏi không sao chịu nổi, tuy cũng khá chật vật vì mặt đất rung rẩy không ngừng. Nhưng trên mặt họ lại càng lúc càng phấn chấn, nắm tay cầm lấy vũ khí cũng theo nhịp trống dồn lại gần mà càng ngày siết càng chặt. Bởi vì tiếng động cùng nhịp trống này đối với họ quá quen thuộc đi..

TÙNG CẮC TÙNG!

RỔNG!!!!!!!! RÊ!!!!!!!!

Ngay khi nhịp trống vừa đột ngột dừng lại, tiếng động huỳnh huych cũng theo sau giảm dần rồi lặng hấn. Dẽ rồi sau đó từng thân ảnh to lớn dần dần xuất hiện, chúng đứng đó khiến cho tầm nhìn của quân Hán hoàn toàn bị che khuất, làm cho phía sau lưng chúng hoàn toàn bị giấu kín. Người ta chỉ có thể thấy trên những thân hình to hơn cả mái đình đó là từng cặp lông đuôi chim trĩ đang không ngừng phấp phới như từng cặp bông lau nặng trĩu. Lại như những cặp cánh chim xinh đẹp không ngừng khuấy động, không chỉ không làm giảm đi về uy nghiêm của chủ nhân chúng mà còn tô điểm cho những chiếc bành voi, những cái vòi to khỏe cùng những chiếc kiếm ngà sắc bén, làm cho những con vật này càng thêm oai nghi, bệ vệ hơn.

Ngay tại thời khắc Đặng Hồng cho rằng quân Nam đã vỡ trận, voi chiến tới. Những con voi dững mãnh đang không ngừng ngẩng cao đầu, rống ré những tiếng dừ tợn như cho cả thiên hạ này biết thứ vũ khí mạnh mẽ nhất của quân Nam, “loại kỵ binh” với sức mạnh vô song đã giáng lâm.

Rõ ràng hai mươi đầu voi, toàn bộ sức mạnh mà quân Lĩnh Nam có thể có được lúc này đều đã tề tụ. Khí thế của chúng ngay tức thì chấn nhiếp kẻ thù khiến lũ xâm lược không thể không tự chủ được nuốt mấy ngụm nước bọt. Quân Hán bị đàn voi hút hết sự chú ý, cũng theo đó dời tầm mắt về phía hai thót voi đi đầu, một đen như mực, một trắng như ngọc, tuy trái ngược hoàn toàn mà lại hết sức hài hòa đẹp dẽ. Trong đó con voi đen to lớn hơn con kia

hắn một vòng, cặp ngà cũng dài hơn. Nó đứng cao hơn voi trắng nửa thân hình như chứng minh cho thân phận tôn quý nhất của chủ nhân nó: Vua của tộc Việt, thủ lĩnh của dân Lĩnh Nam, Trung Châu.

Mà Vua Bà lúc này cũng đang nhìn chăm chăm bọn xâm lăng, không, đích xác hơn là Trung Châu đang phóng tầm nhìn bao quát toàn bộ chiến trường. Nàng thu hết tất cả phản ứng của mọi người vào trong đôi mắt sáng như quắc, cho dù đó là vẻ mặt hung tợn đầm máu của quân Hán hay là vẻ mặt phẫn chấn đầy mồ hôi của lính Việt. Ngay cả những gương mặt đầy vẻ day nghiêng của đám nội gián, phường công răn cắn gà nhà đang núp sau lưng ngoại bang lén lút bắn tới nàng, Trung Châu cũng thấy hết. Chỉ sau khi đã hoàn toàn nắm rõ tình thế hiện tại, Trung Châu mới khẽ đánh nhịp thờ phào, tất cả hãy còn trong tầm kiểm soát, rồi cuộc nàng vẫn dẫn quân tới kịp.

Ngày hôm nay, trận chiến này có ý nghĩa trọng đại không chỉ đối với nàng mà còn mang tính chất sống còn với quân dân Lĩnh Nam. Trận chiến này Trung Châu không chỉ muốn nhổ tận gốc những quân cò mà nhà Hán chôn giấu trong hàng ngũ của mình mà còn muốn giáng cho quân giặc một đòn mạnh mẽ để chúng phải co xùc tu lại sợ hãi, từ đó thu lấy quyền chủ động cho những bước tiếp theo của mình. Mà để làm như vậy nàng cần phải phối hợp thật nhuần nhuyễn với những cánh quân, những cử sủy khác, trong số đó có Đào Kỳ, Sáng... và cả Thánh Thiên...

Trung Châu nghĩ đến đây liền không khỏi kích động đến nỗi siết chặt bàn tay đầy mồ hôi, lúc này nàng đã rất gần với mục tiêu rồi. Đoạn, nàng nhẹ nhàng nâng cây cờ đuôi nheo nhỏ màu đen lên cao. Thấy tín hiệu của nàng, Khải Minh, người đang đóng thế vai trò của Trung Nhị Vương trên con voi trắng bên cạnh, liền trịnh trọng kẻ chiếc tù và to sát miệng thổi mạnh.

TUUUUUUUUUUUUUUU.....

Tuuuuuuuuu... Tuuuuuuuuu... ..

Tùng tùng tùng tùng!!!!

“Lĩnh Nam!!! Lĩnh Nam!!!!”

“Lĩnh Nam!!! Lĩnh Nam!!!!”

Chiếc tù và này vừa cất tiếng liền lập tức khơi dậy muôn trùng tiếng tù, tiếng trống hò reo từ những con voi đứng kề bên. Nổi tiếp, tiếng hô như sóng trào từ rừng thương giáo đi kèm lập tức theo gió bùng lên hòa cùng nhịp trống khiến bầu không khí bỗng dưng sục sôi hơn hẳn. Để rồi khi ngọn cờ trong tay Vua khẽ đổ nghiêng về trước cũng là lúc trận tiếng hoan hô đôi dồn thành vô vàn tiếng gào thét:

“Giết, giết!”

Cùng với tiếng gào, quân Việt ào ạt xông về phía đầy rẫy quân xâm lăng đang tụ tập, đám lúc này vẫn chưa hết hoàn hồn trước khung cảnh tráng lệ mà quân của Vua đem lại. Mà dẫn đầu đợt hồng thủy này chính là hai mươi thớt voi chiến tựa hai mươi cỗ chiến xa đang không ngừng nện cho mặt đất run rẩy, hất văng tất cả chướng ngại trên đường.

Mà cho đến lúc này đám Đặng Hồng mới rợn hết xương sườn nhận ra không phải chúng đã thành công đục thủng phòng tuyến của lính Việt, mà ngược lại chính Đào Kỳ cùng Sáng đã khôn khéo “nhường” hẳn cho chúng một khoảng trống vừa đủ để đối mặt trực diện với đả xung phong của voi. Tình thế hết sức rõ ràng, lại một lần nữa quân Hán bị chính đám man di chúng vẫn thường khinh bỉ lừa gạt. Mã Phòng đang dẫn quân xông xáo lại hỗ trợ Lưu An không kịp suy nghĩ nữa đành ngoác miệng gào thật to, tiếng gào nghe kinh tâm tán đảm:

“Đánh vào hai bên, đánh vào hai bên!!!!!!”

Tiếng gào của hắn ngay lập tức kéo lính Hán đang ngờ ngác tỉnh dậy. Bọn chúng đổ mồ hôi đầy đầu, đôi mắt đỏ sòng sọc, ai cũng biết với địa hình hiện tại mà trực diện đi kháng cự với bảy voi điên kia thì mặc dù không đến nỗi bị thất bại thảm, xong thương vong chắc chắn sẽ không nhỏ. Chó ép nhảy tưởng, bị dồn đến thế nguy hiểm quân Hán liền liều mạng.

“Đánh vào hai bên, con mẹ nó đám man này lừa chúng ta.”

“Sát, chen vào nhanh không toi mạng cả lũ bây giờ!!!”

Đương nhiên quân Hán liều mạng tấn công, quân Nam cũng là điên cuồng kháng cự. Từng chiếc lãng thuẫn dày cộm được không chỉ chiến binh của Lĩnh Nam quân mà cả binh sĩ khác oằn người giữ lấy. Chúng kẻ san sát nhau tựa như hai bức tường dài. Mặc cho quân Hán giờ đủ chiêu trò như là đâm chém, đập đá hay thậm chí là xô, là kéo vãn vững chãi đứng đó không hề mấy may hư tổn khiến tâm trạng quân thù nhanh chóng chìm vào đáy vực. Đã thế, không hiếm khi từ giữa những khe hở của tường khiến này len lỏi ra từng ngọn thương âm hiểm điểm từng lỗ máu trên thân thể đám người chen chúc phía trước, để đến khi quân Hán kịp phát giác thì đầu thương đã thu lại chỉ còn một cổ thì thể vô lực rũ xuống, lấy máu tươi cùng xác thịt của tên chủ nhân xấu số gia cố thêm độ vững chắc cho tường khiến.

Rầm Rầm Rầm...

“Chặn chúng lại, giết voi!!!!!!”

Theo tiếng bước chân ngày càng gần, tiếng huỳnh huych nhàn nhả cũng dần bị thay thế bởi tiếng rầm rầm ầm ầm như sấm đất do bảy voi đang không ngừng gia tốc tạo thành. Trước khung cảnh này tên Lưu An không thể làm gì khác hơn, đành gào lên hô hào quân sĩ lũ lượt vọt lên trước làm hãm trận quân cản voi.

“Cung thủ, nhắm đầu voi mà bắn!!!”

Mấy gã quân hầu dùng hết sức bình sinh rống to, kéo theo là mấy trăm mũi tên đen thi nhau đằng không ập tới đàn voi chiến. Lúc này tuy quân Hán không thể tụ tập được hơn ngàn cung tiễn tề bắn như trước được nữa, xong chúng vẫn nuôi hy vọng là mấy trăm mũi tên cũng có thể hạ gục được một, hai thớt voi, hoặc ít nhất cũng làm giảm tốc độ của chúng lại để tranh thủ thêm thời gian.

Đáng tiếc chúng không biết là trong số lính Việt có mặt ở đây có một tên rất quen thuộc với câu: “bắn thẳng vào mắt voi cùng quân tượng...” hay đại loại như vậy. Thế là hai mươi thớt voi này không chỉ được mặc giáp mây che kín phần chính diện mà còn có giáp mắt, ngay cả quân tượng cũng được trang bị khiên đồng, mặc giáp da bảo vệ. Đón lấy voi được trang bị cỡ này mà chỉ có chưa tới ngàn mũi tên chằm sóc thì hiển nhiên chúng chẳng thể gây nên chút tổn thất nào, thậm chí voi chiến còn cảm thấy bức bối vì bị những mũi tên này khiêu khích nên càng lao tới nhanh hơn, điên cuồng hơn.

“Tư... tướng quân... cung tên không có tác dụng!!!”

“Tướng quân, chúng ta phải làm sao đây?”

Vèo vèo vèo!!!!

Bọn chúng còn đang bàng hoàng thì quân voi đã phản công. Trên mỗi chiếc bành voi to đều có ít nhất hai cung thủ phục sẵn, bọn họ vừa núp xuống tránh đi đợt mưa tên xong liền ngóc đầu bắn trả. Mưa tên từ trên giáng xuống làm quân Hán khó lòng phòng bị ngã xuống không ít.

“Vòng ra hai bên voi, đánh vào hông chúng! Thương trận, có chết cũng phải cản chúng lại. Thân vệ theo tao!” Luru An lại gào lên.

Kinh nghiệm phong phú của quân Hán ngay lập tức được thể hiện. Đối đầu với mấy mươi cỗ chiến xa thời cổ đang ầm ầm cán tới quân Hán tuy có sợ đến xanh mặt vẫn nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh. Lại thêm bản thân Luru An làm gương liều mình xông trận, quân Hán cũng quên đi phần nào sợ hãi lập tức triển khai thành một trận hình vòng cung nhằm lợi dụng sự kém linh hoạt của bảy voi để vòng quanh vây chúng lại. Trong khi đó, mưa tên của chúng vẫn không hề dừng, mấy tên cung thủ nhìn lấy cánh tay chưa lè núp sau thuẫn trận không ngừng nhắm vào bành voi để bắn, thậm chí có mấy tên còn chạy nhanh lên trước hô vang phi mâu phi thương hồng gia tăng sát thương.

Đáng tiếc, tuy quân Hán cũng thuộc hạng anh dũng thiện chiến, tuy chúng cũng có tướng lĩnh gan dạ làm gương xong lại không cách nào so sánh được với quân Việt có chính Vua của mình dẫn dắt. Mà xui xẻo cho chúng là Trung Châu cũng không phải hạng tướng lĩnh tài năng tầm thường.

Vua nhìn quân Hán biến trận thì cười nhẹ không nói một lời. Tính toán của chúng làm sao nàng không biết? Sơ hở của quân voi thân là chủ tướng quân Việt Trung Châu so với kẻ thù càng hiểu đến tường tận. Nàng khẽ nhip tay cờ đợi cho hai quân đi vào khoảng cách thích hợp liền nâng cờ đưa lệnh:

“Nổi cờ, kỵ quân xuất trận.”

Ả nữ binh đứng sau lưng nghe vậy lập tức xoay người lấy cờ lệnh lớn vốn bị cuốn lại bên cạnh, bung nó ra phát dữ dội. Vừa nhìn thấy cờ này tung bay hai bên cánh quân voi liền vang lên từng tràng tiếng hoan hô.

“Nội Vệ kỵ binh, xuất trận!” Bên cánh trái, Âu Lan xoay tròn roi sắt dẫn lấy hơn hai trăm kỵ binh ầm ầm ra trận.

“Nội Vệ, chiến!!!!!!” Ở phía đối diện, Quý Lan cũng chỉ grom cùng hơn hai trăm quân kỵ còn lại lao ra.

Hai cánh kỵ binh bất ngờ lấy xu thế cường mãnh ngang trời xuất thế khiến quân Hán đỡ người ra không kịp phản ứng. Thật ra thì trước lúc cờ lệnh bung ra đã có không ít quân Hán nhìn thấy bóng ngựa nhấp nhô, xong do thân hình voi chiến to lớn đã che chắn không ít huyền cơ nên khi bọn chúng nhận ra đó là kỵ binh Việt thì mọi chuyện đều đã trễ. Lúc này đa số thương thủ quân Hán đều đang tụ tập ở giữa trận để đón voi chiến cản quét, lưu lại bên cánh chỉ có một ít thuẫn thủ cùng đao thủ.

“Giết!!!!”

Ầm Ầm Ầm!!!!

Hai cánh kỵ binh ra sau mà tới trước, vượt qua khỏi tốc độ của quân voi để bất ngờ đánh thốc vào hai cánh quân Hán đầy bộ binh lại không hề có chuẩn bị, ngay lập tức trận hình quân Hán nát tan. Kỵ binh Việt tuy không quá nhiều nhưng trang bị lại không tệ, tuy cưỡi ngựa chưa quá tinh thông song lại có bàn đạp cùng yên cương trợ giúp lại có hai vị nữ tướng anh dũng dẫn dắt nên chẳng mất bao nhiêu thời gian liền hung bạo đục thủng hai cái động thật lớn trên trận hình kẻ thù. Sau đó hai cánh giao thoa với nhau, hai nàng nữ tướng thoảng liếc nhau cùng nở nụ cười tinh quái rồi dẫn kỵ binh tiếp tục lao nhanh cắm ngay vào sau lưng thương trận ở giữa.

Trận hình quân Hán do Luru An vất vả khích lệ liền lập tức sụp đổ.

Bị kỵ binh không ngừng cản quét qua, lại, quân Hán không làm sao tổ chức nổi trận hình. Cho dù ngay sau đó Mã Phòng vội vã bỏ mặt hai cánh trung quân Đại Hán cho Linh Nam quân mặc lòng xấu xé mà tiến tới giúp đỡ, tình thế cũng không có chút nào cải thiện.

“Ổn định, mau ổn định trận hình, thương trận chớ rối loạn!” Luru An gào to, xong trong lúc voi chiến ầm ầm lao tới, giọng gào của hắn quả thực quá sức bé nhỏ.

“Hán tướng nạp mạng!!!!!!”

Trên bành voi, Trưng Châu đã sớm cảm lấy cung cứng nhắm kỹ mà bắn, mũi tên rời dây cung xoắn tít trong chớp mắt xuyên qua không gian chạm vào giáp che ngực của Lư An, sau đó ầm một phát đục thủng áo giáp, xuyên thấu lồng ngực tên Hán quân giáo úy trong ánh mắt kinh hãi không kịp phản ứng của đám thân vệ.

“Diệu Bìnhhhhhhhhh!!!!!!”

Mã Phòng tím gan tím ruột gào to. Hắn vội vã lao tới, hốt hoảng quỳ rạp xuống ôm lấy vai tên đồng bọn đã nhắm nghiền mắt lại không dám lay động gì mà chỉ run rẩy từ từ để tay lên mũi Lư An để kiểm tra. Vừa đưa tay vào hắn liền giật mình hô lên:

“Còn sống, Lư giáo úy còn sống!!!”

Thân vệ của Lư An cũng như của Mã Phòng nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chúng ba chân bốn cẳng nâng khiên cử thuẫn che chắn, vừa vận chận lấy mấy mũi tên nữa của quân Việt bắn tới.

Tính mạng của tên Lư Diệu Bình tạm thời không có đáng ngại, xong trận thế của quân Hán thì đã không còn đường cứu vãn. Mất đi chủ tướng chỉ huy, thương trận của quân Hán vốn đã khó hình thành liền bị voi chiến ầm ầm lao tới giày xéo. Voi chiến đi đến đâu, quân Hán văng tung tóe đến đó, nhiều tên thậm chí mất sạch đầu chí hoảng sợ quay đầu bỏ trốn.

“Hiển Sur, Diệu Bình, mau lui, man quân muốn khép cánh lại vây chết hai người các người kia!!!” Vừa vận lúc này giọng gào thét của Đặng Hồng cũng vang tới.

Mã Phòng đau đớn nhìn kết quả này, đầu óc hắn trống rỗng, hồi lâu hắn đành cắn răng ra lệnh cho quân lính dần dần lui lại, nhân lúc quân Hán còn chưa bị hai bức tường của Lĩnh Nam quân kẹp chặt mà trốn về sau.

“Đuổi theo, tuyệt không cho chúng chạy thoát!” Vua Bà lại tiếp tục đưa cờ ra lệnh.

“Rõ, truy kích, quét sạch quân thù.”

Quý Lan là người đầu tiên nhận lệnh, nàng giật mạnh cương ngựa khiến con chiến mã chồm lên bức tốc húc thẳng vào đám lính Hán bị lạc lại phía sau. Có nàng làm mẫu, kỵ binh Nội Vệ tuy chỉ mới tầm nửa ngàn người cũng cười to sáng khoái thúc ngựa mặc sức chém giết, thừa chí truy đuổi, thậm chí lúc bọn họ vượt qua tường khiên của Đào Kỳ cùng Nguyễn Sáng còn không ngừng rú lên ra vẻ chào hỏi khiến đám bộ binh đồ cả mắt vì ghen tị. Mãi đến khi kỵ binh đuổi đến tận trước trận hình của gác nơi cửa thủy trại, gặp thương trận cùng tên cứng của chúng hăm he mới khinh khinh quay ngựa kéo về dần trận cùng quân lính phía sau.

Lúc này cũng chỉ còn có mỗi Lĩnh Nam quân là không vội truy kích mà cẩn thận tổ chức lại trận hình, cử người thu dọn chiến trường trước khi tiếp tục nện bước chân dồn dập đều đặn tiến theo đoàn quân.

“Khải Minh, bọn họ quả thực đáng tin cậy.” Trưng Châu thấy cảnh này thì không hề tiếc lời khen lấy.

“Dạ vâng...” Khải Minh chấp tay cảm tạ, bởi lẽ Vua khen Lĩnh Nam quân cũng có khác gì khen hắn đâu? Đang lúc hắn miên man thì Trưng Châu tiếp lời:

“Bản thân ta thật lòng mong mỗi sau này dân Việt sẽ có nhiều cánh quân giỏi giang như thế.”

Khải Minh nghe Vua thôn thức, trong đầu linh quang chợt lóe liền đáp nhanh:

“Đương nhiên... có thể lắm chứ? Thưa, dân ta hoàn toàn có thể đạt được tương lai huy hoàng như vậy...”

“Ồ? Ha ha ha”

Trưng Châu nghe hiểu ý trong lời nói của Khải Minh, ánh mắt toát lên vẻ hài lòng và bật cười gật đầu. Đoạn, nàng đặt hai tay song song vịn bành voi, ánh mắt ghim chặt lấy tên Hán quân trung lang tướng đang vội vã dần trận trước cửa thủy trại để đón đánh quân Việt, chính là Cảnh Thư. Nụ cười trên môi chưa hề tắt Vua liền tiếp lời:

“Ta chờ lời hứa của ngươi. Còn bây giờ, chúng ta cần lấy máu tươi của quân thù để đốt lên ý chí bất tận của dân tộc.” Vừa nói, nàng vừa mạnh mẽ giao cao kiếm Thuận Thiên rồi hô vang:

“Toàn quân, tiến công, thề quét sạch quân thù ra khỏi Cẩm Khê! Lĩnh Nam trường tồn!!!”

“Lĩnh Nam trường tồn!”

“Lĩnh Nam trường tồn!”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Minh kim thu binh

“Cung thủ, nhắm vào phía sau trận hình đối phương mà bắn!”

“Cánh trái, tập trung thêm binh sĩ qua cánh trái, cẩn thận mạn kỵ tập kích.”

“Trường kích binh, qua binh dàn trận, mục tiêu chân voi. Ta nhắc lại, mục tiêu là chân voi!”

Bọn Đặng Hồng rút về thủy trại không bao lâu, quân Hán liền hứng chịu những đợt tấn công xối xả từ phía Lĩnh Nam. Không có nội gián gây bất ngờ, cũng chẳng còn kỵ binh tạo tính đột biến thế nên lần này tên Cảnh Thư có thể nói đã phải dốc toàn lực ra chống chọi mới có thể phần nào ổn định lại thế trận. May mắn là địa hình nơi đây cũng không phải quá rộng rãi để voi chiến tung hoành, mà chỗ lý tưởng nhất, có tính địa lợi nhất thì đã sớm nằm trong tay quân Hán nên tuy quân Nam có phần áp đảo hơn về sĩ khí, Cảnh Thư vẫn có thể lợi dụng ưu thế của mình để kéo trận chiến lâm dần vào thế giằng co dai dẳng.

Nói là nói như vậy, song quân Nam đã nhìn thấy thắng lợi đến rất gần nên sức tấn công đã chẳng phải thứ mà bất kỳ tên tướng Hán nào dám coi thường. Lại thêm có hai thân ảnh trên đôi voi chiến cao to ngoài xa không ngừng đánh trống cổ vũ nên bọn chúng càng thêm liều mạng, lớp này chết, lớp khác liền lao lên thay ngay. Quân Nam cùng quân Hán lấy mạng đổi mạng, người này gục lên xác kẻ khác khiến mặt đất vốn đã bị cày nát từ sáng sớm càng thêm trơn trượt lấy lợi, càng khiến đám binh sĩ vốn đã mệt mỏi hơn tai thêm phần khổ nhọc rất nhiều.

Điểm đáng mừng nhất mà Cảnh Thư có hiện giờ chính là hơn hai ngàn binh sĩ vừa mới hoàn thành đồ bộ đang sắp xếp trận hình cùng với mấy chiếc lâu thuyền chờ đầy ắp đầu người đang cố gắng chen chân vào bên đầu ở sau lưng. Có được số lượng sinh lực binh đông đảo thế này làm hậu viện Cảnh Thư mới phần nào cảm thấy mình còn có cơ hội lật ngược thế trận. Tất nhiên, đó là với điều kiện hắn phải tiếp tục thành công kéo dài tinh lực của mạn tặc, mà điều đó cũng đồng nghĩa với... Cảnh Thư không khỏi cắn răng cắn lợi, trong lòng giận thật giận, điều đó đồng nghĩa với việc quân Hán cũng phải chịu tổn thất thật nhiều. Mà làm như vậy tuy sau cùng hắn có giành lấy thắng lợi đi nữa thì cũng khó lòng thoát khỏi cái tội làm hao tổn quân.

“Hừ, tức chết người mà!”

Cảnh Thư vung tay như muốn giải tỏa cơn giận, hắn đứng trên tường thủy trại quan sát quân Hán đang vất vả chống trái đỡ phải mà trong lòng lúc này vẫn vương vấn mãi. Cho đến bây giờ hắn vẫn còn không chấp nhận việc quân Hán đang chiếm lấy ưu thế lại bị đám mạn rợ kia đuổi dí chạy về, theo hắn, tất cả những thứ này diễn ra là do đám Đặng Hồng quá mức nóng vội. Nếu như ba tên nhóc con kia trầm ổn thêm một chút, cẩn trọng cùng mưu mô thêm một chút thì quân Hán cũng sẽ không bị rơi xuống tình thế bắt buộc phải đối đầu trực diện với voi trận, mà như thế cho dù đàn voi điên kia có xuất hiện đi nữa thì cũng chẳng thể tạo nên kết quả như bây giờ. Mà nói đi cũng phải nói lại, hừ, Cảnh Thư âm thầm liếc về phía lòng sông nơi lá cờ soái chử “Mã” đang phất phơ, trong lòng có cỗ nộ khí không cách nào tiêu giảm. Nếu như không phải lão già khốn khiếp kia xuất đầu lộ diện làm tăng áp lực lên đám trẻ thì làm sao Cảnh Thư phải vất vả nhắc tay xử lý chiến cuộc như bây giờ.

“Mã Viện a Mã Viện, nguoi vẫn cứ như vậy, vẫn cứ thích cái kiểu nhìn người bằng nửa con mắt, vẫn cái cốt cách cao ngạo đè nén lên kẻ khác. Tên khốn nạn, khinh người quá đáng!” Hắn rửa thầm.

Quân Hán ngã đau ở phía đám Đặng Hồng quả thực là một cái tát trời giáng đập vào toàn bộ bố trí của Cảnh Thư, khiến hắn không thể không cấp tốc thu gom số binh lính còn sót lại để bỏ khuyết. Nghĩ đến bao nhiêu công lao của mình bỗng chốc gặp nguy cơ đổ sông đổ bể, máu nóng trong lòng hắn càng bốc lên cao hơn.

“Giết!!!”

“Chúng mày xông lên, quăng đám chó Hán này xuống sông đi!”

“Hò, hò, hò...”

Trong lúc Cảnh Thư mãi miết suy nghĩ, quân Việt, đi đầu là Đào Đô Thống, nhờ vào địa hình ẩm ướt cùng mép núi cao nơi bờ sông mà thành công phá toan cánh phải của quân Hán. Theo sau đó bọn họ từ bên phải tràn vào chém giết túi bụi khiến quân giặc lúng túng chống đỡ vô cùng cực khổ.

“Mẹ nó, mau nổi cờ lệnh Lý Bá bỏ sung cánh phải, chẳng lẽ chuyện này cũng phải đợi bản tướng nhắc nhở?” Cảnh Thư gầm lên, trong đầu hắn làm sao nghĩ đến việc không có lệnh của mình thì làm quái gì có tên nào dám cả gan mạo xưng lệnh trượng?

“Sát, đây chúng ra ngoài!!!!”

Nhận được quân lệnh, Lý Bá liền tức tốc kéo quân ra cứu. Tên Hán tướng xuất thân Khương tộc này quả thực cũng có phần dũng mãnh tuyệt luân. Cây lưỡng nha bồng trong tay của hắn chẳng khác gì một con thú dữ có sức tàn phá khủng khiếp không hề kiêng nể đối thủ sử dụng là gươm hay là giáo, là đao hay là khiên vẫn cứ mạnh mẽ phá nát chúng khiến quân Việt không thể không lui tránh. Từ đó quân Hán cũng tìm được chút cơ hội thở dốc, hứa lên giành lấy lại phòng tuyến cũ.

“Đáng tiếc, tên điên kia quá trâu chó đi, bằng không ta đã có thể phá nát chúng.” Đào Đô Thống bị đẩy lùi về sau hiển nhiên có chút không vui, thế nhưng trong lòng của chàng cũng khá là bất đắc dĩ.

“Không sao, anh đừng nóng vội.” nàng Thục cười nói. Ngạc nhiên thay tuy lúc này thế công của quân Việt gặp phải trở ngại không nhỏ, vậy mà nàng vẫn

không hề có chút nào lo lắng, không hề có chút nào mất bình tĩnh. Vẫn giọng hết sức trấn tĩnh nàng bảo:

“Quân Hán chỉ đang giãy chết mà thôi, ngày hôm nay chúng ắt phải bại chẳng thể nghi ngờ.”

“Đội thêm chút nữa, một chút nữa thôi là có thể nổi trống phản công rồi...” Trái ngược với nàng, lúc này Cảnh Thu vẫn một mực cho rằng quân Hán vẫn đang nắm lấy thế chủ động. Một mặt hắn không ngừng tự nhủ với bản thân phải hết sức bình tĩnh kìm chế, một mặt khác hắn lại không thể không luôn mồm hỏi:

“Lữ Húc đâu? Vì sao ta cho phát tín hiệu từ nãy đến giờ vẫn chưa có mặt?”

Nếu như lúc này có ai khiến Cảnh Thu mong mỏi nhất thì đó chính là tên Lữ Công Lượng. Với tình thế cài răng lược dai dẳng thế này, trong tình trạng cả hai phe đều đã dốc hết sức lực ra đời co như vậy thì đội kỵ binh của Lữ Húc hoàn toàn có thể sắm tròn vai như một đòn hiểm sắc bén nhất để kết liễu quân Nam. Vậy mà Cảnh Thu đã phải hai, ba tên thám báo đi tìm hắn mà mãi vẫn chẳng thấy bất kỳ tín hiệu nào báo về.

“Báo!!!! Phục Ba công có lệnh!!!!”

Ngay lúc Cảnh Thu đang mồm môi trông mong kỵ binh thì từ phía bờ sông có tiếng gọi vọng lên. Vừa nghe thấy hai chữ Phục Ba, trong lòng Cảnh Thu đã cảm thấy chán ghét. Hắn quay đầu nhìn tên truyền lệnh binh do quá vội vã mà rút thỏm xuống sông đang vội vàng bị bõm lội lên, khóe miệng lộ ra vẻ không vui cổ tỉnh không thêm để ý đến quân lệnh. Vừa vặn lúc này mấy tên thân vệ cũng hừng khởi hô lên:

“Chủ công, mau nhìn, kỵ binh của ta quay về!!!!”

Tiếng hô quát ồ ồ ngay tức thì khiến ý định muốn vùng roi trút giận của Cảnh Thu khựng lại. Cùng với rất nhiều binh lính xung quanh, tên trung lang tướng vội vã mỉm cười quay lại nhìn Hán kỵ đang hồi hả tiến ra khỏi con đường nhỏ, thậm chí nhiều tên trong số chúng còn vùng vẫy vũ khí hò reo:

“Kỵ binh đã về. Kỵ binh đã về.”

“Hoan hô, hoan hô.”

“Phen này man tặc chết chắc!!!!”

Bọn chúng sung sướng, bọn chúng reo hò, bọn chúng điên dại. Ngay cả tên Đặng Hồng đang nghiêng răng nghiêng lợi thu thập lại binh sĩ hay tên Mã Phòng đang bận rộn chỉ huy thân vệ khiêng Lưu An lên thuyền cũng tỉnh táo hẳn lên. Nhiều tên Hán binh khi nãy mới vừa bị dí chạy liên hạm hực xoay trái quay phải cố tìm kiếm vũ khí cho mình. Toàn bộ thủy trại chớp mắt được bao trùm bởi bầu không khí hết sức sục sôi.

Tiết thay, trở treu thay, hận thay, cái bầu không khí sục sôi này theo Hán kỵ càng lúc tiến lại càng gần liền tựa như nước sôi đun quá độ mà tiêu tán đi đâu mất. Bởi vì Hán kỵ không phải đang hồi hả lui lại để bảo vệ thủy trại, cũng không phải tích cực hiếu chiến muốn vây giết Vua Việt, mà lại đang như chó nhà có tang bị Thánh Thiên dí theo sát đít, bị lừa như lừa vịt trở về. Đã thế, nực cười thay bọn chúng còn không ngừng điên cuồng cầu cứu:

“Mau mau cứu mạng, mau mau cứu mạng Vương tướng quân, mau mau cứu mạng Vương tướng quân...”

“Vương tướng quân gặp nguy hiểm, cứu mạng, đừng cản đường, mau mau cứu mạng a.”

“Cứu chúng tôi với, man quân có bẫy, cứu chúng tôi.”

“CÁI GÌIIII???????”

Cảnh Thu quả thực như bị sét đánh ngang tai, trong tình thế hắn đang cần kỵ binh tới yểm trợ, nào ngờ kỵ binh không những không giúp mà còn nện cho hắn một đòn giòn gĩa. Không chấp nhận được sự thật Cảnh Thu rướn người ra ngoài tường trại vận khí rộng to:

“HỒ NGÔN LOẠN NGŨ!!!!!! ĐỨNG LẠI!!!!!!”

Tiếng rống của hắn tuy rất dũng mãnh, xong lại như đá bỏ biển chẳng có chút tác dụng gì với đám kỵ binh lao nhanh. Thậm chí bọn chúng còn bất chấp tất cả tông thẳng vào cánh trái của quân Hán, phá hỏng thật nhiều cự mã cũng như khiến bộ binh Hán hoảng sợ tán mất ra tứ tung trong ánh mắt trợn tròn, mồm miệng há hốc của quân lính xung quanh. Chỉ đến khi hơn ngàn Hán kỵ xối tung nền đất để lọt thỏm vào thủy trại chúng mới thần hồn nát thần tính hốt hoảng dừng lại.

Ý thức được hành động này của mình chính là trọng tội nên bọn chúng cũng không dám ngồi yên trên lưng ngựa mà vội vã bò lồm còm xuống đất. Hai tên quân hầu đi đầu lập tức đỡ lấy một kẻ mang giáp giáo úy với tóc tai rũ rượi, tay phải quặt què đưa ra khóc lóc:

“Trung... trung lang...Lữ tướng quân đã bất hạnh quên mình, Vương tướng quân hiện đang bị thương nặng. Mong trung lang tha mạng, mong trung lang tha mạng, xin ngài hãy cứu lấy Vương tướng quân...”

“Bọn mày nói cái gì?” Cảnh Thu tưởng mình nghe nhầm vội vã run rẩy hỏi lại.

“D... dạ thưa... Lữ trung lang đã hoảng rồi ạ, Vương giáo úy bị thương nặng cần được cứu giúp...”

“A!!!!” Cảnh Thu như không tin được vào lỗ tai của mình, hắn hốt hoảng nhìn kỹ tên phế nhân bên dưới. Vừa nhận ra đó quả thực là Vương Quảng,

Cánh Thư liền mất sức lực bùn rùn ngã hẳn ra đất.

“A... Làm sao, làm sao lại như vậy?”

“Giết!!!!!!!!!!”

“Giết, Lĩnh Nam tất thắng, Hoan hô!!!!”

Trong lúc Cánh Thư còn đang bần thần, Thánh Thiên cũng đã ung dung xuất hiện cùng Vua Bà song song vây lấy quân thù. Hai nhánh quân vừa nhìn nhau đã hiểu, chẳng cần bất kỳ một câu hiệu lệnh nào cũng đồng loạt hết vang tạo thành thế gong kim mạnh mẽ bóp nát thế trận vốn đã sớm bị đá kích sĩ khí trầm trọng mà tê liệt, vụng về. Quân Hán lúc này thật sự đã mất đi toàn bộ chiến ý, chúng chỉ mong mau chóng thoát lui lên thuyền chứ chẳng còn mần đến việc đánh chặn thế công hung hãn của quân Việt. Chỉ chớp nhoáng sau đó, thế trận của quân Hán đã lung lay gần như sụp đổ. Bấy giờ chẳng cần ai tuyên bố hay nhận xét, mọi người đều đã nhận ra: quân Hán đã thua!

“Phò mã gia, phò mã gia, mau đánh kim thu binh thôi.”

“Phò mã gia, chúng ta rút lui đi, còn núng sợ gì không có củi đốt.”

Quân Hán đại bại trên bờ, dàn tướng lĩnh trên lầu thuyền hoàn toàn nhìn rõ. Bọn họ liên hồi kêu gào khuyên lấy Lương Tùng mau ra lệnh cho quân lính rút lui để tránh tổn thất không đáng. Thế nhưng lúc này tên phò mã nhà Hán đã hoàn toàn phát ngốc. Hẳn dùng hết trí thông minh của mình cũng không sao nghĩ ra vì lẽ nào tình thế đang hết sức thuận lợi lại biến chuyển đột ngột như vậy. Điều này chẳng khác gì một cây chùy nặng đang điên cuồng giáng vào đầu hần.

“Không... không... không thể nào...”

“Phò mã gia, xin hãy bình tĩnh lại đi. Chúng ta hãy rút lui thôi.” Một tên tướng sợ hãi chạy lại ôm lấy Lương Tùng mà kêu gọi.

“Không, tránh ra. Chúng ta phải tử chiến. Đứng! Chỉ cần chúng ta đánh bại đám này thì man tặc sẽ mất hết. Khi đó ta sẽ chiến thắng, sẽ chiến thắng, khi đó công lao trời biển này là của ta, của ta! Ha ha ha, ha ha ha!” Nói đến đây hần liền điên cuồng cười to:

“Nổi trống, chấp pháp đội tiến lên, kẻ nào dám lùi giết không tha. Ha ha ha ha”

Tùng tùng tùng tùng!!!!!!

“Ha ha ha, trống tốt, trống tốt Ha ha ha!!!”

Đội hần vừa dứt lời tiếng trống dồn liền ngân nga không ngớt. Thế nhưng trái ngược với tràng cười điên dại của Lương Tùng, đám tướng lĩnh xung quanh lại chết lặng. Bởi vì tiếng trống này bắt nguồn từ rất nhiều những chiếc thuyền nhỏ thoi đưa theo hàng cỏ lau bên bờ sông tiến ra lao tới bọn họ. Đây là tiếng tín hiệu phản công của thủy quân Lĩnh Nam.

“Ha ha ha, xông lên, xông lên. Bản phò mã phải là người kiến tạo nên bất thế công huân, phong Hầu. Ta muốn phong Hầu.” Lương Tùng như bị điên.

“Cầm hần xuống, minh kim. Thu binh!!!” Đến lúc này Mã Viện cũng không thể đứng yên được nữa mà phải quát lên gọi binh lính đè tên phò mã gia xuống đất.

Trong tiếng gào rú của Lương Tùng, Mã Viện nghiêng răng nhìn về phía quân Nam. Lần này quân Hán chiến bại không chỉ hủy hoại tinh thần của tên phò mã gia mà còn khiến nhiều bố trí của Phục Ba sụp đổ. Vì thế lão đành phải thu binh bảo toàn lực lượng cho mình cũng như lần nữa đánh giá lại sức mạnh của kẻ địch.

Thế nhưng dù Mã Viện có làm gì đi nữa cũng không tài nào thay đổi được tình thế ngày hôm ấy.

Hôm ấy, quân Hán đại bại. Hơn vạn tên hăng hái lên bờ, lúc về tới đại doanh chỉ còn chưa tới sáu ngàn người, trong số đó Hán kỵ tinh nhuệ đã hoàn toàn sụp đổ.

Hôm ấy, một mảng lớn nội gián của quân Hán bị bắt gọn. Lý Man, Hồ Bá tuy may mắn trốn thoát nhưng đám người khác thì đen đuổi hơn nhiều. Đầu của chúng cùng với đầu lâu đám Chương Vũ, Lữ Húc, Rây Phiến, Na Nhung... bị cắm lên cọc cao cho quân Hán bên kia sông nhìn lấy, ngày ngày chịu đựng sự thóa mạ cùng mớ xé của đám quạ đói, thân xác mãi mãi không thể vẹn toàn.

Hôm ấy, quân Nam thắng lớn một trận, từ đó tạo thành cơ sở vững chắc cho những bước đi tiếp phía sau của vua, tôi Trưng Châu.

Cũng là ngày hôm ấy, bên bờ sông Đốc đầy sóng gằm cùng dãy núi Ba hùng vĩ, hình ảnh hai vị Vua sóng vai bên nhau cười vui ra trận một lần nữa trở thành huyền thoại trong tim mỗi người dân Việt. Nó tựa như lá cờ Lĩnh Nam vĩnh viễn tung bay mạnh mẽ, mãi mãi trường tồn không thể phai nhòa, mà bóng cờ lại bao trùm lên vô vàn xác giặc ngoại xâm.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Cúi đầu

Trung Châu đứng trên bành voi cao ngút, tay trái khê vuốt lá cờ lệnh đang cắm trước mặt, ánh mắt lại không khỏi bao quát suốt một dãy chiến trường dọc theo bờ sông Đốc.

Chiều hôm nay, sông Đốc, núi Ba và cả vùng Cẩm Khê này đều mang theo một cỗ khí tức thê lương đến u ám. Dưới sông dòng nước vốn vừa đục vừa ảm ỉ nay còn được vô số thi thể trôi nổi nhuộm thành một mảng đỏ ngầu nom đến đáng sợ. Nó như một con rắn cực lớn bằng máu tươi cổ quấn lấy bờ đất cao cắm chỉ chút những hàng cọc dài với từng chiếc đầu lâu sấm đã chẳng còn nguyên vẹn đang hướng những ánh mắt vô hồn man dại nhìn về phía bờ sông của quân Hán. Những chiếc đầu này như đang gào thét, như đang đe dọa, hoặc như đang khóc lóc tí tê để than vãn, để hối hận của những kiếp sống đốn hèn nhục nhã khi chọn lựa phản bội lại đất nước, phản bội lại dân tộc, mà từng đàn quạ đen cùng những bầy kền kền inh ỏi đang vòn vù xung quanh chúng lại chẳng khác gì từng tên cai ngục đến từ thế giới bên kia đang thay phiên nhau mổ xẻ, tra tấn những gì còn sót lại. Đương nhiên với số lượng đang tăng dần theo từng giây từng phút của đám “cai ngục” này thì số lượng đầu lâu quả thực là vẫn ít ỏi đến mức đáng thương, vì thế mà có không ít con cò lấy hết can đảm xò đôi cánh đen xì của chúng lượn vòng, xà xuống mặt đất bên dưới, nơi có số lượng xác chết khủng khiếp hơn nhiều để có thể tìm tới một bữa thịnh soạn hơn. Xong chúng chưa kịp há mỏm kiếm ăn đã gặp phải vô số hòn đá ném tới xua đuổi khiến chúng hoảng sợ phải lần nữa bay ngược lên cao mà nhìn xuống với ánh mắt đầy hằn học cùng tiếc nuối.

Theo lệnh của Vua cùng chỉ dẫn quân sư Khải Minh, từng tốp từng tốp lính Việt đang không ngừng qua trái, lượn phải giữa bãi tha ma, không phải chỉ để thu thập tài vật cùng trang bị của người chết, mà còn để thu dọn xác chết. Dù sao thì lúc này đất Việt cũng sớm bước vào mùa mưa, khí trời trong vài ngày tới sẽ càng lúc càng oi, càng nóng hơn nhiều, lại thêm bầu không khí không lúc nào không ẩm ướt chính là môi trường cực kì lí tưởng cho khuẩn mốc sinh trưởng, mà với số lượng xác chết đồ sộ như thế này thì Khải Minh e rằng chẳng bao lâu sau toàn khu này sẽ bị ô nhiễm bao trùm hết mất. Vì thế mà dù có muốn hay không, dù cho đã rất mệt mỏi, quân sĩ Lĩnh Nam cùng phải lê thân đi xử lý xác chết. Đối với quân Hán thì đơn giản chỉ cần gom lại một chỗ đống đốt cho lẹ, nhưng còn quân Nam sẽ được đem về khu mộ ở sau núi để chôn cất tử tế, cho dù đó chỉ là những ngôi mộ tập thể to lớn.

Tuy tất cả đều đã rất mệt mỏi, xong mỗi khi có ai bất gặp ánh mắt Vua Bà dỗi tới mình đều không tự chủ được cảm thấy trong lòng phần chấn hơn hẳn. Sau trận chiến ngày hôm nay Trung Châu đã gây dựng được uy nghiêm mà nàng muốn có, mà vị thế của nàng khi đối mặt với những người khác càng được củng cố vững chãi hơn trước nhiều. Điều này dẫn tới có không ít cừu sỷ từng ba lần bảy lượt cố tình khiêu khích nàng nay đã chẳng dám đối cứng cùng nàng nữa. Mà trong số ấy quan trọng nhất có lẽ phải tính tới tên thanh niên đang thẳng lưng đứng trước voi của nàng: Đô Kiên.

Lúc này tên cừu sỷ đã sớm lột bỏ bộ áo giáp đầy máu, thay vào đó là một bộ quần áo mới sạch sẽ chỉnh chu, tóc tai cũng đã được chải chuốt gọn ghẽ. Trang phục này kết hợp cùng khí chất cao quý của hắn hoàn toàn khác xa với đám người vừa bết bát vừa dơ bẩn đầy mùi mồ hôi cùng máu tanh đang tụ tập xung quanh. Nếu như không phải còn có một tầng vải dày băng bó nơi eo, quả thật không ai có thể nhận ra đây chính là tên cừu sỷ vừa bị chính thuộc hạ của mình đâm lên lúc vừa vào trận. Bên cạnh hắn là một tên người hầu đang bê lấy một khay gỗ, trên đó có chứa một cái đầu còn đang bê bết máu tươi.

“Đô Kiên.” Vua Bà bỏ không ít thời gian quan sát cái tên cừu sỷ cùng cái thủ cấp này, cũng như liếc nhìn Mai An đang tỏ ra hết sức kích động rồi mới nhẹ nhàng cất tiếng:

“Mày nói cho ta cùng mọi người biết, vì sao mày lại có được đầu Dương Mân?”

Đô Kiên ngẩng cao đầu trả lời Trung Châu:

“Hồi Vua, khi nãy tôi đi tuần tra đại doanh thì phát hiện tên này đang lén lút qua lại giữa các khu...” nói đến đây khoe miệng hắn vênh lên cao, ánh mắt lảo liên đảo qua mấy tên cừu sỷ đang đứng xung quanh khiến không ít kẻ vội vàng cúi đầu né tránh:

“Tôi nghĩ hắn đang tìm cách do thám tình hình của quân ta nên đã trực tiếp chém chết.”

Hắn vừa dứt lời, xung quanh liền khê òn ào hơn chút. Dương Mân chính là tên nội gián sừng sỏ có vai trò quan trọng gây nên cái chết của Nga Sơn Lê Thị Hoa, ấy vậy mà bây giờ hắn lại dám thừa cơ hai quân tranh chiến âm thầm lén lút quay lại đại doanh Lĩnh Nam, nói trong chuyện này không có quỷ e rằng chẳng ai dám tin. Đại doanh quân Nam không phải vì có trận đánh lớn mà thành chỗ không người, trái lại còn được bố trí không ít tai mắt, mai phục cùng bẫy rập, điều này có thông qua việc mấy tên nội gián chưa kịp triển khai hành động đã bị trấn áp nhanh gọn là có thể thấy được phần nào. Ấy vậy mà tên Dương Mân bị người người căm hận lại có thể vào sâu tận bên trong. Bằng cách nào? E rằng phải có kẻ che giấu chứ chẳng sai. Vấn đề là kẻ nào đây?

Nàng Thục nhíu mày hỏi:

“Lúc mày giết hắn có lục soát? Trên người hắn có thứ gì không?”

“Không, ta đã tìm tòi rất kỹ, hắn chẳng hề mang bất kỳ thứ gì trên người.” Đô Kiên đồng dạng đáp.

“Hừ, hắn không mang theo gì, hay là có kẻ không muốn cho hắn mang theo bất kỳ thứ gì?” Đô Kiên vừa nói xong thì có một giọng nói chua lè chen vào khiến tiếng trầm trở xung quanh không ngừng bật.

“Hoàng Nụ, mày đừng nói năng lung tung kéo mạng vạ đấy.” Mấy tên đồng bạn của kẻ vừa nói vội vàng khuyên lấy.

“Hừ, ta chỉ nói thật mà thôi.” Hoàng Nụ cười gằn, ánh mắt nhìn về phía Đô Kiên thách thức không ngừng.

Đáp lại, Đô Kiên chỉ quanh mắt làm ngo, điệu bộ người lớn không hề chấp nhất trẻ con nâng bàn tay hướng tới Trung Châu tâu lấy:

“Thưa Vua, qua việc này có thể thấy được sự phối hợp, bảo bọc giữa các toán quân có chỗ sơ hở không nhỏ khiến cho kẻ gian lợi dụng, điều này quả thực chính là điểm yếu trí mạng của quân ta. Vì thế Kiên xin to gan có lời yêu cầu hơi quá phận.”

“Ồ?” Trung Châu tròn xoe đôi mắt tò về hết sức thú vị hỏi: “Mày nói cho ta nghe xem, yêu cầu gì mà to gan, hơi quá?”

Đô Kiên cúi đầu lạy như cầu nệ một chút rồi nói thẳng một mạch:

“Sở dĩ nội gián có thể len lỏi vào giữa quân ta là vì quân ta chưa thống nhất điều lệnh, không đồng đều, trong quân lại có kẻ mang lòng dạ khác... Tôi trộm nghĩ, đã đến lúc chúng ta thống nhất các cánh quân lại làm một, toàn bộ đầu nhập về dưới trướng một người chỉ huy duy nhất để tiện bề hành động.”

“A, hần nói cái gì?”

“Nói như thế chẳng phải là thu hết binh quyền?”

“Mẹ kiếp, sao có thể vậy được?”

Lúc này ngay cả Trung Châu cũng có phần bất ngờ. Thống nhất binh quyền chính là điều nàng mong muốn làm nhất, nàng vốn định bụng thông qua uy danh của mình từ trận chiến hôm nay để ép các cử sớ đang chống đối đi vào khuôn khổ, buộc họ cúi đầu chấp nhận. Dè đâu nàng còn chưa mở miệng thì tên Đô Kiên này đã nhảy vào trước. Trung Châu dùng tay khê đảo qua đuôi mấy mũi tên cắm trong lọ tên bên cạnh hỏi:

“Đô Kiên, mày thực có ý như vậy?”

“Tâu Vua, đúng vậy.” Đô Kiên trả lời.

“Thưa vua, trăm ngàn lần không thể làm theo hần được!!!!” Tên Hoàng Nụ hét lớn lao ra quỳ tâu:

“Binh lực từ xưa đến nay luôn luôn được mỗi tù trưởng, cử sớ quản lý, như thế mỗi người mới biết đâu là bộ tộc, đâu là tổ tiên của mình, mới biết nên nghe ai điều khiển, nên bảo vệ ai. Chiến binh ngoài đánh trận còn phải săn bắn, làm lụng, nếu không thuộc về bản tộc thì chắc chắn sẽ hỗn loạn, đây là họa của dân ta, mong Vua suy xét.”

“Hừ, Hoàng Nụ, mày thật sự có tầm nhìn hạn hẹp, chẳng lẽ mày không thấy nhiều kẻ có binh có quyền thì sinh ra có lòng bán nước cầu vinh sao?” Đô Kiên đẩy chính nghĩa quất lại.

“Bán nước cầu vinh? Buồn cười, mày đang nói ai đó? Thêm nữa, mày tính hợp nhất quân lực vào tay ai? Mày sao? Khả khả khả.” Hoàng Nụ cười vang một cách hết sức khinh bỉ, rồi hần mặc kệ mặt mũi tên Đô Kiên đang xám ngắt lại vì giận mà tiếp tục:

“Thưa Vua, nếu như quyền thống lĩnh đưa vào tay hần, tôi sợ quân sĩ vừa ra trận lại lập tức cầm gươm đâm eo tướng lĩnh nữa thì lại khổ. Ha ha ha!!!!”

“Mày muốn chết!!!!”

Đô Kiên gầm lên, hần rút gươm bên hông ra, dùng chân đạp Hoàng Nụ ngã rầm ra đất trong khi tên này còn chưa kịp phản ứng rồi gằn giọng:

“Chú mày, Hoàng hầu Hoàng A Các có còn sống cũng không dám đối với tao vô lễ như vậy, mày là cái thá gì? Chẳng lẽ mày cho rằng tao không dám chém mày?” Vừa nói, thanh gươm trong tay hần đã giơ lên cao, mạnh mẽ chém xuống.

VU!!!!!!CHOANG!!!!

Ngay tức thì một mũi tên phá không bay đến, vừa vắn đánh trúng chuôi gươm của Đô Kiên khiến hần hoảng hồn buông tay bắn thanh gươm văng cắm xuống đất.

“Đô Kiên, mày cho rằng tao ở đây làm cảnh sao? Mày lớn mật thật!” Trung Châu thu lại cây cung trong tay, ánh mắt đầy băng lãnh nói.

Đô Kiên cúi đầu thật thấp, ánh mắt đỏ lòm, hàm răng cắn chặt. Hần kín đáo liếc nhìn tên Hoàng Nụ đang bị Đào Chiêu Hiền dùng sức giữ chặt kéo ra sau vẫn không ngừng la hét mắng chửi om sòm. Đô Kiên hơi lắc cái cổ tay tê rần, cố nén cơn đau dữ dội từ vết thương cũ ở eo rồi mới hít sâu một hơi cung kính:

“Thưa, Kiên không dám, do Hoàng Nụ nhiều lần khiếu khích khiến tôi có chút mất bình tĩnh, Kiên xin tạ tội.”

“Hừ? Mất bình tĩnh sao? Vậy mà ta cứ tưởng mày có tình chém người cho ta xem chứ.” Trung Châu nửa đùa nửa thật nói ra. Gặp tên Đô Kiên đã im lặng cúi đầu không dám đáp lại nữa mới cười bảo:

“Thế nhưng không thể không nói, lời của mày ban nãy ta cũng rất chi là đồng ý. Thế theo mày thấy quân ta nên thống nhất về tay ai?”

Đô Kiên nghe hỏi thì tò về đã sớm có câu trả lời từ trước. Hần trịnh trọng đứng thẳng người hướng Trung Châu dằng hoàng nói lớn:

“Tâu, sau trận chiến hôm nay, Kiên thấy rằng quân sĩ chúng ta nên toàn bộ thu về dưới tay Vua là chính xác nhất.”

“Sao kia?????”

“Hắn quả thực là điên rồi...”

“Nhất Lang, cậu không thể nói bừa như vậy được.”

Từng câu từng chữ hắn nói ra tựa như một nhát búa lớn động vô trong lòng mỗi người. Lần này ngay cả Trung Châu cùng đám Đào Kỳ, Thục và Thánh Thiên cũng không hề ngoại lệ tí nào đều mở to mắt không ngờ. Đô Kiên đồng ý tự nguyện giao ra binh lực thật sự có ý nghĩa không hề nhỏ. Hắn là người có tiếng nói, có trọng lượng, có địa vị, lại là kẻ hay ra mặt đối đầu với Trung Châu, nếu hắn đã tự giác như vậy thì những tên kia làm sao còn có thể ý kiến ý cò gì nữa? Có hắn làm đầu tàu, việc thu thập binh quyền của Vua sẽ dễ dàng hơn không chỉ một lần.

“Đô Kiên, mày nói thật?” Thánh Thiên hỏi.

“Từng câu từng chữ đều là thật lòng. Từ hôm nay về sau, toàn bộ chiến binh của nhà họ Đô và cả tôi đều nguyện ý mặc Vua bày bố.” Đô Kiên cười đáp.

“Tốt, quá tốt, ta thật không ngờ Đô Nhất Lang lại có tầm nhìn đến vậy, đây quả thực là may mắn của tộc ta.” Nàng Thục cười to, cũng tóc nhảy xuống ngựa hướng Vua thưa:

“Tâu Vua, Thục cũng nguyện tự giao ra binh lực, toàn bộ nghe theo Vua sai phái.”

“Đúng, thưa, ba anh em chúng tôi cùng toàn bộ Lạng Sơn quân, Đào gia quân từ hôm nay xin được về dưới quyền của Vua.” Ba anh em Đào Đô Thống, Đào Chiêu Hiền, Đào Kỳ cũng thoáng nhìn nhau cười hô.

Tiếp theo đó tất nhiên là Thánh Chân, Mai An, Lê Chân, Phương Dung. . .tần tịu rất nhiều tướng lĩnh nhân dịp sự kiện còn đang nóng hổi này nhanh chóng bước ra tuyên thệ. Trước sự việc trong nháy mắt đã “ván đóng thành thuyền thế này” đám người phản đối cũng chẳng còn cách nào khác.

Soạt!!!!

Đương nhiên có thật nhiều người có lòng phản đối đã hơi chút rục rịch. Xong trong lúc bọn chúng còn chưa biết phải làm gì Khải Minh đã tính ý ra hiệu cho Sáng, ngay lập tức mấy trăm Lĩnh Nam quân cùng Nội Vệ vốn đang bảo vệ nơi này liền đưa tay dè hờ lên chuỗi guom, sát khí bên người không ngừng ẩn hiện thị uy. Dưới cái nhìn đầy uy hiếp của đám ôn thân vừa tung hoành khắp chiến trường không địch thủ, đám đa đoan kia đành phải cúi đầu chấp nhận. Kẻ nào không chịu nổi áp lực đành tui nguôi học theo giao ra binh quyền, kẻ nào lì lợm hơn thì im thin thít quyết không tham gia, chúng không hề biết tất cả hành động của mình đều đã được Vua cùng các vị cốt cán của Lĩnh Nam quan sát thấu đáo.

“Ha ha ha, tốt, các vị có lòng suy nghĩ như vậy chính là điềm báo trường tồn cho dân tộc chúng ta.” Trung Châu cười to, cũng chấp tay hướng những người bên dưới đáp lễ. Ở con voi bên cạnh Khải Minh giờ tay hô vang:

“Lĩnh Nam muôn năm!”

Àm! Âm! Âm!!!

“Muôn năm, muôn năm, muôn năm!!!”

Sáng cùng các quân sĩ gần đó lập tức nện mạnh vũ khí vào giáp hô theo. Tiếng hô dần dần lan tỏa sang quân sĩ ở xa hơn rồi chẳng mấy chốc, câu Lĩnh Nam muôn năm lại lần nữa bao trùm lên toàn vùng bờ sông rộng lớn như báo hiệu cho sức sống mãnh liệt của một dân tộc đang vùng lên giữa chốn địa ngục đầy chết chóc.

....

“Ha ha ha, sáng khoái, không ngờ thằng Đô Kiên lại hiểu chuyện như vậy. Quả thực chúng ta đã nhìn sai cậu ta rồi.”

Đào Chiêu Hiền vừa đi vừa cất tiếng cười vang nói với mọi người xung quanh, mỗi lần chàng nhớ lại quang cảnh Đô Kiên hỗ trợ nộp binh quyền là lại không tài nào giấu nổi tia sung sướng trong lòng. Chỉ cần có toàn quyền quản lý quân đội trong tay, Vua Bà sẽ càng bước gần hơn đến việc tập trung toàn bộ tài nguyên mà dân Việt vốn có, chỉ có lúc đó, Đào Nhị Lang cho rằng chỉ có lúc đó dân Nam mới có đủ sức lực để đối cứng cùng quân xâm lược. Vì thế tên Đô Nhất Lang vốn rất khó ưa trong mắt chàng lại hóa ra đáng yêu vô cùng.

“Em nghĩ như thế ư rằng làm to.” Đào Đô Thống lắc đầu hóm hỉnh đáp.

“A, vì sao?” Đào Chiêu Hiền khó hiểu.

“Anh Hiền, Đô Kiên làm thế chẳng qua là muốn tự cứu lấy mình thôi. Bây giờ ngoài quân lính họ Đô ra hắn đã chẳng còn bao nhiêu quân, lại chẳng có thế, uy danh vốn có lại bị đám Lý Mạn phá sạch. Hắn muốn sinh sống an nhàn ở đây thì đành phải nhẫn nhịn thôi.” Thánh Thiên hừ lạnh giải thích.

“Nhưng nếu nói như vậy, tên Đô Kiên này lại chẳng phải càng phải càng thêm âm trầm, càng nguy hiểm?” Lê Chân không khỏi cảm thán:

“Vốn dĩ hần chỉ có chút tiếng tăm gói gọn trong Cửu Chân thôi, nào ngờ hần ra chiêu thế này. Nếu ngày sau nhờ vào đó mà quân ta lớn mạnh đủ sức dẹp yên ngoại xâm, hần chẳng phải là kẻ có công đâu? Lúc đó uy danh của hần chắc chắn sẽ sớm bao phủ toàn bộ Lĩnh Nam... đã vậy, lỗi lầm làm loạn quân của hần cũng đã sớm theo gió mà bay...”

“Đủ kiên quyết, rất quyết đoán, kẻ này, không thể không đề phòng.” Lê Chân kết luận.

“Mọi người nói đều có lý.” Trưng Châu nở nụ cười, nàng hơi vuốt vuốt góc áo choàng, rào bước chân nặng trĩu bởi giáp trụ trên đất nói:

“Xong dù sao nhờ có hần mà chúng ta cũng tiện nhiều việc. Coi như vì lần này, vì chú Dương, ta tha cho hần cũng được. Vấn đề bây giờ quan trọng nhất chính là mau chóng ổn định nội bộ, tiếp tục tiến hành bước thứ hai.”

Khi nàng nói đến đây, đoàn người đã hoàn tất tiến vào căn nhà gỗ dùng làm phòng họp với mấy mươi quân sĩ Nội Vệ canh gác bên ngoài. Dưới ánh đuốc soi sáng Trưng Châu hướng về Quý Lan ra hiệu. Cô nữ tướng liền chấp tay bước lên thông báo:

“Mọi người, theo như em mới nhận được tin tình báo: cách đây nửa canh giờ doanh trại quân Hán lại có động tĩnh, có tới hai ngàn quân lính với nhiều cò xí cùng kiểu xe đã rời doanh hướng về phía Bắc. Do đường tới cộng thêm địa hình nguy hiểm nên trình sát chỉ nhìn thấy trang phục đám người này khá xa hoa, cò xí đi đầu có chữ Lương cùng Cảnh, Vương, ngoài ra không thể thu được thêm gì nữa.”

“Lương... chính là Lương Tùng rồi, hần cũng là kẻ đích thân chỉ huy quân Hán hôm nay. Cảnh, Vương... xem ra là Cảnh Thư cùng Vương Quảng. Hừ, hai tên này thật lớn mệnh, chẳng lẽ chúng có ý đồ gì?” Phương Dung nhận xét.

“Ha ha, tôi thấy mình nghĩ nhiều, theo tôi, chúng bỏ chạy thì đúng hơn.” Đào Kỳ cười nói.

“Tam Lang có nhận xét gì? Cứ nói.” Trưng Châu đưa tay mời.

“Vua, mọi người. Theo như mấy tên trong Lĩnh Nam quân báo lại, Vương Quảng đã bị bắn phé trong trận mai phục ban trưa. Thêm vào một số thủy quân cũng chứng kiến cảnh Mã Viện áp giải Lương Tùng để thu lấy binh quyền, mà Lương Tùng thất thế, Cảnh Thư tất nhiên phải nói gót đi theo. Theo tôi, đây là đoàn binh đi hộ tống ba tên kia bại lui về Bắc đấy.”

“Ra là vậy, nếu thế thì quả là may mắn cho chúng ta.” Phương Dung nở nụ cười thật tươi đáp lời.

Vừa vặn lúc này trước mặt có mấy người bước đến, thì ra là đoàn Diệu Tiên phu nhân, Hoàng Cống, Âu Khanh, Khải Minh cùng với Trưng Trinh. Trong đó cô Vua Em lại có nét mặt nhợt nhạt nom thấy rõ của người vừa ốm dậy.

“Trinh, em ổn chưa? Vì sao lại đi ra ngoài thế này?” Vừa thấy em mình, trong mắt Vua Bà đã ít đi mấy phần uy nghiêm, đầy thêm nhiều phân yêu thương nói ra.

“Chị à, em không sao, em xin lỗi đã để chị phải lo lắng nhiều.” Trưng Trinh cúi đầu nói nhẹ.

“Không sao là tốt rồi, không có gì là tốt...” Trưng Châu vừa nói vừa thoáng nhìn về phía Diệu Tiên phu nhân như hỏi thăm. Người sau đương nhiên không dám giấu diếm nên gật nhẹ đầu nói ra:

“Thưa, quả thực Vua em đã an toàn. Mặc dù đây là loại cực độc của người Ba xứ Thượng ở Tây Bắc, xong do độc chỉ có một liều ít cộng thêm có hai ông Hoàng, Âu hỗ trợ nên đã lấy được nó ra ngoài.”

“Độc người Ba? Thật quá tàn ác.” Khâu Ni công chúa khẽ hô.

Trưng Trinh mỉm cười với Khâu Ni rồi hướng chị mình chấp tay chúc mừng:

“Chị, vừa rồi em có nghe Khải Minh kể lại, chúc mừng chị đã thành công thu binh quyền.”

“Vẫn chưa phải toàn bộ, xong quả thực là tin mừng.” Trưng Châu cười đáp, xong khi vừa nói xong, hai mắt nàng đã khẽ híp lại, khí thế vừa thu lại ban nãy lại lần nữa bộc phát ra:

“Vẫn còn nhiều kẻ ngoan cố cứng đầu, ngu xuẩn chưa nhìn thấy được con đường phía trước, lại cũng còn mấy tên rõ ràng mang bụng dạ hai lòng, cố tình thách thức quyền uy của dân ta.”

“Còn có việc gì?” Hoàng Cống tỉnh ý vuốt râu hỏi ngay.

Thánh Thiên chấp tay thưa:

“Dạ ông, vừa nãy Đô Kiên có tới gặp riêng cháu để mật báo, hần cho rằng em trai mình đã hàng Hán rồi ạ.”

“A... ôi chao...” Âu Khanh nghe thế thờ dài. Đô Dương, Chu Bá cùng hai người bọn họ là bạn tốt lâu năm, con cháu của hai người kia, Âu Khanh cùng Hoàng Cống đều rất mực thương yêu quan tâm, vậy mà nào ai có ngờ một vị Lạc hầu sùng sỏ Cửu Chân như Đô Dương lại có hai đứa con đầu tệt như thế? Quả thực khiến lòng ông đau lắm thay.

“Theo như ta biết được...” Hoàng Công khẽ vỗ vai ông bạn an ủi rồi nói:

“Hiện giờ phần lớn Đô gia quân đang đóng ở ải Sấn Giao phía sau? Đô Kiều cũng ở đó?” Gặp mọi người trầm trọng gật đầu ông nhủ mày xoa cằm:

“Ài Sấn Giao là quan ải quan trọng để tiến vào Cửu Chân, trên có thể chặn đường bộ, dưới có thể quan sát đường sông. Từ Cẩm Khê này qua Cửu Chân dù có nhiều đường xong trừ khi bơi ra biển, còn không đại quân nhất định phải qua đó không sai đi đâu được. Hắn đã chiếm lấy quan ải thì cũng có nghĩa đã đặt gươm vào cổ chúng ta rồi.”

“Thưa ông đúng vậy, vì thế cháu đã ra lệnh cho Chấn Bắc chuẩn bị, đội lát nữa quân sĩ Lạng Sơn ăn uống nghỉ ngơi một chốc sẽ lập tức lợi dụng màn đêm ra trận, bí mật đánh lên ải này.” Trưng Châu vẫn rất bình tĩnh giải thích.

“Ừm...” Hoàng Công nghe nói, hai mắt nhấp lại xoa râu suy tư. Ông bước đi vài bước thì quay sang liếc Khải Minh thật lâu đến nỗi tên kia nổi cả da gà mới cất tiếng:

“Thằng nhóc, tao nghe nói mày có loại Liên Châu nỏ từ thời Vua Thục Phán để lại?”

“Dạ, không hẳn ạ.” Khải Minh thật lòng đáp: “Đây chỉ là nỏ tiền do Kẻ Khí mày mò tạo nên, Liên Châu chỉ là cái tên bắt chước người xưa, không có thật.”

“Lắm việc.” Hoàng Công liếc xéo mắg: “Nói nhiều vậy làm gì? Nó có bắn được nhiều tên nhiều lần không?”

“Dạ có...” Khải Minh có chút không hiểu trả lời.

“Đưa cho tao, tao có việc xài.”

“A, đưa ông? Thưa?” Khải Minh hơi hoảng, hần vội nhìn qua Vua cùng ông Âu Khanh thoáng hỏi thăm, gặp mọi người đều vội vã gật đầu mới định đồng ý. Ai dè chưa mở miệng ông Hoàng Công đã mắg:

“Sao? Không tin lão? Mẹ chứ mày còn nhìn Ch... Vua cùng lão già kia xin phép? Quên đi, tao tự đi lấy cho xong, mày cho hay không mặc mày.” Nói dứt lời liền quay lưng đi thẳng.

“A... ông ơi... Quân sư ơi, không phải cháu không cho mà số nó ấy đã dùng quá nhiều sắp hư rồi, cháu sợ làm hỏng việc của ông...” Khải Minh thấy vậy vội vàng đuổi theo giải thích. Gì chứ dù chỉ gặp hai thầy trò Hoàng Công, Xuân có mấy tiếng hần cũng đã sớm lĩnh ngộ sự lợi hại cùng lòng thù dai của hai người. Để ông lão này tự thân đi lấy? Hần thật chẳng có đủ lá gan.

“Hi hi...hi...” Trưng Trinh nhìn theo bóng hai vị quân sư không được bình thường của quân Việt đang rượt đuổi nhau đi xa cười nhẹ, rồi như nhớ tới việc gì nàng quay lại nhìn chị mình hỏi:

“Chị, còn nàng ta, chúng ta cần sao?”

Trưng Châu vừa nghe nàng nói, hai tay đã khẽ nắm chặt như đang giằng co dữ dội, đoạn nàng thả lỏng tay, ánh mắt trong vắt ngẩng đầu đáp:

“Cần, đương nhiên là cần. Đi, chúng ta đi hỏi ả ta thêm vài câu.”

P/s: hai tác có nhầm giữa nàng Quỳnh và nàng Quế, theo chương 48 thì Quỳnh mất Quế sống, xong đạo này thành Quỳnh sống Quế mất. Xin lỗi anh chị em, thôi cứ coi như người sống là Quỳnh nhé. Cảm ơn ạ=)

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 112: Toan tính

Ở đây các tướng lĩnh nghe Trưng Trinh hỏi chuyện như vậy đều khéo léo quay đầu đi không muốn tham gia, duy ngoại trừ có Quý Lan là khẽ thở dài, trong ánh mắt chất chứa nỗi niềm khiến người khác phải đồng cảm. Dường như Vua cũng biết những gì mình sắp sửa làm có phần rất nặng nề thế nên nàng cũng không vội hành động, mà tĩnh lặng ngồi yên, tay đánh nhịp cộc cộc lên bàn gỗ như châm chước, như suy ngẫm. Trưng Trinh cũng biết những gì chị mình sắp sửa quyết định là rất quan trọng, tuy không phải ảnh hưởng đến đại cục của dân tộc, xong cũng có thể khiến lòng các chị em nàng đau đớn chà khác gì mất đi người thân. Vì thế mà nàng cũng không hề đốc thúc mà còn tính ý dùng ánh mắt chặn lấy Âu Lan định mở miệng hỏi, sau đó nàng đoạn chính đứng sau lưng chị mình chờ đợi.

Thế nhưng có lẽ vấn đề này quá mức khó khăn, hoặc dĩ dù Vua có cố gắng châm chước thế nào đi nữa cũng không thể xử lý việc này nhẹ nhàng đi được. Cho nên mãi đến khi có tên quân lính đi vào báo lại rằng quân sĩ Lạng Sơn quân đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn đợi Tam Lang cùng Phương Dung là có thể lập tức ra trận, Trưng Châu đành phải thở hắt ra một hơi, ánh mắt kiên định mườì phần lắ đầu bảo:

“Chuyện của nàng ta đành phải như vậy thôi. Mặc dù chị cũng muốn cho nàng một cơ hội nữa lắm, xong quả thực đã không còn cách nào khác.” Rồi vua ngay tức thì trở về về mặt uy nghi, bá đạo như bình thường hướng về vợ chồng Đào Kỳ giao phó:

“Tam Lang, Phương Dung, Ai Săn Giao cực kỳ quan trọng đối với quân ta, việc này đành nhờ vào các người rồi.”

Đào Kỳ cùng Phương Dung cười đáp:

“Thưa, chúng tôi tất nhiên cố hết sức, với cả có Lê Chân hỗ trợ, chuyện này tất nhiên dễ như lấy đồ trong túi vậy.”

Trung Châu nhẹ nhàng gật đầu, lần nữa trao ánh mắt kiên nghị tin tưởng cho các vị tướng lĩnh trước khi nặng nề cùng em gái và Nội Vệ rào bước chân về căn nhà gỗ của mình.

Thật lâu sau, khi mặt trời đang dần dần tránh xuống phía sau dãy núi Ba hùng vĩ để nhường chỗ cho từng áng mây đen bao phủ lên dòng sông Đốc. Lúc này nó vẫn còn phảng phất nhuộm chút màu đỏ, cũng không thu hút bằng việc từ một cửa thủy trại kín đáo, từng chiếc thuyền to nhỏ không đồng đều cũng tuần tự dựa theo ánh sáng đang ngày một yếu dần, giữa trăng trắng tiếng côn trùng che giấu nhịp nhàng nối đuôi nhau xuất hiện.

Lê Chân khoanh tay đứng trên mũi thuyền vừa nhìn mặt sông phía trước xác định phương hướng cho binh sĩ, vừa cẩn trọng ngược lên quan sát trên không để định vị trăng sao phòng hồ chốc nữa trời nhá nhem chẳng còn thấy gì nữa. Sau khi đã xong xuôi nàng mới nghiêm trang bước xuống cộp cộp đến bên hai vợ chồng Đào Kỳ - Phương Dung đang quan sát rừng cây hai bên dòng sông mà hỏi:

“Tam Lang, anh xem chúng ta nên đánh như thế nào?”

Đào Tam Lang vừa xoa cằm suy tư chốc lát mới nói:

“Tình thế hiện tại, tôi cho rằng Đồ Kiều dù sao vẫn không thể biết đường đi nước bước của chúng ta được. Do đó tốt nhất là dùng kỳ binh, cho giả làm thuyền vận chuyển dân chúng đến nhờ quan ả nghỉ ngơi một phen rồi bất ngờ đánh cướp là hợp lý nhất.”

Lê Chân nghe nói vậy lắc đầu nhẹ nhàng bảo:

“Quan ả hiểm yếu, làm sao có thể cho dân chúng dễ dàng ra vào. Tôi thấy vẫn nên cho một, hai chiếc giả đi đốc lương như bình thường cập bến nghỉ qua đêm rồi bất ngờ đánh chiếm thủy môn thì hơn.”

Lần này đến phiên Phương Dung nhíu mày:

“Làm như vậy rất nguy hiểm, số thuyền quá ít. Lỡ may Đồ Kiều thấy có điểm không hợp lý thì chẳng phải toàn bộ mọi người trên thuyền ấy đều phải hi sinh?”

“Đúng là có chút mạo hiểm.” Lê Chân gật đầu: “Xong so với cường công của ả thì cách này có lẽ đáng để chúng ta thử hơn. Dù sao...”

Lần này nàng chưa nói hết câu thì bên dưới thuyền liền có tiếng gọi vọng lên rằng:

“Thầy Kỳ, chị Dung, Thánh Chân công chúa, cho tôi lên thuyền một chốc với ạ.”

“Ai? Là Khải Minh! (là quân sư?)”

Ba người vừa nghe tiếng hô thì nhìn nhau ngạc nhiên quá cỡ. Riêng Phương Dung liền vội vàng xoay người tiến về phía mạn thuyền nhìn xuống. Chỉ thấy Khải Minh đang đứng trên một chiếc xuồng con, mặt cười tươi như hoa dùng tay vẫy vẫy chào lấy nàng, miệng còn không ngừng hô lên “Em ở đây, em ở đây.” như sợ Phương Dung không tìm thấy mình vậy.

Lát sau, đứng trước mặt ba người là một tên thanh niên tóc tai hơi chút rũ rượi, quần áo thì bị ướt mát một mảng, đôi chân trần lấm lem bùn đất tựa như vừa đi ruộng về, nhìn nhếch nhác kinh khủng.

“Vi sao cậu lại có mặt ở đây? Vi sao lại ra thể thống này?” Thánh Chân công chúa vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Khải Minh là độ phản cảm liền lập tức leo thang lên tận trời xanh. Nàng nhíu mày giáo huấn:

“Khải Minh, cậu nên biết dù gì thì dù, bây giờ cậu cũng là quân sư của dân tộc ta. Đã là quân sư thì phải đàng hoàng một chút chứ? Cậu xem quân sư Hoà... Hoàn...” Nói đến đây nàng liền áp úng, đơn giản vì vị quân sư kia của quân Lĩnh Nam so với tên thiếu niên này thì quả thực cũng một chín một mười, chẳng hề kém đi đâu. Nghĩ vậy nàng đành hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn nói.

“Ha ha, em đừng trách cô ta, tính cô ta vốn rất lễ nghĩa chứ không như chúng ta.” Trái ngược với Thánh Chân, lòng yêu thích của Đào Kỳ đối với Khải Minh lại không có chút nào giảm bớt, chàng vẫy vẫy tay bảo:

“Lại đây, vì sao em ở trên xuồng? Đến tìm chúng ta sao?”

“Dạ vâng, em vừa đi đưa Liên Châu cho ông Công xong, cũng vừa lên xuồng tiễn ông ấy một đoạn thì nghe thấy anh đã xuất phát nên vội vàng tới, vì thế trên người có phần...” Khải Minh vừa lúng túng kể vừa hơi có chút xấu hổ nhìn lại bản thân mình. Quả thực hẳn cũng muốn đạo mạo hơn một chút, thể nhưng đi cùng với vị quân sư kia, hề tí là lời trái gọi phải quần quật bao nhiêu thứ, hỏi han bàn bạc bao nhiêu điều. Khải Minh không chú ý, xem tí nữa là quên mất đi gặp Đào Kỳ, đến khi kịp nhớ ra thì thuyền chiến đã xuất phát đành phải vội đốc thúc lái thuyền đưa theo nên bản thân hẳn có muốn trang

ngghiêm tí cũng khó.

“Ông Công đã rời đi rồi?” Phương Dung ngạc nhiên hỏi, gặp Khải Minh gật đầu xác nhận nàng mới thử dò hỏi:

“Khải Minh, cậu tiền ông Công xong không quay về doanh mà vội vã đến đây, không phải vì quân sư có dặn dò gì chứ?”

“Đúng,” Khải Minh không chút giấu diếm gật đầu, gương mặt đầy vẻ trịnh trọng:

“Chuyện này liên quan đến Ai Sấn Giao, tôi cùng ông Công có nhận được...”

“Khoan!!!”

Phương Dung vội đưa tay ngắt lời Khải Minh, thế rồi nàng quăng cho tên quân sư trẻ một cái nhìn đầy trách móc rồi ngoắc ngoắc tay chỉ về phía cửa buồng gỗ trên tàu, nơi mà cô thấy quân đô đốc Thánh Chân đang bức bối bước vào. Nhìn thấy dáng vẻ này, Khải Minh không khỏi lấy tay rờ rờ mũi, lùi thui theo sau ba vị tướng vén lên màn che tiến vào bên trong...

....

Cùng lúc đó, ở bên kia dòng sông Đốc cũng có một màn che khác nhanh chóng được vén lên, chỉ khác là không hề có ai bước vào, mà là ba người từ bên trong trường bông bước ra. Đi đầu là một tên thiếu niên trẻ tuổi với áo quan chỉnh tề, lưng đứng thẳng, dáng hiên ngang chính chính.

“Ban giám quân thật sự rất có phong thái của bậc quân tử, sau này ắt là rường cột của nước nhà. Phục Ba công quả nhiên tuệ nhãn như đuốc...” Đâu Hiến không khỏi than thở, người với người cũng có chia đẳng cấp, cũng có khác biệt, ví như Ban Siêu dù đi đến nơi nào cũng có thể tỏa ra ánh sáng chói lóa khiến người ghen tị.

“Đậu giáo úy quá lời, Siêu quả thực không dám nhận.” Ban Siêu khiêm tốn đối đáp.

Chương Thần gặp hai tên này nói năng như vậy thì không khỏi thầm rên khó chịu. Ban Siêu thì là hạng tài năng gì cơ chứ? Bậc quân tử? Hừ, đây là chiến trường, quân tử chiến pháp đã bị tuyệt diệt từ thời Cao Tổ trăm Bạch xà rồi, nơi này là võ đài của dũng tướng xông xáo, của thiết huyết nam nhi, của hảo hán tử. Hạng thư sinh yếu đuối chỉ biết ngâm vài câu thơ đọc vài quyển sách lại không biết võ, cũng chẳng giỏi quyền cước thì chỉ là hạng mồm mép mà thôi.

Tuy nhiên Chương Thần không thể không nói, tên Ban Siêu quả thật quá may mắn. May mắn hấn lọt vào mắt xanh của đại soái, được một bước lên trời, may mắn hấn không cần phải mạo hiểm lên tuyến đầu, không phải lấy thân xác ra mạo hiểm trên đầu thương lưỡi giáo vẫn có thể nhờ vào ô dù thu được công huân. Không giống như hai anh em Chương Thần... Nghĩ đến đây trong lòng Chương Thần không khỏi dâng lên nỗi đau thương, người với người quả thực bất công, một tên mồm mép như Ban Siêu thì được trọng dụng, còn anh trai hấn thì lại...

Tuy nói là nói như vậy, xong lúc này đối mặt với tên giám quân trẻ tuổi kiêm đệ tử quý báu của đại danh鼎鼎鼎鼎 Đại Hán Phục Ba tướng quân, Chương Thần không thể không cúi đầu chấp nhận. Đi được vài bước hấn chủ động chấp tay cất tiếng hô quát:

“Đậu giáo úy, Ban giám quân, tôi xin được lên đường trước.”

“Chương quân hầu có nhiệm vụ trọng đại bên người, đừng là không nên chần chờ lâu.” Ban Siêu nở nụ cười đầy thân thiện nói:

“Bây giờ có lẽ Giả giáo úy cũng đã xuất phát, Chương quân hầu, Siêu chúc ngài thành công. Để ta tiễn ngài một đoạn.”

“Không cần, Ban giám quân xin cứ dừng bước.” Chương Thần lắc đầu từ chối, đoạn y xoay người đi thẳng.

Đậu Hiến lại không vội đi đâu mà đứng yên đấy cùng Ban Siêu quan sát Chương Thần lên ngựa dẫn một toán kỵ binh rầm rộ kéo ra khỏi doanh trại dưới ánh nắng chiều. Mãi đến khi đám kỵ binh kia đã đi xa, Đậu Hiến mới nghiêng người lại hướng Ban Siêu hỏi:

“Ban giám quân, Hiến có một lời không biết có thể góp ý?”

“Đậu giáo úy xin cứ giảng.” Ban Siêu chấp tay đáp.

“Giám quân...” Đậu Hiến khẽ cân nhắc câu từ một chút rồi nói:

“Mặc dù lần này quân ta tổn thất không ít. Xong quân số cũng còn kha khá. Người xưa có câu: không phải tộc ta, tất có dị tâm. Lần này sự việc trọng đại như vậy lại cho đám hàng binh hàng tướng tham gia vào, có thể nào không khỏi...”

Ban Siêu thờ dãi một hồi, lời của Đậu Hiến hấn nghe cũng hiểu, cũng có chút âu lo, xong trong lòng Ban Siêu lại có một dòng suy nghĩ có chút khác biệt. Hấn suy ngẫm một chút rồi giải thích:

“Đậu giáo úy lo lắng cũng phải. Xong lần hành động này quan trọng nhất là ở thời gian. Mà người phương Bắc không giỏi đánh đêm bằng dân man, do đó vì muốn cướp lấy tiên cơ, chúng ta không thể không dùng chúng được.” Nói đến đây Ban Siêu thoáng nhìn về phía bờ bên kia sông, cùng Đậu Hiến đi thêm một đoạn đến gần bến tàu rồi nói tiếp:

“Hơn nữa, sở dĩ lần này vội vàng cần đến hai vị tướng quân ra trận cũng là do có tay trong của chúng ta bên kia báo lại động thái của tặc binh. Vì thế

chúng ta đã có phần chậm hơn vạn quân, nếu đợi quân sĩ ổn định lại e rằng mọi việc đều đã muộn.”

“Quan trọng nhất là...” Ban Siêu vừa nói vừa đẩy mấy hòn đá nhỏ ngang dưới chân ra nói:

“Huynh cũng biết trận chiến ban ngày khiến rất nhiều ám kỳ của ta bị bại lộ, căn cơ của vạn tộc lại vững vàng hơn nhiều. Đã thế hôm nay chúng lại lộ ra nanh vuốt không hề đơn giản. Nếu tiếp tục kéo dài thế này đại soái e rằng sẽ chẳng khác gì để chúng thêm thời gian trưởng thành. Cho nên lần này vì tránh cho đường hồ thành họa, Đại soái mới không thể không tận dụng tất cả mọi chiêu bài còn lại.”

“Đại soái khổ cực vì Đại Hán, vì thiên hạ, Hiên hồ thẹn.” Đậu Hiến nghe đến đây lập tức xoay người hướng trung quân đại doanh xá một xá dài than thở.

Ban Siêu nhìn cảnh này mỉm cười nhẹ nhàng, hần chấp tay sau lưng, trong lòng có nhiều mối ngổn ngang. Còn có một lý do nữa khiến Mã Viện không thể không vội vàng mà Ban Siêu không thể nói ra, đó là vì sức khỏe của Mã Đại Soái đã yếu đi rất nhiều. Nếu lại kéo thêm mấy tháng e rằng chưa kịp nhìn thấy thiên hạ thái bình, Mã Viện đã đành phải đi đời nhà ma. Việc này luôn canh cánh trong lòng Ban Siêu, làm cho hần cũng rất nóng lòng mong muốn nhanh chóng kết thúc chiến dịch để Mã Viện có thể an tâm ban sự hồi kinh dưỡng bệnh.

“Như vậy Hiên không nhọc Ban giám quân đưa tiễn nữa, Hiên xin lên đường, giám quân xin hãy về nghỉ ngơi đi thôi.” Lúc này Đậu Hiến cũng đã quay lại, y leo lên một chiếc xuồng con đang đợi bên bến giữa muôn trùng sóng vỗ.

“Siêu chúc giáo úy kỳ khai đắc thắng. Ta sẽ ở đây chuẩn bị sẵn tiệc mừng công cho ngài.”

Đậu Hiến xoay người nhìn thấy Ban Siêu chấp tay cung kính đưa tiễn, trong mắt tên giáo úy trẻ, tà áo dài của Ban giám quân bị gió sông thổi phất bên hông khiến Ban Siêu vừa anh tuấn vừa thêm mấy phần khí khái, quả thực chẳng thua kém bất kỳ một vị trí tướng nào.

....

“Khụ khụ khụ...”

“Phò mã gia, phò mã gia, xin bảo trọng thân thể.”

Lương Tùng phất tay đối với tên thân vệ tò vè mình không có việc gì, tấm lưng mệt mỏi ngã xuống chiếc giường êm vừa mới được chuẩn bị tốt. Giường thì êm ái đó, xong hoàn cảnh ẩm ướt cùng tiếng côn trùng rả rích kêu âm ỉ xung quanh lại không ngừng nhắc nhở hần rằng nơi đây vẫn không phải là Lạc Dương hoa lệ mà vẫn là chốn vạn hoang chi địa.

Nơi này, có thứ nhiệt độ oi ả khiến Lương Tùng không khỏi thêm mệt mỏi. Nơi này, có thứ ký ức khiến lòng hần tiến trong lòng tên phò mã bị rạn nứt. Nơi này... quả thực rất đáng ghét...

Lộp bộp...

“Phò mã gia, doanh trại đã dựng hoàn chỉnh, trù quân đang chuẩn bị, chỉ chốc nữa là bữa tối sẽ được dâng lên.”

Trong lúc Lương Tùng miên man, Cảnh Thư đã vén lên màn trướng bước vào hướng Lương Tùng báo cáo. Trận chiến ngày hôm nay tuy khó lòng truy cứu lỗi lầm do ai, xong cũng không thể ngăn nổi Mã Viện lấy cớ để đuổi ép hai người bọn hần phải cúi đầu. Vì thế lúc này hần mới có mặt ở đây, ngâm đắng nuốt cay cùng Lương Tùng lui thủi quay về, đã vậy bọn hần không chỉ bị đuổi khéo mà còn bị coi như một quân cờ mặc người sử dụng...

“Khụ...Chúng đã đi chưa?” Lương Tùng không mặn không nhạt hỏi.

“Hỏi phò mã gia, lũ chó ấy đã quay đầu trở lại.” Cảnh Thư cắn răng cắn lợi.

Lương Tùng nghe trong lời Cảnh Thư có lửa giận không nhẹ thì lắc đầu bảo:

“Không thể trách họ được. Khụ khụ, họ cũng chỉ phận mệnh thôi.”

“Phò mã gia...” Cảnh Thư bất chợt ngắt lời:

“Có chuyện này mặt tướng mới biết được, không biết có nên...”

“Không cần ấp úng, mau nói.” Lương Tùng nhíu mày.

“Hỏi phò mã gia,” Cảnh Thư thấp giọng: “Lúc này mặt tướng có ghé qua chỗ Vương giáo úy, hần nói trận chiến hôm nay, Mã Viện cùng Lữ Húc đã...”

“MÃ VIỆN A MÃ VIỆN, NGƯỜI KHINH TA QUÁ ĐÁNG!!!!”

“Phò mã gia, phò mã gia!!!! Người đâu, phò mã gia bị ngắt. Mau gọi đại phu, mau gọi đại phu!!!!”

Ngày hôm ấy cả quân Hán lẫn quân Việt đều không ai biết được Cảnh Thư trò chuyện gì lại khiến Lương Tùng nộ hỏa công tâm đến vậy. Xong cũng chẳng ai có thể ngờ được cuộc nói chuyện này lại có ảnh hưởng sâu đậm đến cuộc chiến này đến cỡ nào...

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Dương đông

Lộp cộp...

Đêm khuya, Quý La chấp tay sau lưng tản bộ trên bờ tường, ánh mắt hắn vẫn luôn dán chặt xuống dòng sông âm ỉ, cũng có khi hắn nhìn về phía Cẩm Khê nơi xa. Lúc này Quý La vừa có chút tiếc nuối, vừa không khỏi lắc đầu khó hiểu.

Từ Cẩm Khê đến đây tuy không hề gần, xong như cũ không thể ngăn được việc Quý La sớm nắm được chiến báo trận chiến kinh điển ngày hôm nay. Mà bởi vì nắm được tin tức nên Quý La mới cảm thấy khó hiểu. Theo như thám báo kể lại, quân Hán ngay từ đầu tuy bị kháng cự mãnh liệt xong vẫn ồ ạt tấn công, mạnh mẽ giành lấy thế chủ động. Ấy vậy mà chỉ mới qua buổi trưa, thế cục lại vèo một phát quay ngoắt 180 độ, quân Hán không rõ nguyên do đại bại rút về.

Không rõ nguyên do, hừ, thì là không rõ nguyên do, Quý La thì thầm. Hắn không biết đây là do thám báo nhất gan không dám tiếp cận chiến trường quá gần nên không thể quan sát đầy đủ tình tiết cuộc chiến, hay quả thực là do bọn man có những bước đi khác biệt hoàn toàn nhảy khỏi sự tính toán của quân Hán, để đến nỗi ngay cả thám báo từ bên ngoài nhìn vào cũng không thể hiểu được làm cách nào mà một đám dân man ngu xuẩn có thể đường đường chính chính trực diện đả bại quân đội của Thiên triều. Xong, dù là vì lý do nào đi nữa thì cái kết quả này cũng chẳng phải là tin tức tốt gì, vì nó mà cho dù đêm nay là một đêm mất ngủ hiểm hoi, Quý La cũng chẳng tài nào chợp mắt nổi. Hắn thật sự đang rất lo lắng, lo lắng rằng không biết đám man quân này có thể tung ra những chiêu gì tiếp theo đây? Liệu chúng có nhanh chóng sở đến nơi này?

May mắn là chiến báo này sớm nhất nằm trong tay hắn. . . Chiến báo hắn không đưa cho Đồ Kiêu, dù cho tên Đồ Nhị Lang đã sớm rơi vào tiên cảnh với rượu ngon gái đẹp hầu hạ, hoang dâm loạn vũ ngày ngày đêm đêm thì nơi này cũng còn tới hai ngàn lính Việt, một con số gấp ba, bốn lần số quân mà Quý La nắm giữ. Dù cho trong số mấy ngàn quân ấy có bao nhiêu kẻ vô dụng, bao nhiêu kẻ nhất gan, Quý La vẫn không dám chắc nếu bọn chúng biết được quân Nam đại thắng, dù là thắng thảm, quân Hán phải rút về bờ sông khó lòng tiếp tục tấn công thì hắn cùng thuộc hạ có còn dám ăn uống thoải mái được hay không chứ đừng nói đến việc được nằm ngủ.

Càng may mắn hơn, nơi này là Ai Sơn Giao, nơi có địa hình tuyệt đối thuộc về kiểu hùng quan hiểm ải. Thú thật lần đầu khi đặt chân đến nơi đây Quý La đã phải tặc lưỡi nguyền ngóa mãi. Nơi này một bên dựa vào thế núi liên miên cao vút, một bên nhìn thẳng xuống lòng sông. Mà dòng sông Đốc tuy hùng hổ gầm rú nơi thượng nguồn Cẩm Khê, khi đến đây lại phô bày ra một diện mạo khác âm hiểm hơn hẳn. Con sông kéo dài vòng vo, tuy vẫn đủ rộng để thuyền chiến qua lại xong do bị núi cao ảnh hưởng nên chất chứa không ít dòng xoáy ngầm nguy hiểm, đã vậy nó lại có nhiều đoạn nấu mình dưới vực núi thẳng đứng, chỉ có một đoạn sông tiếp cận được với bờ đất thì trở thành quan ải vững chắc như chia đôi cả bầu trời. Đường vào ải hẹp hòi, đường ra ải lại vừa nhỏ vừa lầy lội chẳng kém, hai bên nếu không phải là sông là núi thì chính là rừng rậm chẳng chịt cùng một phần đầm sâu cát giấu không biết bao nhiêu dã thú nguy hiểm, đặc biệt là nhiều, thật nhiều giao long.

Nghe Đồ Kiêu kể lại thì nơi này vốn chẳng hề có quan ải gì, cũng chẳng có khu đất nhô cao như hiện giờ. Ngày ấy Đồ Dương đã từng men theo đường này bí mật dẫn quân lườn ra sau lưng Tô Định quây cho long trời lở đất, khiến cho Tô Thái Thú khó lòng chuyên chú chống lại phản quân. Đến khi rút về vì tránh không cho có kẻ gian ác dựa vào lối đi này để bí mật tập kích Cửu Chân, lão mới dựng nên ải này. Binh lính đồn trú ở đây có sở thích đi săn thú, nhất là săn giao long, lâu ngày hai từ “Sơn Giao” liền trở thành cái tên.

Hừ, Sơn Giao? Giao dễ giết vậy sao? Quý La nghe đến đây là cười mỉa khinh bỉ, có lẽ là giao long con thì đúng hơn. Xong lòng khinh bỉ của hắn đối với đám người man ưa sĩ diện hão ấy lại chẳng cách nào làm phai mờ lòng kính trọng của tên mưu sĩ dành cho tòa hùng quan này. Và cũng bởi vì hắn đã sớm chiếm được nơi có địa lợi bậc nhất thế này, Quý La mới còn có đủ tự tin đóng giữ ở đây đợi đại doanh đồ thêm quân tới.

Nơi này chắc chắn sẽ đổ thêm quân tới, đây là nhận định của Quý La. Bởi lẽ trừ khi chỉ huy bị váng đầu, còn không với thế cục hiện giờ việc để một quan ải thế này vẫn lọt vào tầm kiểm soát của man tặc là điều hết sức xuẩn ngốc, mà tất nhiên cả Mã Viện lẫn Lưu Long đều không phải hạng tướng soái hời hợt như vậy.

“Tình hình bây giờ chỉ còn cách gấp chiêu phá chiêu, cố kéo thêm thời gian mà thôi.” Quý La kết luận.

Vừa vặn lúc này khi hắn đi đến gần cửa thủy trại thì gặp từng tràng tiếng ồn vọng tới. Quý La chú tâm lắng nghe, thế rồi hắn vội chạy đến một quãng tường che, kín đáo từ trên cao nhìn xuống cửa thủy trại. Để rồi khi hắn thấy hai chiếc thuyền nhỏ đang nương theo dòng sông tiến vào khu vực đang được một lượng đước khổng lồ soi sáng chẳng thua kém gì ban ngày, Quý La không khỏi toát mồ hôi lạnh lo nghĩ, chẳng lẽ chúng muốn báo tin chiến thắng?

Cùng lúc đó, tên cừu sủy bị phân công trực đêm cũng uể oải đánh một cái ngáp dài, lững thững bước lên trên thành lầu nhìn xuống dưới tò vò hết sức khó chịu quát hỏi:

“Mẹ chứ, làm gì? Tụi bây đi đâu ra đây?”

Tên đứng đầu chiếc thuyền khiêu mi nhìn lên, đoạn hắn nhoe miêng cười mắng:

“Thằng chó con, mày chưa tỉnh ngủ phỏng? Mau mau mở cửa cho anh em tụi tao vào.”

Tên trên quan ải vẫn tỏ ra không hề có chút khó chịu hay vội vàng nào cả mà vẫn nhàn hạ tiếp tục ngáp một cái “uuu aaaa” thật đã trước khi lấy tay lau khôe mắt đáp trả:

“Thì ra là mày, Rái Cá, làm sao tụi mày lại đến sớm như vậy? Đã đến ngày?” Xong chưa đợi tên bên dưới trả lời hắn đã phất tay hô lên:

“Thôi thôi kệ mẹ đấy, tao cũng chẳng buồn quan tâm, tụi bây, mở cửa cho tụi nó đi vào lẹ đi còn ngủ tiếp.”

“Khôn ngoan đấy.” Tên được gọi là Rái Cá cười to cảm ơn.

Thế nhưng đang lúc hai tên quân sĩ định chạy ra mở chốt thì từ một bên tường, một tốp quân sĩ khác cũng chạy đến. Tên đi đầu mặc một chiếc áo giáp sắt hiểm thấy vừa chạy vội vừa hét to:

“Dừng lại, làm gì đấy? Ai cho chúng mày mở cửa giờ này?”

“A, anh Bái.”

“Ra mắt anh Bái.” Mấy tên đang canh gác, kể cả tên cừ súy còn đang ngáp lầy ngáp để vừa thấy tên này liền lập tức tỉnh cả ngủ vội vàng cúi đầu chào hỏi.

“Hừ!” Tên Bái chẳng buồn nhìn chúng mà đường hoàng bước lên thành lầu nhìn xuống chằm chằm:

“Tụi bây là ai, đi đâu? Vì sao xuất hiện giữa đêm khuya?”

“May là thằng nào?” Rái Cá đáp lại.

“Rái Cá.” Tên vừa nãy vội lò bò chạy ra giải thích:

“Đây là anh Bái, chức quân hầu, do Đô Nhị Lang mới đích thân đề bạt đến để quản lý cửa thùy đấy.”

“Mới? Người mới? Quân hầu? Thật uy phong nha...” Rái Cá nheo mắt lại.

“Hừ, chó con, cút.” Tên Bái nhìn Rái Cá có vẻ không phục từng mình thì đập tên chó bên cạnh lẫn ra một bên, đoạn y ra lệnh xung quanh:

“Hiện tại đã vào giờ giới nghiêm không thể mở cửa, không có lệnh của tao tuyệt đối không được cho ai vào. Thằng nào tự ý xông lại đây bắn bỏ hết. Đã nghe rõ chưa?”

“A. Anh Bái, không thể, bọn chúng là đốc lương, tuần nào cũng ghé qua đây ạ. Giờ này mà để chúng ở ngoài thì lũ giao giết chúng mất. Chúng ta sẽ bị trách tội đấy ạ.” Tên chó nghe vậy đỏ mồ hôi to mồ hôi nhỏ vội vàng chạy lên ôm chân tên Bái hô to. Dừng đùa, tên Bái tỏ ra oai phong nhìn thì ngầu đấy, thế nhưng nếu xảy ra việc, có trách tội tất nhiên xui xẻo rơi trên đầu mình chứ chẳng sai. Vì thế tên chó thật sự lo lắng muốn chết.

“Hừ, không mệnh lệnh không tin tức, làm sao tao tin đấy là người bên mình. Lỡ may gian tặc trà trộn vào thì làm sao? Mày tránh ra cho tao!” Bái khinh khỉnh cười lấy.

“Tao có lệnh.”

Đến đây Rái Cá không thể không nhăn nhin hét to, đoạn hắn liếc xéo tên Bái đang mĩa mai, lục trong cặp quần ra một cái bọc nhỏ bỏ vào giỏ tre cho đám trên tường kéo lên xem xét. Tên Bái mở ra xem thấy rõ ràng là một tấm da thú lệnh điều lương như thường lệ của Thánh Thiên cùng một khối gỗ được xem như lệnh thông đường của Thánh Chân mới gặt gặt nhẹ đầu thu chúng lại. Xong hắn vẫn chưa chịu buông tha mà hỏi tiếp:

“Vì sao tới sớm hơn hai ngày, lại đến đêm khuya như vậy?”

“Tao không biết đấy, đi mà hỏi mấy vị tướng quân.” Rái Cá không hề hợp tác đáp lời.

Tên Bái nghe vậy trầm ngâm không nói mà chỉ kín đáo liếc về một góc tường trại khuất sau ánh lửa rồi mới gặt đầu hồ hững phất tay bảo:

“Mở cửa, cho chúng vào.”

....

Đêm khuya, ải Sân Giao đã tĩnh nay càng yên ắng hơn rất nhiều. Ngay cả tiếng côn trùng rả rích cũng đã bật đi hẳn, chỉ còn tiếng dòng nước bên cạnh vẫn đang miệt mài chuyển động. Điều này khiến cho những tiếng bí bõm do vật nặng khua động trên mặt nước trở nên càng thêm rõ rệt giữa màn đêm.

Trên tường ải, mấy tên lính lúc nãy còn cố gắng giương mắt ra quan sát cảnh gác xung quanh nay đã không tài nào chống chọi được với cơn buồn ngủ. Chúng tốp hai tốp ba dựa lưng vào tường, hoặc ngồi, hoặc đứng chống vũ khí lim dim, đến độ gần đấy có mấy bóng người men theo màn đêm chầm chậm tiến tới cũng không hề hay biết.

Bốp!!!! Bang!!!! Huych, huych!!!!

“Suyt, nhỏ thôi, chớ gây nên tiếng động.” Một giọng nói khề hết sức vang lên nhắc nhở: “Mau mau mở cửa, đốt tín hiệu.”

“Đạ, anh lớn, tui em đã biết.” Mấy cái bóng đen vội cười đáp lời, sau đó có một tên gãi gãi đầu chỉ mấy tên lính gác đã ngã vật ra đất hỏi:

“Giờ làm gì với chúng đây anh?”

Bóng đen đi đầu đang hướng về cửa thủy trại để mò mẫm nghe hỏi hơi khựng bên ngọn đuốc, để lộ ra gương mặt với đường nét vuông vức của Rái Cá. Hắn nghiêng đầu trầm ngâm như muốn cảm thụ màn đêm tĩnh mịch một lúc mới khề lắc đầu nhẹ:

“Vút chúng qua một bên, đừng làm hại chúng, dù sao cũng là anh em một nhà...”

“Vâng.”

Cót... Két...

Ít lâu sau, cánh cửa thủy trại nặng nề từ từ được hé lộ ra, trực tiếp mở rộng con đường từ lòng sông đen như mực tới bến tàu bên trong quan ải.

“Mau mau châm lửa làm hiệu.” Tên Rái Cá vội ra lệnh.

Bụp, vù... vù... vù...

Một tên theo sau nhanh chóng chạy lên châm đuốc lửa nâng lên múa nhanh ba vòng trên không trung, ngọn lửa sáng về lên một đường vàng cam hết sức nổi trội trong đêm. Ngay lập tức mấy bụi cây đang đứng yên bên bờ sông cách đó không xa liền nhanh chóng giũ xuống cành lá ngụy trang trên thuyền, mặc cho màn đêm sâu thẳm che khuất tầm nhìn vẫn không cần đốt đuốc mà ào ào nương theo tiếng sóng nước lao vun vút tới.

“Tốt, quả nhiên không ai giỏi đi thuyền bằng quân Nam Hải, Thánh Chân công chúa vô địch.”

“Tới nhanh nào, tới nhanh nào!” Mấy tên binh lính thấy chiến thuyền vượt màn đêm ập tới càng lúc càng nhanh thì nội tâm kích động vô cùng.

Thế nhưng trong lúc này chẳng hề có ai chú ý tới việc trong màn đêm đen thẫm này đã xuất hiện vô số bóng người khác âm thầm bao vây toàn bộ cửa thủy trại cùng đám Rái Cá.

“Hà hà, Nhị Lang, ta xem có kẻ quả thật nhịn không nổi bán đứng người đây. Chắc chắn, nhìn bọn chúng thành thạo lại giỏi thủy tính như vậy tất nhiên là tinh binh rồi.”

Đô Kiều nghiêng răng nghiêng lợi dùng ánh mắt đầy tơ máu nhìn chăm chăm vào mấy bóng người trên tường trại, miệng day nghiêng:

“Lát nữa ta muốn đích thân ăn thịt, uống máu chúng cho hả giận.”

Quý La kín đáo khịt mũi khinh thường. Ăn thịt uống máu? Thật là bát diện uy phong... lời lẽ này để cho mấy tên chiến tướng anh dũng nói ra nghe còn tạm, chứ để cho một tên đắm chìm trong rượu chè bài bạc gái gú như Đô Kiều nói? Ha ha, hoang đường. Nếu như không phải Quý La hấn cẩn thận đi tuần đêm, không phải hấn cho tên Bái giả bộ làm khó để tìm ra sơ hở trong cách cư xử của đám Rái Cá, cũng nếu không phải chính hấn âm thầm sắp xếp mai phục, không phải hấn dùng vũ lực mạnh mẽ chém chết mấy ả nô tì để lộ tên Đô Kiều xuống giường ngọc... Rất nhiều nếu không, tóm lại là nếu không có Quý La thì có lẽ chỉ chốc nữa thôi cả hấn lẫn tên Nhị Lang này đều không còn cơ hội mạnh miệng như vậy rồi. Thế mà đến giờ này Đô Kiều vẫn chỉ biết suy nghĩ như vậy? Ha ha, quả nhiên là hạng công tử bột.

Trong lúc Quý La im lặng suy nghĩ thì Đô Kiều lại khề hỏi:

“Đúng rồi, Từ Phương, binh sĩ của người đâu sao ta không thấy?”

“Bọn chúng? Bọn chúng không có ở đây.” Quý La ngắn gọn.

“Vi sao? Nơi này cần càng nhiều người chẳng phải càng tốt? Người mau mau đi triệu tập chúng đến đây.”

“Ta... quên đi, mau nhìn, chúng sắp vào tròng rồi.” Quý La thật chẳng buồn đi đôi co với Đô Kiều nữa liền nhanh chóng đánh trống lảng. Mà quả thật lúc này mấy chiếc chiến thuyền cũng đã dần dần tiếng vào phạm vi cổng thủy trại, vì thế Đô Kiều cũng nhanh chóng bị chúng thu hút, hấn siết chặt tay khề nghiêng răng:

“Bảo chúng binh sĩ giữ bí mật, thẳng nào để lộ ra bất kỳ sơ hở nào tao sẽ chém chết.”

“Sắp rồi, Lê Chân, mày sẽ biết tay tao...” Đô Kiều nở nụ cười đầy thèm thuồng tà ác theo bóng người trên thuyền dần tiến tới trước cửa, mặc cho gương mặt nàng bị thành lâu che khuất đi, hấn vẫn có thể thấy được từng đường cong của dáng người thon thả dễ dàng khiến một tên như hấn phải văng đầu.

Hấn nào hay biết rằng lúc này cô thủy quân đô đốc mặc dù không thấy hấn, xong gương mặt lại đồng điệu nở nụ cười, một nụ cười tự tin, có phần bồn chột.

Thế rồi khi chiến thuyền của nàng chỉ cần vuron lên nửa thân thuyền nữa là vào cửa trại, Lê Chân liền bắt ngờ đưa tay ra hiệu cho thuyền chậm lại. Nàng nhìn trái, xem phải một lượt mới ngược lên hỏi Rái Cá:

“Mọi việc đều thuận lợi?”

“Đều thuận lợi.” Rái Cá gật đầu trả lời.

Lê Chân nghe vậy gật gù nói:

“Ta xem có lẽ còn thuận lợi hơn tưởng tượng nhiều, không có một chút rắc rối.”

Rái Cá bật cười bảo:

“Đúng vậy, một con kỳ đà cản mũi cũng không thấy, yên tĩnh tựa như nằm ngủ hết vậy...”

“Vậy mày cho rằng đêm hôm khuya khoắt thế này không ngủ mới tốt?” Lê Chân cười vang, tựa như quên cả việc công chiếm ải mà chuyển qua buồn chuyện hỏi:

“Vậy nếu là mày, mày xem nên ngủ ở đâu mới êm?”

“Đương nhiên là... ở đó.”

Rái Cá khoanh tay lại xoa cằm như nghĩ ngợi rồi bất chợt liếc mắt về phía chính diện cầu tàu nơi có tầm mười chiếc thuyền to nhỏ không đồng đều neo đậu, lại không hề quan tâm đến hành động này của mình đã khiến có kẻ giật mình.

“Chuyện có chút không đúng...”

Quý La khề thì thầm, tuy nãy giờ Lê Chân cùng Rái Cá trò chuyện không lớn, âm thanh chẳng thể vọt đến đây được xong hành vi kỳ hoặc của tên cử súy đang đứng ở trên cửa thùy trại là hết sức đáng ngờ, cộng thêm ánh mắt vừa rồi... Quý La đột nhiên phát hiện mọi việc không ổn.

“Có cái gì không... A!” Đô Kiều vừa mới vô ý thức mở miệng hỏi thì đã lập tức trợn mắt há mồm. Bởi vì chẳng biết tự khi nào phía trước chiến thuyền của Lê Chân đã xuất hiện bốn, năm chiếc bè gỗ. Lại không ai biết vì sao mà những chiếc bè này lại bất ngờ bốc cháy dữ dội, để lộ ra từng nụ cười gằn của đám thợ chèo đang đứng phía trên. Tiếp theo đó, bè lửa lấy hết tốc lực lao vào vị trí mà Rái Cá vừa chăm chú nhìn lấy.

“Chết tiệt, chúng có chuẩn bị!!!” Đô Kiều hét to, tiếng hét của hắn ngay lập tức vọng khắp màn đêm như minh chứng cho sự chính xác trong phán đoán của Lê Chân và Rái Cá.

“Xuẩn thật!”

Quý La liếc nhìn tên Đô Nhị Lang mà mắng thầm. Bè lửa tuy nhìn thấy ghê gớm xong lại có số lượng bèo bọt. Hơn nữa số người chèo bè quá ít lại như đom đóm thiêu thân đứng trên lửa sáng ngời không hề có chút che chắn, chỉ cần một chút ám tiễn từ bốn hướng ập đến là bè gỗ liền hủy. Đây là chưa kể dù chúng có thành công lao đến thì đã sao, nơi đó cũng chẳng phải chỗ tập trung đông đảo quân mai phục... Đáng tiếc hiện giờ...

Ầm!!!! Đùng!!!!

Mấy chiếc bè lửa không bị cản trở sau khi mở hết tốc lực lập tức húc tứ tung vào bên tàu cùng mấy khu vực xung quanh.

“Aaa, cháy cháy cháy!!!!”

“Mau thoát khỏi đây, mau lên, aaaaaa.”

Dường như để cho lửa có thể cháy to hơn nên trong đám bè lửa này Lê Chân còn giấu thêm không ít vật dẫn cháy như mỡ heo, mỡ bò... thế nên trong chớp mắt, biển lửa liền bộc phát dữ dội. Ánh lửa hùng hực sáng ngời chiếu rọi vô số bóng người đang hoảng loạn chẳng khác gì bầy ong vỡ tổ chui ra từ những chỗ mai phục.

“Ổn định, ổn định, chớ có hoảng loạn.” Tên Bái cũng vội vàng sách mâu lao ra khỏi chỗ mai phục, hắn vừa bước đi vừa cố hò hét vịn lại mấy tên binh sĩ chạy loạn.

“Khục, khục, mẹ kiếp, biết vậy chẳng thềm giấu diếm, mai phục gì cả cho xong. Khục khục.”

Đô Kiều cũng cầm gươm chạy ra, chỗ hắn ẩn núp vừa vịn gần với một đám lửa nên bị khói hun cho cay xè mắt. Hắn giương đôi mắt đỏ lè nhìn về phía cửa quan ải hết lớn:

“Tụi bây, thật chúng cho tao, lũ chó chết.”

“Ha ha, Đô Kiều, quả nhiên cháy nhà mới lò ra mặt chuột. Không tệ không tệ, quả nhiên là một con chuột lớn.” Lê Chân rút gươm cười vang, giọng uyển như chuông bạc:

“Anh em, tiến lên, chiếm lấy quan ải, mục tiêu bắt sống Đô Kiều.”

“Chiến!!!! Chiến!!!!!!!”

Nhờ thế lửa hỗ trợ, quân Lê Chân liền thuận lợi vượt qua cửa thủy trại mà không hề gặp bao nhiêu trở ngại, bọn họ nhanh chóng áp sát đồ bộ lên bờ, lách vào các tòa nhà, lối đi để tiến sâu hơn vào trong ải.

“Giết, chặn chúng lại. Nếu bọn mày không muốn bị giết thì chặn chúng lại cho tao.”

Đô Kiều gào thét dữ dội, lập tức binh sĩ dưới quyền hấn cũng xông vào bác sát với quân Lê Chân.

Hai cánh quân vừa va chạm vào nhau đã chiến đấu hết sức kịch liệt. Bọn họ quần lấy nhau, có người đập ngã tên kia bay xuống tường, có kẻ lại ôm nhau cùng nhảy xuống sông, rồi lại từ dưới sông đánh lên trên thuyền, trên bờ. Chỉ mấy chốc mà khắp nơi nơi cửa thủy quan ải đều là máu với máu, tiếng chém giết, tiếng chửi rủa bao trùm cả màn đêm, dọa cho không biết bao nhiêu đã thủ phải hoảng sợ né tránh ra xa. Lúc này chỉ có đám giao là bị mùi máu tanh hấp dẫn từ từ trườn tới, xong chúng cũng bị quan cảnh chém giết hung tợn hù cho chết khiếp chỉ trôi nổi ngoài rìa chẳng dám bén mảng lại gần.

Một lúc sau, nhờ vào ưu thế quân lực hơn hẳn, quân của Đô Kiều dần lấy lại thế ổn định. Ngày càng có nhiều binh lính thành công giữ lấy những đoạn tường thành, những lối đi nhỏ, dần dần ép quân Lê Chân trở ngược lại phía bên tàu.

“Ha ha, đúng, đúng, mau đuổi chúng ra cho tao.”

Đô Kiều kích động hết to, cứ như chính hấn là người vừa đi đầu chinh chiến anh dũng vậy. Mặc dù bất kỳ ai chú ý cũng sẽ thấy giữa chiến trường đầm máu này chỉ có mình hấn là kẻ duy nhất mà trên người chưa hề có một giọt máu tươi nào.

Và có lẽ cũng chỉ có mỗi Đô Kiều là kẻ thích thú vui vẻ khi nhìn hai cánh quân Nam cùng dân tộc đâm chém lẫn nhau. Tất nhiên, đó là nếu không kẻ tới tên giặc Quý La. Bởi lẽ lúc này mọi người tuy chém giết đồ cả mắt, nhưng trong lòng lại kìm nén không biết bao nhiêu cảm xúc. Dù sao hai nhánh quân này cũng không hề quá xa lạ với nhau, nhiều người bên Đô gia quân từng theo Đô Dương làm đồng đội kẻ vai sát cánh bên chiến binh Lê Chân khi đánh Tô Định, nhiều người khác thậm chí còn tham dự buổi bãi tế tổ tiên ngày ấy của Hai Vua khi dựng lại Lĩnh Nam. Bọn họ đều hiểu những kẻ đang đối đầu với mình đúng ra nên là anh em, là đồng bào mới phải...

Có lẽ cũng vì lý do đó nên tuy Lê Chân có thể đổ thêm càng nhiều quân sĩ vào trong trận chiến lại chậm chạp chần chờ, thậm chí dù cho quân sĩ đang bị đẩy lùi dần cũng khó có thể quyết tâm ra lệnh đẩy mạnh.

Vì tình cảm đồng bào dân tộc, nàng dù thua trận cũng không muốn làm kẻ máu lạnh vô tình? Hoặc là, mục đích của nàng ngay từ đầu chẳng hề nằm ở việc tiêu diệt càng nhiều quân Đô gia càng tốt trong trận chiến chỉ mang tính chất dọn dẹp phản đồ này? Hoặc là...

KENG!!!! KENG!!!! ĐINH!!!! ĐANG!!!! KENG!!!!

Ngay lúc này từ cửa chính quan ải phía đường núi, từng đợt đồng la báo động bất chợt thi nhau vang vọng không ngớt. Tiếng báo động lập tức đập cho quân sĩ của Đô Kiều choáng váng, khiến họ như rơi vào trong mộng không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Vì sao có đồng la? Là chuyện gì?” Đô Kiều hoảng sợ nhìn về phía sau, nơi bỗng bất chợt bốc lên một tầng lửa lớn, miệng lại không ngừng quát hỏi binh sĩ xung quanh.

“Quả nhiên là Dương Đông Kích Tây! Hừ, kẻ sách thô thiển.”

Hai mắt Quý La híp lại thành một đường kẻ thật hẹp quan sát ánh lửa báo động, hàm râu mép dài hơi vểnh nhẹ giống như đã nắm rõ từ lâu. Hấn trào phúng giải thích ngay:

“Nhị Lang đừng hoảng, đấy chẳng qua là man quân thực thi tiểu kế mà thôi. Ta đã sớm có đề phòng, không cần quá lo lắng...” Nói đến đây, hai hàng lông mày của hấn liền nhú chặt lại bởi ánh lửa bỗng bùng lan rộng nhanh hơn rất nhiều. Rất rõ ràng, đây là dấu hiệu đám binh sĩ hướng đó báo động cho hấn biết cường độ công kích của kẻ xâm phạm hoàn toàn vượt khỏi phạm vi bình thường. Quý La không hề chần chờ lập tức nửa thông báo nửa truyền lệnh cho Đô Kiều:

“Nhị Lang, nơi này ta giao cho ngươi, Bái, ở lại đây trợ giúp Đô tướng quân. Còn lại theo ta. Mau!!!” vừa dứt lời hấn liền dẫn lấy mấy trăm quân gần đó lũ lượt lui ra sau chạy về phía cổng chính.

“Đứng lại, Quý Tử Phương, ngươi mau giải thích...”

“Tấn công!!!!”

Đô Kiều đương nhiên không hề có chút hài lòng đối với thái độ của Quý La. Xong lúc này quân sĩ Lê Chân đang lui ra sau bỗng bùng phát đẩy mạnh, bọn họ lần nữa đốt cháy nhiều chiếc bè dự trữ khác để lần nữa đẩy tới. Đến lúc này dù cho Đô Kiều có non nớt đến cỡ nào cũng hiểu đây là Lê Chân quyết tâm quấy phá kiềm chân mình để quân mình ở cổng chính có thể thành công đánh vào. Hấn đương nhiên vạn lần không đành lòng mặc người bày bố, xong trong lúc nhất thời quả thực chẳng thể làm gì khác ngoài việc không ngừng kêu gọi binh sĩ liều mình chống đỡ.

Lại nói, tuy Quý La đã có phần đoán được quân Nam rất có thể sẽ thủy bộ đồng công quan ải. Xong do quân số không quá khả quan cộng thêm việc không quá tin tưởng kẻ ngoại tộc độc giữ một phương, cho nên hấn chỉ có thể thiết lập mai phục chủ chốt theo hướng thủy trại, còn hướng cửa chính

cũng chỉ dành cho tinh binh Đại Hán tăng cường giám sát cánh giới mà thôi. Không còn cách nào, dù sao quân Nam đã tìm cách cho quân lính lên vào theo cửa thủy, vậy thì hẳn càng không thể nào bỏ qua phía này được.

Thế nhưng dù sao Quý La vẫn tin tưởng rằng nửa ngàn quân sĩ tinh nhuệ của mình ít nhất cũng phải cầm cự được nửa canh giờ mới đúng. Nào đâu khi hẳn dẫn viện quân tới, tình hình lại xấu quá mức tưởng tượng.

Không biết bằng cách nào, quân Nam đã len lỏi đến rất gần quan ải, mãi đến khi họ leo lên được nửa đường mới bị quân Hán phát hiện. Vì thế đập vào mắt Quý La chính là cảnh quân Nam thành công chiếm được một đoạn tường ải không nhỏ và đang tiếp tục đẩy mạnh thủ quân ra sau, dần dần tiến về phía cửa ải.

“Giữ vững, giữ vững, tuyệt đối không thể để chúng tiếp cận cửa ải.”

Quý La gấp đến phát hoảng. Ngoài kia tới như mực không biết che đi bao nhiêu quân Nam đang chờ đợi, nếu cửa ải mở ra... hẳn quả thực sợ chẳng dám nghĩ tới.

“Ha ha, Hán tướng, mày đến đã chậm, giết chúng.”

Đào Kỳ mới vùng đỉnh ba đâm thùng ngực một tên quân Hán đã thấy Quý La chạy tới. Chàng không hề che giấu sát khí của mình cười to. Tên vừa tới dáng vẻ không tệ, lời lẽ cũng rất có bộ dáng chắc hẳn phải có vai trò không nhỏ. Lúc này mà hạ được hẳn thì việc ôm trọn Ải Sấn Giao chỉ còn là vấn đề thời gian. Nghĩ như vậy, Đào Kỳ hét to vận lực đâm ra mấy mũi mâu đánh lui đám cản đường hùng hục sấn tới, trong mấy hơi thở chàng đã đục xuyên mấy lớp quân chắn đường.

“Cản lại, cản hẳn lại, đừng để hẳn qua đây.”

“Tiến lên, giết hẳn cho ta.”

Đối diện với chiến thần của nước Nam, Quý La cảm thấy da đầu tê rần, mồ hôi không tự chủ được ứa cả ra. Hắn hốt hoảng lui ra sau, mồm thì không ngừng hô hoán. Thế nhưng như thế chẳng những không giúp quân sĩ có thêm dũng cảm mà còn vô tình tô vẽ cho khí thế của Đào Tam Lang càng thêm lăng liệt. Rốt cuộc, dù biết ngoài kia chắc chắn chẳng có tí viện quân nào, Quý La cũng không thể không hô to:

“Viện binh tới, viện binh tới, chúng bây ráng giữ vững.”

“Ha ha, viện binh trong mơ.” Đào Kỳ cười to, đỉnh ba tiếp tục khiêu chết hai tên cản đường, chỉ cần mấy chốc nữa chàng tin chắc đầu tên người Hán kia sẽ nằm gọn trong tay mình.

Thế nhưng, có vẻ như trời không chiều lòng người...

HUYTTTTTTTTTTTT!!!!!!!

Đúng lúc này từ phía mặt sông liền vang lên một tiếng nguyệt dài, từ dưới đất vang vọng lên không trung khiến không chỉ Lê Chân mà cả Đào Kỳ đều nghe rõ mồn một. Rõ ràng, đó là tiếng được tạo thành bởi sáo trúc được cột vào đuôi tên bắn lên cao, một loại tín hiệu đơn giản lại hết sức hiệu quả.

“Phương Dung (mình?) Viện binh giặc tới? Đường thủy? Thuyền?” Đào Kỳ cùng Lê Chân giật mình.

“Chúng đến thật mau...” Lê Chân mím môi, tuy có phần không nở vãn vung tay ra lệnh:

“Đánh trống hiệu, rút lui, chúng ta lùi về phía Nam...”

Tùng tùng tùng tùng!!!!

...

“Tam Lang, bên Thánh Chân có tiếng trống,” một tên quân sĩ Lạng Sơn quân vội vàng báo cho Đào Kỳ.

“Đã biết. Mẹ kiếp, lúc này rút lui thật đáng tiếc...” Đào Kỳ trừng mắt:

“Anh em cố lên, chúng ta đẩy banh chỗ này rồi lại qua giúp Thánh Chân...”

HUYTTTTTTTTTTTT!!!!!!!

HUYTTTTTTTTTTTT!!!!!!!

“Hai tiếng dài!!! Tam Lang, đường bộ cũng có, là kỵ binh.” Một tên đội trưởng hô lên.

“Mẹ, Mã Viện quả nhiên chịu chơi...”

Đào Kỳ cắn răng cắn lợi. Ai có ngờ kỵ binh bị Thánh Thiên chà chuốt hết một lần gần như tàn phế thế mà Mã Viện vẫn lấy ra dùng ngay như vậy? Suy đi tính lại, Đào Kỳ đành hậm hực lắc đầu:

“Cho anh em lui lại, chúng ta rút về trại...”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Kịch tây?

Tiếng tiến sáo cao vút của Phương Dung không chỉ đóng vai trò như tiếng còi báo động buộc Đào Kỳ phải lui lại mà còn vô tình như ngọn cỏ cứu mạng khiến Hán quân bất ngờ đến bản thân không hiểu vì sao. Tất nhiên, tên Quý La là ngoại lệ. Hắn chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian cũng đã có thể liên kết những tình tiết này lại với nhau, cũng chẳng cần mất thêm tí công sức nào đi lao tới gờ tường để dòm ra ngoài màn đêm tối như mực để tìm hiểu như mấy tên bên cạnh. Ngay khi Đào Kỳ vừa kết thúc câu lệnh rút lui, ngay khi quân Việt vừa nối đuôi nhau định lui lại, Quý La đã chồm người bật dậy khỏi tường khiên che chắn của đám thân vệ mà hô to:

“Viện binh đã đến, viện binh đã đến, chúng bây mau mau quán lấy chúng, không được để cho chúng chạy.”

VÉO!!!! BÓP!!!!

“Hừ, mạng lớn đấy.”

Đào Kỳ tiếc nhìn tên người Hán lại lần nữa thụp xuống đằng sau hàng khiên thuẫn dày cộm để che chắn. Bấy giờ Đào Kỳ không vội lui xuống theo mọi người mà nghiêng người chống tay vào bờ tường, nhúu mày mượn tường thành cao vút quan sát phía xa nơi đã có một ít bụi mù đang dần hình thành cùng với sự xuất hiện đột ngột của một con rắn khổng lồ tạo thành bởi vô số ánh đuốc sáng choang. Rõ ràng, quân địch vì không thể tiếp tục im hơi lặng tiếng lao đến bao vây chàng nữa nên đành đốt đuốc thị uy mà tới.

“Giết hắn!!!!” Quý La thấy Đào Kỳ nán lại nên lần nữa thúc giục.

“Giết!!!!!!”

“Giết!!!!!!”

“Chặc, lại gặp mấy tên khó đối phó.”

Đào Kỳ vừa kết luận vừa búng chân bật ra khỏi tường ải vừa vạy tránh đi mấy đầu mâu chọc tới. Sau đó chàng linh hoạt dùng một thanh mâu gãy mình vừa lượn được trên kia đâm phập vào bờ tường bên cạnh để dùng làm cọc như thanh xà đơn đu tay triệt tiêu đi lực rơi trước khi nhẹ nhàng tiếp đất trong ánh mắt ngỡ ngàng của đám quân sĩ bên trên.

Thế nhưng trái ngược với vẻ thông dong của mình, lúc này trong lòng chàng không khỏi có chút lo âu. Dù sao quân Hán không thiện dạ chiến, điểm này thân là đối thủ lâu năm với chúng chàng biết khá rõ; vì thế nên việc một tên tướng lĩnh dám nhanh nhạy quyết đoán vứt bỏ màn đêm che đậy, trực tiếp đốt đuốc để lao tới đây cho thấy kẻ dẫn quân phải là kẻ tự biết người biết ta, rất chu toàn cẩn thận. Mà đối mặt với những kẻ thế này tuyệt nhiên Đào Kỳ chẳng thể nào mong đợi vào việc đột tập hay tập kích bất ngờ có thể dễ dàng thành công được. Lại thêm tên trên kia... Đào Kỳ ngược nhìn phía trên ải Săn Giao lần nữa trước khi nhảy lên lưng con Thông Linh. Kẻ kia cũng là hạng người cơ trí, thật không ngờ ải Săn Giao vốn trong dự định phải rất dễ lấy lại bùng ra gai nhọn tua tủa thế này.

“Anh em, lần này đi tham quan, lần sau lại tới, đi!” Đào Kỳ thúc ngựa phi nhanh.

Lần này quân Hán tất nhiên có chuẩn bị mới đến, lại chắc chắn phải có nội tình không nhỏ. Dù sao phương hướng mà quân Hán xuất hiện là trên bộ, là quãng đường không hề quá xa kết nối đại doanh Việt cùng ải Săn Giao. Nói cách khác nơi này quả thực chính là sân sau của Vua Bà, vì thế cho dù quân đội Lĩnh Nam có đang tung bừng ăn mừng chiến thắng đến cỡ nào đi nữa cũng không thể nào lơ là cảnh giác khiến kẻ thù len lỏi qua như thế này được. Lại nói dù sao Đào Kỳ xuất quân cho đến nay vẫn là bí mật đối với đa số quân Việt, cũng hoàn toàn là quyết định bất chợt chưa hề được dự đoán trước. Vậy mà quân Hán lại biết, vậy mà chúng lại ra sau đến trước vây kín chàng... Để làm được điều này đòi hỏi quân Hán cần phải có trợ giúp không nhỏ.

Vấn đề là, từ ai đây? Đào Kỳ càng nghĩ càng thấy nhức đầu, càng thấy hỗn loạn. Kẻ này có thể che giấu giỏi như vậy, lại có thể tồn tại qua suốt mấy lần bày rập của Vua tất nhiên không thể nào là hạng bình thường không chút tên tuổi được. Hắn ắt phải là một trong những kẻ có chức vị không tệ, quyền thế không nhỏ mới có thể nắm được đường đi nước bước quân ta rõ ràng đến vậy. Đào Kỳ mơ hồ cảm giác tên nội gián này ít nhất cũng phải tầm Lạc Tướng, Lạc Hầu chứ chẳng chơi.

“Hừ, may mắn quân sư có nhắc nhở từ trước, không thì cái mạng này của vợ chồng ta khó mà vẹn toàn...” Đào Kỳ thăm thán, chàng cảm thấy Khai Minh ắt phải biết nhiều hơn...

“ĐÀO KỶ, ĐỂ MẠNG LẠI!!!!!!”

“Kẻ nào?” Keeeengggg!!!!

Đang lúc Đào Kỳ lo nghĩ thì một tên tướng lao vun vút tới, thiết thương trong tay lướt xéo quăng thẳng vào cần cổ Đào Tam Lang. Đường đâm tới quá không tề, đáng tiếc bản lĩnh Chấn Bắc tướng quân nào phải hạng tầm thường nên chàng chỉ xoay tròn đỉnh ba đã khiến mũi thương đánh lên đi lệch ra một bên.

“Đào Kỳ, võ vẽ cũng không tề, mau mau xuống ngựa cúi đầu chịu chết đi.” Chương Thần ghim mạnh cương ngựa thét lớn.

“Mày?...” Đào Kỳ cũng thoáng khựng ngựa lại dùng tay rờ rờ đầu như đang suy nghĩ trong chốc lát rồi mới nâng tay gác đỉnh ba lên vai ra điều khó xử bảo:

“Cho dù là tên Lữ Húc có hiện hồn về được thì cũng khó lòng buộc tao phải chịu chết. Giờ chỉ một tên tùy tướng của hắn như mày... Xin lỗi, khó lắm.” Đào Kỳ khẳng định.

“Một mình tao?” Chương Thần cười xòa: “Đương nhiên làm gì chỉ có mình tao.”

“Đào Kỳ, lần này tao phải xé xác mày ra.” Hồ Bá cũng thúc ngựa đến quát.

“Đào Kỳ...” Phùng Chí cũng xuất hiện.

“Ba thằng? Tạm được chút...” Đào Kỳ nhú mày. Không phải vì chàng ngại ngần gì ba tên này mà quả thực lúc này quân Việt đang bị áp sát quá mức. Một phần quân Hán dưới sự hỗ trợ của kỵ binh đã ùn ùn kéo tới giao đầu cùng với quân Lạng Sơn, đã vậy hai tấm cửa gỗ nặng nề nơi quan ải cũng đã cọt kết mở rộng, để lộ ra hăng hà bóng người bên trong đang ồ ạt tiến ra tiền hậu giáp kích với quân Hán.

“Toàn bộ đổi hướng, tiến lên đồi thấp.” Tam Lang không cần suy nghĩ nhiều liền trực tiếp hạ lệnh, sau đó bản thân chàng như một đầu tàu vọt ngựa tiến lên.

“Khốn nạn, mày xem chúng tao làm cảnh à?”

Hồ Bá thấy mình bị làm lơ thì giận không thể át thúc ngựa mở đầu trước. Đại đao trong tay hắn mang theo ý đồ né đi giao tranh chính diện với Đào Kỳ nên tạo thành một hình trăng non đánh một đường vòng cung cực mạnh hướng về bên tay không thuận của Tam Lang.

Kinh!!!!!!

Đào Kỳ cũng chẳng hề sợ bắn ngược đỉnh ba chấn lầy.

Kétttt!!!!!!

“Hừ!!!” Hồ Bá thấy thế công của mình vậy mà vẫn không tài nào phá được thế thủ của Chấn Bắc đại tướng quân thì trầm mặt lại đổi chủ ý. Hắn gồng người lên áp chặt đại đao vào giữa các chìa của đỉnh ba, cố gắng oằn người ép nó xuống giữ chặt tạo cơ hội cho hai tên đồng đội đánh tới.

“Tốt lắm, cứ giữ như vậy.”

Vù..

Chương Thần hiểu ngay đây quả là cơ hội quý giá liền giục mạnh cương ngựa lao lên bồi tiếp, ngọn thương trong tay hắn vù vù múa thành ba, bốn đầu hoa thương mạnh mẽ bao trọn kẻ địch vào trong. Đào Kỳ hiển nhiên muốn rút đỉnh ba ra tiếp chiêu xong Hồ Bá đã chiếm trước tiên cơ: mũi đao khóa lấy đỉnh ba quá chặt khiến trong nhất thời Đào Tam Lang chẳng thể tách chúng ra ngay được.

“Ha ha ha, Đào Kỳ, lần này mày chết rồi!!!!!!”

Hai tên tướng thấy cảnh này cười vang cho rằng lần này tên man tướng ắt phải ăn trái đắng, nào ngờ khi mũi thương tới gần nhắm thẳng vào ấn đường của Đào Kỳ thì chàng lại bất ngờ nghiêng người ra sau, vừa vặn nhường ra một khoảng trống để mũi thương hiểm hóc lướt qua trước mặt va bốp vào đỉnh ba vốn đã bị kéo về từ trước khiến thân món tam đầu xoa này lắc lư dữ dội triệt tiêu đi lực đâm. Đồng thời Đào Kỳ cắn răng dùng tay nắm cương tung một cú đâm móc thật mạnh vào ngay bắp tay Chương Thần ở trước mặt khiến tên Hán tướng rú lên không thể không thu lại ý đồ biến chiêu, vội vã thu tay về run rẩy.

Đẹp xong nguy hiểm, Đào Tam Lang bật cười đối với Hồ Bá mỉa mai:

“Mày quả nhiên có tiến bộ biết hợp công với kẻ khác rồi, cũng biết khuếch trương thế mạnh của mình. Giỏi đấy.” Đoạn chàng gồng người thật căng để lộ từng đường gân xanh.

“Mày dám so lực với tao? Đào Kỳ mày không biết tao rất khỏe sao?” Hồ Bá trợn trừng lông mày cười vang, tay kia vốn đang cầm cương ngựa cũng bỏ ra bắt lấy thân đại đao, toàn thân hắn bụm bụm gồng mạnh so bì chẳng chút kém sắc làm cho chỗ giao tiếp của hai thanh vũ khí ken kết rít vang, ngay cả con ngựa dưới háng khê rên rì vì phải gánh chịu áp lực bất chợt gia tăng.

“Đáng tiếc mày vẫn chưa hề học được cách khắc phục yếu điểm của mình. Mày mạnh mẽ đấy, xong thuật cưỡi ngựa thì...” Đào Kỳ lắc đầu trào phúng: “...chẳng thể lên nổi mặt bàn.”

Bốp bốp!!!!

Lời chưa dứt Đào Tam Lang đã vỗ nhẹ lên bòm con Thông Linh một phát ra lệnh.

Hiiiiii!!!!

Con ngựa lồng lên bất ngờ quay thân sang một bên, hai vó sau theo gió ập tới đập thẳng vào ngực Hồ Bá làm tên Việt gian học cả máu tươi ngã sóng soài ra xa. Tiện thể, đinh ba trong tay Đào Kỳ cũng xoay tròn tạo lực quăng cây đại đao nặng trĩu phá không đâm thẳng vào yết hầu con ngựa dưới háng Chương Thần khiến tên Hán tướng cũng lự một tiếng bất lực té nhào xuống ăn không ít bụi đất.

“Ha ha, chúng mày còn kém xa. Ủ??” Xử lý xong hai tên cản đường, Đào Kỳ tiếp tục vung ngựa phi nhanh. Nào đâu từ bên hông đâm ra một mũi thương khác hiểm hóc đến cùng cực me vào ba sườn chàng mà tới.

“Trò trẻ con.”

Đào Kỳ cười nhẹ thu đinh ba kéo về chắn lấy. Ấy vậy mà ngọn thương bất ngờ thu về biến hóa thành hai mũi hoa thương bén nhọn chia nhau đâm vào đầu cùng mông con Thông Linh.

“Hèn hạ.”

Đào Kỳ hiềm thấy hoảng sợ la to, con ngựa này chả khác gì kho báu, người thân đối với chàng. Trong lúc nguy cấp thanh đinh ba trong tay không kịp phát lực đánh đập mạnh vào thân thương để làm chậm tốc độ đâm, nhờ đó may mắn giúp Thông Linh thoát mạng. Tuy nhiên, nơi mông con ngựa quý cũng đã để lại một vết sưng đỏ lôm.

“Mày dám me ngựa của bố? Đồ chó mày chết chắc rồi. Cũng được, tiện thể tao thay Mai An lấy đầu mày! Xem chiêu, nập mạng!!!”

Hai mắt Đào Kỳ đỏ lôm lên lồng lộn quát, đinh ba trong tay như vũ bão ào ào ập xuống bao trùm tên vừa đánh lên mình, Phùng Chí, vào trong vô tận chiêu thức giảo sát.

Vù vù vù

Ầm!!! Choangggg!!!! Kinh!!!! Kinh!!!!

Dưới thế công mãnh liệt của Đào Kỳ, Phùng Chí không cách nào tiếp tục công kích được nữa, trường thương trong tay không ngừng xoay trái xoay phải múa tít đỡ lấy từng chiêu thức mạnh mẽ đang giáng xuống. Mặc dù Phùng Chí đã rất cố gắng, xong chỉ chớp mắt trên người hắn đã toát lên vô số vết thương chông chát, máu tươi văng đầy trên đất trông phát khiếp. Thế nhưng Phùng Chí quả thực cũng chẳng hề tầm thường khi bản thân hắn tuy bị thương rất nhiều nhưng đa số chỗ hiểm đều được bảo vệ khá kín, đã vậy lực chiến lại không hề bị thương tích trên người kéo xuống quá sâu. Vì thế mà sau khi hai bên đã giao đấu với nhau trên hai mươi chiêu, dù cho Phùng Chí đã thờ dốc ra không ít nhưng vẫn có thể theo nỗi thế công tàn bạo của Đào Kỳ.

“Ồ?? Ồi ... Đáng tiếc.”

Đào Kỳ không khỏi thu lại con giận mà lắc đầu than thở. Phùng Chí có thể kéo dài đến đây quả thực vượt ngoài suy nghĩ của chàng. Lúc này tuy Đào Kỳ cũng có thể mạnh mẽ giết chết tên phản tướng này để trả thù cho Nga Sơn công chúa, xong quân Hán đã ùn ùn kéo tới, việc quan trọng lúc này phải là thoát thân mới đúng. Vì thế Đào Kỳ bất ngờ tung chiêu đánh văng tên Phùng Chí đang cần răng thờ dốc ra rồi quay đầu tiếp tục rút chạy.

“Mạng mày đủ lớn lắm. Hẹn mày khi khác.”

Phùng Chí tất nhiên không thể dễ dàng chịu thua như vậy, hắn móc ở túi đeo bên người một thanh phi đao có cột một đầu lụa đen xoay tay tạo lực ném thẳng vào sau lưng Đào Kỳ trong khi miệng thì không ngớt hét to:

“Đào Kỳ, mày đừng hòng chạy! Xem đao!!!!!!”

Vùuuuuu

Kaaaaangggggg!!!!!!

Đào Kỳ vung đinh ba đỡ lấy con đao, tiện tay chàng nắm lấy dải lụa kéo nó lại. Sau đó Đào Tam Lang bất ngờ cầm đao quăng ngược ra sau, vù vù cắm phập vào ngay bắp đùi Phùng Chí khiến tên kia rú lên đau đớn chẳng thể cười nổi ngựa nữa phải ngã vật hẳn ra đất.

“Từ Chính!!!!!!” Giả Tông vừa dẫn đại quân đến nhìn thấy cảnh này vội vàng la to lao tới đỡ lấy Phùng Chí rồi quan tâm hỏi:

“Từ Chính, người ổn chứ?”

Phùng Chí lấy tay vịn bắp đùi rướm máu đang run lẩy bẩy vì đau nói:

“Chí bất tài, không thể cản được phản tặc, thật đáng hổ thẹn.”

“Không sao, hấn chẳng thể thoát đi đâu được.” Giả Tông nhủ mảy nhìn thương tích đầy người của Phùng Chí mà an ủi:

“Từ Chính, người hãy cứ lui ra sau nghỉ ngơi chốc đi, nơi này để chúng ta lo.” Đoạn hấn trực tiếp xoay người ra lệnh:

“Thân vệ, chăm sóc Phùng giáo úy cho tốt. Đại quân theo ta, truy sát phản tướng Đào Kỳ.”

Phùng Chí nghe nói thế cố rướn người định đứng dậy tiếp tục chiến đấu xong lại không thể chịu nổi cơn đau phải ngã sụp xuống. Hấn cắn răng nhìn theo bóng lưng của Giả Tông một lát rồi mới chán nản lắc đầu chấp nhận thoái lui. Trong suốt quá trình, hấn không hề để động tí gì đến việc Giả Tông lại vượt mặt ra lệnh cho thân vệ của mình, cũng như chẳng hề chú ý đến tên thân vệ sau lưng vừa mới kín đáo báo lại cho Giả Tông một cái gật đầu nhẹ nhàng xác nhận những vết thương của hấn toàn bộ đều không có một chút giả bộ.

“Giết!!!”

“Đừng tha chúng!!!!”

Ba tên Hồ Bá, Chương Thần và Phùng Chí bị Đào Kỳ đánh lui không những không làm chùn chân quân Hán mà còn kích phát máu nóng trong đầu của chúng. Theo số lượng quân Hán cùng phản quân Việt xuất hiện ngày càng nhiều, trận chiến ngày càng khốc liệt. Có nhiều lúc chỉ cần Đào Kỳ thiếu nhảy bèn một chút thôi thì có lẽ biển người của giặc đã có thể bao trùm nhấn chìm cánh quân của chàng. Tuy nhiên chẳng bao lâu sau Đào Kỳ liền phát hiện vòng vây của quân Hán đã sớm hình thành, tựa như một cái lồng lộng khổng lồ không ngừng thắt lại vây kín chàng.

“Tam Lang, mình chớ lo có tôi tới đây. Giết!!!!”

May sao ngay lúc này Đông Châu công chúa Phương Dung dẫn theo mấy trăm quân đột nhiên xuất hiện công vào mặt bên vòng vây quân thù. Có Phương Dung hỗ trợ, áp lực của Đào Kỳ được giảm bớt không ít, mà quân Hán vốn thiếu khuyết chỉ huy, thiếu dũng tướng dẫn dắt nên tỏ ra thiếu linh hoạt hơn hấn. Chẳng mấy chốc, sự chênh lệch này cũng được Đào Kỳ tận dụng, dưới thế tiền hậu giáp công dữ dội của hai vợ chồng vòng vây của quân thù cũng bị chặt đứt, Đào Kỳ cùng Lạng Sơn quân theo đường máu lần nữa đào thoát. Thế nhưng họ chưa kịp chạy bao xa thì thủ quân ái Sấn Giao do Quý La dẫn theo cũng lần nữa ập tới.

“Giả Giáo úy, hạ quân tới giúp người.” Quý La cười hét lớn. Dưới sự chỉ huy của hấn, quân Hán không vội lao vào chém giết cùng Lạng Sơn quân mà âm hiểm dùng cường cung cường nỏ vốn có khá nhiều trên ái ra thi nhau bắn phá hai cánh quân Việt, ép họ chệch hướng dần về phía một ngọn đồi thấp không tên. Đến độ này Đào Kỳ cùng Phương Dung không còn cách nào khác ngoài việc chỉ lên đồi hô to:

“Lên đồi chống trả, nhanh lên.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Chiến hào

“Ha ha, chúng cùng đường rồi, tiến lên, kẻ nào bắt được ả kia tao sẽ thưởng ngàn bạc.” Chương Thần đã sớm thay ngựa thấy vậy thích thú cười dâm hết lớn:

“Tao phải cho ả biết mùi vị làm ngựa sung sướng đường nào. Tội bây, tao biết trong số phản quân có không ít gái, lát nữa mặc tui bây thỏa thích. Ai có trước hưởng trước. Ha ha ha.”

“Hú hú hú...”

“He he he, lên lên.” Quân Hán lâu ngày bị quân kỳ ước thúc nghe thế tựa như ngựa giống bị động đực điên tiết cả lên càng thêm phần đầu liều mạng. Chúng không hề hay biết những lời mình vừa kêu gào có tác động mạnh mẽ đến đám lính Việt dùng nào. Nhiều người toan quay lại liều mạng khiến Đào Kỳ phải quát tháo hai, ba lần mới lần nữa quay đầu tiếp tục rút lên đồi.

Những tướng, lần này Đào Kỳ có mọc cánh cũng khó thoát.

Những tướng, hôm nay đa số cô gái trong quân Lĩnh Nam phải chịu kết cục thê thảm.

Những tướng, trận này quân Hán sẽ thu được thắng lợi huy hoàng, thành công rửa đi mối nhục ban chiều.

Nào đâu...

“Aaaaaa”

“Cứu mạng... Hự!!!!”

“Ui da!!!!”

Ngay khi quân Hán vượt lên nửa đồi, đột nhiên một hàng dài quân phía trên bất ngờ thụt hẳn xuống bởi những hàng hố sâu không biết được đào lên từ bao giờ. Bên dưới rãnh sâu cắm không ít tầm vòng gây nhốn, trong chớp mắt liền kết liễu kiếp xâm lược của chúng.

“Giết!!!!!!”

Đồng thời từ dưới chân chúng bỗng đầu ngoi lên vô số bóng người vốn đã chờ đợi sẵn từ lâu. Bọn họ vừa xuất hiện đã không hề câu nệ điên cuồng đâm loạn, chém bừa vào kẻ thù trước mặt khiến quân Hán hoảng loạn vô cùng không rõ đầu đuôi vội lui lại sau.

“Chị, thầy Kỳ, hai người ổn chứ?” Phương Nghĩa ha ha dùng tay lau đi vết đất trên mặt, hồ hởi hướng chị cùng anh rể của mình hỏi thăm.

“Chuyện còn con. Ha ha. Làm rất tốt!!!”

Đào Kỳ cười to cũng búng người nhảy xuống rãnh đất mà đám người kia vừa mai phục. Chẳng tình tề đánh giá rãnh đào vừa đủ rộng để chiến binh thoải mái vận động lại đủ sâu để núp này một cách hài lòng.

“Nghĩa, chuẩn bị xong chưa? Bao nhiêu đầu hào?” Khác với Đào Kỳ, Phương Dung lại buông ra một câu không đầu không đuôi hỏi.

“Năm mươi đầu chiến hào có hơn, ba mươi lớp sâu, toàn bộ liên kết.” Phương Nghĩa giờ giờ cái xẻng trên tay lên khoe:

“Chị không biết đối với tụi em đào nhiều đây quả thực quá bình thường. Lúc huấn luyện có khi phải đào nhiều hơn vậy nhiều.”

“Tốt!” Phương Dung thờ phào: “Cho em đi tập luyện cùng bọn họ quả nhiên là quyết định sáng suốt.”

“Ha ha.” Đào Kỳ cũng gật gù: “Tôi đã nói mình rồi, không có ai hiểu chiến thuật của họ hơn Nghĩa đâu, để cậu ấy phối hợp với họ là tốt nhất.”

Giả Tông nhíu mày nhìn tiền quân sa bẫy, hẳn quả thực không ngờ ngọn đồi này lại có giấu phục binh. Điều này vừa vượt khỏi dự toán của hắn, cũng vừa khiến hắn có cảm giác không ổn. Xong đám lao đành phải theo lao, Giả Tông không thể chần chờ liền hô lớn:

“Xông lên, trước khi trời sáng phải chiếm lấy đồi.”

“Sát!!”

“Sát!!!”

Ầy đồng Ầy đất quân Hán theo lệnh lũ lượt kết lớp xông lên đồi. Bọn hắn hò hét vang trời khiến mặt đất như cũng chấn động theo tiếng kêu chém kêu giết. Ngược lại, phía quân Nam lại im ắng hẳn đi. Quân sĩ Lạng Sơn sau khi chiến đấu mỗi một ngôi co quắp dưới chiến hào tranh thủ hồi sức, để lại lại năm trăm quân sĩ với khí thế cùng trang bị khác hẳn bình tĩnh đứng đợi giặc xông tới.

“Gần rồi.” Phương Nghĩa cười.

“Năm mươi bước nữa.” Một tên quân hầu mặc giáp sắt màu xanh đen thấp giọng.

“Đeo mặt nạ.” Phương Nghĩa gật đầu ra lệnh. Lập tức bọn họ hò nhau mang lên mặt những chiếc mặt nạ gỗ mặt chim hết sức quen thuộc, để lộ ra thân phận của mình: Linh Nam quân.

“Thả cây!!!!”

Ầm Ầm Ầm

Ầm Ầm Ầm

“Cây lãn, mau tránh!!!!”

“Chết mỗ....”

Phương Nghĩa bất ngờ hô to, theo đó quân sĩ liền nhanh chóng cúi người lấy lên những khúc cây thô dài, thi nhau lăn chúng xuống sườn đồi. Mặt đồi nghiêng nhanh chóng gia tốc đám cây gỗ khiến chúng chẳng mấy chốc đạt tới tốc độ chóng mặt, cũng chẳng mấy chốc trở thành thứ vũ khí kinh dị thô bạo tổng mạnh, nghiền áp không biết bao nhiêu tên quân Hán.

“Mau bắn tên áp chế, đừng để chúng làm cản trở.” Giả Tông lại lần nữa ra lệnh. Chẳng mấy chốc sau có mấy trăm tên cung thủ tiến vào vị trí thích hợp mở cung bắn loạn lên trên. Tên bay vì vút trong màn đêm đen không chỉ gây cảm giác rợn người mà còn vô cùng khó có thể nhìn thấy, tựa như một bàn tay sắt vô tình hung bạo cán lướt tới quân Việt núp trên đỉnh đồi.

“Che chắnnnnnn!!!!” Phương Nghĩa gào to. Quân sĩ Việt nghe tiếng gào vội vàng nép mình ép thật sát vào bờ tường bên cạnh, thậm chí có kẻ còn nằm hẳn xuống ôm đầu che chắn chờ đợi. Riêng phần Linh Nam quân thì mỗi người đều có khiên tròn riêng, vì thế họ không chỉ núp người che chắn mà còn giờ cả khiên lên bảo hiểm cho tốt hơn.

Đùng!!! Đùng!!!! Bộp!!!! Bộp!!!! Lưới tên như trút nước, như mưa rào ào ào quét qua doanh địa trong ánh mắt chực chờ của quân Hán. Ấy vậy mà mưa tên tuy đã càn qua đỉnh đồi một loạt, quân Việt lại chẳng hề có bất kỳ tiếng kêu rên thảm thiết nào. Ngược lại không lâu sau còn trở thành vô vàn tiếng hoan hô vang dội.

“Bắn trả!!!!”

Phương Dung bật người hét lớn. Sau đó Lạng Sơn quân vốn đã có chút thời gian thờ dốc liền vùng dậy cầm cung nỏ bắn túi bụi xuống sườn đồi khiến cung thủ quân Hán đau đớn ngã rạp xuống cả một mảng. Tất nhiên đi kèm còn có không ít đá cục, lẫn cây ầm ầm kéo xuống gây nên thiệt hại thật lớn buộc quân Hán phải rút lui.

“Anh Sáng nói không sai... ực, lên đồi đào chiến hào là hay nhất.” Phương Nghĩa nuốt nước bọt.

“Tiếp tục tiến lên. Thêm vào hai thê đội, khiến nặng lên đầu, lên.” Giả Tông không chịu thua lại lần nữa thúc giục.

“Gươm đã, Giả Giáo úy.” Quý La bất ngờ đứng ra khuyên nói: “Man binh đào hào mà núp, theo ta thấy đây chính là tự tìm đường chết. Chỉ cần chúng ta cho mưa tên bắn áp chế liên tục khiến chúng không cách nào di chuyển được, lại cho bộ binh ở chính diện làm mồi nhử, kỵ binh vòng sang cánh.” Nói đến đây hắn dùng tay trái đưa lên nắm chặt:

“Như thế, man tặc tất nhiên bị phá.”

“Tốt, quả nhiên hào kẻ sách.” Chương Thần nghe thế liền vỗ tay khen:

“Cứ như vậy mà làm, Giả giáo úy, hạ quan lập tức đi chuẩn bị.”

“Được.” Giả Tông cũng rất quyết đoán đồng ý.

“Lên! Lên!!! Lên!!!!”

“Hô! Hô! Hô!!!”

Lát sau, từng thê đội bộ quân Hán dưới sự yểm trợ của lãg thuẫn dày đặc tiến tới trong khi cung thủ của chúng lại hì hục núp sau lưng lẫn mò lên. Thế nhưng lần này chúng chẳng dám tiến lên cao mà chỉ dừng lại ở lưng chừng đồi sau đó thì nhau mở cung giáng mưa tên như trút nước xuống quân Nam. Mặt khác, Giả Tông cũng ra lệnh cho mấy trăm bộ binh trang bị nhẹ không ngừng tập kết phía sau cung thủ, bọn chúng vừa hò reo kháng cô, vừa điên cuồng nện vũ khí vào thuẫn, vào mặt đất cô vũ thị uy.

“Quá ồn, chúng định làm gì?”

Phương Nghĩa dùng một tay che lỗ tai đang bị tra tấn dữ dội vì mưa tên lẫn tiếng hò hét, tay kia khẽ nhếch thuẫn lên tạo ra một khe hở nhỏ thăm quan sát bên dưới. Thân là đội trưởng chỉ huy tiền tuyến của quân Việt nên chiến hào mà hắn đang núp chỉ có độ cao thích hợp để tránh tên chứ không hỗ trợ quan sát tình hình tốt bằng những chiến hào ở hàng sau, đặc biệt là nơi mà túi khôn của Lạng Sơn quân, Phương Dung, vừa núp vừa quan sát. Nơi đây không chỉ được cố tình chất lên mấy cái bao cát che chắn cho mặt trước thêm an toàn mà còn được Linh Nam quân ưu tiên dựng thêm mấy tấm ván gỗ trát bùn đất che quá đầu để tránh mưa tên, cũng để cho tướng lĩnh tiện bề nhìn rõ tình huống bên dưới. Vì thế mà khi kỵ binh giặc cố gắng mượn màn đêm cùng tiếng hò reo che giấu để lẫn mò ra một mặt khác của quả đồi, khoe miệng cô Đông Châu công chúa liền nở một nụ cười quý quý.

Phương Dung chấp tay suy nghĩ một chút rồi nghiêng người thì thầm to nhỏ với quân sĩ bên cạnh...

“Bắn tên, tiếp tục bắn tên!!!!”

Giả Tông liếc mắt nhìn Chương Thần đã vào vị trí, trong lòng thì lại càng thêm căng thẳng mặc cho cung thủ đã mồi nhử cánh tay vẫn liên tục thúc giục quân lính gia tăng sức ép. Đương nhiên, hắn cũng chẳng hề hay biết các công sự, chiến hào của quân Nam không hề là vật chết mà còn được nối thông suốt với nhau uốn lượn khắp bốn mặt sườn đồi. Vì thế mặc cho quân Hán nung tén liên tục, quân Nam vẫn cúi người thật thấp len lỏi dưới chiến hào không ngừng thay đổi vị trí.

“Chúng bây, lên ngựa! Chiến!!!!”

“Hán kỵ uy vũ!!! Chiến!!!!”

Phía bên kia, Chương Thần rốt cục cũng đã đến vị trí. Hắn chia kỵ binh làm nhiều đội, mỗi đội gần ba trăm kỵ binh xếp trận đơn sơ chuẩn bị kiểu tấn công theo từng đợt quen thuộc. Bọn chúng vừa lên ngựa đã chẳng hề kiêng dè, cũng chẳng buồn đợi cho bản thân dàn trận chỉnh tề đã hô hô vọt ngựa lao nhanh lên sườn đồi để tập cánh đám man binh đang bận rộn né tránh mưa tên phía trước.

Hí!!!!

Đương nhiên, quân Nam đã có vô số bẫy rập mặt chính diện thì phía sau cũng có không ít chướng ngại, xong số lượng chướng ngại rải rác thế này đa số chỉ có tác dụng mạnh với bộ binh mà thôi. Còn đối với kỵ binh đang phóng nước đại, hào sâu, hố chông đối với chúng chỉ là một cái gạt cương ngựa là có thể an toàn phóng qua. Duy chỉ có vài tên xui xẻo do không thể nhìn thấy những chạc cây ven đường nên bị trúng quất vào mặt té lăn ra đất ra, còn lại đa số đều thành công vượt qua lớp bẫy rập đầu tiên để nện vô rầm rầm áp tới lưng kẻ thù trong ánh mắt đầy hoan hỉ của đồng bọn dưới đồi.

Xui rủi thay, Chương Thần lại là một trong những tên bất cẩn bị chạc cây quật ngã xuống đất... Cái té của hắn bất ngờ đến độ đám thân vệ đang bám chặt bên cạnh cũng không kịp phản ứng. Đợi chúng kịp hoàn hồn lại, Chương Thần đã bủn rủn tay chân lụi cùi bò dậy ở tuốt đằng sau.

“Cầu thí!!”

Chương Thần rửa thầm, thật ra hắn cũng biết giữa trận hình kỵ binh xung phong hỗn loạn như vậy mà một tên té ngựa như hắn lại không bị bất kỳ con ngựa nào giẫm trúng, cũng không xui xẻo tới mức lọt vào hố bẫy thì đã là may mắn đến cùng cực.

Thế nhưng hắn không cam lòng, hắn muốn đích thân trấn thủ phá trận kiến công lập nghiệp cơ. Chương Thần vịn lấy vai một tên quân hầu, tay xoa xoa bờ mông hăng còn đau nhức để cổ nhúu mày nhìn lên trận chiến bên trên. Để rồi hắn chết lặng...

Không bị mưa tên uy hiếp kiềm chân, cũng không bị màn đêm cùng tiếng hò reo lửa gạt, thế nên quân Nam tất nhiên chẳng thể nào bất ngờ trước kẻ sách đơn sơ của giặc. Ngược lại, bọn họ còn tạo cho quân Hán một đòn bất ngờ đau đینگ.

Ầm ầm!!! Xoẹt!!!! Roạt!!!! Hiiiiiiii

Ngay khi quân kỵ Đại Hán vừa vận tiến vào phạm vi chiến hào ở hậu phương, quân Nam liền trả đòn. Vô số mũi mâu, ngọn giáo cùng đao kiếm nhao nhao hè lúc chiến mã đang chạy vội mà bí mật giờ lên cao me ngay bụng, ngay cẳng chân ngựa để mạnh mẽ đâm vào, chém gãy khiến ngựa đau đớn lăn đùng ra đất. Theo sau đó đương nhiên là thảm cảnh chẳng thể nào tránh nổi của kỵ sĩ. Mất đi ngựa, bọn chúng nhanh chóng phát hiện bản thân bị vô số quân Nam vây kín, sau đó chính là ác mộng. Tiếng rên la, tiếng kêu gào, tiếng hét thảm ngay lập tức vang vọng thấu trời mây, bay về tới giáng vào đám bộ binh đang lần mò muốn leo lên tiền hậu giáp kích khiến chúng sợ không thể át vội quay đầu tuốt xuống dốc.

Mặt khác, một số kỵ binh may mắn tránh khỏi muốn tìm cách phản công lại phát hiện trong đêm tối những chiến hào ngang dọc của quân Nam tựa như những con kênh dài hết sức vô tình vây chúng kín bít, cũng che chắn hoàn toàn quân Nam khiến chúng chẳng biết nên đánh ai, đi đâu. Loạng choạng thế nào chúng lại bị vô số mũi thương từ các chiến hào chạy xen kẽ bên dưới thọc lên xuyên thấu thân thể, xác chúng bị hất tung lên trời, bị ném xuống dưới đồi trong tiếng hò reo ăn mừng chiến thắng.

Ba trăm quân kỵ xung trận, còn vồn vện mấy chục người trở về. Tuy một phần trách nhiệm hoàn toàn không thể không kể đến việc Chương Thần bị té ngựa từ sớm khiến kỵ binh không người chỉ huy. Xong cái kết cay đắng thế này ngay lập tức khiến đám kỵ sĩ nghĩ ngay đến thế trận ban trưa, vội vàng nhớ ra quân Việt còn có thứ nỏ lợi hại chưa được sử dụng. Vì thế bọn chúng không còn chút can đảm vội theo chân Chương Thần lùi về nhập bọn với đám Giả Tông.

“Giã giáo úy, cứ tiếp tục như vậy quả thực không được. Tiểu nhân cũng đã vô lực rồi.” Quý La thở dài.

“À... Đáng tiếc. Minh kim! Thu binh...”

Rốt cục khi những tia nắng đầu tiên dần dần xuất hiện xoi rõ khoảng đồi thấp đã được quân Việt tạm thời gia cố thành một vùng doanh địa không tệ, Giả Tông đành phải cần răng đánh minh kim cho quân lùi lại.

“Đáng tiếc không thể một mẻ bẻ gãy tên kia, chỉ cần hắn chết, sĩ khí của phản quân chắc chắn sẽ phải nao núng.” Đậu Huân chặc lưỡi than. Lúc này hắn cũng đã theo mặt thủy tiên vào quan ải sau khi thành công đẩy lùi thủy quân của Lê Chân. Không những thế, quân Hán còn lợi dụng chiến thuyền to lớn của mình tạo thành một chốt chặn cắt đứt phong tỏa đường sông, từ đây quân Lĩnh Nam đã chẳng thể nào trông mong vào việc mượn sông Đốc để tiếp tế lương thực hay chạy trốn được nữa.

“Tất cả là tại mày, chẳng phải mày bảo đảm đường đi sẽ tuyệt đối bí mật sao? Thế quái nào mà quân kia lại phát hiện ra?” Chương Thần hậm hực quay sang một tên tướng lĩnh vừa lạ vừa quen mà quát hỏi.

“Mà?” Tạ Chúng khinh khỉnh khiến Chương Thần đỏ tái cả mặt vì giận: “Mày đừng quên hôm qua đám mán nào vừa đá đít mày đó.” Đoạn hắn như chẳng thèm quan tâm tiếp tục phân bua:

“Đảm bảo thì đảm bảo, suốt một quãng đường vòng vo gần ba mươi dặm, mày có thấy có kẻ nào phát hiện? Đây đơn giản là vì Phương Dung quá mức cẩn trọng thôi. Ai mà ngờ à ta chẳng những lập nên bốn lớp cảnh giới mà còn cho người dòm cả mặt sông đâu?” Dứt câu hắn khẽ cười nhẹ liếc sang phía tên Đậu Huân. Theo hắn thấy nếu không phải Đậu Huân sơ sẩy để thám báo quân Nam phát hiện thì mọi chuyện có lẽ đã khác.

“Khục... Tạ giáo úy có lý. Huân xin nhận tội.”

Đậu Huân muối mặt chấp tay. Hắn quả thực chẳng có cách, một mặt hắn cũng có sai, mặt khác ai mà ngờ tên Tạ Chúng lại là một tên hàng thật giá thật hành quân giáo úy, cấp hàm tuy ngang với hắn xong giá trị cùng thực quyền lại khác nhau xa.

“Thôi mọi người đừng trách cứ nhau nữa, dù sao nhờ Đậu giáo úy đốc quân tới kịp nên quan ải mới có thể còn chu toàn, đây cũng là một đại công.” Quý La cũng ha hả cười tiến lên hòa giải, đoạn hắn chấp tay cúi đầu lễ độ nói:

“Mạng của hạ quan còn ở đây là nhờ các vị, hạ quan cảm tạ các vị tướng quân.”

“Quý huynh quá lời.”

“Từ Phương xin đứng lên.”

Đám tướng lĩnh nhìn nhau, cùng vội vàng nói, nhờ đó mà bầu không khí vốn có chút căng thẳng rạn nứt cũng được xoa dịu không ít. Bấy giờ Giả Tông lại bước ra trầm ngâm:

“Thật ra chúng ta có thể làm được đến bước này, các vị không có công lao cũng có khổ lao, thế nên xin đừng trách móc nhau nữa... vấn đề quan trọng bây giờ là làm sao nhanh chóng tiêu diệt hai tên kia...” Nói xong y không khỏi ngẩng đầu than thở nhìn về khu đồi thấp nơi mà Lạng Sơn quân đang đóng giữ. Có ai ngờ được một ngọn đồi gần như vô danh lại có được sức phòng thủ mạnh mẽ như vậy? Hấn ước tính, nếu muốn thành công chiếm được ngọn đồi đó, ít nhất quân Hán phải có tới gần vạn quân... quá nhiều, quá nhiều.

“Dù sao quan ải vẫn nằm trong tay ta, hay ta kệ xác chúng?” Đô Kiều hiềm thấy rụt rè phát biểu.

“Hớ?” Giả Tông bất ngờ nhìn sang.

“Sao lại nói như thế?” Chương Thần ngạc nhiên, cả đám người còn lại cũng vậy. Ngay cả Hồ Bá cũng buộc miệng mèm mớ lên “chớ má” trước lời đề nghị của tên Đô Nhị Lang.

Ngọn đồi này hiện giờ nó lại chẳng khác nào một thanh dao nhọn cắm sâu vào lòng ải Sấn Giao, vừa kiềm chế buộc quân Hán phải chia quân canh giữ, vừa hoàn toàn có thể đóng vai trò như nội ứng ngoại hợp tạo thế gọng kìm giáp công quan ải nếu viện quân Việt xuất hiện. Tình thế này, kẻ nào có ánh mắt cũng phải hiểu không tài nào bỏ mặc được cả.

“Tên này... ài... bần nhão chẳng lát được tường...” Quý La ngán ngẩm.

Hành động này của mọi người khiến mặt mũi Đô Kiều mất hết, hấn tái mặt lại hô to:

“Chứ giờ làm sao? Chỗ kia đánh không dễ, Đào Kỳ cũng chẳng vừa. Trừ khi dụ hấn bỏ hào sâu chạy ra ngoài, không thì chúng mày còn có cách nào?”

“Ừmmmm...” Lời Đô Kiều nói nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ không gian, dù không muốn, đám tướng lĩnh vẫn phải đau khổ chấp nhận lời này quả thực chẳng sai. Vì thế cả đám lại chau đầu suy tư.

“Các vị...” Phùng Chí nhân dịp đứng ra chấp tay nói:

“Chỉ có một kẻ thô thiển, không biết có thể góp một lời?”

“A, Từ Chính cứ nói đi đừng ngại.” Đâu Huân ngạc nhiên hô.

“Hạ quan vốn nghe nói Phùng giáo úy từng theo học Thích thái thú, tài giỏi vô cùng, giáo úy có diệu kế gì xin hãy để mọi người nghe với.” Quý La chấp tay.

“Đâu mày nói thử nghe xem nào.” Tạ Chúng giục.

“Diệu kế thì không dám nhận... đây chẳng qua là Dương Đông kích Tây thôi...xong mưu này nếu muốn thành, không thể nào không cần Tạ giáo úy góp sức được.” Phùng Chí cười nhẹ nhìn sang Tạ Chúng nói chắc như đinh đóng cột:

“Dù sao ở đây có mỗi mình Tạ Lang trên danh nghĩa vẫn là quân Nam, hoàn toàn có thể khiến chúng bất ngờ...”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Rời đi

Tối qua ở ải Sấn Giao xảy ra đại chiến, xong tin tức lại chẳng hề vuron tới đại doanh quân Nam được. Mà cho dù có thì đối với nhiều người dân Việt, trận đánh này cũng sẽ không để lại ấn tượng nhiều, không phải bởi vì chiều qua họ vừa có một trận thắng rực rỡ hơn, mà bởi vì hôm nay cả tòa đại doanh đều bị bao trùm bởi một tầng không khí hết sức nặng nề...

Tất cả bởi vì ở một góc đại doanh, ngay khi trời còn tờ mờ sáng nhiều bóng người đã xuất hiện. Đàn ông đàn anh thì nhanh chóng chất những thùng đồ vốn đã được sắp xếp sẵn lên những chiếc xe bò được chuẩn bị từ trước. Trong khi đám đàn bà lại quây lũ bò, dê của nhà mình lại, cột chúng vào sau đuôi xe. Thoạt nhìn người ta liền nhận ra ngay đây là có người muốn đi xa, thế nhưng điều tri mặng là nơi này vốn là đại doanh của quân Việt, lúc này đang là giữa buổi kháng chiến đầy máu lửa gian khổ, quân thù đang ép sát, vậy mà bọn người này lại chuẩn bị đi đâu mà đem cả dê bò tài vật thế kia? Hành động này của họ ngay tức thì thu lấy sự chú ý của rất nhiều người, có kẻ lắc đầu chán nản, cũng có kẻ thì thầm bàn tán xong lại chẳng ai tiến lên hỏi han hay can ngăn họ làm gì.

“Tránh đường chút nào, có gì hay ho đâu mà nhìn?”

Một cô gái trẻ trong bộ váy lụa đen tách ra đám người đang tụ tập nhìn ngó bộ tộc mình. Sau khi xua đuổi họ xong, nàng cũng không khỏi ngẩn ngơ nhìn lại đại doanh quân Nam phía dòng sông nơi xa một chút. Có ai ngờ rằng chiến tranh tàn khốc, kẻ thù hung bạo không thể nào khiến người bộ lạc nàng chùn bước, vậy mà... Nàng vừa nghĩ vừa đẩy cánh cửa gỗ bước vào trong nhà đối với một ông lão đang nhắm mắt ngồi mà thừa rằng:

“Nội ơi, mọi người đều đã chuẩn bị tinh tươm hết rồi, chúng ta có thể rời đi bất kỳ lúc nào ạ.”

“Ừm...” Mãi lúc sau ông lão mới mở mắt trả lời. Đón lấy cây gậy do cô cháu mình đưa tới, ông lão từ tốn đứng dậy, thật khoan thai bước đi vài bước như muốn cho đôi chân già cả của mình quen thuộc với chút chuyển động mới rồi nhẹ nhàng nói:

“Như vậy chúng ta đi thôi.”

“Dạ.” Cô gái lễ phép trả lời theo phía sau ông bước ra khỏi nhà gỗ đến bên một chiếc xe bò đã đứng đợi sẵn từ trước. Đỡ ông lên xong cô mới đứng thẳng người đối với dân chúng bộ tộc mình ở xung quanh hồ vang:

“Mọi người, lên đường thôi.”

“Vâng, Kê trưởng.” Một tên chiến binh bên cạnh đáp lời.

Đội đoàn xe lăn bánh được một quãng, cô gái mới thò đầu lên xe bò hỏi ông mình:

“Nội ơi, đang lúc gian nan thế này liệu chúng ta rời Vua đi có phải là rất quá quắt không?”

“Ài...” Ông lão thờ dãi:

“Tao biết cháu không muốn rời, lòng tao cũng chẳng đành. Xong vì Kê, vì bộ tộc, chúng ta không thể không làm như vậy...”

Cô gái nghe thế im lặng. Thật ra nàng cũng đã sớm hiểu ngày hôm nay Kê của nàng quyết định rời đi đại doanh Việt, rời bỏ Vua bà giữa lúc chiến sự căng thẳng nhất âu cũng không phải bản ý của ông mình. Không phải ông tiếc nuối chút quyền lực hay lo lắng cho tính mạng của mình; cũng chẳng phải ông e dè sợ hãi việc giao ra toàn bộ chiến binh mà Kê đang sở hữu nên mới chọn lựa bỏ chạy như những kẻ khác cưỡi cọt. Tất cả chỉ vì chiều tối qua sau khi buổi tiệc thắng trận còn đang âm ỉ rực rỡ, trong đại doanh lại vang lên từng trận lời đồn. Nào thì quân Hán lại có viện binh, nào thì có không ít kẻ vì chống đối quyền uy của Vua mà bị bí mật giết chết, thậm chí còn có kẻ tung tin rằng Vua đã bị trúng độc, mạng sống chẳng còn bao nhiêu... Trong số đó còn có tin rằng Vua đang gấp rút chuẩn bị để rời bỏ quê nhà, chạy về phương Nam xây dựng lại cơ nghiệp.

Là một tộc trưởng đất Chu Diên, một trong những người đầu tiên ủng hộ Vua khôi nghĩa, ông lão tất nhiên cũng không hề ngại với việc Trung Châu thu lấy binh quyền, cũng chẳng hề đặt lời đồn Ngải bị trúng độc vào trong mắt. Thu lấy binh quyền, theo góc nhìn của ông dù sao cũng lợi nhiều hơn hại. Không còn quân đội? Không hẳn, Vua chỉ cần tập trung quân quyền, tức là quân đội phải nghe theo lệnh của Vua, còn quân đội đóng ở đâu, do tộc nào cung cấp, do ai điều khiển chả lẽ còn không tranh thủ được? Còn trúng độc? Hôm qua Vua hãy còn uy phong như vậy, trúng độc nặng làm thế nào được?

Duy nhất chỉ có dòng Nam là một vấn đề mà ông không thể nào dễ dàng cho qua được. Dù cho đó mới chỉ là tin đồn cũng không. Như biết bao nhiêu tộc khác, Kê của ông, họ Vu, đã cắm rễ ở đất Chu Diên từ rất lâu, rất lâu rồi. Đất sản của họ ở đó, nhà cửa của họ ở đó, đồng ruộng của họ, tài sản của họ đều ở Chu Diên. Vốn ban đầu ông cho rằng chỉ cần Vua Bà đánh tan quân Hán thì mọi việc sẽ trở lại như cũ, bọn họ sẽ sớm trở về với Kê, với tài sản của mình. Nào ngờ bây giờ phải bỏ Kê, tài sản phải mất sạch, đất đai phải để lại thành toàn cho kẻ khác. Thử hỏi làm sao ông lão chấp nhận nổi, làm sao có thể để cho bộ tộc, cho con cháu chấp nhận nổi. Vì thế ông không thể nào làm gì khác hơn là chọn lựa rời đi.

“Nội, hay là chúng ta thử khuyên Vua một lần xem sao, với cả dù sao đó chỉ là tin đồn không căn cứ...”

“Tin đồn?” Ông lão cười nhẹ: “Không có lừa thì sao có khói, với lại kẻ sách này không chỉ phù hợp với tình thế lúc này, hơn nữa lại là độc kế, quỷ kế. Nếu không có ai nhắc tới thì thôi, nếu có kẻ nói ra... Tao tin Vua chắc chắn sẽ bị kẻ này đánh động. Lúc đó cho dù trước đây không có ý niệm, bây giờ cũng sẽ có...” Nói đến đây ông thờ dãi ngao ngán:

“Gần đây Ngải ấy thu lấy nhiều thắng lợi, vây cánh cũng thêm ra rất nhiều thế lực, nhiều nhân tài. Tao e rằng với tính cách ngày càng bá đạo của Ngải, có khuyên có ngăn cũng chẳng còn tác dụng gì. Nay chúng ta chỉ còn cách nhân lúc Ngải chưa phản ứng kịp mà...” Lời ông đang nói giữa chừng thì bị tiếng la hét từ một tên thanh niên hốt hải ở đằng trước chạy về cắt đứt.

“Tộc trưởng, ông cố, nguy rồi!”

“Bình tĩnh, có chuyện gì?” Cô gái nắm bả vai hấn hỏi.

“Phía trước... phía trước có rất nhiều lính lông chim xuất hiện chặn đường chúng ta. Vua... Vua hình như cũng ở đó.”

Hai ông cháu tộc họ Vu nghe vậy ngạc nhiên nhìn nhau. Bọn họ đã cố hành động thật nhanh, nào ngờ Vua vẫn có động thái chớp nhoáng đến như vậy. Ông lão run rẩy gõ gõ cây trượng trong tay lên thành xe bò nói:

“Đưa tao lên trước xem sao.”

“Phản ứng thật nhanh, không ngờ ta chưa rời đi nàng đã tới đón sẵn, thế nhưng...” Ông lão vừa đi vừa suy ngẫm: “Nàng ta có ý gì? Vì sao lại là chặn? Không bắt bớ? Không uy hiếp? Hay nàng ta muốn bắt tận mặt ta??? Hay là...”

“Đám chó, mau tránh ra.”

“Mẹ kiếp, chúng bố không đánh nữa, cần về nhà, chúng mày biết điều thì lui ra ngay cho.”

“Tránh đường đi, tránh đi.”

Mạch suy nghĩ trong nháy mắt bị vô số tiếng quát tháo chôn vùi lấy khiến ông lão nhau mày khó chịu. Hóa ra hai ông cháu đã tiến về phía trước đoàn người, đập vào mắt họ là một hàng giáo dài đều tằm tấp, ngay ngắn vô cùng. Hàng thương này không hề thuộc về đoàn người, mà lại do từng tên binh sĩ trong những bộ giáp trụ oai phong với hai chùm lông đuôi chim trĩ trên lưng đang nắm giữ. Bọn họ như những pho tượng cẩm thạch vừa uy nghiêm lại đẹp mắt hết sức, mặc cho đoàn người bao quanh không ngừng hò hét vẫn im lìm chẳng thêm động đậy. Duy chỉ có từng tràng sát khí khi có khi không cùng những đôi mắt đầy tính uy hiếp khiến đám chiến binh bộ tộc không dám lại gần thách thức mới khiến cho người ta thấy được phần nào cảm xúc tức giận của họ lúc này.

Ngay sau hàng “người tượng” đó, trên thành lâu cao to là bóng ảnh anh thư đứng thẳng tựa như một thanh kiếm báu đang cắm chặt trên nền đất, dù cho phong ba bão táp vẫn không chút chùn thân. Nàng cúi đầu đứng giữa trời nhá nhem sáng như đang nhìn xuống tất cả khung cảnh bên dưới, lại như đang yên lặng suy ngẫm, vừa sâu xa lại chẳng hề kém chút uy nghiêm. Đợi ông lão cùng cháu mình lên đủ gần, Trưng Châu mới từ tốn ngẩng đầu cất tiếng thật từ tốn:

“Kẻ trưởng Trúc; Bò Chính Lộc, chào buổi sáng.”

“Vua.”

Vu Lộc không dám chậm trễ đáp lại. Đoạn ông chú ý tới vai tên chiến binh trong các tộc vì không chịu nổi uy áp từ hàng lính phía trước đề lên mà vô ý thức vừa chửi loạn vừa rút vũ khí ra lăm le thì giận dữ rên lên:

“Vũ khí trong tay chúng mày là để giết giặc xâm lược, vì sao lại lăm le chúng đối phó với anh em trong nhà thế kia? Thu tay lại!”

“Bò Chính...” Một tên tộc trưởng tựa như nghe không kịp hết hồn quay lại hỏi.

“Tao nói thu hết lại!!! Khụ khụ...” Vu Lộc lại gắt lên càng to.

“Dạ, vâng, Bò Chính chờ giận.”

“Hừ, đám ranh con.” Vu Lộc nhìn binh lính nhao nhao thu lại khí giới lui về sau rồi mới ngẩng đầu đối mắt với cô Vua trẻ đứng trên cửa trại hỏi lỗi:

“Lão quá già rồi, có nhiều việc không kịp chăm nom nên lù nhúc làm xằng làm bậy, xin Ngài lượng thứ cho.”

Trưng Châu im lặng hồi lâu, ánh mắt nàng sáng tựa gương soi, nửa như đang cười nhẹ khi nhìn thấy chiến sĩ bộ lạc lục tục không hàng không lối lui về sau, nửa như đang quan sát thật kỹ những chuyển biến trên gương mặt ông lão đứng dưới kia. Nàng đương nhiên hiểu rõ việc sáng nay có tới năm bộ lạc đồng loạt không lời mà biệt ít nhiều đều có liên quan đến ông lão trước mắt này. Đứng nhìn ông đã già, đã không còn mấy sức lực xong thời trẻ ông từng làm đến tận chức bò chính, chức vị tương đương với quan huyện góp phần cùng các Bò Chính khác quản lý toàn bộ vùng Chu Diên, danh vọng rất lớn. Đợi các tộc trưởng dẫn chiến binh mình hoàn tất lui ra xa Trưng Châu mới nhẹ nhàng gật đầu nói:

“Việc nhỏ mà thôi, Bò Chính không cần quá để tâm.”

“Chuyện nhỏ thôi sao...?” Vu Lộc lắc đầu nghĩ thầm, Nội Vệ cùng quân giáp xanh đều đem hết ra ngoài thị uy thế kia thì làm sao có thể coi như chuyện nhỏ được? Chiến lược này cho dù là đối mặt với quân Hán cũng có đủ sức đánh một trận chứ đừng nói đến đối phó những bộ tộc còn phải dẫn theo già trẻ lớn bé. Châm chọc hồi lâu, Vu Lộc mở lời hỏi:

“Bẩm Vua, ngài dàn quân trận nghiêm chỉnh thế này là vì không muốn thả chúng tôi?”

“Không thả? Cũng không phải...” Trưng Châu lắc đầu đáp:

“Ta chẳng hề có ý ngăn cản các vị.”

“Nói láo?”

“Cái gì?”

“Hừ, quá khó tin.” Tên tộc trưởng khi nãy chen lên trước quát hỏi:

“Nếu như vậy ngươi đem quân ra đây làm gì? Hừ dọa ai?”

“Hừ, Cốt Cốc, nơi đây là chỗ cho mày xen vào sao?”

Âu Lan thấy thế nhủ mày tiến lên chất vấn thì gặp Trưng Châu đưa tay chặn lại. Vua Bà không chút bận tâm đến tên kia mà vẫn tiếp tục hướng ông lão nói chuyện:

“Ông Lộc dù sao cũng là người thân thuộc với ta, càng là cánh tay đắc lực của chồng ta. Từ ngày cắt cò khỏi nghĩa đến nay chiến binh các tộc đổ máu không ít, hi sinh quá nhiều lại chưa hề thu lại thứ gì... Thân là thủ lĩnh ta làm sao có thể an lòng để mọi người rời đi tay không như vậy?” Nói đoạn Trung Châu nhẹ nhàng nhắc tay lên, lập tức có binh sĩ liền kéo ra mười mấy chiếc xe bò chứa đủ thứ hòm gỗ trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

“Các vị, nơi đây có một chút tài vật, Châu đưa tặng các vị. Mong các vị nhận lấy.”

Vua vừa dứt lời, đám binh sĩ bên cạnh những chiếc xe bò liền lập tức mở thùng gỗ rồi lùi ra sau, để lại từng chiếc xe to đùng đang chứa đầy đủ thứ tiền tài, lụa là cùng với những món kỳ trân dị bảo sáng chói. Trên nóc mỗi cỗ xe là hai cây cờ dài ghi rõ bốn câu thơ:

Ngày khởi sự, ta không đưa giáp,

Lúc ra về, dân tiễn lễ mồn.

Nhớ cho non nước còn son,

Giặc đã còn đó, kiếp còn tha phương.

“Thật vậy?”

“Quá tốt rồi.”

Đám người thoát đầu không dám tin tưởng lắm, xong về sau gặp Nội Vệ quân không có bất kỳ hành động nào khác liền vui sướng reo hò vang dội. Ngay tức khắc, các tộc vội vàng cho người ra kéo những chiếc xe này về, nhanh như sợ có người giành giật với mình vậy. Duy chỉ có ông Vu Lộc là im lặng đứng đó trầm tư nhìn bốn câu thơ thật lâu mới thở dài chấp tay chào Vua bái biệt rồi ra hiệu cho người của mình tiếp tục tiến lên. Lần này Trung Châu cũng không tiếp tục ngăn cản nữa mà ra hiệu cho quân lính tách ra làm đôi nhường ra một lối đi.

“Để cho đám ấy lấy nhiều đồ vật như vậy quả thật uổng phí.” Gấu Đen phun ra một bãi nước bọt khi nhìn đám chiến binh hồ hởi kéo xe tài vật qua trước mặt mình.

“Để lại cũng không có ích gì, dù sao tiếp theo quân ta cũng phải chinh chiến liên tục, tài vật đó cũng chỉ làm nặng nề thêm thôi. Cho chúng cũng đâu có sao? Máu chốt là lương thực, anh có thấy Vua có đem cho chúng hạt gạo nào không?” Thiều Hoa nhẹ nhàng vỗ vai hân giải thích.

“Hừ, mang theo nhiều tài vật như vậy, để lát nữa ra khỏi nơi này kiểu nào cũng bị quân Hán giết sạch cho coi.” Gấu Đen vẫn không phục lắm bầm.

“Sẽ không đâu, nếu chúng làm vậy chẳng khác nào gián tiếp thay Vua tuyên truyền. Đến lúc đó làm gì còn kẻ nào dám rời đi nữa chứ.” Thiều Hoa lắc đầu cười.

“Như vậy...” Gấu Đen nghe thế ánh mắt loạn chuyển bảo:

“Hay là chúng ta giả làm quân Hán...”

“...Vải thừa không gói được lửa, bên ta nội gián vẫn còn, làm như vậy e rằng chỉ mang đến tác dụng phụ mà thôi.” Thiều Hoa tiếp lời.

“Ai da... tao không cam lòng mà, vừa phải cho chúng đi, vừa phải ném vàng bạc cho chúng, quá đáng, rất là quá đáng.”

...

“Vua quả thật là đã thay đổi rồi...” Vu Lộc ngồi trên xe bò mà hai tay đã sớm nắm thật chặt, ánh mắt khi tan rã, lúc lập lòe tựa như có một ý niệm hết sức khó dứt khoát trong đầu. Đoạn ông nắm lấy thành xe bò hướng cô cháu gái gọi lại.

“Ông gọi cháu ạ?” Cô cháu gái hỏi.

“Mấy dìu tao một lúc, tao lại muốn nhìn Vua Bà một lần.” Ông lão than thở.

“Chị, ông ấy lại ra khỏi xe...” Trung Trinh khẽ hướng chị mình nói chuyện, xong chưa nói hết câu nàng đã hoảng hồn hết sức. Bởi vì lúc này mặt mày cô Vua chị đã lúc xanh lúc đỏ hết sức đáng sợ, từng hạt mồ hôi thô to bằng đầu ngón út càng không ngừng xuất hiện như muốn thông báo cho cả gầm trời này biết tình trạng tồi tệ của nàng lúc này thế nào. Hai tay Vua vốn gác hờ lên Thuận Thiên để tiện đứng vững thì nay đã bấu thật chặt vào chuôi gươm mà vẫn run rẩy lông bông tựa như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

“Chị?”

Trung Châu khẽ lắc đầu ngăn không cho em gái lại gần. Nàng biết từ khi bốn thứ tin đồn kia tung ra, có không ít kẻ vẫn thầm quan sát nhìn về phía các nàng.

“Ai ngờ Nhũ lại tàn ác đến vậy, nàng ta theo chúng ta lâu ngày mà lại bí mật hạ độc chị...” Trung Trinh chực khóc than.

“Không sao, ít ra độc không bộc phát lúc ta ra trận đã là quá tốt, ta không sao.” Trung Châu cắn răng nói, có ai ngờ cô thị nữ hầu hạ bên nàng ba năm,

lại là ba năm không ngừng hạ độc nàng. May mắn có hai ông Âu Khanh, Hoàng Công giúp đỡ, nếu không hôm qua đừng nói đến bản tên giết giặc, sợ là Trung Châu muốn đứng vững như hôm nay cũng là một việc khó khăn.

Lúc này nếu Trung Trinh không cùng nàng song song mà đứng chắc chắn sẽ khiến kẻ có tâm nghi ngờ, vì thế dù rất cần người phụ giúp, nàng vẫn không thể kêu em mình được. Mặt khác hai cô nàng Âu Lan, Quý Lan lại đang chia nhau quản lý Nội Vệ quân, nơi đây chỉ còn có Nội, Thục và Khải Minh mà thôi. Nội và Thục cũng như Trung Trinh, rất được người khác chú ý, lại đứng có chút xa, vì thế...

“Quân sư, làm phiền rồi.”

Trung Châu chỉ kịp nói như thế liền xoay người vung tay kín đáo tì vào người Khải Minh đang đứng kế bên khiến mém nữa cậu ngã hẳn sang bên do không kịp chuẩn bị.

“Giữ vững, đứng yên là được.”

Trung Châu thở dốc nói. Khải Minh nghe thế nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt trong chốc lát căng thẳng hơn hẳn vì hương thơm từ bên người Vua phả lại. Chưa bao giờ hẳn gần Vua đến vậy, vì thế hẳn chẳng hề biết hóa ra cơ thể Trung Châu cũng thơm không kém cạnh gì em mình... “Khoan, thật ra mình cũng có biết mùi của Trinh đâu?” Hẳn nghĩ thầm, “Lại không, không thể suy nghĩ như vậy được.” Khải Minh lắc nhẹ đầu, ngay lập tức xua đi tầng tầng suy nghĩ lung tung trong đầu.

“À ta cần người đỡ, xem ra tin đồn ả trúng độc là có thật?”

“Làm gì có, theo ta xem giống như ả đang bàn bạc gì đó với tên kia. Chứ nếu cần người đỡ vì sao không để em ả đỡ?”

“Ừm, cũng đúng, dù sao tên kia cũng là nam giới.”

“Nội?” Cô gái nghe đám người bên cạnh vừa đi vừa bàn tán, trong lòng không khỏi khó hiểu hỏi ông mình.

“Àiiii, Vua có bị trúng độc thì đã sao, quân Hán có thêm viện binh thì lại thế nào? Tao lại làm...” Vu Lộc thờ dãi.

“Nội? Là sao vậy ạ?”

Vu Lộc nheo mắt nhìn Trung Châu như muốn thật sự nhìn thấu toàn bộ con người nàng. Xong lúc này ánh bình minh dần lộ tựa như một vầng sáng rực rỡ bao trùm khắp người vị Vua trẻ khiến nàng vừa thuần khiết, vừa thần bí đi hẳn khó có thể thấu triệt.

“Tao vốn tưởng dù Châu có cố gắng cỡ nào cũng không thể vượt qua được số phận của Thi Sách năm đó. Càng không cách nào sánh bằng Ngài. Vì thế nếu rồi bỏ tất cả theo nàng vào nam là hành động hết sức ngu xuẩn. Thế nhưng xem ra tao đã lầm...” Vu Lộc gian nan ho khục khục rồi nhìn lên hai lá cờ trên xe bò trước khi tiếp lời:

“Châu... nay đã khác, không chỉ kiên quyết, bá đạo, mà còn biết đánh vào nhân tâm, biết nắm bắt, biết buông bỏ, hơn nữa bên cạnh lúc này tướng tài quả thực như sao, nhiều không kể hết... Nàng đã lột xác rồi, quả thực ta không thể nghĩ ra bất kỳ ai xứng đáng làm chủ toàn cõi Lĩnh Nam này hơn nàng.” Nói đến đây ông quỳ hướng bóng người trên cửa thành lâu lay một cái, ánh mắt rung rung nói:

“Vị người như vậy, buông bỏ toàn bộ tài sản đất đai thì đã có sao? Người như nàng chỉ cần qua kiếp nạn này ắt hẳn sẽ thành công rực rỡ, mà chúng ta thì... qua ngày hôm nay dù sau này có cuộc sống an ổn, cũng cùng lắm là phận trâu chó, kiếp an nhàn, danh vọng ly tán mà thôi.”

“Nội...” Cô gái đó người nghe ông thổn thức, hai tay khi nắm khi buông, ánh mắt dán chặt bóng người trong bình minh, làn môi nàng mấp máy muốn nói lại thôi.

“Cái Cúc...” Vu Lộc thổn thức không lâu liền lần nữa nhắm chặt mắt nói rõ:

“Con lập tức kiểm điểm lại toàn tộc, kẻ nào có đủ khí lực, còn đủ sức lợi dào vượt núi, bắt kẻ trai gái đều lập tức dẫn theo quay về đại doanh đi thôi.”

“Dạ? Vâng?” Vu Cúc nghe thế hai mắt liền tỏa ánh sáng rực rỡ, lập tức nắm chặt tay hô:

“Con biết rồi ạ.” Nói xong nàng lập tức quay người bỏ đi.

“Con bé này thật là...” Một người trung niên vốn luôn đứng bên cạnh hai ông cháu nhìn thấy Vu Cúc vui quá quên cả ông thì tặc lưỡi bảo.

Vu Lộc im lìm lắc đầu, ánh mắt đầy yêu thương cùng cất chứa không ít hy vọng nhìn bóng lưng cô cháu gái bảo:

“Không có gì, thế gian này dù sao vẫn là thiên hạ của người trẻ tuổi. Vân, lần này mày phải theo sát bảo vệ cho Cúc biết chưa?”

“Thưa tộc trưởng, Vân đã biết.” Vu Vân nắm chặt thanh trường thương, ánh mắt kiên nghị đáp lời.

....

“Chị, bọn họ?” Trung Trinh bất ngờ nhìn một đoàn gồm sáu, bảy trăm người đang quay đầu trở về, ánh mắt có chút khó tin.

“Bọn họ định làm gì?” Nội cũng có vẻ không hiểu.

“Bẩm Vua, chúng tôi nguyện góp toàn bộ sức lực của mình, tộc họ Vu vẫn vì Vua mà chiến.” Vu Trúc không để mọi người chờ đợi lâu liền quỳ xuống nâng guơm qua đầu hô to.

“Tộc họ Vu nguyện làm trâu ngựa, một lòng vì Vua.” Đám chiến binh cũng lập tức quỳ gối làm theo.

“Mọi người có lòng, chị em Châu xin thề nếu có ngày đánh đuổi quân giặc ra khỏi bờ cõi, nhất định sẽ tể cáo tổ tiên vì họ Vu lập đền, rạng danh hậu thế.” Trưng Châu cũng âm thầm vận lực chấp tay đồng đặc đáp lại.

“Họ Vu tuyệt đối sẽ không hai lòng.” Vu Cúc lại dập đầu lạy, sau đó nàng nhanh chóng đứng lên dẫn người lần nữa tiến vào đại doanh.

“Bẩm Vua.” Đúng lúc này Tạ Hàn Vũ lật đật chạy tới khiến Khải Minh xém nữa giật bắn mình lên.

“Có việc gì gấp gấp?” Trưng Châu cũng quay lại.

“Việc này...” Tạ Hàn Vũ thoáng nhìn về phía Khải Minh dò hỏi.

“Không có việc gì, cứ nói đi.” Trưng Châu nhú mày bảo.

Tạ Hàn Vũ nghe vậy chấp tay lấy ra một cuộn da thú hướng lên Vua tâu:

“Vua, có tin xấu. Tối qua Chúng phát hiện tinh binh quân giặc bất ngờ đổ bộ rồi vội vàng hành quân về phía Nam, vì để giặc không phát giác nên nó đã bí mật cùng vài mươi quân sĩ theo sau dò thám. Đây là tin tức sáng nay nó truyền lại xin đại doanh điều binh ứng phó.”

“Cái gì? Tạ Chúng? Tinh binh quân Hán!!!!” Trưng Châu giật mình ngỡ ngàng đến độ quên cả cơn đau trong người vội vàng cầm lấy cuộn da để đọc nhanh một lượt, ánh mắt không khỏi âm thầm liếc nhìn tên Lạc hầu trước mặt.

“Không phải hấn sao?” Nàng nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Kể đứng đằng sau

“Anh Kỳ, anh Kỳ.”

Phương Nghĩa vừa nhảy tót xuống chiến hào chỉ huy trên đỉnh đồi đã la hét âm lên, mãi đến khi bị Đào Kỳ tóm áo kéo lại mới hề hề nhoẻn miệng cười:

“Anh Kỳ, em đã làm xong việc rồi.”

“Suyt!!!! Be bé cái mồm chút.”

Đào Kỳ lấy tay làm dấu im lặng trước khi khẽ xoay người liếc qua góc chiến hào, nơi Đông Châu công chúa Phương Dung đang thiêu mi ngủ.

Phương Nghĩa, cái tên em vợ này chuyện gì cũng tốt, duy có cái giọng oang oang là khó mà kiềm chế được. Khi khác thì cũng thôi, xong lúc này lại khác. Hôm qua nàng vừa chinh chiến suốt từ phía đại doanh kéo tận đến đây đã phải quản lý quân sĩ nhanh chóng dựa theo lớp chiến hào ngoài cùng để dựng lên mấy lớp rào nhằm biến quả đồi thành một cái doanh trại đơn giản hòng có cơ sở đối chọi với giặc, trăm công ngàn việc một mõi đủ điều. Vì thế một giấc ngủ hiện giờ đối với nàng là quá sức quan trọng. Tên Nghĩa đương nhiên cũng hiểu việc này nên nhanh chóng gạt đầu hồi lồi lia lịa.

“Đi, ra ngoài hăng nói.”

Đào Kỳ ngoác tay, đợi đến khi ra khỏi chiến hào, chàng mới ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang. Đào Tam Lang chìm đắm vào trong đó tựa như thứ ánh sáng rực rỡ này cũng chính là tương lai huy hoàng mà Chấn Bắc tướng muốn thấy ở dân tộc mình. Mỗi chàng hơi nhếch lên một nụ cười trào phúng, Đào Kỳ vẫn quay lưng về phía Phương Nghĩa hỏi:

“Đâu, mày nói anh nghe xem đã nhìn thấy những gì?”

“Đúng.” Phương Nghĩa gật gù chạy lên sát bên đáp:

“Anh, em nhìn thấy rõ ràng. Đúng như chị em dự đoán chúng nó không thèm tấn công ta nữa mà cũng dựng trại xây lều vây xung quanh đây rồi.”

“Tĩnh vậy chết ta? Há, nghĩ thật đẹp.” Đào Kỳ rên khẽ:

“Chúng vậy mấy mặt?”

“Ba.” Phương Nghĩa xòe ba ngón tay ra hô:

“Mạn Bắc, Đông, Nam. Trong đó mạn Bắc là đông cờ xí nhất, mặt nam gần quan ải thì tương đối ít chút chỉ có tầm năm thập canh.” Nói đến đây Phương Nghĩa hơi chần chờ: “Ngoài ra...”

“Có cái rầm thì phóng, lẽ nề gì thế?” Đào Kỳ thấy Phương Nghĩa bắt đầu học chiêu áp áp mở mở liền giơ tay dọa đánh cười mắng:

“Ủi dạ em nói, để em nói.” Phương Nghĩa che đầu bảo:

“Ban sáng lúc chúng vừa rút, thằng Cu nó nói thấy hình như giặc chia làm hai, một chạy về hướng bắc thì phải, không rõ ràng lắm.”

“Làm sao nó biết?” Đào Kỳ thắc mắc.

“Cu là dân từ Kê Khí ra, nó vốn nhạy bén với việc quan sát chiến trường. Nó bảo tuy giặc cố che dấu thật tốt xong khói bụi cùng tiếng vó ngựa nện trên nền đất thì không tài nào lẫn đi đâu được. Nó nằm nghe rõ ràng phải có hơn ngàn chiến mã chạy lên phía trên rồi.” Vừa nói Phương Nghĩa vừa chỉ tay về hướng đại doanh của Lĩnh Nam.

“Hừmmmm, chúng tính làm gì đây?” Đào Kỳ xoa xoa cằm bước đi vòng quanh suy ngẫm. Rồi chợt nhớ điều gì chẳng quay bán người lại hỏi dồn:

“Đúng rồi, cái thứ anh nhờ mày tìm sao rồi, có thấy không?”

“Đúng, em quên bém.” Phương Nghĩa cũng giật mình nhớ ra, đoạn hần liếc nhìn Đào Kỳ với ánh mắt hơi là lạ nói:

“Nói không tin chứ, quả có thứ hao hao anh tả. Anh rề, vì sao anh đoán được như vậy? Không lẽ anh đã...”

“Đã thế nào?” Đào Kỳ chống nạnh, hàm răng đen nháy cười toét ra nhìn tên trai trẻ bảo:

“Xem ra mấy tháng nay lo công lo việc, anh quên cả dạy dỗ mày. Giờ mày lớn gan rồi dám giờ trò với anh.”

“Dạ không, em trót dại.” Phương Nghĩa vội lui ra xa một đoạn cho đến khi bản thân cảm thấy đủ an toàn mới hô:

“Thế giờ mình tính sao anh?”

“Còn sao nữa?” Đào Kỳ cười tươi:

“Đã chúng dám coi thường Tam Lang tao đến mức như vậy thì tất nhiên tao phải cho chúng một vố mới hả. Truyền lệnh anh em nghỉ ngơi thật tốt, nửa canh giờ sau theo tao đập bằng trại chúng.”

Tên Nghĩa nghe thế, hai mắt sáng rực toan chạy đi truyền lệnh thì bị một giọng nói chặn đứng lại:

“Không được.”

“Chị?” Phương Nghĩa giật mình hỏi.

“Minh? Sao không ngủ thêm chút đi.” Đào Kỳ cũng bất ngờ hỏi han.

Phương Dung đánh cái ngáp dài nói:

“May mà tôi dậy đúng lúc, không thì mình liều lĩnh làm hỏng cả. Bây giờ mình cứ theo ý tôi, cho anh em đi nghỉ ngơi thật khỏe, dành sức coi chừng hôm nay lại có đánh lớn.”

“Ý mình là?” Đào Kỳ hơi suy ngẫm chút liền giựt mình hô:

“Không lẽ mình cho là chúng định... cậu ta?”

“Chúng nhất định có ý như vậy mới vừa chia quân vừa vậy ta.” Phương Dung gạt đầu đơn giản đáp:

“Mà trong cục diện hiện tại người duy nhất thích hợp lúc này cũng chỉ còn mỗi mình cậu ấy.”

“Quá nguy hiểm!” Đào Kỳ nói:

“Như vậy không phải ta càng nên nhanh chóng phá vậy sao?”

“Chàng đó, không tin tưởng cậu ấy sao? Chàng đừng quên bây giờ xung quanh cậu ta còn có lắm túi khôn hơn số chàng sở hữu nhiều lắm đấy.” Phương

Dung bật cười như chuông ngân bảo:

“Hơn nữa tôi cho rằng Khải Minh chắc cũng có chuẩn bị trước phần nào rồi. Giờ chỉ cần chúng ta đường sức nghỉ ngơi là ổn. Tin cậu ấy đi.”

.....

“H...HẮT XÌ HƠI!!!!!!”

Buổi sáng trời đang đẹp, không nắng gắt không gió lạ, ấy vậy mà Khải Minh lại hắt xì một phát rõ to khiến mấy con sóc gần đó hoảng quá lùi mất. Hắn lấy tay xoa mũi, trong đầu không khỏi chẳng biết vì sao. Có lẽ vừa rồi phải có người nhắc tới tên mình, nhắc một cách đặc biệt quan tâm mới khiến Khải Minh hắt xì một cái to đến như vậy. Có điều đang lúc nghiêm túc như vậy... Khải Minh có chút xấu hổ, rồi cuộc ai nhắc tên mình nhỉ.

“Quân sư, không sao chứ?”

Nội ngoảnh đầu lại khó hiểu hỏi thăm. Lúc này với chức vụ thống lĩnh của Lĩnh Nam quân, Nội tất nhiên là nai nịt giáp trụ gọn gàng, anh thư sáng ngời đốc cánh tinh binh này ra trại để hỗ trợ Đào Kỳ đang rất có khả năng bị quân Hán vây kín phía dưới. Nàng hơi dăm chiêu, nhìn tên kia sục sục mũi rồi nói:

“Nơi này vẫn chưa cách đại doanh quá xa, nếu anh cảm thấy không ổn thì nên quay lại nghỉ ngơi.”

“Không bận lòng, không có gì, thật.” Khải Minh vội xua tay. Đoạn để cho cô thống soái này lại hỏi han, hắn lập tức hướng đến người đàn ông đang đi bộ bên cạnh hỏi:

“Một Năm, ông vừa nói rằng cậu chủ của ông đã phải liều mình mới cứu được tha... Chấn Bắc tướng quân?”

“Dạ bẩm cậu, đúng như vậy ạ.” Tên Một Năm vốn chỉ có thân phận người hầu nên đầu dám nhìn thẳng mặt Khải Minh, mắt hắn đảo một vòng quan sát những vị cừu sủy đang cười ngửa một bên chờ đợi câu trả lời của mình rồi mới nhún nhuyển kể:

“Sau khi chúng tôi mon men sau lưng giặc một buổi thì phát hiện ở phía trước liền vang lên tiếng chém giết dữ dội. Hóa ra là quân giặc nhân lúc Chấn Bắc tướng quân công phá quan ải mà tập kích phía sau. Chấn Bắc tướng bị đánh bất ngờ có vẻ không chịu nổi đành bỏ việc công ải quay sang giao chiến với chúng. Được lúc, ngay cả Đông Châu cũng xuất hiện, bị chúng vây vào trong vòng.”

“A!!! Cả chị Dung cũng bị vây? Như vậy chẳng phải họ gặp nguy hiểm cực kỳ?” Nội lấy bàn tay nhỏ nhắn che miệng thốt lên.

“Dạ vâng, quả thực tình huống của họ chính là cái gì... đúng rồi cừu tử nhất sinh a, cậu chủ thường nói như vậy. Mấy người bên họ lóp thì bị vây cắt, lóp thì bị giết. Xác họ kéo dài rải rác tận mấy trăm bước... rất, rất thảm... Vợ chồng Chấn Bắc ba phen bốn bận liều mình phá vây nhưng không thành, ngược lại chúng còn xiết chặt hơn.”

Nghe đến đây Nàng Quỳnh bỗng nhủ mảy mảy chất vấn:

“Lạng Sơn quân có tới hai ngàn người vẫn bị giặc vây kín, thế chúng mày chỉ hơn trăm làm sao cứu nguy?”

“Dạ, đây chính là công của cậu chủ ạ.” Tên Một Năm như bắt được vàng, ánh mắt tit lại dương dương đắc chí kể lể:

“Cậu chủ thấy tình thế nguy cấp quá liền nhân lúc chúng nó mải mê chém giết thì xua quân lao thẳng vào chỗ xe quân nhu, đốt phá tứ tung khiến chúng phải vội vàng quay lại. Rồi lại nhân lúc chúng lúng túng cứu xe mà đánh xóc vào chỗ chỉ huy của chúng. Các vị không biết, chỗ ấy vốn là một ngọn đồi thấp, địa hình hẹp hòi khó có thể dàn đông quân nên chúng tôi vừa liều mạng là chúng nó hoảng ngay tấp lự. Chấn Bắc tướng cũng nhân cơ hội này phá vây thoát khốn...”

“Sau đó thế nào?” Nội lại hỏi.

“Sau đó đương nhiên chúng tôi cũng thoát thân, cùng với Chấn Bắc hợp làm một định tránh lui. Dè đâu chúng nó lại vây kín không tha, tựa như quyết tâm giết chết vợ chồng Chấn Bắc hay sao ấy. Chúng chia quân làm ba, bốn nhóm luân phiên tấn công tìm cách chặn chúng tôi lại, bám riết không buông. Không còn cách nào khác Chấn Bắc đành phải đưa quân tiến vào một cánh rừng thưa gần sông để cầm cự. Giặc thấy vậy cũng đuổi theo vây kín rừng, chúng cử quân tấn công suốt, còn dọa hét nếu các ngài ấy không ra sẽ đốt rừng nữa.”

“Vậy các ông thoát thân bằng cách nào để về báo?” Hai mắt Khải Minh lóe lên vặn hỏi.

Tên kia dường như sớm đoán được sẽ có người hỏi như vậy liền nhoen miệng cười ngây ngô:

“Là do lúc rút lui cậu chủ bảo chúng tôi leo cây trốn, đợi giặc vừa qua thì nhảy xuống chạy về đây.”

Mọi người nghe đến đây đều thoáng trầm tư. Nội cũng khẽ phát tay đuổi tên kia ra xa yên lặng ngồi trên lưng ngựa suy nghĩ.

Mới được vài hơi thở, Sáng, người vốn chưa hề mở miệng từ nãy giờ bỗng dưng cất tiếng:

“Lời nói thì rành rọt, câu chữ thì đầy vẻ khấn thiết nhưng cử chỉ, thái độ lại hết sức ngông nghênh. Đánh một trận từ sáng tới đêm, lại đánh từ đêm đến sáng mới chạy về mà chưa hề thấy hắn có vẻ hụt hơi. Tên này chắc chắn có gian.”

“Ừ...” Mọi người đều không khỏi đồng thanh.

“Hừ, khéo quá hóa vụng, bọn hán cố tình chuẩn bị thật kỹ, để rồi lộ ra toàn là sơ hở. Chẳng lẽ hán khinh ta còn nhỏ sao?” Nội giận dữ ưỡn ngực quát.

“Cũng không nhỏ lắm đâu...” Khải Minh vừa thăm liếc qua chỗ nào đấy, nhớ lại cái gì ấy rồi nghĩ, đoạn hán nhanh chóng lắt đầu thoát đi luồng suy tư này mà phân tích:

“Hán cố tình thêm thắt nhiều thứ, kẻ rất tỉ mỉ quân Lạng Sơn gặp hiểm cảnh nhưng lại hời hợt việc chúng giải vây... Tôi có cảm giác dường như hán muốn chúng ta gấp rút tiếp viện cho thầy Kỳ hay sao ấy.”

“Bản ý của chúng chắc chắn là như vậy.” Nàng Quỳnh đang nhìn hai cánh chim bay ngang trên trời rồi gật đầu nhẹ tiếp:

“Buồn cười chúng không hề hay biết trong Lạng Sơn quân còn có cả Lĩnh Nam quân. Cũng không hề biết chúng ta vốn đã nhắc Phương Dung từ sớm. Bị bắt ngờ đến nỗi vậy kín khó thoát? Trốn lên rừng? Quá vụng về rồi.”

“Đúng vậy, tôi còn nhắc anh Nghĩa phải đào hào trên đồi mới dễ thủ kìa mà.” Khải Minh lắt đầu, ánh mắt lại ngẩn ngơ nhìn làn mây trắng trôi qua trên đầu mình. Bóng mây nhanh chóng phủ kín mặt hán, che khuất đi ánh sáng trong giây lát, rồi lại bị một cơn gió nhẹ xua đi để lộ ra từng tia nắng trưa hè oi ả, nóng bỏng khó chịu và chói chang tựa như sự thật vậy, không cách nào bị kẻ khác thấu hiểu, tô điểm che giấu mãi được.

“Sự tình ra như vậy... cũng tức là hán chính là kẻ mà chúng ta đang tìm bấy lâu.” Khải Minh thở dài, trong lòng có chút cảm giác nhẹ nhõm. Đứng trước mắt tháng nay sống giữa chiến trường căng thẳng cùng thắng lợi dồn dập làm Khải Minh quên đi mục tiêu chính của mình, chưa bao giờ. Lúc nào cậu cũng cố gắng tìm ra kẻ chủ mưu, tên đầu sỏ đứng sau lưng đám nội gián đang không ngừng đâm dao sau lưng quân Nam. Mà lần này rốt cuộc Khải Minh đã biết hán là ai.

“Là hán, Tạ Hàn Vũ...” Nội gần giọng: “Hoặc ít nhất hán cũng phải là kẻ có mối quan trọng trong số bọn chó đó.”

“Thật không ngờ hán ẩn thân kỹ đến vậy, làm việc thì kín kẽ, chuẩn bị lại thấu đáo. Ban đầu tôi còn cho rằng hán chỉ là một kẻ a dua theo tên Đồ Kiên đầu... Nếu không phải lần này trùng hợp đâm phải bố trí của Lạc quân, e rằng chúng ta chẳng tài nào đoán ra được con chó đó. Nhớ lại ngày đó ở Cổ Loa hán cũng có mặt, lúc đó nếu hai chúng tôi biết được...” Quỳnh vừa nghĩ đến cô em vắng số, hai mắt đã sớm phấp phỏng.

Ánh mắt của nàng Quỳnh quả thực phần nào bộc lộ cảm xúc bùng nổ của các cừu sủng Lĩnh Nam quân lúc này. Thiều Hoa yên tĩnh nắm chặt một miếng lụa trắng trong tay, Nội im lặng vuốt ve lọn tóc như nhớ tới việc gì đầy thân thương. Quỳnh thì không khỏi cúi đầu nhìn hai cây thương dài treo hai bên hông ngựa, Sáng lại cảm thấy bờ vai đã khô héo của mình như đau nhói lại... bọn họ trầm mặt, im lặng một lúc. Bởi trong số họ có không ít người hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp là nạn nhân của đám nội gián. Họ bị chúng bán đứng, bị chúng gài bẫy, thậm chí còn bị chúng nỏ đưa giết chết mất người thân, mất bạn bè. Thậm chí họ còn gánh vác nỗi hận của biết bao nhiêu anh hùng đất Nam vốn không chết bởi thương đao kẻ địch, mà bị ngã xuống bởi miệng lưỡi người nhà. Có thể nói, quân Việt hận nội gián nào có hề ít ỏi hơn là mấy so với mối thù quân xâm lăng đâu? Cũng đã đạt đến mức độ không đội trời chung rồi.

“Hừ,” Nàng Quỳnh lại lần nữa phá bỏ không khí trầm lắng, nàng rít lên: “Lần này hán lộ đuôi cáo rồi, tất nhiên không thể để hán thoát. Thiều Hoa, lúc này em quan sát thấy đám chó kia đi đứng ra sao? Ở đâu?”

“Chị Quỳnh, đừng vội.” Nội vội khuyên can, lúc này đã sớm hành động e rằng không tốt.

“Chị biết, không sao, chị chỉ muốn dòm chúng thật chặt thôi.” Quỳnh hé môi nói.

“Chúng đang tụ tập ở đoạn giữa với nhau, đi gần mấy cái xe bò.” Thiều Hoa lên tiếng.

“Rõ ràng có quỷ, thế nhưng bọn chúng định làm trò gì?...” Nội nói nhỏ.

“Chắc chắn chúng định giờ trò với chúng ta nên mới cất công dụ ta ra đây. Hừ, trò mèo thôi.” Quỳnh hờ hững đáp. Nói thật không phải là do nàng quá mức tự tin, nếu như lần này nàng dẫn bất kỳ đạo quân nào khác ra trận, cho dù là Nội Vệ, Quỳnh cũng sẽ phải lo lắng ít nhiều. Xong nếu đi cùng Lĩnh Nam quân lại khác, nàng phó quân sủng hiểu quá rõ bố trí của cánh quân này khác với những đạo quân khác ở đâu, càng hiểu rất rõ mấy trò xoàng xĩnh hoàn toàn rất khó phát huy tác dụng với họ.

Ngược lại, Sáng lại thận trọng hơn hán, chàng lắt đầu nhẹ nhàng nói:

“Tự tin là tốt, xong không thể chủ quan được. Biết giặc biết ta trăm trận không bại, nếu chúng ta hiểu được phần nào sắp xếp của chúng thì tổn thất sẽ nhỏ đi không ít.”

“Trên đường từ đây đến ải chẳng lẽ có chỗ nào địa hình hiểm hay sao?” Khải Minh nhíu mày hỏi. Lĩnh Nam quân tinh nhuệ có tiếng, qua trận đánh vừa rồi lại càng khắc sâu vào tâm trí của cả quân Nam lẫn quân Hán, quân số hiện tại lại không thiếu hơn bốn ngàn người. Muốn đánh bại họ, còn muốn nuốt họ, ngoài mai phục không còn phương pháp nào khác.

“Đạ, có tới mấy chỗ lận. Bẩm Lạc quân, tôi cùng Rắn Lục trước khi đi đã nhờ Kẻ Khí vẽ sơ ra một cái bản đồ.” Hoảng từ này đến giờ vẫn rất kiệm lời liền nhanh chóng lên tiếng. Hán thúc ngựa lên, tay lục từ cái túi để sau mông ngựa lấy ra một cuộn da dê rõ ràng còn rất mới đưa sang nói:

“Vốn dĩ là để phòng hờ thôi, vì tôi cho rằng đã có người chỉ đường nên chắc chẳng bao giờ cần. Nào ngờ lúc này lại được việc.”

“Làm rất tốt (Anh Hoẵng quả thật chu đáo).” Mọi người không khỏi giật mình khen ngợi. Đoạn mọi người giục ngựa lại gần cùng quan sát con đường, vừa nhìn họ vừa thăm trao đổi.

Bản vẽ tuy có chút vội vàng, không mấy rõ ràng nhưng cũng phần nào thể hiện được khó khăn phía trước. Quả thực đường đi từ đại doanh đến ải không hề đơn giản, không chỉ có chút nghèo nàn mà còn phải chạy qua hai, ba chỗ có địa hình hẹp hòi hết sức thích hợp cho việc mai phục. Nếu như bọn họ cầm đầu chạy một mạch e rằng không chỉ mất sức mà còn bị kéo giãn đội hình dẫn tới khi gặp chuyện tất phải trở tay không kịp.

“Đúng là nếu chúng ta không biết thêm được một chút thì không thể vội vàng tiến lên được...” Nội tâm bầm, đoạn nàng nhìn tới cô gái nhỏ đang nằm trên chiếc xe bò phía sau mà nói:

“Minh, cái Na đưa cho anh tờ giấy đó, anh có nghiên cứu rõ chưa? Là do ai bảo em ấy đưa?”

Khải Minh nghe vậy chau mày lắc đầu nói:

“Tờ giấy ấy chỉ có mấy chữ: sau lưng có giặc, cẩn thận vài đồ lụa đen. Ngoài ra không còn gì khác, cũng không có đề tên người gửi.”

“Vải đỏ, lụa đen?” Thiều Hoa bỗng dưng buộc miệng. Đoạn nàng giật thót người lên dùng tay che miệng hướng Khải Minh báo lại:

“Thưa Lạc quân, nhắc mới nhớ. Lúc này quan sát đám kia tôi có thấy trong bọn chúng có một tên nhóc con mặt mũi lấm lem, trên tay hắn có một mảnh vải đỏ tựa như một món trang sức vậy, hết sức bắt mắt.”

“Vải đỏ lụa đen?” Mọi người nghe thể thoáng nhìn nhau, ai cũng có cảm giác có lẽ người này có thể biết được việc gì đó.

“Chàng, Chạ, hai con ngay lập tức đi gọi hai cô bé ấy lại đây xem.” Quỳnh lập tức hướng hai cô đệ tử gọi.

“Dạ, thưa thầy.” Hai chị em Ả Chàng, Ả Chạ cùng lễ phép đáp.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Đại doanh không yên ổn

“Ummm...”

Leng Keng!

Trung Châu nhăn nhó nhìn thanh gươm dưới đất, tay run rẩy muốn cúi xuống nhặt nó lên lại bị cơn đau nhói tim lần nữa chặn đứng. Nàng lấy tay lau đi mấy giọt mồ hôi to như hạt đậu, sau đó mới từ từ nhặt lại thanh gươm. Hít sâu một hơi, Trung Châu lần nữa vung tay muốn tiếp tục bài diễn luyện đang dang dở của mình. Thế rồi...

“A!”

Leng keng, keng!

Lần này Trung Châu không sao kìm nén nổi cơn đau nhức dữ dội nữa phải đổ sụp xuống đất. Tay nàng nắm chặt không đành lòng, khó ai có thể ngờ cô gái từng được mọi người công nhận là giỏi võ nhất, nhì Lĩnh Nam này lại phải có ngày nắm gươm làm một bài luyện công cũng không nổi...

“Chị? Chị không sao chứ?” Vừa lúc này Trung Chinh cũng vội vã chạy tới nâng chị mình dậy. Diệu Tiên phu nhân cũng theo ngay phía sau nhanh chóng đưa tay lên xem mạch, lát sau mới thờ nhẹ ra lắc đầu khuyên bảo:

“May mắn không sao, độc vẫn chưa bộc phát. Xong thưa, chất độc trong người ngài rất hiếm, cũng rất nguy hiểm. Tôi nghĩ có lẽ nó xuất phát từ Ba Thục đi.” vừa nói nàng vừa nhẹ nhàng ấn huyệt đạo bên người Trung Châu mà tiếp tục: “Lần trước ông Khanh cùng ông Cống hợp lực giúp ngài kiểm chế một phần độc lực để có thể tham chiến đã là khó khăn vô hạn, ngài nên hiểu lúc này mình không thể lại vận sức tùy tiện như trước nữa.”

Trung Châu mỉm cười im lặng nghe Diệu Tiên căn dặn, đợi cho các huyệt đạo khắp người nàng thư giãn trở lại, cơn đau cũng tạm lắng, Trung Châu mới cười nói:

“Phu nhân, Châu cảm ơn người đã quan tâm.”

“Ngài... ài, bỏ đi...” Diệu Tiên nhìn ánh mắt quật cường của Vua Bà, nàng biết bây giờ có nói gì cô cũng chẳng thể nghe được nên đành lắc đầu chịu thua quay sang cô học trò của mình căn dặn:

“Con nhớ sắc thuốc đều đặn theo như chỉ dẫn của ông Khanh, đừng quên giờ giấc đấy.”

“Vâng, con biết ạ.” Nàng Tia nghiêm túc gật gù.

“Báo, thưa Vua.” Đường lúc Diệu Tiên còn muốn nói gì thì Âu Lan từ một bên sân vội vã đi tới bẩm báo:

“Thưa, vừa nãy có người Kẻ Khí theo lời quân sư cùng Nội tới muốn đưa tin tức quan trọng ạ.”

“Nội và Khai Minh? Linh Nam quân đang đi lại cho người quay về đưa? Mau bảo hắn ta tiến vào... À không, em để hắn ra đình chờ chị một chút..” Tim Trung Châu không khỏi nhảy loạn một nhịp khi nghe Âu Lan, trong lòng có nỗi lo lắng không biết từ đâu bỗng dưng lan tràn mãnh liệt, nàng quay sang em mình nhanh chóng phân phó:

“Trình, em nhanh cho gọi mọi người cùng ra đình có việc.”

Trung Trình đồng cảm nhìn chị mình chấp tay thưa:

“Vâng, em đi ngay đây ạ.”

....

Không bao lâu sau giữa mái đình rộng rãi, Trung Châu lần nữa nén cơn đau trong ngực, cúi đầu nhìn vào tấm bản đồ da dê như đang suy nghĩ, tay nàng siết chặt mép bản đồ, ánh mắt tuy chuyên chú nhưng tiềm ẩn từng tia lửa giận mãnh liệt. Xung quanh nàng lúc này cũng tề tụ không ít vị lão thành cốt cán của Linh Nam, và cũng như nàng, trong mắt họ là từng đợt thịnh nộ, cuồng bạo như bão nổi lại xen lẫn không biết bao nhiêu mà kể kinh hoàng cùng ngờ vực.

Tin tức của Khai Minh đưa về hết sức đơn giản, lại nặng nề vô cùng. Trên cuốn da dê thô sơ, quân sư Linh Nam chỉ sơ sài viết lên năm chữ: gian tế, Tạ Hân Vũ. Chỉ năm chữ, xong lại tựa như từng hồi trống nện vào lòng khiến đám cử súy, thủ lĩnh tộc Việt loạn cào cào cả lên, người cho rằng quá sơ sài không đáng tin, kẻ lại bảo nên chú ý đề phòng, hoặc nên nhanh chóng giam giữ, chín người mười ý vô cùng phong phú đặc sắc.

Đối với nguồn tin của Nội cùng Khai Minh đưa lại Trung Châu tuyệt đối tin tưởng. Dù sao qua bao nhiêu mưa gió, Nội vẫn chưa bao giờ sai lầm, vì thế nàng không hề chần chờ đã lập tức sai quân tróc nã tên Tạ Hân kia. Mà lúc này, nhánh Nội Vệ theo lệnh đi bắt hắn đã trở về, tất nhiên là với đôi tay trống rỗng.

“Vua... các vị...” Quý Lan đầy tiếc hận chấp tay bẩm báo:

“Doanh trường của nhà họ Tạ đều là trống rỗng, tên khốn Tạ Hân Vũ cũng đã biến mất.”

“Hả?”

“Cái gì?”

“Lan, em nói thật, toàn bộ doanh đều trống không?” Nàng Chủ bật dậy khó tin hỏi.

Quý Lan không chút dẩu diêm gật đầu trả lời:

“Toàn bộ đều trống, cả ngàn quân đội, quân nhu đều không cánh mà bay. Lúc chúng em tới chỉ thấy rất nhiều hình nhân bằng gỗ hoặc rom dê lừa dối người xung quanh.”

“Khốn nạn, doanh trại mấy ngàn quân, hắn làm sao biến mất?” Mai An nghiến răng nghiến lợi gầm lên, nói chứ trong số những người ở đây không có ai mong chờ Tạ Hân Vũ hơn chàng. Thủ giết mẹ, Mai An cảm thấy nếu không băm vằm được tên khốn kia thì suốt đời này tâm chàng quả khó yên.

Lời Mai An vừa ra cũng kéo theo rất nhiều tiếng ồn ào thảo luận của mọi người. Nào ai có thể ngờ ngay lúc căng thẳng thế này một tòa doanh trại cùng hơn ngàn quân đóng trong đó lại như bốc hơi. Chúng định làm gì, chúng đi đâu? Làm sao chúng làm được? Chẳng lẽ chúng có người giúp đỡ? Chúng còn tay chân ở đây không... Rất nhiều câu hỏi liên tục được lời ra bèn bạc khiến bầu không khí vốn đã tĩnh lặng bỗng trở nên ồn ào, nhưng lại nặng nề vô cùng, bởi vì trong lòng mỗi người ở đây đều cảm thấy thủ đoạn của Tạ Hân Vũ quá mức xuất quỷ nhập thần rồi.

“Mọi người, lúc này có lẽ chúng ta không thể nào bận tâm đến hắn nữa.” Bất ngờ, nàng Thục bước ra lớn tiếng kêu gọi:

“Tạ Hân Vũ biến mất thế nào, tôi cũng không biết. Xong lúc này tôi e rằng chúng ta sẽ sớm đối mặt với thử thách cam go hơn nhiều.” Nàng cắn răng lo lắng nói:

“...Lúc này chúng ta nên nhanh chóng chuẩn bị ứng phó với việc quân giặc bất ngờ tập kích thì đúng hơn.”

TUUUUUUUUUUU....

TUUUUUUUUUUU.....

Đúng lúc này, tiếng tù và cảnh giới từ ngoài bờ sông bỗng chốc vang vọng không ngớt, hồi tù vừa ngân dài, lại vừa gấp rút vô cùng, rõ ràng cho thấy quân giặc đang huy động quân đội với số lượng đông đảo quá mức bình thường.

“Chúng quả thực đến!” Mọi người không khỏi kinh hoàng nhìn nhau. Ai ngờ đầu Thục vừa phân tích, giặc đã hành động nhanh như vậy. Những tướng sau trận hôm qua, quân Hán dù muốn dù không vẫn phải tổ chức ổn định, nghỉ ngơi hồi phục sĩ khí vài ngày, nào ngờ chân chưa ráo nước chúng lại cả gan mò sang. Có điều trăng tù và vẫn còn ngân vang bên ngoài kia cho họ biết giặc không phải chuẩn bị tập kích, mà là toàn lực tổng tấn công...

“Chúng đến quá khéo, quá hợp.” Bát Nạn tướng quân nghe tin này không khỏi thờ dài. Đối diện nàng, Thánh Thiên cũng trầm trọng gật đầu giải thích:

“Quá khéo, Lạng Sơn quân bị vây phía nam, Lĩnh Nam quân thì bị điều đi giải vây. Trong doanh lại chưa hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ. Lúc này đại doanh quân ta mỏng manh nhất.” Phân tích xong nàng nâng tay khuyên:

“Bẩm Vua, tình huống này em nghĩ chúng ta nên chuẩn bị trước cho kết quả xấu nhất thì hơn.”

“Xấu nhất?” Trung Châu nắm chặt hai tay, lòng nàng rõ ràng tình huống xấu nhất nghĩa là gì, vì thế không hề chần chừ nàng lập tức quyết định ngay:

“Thánh Thiên làm chủ, ông Cai làm phó, nhanh chóng tập trung quân đội ra bờ sông ứng chiến. Tranh thủ thời gian cho quân ta chinh đồn”

“Rõ.” Thánh Thiên cùng Ông Cai đồng thanh bước ra đón lệnh.

Vua nhìn hai người rồi đi xong mới quay sang Trung Trinh cùng Khâu Ni đưa lệnh:

“Lần này quân giặc thực thi độc kế chia cách quân ta, ắt phải có chuẩn bị từ trước, Trinh, Khâu Ni, các người nhanh chóng ổn định dân chúng, phòng thủ chặt chẽ... đồng thời cũng nên kêu họ chuẩn bị thu dọn đồ vật đi thôi.”

“Thu dọn, lúc này chúng ta đi?” Khâu Ni giật mình hỏi. Dù sao phía Nam đã bị chặn, bà thật không hiểu dân chúng có còn đường nào để đi?

Trung Châu thoáng trầm tư rồi lắc đầu nói:

“Chúng ta không còn cách nào khác, quân Hán tấn công bất ngờ ắt phải có chuẩn bị phía sau... Lần này chỉ có thể đặt toàn bộ hy vọng vào quân sư cùng anh Kỳ thôi. Nhớ, đồ nào mang được thì mang, không mang được... chôn lại, đốt đi.”

“Kể cả lương thực?” Nàng Nước giật mình.

“Kể cả lương thực.” Trung Châu khẳng định:

“Còn lại mọi người nhanh chóng tập trung quân đội, nửa canh giờ sau cùng ta ra trận kháng địch.” Nói đến đây nàng đưa tay chặn lại mấy ánh mắt lo lắng của Trinh, Diệu Tiên cùng mọi người mà nói:

“Trận chiến này chúng ta tuyệt đối không thể không có Vua ra trận. Trận này, ta không thể lui tránh.”

“Đúng. Trận này chúng ta tránh không được.” Bát Nạn đại tướng quân đỉnh đạc bước lên chấp tay:

“Mọi người đừng lo, có Thục ở đây đảm bảo không có tên nào tiến lại gần Vua được.”

...

“Trận đánh này, chúng tuyệt đối không thể tránh được thất bại. Ha ha ha.”

Trên chiếc lầu thuyền dẫn đầu có ba tên vừa đứng vừa vui vẻ trò chuyện, tựa như trận chiến sắp tới đối với chúng chẳng hề có chút nào cam go thử thách vậy. Lối vừa rồi là do Lưu Long, Lưu Hạo gia bàn luận. Đứng song song sau lưng hắn là hai người một già một trẻ với quân phục cùng tư thế hoàn toàn trái ngược. Một bên trái, Ban Siêu trong bộ giáp trụ tựa như một ngọn lửa đỏ rực đầy sức sống chấp tay đồng lòng:

“Hầu gia nhận xét chẳng sai, đây cũng là nhờ có Tạ lão hỗ trợ.”

“Ban giám quân quá lời, đây chả qua là bổn phận mà lão nên làm.” Tạ Hàn Vũ đứng bên phải Lưu Long cúi đầu thật khê đáp lễ. Tạ Hàn Vũ có thể đóng đưa giữa hàng ngũ Lĩnh Nam, năm lần bảy lượt vượt qua thòng lọng vây giết nội gián của Trung Châu thì tất nhiên đâu phải hạng người bình thường. Vì thế y hoàn toàn hiểu rõ bản thân mình tuyệt đối không thể nào ngông nghênh với tên nhóc trước mặt. Đặc biệt là sau khi Tạ Hàn Vũ chính thức hiểu rõ Ban Siêu là kẻ đứng đằng sau đóng góp mưu kế cho Mã Viện, y càng phải đối đãi với tên giám quân này cẩn thận hơn nhiều phần.

Người ngoài chỉ nhìn thấy quân Hán chạy đông chạy tây lo cùng cổ quan ải, lo bao vây, lo cường công chính diện... khắp nơi gấu rách và vai mà vẫn năm lần bảy lượt ném trái đắng, thua quá thảm, thậm chí tổn hao không biết bao nhiêu quân cờ, chiến tướng. Thế nhưng riêng Tạ Hàn Vũ hiểu rất rõ những thất bại ấy dù sao cũng còn khó có thể động tới thương cốt quân Hán nổi. Đặc biệt là chỉ cần hai tên cáo già Lưu Long, Mã Viện còn có mặt ở cái đại doanh phía sau kia, quân Hán còn chưa thể thực sự bại trận được. Đã thế, bây giờ còn có một tên yêu nghiệt thế này ngang trời xuất thế...

Y nghĩ tới những gì mình vừa nghe được trước khi theo chân quân Hán xuất quân mà mồ hôi không khỏi ướt áo... Nào là mạn thiên quá hải, nào là dụ hồ ly sơn, nào là thử lòng hàng binh... từng cái từng cái liên hoàn kế mà Mã Viện nhún nhuyển ra lệnh, vậy mà đều không hề thoát khỏi có liên quan đến tên giám quân này. Hắn mới bao nhiêu tuổi? Mười lăm mười sáu, thế mà mưu kế đã có thể khiến một kẻ “Cửu khúc Hoàng hà” như Tạ Hàn Vũ phải chóng mặt. Có hẳn ở đây, cái gì mà Lĩnh Nam, Lạng Sơn? Tinh binh tộc Việt không cần đánh cũng bị loại khỏi vòng chiến, cái gì mà Nam tiến, trường kỳ chiến tranh chưa kịp thi triển đã bị bóp chặt. Thậm chí nguồn tiếp tế dồi dào nhất ở phía Nam của hai à Trung Châu, Trung Trinh cũng sớm bị Mã Viện,

Ban Siêu để mắt tới. Tạ Hàn Vũ cho rằng chỉ cần Ban Siêu còn xuất hiện ở Lĩnh Nam này bao nhiêu năm thì dân Nam còn phải cụp đuôi ngoan ngoãn từng ấy năm mới đúng.

Dương Đông Kích Tây, Ban Siêu chơi trò này nhẹ nhàng hời hợt tựa như một vị nhạc trưởng nhẹ nhàng điều khiển dàn hoà tấu của mình.

Ban Siêu vốn cũng chỉ muốn thử xem thái độ của Tạ Hàn Vũ thế nào, gặp hấn đã không giống trống giương cờ tranh công, Ban Siêu cũng không bận tâm nữa nên ý vị cười nhẹ quay sang Luru Long hỏi:

“Luru hầu, ta có nên phân tán bớt sự tập trung của chúng không?”

Luru Long đứng nhìn quân Nam hồi há điều động binh lính đằng xa lắc đầu nói khẽ:

“Tĩnh tựa sơn, động như đại hỏa. Không cần thiết phải dài dòng như thế, thực hiện đi.”

“Luru hầu dạy phải, Siêu đã biết.” Ban Siêu vừa dứt lời liền cầm lệnh kỳ quơ mạnh một vòng, lập tức, từng tràng trống trận dồn dập liên ầm ầm vang lên trên boong thuyền.

Tùng tùng tùng tùng tùng.

Không dừng lại ở đó hồi trống nhanh chóng khuếch trương, chẳng mấy chốc cả đoàn chiến thuyền gần trăm chiếc đều tràn ngập trong tiếng trống hùng hồn. Để rồi ngay sau đó, đoàn thuyền bỗng dưng có biến đổi.

Ào àooooo.

Tùng tùng tùng tùng...

“Chèo nhanh nữa lên!!! Chớ có lười biếng, nhanh lên!!!!” vút! Chát!!!!.

Trên chiếc chiến thuyền đi đầu, lúc này bỗng dưng tiếng trống dồn dập hơn hẳn, nhịp trống từ hòa cùng với quân trận chuyển sang càng lúc càng vội, càng lúc càng mãnh liệt. Tương ứng, đám đốc binh dưới khoang chèo của thuyền dường như cũng trở nên gắt gỏng hẳn lên. Roi da trong tay chúng không ngừng gào thét quất thẳng vào lưng đám nô lệ đang gồng người chèo thuyền làm cho chiếc lâu thuyền vốn to lớn ù ì đột ngột gia tăng tốc độ, ùn ùn tựa như một đầu giao long khổng lồ lao thẳng tới bờ sông của quân Nam.

“Bọn chúng làm gì thế kia?”

Lão Cai phát tám áo choàng qua một bên rồi dựa cả thân thể nghiêng về phía trước như thể làm vậy sẽ giúp ông quan sát rõ hành động kỳ quái này của giặc. Quái lạ, Lão Cai nghĩ mãi mà chả ra bên nhìn về phía Thánh Thiên, cũng chỉ để thấy cái lắc đầu ngao ngán khó hiểu từ cô phó soái.

Chiếc chiến thuyền đang lao hết tốc lực kia là loại lâu thuyền hai tầng vừa thô vừa to lại có mức ăn nước khá sâu. Tuy đánh nhau giữa dòng sông rộng loại thuyền này hoàn toàn có thể coi như một tòa tháp canh hết sức đáng sợ với vô số cung tiễn thủ lúc nào cũng sẵn sàng trút mưa tên xuống đầu kẻ thù, xong khi lao lại gần bờ thì hoàn toàn khác hẳn. Thân thuyền thô ráp khó xoay sở khi đi lại ở nơi có mực nước cạn, đã vậy hai bên thân thuyền lại quá tốn diện tích khi cần rất nhiều khoảng không cho các tay chèo ra sức khuấy động, vì thế mà thông thường loại thuyền này chỉ có thể cần trọng từ tốn áp sát bờ tường đóng vai trò như điểm bắn tên hỗ trợ cho các loại thuyền nhỏ hơn xông xáo mới đúng, chứ ai lại đi lao thẳng tới như vậy? Tuy nhiên cũng không thể loại trừ khả năng chúng đang phô trương thanh thế, Lão Cai nhủ mảy nghĩ thâm, đoạn lão tiếp tục dán mắt vào chiếc thuyền trong khi tay nâng lên bị lệnh:

“Cung tiễn chuẩn bị cho kỹ, lát nữa chỉ cần có lệnh tao thì...”

Nói đến đây, miệng lão đã há hốc ra không thể nào ngậm lại nổi, đôi mắt vốn hơi híp lấy cũng không khỏi trợn trừng lên. Bởi vì cho đến lúc này, khi chiếc thuyền kia tiến tới đủ gần, Lão Cai mới có thể nhìn rõ mồn một những hành động rất khác thường của đám lính Hán.

Kỳ lạ thay chúng không hề nâng khiên cử thuẫn giương cung bạt nỏ như vẫn hay làm mà lại cẩn rắng nắm chặt từng sợi dây thừng thô ráp. Có sợi hai, ba tên cùng nắm, có sợi đến tận sáu, bảy tên thì nhau giữ, trọng tâm chúng nó trùng xuống, đầu cúi thấp, cơ thể như đang tìm đủ mọi cách để dán thật chặt lên nền thuyền.

“Bọn điên này định tổng thẳng lên bờ sao? Phía trước là bãi cọc rồi?”

Một tên lính Việt ở cách không xa hoảng hốt la lên. Tiếng la này ngay tức thì như một luồng điện chạy dọc sống lưng Lão Cai, không kịp chần chờ ông nhào hẳn người ra ngoài, vội vã nhìn xuống dưới phần thân thuyền phía trước. Ai dè không nhìn thì thôi, vừa nhìn thiếu điều Lão Cai bị dọa đến chết đứng. Mực nước gần bờ hạ thấp để lộ ra hàng cọc nhọn hoắc, cũng không chút kiêng dè gạt đi lớp nước che giấu thuyền giặc, để lộ ra những thanh gỗ dài nhọn chĩa kếm cọc của quân Nam đang chĩa ra trước cùng với từng mảnh sắt lá dày cộm đang che chắn thân thuyền.

“Núp xuống, kiểm chỗ vịn chặt vào, mauuuuuuuu.” Tiếng Lão Cai tím gan tím mật gào lên.

RÀMMMM ÀMMMM ÀMMMM ĐUUUNNNGGG!!!!!!!!!!

“Ôi trời ơi...”

“Chu choa, nguy hiểm!!!!!!”

Tiếng rầm đã chậm, sau một loạt tiếng va chạm kinh hồn táng đảm tựa như tiếng một hàm răng khổng lồ đang không ngừng nghiền nát xương thịt, con thuyền đã cày qua lớp cọc gỗ mà húc thẳng vào bờ tường tạo nên một cú va chạm dữ dội hất tung không biết bao nhiêu người, vũ khí, quân dụng. Tiếng la hét, tiếng rên rĩ như dịch bệnh bất ngờ bộc phát khắp nơi.

“Ổn định, ổn định, cẩn thận tụi chó leo lên tường.” Ông Cai vừa lấy tay vịn một khối cồn thạch vừa mở miệng hô lớn trong khi nào vẫn còn quay òng òng như chong chóng. “Mẹ nó, đám quân Hán hôm nay bị động kinh hay sao mà giờ trò húc bừa như trâu, như bò thế này?” Ông nghĩ bụng, tay thì đã sớm nhấc lấy thanh đao vừa bị chính mình quăng ra không lâu do va chạm.

Ông Cai vốn tưởng ngay sau đó sẽ có vô vàn cung tên bay tới cán quét bờ tường, hoặc sẽ là vô số tiếng rống giận của lũ quỷ ngoại bang ầm ầm vang vọng trước khi chúng nhảy bổ vào chém giết cùng mình. Xong, rốt cuộc vậy mà chẳng có gì cả. Quân Hán không giáng mưa tên xuống, cũng chẳng hò hét lao lên tường. Điều này khiến Ông Cai thắc mắc hạ tám khiến che xuống quan sát bờ tường gỗ vừa bị húc đến đổ nát, ngón ngang chẳng thể kiểm kê ai nổi kia, để rồi lần nữa mắt ông tròn trũng trong kinh ngạc tột độ.

“Thả neo, cột dây chằng.” Một tên quân hầu Đại Hán vừa chạy vội vừa hô to. Lập tức cả đám lính vội vàng quăng xuống hai bên thân thuyền từng vòng từng vòng dây thừng, dây mây, dây neo đủ cả. Chúng nhanh chóng vướng vào những hàng cọc gỗ vốn dùng để cản phá thuyền giặc áp sát, nay tuy đã đâm sâu vào thân thuyền nhưng cũng vô tình thành những điểm tựa khiến con thuyền vốn có chút chòng chênh liền lập tức vững vàng hẳn lại, tựa như một tòa tháp lâu sừng sững bên bờ sông vậy.

“Thanh lý tạp vật, chuẩn bị kết cầu.” Một tên khác lại gọi trong khi chỉ huy một nhóm khác vội vã nâng lên hàng lằng lằng dày cộm che chắn đầu thuyền như sợ quân Nam lợi dụng mò sang. Một bên khác, boong thuyền rõ ràng đã được bọn chúng “quét dọn” qua một lượt, sạch sẽ chẳng còn chút chướng ngại nào.

“Đánh cờ lệnh, báo lại phía sau chúng ta đã làm xong.”

Sau đó? Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc và cái miệng mở rộng đến khó tin của Lão Cai, từng chiếc từng chiếc lâu thuyền to lớn của giặc nhanh chóng nối đuôi nhau tạo thành một hàng dọc dài từ bờ sông quân Nam sang đến tận đại doanh của chúng. Thế rồi rầm rầm từng tiếng, đám thuyền tuần tự nhip nhàng thả những tấm gỗ thô to tạo thành những đoạn nối ngắn với nhau, vô hình chung, một cây cầu nổi bằng lâu thuyền tựa như có phép màu được chúng dựng thẳng lên giữa dòng sông.

“Hoan hô, hoan hô!!!!!!”

“Hay tuyệt, quá ngoạn mục.”

Bên kia bờ sông, quân Hán hò reo dữ dội khi nhìn thấy tấm ván gỗ cuối cùng thành công ầm ầm hạ xuống thông báo cho cây cầu thuyền đã hoàn tất. Bọn chúng nóng lòng hiểu rõ lần này công lao chắc chắn tới tay.

“Nguyên soái, đã xong, đã thành công rồi. Mưu của Ban giám quân quả nhiên tuyệt luân.” Đám Hán tướng cũng kích động mở tròn mắt chờ đợi trong khi nguyên soái của bọn chúng, Mã Viên, vẫn hết sức trầm ổn ngồi chễm chệ trên chiếc soái kỷ đặt giữa đại doanh. Đợi đến khi cầu thuyền ổn định hoàn chỉnh, độ lắc lư chao đảo cũng đã giảm, lão mới mạnh mẽ chống tay đứng lên, keeeng rút kiếm lệnh chỉ thẳng đối diện mà hét:

“Nổi trống! Tấn công! Hôm nay chúng tướng hãy cùng bản soái san bằng Cẩm Khê!”

“Tuân lệnh!!!!!!”

“Giết!!!!!!”

Tùng tùng tùng tùng tùng!!!!!!

Tùng tùng tùng tùng tùng!!!!!!

“Không ổn.”

Bên này sông, Thánh Thiên đương nhiên ý thức được việc gì sắp xảy ra. Nàng mạnh mẽ rút gươm, chân nhảy vội lên cầu tàu trước mặt mà hò hét vang trời:

“Theo tôi, tiến lên! Chiếm lấy cầu thuyền!!!!!!”

“Giết!!!!!!”

“Đã muộn, đám man chúng mày, tận mạng rồi. Ha ha ha.”

Trên tầng hai chiếc lâu thuyền đầu tiên, Đặng Hồng, Lưu An, Mã Phòng làm lui hiện thân, theo sau chúng là gần ngàn cung tiễn thủ đã chuẩn bị sẵn. Phía sau, từng đội quân đen nghịt trên những chiếc lâu thuyền cũng rầm rầm nện gót lao tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chương Thần mai phục

Àm ðùng!!!!

Rào oooooo....

Cầu thuyền của quân Hán chẳng khác nào mây gió mưa bão lại một lần nữa kéo lên che kín bầu trời quân Việt. Nó u ám, đem tới quá nhiều phần hận, mặc cho bao nhiêu người vùng vẫy giãy dụa muốn phản kháng vẫn một mực bám riết chẳng hề buông tha. Không những thế nó còn tiếp tục tràn xuống phía nam, trườn lên trên đạo tinh binh bậc nhất của đất này, xô xả giũ cả vào đầu Khải Minh. Gió quất từng cơn báo hiệu sắp có mưa to khiến cậu không khỏi dùng tay nắm lấy áo choàng bên người, im lặng cúi đầu bước đi gấp, trông điệu bộ chẳng khác gì một con nai nhỏ đang hoảng loạn rúc đầu lần tránh.

Hiển nhiên nếu trên đồi này có những con nai hiền lành ngoan ngoãn thì sẽ chẳng thể thiếu được những bầy sói hung hãn, lúc nào cũng rau rầu cặp mắt đỏ hoe của chúng nhìn chăm chăm về phía đàn nai kia. Mà lúc này đây, Chương Thần hoàn toàn cảm giác được mình chính là kẻ săn mồi dũng mãnh, sói? Không, Chương Thần phải là cọp, là báo, là chúa tể muôn loài, trong ánh mắt băng lãnh của hắn mấy ngàn tên quân sĩ giáp xanh đang chậm chạp tiến vào bầy rập kia chính là bản tiệc thịnh soạn nhất, là quân công chói lóa nhất để hắn có thể leo lên những bậc thang danh vọng cao lớn hơn.

Chương Thần phải công nhận là sự xuất hiện của lính giáp xanh có khiến hắn giật mình không ít, cũng bồn chồn kha khá. Dù gì thì dù sự tinh nhuệ cùng tinh thần chiến đấu của đám này hắn đã được tận mục sở thị, hơn nữa còn được thực nghiệm tại chỗ, độ sâu sắc không thể chỉ nói bằng lời.

Sức chiến đấu của Lĩnh Nam quân quả thật đã khắc vào tận sâu trong tâm linh của tên kỵ đô úy. Chương Thần cho rằng có lẽ từ nay về sau hắn sẽ chẳng thể nào gặp lại nổi bất kỳ đạo quân nào như thế nữa, hành động dứt khoát, phối hợp nhịp nhàng, trận hình kín kẽ đến độ dù là nhớ lại cảm giác đối mặt với rừng thương chùy kia cũng khiến lòng tơ hắn dựng đứng, da đầu sồn hết cả lên.

“Mẹ kiếp đấy. Lần này tao phải rửa nhục.”

Xong, nói như thế không có nghĩa là Chương Thần sợ hãi, cũng không có nghĩa là Chương Thần nao núng. Ngược lại, Lĩnh Nam quân càng khiến hắn kích động hơn trước bội phần, dù sao thì có thù giết anh ở trước mặt, quân công huy hoàng ở sau lưng thúc đẩy. Chương Thần lại nắm lấy quyền chủ động trong tay, suy đi tính lại, hắn quả thật chẳng thể tìm ra lý do mình không nên ăn gọn đám lính này.

Mà cùng bởi vì đám này xuất hiện nên Chương Thần quyết định trực tiếp hủy bỏ kế hoạch mai phục ban đầu để chuẩn bị chu đáo hơn. Hắn thậm chí còn bỏ qua ba địa điểm hiểm yếu phía trước để mà tụy tê liệt tinh thần cảnh giác của địch, song song đó là vội vàng điều động thêm năm trăm binh lính của Phùng Chí từ phía sau tới để biến lực lượng trong tay mình lên tới bốn ngàn bộ quân, năm trăm kỵ quân tham gia lần mai phục này.

Gần năm ngàn người, đây đâu phải là con số mà một tên Hán quân đô úy như hắn có thể được quyền dẫn dắt. Xong thời điểm phi thường thì phải dụng phương pháp phi thường, hơn nữa sau trận này Chương Thần tin chắc mình mà không được lên lon thì... quá phí, do đó cứ coi như là tập luyện dần cho quen, đồ phải sau này bờ ngõ lưng tưng. Nghĩ đến đây nụ cười vốn đã sớm treo trên miệng hắn càng thêm đậm, càng thêm bí hiểm, càng thêm tà, Chương Thần giữ nguyên mép miệng đang nhếch lên của mình hướng binh sĩ hai bên khê ra lệnh:

“Tụi bây giữ kỹ cái miệng của mình. Đứa nào sơ hở thì liệu hồn. Lát nữa đội đám man kia xông xáo lên trước thì chúng ta vào theo, đừng có loạn, rõ chưa?” Xong hắn cũng chẳng thêm quan tâm đến đám thân vệ bên cạnh đối đáp ra sao mà hùng hực dán mắt vào đám “con mồi” đang di chuyển, trong đầu lại cặp tóc tính toán khoảng cách cùng thời điểm quyết chiến.

Hai trăm bước, tiền quân gác còn chưa tới sườn đồi, hãy còn sớm. Chương Thần mỉm cười.

Trăm bước, hắn đã có thể nhìn sơ sơ mấy tên tướng lĩnh dẫn đầu, kể cả tên cụt tay đã giết chết anh hắn. Chương Thần nghiêng răng ken két, thù này lát nữa tao phải hảo hảo báo đáp. Tao phải... hử?

Vụt!!!!

Chương Thần vội vàng thụp người xuống dốc đồi, tim không khỏi đập rộn, phải đợi chút hắn mới khê góc đầu lên xem xét, hơi thở phào... Vừa rồi trong đoàn quân kia rõ ràng hắn thấy một à nữ tướng dường như phát hiện điều gì nên thoáng lia mắt sang đây, quá hung hiểm. May mà hắn nấp kịp, cũng may là sườn đồi đủ cao, cây cối đủ che giấu, nếu không thì hỏng bét.

“Là do sát khí của ta quá dữ dội nên làm con nhóc đó chú ý chẳng?” Chương Thần khê híp mắt nhìn theo bờ mông săn chắc đang đung đưa theo nhịp chân ngựa của Nội, bờ môi bỗng chốc khô ran khiến hắn không khỏi liếm mép mấy lần, bên dưới hùng lên, cổ họng cháy bỏng. Không phải nói chứ, dường như ông trời đối xử với đám đàn bà đất man này quá ưu ái. Con gái xứ này vừa trắng, vừa mạnh mẽ lại chẳng kém yếu điệu, quả thật đứa nào đứa này đều là cực phẩm, lát nữa hắn phải bắt lấy vài à đi đầu thưởng thức mới thỏa.

“Chủ nhân, chúng đã vào tầm.”

Lời tên thân vệ khê nhắc khiến Chương Thần nhanh chóng quay về với thế cục. Do Chương Thần cố tình lùi chỗ mai phục về sau nên trận hình quân Nam

đã kéo dài, ngoằn ngoèo chẳng khác gì một con rắn khổng lồ đang rướn thân chậm rãi trường đi. Mà vừa vụt ngay điểm mai phục của Chương Thần chính là nằm ở vị trí bảy thốn của con rắn. Đánh rắn bảy thốn, quân Nam hành quân đến vị trí này là hợp, Chương Thần cười gằn. Đến thời điểm này hắn đã không cần phải che giấu sát khí nữa, mặc cho nó ừn ừn bộc phát, Chương Thần lấp cung cài tên giương lên quát to như sấm rền:

“Giết!!!!!!!”

Vù!!!

“Giết!!!! Giết!!!!!!”

Véo véo véo!!!!

Theo tiếng hô của hắn mở màn, trùng trùng quân Hán vội vàng bật dậy khỏi chỗ mai phục thi nhau hò hét vang trời quăng từng trận từng trận lưới tên dày đặc xuống đám man binh đang nhón nhờ bên dưới.

“A!!!”

“Ừ!!! Cẩn thận bắn lên!!!”

“Trời ơi, có mai phục!!!”

“Có mai phục, có mai phục!!!!”

Đến lúc này toán Linh Nam quân bên dưới đường mới hốt hoảng nhận ra mình đã là con mồi nằm trong rãng thú từ lâu. Mưa tên giáng xuống bất ngờ như từ thần quét qua khiến một loạt binh sĩ hét thảm ngã vật xuống đất, mặc dù có áo giáp, khiên đồng che chắn phần nào xong cũng không thể tránh khỏi ô hô ai hai một mạng, hàng ngũ cũng theo đó mà loạn cào cào cả lên.

“Ổn định, nhanh ổn định.” Mấy tên bách phu trường vội vàng một bên đưa khiên che tên, một bên gào lớn kêu gọi.

“Đừng loạn, đợi quân sùỵ quay về tổ chức.” Mấy giọng hô lại quát. Thế nhưng chẳng để họ kịp ổn định, quân Hán lại động.

“Thả đá, ra hiệu cho Tà tướng quân tấn công.” Chương Thần vút đi cây cung, nhanh nhẹn nắm lấy cương ngựa do tên thân vệ dắt tới mà hét.

Rầm rầm rầm!!!!

“Đá lẩn!!!!”

“Tránh đường, tránh đường!!!!”

“Cứu mạng... hự...”

Những hòn đá to nặng ngay lập tức được quân Hán hò vang đẩy ra. Chúng mương theo bờ dốc lẩn tròn chẳng mấy chốc đã đạt tới tốc độ khủng khiếp ầm ầm húc thẳng vào giữa trận hình dài ngoằn của quân Nam. Đá đi đến đâu, quân lính hốt hoảng tản ra đến đâu, thế nhưng dù cho quân sĩ có cố gắng cỡ nào cũng không thể nào nhanh chóng di chuyển giữa trận hình đang rối loạn được. Bởi thế sau một trận đá lẩn đã có không ít người phải chịu thương tổn, tiếng kêu gào, tiếng rên la, tiếng quát mắng bao trùm khắp nơi.

“Giết!!!!”

Tà Chúng vốn đang mai phục nghe lệnh liền cắn răng vung tay ra lệnh sấn lên. Chương Thần để cho năm trăm quân của Tà gia cùng năm trăm quân lấy từ Phùng Chí đi trước chặn đánh đầu đuôi quân Nam. Dù là ngoài mặt Chương Thần khiêm tốn nhường công đầu cho hắn, dù là tên kỵ đô úy còn hào phóng đem một ngàn bộ binh quân Hán xen kẽ vào lính người Việt để Tà Chúng chỉ huy, xong trong lòng Tà Chúng hiểu rất rõ đó là đám người Hán chỉ muốn tiêu hao quân lính trong tay hắn để đi tiêu diệt bớt đám quân giáp xanh kia. Thế nhưng biết làm sao được? Có Già Tông đưa lệnh bài của Mã Viện ra ép buộc. Mặc dù quân chức của Tà Chúng cao hơn hẳn Chương Thần, tên tướng Việt vẫn phải ngoan ngoãn chấp thuận nghe theo người Hán bố trí.

“Đánh, đừng để cho chúng kịp chỉnh đốn.”

Giận cá chém thớt, Tà Chúng hăng máu điên cuồng dẫn đầu đưa quân lính tràn vào đội hình Linh Nam quân. Có bọn hắn gia nhập, tốc độ ổn định trận hình quân Việt ngay lập tức bị tán loạn. Trong ánh mắt điều hâu của Chương Thần, Linh Nam quân đã loạn thật sự. Bọn họ không còn cách nào trọng chỉnh đội hình nữa mà phải chấp nhận bị Tà Chúng xé nát thành từng tốp lính to nhỏ không đều, nơi này vài trăm, nơi kia vài chục, thậm chí có nơi chỉ có mười mấy người chụm lưng lại với nhau đau khổ chống cự quân Hán hăm trận.

“Tốt, thế địch đã loạn, thiếu gia, thế địch đã loạn, chúng xong đời rồi.” Thân vệ của Chương Thần cũng không phải hạng tầm thường nên nhìn là biết ngay vội vàng quấy đuôi hướng hắn khen ngợi:

“Chủ công liệu việc như thần, ngài bài binh thế này dù cho có là Hoài Âm Hầu cũng phải than thở khen ngợi.”

“Ha ha, chớ có nói bừa.” Chương Thần đắc ý đưa tay chặn chúng lại, đoạn hắn tung người lên ngựa, múa thương đồng dặc hét to:

“Chúng bay, cùng tao xé nát đám mọi kia, quân công, vinh quang, đàn bà... mặc ta xâu xé. Đại Hán uy vũ!!!”

“Đại Hán uy vũ!!! Đại Hán uy vũ!!!”

Quân Hán sung sướng leo lên ngựa ầm ầm đáp lời, sau đó chúng tựa như một dòng hồng thủy khổng lồ ào ạt từ trên đỉnh dốc tràn xuống, mục tiêu nhắm thẳng vào trung quân Lĩnh Nam. Tiếng vó ngựa rầm rầm ngay lập tức chấn nhiếp toàn bộ chiến trường, cũng ngay tức thì thu hút toàn bộ ánh mắt chú ý của quân lính hai bên.

“Ky binh quân Hánnnnnnnn!!!!” Có tên thập phu trưởng Lĩnh Nam quân gào giọng rống lên.

“Mau mau tụt lại, chớ có đứng riêng lẻ nữa...”

Quân lính Việt càng lúc càng tỏ ra tuyệt vọng rên rỉ. Thế nhưng mặc cho họ rên rỉ, kỵ quân Hán chỉ có càng lúc càng nhanh, càng lúc càng thêm trở nên nguy hiểm. Mà sở dĩ có điều này âu cũng là do Chương Thần khéo léo sắp chỗ mai phục. Dù sao ngọn đồi này tuy không quá cao, không quá dốc, xong chính địa hình nơi này lại quá thích hợp với việc hỗ trợ kỵ binh gia tốc. Và vì trong tay Chương Thần có tới ngàn kỵ binh, ngọn dốc này trong mắt hắn còn hiểm hơn ba chỗ đàng trước nhiều, nhiều lắm.

Rầm rập Rầm rập...

“Giết!!!! Giết!!!!!!” Đàn ông chém chết hết, đàn bà để lại. Mỗi người các ngươi ta cho một em, thay nhau thương thức. Ha ha ha ha!!!!”

“Ha ha ha, huynh đệ chúng ta thay nhau thương thức. Ha ha ha.”

Chương Thần vừa múa tốt trường thương vừa hô hào. Lối rẽ cột nhà thô bi của hắn ngay tức thì khiến quân Hán càng thêm hăng hái, sĩ khí chẳng mấy chốc tăng vọt.

RẦM!!!! Choeng!

“Ha ha, chết đi! Hừ!!”

Chương Thần húc một tên quân sĩ cản đường văng ra xa cả mét, ngọn thương trong tay tìm tòi muốn đâm chết một tên khác nhưng tiếc là bị đồng đội của hắn dùng khiên cứu lấy. Hắn nhú mày không vui muốn tiếp tục, xong lại bị đà xung phong thúc đẩy nên chỉ đành mặc kệ tiếp tục thúc ngựa lao lên húc vào một tấm khiên khác. Hắn kỵ theo sát chân hắn nhanh chóng thâm nhập vào trận hình quân Nam như vào chỗ không người. Chỉ ít lâu sau chúng đã len lỏi khắp nơi, điên cuồng chạy trái xông phải tìm cách phá vỡ những tòa quân trận nhỏ của Lĩnh Nam quân.

“Anh Sáng... chúng hung hăng quá. Tôi sợ...” Nội đô cả mắt nhìn con bão màu đỏ nghiền nát sườn đồi cản tới trung quân Lĩnh Nam, trong lòng nàng rồi bời vội vàng giật mạnh cương ngựa muốn ngay lập tức chạy đến hỗ trợ. Thế nhưng ngựa còn chưa kịp tung vó đã bị Sáng níu lại nghiêm khắc nói:

“Bạch Hạc, cô không thể rối loạn. Lúc này phải theo kế hoạch, không thì hỏng hết.”

“A...” Nội can chặt môi đỏ nói: “Nhưng là...”

“Cô phải tin Lạc quân, phải tin Quỳnh Nương.”

Sáng chém đỉnh chặt sắt. Lúc này chỉ có thể trông mong ở Khải Minh làm tốt kế hoạch của mình. Để rồi chỉ giây lát sau, Sáng liền thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt đã mất hẳn lo lắng, tràn đầy tin tưởng cùng chờ mong.

Quân Hán quả thực chỉ có thể miêu tả bằng bốn chữ: thế như chẻ tre. Chúng đi đến đâu vô địch đến đó, không ai có thể cản, cũng không gặp bất kỳ kháng cự đáng kể nào. Chúng tấn công thuận lợi đến độ đội hình bản thân dần dần xuất hiện lỗ thủng cũng chẳng hay. Hoặc đi, một tên như Chương Thần vốn không quen với việc điều khiển hơn ngàn quân thì không tài nào nhận ra điểm này.

Ngay lúc Hán kỵ cùng đám tay chân phản quân họ Tạ xâm nhập sâu vào giữa bụng “rắn” Lĩnh Nam quân, tình thế đột nhiên biến đổi.

Trận hình con rắn, trong quân sự cũng có một cái tên rất vang dội. Trường xà trận, hay còn gọi là Nhất tự trường xà trận, đó là thế trận mà quân sĩ xếp thành hàng dài như một chữ nhất, cũng như một con rắn. Điểm đặc biệt của trận này nằm ở chỗ tướng lĩnh chỉ huy trận có thể dựa vào góc độ tiến công của địch mà làm nên sắp xếp bố trí thích hợp. Địch công vào một đầu, thân và đầu khác liền quắp lại đánh vào hông, địch công vào giữa, hai đầu liền vòng ra sau lưng địch chặn giết, hết sức linh động. Cách tốt nhất phá trận là phải dùng trận nhạn hình, chim nhạn mổ ngay bảy thốn con rắn, hai cánh vươn ra: đánh rắn đập hai đầu thì con rắn sẽ tự bị giết.

Xong, nếu như hai đầu rắn không chết, thân rắn không bị đục thủng thì lại khác.

“Chúng đã vào trận, biến trận.” Nàng Quỳnh đang núp giữa quân trận Lĩnh Nam quân bỗng dung bật người hô to. Quân trận Lĩnh Nam liền lập tức luân chuyển. Từng tốp, từng tốp binh sĩ theo từng mức đơn vị to nhỏ không đều, bé nhất có ngũ phu trưởng, thập phu trưởng, nhiều nhất có bách phu trưởng ào ào dẫn quân lính đổi trận.

“Anh em, theo chân tôi.”

Thiều Hoa cũng là một trong hai tướng lĩnh ở đây cùng với Quỳnh, cũng là người đầu tiên hành động. Đội ngàn người của nàng vốn bố trí gần sườn đồi

nhất, là mặt quân hứng chịu công kích nhiều nhất, cũng là cánh quân bị giặc “quấy nát” nhất. Ấy vậy mà cánh quân tựa như mảnh vụn này bỗng chốc vùng lên, bọn họ nhanh chóng dùng khiên tròn lớn che chắn, dùng thương cây đan xen nhanh như chớp chẳng khác gì dòng nước linh hoạt chen vào giữa trận hình xung phong của giặc, thuận lợi tách biệt kỵ binh cùng bộ quân của chúng ra. Sau đó trận hình càng lúc càng kiên cố, càng kết dính nhanh chóng từ kẻ bị vây cắt biến thành từng tòa quân trận nhỏ như một quần đảo khổng lồ đâm sâu vào ngay giữa trận địa khiến quân địch khó lòng phát huy hết thế mạnh trận hình của mình.

“Lạc Vệ, cản chúng lại.” Khải Minh cũng đột ngột xuất hiện nâng mức hô to. Quân sĩ Lạc Vệ vốn đã chuẩn bị sẵn vừa đợi tiếng quát vang lên đã ầm ầm quăng mạnh không biết bao nhiêu mà kẻ chùy gai, lưới cá cùng dây cột chân ngựa thẳng vào đầu tuyến xung phong của Hán kỵ.

Vù vuuuu

Hiiiiiiii Hiiiiii

“Cẩn thận, aaaaaa...”

Quân Hán vốn cho rằng Lĩnh Nam quân đã bó tay bó chân chịu chết, nào đâu bị họ bất ngờ quật khởi nên trở tay không kịp, ăn không ít thiệt thòi. Chúng lớp bị chùy gai quăng sứt đầu mẻ trán, lớp bị dây trói quăng trúng chân ngựa hất văng ra đất, sau đó lại bị quân Nam đang đợi sẵn xúm lại đánh cho tơi tãm mặt mũi.

“Nhị công tử, không ổn, chúng muốn phản công.” Một tên thân vệ giật mình hướng Chương Thần bẩm báo.

“Không thể nào!” Chương Thần bác bỏ. Đùa chứ quân trận một khi bị người xé loạn, tướng không tìm thấy lính, lính không còn rõ mặt tướng thì dù cho có ổn định lại trận hình cũng phải tốn một đoạn thời gian. Hơn nữa đó còn là phải nhịn đau bỏ đi khúc quân hỗn loạn, tráng sĩ đoạn tay để lùi về sau mới ổn định được chứ nào như bây giờ? Mạn quân mới vừa bị mai phục bất ngờ lại không còn chỗ lui tránh thì làm sao phản công cho được? Vì thế tên Hán quân kỵ đồ úy vận lực đập bay một đầu chùy quăng tới mình, hết lớn:

“Chúng đang vẫy chết thôi, không sao. Tiếp tục xé nát chúng ra cho bản tướng.”

“Hừ, ngu xuẩn.” Trong đội hình của Lĩnh Nam quân, nàng Quỳnh cười khẩy.

Quân Lĩnh Nam có kết cấu rất chặt chẽ, hơn nữa lại chẳng hề xa lạ với việc tác chiến theo đoàn, theo nhóm nhỏ. Vì thế mà việc bị xé nhỏ đối với các đạo quân khác có thể mang tính đả kích trí mạng, đối với Lĩnh Nam quân lại mang hiệu quả hết sức bé nhỏ. Bọn họ bị tổn thất, không sai, thế nhưng kết cấu còn đó, tầng chỉ huy ngũ phu trưởng, thập phu trưởng, bách phu trưởng còn đó, quân sĩ cũng đã quá quen với việc phối hợp theo từng nhỏ đến toán sáu người, mười hai người, mười tám người... vì thế nên mệnh lệnh của nàng Quỳnh cùng Thiệu Hoa vừa ra bọn họ đã có thể hành động ngay.

Mãi cho đến khi đã xung phong bị quân Nam chặn đứng hẳn lại, Chương Thần mới kinh hãi nhận ra điều này. Hắn trở mắt trau trấu nhìn đầy đường khắp lối đầu đầu cũng có Hán quân cùng Lĩnh Nam quân lẫn lộn với nhau chẳng còn thấy nổi đường lối, cũng chẳng còn biết nên tiến thoái thế nào.

“Chủ công, mau thôi từ ra lệnh cho Tà Chúng dẫn quân hai đầu về cứu viện.” Một tên thân vệ khá có kinh nghiệm vội khuyên bảo.

“Đứng, mau mau truyền lệnh...” Chương Thần toát cả mồ hôi vội vàng nói to, xong mới nửa lời cổ họng hắn đã nghẹn lại một cục, ánh mắt khó có thể tin được nhìn về hai đầu con rắn đang ùn ùn góc đầu kéo về với khói bụi, tiếng hô giết ngập trời, dẫn đầu không phải là Tà Chúng cùng đám bộ binh Già Tông đưa cho hắn, mà rất một màu giáp xanh đầy ác ý. Mà kẻ dẫn quân lại tựa như một đầu sói đói hùng hổ cắn nát quân Hán cản đường, vừa vùng mạnh thiết thương vừa hô quát dữ dội:

“Nhà họ Tà ta mấy đời anh dũng dù chết trước trận cũng không chút mảy may e ngại. Cớ sao lại có thể cúi đầu nhận giặc làm cha được? Anh em, Tà Thuần tôi nguyện cùng với anh em quét sạch bè lũ xâm lăng, trả thù cho cha, rửa nhục cho nước. Giết!!!!”

“Giết!!!! Vì Tà Hàu, vì nước, giết!!!!”

Binh sĩ họ Tà đang quần thảo dữ dội với Lĩnh Nam quân dường như chỉ đợi có thể liền bất ngờ quay giáo làm phản. Bọn họ vồ lên người quân Hán vật ngã chúng xuống đất mặc sức chém giết.

“Hỗn láo, cha tao có ra lệnh tui bây như thế bao...” Tà Chúng cũng bị tình cảnh này đập cho mộng, hắn vội vàng quát to đánh chính. Hắn vừa dứt lời, cổ họng đã thấy đau đớn vô cùng. Đợi hắn kịp ứ ớ ngó xuống đã thấy một lưỡi dao găm sắc lẹm theo cổ họng lú ra, một tên binh sĩ họ Tà đứng sau lưng hắn theo sau đó rút mạnh lưỡi dao, cười gằn nói:

“Tà Hàu duy nhất trong lòng chúng tao chính là ngài Vĩnh Gia, cha của anh Thuần. Cha con mày? Hạng chó săn mà cũng đòi dẫn dắt họ nhà ta? Nực cười. Anh em, giết chó Hán. Giết!!!!”

“Giết!!!!”

“Giết, đánh chết mẹ chúng!”

“Cái gì? Cái gì đang diễn ra?” Chương Thần cái hiểu cái không ngờ ngác nhìn tình thế đang tốt đẹp bỗng dưng trở thành ác mộng. Hắn trở mắt xem quân lính Đại Hán không khỏi từng đám từng đám bị quân Nam nhấn chìm, trong lòng bỗng chốc dâng lên hai chữ: bị lừa. Chẳng lẽ ta phải chết ở đây sao? Hãn nhi.

“Không! Ta không can tâm!!!! Tụi bây, theo tao đánh ra ngoài!!!!”

Chương Thần đỏ mặt hét lớn giục ngựa lao đi. Ước vọng sinh tồn tựa như một thứ phép màu gia cố cho hắn, khiến sức lực Chương Thần trong phút chốc đột biến lên nhiều. Chỉ mấy chốc mà hắn đã đâm toác mấy lớp đánh chặn dần theo gần trăm kỵ binh lao tới bờ ngoài chiến trận. Để rồi, một tên cừ súy Lĩnh Nam quân đột nhiên nâng mác cưỡi ngựa lao tới cản đường hắn.

“Oắt con, mày muốn chết.” Chương Thần gồng người lên mắng.

“Lạc quân (quân sư). Đừng liều lĩnh.”

Bên phía Lĩnh Nam, mọi người thấy Khải Minh lao lên chặn đường tướng giặc thì hoảng quá gọi to.

Bất chấp tiếng kinh hô của Quỳnh, của Thiệu Hoa. Bất chấp tiếng gọi cùng tiếng chém giết của quân sĩ hai bên. Bất chấp hai tên Lạc An, Lạc Hào đang cố sức giữ vững xung quanh mình được an toàn, Khải Minh đột ngột cảm thấy trống rỗng. Toàn bộ chiến trường trong mắt hắn lúc này bỗng chốc trở nên mờ mịt, ngay cả tên Chương Thần đang xông lên cũng bị một tầng mây đen che khuất chẳng thể nhìn rõ. Thế nhưng không hiểu sao lúc này Khải Minh lại cảm thấy sục sôi. Hắn nhớ lại trận chiến ngày hôm qua, nhớ lại cách hai tên Na Nhung, Rây Phiên không ngừng phá nát xu hướng công kích của đối thủ, để rồi cuối cùng hắn chỉ còn nhớ lấy tia sáng kia, tia sáng khi mình vô thức phản kích giết chết Na Nhung...

“Cách tốt nhất để nhập trận giết tướng, đó là nương theo thế công của địch, mà phá nó đi.” Lời của Đào Kỳ lúc này bỗng dưng văng vẳng bên tai hắn.

Keeeeeng!!!!

Đồng thời, Khải Minh khẽ kéo nhẹ cương ngựa khiến con chiến mã hơi lệch sang bên, tay cầm mác đưa lên, chuôi mác lên trước nhanh chóng tiếp xúc cùng lưỡi thương của Chương Thần làm tóe lên từng tia lửa vàng chói. Sau đó lưỡi mác lại như bị lực phản chấn dẫn dắt bất ngờ lệch khỏi tầm tay Khải Minh, hết sức gọn gàng xoay nhẹ đầu móc câu lau nhanh qua cổ tên Hán tướng.

Xoẹttttt!!!!

Đầu lâu Chương Thần mang theo máu tươi tựa như một trái banh bị ai sút mạnh, văng lên thật cao...

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Mày dám lừa tao?

Lộp bộp, lộp bộp.

Đào Kỳ vội vàng leo lên một cái chòi đơn sơ do mấy thanh cây thô ghép lại, ánh mắt nheo về phía bắc nơi đang bốc lên hai quần khói mù mịt.

Nương theo tiếng quát tháo, tiếng chém giết âm trời vọng tới, Đào Kỳ có thể nhận thấy hết sức rõ ràng khung cảnh này là do có hai đạo quân đang mãi miết truy đuổi tạo thành. Một đạo phía trước mặc giáp xanh đặc trưng hoàn toàn nằm ở thế yếu, họ khi bị ép sang đông, lúc lại bị dồn về tây, có lúc lại bị quân giáp đỏ thiếu điều vây kín phải nỗ lực vô cùng mới thoát khốn nỗi. Thậm chí Đào Kỳ thấy có tới gần chục lần cánh quân đuổi theo ủa lên chia một bộ phận quân đang chạy trốn phía trước ra cản xé... Truy binh đối xử với người bị truy đuổi một cách từ từ, chậm rãi, đây về bốn cột như mèo vờn chuột vậy.

“Anh Kỳ, thế là thế nào?” Phương Nghĩa nhíu mày hỏi, hắn không tài nào hiểu nổi vì sao giữa vùng này lại mọc ra hai cánh quân đánh giết nhau khí thế thế kia.

“Im nào, để tao xem” Đào Kỳ ngắt lời hắn, đôi mắt càng chăm chú quan sát tình thế kỹ càng hơn. Để rồi khi hai cánh quân kéo lại gần hơn, mọi người đều có thể nhìn thấy sắc đỏ trên bộ áo giáp của quân lính phía sau. Truy binh là quân Hán, còn kẻ bị đuổi giết...

“Trời ơi, hình như họ là quân giáp xanh.” Một tên binh sĩ Lạng Sơn quân tru lên.

“Lĩnh Nam quân, đúng là bọn họ.” Người khác lại gọi.

“Tam Lang, mau ra cứu họ với.” Một người quát to.

“Không được, lỡ có trá thì sao?” Kẻ khác quát lại.

“Vậy làm sao đây?”

Ồn ào, quả thực chỉ có thể nói là quá sức ồn ào. Từ khi phát hiện toán quân này là Lĩnh Nam quân, bầu không khí của doanh trại nhỏ này xáo trộn lên hẳn.

“Tình hình xem ra không khả quan chút nào...”

Mặc cho sau lưng âm ỉ, Đào Kỳ vẫn dõi ánh mắt hết sức chuyên chú quan sát hai đạo quân đang quần thảo. Chẳng biết lời của mấy tên sau lưng không sai tẹo nào. Trò này của giặc thật hiểm. Không cứu, Khải Minh e rằng khó thoát. Mà cứu,... cứu xong thì lại làm sao? Đi ít quá thì vô ích chỉ tổ tăng thêm tổn thất, đi nhiều quá thì ngọn đồi này coi như biểu không cho giặc. Không cần thận, cả chàng và toàn thể Lạc Sơn quân, Lĩnh Nam quân đều không còn lối mà về ấy chứ.

“Xem ra có kẻ còn muốn đi thêm một bước ép chúng ta hành động thật gấp kìa.” Phương Dung cũng đã sớm có mặt ở đây. Nàng bĩu môi, ánh mắt vừa khó chịu, vừa giận dữ nhìn công doanh trại quân Hán cốt kết mở rộng. Lập tức, công doanh lộ ra gần ba ngàn quân, bộ kỵ đầy đủ như một bầy ong ủa ra khỏi tổ tràn tới phía Lĩnh Nam quân.

“Không được, không thể mặc kệ chúng được!”

“Bọn họ quả thực là Lĩnh Nam quân.”

“Không được, Lạc quân không thể gặp nguy hiểm!!!!”

Năm tên bách phu trưởng của Lĩnh Nam quân đến hỗ trợ Đào Kỳ phát hoảng khi thấy tình thế chuyển biến như vậy. Ở nơi này tuy không quá gần hai toán quân kia, xong lúc này bọn họ cũng đã có thể nhận ra phần nào giáp trụ trên người toán tàn quân đang trước. Hơn thế nữa, tựa như nhánh quân kia đang mong mỏi Đào Kỳ tới cứu mình nên đã không ngừng phát mạnh cột chim Lạc quá sức đặc trưng. Cây cột này, chẳng ai có đồ vật như vậy hiện giờ, cũng khó có thời gian làm giả tức khắc được, quả thực là biểu tượng đánh dấu thân phận của Lĩnh Nam quân.

“Chấn Bắc tướng quân, việc này hết sức cấp bách, hay là để chúng tôi ra đó tìm cách hỗ trợ Lạc quân xem sao...” Nhài Hương vốn là một trong năm tên kia, nàng không tài nào nhịn nổi nữa đành mím môi cất tiếng đề nghị.

“Không thể!” Đào Kỳ còn chưa lên tiếng, Đông Châu công chúa Phương Dung đã lắc đầu bác bỏ:

“Hiện giờ các cô chỉ có non nửa ngàn người, làm sao có thể cứu họ cho được...” Phương Dung vừa nói vừa nhắc cây roi đồng lên chỉ về phía lá cờ Lĩnh Nam quân đang nghiêng trái ngã phải bên dưới đỉnh giọng:

“Muốn đi ra tất nhiên phải toàn quân cùng đi mới tốt. Anh em, sẵn sàng khí giới, chúng ta đi giết giặc.”

“Tốt!!!”

“Đợi mỗi câu này, Phương Dung, cô đừng đòi ý đấy!””

“Hô hô, ra trận, ra trận nào.”

Đào Kỳ nhoeo miệng cười đối với nàng gật nhẹ đầu tỏ ý đồng tình, ánh mắt nửa vô tình nửa cố ý quét về phía dải lụa đen bên dưới lá cờ chim Lạc.

...

“Chủ công, vạn quân đã mắc câu, chúng đã rời khỏi đồi rồi.”

Bên phía quân Hán, một tên thân vệ vội vã cúi thấp người báo cáo cho Giả Tông trong khi tên kia đang hết sức hăm hở dẫn quân lao lên vây kín Lĩnh Nam quân.

“Được lắm”

Giả Tông niềm nở mở nụ cười, gánh nặng trong lòng cũng vơi đi không ít. Quả thực lúc Chương Thần báo lại danh tính cánh quân Nam bị dụ ra ngoài, Giả Tông đã phải giật mình không ít. Dù cho chưa hề trực tiếp đối đầu với đạo quân giáp xanh này, Giả Tông vẫn không thể nào xem thường chúng được. Đặc biệt là cái cách mà chúng kết trận đánh bật lùi tiên phong quân Hán, quá sức khủng bố rồi. Vì thế Chương Thần xin thêm quân, Giả Tông liền lập tức đáp ứng không dám có chút chần chừ nào. Bây giờ xem ra, kẻ sách đã gần đi tới dấu chấm kết hoàn mỹ nhất. Đã vậy, lần này bọn Hán không chỉ vừa dụ giết được lính giáp xanh, mà còn có khả năng rất cao chìm chết luôn tên chiến tướng nguy hiểm bậc nhất của giặc.

Giờ thì tốt rồi, chỉ cần Đào Kỳ dẫn quân ra cứu, thuộc hạ của hắn sẽ lập tức dẫn người sao trọn ngọn đồi. Quả quyết cho tên khốn man nhân kia chẳng còn đường về. Lúc đó Giả Tông chỉ việc nhàn nhã vòn chết Đào Kỳ cùng quân giáp xanh là ổn. Tình hình bắt mắt nhất nếu Đào Kỳ thành công cứu được phần nào của đám kia rồi mở được đường máu rút lui, Giả Tông cũng vẫn rất vui vẻ. Bởi nào có ai ngờ lần này ngoài mặt quân Hán bắt ngờ đột kích Đào Kỳ, xong thực tế nhiệm vụ chính mà Mã Viện giao cho Giả Tông lại là tìm cách dụ bớt tinh nhuệ địch ra ngoài đâu? Còn việc tiêu diệt hết tinh nhuệ? Thành đương nhiên tốt, quá tốt, không thành? Cũng chẳng sao. Mưu kế của Phùng Chí không mưu mà hợp hỗ trợ kháng khí cho bố trí của Đại Soái, điều đó cũng giúp Giả Tông tiết kiệm không ít sức lực.

Phùng Chí quả nhiên là một nhân tài. Đáng tiếc, dù tài hoa đến đâu hắn vẫn không phải là người Hán. Đáng tiếc, vì thế tuy công lao lần này của hắn không hề nhỏ. Dù quân chức của hắn chẳng phải thấp, Giả Tông vẫn quyết định chỉ để hắn thủ doanh, còn việc mai phục viện binh, dụ địch, chiếm đồi... Giả Tông vẫn chưa thể tin tưởng giao cho hắn bất kỳ trách nhiệm nào được. Hơn thế nữa Giả Tông còn phải không ngừng cắt xén bớt lực lượng của Phùng Chí, không ngừng trộn lẫn quân Hán vào gần bên giám sát nữa kia.

mày qua đây, cướp của, giết người, hãm hiếp phụ nữ, tàn sát người già, không chuyện ác nào không làm. Đã vậy còn năm lần bảy lượt dùng dân ta như khiên, như thuẫn, đẩy lên trước làm đá lót đường cho quân công huy hoàng của chúng mày, quả thực không hề có chút nhân, chút nghĩa nào. Vì thế tao không sao đồng tình nổi, đành lần nữa trở giáo vậy.” Nói đến đây hán cũng nâng lên một cái đầu lâu khác đang trợn trừng bằng ánh mắt khó tin:

“Hò Bá chấp mê bất ngộ đã bị tao chém tại trận. Tao nể tình mày cũng là người nghĩa khí, mày chỉ cần xuống ngựa xin hàng, tao đảm bảo tuyệt đối tính mạng mày an toàn.”

“MÀY DÁM LỬA TAO?” Giả Tông giận không thể át trở roi chỉ mặt mắng:

“Trước mày theo man, rồi hàng Hán. Nay mày lại lấy cớ cao sang mà bỏ Hán về man. Hạng người man rợ, quả thực không thể cùng bàn bạc. Ta khinh...”

“Giết!!!!”

“Giết quân xâm lăng!!!!”

Giả Tông neho mắt nhìn ba phương bốn hướng đều bị quân Nam vây kín, mặt mày tựa hồ dữ gầm lên:

“Ta sống là người Hán, chết cũng là ma Thiên triều. Quân này, cùng ta hăng hái sát địch. Đại Hán uy vũ!!!”

“Uy vũ!!! Uy vũ!!!”

Quân Hán nghe chủ tướng mình hô hào như vậy cũng bị kích động lây. Bọn họ lập tức ủa lên, bắt ngờ đánh thẳng về phía Ải Sấn Giao hòng tìm đường máu.

“Ha ha, chúng mày có chạy đằng trời.” Đáng tiếc ý nguyện của chúng đã sớm bị Đào Tam Lang đoán được. Chàng đã sớm dẫn ngàn người phục sẵn tràn ra chắn đường.

“Đừng ép người quá đáng!!! Tránh ra!!!!” Bị ép vào đường cùng, Giả Tông điên cuồng vận toàn lực. Hán hăm hở dẫn đầu, mũi thương trong tay không ngừng lay động đập bay ba bốn tên chắn đường.

Vù!!!!

“Chạy? Chạy đằng trời!!!” Đào Kỳ vọt ngựa như bay áp sát, đỉnh ba không chút nhân nhượng ầm ầm xoắn tới.

ẦMMMMMMM

“Ư... Aaaaaa...” Giả Tông làm sao có thể chính diện ngăn cản nổi Đào Kỳ. Bị Tam Lang đưa tới một mâu, hán gồng cứng cả người chống đỡ. Lực đỉnh ầm ầm hất văng thương của hán, mạnh mẽ đẩy hán bật ngược ra sau. Nếu không phải võ công cùng kỹ thuật Giả Tông không tồi, đòn vừa rồi đã có thể cho hán đo đất tức khắc.

“Chết đi!!!”

“Vây chúng lại, đừng để chúng thoát!”

“Giết, cho chúng nằm lại đây thôi.”

Giả Tông vừa hơi lấy lại sức lực đã thất thiếu nhận ra quân Nam cũng hoàn toàn vây kín mình. Mặt hán có lẽ do vừa bị thụ thương nặng, hoặc có lẽ do cảm thấy sinh cơ đoạn tuyệt, xám như tro tàn đôi mắt nhìn gần ba ngàn quân sĩ không còn chiến ý, không còn hy vọng bị người mặc sức xâu xé.

“Aaaaa, chẳng lẽ Tông phải chịu chết ở đây sao?” Giả Tông đau đớn rút ra bội kiếm bên hông, toan đưa lên cổ tự tử. Thân là một tên công tử danh môn tướng gia, hán đương nhiên không thể nào chấp nhận việc mình bị man di bắt sống được. Lúc này, giải thoát duy nhất đối với hán chỉ có cái chết mà thôi.

“Chủ nhân...”

“Chủ nhân...”

Đám thân vệ của hán cũng xám ngoét mặt mày nhìn nhau, rồi cùng gật đầu rút gươm lên đặt trên cổ. Chủ tướng tử trận, bọn hán nhất định cũng phải theo sau.

May thay, có lẽ ông trời còn chiều cố bọn hán. Ngay lúc Giả Tông vừa định xuất lực thì từ một góc vậy, trận hình quân Nam liền bị đục ra một khoảng trống.

“Vũ Nho, Vũ Nho. Mau theo ta thoát thân!!!!”

Đậu Huân vùng thương, mũi thương trắng như bạch long bay nhảy đánh bật thanh đao trong tay Phương Nghĩa ra xa, miệng mở rộng cố hết sức gào to.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Tha?

Tuy Khải Minh rất muốn lưu Giả Tông ở lại dùng chút trà bánh gọi là... Xong trên đời có mấy việc đều sẽ diễn ra theo mong muốn của mình?

Quân Việt phải dụ dỗ lừa gạt quân Hán, lại ở thế thua thiệt về quân số nên thực ra vòng vây của họ cũng không phải quá dày đặc. Ngoài trừ số đông tinh nhuệ không ngừng tiếp cận muốn xé nát hàng ngũ giặc, còn lại đa số ở vòng ngoài chỉ có một ít tên lính điên cuồng vũ lộng cờ xí làm nghi trận mà thôi. Do đó việc Đậu Huân bất chấp nguy hiểm dẫn quân rời đi quan ải chắc chắn dễ đánh vào sau lưng Đào Kỳ không chỉ gây tổn thất không nhỏ cho Lạng Sơn quân, mà còn trực tiếp kéo về cho Giả Tông một mạng. Mặc dù Phurong Nghĩa đã anh dũng vô cùng đích thân xốc quân đi đánh chặn, nhưng có lẽ hai tên Đậu Huân, Quý La đã ý thức rất rõ nếu như không cứu nổi Giả Tông thì hai tên bọn hắn cũng phải sớm dâng đầu theo sau, vì thế chúng quyết tâm trở hết tài nghệ, liều mạng vô cùng.

Trên tường ải Quý La không ngừng dùng cờ lệnh để chỉ điểm sơ hở, dưới chiến trường Đậu Huân lại đột nhiên thể hiện phủ pháp tuyệt luân của mình. Thế phủ vừa mạnh, vừa trầm lại không ngờ có thể bắt phần thắng bại với Phurong Nghĩa, hơn nữa hắn còn đủ lực chỉ huy quân sĩ cường công vào điểm yếu quân Việt theo hướng dẫn của Quý La nên chẳng mất bao lâu đã có thể móc ra một chỗ thùng nhỏ. Bên đầu bên kia, Giả Tông nhìn thấy ánh sáng hy vọng nên cũng nhanh chóng kêu gọi quân sĩ, liều mạng phản kháng. Bọn chúng mặc cho thân thể đã sớm bị đập cho tui bụi, dù sức lực cùng tinh thần có phần kiệt quệ vẫn ráng dùng mạng đổi mạng, từng bước dịch quân về gần khe hở kia. Lúc này, Quý La, Giả Tông cùng Đậu Huân đã biến quân Hán thành một con thú điên liên tục vùng vẫy hồng mong thoát chết.

Đối diện với tình huống này, Khải Minh cùng mọi người đành phải tiếc nuối lắc đầu từ bỏ. Không phải họ không thể nuốt gọn đám này, xong tranh đấu cùng một con khốn thủ cần càn, độ tổn thất sẽ không hề nhỏ; ấy vậy mà ở đây lại có tới hai, ba đầu khốn thủ, muốn diệt được chúng, quân Việt sợ cũng đi mất một, hai ngàn người. Trong khi đó cả Lĩnh Nam quân lẫn Lạng Sơn quân đều là lực lượng quan trọng nhất của tộc Việt. Bọn họ trang bị khó khăn, chiến lược, kinh nghiệm cùng lòng trung thành càng không dễ đào tạo. Hiện giờ một người trong họ bị loại khỏi vòng chiến là quân Việt mất đi một phần sức mạnh, tuyệt đối không thể nào coi thường. Suy đi tính lại, Khải Minh đành phải cắn răng cho quân sĩ tạm lánh mũi nhọn, để hai tên Hán tướng như muốn vỡ òa ôm nhau khóc nức nở, cúp đuôi lui về quan ải mà thủ thủ to khổ. Đương nhiên, điều đó cũng có nghĩa là tòa doanh trại khang trang của Giả Tông đã nghiêm nghiêm trở thành đại bản doanh tạm thời của Khải Minh.

“Quân sư, Bạch Hạc, mọi người.” Đào Kỳ, Phurong Dung cùng Phurong Nghĩa mặc cho quần áo đang bết lại vì máu tươi, khó chịu không thể tả vẫn hết sức sáng khoái hướng Khải Minh cùng dần tướng lĩnh Lĩnh Nam quân chấp tay chào, trên mặt họ lộ rõ vẻ hài lòng không chút giả tạo.

Đào Kỳ cùng Phurong Nghĩa thì thôi, dù sao người trước cũng đã đánh cùng Khải Minh một trận đoạn hậu oanh oanh liệt liệt khiến Mã Viện vừa mất tướng vừa mở rộng tâm mắt, người sau thì có một thời gian không hề nhỏ sinh hoạt trong Lĩnh Nam quân nên đã có mấy phần thấu hiểu nhánh quân này, nhưng với Phurong Dung thì khác. Thông qua mấy tên tù binh, nàng mới hiểu rõ không phải Khải Minh tránh được mai phục của giặc, mà hoàn toàn bất ngờ trận mai phục ấy. Tránh mai phục cùng phản mai phục, hai việc ấy tuy chỉ khác nhau có một chữ, xong độ khó hoàn toàn có thể coi như trên trời dưới biển, không thể đánh đồng. Chấp nhận bị người mai phục chẳng khác gì chấp nhận tham gia một ván cờ mà bản thân phải phơi bày gần như toàn bộ nước đi của mình, toàn bộ yếu điểm của mình ra cho người ta nghiên cứu, suy xét. Người ta đánh vào đâu, đánh lúc nào, khai thác điểm yếu ra sao là tùy vào người ta, quyền chủ động của mình gần như mất sạch. Đây chính là hàng thực giá thực đặt bản thân vào cỏi chết, muốn tìm đường sống? Không hề dễ như lời nói.

Không nói đến việc tướng thống soái có đủ quyết tâm để làm trò này hay không. Chỉ nói đến bản chất của trận mai phục đó là đánh cho địch bất ngờ trở tay không kịp, đánh cho địch tán loạn không cách nào để tướng tìm thấy lính, lính nghe được lệnh tướng để phối hợp đã có thể hiểu được muốn sống sót qua khỏi một trận mai phục khó khăn thế nào. Đơn cử, hãy nhìn vào lúc Giả Tông bị Khải Minh dụ ra ngoài kia. Lúc đó dù quân Hán còn chưa hoàn toàn lọt vào mai phục nhưng chiến ý đã hoàn toàn nát bét. Cả tướng lẫn quân chẳng còn chiến tâm, hoàn toàn dựa theo bản năng muốn lập tức lui ra sau rời khỏi chỗ nguy hiểm để đến nơi an toàn.

Muốn thành công phản mai phục không chỉ yêu cầu tâm lý của chủ tướng phải gan dạ, mà yêu cầu cả tính kỷ luật cùng ý chí của quân sĩ nữa. Nếu không, chủ tướng kêu gọi phản công, quân lính lại sớm đã bị đánh loạn xạ ngẫu thì phản công bằng niềm tin? Hơn nữa muốn phản công cũng không dễ, phải phá vỡ thế trận của địch, phải phát huy hơn trăm phần trăm khả năng của bản thân thì mới có thể hy vọng lật kèo được. Trăm ngàn điều khó, vậy mà Lĩnh Nam quân lại làm được. Không những như thế, Khải Minh còn tương kế tựu kế đập cho Giả Tông một trận nhớ đời.

“Tên nhóc này... đã nhanh chóng trưởng thành rồi.” Phurong Dung mỉm cười nhận xét trong lòng.

“Thầy Kỳ, chị Dung, anh Nghĩa. Mọi người, vất vả rồi.” Nội và Khải Minh không dám chậm trễ vội vàng nhảy xuống ngựa hoàn lễ. Lần này hai cánh quân tinh nhuệ tuy chưa hề bàn bạc với nhau nhưng đã thực hiện một màn phối hợp cực kỳ đẹp mắt, vừa lừa giết Chương Thần lại hời hợt đến cùng cực gạt bỏ đi Giả Tông, dọn dẹp một mảng thông suốt từ đại doanh ở Cẩm Khê đến tận đây.

Đội mọi người chào hỏi xong, từ một bên có hai người cười trần trụi quỳ xuống dưới dấp đầu kêu:

“Tội tướng Phùng Chí (Tạ Thuần), ra mắt Thiên Mệnh, mong ngài trách tội.”

“Ồ?” Mọi người nghe hô không khỏi vừa ngạc nhiên, vừa cảnh giác nhìn về phía hai tên đang quỳ. Đào Kỳ càng trực tiếp lấn người lên che chắn Khải Minh, ánh mắt đánh lại dò hỏi:

“Nói, hai người các người vì sao lại biết đến hai chữ Thiên Mệnh?”

“Nhà họ Tạ chúng tôi có mấy đời cùng Kẻ Khí làm bạn, đương nhiên có thể hiểu người được Kẻ Khí chọn làm chủ nhân phải là người như thế nào.” Tạ Thuần không chút nghĩ ngợi đáp ngay.

“Nhà họ Tạ ai ai cũng biết điều này?” Nàng Quỳnh nhú mày chất vấn.

“Đương nhiên là không. Chỉ có con cháu trực hệ như tôi mới biết được. Tạ Hàn Vũ cùng Tạ Chúng, không thể biết.” Tạ Thuần khẳng định.

“Họ Tạ có nguồn gốc sâu xa tận đời An Dương Vương, chủ dòng họ biết được việc này cũng không hề có gì lạ. Tạ Thuần nói như vậy, càng khẳng định hẳn quả nhiên là kẻ được Tạ hầu tin tưởng giao trọng trách từ trước.” Phương Dung gật gù đồng tình. Rồi nàng tựa như một con báo săn lùm về phía Phùng Chí dò hỏi:

“Còn mày? Làm thế nào mà mày biết? Hạng người như mày chắc chắn không thể nào biết được chuyện này... Càng không thể chỉ dùng lý do chính nghĩa đơn giản phản Hán hàng Nam được. Nói mau, do đâu?”

Phùng Chí vẫn quỳ ở đó. Xong ánh mắt lại không hề chút chứa bất kỳ tia sợ hãi nào trước sự uy hiếp từ Phương Dung, cũng chẳng hề có một chút e dè, hời hợt gì đối với những gì mình đã làm. Hắn im lặng quan sát Khải Minh rồi nhẹ nhàng đáp lời:

“Tôi, tôi là được nghe có người kể lại: dân Việt muốn tự do, cần có Vua, tôi đồng lòng. Vua là minh quân, tôi tức thiên mệnh.”

“Là ai? Mau nói rõ...” Quỳnh lại chất vấn, xong ngay lúc này bỗng có một bóng người nhỏ nhắn lướt qua mặt nàng, thân pháp nhanh đến độ cả nàng lẫn Phương Dung đang ở gần đó cũng không sao phản ứng kịp. Đợi Quỳnh định thân lại xem xét đã thấy cô bé Na vốn lúc nào cũng ở bên cạnh Nội đã sớm xả vào lòng Phùng Chí nức nở:

“Anh Chí. Anh Chí... Chị Nhung... Oa oa oa, chị Nhung... Oa oa oa...”

“Na...Na...” Phùng Chí cũng đã sớm lệ đẫm đầy mắt. Thái độ hiên ngang lúc nãy cũng đi đâu mất tiêu. Vai hắn run rẩy không ngớt, bàn tay muốn vươn ra ôm cô gái nhỏ trong lòng lại bị trói chặt chẳng thể cử động.

“Thế này...?” Mọi người chết lặng.

“Na, tên đó nguy hiểm lắm.” Nội hoảng hốt.

Chooooangggg

“Hừ!” Khải Minh bước lên rút thanh đao bên hông một tên Lạc Vệ, chân không chút chần chờ tiến về phía hai người đang quỳ khóc bên dưới.

“Lạc Quân? Quân sư???”

Mọi người thoáng giật mình, xong không ai tiến ra can ngăn. Về tình, về lý, Khải Minh muốn chém chết Phùng Chí, trong mắt họ cũng là việc hoàn toàn đúng đắn. Đương nhiên, đúng hay sai cũng phụ thuộc vào mắt người nhìn. Nhân thấy hoàn cảnh xung quanh có chút đề nén, cô bé Na đang khóc liền bắt ngờ quay lại, trở mắt nhìn Khải Minh mà hét to.

“A! Anh Minh, Anh làm gì???”

“Na, em tránh qua một bên.” Khải Minh lạnh lùng.

“Không, không. Anh tính làm gì? Hu hu, anh Minh anh không được hại anh Chí đâu. Hu hu.” Bé Na vốn đâu biết vì sao, chỉ cảm thấy Khải Minh mang theo đầy địch ý đối với Phùng Chí thì bật khóc nức nở.

“Na, em mau ra đây với chị.” Nội nhìn thấy cảnh này, trong lòng đau đớn như có ngàn vạn mũi đao cắt xé. Nàng không đành lòng nhìn thấy Na lại bị thương như vậy liền bước vào toan dắt cô bé đi ra.

“Không, buông em ra, em van anh, em van chị. Chị Nhung chết rồi, đừng hại anh Chí, hu hu.” Bé Na giãy dựa khỏi vòng tay của Nội, sau đó cô tiếp tục chạy tới chắn đường Khải Minh van xin.

“Na, em tránh ra đi.” Phùng Chí nhẹ nhàng lắc đầu, thân thủ lách lên trước che cô gái nhỏ lại nói:

“Lạc quân, ta đã làm sai, ta biết. Dù ngài có xử quyết ta, ta cũng không oán tiếc. Ta chỉ mong ngài hãy chăm nom tốt cho Na...” Phùng Chí quay đầu nhìn bé Na thổn thức:

“Ta có lỗi với chị nó, lại càng có lỗi với nó...”

“Muốn chăm nom tốt cho Na? Chính mày tự đi mà làm!”

Vút!! Roạt!!!!

“À!” Mọi người bất ngờ nhìn Khải Minh vùng vạc chặt đứt dây trời của Phùng Chí, trong khi tên quân sư lạnh lùng nói:

“Những gì mày gây nên ta đương nhiên không thể nào tha thứ. Chỉ là ta nghĩ đến bé Na đã mất người thân... Nên hôm nay tạm tha cho mày một mạng.” Nói đến đây hắn vứt thanh đao sang một bên rồi hờ hững bước ngang qua Phùng Chí trong khi lời vẫn tiếp tục gieo vào trong gió:

“Xong, mày đừng quên không có tao thì còn có Phạm Võ, còn có Mai Tam Lang, còn có nhiều người khác đang chờ mày để xử tội. Đừng có vội mừng. Hôm nay tao chỉ có thể cho mày một ngày ở bên Na, tuyệt không cứu mày ngày mai.” Nói xong Khải Minh cũng không lại bước vào doanh mà quay sang nhìn Ai Sơn Giao đằng xa chiêm nghiệm. Đoạn, cậu như quên hẳn đi việc mình vừa làm, nhẹ nhàng hướng mọi người đề nghị:

“Các vị, tôi muốn đi xem địa hình quan ải một chút, được không?”

“Đúng, như thế rất tốt!” Phương Dung tán đồng. Nàng chẳng hề liếc qua Phùng Chí mà chỉ về một ngọn núi cao cách không xa quan ải nói:

“Chị đã đến đây vài lần nên cũng có chút hiểu biết. Chị nghĩ chúng ta nên leo lên ngọn núi kia để quan sát sẽ rõ hơn.”

“Hay lắm, vậy mời chị Dung dẫn đường.”

Khải Minh gặp Đông Châu đồng tình với việc mình muốn mọi người tạm bỏ qua cho Phùng Chí thì thở phào nhẹ nhõm. Nói sao đi nữa lúc này Khải Minh cũng có chút quá phận, nơi đây dù sao cũng còn Đào Kỳ, Phương Dung cả tuổi và địa vị đều hơn xa cậu. Ngay cả Nội, trên lý thuyết Khải Minh cũng không đủ phẩm cấp tách nàng sang một bên tự định đoạt. Vì thế dù cậu có tha mà mọi người không chịu thì hôm nay mạng của Phùng Chí cũng phải rơi tại đây.

“À, đúng!” Nội đương nhiên cũng không phải người quá ngây thơ nên sau một lúc liền phần nào hiểu ra vấn đề. Nàng đau lòng nhìn bé Na đang lấy nước mắt lau mặt mà giục:

“Chúng ta mau đi, việc quan trọng hơn.”

Phùng Chí vẫn giữ tư thế nửa quỳ dùng tay ôm bé Na đang nức nở vào lòng, ánh mắt có chút hoang mang nhìn theo bóng lưng Khải Minh cùng mọi người. Một lúc sau hắn cúi đầu đập đất hô to:

“Cảm... cảm ơn Lạc quân. Cảm ơn các vị...”

Tiếng hô của hắn vọng trong gió, mang nặng một nỗi bi thương, phần uất cùng hối hận tột độ nhanh chóng chạm vào lòng mấy người đi xa. Bọn Phương Nghĩa, Rắn Lục cùng Âu Mạn dù sao cũng là thanh niên nặng tình nghĩa không khỏi cảm thấy đồng cảm thở dài. Trong khi Nội mím môi day dứt mãi như muốn nói, lại như thôi.

Nàng Quỳnh nhìn bọn họ lắc đầu nói ngay:

“Tội của hắn, khó mà tha thứ nổi.”

Khải Minh nghe vậy cũng chỉ có thể đồng ý:

“Biết như thế vì sao lúc trước còn làm... chỉ là... ài, ai ngờ kẻ giúp chúng ta lại là hắn. Nếu là kẻ khác, tôi còn có thể tìm cách xin tha... Thật sự tôi có lỗi với Na.”

“Chuyện này cậu đã làm không tệ, không thể trách cậu được.” Phương Dung lắc đầu nói:

“Chuyện này đúng như cậu nói, hắn ra sao, phải do những người kia quyết định.”

“Ài...” Khải Minh lại thở dài, kéo theo tâm lý mọi người có chút nặng nề. Suốt một đường leo lên đỉnh núi, bọn họ đều giữ thái độ trầm mặt không ai nói một lời.

Ừ ừ uuuu... ..

Cho đến khi những cơn gió lạnh lẽo lướt qua cơ thể họ, kéo họ ra khỏi mạch suy nghĩ, đoàn người mới nhận ra mình đã lên đến đỉnh núi tự bao giờ. Nàng Quỳnh bước lên hai, ba bước, tay vịn một gốc cây khô trong khi ánh mắt đang bám chặt vào từng thân ảnh vội vã vận chuyển dụng cụ thủ thành của giặc mà cất tiếng:

“Được rồi, việc của hắn tạm gác lại. Bây giờ chúng ta cần tập trung vào chính sự đã.”

“Đúng!” Mọi người cố gắng phần chấn lại tinh thần, cùng đồng tình hô.

“Ai Sơn Giao tuy là quan ải nhỏ nhưng độ hiểm trở không phải chuyện đùa.” Phương Dung là người đầu tiên mở lời:

“Nơi này rất hẹp, số quân có thể cùng một lúc tham chiến không quá ngàn, lại có vách núi cheo leo che đỡ. Muốn cường công nơi này, cái giá bỏ ra không thể nào nhỏ được.”

“Đúng như mình nói.” Đào Kỳ gật đầu, thân là một người vừa đích thân dẫn quân đột kích nơi này, Đào Kỳ đương nhiên có nhận thức hết sức sâu sắc. Chẳng chỉ về phía tường ải phân tích:

“Bên dưới ải là bờ đất dốc, lại không có vật gì che chắn. Không chỉ không hỗ trợ bên công mà còn giúp đá, gỗ lăn từ trên tường thả xuống càng thêm uy lực. Hơn nữa do ở gần sông nên bờ dốc có nhiều đoạn bị rêu bám càng thêm trơn trượt khó trèo. ải này vì thế nếu không dụng kế thì không thể nào tấn công được.” Đoạn chàng lại chỉ về phía bên trong ải, nơi có lẽ là chỗ nghỉ ngơi của mấy tên Hán tướng mà bỏ sung:

“Hơn nữa trong ải còn có kẻ đầu óc không tệ. Hẳn không chỉ phát giác được mưu kế dương đông kích tây của Chân mà còn giỏi khích lệ tướng sĩ. Lúc đó nếu không có hấn, tôi đã sớm nắm lấy ải này.”

“Đáng tiếc lúc này không thể nhân cơ hội chúng ra ngoài, một cử hốt trọn...” Rắn Lục nghe thế bấm tay than thở.

“Xin lỗi, do tôi...” Phương Nghĩa nghe thế tiu ngưu hấn.

“A, không phải lỗi do mày.” Âu Mạn liếc tên Rắn Lục như trách cứ rồi nói: “Quân nó đông như thế lại liều mạng vô cùng, tránh trâu vằn hơn. Dù sao ai ngờ chúng lại không ở trong ải mà bay ra đây đánh nhau?”

“Bay???”

Trong lúc mọi người đang bàn tán, ánh mắt Khải Minh đã lóe lên từng tia sáng như những dòng điện cực nhỏ. Cậu không ngừng quan sát đỉnh núi này cùng tòa quan ải bên dưới, lại như đang tính toán khoảng cách giữa hai bên cùng hướng gió. Tay cậu nắm chặt nửa như muốn quyết tâm, nửa như không.

“Lạc quân, các vị.” Đang lúc Khải Minh muốn cất lời thì tiếng của Hoảng lại vang lên hết sức gấp gáp:

“Mọi người, lúc này chúng tôi tiến hành thu dọn thư từ còn sót lại trong doanh trường của Giả Tông đã phát hiện thứ này.” Vừa nói cậu vừa dâng lên một cuộn giấy da dê mỏng.

“Tôi xem nào.” Phương Dung không hề ngần ngại bước lên nhận lấy cuộn da dê, mở ra xem, chỉ thấy nội dung bên trong đơn giản có mấy chữ:

《Tìm cách dẫn dụ chủ lực giặc ra ngoài, cố thủ quan ải, đợi đại quân xuôi xuống tiền hậu giáp kích.》

“Đây là? Nguy rồi, quân Hán muốn điều hổ ly sơn. Chúng tính công kích đại doanh của ta.” Phương Dung không hổ là túi khôn trong quân, nàng chỉ vừa đọc sơ qua đã phân nào đoán được ý đồ của chúng nên vội vàng hô lên.

“Thật như vậy?” Đào Kỳ cũng ngạc nhiên cầm lấy cuộn giấy. Sau khi cuộn giấy da truyền tay hết tất cả mọi người, Quỳnh nhủ mày cất tiếng:

“Nếu như vậy việc chúng ta xuất trận bỗng dưng không mưu mà hợp với ý đồ của chúng. Có khi nào có kẻ cố tình...” nói đến đây nàng thoáng liếc lại phía dưới núi.

“Không hẳn.” Sáng bác bỏ: “Tôi đã cho người tra hỏi kỹ đám tù binh, từ khi quân Hán lập trại đến giờ không có ai khác ngoài Giả Tông tiến vào trong tòa doanh trường này. Hấn? chẳng qua là trùng hợp.”

“Cũng thật quá khéo...” Quỳnh lắc đầu, trong lòng nàng vẫn chẳng thể nào tin tưởng nổi bọn bán nước.

“Như vậy bây giờ ở đại doanh chắc chắn đang bị tấn công rồi.” Nội cảm rằng. Tình thế ra hết, tòa doanh trại ở Cẩm Khê tuy to lớn nhưng lại cất giấu không đếm hết nguy cơ. Lúc này quân Hán nếu dám mãnh công, quân Nam quả thực chẳng còn nhiều biện pháp chống trả.

“Không hạ ải Săn Giao, quân ta sẽ tựa như vũng nước đọng không thể thoát thân. Còn nếu không quay về, e đại doanh khó lòng chống đỡ.” Phương Dung khó xử nói:

“Chỗ nào cũng cần quân lính, mà quân số của chúng ta lại quá thiếu thốn.”

“Mọi người chớ lo, tôi có cách này. Tin rằng tối nay có thể không tổn bao nhiêu công sức vẫn hạ được quan ải.” Khải Minh bất ngờ chém đinh chặt sắt nói:

“Lúc này chỉ cần tập trung cứu viện cho đại doanh là ổn.”

“Thật vậy?” Đào Kỳ nhìn Khải Minh thốt lên. Nền biết tòa quan ải này không phải hạng xoàng, ngay cả là chàng dẫn quân cũng không tài nào dám vỗ ngực tự tin trong đêm chiếm nó nổi. Gặp Khải Minh nghiêm túc gật đầu, Đào Kỳ mới thở phào:

“Tốt, như vậy bây giờ quan trọng là làm sao ứng phó với đại doanh... Việc hồi quân cứu viện, hay là cứ giao cho tôi đi!”

“Khoan đã!” Đúng lúc này Phùng Chí, dưới sự giám sát của mấy tên Lĩnh Nam quân cũng leo lên chấp tay nói:

“ải Săn Giao hiểm hóc lạ thường. Không có Chấn Bắc tướng ở lại chấn nhiếp sẽ dễ gây ra biến cố không đáng... Nếu mọi người tin tưởng, xin hãy giao việc hồi doanh cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Công ải sao bằng công tâm

Trời mới vừa vào hoàng hôn. Đúng lẽ ra đây là thời điểm mà một toán quân vừa mới chinh chiến mệt mỏi cả ngày phải nghỉ ngơi, hồi sức. Thế nhưng đối với quân Việt, những người đã thắng liên tiếp hai trận liên, cả Lĩnh Nam quân lẫn Lạng Sơn quân, lại phải hồng hộc chạy đông chạy đảo. Dưới sự giám sát nghiêm ngặt của các cừu sủy, bọn họ chia làm nhiều tốp. Kẻ thì lên rừng đốn cây, người thì chôn lò tạo bếp. Lại có một tốp gần ba trăm người không ngừng dỡ bỏ những túp lều mà quân giặc bỏ lại trong doanh trướng, thu dọn vãi lều. Bọn họ lao động hăng say khiến khoảng đất cách Ải Sấn Giao tầm hai dặm chẳng hề giống một tòa quân doanh chút nào, trái lại trông y hệt một khu công trường mới được kiến tạo, đầy sức sống mãnh liệt, đầy tiếng huyên náo rôm rả.

"Nhìn kia! Bọn chúng làm gì vậy?"

"Chúng đi đốn củi? Chắc muốn nhóm lò?"

"Mây ngu à, đốt lò cần củi gì mấy cây gỗ to như vậy? Đây là chúng muốn tạo thang, muốn đóng xe công thành đấy."

Đậu Huân chống hai tay lên tường thành, nhủ mày nghe đám quân sĩ xôn xao bàn tán, nói thật hẳn cũng có chút không hiểu nổi ý đồ của đám man quân kia. Bởi ban đầu tòa doanh môn kia dùng để vây chết Đào Kỳ là chính nên chẳng hề có chút công cụ công thành nào. Vì thế lúc này chúng cho người đi chặt cây đốn gỗ tạo thang công thành cũng là điều dễ hiểu. Xong có cần phô trương đến như vậy không? Vừa rầm rộ lại còn cố tình dâng lên thật gần quan ải, tựa như chúng sợ quân Hán không biết mình đang làm gì không bằng? Chả lẽ chúng không sợ quân mình từ trong ải bất ngờ thốc ra, đập cho chúng một trận? Hay là chúng có trá? Phải chăng chúng cố tình lừa gạt mình ra ngoài? Đậu Huân nghĩ, bàn tay hắn nắm lại thật chặt. Một tên thân vệ đứng kế bên thấy thế tiến lại gần hỏi:

"Thiếu chủ, hay để ta dẫn theo kỵ quân ra xông xáo một phen để chúng bớt kiêu ngạo đi?"

Đậu Huân chau mày suy tính một lúc rồi mới khó chịu đưa tay lên lắc nhẹ, hẳn cái giọng đầy tức giận nói:

"Quên đi, đám man này làm gì kệ xác chúng. Dù sao bây giờ chúng ta chỉ cần thủ vững quan ải này là được..."

"Đúng, nói không sai."

Lúc này Giả Tông cùng Quý La vừa tuần bộ đến cũng nghe thấy lời này liền hài lòng cất tiếng khen:

"Từ Lư huynh (Đậu đại nhân) quả nhiên sáng suốt. Mấy trận vừa qua cho thấy trong man tộc có kẻ quỷ kế đa đoan hại. Chúng hại chết Chương đô úy lại ép chúng ta về tình thế này, há có phải hạng tùy tiện sơ sài được. Đây nhất định là cạm bẫy của chúng."

Đậu Huân quay người lại chấp tay chào hỏi:

"Từ Phương, Vũ Nho, hai người chớ cười chê ta nữa."

Giả Tông cười tươi:

"Đều là lời thật lòng, không phải nói quá, Từ Lư có gì phải ngại ngùng? Vừa nãy Quý Từ Phương đã kể cho ta nghe rõ rồi, nếu không phải Từ Lư nhận thấy tình hình có biến, quyết đoán dẫn quân xuất trận thì mạng của ta chắc chắn đã lưu rồi. Ta còn phải cảm tạ Từ Lư..." nói rồi hắn chấp tay định bái Đậu Huân một lạy.

"Cùng là đồng liêu, Vũ Nho huynh chớ bận tâm. Huân quả thực không dám nhận." Đậu Huân vội vàng né qua một bên chối từ.

Đợi lễ nghĩa xong xuôi, Giả Tông lại bước lên hướng hai người bàn bạc:

"Tình hình vượt ngoài tưởng tượng thế này, Tông đã soạn một lá thư cho người tức tốc theo đường thủy báo về đại doanh. Việc hệ trọng hiện giờ là phải tìm cách giữ vững quan ải, chớ có để chúng thừa thế làm loạn thêm. Đối với việc này, không biết hai vị nhìn như thế nào?"

Giả Tông thân là người được Mã Viện đích thân giao quyền chủ quản tạm thời ở đây nên kể cả Đậu Huân lẫn Quý La đều không hề cảm thấy y nói vậy có gì không ổn. Bọn họ trầm ngâm quan sát quân Việt đang ồn ào bên dưới quan ải một chút, Đậu Huân mở lời góp ý trước:

"Hai vị, man tộc cho chặt cây, tẩm chín phần là để tạo khí giới công thành. Thế nhưng chế tạo khí cụ cũng hao tổn không ít thời gian. Theo như tôi quan sát, có lẽ ngày mai chúng mới có đủ dụng cụ dốc toàn lực đi công ải."

Giả Tông nghe vậy xoa cằm đồng ý bảo:

"Không sai, dù sao hôm nay chúng cũng chinh chiến liên tục, hẳn là phải hết sức mệt mỏi rồi. Ngày mai chúng mới công ải cũng là chuyện hợp lẽ. Như thế

ta chỉ nên tăng mạnh giám thị là ổn..."

Quý La đang chăm chú quan sát tình hình nghe cả hai đều nói vậy thì nhủ mày quay người chấp tay nói thẳng:

"Hai vị đại nhân, thứ cho hạ quan không có cùng suy nghĩ với các vị."

"Ồ? Tiên sinh có gì xin cứ nói." Đâu Huân ngạc nhiên hỏi.

"Từ Phuong, không lẽ ngươi nhận thấy có gì không hợp lý?" Giả Tông cũng vỗn vỗ.

"Đúng vậy." Quý La không chút dài dòng đáp ngay:

"Hai vị đại nhân xin hãy nhìn. Man tặc cho người chế tạo khí cụ, tuy rất bận rộn, thế nhưng rõ ràng có chỗ không ổn. Số cây thu về đa số không đều, lớn nhỏ tùy tiện, tuyệt đối không phải cách chế thang mây hay xung xa. Hơn nữa chúng không vội công ái, vì sao lại đem việc chế tạo khí cụ bày ra trước mặt chúng ta? Nên biết nếu chúng giữ kín bí mật việc này thì vẫn tốt hơn."

"Đúng là như vậy." Giả Tông gật gù ra hiệu cho Quý La tiếp tục.

"Hạ quan cho rằng, man tặc dĩ nhiên đã chuẩn bị xong khí cụ từ sớm, sở dĩ chúng làm vậy là để lừa gạt chúng ta, cho chúng ta tưởng rằng hôm nay chúng sẽ không tấn công. Hai vị thử nhìn, chúng không chỉ gấp rút tạo khí cụ mà còn cho người nổi lò nấu cơm rất sớm. Chúng đẩy lên cao như vậy rất có thể là muốn cho quân sĩ nhanh chóng dùng cơm, sau đó tranh thủ thời gian tiến công luôn cho tiện." Quý La vừa nói vừa lấy tay chỉ về hướng hàng dài cột khói bếp đang nghi ngút bốc lên sau lưng quân Nam.

"Ừm, ngươi nhận xét cũng không sai." Giả Tông nghe vậy liền trầm ngâm.

Đâu Huân cũng bật thốt lên:

"Quả thực việc rất có thể theo như lời Từ Phuong. Man binh ít bị chứng hoảng sợ, quả thực rất có thể sẽ nhân cơ hội đêm tối gieo xuống để tấn công chúng ta."

"May mắn có Từ Phuong nhìn thấu bố trí của địch, không thì đêm nay ta nguy mất." Giả Tông không khỏi lắc đầu than thở:

"Như vậy ta tức khắc cho người chia phiên nghỉ ngơi, lại chuẩn bị nhiều đuốc sáng hơn một chút. Hai vị, tối nay tuyệt đối không thể để man tặc tùy tiện lộ hành được."

"Được." Hai người kia nhanh chóng chấp tay hô vang.

Cùng lúc mấy tên Hán tướng đang bàn bạc cách thủ ải thì ở phía đối diện, Khải Minh cũng đang đi vào những bước chuẩn bị cuối cùng của mình.

Tên quân sư của Lĩnh Nam quân không hề có mặt ở doanh trướng, cũng không hề có mặt ở tiền tuyến cùng Sáng chỉ huy quân sĩ chế tạo khí cụ mà vẫn trốn tít trên ngọn núi dùng để quan sát quân tình ban chiều, dựa theo thế núi cao để quan sát toàn cục, không chịu xuống.

"Nhớ nói anh em đồn cũi không nên làm quá nhiệt tình, nhớ giữ sức chút... có bị giật phát hiện ra điều gì không đúng cũng kệ." Khải Minh hướng một tên Lạc vệ phân phó, chưa hết câu hán đã quay sang nhắc nhở người khác:

"Lại nói mấy người nhóm bếp nhớ đặt nhiều khói vào, cách nhau xa xa tí, làm sao cho người ta tưởng mình đang nấu cho cả vạn quân ăn mới được."

"Vâng."

Khải Minh nhìn theo bóng lưng hai tên lính, trong đầu tính đi tính lại xem mình còn chỗ sơ hở nào không, sau đó lại không khỏi đâm ra lo lắng. Một, hai trận thắng nhỏ không chỉ không khiến tình thế sáng sủa hơn mà còn vô hình chung kéo dài chiến tuyến khiến thế trận của quân Việt vốn đã có chút không đủ dày nay lại càng mỏng manh hơn nhiều. Vốn trong tay Khải Minh có tới hai ngàn Lạng Sơn quân, năm ngàn Lĩnh Nam quân cùng với hơn ngàn quân Việt đầu hàng đã là một con số hết sức không tệ.

Xong đứng trước việc đại doanh bị tập kích, hán không thể làm gì khác ngoài quyết định điều phần lớn quân đội quay về cứu viện, chỉ để lại tầm hai ngàn hơn quân sĩ công ải mà thôi. Mà lại, quân Việt không thể nào giống trống khua chiêng, càng không thể cho giật phát hiện được thực trạng của mình. Nếu không lỡ quân Hán dốc hết sức trong quan ải ủa ra đánh bậy, quân Việt sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ. Cũng vì lẽ đó mà Khải Minh cùng Phuong Dung mới liên tiếp bày ra mấy chiêu hư thực này, dọa cho quân Hán không dám vọng động. Trong khi đó, Nàng Quỳnh cùng Phùng Chí sẽ dẫn theo hơn năm ngàn quân cùng đa số ngựa chiến mới thu được quay lại.

Vì thế dù biết quân sĩ đã rất mệt mỏi, Khải Minh cũng không thể làm gì khác ngoài việc ra sức cổ vũ, khích lệ họ. Chỉ có nhanh chóng chiếm được quan ải, quân Nam mới có đường sống, chỉ khi đó, hán mới an tâm cùng mọi người nghỉ ngơi. Mà đối mặt với quân Hán cũng còn tầm hai, ba ngàn tên đang thủ ải, hai ngàn quân sĩ của Khải Minh nếu cường công thì chẳng khác nào đi tìm đường chết. Khải Minh đương nhiên sẽ không đi cường công, tựa như Quý La dự đoán, Khải Minh đã chuẩn bị sẵn quà cho giật, cũng không phải hán mang theo từ sớm mà những thứ này chế tạo cũng không mất bao nhiêu thời gian.

"Lạc quân, đã thử nghiệm rồi ạ, sức nặng như người, trăm thả an toàn trăm." Một tên quân sĩ nhanh chóng đến bên Khải Minh bẩm báo khiến hán không khỏi vui vẻ hô lên:

"Tốt rồi."

Chẳng bao lâu sau màn đêm liền buông xuống, nhanh chóng nhấn chìm toàn bộ không gian vào trong u ám. À không phải toàn bộ, bởi vì nơi ải Sấn Giao lúc này đã được vô số ánh đuốc thấp sáng rực chẳng hề thua kém gì ban ngày. Trên tường, quân Hán vẫn giữ vững thái độ cảnh giác của mình, hết sức chịu khó mở căng những đôi mắt ra nhìn chăm chăm vào mọi động tĩnh bên dưới. Ngay cả Giả Tông cùng với Đậu Huân cũng không dám lơ là đã sớm có mặt ở đây. Tất cả bởi vì bên dưới kia, quân Việt đã sớm hàng ngũ chỉnh tề, im lặng phẫn phắc tựa như một lưỡi đao sắc bén, một mũi tên nhọn đã sẵn sàng bắn lên đây vậy.

"Thua tụi nó luôn, giờ này mà còn đứng đông như kiến thế này..." Gấu Đen há hốc mồm nhìn quân Hán trên thành bảo.

"Hừ, như thế thuận tiện, chúng mình đỡ phải làm trò kêu chúng dậy." Âu Mạn cười khinh khinh. Đoạn hắn quay sang một tên nhóc khác bảo:

"Cán, mày nhớ lát nữa cần làm gì chứ?"

Đô Cán trầm ngâm quẹt mũi đáp:

"Đã rồi, việc đó tôi tất nhiên sẽ không quên."

Âu Mạn nhìn thấy trong ánh mắt của tên Đô Tam lang có chút tránh né liền suy nghĩ chút rồi khuyên:

"... Cán này... anh mày là anh mày, mày là mày. Trong anh em sẽ không có ai vì hai anh mày mà đối xử với mày khác đi cả, đừng quá bận tâm."

"Không phải thế... tôi..."

Tùngggggg Đùngggggg Tùngggggg Đùngggggg!!!!

Đô Cán vừa định nói gì thì một tràng trống lệnh bỗng dưng vang vọng lên giữa trời đêm quang tĩnh. Trong vô thức, tiếng trống này không chỉ cắt đứt câu chuyện của Đô Cán mà còn mạnh mẽ tóm lấy sự chú ý của đông đảo binh sĩ. Thậm chí ngay cả đám quân Hán trên tường cũng không khỏi giật mình đinh lấy trăm phần trăm tinh táo nhìn về tiếng trống dồn.

Tùng!!!! "Hô!!!!"

Đùng!!!! "Ha!!!!"

Cắc Tùng!!!! "Hô!!!!"

Trong nhịp trống cùng tiếng hô đều đặn, một đội binh giáp tầm trăm người ăn mặc hết sức tinh nhuệ cùng nâng lên một cái đài gỗ, nhịp nhàng tách đoàn quân Việt ra làm hai hàng, tiến lên phía trước. Bấy giờ ai cũng có thể nom rõ ràng đài gỗ này cao tầm nửa thân người trưởng thành, rộng tầm mười bộ. Trên đài sơn phết màu sắc rực rỡ cùng vô số cờ phướn trông hết sức kỳ quái được trang trí đủ hình hươu, vượn, báo, hổ, giao cùng một lá cờ chim Lạc thật lớn đặt giữa đài. Bên dưới ngọn cờ là một tên trai trắng trẻ tuổi, gương mặt thanh tú, năm năm rõ mười chính là Khải Minh.

"Đây là cái gì?" Một tên binh sĩ hỏi.

"Nghe đâu là đài cầu thần, do đám Lạc Vệ gấp rút chế tạo." Một tên hơi hiểu chuyện khẽ giải thích.

"Ra thế, thảo nào chúng nó khiến đài... còn quân sư đứng trên đó làm gì?"

"Làm sao tao biết được?"

"Đài cầu thần... không lẽ quân sư định cầu thần?"

"Cái gì?"

"Quân sư có thể làm vậy sao?"

"Làm sao tao biết, nghe đám Lạc vệ cùng Kẻ Khí nói, quân sư rất rất quan trọng. Nhấn mạnh hai lần."

"Ừc...."

Lời nói rì rầm theo từng nhịp trống nhanh chóng khuếch tán khắp hàng ngũ quân Việt. Để rồi khi đến đỉnh điểm, toàn thể hàng ngũ Lĩnh Nam quân tựa như chỉ đều đang bàn tán về thân phận thần bí của Khải Minh vậy. Lạ kỳ là quân sĩ mất trật tự, ồn ào đến thế, vậy mà từ những tên thập phu trưởng, bách phu trưởng cho đến cả phó quân sứ, quân sứ của cánh quân vẫn trầm mặc không hề có bất kỳ hành động nào chinh đón lại hàng ngũ.

Tùng!

"Hô!!!!"

Tùng!!!!

"Ha!!!!"

Đề rồi theo nhịp trống, tiếng hô càng lúc càng gần, một bầu không khí thần bí tựa như từ chiếc đài đang nhấp nhô theo nhịp bước chân của đám Lạc Vệ đang nâng kia bỗng chốc phá toan sự ồn ào, nhanh chóng thâm thấu đến từng tên quân sĩ. Bắt đầu từ lúc đài cao đi ngang qua một tên lính đầu tiên, tiếng nói chuyện rôm rả liền dừng lại. Đài đi đến đâu, không khí hóa trang nghiêm, yên tĩnh đến đó. Đài đi đến đâu đoàn quân, tất cả mọi người đều có cảm giác miệng mình như bị ai đó bịt chặt, không thể nào thốt lên lời. Cho đến khi đài cao dừng lại ở cách quan ải tầm hai tầm bắn tên, đám binh lính Lạc Vệ liền đồng thanh hô vang "Hây a" một tiếng, nhanh gọn hạ đài rầm thả xuống nền đất. Để cho cái đài cũng như Khải Minh hoàn toàn lộ diện trước ánh mắt chăm chú của quân sĩ hai bên.

"Đám man tính giờ trò gì? Tên kia là thầy phép, phù thủy?" Già Tông không khỏi lo lắng hỏi. Dù sao đất Lĩnh Nam là nơi hoang dã thô鄙, hết sức lạc hậu. Nơi đây chứa chấp nhiều tà phép ác ôn đã là việc hết sức nổi danh, không ít quân tướng nhà Hán cũng rành rọt điều này.

Quý La nghe vậy lắc đầu bác bỏ:

"Không giống lắm, hạ quan từng có dịp gặp qua phù thủy đất nam này vài lần, bọn họ... không ăn vận như vậy, cũng không có thứ đài gỗ này." Nói đoạn hẳn nghĩ một chút rồi lại bổ sung: "Mà lại, đạo sĩ cũng không ai ăn mặc giống vậy."

Hai tên Hán tướng nghe vậy nhũn mảy, thâm nhìn thật kỹ Khải Minh bên dưới. Quả thực, so với đạo sĩ, thầy bùa thường ăn mặc kỳ quái với đủ loại hình vẽ, ký tự bùa phép, tóc tai xõa dài, đầu đội đạo quan, tay mang kiếm gỗ... thì Khải Minh ăn vận khác lạ hoàn toàn. Hắn ta tuy cũng để chân trần, thế nhưng trên thân rõ ràng ăn mặc một bộ đồ dân tộc hết sức nổi bật. Quần đùi đen, tua đò, khổ dài, trên thân còn khoác áo choàng bằng lụa nhiều màu, đầu đội mũ lông chim trĩ búi cao, trông hẳn chẳng hề giống đạo sĩ thầy bùa chút nào.

Lúc này, đôi mắt Khải Minh nhắm chặt, không phải hắn đang nhập tâm lên đồng, mà vì đang suy nghĩ. Khải Minh đang nghĩ, đang nghĩ rất sâu. Hắn nhớ lại những gì mình đã trải qua, những cuộc chiến mình từng tham dự. Nhớ lại những gì mình đang làm.

Khải Minh không phải hạng tướng soái tài giỏi đủ sức cán đảm một phía như Đào Kỳ, Phương Dung, Thánh Thiên. Hắn cũng không có tầm nhìn xa rộng như Vua Trung, Nàng Thục, càng tự biết mình tuy có chút trí khôn, lại chẳng cách nào đánh đồng được với ông Âu Khanh, Hoàng Cống. Thậm chí ngay cả tên Phùng Chí, hẳn cũng có cảm giác mình không bằng. Ấy vậy mà qua bao trận chiến, hắn có thua, có thắng, xong may mắn là từ lúc "rời núi" đến giờ hẳn thắng nhiều hơn thua. Là may mắn sao? Là trùng hợp? Hiên nhiên không phải. Hay vì bản thân hắn là Thiên Mệnh? Hắn cũng không tin lắm. Một thời gian dài Khải Minh cố gắng hết sức vắt lấy những thứ trí giác nhỏ mọn mà hắn có trong đầu về những câu chuyện xuyên việt khác để đem ra sai sử cho mình. Hy vọng dùng chúng che dấu đi sự bất lực của bản thân. Xong càng về lâu dài, hắn càng mệt mỏi. Trận hình, vũ khí, cách tổ chức quân... Hắn đã lấy rất nhiều, xong càng lúc ý tưởng của hắn càng ít, càng gượng ép khiến hắn hoảng sợ không biết được đâu mới là thể mệnh của mình nữa.

Cho đến khi nghe mọi người thuật lại hiệu quả của những chiến hào trên đồi kia, hắn mới bất ngờ nhận ra điểm mạnh của mình nằm ở đâu. Đó không phải là chiến thuật, là các loại quân lính, cũng không phải các loại vũ khí thần thánh. Điểm mạnh của hắn chính là tư duy suy nghĩ của người hiện đại cùng với kinh nghiệm đúc kết qua biết bao nhiêu xương máu vô tình truyền tải cho hắn. Cái hắn vượt trội, là cách thức hắn đối mặt với sự việc, cách hắn vận dụng giải quyết vấn đề. Làm sao biết đối phó với kỵ binh phải dùng trận hình bộ vuông? Làm sao khi bị vây nên dựa vào chiến hào? Vì sao phải ưu tiên dùng nó đối kỵ? Tại sao lại chọn lựa Nam tiến? Những thứ mà con người ở thế giới này chưa hề nghĩ tới, chưa hề gặp phải lại chính là điểm mạnh của hắn. Lần này cũng vậy.

Uuuuuuu

Một cơn gió lốc nhẹ từ dòng sông u tĩnh kéo phốc tới, nó cuốn qua gương mặt trang nghiêm của Khải Minh, cũng nhanh chóng kéo hắn từ trong mạch suy nghĩ liên miên vô tận về với thế giới thật. Khải Minh mở tròn mắt nhìn lên tường ải cao vót, ánh mắt trong vắt không chút sợ hãi, không chút gượng gạo. Đêm nay, hẳn cảnh trình diễn một màn nghệ thuật thật sống động. Khải Minh nghĩ, chân trái khẽ nâng lên một góc thật cao, sau đó nện gót thật mạnh xuống sàn đài bằng gỗ gây nên một tiếng vang chất chứa, như muốn nhấn mạnh sự tồn tại của mình, lại như muốn hút hết tất cả ánh mắt chú mục của mọi người.

"Xưa kia... Dân Việt ta hùng mạnh, bờ cõi trải dài từ Bắc vào Nam, qua mười tám đời luân phiên cai quản..." Hắn bắt đầu ngân giọng. Rồi theo tiếng kể, thân thể Khải Minh nhanh chóng lay động, từ trái qua phải, từ phải lại về trái. Chân hắn lúc nâng lúc dẫm, tay hắn cảm phủ khi múa khi dừng, mặc dù động tác có chút cứng ngắc kỳ dị, xong lại hoàn toàn phù hợp với bầu không khí vốn đã chẳng có chút bình thường xung quanh.

"Mười tám đời Vua, quân giặc qua xâm chiếm cũng phải không biết bao nhiêu lần... lần nào qua, bại lần ấy." Khải Minh kể.

Lạc Long quân dẫn con kháng giặc.

Thánh Gióng nhổ tre giết bại giặc Ân.

An Dương Vương Thục Phán giữa đêm liên tiếp phá mười vạn quân Tần...

Nhân dân xẻ đôi đất nước đi chống giặc thù...

Những tích cũ hiện về theo lời hắn kể, tuy ngắn gọn xúc tích, lại vô hình chung xâm chiếm toàn bộ trái tim của từng người dân Lĩnh Nam ở đây, dù là ở dưới, hay ở trên quan ải. Mỗi người ở đây nghe chuyện kể như ăn mật ngọt, như lọt vào một thời đại hào hùng của dân tộc, vừa bi tráng, vừa uy nghiêm không thể cho ai xâm phạm. Họ bị tiếng gọi thiêng liêng đó kéo dấy, bị đánh động, réo gọi. Một cổ tự hào vì là người dân đất Việt theo từng nhịp tim đập nhanh chóng khuếch tán chảy ngược xuôi khắp tứ chi khiến bọn họ bỗng chốc nóng rần, khó lòng tự chủ được. Ở cái thời đại mà vinh dự gia tộc, sử

sách của tổ tiên cùng tình cảm sông núi vẫn còn ở mức hoang sơ lại đã sớm hình thành như giờ thì mỗi lời của Khải Minh chính là kết tinh của tinh thần bất diệt trong tim họ. Ngay cả đám lính Việt vốn lười nhác, bạc nhược đầu hàng quân Hán trên thành hay đám Sơn Việt, Dương Việt đã sớm phục tùng Đại Hán cũng không hiểu sao cảm giác dòng máu trong tim mình quá thực quá sức ưu việt. Con Rồng Cháu Tiên, bao nhiêu đời chinh chiến, bấy nhiêu đời quang vinh.

"Hắn nói cái gì?" Già Tông cùng Đậu Huân, Quý La đương nhiên có thể cảm nhận không khí xung quanh quá mức khác lạ, vì thế chúng không khỏi hoảng hốt dò hỏi xung quanh.

"Dạ... dạ thưa các ngài..." Một tên Hán quân vốn hiểu sơ sơ tiếng Việt không khỏi có chút sợ hãi vội cúi đầu lại.

"CÁI GÌ? NGUY!!!"

Quý La mới nghe non nửa đã bật người hô to. Chiều này tuy không phải quá sức độc, xong lại mạnh mẽ đến không tưởng. Hắc nhìn vào tên man nhạp phía dưới, trong lòng rung động không ngớt, kẻ này là ai???

"Khải... Thiên Mệnh, quả nhiên vượt xa người thường." Phương Dung khẽ hô.

"Đúng... dân tộc ta, quá sức tự hào..." Sáng lại trả lời một câu không đầu không đuôi. Tựa như việc Khải Minh lợi hại là không cần phải bàn cãi nữa vậy...Xong câu này lại mười phần hợp với tâm tình Phương Dung. Không biết vì sao lúc này trong lòng nàng, một cỗ vinh quang vô tận tựa như ánh mặt trời bỗng bùng phát dữ dội.

"Không được, mau đem đám lính Việt giam lại. Đừng để chúng nghe tiếp." Quý La đã không thể giữ nổi bình tĩnh hoảng sợ la lên:

"Binh sĩ chuẩn bị, cung tiễn sẵn sàng..."

Tùng Tùng.....

Ngay lúc quân sĩ định hành động theo lời hấn. Ở đài gỗ bên dưới bỗng vang lên tiếng trống hùng dũng.

"Nay ta thân là Thiên Mệnh Lĩnh Nam. Được các đời Vua Hùng sai khiến, được tổ tiên trao trách nhiệm. Đến đây cùng mọi người kẻ vai sát cánh." Khải Minh bất ngờ hô vang:

"Mạn Đông, Cha Rồng Long quân cho ta sức mạnh."

Theo đó, Khải Minh chìa mạnh cây búa vào bên một gốc đài. Lập tức, một ngọn lửa theo một bên cột đài bỗng bùng bốc lên cao trong ánh mắt tròn trũng của mọi người.

"Mạn Tây, Mẹ tiên Âu Cơ chúc ta phước lành."

Bùng!!!! Lại một ngọn lửa bùng lên.

"Phía Bắc, Các đời Vua Hùng che chở cho ta."

"Phía Nam, Muôn kiếp anh hùng cùng ta bàn mưu tính kế."

Tuần tự đông, tây, nam, bắc bốn phía đài thấp tựa như có ma thần chứng giám, ầm ầm nổ lên từng ngọn lửa cháy hùng hực theo lời hô hoán của Khải Minh. Đồng thời, một trận gió mạnh từ bờ sông kéo phốc tới. Thế gió trợ lửa làm bốn ngọn lửa càng bốc cháy dữ dội, càng làm cho quân sĩ hai bên kinh hãi đến phát khiếp.

"Trời, điều khiển được lửa, gọi được gió. Quân sư quả nhiên là người trời."

"Tổ tiên anh linh, tổ tiên anh linh nghe theo quân sư phân phó."

"Lĩnh Nam bắt khuất, tộc Việt bắt khuất!!!!"

"Bắt khuất, bắt khuất, bắt khuất!!!!"

Khải Minh mỉm cười, màn chào sân coi như thành công tốt đẹp. Công thành, công tâm vi thượng, đó chính là mưu kế được ghi chép cẩn thận. Thế nhưng người ở thế giới này làm sao hiểu được đạo lý công tâm không chỉ là làm giảm sĩ khí của địch xuống, mà còn có thể công tâm chính cả quân mình? Khi sĩ khí quân đội thăng hoa đến đỉnh điểm, một người hoàn toàn có thể sánh với mười người, trăm người. Mà cho dù có người hiểu, có người làm, cũng khó có ai có thể vận dụng nó nhuần nhuyễn như Khải Minh, cũng có ai có thể hiểu mấy mảnh lời ảo thuật đơn giản nhất cũng có tác dụng không thể đo đếm nổi với con người đương thời. Đúng, là ảo thuật căn bản, màn gọi lửa này chẳng qua do Khải Minh bố trí sẵn người núp dưới đáy đài gỗ nghe theo lệnh châm lửa mà thôi, xong lúc này nó lại phối hợp quá sức nhịp nhàng với sự dẫn dắt, với lời kêu gọi của Khải Minh.

Dù sao, dân tộc là trên hết. Khải Minh đương nhiên hiểu rõ cách tốt nhất để kích thích tinh thần quân mình. Đồng thời, hắn cũng quá rành rọt chuyện ma quỷ được người đời nay coi trọng cỡ nào.

Uuuuuu

Lúc này thế gió lốc bỗng dừng mãnh liệt gia tăng. Mà Khải Minh cũng chính là muốn chờ con gió này nổi lên để cho màn diễn kế của mình có thể tiếp tục rồi. Hết vang lên, tay nắm phủ gầm giữ:

"Ta Đặng Khải Minh. Thiên Mệnh Linh Nam, ta kêu gọi anh linh tộc Việt bao đời mau chóng hiện thế, cùng quân dân ta giết sạch kẻ thù, trả nợ nước non!!!!"

Tuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!!!!!

Khải Minh vừa dứt lời, mấy tên Lạc Vệ vốn đã được dặn dò từ sớm liền nhanh chóng nâng tù và lên đồng loạt thổi vang. Gần trăm tiếng tù ngân nga chẳng mấy chốc mà che khuất cả tiếng gió thét gào, dọa khiến cho đám dã thú ở gần bên hoảng sợ tỉnh cả ngủ, điên cuồng quay đầu tháo chạy, càng khiến cho không khí thần bí hơn ngàn lần.

"Các vị, ngọn núi!!!" Giả Tông hét vang. Lúc này đám Hán tướng đã bị vô cùng vô tận hành động của Khải Minh cướp sạch sành sanh tiền cơ cùng quyền chủ động, chỉ còn có thể chống mắt lên xem những gì diễn ra tiếp theo.

Bùng bùng bùng bùng...

Ngọn núi bên cạnh ải Sấn Giao, nơi Khải Minh quan sát cả buổi chiều bỗng dựng mọc lên một hàng đuốc sáng, tạo nên một con đường thẳng từ dưới chân núi chạy thẳng lên đỉnh núi. Mà phía đỉnh núi lúc này lại có gần ngàn ngọn đuốc hừng hực cháy sáng, để lộ ra gần hai ngàn thân ảnh tựa như u linh đã đứng đợi đó tự bao giờ. Dưới ánh lửa chiếu sáng, gương mặt họ khi ẩn, khi hiện. Đó là những gương mặt dữ tợn chỗ thì xanh, chỗ lại đỏ, tóc tai họ xõa dài, răng nanh lộ liễu, vừa nhìn đã thấy ngay đây khó lòng là mặt mũi của kẻ còn sống.

"Trời ơi, là ma, là ma..." Mấy tên lính Hán hét lên.

"Anh Linh tộc Việt hiện ra rồi!!!" Quân Việt hừng hực khí thế thét gào.

"Nhìn kia, vị đi đầu cầm theo tam ngư xoa, giống Chấn Bắc quá!!!" Một tên tinh ý nói.

"Là Đào Kỳ sao?" Nội khê kẻ sát Phương Dung hỏi han, chỉ để đón nhận cái gật đầu cùng ánh mắt bí ẩn đáp lại.

"Tụi mày loạn cái gì? Đám đó giả thần giả quỷ cũng ở tuốt trên núi, liên quan gì chúng ta mà sợ?" Quý La không thẹn là kẻ nhanh nhạy vội vàng hô to.

"Đứng, đánh trống, đánh trống. Ổn định lòng quân, không cần hoảng." Đậu Huân cũng gấp rút thêm vào, lúc này cần nhất là mau chóng lấy lại quyền chủ động. Thế nhưng lại lần nữa bọn chúng chưa kịp làm gì thì đã bị tiếng gào thét kinh sợ đánh cho tán loạn.

"Cha mẹ ơi!!!! Tụi... tụi nó biết... biết bay..."

"Tao không nhìn lầm chứ... má ơi ghê quá..."

"Ma quân, Ma binh đến!!!!"

"Man tướng gọi ma binh hiện thế, trời ơi..."

Trong tiếng hô hoán dữ dội, mấy tên Hán tướng quay phắt người lại, hoảng hồn thất sắc trước những gì mình đang chứng kiến. Trong màn đêm, từng bóng đen như u linh nương theo tiếng gió gào, cùng những vật thể kỳ dị phía sau, âm âm chạy đà nhảy khỏi vực núi, là là ngự gió bay về phía mình...

"Hoan hô!!!!!!!"

"Quân sư là thần thánh tái thế, thần thánh tái thế!!!"

"Chúng ta thắng chắc, thắng chắc!!!!"

Lính Việt bên dưới quan ải cũng trợn trừng mắt nhìn từng bóng người đang lướt ngang trên không một cách quỷ dị, thế nhưng bọn họ không hề hoảng sợ mà là phấn khích, kích động lạ lùng. Lính Việt dù là Linh Nam quân hay lính không, dù cho họ xuất phát từ bộ tộc nào đi nữa thì trong lòng đều có một cỗ kính sợ không tên đối với thần thánh. Vì thế lúc này không ít người đã coi Khải Minh như thần tiên hiện thế, vội vàng quỳ xuống lễ bái. Sĩ khí quân Việt vốn đã khá cao lại lập tức tựa như pháo hoa bùng nổ, bốc lên dữ dội khiến bốn cột lửa trên đài cũng như sinh động hẳn lên khiến người ta nhìn như bốn con rồng nhỏ đang uống lượn trợ uy.

Chớp thời cơ này, Khải Minh lập tức nâng phủ hướng lên tường ải, giong sức hét vang dội:

"Toàn thể anh em, giết, đánh sập tòa ải này cho ta!"

"Giết!!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Linh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đoạt ải dễ dàng

Con người, không phân biệt thế giới hay thời đại, dù ít dù nhiều đều mang trong mình nỗi kinh sợ đối với các thế lực siêu nhiên không giải thích được. Hiện tượng càng phi lý, càng vượt qua tâm hiểu biết, vượt quá phạm vi chấp nhận thì càng gây nên tác động mạnh mẽ đối với tinh thần đối thủ. Ở đây cũng vậy, khi chứng kiến gần ngàn bóng người ngang nhiên "đăng vân" từ mồm núi cao đến, tinh thần quân Hán liền ngay lập tức bị dao động mãnh liệt.

Thân là chủ tướng ở đây, Giả Tông đương nhiên không thể để mặc không chú ý tới điều này, càng không có lý nào không quan tâm đến đám "ma binh" kia. Mặc kệ bên dưới quân Việt đã hô hào phát động thế công, ánh mắt của hắn vẫn dán sát vào lĩnh trên không. Hắn không ngừng hướng binh sĩ xung quanh quát tháo:

"Tất cả ổn định lại cho bốn tướng! Cung tiễn thủ, mau bắn hạ đám quạ đó cho ta!!!!"

Đậu Huân là kẻ đầu tiên hưởng ứng lời Giả Tông. Tên Hán quân giáo úy không hề nhiều lời lập tức chộp lấy một cây cung bị ném dưới đất lên thuận thực mở cung cái tên nhắm thẳng vào bóng đen dẫn đầu trên trời.

Vuuuuu!!!!!!

Choaaang!!!!

Tuy mũi tên tinh xảo của hắn bị kẻ đi đầu hời hợt dùng đinh ba trong tay gạt phăng đi mất, xong hành động này cũng nhanh chóng khiến đám Hán quân chú ý. Bọn chúng vội vội vàng vàng giương cung lấp tên, nhắm cũng chẳng buồn nhắm liền cuồng bắn lên không, tựa như những mũi tên này có diệu dụng trừ tà xua quỷ vậy.

"Bọn chó đó bắn tên, anh em cẩn thận. Nâng thuẫn!!!!"

Ở trên không trung, Đào Kỳ thấy quân Hán ra chiêu thì lập tức quát lớn. Vốn dĩ việc phải đối mặt với cung tiễn của giặc đã sớm được chàng cùng Khải Minh dự đoán đến. Thế nên lúc này binh sĩ sau lưng chàng, đa số là Lạng Sơn quân vốn không mấy e dè độ cao, đều đã được trang bị mỗi người một chiếc thuẫn bằng mây tuy nhỏ lại vừa nhẹ vừa khá chắc chắn. Bọn họ không dám nhiều lời đều nhanh chóng móc thuẫn ra che chắn trước ngực, nơi mà chiếc thuẫn nhỏ nhắn có thể bảo vệ chu toàn nhất. Chịu thôi, dù sao bản thân bọn họ đang chơi trò khá mạo hiểm nên Khải Minh không thể nào đưa cho họ những tấm lạng khiến vừa thô nặng vừa công kênh được. Lúc này mỗi người lính đều chỉ có thể dựa vào vận may của mình, hy vọng tên của giặc không bắn trúng chỗ hiểm là ổn.

Véo véo!!!!

Độp độp độp!!!!

May mắn là chiếc thuẫn tuy bé nhưng đã đủ dùng, hoặc có thể nói là mưa tên của quân Hán không có bao nhiêu tác dụng. Bị dọa sợ, quân Hán bắn tên vừa vội vừa nhát tay. Mũi tên lác đác bay ra cái thì chệch choạc, cái lại thiếu lực nên không thể nào đâm xuyên được thuẫn cùng giáp trụ của quân Việt được. Dù cho có mấy mũi may mắn bắn trúng bắp chân, đùi của quân lính thì lực sát thương cũng không đủ cao. Lạng Sơn quân vốn lại là tinh binh vốn quá quen với thương tích nên chút vết thương cỡ này đối với họ chả thấm là bao. Quân Hán bắn cung coi như thất bại khiến Đào Kỳ cười vang không ngớt:

"Mẹ đấy. Đám chuột nhắt dưới kia bị chùn tay rồi. Ha ha ha."

"Ha ha ha, đúng vậy, bắn tệ quá."

"Không phải tao nói chứ thằng Cún nó bắn còn tốt hơn đám này."

"Gi, mày nói tao bắn tệ hơn mày chắc..."

Được Đào Kỳ dẫn dắt, Lạng Sơn quân cũng tỏ ra thoải mái hơn hẳn. Thật ra mà nói vừa nãy tâm trạng họ chẳng hề dễ chịu chút nào, vốn nó chẳng khác gì một chiếc thuyền nhỏ lạc giữa trùng trùng phong ba bão táp là bao. Cả đời họ chỉ quen với lợi sông, đi bộ, cưỡi ngựa còn có kẻ hiểu người không chứ đừng nói đến được bay trên trời. À, lúc này không phải bay, là nhảy dù. Thế nhưng dù cho chỉ là nhảy từ đỉnh núi xuống đi chăng nữa, bình thường cũng chẳng ai có cơ hội làm vậy... mà cũng chẳng ai dám nghĩ như thế này. Nhiều người trong số họ đã nghĩ đến việc nếu như cách đây mấy hôm có kẻ dụ dỗ họ ôm một đồng vải nhảy từ núi xuống, không chừng họ sẽ chẳng thêm nhiều lời rút gươm đâm ngay, bởi làm vậy có khác gì kêu họ tự tử là bao? Ấy vậy mà, không ai có thể ngờ được lúc này cả đám lại đang bồng bềnh giữa không trung, hưởng thụ từng đợt gió mát lạnh thổi qua cơ thể, đắm chìm trong một cổ kiêu ngạo gần như vô tận, một cổ cảm giác sáng khoái khi chinh phục được thiên địa, được tự nhiên. Và tất nhiên là không ai quên cái cảm giác bồng bềnh như tiên phật hạ phàm này vốn do ai đem lại. Khải Minh quả thật là thần thánh, là người trời, họ nghĩ, bởi lẽ chỉ có thần tiên mới biết dạy dỗ loài người cách chinh phục khoảng không bao la bạt ngàn này.

Tất cả đều sẽ rất tuyệt, rất rất tuyệt, nếu như không có như đàn như đồng quân thù bên dưới, nếu như không có những mũi tên lác đác bay tới. Càng nghĩ, càng thấy chó Hán đáng ghét.

"Anh rể, chúng ta ra chiêu chưa?" Phương Nghĩa đảo mắt hỏi to.

Đào Kỳ cũng đang âm thầm tính toán khoảng cách, được chút chần chờ lúc đầu tỏ ý còn chưa phải lúc;

"...Vẫn không thể, chúng ta không có nhiều tạ ném, không thể phung phí."

Dù gì cũng là lần đầu nhảy dù, tốc độ rơi, khoảng cách cùng hướng gió đủ loại còn chưa thể nào thích nghi được, mà lại trang bị lính dù vốn không mấy sung túc nên Đào Tam Lang cho rằng mình vẫn nên tiết kiệm chút thì tốt hơn. Dù sao vừa rồi quân Hán "bắn chìm" không thành còn gây nên trò cười cho quân mình rõ ràng rành rành đấy, Đào Kỳ không thể không coi đó là bài học quý báu được.

"Thế nhưng mà càng lại gần tên chúng bắn càng sát, ta phải làm sao?" Phương Nghĩa lo lắng hỏi tiếp.

Đào Kỳ im lặng quan sát bên dưới. Dù cho còn cách quan ải một khoảng, dù cho trời đang giữa đêm, chàng vẫn có thể nhìn rõ từng tên sĩ quan của giặc đang vội vã tổ chức lại cung tiễn thủ. Đúng như Phương Nghĩa nói, cứ như vậy đột tên tiếp theo Lạng Sơn quân e rằng sẽ gặp nguy hiểm trí mạng. Thế nhưng lo lắng không bao lâu, chàng bật cười nhường mắt ra hiệu nhìn xuống dưới bảo:

"Không sao, chúng đếch còn cơ hội nữa rồi."

"BẮN!!!!"

Véo véo véo véo...

"Aaaaaaa."

"Hự!"

Hai bên tai của Phương Nghĩa lúc này lại vang lên tiếng hiệu lệnh bắn tên, đôi mắt cũng lại lần nữa bắt lấy hình ảnh một tấm lưới cá chi chít được dặt bởi vô số mũi tên nhọn bay lên không trung. Có điều... mục tiêu của chúng không phải lính Lạng Sơn trên không, mà là quân lính nhà Hán ở trên tường ải.

Thì ra, Hoảng đã sớm đưa đội cung thủ Lĩnh Nam quân tiến sát ải từ bao giờ. Nhờ màn đêm che dấu, mưa tên của quân Việt chẳng mấy chốc đổ sập xuống hàng ngũ quân Hán còn đang mãi miết chú ý với lính dù trên cao, tranh thủ đẩy ngã không ít kẻ xấu số. Quân Nam không chút khách khí cũng chẳng cần nhắm chuẩn đã bắn tới tấp. Mưa tên xối xả tuy không gây nên bao nhiêu sát thương nhưng lại khiến quân Hán không tài nào tổ chức cung thủ đối phó trên trời nữa.

"Tấn công, bắc thang lên, nhanh, nhanh!!!"

Đương nhiên Lĩnh Nam quân cũng không chỉ đơn giản bắn tên thôi như vậy. Từng đội, từng đội chiến binh lấy trăm người làm đơn vị, theo dưới sự đốc thúc của các Bách phu trưởng ào ào lần tới. Chẳng mấy chốc, mấy mươi chiếc thang mây đã bắt lên san sát tường thành.

"Giết!!!!!!" Gấu Đen không kịp đợi thang mây ổn định đã hai bước lấy đà nhảy lên. Ánh mắt hấn sáng rực, miệng cắn chặt búa, tay chân lại linh hoạt hơn cả khi chỉ thoáng chốc đã leo lên bảy, tám nấc.

"Đẩy ngã thang, đừng cho chúng trèo lên." Đậu Huân không dám trễ nãi dẫn theo thân vệ ứng chiến. Bản thân hấn thì lao lên chắn ngay lỗ châu mai nơi Gấu Đen đang leo vội, trường thương trong tay hấn rung lên tựa như rắn độc điểm tới mặt tên chiến binh tộc Việt.

Vuuuu, đứng trước nguy hiểm, Gấu Đen thể hiện sự linh hoạt hơn người. Hấn dùng một tay vịn chặt thang mây, cả cơ thể tựa một con thoi xoay tròn, tíc tắc né được đầu thương đâm tới.

"Hừ, đáng tiếc!" Đậu Huân tặc lưỡi toan thu thương về, dè dặt Gấu Đen đã sớm chụp lấy đầu thương, dùng dằng nhất quyết không chịu buông.

"Mày dám đâm ông, thế thì xuống đây luôn đi." Tên Bách phu trưởng gầm to vận lực muốn quăng cả cây thiết thương cùng Đậu Huân xuống ải.

"Hừ, chút sức quèn!" Đậu Huân cũng chẳng hề thua kém vận lực níu lại. Hai bên dùng dằng mãi vẫn bất phân thắng bại, phải đợi đến lúc mấy tên thân vệ của Đậu Huân ập tới hô hoán dùng trường thương đâm liên tiếp, Gấu Đen mới phải hậm hực buông tay tụt xuống dưới thang mây.

"Hừ, mấy tên này quả thật lì lợm." Đậu Huân nhíu mày nói thầm, Gấu Đen vừa tụt xuống đã leo lên lại, độ sung mãn chẳng hề giảm mà còn có vẻ bạo tăng thật sự khiến hấn lo lắng. Nhìn quanh, quân Nam tựa như một ngọn lửa bất chợt bùng phát dữ dội đang không ngừng va chạm mãnh liệt với hàng ngũ phòng thủ của quân Hán. Đâu đâu Đậu Huân cũng thấy những thân ảnh linh hoạt chẳng kém gì dã thú của chúng, cũng nhìn rõ từng gương mặt phấn khích cùng khát máu tột độ. Bọn chúng liều mạng leo lên để rồi bị đẩy xuống, rồi lại bất chấp tất cả lần nữa leo lên, ý chí kiên cường đến độ Đậu Huân cũng có chút sợ hãi.

Bình thường mà nói công thành phá ải như vậy bao giờ lực lượng đi đầu cũng là đám pháo hôi, đội lót đường hồng nhuệ khí địch. Đám ấy tuy có quân số đông đảo xong nhuệ khí lại thường ít ỏi, trình độ cũng như tài nghệ lại càng không thể lên nổi mặt bàn. Chỉ khi nào quân thủ thành đã có tiêu hao tương đối, chủ tướng mới bắn lệnh cho tinh nhuệ tham chiến, dùng phép Điền Kỳ đưa ngựa để tranh thủ được lợi ích tốt nhất với mức hy sinh thấp nhất có thể. Đó là bình thường, còn ở đây đám man binh này hoàn toàn, hoàn toàn, hoàn toàn chẳng bình thường tạo nào. Đậu Huân âm thầm nhấn mạnh ba lần. Giáp trụ màu xanh, mặt nạ chim dữ, vũ kỹ độc đáo, trang bị tinh tế, những thứ này khiến tên Hán quân giáo úy hiểu rất rõ đám lính công thành đầu tiên này không phải pháo hôi, không phải tạp binh, càng không phải là đám quân mới trở giáo quy hàng ban chiều, mà là hàng thực giá thực tinh binh của tộc Việt. Mà vì thế hấn lại càng không thể hiểu nổi. Một tên tướng lĩnh lại đi đem tinh nhuệ của mình quăng lên đầu thế này, hợp cách sao? Tên kia bị

váng đầu sao?

"Cút xuống!" Đậu Huân đâm thương xuyên thấu ổ bụng một tên lính man, toan nhấc chân định đạp xác hắn xuống đất thì tên kia bỗng nhe răng cười, mặc cho ruột gan đang chảy máu tên lính Việt quăng mạnh thanh đao trong tay về phía cổ Đậu Huân, ép khiến cho tên kẻ thù phải vội vã kéo đuôi thương về phòng thủ. Sau đó người lính kia cũng không vội ngã xuống, cũng không hốt hải lùi về cứu chữa bản thân mà lại nhanh tay bắt lấy một thanh đao khác liên tục chém loạn xung quanh khiến quân Hán phải lùi ra sau một khoảng. Thừa cơ hội, mấy tên lính Việt phía sau hắn lục tục trèo lên, chớp mắt đã có hơn bảy, tám người chen chân lên tường ải.

"Rô, mầy... đã làm tốt lắm..." Âu Mạn thở dài vỗ vai tên lính đã sớm mất đi tri giác, đoạn hắn cắn răng nhìn về phía quân Hán đang vây xung quanh nói gần:

"Mây yên tâm. Các anh em sẽ không để cho mầy ra đi uống phí."

"Khu... tao... không hổ danh... con cháu Lạc Hồng, dân Kẻ Khí chứ?" Tên kia lấy hết sức lực thều thào.

"Mây...hoàn toàn xứng đáng hậu duệ Tiên Rồng, yên tâm đi đi." Âu Mạn gật đầu.

Rầm!!!! Đến lúc này tên lính kia mới chịu ngã vật xuống đất. Cho đến lúc chết, tay hắn vẫn nắm chặt vũ khí, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm kẻ thù.

"Mẹ kiếp nó!!!!!!!!!! Chúng bây, giết chết hết lũ này cho tao!!!!"

Âu Mạn cũng không sao kìm nổi cảm xúc nữa, thanh búa đầu sói lập tức quất một vòng chém đứt đôi hai tên lính Hán, ra hiệu cho mọi người xung phong.

"Tinh thần quyết tử thật ghê gớm!" Đậu Huân trừng mắt nhìn cảnh này. Tuy hắn không rõ hai tên người Việt nói những gì, xong điều đó không thể cản hắn cảm thấy rõ ràng ý chí của kẻ đã chết. Vì sao chúng liều mạng như vậy? Câu hỏi vừa nảy sinh trong đầu hắn lập tức được một bóng người chấp chôn giữa đài lửa lấp lầy. Là vì hắn sao? Vì tên nhóc đó? Đậu Huân nghiêng răng nhìn về phía Khải Minh.

"Mây nhìn đi đâu, Hán tướng mau nạp mạng!!!!!" Đậu Huân không kịp mông lung bao nhiêu thì lưỡi búa đen nặng của Âu Mạn đã ập tới. Tên Hán tướng không chịu thua kém vùng thương nhắm thẳng tim đối thủ, trong lòng thầm tính ngọn thương của mình dài hơn, nhanh hơn, chắc chắn có thể xuyên tim hắn trước khi lưỡi búa hắn chạm đến mình.

Gruuuuuu!!!!!!

Đậu Huân tính toán không sai, tiếc rằng Âu Mạn lúc nào cũng có một chiến binh khác đi theo như hình với bóng. Ngọn thương trong tay tên người Hán còn chưa đi được nửa đường đã bị một bóng trắng vô ngang tạt văng đi mất. Sau đó bóng trắng điểm nhẹ chân, hàm răng mở rộng toác ra lao thẳng vào phần cổ tên khôn vừa định đâm chủ mình.

"Là chó sói? Nguy hiểm!!! Aaaa"

Đậu Huân làm sao tính nổi việc này lập tức luống cuống. Hắn vận dụng toàn bộ tài nghệ mới có thể may mắn nhảy lùi ra sau tránh đi thế gọng kìm hết sức trí mạng, xong hậu quả để lại là một nhát búa đã cắt ngang qua phần bụng hắn, để lại một đường ngăn đờ lõm nơi eo.

"Thiếu chủ? Bảo vệ thiếu chủ!!!!" Gặp biến cố, đám thân vệ của hắn cũng ủa lên liều mình xả thân mới cứu nổi Đậu Huân đã ngất đi về, giành lại cho hắn một mạng. Xong như vậy cũng có nghĩa là không còn ai đủ sức ngăn cản Âu Mạn nữa, tên Thiên phu trưởng cũng không mẫn mà gì với tên vừa này, vốn đã được quân thân vệ kéo tuốt về sau chiến tuyến nữa mà lập tức xoay người dẫn theo con Sói Vương đi đánh chém loạn xạ, mở rộng phạm vi chiế giữ của quân mình.

"Tốt, Ha ha!!!! Chuẩn bị tạ, ném!!!!" Có bộ quân hỗ trợ, lính Lạng Sơn ngày một tới gần quan ải mà không phải chịu bao nhiêu đe dọa. Lần này Đào Kỳ không chút chần chờ lập tức vừa hét lớn, vừa giục mạnh một vài tạ nhỏ bên thân ném về phía quân Hán đang hỗn loạn bên dưới.

Vuuuuuuu Réoooooooo

Ráaaaaaaaa Réccccccc...

"Má ơi, quý đến rồi, quý đòi mạng, quý đòi mạng..."

"Chạy, chạy mauuuuuuuu!"

Những chiếc tạ tay vốn được đục nhiều lỗ nhỏ do quân lính chuẩn bị từ sớm lập tức búa ra. Thông qua các lỗ nhỏ, tiếng gió rú nghe chẳng khác gì tiếng mưa quý réo vòng tròn ngay tức thì nhấn chìm kẻ thù, khiến quân Hán sớm đã bị dọa sợ lập tức rơi vào khủng hoảng trầm trọng. Nhiều tên không thể chịu nổi sự khủng bố về mặt tinh thần này nữa ôm đầu run rẩy. Một số khác lại không tài nào tập trung nổi, không phải bị tạ ném chết thì cũng bị tên bắn ngã xuống tường ải.

"Ổn định, mau ổn định đội hình cho ta. Chấp pháp đội tiến lên, kẻ nào làm loạn trận hình trăm cho ta." Giả Tông cùng Đậu Huân lại lần nữa quát tháo ầm lên. Xong lần này mặc cho lính chấp pháp đã ra ray chém ngã mấy tên, tình hình vẫn không chút nào khả quan hơn. Không những thế...

KÉTTTTT

RÀMMMMMM

"Cửa ải mở rồi, cửa ải mở rồi. Chạy thôi."

"Nguy quá, thiếu chủ, có kẻ gian mở cửa ải đón man tặc tiến vào rồi..."

"Cái gì? Làm sao lại có thể???" Giả Tông há hốc mồm hỏi.

"Là ai, là ai làm? Đám hàng binh man đã bị chúng ta giải ra cửa sau rồi mà?" hấn rú lên. Lúc này tình thế chưa đủ loạn hay sao? Sĩ khí quân lính đã đề mê, cửa ải lại bị mở từ phía trong, thế này thì chúng thủ ải làm sao nổi.

"Đại nhân, không phải do bọn man, là do người của ta..." tên thân vệ tiu nghiu: "Có mấy chục tên lo sợ bị... ma quỷ trách phạt nên đã lâm trận phản chiến, mở cửa đầu hàng giặc ạ."

"Tức chết ta!!!!!!" Giả Tông vừa nghe thấy đôi mắt liền tối sầm lại mém ngất. Ai đòi quân Hán chuyên gia chơi nội gián lại có ngày nhảm nháp tư vị bị người phản bội thế này? Hấn sách thương toan kêu gọi binh lính lao lên giành lại cửa ải thì đã thấy Lĩnh Nam quân ào ào tràn vào mà không bị bao nhiêu ngăn chặn. Thậm chí mấy kẻ đi đầu còn ngang nhiên không chút khách khí bắt tay vận lực gọi hàng vang dội:

"Thiên Mệnh Lĩnh Nam tới, kẻ hàng không giết. Mau bỏ vũ khí xuống!!!"

"Ta là Đô Cấn, Đô Tam Lang, quân họ Đô lập tức đầu hàng, không được làm loạn nữa!!!!"

"Thần tiên giáng quân xuống, kẻ hàng được tha mạng, được tha mạng!!!!!"

....

"Giã giáo úy, Giã giáo úy!!!!" Đương lúc Giả Tông bàng hoàng vô cùng thì Quý La cũng lật đật chạy đến gào lên:

"Giã giáo úy, nơi này không thể ở lâu được nữa, mau theo cửa sau rút đi thôi."

"Quý Tử Phụng?" Giả Tông giật mình, đoạn hấn ngo trước ngo sau hỏi:

"Còn Đậu Tử Lư, Đậu Huân đâu?"

"Đậu giáo úy bị trọng thương ngã đi, đã được thân vệ bảo vệ lùi ra rồi. Giáo úy mau mau, kéo lính Nam làm loạn chiếm cả cửa sau thì chết mất!!!" Quý La dậm chân thúc giục.

"Thiếu chủ, chúng ta mau đi thôi, không lát chiến loạn thì nguy mất..." Mấy tên thân vệ của hấn cũng níu áo khuyên bảo.

"Aaaa! Ta không cam tâm mà..." Giả Tông thở dài. Một tòa hùng quan, mấy ngàn quân thủ, vật tư đầy đủ, vậy mà có ai ngờ hấn lại có thể làm mất chỉ trong một đêm? Không, không phải lỗi ở hấn...

"Truyền lệnh. Rút quân, bỏ quan ải!" Giả Tông gào lên. Trước khi đi, hấn còn cố nhìn lại ngọn lửa đang hùng hực bốc lên cao ở cái đài gỗ bên dưới quan ải. Lỗi không phải ở hấn, có trách, chỉ có thể trách kẻ kia quá mức lợi hại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Lưu Long chỉ huy

"Ha ha, thầy, anh Nghĩa. Chúc mừng hai người hoàn thành nhiệm vụ, đạt lấy công đầu."

"Công đầu?... Vẫn nên quên đi."

Đào Kỳ cười khỏ, không biết nên nói tên nhóc trước mặt mình đang thật tâm chúc hay đang nói móc nữa. Nhảy dù hoành tráng như vậy, oai phong như vậy, ấy thế mà chưa được ra tay phát nào thì quân Hán đã tự loạn dâng ải đầu hàng. Thế thì cái công đầu ấy sao chàng dám nhận chứ?

"Đúng vậy, thật là chán hết sức!" Phương Nghĩa ở một bên gật lấy gật để nói.

Khải Minh làm sao có thể không hiểu hai người nghĩ gì? Hấn cười nhẹ chỉ tay lên trời kiên quyết nói:

"Sao có thể quên được. Dù sao ngày hôm nay cũng có mấy ngàn người chứng minh Lạng Sơn quân là những người đầu tiên chinh phục bầu trời. Từ nay

về sau, tên tuổi của các anh em cũng sẽ được lưu vào sách sử, toàn thể dân tộc cũng thơm lây... Cái này, không phải là một kiện đại công sao?"

"A, thật như thế?" Phương Nghĩa sáng mắt hỏi dồn. Rồi chẳng cần đợi Khải Minh gật đầu mỉm cười, hắn đã tự lắm bả:

"Đúng nha, giờ nghĩ lại mới thấy. Nào giờ ngoài chim chóc ra ta chưa từng nghe thấy ai biết bay đâu? Đúng, đúng!!!!" Nói đến đây miệng hắn ngoác rộng cười ha ha:

"Đúng đúng, phải mau đi khoe anh em mới được. Còn tên Mạn nữa, tao năn nỉ tìm cho một đầu sói con cũng không cho. Giờ ông mày đếch thèm, tao bay, tao biết bay rồi. Khả khả khả... Ông mày đếch muốn cười sói nữa nhé. Ka ka ka!!!!!!" Lời vừa dứt, hắn đã vội vãi chào Khải Minh rồi quay lưng chạy đi ngay, bỏ lại Đào Tam Lang đứng nhìn ngao ngán.

"Tên nhóc này thật là..." Đào Kỳ cười nhẹ.

"Anh Nghĩa rất chân thành, lại rất dũng cảm. Quả không làm xấu cái tên Nghĩa của mình." Khải Minh cười góp lời.

"Ồ..." Đào Kỳ nghe vậy thoáng ngạc nhiên chút rồi lập tức phá lên cười lớn:

"Ha ha, ta bảo này. Cu cậu càng ngày miệng lưỡi càng ngọt đấy, ta nghe mà còn thấy khoái dùm cho thằng Nghĩa này..." Vừa nói chàng vừa xoa hai tay vào nhau, lắc đầu bảo:

"Nói đi thì cũng phải nói lại. Thật ra lần này công lớn nhất vẫn là của cậu. Thật không ngờ trên đời có kẻ chỉ cần đứng ra hô mưa gọi gió là đã có thể khiến kẻ địch hoảng sợ mà hàng. Khải Minh, cậu rất đáng nể rồi..." Không nể không được, có ai ngờ một tòa quan ải với hơn ba ngàn quân lại bị chưa tới hai ngàn người... dọa cho phải đầu hàng đâu?

"Đúng a, mà cũng ảo quá, em có chút khó tin..." Khải Minh cũng phải cười khỏ. Vốn dĩ mấy trò này cậu làm ra chỉ để che giấu việc quân Nam có chiêu nhảy dù, vừa để kích thích sĩ khí quân sĩ. Nào ngờ, cuối cùng lại khiến cậu thu phục được thêm gần ngàn binh lính ngoại tộc. Nghĩ đến đây, cậu không khỏi nhìn về phía khoảng đất trống nơi đám lính Hán đang ngồi im dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của binh lính Lĩnh Nam. Mà bọn này không hề có một chút sợ hãi nào khi bị bắt làm tù binh, cũng không hề có chút oán hận, khinh khỉnh nào giống như quân xâm lược nên có. Ngược lại, chúng ngoan ngoãn hết sức, thậm chí nhiều tên còn quỳ lạy về phía Khải Minh. Đào Kỳ nhũn mày nhìn họ hỏi:

"Cậu tính đối xử với họ như thế nào?"

"Việc này..." Khải Minh có chút khó xử. Hắn gãi đầu nói:

"Em cũng không biết nên làm sao. Dù sao họ cũng là người Hán, em không hiểu vì sao họ lại đầu hàng."

"Về việc này dễ giải thích." Phương Dung đột nhiên xuất hiện nói:

"Nước Hán rất lớn, thế nhưng không phải quân sĩ nào cũng là người Hán đâu." Vừa nói nàng vừa chỉ mấy tên râu ria có chút xồm xoàm nói:

"Em xem bọn kia, bọn chúng là người phía Tây đấy. Nước Hán rất quý quyết đối với các dân tộc ở bốn phía. Mỗi lần có một phía gây loạn, chúng sẽ điều động các tộc khác sung quân, phối cùng quân triều đình tới đàn áp. Dù sao câu không phải tộc ta, ắt sinh nhị tâm cũng không chỉ áp dụng vào việc phòng ngừa không được." Đoạn nàng cười nói:

"Làm như thế tuy có chút mạo hiểm, xong trong nhất thời cũng là cách tốt để có đủ quân lính. Bình thường chúng xa nhà, xa người thân, rất khó cho chúng đầu hàng một tộc khác nên triều đình Hán rất yên tâm về đám này."

Thấy Khải Minh gật gù, nàng lại chỉ một đám người khác bảo:

"Số khác lại là nô lệ, dân nghèo, đời sống của chúng vốn chẳng chút tốt đẹp nào, đương nhiên cũng chẳng quan tâm gì đến việc ai là chủ, đánh trận cho ai. Có trách thì chỉ có thể trách em xuất chiêu quá hiểm khiến chúng tin em là người trời. Có chiêu bài thần linh này, chỉ cần em không ngã chúng sẽ không dám phản đâu."

"Ra là vậy." Khải Minh cười khỏ bảo:

"Thế nhưng em có phải là thần tiên gì đâu?"

Đào Kỳ cùng Phương Dung nghe vậy cùng cười bảo:

"Em đừng nói thế, giờ không chỉ có chúng, ngay cả quân ta đều đồn đãi rằng em là người trời, có thủ đoạn vô biên rồi."

"A... như vậy cũng là có chút..." Khải Minh không khỏi á khẩu. Đoạn hắn thở dài bảo:

"Thôi, cứ như thế cũng tốt. Ít ra Ải Săn Giao đã về tay chúng ta. Đường về Nam đã được chu toàn, mong rằng phía đại doanh không sao..."

"Ừmmm, hy vọng là như vậy..." Phương Dung cũng không khỏi lo lắng nói.

....

Keng!!!

Chang!!!!

"Giết chúng đi!!!"

"Giữ vững trận hình. Mọi người cùng cố gắng, không cần sợ hãi!!!"

"Bắn tênnnnnn!!!!!"

"Thuần, nâng thuẫn!!!!"

Tuy rằng Khai Minh cùng mọi người đều rất hy vọng đại doanh Lĩnh Nam vẫn vững như bàn thạch. Xong khung cảnh lại phức tạp hơn nhiều.

Trải qua hơn một năm mất đối mặt, hơn trăm trận chiến to nhỏ không đều, quân Hán, hay đúng hơn là Mã Viện, đã có hiểu biết không hề cạn đối với vua tôi Trung Châu. Trong mắt lão soái già, toàn bộ Lĩnh Nam chính là một khối quặng sắt, tuy thô ráp nhưng lại trong ngành vô cùng. Quan trọng hơn là Mã Viện có thể cảm nhận rất rõ có kẻ đang không ngừng ra sức rèn luyện khối sắt này thành một thanh gươm báu với tốc độ trưởng thành nhanh ngoài mức tưởng tượng. Một khi lưỡi gươm hoàn tất, nó chắc chắn sẽ là một thanh hung khí đủ sức đe dọa đến bình an của toàn thiên hạ, của Đại Hán. Đây là việc mà một tên nguyên hốt đời vì xã tắc, từng tuyên ngôn thà rằng da ngựa bọc thây như Mã Viện tuyệt đối không cho phép xuất hiện.

Nói là nói như thế, xong Mã Viện không trực tiếp tham gia chỉ huy trận chiến. Ở tầm vóc này của lão, việc đích thân ra trận khích lệ binh sĩ đã không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa. Vì thế Mã Viện cũng không vội tiến lên nơi đầu chiến tuyến mà lựa chọn cùng với đám tham mưu của mình leo lên tầng hai của chiếc lầu thuyền ở gần đại doanh quân Hán nhất, im lặng quan sát thế cục biến hóa cũng như sức kháng cự quyết liệt của quân Nam. Cứ như việc hai quân đang chém giết giành giật hết sức đẫm máu ở đầu kia của cầu thuyền vốn là một màn kịch hay, chẳng hề liên quan đến lão vậy.

"Nguyên soái, quân ta cùng man tặc giao chiến cũng đã hơn hai canh giờ rồi mà vẫn chưa thể đục thủng phòng ngự của chúng... nếu cứ như vậy phải chăng sẽ đánh đêm?" Một tên tham mưu quân nhẹ nhàng hướng ý dò hỏi.

"Nguyên soái, có cần thúc giục tiền quân đẩy mạnh không ạ?" Một tên khác lại cúi đầu mách.

Mã Viện nghe hai tên này lại nhai chỉ cười lạnh. Y xoa xoa cằm một chút. Kể ra bình thường tham mưu trong quân đâu có quyền lực góp ý, bàn mưu thiết sách, xong tất cả đều hiểu kẻ có quyết định tối cao nhất trong doanh trường bao giờ cũng là nguyên soái. Bình thường, dù cho chúng có được kỳ mưu diệu sách đều phải lựa chọn từ ngữ cho hoa mỹ chút để báo cáo, một phần vì để thể hiện trình độ học thức ưu việt của mình, phần khác đương nhiên cũng là hướng nguyên soái lấy lòng. Đàng này hai tên này lại ăn nói bộc trực như thế? Xem ra tám chín phần không thể thoát nổi cùng với việc Mã Viện gạt Lương Tung đi có chút liên hệ...

"Hừ, một đám ôn con toàn lo đầu đá, quá mức nhừ đầu..." Y nghĩ thầm. Đoạn lão nguyên soái nhếch miệng nói:

"Lư Long là chiến tướng từng trải trăm trận, kinh nghiệm, lịch luyện, tài năng đều không phải hạng vất vả mới chưa sạch đã đòi cầm binh có thể so sánh. Hẳn làm như thế ắt có lý do, các ngươi nhiều chuyện làm gì? Đánh đêm sao?..." Nói đến đây lão cười gằn bảo:

"Được, vậy thì đánh đêm đi. Người đâu!!!! Lập tức thấp nền, soi sáng cả đoạn sông này cho bản soái!!!!"

"Tuân lệnh!!!!"

Bùng bùng bùng...

"Phụ... phó soái, nguyên soái cho người đốt đuốc. Ngài xem..." Ở trên một chiếc lầu thuyền khác gần chiến tuyến hơn, Lư An nhận thấy ánh sáng hừng hực từ sau lưng hắt tới thì lập tức nghiêng hướng cha mình, Phù Nhạc Hương Hầu Lư Long bẩm báo.

"Đã biết, không cần quan tâm. Ngươi hãy lo nhìn kỹ phía trước cho ta."

Lư Long mặt không đổi sắc đáp lời, thế nhưng lòng bàn tay đang nắm thật chặt cán đại đao lại thoáng buông lỏng không ít. Hà hà, ít ra lão nguyên soái còn khá tin tưởng Lư Long hẳn, còn nguyên ý để hẳn mặc sức chủ trì trận chiến này. Đốt đuốc? Xem ra lão ta cũng đoán được dự tính của mình, hơn nữa... tuy không phản đối, xong cũng có phần thúc giục. Nghĩ đến đây Lư Long neho mắt nhìn về phía đối địch.

Quân Nam chống trả có rất quyết liệt, rất cương mãnh. Điều này cũng không có gì quá bất ngờ đối với đa số Hán tướng. Lư Long cũng không hề xa lạ, đương nhiên cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Vì thế mà ở giai đoạn đầu của trận chiến, sau khi quân Hán đã thành công thiết lập hệ thống cầu thuyền vững chãi, cũng hoàn toàn có đủ quân số đối đầu với man tặc, tên Hán tướng già dặn lại không quyết định đẩy mạnh thế công mà lại chọn lựa tỏ ra yếu thế hơn khi vừa đánh vừa thoáng lùi nhẹ về sau. Hẳn nhường hẳn cho quân Việt một khoảng không trên boong chiếc thuyền đầu tiên làm chỗ tập trung binh lực, tổ chức quân trận để so kéo dây dưa cùng mình.

Thoạt đầu, động thái này gây khó hiểu đối với nhiều tên tướng trẻ như Đặng Hồng, Lư An... cũng để cho quân Việt có thêm thời gian tập trung thêm nhiều binh sĩ, trong nhất thời khiến quân Hán từ nhường nhịn biến thành hơi có xu hướng thất bại, phải lùi lại không ít. Thậm chí có thời điểm Thánh Thiên cùng ông Cai đã có thể đẩy quân Hán về tận chiếc thuyền thứ hai, xem chút là cắt đứt được dây xích liên kết hai chiếc chiến thuyền, phá hủy được cầu.

Xong dường như Lư Long đã đoán trước điều này nên trên chiếc thứ hai lão bố trí rất nhiều cung tiễn thủ cùng cả hai giường trọng nỏ. Không những

thành công chặn đứng đà xung phong của quân Việt mà còn đẩy về lại chiếc thuyền đầu tiên.

Cứ như vậy, Lưu Long cùng Thánh Thiên trở hết tài nghệ. Hơn hai canh giờ liền quân Hán cùng quân Việt cứ như hai người tiều phu siêng năng không ngừng đưa đẩy nhau trên chiếc thuyền lớn. Họ chém giết, họ giằng co, lúc thì người này thắng thế nhưng vẫn chẳng thể đẩy nổi đối phương lên bờ, khi thì người kia bộc phát lại vẫn không cách nào công phá được chiếc thuyền phía sau. Máu tươi do chém giết đổ thành một vùng đỏ thẫm loang lổ nơi chiếc thuyền đầu bị mắc kẹt, sàn thuyền cũng đã sớm có đầy vết chém, lỗ thủng do bị vô số người đâm đập, thế nhưng màn kéo cưa vẫn dai dẳng không hề chấm dứt.

Đương nhiên về phía quân Việt, Thánh Thiên tuy cho rằng mình cù cưa thế này tuy có thể kéo dài thêm thời gian cho Vua rút bớt người dân, cũng có thể khiến càng lúc càng có nhiều binh sĩ đến đây trợ chiến, xong trong lòng nàng thủy chung vẫn có chút gì đó không an lòng cho lắm. Lưu Long là một tên tướng xảo quyệt lại sâu sắc am hiểu chiến thuật chậm mà chắc, vì thế càng đánh, nàng càng cảm thấy khó khăn. Đã không ít lần Thánh Thiên căn dặn ra lệnh cho quân sĩ lui lại để quân Hán tràn lên nhằm bẫy chúng nhưng đều bị lão cáo già tinh mắt nhận ra. Dù cho theo thời gian kéo dài, số lượng lính Nam kéo đến ngày một đông, nàng vẫn cảm thấy không tốt cho lắm. Cường công không được, dẫn dụ không thành; nàng chỉ còn nước vừa tham gia trò kéo cưa, vừa âm thầm suy tính đường khác.

Trực tiếp phá hủy cầu thuyền cũng là một phương pháp. Dù sao với một chiếc cầu gỗ dài hằng dặm lại chứa đầy quân giặc bày ra trước mắt như thế thì không thể nào không khiến nàng nảy sinh ý định dùng một mồi lửa đốt trụi được. Nàng rất muốn, và cũng đã thử không ít lần. Đáng tiếc thay dường như quân Hán cũng có kẻ đoán được ý định này của nàng nên đã ra sức ngăn chặn. Kể đó không ai khác ngoài tên giám quân mới được Mã Viện tin cậy là Ban Siêu.

Ban Siêu không hề hổ thẹn là kẻ được Mã Viện hết lòng tài bồi. Tuy rằng thân là một tên Trung Lang tướng, dù cho mang chức đại soái, Mã Viện không thể gia phong bất kỳ quan chức to lớn nào cho Ban Siêu, thậm chí phong làm giáo úy hay quân trưởng như cách lão hay mua chuộc hàng binh Việt cũng không thể. Xong như thế không hề làm giảm đi quyền lực thực tiễn mà lão trao cho hắn. Và với sự nhạy bén cùng tính quyết đoán của mình, Ban Siêu đã chứng minh tầm nhìn của Mã Viện là hoàn toàn xứng đáng.

Thánh Thiên lệnh cho Chu Thống dùng thuyền nhỏ ra đánh lên cầu thuyền, Ban Siêu đã sớm cho quân sĩ cung tên sẵn sàng đón chặn.

Thánh Thiên lại cho Phạm Võ mặc kệ hiểm nguy giữa lòng sông sâu, dẫn theo thợ lặn tìm cách đục thủng thuyền. Ban Siêu lại cho quân thả bè, bủa lưới cá khiến thợ lặn khó lòng đến gần.

Thậm chí Phạm Võ, Chu Thống liều mạng làm bè lửa muốn xông lên tìm điểm đột phá, Ban Siêu cũng khiến nỗ lực của họ hóa dã tràng.

Có Ban Siêu tại, dù cho không trực tiếp giúp quân Hán phá tan bức tường phòng thủ của quân Việt, xong lại góp phần khiến cầu thuyền vững chãi như bàn thạch. Mặc cho Thánh Thiên làm đủ mọi thứ vẫn không sao phá hủy được, đã vậy còn bồi cho quân Hán không ít thuyền con. Cho đến khi số thuyền còn lại quá mức ít ỏi không đủ sức đe dọa giặc nữa, Thánh Thiên mới ngờ ngợ cảm giác bản thân đã mắc sai lầm.

"Giám quân, Lưu Hầu vừa ra lệnh, có thể tiến hành bước tiếp theo rồi."

Một tên binh sĩ cúi đầu, hết sức cung kính hướng Ban Siêu bẩm báo. Những gì tên Ban giám quân này thể hiện hôm nay hoàn toàn đã thu được sự kính trọng của họ. Ban Siêu tuy là văn thân, xong trong mắt quân lính nhà Hán, hắn đã thể hiện ra tài năng chói lọi vượt xa đám tướng trẻ đồng lứa.

"Được!" Ban Siêu xiết chặt nắm tay, vẻ mặt hết sức bình tĩnh chẳng hề giống một kẻ đang liều mạng giữa chiến trường nguy hiểm một chút nào. Cũng khác xa với hình ảnh tên giám quân trẻ vừa non nớt vừa thiếu bản lĩnh buổi đi đánh Lê Thị Hoa tháng trước. Hắn bước lên, rút cặp song kiếm vốn được giá trên kệ trước mặt ra chỉ về phía bờ sông mà lệnh:

"Thời điểm đã đến, quân Nam đã ra hết át chủ bài. Đánh trống, thuyền con tiến lên, đổ bộ. Giết!!!!!!"

Tùng tùng tùng...

Tùng tùng tùng tùng....

Trống lệnh vừa tuôn ra, những chiếc thuyền con vốn được dùng làm rào chắn bảo vệ cầu thuyền liền lập tức động. Bọn chúng khua nhanh mái chèo, lấy tốc độ khó ai ngờ tới ào ào tiến về phía hai đầu bờ sông nơi mà quân Việt vốn đã rút đi phần nhiều binh sĩ nên để lại khá khá khoảng trống. Ngoài ra một bộ phận khác của chúng ngoặt về phía hai bên mạn cầu thuyền, không ngừng bắn tên áp chế quân Việt.

Lúc này, mưu kế của Lưu Long liền hiện rõ.

Thì ra hắn cố tình cò cưa với Thánh Thiên chỉ nhằm mục đích thu lấy chú ý của nàng. Cố tình làm cô thông soái đắm đầu vào guồng suy nghĩ rằng quân Hán sẽ lấy cầu thuyền làm điểm đột phá, làm nàng kêu gọi thêm nhiều quân sĩ đến hỗ trợ. Mặt khác, Lưu Long cũng đã sớm nắm rõ sức mạnh thủy quân của Lĩnh Nam đã bị đào gần như rỗng tuếch nên chẳng ngần ngại tạo giả tượng rằng quân Hán đang liều sống cò chết bảo vệ cầu thuyền để dụ Thánh Thiên phái ra bằng hết số lượng thủy quân ít ỏi còn lại. Kết quả đạt được hết sức khả quan; chỉ ít lâu sau khi giao chiến, thủy quân của Lĩnh Nam nhanh chóng rơi vào trạng thái tê liệt.

"Đánh trận này, thắng thua nằm ở chỗ cơ động linh hoạt. Lấy sở trường của chúng kéo thành điểm mạnh của ta, ép chúng phải theo nhịp độ của ta, bòn rút tinh lực của chúng để tạo thành cơ hội của ta. Đó mới là cách một tên thống soái ba quân cần phải nắm rõ." Lưu Long vừa hài lòng vuốt râu nhìn quân Hán thông dong đổ bộ lên bờ sông, vừa tự đắc hướng con trai của mình dạy dỗ.

"Đánh trận cốt lõi là ở giảm đi sai lầm của bản thân, khuếch đại sai lầm của địch. Chậm mà chắc cũng được, cơ hội không dễ có, càng không thể dễ lỡ."

Mà việc bảo vệ quân cờ chủ chốt của mình, không thể gây sai lầm làm mất tính chủ động chính là điểm mấu chốt nhất. " Ở phía sau không xa, Ban Siêu uồn ngực chấp tay sau lưng đứng đón gió sông lồng lộng, tự mình nói, tự mình tổng kết.

"Ngay từ lúc quân Việt không thể làm chủ được mặt sông rộng này thì, số phận chúng đã được quyết định. Chư vị, điểm này mọi người nên ghi nhớ. Dục tốc bất đạt, sau này đừng nên dùng từ ngữ non nớt nhạt nhẽo đi giảng giải cho bản soái cách đánh trận nữa." Mã Viện chống hờ tay lên lệnh bài, ánh mắt như băng lạnh đối với đám mưu sĩ đang run sợ cúi đầu phía sau dãy dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Khói lửa tràn lan

Quân Hán bất ngờ hành động khiến Thánh Thiên lập tức ý thức được mình tính toán sai lầm. Hóa ra ngay từ đầu quân Hán không phải đặt chú ý ở chiếc cầu thuyền này, mà chỉ dùng nó như mồi nhử phân tán bớt sự chú ý của nàng. Mục tiêu của chúng nằm ở khoảng không xung quanh nơi mà quân Việt đang bọc lộ ra không ít điểm yếu vì thiếu khuyết quân tinh nhuệ.

Không, không hẳn. Một luồng suy nghĩ không khỏi lóe lên trong đầu cô nữ soái trẻ tuổi. Nàng hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía tầng hai của chiếc lầu thuyền trước mặt, nơi mà Phù Nhạc Hương Hầu Lư Long đang chễm chệ vuốt râu ôm kiếm, ngao nghê quan sát chiến trường. Rất có thể gã Lư Long này vốn đã chuẩn bị sẵn hai nước cờ; nếu mà lúc này nàng quyết không dồn quân chặn cầu thuyền, không chừng hắn sẽ rất vui lòng thuận nước đẩy thuyền cho toàn quân đẩy thẳng, một cử phá nát phòng tuyến của quân Nam.

"Quả nhiên đường đi nước bước, chỗ tốt điểm xấu của ta đều đã sớm nằm trong tay giặc. Thật hận!"

Thánh Thiên nghĩ thầm, nàng đương nhiên hiểu quá rõ sở dĩ Lư Long có khả năng tính toán hai, thậm chí ba hay nhiều hơn hướng công trại là vì có kẻ đã bán sạch tin tức tình báo cho hắn. Vì vậy bây giờ nàng có làm gì đi nữa cũng rất khó có thể vực dậy tình thế. Sai lầm của nàng không nằm ở việc chặn hay không chặn cầu thuyền, cũng không nằm ở việc đoán sai ý đồ của quân thù. Nàng sai là sai ở cái suy nghĩ khinh khi những tên Việt gian, những con sâu bọ đục khoét đội hình dân tộc.

Không dám chân chờ nữa, Thánh Thiên lập tức hét to ra lệnh:

"Bảo cho tiền quân lùi lại, rời khỏi cầu thuyền."

Bây giờ tốt nhất cũng chỉ còn cách tạm lui tránh mũi nhọn. Vừa củng cố lại thế thủ, vừa kéo dài thế công của giặc đợi thời cơ phản công thôi. Thánh Thiên nắm chặt hai tay âm thầm định đoạt...

"Rõ! Toàn quân lùi lại, toàn quân lùi lại."

"Toàn quân lùi lại..."

Vụt!!! Phập!!!

Lão Cai vừa hoành đao gạt ngang ổ bụng một tên quân Hán thì tiếng lệnh cũng theo giọng hô của đám quân trưởng mà truyền đến. Ông vội vàng chồm dậy lau đi vết máu loang lổ nơi mặt, lấy chút thời gian rảnh rồi hiếm hoi nhanh chóng liếc sơ qua chiến trường. Vừa nhìn, mặt ông liền biến sắc. Những gì Thánh Thiên suy tính ông cũng ngay lập tức nắm bắt được.

"Đi chết đi!!!!" Một tên Hán quân thấy ông ngờ người ra thì lập tức hét lên, lấy hết can đảm lao tới. Thanh đao trong tay hắn vung cao nhắm thẳng vào đầu ông, tay kia vẫn không quên nâng thuẫn che kín trước ngực phòng thủ.

"Cút!!!" Rầmmmmm

Lão Cai không chút nao núng quay ngược cán đao nện mạnh vào ngay giữa tấm thuẫn khiến tên Hán quân choáng váng thoáng khựng lại. Ngay lập tức, hắn cảm giác bên vai mình có ai nắm lấy, chưa kịp chuẩn bị thì đã bị một nguồn lực khổng lồ nhấc bổng lên, ném thẳng xuống dòng sông bên cạnh.

Ummmmm

Lão Cai chẳng hề để tâm đến những bọt nước trắng xóa vừa văng lên mặt mình. Tay ông thuần thục nâng đao tiếp tục chém gãy chân một tên khác, miệng ông cũng lập tức truyền lệnh:

"Vừa đánh vừa lui. Đi, rời khỏi cầu thuyền!!!!"

"Hô hô!!!!"

"Hô hô!!!!"

Quân Hán thấy lính Việt buông bỏ giăng co, chậm chậm lùi ra sau thì lập tức hết vang, hồ hởi tràn lên. Xong lúc này hàng ngũ của quân Việt vẫn còn khá kết nối, lại thêm trong quân có một dũng tướng như Lão Cai chống đỡ nên chúng vừa áp sát đã ném phải không ít trái đổng, bị đánh dạt ngược về sau khi bỏ lại tầm mười mấy bộ thi thể.

"Hừ, không cần vội. Truyền, trường thương trận ép lên, từ từ bám theo chúng." Ở trên tầng cao, Lưu Long quan sát thấu triệt tình thế liền cười nhẹ ra lệnh.

"Hô hô, hô hô!!!!"

Quân Hán nghe lệnh là động. Dao binh dậm chân lùi về, lính trường thương rầm rầm sấn lên, tất cả đều thuần thục, nhuần nhuyễn như đã diễn tập không biết bao nhiêu lần. Lính trường thương vừa lên trước đã nhanh chóng chĩa mũi nhọn của mình, tựa như một con nhím đang xù lông lên ép tới sát khiến cho quân Nam vốn đang lùi về sau lại càng bị ép phải lùi nhanh hơn, thoáng chốc có chút xáo động về mặt hàng ngũ. Theo thời gian trôi qua, sự xáo động này càng lớn, hành động cường ép trắng trợn này gây không ít ức chế cho quân Việt, làm cho nhiều tên không nhịn nổi nữa liền gầm lên phản công. Tất nhiên là bọn họ lao lên cũng vô ích, trước thương trận dày đặc thì hành động này chẳng khác gì tự sát, thế nên chỉ sau khi để lại vài bộ thi thể với nhiều lỗ thủng to nhỏ trên thân, quân Nam đành phải hậm hực ngậm bồ hòn tiếp tục lùi ra sau.

Đương nhiên nói như vậy không có nghĩa là thương trận quân Hán quá lợi hại, mà vì Lão Cai đã cố ý dẫn dò thuộc hạ cố gắng nhịn nhục, giữ lấy hàng ngũ lùi về. Lúc sau, ông vừa thấy Thánh Thiên liền cất tiếng bàn bạc:

"Nàng Chủ, chúng nó toan tính vây chết tiền quân của chúng ta, không thể dây dưa với chúng được."

Thánh Thiên đang lạnh lùng quan sát từng tốp quân Hán tranh thủ đổ bộ, thanh lý vật cản, chỉnh đốn đội ngũ ở cách đó không xa. Bấy giờ quân Hán vẫn chỉ mới đưa lên bờ tầm mấy trăm gần ngàn thôi, thế nhưng số lượng của chúng lại tăng lên hết sức nhanh chóng. Thánh Thiên há có thể khinh thường? Nàng trầm ngâm lắc đầu nói:

"Bây giờ mà vồn vã lùi về sau ắt sẽ bị chúng cắn mãi không buông, không dễ lùi. Mà nếu còn ở đây thì rất có thể sẽ bị chúng vây kín. Tình thế hiện giờ... không dễ giải quyết. Mấu chốt..."

Mấu chốt tất nhiên là do quân Nam đang thiếu hụt nhân lực trầm trọng. Ông Cai đương nhiên hiểu rõ. Nếu lúc này ở đây có Lạng Sơn quân cầm cự, hoặc có Lĩnh Nam quân chống đỡ, không chừng quân Nam còn có thể có đủ thời gian hiệu triệu các tộc phản công. Nhanh chóng dẫn đo một chốc, ông cần rằng quyết định:

"Như vậy đi, nơi này để lại cho ta năm ngàn người, ta sẽ cố giữ chân chúng càng lâu càng tốt."

"Vậy?" Thánh Thiên thoáng chút chần chờ. Đoạn nàng thờ dãi, tình hình diễn ra thế này dầu nàng có muốn hay không cũng đã muộn, Thánh Thiên dứt khoát gạt đầu bảo:

"Được..."

Hai người nhanh chóng vạch ra bước đi sơ bộ, xong hiện giờ dù đã đồng ý phân binh chống đỡ, Thánh Thiên cùng Lão Cai vẫn chưa thể ngay lập tức hành động được. Cả hai gòng mình ổn định quân sĩ đang bị thương trận dồn ép, lại cố gắng chống cự với từng đợt quấy phá đến từ hai cánh của quân Hán đánh rát, từ từ lùi dần về sau. Suốt một đường vừa đánh vừa lùi, hai quân để lại từng dãy thi thể; tuy số lượng không nhiều do số người trực diện đối đầu nhau không có bao nhiêu, xong độ thâm thiết lại chẳng hề kém bất kỳ trận chiến nào trước đó. Bất kỳ một tên lính nào, dù là Việt hay Hán, chỉ cần sơ sẩy ngã xuống, hoặc bị thương, hoặc bị kéo vào quân trận của đối phương đều mang ý nghĩa là thầy xác không vẹn toàn. Đầu cụt, tay cắt, chân gãy, nội tạng vương vãi khắp nơi, thoạt nhìn đã thấy ngay chỗ này không phải nơi dành cho những kẻ yếu gan.

Đợi đến lúc quân Việt thành công lùi về tới cửa trại thì quân Hán cũng đã thu lại thương trận, thôi tiếp tục ép lên mà tạo thành một vòng cánh cung dày đặc muốn bao lấy quân Việt lại.

Đến độ này thì dù muốn dù không, bờ sông đã coi như thất thủ. Thánh Thiên đỏ mắt nhìn từng tốp quân Hán vừa lên bờ không lâu đã lập tức chạy sâu vào đốt phá bên trong doanh trại dữ dội.

"Chết tiệt, Lưu Long quả nhiên xảo quyết, hấn quyết tâm không để cho chúng ta có thời gian để thở nữa." Lão Cai tức giận gầm lên:

"Chủ, cô cứ lui trước đi, lẽ mề nữa tổn thất sẽ càng lớn đó!"

Nàng Chủ cũng gạt đầu, ngay tức thì dẫn một toán quân rút về sau. Trong lòng nàng chỉ thầm hy vọng Vua không có việc gì, các nơi vẫn còn đang cố giữ vững.

Lo lắng của Thánh Thiên là hoàn toàn có cơ sở. Từ khi đổ bộ vào, quân Hán liền hành động với tốc độ chóng mặt. Khác với Cảnh Thư, Lưu Long không tập trung quân lực lại để đợi nhiều binh sĩ hơn hoặc đặt toàn bộ hy vọng vào những nhánh tinh binh đi tìm đầu não của quân Việt. Trái lại, lão ta không ngừng phân tán quân Hán thành nhiều tốp, liên tục tiến sâu khếch tán vào bên trong, không hề kiêng dè tấn công vào nhiều điểm khác nhau. Thoạt nhìn chiến thuật này tuy rất quái lạ, xong nó lại mang đến hiệu quả khó ai ngờ.

"Bát Nạn, quân giặc vòng qua tiền quân, đang không ngừng gây loạn khắp nơi. Chúng tôi phải làm sao đây?"

"Bát Nạn, bộ tộc họ Dương bị tấn công. Bọn họ đã ba lần giục chúng ta cử thêm quân tới ứng cứu rồi!"

"Bát Nạn, các bộ lạc họ Cao, họ Nùng lấy lý do chống cự địch không muốn đến họp quân, làm sao đây?"

"Tộc họ Chu bị tấn công, họ liều mình phá vây nhưng không được nên đã đầu hàng giặc rồi."

"Tộc người Ba đã rút lui khỏi trận địa, bọn họ chạy rồi..."

Răng rắc...

Nàng Thục giận dữ nắm chặt tay để những khớp xương kêu lên rộp rộp. Tình hình hỗn loạn lúc này đối với nàng có chút giật gấu vá vai. Đối mặt với thế công ngày càng gần của quân Hán, Nàng Thục cần thêm nhiều binh sĩ hơn nữa đến đây để tổ chức trận hình. Thế nhưng các tộc lại lấy đủ loại lý do, người thì trang bị thiếu hụt, kẻ thì người thân hoảng loạn nên đến trễ, có người thậm chí còn gửi lính đến báo lại rằng bọn họ đã xung phong lên tuyến đầu rồi, không cần đến đây chinh quân làm gì nữa.

"Bọn ngu xuẩn, lũ ích kỷ!"

Nàng mím môi, tay thì không chút chậm trễ quạt song nguyệt đao chém gãy cổ một tên quân Hán.

Hét!!!!

Vù!!!! Phập!!!!

Đào Đô Thống gầm to vung đại đao chém ngang người kẻ địch, sau đó chàng xoay người lách ngang né đi một đường thương đâm tới. Tên lính Hán đánh lên Đào Nhất Lang còn chưa kịp thu thương lại đã bị cùi chỏ của chàng đã nện vào mặt bật ngửa ra sau. Tức thì có mấy mũi mâu lập tức chọc tới, đâm sâu vào bụng hắn.

Tên khốn bị hội đồng này là kẻ cuối cùng trong nhóm quân giặc tấn công vào chỗ của Trung Châu. Hắn vừa ngã xuống, mọi người liền tranh thủ thờ đòn.

Bấy giờ toàn đại doanh Lĩnh Nam đã không còn chỗ nào an toàn, không còn chỗ nào mà không có tiếng chém giết. Khói lửa bốc cháy dữ dội ở mọi nơi, làm cả bầu trời chiều như ngã hẳn sang một màu đỏ đầy bi phẫn. Ngay cả khu vực vốn là chỗ chứa quân lương, trang bị ở tận phía sau, chả biết là do quân Hán mò tới, hay là do Khâu Ni tuân theo mệnh lệnh từ Vua, cũng đang bốc cháy hừng hực... Cho đến tận lúc này nhiều cừu súy quân Việt vẫn còn chưa thể hiểu nổi, vì lý do gì mà tình thế lại chuyển biến xấu đến vậy. Bọn chúng có thể không biết, còn những người đang tề tụ lại đây thì rõ mồn một trong lòng.

Tuy mới hôm qua thôi các tộc còn nhao nhao cúi đầu tuyên thệ trung thành với Vua Bà, xong lúc này bọn họ lại hành động có chút trái ngược. Thục biết sơ dĩ có chuyện này cũng là vì lời tuyên thệ kia dù sao hãy còn khá mới mẻ, còn chưa có qua thời gian dài vun đắp, nuôi dưỡng. Và lại lúc này giặc tỏ ra gian ngoan hơn hẳn, chúng không tập trung binh lực đánh thốc đến trung tâm quân Việt mà lại chia nhỏ ra tấn công vào các doanh của mỗi bộ tộc khác nhau. Đứng trước nguy cơ gây xâm hại đến lợi ích, đến bản chất của bộ tộc, các tù trưởng, cừu súy đành chọn lựa quên đi lời thề, khư khư bảo vệ mình trước tiên.

"Đứng ra chúng ta nên làm theo lời ông Công nói, tách các tộc ra trộn vào đại doanh. Ài, chỉ trách tôi quá tự mãn, chậm trễ làm việc này nên mới dẫn đến mỗi tộc tự chiến, không đoàn kết được." Ở trên lưng con voi chiến, Trung Trinh không khỏi tiếc nuối thốt lên.

"Chuyện này không phải chỉ đơn giản như vậy. Dẫu chúng ta có thực thi, quân Hán cũng sẽ không cho chúng ta thời gian chinh đồn. Lúc đó e rằng tai họa còn lớn hơn vậy nhiều." Trên con voi đen bên cạnh, Vua Bà lại lắc đầu nói.

Bên dưới, Đào Đô Thống vừa túm lấy một miếng vải vụn lau sơ cây đao, vừa dóng tai nghe tiếng chém giết vang vọng, chàng hỏi lấy:

"Bây giờ chúng ta làm sao đây? Có nên cừu quân đi giúp các tộc không?"

"Làm sao cừu đi được? Mà dù có đi nữa, tôi sợ là quân đi qua thì dễ, lại không thể quay về ấy chứ." Mai An cười nhạt đáp trong khi đưa tay cho nàng Tía băng bó nhẹ.

Thật ra mà nói số quân Hán tấn công mỗi bộ tộc là không nhiều. Dù sao quân Hán cũng chỉ có tương đương quân số tộc Việt mà thôi, có nhỉnh hơn cũng không hơn bao nhiêu, lại qua thời gian dài tranh đấu, số quân còn lại chắc chắn không thể nào đủ để tấn công toàn bộ các tộc được. Như thế mỗi bộ tộc nhiều lắm cũng chỉ bị vài trăm, thậm chí vài chục tên mò tới làm phiền là cùng. Nếu như lúc này các tộc gần nhau chịu liên kết lại thì việc đánh bật quân giặc làm phiền là không khó. Có điều, họ chịu làm như vậy sao?

Ha ha, câu trả lời tất nhiên là không! Ngay cả việc Trung Châu yêu cầu bọn họ tập trung người già, phụ nữ cùng trẻ em lại sau trại để cho Phật Nguyệt cùng nàng Nước bảo vệ lùi đi trước, bọn họ còn vịn đủ thứ lý do thoái thác, quyết một quyết hai giữ lấy bên mình thì đừng mong họ sẽ chịu liên hợp chống giặc.

"Bọn họ không trực tiếp trở cờ theo Hán đã là điều may mắn nhất rồi." Trung Trinh đau lòng thốt lên. Dù sao đi nữa lần này chủ soái quân Hán đã nắm ngay điểm yếu nhất của quân Việt mà xoắn. Cách đánh phân tán này vừa thực dụng, lại hiệu quả khôn lường, trong nháy mắt đã làm cho quân Nam bị phân hóa mảnh liệt.

"Điều này có đúng hay không còn khó nói lắm." Nàng Thục lại nâng song nguyệt đao lên nói. Cách không xa đã có một mảng quân lính đông như kiến rầm rầm lao lại đây. Những con kiến mặc giáp sắt với khăn trùm màu đỏ rực như lửa, chẳng thể làm lẫn vào đâu được.

"Chúng lại đến? Thật nhanh! Xem ra trên đường còn không gặp bao nhiêu trở ngại." Đào Chiêu Hiến cũng nâng đao lên nói, ánh mắt chàng bắt lấy vài bóng hình quen thuộc trong hàng ngũ giặc: "Hoặc thậm chí còn phải nói là được hỗ trợ thuận lợi vô cùng."

Trong lúc đó, ở phía quân Hán dường như có chút hớn hờ vì phát hiện ra bọn họ. Tên đi đầu ghì chặt cương ngựa lệnh toàn quân thoắt dừng lại. Chúng tranh thủ chinh đồn sơ trận hình rồi từng bước tiến tới. Ở giữa, một cây cờ màu đỏ rực không có bất kỳ ký tự nào được chúng nâng lên cao, không ngừng tung bay. Kèm theo đó là từng tên quân thám thi nhau tủa ra khắp nơi. Có lẽ là để đi báo lại cho các cánh quân khác gần đó biết được chúng đã tìm thấy mồi ngon, mau mau tới hỗ trợ.

"Xông lên, đánh tan bọn này, chúng ta nhanh chóng lên hội quân với Thánh Thiên cùng Ông Cai." Trưng Châu không thể nghỉ ngơi nhiều nữa, nàng lập tức rút Thuận Thiên tạo thành tiếng "Réeeeeeeee!!!!!!"

Rồi nàng hét lớn:

"Giết!!!! Giết!!!!!"

Gần ba ngàn quân sĩ sau lưng cũng hò hời hét vang, theo sau bóng voi khổng lồ ủa lên tiếp tục chạm trán với giặc.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Đế tinh Phương Nam

Xoẹt!!! Xoẹt!!!!

Thực lách người ngang qua hai tên quân Hán, song nguyệt đao linh hoạt lướt theo sau nhẹ nhàng lau trên cổ hai tên kia để lại hai đường máu tươi cực kỳ mỹ lệ. Bên cạnh, Mai An cũng nâng cán thương gạt ngã chân một tên khác trước khi Mai Hồ vung đao kết liễu hắn.

Quân Việt dưới sự dẫn dắt của hai chị em Vua Bà cùng dàn cừu sủy đầy võ dũng đã bộc lộ ra sức chiến đấu phi thường. Bọn họ đẩy mạnh một lượt, đánh tan ba, bốn đợt vây công của quân Hán. Đã vậy trên đường tấn công, họ còn thành công giải cứu cho mấy bộ lạc bị giặc vây khốn, rồi cuộc kéo theo số quân lính lên tới gần vạn quân.

Thế nhưng mọi việc đều không thể suông sẻ mãi. Càng lên tới gần tiền tuyến, Trưng Châu càng có thể cảm nhận được sức ép dữ dội mà giặc đem tới. Bọn họ vừa giết một tên, chúng đã đổ đến một đội, vừa đánh tan một đội, giặc đã kéo tới một mảng, một đàn. Chi chít đầu giáp đen tua đỏ đặc trưng kéo theo khói lửa của chiến loạn đến che kín cả con đường phía trước. Dù là bản thân Trưng Châu đang đứng trên thân voi to lớn cũng không thể nhìn thấy tận cùng của chúng. Giặc quá đông.

"Thực, tiếp tục như thế này không phải là biện pháp tốt. Chúng ta cần làm gì đây?" Đào Nhất Lang áp sát lại phía nàng Thực hỏi.

Bát Nạn đại tướng quân thờ dài, nàng ngược lên nhìn bóng lưng Trưng Châu, cắn răng thủy chung không nói nên lời. Biện pháp? Còn biện pháp nào bây giờ? Lòng cô Đại tướng quân như quặn lại.

Không còn biện pháp không phải chỉ bởi vì địch quá đông đảo, mà còn bởi vì tinh thần lẫn thể xác của toàn bộ quân lính Việt qua mấy ngày liên chiến đấu liên tục, đã sớm lâm vào tình trạng khí cùng lực kiệt. Tận mắt nàng nhìn thấy không ít binh sĩ gào lên lại không đủ lực chặt xuống, một số khác đánh nhau mà té lên té xuống không biết bao nhiêu lần. Chính mắt nàng còn nhìn thấy một người lính trung niên vừa quát to đánh ngã đối thủ, ấy vậy mà lưỡi búa trong tay chỉ vì hơi vũ khí lên chậm một nhịp mà không còn cơ hội kết liễu kẻ thù, cuối cùng lại bị đám xung quanh nhấn chìm.

Lúc này đây không chỉ nàng, mà rất nhiều cừu sủy đều hiểu rõ trong lòng. Chẳng còn biện pháp nào tốt hơn việc đưa quân rút lui?

Xong, rút quân sao?... Rút quân, hai từ này vậy mà khó chịu vô cùng. Nó có nghĩa là đại doanh Cẩm Khê, một trong những bức tường cuối cùng còn sót lại của tộc Việt, chấp nhận thất thủ. Quân Nam đã để mất bao nhiêu bức tường như vậy rồi? Lạng Sơn, Động Đình, Lăng Bạc, Cổ Loa... Đã bao nhiêu lần Vua tôi Trưng Châu phải nghiêng răng nghiêng lợi, phải lệ nóng tràn mi rút lui rồi? Thân là một trong những người đứng đầu quân đội Lĩnh Nam, Thực khó lòng chấp nhận điều này, Trưng Châu, lại càng không. Vì thế lúc này, mọi người đều cắn răng chịu đựng, đều phấn đấu hết mình.

"Mọi người cùng nhau nỗ lực một chút. Chúng ta nhất định có thể đánh đuổi chúng ra khỏi đại doanh!"

Trưng Châu hô hào. Bất chấp bản thân cũng đã thấm mệt, bất chấp từng cơn đau đang không ngừng khuếch tán với tần suất càng lúc càng dữ dội trong người, nàng vẫn gương mẫu cười voi lên đầu trận tuyến cùng quân sĩ xung phong...

Rầm rầm!!!! Bầy voi tựa như những cỗ chiến xa hùng dũng không biết sợ hãi, không chút chùn chân, tiếp tục càn quét tới trước.

Tuyệt nhiên là mất Cẩm Khê không đồng nghĩa với việc quân Nam hoàn toàn lụn bại, không đồng nghĩa với tinh thần chiến đấu của tộc Việt tan rã. Mỗi người đều hiểu phía Nam Cẩm Khê còn có một vùng Ty Ảnh rộng lớn làm hậu thuẫn cho họ. Chỉ cần họ rút về Ty Ảnh, cuộc kháng chiến này còn có thể

tiếp tục. Xong, ai lại chẳng mong quân mình có thể thành công chặn đứng đà xâm lược của giặc ở đây? Ai lại chẳng muốn đập tan kẻ thù ngay tại lúc này? Phuong Nam xa xôi không chỉ có thủy thổ khác biệt mà còn khiến tâm trạng của những con người sinh ra, lớn lên phía Bắc này trở nên nặng nề hơn nhiều. Có thể khó bỏ, ai lại nỡ dứt ruột rời xa nơi chôn nhau, cắt rốn bao giờ? Đó chính là thứ chấp niệm dai dẳng không chỉ bám chặt lấy tâm khảm mỗi người lính ở đây, mà ngay cả một người từng hết mình tán đồng kế hoạch Nam tiến như Trưng Châu cũng không sao thoát nổi. Tuy nhiên, chấp niệm này cũng không hẳn xấu, nhiều khi nó còn mang đến tác dụng khả quan vô cùng.

"Tổ tiên phù hộ, chúng ta nhất quyết chiến thắng. Anh chị em, đẩy lên!!!!" Vua Bà lại lần nữa vận công hết vang.

RÉ!!!!!!

Uỳnh!!!! Rầm rầm!!

"Quyết thắng!!! Đẩy lên!!!!" Quân sĩ Lĩnh Nam đáp lời, người trước tiếp bước chân đội voi, người sau tiếp bóng lưng người trước, một lòng không buông bỏ

Người ta thường nói, đôi khi tinh thần mạnh mẽ có thể giúp con người vượt xa giới hạn của bản thân, để họ vươn tới những thành tựu rực rỡ mà người bình thường không cách nào đạt được. Trong tình huống hiện giờ, Trưng Châu chính là điểm tựa cho tinh thần của quân Việt. Nàng chính là cội nguồn sức mạnh, là ánh hải đăng soi sáng tiếp thêm ý chí kiên định cho ba quân tướng sĩ. Mà đàn voi lúc này chính là điểm tựa cho tinh thần, cho chấp niệm của Trưng Châu. Nói không ngoa, qua mấy tháng huấn luyện, cho dù bây giờ kỵ binh quân Hán có xuất hiện cũng khó lòng là đối thủ xứng tầm với đàn voi này được chứ đừng nói chỉ bây giờ, khi mà kỵ binh của chúng đã bị tiêu diệt đến mức gần như chẳng còn.

"Đứng! Tiến lên! A Hắc, đá bay chúng cho ta!" Trưng Châu hướng con voi ra lệnh.

RÉ!!!! Con voi đen tâm ý liên thông nâng vòi quét ngang, trong tích tắc quét bay bảy, tám tên giáp sĩ.

...

"Chân nhân, ngài đã xong?" Đặng Hồng vừa hỏi hột nhìn bảy voi dữ đang thi triển thú uy, vừa tỏ ra cung kính vô cùng hướng tới Vân Huyền vừa kết thúc bói toán bên cạnh, chấp tay hỏi.

"Ừm, vừa xong. Duyên Bình đừng vội. Lần này xong việc, chắc chắn công đầu không tài nào thoát khỏi tay ngài." Tên đạo sĩ đáp lời.

"Tiểu chất không dám... chẳng qua nếu chúng ta kéo quá lâu sẽ không khỏi gia tăng tổn thất. Tổn thất quá lớn, tiểu chất cũng không gánh vác nổi, ngài xem..." Đặng Hồng không chút chần chờ lắc đầu nói ngay.

"Ha ha ha. Vậy bắt đầu thôi." Vân Huyền cười nhạt gật đầu. Không phải hẳn không lý giải cái khó của tên Đặng Duyên Bình. Xong sự việc hệ đại vô cùng, hẳn quả thật không dám làm qua loa, cũng không thể để nhiều người biết.

Hán Đế ra chiếu, Mã Viện xuất quân, binh tướng tính ngàn, giáp sĩ ra vạn, tinh kỳ che trời, thương mâu rợp đất, hùng hùng hổ hổ giống trống rọi kinh dẹp loạn. Ngoài mặt mọi người đều thấy lần nam chinh lần này cũng như những lần ra trận dẹp loạn khác, cũng đồ sộ, cũng uy nghiêm, xong lại không chút khác lạ. Riêng mỗi Vân Huyền lại hiểu nó có ý nghĩa cực kỳ phi phàm.

Phía Đông tạm không bàn tới. Lĩnh Nam, tuy cũng là mạn di chi địa, u mê cùng cực, nhưng lại chứa đựng bản chất hoàn toàn khác biệt với hai vùng còn lại. So với Bắc địch, Tây hồ, Nam man không có nhiều dê, cừu, càng không có đồng cỏ tốt có thể dưỡng ngựa. Vì thế so về quân sự, mỗi lần nam man dậy binh phản loạn đều không thể nguy hiểm bằng các tộc du mục phía Bắc mỗi năm cướp bóc một lần, hay các tộc phía Tây đánh chiếm tứ tung, làm biên cương bất ổn. Thế nhưng, Lĩnh Nam lại là nơi mà Hán Đế ngày đêm lo lắng.

Tất cả đều bởi vì hắc! Vân Huyền ngẩng đầu nhìn lên cao, nơi một ngôi sao đang không ngừng tỏa ra những tia sáng nhạt nhòa nhưng chắc chắn. Nó tựa như một con người tuy nhỏ bé lại kiên trì vô cùng, ngày đêm miệt mài không ngừng nghỉ, cố gắng rướn tia sáng của mình đi thật xa nhằm liên kết những ngôi sao khác; không ngừng kéo chúng tề tụ lại, cùng nhau phát sáng, cùng nhau lớn mạnh. Nó, chính là hình thức ban đầu của một dải ngân hà chói rọi. Nó, chính là căn nguyên lo âu của Hán Đế. Nó, chính là Tử Vi Đế Tinh của dân Nam, là ngôi sao chiếu mệnh của Minh quân tộc Việt.

Bắc địch dậy binh đây là vì đói quá mà cướp bóc. Chúng đến rất nhanh, rất tàn ác, nhưng chúng đi cũng nhanh như vậy, chỉ là một cơn bão nổi quét qua rồi thôi. Tây Khương, chúng chỉ ham mê chiến loạn, tựa như những đứa trẻ nhỏ mới lớn muốn thể hiện sức mạnh của mình, muốn được người ta công nhận mình là một thành viên trong nhà, một thành viên vũ dũng, không hơn.

Cách xử lý Tây Khương đơn giản là mua chuộc. Chỉ cần cho bọn chúng hưởng lợi. Chỉ cần hé cho chúng thấy một tia xiu xiu coi trọng, các tộc người Khương sẽ lập tức quay sang đầu đá lẫn nhau ngay. Đó là bởi vì chúng không đồng lòng, cũng không ai phục ai. Đã vậy phía Tây sau mấy đời chiến loạn đã sớm cạn cỗi, hoang vu, cái họa ở đó càng không đáng để Lưu Tú bận tâm.

Đối với Bắc địch nhà Hán có thể cử binh dẹp loạn, gia cố quan ải, thủ biên... như vậy là ổn. Rợ phương Bắc tuy gây thiệt hại khá nhiều xong lại là nguồn quân công dồi dào, nguồn luyện binh phong phú mà các tướng quân vẫn hằng mong mỏi. Thử hỏi không có các tộc Hung Nô, Ô Hoàn, Tiên Ti... thì lấy đâu ra các cánh quân nức tiếng tinh nhuệ Ung, Ký, Tịnh? Hơn nữa cũng như phía Tây các tộc này cũng khá chia rẽ, tự coi mình là chính tông không ai phục ai. Vì thế trong lòng Hán Đế: mỗi họa Bắc địch tuy lớn, xong xét lại thì là may, rủi đồng đều, là cơn dao hai lưỡi có thể lợi dụng được.

Chỉ có Lĩnh Nam là khác. Ở phía Nam tuy cũng có nhiều bộ tộc, cũng có nhiều dòng họ, xong nơi này từ lâu đã đánh dấu chủ nhân của mình, đó là tộc Việt, và kẻ phản loạn nhiều nhất, cũng chính là tộc Việt. Tộc Việt nổi dậy không phải vì muốn cướp bóc, không phải để đòi hỏi tiền tài hay quan chức, họ vùng dậy để đòi lấy quyền làm chủ đất nước của mình, quyền tự do, độc lập, cái họ cần là dựng quốc. Đáng lo hơn là họ có văn hóa không kém gì

tộc Hán, có lịch sử lâu đời, lại có được ý chí không dễ gì phai nhòa. Chỉ cần họ có thể, họ tất nhiên tìm đủ mọi cách ngoi lên, đoàn kết lại. Đánh thua rợ phía Bắc nhiều lần mất vài vạn dân, tổn thất vài năm phục hồi, đánh thua Tây Khương cũng lắm tổn kém tơ lụa, tổn vàng bạc mua chuộc. Còn để tộc Việt đánh thắng, một cõi miền Nam trù phú sẽ không cánh mà bay, kèm theo đó là vô cùng vô tận đất đai trù phú, kỳ trân dị bảo, thử hỏi làm sao Lưu Tú chịu để yên.

Mà chết người ở chỗ theo phương Nam Đế Tinh ngày ngày hiển lộ, mối họa này lại càng lúc càng rõ ràng. Trưng Vương khởi nghĩa, sáu mươi ba thành đều theo, lập nước Lĩnh Nam, đóng đô Mê Linh. Từng dòng từng dòng chữ chính là từng nhát búa không ngừng nện, chém, chặt vào trong tâm khảm của Lưu Tú, khiến y ngạt thở không sao chịu nổi.

Tính chất khác biệt, dẫn đến biện pháp xử lý cũng hoàn toàn khác nhau.

"Để tìm ra cách trấn áp Đế Tinh này, toàn bộ Đạo gia ta phải tốn ba năm tâm huyết, hư hao vô số tài bảo..." Vân Huyền dùng thái độ hết sức nhẹ nhàng, xong lời lẽ lại nặng như Thái Sơn đối với ba tên sau lưng bảo:

"Các ngươi tất nhiên hiểu rõ ý nghĩa của lần hành động này, đúng chứ?"

Ba tên ăn mặc giáp trụ Hán quân quân trưởng cùng nhìn nhau rồi trịnh trọng gật đầu, một tên trong đó có vẻ là sư huynh bước lên chấp tay nói:

"Sư phụ, đệ tử hiểu rõ. Bằng mọi cách phải giết chết Đế quân của chúng, phá lấy Đế tinh, ép chúng ngàn năm không trở mình được."

"Ừm..." Vân Huyền gật đầu hài lòng, tay nhẹ nhàng vuốt chòm râu. Ngàn năm, cho dù lần này hẳn có thành công cũng chỉ có thể trấn áp tộc Việt ngàn năm không thể ngóc đầu dậy nổi thôi. Còn về sau thế nào, e là chẳng thể tính hết được. Hắn chậm rãi quan sát Trưng Châu, Trưng Trắc đang cười trên lưng voi đuổi giết quân Hán tới gần đây rồi chỉ tay lên trước nói:

"Đi đi, thí quân, sát Đế tinh, vì Đại Hán vạn tuế."

"Vì Đại Hán vạn tuế!!!" Ba tên kia gật đầu hô lên, thân thể liền nhanh chóng lóe lên hóa thành ba cái bóng đen hòa vào dòng binh lính trước mặt.

RE!!!!!!!!!!!!

RE!!!!!!!!!!!! Uyển Uyển

"Aaaa!!!"

"Chuyện gì??"

"CHỊ!!!"

"Mau bảo vệ Vua!!!"

Đột nhiên cùng lúc này hàng voi đi đầu bỗng rú lên đau đớn. Nhiều con bất thành linh ngã quỵ xuống đất, khiến cho nài voi và binh sĩ bên trên không chuẩn bị kịp, bị hất tung theo. Tất nhiên thân là con voi đi đầu, con Đen cũng không hề ngoại lệ, và Trưng Châu cũng không chút may mắn bị bắn tung ra khỏi bành voi, ngã sòng soài trên nền đất sỏi lồi lõm chồm.

"Hộc..." Vua Bà vốn đã bị hạ độc, thân thể tuy nhìn như uy mãnh lại đã sớm yếu ớt vô cùng, vì thế cú ngã trời giáng này càng khiến cho tình hình của nàng tệ hơn. Nàng ho ra một bùm máu đen đúa, gian nan run rẩy chống tay dậy, mắt không thể tin nổi nhìn về phía con voi chiến mình cực kỳ yêu thương đang vùng vẫy, thoi thóp giữa một biển máu.

Không biết từ bao giờ quân Hán đã sớm đào lấy những chiếc hố sâu, bên trong cắm đầy cọc vót nhọn cùng rất nhiều đao thương dựng ngược, bên trên lại phủ lên một lớp ván gỗ. Chỉ cần voi chiến vào phạm vi, quân Hán sẽ đục thủng ván gỗ để voi sa bẫy, hơn nữa Trưng Châu nhìn mấy con voi đang đau đớn sùi bọt chết, qua đó cho thấy những thứ cọc nhọn, đao kiếm kia còn có tầm độc. Như vậy có thể nhận thấy rõ ràng quân Hán đã chuẩn bị rất kỹ càng để đối phó đội voi này.

Vấn đề là, đây rõ ràng là đại doanh Lĩnh Nam, làm sao lại có hố bẫy voi? Vì sao?

"Ha ha ha, Trưng Trắc, mày bất ngờ lắm phải không?" Đặng Hồng cười ngửa xuất hiện cười vang nói:

"Mày thử nhìn kỹ một lượt xem. Đây là đâu?"

Không cần hắn nhắc, Trưng Châu cũng đã sớm làm. Nơi này cũng không khác gì những tòa doanh trường khác, cũng có lều trại, cũng có giả vũ khí, cũng có sân bãi, và còn có... một cây cờ lớn thêu hình biểu tượng cho gia tộc họ... Tạ. Đúng, đây là tòa doanh trại bỏ không của Tạ Hàn Vũ.

"Ha ha ha, đã nhận ra sao?" Đặng Hồng sáng khoái nhìn gương mặt tái nhợt của Trưng Châu, hắn gằn giọng nói:

"Mày làm sao có thể ngờ được, đúng không? Tạ Hàn Vũ không cần ở bên mày vẫn có thể giúp mày thừa chết thiếu sống. Ha ha ha." Nói đoạn, hắn giương cung hét lớn:

"Phản tặc thù lĩnh. Nạp mạng lại!!!"

Băng!!!! Mũi tên rời cung lao nhanh, nó xuyên thấu qua một tên quân sĩ tộc Việt liều mạng cản phá, lực đạo không chút giảm bắn tới tim của Trung Châu.

Rầm!!!!

"Tặc tướng, có Bát Nạn (Đô Thống) ở đây, mày đừng mong làm hại Vua." Hai vị cừ súy cùng nâng vũ khí hiên ngang đáp lời. Vừa rồi diễn biến xảy ra quá nhanh khiến xung quanh có chút không phản ứng kịp. Mãi đến lúc này, quân Việt mới vội vàng kết trận lao tới.

"Vùng vẫy làm gì? Giết chúng! Lên!!!!" Đặng Hồng vút đi cung múa thương nhào lên.

"Giết!!! Giết!!!! Đại Hán uy vũ, uy vũ!!!!" Tinh thế đột biến khiến sĩ khí quân Hán bắt ngờ tăng mạnh. Chúng hô hét ầm trời rầm rộ ủa lên, trong nhất thời đánh cho quân Việt tối tăm mặt mũi, không khỏi lùi về sau.

"Đô Thống, anh chặn chúng lại, tôi đưa Vua lùi về chút." Thục thấy thế trận xoay chiều liền nhanh chóng phản phó. Thế nhưng chưa đợi nàng nói xong, bên tai đã có tiếng gió ập đến.

"Cẩn thận đánh lên!" Trung Châu hét to, Thuận Thiên trong tay không chút chậm trễ đưa lên chắn lấy một mũi kiếm đang núp trong đám đông đâm lên Nàng Thục.

Vù!!! Thục cũng bắt ngờ nâng nguyệt đao chém vào vị trí hoàn toàn trái ngược.

Choangggg!!! Keng!!!! Phập!!!! "A..."

Thuận Thiên tuy thành công chắn ngang đường kiếm, còn thuận lợi vô cùng cắt đôi lưỡi kiếm sắc bén. Nguyệt đao cũng chẳng chút kém cạnh đánh bật một nhát chém khác, còn mạnh mẽ phân đòn, giáng xuống vai đối phương, thiếu chút đã có thể phế đi một tay kẻ tập kích. Xong có ai ngờ tất cả đều chỉ là mồi nhử, còn đòn đánh thật sự lại từ góc độ khác bất ngờ ập đến. Từ một cái xác quân Hán ngã dưới đất, bất ngờ một lưỡi kiếm phá không mà lên. Tuy Trung Châu đã kịp lách người sang bên, lưỡi kiếm hiểm hóc vẫn cắm phập vào vai nàng khiến nàng kêu rên đau đớn rồi ngã gục xuống.

Nói thì chậm, xong thật sự mọi việc đều chỉ diễn ra trong chớp mắt. Thục không ngờ tới, há hốc mồm kinh ngạc, cho đến lúc nàng kịp phản ứng thì ba tên thích khách đã lùi ra xa.

"AAAAA!!!!!! CHÓ CHẾT!!!!!!!"

Thục điên cuồng gầm lên, song đao múa loạn ngay tức thì chém mấy tên quân Hán xung quanh thành trăm đoạn, lập tức khiến chúng sợ hãi vội vã lùi ra xa. Thế nhưng lúc này, cả chiến trường dường như đều dừng lại. Tất cả mọi người đều khó tin nhìn về phía Trung Châu đang nằm trong vùng máu.

"Chị? Chị!!!!" Lòng Trung Trinh đau như xát muối, nàng hốt hải chạy đến.

"Dừng đừng!!!!" Ông Khanh cũng vội vã xuất hiện, tay ông nhanh như chớp liên tục điểm mấy huyệt đạo cầm máu tạm thời cho Vua, sau đó ông hét lớn:

"Còn không sao. Nhanh chóng ổn định, bảo vệ xung quanh cho ta!!!"

"Vâng!" Tất cả quân lính Lĩnh Nam đều gầm lên, mắt họ đỏ lòm, gương mặt xạm lại. Vua Bà chính là sinh mệnh, là hy vọng của họ, lúc này họ bất chấp tất cả đều muốn bảo vệ nàng.

"Xông lên, nhân cơ hội giết hết chúng cho bản giáo úy!" Đặng Hồng hớn hờ ra mặt gào to. Chỉ cần lần này thành công, hẳn chắc chắn sẽ danh dương thiên hạ, thành lập công lao hân mãn khó kể nào trong giới trẻ bị kìm. Phong Hầu, bá tướng chắc chắn chẳng thể rời tay.

"Giết!!!! Giết!!!!" Quân Hán cũng mừng rỡ vô cùng tràn lên.

"Ha ha ha, ha ha ha, đại sư huynh quả nhiên thân thủ bất phàm." Một trong ba tên thích khách vừa rồi nói.

"Hai vị sư huynh, xem Đặng Giáo úy gấp chưa kia." Tên mở đầu tấn công cũng cười.

"Hai vị sư đệ chớ vội mừng." Tên đâm phát cuối tỏ ra khiêm tốn chấp tay: "Sự việc vẫn còn, mau qua giúp sư phụ phong ấn Đế Tinh."

"Dạ!!!"

Hai tên sát thủ đáp ngay, thế rồi ba tên bọn chúng nhanh chóng cõng bỏ giáp trụ bên ngoài, để lộ ra bên trong là bộ áo đạo bào chỉnh chu. Bọn chúng chạy đến nơi Vân Huyền đang lập bàn làm phép, cùng nhau gặt đầu ra hiệu, rồi lập tức chia làm ba góc tam tài Thiên - Địa - Nhân ngồi xung quanh thầy mình.

"Sĩ Chân, Cao Thiện, Tôn Mỹ, ba người các ngươi mau chóng cùng ta làm phép, tranh thủ trấn áp Đế Tinh." Vân Huyền hô vang.

"Rõ!!!" Ba tên đệ tử ầm ầm trả lời, tay không chút chậm trễ liên tục kết ấn.

UUUUUU

Cùng lúc đó bên dưới trận đánh, quân Hán đã hoàn toàn chiếm lấy ưu thế. Bởi Trung Châu gặp nạn, quân Việt đều tìm mọi cách đặt an nguy của nàng lên đầu. Họ không còn ham chiến nữa mà lập tức đưa nàng cùng Trung Trinh rút lui ra sau, cắt cử nhiều cánh quân đoạn hậu chặn đường truy kích của giặc. Cũng vì thế mà đứng trước số lượng khổng lồ của quân Hán, quân Việt bị chia cách thành nhiều nhóm nhỏ. Nhiều cử sủy, tộc trưởng bị lạc khỏi đại quân, bị giặc vây bắt, chém giết. Tiếng khóc than, tiếng kêu gào phẫn hận vang vọng khắp nơi. Lần này không còn ai cứu nổi quân Việt nữa. Họ, đã, bại!

"Ha ha ha, thành, đã thành!!!!"

Vân Huyền nhìn quân Việt đau khổ chống cự trong khi Trung Châu đã chìm trong hôn mê, trong lòng sung sướng khôn tả. Có thành quả thế này, Đạo gia của hắn sẽ có tiếng nói trước mặt Hán Đế. Tuy không thể bác bỏ độc tôn Nho thuật xong cũng có thể xin Ngài ấy ban cho một góc để an phận phát triển. Ừm, Lĩnh Nam cũng không tệ đi. Ha ha ha.

Thế nhưng, bắt chợt.

VUUUUUUUU

"Ta...Thiên Mệnh Lĩnh Nam... anh linh... Việt bao đời...quân...giết sạch kẻ thù...trả nợ nước non!!!!"

"Cái gì??? Hộc!!!!" Phụt!!!!

Bắt chợt, một câu nói không đầu không đuôi liên bắn thẳng vào đầu não của Vân Huyền. Tiếng nói không biết ở đâu như sấm chớp giữa trời quang âm ầm giáng xuống khiến y không cách nào chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi. Y hốt hoảng nhìn lại thì thấy ba tên đệ tử của mình cũng tái nhợt mặt mũi, miệng tràn máu đỏ thẫm.

"Sur phụ!!! Không đúng!!! Ngài mau nhìn!!!" Sĩ Chân bất ngờ hét vang khiến Vân Huyền trợn mắt nhìn lên.

Trên trời, Nam Phương Đế Tinh đáng lẽ phải dần lu mờ đi lại vẫn tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ vô cùng. Hơn nữa càng có khuynh hướng không ngừng khuếch trương, thu hút càng nhiều ngôi sao hơn trước.

"Cái gì? Đế Tinh đổi chủ??" Vân Huyền há hốc mồm, sau đó y lấy bàn tính ra muốn tính, lại vừa tính liền ho máu ngay:

"Đế Tinh dời về Nam? Lại đổi chủ? Thiên Mệnh Minh Quân, sao có thể? Sao có thể? Kẻ này là ai???"

"Sur phụ? Sur phụ?" Ba tên đệ tử thấy thầy hai, ba đợt phun máu thì sợ hãi vô cùng vội chạy lên diu hỏi:

"Sur phụ, giờ tính sao?"

"Ai..." Vân Huyền thở dài, ánh mắt nhìn theo từng đoàn khói trắng cuộn cuộn tiến lại gần từ phương Nam. Hắn thần thò lắc đầu nói:

"Thiên mệnh khó dò, chúng ta thất bại, thu tay, lùi ra sau nghỉ ngơi..."

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Trăng kia trên cao

Trăng sáng vàng vọt, rọi xuống từng gương mặt tựa như quỷ dữ đang xông xáo đuổi giết của giặc, cũng phủ lên từng giọt máu tươi nơi khóe miệng đầy cảm phẫn đang điên cuồng chống trả. Quân Việt ngã xuống thật nhiều, trả giá thật nhiều, nỗ lực không ngừng... Tất cả chỉ để cho Trung Châu có thể bình yên rời khỏi vùng nguy hiểm. Thế nhưng, quân Hán vốn đã nhìn thấy ánh sáng thắng lợi trước mắt, làm sao chúng có thể dễ dàng buông thả được?

"Phản tặc ở đằng kia, ở đằng kia."

"Phản tặc chịu chết đi, chớ có chạy!!!"

"Đi chết!!" Phập!! "Hự!!"

Mai An nhanh chóng thu thương về, ánh mắt chứa đầy vẻ kiên cường ngoài nhìn như sông như lũ quân thù đang đằng đằng sát khí đuổi tới. Chàng hừ lạnh, cảm phập mũi thương xuống đất, hai tay buộc lại dây giáp ngực cho thật chặt, rồi quay sang Mai Hồ, Cỏ và Sếu bên cạnh hát hăm bảo:

"Anh Hồ, Cỏ, Sếu... Đến lúc chúng ta đi theo mẹ rồi. Ba người các người có sợ chẳng?"

Cỏ là vốn là kẻ gan to bằng trời nghe vậy cười ha hả xoa tay bảo:

"Cậu ba, cậu nói cái gì nghe lạ vậy? Nếu sợ chết thì chúng tôi đâu có đi lính làm gì?"

Sếu cũng gật đầu phụ họa:

"Sống trên đời, giết giặc làm vui, sao lại sợ sệt sệt được?"

Mai Hổ nhắc thương lên trịnh trọng giao cho Mai An:

"Tam Lang, Nga Sơn quân không có kẻ nào chết nhất."

"Được, được, được!" Mai An hứng khởi khen liền ba tiếng. Hắn nhận lấy thương, xoay đầu nhìn gần ngàn binh lính Nga Sơn quân còn lại đang tề tụ bên mình. Trong mắt họ, hắn chỉ nhìn thấy vinh dự tốt cùng, nhìn thấy chiến ý hùng lực, nhìn thấy khao khát được bộc lộ niềm kiêu hãnh không biên giới đối với hai chữ Nga Sơn. Bản thân họ là đội quân chống giặc có thể coi như lâu nhất. Bản thân họ, là lực lượng chịu nhiều tổn thất nhất. Và có lẽ bản thân họ, là những người thêm khát máu tươi quân thù nhất.

"Mẹ hãy nhìn... chúng con sẽ không làm ô trọc hai chữ Nga Sơn." Mai An đối với quân sĩ của mình giờ lên nắm đấm nói:

"Mọi người, hôm nay chúng ta sẽ cho chúng thấy. Nga Sơn quân, ba chữ này lợi hại cỡ nào!"

"Vi Linh Nam. Vi Nga Sơn!!!! Chiến!!!!!!"

"Vi Nga Sơn!!!! Chiến!!!!!!" Dũng sĩ Nga Sơn khua mạnh vũ khí va vào nhau chát chúa, giữa mặt gầm ầm trời.

Mai An gật đầu hài lòng, rồi lại quay sang cô gái trẻ vừa dứt khoát rời xa thầy để chiến đấu ở bên chàng cho đến phút cuối. Mắt hắn đầy ôn nhu, giọng nồng nàn cất lên:

"Tía... Lát nữa chúng ta sẽ gặp được mẹ cùng các anh em... Lúc đó em nhớ theo sát anh, anh sẽ để em ra mắt cùng họ. Bảo họ, bây giờ Tía đã là vợ của con... được chứ?"

"A..." Nàng Tía ngừng ngoi hồi lâu mới chột hiểu. Nàng hốt hoảng lấy tay che miệng, nước mắt thoáng chút tràn mi. Hạnh phúc đến quá bất ngờ, cũng đơn giản như khói lửa đang bốc lên cao xung quanh vậy, không sao kìm nén nổi. Nàng run rẩy lấy tay lau nước mắt, đầu nhẹ nhàng gật.

"Đừng khóc, anh không bên em nhiều lúc sống, vậy thì để khi tiễn thân chúng ta mãi ở cùng nhau..." Mai An dùng bàn tay thấm đẫm máu tươi lau mặt nàng. Rồi hắn dứt khoát bước lên trước nâng thương quát to:

"Nga Sơn quân! Giết!!!!"

"Giết!!!!!!!!!!" Binh sĩ Nga Sơn ầm ầm hưởng ứng. Bọn họ như một con dao nhọn, hùng hổ lao nhanh theo sau bóng lưng Mai An đâm vào dòng lũ giặc ngoại xâm đang tràn tới.

Bên trên trời, ánh trăng vẫn nhẹ nhàng soi xuống. Dù cho bên dưới đau thương chết chóc thế nào, nó vẫn không chút bị ảnh hưởng.

.....

"Thích khách, cô lại tới nữa, không sợ sao?"

Tên trai trắng áo nho tóc bôi chỉnh tề tuốt trần lười kiếm. Thái độ hắn hiên ngang chững chạc, đường đường chính khí khiến người ta thoát nhìn có thể lầm tưởng ngay đến một tên phải có thâm niên khá lâu làm hộ vệ cho các bậc quan gia Đại Hán. Thế nhưng gương mặt còn khá non nớt và mái tóc dài búi cao không chút mũ quan lại cho thấy hắn vốn phải là một tên nhóc con còn chưa đủ tuổi quan lễ, một tên nhóc tộc Việt với thái độ cư xử và lời lẽ Hán hóa vô cùng, hoàn toàn khác biệt với lứa trẻ xung quanh.

"Sợ? Sợ một thằng nhóc bung ra sữa như người? Cho ta xin!"

Đối diện, cô sát thủ kéo xuống khăn che mặt, để lộ ra một đôi mắt sáng như có thể nhìn thấu lòng người cùng một gương mặt thanh tú đầy vẻ chững chạc đối đáp.

Tên trai trẻ chặc lưỡi lắc đầu. Tay mang kiếm thủy chung không dám rời là cảnh giác. Cô gái trước mắt tuy chỉ non mười lăm, mười sáu, thế nhưng đã sớm là người có danh tiếng vang dội, "tiếng lành đồn xa" Hán gia sát thủ. Vì thế đối mặt với gương mặt thanh tú mười phần lay động lòng người kia, hắn vẫn không dám có chút cảm giác chủ quan nào. Hắn nghiêng người thoáng tiến vào khoảng không giữa cái cửa sổ đã sớm bị mở tung từ bên ngoài cùng cái cửa chính nối liền gian phòng và hành lang, mặt không đôi sắc nói:

"Cô nên biết mình dù có cớ cỡ nào cũng vô ích thôi. Tịch... sư phụ ta là bậc hiền nhân được người người coi trọng. Sao có thể dễ dàng để cô gia hại được. Cô nên lui đi thôi... ta... sẽ không cản trở..."

"Cản ta? Ha ha ha. Nói năng cứ như... người có thể cản nổi ta? Buồn cười." Cô gái đặt thanh gươm lên bàn, hết sức tự nhiên ngồi xuống nhắc tay nâng chung trà lên làm một ngụm mà chẳng hề chú ý tới vẻ mặt quái lạ của tên kia. Nhắm nháp vị trà xong cô gái đặt chung xuống lắc đầu nhấn nhó:

"Chè gì kỳ lạ vậy? Chẳng đâu ra đâu, chẳng thơm tẹo nào."

"Cô nương, cái đó... là ly trà của ta. Cô không nên dùng chung môi như vậy." Tên kia vội vàng cướp lại ly, ánh mắt chẳng chút chậm trễ nhìn qua. Vừa nhìn, trong lòng hắn đã có chút chua xót. Đây là loại trà đang được lưu truyền rộng rãi trong giới quý tộc và quan lại nên rất khó được. Hắn may mắn lắm mới được sư phụ ban cho một ít thường thức, ấy vậy mà chưa kịp làm gì thì đã bị kẻ khác cướp mất. Quá đáng hơn nữa là tên cướp lại là một sát thủ cực kỳ nổi tiếng, lại xinh đẹp vô cùng. Đánh, hắn đánh không lại, mà kêu người hỗ trợ thì lòng hắn lại không nở, vì thế tên này hậm hực mãi vẫn không biết nên làm sao.

"Thế nào? Khó chịu? Ngươi nhỏ mọn như vậy?" Cô gái trẻ hất hàm lên hỏi.

"Ta... Tại hạ không dám." Tên kia thấy cô gái cũng không có chút sát khí nào thì trong lòng cũng có chút ổn định lại. Hắn chấp tay hành lễ, sau đó lắc đầu không biết nên làm sao khi thấy cô nàng khẽ liếc mắt ra lệnh cho mình ngồi xuống bàn.

Đây là chỗ của ta, cô có thể thôi coi như đây là nhà của mình được không? Hắn nghĩ thầm trong khi cẩn trọng tiến sát bên mép bàn, hết sức quy củ chèn nhẹ chân cho rơi bớt bụi đất rồi mới đoan chính ngồi quỳ bên cạnh.

Cô gái thấy thái độ này của hắn liền bĩu môi bảo:

"Thật tởm, trông chả khác gì một con chó nuôi của người Hán."

Tên kia nhẫn nhịn, tránh đi không thềm cãi lại mà cố gắng tỏ vẻ ung dung hỏi:

"Cô nương, cô đến đây làm gì? Không phải muốn lần nữa thử ám sát sư phụ ta chứ?"

"Tích Quang? Không, lần này ta không cần hắn. Mà là ngươi." Cô gái trẻ vừa nói vừa thò tay vào bên vạt áo lôi ra hai bầu rượu bảo:

"Ta đang có chuyện buồn, cần người hầu rượu. Ngươi, uống cùng ta."

"Ta?" Tên kia tự chỉ mình hỏi:

"Cô nương không nhầm lẫn chứ? Ta và cô vốn là..."

Cô gái gất lên:

"Nhiều lời, ngươi có uống không?"

"Ta..." Tên kia cảm giác trong lòng có chút kỳ lạ, đầu hơi gật bảo: "Được, ta bồi tiếp cùng cô nương." Nói đoạn hắn như chợt nghĩ đến điều gì liền thoáng hỏi:

"Cô nương, không phải cô bị người nhà la mắng chứ?"

"Nhiều lời, uống đi!" Cô gái lại gất lên. ...

....

"Hây!"

Phập!!!!

Đào Đồ Thống hoành ngang thanh đoản đao, chân đứng tấn lảo đảo nhìn người tới trước để hát văng bốn tên quân Hán dám cả gan theo sát mình. Bên cạnh chàng chiến binh đến từ Kê Đào cũng liều mạng lảo đảo, không chút trở ngại đánh tan toán quân Hán cản đường. Nhờ đó mà con đường dẫn ra cửa sau của đại doanh Việt được hoàn toàn khai thông.

"Nhanh, tranh thủ giặc chưa dí sát tới, mau ra ngoài!" Đào Chiêu Hiền đứng sát bên anh mình liên tục giục đội Nội Vệ.

Về căn bản lúc này đã không còn ai giữ được chút ý nghĩ lật ngược tình thế nữa. Dù cho quân Việt còn tới hơn mười mấy ngàn quân xong lại bị phân tán ra tứ tung. Đối mặt với chỉ non vạn quân Hán đang đánh phá trong trại, họ lại không chút ý chí hoàn thủ. Đây không phải bởi vì quân Hán đã thành công cô lập, vô hiệu quả các cánh quân của họ. Cũng không hoàn toàn bởi vì các đội quân tinh nhuệ nhất của tộc Việt đã không thể có mặt, hoặc phát huy được tác dụng vốn có. Mà còn bởi vì quân Việt đang chịu lấy tổn thương mang tính trí mạng.

"Cẩn thận một chút, chớ làm kinh động đến Ngài."

Quý Lan khẽ nhắc nhở các cô gái của mình khi họ tự tay dắt một chiếc xe lừa lăn bánh tiến ra cửa. Thoạt nhìn, chiếc xe này đã được sửa sang lại một chút. Xe không quá to, xong có thể chứa nổi ít nhất ba, bốn người trên xe, ngoài xe có rất nhiều những tấm thuẫn to nhỏ không đồng đều, rõ ràng là vừa được người cô ý mới gắn lên để gia tăng tính bảo hộ. Họ làm vậy là đúng, bởi vì trên những tấm thuẫn bài ấy lúc này đã cắm đầy không ít những đuôi tên đen nhánh. Thậm chí còn có không ít vết cháy rất có thể là do có kẻ bắn tên lửa vào xe, sau đó bị quân Nội Vệ nhanh chóng dập đi.

Xe lừa này chính là nơi mà vị Vua của Lĩnh Nam, Trung Châu, đang nấu thân.

Tình trạng của Vua Bà quả thật không hề tốt chút nào. Hai mắt nàng nhắm nghiền, môi mím chặt, cả gương mặt vốn rất xinh xắn thoát tục toát ra vẻ đau

đón, quần quai dữ dội. Không biết đây là do chất độc trong người đang hành hạ nàng, hay do nỗi đau thua trận khiến lòng nàng tê tái. .

"Ài... quả nhiên là độc tố cực mạnh." Diệu Tiên phu nhân lấy tay chấm mồ hôi, thu lại ngân châm lắc đầu nói.

"Tình hình tuy đã tạm thời khống chế được, xong cũng không thể lơ là."

Ông Âu Khanh cũng vừa thu công nói. Đúng như cả hai vừa bàn, do trong người Trung Châu còn một phần chất độc cũ do ả thị nữ âm thầm hạ độc nên mỗi kiểm tẩm độc kia càng thêm hung hãn dị thường. Để có thể cứu chữa cho Vua, Diệu Tiên cùng với ông Âu Khanh đã dốc hết tài nghệ, dùng đủ mọi thủ pháp. Từ khu độc, nội công đến cả thuốc sắc, châm cứu đều được hai người liên tục thi triển. Cho đến khi cả hai đều ướt đầm mồ hôi, tinh thần gần như cạn kiệt mới có thể ngăn chặn độc chất phát tán, giữ cho Vua không bị nguy hại đến tính mạng. Thế nhưng kết quả tốt nhất cũng chỉ có thể như vậy, mạng Vua tuy không nguy hiểm nhưng chẳng ai biết được đến bao giờ nàng mới thoát khỏi hôn mê.

Diệu Tiên cũng gật đầu đồng ý bàn tiếp:

"Vấn đề quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng đưa nàng rời xa vùng chiến, tránh gặp phải bất kỳ thương tổn nào khác. Nếu... chẳng may có gì bất ngờ diễn ra, e rằng dù cho là thần tiên cũng không cách nào cứu chữa được."

Trung Trinh đang ngồi bên cạnh nghe tình trạng chị mình coi như đã tạm thời yên ổn, tảng đá nặng trong lòng chưa kịp nhẹ nhõm đã bị câu nói này làm cho nặng nề thêm. Nàng đưa ánh mắt đầy âu thương nhìn chị mình đang quần quai chống trả kịch độc, đầu gật thật nhẹ nói:

"Con đã biết..."

"Chị Trinh...?"

Đúng lúc này tiếng của Âu Lan từ bên ngoài vọng vào. Do Trung Châu đang hôn mê, vì thế mọi sự vụ hiện nay đều thông qua Trung Trinh một tay đứng ra sắp xếp. Nàng nghe bẩm biết bên ngoài nhất định có việc nên chẳng dám chậm trễ liền chấp tay chào hai vị thầy thuốc, vội vã nâng màn rời khỏi thùng xe.

Vừa đưa đầu ra ngoài Trung Trinh liền hỏi ngay:

"Lan? Chúng ta đang ở đâu vậy em?"

Âu Lan vừa điều khiển xe lừa vừa nói:

"Bẩm, chúng ta vừa rời khỏi đại doanh không lâu, hiện theo như kế đã định đang trên đường lui về ải Sấn Giao."

Trung Trinh nghe nàng đáp lời, lại nghe trùng trùng tiếng chém giết, tiếng trống trận rộn rã tứ tung xung quanh, bàn tay siết chặt. ải Sấn Giao vốn từ lúc Đào Kỳ đưa quân đi đánh lên đến nay tuy tin tức chỉ truyền về một, hai lần, xong lần nào cũng cho thấy thế cục biến ảo, tình huống xoay vần liên tục khôn lường. Lúc này nói quân Việt lui về Nam liệu có phải là một quyết định sáng suốt hay không? ải Sấn Giao liệu có phải đã sớm được quân ta chiếm lấy hay không? Nàng cũng không biết. Thế nhưng Trung Trinh hiểu rằng nước mà không chảy ắt phải gặp tai; mà tình trạng hiện giờ của quân Việt chẳng khác nào một dòng suối mỏng manh đang không ngừng bị giặc dã đe dọa, thu hẹp. Nếu còn quyết liệt đứng lại đây chống trả giặc chắc chắn toàn quân đều khó lòng thoát khỏi vận mệnh bi đát. Ngược lại chỉ cần lui về phía Nam, mọi chuyện có thể sẽ khác. Nàng tin tưởng Khải Minh chắc chắn sẽ có cách giúp quân Việt lấy lại thế trận, vì thế nàng đã tự ý ra lệnh cho quân đội nhanh chóng rút về ải Sấn Giao.

Thế nhưng là... như vậy cũng có nghĩa là Trung Trinh chấp nhận buông bỏ rất nhiều bộ phận quân sĩ đang còn vất vả chống cự phía sau. Trong đó có cả Ông Cai, Thánh Thiên, Mai An... và nhiều, nhiều người nữa.

Là nên đứng lại cùng mọi người hiên ngang chống trả đến chết? Hay chấp nhận đau thương rút quân?

Về sau mọi người sẽ nói mình thế nào đây? Yếu ớt nhất gan, không dám cùng giặc đối đầu?

Ham sống sợ chết? Bỏ mặc đồng bào gặp nạn khói lửa?

Nếu chị không hôn mê, chị ấy sẽ chịu lùi về sao?

Trung Trinh cúi đầu, môi mím thật chặt. Chốc lát, nàng nhìn về phía khói lửa ngập trời phía sau, tay xoắn chặt vạt áo trước ngực, thầm nghĩ:

"Mọi người, mong mọi người tha lỗi cho Trinh. Trinh không có đủ khí phách, chả thể anh dũng mạnh mẽ như chị. Trinh chỉ có thể dùng một đời khí tiết này, dùng một đời sinh mạng này cứu lấy chị Châu một lần. Thời thì tất cả sai lầm này xin cứ để cho Trinh gánh hết, sau này nếu các người có thiêng, có cần tìm kẻ hèn nhất, xin hãy đến đây tìm Trinh."

Âu Lan vừa mới điều khiển xe lừa qua khỏi một cửa quẹo, ngược lên đã thấy đôi mắt rung lệ của Trung Trinh thì vội hốt hoảng gọi ngay:

"Chị?... Bẩm, Chị không sao chứ?"

Trung Trinh nhanh tay lau đi khóe mắt nói:

"Chị không sao... Chị Thục đâu? Mọi người thế nào rồi?"

Âu Lan nhú mày đáp:

"Chị Thục cùng hai anh Đô Thống, Chiêu Hiến đang cản phía sau, đằng trước cũng có một toán quân Hán vòng lên cản đường. Chị Lan (Quý Lan) đã dẫn quân lên mở đường, xong tình hình có vẻ không mấy khả quan. Đường như chúng đã chiếm lấy chỗ hiểm địa lại chống trả rất quyết liệt, vì vậy này giờ chị ấy vẫn chưa thể phá được giặc."

"Ài..." Trưng Trinh thờ dài, có ai ngờ toàn quân Hán nhanh chân như vậy? Thoáng chốc, chúng đã cản hết mọi lối đi. Nàng suy tính một lúc, lại thoáng nhìn gần ba trăm quân Nội Vệ đang bảo vệ xung quanh rồi nói:

"Lan, đưa xe cho chị đánh. Còn em dẫn theo số Nội Vệ còn lại cùng một ít quân khác lên trước phụ mở đường đi thôi."

Âu Lan nghe vậy có chút sững sờ hỏi:

"Thế nhưng bầm? Xung quanh..."

Xung quanh lúc này có không ít quân Việt không thuộc ai quản lý đang tán loạn, cũng có không ít dân chúng chen chúc lẫn lộn. Tuy về lý thuyết có lẽ cũng không có nguy hiểm, xong Âu Lan lại không dám có chút lơ là. Sát thủ, quân Hán xài đã quen như trở bàn tay rồi.

"Không sao." Trưng Trinh cười nhẹ. Nàng làm sao không hiểu dụng ý của Âu Lan, thế nhưng lúc này không thông đường ắt bị giặc đuổi chết, còn có thể toàn quân diệt. Còn nếu chẳng may sát thủ ra tay, ít ra nàng còn có thể đảm bảo để ông Âu Khanh đem theo chị mình tiếp tục xuôi nam. Dù sao hai chị em nàng vốn giống nhau vô cùng, trong đêm tối muốn che mắt thiên hạ lại chẳng phải việc gì khó khăn.

"Nhưng là..." Âu Lan còn định lên tiếng. Ấy vậy mà lời còn chưa cất đã bị vô vàn tiếng kinh hô kéo lấy.

"Trời ơi? Nhìn kia?"

"Đó là quân ai? Là của ta?"

"Nhanh quá, không thể..."

Trưng Trinh cũng tạm thời gác lại cùng Âu Lan bàn chuyện, ánh mắt mở tròn căng thẳng nhìn về phương Nam. Nơi màn đêm đen kịt đang chế ngự ấy bỗng chốc xuất hiện một con rắn dài bằng lửa, lấy tốc độ cực nhanh không ngừng trườn về đây.

Tốc độ này không thể nào là bộ quân được, phải là kỵ quân.

Số lượng quân ngựa gần ngàn này, quân Việt... không thể lôi ra được...

Như vậy phía Nam... là quân Hán?

Ái Săn Giao, Đào Kỳ? ... Khải Minh? Thua?

Ha ha ha...

Trưng Trinh khẽ cười nhẹ, đến thời điểm này, mọi gánh nặng lo lắng trong lòng nàng cũng tựa như mây khói, thoáng chốc bị gió tản đi hết. Nàng nắm chặt Thuận Thiên kiếm, ánh mắt trong vắt ngẩng lên nhìn trăng sáng trên cao.

Trăng kia đâu sáng, trăng có rọi sáng lòng Trinh chăng?

Trưng Trinh cắn nhẹ môi để ngăn không cho mình bật khóc thành tiếng. Nàng nâng nhẹ kiếm, lấy hết khí hùng hồn định kêu gọi mọi người tử chiến đến phút cuối, quyết không hàng giặc.

"HÁN TẶC CHỐ CÓ LÀM CÀN, ĐÃ CÓ PHÙNG CHÍ Ở ĐÂY!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Kỵ binh về doanh

Ánh trăng vẫn sáng như vậy, vẫn khiến cho chiếc đèn dầu phải tự cảm thấy mình quả thực quá lẻ loi giữa màn đêm tĩnh mịch. Cây đèn dầu không giống bình thường. Nó được đúc bằng đồng lại trang trí nhiều họa tiết vừa quý phái vừa trang nhã hoàn toàn phù hợp với căn phòng nhã nhặn nơi mà nó đang làm việc. Đèn dầu, không phải thứ bất kỳ người dân Nam nào cũng có thể sử dụng. Mà phòng ốc với đầy thê tre cùng thư tịch, bộ ấm trà càng để lộ ra chủ nhân của nó không phải hạng người bình thường.

Đèn dầu không quá sáng. Xong cái ánh lửa nhấp nhòe lấm lem ấy vẫn đủ để soi rõ góc phòng với tấm phản nhỏ, cùng tên thanh niên đang quỳ ngồi trên đó, soi đèn mà đọc. Trong tay hắn là một cuộn thẻ tre đủ dày, đủ nặng lại chẳng khiến thân thể đang nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh thẳng lưng đọc sách kia có bất kỳ tia lười nhác nào.

Két... Vù...

Bất chợt nơi cửa sổ căn phòng đang mở, một thân ảnh với trang phục đi đêm đen như mực kéo vù nhảy vào trong phòng. Thân ảnh này lộn lấy hai vòng, trong tích tắc đã áp sát lại gần tên kia.

"Ồi... cô nương không thể xuất hiện đằng hoàng hơn được sao?" Tên kia không chút đổi sắc nói.

Vù. Bóng người vụt ngồi đối diện hắn, để lộ ra một cô gái trẻ. Nàng vừa hừ nhẹ vừa nói:

"Thì sao? Người có ý kiến gì không?"

"Ta..." Tên kia dường như đã sớm biết nàng sẽ trả lời như vậy nên chỉ thoáng khựng lại chút đã lắc đầu nói:

"Quên đi, cô nương muốn sao cũng được..."

"Ngoan, hi hi." Cô gái không ngồi quỳ hẳn lên phản như hắn mà chỉ ngồi một bên. Nàng buông hai chân xuống đưa, ánh mắt chăm chú nhìn về phía cuộn thẻ tre trên tay tên kia hỏi:

"Này, ra đây uống rượu cùng ta!" Vừa nói, nàng lại vừa thành thực lôi từ trong vạt áo ra hai bầu rượu nhỏ, tay ngọc khẽ đưa đưa trước mắt hắn.

Tên kia không đáp lời mà chỉ yên lặng tiếp tục mở từng khúc thẻ tre nghiền ngẫm. Cô gái thấy vậy lại lạ kỳ cũng không vội thúc giục mà nhẹ nhàng đặt hai bầu rượu lên bàn, trong tay không biết từ đâu lôi ra một chiếc giỏ mây nhỏ, từ từ bày lên bàn một chút thức nhắm. Bày xong, nàng cũng không làm phiền mà ngồi xuống một bên, hai tay chống cằm. Hắn nhìn sách, nàng nhìn hắn.

"Hô..."

Thật lâu sau, tên kia mới thở dài một hơi, chậm rãi thu lại cuộn thẻ tre, lắc đầu cẩn thận để nó qua một bên rồi mới nhích lại gần bàn, nâng lên chung rượu đã sớm được rót đầy cười nói:

"Xin lỗi, tôi đã để cô đợi lâu rồi."

"..." Cô gái trẻ chau mày nhìn hắn, rồi lại nghiêng đầu ngó qua đồng thư tịch ngổn ngang bên góc phản. Nào là Lục Thao, Tôn Tấn, Tôn Từ... đủ cả, thêm vào cuốn Dưỡng Mã Thuật mà hắn vừa bỏ xuống, cô có thể dễ dàng đếm được gần hai mươi đầu sách.

"Xem ra mấy ngày không gặp anh đều chau đầu vào chúng hả?" Cô gái hỏi.

"Đúng vậy, mấy bữa nay bỗng dưng xuất hiện nhiều phường trộm cướp. Sư phụ ra lệnh cho tôi dẫn một đội quân để chinh đồn trị an quanh vùng... Ừ?" Tên kia vừa nói xong vừa định uống một ngụm rượu. Thế nhưng mới nhấp môi hắn đã khựng người lại, hắn vội vàng thử nhấc dưa bắp lên miếng thịt liền lập tức nhú mảy. Thịt và rượu đều đã lạnh, đây là việc không thể nào. Hắn biết, cô gái trước mặt vẫn luôn đem theo đồ ăn còn ấm cho mình, vậy mà nay chúng đã nguội, chứng tỏ... Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng vừa áy náy vừa chân thành nói:

"Xin lỗi, ta..."

"Hừ!"

Đối đãi với lòng chân thành này là một tiếng nguyền dài. Cô gái chẳng hề nhìn mặt hắn mà chỉ khẽ nhón chân đã lộn người nhảy ra khỏi cửa sổ. Giọng nàng ngân trong gió đêm, vừa vắn lợt vào tai hắn nghe chẳng khác gì tiếng chuông bạc:

"Đáng ghét! Lần nào cũng thế, xin lỗi, xin lỗi hoài. Người tự dùng lấy đi. Lần sau nếu rảnh rồi ta sẽ quay lại lấy."

"A, thật là." Tên kia lắc đầu cười khổ, đành quay lại cầm lên một quyển thẻ tre khác, tự mình ngồi xuống bàn vừa nhâm nhi vừa tiếp tục đọc.

"Phùng Chí, dù gì đi nữa cũng phải nhớ giữ gìn sức khỏe cho ta, hiểu chưa? Còn nữa..." Bỗng chốc lúc này, giọng cô gái lại nhẹ nhàng lượn quanh tai:

"...Ta tin tưởng, những gì chàng muốn chắc chắn sẽ làm được."

Phùng Chí nhắm mắt, tay nắm thật chặt như muốn giữ mãi lời nàng vừa nói vào tận sâu trong lòng.

Rầm rập...

Rầm rập.... Rầm rập...

"Cái quái gì? Kỵ binh lại... lại mang cò của phản tặc?"

"Man tặc có nhiều quân kỵ như thế từ bao giờ?"

"Không phải viện binh sao???"

"Hậu quân chuẩn bị ngăn trở! Chuẩn bị ngăn trở!!!!"

"Hừ..." Đợi đến lúc Phùng Chí mở mắt ra lần nữa, khoảng cách giữa hắn cùng lớp quân Hán cản đường đã chỉ còn chưa đầy năm trăm bộ. Hắn giờ lên thiết thương, ánh mắt như lửa cháy hừng hực rít giọng:

"Ngăn trở? Ngăn được sao?"

Rầm rầm...

Toàn chiến trường tựa như đang khựng lại vì tiếng vó ngựa nện lên nền đất.

Rầm Rập.... kỵ binh tiến vào tầm ba trăm bộ, một khoảng cách hoàn hảo.

"Trận trùy hình. Gia tốc! Đập nát chúng! Giếttttt!!!!" Phùng Chí đợi chính là đợi khoảng cách này.

"Giếttttttt!!!!!!" Tương tự sau lưng hắn, gần ngàn quân kỵ như cũng chỉ chờ có mệnh lệnh này. Bọn họ đồng thời gầm rú vang trời, người trước người sau tức tốc điều chỉnh tốc độ chiến mã dưới háng mình. Chẳng mấy chốc mà cánh kỵ quân đang nện vó rần trời này đã chuyển trận hình thành một mũi trùy không lồ, tuy không thấy được vẻ lạnh lùng bén nhọn; lại bộc lộ ra sức tàn phá thô bạo đến kinh người.

"Nhanh quá!!!!" Đây chính là lối suy nghĩ chủ đạo của tất cả mọi người, dù là quân Hán hay quân Nam, khi nhìn thấy đội hình như mũi trùy này.

"Thương trận!!!! Mauuuuuuuu!!!!!!" Một tên quân Hưu người Hán phé hết tim can rống lên. Tiếng rống tuy thảm thiết, lại vô dụng.

ẦM ẦM ẦM ẦM.....

Chớp mắt, kỵ binh của Phùng Chí đã đâm thẳng vào quân Hán. Bọn họ quả thực chính xác là một thanh trọng chùy, vừa tiếp xúc thân mật đã lập tức bộc lộ sức mạnh của mình. Tựa như một con bão quét qua một bãi kiến, trùy trận ầm ầm xé đôi quân trận lính Hán. Nó thổi bay bất kỳ kẻ nào cả gan đứng trước mặt, cày nát bất cứ chướng ngại nào cản đường.

Kỵ quân đi đến đâu, tiếng xương gãy, tiếng rên rỉ vang lên đến đó. Những kẻ nào cản đường đều không thoát khỏi số phận chung. Hoặc bị một thương đâm thủng ngực, hoặc bị vô số lưỡi gươm liếm qua thân thể, hoặc bị vô vàn móng ngựa đâm đập... Trong phút chốc bọn họ như một chiếc xe tăng hạng nặng giầy xéo lên thân xác kẻ thù, nhanh chóng cày nên những thửa ruộng đỏ thắm máu tươi cùng thịt vụn hỗn tạp.

"Nâng thương! Lãng thuẩn đâu?"

"Chúng sắp tông tới rồi, liệt trận, liệt trận!!!!"

Muôn vàn tiếng hô, trăm triệu tiếng quát. Quân Hưu người Hán khản cả cổ họng điên cuồng gào thét muốn quân sĩ dưới trướng hắn ổn định lại thế trận. Mà hắn cũng tin rằng chỉ cần quân mình ổn định lại, ráng cắn răng chịu qua đợt tấn công này tình thế sẽ đổi khác. Dù sao trong lòng bọn hắn: đám man này có bao nhiêu kinh nghiệm kỵ chiến đâu mà phải e dè?

"Phá!!!!" Roẹt!!!!

Phùng Chí vừa kẹp chặt chân giục ngựa lao nhanh vừa xoay tròn thương sắt đã dễ dàng đánh bật một đoạn thương trận chưa kịp thành hình của quân Hán. Đôi mắt hắn sáng ngời, trong đầu đã sớm nắm gọn guồng suy nghĩ của đám quân Hưu. Hắn nhếch môi khinh thường cười quát:

"Giao Phong kỵ, ta xem anh em chúng ta bị người khác xem thường rồi?"

"Gàooooo..."

"Láo toét, coi chúng ta không ra gì?"

"Cậu chủ, nghiền chết chúng đi."

Đám lính ngựa sau lưng hắn nghe thế, ánh mắt vốn đã đầy huyết sắc lại càng tỏ ra hung bạo hơn hẳn. Bọn hắn như bị chọc điên, càng như bão táp đánh phá dữ dội hơn nữa.

Phùng Chí cười ha hả đầy sáng khoái khích lệ thêm:

"Tốt, như vậy các anh em, theo ta đập nát đám ốc sên này để cho chúng nhớ rằng đất Giao Châu cũng có kỵ quân. Lên!!!!"

"Lên!!!!"

"..." Trưng Trích cũng như Âu Lan đều đang trợn tròn mắt nhìn, đến giờ các nàng vẫn không kịp nắm bắt những gì đang diễn ra nữa. Âu Lan là người không nhận nổi nên mở miệng hỏi:

"Bầm... chị Trích, đây là quân của ta sao? Là viện quân?"

Trưng Trích im lặng nhìn gần ngàn kỵ quân đang hô mưa gọi gió long trời lở đất giữa trận hình quân giặc. Bản thân nàng cũng không biết nên trả lời làm sao. Toán quân kỵ kia rõ ràng là mang cờ Lĩnh Nam, đang dốc sức đánh phá quân Hán. Xong, ngựa chiến kia rõ ràng không phải của tộc Việt, giáp trụ kia, vũ khí kia, cũng không phải nốt. Ngay cả người dẫn đầu đoàn kỵ binh, Phùng Chí, lại càng là một tên Việt gian... Thế này, thế này... Nàng châm chọc chút lại đành lắc đầu thở dài:

"Chị cũng không rõ..." Đoạn, nàng như nhớ tới điều gì nên khẽ trầm ngâm gật đầu sửa lại: "... Cũng...có lẽ đi..."

"Nhị Vương, Lan!"

"Chị Lan. Chị quay về?"

Âu Lan nhìn cô nữ tướng Nội Vệ hỏi. Đối lại, Quý Lan trịnh trọng gật đầu, sau đó nhanh chóng cho quân sĩ bày trận che chắn đoàn quân dân Lĩnh Nam. Quân Phùng Chí bất ngờ xuất hiện cũng đánh loạn nhịp tấn công của Quý Lan. Cũng như thắc mắc của Âu Lan, Quý Lan không dám chủ quan tin tưởng kẻ kia là viện binh của mình. Vì thế thay vì mạo hiểm xông lên cùng hấn giáp công quân Hán, nàng lại lựa chọn cho quân lùi lại. Sau khi ra lệnh cho quân sĩ ổn định trận thế, nàng nghiêm túc nhìn kỵ binh chiến đấu nói:

"Tôi không rõ vì sao kẻ cứu viện lại là Phùng Chí. Hơn nữa chúng ta có một cánh quân kỵ tinh nhuệ như vậy từ bao giờ?"

Nói không phải chứ đội kỵ binh oách nhất của tộc Việt mà nàng biết chính là lính Nội Vệ dưới quyền nàng rồi. Mà bản thân họ cũng chỉ có non năm trăm ngựa mà thôi. Lại qua mấy bận chinh chiến, lúc này đa số đã phải xuống đánh bộ rồi. Đám ngựa này từ đâu mà ra? Còn lính kỵ, lại được huấn luyện từ bao giờ? Nên biết kỵ binh muốn luyện thành thuần thục như vậy không chỉ có thời gian dài tập luyện là đủ, mà còn phải qua nhiều trận chiến gian khổ nữa.

"Ô Ô ô!!!"

Quý Lan lựa chọn không tham chiến tuy khiến cho quân Hán có chút thư thả ở mặt sau nhưng cũng chẳng hề hấn gì đối với thế công của kỵ binh. Không có quân Nam xen kẽ, bọn họ càng an lòng xâu xé tứ tung nên qua vài đợt xung phong trận hình của giặc đã trở nên bết bát.

"Ư... Chúng mạnh quá..."

"Chúng ta chống không nổi, hay là...?"

Lúc này một số bộ phận quân Hán đã không chịu nổi sức ép, bắt đầu sinh ý thoái lui. Nhiều tên thậm chí bất tri bất giác dựa vào gần nơi đoàn người Lĩnh Nam đang tụ tập.

Quý Lan thấy vậy hừ lạnh:

"Thương trận, lên, để bọn nó tránh xa chỗ này chút."

"Dạ. Hô!!!!"

Roạt rào rào...

Binh sĩ Việt nghe lệnh liền nhanh chóng xếp thành một bức tường thương dài, kịp thời đâm chết mấy tên quân Hán to gan làm liều. Nhờ đó mà tránh không cho phạm vi chiến đấu lan rộng ra đến đây. Xong, tuy lúc này tạm thời quân Hán không rảnh bén mảng đến chỗ này nữa, mọi người từ Trưng Trích đến quân sĩ đều vẫn không cảm thấy an toàn tẹo nào. Bởi vì chả ai biết được đám Phùng Chí sẽ có hành động ra sao. Mọi người ai nấy nắm chặt vũ khí, căng thẳng nhìn theo từng bóng ngựa đang xung phong khiến kẻ thù đau khổ chống cự.

"Giết!!!!"

"Cứu lấy Vua! Giết!!!!"

Cùng lúc đó, cánh quân bộ theo sau Phùng Chí cũng đã ập tới. Bọn họ như nước vỡ bờ, từng lớp từng lớp tựa sóng xô không ngừng tràn vào những bức tường đề chắn đã sớm bị phá vỡ lỗ chỗ của quân Hán.

"Quân Hào, lui binh đi thôi, chúng ta không thể giữ nổi nữa." Một tên đội trưởng lấy tay vịn vết thương hươu tên chỉ huy khuyến bảo.

"Lui lại làm gì?" Tên quân Hào ở cách đó không xa cau ngươi quát lại: "Chỉ chốc lát nữa là viện binh của..."

Rầm!!!

"Quân Hào... quân Hào? Aaaaaa, chạy, chạy aaaaa..."

Tên kia nhìn cái đầu lâu của tên quân Hầu bị quân kỵ giặc ném lên thật cao, nỗi sợ hãi trong lòng rút cuộc lần át lý trí. Hắn hét lên thất thanh vội vã quay đầu bỏ chạy.

"Chạy, chạy thôi."

"Đừng bỏ ta, đừng bỏ ta!!!"

Hành động này của hắn chẳng khác gì giọt nước làm tràn ly khiến sĩ khí của quân Hán vốn đang bị đè nén hoàn toàn sụp đổ. Chỉ sau vài hơi thở, trận hình của chúng rút cuộc không còn kìm chế nổi nữa, ầm ầm tan vỡ.

"Thương trận, giữ vững cho ta." Quý Lan chau mày nhìn cảnh này, giọng hết sức khẩn trương hô vang. Xong Phùng Chí lại như không hề quan tâm đến họ mà chỉ giương thương lên trước tiếp tục thúc giục:

"Đuổi theo, chớ để chúng có thời cơ quay đầu! Truy!!!!"

"Lên lên!!!!"

Cánh kỵ binh kia cũng hiểu chiến ý chàng chủ tướng của mình, chẳng hề chú ý tới Nội Vệ quân mà ầm ầm giục ngựa theo sau tàn quân Hán, thỏa thích chém giết. Chỉ có bộ quân là dừng lại nhanh chóng đổi hướng lao đến đây. Đi đầu chính là vị nữ tướng hết sức quen thuộc với Trung Trinh, Nàng Quỳnh. Vừa giục ngựa đến, Quỳnh liền chấp tay chào:

"Vua Trinh, hai em, mọi người vẫn ổn chứ? Chị Châu đâu?"

"Chị Quỳnh." Ba cô gái cùng đáp lễ. Trung Trinh liếc nhẹ vào buồng xe nói:

"Chị Châu bị thương không nhẹ đang hôn mê bên trong..."

"A? Vua bị thương? Thế nào? Thế nào rồi?" Quỳnh hô lên, vội vã quăng người xuống ngựa, quần quýt muốn tiến đến bên xe thăm hỏi thì Trung Trinh chặn lại nói:

"Bên trong đã có Diệu Tiên cùng ông Khanh chăm sóc. Tình trạng đã bớt nguy hiểm... Chỉ có điều chưa thể tỉnh lại ngay thôi."

"A, như vậy..." Quỳnh thoáng thờ hất ra, lắc đầu dậm chân than thở: "Đáng hận, đáng hận..."

Trung Trinh cũng hiểu ý nàng, cô cúi đầu mím môi, trong lòng có chút chua xót. Phùng Chí đem kỵ binh quay về có thể nói là cơ hội vàng để phản công giặc. Ấy vậy nhưng quân Việt cần Trung Châu đứng ra dẫn dắt mới có đủ quyết tâm, đủ bá đạo chèn ép các cử sự khác, đồng lòng giết giặc. Giờ nàng trọng thương hôn mê, biện pháp tốt nhất đã không còn là phản công nữa mà phải nhanh chóng rút đi mới phải.

"Cũng do ta không mạnh mẽ bằng chị ấy..." Trung Trinh nắm chặt bàn tay.

Quỳnh cũng có chút tinh ý, đương nhiên thấy được biểu hiện của Trung Trinh. Nàng vội vàng nắm lấy tay cô Vua em nói:

"Trinh, hiện giờ em phải mạnh mẽ lên mới tốt, toàn dân ta đang cần em xốc vát đây."

Trung Trinh cảm nhận từng luồng hơi ấm từ tay Quỳnh, trong lòng thoáng ổn định hơn chút. Nàng nhanh chóng lấy lại khí thế mím môi nói:

"Em không sao, chị đừng lo. Chúng ta vẫn còn chưa bại."

"Tốt!" Quỳnh thấy Trinh dường như cũng ý thức được tầm quan trọng của mình thì an tâm vỗ mu bàn tay nàng động viên.

Đội các nàng bắt chuyện xong, Âu Lan mới khó hiểu hỏi:

"Chị Quỳnh, Vừa rồi là Phùng Chí? Hắn tìm đâu ra đội quân tinh nhuệ như vậy?"

"Có lẽ bọn hắn là Giao Phong kỵ quân."

Bát Nạn tướng quân Vũ Thị Thục cùng hai anh em Đô Thống, Chiêu Hiến cũng dẫn quân tiến tới. Phùng Chí xuất hiện khiến áp lực của họ giảm hẳn, vì vậy họ vội vàng kéo lại đây gặp quân cùng Trung Trinh. Thục có kiến thức sâu rộng nên đối với mọi người giải thích:

"Sáu, bảy năm trước, dân ta từng có một đợt nổi dậy với quy mô lớn khiến Giao Châu Thái thú khi đó là Tích Quang rất lúng túng. Để đàn áp các cuộc khởi nghĩa với quy mô không đều nhưng lại tàn sát khắp nơi này, hắn đã lập nên một đội kỵ binh hơn ngàn người. Tôi nghe nói thành phần chủ yếu của chúng là các bộ tộc thuần phục sống gần vùng Cổ Loa. Chúng tự xưng là Giao Phong, đi đi lại lại như một cơn bão cực kỳ mau lẹ. Chỉ nửa năm trời, chúng đã liên tục đánh thắng, ép các tộc trưởng nhận lấy vô số thất bại. Đến nỗi về sau họ phải rút lui, sợ hãi không dám cùng chúng đối mặt..." Nói đến đây nàng nhún mày bảo: "Khi đó có kẻ truyền miệng rằng tên chỉ huy đám kỵ binh này chỉ là một tên nhóc con. Thế nhưng do Giao Phong kỵ quân quá mạnh mẽ nên không ai dám tin tưởng. Về sau Tích Quang hồi hương, đội quân này cũng như tan biến đi mất."

Thục vừa nói xong, Quỳnh cũng gật đầu ngao ngán xác nhận:

"Không sai, chính là chúng. Có ai ngờ đội quân nức tiếng một thời chính là chiến binh tộc họ của Phùng Chí đâu..."

"Chuyện huyền diệu như thế?" Âu Lan lấy tay che miệng hô lên.

"Chắc chắn, thật không ngờ."

Trung Trinh nhú mồm hỏi:

"Thế vì sao hấn lại cứu chúng ta?"

Quỳnh cười nhạt, ánh mắt dõi theo đám kỵ binh tiến sâu vào bên trong bảo:

"Chuyện dài dòng lắm... Thế nhưng nơi này không phải chỗ bàn chuyện. Lạc quân đã sớm có sắp xếp, chúng ta nên nhanh chóng rút về sau thì hơn."

....

ẦM!!!! XOẢNG!!!!

Phùng Chí nhìn chiếc bình trà đã bị vỡ thành nhiều mảnh trên nền đất. Chiếc bình này là do sư phụ hấn để lại, vốn là quà để hấn luôn nhớ tới sư phụ. Hấn yêu thích nó lắm, cho dù đi đâu, ở đâu cũng để nó ở bên, mỗi ngày đều dùng nó ngâm trà, luyện tâm như lời sư phụ dạy. Có thể nói, bình trà không chỉ là tín vật, mà còn là lời dạy, là tâm nguyện mà Tích Quang muốn Phùng Chí đời đời ghi nhớ. Xong hiện giờ, trong lòng hấn nó chẳng khác gì một cây kim lớn đang đâm thủng ngực hấn.

Tất cả chỉ bởi vì, nàng đã chết.

Tất cả là vì người con gái mà hấn yêu nhất đã không còn.

Nàng tuy không phải là người sáng sủa chiều chiều cũng ở bên cạnh hấn, xong lại là người quan tâm hấn nhất, là người hiểu hấn nhất. Lúc hấn cho rằng không còn ai có thể đồng cảm, có thể chấp nhận một kẻ đi ngược đường với dân tộc như mình, nàng vẫn tin tưởng hấn. Vậy mà giờ đây...

Phùng Chí run rẩy hướng tên nô bộc bên cạnh chất vấn:

"Chú Hạ, chú chó có nói bừa, Nhưng dù sao cũng là người có võ công cực cao. Thân là chú ruột của nàng, chú nên biết rõ điều này. Có thể nàng không dễ gì đánh lại mấy trăm quân Hán, xong chắc chắn không ai có thể bắt được nàng!" Nói đến đây, Phùng Chí choàng lao tới nắm lấy cổ áo tên kia, nhấc hấn sát mặt mà gầm gừ:

"Như vậy làm sao nàng lại bị hại được? Chú giải thích rõ cho ta, không thì đừng hòng ta bỏ qua!!!!"

"Cậu chủ, ời cậu chủ..." Hạ Nô cũng sớm đã nước mắt lưng tròng, ông không hề phản kháng lại Phùng Chí mà chỉ lấy hết sức nức nở kể:

"Tôi nghe mấy người... mấy người may mắn được cứu kể lại... Lúc ấy tên quân trưởng nhìn thấy dung nhan của Nhung nên mới nổi lên ý dâm tà... Hấn vu vạ làng tôi che dấu phản tặc... bắt hết người trong làng ra, lấy tính mạng họ cưỡng ép Nhung... Cháu tôi, cháu tôi vì không thể để mặc dân làng nên mới bị chúng làm hại... Oa hu hu hu... Cháu tôi, cháu tôi..."

"Không thể nào, không thể nào. KHÔNG THỂ NÀO!!!!!"

Phùng Chí gầm lên, thân thủ ném ngã ông Hạ ra đất, sau đó hấn như điên như dại nắm lấy một thanh gươm bên cạnh múa lộng điên cuồng, vù vù chém mạnh.

Vù!!!! Phập!!!!

"Dương Mân, thằng hèn, thằng chó má, mày mau mau thả Tía ra cho tao."

Mai An vùng mạnh thanh đao thứ tám mà hấn mới nhặt được cắt ngang ổ bụng một tên quân Hán, ánh mắt như điên như dại nhìn tên Việt gian đang ha hả cười to núp sau mấy hàng thuẫn trận dày đặc.

"Dương Mân, mày có gan thì ra đây đánh nhau, chó có đẻ mắt mặt quân Nga Sơn." Mai Hồ cũng gầm to.

"Ha ha ha, ha ha ha. Nga Sơn cái chó má gì? Tao nghe chả lọt tai tẹo nào." Dương Mân cười to. Tay hấn vòng ra sau ôm chặt eo cô gái với lệ nóng tràn mặt, Nàng Tía; hấn cười bảo:

"Mai An, Mai Hồ, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau như thế này. Ha ha ha. Thật sáng khoái."

"Thằng khốn, buông Tía ra." Mai An mặc kệ hấn lại gầm lên.

"Ha ha, lớn giọng. Mày xem quân mày còn có chưa tới hai trăm, mày còn dám ra lệnh cho tao?" Ánh mắt Dương Mân đảo một vòng to, miệng ngoác rộng cười nói:

"Như này đi, mày bỏ xuống nhận tao làm cha dưỡng, tao tha cho mày một mạng. Thế nào?"

Mai An phun ra một bãi nước bọt bảo:

"Phi, đừng hòng. Hôm nay chúng tao đã quyết phải chết ở đây, mày chó làm trò mèo nữa."

"Đúng, quyết tử chiến, chết mới thôi."

"Chết mới thôi, chết mới thôi!!!" Quân sĩ Nga Sơn tuy còn rất ít người vẫn gầm vang hưởng ứng, bọn họ sĩ khí đất đỏ, ánh mắt rợn người khiến quân Hán không dám vội vàng áp sát.

"Hừ, bọn xuẩn ngốc." Dương Mân hừ lạnh. Thế rồi hắn bất ngờ cười to, tay trái nhanh như gió đột nhiên thò vào trong vạt áo của Tía mà sờ mó loạn xạ khiến cô gái a hét lên thất thanh.

"Thằng khốn! Bỏ cái tay rác rưởi của mày ra!!!!" Mai An giận dữ gầm lên, thế nhưng Dương Mân lại chẳng sợ mà càng bạo hơn, tay hết mò trên lại trường xuống dưới.

"Tao giết màyyyyy!!!!" Mai An vung đao lao tới, xong lại bị vô số thương mâu đâm chảy máu phải lùi ra sau.

"Tam lang, không không, anh đừng qua đây, nguy hiểm lắm..." Tía rên lên.

"Ha ha, Mai An, vì sao mày muốn chết sớm như vậy? Thôi để tiền mày, tao sẽ chăm sóc con bé này cho mày xem. Thấy thế nào? Ha ha ha." Dương Mân dậm tà cười bảo:

"Mày đừng lo lắng, nếu mày cho rằng mình tao không đủ thì còn rất nhiều anh em quanh đây. Sao hả?"

"Ha ha ha, ha ha ha. Đúng đúng. Con oắt này nhìn ngọt thật!"

"Anh Mân, nhớ chùa bọn em." Đám thuộc hạ của Dương Mân cười vang.

"Lũ chó chết!!!" Mai An cùng Mai Hồ lại lần nữa dẫn Nga Sơn quân ào lên, rồi lại lần nữa bị đập xuống.

Xoẹttttt!!!

"Ư..."

Dương Mân cười to, tay xé mạnh làm rách toang lớp áo che chắn cơ thể nàng Tía, để lộ ra từng tia da thịt trắng ngần. Hắn tham lam đưa mũi lại như muốn ngửi mùi hương rồi cười bảo:

"Thật thơm, thầy thuốc có khác. He he he."

Nàng Tía lúc này đã chết lặng, ánh mắt nàng vô hồn, chỉ có những dòng lệ nóng là cho biết nàng còn đang tồn tại. Nàng nhìn chăm chăm Mai An, môi mấp máy mấy từ tạm biệt.

"Không, Tía!!!! Em đừng làm vậy..." Mai An gào to. Thế nhưng hắn cảm giác toàn thân cứng đờ, động tác vô cùng chậm chạp nhìn cô gái trẻ đang há miệng chực cắn lưỡi tự tử.

Roẹt!!!! Phụt!!!!!!!!!!!!

Trong lúc thời gian như đọng lại này, bất ngờ một con chiến mã bay vút ngang qua, một luồng ánh sáng chợt lóe lên.

"Dương Mân, hạng người như mày phải chết trăm ngàn lần!!!"

Phùng Chí nắm lấy cán thương kéo lại gần để gương mặt bị đục thủng từ trước miệng ra sau ót của tên Việt gian có thể nhìn rõ người vừa giết mình. Sau đó hắn nhanh chóng cưỡi xuống áo choàng quần lấy Tía, lại giục ngựa nhảy chồm lên thoát khỏi hàng ngũ quân Hán đang há hốc mồm mà quăng nàng về phía Mai An.

"Giết, một tên cũng không cần để lại." Phùng Chí như bị bao trùm bởi lửa giận, hắn vung thương hất đi cái xác trước khi hét lớn.

"Giết!!!!"

Rầm rập!!!

Rầm rập!!!!

"Aaaaaaa..."

"Hự..."

Theo sau đó, Giao Phong kỳ quân tựa như một cơn bão không biết từ đâu đến ào ào lao tới nuốt chửng quân Hán vốn còn chưa hết bàng hoàng. Sau đó lại lấy thế như quét rác đuổi chúng tán loạn ra xa.

"PHHHHUUUUUNNNNNNGGGGG CCCHHHÍÍÍ!!!!!!!"

Mai Hồ gầm lên.

"Phùng Chí, để mạng lại!!!!!"

Cồ, Sếu cũng lập tức gào to, hai tên theo hai hướng khác nhau nhảy chồm đến, vũ khí trong tay không hề chậm tí nào nhắm thẳng vào ngực và cổ họng hắn.

"Hừ!" Phùng Chí lạnh lùng giật nhẹ cương ngựa, tránh đi hai nhát đâm.

"Aaaaaa!!!!" Lần này là Mai Hồ, hấn vung mạnh đại đao hướng bụng trái kẻ thù.

"Anh Hồ, mau dừng lại. Hắn hiện bên phe ta!" Thiều Hoa vốn đang theo sau để tìm quân Nga Sơn, vừa thấy cảnh này nàng liền hét toáng lên.

"Hả? Thiều Hoa?" Mai Hồ giật mình. Thế nhưng lúc này đã quá trễ, hắn không thể thu lại lực đao nữa mà chỉ cố gắng điều chỉnh lưỡi đao chệch lên chút để tránh chỗ hiểm.

Phập!!!!

Lạ kỳ thay, đối với nhát chém này Phùng Chí không tránh. Hắn để mặc cho lưỡi đao ăn vào tận xương vai trái, mặc cho máu tươi theo chỗ tiếp xúc giữa thịt và lưỡi đao tràn ra vẫn không đổi sắc.

"Phùng Chí, mày đến đây chịu chết?" Mai An che chắn nàng Tía lại, sau đó chĩa đao vào mặt kẻ thù.

"Tao chỉ còn thiếu đầu của mày là đủ để tế mẹ cùng anh em tao."

Phùng Chí lạnh lùng lắc đầu đáp:

"Mạng tao không thể chết ở đây được, mày cũng không giết được tao. Cho nên, đao này, coi như tao nhận lấy để phần nào chuộc tội cùng mày."

Dứt lời hấn vung cán thương đánh văng lưỡi đao ra khiến máu tươi ồ ồ chảy ra ngoài.

"Mày nghĩ thật hay? Chết đi!!!!" Mai Hồ gầm lên lại múa đao chém tới.

Choaaaaannngggg!!!!

Thế nhưng lúc này Phùng Chí đã động, hấn đâm thương đánh bật Mai Hồ, sau đó nhanh chóng lùi ngựa về trong vòng bảo vệ của thuộc hạ. Đoạn, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Nàng Tía đang núp trong vòng tay người thương, một loại ánh mắt vừa chua xót, vừa thư thả, lại chứa đựng không biết bao nhiêu cho kẻ hâm mộ.

"Đôi xử với nàng cho tốt." Phùng Chí thúc ngựa cùng Giao Phong kỳ tiếp tục đâm đầu vào quân Hán.

Bạn đang đọc truyện *Lĩnh Nam Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.